

Giới thiệu Lưu Luyến Không Quên 2

Bạn đang đọc truyện ngôn tình ngược của tác giả TinhTửu Khanh Khanh. Người ta nói trong cuộc đời mỗi người sẽ gặp được ba người: một là người mình yêu nhất, một là người yêu mình nhất và người sẽ cùng mình đi suốt cuộc đời. Và đối với những người may mắn, ba người đó thật ra chỉ là một. Vậy khi anh, tổng giám đốc của LS Quốc tế nắm giữ một phần huyết mạch kinh tế toàn cầu, đẹp trai, giàu có, làm việc quyết đoán dứt khoát nhưng cũng lạnh lùng đến vô cùng, bị người khác gọi là tổng giám đốc mặt lạnh gặp cô, hoa khôi của trường đại học, nhưng lại vì một âm mưu mà mất đi lần đầu tiên, cũng mất đi tình yêu đầu, anh gặp cô, đen gặp trắng, nóng gặp lạnh, phúc hắc gặp thanh thuần, bao nhiêu dây dưa từ quá khứ, hiện tại cho đến tương lai đã gắn kết hai người trong chừng không cùng một thế giới lại với nhau, liệu họ có thể cùng đi với nhau đến suốt cuộc đời không? Tất cả sẽ có trong truyện Lưu Luyến Không Quên 2. Bên cạnh chiều mộ truyện hay thì mời các bạn đến với truyện cùng loại khác, mang tên Anh Chẳng Ngọt Ngào.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cạm Bẫy

Vào đêm, khu giải trí lớn nhất thành phố H đang vào thời điểm náo nhiệt nhất, cổng lớn xa hoa khí phái của nó đèn hoa muôn màu, cao cao trên không trung treo một tấm bảng đèn điện lớn, tiếp xúc hai chữ "Đế đô" mang theo một loại khí phái bức người, trước cửa ra vào của Đế đô, hàng hàng các loại xe sang trọng xếp hàng. Vừa nhìn đã biết, người có thể vào được đây không giàu cũng sang ...

Một chiếc xe taxi chậm rãi dừng lại trước cửa, đặt mình vào giữa hàng hàng lớp lớp những chiếc xe sang, chiếc taxi trông có vẻ đặc biệt khó coi.

Từ trên xe bước xuống hai cô gái, cô gái bước xuống trước là Trương Tiểu Mạn, giày cao gót, váy thật ngắn bó sát, ăn mặc trang điểm thật thời thượng, tất cả là vì lần đầu tiên đi phỏng vấn này của cô mà đặc biệt chuẩn bị; Trương Tiểu Mạn lúc này đang vội vàng vàng, không ngừng quay lại kêu gọi cô gái đang đi phía sau: "Lâm Y, làm ơn đi nhanh một chút được không, chúng ta muộn rồi!"

"Ừm, nào có ai đến những chỗ này để phỏng vấn bao giờ chứ? Những người này đang âm mưu gì đây ...?" Lâm Y hơi nhíu mày. Cô mặc một chiếc quần bò, áo trắng, đơn giản như đang đi dạo phố. Nếu như không phải Tiểu Mạn cứ cứng rắn kéo cô đi cùng thì Lâm Y nghĩ cô sẽ không bao giờ đến những chỗ này!

"Tiểu thư à, đó chính là tập đoàn Mạc thị nha! Nghe hiểu không? Loại sinh viên mới tốt nghiệp ra trường như chúng ta vốn không thể chen chân vào ... bạn nói người ta có thể có âm mưu gì chứ?" Trương Tiểu Mạn bất mãn trừng mắt nhìn Lâm Y sau đó lại thở dài một tiếng, "Mình nào có số tốt như bạn, có thể được giữ lại trường để làm việc, không cần vất vả đi tìm việc chứ ..."

"Được rồi được rồi, đừng nói nữa, giờ không phải mình đang đi với bạn đây sao?" Vừa nghe nhắc đến giữ lại trường, Lâm Y liền ngăn bạn lại. Cô biết mình được giữ lại trường đã khiến bao nhiêu bạn học cùng đổ mắt vì ghen tỵ, chính bởi vì điều này mà cô không nỡ từ chối yêu cầu của Trương Tiểu Mạn đi cùng cô đến buổi phỏng vấn này!

Hơn nữa, bảo một cô gái trẻ đến nơi thế này để phỏng vấn làm sao không khảm trương cho được, nhưng đối phương đúng là Mạc thị vang danh khắp thành phố H nha, cũng không thể lấy lòng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử được!

"Triệu Viêm đâu? Không phải bạn nói cô ấy sẽ đi với bạn đến đây sao?"

"Haizz, bạn ấy là người bạn rộn! Gặp đi lại có chuyện gấp không đi được ..."

Triệu Viêm là bạn học của hai người, bộ dạng rất xinh đẹp, thành tích học tập lại tốt, gia cảnh ưu việt, là phó chủ tịch hội sinh viên của trường đại học H, cũng có thể coi như một nhân vật nổi tiếng của đại học H ...

Lúc này nơi một phòng bao ở một góc khuất của Đế Đô, dưới ngọn đèn nhu hòa, hai người đàn ông đang nhàn nhã tựa người vào sofa, bên cạnh còn có một cô gái trẻ tuổi đang ngồi, cô gái kia gương mặt xinh xắn, trang điểm tinh xảo nhưng mang theo một vẻ lạnh lùng khiến người ta không dám nhìn lâu, trước mặt họ là một chiếc bàn nhỏ bên trên bày rất nhiều rượu Tây, thức uống, hoa quả.

Rõ ràng bọn họ đang chờ người mà cũng rõ ràng là thời gian hẹn đã đến rồi nhưng người họ chờ vẫn chưa thấy tới ...

"Mạc thiếu, ngài nói xem hai cô gái kia sao vẫn chưa đến? Chắc là sẽ không trốn mất đấy chứ?" Một trong số hai người đàn ông thân mặc một bộ Tây trang màu đen sột rột lên tiếng.

Người đàn ông còn lại được xưng là Mạc thiếu, lười nhác dựa hẳn người vào sofa, hẳn đeo một chiếc mắt kính gọng vàng, thoạt nhìn có vẻ ôn hòa lịch sự nhưng ánh mắt lại phóng đảng không kèm chế được. Hẳn chính là thiếu chủ của tập đoàn Mạc thị, tập đoàn chuyên về giải trí vang danh khắp thành phố H, Mạc Hưng, là loại công tử nhà giàu điển hình, không học vấn không nghề nghiệp, cuộc sống phóng đảng không tiết chế ...

Nghe câu nói của người đàn ông mặc áo đen, trên gương mặt nhả nhện lộ ra một ý cười lạnh lùng: "Yên tâm đi, cô gái kia làm sao mà nỡ bỏ qua cơ hội tiến vào Mạc thị chứ!"

'Cũng không biết lần này có phải là sẽ bị từ chối nữa hay không đây ...' Giọng nói của người áo đen càng lúc càng nhỏ giống như là đang tự nói cho mình nghe.

'Chắc là không đâu! Nghe nói là hoa khôi của trường đại học H, bộ dạng thật xinh đẹp thanh thuần ...' Giọng của Mạc Hưng cũng nhỏ như đang thì thầm.

Cô gái ngồi bên cạnh vẫn lặng im không nói, chỉ có mí mắt hơi giật tở về có chút phản ứng.

Đang lúc hai người nói chuyện, nơi cửa phòng bao vang lên một tràng tiếng gõ, bên ngoài Mạc Hưng lộ ra một nụ cười nhạt, tiếp đến đã nghe tiếng nhân viên phục vụ mở cửa, dẫn vào hai cô gái, chính là Trương Tiểu Mạn và Lâm Y!

Ánh mắt của ba người trong phòng bao không hẹn mà cùng quét về phía hai cô gái đang đứng nơi cửa, không có một tiếng động nào, cái nhìn như thợ săn đang nhìn con mồi khiến cho hai cô gái bắt đầu cảm thấy bất an ...

'Mạc tổng, thực xin lỗi, chúng tôi đón không được taxi cho nên ... hơi trễ một chút ...' Trương Tiểu Mạn hoang mang giải thích.

'Ồ, không sao!' Giọng Mạc Hưng nghe thật ôn hòa, hần đứng dậy, chậm rãi bước đến trước mặt hai cô gái, ánh mắt hần dừng lại trên mặt Trương Tiểu Mạn một giây, hơi mỉm cười sau đó rất nhanh đã chuyển đến trên người Lâm Y.

Ánh mắt sắc bén vô tả của hần lướt qua khắp người Lâm Y, từ mặt cho đến ngực rồi xuống đến chân ...

'Xin lỗi, tôi không đến phỏng vấn, ngài ... không cần phải nhìn tôi ...' Lâm Y bị hần nhìn đến rùng mình, toàn thân không được tự nhiên, lắp bắp nói.

'Ồ ...' Mạc Hưng lúc này mới thu lại tầm mắt, cười một cách ôn hòa, 'Hai vị tiểu thư, xin mời ngồi ...' Vừa nói hần vừa chỉ tay về phía một nam một nữ đang ngồi nơi sofa, 'Vương ca, Lý tỷ!'

Trương Tiểu Mạn vội tươi cười nhìn về phía đôi nam nữ đang ngồi trên sofa về mặt lạnh lùng sau đó kéo Lâm Y đi đến sofa cùng ngồi xuống.

'Rượu!' Vừa ngồi vào chỗ của mình, người đàn ông mặc áo đen được gọi là Vương ca đã đặt hai ly rượu trước mặt hai cô gái.

'Tôi không uống rượu, xin cho tôi một ly nước ...' Lâm Y ngẩng đầu nhìn lướt qua Vương ca, nhàn nhạt nói.

'Vậy đổi cho cô ấy một ly nước trái cây!' Mạc Hưng cười, dặn dò nhân viên phục vụ.

Sau đó hần nâng chiếc cốc trong tay, 'Nào, chúng ta cạn một ly trước. Hoan nghênh cô gia nhập Mạc thị của chúng tôi!'

'Mạc tổng, ý ngài là tôi có thể đến Mạc thị làm việc sao?' Ánh mắt Trương Tiểu Mạn không giấu được vẻ vui sướng.

'Đương nhiên phải xem biểu hiện hôm nay của cô ...' Trong đáy mắt Mạc Hưng ý cười càng sâu xa.

'Ừm ... hiểu rõ ...' Trương Tiểu Mạn ngửa đầu uống cạn một ly rượu, Lâm Y cũng nhấp một ngụm nước trái cây.

'Trương tiểu thư, chúng ta cũng uống một chút ...' Lúc này người đàn ông áo đen tên Vương ca đứng dậy ...

Liên tục cạn vài ly rượu, bầu không khí trong phòng bao bắt đầu trở nên ái muội, gương mặt của Trương Tiểu Mạn đã đỏ bừng, hiển nhiên là rất hưng phấn, cô nâng đi đến bên cạnh Mạc Hưng, bắt đầu chủ động mời rượu hần.

Gương mặt Mạc Hưng đầy ý cười vỗ vỗ khoảng không bên người, 'Nào, đến đây ngồi đi!'

Trương Tiểu Mạn cũng không từ chối, mượn hơi men to gan ngồi xuống bên cạnh Mạc Hưng ...

Rượu uống càng lúc càng nhiều, trong mắt Trương Tiểu Mạn đã có chút men say, sau chiếc kính gọng vàng, mắt Mạc Hưng lờ lờ sáng, hần cười câu tay, Trương Tiểu Mạn liền ngã vào lòng hần, cô nằng ồm ờ cho có lệ rồi cứ vậy tựa vào trong lòng Mạc Hưng, trêm má lóe lên một màu đỏ mê người ...

Quy tắc ngầm gì đó, cô dĩ nhiên là có nghe nói qua, chẳng lẽ đây chính là???

Lâm Y bất an nhìn Trương Tiểu Mạn, cô biết gia cảnh của bạn mình khó khăn, cấp bách muốn công việc này nhưng với hoàn cảnh hiện giờ, sinh viên vừa mới tốt nghiệp ra trường muốn tìm một công việc tốt để làm thực sự rất khó! Nhưng ...

Lâm Y rút cuộc đứng dậy, cô muốn trước khi có chuyện không may nhanh chóng dẫn Tiểu Mạn ra ngoài ...

Nhưng đầu cô nặng quá, chân lại rất nhẹ, đi chưa được hai bước thì Lâm Y đã nặng nề té lăn dưới thảm, tiếp theo liền thấy cánh tay bị nắm chặt, toàn thân bị nhấc lên, trước mắt mờ hồ xuất hiện gương mặt lạnh lùng mà xinh đẹp của Lý tỷ, rõ ràng có thể thấy được một nụ cười lạnh.

Sau đó là gương mặt đầy ý cười của Mạc Hưng cũng xuất hiện trong mắt cô, sau chiếc kính gọng vàng, mắt hần đầy ái muội: 'Lâm tiểu thư, thực xin lỗi, Lý tỷ của chúng ta hôm nay muốn dẫn cô đi kiểm tra một chút xem có phải là hàng thật giá thật xừ ...'

Lâm Y thất thần, kinh hãi trừng mắt nhìn người trước mặt.

'Không!' Rốt cuộc phản ứng lại, đầu óc Lâm Y nháy mắt tràn đầy phần nộ và khiếp sợ, cô giãy dụa muốn thoát khỏi bàn tay của Lý tỷ, 'Các người nhất định là tìm sai người rồi! Tôi không quen biết các người!'

Trên tường bất ngờ mở ra một khung cửa ngầm, cô gái tên Lý tỷ sức lực rất lớn, hai tay chế trụ thất lưng của Lâm Y, nhấc cô lên, trong sự giãy dụa vô lực và tiếng kêu suy yếu của cô đi vào trong cánh cửa ngầm...

Lâm Y bị ném mạnh lên giường, cô nằm nghiêng nghiêng, bị cô gái kia thuần thục chế trụ hai tay đặt trên đỉnh đầu, tiếp đó bị trói lại bằng một sợi dây thừng, trói chặt hai tay cô vào khung giường.

Lâm Y kinh khiếp lại vô lực đá loạn hai chân, vặn vẹo thân mình, giọng nói cũng là hữu khí vô lực: 'Thả tôi ra, các người bắt lầm người rồi...'

Trên gương mặt xinh đẹp mà lạnh lùng của cô gái tên Lý tỷ vẫn không có chút biểu tình nào, cô ta cởi quần áo của Lâm Y, lật nghiêng người cô lại giống như đang kiểm tra gì đó. Trên thân thể như ngọc kia không hề có một tỳ vết nào, hoàn mỹ vô khuyết khiến Lý tỷ nhìn có vẻ hài lòng.

Đây là chuyện mà lão phu nhân đã giao phó, trước khi đưa đến cho thiếu gia nhất định phải kiểm tra, nhất định phải là tốt nhất ...

Lâm Y khuat nhục nhắm chặt mắt, cô đã không kêu thét nữa bởi vì rõ ràng là phí công vô ích mà thôi! Hàm răng trắng hung hăng cắn chặt phiến môi, ánh mắt cô trống rỗng, trên trán là một tầng mồ hôi mỏng ...

Lát sau cô gái kia giúp Lâm Y chỉnh lý lại y phục, cởi dây trói rồi xoay đầu gọi với ra ngoài: 'Được rồi, hàng thật giá thật, có thể đưa đi!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Lễ Vật

Cửa lại bị mở ra, bên ngoài sofa của phòng bao truyền đến từng trận tiếng thờ đóc đầy ái muội, sắc mặt Lâm Y tái nhợt nhưng cô biết mình bất lực, cô đoán hai người nhất định là bị người khác bỏ thuốc nên chỉ có thể suy yếu nằm trên giường, để mặc người xâm phạm!

Thân thể cô bị người nhẹ nhàng ôm lấy bước ra gian ngoài, sau cô gác lên một cánh tay hữu lực, đầu ngửa ra sau Lâm Y thoáng nhìn đến quần áo rải rác rơi vãi trên sàn, bóng người chớp động nơi sofa còn có ... bên sườn sofa rũ xuống một cái chân trắng nõn chói mắt, tiếng thờ đóc yêu kiều vang lên một cách không kiêng nể khắp căn phòng bao ...

Nơi cửa sau của Đế Đô, một chiếc xe xa hoa màu đen đã ngừng lại, thân thể Lâm Y bị nhét vào trong xe tiếp theo, cô gái lạnh lùng tên Lý tỷ lấy một miếng vải đen bịt mắt Lâm Y lại, xe bắt đầu chạy nhanh rồi đi ...

Dần dần, Lâm Y cảm thấy trong cơ thể như có một ngọn lửa thiêu đốt, sức nóng bùng bùng trong cơ thể tựa như muốn thiêu cháy cô thành tro bụi ...

Khi miếng vải đen trên mắt bị kéo xuống, Lâm Y thấy mình đã bị đặt trong một phòng tắm cực kỳ xa hoa, bốn bề đều ốp thủy tinh, dưới ánh đèn nhu hòa kiểu diêm, có thể nhìn thấy một bồn tắm khổng lồ trong suốt đang dập dềnh ngọn sóng, phía trên mặt nước phủ đầy những phiến hoa hồng, bên cạnh bồn tắm là một chiếc giường bằng bạch ngọc hết sức xa hoa, xa xa có thể cảm nhận được chiếc giường đang phát ra những tia sáng đẹp đẽ mà lạnh như băng ...

Thân thể Lâm Y sau đó bị bê đến đặt lên chiếc giường bằng bạch ngọc kia, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng của Lý tỷ đập vào mắt Lâm Y, nháy mắt sau, tất cả quần áo trên người cô đã bị Lý tỷ cởi sạch.

Thân thể như bạch ngọc của cô tiếp xúc với mặt giường lạnh băng, cái loại lạnh thấu xương này nhanh chóng chạy khắp da thịt cô, thấm vào xương cốt, ngọn lửa đang thiêu đốt trong cơ thể chừng như trong nháy mắt đó bị phồng xuất một sức mạnh vô cùng, cảm giác mềm nhũn biến mất hầu như không còn nhưng nguồn nhiệt trong nháy mắt lại thiêu đốt toàn thân ...

'Thả ta ra!' Dưới tác dụng của thuốc giọng của Lâm Y đã trở nên khàn khàn, thân thể trơn bóng như ngọc bật lên khỏi giường, lao thẳng về phía Lý tỷ. Không có phòng bị, Lý tỷ dễ dàng bị Lâm Y đẩy ngã, hai tay cô theo đó bóp chặt nơi cổ cô ta.

Gương mặt xinh đẹp của Lý tỷ thoáng trầm xuống, cô ta vươn đôi tay như hai gọng kìm, dùng sức đỡ ra đôi tay của Lâm Y đang hung hăng bắt chặt cổ mình. Lâm Y sao có thể là đối thủ của Lý tỷ, rất nhanh đã bị cô ta chế trụ sau đó "tôm" một tiếng đã bị ném vào trong bồn tắm tạo thành một mảnh bọt nước, trên mặt nước những cánh hoa dập dềnh vì thế cũng bị tan đi ...

Lâm Y gắng gượng đứng dậy từ trong bồn tắm, lại bỏ về phía cô gái kia nhưng lần nữa lại bị Lý tỷ ấn vào trong bồn tắm, giọng nói trầm thấp của cô vang bên tai Lâm Y: 'Đúng là không biết tốt xấu. Nếu như thiếu gia chúng tôi nhìn trúng cô, chính là phúc của cô đó ...'

'Tôi không cần! Tôi không thêm!' Lâm Y gào lên, không ngừng giãy dụa trong nước ...

Ánh đèn trong gian phòng tắm xa hoa yếu ớt chiếu vào phòng ngủ chính, loáng thoáng có thể thấy ngòai sofa trong phòng ngủ, một người đàn ông đang gác chân lên nhau, trên tay là một chiếc cốc chân cao, trong cốc dập dờn một chất lỏng đỏ thẫm như máu, lúc này khóe môi người đàn ông nhẹ câu lên, thường thức cảnh hai người phụ nữ đang chiến đấu trong phòng tắm.

Đó là một gương mặt tuấn mỹ khiến người ta hoảng hốt, lại hết sức lạnh lùng. Trên mặt ngũ quan rõ ràng góc cạnh, mũi thẳng, môi mỏng khê nhếch cùng ánh mắt thâm thúy lại sắc bén như đao.

Ánh mắt thâm thúy khê xao động, người đàn ông chậm rãi buông chiếc cốc trong tay, ấn một cái nút, một bức tường chậm rãi được kéo ra, nháy mắt đã ngăn lại phòng ngủ và phòng tắm, chỉ có một ít ánh sáng từ cửa sổ bên kia thấu vào trong phòng.

Người đàn ông đứng lên từ sofa, dáng người hần cao ngất, nhìn sơ cũng ngoài 1m85, lưng thẳng, trên người mặc một chiếc áo ngủ màu đen, phối với gương mặt tuấn mỹ kia nhìn càng thêm tuấn mỹ mê người!

Hắn chậm rãi đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy một chiếc mặt nạ màu bạc tinh xảo, thông thả đeo lên mặt, ngoài mắt, miệng, chiếc mặt nạ hầu như che phủ hết cả gương mặt, dưới lớp mặt nạ, đôi tròng mắt đen càng phát ra những tia nhìn sắc bén, hắn chậm rãi bước về phía phòng tắm!

Khi người đàn ông mặc áo đen mang mặt nạ bạc không chút tiếng động xuất hiện bên cạnh hai cô gái, hai người đều tạm ngưng chiến đấu, Lý tỷ vội cúi người lùi sang một bên, thấp giọng gọi: 'Thiếu gia!'

Mặt Lâm Y đỏ bừng, ánh mắt đã bắt đầu mê ly nhìn chăm chăm người đàn ông cao ngất trước mặt, trong đáy mắt có thể thấy rõ ràng sự khiếp sợ, theo bản năng cô co rúm người lại trong nước, hai tay phủ trước ngực cố gắng che chắn cảnh xuân thực ra là đã bị nhìn không sót gì.

Ánh mắt thâm trầm sắc bén của người đàn ông nhìn chăm chăm cô gái trốn trong nước, khóe môi lạnh lùng câu lên, đầu không quay lại chỉ cất tiếng hỏi Lý tỷ đang đứng bên cạnh, 'Tại sao bỏ thuốc?' Giọng nói đầy từ tính đến mê người.

'Thiếu gia ... Cô ấy không dễ thu phục ...' Lý tỷ liếc nhìn sắc mặt của người đàn ông, thấp đầu nhỏ giọng giải thích.

Không dễ thu phục? Nữ nhân muốn trèo lên giường hắn nhiều không đếm xuể, chỉ là hắn không có hứng thú mà thôi! Giờ hắn lại muốn nhìn thử xem cô gái kia thế nào là "không dễ thu phục"!

Khóe môi người đàn ông nụ cười càng sâu: 'Ra ngoài!' Hắn ra lệnh cho Lý tỷ nhưng ánh mắt trước sau vẫn không rời khỏi cô gái đang trốn trong bồn tắm.

'Dạ! Thiếu gia!' Đáy mắt Lý tỷ không dấu được sự mừng rỡ, xem ra cuối cùng lần này thiếu gia cũng có chút hứng thú, chịu lưu lại cô ta ...

Sau khi trở về nước, bởi vì thực hiện được lời dặn bảo của lão phu nhân, có thể nói Lý tỷ cô đã phí hết tâm tư nhưng đối với những cô gái kia, thiếu gia hoàn toàn chẳng có chút hứng thú nào, chỉ một mực bảo cô dẫn đi ...

Lý tỷ vừa rời đi không lâu thì Mạc Hưng đã gọi điện thoại đến: 'Lý tỷ, sao rồi?'

'Ừm, lưu người lại rồi. Lần này các người làm khá lắm!' Tâm trạng của Lý Tỷ không tệ trả lời.

'Vậy ... Kia ... cô gái kia nghe nói là hoa khôi của trường đại học H ... nhưng nghe nói tính tình rất quật cường, không biết liệu có đắc tội thiếu gia của các người không ...' Lúc này Mạc Hưng đang tựa người vào đầu giường, nửa thân trên để trần, Trương Tiểu Mạn vẫn như cũ sắc mặt đỏ bừng, ngoan ngoãn tựa trong lòng hắn.

'Tính cách có quật cường hơn nữa thì cũng không chống được với loại xuân dược cực mạnh kia ...' Trên gương mặt lạnh lùng của Lý tỷ khê nhếch lên một nụ cười, 'Sau khi xong việc thì cũng không phải do cô ấy quyết định!'

'Vậy ... Lý tỷ, hạng mục kia của Mạc thị chúng tôi ...' Thì ra là tập đoàn Mạc thị giờ chỉ còn vỏ bọc, bên trong đã thối rữa, lung lay sắp đổ mà hạng mục lần này, nếu như Mạc thị có thể nhận được thì đối với tương lai của tập đoàn có tầm quan trọng rất lớn.

Mà bởi vì sự phóng đảng của Mạc Hưng, cha hắn cũng chính là lão tổng giám đốc của tập đoàn Mạc thị uy hiếp truất bỏ quyền thừa kế của hắn cho nên Mạc Hưng muốn đoạt lấy hạng mục này để chứng tỏ với cha hắn năng lực của mình, đồng thời xác định địa vị của hắn ở Mạc thị.

Còn vị thiếu gia sau lưng Lý tỷ này chính là người quyết định cho hạng mục kia ...

'Được, không thành vấn đề. Chỉ cần thiếu gia thích, chuyện gì cũng dễ làm ...'

'Mạc tổng, các người ... sẽ không ... sẽ không làm gì bất lợi với Lâm Y chứ?' Nhìn Mạc Hưng hào hứng ngắt điện thoại, Trương Tiểu Mạn dè dặt quan sát sắc mặt hắn, bất an nhẹ giọng hỏi.

'Không đâu! Đây không chừng là một cơ hội tốt cho cô ta ... Hahaha ...' Mạc Hưng băng quơ nói, nhìn gương mặt non nớt vui trong lòng mình, hắn vươn tay ném nạng trở lại trên giường, áp xuống dưới thân.

'Mạc tổng, các người làm sao biết Lâm Y? ...' Trương Tiểu Mạn lại thử dò hỏi, trước khi cô đến phòng vấn, người tiến cử công việc đã đặc biệt dặn dò cô phải dẫn cả bạn cùng học kiêm bạn cùng phòng của cô là Lâm Y cùng đến. Cô vẫn luôn không hiểu vì sao nhưng cũng không dám hỏi, chỉ tìm cách

lời kéo Lâm Y đến ...

'Ừm, chuyện đó không quan trọng ... Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, anh sẽ không bạc đãi em ...' Giọng nói của Mạc Hưng dần trở nên mơ hồ, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc ái muội vang lên ...

Đầu bên kia thành phố, trong căn biệt thự thần bí, người đàn ông thông thả tiến đến gần bồn tắm, ánh mắt sắc như dao, từ trên cao nhìn xuống cô gái đang dẫu mình trong làn nước...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Trầm Luân

Đầu bên kia thành phố, trong căn biệt thự thần bí, người đàn ông thông thả tiến đến gần bồn tắm, ánh mắt sắc như dao, từ trên cao nhìn xuống cô gái đang dẫu mình trong làn nước. Cái cảm giác khí thế bức nhân toát ra từ người đàn ông khiến Lâm Y không tự chủ được rung mình một cái, hai tay cô vẫn như cũ vòng ở trước ngực, cố gắng áp chế ngọn lửa khô nóng trong cơ thể, thân thể lúc này đã khẽ run lên.

Ngẩng đầu nhìn lên người đàn ông đang đứng, Lâm Y nhẹ cắn môi, giọng run rẩy khàn khàn lên tiếng khẩn cầu: 'Thả tôi ra ...'

Khóe môi người đàn ông lại câu lên lần nữa, hần đột nhiên bước đến ngồi xuống thành bồn tắm, nửa người trên hướng về phía cô gái đang chìm trong nước, một tay bấu cầm cô gái đang phát run lên, 'Không muốn sao?'

'Phải ...' Cầm bị bấu chặt đến phát đau, Lâm Y cố gắng lên tiếng, vẻ anh tuấn lãnh liệt của người đàn ông trước mặt dù dẫu dưới chiếc mặt nạ nhưng vẫn khiến cô mãnh liệt cảm nhận được.

Ý cười trên môi người đàn ông càng sâu, hần chợt buông cầm cô ra, vươn tay vào trong nước kéo cô đứng dậy. Lâm Y kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, không ngừng đẩy dụa, hai tay vung lên chụp vào người người đàn ông trước mặt.

Nhưng rất nhanh hai tay cô đã bị giữ lại, bắt chéo ra sau lưng, người đàn ông kia một tay cứng như sắt chế trụ hai tay cô, thân thể trần trụi ướt sũng của Lâm Y lúc này dán sát vào chiếc áo ngủ màu đen của người đàn ông, tay kia của hần xuyên qua mái tóc dài của cô bắt lấy đầu cô khiến cho mặt cô khẽ sát mặt hần.

'Tại sao?' Giọng nói của người đàn ông lạnh đến thấu xương, cho đến bây giờ vẫn chưa có cô gái nào dám nói "không" với hần! Người nói không chỉ có thể là hần!

'Tôi không biết các người... Nhất định là các người bắt nhầm người rồi ...' Lâm Y thờ hồn hần, nhìn chiếc mặt nạ bạc đang phóng đại trước mắt, cô không phản kháng, cô không dám đắc tội người đàn ông trước mặt, cô muốn nói chuyện đàng hoàng với hần.

'Cô có thể có được mọi thứ mình muốn ... vậy cũng không muốn sao?' Ánh mắt sắc như dao của người đàn ông bắn ra từ sau chiếc mặt nạ.

'Không muốn ...' Lâm Y gian nan lên tiếng, nhiệt hóa trong người càng lúc càng thiếu đốt, người đàn ông trước mặt cho dù mang một chiếc mặt nạ cũng không che dấu được vẻ tuấn mỹ lãnh liệt, cộng với hương vị của nam nhân toát ra từ người hần khiến ánh mắt cô dần trở nên mê ly. Cắn chặt cánh môi, Lâm Y nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa.

Người đàn ông nhìn chằm chằm gương mặt trái xoan xinh xắn lúc này đã nhuộm một màu đỏ bừng, cặp mắt trong veo như hồ nước đang gất gao nhắm lại, đôi hàng mi dài như hai cánh bướm đang khẽ rung, cánh môi hồng nhuận đang bị hàm răng trắng ngà cắn chặt, nhưng tiếng thở dốc trầm trọng khác thường vẫn không cách nào khống chế, không cách nào che dấu ...

Khóe môi của người đàn ông lại câu lên lần nữa, cánh tay thoáng dùng chút sức liền có thể nhắc bổng Lâm Y lên, đi về phía cửa phòng tắm. Lâm Y dấy dụa nhưng vô ích, ngực phập phồng hào hần thở, sau đó cả người đã bị ném lên chiếc giường trải tơ lụa mát rượi.

Bốn phía tối đen chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt rọi vào từ nơi cửa sổ, Lâm Y kinh hoàng trừng to mắt, theo bản năng muốn ngồi dậy từ trên giường nhưng lập tức bờ vai mảnh mai đã bị bàn tay to của người đàn ông đè lại, hần khẽ đẩy cho thân mình cô ngã trở lại nơi giường, sau đó thân hình cao lớn cũng hung hăng áp xuống.

'Thả tôi ra!' Cô gái dưới thân phát ra tiếng kêu yếu ớt nhưng hơi thở dồn dập ái muội không thể không làm cho người ta mơ màng, nương theo ánh sáng yếu ớt từ ngoài cửa sổ, Lâm Y loáng loáng nhìn thấy khóe môi của người đàn ông nhẹ câu lên.

'Tôi sẽ không cưỡng bức cô!' Giọng nói đầy từ tính mê người của người đàn ông cất lên, ngón tay thon dài lạnh lạnh của hần nhẹ nhàng dùng ở trên môi Lâm Y, một đường trượt xuống, vẽ từng vòng tròn nơi ngực cô sau đó chậm rãi dùng nơi đỉnh núi, lưu lại một giây rồi rời đi, 'Tôi sẽ đợi cô đồng ý, đợi cô cầu xin tôi!'

'Không!' Thân mình cô gái không tự chủ được run lên, cô thống khổ rên một tiếng, đưa tay bắt lấy bàn tay to đang khiêu khích chính mình, ngọn lửa

trong cơ thể phút chốc bùng bùng cháy lên, cô như phát điên nắm chặt áo ngủ của người đàn ông, nửa muốn đẩy ra nửa muốn xé rách nó.

Người đàn ông cười lạnh xoay người rời khỏi cô gái, cô gái lập tức nhảy bật lên, trong bóng đêm, cô gái hung hăng nhả nhào trên tấm thảm dày, rồi loạng choạng đứng lên, hoảng hốt không biết nên trốn đi nơi nào.

Uy lực của thuốc lúc này mới phát huy đến đỉnh điểm, ngũ tạng lục phủ của Lâm Y như đang bốc cháy, cô không thể hô hấp. Ánh mắt vô thố của Lâm Y nhìn về phía cửa sổ đang vọng đến ánh sáng mờ nhạt, hơi thở hỗn hển vọt đến cửa sổ, đẩy nó ra sau đó chao đảo trôi lên thành cửa sổ, nhìn xuống, phía dưới một thảm cỏ xanh mướt đập vào đôi mắt mê ly, đầy dục vọng của cô, nhắm mắt lại, Lâm Y nhào người ra thành cửa sổ ...

Trong một nháy mắt đó, bàn tay to của người đàn ông đã chuẩn xác nắm lấy cổ chân của Lâm Y giữ thân mình cô treo nơi cửa sổ. Người đàn ông chau chặt mày, trong miệng nhẹ bật ra một tiếng rủa thầm, cắn môi, hần dùng sức kéo cả người cô trở vào phòng ...

Lần nữa nắm chặt thắt lưng cô khiến cô dán sát vào thân thể cường tráng của mình, một tay hần xuyên qua mái tóc dài của cô, giữ lấy đầu cô thì thảo bên tai Lâm Y: 'Nói muốn!'

'Không!' Ngực cô gái phập phồng kịch liệt.

Đôi mắt đen thâm thúy của người đàn ông toát ra một tia nguy hiểm, hần chột cúi đầu, môi đã nghiền lấy cánh môi hồng nhuận của Lâm Y, cánh môi mang theo mùi bạc hà thoang thoảng khiến cô gái có chút mê man, cô nhắm mắt lại, than nhẹ một tiếng lại vô lực giãy dụa.

Đột nhiên cánh môi chột lạnh, môi người đàn ông đã rời khỏi môi cô, hần cúi đầu nhìn lại cánh môi anh đào vẫn mở ra, nhắm mắt lại, nghe hơi thở dồn dập bên tai, cánh môi lạnh lạnh của hần chuyển qua vành tai của cô, nhẹ nhàng cắn cắn, thanh âm mang theo từ tính mê người kia nhu hòa vang lên bên tai cô: 'Nói muốn!'

'... Không ...' Giọng nói của cô gái thật suy yếu.

'Tốt lắm! Đủ thú vị! Ta thích!' Ánh mắt người đàn ông chột lóe lên, tay nhấc bổng cô gái lên ném lên trên giường lần nữa.

Trên giường, thân thể trắng nõn như ngọc của cô gái như lóe lên một vầng sáng. Người đàn ông lạnh lùng nhìn Lâm Y, hần vươn tay rút lấy chiếc áo ngủ trên người, da thịt màu nâu rám nắng rắn rỏi hiện ra trong ánh sáng yếu ớt của căn phòng.

Thân thể màu đồng kia áp trên thân thể trắng nõn như ngọc kia, hơi thở nam nhân ngập trong khoang mũi của cô gái đang bị được lực phát tác khiến cô gái rớt cuộc không còn sức dẫy dụa, thân thể mềm nhũn thừa nhận sức nặng đang áp trên người.

Cánh môi lạnh lạnh của người đàn ông nhẹ lướt trên mặt cô gái, bàn tay to trượt theo những đường cong trên người cô gái như lửa cháy đỏ thêm dầu, âm thanh nhu hòa như thổi miến lại vang lên: 'Ngoan, nói muốn ta!'

Cô gái không hé môi, nhắm chặt mắt lại, mồ hôi trên trán toát ra càng dày đặc.

Khóe môi của người đàn ông nhẹ câu lên: 'Không lên tiếng tức là đồng ý?' Cô gái vẫn không hé môi như cũ.

Ý cười trên khóe môi người đàn ông càng sâu, thân thể theo đó trầm xuống ...

'Aaa!' Tiếng kêu đau đớn phát ra từ cổ họng cô gái nhưng sự đau đớn ngậy ngậy kia rất nhanh bị hòa tan trong sự sung sướng khi ngọn lửa thiêu đốt trong cơ thể được phóng thích... Thân thể chịu đựng sự kịch liệt quá mức khiến cô gái dần mất đi tri giác ...

Ngọn lửa hung mãnh kia chừng như thông qua sự kết hợp giữa hai thân thể được phóng thích từng chút một, nét ửng hồng trên mặt cô gái không thể không che lại từng đợt từng đợt dâng lên ...

'Umm...' Tiếng rên nhẹ không thể ức chế thoát ra từ đôi môi anh đào của cô gái khiến cô gái xấu hổ muốn chết nhưng không lại có cách nào, đôi mắt to của cô tuyệt vọng nhìn về luồng sáng trên cửa sổ, sóng mắt không ngừng xao động ...

Nguồn nhiệt trong cơ thể cô gái rớt cuộc cũng thối lui toàn bộ, thân thể cô cơ hồ hư thoát, mồ hôi đầm đìa, màu ửng hồng trên má cũng dần lui đi, ánh mắt tối tăm đã khôi phục sự thanh thuần vốn có nhưng trong đáy mắt vẫn thấy một mảnh mờ mịt, một mảnh tán loạn.

Thân thể xa lạ vẫn đang áp trên người cô, ánh mắt thâm trầm của người đàn ông lờ lờ sáng, hần nhìn chằm chằm gương mặt hết sức mệt mỏi nhưng lại không thể che dấu sự thanh thuần sạch sẽ kia, nơi khóe mi còn một tia u sầu chưa xóa sạch, khóe môi hần chậm rãi câu lên, giọng nói mang theo chút treu trức: "Cô phải cảm ơn tôi! Là tôi cứu cô ..."

15.09.2015, 18:33 MEU Tiểu Thần Thiên Ưng Bang Cầm Thú Ngày tham gia: 25.01.2015, 15:32

Bài viết: 2230

Được thanks: 1710 lần

Điểm: 3.92

Tài sản riêng:

Re: [Hiện đại] Lưu Luyến Không Quên - Tình Từ Khanh Khanh - Điểm: 10

Chương 04: Lựa chọn

Editor : dquynh122

Cô gái dần thu hồi ánh mắt toán loạn, tập trung tinh thần ngắm nhìn gương mặt của người đàn ông đang phủ trên người cô ẩn sau chiếc mặt nạ, ánh mắt phía sau chiếc mặt nạ thật thâm trầm, sóng mũi cao thẳng, không khó tưởng tượng đây là một gương mặt tuấn mỹ đến mức nào!

Nhưng người đàn ông tuấn mỹ này lại ti tiện như thế! Dùng thủ đoạn hạ lưu như thế bức ép cô! Lâm Y lạnh lùng nhìn chăm chăm người đàn ông, trong đầu cô dần hiện rõ ra một gương mặt anh tuấn sáng sủa như ánh mặt trời khác, ánh mắt ám áp tràn đầy tình ý nhìn cô: 'Y Y, đời này kiếp này anh chỉ yêu mình em...'

Nhưng, Cao Lăng, bây giờ em còn xứng với anh sao? Khóe mắt Lâm Y không tự chủ được dâng lên một tầng sương mù ...

'Từ ngày mai, cô lưu lại cùng ta ...' Người đàn ông trên người cô nói như ra lệnh, ngữ điệu chân thật tựa như thiên hạ này là của hắn, tất cả mọi người trên đời này đều phải nghe hắn, lại tựa như, được ở bên cạnh hắn là sự ban ơn lớn nhất cho phụ nữ!

'Mơ tưởng!' Tầng sương mù trong mắt Lâm Y dần thu lại, trong đáy mắt chỉ còn sự phẫn nộ tức giận, cô gằn từng tiếng, cắn hận nói.

Người đàn ông hơi mị mắt, ánh mắt sắc bén mà lạnh lùng như đao, âm thanh vẫn đầy từ tính mê người như cũ nhưng từng chữ mang theo sự đe dọa: 'Cái mà ta muốn, không có gì là không lấy được! Không tin cô cứ thử xem!'

Lâm Y không chút sợ sệt nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của hắn, cười lạnh: 'Anh dựa vào cái gì muốn lưu tôi lại?'

Người đàn ông lạnh lùng nhếch môi, ngón tay lạnh lạnh của hắn phất qua cánh môi của cô: 'Tôi có thể khiến cô hai bàn tay trắng ... cũng có thể cho cô có được tất cả ... Cô ngoan ngoãn lưu lại, thỏa mãn tôi, muốn cái gì đều được!'

'Cái mà tôi muốn anh có thể cho sao?' Lâm Y quay đầu tránh đi đầu ngón tay của hắn, khóe môi cô dần hiện lên một nụ cười lạnh.

'Cái gì?' Đáy mắt người đàn ông mang theo một ý cười đầy miệt thị, trên đời này còn có thứ hắn không cho được sao?

'Tình yêu!' Lâm Y lạnh lùng thốt hai chữ, đáy mắt cô cũng đầy vẻ miệt thị, loại người như hắn, biết tình yêu là gì sao?

Quả nhiên, cô cảm nhận được một cách rõ ràng thân thể người đàn ông hơn cứng lại, sự miệt thị trong đáy mắt dần biến mất, thay vào đó là một sự thâm trầm, nhìn kỹ cô gái dưới thân, sự lạnh lùng càng lúc càng rõ nét ...

'Anh cho tôi được sao? Phỏng chừng với anh mà nói, căn bản không biết cái gì gọi là tình yêu!' Đáy mắt Lâm Y chỉ toàn là giễu cợt, nhìn về phía người đàn ông.

Ánh mắt của người đàn ông dần khôi phục lại sự lạnh lùng sắc bén, hắn nghiêng người trượt khỏi người cô gái, thân hình cao ngất bước về phía bộ đàm đặt trên cửa, giọng nói lạnh như băng trầm thấp vang lên: 'Đem cô gái này đi đi!' Sau đó hắn cũng không quay đầu lại, thân hình cao lớn biến mất sau cửa phòng tắm.

Ở ngoài cửa nghe lệnh của người đàn ông, sắc mặt Lý tỷ trầm xuống, cô gái này, xem ra thực sự đã đắc tội với thiếu gia rồi ...

Chiếc xe màu đen sang trọng không một tiếng động dừng lại trước cổng trường đại học H, Lâm Y đang muốn đưa tay mở cửa xem thì Lý tỷ đã bắt lấy tay cô, Lâm Y quay đầu lại, giận dữ nói: 'Các người còn muốn thế nào?'

Một tờ giấy chìa trước mặt Lâm Y, giọng Lý tỷ thật lạnh mạc, mặt không biểu cảm gì: 'Đây là số điện thoại của tôi! Nếu như cô hối hận thì có thể tìm tôi theo số điện thoại này!'

'Tôi không cần!' Lâm Y dùng sức đẩy tay Lý tỷ ra, mở cửa bước ra.

'Đội đã ...' Mặt Lý tỷ trầm xuống, vẫn ngồi yên trong xe nhìn Lâm Y đang đứng bên ngoài, 'Đừng quá tự tin, cô gái ... nếu như cô muốn tìm tôi, có thể đến Đê Đô!' Ném lại câu nói này, xe bắt đầu chạy như bay rời đi.

Mắt Lâm Y trống rỗng đứng ngoài cổng ngõ ngác một hồi lâu mới lê tấm thân đau nhức về phía cổng trường. Trường học sớm đã đóng cửa, cô chỉ có thể gõ cửa phòng thường trực.

Một lúc lâu sau phòng thường trực Dương lão mới thức dậy mở cửa, vừa nhìn ông đã nhận ra Lâm Y, cô gái này trước giờ nhân phẩm học vấn luôn ưu tú, người lại thanh thuần xinh đẹp, là nữ sinh viên được cả trường đại học H chú ý nhưng hôm nay cô không chỉ trở về trễ mà dường như sắc mặt không được tốt lắm.

'Lâm Y, sao hôm nay lại muộn thế?' Dương lão quan tâm hỏi.

'Ừm, cháu cùng bạn học ... chơi hơi muộn ...' Lâm Y hàm hồ đáp rồi miễn cưỡng nặn một nụ cười.

Nhẹ đẩy cửa phòng ký túc xá, bên trong sớm đã tắt đèn, những bạn cùng phòng khác của cô sớm đã ngủ say, nương ánh sáng từ ngoài hành lang hắt vào, Lâm Y tình tường nhìn thấy giường của Trương Tiểu Mạn vẫn trống không.

Lâm Y lặng lẽ đi đến giường của mình ngồi xuống, lúc này mới lấy di động trong túi xách ra, ấn xuống màn hình nhìn chăm chăm một chuỗi cuộc điện thoại gọi đến cùng tin nhắn, đều là của Cao Lăng! Ánh mắt Lâm Y trong nháy mắt đại ra.

Ngón tay thon dài run run mở ra từng tin nhắn.

'Y Y, em không sao chứ? Sao không nhận điện thoại của anh?'

'Y Y, em sao vậy? Anh thật lo lắng cho em!'

'Y Y, thấy tin nhắn nhớ trả lời cho anh. Anh yêu em!'

...

Nước mắt trong nháy mắt đã tràn ra hốc mắt, Lâm Y đưa tay bịt miệng, cô sợ tiếng nức nở của mình đánh thức các bạn cùng phòng. Đóng lại điện thoại, cô xoay người nằm xuống chiếc giường nhỏ, nhắm mắt chờ đợi giấc ngủ ... Cao Lăng, sau này em làm sao đối mặt anh?

Cao Lăng cũng là sinh viên của trường đại học H, hai năm trước đã tốt nghiệp, sau khi tốt nghiệp liền xuất ngoại du học. Lúc hấn còn ở trong trường, là chủ tịch hội học sinh, người cao lớn lại anh tuấn, mang theo một khí chất âm áp như ánh mặt trời, năng lực lại giỏi, là người thừa kế của Cao thị xí nghiệp, một công ty lớn của thành phố H ... là hoàng tử trong mắt của rất nhiều nữ sinh viên trong trường ...

Lâm Y từ nhỏ đã theo học võ đạo, lúc đó là đội trưởng đội văn nghệ của hội học sinh ... Hai người mến nhau được coi là đôi kim đồng ngọc nữ xứng đôi nhất trong trường đại học H. Lúc rời đi, Cao Lăng đã dặn dò, bảo Lâm Y chờ hấn ba năm, chờ hấn về nước ...

Nhưng hôm nay, ngọc nữ đã không còn nữa ...

Ngày hôm sau Lâm Y xin phép nghỉ, không đến lớp. Cô ngồi trong phòng ngủ chờ Trương Tiểu Mạn trở về.

Ước chừng đến trưa cửa phòng ký túc xá rộn rên bị đẩy ra, Trương Tiểu Mạn đi vào, vừa nhìn đã thấy Lâm Y ngồi ngay ngắn nơi giường, ánh mắt thanh thuần lúc này sáng quắc nhìn về phía cô, Trương Tiểu Mạn bất an nuốt nuốt nước miếng, chậm rì rì đi vào.

'Lâm Y, tối hôm qua bạn ... không sao chứ? Minh uống nhiều quá ... cái gì cũng không biết!' Trương Tiểu Mạn dè dặt nói.

Lâm Y nhìn gương mặt đầy bất an của Trương Tiểu Mạn, một màn không chịu nổi tối hôm qua nơi sofa chợt lướt qua đầu, cô thu lại ánh mắt sắc bén, một lúc sau mới lạnh giọng nói: 'Tiểu Mạn, chúng ta báo cảnh sát đi!'

Trương Tiểu Mạn giật mình nhìn Lâm Y, một lúc lâu mới khôi phục tinh thần lạn. Cô ngồi xuống bên cạnh Lâm Y, không dám nhìn thẳng vào mắt bạn: 'Chúng ta đâu không lại bọn họ ... hơn nữa không có chứng cứ ... Lâm Y, bọn họ đã làm gì bạn?'

'Đầu không lại thì có thể dễ dàng buông tha bọn họ sao?' Lâm Y trừng Trương Tiểu Mạn, 'Bởi vì một công việc mà có thể bán đứng chính mình sao?'

'Đừng nói như vậy, Lâm Y, bạn không cần tìm việc làm cho nên bạn không hiểu đâu. Minh cần công việc này, mình muốn ở lại thành phố này ... mình còn mẹ còn em gái đang đợi mình mang tiền về!' Vành mắt Trương Tiểu Mạn đã đỏ lên.

Lâm Y rũ rèm mi, không nói tiếng nào. Gia cảnh của Trương Tiểu Mạn cô biết, đúng là bạn mình rất cần tìm việc làm, cần tiền!

'Lâm Y, mình mất đi cơ hội làm việc cũng đành nhưng bạn cũng gắng thử xem, nếu như chuyện này lộ ra, sẽ ảnh hưởng thế nào với chuyện bạn được giữ lại trường ... Hơn nữa, sau này Cao Lăng làm sao đối mặt với người khác?' Giọng Trương Tiểu Mạn có chút khiếp sợ.

Lòng Lâm Y thất lại. Cô biết rất rõ, nếu cô đi báo cảnh sát, đừng nói đến chuyện có thể buộc tội đám người quyền thế này hay không, thì thanh danh của cô cũng đã bị bôi một vết nhơ mà Cao Lăng ... hấn đối mặt thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Buông Tha

Suy nghĩ chuyện này suốt cả một buổi tối Lâm Y vẫn không muốn buông tha ... Lúc này điện thoại của cô chợt reo lên, là mẹ cô, Lâm Dung gọi điện đến.

Lâm Y dè dặt nhắc máy, tận lực biểu hiện bình thường: 'Mẹ ...' Cô không thể để mẹ mình lo lắng.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng của Lâm Dung: 'Y Y, chuyện con được giữ lại trường hiện tại thế nào? Không có vấn đề gì chứ?' Bà Lâm ở một thành phố khác cách thành phố H hơn một ngàn cây số.

'Không ... vấn đề gì ...'

'Ừm, con phải biểu hiện cho thật tốt, tuyệt đối đừng đánh mất phần công việc này... Con gái mà, làm giáo sư ở trường đại học là thích hợp nhất ... Con có cuộc sống yên ổn thì mẹ cũng yên tâm!' Đầu bên kia truyền đến giọng nói vui sướng của Lâm Dung.

'Dạ, yên tâm đi mẹ ...' Lâm Y chậm rãi đặt điện thoại xuống, trong mắt là một mảnh trống rỗng. Lúc còn rất nhỏ cô đã mất cha, mẹ cô một thân một mình nuôi cô khôn lớn. Thời tuổi trẻ bà Lâm là một diễn viên múa rất nổi tiếng nhưng trong một lần biểu diễn bị té gãy chân, từ đó sự nghiệp cũng chấm dứt ...

Chính vì lẽ đó, đối với công việc của con gái bà Lâm vẫn luôn kiên trì muốn con tìm một công việc bình thản an ổn. Việc cô được giữ lại trường lần này cũng là do bà Lâm dùng hết mặt mũi, nhờ vả một người quyền quý quen biết năm xưa liên hệ với hiệu trưởng của trường đại học H Uông Linh mới tranh thủ được công việc này ...

Trương Tiểu Mạn dè dặt cân trọng nhìn sắc mặt của Lâm Y, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng nói: 'Xin lỗi, Lâm Y, mình không nên bảo bạn đi cùng với mình ...'

Lâm Y không nói tiếng nào, một hồi lâu cô mới đứng dậy, thu thập sách vở trên bàn học bỏ vào túi xách sau đó nhắc túi rời khỏi phòng ký túc xá, Trương Tiểu Mạn vội đuổi theo cô ...

Lâm Y cúi thấp đầu đi vào phòng học, Trương Tiểu Mạn vẫn luôn theo sau, bỗng nghe tiếng Triệu Viêm vang lên: 'Lâm Y, Tiểu Mạn, nơi này có chỗ trống, đến đây ngồi đi!'

Lâm Y lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh Triệu Viêm...

'Tiểu Mạn tối hôm qua đi phỏng vấn thế nào? Thông qua không?' Triệu Viêm khẩn trương hỏi.

'Ừm... thông qua ...' Giọng Trương Tiểu Mạn thật nhỏ nhưng vẫn như cũ không giấu được hưng phấn.

'Vậy tốt quá rồi, chúc mừng bạn ...'

Trong suốt buổi học, Lâm Y luôn ở trạng thái thất thần, lời giáo sư trên bục giảng giảng cô hoàn toàn không nghe vào tai ...

'Lâm Y, xin mời trả lời câu hỏi này!' Vị giáo sư tóc đã nhuộm bạc nhìn về phía Lâm Y hỏi.

Không có phản ứng, Lâm Y vẫn ngo ngắc ngồi đó, thấy giáo sư nhú mày, Triệu Viêm vội kéo góc áo của cô, lúc này Lâm Y mới hồi phục tinh thần lại, vội đứng dậy nhưng không biết phải trả lời câu hỏi nào.

Triệu Viêm lẳng lặng đặt sách trước mặt cô, giọng nhỏ xiu: 'Trong sách, phần được gạch đít ...'

'Ồ ...' Lâm Y nhìn đoạn văn được gạch chân trong sách ...

LS quốc tế, tập đoàn luôn xếp trong hàng năm trăm tập đoàn lớn nhất thế giới, có liên quan trực tiếp đến mạch máu kinh tế thế giới.

Lúc này, trong văn phòng tổng giám đốc đặt ở tầng cao nhất của tòa nhà Đại Hạ tổng khu Trung Quốc, Lãnh Nghị đang nhắm mắt tựa vào chiếc ghế rộng rãi của mình, tựa như trầm tư điều gì.

Hắn là con trai duy nhất của tổng giám đốc của LS quốc tế, Lãnh Tuấn, cũng là người thừa kế được chỉ định. Một tháng trước hắn nhận lệnh từ lão tổng giám đốc tiếp nhận xử lý sự tình của khu vực Trung Quốc.

Hắn là kỳ tài của giới buôn bán, làm việc quyết đoán dứt khoát, lạnh khốc vô tình; nhưng vì bản tính khiêm tốn, rất ít khi xuất đầu lộ diện; người trong giới kinh doanh đều biết đến thiếu chủ Lãnh Nghị của LS quốc tế nhưng lại rất ít người biết được khuôn mặt thật của hắn.

Lúc này hắn đang suy nghĩ về kế hoạch thu mua một xí nghiệp kinh doanh lớn trong nước ...

Chuông điện thoại trên bàn làm việc chợt vang lên, lúc này Lãnh Nghị mới chậm rãi mở mắt, cánh tay duỗi ra, ngón tay thon dài ấn xuống phím loa ngoài, trong điện thoại truyền đến giọng nói của thư ký Ngải Mỹ: 'Lãnh tổng, nhân viên đã đến đông đủ, có thể họp!'

Lãnh Nghị không nói tiếng nào trực tiếp ấn nút tắt, đứng lên đi về phía cửa, tác phong cực kỳ nhanh nhẹn ...

Một lát sau trên hành lang xuất hiện một bóng người cao lớn, bước chân thật nhanh, phía sau hần Ngải Mỹ cảm một xấp tư liệu dày, chỉ có thể chạy chậm theo sau.

Lúc này phía ngược lại đi đến một cô gái, nhìn Lãnh Nghị đang bước vội, cô ta dừng bước chân, thoáng cúi đầu chờ hần nhưng Lãnh Nghị chừng như không có ý dừng lại, không liếc nhìn cô ta một cái nào mà chỉ đi thẳng qua.

"Thiếu gia ..." Lý Tân chỉ có thể lên tiếng gọi.

Lãnh Nghị lúc này mới dừng bước chân nhưng vẫn không xoay đầu, hần hơi nhú mảy, trên gương mặt anh tuấn mê người vẫn lạnh như băng, trong đáy mắt khí thế bức nhân, lẳng lặng chờ Lý Tân lên tiếng.

"Thiếu gia, tối hôm nay ..." Lý Tân bước đến một bước, tận lực đến gần Lãnh Nghị, nhẹ giọng nói.

"Không cần!" Lời Lý Tân còn chưa nói hết đã bị Lãnh Nghị lạnh lùng ngắt lời, ánh mắt lạnh mạc nhìn về một nơi vô định, "Sau này đừng tìm người cho tôi nữa, tôi không có hứng thú!"

Lý Tân thoáng biến sắc, cô ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Lãnh Nghị: "Nhưng ... thiếu gia, đây là mệnh lệnh của lão phu nhân ... tôi ..."

"Cô đang làm việc cho ai? ... Lão phu nhân bên đó nên nói thế nào, chẳng lẽ còn cần tôi dạy cô sao?" Lãnh Nghị chột quay đầu, ánh mắt sắc như đao nhìn về phía Lý Tân.

Lý Tân không dám nhìn thẳng hần, cô thoáng cúi đầu, vội đáp lời: "Tôi biết rồi, thiếu gia!"

Lãnh Nghị thu hồi ánh mắt sắc bén, như cũ bước nhanh về phía trước, Ngải Mỹ nhìn Lý Tân nhẹ gạt đầu sau đó vội vàng bước qua bên cạnh cô, cô gái thần bí này luôn khiến cô thấy sợ hãi ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Nguy Cơ Của Trường Đại Học H

Nửa năm sau ...

Cả trường đại học H chìm trong một mảnh hỗn loạn, LS quốc tế đã thu mua thành công trường đại học này, cũng có tin đồn họ chuẩn bị thay đổi quy chế của trường học này, ý nghĩa chính là hướng đi sau này của trường đại học H vẫn là một câu đố, tương lai của nhiều giáo sư, giảng viên của trường vì thế cũng là một câu đố.

Mà hôm nay, tổng giám đốc của LS quốc tế Lãnh Nghị đích thân đến trường đại học H khảo sát, rất rõ ràng, chuyện này liên quan trực tiếp đến vận mệnh của trường đại học H...

Chính vì vậy, bộ phận quản lý của trường đại học H càng thêm khẩn trương, hiệu trưởng Uông Linh mới sáng sớm đã bố trí rất nhiều hoạt động đón tiếp, bà muốn lưu lại cho tổng giám đốc của LS quốc tế một ấn tượng tốt, như vậy trường đại học mới có hy vọng tiếp tục, càng quan trọng hơn là, chức vụ hiệu trưởng của bà vẫn có thể tiếp tục làm...

Mãi cho đến khoảng ba giờ chiều, một đoàn xe hết sức xa hoa mới chậm rãi chạy đến cổng trường, Uông Linh sớm đã dẫn bộ phận quản lý của trường ai nấy đều ăn mặc trau chuốt đứng nơi cổng trường chào đón, chung quanh đội đón tiếp bắt đầu đánh vang nhạc khúc chào đón, thảm đỏ được trải suốt từ phòng hành chính cho đến cổng trường.

Đoàn xe chậm rãi dừng lại, từ chiếc xe phía trước bước xuống mấy người đàn ông áo đen, nhanh chóng chạy đến chiếc xe Rolls-Royce đen phía sau cân trọng mở cửa xe.

Thân hình cao lớn của Lãnh Nghị bước ra khỏi xe, hần mặc một bộ Tây trang màu lam được cắt may khéo léo, áo sơ mi đen, gương mặt tuấn mỹ đến khiến người ta hoảng hốt nhưng lại hết sức lạnh mạc, đôi mắt hẹp dài thâm thúy, sóng mũi cao thẳng, môi mỏng như đao khắc khiến người ta không dám nhìn lâu.

Tóc ngắn bị gió thổi hơi xao động, thân cao trên 1m85, sóng lưng thật thẳng, không cần cố ý cũng lưu lại một cảm giác lãnh khốc cùng ngạo mạn, khí thế bức nhân khiến người ta không dám tự tiện tiếp cận.

Thật không ngờ tổng giám đốc của LS quốc tế khu vực Trung Quốc lại là một người đàn ông hấp dẫn như thế này! Đám sinh viên nữ vây quanh cổng

trường không ngừng xôn xao ...

Lúc này hiệu trưởng Ưông Linh đã dẫn đầu đoàn tiếp đón tươi cười bước đến đón chào ...

Ưông Linh cùng Lãnh Nghị đi tham quan một vòng trường, khuôn viên trường rất lớn, hơn nữa vị trí rất tốt, có thể xây một khu nhà ở hoặc chung cư cao cấp còn trường đại học H có thể dời đến khu vực ngoại ô ...

'Lãnh tổng, đây là hội trường lớn của trường đại học chúng tôi, vì để đón tiếp Lãnh tổng, lát nữa nơi đây sẽ có một buổi biểu diễn văn nghệ... Hay là, Lãnh tổng vào xem một chút?' Ưông Linh giới thiệu.

Phía bên trong hội trường lúc này hơi tối, chỉ có trên sân khấu là sáng đèn, trên đó có mấy cô gái đang luyện tập vũ đạo, Lâm Y đang đứng bên cạnh chỉ đạo. Cô đang làm mẫu một động tác cho các cô gái kia xem, xoay vòng 360 độ rồi đáp xuống đất ...

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị hơi dừng lại ở động tác đầy kỹ thuật kia, sóng mắt hơi xao động sau đó chậm rãi đi về phía sân khấu. Trên sân khấu, dưới ánh đèn rực rỡ, gương mặt tươi mát tinh thuần kia nhìn thật rõ ràng, mái tóc dài đen nhánh xõa tung trên vai ...

Lãnh Nghị ngừng bước chân, thoáng nheo mắt nhìn xem gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo trên sân khấu, khóe môi dần gợi lên một ý cười lạnh lùng, một buổi tối của nửa năm trước trong nháy mắt thoáng hiện trong đầu ...

Lâm Y lúc này đang tập trung tinh thần vào điệu múa, hoàn toàn không chú ý đến đoàn người đang đứng trong bóng tối dưới sân khấu cho đến khi nghe Ưông Linh gọi một tiếng: 'Lâm Y, cô qua đây một chút!' Thì cô mới bừng tỉnh, nhìn về phía đoàn người đang đứng dưới sân khấu.

'Hiệu trưởng Ưông ...' Lâm Y đi đến bên cạnh sân khấu, nhìn về phía Ưông Linh lên tiếng chào, '... gọi tôi có việc gì sao?'

'Ừ, vị này là Lãnh tổng! Tiết mục của mọi người luyện tập đến đâu rồi?'

Ánh mắt của Lâm Y chuyển về phía người đàn ông tuấn mỹ bất phàm lại sắc bén lạnh lùng đang đứng bên cạnh Ưông Linh, vừa hay cũng thấy ánh mắt hần đang chăm chú nhìn mình, cô khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng lên tiếng: 'Xin chào Lãnh tổng!'

Lãnh Nghị vẫn luôn nhìn Lâm Y chằm chằm, trên mặt hần vẫn không chút biểu tình chỉ thoáng gật đầu, ánh mắt sắc bén của hần khiến cả người Lâm Y không được tự nhiên, cô lập tức thu hồi ánh mắt, lần nữa nhìn về phía Ưông Linh: 'Không thành vấn đề, lát nữa có thể bắt đầu đúng giờ!'

Trong phòng họp, Ưông Linh báo cáo với Lãnh Nghị tình huống của trường đại học H trong mấy năm gần đây sau đó cẩn thận hỏi: 'Lãnh tổng, buổi biểu diễn văn nghệ đã bắt đầu, ngài có muốn đi xem một chút không?'

Lãnh Nghị hơi nhíu mày, mặt không biểu cảm chỉ có Ngải Mỹ bên cạnh vội lên tiếng: 'Hiệu trưởng Ưông, Lãnh tổng buổi chiều còn một cuộc họp cấp cao phải tham dự, sợ không có thời gian xem ...'

'Ồ, vậy đáng tiếc quá, chúng tôi còn chuẩn bị cả cơm tối ...' Ưông Linh rõ ràng rất thất vọng, vốn bà muốn tiếp đón thật tốt ông chủ mới này, vậy thì ít nhất vị trí hiệu trưởng này bà có thể ngồi an ổn ...

Đoàn người đi ra khỏi cửa khu vực hành chính, thân hình cao lớn của Lãnh Nghị đi ở phía trước nhất, đoàn xe đã đợi sẵn bên ngoài, còn có một đám nữ sinh bị phong thái của vị thiếu chủ của LS quốc tế làm điên đảo ...

Đám vệ sĩ áo đen vừa nhìn thấy Lãnh Nghị liền bước đến bên xe, mở cửa chờ Lãnh Nghị bước lên.

Vẫn không dừng bước đi đến gần xe, bước chân của Lãnh Nghị chợt ngừng lại, đoàn người phía sau cũng ngừng lại theo, ngẩng đầu nhìn hần không biết hần lại muốn thế nào, đành phải đợi chỉ thị của hần ...

Ngừng mấy giây, Lãnh Nghị chợt khoát tay, Ngải Mỹ vội đến trước mặt hần: 'Lãnh tổng?'

'Ở lại xem biểu diễn, cuộc họp dời đến ngày mai ...' Ánh mắt của Lãnh Nghị dừng ở một nơi vô định, đáy mắt một mảnh thâm toại.

'Được ... tôi lập tức đi thông báo ...' Lạ thật! Lãnh tổng lại muốn đi xem biểu diễn? Ngải Mỹ thầm ngạc nhiên nhưng cũng không dám có chút biểu cảm lạ nào, vội lên tiếng đáp lời rồi rời đi sắp xếp công việc.

Sóng mắt Ưông Linh hơi xao động, đây đúng như kỳ vọng của bà! Gương mặt tươi cười, Ưông Linh vội đi đến bên cạnh Lãnh Nghị ...

Trên sân khấu, mái tóc dài của Lâm Y xõa tung, váy dài lụa mỏng màu trắng, chân mang giày múa màu trắng, nhẹ nhàng nhảy lên, đáp xuống, xoay tròn, chiếc váy dài màu trắng cũng theo động tác xoay tròn mà tung bay, phiêu dật như một nàng tiên xinh đẹp ...

Lãnh Nghị nheo mắt nhìn chăm chú, một chỗ sâu trong đầu hiện lên hình ảnh một chiếc váy màu trắng khác cũng đang tung bay, đôi mắt đen hẹp dài trong khoảnh khắc nhìn đến vong tình...

Ưông Linh trộm nhìn gương mặt cương nghị của Lãnh Nghị, sóng mắt chợt xao động, cô thoáng nghiêng người về phía hần, nhẹ giọng giới thiệu: 'Cô ấy tên là Lâm Y, vốn là học sinh của trường, là đội trưởng đội văn nghệ của hội học sinh, nửa năm trước sau khi tốt nghiệp thì lưu lại trường giảng dạy ... Trước đây cô ấy được xưng là hoa khôi của trường đại học H, hiện tại thì được các học sinh xưng là "Ngọc nữ giáo sư" ...'

Mí mắt Lãnh Nghị hơi động, khóe môi chậm rãi câu lên một ý cười, hần không lên tiếng, vẫn như cũ nhìn chăm chăm cô gái trên sân khấu đang biểu diễn kỹ thuật múa tài tình ...

Lãnh tổng thể nhưng phá lệ lưu lại dùng com!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đàm Phán Trên Bàn Ăn

Trong phòng bao sang trọng của một khách sạn lớn, chỉ có Lãnh Nghị, Ngải Mỹ, Uông Linh cùng hai phó hiệu trưởng khác, Lãnh Nghị trước giờ lạnh lùng ít nói vì vậy những người còn lại cũng không dám nói nhiều, bầu không khí trong phòng bao chính vì vậy mà có chút gượng gạo.

Sau khi buổi biểu diễn văn nghệ kết thúc, Lâm Y vừa thu thập xong những dụng cụ múa định cùng các sinh viên trong đội múa cùng đi ăn com thì thấy Trương chủ nhiệm của phòng hành chính chạy vội đến: 'Lâm Y, Hiệu trưởng Uông bảo cô cùng đi dùng com...'

'Lại ăn com?' Lâm Y nhú mày, bình thường khi có một số khách quan trọng đến trường, văn phòng thường sắp xếp cô và một vài nữ giáo viên trẻ tuổi khác cùng đi tiếp khách nhưng Lâm Y lại không thích loại xã giao này, có thể từ chối liên từ chối, 'Cô Trương, tôi với các sinh viên đã hẹn trước rồi, có thể đổi một người khác đi không?'

'Haizz, không được. Hiệu trưởng Uông chỉ đích danh cô phải đi ... Mau đi đi, xe của trường đang đợi cô kia!' Còn có cả xe đưa rước? Lần này thật đủ khoa trương!

Ngay lúc Lâm Y còn đang thất thần, chủ nhiệm Trương đã vội vàng kéo tay cô đi. Lâm Y bị kéo loạn choạng một chút, chỉ đành bước theo chân bà.

'Lâm Y, Hiệu trưởng Uông có dặn, nhiệm vụ chủ yếu của cô hôm nay là tìm hiểu xem sau khi LS quốc tế tiếp nhận trường của chúng ta thì có kế hoạch gì không ... Ừm, ừm, cô biết đó, tốt nhất là duy trì hiện trạng như bây giờ ... Hiệu trưởng Uông cũng không đối xử tệ với chúng ta mà ...' Chủ nhiệm Trương vừa đi vừa dặn dò Lâm Y.

Lâm Y chỉ có thể im lặng lắng nghe, đương nhiên tương lai của trường cũng có liên quan trực tiếp đến cô, mẹ vẫn luôn muốn cô lưu lại trường học không phải chính là vì có cuộc sống ổn định hay sao? Hơn nữa, đúng là cô có thể lưu lại trường học, Uông Linh là nhân tố quyết định.

Dưới sự dẫn đường của nhân viên phục vụ, Lâm Y đi đến gian phòng bao sang trọng kia, cô nhẹ gõ cửa rồi tiến vào, bên trong năm người đang ngồi nghiêm chỉnh, sự xuất hiện của cô khiến cho ánh mắt năm người không hẹn mà cùng hướng về phía cô.

Lâm Y lúc này tóc dài lòa xòa trên vai, áo lụa màu trắng, gương mặt nhỏ nhắn tươi mát tinh thuần, mắt to trong suốt sáng ngời, thoạt nhìn hết như một vị thiên sứ đi lạc vào nhân gian ...

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Nghị xẹt qua một chút ý cười khó mà phát hiện nhưng Uông Linh dù sao cũng là người từng trải, vừa nhìn đã hiểu ý của hần.

Giống như một học sinh vừa làm chuyện xấu bị giáo viên gọi vào văn phòng, Lâm Y cả người không được tự nhiên, cô miễn cưỡng nặn ra một gương mặt tươi cười, thoáng cúi người chào: 'Xin chào mọi người ...'

'Lâm Y, qua đây qua đây. Ngồi xuống đây ...' Uông Linh nhiệt tình vẫy Lâm Y, chỉ tay vào chiếc ghế bên cạnh mình. Lâm Y vừa ngồi xuống thì Uông Linh đã giúp cô rót một ly rượu, vội vàng thúc giục: 'Nào, chúng ta kính Lãnh tổng một ly rượu trước!'

Lâm Y không tự chủ được ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông được gọi là Lãnh tổng, lại đôi mắt đen thâm thúy của hần đang nhìn về phía mình, khí thế kia quá mạnh mẽ khiến tim Lâm Y chợt nhảy lên, không hiểu vì sao có chút hoảng, cô bất an lần lo sợ thu lại tầm mắt, dời ánh mắt nhìn về chiếc ly của mình trên bàn, chợt nghe tiếng Uông Linh: 'Lâm Y, nhanh lên ...'

'Ừm ... Lãnh tổng, tôi kính ngài một ly ...' Lâm Y trấn định tinh thần lại, nhắc ly rượu lên nhìn về phía Lãnh Nghị nặn ra một nụ cười khách sáo.

Lãnh Nghị thoáng nhếch môi, cũng cầm ly rượu trên bàn lên uống một hơi cạn sạch, Lâm Y cũng theo đó uống hết ly rượu trong tay ... Tiếp theo lại tận lực bồi tiếp Ngải Mỹ đang ngồi cạnh Lãnh Nghị ...

Bụng rỗng lại một hơi uống cạn hai ly rượu, mặt Lâm Y đã nhuộm hồng, đáy mắt dâng lên một tầng sương mù, dạ dày cũng bắt đầu khó chịu.

Nhưng chưa ăn được mấy miếng thì Uông Linh lại thúc giục: 'Lâm Y, lại kính Lãnh tổng một ly nữa ...'

Lâm Y ngẩng đầu nhìn Lãnh Nghị, trên mặt hần vẫn không chút biểu cảm như cũ, lại không hề có ý từ chối nên cô chỉ đành nâng ly nhìn về phía người đàn ông lạnh mặt kia ...

Nhìn thấy Lâm Y lại uống cạn một ly, sóng mắt Lãnh Nghị hơi xao động: 'Xem ra từ lượng của Lâm tiểu thư thật khá, có phải là thường uống rượu?'

"Tư lượng của cô giáo Lâm là trời sinh ... bình thường tôi cũng không mấy lần thấy cô ấy uống rượu! Hôm nay tiếp đãi Lãnh tổng, thật không giống thường ngày nha!" Ông Linh sớm đã nghe ra trong lời của Lãnh Nghị có ý khác, vội giải thích tiếp: "Cô giáo Lâm của chúng tôi được học sinh xưng là "Ngọc nữ giáo sư" nha!"

Bàn tay đang cầm ly rượu của Lâm Y khẽ run lên, trong nháy mắt có chút thất thần, tất cả những thay đổi này đều bị Lãnh Nghị nhìn thấy một cách rõ ràng, khóe môi hần hẩn nửa câu lên một ý cười lạnh ...

Rượu qua mấy tuần, Ông Linh mới dè dặt nhìn Lãnh Nghị, rốt cuộc cũng mở lời: "Lãnh tổng, có một câu hỏi không biết có nên hỏi ngài hay không?"

"Nói!" Lãnh Nghị vẫn không chút biểu cảm, đôi môi lạnh lùng bật ra một chữ, quả thực là kiêu lòi đến cực điểm

"Các giáo sư của trường đại học H chúng tôi đều quan tâm đến ... LS quốc tế đối với tương lai của trường chúng tôi đã có dự định gì chưa?" Ông Linh cẩn trọng từng từ một.

Lãnh Nghị chưa lên tiếng, đáy mắt hần chỉ có một mảnh lạnh nhạt, Ngải Mỹ liếc nhìn Lãnh Nghị sau đó mỉm cười: "Hiệu trưởng Ông, LS quốc tế đã tốn một khoản tiền lớn thu mua lại trường đại học H, đương nhiên là muốn có lợi nhuận. Lợi ích của tập đoàn lúc nào cũng được đặt lên hàng đầu ... Tương lai của trường học và của các vị giáo sư, tập đoàn chúng tôi chỉ có thể tìm một hướng khác ..."

Sắc mặt Ông Linh thoáng âm đạm, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại nét tươi cười: "Thực ra tình hình vận tác của trường chúng tôi rất tốt, tôi có thể đảm bảo giúp tập đoàn thu được lợi nhuận ..."

"Hiệu trưởng Ông, một chút lợi nhuận nhỏ từ trường học, đối với chúng tôi mà nói thực sự là không đáng kể!" Ngải Mỹ lạnh lùng ngắt lời Ông Linh, "Rất nhanh chúng tôi sẽ gửi bản kế hoạch cải tạo đến cho các vị!"

Lâm Y âm thầm quay đầu nhìn Ông Linh, sự thất vọng trên mặt bà là quá rõ ràng, vị hiệu trưởng này bình thường nói một không hai của một trường đại học lớn như vậy, lại hoàn toàn mất đi sự sắc bén của mình trước mặt những người này.

Trong lòng Lâm Y có chút khó chịu thay cho bà, ánh mắt cô lại nhìn về phía Lãnh Nghị này giờ vẫn luôn lạnh lùng không nói cùng thư ký Ngải Mỹ cũng lạnh lùng giống như hần, nhìn không được lên tiếng: "Lãnh tổng, lợi nhuận của tập đoàn không phải hoàn toàn là dùng tiền đến cân nhắc! Còn có một thứ còn quan trọng hơn tiền bạc đó là ... danh dự! Đạo lý đơn giản này chắc là các người cũng hiểu chứ!"

Ánh mắt những người còn lại trong phòng không hẹn mà cùng nhìn về phía Lâm Y, Lãnh Nghị sắc bén nhìn chăm chú cô một lúc lâu sau mới hơi nhếch môi: "Vậy Lâm tiểu thư thấy chúng tôi nên làm thế nào?"

Lâm Y dừng cảm nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng sắc bén của hần: "Giữ nguyên hiện trạng của trường học, nghĩ cách khiến cho trường học kiếm được nhiều hơn ... Tuy rằng lợi nhuận từ trường học không thể so sánh với những ngành nghề khác nhưng cái mà nó kiếm được là danh dự, là cái mà những ngành nghề khác không có ... Cũng không chừng, có thể giúp cho các vị ở những ngành nghề khác thu được lợi nhuận càng lớn hơn ..."

"Lâm tiểu thư ..." Ngải Mỹ mấp máy môi định nói gì thì Lãnh Nghị đã khoác tay ngắt lời cô, ánh mắt vẫn như cũ ghim trên người Lâm Y. Ngải Mỹ lập tức ngậm miệng, ngấm ngầm liếc sang Lãnh Nghị.

Trên bàn ăn thoáng chốc trở nên thật yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều cùng nhìn về phía Lãnh Nghị, chờ hần lên tiếng.

Một lúc lâu sau Lãnh Nghị mới thu lại tầm mắt, giọng nói trầm thấp mang theo từ tính mê người: "Hiệu trưởng Ông, viết một bản kế hoạch tính toán tương lai của trường các người, ngày mai cho người mang đến văn phòng của tôi ..."

Lãnh Nghị nói xong mấy lời này, cầm lấy khăn ăn trên bàn, lau tay rồi ném khăn đi đứng dậy: "Bữa tối đến đây kết thúc đi!" Thấy bóng dáng cao lớn của hần bắt đầu bước về phía cửa phòng bao, Ngải Mỹ vội vàng cầm lấy túi xách tắt tá chạy theo ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Dùng Tấm Thân Ngọc Nữ Đến Đổi

Ông Linh mất cả một đêm sửa sang lại bản kế hoạch cải tạo trường, ngày hôm sau khi đến trường học, trách nhiệm đưa bản kế hoạch đương nhiên là rơi vào tay Lâm Y.

Lâm Y ngừng đầu nhìn tòa cao ốc trước mặt, không biết tổng cộng có bao nhiêu tầng, dưới ánh mặt trời, những phiến thép màu tối phủ ở mặt ngoài tòa

nhà lờ lờ sáng, khí phái to lớn, cạnh bồn hoa lớn trước cửa là một hàng cột cờ cao ngất tung bay quốc kỳ của nhiều quốc gia mà LS quốc tế có chi nhánh.

Lâm Y bước chậm về phía cửa lớn ... qua một tầng bảo vệ kiểm tra sau đó tiến vào thang máy đến tầng 22, vừa ra khỏi cửa thang máy thì lại gặp một đám vệ sĩ áo đen tra hỏi, mãi mới đến được văn phòng của Ngải Mỹ.

Trợ lý của Ngải Mỹ mỉm cười nhìn thoáng qua Lâm Y sau đó vươn tay mời: 'Xin chào Lâm tiểu thư, Lãnh tổng và Ngải Mỹ tiểu thư đang họp! Xin mời ngồi đây đợi một chút!'

'Được, cảm ơn!' Lâm Y mỉm cười, chỉ có thể ngồi xuống sofa đợi ...

Một tiếng đồng hồ, hai tiếng đồng hồ, Lâm Y không ngừng xem đồng hồ trên tay, mây chau càng lúc càng chặt! Người có tiền thật không phải là ngạo mạn bình thường, hoàn toàn không có khái niệm về thời gian đã hẹn!

Rốt cuộc cũng nhìn thấy Ngải Mỹ đẩy cửa bước vào, Lâm Y vội đứng dậy đón cô: 'Ngải Mỹ tiểu thư, tôi đến đưa văn kiện!' Vừa nói cô vừa đưa xấp văn kiện trên tay cho Ngải Mỹ, 'Xin giúp tôi chuyển cho Lãnh tổng, cảm ơn ...'

Ngải Mỹ mỉm cười nhìn Lâm Y, ánh mắt mang theo chút thâm ý: 'Lâm tiểu thư, Lãnh tổng đã đợi cô ở văn phòng ...'

Trong phòng làm việc rộng rãi lại hết sức xa hoa, Lãnh Nghị đang tựa người vào chiếc ghế rộng rãi của mình, ánh mắt thâm trầm nhìn cô gái trước mặt, vẫn là quần jeans áo trắng đơn giản, gương mặt vẫn như xưa tươi mát thanh thuần, đôi mắt trong veo đen láy, sự xuất hiện của cô chừng như đem lại vô hạn sắc thái linh động cho căn phòng làm việc vốn đơn điệu này.

'Lãnh tổng, đây là bản kế hoạch mà hiệu trưởng Ưông của chúng tôi đã sửa đổi, xin ngài xem qua!' Lâm Y đặt túi văn kiện lên bàn làm việc của Lãnh Nghị, cố gắng tránh né ánh mắt bức người của hắn.

'Tốt! Ngồi đi!' Giọng Lãnh Nghị lạnh nhạt nhưng lại mang theo một uy lực khiếp người bẩm sinh.

Lâm Y cũng không dám phản đối, chỉ đành ngoan ngoãn ngồi xuống chiếc ghế đối diện với hắn, nhìn Lãnh Nghị lấy bản kế hoạch từ trong túi ra, nhìn hắn lật nhanh đọc ... không thể không nói, cô trước giờ chưa từng gặp được người đàn ông nào tuấn mỹ như vậy! Gương mặt này quả thực là một tác phẩm điêu khắc tuyệt đẹp, hoàn mỹ vô khuyết ...

Bàn tay Lãnh Nghị đang lật bản kế hoạch chợt ngừng lại, ánh mắt hắn dời từ văn kiện đến trên người Lâm Y, vừa kịp bắt gặp ánh mắt cô nãy giờ vẫn nhìn hắn đắm đuối.

Lâm Y giật nảy mình, cô vội thu hồi tầm mắt, ngược lại không biết nên nhìn vào đâu, mặt không tự chủ được đỏ bừng ... Tiêu rồi tiêu rồi, không phải là "mê trai" một chút thôi sao? Thế nào mà lại có cảm giác như một tên ăn trộm vừa bị tóm vậy chứ? Lâm Y vì biểu hiện luống cuống vừa rồi của mình mà ảo não không thôi!

Lãnh Nghị chậm rãi đặt văn kiện lên bàn, nhìn cô gái sắc mặt đỏ bừng đang kích động thu hồi tầm mắt trước mặt, khóe môi hơi gợi lên một ý cười, hắn chậm rãi dựa người vào lưng ghế, ánh mắt vẫn như cũ đầy cường thế quan sát Lâm Y.

'Lãnh ... Lãnh tổng, bản kế hoạch thế nào rồi?' Lâm Y bị hắn nhìn đến cả người không được tự nhiên, chỉ có thể run giọng hỏi.

'Không thể nào cả! Không có chút sáng tạo nào, tôi không nhìn ra trong đây có điểm nào đủ khiến tôi thay đổi ý định!' Lãnh Nghị nói một cách quyết đoán rõ ràng.

Lâm Y ngẩn người, mắt nhìn ánh mắt hắn đang bắn về phía mình, dè dặt hỏi: 'Ý của Lãnh tổng là ...'

'Rất khó dựa vào bản kế hoạch này là lưu lại trường đại học H!' Giọng Lãnh Nghị càng thêm lạnh lùng.

Bầu không khí chợt trở nên trầm mặc đến khó chịu, Lâm Y nhìn Lãnh Nghị, giọng nói đã điềm tĩnh trở lại: 'Chẳng lẽ đối với Lãnh tổng mà nói, ngoại trừ kiểm tiền thì chẳng còn chuyện nào có ý nghĩa hơn hay sao?'

Lãnh Nghị lạnh nhạt nhếch môi: 'Một xí nghiệp không có sức sống thì không cần phải tiếp tục kiên trì!'

'Nhưng trước giờ danh tiếng của trường đại học H đều rất tốt, nhiều năm qua chất lượng dạy học đều được mọi người công nhận!' Lâm Y thoáng chau mày, cố gắng thuyết phục Lãnh Nghị, 'Giáo dục và kinh doanh không giống nhau ...'

Đôi mắt Lãnh Nghị càng trở nên thâm trầm, không nói tiếng nào, Lâm Y bất đắc dĩ đành đứng dậy: 'Tôi đã hiểu ... quấy rầy ngài rồi, tôi xin cáo từ!' Cô hướng về phía Lãnh Nghị, hơi cúi người chào rồi xoay người đi về phía cửa.

'Lâm tiểu thư!' Giọng Lãnh Nghị chợt vang lên sau lưng, Lâm Y dừng bước, xoay người lại nhìn về phía người đàn ông tuấn mỹ kia, giọng nói của hắn cũng mang theo một sức hút mê người: 'Có phải cô rất muốn giữ lại trường học này không?'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô gật đầu: 'Phải ... tôi tốt nghiệp trường đại học này, lại lưu lại làm giáo sư, nơi đây có rất nhiều giáo sư và học sinh của tôi ... trường học này đối với tôi mà nói, rất quan trọng!'

Lãnh Nghị nhìn cô thật chăm chú, khoe môi hơi câu lên: 'Cô có muốn dùng tất cả của mình để trao đổi không?'

Lãnh Nghị hơi rất kỳ quái, Lâm Y nghi hoặc nhìn hấn, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, một lúc lâu sau mới nhẹ giọng nói: 'Tôi ... không hiểu ý ngài cho lắm!'

'Cô có thể dùng tấm thân ngọc nữ của cô để trao đổi! Trường học này sẽ là của cô!' Ánh mắt Lãnh Nghị như dao, đáy mắt thoáng qua một tia giễu cợt.

Không khí trong nháy mắt đông lại, trong văn phòng hoàn toàn yên lặng, thân hình cùng tư tưởng của Lâm Y cũng đông cứng lại theo. Cô ngo ngắc đứng đó, rất lâu rất lâu mới thất thần nhìn Lãnh Nghị, giọng lạnh đến cực điểm: 'Thực xin lỗi, tôi sẽ không dùng thân thể của mình đi làm giao dịch ...' Sau đó cô xoay người, chậm rãi đi về phía cửa.

Khoe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một ý cười, một giây trước khi Lâm Y đưa tay mở cửa, âm thanh từ tính từ nơi hấn lại vang lên: 'Trở về nói với hiệu trưởng Uông của các người, bản kế hoạch này cần thêm một điều ... giảm biên chế! Tinh giản cơ cấu hành chính của trường học! Tối ưu hóa tư chất của giáo sư! Phương án cụ thể, cứ liên hệ với người của văn phòng của tôi!'

Lâm Y lẩn nữa ngắc người, cô buông bàn tay đã đặt trên nắm cửa, xoay người nhìn về phía người đàn ông luôn khiến cô không đoán được kia, trong mắt thoáng qua một tia hy vọng: 'Lãnh tông, ý của ngài là ... ngài đồng ý giữ lại trường học ...'

'Phải!' Lãnh Nghị vẫn không rời mắt khỏi cô, lạnh lùng nói: 'Giờ cô có thể đi rồi!'

Đi ra khỏi tòa cao ốc tổng bộ của LS quốc tế khu vực Trung Quốc, Lâm Y liền khẩn cấp gọi điện thoại cho Uông Linh, báo tin tốt này cho bà ...

Ngắt điện thoại, Lâm Y thở phào một hơi, cô đang đứng trước bồn hoa lớn của tòa nhà, bồn hoa được vây bởi một bức tường thấp xây bằng đá. Môi cô khẽ mỉm cười, nhắc chân nhảy lên thành bồn hoa, dùng cách đi cầu thăng bằng, hai tay giang ra, đôi chân nhón lên, đi đến cuối thành bồn sau đó dùng một tư thế vũ đạo tuyệt mỹ, xoay người 360 độ trên không trung rồi vững vàng đáp xuống đất ...

Vui sướng tung tăng bước, mái tóc dài cũng theo từng bước chân mà phiêu động, Lâm Y bước về phía trạm xe buýt ...

Từ cửa sổ lầu 22, Lãnh Nghị lẳng lẳng nhìn theo bóng trắng đầy hưng phấn kia, nhìn cô nhảy lên "cầu thăng bằng", nhìn cô xoay tròn 360 độ trên không, nhìn cô dùng tư thế tuyệt đẹp đáp xuống đất, sóng mắt Lãnh Nghị không ngừng xao động ...

Lâm Y lòng đầy vui sướng hồ hởi chào hỏi Dương lão trực ban nơi phòng thường trực sau đó kích động bước vào tòa nhà văn phòng của trường đại học H, vừa quẹo qua hành lang đi về phía khu hành chính thì thấy một thanh niên, dáng người cao cao, anh tuấn suất khí, tràn ngập cảm giác âm áp như ánh mặt trời từ cửa khu hành chính bước ra.

Ánh mắt Lâm Y trong chớp mắt đại ra, bước chân không tự chủ được dừng lại ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Trở Thành Người Đưa Tin

Là Cao Lăng! Người thanh niên anh tuấn tràn đầy ánh mặt trời kia, hấn về nước từ bao giờ? Cô hoàn toàn không biết! Từ nửa năm trước xảy ra chuyện kia đến giờ, Lâm Y không còn có dũng khí liên hệ với hấn nữa, mà như có hẹn trước, Cao Lăng sau đó cũng không có tin tức gì ...

Cao Lăng cũng nhìn thấy Lâm Y, hấn hơi dừng bước chân, ánh mắt trong nháy mắt đông cứng nhưng rất nhanh hấn đã khôi phục lại vẻ bình thường, đi về phía Lâm Y cho đến khi đến trước mặt cô mới dừng lại.

'Lâm Y!' Cao Lăng cười nhìn Lâm Y, nụ cười đó vẫn âm áp đầy ánh mặt trời nhưng giọng nói kia lại xa lạ đến vô cùng! Lâm Y nhớ trước đây Cao Lăng vẫn luôn gọi cô là "Y Y"!

'Cao Lăng ...' Lâm Y gượng mỉm cười, giọng nhỏ như muỗi kêu! Dù sao cũng đã từng yêu nhau, nháy mắt cổ họng chất chất, giống như nghẹn một vật gì trong cổ họng cực kỳ khó chịu!

Lúc này một chiếc xe dừng lại tại bãi đỗ xe trước khu hành chính, từ trên xe bước xuống một cô gái, tóc dài uốn xoắn, váy bằng tơ lụa đến gối, toàn thân đều là hàng hiệu thời thượng, cô gái đang đi về phía Cao Lăng.

'Cao Lăng, sao lâu vậy?' Cô gái kia gọi với về phía Cao Lăng, nghe tiếng đáy mắt Cao Lăng hơi xao động, Lâm Y và hấn gần như đồng thời xoay đầu nhìn. Lâm Y hơi ngắc người, cô gái kia chính là bạn học của cô, Triệu Viêm!

Triệu Viêm cũng nhìn thấy Lâm Y đang đứng đối diện với Cao Lăng, ánh mắt chợt lóe lên sau đó kinh ngạc lẫn vui mừng kêu lên: 'Lâm Y, là bạn sao!' Cô vừa kêu vừa bước nhanh về phía hai người, thân thiết ôm chầm Lâm Y, 'Sao lại khéo thế này?'

Sau đó Triệu Viêm buông Lâm Y ra, từ trên xuống dưới nhìn cô một lượt rồi quan tâm hỏi: 'Ừm, Lâm Y, bạn gầy quá ... công việc vất vả lắm sao?'

Lâm Y nhìn Triệu Viêm mỉm cười: 'Không đến nỗi ... sao hai người lại đến trường?'

'Ừ, mình với Cao Lăng sắp đính hôn, đến trường để gửi thiệp mời cho hiệu trưởng Uông ...' Triệu Viêm liếc mắt nhìn Cao Lăng thấy hắn chỉ ôn hòa cười, ánh mắt Triệu Viêm lại nhìn về phía Lâm Y, mỉm cười nói, 'Lâm Y, ngày chúng tôi đính hôn bạn có đến được không?'

Tim chợt kịch liệt nhảy lên, trong đầu Lâm Y trong nháy mắt trống rỗng nhưng rất nhanh nở một nụ cười nhìn Triệu Viêm: 'Chúc mừng hai người ... có rảnh mình nhất định sẽ đến!'

'Ừ ... vậy chúng mình đi trước nhé, còn phải đưa một số thiệp mời nữa ...'

Lâm Y, tạm biệt!' Triệu Viêm khoác cánh tay Cao Lăng nhưng không hề có ý đưa thiệp mời cho Lâm Y, 'Cao Lăng, mình đi thôi!'

'Ừ!' Cao Lăng vẫn ôn hòa cười, ánh mắt hắn lướt qua Lâm Y, đáy mắt không gọn sóng, để mặc Triệu Viêm khoác cánh tay mình, hai người cùng đi về phía bãi đỗ xe.

Lâm Y hơi quay đầu nhìn theo bóng hai người đang rời đi, một hồi lâu mới khôi phục tinh thần, xoay người bước nhanh về phía khu hành chính ...

Thì ra Cao Lăng với Triệu Viêm đã thành đôi! Chẳng trách vẫn luôn biệt vô âm tín! Nhưng Lâm Y ngược lại phát hiện lòng cô lại không đau như cô tưởng tượng mà chỉ là một cảm giác tê dại, trống rỗng ...

Có lẽ, đau khổ cũng có kỳ hạn! Sự đau khổ đối với Cao Lăng đã là quá khứ; Có lẽ cô đã không có khả năng yêu nữa ...

Nhưng vì sao nỗi đau đêm đó lại không có kỳ hạn? Bất chấp Lâm Y cố gắng thế nào thì nó vẫn rõ ràng nằm ở nơi sâu nhất trong ký ức của cô.

Mấy ngày sau đó, LS quốc tế chừng như luôn có chỗ không vừa lòng đối với bản kế hoạch của trường đại học H vì vậy Lâm Y liền trở thành sứ giả đưa tin giữa hai nơi, LS quốc tế và trường đại học H.

Mà vị Lãnh tổng kia luôn muốn đích thân tra hỏi, cái loại khí thế bức nhân lại lạnh như băng kia khiến Lâm Y vừa nghĩ đi đến đó, đi đến văn phòng lạnh lẽo đó thì đầu lại bắt đầu đau ...

Lại một buổi chiều, Uông Linh đang ngồi ở phòng làm việc thì chủ nhiệm Trương nhẹ gõ cửa tiến vào, bà tươi cười: 'Hiệu trưởng Uông, có cựu sinh viên đến tìm!'

Lời vừa dứt thì từ sau lưng chủ nhiệm Trương xuất hiện một người đàn ông, dáng người cao ngất, gương mặt anh tuấn mang đầy ý cười: 'Giáo sư Uông, còn nhớ em không?'

'Lăng Nhất Phàm! Sao lại có thể không nhớ chứ?' Trên mặt Uông Linh lộ ra nụ cười vui sướng, đây là sinh viên đặc ý nhất của bà, 'Em về nước bao giờ? Mau đến đây, ngồi đi ... Giáo sư Trương, xin giúp tôi pha trà!'

Lăng Nhất Phàm vừa ngồi xuống chiếc ghế trước mặt Uông Linh vừa cười nói: 'Em vừa mới về nước không lâu, cha em già rồi, xí nghiệp của gia tộc giao lại cho em ...'

'Cũng là phải thôi, tập đoàn Lăng thị cũng là số một số hai trong thành phố này, chỉ có thể giao cho em thôi ...'

Hai người đang nói chuyện thì ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng gõ, Uông Linh liền lên tiếng: 'Mời vào!'

Theo cửa phòng bị đẩy ra, một bóng trắng xuất hiện nơi cửa, là Lâm Y!

Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu trắng, tươi mát thanh thuần như một cô tiên vừa mới xuống trần gian.

Gương mặt trắng nõn nhỏ nhắn hơi mỉm cười, nụ cười như một con sóng nhẹ lan trên mặt hồ, đôi mắt đen láy sáng rực như hai vì sao quét nhanh qua người Lăng Nhất Phàm, lịch sự gật đầu chào sau đó nhìn về phía Uông Linh.

'Lâm Y?' Lâm Y còn chưa lên tiếng thì đã nghe tiếng kêu kinh ngạc pha lẫn vui mừng của Lăng Nhất Phàm.

Lâm Y ngẩn người, ánh mắt lần nữa quay lại trên thân người đàn ông anh tuấn trước mặt, không ngừng lục lọi ký ức nhưng dường như không thể nhớ ra ...

Uông Linh cũng ngạc nhiên nhìn về phía Lăng Nhất Phàm: 'Ồ, hai người biết nhau sao?'

'Dạ ... Giáo sư Uông, Lâm Y không biết em nhưng em biết Lâm Y!'

Lăng Nhất Phàm mỉm cười, ánh mắt vẫn dõi theo Lâm Y, 'Bốn năm trước khi em về đây thăm cô vừa hay có một buổi biểu diễn văn nghệ mừng các tân

sinh viên, lúc đó cô có bảo em cùng đi xem ... em biết Lâm Y từ lúc ấy ...'

Bốn năm trước, khi cô gái sáng sủa trong trẻo, tươi mát thanh thuần như một dòng nước mát đi ngang qua hấn, hấn liền nhớ kỹ cô. Trong buổi biểu diễn văn nghệ đó, hấn lần nữa lại bị vũ đạo duyên dáng của cô làm cho choáng ngợp vì thế nên nhớ kỹ cái tên Lâm Y này ...

Đáng tiếc ngày hôm sau hấn lại phải vội vội vàng vàng trở lại một đất nước khác, chớp mắt mà đã bốn năm trôi qua, không ngờ lần này lại được gặp lại cô gái kia, mà hấn liếc mắt một cái liền nhận ra ngay!

'Xin lỗi ...' Lâm Y về có lỗi nhìn về phía Lăng Nhất Phàm cười cười, đúng là trong trí nhớ của cô không có hấn!

'Có gì đâu ...' Lăng Nhất Phàm cũng cười, ánh mắt sáng rõ, 'Cô cũng không thay đổi gì mấy, chỉ có ... thành thực hơn một chút mà thôi!'

Lâm Y cười nhìn Ưông Linh: 'Hiệu trưởng Ưông, cô gọi em đến có chuyện gì sao?'

'Lâm Y, đây là bản kế hoạch mà ta đã sửa đổi lại theo quyết định từ cuộc họp trước của họ, em lại giúp cô mang sang bên kia đi ...' Ưông Linh cầm một túi văn kiện đã đặt sẵn trên bàn đưa cho Lâm Y.

'Hiệu trưởng Ưông ... còn phải đưa nữa sao? Fax sang cho họ không phải đơn giản hơn sao?' Trên mặt Lâm Y lộ ra chút khó xử, 'Chiều nay em còn có tiết dạy, hay là ... đổi người khác đưa có được không?'

'Tiết dạy buổi chiều cô sẽ nhờ người dạy thay ... chuyện này có liên quan đến sự còn mất của trường chúng ta ... quan trọng hơn!' Ưông Linh hôm nay nhận được điện thoại từ LS quốc tế, bảo bà đem bản kế hoạch đã sửa chữa sang ... Mà theo sự từng trải của bà, người mang sang chỉ có thể là Lâm Y!

'Đưa đến đâu vậy?' Lăng Nhất Phàm nhìn Ưông Linh, lại nhìn Lâm Y sắc mặt có chút khó xử, tò mò hỏi.

'Văn phòng tổng giám đốc của LS quốc tế ... trường học của chúng ta bị họ thu mua, giờ họ cần một bản kế hoạch cải tạo của chúng ta ...' Ưông Linh đơn giản giải thích mấy câu.

'LS quốc tế? Lãnh Nghị?' Sóng mắt Lăng Nhất Phàm có chút xao động.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cô Và Hấn Có Quan Hệ Gì?

Ưông Linh và Lâm Y cùng nhìn Lăng Nhất Phàm, nhất là Ưông Linh, bà ngạc nhiên cười hỏi Lăng Nhất Phàm: 'Em biết Lãnh tổng sao?'

Lăng Nhất Phàm cười nói: 'Em với anh ta lúc ra nước ngoài học xem như là đồng học ... quan hệ cũng không tệ ... Hay là em đưa Lâm Y đi đi, dù sao cũng lâu rồi em không gặp lại anh ta ...'

'Ừm, vậy cũng tốt ...' Ưông Linh cười nhìn Lăng Nhất Phàm, 'Bạn đồng học này của em thật không dễ hầu hạ ... thuận tiện em giúp chúng ta nói vài câu ...'

'Anh ta luôn như vậy, với ai cũng cực kỳ lạnh lùng ... Nhưng gánh vác một tập đoàn quốc tế lớn như vậy cũng không dễ dàng ...' Lăng Nhất Phàm vẫn tươi cười nói sau đó nhìn Lâm Y, 'Giờ chúng ta đi được chưa?'

'Được ...' Lâm Y bất đắc dĩ gật đầu.

Trong xe, Lăng Nhất Phàm vừa lái vừa thỉnh thoảng quay đầu nhìn Lâm Y đang ngồi ở ghế phụ, mỉm cười: 'Vì sao không muốn qua bên đó?'

'Ồ, không phải, buổi chiều tôi còn có tiết dạy ...' Lâm Y lấp liếm nói, không biết vì sao, trước mặt Lãnh Nghị cô luôn có một cảm giác bị áp bức không nói nên lời, lúc nào cũng cần trọng đề đặt làm việc, như vậy thật mệt!

Lăng Nhất Phàm chỉ cười không nói gì.

Nhìn hai bóng cười cùng xuất hiện nơi cửa văn phòng, đáy mắt Lãnh Nghị trong thoáng chốc trầm xuống nhưng biến mất rất nhanh, hấn vẫn như ngày thường ngồi nơi chiếc ghế rộng rãi của mình, không biểu hiện gì ngoài ánh mắt chăm chú quan sát.

'Lãnh thiếu ...' Lăng Nhất Phàm hoàn toàn không để tâm đến sự lạnh nhạt của Lãnh Nghị, hấn bước đến gần, tươi cười nhìn Lãnh Nghị cất tiếng chào, lúc này trên mặt Lãnh Nghị mới lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, thân thể vẫn như cũ không nhúc nhích, 'Cậu về đây lúc nào?'

'Vừa mới về được mấy ngày ...' Lăng Nhất Phàm cười, ngồi xuống một chiếc ghế trước mặt Lãnh Nghị rồi quay đầu nhìn Lâm Y, vỗ vỗ một chiếc ghế khác nói: 'Lâm Y, cô ngồi đây đi!'

Lãnh Nghị lúc này mới nhìn Lâm Y, thấy vậy cô vội nhìn hẩn mỉm cười sau đó thoáng cúi người cầu túi văn kiện trong tay đặt lên mặt bàn làm việc lớn trước mặt hẩn, 'Lãnh tổng, đây là bản kế hoạch mà chúng tôi đã sửa chữa theo ý các người ...'

Lãnh Nghị lúc này mới ngồi thẳng dậy, trên mặt không chút biểu cảm đón lấy túi văn kiện đặt sang một bên, giọng lạnh nhạt nói: 'Cuộc họp sắp tới của chúng tôi là để thẩm định bản kế hoạch của các người, cô đại diện bên phía trường học tham gia sau đó đem ý kiến của chúng tôi tổng hợp lại rồi mang trở về cho hiệu trưởng Ông!'

'Tôi ... tham dự cuộc họp của các người?' Lâm Y ngăn người, chuyện này cô hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý. Ngẩng nhìn Lãnh Nghị, cô áp ứng: 'Lãnh tổng, có nên kêu hiệu trưởng Ông đến tham dự, tôi ... không hiểu lắm!'

Lãnh Nghị cau mày, ánh mắt sắc như dao quét về phía Lâm Y, giọng nói càng lạnh như băng mang theo một sự sắc bén đáng sợ: 'Cuộc họp mười phút sau bắt đầu, cô cho rằng chúng tôi nên đợi hiệu trưởng Ông của các cô đến sao? Cô không hiểu thì lần sau đừng đến đây, tìm một người hiểu chuyện đến là được!'

Nhìn sắc mặt Lãnh Nghị đột nhiên trở nên âm trầm, nghe lời trách móc nghiêm khắc của hẩn, Lâm Y ngượng ngùng đứng đó, hốc mũi có chút chua xót. Trong lòng cô không ngừng gào thét: 'Không phải tôi muốn đến! Rõng gì mà rõng! Có tiền thì gọi lắm sao?'

Nếu như không phải có việc cầu người, tôi ... Lâm Y rũ mị, tưởng tượng hình ảnh mình cầm lấy xấp văn kiện dày cộp trên bàn ném thẳng vào gương mặt tuần tú mà lạnh lùng kia sau đó cười khinh miệt xoay lưng bước ra khỏi căn phòng lạnh lẽo này ...

'Haizz, Lãnh thiếu ...' Lăng Nhất Phàm kéo Lâm Y ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh hẩn, hẩn rút cuộc cũng hiểu nguyên nhân vì sao Lâm Y không muốn đến đây, 'Cô gái trẻ mà ... đừng dọa cô ấy sợ ...'

Lãnh Nghị không để ý đến Lăng Nhất Phàm, ngón tay thon dài của hẩn ấn một phím trên điện thoại, lập tức từ đó truyền đến giọng của Ngải Mỹ: 'Lãnh tổng?'

'Cô qua đây dẫn Lâm tiểu thư đi, chuẩn bị cho cô ấy giấy viết đề ghi chép, ở phòng họp đợi tôi, mười phút sau tôi đến!' Giọng Lãnh Nghị vẫn lạnh như băng không để cho Lâm Y kịp có bất kỳ nghi hoặc nào thì đã "cụp" một tiếng ngắt điện thoại.

Rất nhanh Ngải Mỹ đã đẩy cửa bước vào, đi đến trước mặt Lâm Y: 'Lâm tiểu thư, xin đi theo tôi ...' Lâm Y chỉ đành đứng dậy bước theo Ngải Mỹ ra ngoài ...

Lăng Nhất Phàm dõi mắt theo bóng Lâm Y sau đó xoay lại nhìn gương mặt tối sầm của Lãnh Nghị, không nói tiếng nào ...

Ngải Mỹ dẫn Lâm Y đi xuyên qua một phòng họp lớn đến một phòng họp nhỏ kế đó ngồi đợi. Mười phút sau bóng dáng cao lớn của Lãnh Nghị đã đứng giờ xuất hiện nơi cửa, hẩn ngồi xuống nơi ghế chủ tọa, ra lệnh cho Ngải Mỹ: 'Gọi ba người phụ trách việc cải cách trường đại học H đến họp!'

Ngải Mỹ đáp lời rồi rời đi ...

Sóng mắt Lâm Y khẽ xao động, cuộc họp này dường như là ... quyết định đột xuất thì phải? Bằng không ai dám đề cho tổng giám đốc đến trước đợi? Nghĩ đến điểm này, Lâm Y không tự chủ được ngẩng đầu nhìn người đàn ông lạnh lùng kia, vừa hay đụng phải tia nhìn của hẩn đang quét về phía mình, Lâm Y hơi bĩu môi, thu hồi tầm mắt.

Động tác nhỏ của Lâm Y không thoát khỏi ánh mắt tinh tường của Lãnh Nghị, trên mặt hẩn vẫn là một vẻ lạnh lùng nhưng giọng nói đã nhu hòa hơn nhiều: 'Cô muốn nói gì thì cứ nói ...'

'Không muốn nói gì!' Lâm Y lạnh nhạt trả lời, không thèm nhìn hẩn nữa chỉ cúi đầu lật lật quyền sở trong tay. Có gì hay ho để nói với hẩn đây chứ?

Khóe môi Lãnh Nghị hơi câu lên, hẩn cũng không lên tiếng chỉ nhìn chằm chằm cô gái đang mãi cúi đầu lật quyền sở ghi chú ...

Không lâu lắm ba người kia đều đến đông đủ, thực ra nội dung cuộc họp hôm nay rất đơn giản, Lãnh Nghị từ đầu đến cuối không nói một câu nào, đều là Ngải Mỹ chủ trì, ba người phụ trách thay nhau phát biểu, Lâm Y thì phụ trách ghi chép lại những ý chính trong lời phát biểu của họ.

Rất nhanh cuộc họp đã kết thúc, Lãnh Nghị xoa tay, chỉ nói một câu: 'Tan họp!' Lâm Y cũng giống như những người khác sửa soạn lại một chút tư liệu rồi chuẩn bị rời đi.

'Đem tư liệu cô vừa ghi chép đưa cho tôi xem!' Lãnh Nghị sắc bén nhìn Lâm Y.

'Được ...' Lâm Y chỉ đành ngừng bước chân đưa cho Lãnh Nghị quyền ghi chú còn mình thì đứng bên cạnh đợi. Rất nhanh Lãnh Nghị đã đọc hết phần ghi chú của Lâm Y sau đó mặt vẫn không chút biểu cảm ném trả lại cho cô.

Nhặt lấy quyền ghi chép trên bàn, Lâm Y nhìn Lãnh Nghị rồi hơi cúi cười biểu thị từ biệt sau đó đi về phía cửa phòng.

'Đứng lại!' Giọng nói lạnh như băng của Lãnh Nghị đột ngột vang lên.

'Còn chuyện gì sao?' Lâm Y hơi nhú mày ngừng bước nhìn hần.

'Cô với hần có quan hệ gì?' Giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ, ánh mắt lại nhìn về một nơi vô định.

'Ai?' Lâm Y ngờ ngác hỏi.

'Lăng Nhất Phàm!' Lãnh Nghị nhú mày.

'Lăng Nhất Phàm?' Trong đầu Lâm Y vận chuyển thật nhanh, đôi mi dày rợp khê rung, 'Anh nói là người vừa nãy đến cùng tôi đó sao?'

Ánh mắt Lãnh Nghị ghim trên người Lâm Y, cô gái này thật biết giả vờ! Mối mòng nhẹ nhếch lên, 'Cô sẽ không nói cho tôi biết là cô không biết hần chứ?'

'Tôi ... đúng là không biết anh ta, cũng không biết anh ta tên là gì ...' Lâm Y hơi lùi lại né tránh ánh mắt của hần.

'Nói như vậy, hai người mới gặp nhau ở văn phòng của tôi, sau đó cùng tiến vào sao?' Lãnh Nghị cười lạnh.

'Không phải ... Tôi gặp anh ta ở văn phòng của hiệu trưởng Uông, anh ta nói là bạn học của anh, đã lâu không gặp anh, tiện đường đưa tôi sang đây ...' Lâm Y giải thích đơn giản.

'Nhưng hần nói bốn năm trước đã biết cô rồi!' Ánh mắt sắc như đao của Lãnh Nghị vẫn không rời khỏi Lâm Y.

Lâm Y hơi thất thần nhìn Lãnh Nghị! Sao cô lại phải giải thích với hần nhỉ? Liên quan gì đến hần đâu? Lâm Y chợt thấy mình thật buồn cười! Cô cười nhạt: 'Lãnh tổng, đây là việc riêng của tôi, không liên quan gì đến trường đại học H, cũng không liên quan gì đến anh!' Lâm Y không muốn nói nhiều với hần, nói xong câu đó liền nhấc chân rời đi.

Cổ tay lập tức bị người đàn ông nãy giờ vẫn ngồi yên trên ghế nắm lại, hung hăng kéo cô trở về, Lâm Y loạng choạng, suýt nữa là ngã nhào vào lòng hần, quyền sở ghi chép cũng rơi xuống đất. Vội đứng vững lại, cô áo nảo nói: 'Anh làm gì vậy?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mai Mỗi

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nhưng đầy giận dữ kia, cùng gương mặt trong trí nhớ hần sao mà quen thuộc đến thế! Khóe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười lạnh. "Không liên quan đến anh" sao?

Đôi mắt đen thâm thúy của Lãnh Nghị đọc được thông tin đó từ đôi mắt đen láy của Lâm Y, hơi ngừng lại ở hai phiến môi hồng nhuận ướt át kia, một cảm xúc mạnh mẽ chợt dâng lên trong lòng. "Em chỉ có thể là người phụ nữ của tôi", suýt nữa là hần đã thốt câu đó thành lời!

Câu nói kia đến bên miệng lại biến thành: 'Cô nhớ kỹ, cô với tôi có quan hệ ... tôi có thể hủy bỏ bản kế hoạch của trường đại học H bất cứ lúc nào!' Giọng nói ôn hòa mang theo sự bá đạo, hần nói câu này trong khi ánh mắt vẫn không rời khỏi người Lâm Y.

Lâm Y dừng cảm đối mặt với hần, khóe môi cô dần hiện lên một nụ cười châm chọc: 'Lãnh tổng, chắc anh không định nói với tôi rằng anh thích tôi rồi đấy chứ?'

Nụ cười trên môi Lãnh Nghị chợt đông lại, ánh mắt khóa chặt nơi người Lâm Y, sự lạnh lùng cùng vẻ châm chọc trên mặt cô rõ rệt đến như thế, Lãnh Nghị nhếch môi, cuối cùng cũng bỏ tay Lâm Y ra, thu hồi tầm mắt.

Lâm Y không nói tiếng nào, thẳng bước bước ra khỏi phòng họp, đầu không quay lại một lần ...

Đi ra khỏi tòa cao ốc hùng vĩ kia, Lâm Y đầu không ngẩng lên bước vội về phía trạm xe buýt bất chợt một chiếc xe ngừng lại bên cạnh cô, Lăng Nhất Phàm nhô đầu ra từ cửa xe: 'Lâm Y, lên xe đi!'

'Sao anh còn ở đây?' Lâm Y ngạc nhiên hỏi.

'Anh ở đây đợi em xong việc!' Lăng Nhất Phàm mỉm cười nói.

'Tôi ...' Do dự một lát, Lâm Y nhìn Lăng Nhất Phàm, '... vẫn là ngồi xe buýt tiện hơn!'

'Làm sao vậy? Hôm nay dù sao anh cũng không có việc gì, đã hứa với giáo sư Uông thì phải làm cho tốt, đúng không?' Lăng Nhất Phàm cười cười nhìn

Lâm Y vẫn còn đứng yên bất động, hần mở cửa xe bước xuống, vòng qua mở cửa ghế phụ lái, nhìn Lâm Y nháy mắt nghịch ngợm: 'Lên xe đi!'

Thấy nụ cười ôn hòa của Lăng Nhất Phàm, Lâm Y rút cuộc cũng thỏa hiệp cúi người ngồi vào xe, Lăng Nhất Phàm đóng cửa rồi ngồi trở lại ghế lái, chiếc xe chậm rãi hòa vào dòng xe cộ ...

Chiều ngày hôm sau sau khi xong tiết dạy, Uông Linh liền gọi Lâm Y đến văn phòng của bà, mỉm cười: 'Lâm Y, em cũng nên suy nghĩ tìm bạn trai đi chứ?'

'À?' Có chút bất ngờ, mặt Lâm Y thoáng hồng, mỉm cười với bà: 'Tạm thời vẫn chưa nghĩ ...'

'Vậy bây giờ nghĩ đi!' Uông Linh vừa nói vừa đứng dậy, thái độ rất dứt khoát: 'Đi ăn cơm với cô, cô giới thiệu bạn trai cho em!'

'Xem mắt à? Không ... không cần đâu ...' Lâm Y vội lắc đầu nhưng cổ tay đã bị Uông Linh nắm chặt, kéo đi ra cửa.

Trong phòng bao ấm úng u nhả trên tầng cao nhất của nhà hàng Hoa Viên nổi tiếng của thành phố H, Lăng Nhất Phàm đã đợi khá lâu. Mãi sau cửa phòng bao rốt cuộc cũng bị đẩy ra, Uông Linh cùng Lâm Y xuất hiện nơi cửa. Thấy hai người Lăng Nhất Phàm vội bước đến đón: 'Giáo sư Uông! Lâm Y!'

Ba người cùng ngồi xuống, Lăng Nhất Phàm cười nhìn Uông Linh rồi lại nhìn Lâm Y: 'Hai người muốn ăn gì?'

'Tùy ý đi ...' Uông Linh và Lâm Y không hẹn mà cùng đáp lời.

'Lâm Y, Lăng Nhất Phàm là sinh viên đặc ý nhất của cô, năm đó thành tích xuất sắc lại là chủ tịch hội học sinh; giờ vừa mới du học trở về, chuẩn bị tiếp quản xí nghiệp của gia tộc ... Xí nghiệp của gia tộc họ Lăng có thể coi như vì sao sáng của thành phố chúng ta ...' Uông Linh thao thao bất tuyệt giới thiệu với Lâm Y.

'Em xem cậu ta cũng rất tuấn tú ... là đối tượng tốt nhất để chọn làm chồng ... Bốn năm trước khi Nhất Phàm về trường thăm cô thì gặp được em, giờ đến trường thăm cô lại gặp em lần nữa. Đây gọi là duyên phận! Phải cố gắng trân trọng đấy!'

Lần đầu tiên đi coi mắt Lâm Y ngượng ngùng cầm lấy ly nước, ánh mắt không tự chủ được liếc nhìn Lăng Nhất Phàm, vừa hay hần cũng nhìn về phía cô, thấy ánh mắt hần, Lâm Y chỉ đành mỉm cười, cúi thấp đầu uống nước.

Lăng Nhất Phàm cười với Uông Linh: 'Giáo sư Uông, nghe cô nói tốt về em như vậy, thực xấu hổ ... Lâm Y cũng là cô gái tốt ...'

Uông Linh cũng cười: 'Vốn là rất tốt mà, cô chỉ nói theo sự thật mà thôi ... Ủ', đương nhiên Lâm Y là một cô gái tốt, trước đây được xem là hoa khôi của trường chúng ta, thành tích cũng rất tốt, hiện giờ còn được gọi là "Ngọc nữ giáo sư" ...'

Sóng mắt Lâm Y khẽ động, cô chậm rãi đặt chiếc cốc trên tay xuống. Lăng Nhất Phàm gương mặt tươi cười lắng nghe Uông Linh nói chuyện, thỉnh thoảng lại nhìn sang Lâm Y, mỗi lần như vậy đôi mắt đen lại bừng sáng ...

Sau cùng Uông Linh tìm một cái cớ rời đi, trong gian phòng bao nhỏ chỉ còn lại hai người.

Trên mặt Lăng Nhất Phàm vẫn luôn là nụ cười ấm áp, hòa ái như một người anh thân thiết, thỉnh thoảng gấp cho Lâm Y một ít thức ăn, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, chủ đề cũng chỉ là những chuyện rất bình thường: 'Lâm Y, em nhảy múa thật giỏi, là học vũ đạo từ nhỏ sao?'

Sự ấm áp và ân cần từ Lăng Nhất Phàm dần hóa giải nỗi khấn trương trong lòng Lâm Y, cô mỉm cười trả lời: 'Lúc nhỏ mẹ em là diễn viên múa cho nên từ nhỏ đã thích ...'

'Chẳng trách được ... Vậy ngoại trừ vũ đạo em còn thích gì khác không?' Ngữ điệu hết như đang nói chuyện với một em bé.

'Cũng không đặc biệt thích cái gì, rảnh rỗi thì đọc sách, nghe nhạc, thỉnh thoảng lên mạng ...'

'Tối mai ở nhà hát lớn thành phố có một biểu diễn của các diễn viên múa nổi tiếng thế giới, mình cùng đi xem đi!'

'Ngày mai?... ' Lâm Y ập ứng nói.

'Ừm, cứ quyết định như vậy đi. Ngày mai sau khi em hết tiết dạy anh đến đón em. Chúng ta đi ăn cơm sau đó cùng đi xem biểu diễn ...' Nhìn ánh mắt bừng sáng chờ mong của Lăng Nhất Phàm, Lâm Y cũng không nỡ cự tuyệt.

Ngày hôm sau khi vừa tan học, Lăng Nhất Phàm đã đứng giờ có mặt tại cổng trường trường đại học H, sau khi dẫn Lâm Y đi ăn cơm tối, hai người cùng đến nhà hát lớn thành phố.

Lúc hai người đến đó thì buổi biểu diễn đã bắt đầu, trong hội trường tối om chỉ có ánh đèn chiếu sáng nơi sân khấu, nhân viên soát vé cẩn trọng đi trường dẫn đường hai người đến hàng ghế VIP.

'Cẩn thận bậc thang!' Nhân viên soát vé nhỏ giọng dặn dò, Lâm Y hơi cúi đầu cố gắng lần đường đi thì bất chợt một bàn tay ấm áp đã lặng lẽ vươn ra nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô.

Lâm Y giật mình, theo bản năng cô định rút tay lại nhưng bàn tay kia không hề có ý buông ra cùng với giọng nói trầm ấm của Lăng Nhất Phàm: 'Cẩn thận có bậc thang!' Lâm Y không khỏi ngẩng đầu nhìn lại vừa hay Lăng Nhất Phàm cũng đang nhìn cô, bên môi vẫn treo nụ cười ấm áp, trong bóng đêm đôi mắt đen kia lờ lờ sáng ...

Cảm giác ấm áp này truyền từ bàn tay đến tận trong lòng Lâm Y, đã rất lâu, rất lâu cô chưa hưởng được cảm giác ấm áp như vậy ... Bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé, bóng dáng cao nhất dẫn theo bóng dáng mảnh khảnh chậm rãi đi về phía hàng ghế VIP.

Trên sân khấu ánh đèn chuyển thành đủ loại màu sắc mà ở một đầu khác của hàng ghế VIP, ánh mắt thâm trầm sắc bén của Lãnh Nghị chợt dừng lại nơi hai bóng người sau đó nhìn đến chỗ giao nhau giữa bàn tay to và bàn tay nhỏ kia, lại chuyển đến mặt của hai người, nương theo ánh sáng trên sân khấu, hần mơ hồ nhìn thấy hai gương mặt tươi cười ...

Ánh mắt Lãnh Nghị trong nháy mắt trầm xuống. "Chắc anh không định nói với tôi rằng anh thích tôi rồi đấy chứ?" Giọng nói châm chọc của Lâm Y chợt vang lên trong đầu hần. Lãnh Nghị mím chặt môi, mày cũng chau chặt lại ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Bị Buộc Tiếp Cận Hần

Lâm Y chuyên tâm theo dõi những tiết mục trên sân khấu, đắm chìm trong kỹ thuật nhảy duyên dáng và xảo diệu của những diễn viên. Cô thích vũ đạo từ nhỏ, cũng đã từng học múa, từ nhỏ đã thường xuyên biểu diễn trong trường thậm chí tham gia hội diễn toàn thành phố ...

Lăng Nhất Phàm thỉnh thoảng quay đầu nhìn cô, thậm chí có lúc đắm đuối nhìn những đường cong hoàn mỹ bên sườn mặt cô ...

Lãnh Nghị thì nhìn chằm chằm hai người ngồi gần đó đến quên cả xem biểu diễn trên sân khấu, đáy mắt càng lúc càng u ám ...

Buổi biểu diễn kết thúc, đèn trong nhà hát cũng bật sáng, Lãnh Nghị đã rời khỏi chỗ ngồi trước đó bởi vì hần trước giờ không thích đặt mình dưới sự quan sát của công chúng trừ phi là vì công việc ... Nhưng hần lại thích đến xem biểu diễn múa, hần thích xem hình ảnh làn váy trắng tung bay, hình ảnh đó gợi lại trí nhớ đã chôn sâu ở đáy lòng hần thật lâu ...

Hôm nay Lãnh Nghị cũng theo thói quen cũ, bỏ lại tất cả vệ sĩ cùng người hầu một người đi đến nhà hát lớn, rồi cũng theo thói quen cũ, rời đi trước khi đèn nhà hát bật sáng, tự lái xe trở về.

Chỉ là hôm nay hần không giống như trước đây, ngồi lên xe lập tức lái đi mà lẳng lặng ngồi nơi ghế lái trong xe, hai tay đặt nơi tay lái, đôi mắt đen thâm trầm mà sắc bén thỉnh thoảng quét mắt về phía cổng nhà hát, chừng như đang chờ đợi.

Quả nhiên không lâu sau đó hần đã nhìn thấy một nam một nữ đi đến trước mặt, hai người cùng bước song song.

Nam dáng người cao ngất, gương mặt anh tuấn mà ôn hòa đang mỉm cười. Nữ vóc dáng mảnh khảnh, gương mặt tươi mát tinh thuần như một nàng tiên không nhuộm khói bụi trần gian, trên gương mặt nhỏ nhắn hơi có chút thẹn thùng ...

Chính là Lăng Nhất Phàm và Lâm Y.

Lăng Nhất Phàm thỉnh thoảng lại quay đầu nói gì đó với Lâm Y, không ngừng chọc Lâm Y mỉm cười. Bọn họ đi qua trước đầu xe của Lãnh Nghị, hướng về phía xe của Lăng Nhất Phàm sau đó lái xe rời đi.

Trên gương mặt lạnh lùng của Lãnh Nghị không có chút biểu cảm nào, hần cũng khởi động xe lái theo xe của Lăng Nhất Phàm cùng rời khỏi bãi đỗ xe dưới tầng ngầm ...

'Lâm Y, chúng ta đi uống cà phê nhé?' Trong xe Lăng Nhất Phàm hỏi ý Lâm Y.

'Không đi đâu, ngày mai em còn phải lên lớp, muốn về nhà nghỉ sớm một chút ...' Lâm Y mỉm cười, uyển chuyển từ chối.

'Được rồi, anh đưa em trở về!' Lăng Nhất Phàm không cố ép, hần vẫn cười ôn hòa như cũ, 'Hôm nào lại mời em uống cà phê sau vậy ...'

Sóng mắt Lâm Y xao động, không nói tiếng nào.

Xe chậm rãi ngừng lại trước cổng khu ký túc dành cho giáo viên của trường đại học H, Lăng Nhất Phàm cùng Lâm Y xuống xe, Lăng Nhất Phàm bước theo cô vào khu ký túc, thấy vậy Lâm Y ngừng bước chân, xoay người nhìn Lăng Nhất Phàm cười nói: 'Anh không cần đưa, về trước đi ...'

Mắt Lăng Nhất Phàm nhìn chằm chằm Lâm Y, bên môi mang theo nụ cười ấm áp đến nỗi có thể hòa tan băng tuyết, đáy mắt tràn đầy tình ý, 'Tạm biệt!'

Lâm Y hơi né tránh ánh mắt hắn, xoay người định rời đi.

Cánh tay trong nháy mắt đó bị Lăng Nhất Phàm giữ lại, Lâm Y thoáng tránh ra một chút, ánh mắt cô có chút hoảng loạn vô thức nhìn về phía Lăng Nhất Phàm.

'Lâm Y, làm bạn gái anh đi. Anh hy vọng có một ngày nào đó em sẽ trở thành vợ anh ...' Lăng Nhất Phàm nghiêm túc nhìn Lâm Y, bàn tay vẫn giữ chặt cánh tay cô không buông.

'Không ...' Ánh mắt Lâm Y rời khỏi Lăng Nhất Phàm, cô rũ hàng mi dài, trên mặt có thể nhìn thấy rõ vẻ ưu thương, cô nhẹ giọng nói: 'Chúng ta ... còn chưa hiểu nhau lắm ... anh cũng không hiểu em, nói những lời này còn sớm quá ...'

'Lâm Y, bốn năm trước anh đã biết em. Anh thích em, bất kể em thế nào anh cũng sẽ luôn dùng tấm lòng khoan dung đối đãi em ... Về phần anh, anh sẽ dần dần khiến em hiểu biết anh một cách toàn diện ...'

Lâm Y hít sâu một hơi. Lăng Nhất Phàm là loại người luôn mang đến cảm giác an toàn cho người khác, ổn trọng lại ảm áp như ánh mặt trời, lại giống như một cây cổ thụ hoặc như một cảng tránh gió! Nhưng ... cô không biết mình liệu có còn khả năng đi yêu ai khác không. Mỗi lần nghĩ đến tình yêu, cô luôn có cảm giác thua kém người khác một bậc.

Nghĩ đến đây, Lâm Y dùng bàn tay còn lại nhẹ gỡ tay Lăng Nhất Phàm ra, nhìn hắn: 'Em tin anh là một người rất tốt nhưng ... tạm thời em chưa nghĩ đến điều này ...'

'Lâm Y, anh sẽ đợi em suy nghĩ lại ...' Lăng Nhất Phàm vẫn giữ nụ cười ảm áp trên môi.

Trái tim Lâm Y khẽ run lên, sự tổn thương trong lòng cô trước giờ cô chưa từng kể cho bất cứ ai, nửa năm này ký ức đau khổ kia vẫn tồn tại nơi sâu nhất trong nội tâm cô, nghe câu nói này của hắn, trong nháy mắt Lâm Y có một loại xúc động muốn nhào vào lòng Lăng Nhất Phàm tận tình khóc một trận. Nhưng cô không thể, cũng sẽ không làm vậy.

Không nói lời nào nữa, Lâm Y chậm rãi bước về phía khu ký túc ...

Dưới một tàn cây rộng cách đó không xa, Lãnh Nghị vẫn ngồi trong xe nhìn hai bóng người trước mặt. Nhìn thấy Lâm Y rũ tay Lăng Nhất Phàm ra khỏi cánh tay mình, đáy mắt Lãnh Nghị trong nháy mắt nhu hòa hơn rất nhiều. Hắn nhìn theo bóng Lâm Y đi vào trong khu ký túc, nhìn đèn ở một phòng trên lầu sáng đèn sau đó nhìn Lăng Nhất Phàm vẫn đứng nguyên tại chỗ thật lâu mới xoay người rời đi ...

Ngày hôm sau Ưông Linh nhận được một cuộc điện thoại từ người phụ trách trực tiếp dự án trường đại học H từ LS quốc tế, 'Nơi đây chúng tôi cần một người liên lạc từ trường đại học H, chuyên phụ trách chuyển tải ý kiến của chúng tôi đến trường các vị ... Nhờ hiệu trưởng Ưông phái một người trường kỳ đóng quân bên này, tùy thời chờ lệnh ...'

Ưông Linh biết, người thích hợp nhất không có ai ngoài Lâm Y!

'Hiệu trưởng Ưông, cô biết em không hề có hứng thú với chuyện này. Em ... vẫn thích dạy học hơn!' Lâm Y vừa nghe Ưông Linh nói vậy lập tức phản đối.

'Lâm Y, đây là quyết định của bộ phận thường vụ của trường, cũng là công việc mà nhà trường sắp xếp cho em bởi vì từ đầu đến giờ vẫn là em liên hệ với LS quốc tế, em quen với họ hơn, hơn nữa cũng làm rất tốt cho nên công việc này chỉ có thể do em đảm nhiệm ... Về chuyện dạy học, đợi sau khi hoàn thành kế hoạch cải tạo trường đại học H xong, đương nhiên em có thể trở về đảm nhiệm!'

'Nhưng hiệu trưởng Ưông ...'

'Không có nhưng mà, cứ quyết định như thế đi ...'

Cứ như vậy, Lâm Y thu thập một chút vật dụng rồi đến LS quốc tế báo danh. Cô trực tiếp đến tìm người phụ trách sự vụ của trường đại học H nhưng người đàn ông tuổi trung niên vóc dáng đã có phần phúc phịch kia lại dẫn cô đến phòng làm việc của Ngải Mỹ để Ngải Mỹ sắp xếp chỗ ngồi và công việc cho cô.

'Lâm tiểu thư, chào cô!' Ngải Mỹ vừa nhìn thấy Lâm Y liền nhiệt tình vẫy tay chào. Cô là người thông minh, sớm đã nhìn ra thái độ của Lãnh tông đối với cô gái trẻ này không giống với người khác, lần này trong cuộc họp Ngải Mỹ đề xuất ý kiến tìm liên lạc viên, quả nhiên được Lãnh Nghị ngầm ngầm đồng ý!

'Chào cô!' Lâm Y cũng cười vẫy tay về phía Ngải Mỹ.

'Chỗ ngồi của cô là ở đây, xin mời theo tôi!' Ngải Mỹ dẫn Lâm Y đi về phía một phòng làm việc nhỏ đối diện, căn phòng làm việc nhỏ đó nằm hơi xéo văn phòng tổng giám đốc còn phòng thư ký của Ngải Mỹ thì nằm sát bên phòng của văn phòng tổng giám đốc.

'Lâm tiểu thư, cô tự mình thu xếp đồ dùng của mình, sau này công việc của cô là do tôi sắp xếp ... có vấn đề gì cô có thể trực tiếp tìm tôi!' Ngải Mỹ mỉm cười dặn dò xong công việc rồi rời đi, trở về phòng làm việc của mình. Ở trong này cô cũng rất bận rộn, thân là thư ký của Lãnh Nghị, dưới tay cô còn có một đám trợ thủ chuyên trợ giúp cô trong công việc của mình.

Lâm Y đánh giá một lượt gian phòng làm việc, phòng nhỏ nhưng điều kiện rất tốt, thứ gì cần đều có. Cô bắt đầu dọn dẹp những món đồ mình mang đến,

còn phải suy nghĩ cho kỹ càng làm thế nào có thể tận lực tránh tiếp xúc với người đàn ông lạnh lùng kia.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Theo Hấn Đi Xã Giao

Buổi trưa hôm đó, sau khi Lâm Y dọn dẹp xong đồ đạc thì không có việc gì làm chỉ đành lên mạng đọc tin tức giết thời gian. Ngay lúc đó một trợ lý của Ngải Mỹ chạy đến thông báo Lâm Y đi họp, người đó nói cuộc họp sắp tới sẽ thảo luận về chuyện của trường đại học H nên Ngải Mỹ dặn cô mang theo sổ ghi chép và bút đến dự họp.

Dưới sự dẫn đường của người trợ lý của Ngải Mỹ, Lâm Y đi đến trước cửa phòng họp, vừa đẩy cửa vào Lâm Y trong chớp mắt sợ ngây người.

Vốn cô tưởng rằng cuộc họp này giống như lần trước, không ngờ đây lại là một phòng họp lớn, giữa phòng đặt một chiếc bàn hội nghị hình bầu dục, ngồi đầy người, ai nấy đều ăn mặc nghiêm chỉnh, vẻ mặt nghiêm túc.

Lãnh Nghị đang ngồi ở vị trí chủ tọa nơi bàn họp, hôm nay hắn mặc một bộ Tây trang màu đen, bên trong là áo sơ mi màu lam, cách phối hợp quần áo này càng khiến đôi mắt hắn thêm phần sắc bén, lóe những tia nhìn lạnh lùng khí thế bức nhân, ngũ quan càng thêm phần tuấn mỹ mê người.

Lúc Lâm Y bước vào hắn đang ngồi tựa vào lưng ghế, một tay đặt trên bàn họp, ánh mắt sắc bén ghim trên người Lâm Y, người vừa bước vào lại đứng ngây người kia, mà cơ hồ tất cả những người trong phòng họp đều hướng ánh mắt về phía Lâm Y.

Lúc này đang ngồi phía tay trái Lãnh Nghị là Ngải Mỹ thấy vậy vội đứng dậy giới thiệu với mọi người: 'Vị này là người phụ trách liên lạc từ trường đại học H ... Lâm Y tiểu thư. Vấn đề tiếp theo chúng ta bàn bạc liên quan đến trường đại học H cho nên mời cô ấy đến tham dự cuộc họp ...'

Sau đó Ngải Mỹ nhìn Lâm Y: 'Lâm tiểu thư qua đây đi, cô ngồi ở đây!'

Cô vừa nói vừa đứng dậy, kéo một chiếc ghế ra phía sau cô, ra hiệu cho Lâm Y bước đến ngồi.

Lâm Y rút cuộc cũng hoàn hồn lại, cô nhìn mọi người gật đầu chào sau đó đi về phía Ngải Mỹ đã chỉ, lẳng lặng ngồi xuống mở quyển sổ ghi chép ra, chuẩn bị ghi lại; lại không tự chủ được ngẩng đầu nhìn trộm Lãnh Nghị đang ngồi hơi xéo trước mặt.

Ngồi ở đây cô chỉ thấy được một bên sườn mặt của hắn, sườn mặt với những đường cong rõ ràng như dao khắc, tuy chỉ nhìn một chút nhưng cô vẫn như cũ cảm nhận được biểu cảm lạnh lùng tự nhiên kia, khí thế cường đại kia, một cảm giác áp bức vô hình chợt dâng lên trong lòng ...

Cuộc họp kết thúc, Ngải Mỹ xoay về phía Lâm Y nhỏ giọng nói: 'Lâm tiểu thư, hiện giờ cô có thể quay về văn phòng tổng hợp lại phần ghi chép của mình sau đó báo lại cho trường của các người.'

'Được!' Lâm Y gật nhẹ đầu đứng dậy rời đi. Cô biết rất rõ những vấn đề đề ra có liên quan đến trường đại học H không phải ai cũng được nghe bởi vì nó liên quan đến cơ mật thương nghiệp.

Nhẹ đẩy cửa bước ra, lúc xoay người đóng cửa, ánh mắt lơ đãng xẹt qua Lãnh Nghị đang ngồi xa xa đằng kia, gương mặt đó vẫn như cũ không chút biểu cảm ...

Rút cuộc cũng sắp đến giờ tan tầm, tâm tình của Lâm Y dần tốt hơn. Cô vội sửa sang lại hết những thứ cần thiết chuẩn bị rời đi. Nói thật lòng, làm ở đây thật nhàm chán, vốn chẳng có việc gì để làm, Lâm Y chơi máy tính chơi đến ngấy, chỉ đành chờ giờ tan tầm.

Đúng lúc này cửa văn phòng bị đẩy ra, người vừa đến là Ngải Mỹ. Cô mỉm cười nhìn Lâm Y nói: 'Lâm tiểu thư, Lãnh tổng bảo cô đến văn phòng của ngài ấy, nhớ mang theo tư liệu mà hôm nay cô đã sửa sang lại!'

Đã đến giờ tan tầm rồi mà còn gọi người ta sang đó? Trong lòng Lâm Y ách ách vô cùng nhưng không thể để lộ ra mặt chỉ đành đáp 'Được' một tiếng rồi cầm quyển sổ ghi chép đi theo Ngải Mỹ đến văn phòng tổng giám đốc.

'Lãnh tổng, Lâm tiểu thư đến rồi!' Ngải Mỹ ở bên ngoài văn phòng của Lãnh Nghị, dùng điện thoại nội bộ gọi đến thông báo.

'Để cô ấy vào!' Đầu kia truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Lãnh Nghị.

'Vâng!' Ngải Mỹ nói trong điện thoại rồi nhìn Lâm Y, 'Lâm tiểu thư, cô tự mình vào đi thôi!'

Lãnh Nghị vừa chậm rãi lật phần ghi chép của Lâm Y vừa hỏi hột nói: 'Hôm nay công ty có khách, cô theo tôi đi tiếp họ!'

'Tôi ... không rành xã giao cho lắm ... có phải nên kêu Ngải Mỹ đi không?' Lâm Y âm thầm nhủ mày, cẩn thận lựa lời từ chối.

Bàn tay đang lật ghi chép của Lãnh Nghị chợt ngừng lại, hần phút chốc ngừng đầu, ánh mắt sắc bén quét về phía cô. Lâm Y ngăn người tránh ánh mắt của hần. Giọng lạnh như băng của Lãnh Nghị chợt vang lên: 'Có phải ảnh hưởng đến chuyện cô hẹn hò yêu đương?'

Hẹn hò yêu đương? Lâm Y lẩn nữa ngăn người. Không phải nha! Mà tôi cũng không phải nhân viên của anh, vì sao phải theo anh đi xã giao chứ? Nhưng không thể nói lý lẽ với hần nên Lâm Y đành cúi đầu, có phần tức giận nói: 'Được, tôi đi ...'

'Lần sau nếu tôi có xã giao thì cô phải đi cùng tôi ... Cô cũng không thể ngày nào cũng ngồi trong phòng chơi máy vi tính!' Lãnh Nghị tiếp tục lật phần ghi chép, giọng vẫn lạnh như băng.

Hừ! Cái gì gọi là tôi ngày ngày ngồi trong phòng chơi vi tính chứ? Cũng không phải tôi muốn đến đây! Lâm Y áo não nghĩ thầm. Cô nhìn Lãnh Nghị mở miệng định tranh cãi thì vừa hay gặp phải ánh mắt lạnh lùng của hần.

Ánh mắt Lãnh Nghị chợt đông cứng lại, những lời đã lên đến miệng bị cứng rần nén xuống. Đầu hàng! Cô rừ hàng mi dài, giọng nhỏ đến không thể nhỏ hơn: 'Được!'

Lúc này Lãnh Nghị mới hài lòng thu hồi tầm mắt, hần ném quyển ghi chép lên bàn, trả lại cho Lâm Y: 'Về văn phòng của cô chuẩn bị một chút đi, lát nữa chúng ta đi!'

'Được!' Lâm Y lúc này rất phối hợp hơi cúi người chào rồi rời khỏi văn phòng tổng giám đốc. Ánh mắt Lãnh Nghị vẫn đuổi theo bóng dáng cô, khóe môi nhẹ câu lên ...

Những ngày tiếp theo Ngải Mỹ là thư ký trong công việc của Lãnh Nghị còn Lâm Y là thư ký cuộc sống của hần. Lãnh Nghị không chỉ dẫn cô đi xã giao mà sau đó, ngay cả đi ra ngoài rèn luyện vận động thân thể cũng không quên dẫn theo Lâm Y ...

Nơi sân Golf, thảm cỏ xanh ngút tầm mắt, Lãnh Nghị mặc một bộ quần áo thể thao, mang kính râm, tiêu sái tuấn đạt. Bên cạnh hần còn hai người đàn ông khác, một người là tổng giám đốc của tập đoàn Trịnh thị Trịnh Thiếu Bạch, còn người kia là tiến sĩ y học Lữ Thần. Ba người bọn họ quen nhau từ lúc học ở nước ngoài, khi trở về nước cũng rất thường xuyên tụ hội, Lữ Thần cũng chính là bác sĩ riêng của Lãnh Nghị ...

Lúc này Lãnh Nghị đang nhắc gây đánh bóng lên, quả cầu chuẩn xác đáp xuống sát bên miệng lỗ sau đó lại hần lại khua một gây khiến cho quả cầu rơi xuống lỗ, tiếng vỗ tay lập tức vang lên không ngớt xung quanh.

Lãnh Nghị chỉ hơi nhếch môi, quay đầu như tìm gì đó. Lâm Y vội cầm lấy khăn lông đưa cho hần. Cô biết hần muốn gì.

Lãnh Nghị cầm khăn lông lay tay, phía sau kính râm ánh mắt vẫn ghim chặt trên người Lâm Y: 'Thế nào, không vừa ý công việc này sao?'

'Không, rất hài lòng!' Lâm Y miễn cưỡng nở nụ cười, trong lòng lại thầm nghĩ, hài lòng mới là lạ!

'Ừ ... cô đến đánh thử xem!' Hôm nay Lãnh Nghị đặc biệt hào hứng, tâm tình xem ra không tệ.

'Không, tôi không biết đánh!' Lâm Y vội nói.

Lời Lâm Y còn chưa nói hết thì Lãnh Nghị đã quay đầu gọi nhân viên phục vụ: 'Đưa một cây gậy đánh golf cho Lâm tiểu thư!'

Cầm lấy gậy đánh golf trong tay, Lâm Y không biết làm sao. Cô chưa từng chơi, thật sự không biết, rất mất mặt!

Khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên, thân hình cao lớn của hần dán sát sau lưng Lâm Y, vươn đôi tay nắm lấy cây gậy đánh golf: 'Trước tiên phải có tư thế đúng đã, như vậy ... haizzz, bình thường không phải cô thông minh lắm sao? Sao lúc này lại ngốc như vậy ...'

'Tôi không chơi!' Lâm Y áo não cực kỳ, cô bừa bừa muốn ném cây gậy đánh golf đi.

'Được rồi được rồi, xem như tôi nói sai, cô rất thông minh ...' Phía sau kính râm mắt Lãnh Nghị sáng rực nhìn gương mặt nhỏ nhắn ừ ừ kia, khóe môi lại câu lên, khó được lúc tâm tình của hần tốt như vậy, tiếp tục cầm tay gậy Lâm Y đánh bóng, 'Cô xem, giống như cô học nhảy múa vậy thôi, đánh golf cũng vậy, cần có bí quyết ...'

'Khó được hôm nay Lãnh thiếu tâm tình tốt!' Đúng cách đó không xa quan sát tất cả Trịnh Thiếu Bạch mỉm cười.

Lữ Thần lặng yên nhìn một đôi trước mặt, nhìn gương mặt thanh thuần tươi mát của Lâm Y, đáy mắt khẽ xao động ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cái Bóng Của Hắc

Các môn vận động mà Lãnh Nghị thích còn có đấu kiếm, quyền anh, cưỡi ngựa các loại. Nhiệm vụ của Lâm Y chính là đứng ở bên cạnh giúp hắc lấy khăn lông, đưa nước cùng một vài việc vặt khác ... Lãnh Nghị luôn thích sau khi tan tầm đi rèn luyện thể thao vì vậy Lâm Y gần như mất đi tự do, trở thành cái bóng của hắc ...

Mà chừng như Lãnh Nghị rất hưởng thụ chuyện này, nhìn thấy Lâm Y giống như cái bóng đi theo sau lưng mình, tâm tình của hắc không hiểu vì sao thật tốt ...

Vì vậy thời gian vận động của Lãnh Nghị càng ngày càng nhiều, loại hình vận động cũng càng lúc càng phong phú ...

Trên sân đấu quyền anh, Lãnh Nghị để trần hai cánh tay, mồ hôi tuôn như mưa ... Hắc ra quyền vừa ác lại vừa chuẩn, hết như tính cách của hắc vậy, Lâm Y âm thầm nghĩ, sau đó nhìn thấy hắc một quyền đánh ngã đối thủ của mình sau đó bóng dáng cao lớn kia bước từ trên sân đấu xuống, cô vội cầm lấy khăn lông và nước đón lấy.

Trên trán Lãnh Nghị mồ hôi đang chảy dọc theo gò má cùng hai cánh tay trần, dưới ánh đèn những giọt mồ hôi lấp lánh sáng. Hắc đón lấy cốc nước trên tay Lâm Y, ngửa đầu uống một hơi hết hơn một nửa, thoáng ngừng một chút, thở hổn hển, trong tay vẫn cầm cốc nước.

Mồ hôi chảy như một dòng suối nhỏ, theo đôi mày hơi nhíu lại chảy xuống khiến gương mặt anh tuần kia mang một phong thái khác, một loại sức quyến rũ đầy nam tính cứ thế mà toát ra ...

Lâm Y hơi chau mày, haizz, mồ hôi sắp chảy vào mắt rồi! Cô rút cuộc không nhìn được cầm lấy khăn lông vờn tay giúp hắc lau đi những giọt mồ hôi đang không ngừng chảy ...

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắc nhìn cô gái trước mặt, rất phối hợp với cô đứng yên không động để mặc chiếc khăn lông trong tay cô gái không ngừng chà lau trên mặt ...

Trong lơ đãng ánh mắt Lâm Y bắt gặp ánh mắt của Lãnh Nghị, đáy mắt âm trầm mà sắc bén kia hôm nay mất đi vẻ lạnh lùng thường ngày mà thay vào đó là một sự nhu hòa mềm mại ... Lâm Y ngây ngẩn cả người, động tác trên tay cũng ngừng lại, đôi mắt đen láy nhìn qua Lãnh Nghị ...

Xung quanh bỗng thật yên tĩnh, khước môi Lãnh Nghị hơi gọi lên nhìn cô gái đang ngẩn người trước mặt, 'Ừ' ... lại giúp tôi lau một lần!

'Tự mình lau!' Lâm Y lúc này tỉnh táo lại, giọng đầy tức giận cô ném chiếc khăn lông cho Lãnh Nghị, tay kia đoạt lấy ly nước trên tay hắc xoay người đi về phía băng ghế phía sau, tự ảo não không thôi. Vừa nãy có phải có chút hảo sắc hay không? Liệu có bị người đàn ông kia phát hiện hay không? Haizz, thực ra mình không phải hảo sắc, mình chỉ là thấy mồ hôi sắp chảy vào trong mắt muốn giúp anh ta lau một phen mà thôi, cô tự nhủ với chính mình.

'Tôi muốn đi tắm, cô giúp tôi mang quần áo qua đây!' Lâm Y vừa mới ngồi xuống thì Lãnh Nghị đã theo sát phía sau ra lệnh, Lâm Y nhướng mắt nhìn hắc, không có hé môi, chỉ ngoan ngoãn đứng dậy theo hắc đi ...

Phòng tắm kia là dành riêng cho Lãnh Nghị, Lâm Y ngồi ở bên ngoài nghe bên trong truyền đến tiếng nước chảy rào rào, cô nhàm chán rút điện thoại ra, bắt đầu chơi trò chơi. Cát trái cây đi! Nhìn đủ loại trái cây xuất hiện trên màn hình, ngón tay thon dài của Lâm Y bắt đầu nhanh chóng cắt, xoẹt xoẹt xoẹt ...

Phía bên trong tiếng nước đã ngưng, Lãnh Nghị chỉ quây một chiếc khăn tắm nơi hông bước ra, hắc liếc mắt đã nhìn thấy Lâm Y đang ngồi hào hứng chơi cát trái cây, túi quần áo của hắc thì để ở bên cạnh.

Lãnh Nghị hơi nhíu mày lắc đầu nhưng đáy mắt lại rất nhu hòa; nhân viên của hắc bị nghiêm cấm chơi trò chơi trong giờ làm việc nhưng dù sao bây giờ cũng không phải giờ làm việc.

Bước về phía cô gái, đứng ở sát bên cô mà cô vẫn chưa phát hiện, ngón tay thon dài vẫn linh động trượt lên xuống màn hình, mái tóc dài trượt xuống vai, che mất một nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, hàng mi dài và dày chớp động theo từng động tác của ngón tay, chiếc mũi nhỏ nhắn, thật đáng yêu ...

'Quần áo của tôi đâu?' Lãnh Nghị nhìn chằm chằm cô gái đã quên mất sự tồn tại của hắc, lên tiếng.

'Ồ bên cạnh, tự mình lấy!' Lâm Y không ngẩng đầu, ngón tay cũng không ngừng nghỉ, thật tự nhiên đáp lời hắc; Đột nhiên nghĩ ra điều gì, hàng mi dày chớp lên, đầu ngón tay chậm lại, "oanh" một tiếng, một quả bom phát nổ ...

Lâm Y thoáng nhướng mắt, khi ánh mắt tiếp xúc với đôi chân dài lộ ra một nửa thì chợt ngẩng đầu, lại nhìn đến người đàn ông trần nửa người, chỉ quây quanh eo bằng một chiếc khăn tắm, thân thể rắn chắc màu nâu khỏe mạnh vẫn còn đọng lại mấy giọt nước.

Mặt Lâm Y đỏ lên, cô cố che dấu nó bằng cái nhíu mày, trên tay vẫn cầm điện thoại, đầu nghiêng sang một bên, ý bảo: 'Quần áo của anh ở đây ...'

Ánh mắt người đàn ông rơi trên chiếc điện thoại trên tay cô, ngừng lại một giây, chợt nghe tiếng lầu bầu của Lâm Y: 'Tôi sắp phá được kỷ lục cũ rồi, haizz, dọa tôi giật cả mình ...'

Lãnh Nghị mặc kệ cô, lập tức đi đến bên người Lâm Y nhắc lấy túi xách, kéo dây kéo lấy từ bên trong ra một chiếc quần lót, sau đó bàn tay to đuổi về phía khăn tắm ...

'Này này này ... ngừng lại ...' Lâm Y giật mình, gương mặt nhỏ nhắn đỏ rực, 'Anh ... anh thay quần áo ở đây sao?'

Lãnh Nghị chau mày, quay đầu nhìn cô: 'Tôi không thay ở đây thì thay ở đâu?'

Lâm Y ngẩn người, cũng phải nha, nơi đây vốn là phòng thay quần áo, là cô ngồi sai chỗ, hẳn là cô phải ngồi bên ngoài mới đúng. Vừa nghĩ đến đây mặt cô càng đỏ hơn, vọt người chạy thẳng ra ngoài ...

Nhìn theo bóng Lâm Y chật vật chạy đi, khóe môi Lãnh Nghị âm thầm câu lên một ý cười ...

Lát sau Lãnh Nghị đã quần áo chỉnh tề bước ra từ phòng tắm. Hắn một tay cầm túi quần áo của mình, tay kia cầm chiếc túi xách của Lâm Y, đó là chiếc túi mà khi cô vội vàng đào tẩu quên ở trong kia ...

'Cám ơn ...'

Lâm Y đưa tay đón lấy chiếc túi, giọng nhỏ như muỗi kêu.

'Đi ăn cơm đi!' Sắc mặt Lãnh Nghị vẫn lạnh lùng, giọng nói vẫn lạnh nhạt.

Lâm Y dè dặt quan sát sắc mặt của hắn, nhẹ giọng hỏi: 'Lãnh tổng... hôm nay ... lại có khách hàng nào sao?'

'Không có ...' Lãnh Nghị chỉ liếc mắt nhìn cô, nhàn nhạt trả lời.

'Không có?' Lâm Y chớp chớp mắt, cô muốn nói, không có khách hàng vậy tôi cần gì phải đi ăn cơm với anh? Nhưng ngập ngừng thật lâu vẫn không dám nói thật lòng, chỉ đành gom gọn trong hai chữ, 'Vậy thì ...'

'Vậy thì tôi với cô hai người đi ăn cơm!' Giọng lạnh lùng của Lãnh Nghị đầy uy nghiêm, căn bản là không cho người khác cự tuyệt, 'Chẳng lẽ cô không cần ăn cơm sao?'

Lâm Y cố nhịn, bỏ đi, bỏ đi, đi thì đi thôi! Dù sao cũng là ăn cơm miễn phí!

Đây là một nhà hàng nằm ẩn mình trong hoa viên của một khách sạn xa hoa, hoàn cảnh trong nhà hàng thật ưu nhã, mỗi một đình đài lầu gác là một gian phòng bao bọc độc lập, ẩn mình trong cây xanh suối chảy, phong cảnh thật hữu tình.

Lãnh Nghị và Lâm Y ngồi đối diện nhau ăn cơm, vây quanh là một nhóm người phục vụ ...

Lâm Y tin, nếu như trường kỳ cùng Lãnh Nghị ăn cơm như thế này, khẳng định cô sẽ vì tiêu hóa không tốt mà sinh bệnh ...

Sóng mũi hắn thật cao, chân mày hơi nhíu lại, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, không một tiếng động ăn cơm ...

Chỉ ăn mấy miếng Lâm Y đã ngừng lại bởi rốt cuộc ăn không nổi nữa, cô buông đũa nhìn Lãnh Nghị ...

'Cô giảm cân sao?' Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Nghị quét qua cô.

'Tôi lại không mập, giảm cân làm gì?' Lâm Y lầu bầu nói.

'Vậy ăn thêm đi ...' Lại là một câu ra lệnh.

'Về mặt của anh ... tôi ăn không vô ...' Lâm Y rút cuộc rầu rĩ thốt.

'...' Không biết nói sao.

Thật vất vả mới ăn xong bữa cơm, trước khi rời đi, Lãnh Nghị còn ném lại một câu: 'Ngày mai chúng ta đi cưới ngựa!'

Chúng ta? Cưới ngựa? Sao lại là chúng ta? Tôi chỉ đi làm thôi không phải đến làm người hầu của anh! Nhưng những lời này Lâm Y không dám thốt lên thành lời ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đi Cưới Ngựa

Trong một trường đua rộng rãi nằm ở vùng ngoại ô, Lãnh Nghị trong trang phục cưỡi ngựa đang ngồi trên lưng một chú ngựa cao lớn, rong ruổi một vòng lại một vòng nhưng hần đường như không hải lòng. Nhìn thấy chú ngựa cao to xinh đẹp ngừng bên cạnh mình, ánh mắt của người trên lưng ngựa đang quét về phía mình, Lâm Y hiểu ý cầm ly nước đưa qua, 'Muốn uống nước sao?' Cô ngẩng đầu nhìn hần.

Người đàn ông trên lưng ngựa lạnh lùng đón lấy bình nước, uống một ngụm rồi trả lại, Lâm Y nhanh chóng đón lấy.

Thấy hần còn chưa đi, cô lại đưa khăn lên, 'Lau mồ hôi sao?' Đôi mắt của người trên lưng ngựa vẫn ghim trên người Lâm Y, duỗi tay về phía cô.

Lâm Y nhét chiếc khăn lông vào tay hần nhưng bàn tay kia không hề có ý cầm lấy khăn lông.

'Vậy anh muốn gì?' Lâm Y kinh ngạc hỏi.

Người lạnh lùng như băng trên lưng ngựa kia lại phá lệ câu môi cười: 'Cô lên đây giúp tôi lau mồ hôi!'

Cái gì? Lên ngựa giúp hần lau mồ hôi? Lâm Y dùng ánh mắt khó tin nhìn hần, hoài nghi không biết liệu cô có nghe lầm hay không, đến khi xác định là bản thân không nghe lầm cô nuốt nuốt nước miếng: 'Tôi lên không được! Anh tự lau đi!'

Ánh mắt Lãnh Nghị chuyển sang nhóm vệ sĩ đứng khoanh tay gần đó, giọng lạnh như băng: 'Giúp Lâm tiểu thư lên ngựa!'

'Dạ!' Hai người vệ sĩ lập tức trả lời, trước khi Lâm Y kịp phản ứng thì đã đỡ lấy cánh tay cô đỡ lên lưng ngựa.

'Đừng mà!' Lâm Y thất kinh không ngừng dẩy dụa, lúc này bên hông chợt bị giữ chặt, một bàn tay của Lãnh Nghị đã đặt nơi vòng eo mảnh khảnh của cô, kéo mạnh một cái, cả người Lâm Y đã vững vàng ngồi trên lưng ngựa, đôi cánh tay hần sau đó vòng qua người cô nắm chặt dây cương.

Chân Lãnh Nghị thúc vào bụng ngựa, tay thì kéo dây cương, chú ngựa lập tức tăng tốc chạy ...

Khăn lông rơi trên mặt đất còn trên lưng ngựa thì không ngừng truyền đến tiếng thét chói tai của một cô gái ...

Ngựa chạy thật nhanh, ngồi trên lưng ngựa rất xóc, Lâm Y bị dọa đến gương mặt trắng bệch. 'Aaa! Tôi sắp rơi xuống rồi ...' Cô la lớn, dán chặt chính mình vào lòng người đàn ông, sau một cái nghiêng người thì hai tay bắt đầu gắt gao bầu chặt thắt lưng của người đàn ông ...

Nơi khoe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, càng cố ý phóng ngựa rong ruổi ...

Cô gái trong lòng đã dần yên tĩnh lại, hai tay vẫn bầu chặt eo của người đàn ông, đôi mắt đen láy không ngừng đảo trong lồng ngực rộng rãi của người đàn ông, hừm, tôi cứ nắm chặt lấy anh, có rơi thì tôi kéo anh cùng rơi theo!

Lãnh Nghị chợt vùng roi, chú ngựa liền chạy nhanh ra khỏi mã trường, men theo sườn dốc chạy xuống một con đường nhỏ chạy mãi cho đến một vùng đồi núi ...

Lâm Y cả kinh vội thét gọi: 'Anh muốn chạy đi đâu? Mau thả tôi xuống!'

'Chạy vào núi một vòng ... Ừm, cô bám chặt lấy bằng không rơi xuống, tôi mặc kệ!' Giọng người đàn ông nhàn nhã thốt lên, có thể nghe ra tâm tình của hần tốt lắm.

'Tôi không đi, không muốn đi. Mau thả tôi xuống ...' Trên lưng ngựa truyền đến tiếng kêu vô ích của cô gái.

Chạy đến một mảnh đất trống trong sơn cốc bốn phía cỏ xanh mơn mẫm, chú ngựa chạy chậm lại rồi rốt cuộc dừng hần.

Lãnh Nghị cúi đầu nhìn thoáng qua cô gái vẫn như cũ gắt gao ôm lấy thân thể hần không buông, khoe môi gọi lên một ý cười trêu: 'Cô còn không thả tay ra, tôi làm sao xuống ngựa?'

'Anh xuống rồi, tôi làm sao bây giờ?' Điều Lâm Y đang nghĩ là, hần xuống ngựa rồi, cô không biết nắm vào đâu, đương nhiên là sẽ rơi xuống!

Lãnh Nghị rốt cuộc bật cười thành tiếng: 'Tôi xuống ngựa rồi, cô cũng xuống theo mà!' Đạo lý đơn giản như vậy!

Lâm Y ngẩng đầu nhìn Lâm Y, há, thì ra hần biết cười nha! Nhưng ngoài miệng thì vẫn chua ngoa: 'Không chừng anh xuống ngựa rồi, con người sợ hãi đột nhiên chạy đi thì sao?'

Lãnh Nghị nhin không nổi nữa: 'Vậy ý cô là, hai người chúng ta cứ ngồi như vậy mãi không cần xuống ngựa?'

'...'

Lâm Y rốt cuộc cũng chậm rãi nói tay khỏi eo lưng người đàn ông, Lãnh Nghị nghiêng người nhảy xuống lưng ngựa, đỡ lấy thắt lưng mảnh khảnh của Lâm Y, kéo một cái, ôm cô rời khỏi lưng ngựa.

Hai chân vững vàng đặt trên mặt đất rồi Lâm Y vội đẩy tay Lãnh Nghị ra, nhưng vừa mới nhúc nhích thì mảy đã bắt đầu chau lại, cô thấp giọng rầu rĩ nói: 'Haizz, thắt lưng của tôi không động đậy được!' Cô thoáng nghiêng thân mình, vẫn duy trì tư thế trên lưng ngựa, thắt lưng dường như không xoay được.

Ánh mắt thâm trầm của Lãnh Nghị chợt lóe lên, vươn tay giữ nơi thắt lưng cô: 'Tôi giúp cô mát xa một chút ...'

Mát xa? Đấy mắt Lâm Y thoáng qua một tia kinh hoàng, vội tránh đi: 'Không cần ...' Nhưng vừa nhúc nhích thì nơi eo truyền đến cơn đau khiến cô nhịn không được rên lên e.

'Mát xa thôi mà, cô nghĩ đi đâu vậy?' Khóe môi Lãnh Nghị lại câu lên một nụ cười trêu chọc.

Gò má Lâm Y đỏ bừng, không nói tiếng nào; Lãnh Nghị liếc cô một cái, một tay cố định nơi thắt lưng cô, tay kia thì dùng sức xoa bóp phần cơ nơi thắt lưng ...

'Aaa! Đau lắm, anh nhẹ tay một chút có được không?' Lâm Y nhũn mày.

'Nhẹ một chút thì không có hiệu quả!' Người đàn ông ngoài miệng nói vậy nhưng lực trên tay tự nhiên nhẹ hơn rất nhiều, ừm, thắt lưng này, thế nào lại mạnh mẽ như vậy?

Đột nhiên tay hắn nhấn mạnh một cái, xoa mạnh eo lưng nhỏ kia, trong tiếng thét kinh hãi của cô gái, cả người cô lại ngã vào lòng người đàn ông, trên trán trong nháy mắt toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Người đàn ông chừng như rất hài lòng khi thấy cô gái chủ động 'yêu thương nhưng nhớ', đôi tay hắn cũng rất tự nhiên đáp nơi thắt lưng của cô gái.

Tiểu rồi, lại xấu mặt nữa rồi, cô gái cuống quýt muốn thoát ra từ trong lòng người đàn ông nhưng đôi tay đang đặt nơi thắt lưng cô như nặng ngàn cân, giọng nói của Lãnh Nghị chợt vang lên bên tai: 'Cô xoa thắt lưng một chút xem có còn đau hay không?'

Mắt Lâm Y chợt lóe lên, cô ngoan ngoãn xoa xoa thắt lưng giữa đôi bàn tay to kia, quả nhiên là có thể xoa được rồi, chỉ có nơi hông hơi đau nhức một chút mà thôi, kết quả của việc xóc nảy kịch liệt trên lưng ngựa ...

'Ừm, không đau rồi! Chỉ hơi nhức một chút!' Lâm Y vừa nói vừa ngẩng đầu, lại bất gặp ánh mắt Lãnh Nghị đang chăm chú nhìn cô, trong đáy mắt đó có một thứ gì đó khác thường đang chớp động rồi dần trở nên rõ ràng ...

Tim Lâm Y hơi xao động, trong một nháy mắt ngăn người, ngây ngốc nhìn gương mặt anh tuấn bức người của người đàn ông trước mặt.

Khóe môi người đàn ông chậm rãi câu lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên vầng trán trắng bóng của cô gái, một giọng nói nhu hòa chưa từng có trước đây theo đó cất lên: 'Ấn nhiều một chút đi, xem thắt lưng của em kia, nhỏ đến nỗi dường như có thể gãy bất cứ lúc nào!'

Lâm Y đột nhiên tỉnh táo lại, cô hoảng loạn đẩy hai tay Lãnh Nghị ra xoa người nhìn quanh sơn cốc trống trải, trong đầu một mảnh trống rỗng ...

Lúc trở về, Lâm Y vẫn ngồi ở phía trước như lúc đi, Lãnh Nghị ngồi ở phía sau. Lần này hắn không giục ngựa phóng nhanh nữa, chú ngựa bước từng bước thong thả trở về, một tay hắn nắm dây cương, một tay vịn lấy eo cô.

Tịch dương như lửa, nhuộm trên mặt hai người một màu hồng rực, đẹp tựa như tranh ...

Về lại mã trường, Lãnh Nghị ôm cô gái trên lưng ngựa xuống, nhàn nhạt nói: 'Đi tắm đi!'

Đôi mi dày của Lâm Y khẽ chớp, thấp giọng nói: 'Tôi không có mang quần áo theo!'

'Trong túi tôi có!' Giọng nói vẫn nhàn nhạt như cũ, không chút xao động.

Trong túi hắn có? Lâm Y lần nữa kinh ngạc đến há hốc miệng, một lúc lâu không nói thành lời, thì ra hắn sớm đã có chuẩn bị!

Trong phòng tắm, Lâm Y mở chiếc túi Lãnh Nghị vừa đưa cho cô, vạch ra xem quần áo màu trắng, ừm, màu này đúng sở thích của cô. A!!! Ngay cả nội y cũng có, hơn nữa ... kích cỡ cũng đúng ...

Hắn làm sao biết được? Mặt Lâm Y thoáng chốc hồng đến mang tai ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Ép Buộc Đi Hẹn Hò

Quãng thời gian này Lãnh Nghị cực kỳ hài lòng nhưng phía Lăng Nhất Phàm thì lại nóng lòng, hắn được biết Lâm Y hiện giờ thường trực ở LS quốc tế, hơn nữa ngày ngày còn bận đến không có thời gian ăn cơm ... đã rất lâu hắn hẹn không được cô cùng đi ăn bữa cơm nào!

Không được!!! Phải đi tìm Ưông Linh, để cô ấy điều Lâm Y trở về trường ...

Nghĩ là làm. Lãng Nhất Phàm thực sự đi tìm Ưông Linh, trong phòng làm việc của bà, Lãng Nhất Phàm nói rõ ý đồ mình đến đây. Ưông Linh sắc mặt có chút khó xử, bà nhìn Lãng Nhất Phàm: 'Nhất Phàm, không phải cô không muốn để Lâm Y trở về, thực ra là vì bên đó chỉ đích danh Lâm Y phải đi. Họ nói Lâm Y vẫn luôn giữ vai trò liên lạc, tương đối quen thuộc ...'

Lãng Nhất Phàm nhủ mảy suy nghĩ một lát rồi nói: 'Giáo sư Ưông, chuyện quen thuộc với công việc hay không thì dễ giải quyết thôi ... Nếu như phía trường học có ai tình nguyện thay Lâm Y sang đó ... em sẽ trả thêm một phần lương ...'

Dưới sự yêu cầu lần nữa của Lãng Nhất Phàm, Ưông Linh chỉ đành nhắc điện thoại lên, đánh cho người phụ trách sự vụ của trường đại học H ... nhưng kết quả ngoài dự liệu, rằng: 'Lâm Y tiểu thư đang làm rất tốt, vì sao phải đổi? Bà cho rằng LS quốc tế chúng tôi rất rảnh rỗi sao, có dư thời gian để bồi dưỡng một người lại một người sao?'

Lãng Nhất Phàm mảy nhíu chặt lại, hần quyết định phải tìm thời gian đi tìm Lãnh Nghị bàn bạc một chút.

Mà lúc này trong tòa cao ốc của tổng bộ LS quốc tế khu vực quốc tế, Lâm Y cũng ngồi thất thần trong phòng làm việc của mình. Từ ngày hôm qua đi cưỡi ngựa trở về, tia nhìn khác thường kia của Lãnh Nghị vẫn như cũng không ngừng xuất hiện trước mắt cô, còn có ... bộ nội y kia, cô vừa nghĩ đến nó mặt liền đỏ.

Có phải kẻ có tiền đều chơi đùa phụ nữ như thế không? Lâm Y lo sợ bất an không ngừng nghĩ quẩn quanh. Cô không muốn bị quy tắc ngầm gì đó ...

Lúc này Ngải Mỹ đẩy cửa bước vào, cô mỉm cười nhìn Lâm Y: 'Lâm tiểu thư, Lãnh tổng có hẹn bạn ra ngoài, bảo cô lập tức chuẩn bị một chút lát nữa đi theo ngài ấy!'

'A? Bây giờ sao?' Lâm Y hơi nhíu mày. Hôm qua cùng Lãnh Nghị cưỡi ngựa, nơi thất lưng của cô từ tối qua đến hôm nay vẫn còn đau nhức, ngay cả đi một bước cũng không muốn đi, càng quan trọng hơn là, từ tối qua cô bắt đầu sợ hãi ...

Nghĩ đến đây, Lâm Y dè dặt hỏi: 'Ngải tiểu thư, cô có thể nói với Lãnh tổng một câu, tối hôm qua vận động kịch liệt quá, thất lưng của tôi đến giờ vẫn còn đau nhức lắm, có thể không đi được không?'

Mắt Ngải Mỹ khẽ giật giật, sự khác thường cực kỳ nơi đáy mắt thật rõ ràng, cô nhìn Lâm Y mỉm cười, nụ cười mang theo chút ái muội: 'Khụ khụ, đã như vậy ... tôi đi báo cáo lại với Lãnh tổng một tiếng ...'

Sự khác thường của Ngải Mỹ rốt cuộc Lâm Y cũng nhận ra, mặt chợt đỏ rực, vội lên tiếng thanh minh: 'Ngải tiểu thư, chúng tôi hôm qua đi cưỡi ngựa ... rất kịch liệt ...'

'Hiểu rồi ...' Ngải Mỹ mỉm cười, thối lui ra cửa.

Mày Lâm Y nhăn lại một đồng ...

Trong văn phòng của mình Lãnh Nghị đang nghe Ngải Mỹ báo cáo, trên mặt hần không chút biểu cảm. Lần đầu tiên hần không ép buộc Lâm Y đi cùng hần ...

Buổi tối hôm đó, trong một hội sở tư nhân cao cấp nhất của thành phố H, trong gian phòng ẩn mật sang trọng nhất của hội sở, nơi sofa thật dài bằng da thật, Lãnh Nghị lười lỉnh ngồi tựa người vào lưng ghế, trên gương mặt tuấn dật vẫn mang vẻ lạnh lùng như thường ngày, chiếc áo vest đã được cởi ra, chỉ còn lại chiếc sơ mi đen, cổ áo sơ mi mở ra hai nút để lộ làn da nâu rám nắng khỏe mạnh.

Đây là gian phòng riêng của Lãnh Nghị, là do chủ hội sở trường kỳ giữ lại cho hần, nỡ đây ngoại trừ những người bạn thân nhất của Lãnh Nghị thì không ai có thể bước vào ...

Lúc này bên cạnh hần còn có hai người khác, Trịnh Thiếu Bạch và Lữ Thần.

Nơi cửa phòng có hai cô gái xinh đẹp yếu điệu đang đứng, tùy thời chờ được sai bảo, bên cạnh bàn trà còn một cô gái khác đang quỳ gối giúp họ pha chế rượu. Chủ của hội quán này biết rất rõ, Lãnh thiếu khác với những người khác khác, trước giờ anh ta không cần bà giới thiệu phụ nữ cho! Cho dù những người khác có phụ nữ bên cạnh, cũng tuyệt đối không được dẫn vào gian phòng riêng này của anh ta.

Lại uống thêm một ly rượu nữa, Lãnh Nghị nhắc tay xem đồng hồ, động tác của hần không lọt khỏi mắt của Trịnh Thiếu Bạch, hần cười nhìn Lữ Thần nói: 'Lãnh thiếu xem đồng hồ, xem ra chúng ta phải đi rồi!'

Lữ Thần cũng cười nhìn Lãnh Nghị, nửa đùa nửa thật nói: 'Trẻ như vậy rồi còn có hẹn sao?'

Lãnh Nghị nhếch môi cười không trả lời, Lữ Thần nhìn về mặt hần như thế lại mỉm cười, giọng đùa pha nói: 'Chuyện tốt chuyện tốt ... nếu như Lãnh thiếu thực sự muốn hẹn hò, đây thực sự là một chuyện tốt ...'

Thấy Lãnh Nghị chau mày Lữ Thần thức thời ngừng lại, đứng dậy vỗ vai Trịnh Thiếu Bạch: 'Được rồi, chúng ta đi trước ...'

Nhìn hai người đàn ông rời đi, ánh mắt lạnh băng của Lãnh Nghị quét về phía ba cô gái trong phòng, hần xua tay ý bảo họ cũng rời đi; Rất nhanh chỉ còn

lại hấn một người ngồi nơi sofa, ánh mắt nhìn xa xăm về một nơi vô định chừng như đang tập trung suy nghĩ điều gì.

Cuối cùng hấn cầm lấy điện thoại vẫn để nơi bàn trà, ấn một dãy số ...

Trong căn phòng đơn dành cho giáo viên của ký túc xá trường đại học H, Lâm Y đã tắm rửa sạch sẽ, thay áo ngủ chuẩn bị lên giường đọc sách một chút rồi đi ngủ thì điện thoại chợt vang lên, cô cầm lên nhìn, là một dãy số lạ.

Không nghĩ nhiều Lâm Y nhấn nút tiếp: 'Xin chào! Xin hỏi ai đấy?'

Môi Lành Nghi khẽ nhếch lên, không lên tiếng, trước giờ hấn chưa từng gọi điện thoại cho cô, đương nhiên Lâm Y sẽ không biết số điện thoại của hấn; sau đó Lành Nghi nghe tiếng Lâm Y vọng đến: 'Không nói chuyện? Không nói tôi ngắt đây!'

'Là tôi!' Giọng Lành Nghi mất đi sự lạnh lùng trước đây, mà thay vào đó là một chút nhu hòa.

'Gi?' Tôi làm sao biết 'tôi' của anh là ai?' Giọng nói nhu hòa kia, Lâm Y căn bản là không có cách nào gắn nó với Lành Nghi, cô nhớ giọng nói của Lành Nghi lúc nào cũng là lạnh như băng.

'Lành Nghi!'

Lành Nghi? Lâm Y ngây người, cô nuốt nước bọt, vị tổng giám đốc lãnh khốc kia vào lúc nào gọi cho cô làm gì? Yên lặng thật lâu Lâm Y mới lên tiếng: 'Lành tổng ... có chuyện gì sao?'

'Cô lập tức qua đây một lát ...'

'Tôi ... tôi đã lên giường ... sắp ngủ rồi ...' Lâm Y ấp úng nói.

'Ngồi dậy, ba mươi phút sau xe ở dưới lầu đợi cô!' Giọng Lành Nghi dứt khoát không cho phép cự tuyệt.

'Nhưng mà ...' Lâm Y còn định nói gì đó.

'Không có nhưng mà ... bằng không tôi sẽ cho người trói cô mang đến đây! Không tin cô cứ thử xem!' Lành Nghi lạnh lùng nói xong câu đó liền ngắt điện thoại.

Lâm Y chau mày, người đàn ông này thật quá bá đạo thôi! Tôi lại không phải nhân viên của anh! Hừm! Nhưng nghĩ là nghĩ vậy chứ cô vẫn ngoan ngoãn rời giường. Cô thật sự sợ hấn sẽ cho người đến đây trói cô đi. Cô tin hấn có năng lực này, cũng có can đảm làm như vậy.

Ba mươi phút sau, một chiếc xe Aston Martin màu xám bạc đứng hệt ngừng dưới lầu ký túc xá dành cho giáo viên của trường đại học H, nhìn thấy Lâm Y đang đứng nơi cửa, một người áo đen lập tức xuống xe, giúp cô mở cửa. Đợi Lâm Y lên xe, chiếc xe lập tức lao vút đi ...

Trong gian hội sở tư nhân xa hoa kia, bà chủ hội sở đích thân dẫn đường cho Lâm Y đến căn phòng riêng của Lành Nghi. Biết hấn lâu như vậy, trước giờ bà chưa từng thấy Lành Nghi dẫn bất cứ cô gái nào đến đây ... Bà âm thầm đánh giá một lượt cô gái bên cạnh.

Tóc dài đen nhánh xõa tung trên vai, gương mặt trắng nõn hồng hào, không chút son phấn, thanh thuần tươi mát như một đóa tuyết liên không nhuốm bụi trần, xinh đẹp vô khuyết như một nàng tiên bị lạc xuống trần, quần jeans đơn giản cộng với một chiếc áo trắng thêu hoa, đơn giản lại mang theo chút màu sắc đồng thoại.

Ừm, không tệ lắm, Lành thiếu dù sao cũng là Lành thiếu! Cách nhìn quả không giống với người thường! Bà chủ hội sở âm thầm tán thưởng ...

Mở cửa phòng, Lâm Y nhìn thấy Lâm Y ngồi nơi chiếc sofa rộng rãi, hấn mặc một chiếc sơ mi đen, không mang cravat, hai nút trên mở ra để lộ lồng ngực màu nâu rần rori, mặc chiếc áo đen này khiến hấn đặc biệt hấp dẫn, lại thêm lồng ngực ẩn hiện càng thêm dụ hoặc đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Lưu Lại Cùng Tôi Đêm Nay

Lâm Y có chút khản trương, cô che dấu tâm trạng bằng cách hướng ánh mắt quan sát chung quanh, căn phòng rộng rãi này bố trí thật xa hoa nhưng không có ai khác, ngay cả nhân viên phục vụ cũng không có. Nơi chiếc bàn trà lớn trước sofa có đặt mấy cái ly và mấy bình rượu, rõ ràng là đã có người ngồi đây uống rượu, vừa mới rời đi không lâu.

'Cô đang nhìn gì vậy?' Sự khản trương của cô gái khiến người đàn ông hơi nhếch môi.

'Anh ... tìm tôi có chuyện gì?' Lâm Y lúc này mới thu hồi tầm mắt, lên tiếng, nhưng người vẫn như cũ đứng ở nơi cửa phòng.

Ánh mắt Lãnh Nghị quét qua mấy bình rượu trên bàn trà, nhàn nhạt nói: 'Không có người pha chế rượu ... kêu cô đến đây điều rượu!'

'...' Phản ứng đầu tiên của Lâm Y là kinh ngạc sau đó là phẫn nộ, 'Anh ... anh không biết gọi nhân viên phục vụ đến pha chế sao? Nơi đây có nhiều cô gái như vậy, anh tùy tiện cho họ tiền, người ta liền đến. Ừm, đừng nói là pha chế rượu, anh muốn làm gì mà chả được! Có cần bắt cóc tôi từ trên giường chạy một quãng xa đến đây không chứ?'

Khóe môi Lãnh Nghị cân lên một nụ cười ái muội: 'Vậy cô cho rằng, tôi gọi cô đến đây làm gì? Muộn thế này chắc sẽ không gọi cô đến làm việc đúng không?'

'Anh ...' Lâm Y nhất thời không biết nói sao, mặt lại không chí khí đỏ lên.

'Qua đây!' Lãnh Nghị lại bắt đầu giọng ra lệnh, 'Pha rượu!'

'Tôi không biết!' Lâm Y xằng giọng.

'Tôi dạy cô!' Giọng hấn càng cứng rắn hơn.

Lâm Y nhắm mắt, thờ dài một tiếng, thôi được, tôi đầu hàng! Cô bước chậm rì rì qua đó, đến trước bàn trà quỳ xuống, đôi mắt đen láy nhìn Lãnh Nghị.

'Cách tôi xa như vậy tôi dạy cô thế nào được? Đến bên cạnh tôi này!' Lãnh Nghị nhú mày.

Lâm Y trừng mắt nhìn người đàn ông tuấn mĩ đầy sức quyến rũ kia, dù sao cũng đâu không lại hấn, cô chịu phép nhích lại gần, đến bên cạnh hấn, ngồi xếp bằng trên tấm thảm dày trải sàn.

'Rượu, đồ uống, đá, mang sang đây!' Lãnh Nghị ra lệnh, 'Trước tiên đổ một phần ba whisky vào chiếc ly này ...'

Lãnh Nghị vẫn như cũ lười lỉnh dựa vào sofa, nhìn Lâm Y đang bận rộn pha chế ở bên cạnh, môi hấn nhẹ câu lên một ý cười. Hấn rất vừa lòng loại trạng thái này, tựa hồ đây đối với hấn là một loại hưởng thụ.

'Xong rồi! Của anh đây!' Lâm Y xoay người lại đặt ly rượu trước mặt người đàn ông đang ngồi nơi sofa.

Lãnh Nghị đón lấy ly rượu, đưa lên miệng nhấp một ngụm rồi chau mày: 'Rượu ít quá, không ngon!'

'Là anh dạy mà, thế nào lại không ngon?' Lâm Y không ngượng nói, 'Bằng không anh tự mình pha chế thử xem!'

'Được được, tùy cô muốn pha thế nào cũng được ...' Lãnh Nghị khó có lúc thuận theo người khác thế này.

'Anh muốn pha mấy ly? Tôi pha hết một lần rồi để ở đây cho anh ... Giờ muộn lắm rồi tôi phải về trước, ngày mai tôi còn có tiết dạy!' Lâm Y vừa pha rượu vừa hỏi.

Mắt Lãnh Nghị chợt lóe lên, đôi ngươi đen láy nhìn chằm chằm cô gái trước mặt, không nói tiếng nào. Thật lâu sau thấy hấn không có phản ứng, Lâm Y quay đầu lại nhìn Lãnh Nghị vừa hay bắt gặp ánh mắt của hấn đang nhìn cô, tìm Lâm Y đập thành thịch, cô vội xoay đầu lại, một lúc lâu sau mới nói: 'Tôi pha hết chai rượu này rồi thì tôi về trước!'

Trong phòng bỗng thật yên tĩnh, Lâm Y rất nhanh đã pha hết bình rượu sau đó cô đứng dậy đi đến trước sofa, cầm lấy túi xách vừa nãy ném ở đây lại quay đầu nhìn Lãnh Nghị nói: 'Tôi đi đây!' Vừa nói cô vừa vội vàng bước về phía cửa.

'Đợi đã!' Lãnh Nghị nhìn theo bóng cô gái đang đi như chạy, bật kêu lên.

'Còn muốn gì nữa?' Lâm Y xoay người lại hỏi.

'Cô qua đây một lát!' Vẫn là giọng điệu không cho người ta từ chối như trước. Lâm Y hơi nhú mày, thoáng suy nghĩ một giây nhưng rồi vẫn bước qua đứng bên cạnh, từ trên cao nhìn xuống hấn.

Lãnh Nghị ngồi yên nhìn cô, chợt hấn vươn tay nắm lấy cổ tay cô, 'Anh lại muốn gì đây?' Lâm Y kinh hãi lắp bắp, cố sức giẫy tay hấn ra nhưng tay hấn cứng như gọng kìm, cô căn bản là không dời được mấy mảy.

Sau đó cổ tay hấn kéo mạnh, Lâm Y 'A' một tiếng, thân thể liền loạn choạng ngã nhào vào lòng hấn, cô ra sức giẫy dụa nhưng ... rất nhanh đã bị hấn cố trụ thân thể của cô khiến cô muốn động cũng không động được. Một tay Lãnh Nghị xuyên qua mái tóc dài mềm mại của cô, giữ chặt đầu cô bắt buộc cô đối mặt với hấn.

Lâm Y vừa hoảng vừa sợ, cô khẩn trương nhìn gương mặt anh tuấn đang phóng đại trước mắt, ấp a ấp úng nói: 'Lãnh tổng ... xin chú ý thân phận ... và địa vị ... của anh ...'

Lãnh Nghị mặc kệ cô, sóng mũi cao thẳng của hấn chống nơi sóng mũi cô, hơi thở nam tính đầy ái muội phát qua mặt cô, đường cong lãnh khốc của đôi

môi mỏng hiện ngay trước mắt tựa hồ như sắp nghiền lên đôi môi anh đào của cô.

Hơi thở nam tính dễ nghe của hắn vây phủ lấy cô, môi mỏng như đao khắc mang theo vị bạc hà thoang thoảng, gương mặt anh tuấn cực kỳ hấp dẫn bày trước mắt cô ... Tim Lâm Y đập càng nhanh hơn, trên má không tự chủ được bay lên hai đóa mây hồng ...

Không! Mình không thể bị quyến rũ, không thể phạm háo sắc, Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, gian nan cảnh cáo bản thân.

Vì vậy cô dùng sức xoay mặt sang hướng khác muốn cách xa cánh môi hắn một chút nhưng rất nhanh đã bị bàn tay to của hắn xoay trở lại, giống như bên miệng hắn là một món mồi thực; hắn nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của cô, đôi môi anh đào hồng nhuận, giọng nói trầm thấp mang theo từ tính vang lên: "Tôi thích em! Tôi nay lưu lại với tôi!"

À? Quy tắc ngầm sao? Không được! Lâm Y đột nhiên tỉnh táo lại, cô hoảng sợ trừng lớn mắt, dùng sức giãy dụa: "Không! Không được! Anh buông tôi ra!"

"Vì sao không được?" Lãnh Nghị vẫn cố trụ thân thể cô, sóng mũi cao thẳng của hắn chống nơi chóp mũi xinh xắn của cô, giọng nói đầy từ tính mà bá đạo: "Tôi muốn em!"

Hàng mi dài dày rợp của Lâm Y khẽ run, rốt cuộc không giãy dụa nữa, cô yên lặng nhìn gương mặt tuấn tú mê người kia, chậm rãi rũ mắt, cúi đầu nói: "Tôi ... không có thứ anh muốn!"

Lãnh Nghị hơi mị mắt, nhìn lại cô gái trong lòng, môi hắn nhẹ câu lên, giọng nói mang theo chút trêu chọc: "Thứ tôi muốn? Em biết thứ tôi muốn là gì sao?"

"Tôi ... không phải Ngọc nữ như họ nói ..." Ánh mắt Lâm Y có chút trống rỗng mơ hồ, cô biết những kẻ có tiền thường thật dễ ý điểm này, nếu cô không còn là xử nữ, người đàn ông này khẳng định sẽ không còn hứng thú!"

Sóng mắt Lãnh Nghị khẽ động, khóe môi hắn vẫn câu lên như cũ, sau một lúc lâu, giọng nói đầy trêu tức lại vang lên: "Như vậy, lần đầu tiên của cô là cho ai?"

Mặt Lâm Y chợt trắng bệch, nơi trái tim đau kịch liệt, đoạn ký ức mà cô không bao giờ muốn nhớ lại đó lại thấp thoáng trong đầu. Đáy mắt cô như dâng lên một tầng sương mù, thất thần nhìn người đàn ông trước mặt ...

Lãnh Nghị rốt cuộc cũng cảm nhận được tâm tình khác thường của cô gái trong lòng, hắn hơi buông lỏng cô ra, hắn nhìn thấy một giọt nước mắt trong suốt lóng lánh như trân châu, còn có ánh mắt thất thần của cô ...

'Lâm Y ...' Lãnh Nghị hơi ngăn người, không khỏi nhẹ giọng kêu.

'Anh buông tôi ra! Tôi muốn trở về!' Giọng Lâm Y nghẹn ngào nhưng lạnh như băng, Mắt Lãnh Nghị chớp động, hắn yên lặng nhìn cô rồi chậm rãi buông tay. Lâm Y rời khỏi lòng hắn đứng thẳng dậy, chạy như trốn ra khỏi phòng, nước mắt tuôn như mưa ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tránh Né

Một đêm này Lâm Y mất ngủ! Cô muốn trốn khỏi người đàn ông lạnh lùng kia, mặc kệ hắn thật lòng cũng được, gặp dịp thì chơi cũng được, cô đều phải cách hắn thật xa. Cô và hắn, họ căn bản là người của hai thế giới.

Huống gì hắn chỉ nói "thích" chứ không phải là "yêu"! Có thể thích rất nhiều người nhưng yêu thì chỉ có một!

Làm món đồ chơi của hắn sao? Không, cô sẽ không ... yêu? Yêu không nổi ...

Loại hào môn thiếu gia như hắn lại có mấy người biết tình yêu là gì?

Sáng ngày hôm sau, tại văn phòng tổng giám đốc của LS quốc tế, Lãnh Nghị đang ngồi phía sau chiếc bàn làm việc rộng rãi của mình, ngưng thần trầm tư hồi lâu mới ấn một phím nơi điện thoại bàn: "Ngãi Mỹ, mời Lâm tiểu thư qua đây một lát ..."

'Lãnh tổng, Lâm tiểu thư hôm nay xin nghỉ ốm ...' Giọng Ngãi Mỹ từ loa ngoài truyền lại.

Lãnh Nghị ngăn người, bàn tay ấn điện thoại khựng lại một chút, ánh mắt sắc bén của hắn thoáng ảm đạm, một lúc lâu sau hắn mới rời tay khỏi điện thoại, chậm rãi ngồi lại nơi ghế, mắt khép hờ, một cảm giác mất mát chợt dâng lên trong lòng ...

Có lẽ, khi Lâm Y biết được chân tướng sự thật, cả đời cô cũng sẽ không tha thứ cho hắn ...

Buổi chiều, Lăng Nhất Phàm đến phòng làm việc của Lãnh Nghị, Lãnh Nghị nhìn người bạn học cũ này tiến vào, không nói tiếng nào.

Lăng Nhất Phàm đặt một phong bì lên bàn làm việc của Lãnh Nghị, hắn quét mắt về phía phong thư, phía ngoài để trống, không có bất cứ chữ nào, mắt Lãnh Nghị lại chuyển về phía Lăng Nhất Phàm.

Lăng Nhất Phàm thoải mái ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Lãnh Nghị, nhìn hắn, miệng mỉm cười: 'Lãnh thiếu, đây là thư từ chức của Lâm Y, xin anh phê chuẩn!'

Mày Lãnh Nghị hơi nhướng lên, mắt hắn lần nữa chuyển về phía phong thư đặt trên bàn, khựng lại chốc lát rồi mới cầm lấy phong thư, ngón tay thon dài lấy từ bên trong ra một trang giấy ...

Lá thư từ chức viết rất đơn giản, không có mấy chữ, chỉ là nói bản thân không thể đảm nhiệm công việc ở LS quốc tế, vẫn thấy trở về trường học là thích hợp hơn cả, tin rằng trường học sẽ phái người có năng lực tốt hơn đến tiếp nhận công tác, xin Lãnh tổng phê chuẩn cho phép được từ chức.

Mặt Lãnh Nghị không chút biểu cảm đem lá thư từ chức bỏ vào lại trong phong bì, ném ở trên bàn. Ánh mắt sắc bén lần nữa trở lại trên người Lăng Nhất Phàm, một lúc lâu sau mới câu lên một ý cười lạnh lùng: 'Lá thư từ chức này, bảo cô ấy tự đem đến đây!'

'Cô ấy không muốn đến. Tôi là bạn trai của cô ấy cho nên tôi thay cô ấy mang đến!' Lăng Nhất Phàm nói thật rõ ràng, hắn không kiêu không nịnh nhìn thẳng vào mắt Lãnh Nghị, nghe hắn cười lạnh một tiếng: 'Thật vậy sao? ... Tôi không phê chuẩn!'

Không khí trong phòng nháy mắt có chút cứng ngắc, hai người đàn ông lạnh lùng nhìn nhau, một lúc lâu sau Lăng Nhất Phàm mới lạnh nhạt nói: 'Cho dù anh không đồng ý thì cô ấy cũng sẽ không đến đây làm nữa ... Cô ấy vốn không phải là nhân viên ở đây!'

Lãnh Nghị cười lạnh nói: 'Cô ấy làm cho trường đại học H thì chẳng khác nào là nhân viên của tôi. Tôi có thể khai trừ cô ấy bất cứ lúc nào!'

Lăng Nhất Phàm nhìn Lãnh Nghị chăm chú: 'Anh khai trừ cô ấy thì tốt quá! Bạn gái của tôi có hay không có công việc này cũng không sao cả!'

'Vậy vì sao phải đến đây đưa tôi thư từ chức?' Lãnh Nghị nói một cách châm chọc.

'Đó là bởi vì Lâm Y muốn làm như vậy ...' Đáy mắt Lăng Nhất Phàm thoáng xao động, thực ra hắn biết công việc ở trường đại học H này đối với Lâm Y mà nói quan trọng đến mức nào, cô hoàn toàn không muốn mất đi công việc này ...

'Cho nên cậu biết rất rõ, Lâm Y không hề muốn mất đi công việc ở trường đại học H, đúng không? Cho nên, cô ấy muốn giữ lại công việc này thì đích thân đến đây tìm tôi!' Giọng nói lạnh như băng của Lãnh Nghị mang theo chút khiêu khích.

Trong phòng bầu không khí trầm mặc lại bao trùm, một lúc sau giọng lạnh băng của Lãnh Nghị cất lên lần nữa: 'Lãnh thiếu, nếu như cậu có việc gì làm thì đi trước đi, tôi còn có việc!'

Lăng Nhất Phàm nhíu mày nhưng rốt cuộc cũng khuất phục, cổ nhin con tức nhìn người đàn ông lãnh ngạo đối diện: 'Lãnh thiếu, buông tha cho Lâm Y đi. Coi như nể tình chúng ta là bạn học cũ, cho tôi chút mặt mũi đi!'

'Được thôi, điều kiện là cậu tránh cô ấy xa một chút!' Mối mòng của Lãnh Nghị không chút lưu tình phun ra mấy chữ.

Lăng Nhất Phàm nhìn Lãnh Nghị chằm chằm, một lúc lâu sau mới trầm giọng nói: 'Lãnh Nghị, anh thật sự yêu Lâm Y sao? Liệu anh có yêu cô ấy thật không hay chỉ là nhất thời hưng trí, coi cô ấy như một món đồ chơi?'

Đôi mày kiếm của Lãnh Nghị chau lại, sống mắt không ngừng xao động, hắn có một chút

Lăng Nhất Phàm nhìn chằm chằm Lãnh Nghị, một lúc lâu sau mới trầm giọng nói: 'Lãnh Nghị, anh thật sự có tình yêu với Lâm Y sao? Anh có phải thật sự yêu cô ấy thật không? Hay chỉ là nhất thời hưng trí, xem cô ấy như một món đồ chơi mà thôi?'

Đôi mày kiếm của Lãnh Nghị nhíu chặt, sống mắt không ngừng xao động, có chút trì hoãn chừng như đang suy nghĩ gì đó, lẳng lặng không nói một lời.

'Nếu như anh đã không thể xác định liệu mình có tình yêu hay không, có yêu cô ấy hay không ... vậy đối với cô ấy không công bình!' Lăng Nhất Phàm nói rồi đứng dậy, nhìn Lãnh Nghị này giờ vẫn trầm mặc không nói một lời, nói tiếp, 'Nếu như anh đã không thể cho cô ấy tình yêu, vậy thì buông tha thôi ...!'

Nhìn theo bóng Lăng Nhất Phàm đang rời khỏi văn phòng, trong nháy mắt mắt Lãnh Nghị như mất đi rồi sự sắc bén thường ngày, một sự ảm đạm dâng lên trong đáy mắt, một cảm giác nặng nề từng chút từng chút một đè nặng lòng hắn ...

Sáng sớm hôm sau, tranh thủ đến LS Quốc tế trước giờ làm việc, Lâm Y đến căn phòng làm việc nhỏ của mình nơi tầng 22, sửa sang mọi thứ lại ngăn nắp, vật dụng cá nhân thì cho vào một hộp giấy. Cô bung chiếc hộp giấy nhỏ ấy lẳng lặng rời khỏi văn phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Vừa ngược mắt liền nhìn đến cánh cửa phòng kia, đó là văn phòng của Lãnh Nghị, vẫn như cũ đóng chặt, Lâm Y thoáng dừng bước chân, đôi mắt đen

lấy như đông cứng lại trong một giây, sau đó dứt khoát cất bước về phía thang máy.

Bước chân Lâm Y vừa bước ra cửa lớn của tòa cao ốc tổng bộ liền nhìn thấy hai chiếc xe vừa ngừng trước cửa tổng bộ tiếp đó vài vệ sĩ nghiêm cẩn trong bộ Tây trang màu đen bước xuống đứng xung quanh chiếc xe Rolls-Royce phía sau, một người áo đen đến bên cạnh xe, đưa tay mở cửa.

Lãnh Nghị bước xuống xe, vẫn như cũ Tây trang thủ công khéo léo, vẫn như cũ thân hình cao lớn rắn rỏi, vẫn gương mặt tuấn mỹ lại hết sức lạnh lùng. Lâm Y ngẩn người, lúc này dù muốn tránh cũng không kịp, cô chỉ có thể ngo ngắc đứng một bên, nhìn đoàn người đang đến càng lúc càng gần mình.

Ánh mắt lạnh mạc của Lãnh Nghị chỉ dừng lại một giây trên người Lâm Y sau đó liếc qua chiếc hộp giấy trong tay cô, sóng mắt hơi xao động rồi lập tức biến mất không còn chút tống tích. Hắn vẫn bước về phía trước, bước chân mạnh mẽ dứt khoát, một đám vệ sĩ theo sát phía sau, bọn họ từng người từng người bước qua Lâm Y, không ai có chút biểu cảm nào dường như cho tới bây giờ cũng chưa từng quen biết ...

Cảm giác lạnh lùng đột ngột này khiến Lâm Y có chút hít thở không thông, nơi mũi có chút ê ẩm chua xót, có chút khó chịu, cô đứng lặng một hồi lâu mới cất bước, chậm rãi rồi đi ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bóng Ma

'Lâm Y ...' Bất chợt một giọng nói vang lên bên tai Lâm Y, nhìn về phía vừa phát ra âm thanh thì thấy Lăng Nhất Phàm đang chạy về phía cô, gương mặt anh tuấn của hắn tràn đầy ý cười, đoạt lấy chiếc hộp trong tay Lâm Y, 'Sao em đến sớm như vậy? Ngày hôm qua không phải đã bàn bạc rồi, rằng anh đưa em đến sao?'

'Đồ đạc cũng không nhiều, một mình em đi là được!' Lâm Y cười với Lăng Nhất Phàm.

'Đồ đạc cho dù không nhiều nhưng có một người đi cùng dù sao cũng không quá lẻ loi!' Lăng Nhất Phàm vừa cười vừa nói, 'Đi thôi, xe của anh ở đằng kia ...' Hai người cùng đi về hướng chiếc xe của Lăng Nhất Phàm.

Nếu như đã không thể cho cô ấy tình yêu vậy thì buông tay cho cô ấy đi đi! Nếu đã đi thì đi cho dứt khoát! Chính vì vậy nên Lãnh Nghị mới lạnh lùng như thế bước qua cô, đi thẳng vào thang máy ...

Nhưng, đi đến cửa văn phòng của mình, ánh mắt Lãnh Nghị vẫn không tự chủ được liếc về phía cánh cửa xéo xéo đối diện với mình, nhưng là ... lúc này bên trong đã không còn ai. Bóng dáng kia đã rời đi! Một cảm giác cô độc đột nhiên đánh úp đến ...

Lãnh Nghị nháy mắt ngẩn người, hắn đột nhiên bắt đầu hồi hận cứ như vậy để cô rời đi. Đáy mắt lạnh lùng của hắn chậm chậm dâng lên một nỗi cô đơn ... Lãnh Nghị không biết liệu mình có phải đã yêu hay không nhưng có một điều hắn biết rõ, hắn thích ở bên cạnh Lâm Y, thích cô giống như cái bóng lúc nào cũng đi theo sau hắn, cái cảm giác điềm tĩnh ấy không hiểu sao lại khiến hắn yên tâm, không còn cô đơn nữa ...

Trợ lý giúp hắn mở cửa văn phòng, cất bước đi vào, ánh mắt Lãnh Nghị hơi dừng lại ở khung cửa sổ đầy ánh mặt trời kia, hắn chậm rãi, thông thả đi qua, đến gần cửa sổ, bóng trắng nhỏ nhắn kia đã không còn nữa ...

Nơi đáy mắt thoáng ảm đạm trở lại, Lãnh Nghị ngẩn người nơi khung cửa sổ hồi lâu mới chậm rãi xoay người đến bên ghế tựa ngồi xuống, trợ lý sớm đã đặt một tách trà nóng bốc khói nghi ngút lên bàn, sau đó không một tiếng động rời đi ... Những việc này vốn là do Ngải Mỹ làm nhưng bởi vì hôm nay Lãnh Nghị đến đặc biệt sớm, Ngải Mỹ vẫn còn chưa đến ...

Ánh mắt Lãnh Nghị dừng nơi làn khói mỏng lung tỏa ra từ ly trà, giọt lệ long lanh nơi khóe mắt Lâm Y vào đêm đó xuất hiện rõ ràng trước mắt hắn, thật lâu vẫn không xua đi được. Đáy mắt Lãnh Nghị dần trở nên ảm đạm ...

Giờ hắn đã biết chuyện kia làm tổn thương Lâm Y sâu đến mức nào! Nửa năm, bóng ma kia vẫn chưa đi ra khỏi nội tâm cô, mà hắn, lại đem nó trở thành một chuyện đùa ...

Lãnh Nghị chậm rãi dựa sát vào lưng ghế, nhúu mày trầm tư, đáy mắt ảm đạm dần sắc bén trở lại, bắn ra những tia nhìn lạnh lùng. Trầm ngâm một lúc lâu hắn mới nhắc điện thoại, bấm một dãy số.

Rất nhanh đầu bên kia truyền đến một giọng nữ: 'Thiếu gia!'

Lãnh Nghị mím chặt môi, một lúc lâu sau mới lạnh giọng nói: 'Nửa năm trước, "lẽ vật" mà Mạc thị đưa tới là như thế nào đến? Ai giới thiệu?'

Đầu bên kia điện thoại Lý Tân ngầy ngẩn cả người, cô không biết vì sao Lãnh Nghị đột nhiên muốn điều tra chuyện của nửa năm trước. Trầm mặc một lúc Lý Tân mới thấp giọng nói: 'Tôi tiếp nhận từ Mạc thị, còn trước đó Mạc thị làm thế nào có được thì tôi không có truy cứu ... chỉ biết đối phương là sinh viên, hơn nữa là thật ưu tú ...'

'Cô điều tra cho tôi ...' Lãnh Nghị lạnh lùng nói xong liền ngắt điện thoại, vẫn giữ nguyên tư thế tựa lưng vào ghế, lại rơi vào trầm tư.

Đã đến giờ đi làm, nhân viên lục tục đến công ty, toàn bộ tòa cao ốc lại bắt đầu bận lu bù. Một lát sau, điện thoại của Ngải Mỹ đánh đến: 'Lãnh tổng, trường đại học H phái một người liên lạc khác đến, hỏi khi nào thì đến báo danh?'

'Không cần đâu, hủy đi!' Lãnh Nghị lạnh lùng ném lại một câu rồi ngắt điện thoại ...

Nhoáng một cái đã hơn một tuần trôi qua, một ngày nọ, Lâm Y hết tiết dạy trở lại căn phòng độc thân nơi ký túc xá dành cho giáo viên của mình thì chợt nghe nơi cửa truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, mở cửa thì thấy Trương Tiểu Mạn đang đứng ở ngoài.

'Tiểu Mạn, là bạn sao? Mau vào ngồi!' Lâm Y vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ kêu lên. Từ sau khi tốt nghiệp cô và Trương Tiểu Mạn chưa gặp lại nhau, hôm nay là lần đầu tiên, 'Hôm nay sao bạn lại rảnh rỗi đến chỗ mình thế này?'

'Ừm ... Đã thật lâu không gặp nên muốn đến gặp bạn ...' Trương Tiểu Mạn cười cười, rõ ràng nụ cười có chút gượng ép, cô vừa nói vừa ngồi xuống ghế.

'Bạn ... có khỏe không? Công việc có tốt không?' Lâm Y vừa rót một ly nước cho Trương Tiểu Mạn vừa nhẹ giọng hỏi. Cô vẫn không quên, vì công việc của Trương Tiểu Mạn mà cô đã trả một cái giá lớn hơn bất cứ ai.

'Không tốt lắm ...' Giọng Trương Tiểu Mạn càng lúc càng nhỏ, Mạc Hưng là một công tử ăn chơi, sớm đã chơi chán cô, bây giờ hoàn cảnh của cô ở Mạc thị cũng không tốt bởi vì ai cũng biết cô là vì trèo lên giường của Mạc Hưng nên mới có thể tiến vào Mạc thị. Hiện tại hiển nhiên lại bị Mạc Hưng bỏ rơi.

Mà hậu quả trực tiếp khi Mạc Hưng chơi chán chính là: cội rễ kinh tế chính của Trương Tiểu Mạn bị chặt đứt! Hơn nữa công việc càng lúc càng khó làm.

Lâm Y đại khái có thể đoán ra nguồn cơn, loại đàn ông như Mạc Hưng làm sao có thể đáng tin cậy chứ? Nghĩ đến đây cô vội chuyển đề tài: 'Bệnh của mẹ bạn có đỡ hơn chút nào không?'

'Không! Càng ngày càng nghiêm trọng ...' Tiểu Mạn rũ rèm mi, vẻ mặt rầu rĩ.

Lâm Y nhìn cô bằng ánh mắt bất đắc dĩ, cô biết Tiểu Mạn còn một cô em gái còn đang đi học, gánh nặng kinh tế trong nhà chủ yếu dựa vào cô bởi vậy từ lúc học đại học, Tiểu Mạn đã hiểu chuyện hơn bất kỳ ai, cũng chính vì tiền, bạn cô đã trả giá rất nhiều rất nhiều ...

Trương Tiểu Mạn ngẩng đầu nhìn Lâm Y: 'Lâm Y ... hiện giờ mình thật sự rất kẹt, tiền thuốc mẹ của mẹ mình đã thiếu rất nhiều ... Mình ... thật sự không biết đi đâu vay tiền ...' Đây mới chính là mục đích cô đến đây hôm nay!

'Tiểu Mạn, nửa năm nay mình cũng không tích lũy được nhiều tiền, cũng không biết số tiền này có giúp gì được cho bạn không ...' Lâm Y ngẫm nghĩ, rút từ trong túi xách một chiếc thẻ, đưa cho Tiểu Mạn, 'Bạn tự mình đi rút đi!'

'Cám ơn bạn, Lâm Y ...' Khóe mi Trương Tiểu Mạn rơm rớm nước mắt, đón lấy chiếc thẻ, bất giác nhớ lại tình cảnh lúc đi tìm Mạc Hưng vay tiền, nhớ ánh mắt chán ghét của Mạc Hưng cùng giọng nói cay nghiệt: 'Tiểu Mạn, cô thực sự xem tôi như máy rút tiền sao? Tôi cho cô công việc còn chưa tính, giờ còn muốn tôi nuôi gia đình cô nữa sao?'

'Cám ơn gì chứ ... cũng không có bao nhiêu tiền, sợ không giúp được gì nhiều cho bạn ...' Lâm Y cười cười, vỗ vỗ vai bạn.

Thực ra đây không phải lần đầu tiên cô giúp Trương Tiểu Mạn, thời đại học cũng như thế, bây giờ vẫn lại như thế. Lòng Tiểu Mạn đầy áy náy, cô cúi đầu tựa hồ đang suy xét điều gì, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu nhìn Lâm Y: 'Lâm Y, bạn còn chưa có bạn trai sao?'

Lâm Y tránh ánh mắt Trương Tiểu Mạn, cười gượng: 'Cứ bạn suốt ... cũng không có hứng thú ... không có!'

'Lâm Y, bạn ... sao lại chia tay với Cao Lăng?' Tiểu Mạn dè dặt cẩn trọng nhìn Lâm Y, cô biết chuyện nửa năm trước luôn lưu lại bóng ma trong lòng Lâm Y, nhưng cô thật sự không biết Lâm Y chia tay với Cao Lăng là vì chuyện đó!

Sóng mắt Lâm Y không ngừng xao động, nửa năm trước, cô tự cảm thấy thẹn với Cao Lăng cho nên không tiếp tục liên hệ nữa, mà về sau, Cao Lăng giống như là đột ngột biến mất vậy, cũng không chủ động liên hệ Lâm Y, tuy rằng Lâm Y đối với sự thay đổi đột ngột của Cao Lăng vẫn luôn có nghi hoặc nhưng lúc đó cô chỉ chìm đắm trong sự tuyệt vọng của riêng mình nên không đi truy cứu nhiều.

Sau này thì cô lại không muốn truy cứu nữa bởi vì cô không muốn gọi lại nỗi đau cũ ... Bây giờ thì cô lại càng không muốn đi truy cứu nữa, quá khứ là quá khứ, huống gì Cao Lăng đã sắp đính hôn cùng Triệu Viêm!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Muốn Nhìn Em Một Chút Thôi

Nghĩ đến đây, Lâm Y gượng cười: 'Vì sao chia tay đã không còn quan trọng nữa ... Quan trọng là hiện tại, Cao Lăng sắp đính hôn cùng Triệu Viêm, chúng ta không cần truy cứu làm gì ...'

Hai người trầm mặc một hồi lâu, tình yêu của kim đồng ngọc nữ yếu ớt là vậy, không chịu nổi một cú sốc! Nghĩ đến thật khiến cho hai người ít nhiều có chút thương cảm

Một lúc lâu sau, giọng Tiểu Mạn vang lên: 'Tuần sau là lễ đính hôn của Cao Lăng và Triệu Viêm, chúng ta cùng đi đi!'

'Mình không đi đâu, bạn đi đi. Giúp mình chuyển lời chúc mừng hạnh phúc ...' Lâm Y miễn cưỡng cười.

'Đi đi thôi! Cứ quyết định như vậy nhé. Ngày hôm đó rất nhiều bạn đồng học đều đến ...' Giọng Trương Tiểu Mạn càng lúc càng kiên định.

Ngữ khí kiên định của Trương Tiểu Mạn khiến Lâm Y không hiểu ra sao cả, cô nghi hoặc nhìn Tiểu Mạn hỏi: 'Làm sao vậy? Vì sao cứ nhất định kéo mình đi?'

Ngay lúc này tiếng chuông di động của Lâm Y vang lên, cầm lên nhìn lên, là Lăng Nhất Phàm! Nhẹ nhàng mở điện thoại, bên tai truyền đến giọng nói ôn hòa của Lăng Nhất Phàm: 'Lâm Y, đang ở ký túc xá sao?'

'Đúng vậy!' Lâm Y mỉm cười.

'Vậy anh lập tức đến đó, chúng ta cùng đi ăn cơm ...'

'Không cần đâu, Nhất Phàm, em còn bạn học đang ở đây ...' Lâm Y thoái thác ...

'Mời bạn học của em cùng đi là được thôi!' Lăng Nhất Phàm không để Lâm Y nói tiếp, trực tiếp ngắt điện thoại.

Tiểu Mạn nhìn Lâm Y buông điện thoại, sòng mắt chột lóe, hỏi dò: 'Lâm Y, bạn trai của bạn sao?'

'Không phải! Là một người bạn tốt mà thôi!' Lâm Y lạnh nhạt nói: 'Mình đã nói với bạn là mình còn chưa có bạn trai mà!'

Trương Tiểu Mạn nhìn Lâm Y chằm chằm, một hồi lâu sau mới nói: 'Lâm Y, nếu quả có một người đàn ông tốt yêu bạn ... bạn đừng cự tuyệt ... Nếu cảm thấy hạnh phúc ... vậy lễ đính hôn của Cao Lăng với Triệu Viêm bạn không cần đi ...'

'Tiểu Mạn!' Lâm Y nhú mày, 'Mình có hạnh phúc hay không có liên quan gì đến việc Cao Lăng đính hôn chứ? Mình không phải đã nói với bạn sao, mình với Cao Lăng đều đã là quá khứ. Mình sẽ không để ý ...'

'...' Trương Tiểu Mạn cũng nhú chặt mày, nhất thời không nói gì.

Lâm Y nghi hoặc nhìn bạn, 'Có phải bạn có gì gạt mình không?'

'Ừm, không có ...' Tiểu Mạn vội lắc đầu.

Lúc này tại văn phòng tổng giám đốc tại lầu 22 tòa cao ốc LS Quốc tế, mấy ngày này sau khi tan tầm Lãnh Nghị không đi tập luyện thể thao giống như trước nữa ...

Bởi vì ... mỗi lần hần rơi mồ hôi như mưa, quay đầu lại muốn khăn lông hoặc một cốc nước lại nhìn không đến gương mặt nhỏ nhắn tươi mát thanh thuần kia nữa...

Đi theo sau hần vẫn là một đám người ăn mặc nghiêm cẩn, không nói một lời như cũ ...

Một bàn đầy người cùng hần ăn cơm, dè dặt cười nói với hần, cùng hần nói những lời dễ nghe nhưng trong lòng hần lại chỉ có cô đơn cùng trống rỗng ...

Trong lòng Lãnh Nghị là một sự mất mát nói không nên lời ...

Đã không thể cho cô ấy tình yêu, lòng vì sao lại còn mất mát?

Đáy mắt của Lãnh Nghị dần trở nên âm trầm, đêm nay hần cự tuyệt tất cả lời mời xã giao, một người một bóng ngồi trong văn phòng trầm tư ...

Di động đặt trên bàn chợt vang lên làm kinh động người đàn ông đang trầm tư, ánh mắt của hần dừng lại một chút nơi điện thoại đang không ngừng reo lên, vươn tay cầm lên nhưng không tiếp điện thoại, cho đến khi điện thoại ngừng reo.

Nhìn điện thoại trên tay, sòng mắt Lãnh Nghị hơi xao động, ngón tay thon dài của hần lướt qua màn hình, chỉ ngừng một giây rồi ấn chọn trò chơi ...

Trên màn hình di động, trò chơi cát trái cây mờ ra, ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông dần nhu hòa trở lại, ngón tay thon dài bắt đầu chuyển động càng lúc càng nhanh tựa như Lâm Y ngày đó, thật chuyên chú ...

Lúc này tiếng chuông di động chợt vang lên, Lãnh Nghị nhìn lướt qua màn hình, sóng mắt khẽ động, lập tức tiếp cuộc gọi ...

"Thiếu gia, chuyện ngài bảo tôi điều tra, tôi đã điều tra xong. Giờ báo cáo cho ngài luôn hay sao?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói của Lý Tân.

"Nói đi!" Lãnh Nghị thoáng nhướng mày, thân thể dựa sát vào lưng ghế. Lý Tân vốn là người hầu thân cận bên người lão phu nhân, về sau đi theo Lãnh Nghị, lòng trung như nhất, bất kể ngoài sáng hay trong tối, không thể nghi ngờ gì cô đều là trợ thủ đắc lực của hắn ...

Ở một nơi khác trong thành phố, Lâm Y, Lăng Nhất Phàm cùng Trương Tiểu Mạn sau khi ăn cơm xong lại đi dạo phố một hồi lâu, xem một bộ phim điện ảnh rồi mới cùng trở về ...

Tòa nhà ký túc xá thật yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của Lâm Y. Cô đi thẳng đến tầng năm, dừng lại trước cửa phòng mình lục tìm chìa khóa rồi mở cửa. Trong phòng thật tối, chỉ có ánh trăng mờ mờ thấu qua cửa sổ chiếu vào. Lâm Y sờ soạn tìm công tắc điện trong bóng tối, bật đèn, toàn bộ căn phòng lập tức ngập ánh sáng.

Nhưng Lâm Y, trong một nháy mắt đó, sợ ngây người, cô giật mình trừng lớn mắt, dùng sức bịt miệng mới không để vang lên một tiếng thét chói tai từ chính miệng mình bởi vì ... nơi chiếc bàn đặt ở đầu giường của cô có một người đang ngồi.

Hắn mặc Tây trang trắng thớm, mặt hướng về phía cửa sổ đưa lưng về phía cửa. Thân hình cao lớn của hắn khiến cho chiếc ghế dựa nhìn đặc biệt nhỏ, hai chân duỗi ra thật dài, đôi tay khoanh trước ngực tựa hồ đang suy ngẫm điều gì.

Lãnh Nghị! Chính là hắn! Nghe có tiếng người mở cửa, sau đó là tiếng sờ soạn bật đèn, đèn sáng nhưng ở phía sau thật lâu vẫn không có động tĩnh gì. Lúc này thân hình cao lớn của Lãnh Nghị mới chậm rãi xoay lại, nhìn cô gái đang ngăn người như phồng kìa một lúc mới đứng lên, vì động tác này mà căn phòng đột nhiên nhỏ của ký túc xá càng trở nên chật chội đến không chịu nổi.

Lãnh Nghị đi đến trước mặt Lâm Y, thoáng cúi đầu nhìn cô. Khuôn mặt này, đã hơn một tuần rồi hắn không nhìn thấy! Sự thắc thò nơi nội tâm hắn một ngày lại sâu đậm hơn một ngày ... Đáy mắt Lãnh Nghị không tự chủ được dấy sóng!

"Anh ... anh vào bằng cách nào?" Lâm Y ngẩng đầu nhìn hắn, sự khiếp sợ trong đáy mắt vẫn còn đó, một cách rõ ràng. Sau lần gặp gỡ lạnh lùng ở cửa lớn LS Quốc tế, vốn cô tưởng rằng từ nay về sau cô và hắn sẽ không còn bất cứ liên hệ gì!

"Chỉ cần tôi muốn, không có gì mà làm không được!" Khóe môi Lãnh Nghị hơi gợi lên một ý cười yếu ớt, đáy mắt thâm thúy mang theo một chút nhu hòa nhưng cho dù nhu hòa, ánh mắt ấy vẫn cường thế bức về phía Lâm Y.

Tim Lâm Y đập có phần nhanh hơn, cô rừ hàng mi dài, nhẹ giọng hỏi: "Anh đến ... có chuyện gì sao?"

"Muốn nhìn em một lát thôi!" Giọng nói rõ là lạnh nhạt, dù nội tâm hiển nhiên không phải thế, hơn một tuần rồi không gặp, hắn thật sự rất muốn nhìn thấy cô.

Tim Lâm Y đập thành thịch, mặt không tự chủ được bắt đầu đỏ lên. Cô theo bản năng né tránh ánh mắt bức người của Lãnh Nghị, lẩm bẫm: "Vậy ... anh ngồi một lát ..."

"Được!" Ngữ điệu vẫn như cũ rõ ràng dứt khoát. Lãnh Nghị vừa nói vừa không khách khí ngồi trở lại chiếc ghế vừa ngồi! Lâm Y nhìn thoáng qua bóng lưng cao lớn của hắn, ngăn người một giây sau đó chậm chậm bước theo qua, ngồi xuống nơi mép giường đối diện với Lãnh Nghị.

Lãnh Nghị hơi nghiêng đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của Lâm Y, đôi mắt kia bắt gặp ánh mắt của hắn lập tức tránh ra khiến hắn không khỏi mỉm cười: "Tôi đáng sợ lắm sao?"

"Có một chút ..." Lâm Y cười, nửa đùa nửa thật trả lời, tận lực che lấp nội tâm đang dấy sóng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Muốn Em Trở Về

Ánh mắt thâm trầm của Lãnh Nghị vẫn nhìn cô không lên tiếng, căn phòng nhỏ chìm trong im lặng, chỉ có tiếng hít thở nhỏ nhỏ của cả hai. Bầu không khí chợt trở nên ngưng ngưng, Lâm Y cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, một hồi lâu cô mới như nghĩ ra điều gì, vội hỏi: "Đúng rồi, anh muốn uống nước hay trà?"

"Trà ..." Thanh âm trầm thấp bật ra từ đôi môi mỏng của Lãnh Nghị.

Lâm Y vội đứng dậy pha trà, búi rối lấy tách, tìm lá trà, nấu nước, đôi tay vừa hoảng loạn vừa vội vàng, thật vất vả mới pha xong một tách trà cảm đến đặt ở chiếc bàn cạnh bên Lãnh Nghị, ánh mắt nhẹ lướt qua gương mặt tuần mỹ phi phạm mà lãnh liệt đến cực điểm kia, nhẹ giọng nói: 'Trà ... còn nóng ...'

'Ừ ... Lâm Y, em ngồi xuống, tôi có việc muốn hỏi em!' Giọng nói đầy từ tính dễ nghe của Lãnh Nghị vang lên, lúc này ánh mắt bức người của hắn không ghim trên người Lâm Y mà xa xăm dõi về chân trời tối mịt ngoài cửa sổ.

Có việc muốn hỏi mình sao? Lâm Y âm thầm ngạc nhiên nhưng không dám biểu đạt ra mặt, chỉ 'ừm' một tiếng, trở lại chỗ ngồi nơi vị trí cũ của mình ở mép giường, chờ câu tiếp theo của Lãnh Nghị.

'Thiếu chủ của Cao thị xí nghiệp Cao Lăng của thành phố này là bạn trai cũ của em sao?' Giọng Lãnh Nghị vẫn điềm tĩnh dứt khoát, ánh mắt vẫn nhìn ngoài cửa sổ.

Lâm Y ngẩn người, ánh mắt đen láy của cô nhìn chằm chằm sườn mặt của Lãnh Nghị, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: 'Phải ...'

'Nửa năm trước hai người đột ngột chia tay?' Giọng nói kia vẫn bình thản như cũ nhưng tràn ngập uy nghiêm.

'...' Lâm Y há hốc miệng thờ dốc, muốn đáp "phải" nhưng lại nói không thành lời, tim chợt đau đến không chịu nổi, mũi cũng ê ẩm chua xót. Vì sao? Vì sao nhất định phải nhắc đến chuyện nửa năm trước? Chuyện mà cô không muốn nhớ đến nhất?

Cảm giác được nước mắt sắc trào ra khỏi hốc mắt, Lâm Y vội ngẩng đầu, ánh mắt cũng theo Lãnh Nghị dõi về một mảnh chân trời tối mịt ngoài cửa sổ, để nước mắt đảo nơi hốc mắt sau đó chậm rãi tan mất ... Cô thật sự không muốn rơi lệ trước mắt hắn ...

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, Lãnh Nghị chậm rãi thu hồi tầm mắt đang nhìn ngoài cửa sổ, chậm rãi dời đến trên mặt Lâm Y, hắn nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt vẫn dõi nơi chân trời, hốc mắt phấp phồng nhưng lại quật cường ngẩng cao đầu để nước mắt không tràn ra hốc mắt ...

'Em còn yêu hắn không?' Lãnh Nghị vẫn không chút thương hương tiếc ngọc tiếp tục hỏi dồn, ánh mắt sắc bén nhìn Lâm Y chằm chằm.

Hàng mi thật dài của Lâm Y nhẹ rung lên, ánh mắt vẫn dõi ngoài chân trời dần thu hồi lại, nhìn Lãnh Nghị, đáy mắt hiện rõ sự nghi hoặc, giọng chợt lạnh: 'Anh muốn nói gì đây?'

'Nếu em còn yêu hắn...' Ánh mắt Lãnh Nghị chợt lạnh xuống, giọng nói cũng trở nên lãnh lùng bức người, '... tôi sẽ để hắn trở lại quỳ bên cạnh em!'

Lâm Y thờ rút một hơi, nhìn ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị, sau một lúc lâu mới thì thào hỏi: 'Vì sao?'

Lãnh Nghị nhìn Lâm Y, hơi né tránh ánh mắt cô, giọng nói lại lạnh nhạt không chút gợn sóng: 'Đem gì đó em yêu trả lại cho em, hy vọng em sẽ vui vẻ hơn ...'

Đôi mắt đen láy của Lâm Y nhìn Lãnh Nghị chằm chằm, không hiểu hắn vì sao lại nghĩ đến chuyện này. Sau một lúc, rốt cuộc mỉm cười: 'Là tôi tự nguyện buông tay ... Hiện tại tất cả đều đã qua đi rồi, tôi cũng không muốn anh ta trở lại bên tôi ... Nhưng mà, tôi vẫn cảm ơn ý tốt của anh ...'

Không còn tình yêu, quỳ trở lại bên người thì lại có ý nghĩa gì? Những người nhà giàu đó, biết tình yêu là gì sao?

Ánh mắt Lãnh Nghị vẫn ghim trên người Lâm Y, có chút nghiền ngẫm: 'Em xác định, em đã buông xuôi rồi sao?'

'Đương nhiên!' Tâm trạng Lâm Y chợt tốt hơn rất nhiều, cô nhìn Lãnh Nghị cười nhẹ, 'Qua hai ngày nữa anh ta sẽ đính hôn cùng một bạn học của chúng tôi, tôi không chừng sẽ đi tham gia buổi lễ đính hôn của họ nữa kia!'

Ánh mắt Lãnh Nghị dần trở nên nhu hòa, khóe môi hắn chậm rãi câu lên, ánh mắt lại nhìn về phía chân trời tối mịt ngoài kia ...

'Anh ... hôm nay đến đây vì chuyện này sao?' Lâm Y nhìn sườn mặt hoàn mỹ đường cong rõ ràng như điêu khắc kia, nghi hoặc hỏi, 'Chuyện này, anh nghe ai nói?'

Lãnh Nghị mỉm cười, không có lên tiếng. Trong phòng lại chìm trong một mảnh yên tĩnh, ánh mắt Lâm Y cũng học theo người đàn ông lạnh lùng trước mặt, dõi nhìn ngoài cửa sổ ...

Tối hôm nay khi Lãnh Nghị nghe xong báo cáo điều tra của Lý Tân, mới biết được Cao Lăng và Lâm Y vốn là một đôi được gọi là chuyện tình của "kim đồng ngọc nữ", giờ ngọc nữ đã không còn ... Hắn đột nhiên nảy sinh ý tưởng muốn bồi thường chút gì, nếu Lâm Y đồng ý, tựa như hắn nói, sẽ làm cho Cao Lăng trở về quỳ dưới chân cô ...

Đồng thời, trong tiềm thức hắn, muốn chứng minh điều gì đó ...

Giờ dường như đã chứng thực tình yêu mà Lâm Y dành cho Cao Lăng đã là quá khứ ... Nhưng mà, chứng minh tình yêu kia đã qua đi thì lại thế nào? Có thể làm được gì đâu? Có thể thay đổi hiện trạng sao? Lâm Y còn có thể trở về LS Quốc tế? Trở lại bên cạnh hắn sao?

Ánh mắt thâm thúy hơi chớp động, Lãnh Nghị cúi đầu, giọng nói mang theo từ tính mê người lần nữa vang lên: 'Trở về đi làm đi ... Em muốn thế nào được ...'

Hàng mi thật dài của Lâm Y rung lên, cô giật mình nhìn thoáng qua Lãnh Nghị rồi lại rũ mắt, nhẹ giọng nói: 'Không được ...'

Lúc này tiếng chuông báo có tin nhắn vang lên từ điện thoại của Lâm Y, cô cầm lấy di động, ấn lên mà hình nhìn thoáng qua, là Lăng Nhất Phàm: "Lâm Y, ngủ ngon!". Mỗi ngày trước khi đi ngủ Lăng Nhất Phàm đều không quên nhắn tin cho Lâm Y, nói câu chúc ngủ ngon.

Lãnh Nghị hơi mị mắt, một tia ánh sáng lạnh lóe qua, hần trầm giọng hỏi: 'Vì sao không chịu trở lại? Bởi vì Lăng Nhất Phàm sao?'

Lâm Y lại nhìn Lãnh Nghị, gương cười nói: 'Không phải ... là bởi vì ... tôi không thích hợp hoàn cảnh công tác ở đó ...'

Mây Lãnh Nghị chợt nhú chặt lại, trong mắt chợt hiện sự sắc bén, hần nhìn Lãnh Nghị, giọng nói cũng bắt đầu đông lạnh như băng: 'Theo ta làm việc, thống khổ đến vậy sao?'

Hả? Cảm xúc của người đàn ông này thay đổi cũng nhanh quá đi! Vừa mới nãy không phải là trời trong nắng ấm sao? Thế nào mà mới đảo mắt đã mây đen dày đặc thế này? Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, lựa lời nói: 'Không phải ... tôi vẫn thích cuộc sống nơi trường học hơn ...'

Lãnh Nghị vẫn không hé răng, mặt hần vẫn như cũ mây đen dày đặc, ánh mắt vẫn như cũ sắc bén như dao nhìn Lâm Y chằm chằm, Lâm Y bất an khẽ động dậy thân mình, cô thoáng cúi người về phía trước, dè dặt vươn tay kéo góc áo của Lãnh Nghị: 'Vậy ... lần sau anh có rèn luyện môn gì, nếu nhất thời không có ai đi cùng ... có thể ... gọi điện thoại cho tôi ...'

Sóng mắt Lãnh Nghị khẽ xao động, bàn tay to của hần lập tức bắt lấy bàn tay bé nhỏ đang kéo góc áo hần một cách chuẩn xác. Tim Lâm Y đập vang trong lồng ngực, muốn lùi lại phía sau nhưng hiển nhiên là phí công vô ích.

Ánh mắt Lãnh Nghị trượt xuống nơi giao nhau của hai bàn tay, bàn tay kia, trắng nõn như ngọc, ngón ngón thon dài, trên móng tay không sơn bất cứ gì, trong suốt phấn nộn, nơi đầu ngón tay, móng tay được dũa sạch sẽ thành một đường cong hoàn mỹ...

Bàn tay to của hần không tự chủ được nhẹ nhàng xoa nơi đó, ánh mắt càng trở nên nhu hòa ...

Mặt Lâm Y thật hồng, căn phòng nhỏ nhỏ tràn ngập một sự trầm mặc bất thường, chỉ có tiếng hít thở có phần ái muội của nhau ...

Khi cô nỗ lực muốn rút tay về, Lãnh Nghị chợt vươn cánh tay dài, chỉ nhẹ khoát tay một cái, thân thể Lâm Y đang ngồi bên mép giường đã rơi vào vòng tay ấm áp của hần, hai tay hần vòng qua ôm chặt lấy cô.

Trong lòng hần, Lâm Y không ngừng dẫy dụa, đôi cánh tay kia càng lúc càng thu chặt khiến Lâm Y không cách nào động dậy thân mình, cô từ từ yên tĩnh trở lại, khuôn mặt nhỏ nhắn dán tại lồng ngực rộng lớn rắn chắc của hần, nghe tiếng đập hữu lực mạnh mẽ của hần, gò má một mảnh đỏ ửng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Kẻ Có Tiền Không Đáng Tin

Lãnh Nghị cúi đầu nhìn mái tóc đen nhánh của Lâm Y, đôi môi mỏng nhẹ nhàng đáp xuống mái tóc mềm mại như tơ kia, một mùi thơm dịu dịu ngan ngát thấm thấu vào từng lỗ hấp của hần. Cầm Lãnh Nghị cọ cọ sợi tóc mềm mại của cô ...

Lãnh Nghị nhắm mắt lại rồi lại khẽ kháng mở ra, ánh mắt càng lúc càng thâm trầm dõi về phía chân trời mờ mịt xa xa ngoài cửa sổ, lúc này hần không dám cưỡng ép, chỉ nhẹ nhàng hỏi: 'Lâm Y, em muốn ở bên tôi không?'

Thân hình mảnh khảnh trong lòng hần run rẩy một cách rõ ràng, hàng mi dài của Lâm Y chớp động, từ ngực hần ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt tuấn mỹ lãnh liệt đang phủ phía trên mình, gương mặt kia, hoàn mỹ như vậy, lại tràn ngập sự nam tính và kiên nghị.

Một cảm giác thẹn thùng khó có thể mở miệng này lên trong lòng, Lâm Y hoảng loạn muốn tránh khỏi vòng tay hần, nhưng bó tay, phí công vô ích, đôi cánh tay kia như được làm bằng sắt vậy, không lay chuyển được chút nào, Lâm Y chỉ đành thì thào: 'Không, không được ... tôi ... tôi nói rồi ...' Lâm Y rũ mắt không dám nhìn Lãnh Nghị.

Lãnh Nghị cúi nhìn cô gái sắc mặt đang bắt đầu tái nhợt trong lòng, hần biết cô đang nghĩ gì, không còn là xử nữ chuyện này vẫn luôn ép cô đến không thở nổi, lòng Lãnh Nghị ần ần có chút đau xót, hần ôn nhu nói: 'Tôi biết, lần trước em đã nói với tôi ... Tôi không để ý ...'

Lâm Y nhìn Lãnh Nghị bằng ánh mắt không thể tin, người đàn ông như hần sẽ không để ý những chuyện đó sao? Nếu hần chỉ muốn chơi đùa nên mới an ủi cô như vậy, cô rất dễ ý! Nếu là hần thật tâm yêu cô cho nên an ủi cô như vậy, vậy thì cô sẽ càng dễ ý ...

'Nhưng là tôi dễ ý!' Lâm Y rút cuộc thốt ra lời! Cô hơi tránh khỏi đôi tay hần, muốn thoát từ trong lòng hần ra mà đứng dậy nhưng đôi tay kia vẫn dừng lại nơi thắt lưng mảnh khảnh của cô, giữ cho cô ngồi trên đùi hần.

Ánh mắt sắc bén mà thâm trầm của Lãnh Nghị nhìn Lâm Y đang có chút kích động: 'Lâm Y, bình tĩnh một chút. Em không thể cứ sống mãi như vậy ...'

Lâm Y thoáng bình định cảm xúc của chính mình, hít sâu một hơi, thật lâu mới bình tĩnh nói: 'Lãnh Nghị, chúng ta là người của hai thế giới ... Tôi sẽ không trở thành món đồ chơi của đám nhà giàu các người!'

Lãnh Nghị thoáng nheo mắt lại, nhìn thật kỹ cô gái trước mặt, một lúc lâu sau mới ôn nhu hỏi: 'Em xác định là tôi đang chơi đùa với em sao?'

Lâm Y cúi đầu, rũ mắt, không hé một lời. Cô cảm thấy cảm giác của Lãnh Nghị chỉ là nhất thời ham mới mẻ, giọng có chút ám ách: 'Anh chỉ là thích tôi, không phải yêu, rồi cũng có một ngày anh sẽ chán ... Tôi không muốn có một ngày như vậy! Tôi chỉ muốn lưu lại cho anh một ấn tượng tốt đẹp!'

Ánh mắt thâm toại của Lãnh Nghị nhìn chằm chằm Lâm Y, hai tay dùng sức, đem cô gái kéo về trước ngực, trói chặt, giọng hân phất qua bên tai cô: 'Tôi không cần ấn tượng tốt đẹp gì mà em nói đó, cũng không quan cái gì người của hai thế giới, thích hợp hay không, chỉ cần tôi cảm giác được là được!'

Đáy mắt đen lầy của Lâm Y trong khoảnh khắc trống rỗng, nơi trái tim cũng cảm thấy trống vắng, có chút không đành lòng. Cánh cửa tình yêu ở nửa năm trước, khi Cao Lăng biến mất không chút tăm tích đã đóng chặt lại, hiện giờ, có thể mở ra lại sao?

'Lâm Y ...' Lãnh Nghị thoáng cúi đầu, nhìn cô gái trong lòng, nhẹ giọng gọi.

'Cho tôi thời gian ...' Lâm Y tỉnh táo lại, cô thì thào, tránh thoát khỏi vòng tay của Lãnh Nghị, đứng dậy, xoay người nhìn về phía cửa sổ.

Lãnh Nghị nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của cô, mày hơi nhíu lại. Một lúc lâu sau hắn mới chậm rãi lấy ra di động, mở máy rồi đứng dậy.

Bước đến bên cạnh cô gái, Lãnh Nghị xoay cô lại để cô đối mặt với mình, hắn cúi đầu nhìn xuống nàng. Lâm Y không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, cô thoáng né tránh. Hắn nhìn một lúc, chợt cúi đầu đặt lên vầng trán trắng bóng của cô một nụ hôn, ngay lúc Lâm Y còn đang ngây người, giọng nói từ tính của Lãnh Nghị đã vang lên, kiên định mà bá đạo: 'Tôi cho em hai ngày để suy nghĩ! Chờ hồi âm của em!'

Sau đó thân hình cao lớn xoay người đi về phía ửa phòng, theo một tiếng "phanh", cửa đóng lại, bóng dáng cao ngất nhanh chóng biến mất.

Dưới lầu, nhóm vệ sĩ áo ẩn thân trong bóng đêm vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng của Lãnh Nghị trong đêm tối, bọn họ nhanh chóng chạy trước ra xem, mở cửa sau của chiếc Rolls-Royce, thân hình cao lớn của Lãnh Nghị nhanh chóng biến mất trong xe, xe vun vút lao đi trong đêm ...

Ngồi tựa vào lưng ghế da rộng rãi của chiếc xe, ánh mắt Lãnh Nghị nhìn về một nơi vô định, mãi cho đến khi có tiếng chuông điện thoại vang lên. Lấy điện thoại ra, nhìn cái tên trên màn hình, sóng mắt khẽ xao động, trầm tư một giây rồi ấn nút. Đầu bên kia giọng nói thân thiết của mẹ hắn Lý Uyên từ Paris xa xôi vọng đến: 'Nghị, con khỏe không? Đêm nay sao lại cứ tắt máy mãi thế?'

'Mẹ, không có sao ... Có một cuộc họp quan trọng!'

'Nghị, về nước đã hơn nửa năm con vẫn chưa tìm được người thích hợp ... Nếu như vậy, mẹ mong rằng chuyện của con với Từ Giai sớm quyết định đi. Hoàn cảnh nhà chúng ta con rất rõ ràng mà ... Ý của bà nội con cũng là như vậy!'

'Con biết rồi!' Lãnh Nghị khẽ nhíu mày.

'Con biết là tốt rồi ... Hay là mẹ để Từ Giai trở về một chuyến?'

'Không cần đâu. Con sẽ xử lý nhanh thôi ...'

'...'

Ngắt điện thoại, mày Lãnh Nghị nhíu chặt lại.

Một đêm này Lâm Y cũng trần trọc không yên ...

Chuyện đời chính là xáo hợp như thế, ngày hôm sau xảy ra một chuyện khiến cảm tình mà Lâm Y dành cho Lãnh Nghị đánh trống lui binh.

Hôm đó Lâm Y vừa đến văn phòng thì nghe các đồng nghiệp bàn tán xôn xao.

'Nghe nói cái tay nhà giàu kia lại có niềm vui mới, không cần cô ấy nữa!'

'Ừ, nghe nói lúc cô ấy tự sát đã mang thai hơn ba tháng ...'

'Haizz, giờ kẻ có tiền đều như vậy cả ...'

Sóng mắt Lâm Y xao động dữ dội, cô chậm rãi ngồi xuống bàn làm việc của mình, tận lực dùng giọng lạnh nhạt hỏi: 'Mọi người đang nói về ai đấy?'

'Haizz, Lâm Y, Trương Mỹ Lệ, cô còn nhớ hay không? Lúc cô còn đang học năm thứ nhất cô ấy học năm thứ tư, được xem như hoa hậu giảng đường lúc đó. Năm đó tay nhà giàu kia dùng vô số hoa hồng và nến bày ở sân thể dục của trường chúng ta thành một hình trái tim thật lớn, tỏ tình với cô ấy ...'

'À, nhớ rồi ...' Lâm Y khiếp sợ trừng lớn mắt, 'Chẳng lẽ tình yêu đẹp như vậy cũng không đáng tin cậy hay sao?'

'Phải nói là ... kẻ có tiền không đáng tin ...'

Lâm Y xoay người chậm rãi lật sách nhưng một chữ cũng không lọt vào đầu.

Gần giờ tan tầm Lăng Nhất Phàm gọi điện thoại đến hẹn cô cùng đi ăn cơm nhưng Lâm Y uyển chuyển cự tuyệt. Lăng Nhất Phàm trầm mặc hồi lâu mới nói: 'Lâm Y, ngày một anh phải xuất ngoại một chuyến, chắc phải đi khoảng một hai tháng mới trở về ... Anh hy vọng trước khi đi có thể gặp em một lần!'

Đã không thể yêu hắn, vậy không cần phải cho hắn hy vọng! Lâm Y cắn môi, nhẹ giọng nói: 'Nhất Phàm, ngày một anh đi thuận buồm xuôi gió ... Em không thể tiễn anh ...'

Ngắt điện thoại, Lâm Y thở dài một tiếng...

Nhận được điện thoại của Lãnh Nghị là tối ngày hôm sau. Tối hôm đó Lâm Y không đi đâu cả, ngồi một mình ở trước bàn làm việc đọc sách nhưng rõ ràng, tâm tư của cô hoàn toàn không đặt trong những con chữ. Đôi mắt đen láy kia thỉnh thoảng lại liếc về phía chân trời tối mịt xa xa ...

Khoảng mười giờ, tiếng chuông điện thoại rớt cuộc vang lên, cô trấn định cảm xúc một chút rồi ấn nhẹ màn hình, đem điện thoại đặt bên tai, nhẹ giọng nói: 'Alo ...'

'Chuyện hôm trước tôi nói với em, em suy nghĩ rồi chứ?' Giọng Lãnh Nghị nhàn nhạt vang lên.

'Chúng ta không thích hợp ...' Lời Lâm Y còn chưa nói hết đã nghe "cụp" một tiếng, Lãnh Nghị đã ngắt di động, tiếp đến chỉ còn những tiếng "tì tì tì" vô nghĩa.

Trong căn biệt thự xa hoa, Lãnh Nghị mặt tối sầm, đáy mắt chỉ còn lại âm trầm, điện thoại bị hung hăng ném xuống đất, vỡ tan thành nhiều mảnh ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nguy Hiểm Đến Gần

Mấy ngày sau, tại một nhà hàng lớn nhất, cao cấp nhất thành phố H diễn ra lễ đính hôn của Cao Lăng cùng Triệu Viêm. Cha của Cao Lăng cùng cha của Triệu Viêm vốn là bạn học của nhau, ông Triệu sớm đã đề xuất một hôn lễ giữa hai đứa con nhưng bởi vì Cao Lăng luôn phản đối nên hôn lễ này mới luôn bị đẩy lùi.

Mãi đến nửa năm trước, Cao Lăng đột nhiên hồi tâm chuyển ý ...

Lúc Trương Tiểu Mạn và Lâm Y cùng xuất hiện nơi cửa khách sạn, Triệu Viêm và Cao Lăng đang đứng nơi cửa nghênh đón thân bằng hảo hữu đến từ khắp nơi không khỏi âm thầm kinh hãi, vốn hai người nghĩ rằng định Lâm Y sẽ không đến dự buổi lễ đính hôn này. Không ngờ rằng cô lại đến!

Đáy mắt Cao Lăng hơi gọn sáng nhưng nháy mắt mắt đi không chút tầm tích, trên mặt hắn vẫn là nụ cười ôn hòa như từ trước đến giờ.

'Triệu Viêm, Cao Lăng, chúc mừng hai người!' Lâm Y mỉm cười nhét một bó hoa lớn vào trong tay Triệu Viêm sau đó quay đầu về phía Cao Lăng, hơi gật đầu chào, vẻ mặt tự nhiên, không hề có chút gượng ép.

Sự thân nhiên của Lâm Y khiến đáy mắt Cao Lăng dâng lên một sự u ám không dễ nhận ra ...

'Cám ơn, Lâm Y, Tiểu Mạn, hai người vào trước đi!' Triệu Viêm cũng tỏ vẻ tự nhiên, hào phóng, chỉ tay về phía đại sảnh ý bảo hai người bạn học vào trước... Một chút khách sáo kỹ xảo ngoài mặt lúc này không làm khó được cô ...

Nhìn hai người đang bước vào trong đại sảnh, Triệu Viêm lúc này mới quay đầu nhìn Cao Lăng, Cao Lăng vẫn như cũ nét mặt ôn hòa mỉm cười. Thấy Triệu Viêm nhìn về phía mình, hắn mỉm cười ôm lấy bà vai cô, Triệu Viêm âm thầm thở một hơi nhẹ nhõm!

Cô từ nhỏ đã thích Cao Lăng, chọn thi vào trường đại học H cũng là vì có thể cùng Cao Lăng học cùng một ngôi trường. Nhưng là, Cao Lăng, vị bạch mã hoàng tử của trường lại thân thiết với Cao Lăng, còn được xưng là một đôi kim đồng ngọc nữ! Với cá tính cao ngạo, Triệu Viêm chỉ có thể âm thầm đau khổ, tuyệt vọng ... Nhưng giờ, Cao Lăng rốt cuộc cũng là của cô ...

Trong đại sảnh, nơi một chiếc bàn lớn đã có vài người bạn học ngồi sẵn đó, trong số họ có người nhìn thấy Lâm Y cùng Trương Tiểu Mạn từ phía xa, vội vẫy tay ra hiệu: 'Lâm Y, Tiểu Mạn, đến ngồi đây đi!'

Vài người nghe vậy cùng nhìn về phía cửa, trên mặt biểu cảm có chút khác thường: 'Lâm Y cũng đến sao?' Có người thấp giọng nói.

'Đúng vậy. Không nghĩ cô ấy lại đến...'

'Haizz, đáng tiếc cho một đôi kim đồng ngọc nữ. Kết quả cũng là có duyên không nợ!'

'Đừng nói như vậy. Đây là chuyện tốt mà. Chúng tôi hai người đều đã buông xuống ...'

Đang lúc nói chuyện, Lâm Y cùng Trương Tiểu Mạn đã bước đến bàn, mọi người vội vàng nhiệt tình đón tiếp. Ngồi xuống, mọi người liu riu trò chuyện, chuyện công tác, chuyện yêu đương, tán gẫu đủ chuyện trên đời, không khí rất hòa hảo mà sự vui vẻ của Lâm Y cũng khiến các bạn đồng học tin tưởng, kim đồng ngọc nữ xác thực đã là quá khứ ...

'Lâm Y, chúc bạn có một bắt đầu mới!' Có bạn học nâng chén hướng về phía Lâm Y.

'Cám ơn!' Lâm Y nâng chén đáp lễ.

Ngay khi mọi người đang trò chuyện vô cùng hào hứng, náo nhiệt, Trương Tiểu Mạn vẫn không ngừng liếc về phía cửa, chợt mắt cô bùng sáng, vội quay đầu lại, vụng trộm kéo góc áo của Lâm Y ý bảo cô nhìn về phía cửa.

Lâm Y nhìn về hướng Trương Tiểu Mạn chỉ, nháy mắt đôi mắt đen láy đông lại. Cô nhìn thấy từ cửa chính bước vào mấy người đang cười nói hi hi, người đàn ông đi trước nhất thoạt nhìn ôn hòa lịch sự, đeo kính gọng vàng, không ai khác chính là Mạc Hưng.

Mặt Lâm Y nháy mắt trắng bệch, trong đầu bắt đầu ong ong vang lên, cô vội quay đầu lại. Người đàn ông kia sao lại có thể xuất hiện ở đây? Cô cảm thấy mọi thứ hồng hồng, tư duy một mảnh hỗn độn ...

Trương Tiểu Mạn bám vào bên tai Lâm Y, nhỏ giọng nói: 'Lúc đó công việc ở Mạc thị là do Triệu Viêm giới thiệu cho mình. Lúc đó bạn ấy bảo mình không cần nói cho người khác, nói là sợ người khác cũng đến nhờ bạn ấy tìm việc ...'

'Có ý gì?' Giọng Lâm Y có chút ảm ách, cô dờ dẫm quay đầu nhìn Trương Tiểu Mạn.

Triệu Viêm đang khoác tay Cao Lăng cùng bước vào đại sảnh, trong đại sảnh nháy mắt vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, khi hai người bước lên sân khấu nhỏ, người chủ trì buổi lễ lớn tiếng tuyên bố bắt đầu nghi thức đính hôn ...

Lâm Y dờ dẫm nhìn theo ...

Chợt trên sân khấu nhỏ xuất hiện thêm một người, Mạc Hưng không biết từ lúc nào đã nhảy lên sân khấu, hần đoạt lấy micro trong tay người MC, cười tủm tỉm đứng ở giữa Cao Lăng và Triệu Viêm, một tay khoác lên bả vai Triệu Viêm, mỉm cười nói: 'Người anh họ này hôm nay uống nhiều, vẫn là nên nói ít thôi mới đúng ...'

Lâm Y nhắm chặt mắt. Cuối cùng cô cũng đã hiểu, thì ra cô không phải vô duyên vô cớ bị cuốn vào cơn ác mộng kia mà là ... Nhìn lại nơi sân khấu, Lâm Y cảm nhận được một cách rõ ràng ánh mắt Cao Lăng và Triệu Viêm cùng quét về phía mình ...

'Thực xin lỗi Lâm Y. Trước đây mình cũng biết là bọn họ tính kể bạn nhưng mình không dám nói với bạn ...' Giọng Trương Tiểu Mạn nhỏ như muỗi kêu.

Nỗi đau cuộn cuộn dâng trong lòng Lâm Y. Không phải vì tình yêu mà đau mà là vì sự phản bội mà đau ...

Lễ đính hôn kết thúc, khách khứa lần lượt rời đi, trong đại sảnh chỉ còn lại vài người, Lâm Y rút cuộc đứng dậy, đi về phía Triệu Viêm đang đứng ở cửa. Trương Tiểu Mạn chạy vội theo sau ...

'Lâm Y ...' Triệu Viêm nhìn Lâm Y, thấy gương mặt cô mỉm cười nhưng đáy mắt có thể nhìn thấy rõ ràng sự phẫn nộ và bi thương, hốc mắt hơi hơi phồng hông, trong lòng không khỏi chợt dạ.

Lâm Y nỗ lực nuốt xuống nước mắt, cười đến xót xa: 'Triệu Viêm, mình là bạn của nhau ... Cho dù thích Cao Lăng, làm sao bạn có thể dùng thủ đoạn ác liệt như vậy để đối phó mình chứ?'

'Mình không rõ bạn đang nói gì ...' Triệu Viêm nhìn chằm chằm Lâm Y, lạnh nhạt nói.

Bên cạnh cô, Cao Lăng tựa hồ cũng nhìn ra sắc mặt của hai người có gì đó không đúng, sóng mắt hần khẽ xao động, đang suy xét có cần phải qua can thiệp hay không thì Mạc Hưng đã xuất hiện bên cạnh hai người.

'Hi, Lâm tiểu thư, hân hạnh gặp mặt ... Không ngờ cô cũng đến tham gia lễ đính hôn của em họ tôi!' Mạc Hưng đáp nhẹ tay lên vai Lâm Y.

Một tiếng tát tai "ba" vang dội hung hăng đánh lên mặt Mạc Hưng, Mạc Hưng nhìn thấy đôi mắt đầy phẫn nộ của Lâm Y.

Hừm, cô dám đánh tôi sao? Mạc Hưng thẹn quá thành giận, hần quát một câu: 'Kỹ nữ!' rồi vẫy tay đánh về phía Lâm Y ...

Ngay lúc này một bóng người cao lớn chắn trước mặt Lâm Y, đôi tay ôm lấy thân thể Mạc Hưng đang nhào tới, đôi mắt đen của Cao Lăng chợt lóe lên rồi vụt tắt, nhìn Mạc Hưng cười nói: 'Anh họ, hôm nay là ngày lành của bọn em, nề mặt em một chút đi ...'

Mạc Hưng còn chưa có phản ứng thì Cao Lăng đã quay về phía Lâm Y: 'Lâm Y, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, đừng truy cứu nữa ... Em đi nhanh đi!'

Bên cạnh cô Trương Tiểu Mạn cũng vội lên tiếng khuyên can: 'Lâm Y, chúng ta đi đi ...'

Hai người yên lặng sánh bước trên đường, gió đêm thổi đến khiến Lâm Y rùng mình, cô vòng tay trước ngực tựa hồ muốn cho trái tim băng giá của mình một chút ấm áp ...

Trương Tiểu Mạn bất an nhìn cô: 'Lâm Y, mình nói cho bạn chân tướng không phải là vì muốn cho bạn khổ sở mà chính là cảm thấy ... mình nên cho bạn biết ...'

'Mình biết, bạn không cần nói nữa!' Lâm Y thấp giọng nói.

Hai người chậm rãi bước đến góc đường, một chỗ thật vắng vẻ, chợt một chiếc xe thương vụ "sít" một tiếng, thắng lại trước mặt hai người, từ trên xe lao xuống bốn người đàn ông, cười đều giả vờ vây quanh Lâm Y và Trương Tiểu Mạn, cầm đầu bọn người đó chính là Mạc Hưng!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Thiếu Gia Lại Xuất Hiện

Lâm Y và Trương Tiểu Mạn cùng dừng bước chân, Trương Tiểu Mạn khiếp sợ nhìn Mạc Hưng còn Lâm Y thì lạnh lùng, cảm tức từng hần.

Bốn người đàn ông vây quanh hai cô gái. Mạc Hưng lạnh lùng liếc mắt về phía Trương Tiểu Mạn, sau đó ánh mắt hần ghim trên người Lâm Y. Cô vội lùi về phía sau mấy bước, tránh khỏi gương mặt tươi cười một cách đầy ác ý của Mạc Hưng, tay nắm lấy tay Trương Tiểu Mạn: 'Tiểu Mạn, chúng ta đi!'

'Đi? Đi đâu vậy?' Bốn người đàn ông cùng bước tới một bước, chắn trước mặt Lâm Y và Trương Tiểu Mạn ...

Mạc Hưng vươn tay bấu chặt cầm Lâm Y, bị đau cô vội đánh tay về phía hần nhưng không trúng, Lâm Y cả giận nói: 'Các người muốn sao đây?'

'Tôi muốn thế nào?' Mạc Hưng cười tà ác dí mặt đến gần mặt Lâm Y, 'Tôi muốn ăn cô!' Hần nói rồi vung tay ra hiệu, ba người còn lại cùng ập đến, chế trụ cánh tay của hai cô gái sau đó dùng băng keo phong kín miệng hai người, đẩy thẳng lên xe.

Lâm Y cùng Trương Tiểu Mạn bị ném mạnh vào trong chiếc xe thương vụ, hai tay bị trói chặt sau lưng. 'Đi!' Mạc Hưng quát một tiếng, một người đàn ông bước đến ghé lái, chiếc xe thương vụ nhanh chóng chạy về hướng ngoại ô ...

'Mạc ca, tiếp theo thế nào đây?' Ba người đàn ông về mặt ái muội, nhìn chằm chằm hai cô gái cười đến tà ác, một người trong số đó lên tiếng hỏi Mạc Hưng.

Mạc Hưng cũng cười tà ác hơi nhón người kéo Lâm Y qua ôm chặt trong ngực, hần nhìn cô cười ngả ngớn: 'Cô ta trước thuộc về ta ... Chắc chắn chắc, gương mặt xinh đẹp, dáng người cũng thật hấp dẫn, đáng tiếc đã không là xử ... Ừm, nửa năm trước cô đắc tội với người, làm hại ta không nhận được hạng mục quan trọng kia. Món nợ đó ta còn chưa tính với cô thì cô lại tự tìm đến cửa!'

Hần nhìn Lâm Y bằng ánh mắt nóng rực, ngón tay lướt qua gương mặt cô, lỗ mũi cười cười, không chút để ý nhìn người đàn ông đang lái xe nói: 'Đến rừng cây nhỏ trên ngọn núi phía trước ...'

Xe hết lắc sang trái lại lắc sang phải, không lâu liền "sít" một tiếng ngừng lại. Ba người đàn ông kéo hai cô gái từ trên xe xuống. Đó là một mảnh rừng nhỏ, ánh trăng mờ mờ xuyên qua kẽ lá chiếu xuống dưới. Hai cô gái bị ném mạnh trên mặt cỏ!

Mạc Hưng lại vung tay ra hiệu, hai người đàn ông liền bước đến Trương Tiểu Mạn lúc này đã ngã nhào trên mặt đất. Miệng Trương Tiểu Mạn bị bịt chặt, hai tay bị trói, lúc này chỉ có thể dùng chân đá loạn nhưng chỉ phí công vô ích ...

Thân thể Lâm Y cũng bị Mạc Hưng nhấc lên, giữ chặt trong lòng hần. Lâm Y nhấc chân hung hăng đá thẳng vào gốc rễ của hần, Mạc Hưng lập tức tru lên một tiếng đau đớn, hung hăng đánh cô một tát tai khiến máu tươi bắt đầu chảy từ khóe miệng Lâm Y xuống.

Mạc Hưng nhếch miệng cười bấu chặt chiếc cằm dính máu của cô, giọng nói tà ác vọng thẳng vào tai Lâm Y: 'Lâm tiểu thư, tôi sẽ khiến cô thật hường thụ ...'

Oán hận trừng mắt nhìn người đàn ông đáng ghét trước mặt, Lâm Y lại nhấc chân dùng hết toàn lực đá lên nhưng lần này Mạc Hưng sớm đã có chuẩn bị, dùng khóa chặt chân cô, lại hung hăng đánh cô một tát tai nữa, miệng nạt: 'Là kỹ nữ mà quật cường thế làm gì...'

Tiếp đó bên tai Lâm Y lại truyền đến một tràng tiếng cười khà ồ cùng tiếng khóc nức nở của Trương Tiểu Mạn. Mạc Hưng cười lạnh, bàn tay tà ác xọc thẳng vào áo cô, Lâm Y thống khổ nhắm mắt lại ...

Đúng lúc này đột nhiên một bàn tay to nắm chặt cổ áo của Mạc Hưng, lực nắm thật lớn, thân thể Mạc Hưng cao lớn là thế lại bị người dễ dàng nhấc khỏi người Lâm Y, hung hăng ném xuống đất. Mạc Hưng đau rên một tiếng, kinh hoàng bò dậy từ trên mặt đất.

Nhưng Mạc Hưng còn chưa kịp đứng dậy, chưa kịp thấy rõ mặt người vừa tới thì chân của một người đã hung hăng đá vào bụng hắn khiến thân thể Mạc Hưng lại bay lên rồi rơi xuống một gốc cây cách đó không xa, đau đến không kịp rên một tiếng, ngất đi ...

Lâm Y giãy dụa chống tay ngồi dậy nhưng bởi vì hai tay bị trói, thế nào cũng không chống đỡ nổi thân mình để ngồi lên đánh nằm nghiêng trên mặt đất nhìn bóng dáng cao lớn, mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, cổ áo được dựng thẳng che khuất nửa khuôn mặt đang đứng trước mặt, sau lưng hắn còn có thật nhiều người áo đen ăn mặc chỉnh tề đang đứng nghiêm cẩn ...

Gần như cùng lúc đó bên phía Trương Tiểu Mạn, ba người đàn ông đang xé rách quần áo cô cũng không kịp nhìn rõ người tới thì đã bị hung hăng đá bay, ngã nhào trên bãi cỏ, ngất đi luôn ...

Bóng dáng cao ngất rần rỏi trong chiếc áo choàng màu đen chậm rãi đi về phía Lâm Y. Nương theo ánh trăng, Lâm Y nhìn thấy rõ ràng chiếc mặt nạ màu bạc trên mặt hắn, cô trừng lớn mắt, sự hoảng sợ trong đáy mắt ngay lập tức hiện ra một cách rõ ràng.

Cho dù là dưới ánh trăng mờ mờ, lại thêm bị chiếc mặt nạ cản lại nhưng gương mặt tuấn mỹ bất phàm cùng khí phách lãnh liệt kia vẫn không thể che giấu được ... Lâm Y nhớ rõ hắn! Một màn không chịu nổi nửa năm trước lại lần nữa xuất hiện trong óc, thật rõ ràng!

Chiếc mặt nạ màu bạc kia rất nhanh đã phóng đại trước mặt Lâm Y, cô mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào nó, đôi mắt đen sắc bén như mắt chim ưng chớp lên dưới lớp mặt nạ, dừng lại trên mặt Lâm Y một thoáng sau đó đôi bàn tay to vươn ra giúp cô gỡ đi lớp băng dính bịt miệng. Gần như là đồng thời, người đàn ông đã dựng cô ngồi dậy, không biết từ lúc nào trên tay hắn lại có thêm một cây dao, sau một nhát dứt khoát, dây thừng trên tay Lâm Y đã rơi xuống đất ...

Thân thể có lại được tự do, Lâm Y chống tay trên đất ngồi thẳng dậy, theo bản năng nhanh chóng lùi về phía sau như muốn tránh đi chiếc mặt nạ kia.

Nhìn chăm chăm cô gái mặt gương mặt khiếp sợ đang hoảng hốt lùi lại phía sau kia, người đàn ông chậm rãi đứng dậy, thân hình cao lớn của hắn khuất trong bóng tối, dưới ánh trăng mờ lung lại mang theo một khí thế bức nhân khiến 25 ta có một cảm giác áp bức không chịu nổi.

Thân mình đang lùi về phía sau của Lâm Y chậm rãi ngừng lại, cô khản trương nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, trong đầu vẫn trống rỗng.

Sóng mắt người đàn ông khẽ chớp động trong bóng đêm, hắn chậm rãi đưa một bàn tay về phía Lâm Y, ánh mắt thâm toại vẫn nhìn về phía cô. Lâm Y nhìn bàn tay to đang vươn ra trước mặt mình, ánh mắt trong nháy mắt đó đại ra ...

'Lâm Y ...' Cách đó không xa truyền đến tiếng rên rỉ của Trương Tiểu Mạn. Tim Lâm Y run lên, đầu óc cũng theo đó tỉnh táo lại, ánh mắt cô dời khỏi bàn tay to kia, chuyển đến trên người Trương Tiểu Mạn, cô đang ở một góc bên kia, miệng rên rỉ, tay run run sửa sang lại quần áo đã bị ba tên kia xé rách thảm hại.

'Tiểu Mạn ...' Lâm Y vội đứng dậy, loạng choạng chạy về phía bạn, cố hết sức kéo Tiểu Mạn đứng dậy. Chừng như vẫn chưa hết hoảng sợ, Trương Tiểu Mạn ôm lấy Lâm Y, khóc như mưa.

'Thực xin lỗi, xin lỗi Tiểu Mạn, giờ đã không sao, không có việc gì ...' Lâm Y vỗ vỗ bờ vai của Trương Tiểu Mạn, nghẹn ngào.

'Không, Lâm Y. Là tại mình! Tại mình không tốt, mình luôn đầu điểm bạn. Là mình hại bạn ...' Trương Tiểu Mạn vừa khóc vừa nói.

Người đàn ông cao lớn dưới chiếc mặt nạ bạc chậm rãi bước đến, bóng dáng cao ngất lập tức trùm lấy bóng hai cô gái. Thấy vậy hai cô gái đang ôm nhau khóc rống mới cả kinh rời nhau, ngẩng đầu nhìn bóng dáng cao lớn trước mặt cùng chiếc mặt nạ sáng loáng dưới bóng trăng!

'Hắn là ai vậy?' Trương Tiểu Mạn run giọng hỏi, chưa thôi khiếp sợ nhìn người đàn ông cao lớn mang mặt nạ trước mặt hỏi. Đáy mắt Lâm Y vẫn một mảnh trống rỗng, cô dờ dẩn lắc đầu ...

'Đi!' Nhìn hai cô gái còn đang run sợ, người đàn ông chỉ thốt một chữ nhưng trong lời nói không thiếu sự uy nghiêm đến bức người, giọng nói khàn khàn kia rõ ràng là sau chiếc mặt nạ có lắp máy thay đổi giọng nói. Thân hình cao lớn của hắn xoay người rồi đi.

Lâm Y nhấp nháy hàng mi dài, do dự một chút rồi khẽ cắn môi, kéo tay Trương Tiểu Mạn bước theo sau lưng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tôi Sẽ Không Tha Thứ Anh!

Phía trước đỗ lại hai chiếc xe, người đàn ông dừng bước chân, một đám người đi phía sau cũng dừng lại, một người trong số đó nhanh chóng tiến đến, cúi đầu đứng ở bên cạnh người đàn ông chờ lệnh.

'Đưa cô ấy trở về!' Người đàn ông luôn luôn kiêu ngạo nhưng người áo đen kia có thể hiểu thật chính xác ý của hắn. Hắn gật đầu đáp nhanh: 'Được ạ!' sau đó quay về bên cạnh hai cô gái, nhìn Trương Tiểu Mạn nói: 'Mời lên xe, chúng tôi đưa cô về nhà!'

Tiểu Mạn nhìn người đàn ông áo đen lại nhìn sang Lâm Y, đáy mắt tràn ngập sợ hãi, cô giữ chặt cánh tay Lâm Y, lắp bắp nói với người áo đen: 'Không ... không đi ... chúng tôi muốn đi cùng nhau ...'

'Tôi đi cùng cô ấy!' Lâm Y nỗ lực bình ổn cảm xúc đang khủng hoảng của mình, nhìn người áo đen nói rồi kéo tay Tiểu Mạn đi về chiếc xe phía trước.

Nhưng cánh tay Lâm Y chợt bị giữ chặt, chính là tay của người áo đen đeo mặt nạ, cô cả kinh quay đầu lại thì bắt gặp một đôi mắt sắc bén như câu hồn người sau đó là giọng nói lạnh như băng của hắn truyền đến: 'Cô đi theo tôi!'

Đón lấy ánh mắt sắc bén của hắn, lòng Lâm Y không hiểu sao lại điềm tĩnh trở lại, dù sao cũng đã từng như vậy, còn sợ cái gì?

'Không!' Trương Tiểu Mạn hoảng hốt thét lên, thân thể lại bắt đầu run lên không ngừng.

'Tiểu Mạn đừng sợ! Đừng sợ!' Lâm Y dùng sức giãy khỏi đôi bàn tay to kia, trở lại vỗ vỗ bả vai Trương Tiểu Mạn, nhẹ giọng an ủi: 'Không có gì đâu, yên tâm đi ...'

'Đưa đi!' Người đàn ông mang mặt nạ bạc rõ ràng đã không kiên nhẫn nữa, hắn lạnh lùng ra lệnh. Trương Tiểu Mạn liền đó bị kéo đi, trong tiếng thét chói tai của cô, bị đẩy vào một chiếc xe ...

Nhìn theo chiếc xe chạy càng lúc càng xa Lâm Y mới quay lại, lạnh lùng nhìn về phía chiếc mặt nạ luôn làm người ta e sợ kia, đôi mắt đen sắc bén sau mặt nạ cũng đang nhìn cô.

Lâm Y thu hồi tầm mắt, trong khoảnh khắc có chút thất thần, sau đó cô dứt khoát nhấc chân, bước về phía con đường mòn dẫn xuống núi. Cô không muốn ngồi xe của hắn, cô định tự mình xuống núi sau đó đón một chiếc taxi ...

Trước mặt cô ngay lập tức bị chắn lại bởi vài người áo đen, như một loại tường đồng vách sắt. Không thể vượt qua, Lâm Y nhìn về phía họ, tức giận nói: 'Tránh ra!' Nhưng những người kia vẫn thờ ơ.

'Để cô ấy đi đi!' Phía sau truyền đến giọng nói trầm thấp mà lạnh như băng, những người áo đen phía trước gật đầu sau đó lập tức tránh ra, đứng ở một bên. Lâm Y không nhìn bất kỳ người nào chỉ hướng về phía con đường mòn bước nhanh.

Người đàn ông mang mặt nạ dõi theo bóng đánh nhỏ nhắn càng lúc càng xa, càng lúc càng mờ hồ, sóng mắt khẽ chớp động dường như đang suy xét điều gì tiếp đó liền cất bước đuổi theo bóng người phía trước.

Đám người áo đen lập tức đuổi theo phía sau, người mang mặt nạ ngừng bước, nhẹ khoát tay, một đám người phía sau cũng dừng bước chân, hướng mắt về phía người mang mặt nạ chờ lệnh.

'Không cần đi theo ta, đến chân núi chờ!' Từ phía sau chiếc mặt nạ màu bạc vọng đến giọng nói uy nghiêm của người đàn ông.

'Dạ!' Phía sau người cầm đầu nhóm áo đen cúi đầu đáp, lúc hắn ngẩng đầu lên, bóng người cao lớn phía trước đã đi xa ...

Dưới ánh trăng, con đường mòn hẹp đầy đá sỏi lóe lên một tia sáng nhạt, kéo dài thẳng đến chân núi, hai bên con đường mòn đầy các bụi cây dại, thỉnh thoảng trong rừng lại truyền đến tiếng kêu của một loài vật nào đó.

Lâm Y chừng như quên hết sợ hãi, cô kéo lê đôi chân mỗi một dọc theo con đường nhỏ, chân cao chân thấp bước loạng choạng. Trong đầu có một âm thanh không ngừng vang lên, người mang mặt nạ kia đúng là đã cứu cô! Lâm Y đột nhiên muốn khóc.

Vì một giây thất thần đó, một chân Lâm Y đạp vào khoảng không, theo một tiếng thét chói tai, cả người cô mất đi cân bằng, lăn xuống sườn dốc, đập vào một bụi cây ven đường ...

Dưới ánh trăng mờ ảo, bốn xung quanh tối mịt đến đáng sợ. Trong lòng Lâm Y không ngừng run lên, cô muốn nhanh chóng bò dậy nhưng mới lồm cồm đứng dậy thì mắt cá chân bên trái truyền đến một cơn đau, đau đến cô bật kêu ra tiếng, thân thể lảo nhão không trụ được ngã nhào xuống bụi cây ...

Ngay lúc Lâm Y tưởng mình hết đường xoay sở, một bóng đen chợt phủ trùm lấy cô. Vụt ngẩng đầu lên, Lâm Y nhìn thấy cái bóng thon dài đang đứng trước mặt cô, chiếc mặt nạ màu bạc trên mặt hắn dưới ánh trăng lóe lên một màu sáng nhạt. Đôi mắt đen láy của Lâm Y nhìn hắn, đáy mắt một mảnh trống rỗng.

Cái bóng đó nhanh chóng đến gần Lâm Y đồng thời đưa tay vòng qua thắt lưng cô, kéo vào lòng mình, tay kia thì nắm chặt một cành cây to, chỉ dùng một chút sức, hắn và cả cô gái trong lòng đã dễ dàng nhảy lên mặt đường.

'Mau buông tôi ra!' Lâm Y cúi đầu quất, giãy dụa tìm cách trượt xuống từ đôi tay hắn ... Ánh mắt thâm thúy của người đàn ông vẫn nhìn cô, không nói gì. Lâm Y trừng mắt nhìn hắn, bốn mắt giao nhau, đáy mắt hắn thoáng có chút xao động, rồi cuộc cũng chịu thả tay khỏi thắt lưng cô.

Nhưng chân Lâm Y vừa chạm đất thì cơn đau nơi mắt cá chân trái vẫn khiến cô nhúu chặt mày, một chân thì đứng không vững, cô chỉ đành chậm rãi ngồi xuống rìa đường, tự xoa nắn mắt cá chân mình.

Người đàn ông chỉ nhìn cô thêm một giây rồi lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh, không một tiếng động vươn bàn tay to kéo chân trái của cô về phía mình. Lâm Y dùng sức giãy dụa muốn rút chân về nhưng chỉ phí công vô ích, bàn tay kia như chiếc kim sắt, cô căn bản là vô phương nhúc nhích.

Ngón tay thon dài của người đàn ông nhẹ nhàng xoa nắn mắt cá chân của cô gái, đột nhiên tay hắn gia tăng độ mạnh, chuẩn xác nắm lấy bộ vị bị thương, tay kia thì nắm chặt bàn chân cô, dùng sức xoay ...

'Á, đau chết mất ... anh buông tay ...' Sự đau đớn kịch liệt tức khắc truyền khắp toàn thân khiến Lâm Y nhịn không được thét lên một tiếng, mồ hôi trong nháy mắt toát ra trên trán. Cô đánh mạnh về phía người đàn ông trước mặt, cả giận nói: 'Anh buông tay, buông tay ...'

Người đàn ông mặc kệ cô, tùy ý cho cô đánh trên người hắn, chỉ tiếp tục nhẹ nhàng xoa nắn nơi mắt cá chân.

Chừng như đã đánh mệt, Lâm Y rốt cuộc dừng tay, người đàn ông cũng buông tay khỏi chân cô, Lâm Y vội giật mạnh chân về. A! Hình như đã bót đau rất nhiều ...

Trước khi Lâm Y hoàn hồn lại đã thấy thân thể mình đột nhiên bị nhấc lên nhẹ nhàng, người đàn ông kia ôm ngang cô trên tay, đi nhanh về phía chân núi.

Trong tay hắn Lâm Y không ngừng giãy dụa, cô nhìn chiếc mặt nạ bạc sáng lấp lánh dưới trăng một lúc lâu mới lạnh giọng nói: 'Anh đừng tưởng rằng làm như vậy tôi sẽ tha thứ anh!'

Khóe môi người đàn ông hơi gợi lên một ý cười châm chọc: 'Tôi không định làm cho cô tha thứ tôi!'

Lâm Y tức giận thu hồi tầm mắt, không hé môi. Người đàn ông cũng im lặng chỉ nhanh chóng lần theo con đường mòn bước xuống chân núi. Từ trong rừng trong bóng đêm không ngừng truyền đến tiếng kêu kỳ quái của các loại chim, thú ...

Thực tế trong đêm ngọn núi này thật đáng sợ, Lâm Y nuốt nước bọt, ánh mắt không tự chủ được liếc về phía người đàn ông, nương theo ánh trăng có thể mơ hồ nhìn thấy đường cong của gương mặt kia, rõ ràng như điêu khắc ...

Rốt cuộc cũng nhìn thấy ánh sáng đèn, hai người kẻ như bình an thoát khỏi khu rừng, cách đó không xa trên đường lớn, vài chiếc xe đã dừng sẵn, rất nhiều người áo đen đang đứng im lặng ngoài xe.

Người đàn ông ôm Lâm Y trong tay bước nhanh về phía trước, một người áo đen nhanh chóng mở cửa sau xe, người đàn ông đẩy cô vào trước rồi chính mình cũng theo vào.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Tôi Lại Cứu Cô Lần Thứ Hai

Xe lao vun vút trong màn đêm. Lâm Y hơi nhúu mày, đôi mắt trống rỗng, đờ đẫn nhìn về một điểm vô định, giọng cũng lạnh băng vô hồn: 'Anh muốn mang tôi đi đâu?'

'Đưa em về nhà!' Giọng người đàn ông tuy vẫn lạnh như băng nhưng đã pha chút nhu hòa.

Sóng mắt Lâm Y khẽ xao động, cô chậm rãi nghiêng đầu nhìn chiếc mặt nạ lạnh như băng kia, người mang mặt nạ thì hờ hững nhìn về phía trước, cũng không hề có ý định nhìn Lâm Y; nhìn một lúc Lâm Y chậm rãi xoay người ngồi thẳng lại, khoang xe chìm vào trầm mặc, không hề có một tiếng động nào.

Thật lâu thật lâu, giọng nói của Lâm Y lần nữa mơ hồ cất lên: 'Vì sao muốn cứu tôi?'

Ánh mắt giấu sau chiếc mặt nạ chừng như lại nhu hòa thêm một chút, khóe môi lãnh ngạo nhẹ câu lên nhưng giọng nói vẫn lạnh nhạt như cũ: 'Đi ngang qua, tiện tay mà thôi!'

'Nhưng, các người vốn là người cùng phe ...' Lâm Y rừ hàng mi dài, giọng thật nhỏ, chừng như đang lẩm bẩm nói với chính mình.

Người mang mặt nạ hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua cô gái đang cúi đầu bên cạnh, ánh mắt sắc bén hơi lóe lên, mang theo chút ý cười: 'Chúng ta mới là cùng một phe, em là món lễ vật mà bọn họ đem tặng cho tôi ...'

'Bọn họ vì sao phải tặng lễ vật cho anh? Chính bởi vì anh với bọn cùng ác liệt như nhau!' Lâm Y nhắm mắt lại, chuyện xưa một màn không chịu nổi kia lại cuộn cuộn dâng trong đầu, giọng cô có chút run rẩy, hồ thẹn không thôi.

Người người cũng không muốn so đo với Lâm Y, hần chỉ khẽ nhếch môi cười, không lên tiếng nữa. Lâm Y cũng không nói gì thêm. Trong khoang xe lần nữa lại rơi vào im lặng ...

'Ngừng xe!' Bên tai chợt vang lên giọng nói dứt khoát của người đàn ông. Lâm Y giật mình, vội mở mắt ra đã thấy chiếc xe an ổn dừng bên vệ đường.

Phía sau mấy chiếc xe của vệ sĩ cũng theo đó dừng lại, chỉ ngăn ngui vài giây, cửa xe nơi người đàn ông mang mặt nạ ngồi đã xuất hiện một người đàn ông, hần lên tiếng gọi: 'Thiếu gia...' thì ngừng lại, đợi người đàn ông ra lệnh.

'Đi mua một tuýp thuốc xoa trị bong gân!' Giọng nói trầm thấp, vẫn hơi khàn khàn như cũ nhưng sự uy nghiêm bức người cùng khí thế bá đạo cũng không hề thiếu.

Lâm Y ngăn người, không tự chủ được nhìn về phía gương mặt người đàn ông được giấu sau chiếc mặt nạ. Sườn mặt kia tuy bị che mất phần lớn nhưng có thể nhận ra vẻ anh tuấn bức nhân nhưng cũng lạnh mạc đến vô cùng, không có chút biểu cảm nào. Lâm Y âm thầm thu hồi tầm mắt, nhìn mông lung ngoài cửa sổ.

'Được!' Người áo đen đáp lời rồi vội chạy đi; Lâm Y lúc này mới nhìn thấy, xa xa xéo về phía trước là một tiệm thuốc ...

Không lâu sau người áo đen cầm một tuýp thuốc xoa trở lại, đưa cho người đàn ông qua cửa sổ. Đôi mắt lạnh mạc của người đàn ông nhìn qua một lượt rồi mới đưa tuýp thuốc cho Lâm Y, giọng nói vẫn lạnh nhạt, vẫn như thể kiêu lời: 'Xem hướng dẫn sử dụng rồi tự xoa ...'

Đáy mắt Lâm Y khẽ xao động, do dự một chút nhưng rồi vẫn nhận lấy, sau đó cô dựa người vào lưng ghế, đôi mắt mông lung nhìn ngoài cửa sổ, trong đầu hỗn loạn đến cực điểm. Lâm Y nhu mày, nhắm chặt mắt, không muốn suy nghĩ gì nữa ...

Xe không một tiếng động ngừng trước cửa ký túc xá, Lâm Y vẫn như cũ nhắm mắt dựa vào lưng ghế, người đàn ông cũng không nói gì, cũng không thúc giục, chỉ lặng lẽ ngồi đấy, không có bất kỳ hành động nào.

Lâm Y rốt cuộc cũng cảm giác được xe đã dừng lại, cô chậm rãi mở mắt mới phát hiện thì ra đã đến ký túc xá, cô hơi ngăn người rồi vội đưa tay mở cửa xe.

Ngay khi vừa định bước xuống xe thì giọng nói khàn khàn nhưng đầy từ tính lại mang theo một chút trêu chọc của người mang mặt nạ mới vang lên sau lưng cô: 'Tôi đã cứu em hai lần, không cảm ơn tôi chút nào sao?'

Chợt cảm thấy giọng nói cùng giọng điệu kia có chút quen thuộc, Lâm Y vội quay đầu nhìn lại, nhưng cái cô nhìn thấy chỉ là một chiếc mặt nạ màu bạc lạnh như băng. Lâm Y lắc mạnh đầu. Không thể nào! Trên đời này người có giọng nói giống nhau nhiều lắm!

'Phanh' một tiếng sập mạnh cửa xe lại, cô bước thẳng vào ký túc xá.

Người đàn ông trong xe dõi theo bóng Lâm Y dần khuất sau cánh cửa ký túc xá, bên môi chậm rãi câu lên một nụ cười, hần hy vọng từ từ có thể tiêu trừ hận ý của cô gái này dành cho hần ... Nhẹ thốt một tiếng 'Đi!', xe bắt đầu quay đầu tăng tốc chạy về hướng ngược lại.

Người đàn ông ngồi tựa vào lưng ghế, trầm tư suy nghĩ, một lát sau hần mới lấy điện thoại trong túi ra, điểm nhẹ mở lên màn hình, nhìn chằm chằm một dãy số điện thoại xem ra là mới gọi đến không lâu sau đó hần quay nhanh một phím: 'Giúp tôi tra xem số điện thoại này là từ đâu gọi đến? Là ai gọi?'

Tối hôm nay lúc hần đang ở thư phòng làm việc thì nhận được một cuộc điện thoại từ một số lạ, báo với hần chuyện Mạc Hưng đã cướp đi Lâm Y, hần mới vội vàng đuổi theo đến đó ...

Người báo tin cho hần rốt cuộc là ai đây chứ?

Ngày hôm sau Lâm Y xin nghỉ một ngày, cô đến cục cảnh sát báo án ... Đối với cô mà nói, chỉ còn có một cách này thôi!

Nữ cảnh sát trẻ tuổi nhìn Lâm Y, lạnh nhạt nói: 'Lâm tiểu thư, vụ án mà cô báo một là không có chứng cứ gì đáng nói, hai là chuyện này đã qua hơn nửa năm rồi, chỉ sợ rất khó điều tra được!'

'Vậy còn chuyện tối hôm qua thì sao?'

'Chuyện tối qua thuộc về vụ án chưa thực hiện được, chúng tôi sẽ tìm đường sự điều tra ... Cô về trước đi, có tin tức gì chúng tôi sẽ báo với cô!'

Bước ra khỏi tòa nhà cục cảnh sát, Lâm Y nhận được điện thoại của Trương Tiểu Mạn, giọng của cô có chút khàn, có vẻ như đã khóc rất nhiều: 'Lâm Y, hôm nay đã đuổi việc mình rồi ...'

Đáy mắt Lâm Y chợt tối lại, cô sớm đã đoán được sẽ có kết quả thế này, chỉ đành an ủi Tiểu Mạn: 'Tiểu Mạn, bạn đừng sốt ruột, mình giúp bạn tìm thử xem có công việc nào thích hợp không. Mấy ngày này bạn cứ tranh thủ ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt ...'

'Lâm Y, bạn nhất định phải giúp mình ...' Giọng Trương Tiểu Mạn đầy bất lực.

"Ừm, bạn nghỉ ngơi đi, đợi tin của mình!"

Buông điện thoại xuống, Lâm Y vẫn ngồi nguyên tại chỗ gần người thật lâu. Tim Lãng Nhất Phàm sao? Nhưng anh ta xuất ngoại rồi. Tim Lãnh Nghị sao? Không được! Người đàn ông lạnh lùng đó... cô đã cự tuyệt anh ta rồi!

Trong đầu óc hỗn loạn của Lâm Y rồi cuộc nghĩ ra được một người: 'Ngãi Mỹ! Cô ấy là thư ký trực tiếp của Lãnh Nghị, nhờ cô ấy ở một LS quốc tế lớn như vậy tìm một công việc chắc không phải là một chuyện khó khăn.

Vừa nghĩ đến đây, Lâm Y liền gọi điện thoại ngay cho Ngải Mỹ ...

Ngải Mỹ là người thông minh, vừa buông điện thoại xuống ánh mắt liền không tự chủ được liếc về phía văn phòng tổng giám đốc, lảng lảng suy nghĩ một chút rồi nhấc điện thoại lên, đánh vào phòng tổng giám đốc.

Lúc Ngải Mỹ bước vào văn phòng của Lãnh Nghị, Lãnh Nghị đang ngồi chiếc ghế rộng rãi của mình trầm tư suy nghĩ gì đó. Ngải Mỹ do dự một chút mới lên tiếng: 'Lãnh tổng, vừa nãy Lâm Y tiểu thư gọi điện thoại đến, nói có một người bạn muốn tìm một công việc, hỏi tôi liệu có thể thu xếp được không?'

Ánh mắt Lãnh Nghị vẫn lãnh mạc không hề xao động, một lúc sau mới nói với giọng lạnh như băng: 'Loại chuyện nhỏ nhặt này cô tự thu xếp là được rồi, không cần báo cáo với tôi!'

'Được, tôi hiểu rồi!'

'Còn nữa, cô chuẩn bị một chút, tôi lập tức phải đi Âu Châu một chuyến...'

'Dạ! Lãnh tổng ... còn chuyện gì sao?' Ngải Mỹ dè dặt cẩn trọng hỏi.

Lãnh Nghị trầm ngâm một lúc rồi lại ra lệnh: 'Cô gọi trưởng phòng Vương của phòng kế hoạch đến đây một chút.'

'Dạ, Lãnh tổng!' Ngải Mỹ bước ra khỏi văn phòng. Buổi chiều hôm đó cô thu xếp cho Trương Tiểu Mạn một công việc ở bộ phận PR thuộc LS quốc tế ...

Khi bóng dáng cao lớn đã có chút phát phì của trưởng phòng Vương của phòng kế hoạch xuất hiện ở văn phòng của Lãnh Nghị, ông tươi cười hơi hướng về Lãnh Nghị cúi chào: 'Lãnh tổng, tìm tôi có việc sao?'

'Chuyện tôi dặn thu mua cổ phiếu của Mạc thị đã tiến triển đến đâu rồi?'

'Mọi chuyện đều tiến triển thật thuận lợi. Tôi đã làm đúng theo ý của Lãnh tổng, âm thầm thu mua cổ phiếu của họ ... Lãnh tổng, hiện tại Mạc thị đã là có tiếng không có miếng, chúng ta có thể thu mua bất cứ lúc nào ...' Trưởng phòng Vương dương dương đắc chí, tự tin như nắm chắc phần thắng trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Bị Ép Làm Giao Dịch

Cục cảnh sát rất nhanh đã có hồi âm, hôm đó họ mời Lâm Y đến cục, vẫn là cô cảnh sát trẻ lần trước đã tiếp Lâm Y. Cô gái đánh giá một lượt Lâm Y từ trên xuống dưới rồi nhàn nhạt nói: 'Lâm tiểu thư, vụ án bị bỏ thuốc nửa năm trước mà cô báo án, bởi vì thời gian cách quá xa, hơn nữa không có chứng cứ, không thể lập án!'

Nhìn đôi mày đang nhíu chặt của Lâm Y, cô cảnh sát chỉ có cách làm như không thấy, nói tiếp: 'Cô tố cáo Mạc tiên sinh cường gian nhưng chưa thành, Mạc tiên sinh trái lại tố cáo cô, nói cô quyến rũ anh ta trước, bởi vì không chiếm được mức tiền tài mà cô muốn nên mới xảy ra tranh chấp với anh ta ...'

'Nói vậy!' Lâm Y khiếp sợ lẫn phần nộ nhìn về phía cô cảnh sát, gương mặt bởi vì tức giận mà đỏ bừng.

'Lâm tiểu thư, cô không cần kích động. Chuyện này vốn dĩ song phương đều không có chứng cứ ...' Cô cảnh sát nhìn Lâm Y bằng ánh mắt có chút xem thường, con gái bây giờ vì tiền chuyện gì cũng dám làm. Loại người này cô đã gặp nhiều lắm!

'Ý của cô là đang nghi ngờ tôi?' Lâm Y nhìn cô cảnh sát bằng ánh mắt khó tin.

'Lâm tiểu thư, trước khi mọi chuyện được điều tra rõ ràng, chúng tôi có quyền nghi ngờ bất cứ ai!' Giọng cô cảnh sát vẫn lạnh như băng như cũ.

Lâm Y phần nộ trừng mắt nhìn cô gái, một lúc sau cô mới lạnh lùng nói với cô cảnh sát: 'Tôi sẽ tìm ra nhân chứng cho cô!'

Cô cảnh sát cười lạnh một tiếng: 'Được thôi, chúng tôi chờ cô ...' Dõi theo bóng dáng phần nộ của Lâm Y đang sắp khuất sau cánh cửa phòng thẩm vấn, giọng cô lại lạnh lùng vang lên sau lưng Lâm Y: 'Lâm tiểu thư, nếu như là tôi, loại chuyện này tôi sẽ không tiếp tục truy cứu nữa ... miễn cho đến cuối cùng lại khiến chính mình thân bại danh liệt ... Tôi chỉ là hảo tâm nhắc nhở cô thôi, cô suy nghĩ kỹ đi ...'

Bước chân của Lâm Y thoáng dừng lại, cô nhắm mắt, cắn chặt môi rồi phần nộ xông ra khỏi cục cảnh sát, mờ mịt hoang mang đứng nơi cửa lớn của cục nhìn xe cô qua lại, bất chợt nghe bên cạnh có người gọi tên mình: 'Lâm Y!'

Cô đồ dần quay đầu lại thì nhìn thấy Cao Lăng đang đi về phía mình. Cô lạnh lùng nhìn hắn, không lên tiếng.

'Lâm Y, anh muốn nói chuyện với em!' Cao Lăng đi thẳng đến bên cạnh Lâm Y, nhìn cô, thấp giọng nói.

'Tôi với anh có gì hay ho để nói chứ!' Lâm Y ném lại một câu, xoay người rời đi.

'Lâm Y ...' Cao Lăng vươn tay kéo cánh tay Lâm Y.

Cô xoay người nhìn hắn, ánh mắt của một người hoàn toàn xa lạ, giọng nói của lạnh nhạt đến cùng cực: 'Buông tay!'

'Đừng vậy mà Lâm Y ...' Sự uể oải và bất lực như sóng triều ập đến trong đáy mắt hắn, cố gắng không chế cảm xúc của mình, giọng cô chút ảm ách nói: 'Nghe lời anh, em đừng chọc vào Mạc Hưng nữa! Hắn chuyện gì cũng có thể làm được!'

Ánh mắt sắc bén của Lâm Y nhìn hắn chằm chằm, cười lạnh: 'Chuyện anh muốn nói với tôi chính là chuyện này sao?'

'Anh vì tốt cho em mà thôi ... tin anh đi, Lâm Y!' Cao Lăng nhìn Lâm Y, ánh mắt đầy bất lực, trầm tư một lát mới nói tiếp: 'Mấy năm trước có phải em với Triệu Viêm cùng chụp ảnh bán khỏa thân không?'

Lâm Y giật mình quay đầu nhìn Cao Lăng. Năm thứ hai đại học, tuổi trẻ bồng bột, dưới sự xúi giục của Triệu Viêm, cô cùng Triệu Viêm đi chụp một cuốn album bán khỏa thân nghệ thuật. Chẳng lẽ ... Lâm Y không dám tưởng tượng tiếp nữa ...

Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Lâm Y, hơn nữa lại không lên tiếng, Cao Lăng thờ dài một tiếng: 'Ảnh bán khỏa thân của em Triệu Viêm cũng có ... Năm năm trước em làm hỏng chuyện tốt của Mạc Hưng, anh nghe nói Mạc Hưng đã mạnh mẽ tuyên bố sẽ chỉnh sửa lại những bức ảnh đó rồi đăng tải lên Internet ...

'Chỉnh sửa? Chỉnh sửa thành cái gì?' Lâm Y khiếp sợ nhìn Cao Lăng.

Cao Lăng cũng nhìn Lâm Y, thật lâu mới thốt lên một câu: 'Em có nghe nói về sự kiện ảnh sex không?'

Trong đầu bắt đầu vọng lại những tiếng ong ong, toàn thân cũng bắt đầu phát run, tim cô khó chịu như vừa bị ai khoét mất một miếng, hai chân loạng choạng không đứng vững phải chống tay vào một cây cột ven đường để đỡ lại thân mình.

Cao Lăng đau lòng nhìn Lâm Y, không kìm lòng được đưa tay muốn ôm lấy vai cô nhưng Lâm Y chợt kích động rũ tay Cao Lăng ra. Cô nhìn hắn, thì thào: 'Bọn họ thật quá đáng. Tôi nhất định sẽ trả thù!'

'Y Y!' Cao Lăng chau mày, khàn giọng nói: 'Tin tưởng anh, cho anh chút thời gian, anh sẽ cho em một câu trả lời thỏa đáng ... Chuyện bây giờ em nên làm là đừng chọc giận bọn họ!'

Lâm Y dùng ánh mắt xa lạ nhìn Cao Lăng, không nói thêm gì nữa, chỉ xoay người chậm rãi bước đi ...

Cao Lăng nhìn theo bóng cô mỗi lúc mỗi xa, sự đau khổ chợt dâng trào trong đáy mắt ...

Nhưng tới hôm đó, Lâm Y chợt nhận được điện thoại của Mạc Hưng, giọng nói kia mang theo một vẻ tà ác không chịu nổi: 'Lâm tiểu thư, tôi gửi cho cô một email, cô mở ra xem thử, xem thử kiệt tác của tôi nên được chấm mấy điểm ...'

Tìm Lâm Y thất lại, cô cắn mạnh môi, mờ vi tính lên, dời đến email của mình ... một tấm ảnh bị chỉnh sửa lại khó coi đến không chịu nổi xuất hiện trước mắt Lâm Y.

Cạn bã! Lâm Y oán hận mắng một câu, tay cô run rẩy không ngừng ấn điện thoại gọi cho Mạc Hưng. Đầu bên kia truyền đến một tràng cười đắc ý của Mạc Hưng: 'Thế nào hử Lâm tiểu thư? Nếu như tấm ảnh này bị phát tán trên Internet, cô nói thử xem hiệu quả thế nào? ... Ừm, đúng rồi, tôi nghe nói mẹ cô rất quan tâm đến đứa con gái bảo bối của bà, phải không?'

'Anh muốn thế nào đây?' Lâm Y cắn môi đến rướm máu.

'Hahaha, giờ cô mới biết sợ sao? Cô hỏi tôi muốn thế nào à?' Giọng cười nhạo báng của Mạc Hưng vang lên trong điện thoại.

Lâm Y cắn chặt răng, run giọng nói từng chữ một: 'Tôi từ bỏ cáo buộc, chuyện trước đây tôi không truy cứu nữa, như vậy được rồi chứ?'

'Ừ, còn thêm một điều nữa!' Tiếng cười khinh bỉ của Mạc Hưng lại vang lên: 'Cô ngoan ngoãn trèo lên giường của tôi, hầu hạ cho tôi thoải mái, hài lòng mới thôi ...'

'Anh đừng mơ tưởng!' Lâm Y run giọng, cắn mạnh cánh môi, mùi máu tươi lập tức khuếch tán trong khoang miệng cô.

'Hahaha, cô đừng vội trả lời tôi như vậy. Tôi cho cô hai ngày để suy nghĩ ... Ừ, đừng để tôi đợi quá lâu đấy ... bằng không, tôi rất có thể sẽ không cần thận truyền đến trang web của trường cô ...' Mạc Hưng một vẻ nắm chắc trong tay, đắc ý lên tiếng.

"Cạch!" một tiếng Lâm Y yếu đuối thông tay, chiếc điện thoại tuột khỏi tay cô, đầu óc một mảnh hỗn loạn. Trang web của trường, gương mặt của mẹ giao thoa trong đầu Lâm Y, hỗn độn mơ hồ ... Không! Không được! Không thể ngồi chờ chết! Mình phải ngăn cản chuyện này, mình phải đề đảm cận bã kia bị báo ứng!

Mất Lâm Y dừng nơi hai chữ "Lãnh Nghi" trên màn hình điện thoại. Nói cho anh ta sao? Nói rằng tôi nửa năm trước đã bị người ta bỏ thuốc? Giờ lại bị họ lấy ảnh ra uy hiếp sao? Không! Không thể để anh ta biết được! Huống gì mình đã cự tuyệt anh ta rồi!

Tâm phiền ý loạn, Lâm Y buông điện thoại, trong đầu không hiểu sao lại xuất hiện một người. Chỉ có thể tìm anh ta! Nếu như Mạc Hưng đã tìm mọi cách lấy lòng anh ta vậy anh ta nhất định có cách áp chế tên cận bã kia!

Sáng sớm ngày hôm sau Lâm Y liền chạy đến Đê đô, đợi mãi đến gần trưa rốt cuộc cô cũng gặp được Lý tỷ ...

Gương mặt Lý tỷ vẫn xinh đẹp, trang điểm tỉ mỉ như trước, vẫn lạnh lùng xa cách như trước. Cô nhìn cô gái gương mặt tái nhợt trước mặt, khóe môi hơi câu lên một nụ cười lạnh: 'Lâm tiểu thư, cô tìm tôi có việc gì?'

Lâm Y cắn cắn môi, một lúc lâu sau mới nói một cách quả quyết: 'Tôi muốn gặp thiếu gia nhà các người!'

Sóng mắt Lý tỷ hơi xao động, ánh mắt sắc bén của cô ghim chặt trên người Lâm Y, chừng như đang đánh giá cô, thật lâu sau đó mới lạnh lùng thốt: 'Vì sao muốn gặp thiếu gia?'

'Tôi muốn thực hiện một cuộc giao dịch với anh ta!' Lâm Y lạnh lùng nhưng kiên định nói.

Lý tỷ rót cuộc câu môi, cô lạnh nhạt nói: 'Được! Tôi giúp cô liên hệ một chút, xem thiếu gia nhà chúng tôi có hứng thú hay không! Cô đợi đi!' Cô ta vừa nói vừa bước ra ngoài ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Giao Dịch Ngày Thứ Nhất (1)

Nhìn theo bóng Lý tỷ cho đến khi mất hút ngoài cửa, Lâm Y mới quay đầu, đôi mắt đen láy của cô dò dẫm nhìn về một nơi vô định trước mắt. Cô không thể trở thành một miếng thịt mặc người ta chà đạp. Cô muốn đấu tranh, muốn phản kháng.

Một lát sau, Lý tỷ quay trở lại phòng, khóe môi cô mang theo một nụ cười lạnh, đôi mắt sắc bén quét qua người Lâm Y: 'Lâm tiểu thư, thiếu gia nhà chúng tôi đồng ý gặp cô ... Tôi hôm nay cô đợi tin đi!'

Tối đó vào khoảng chín giờ Lâm Y đang đứng ngồi không yên trong ký túc xá thì rốt cuộc đợi được điện thoại của Lý tỷ: 'Xe đã đến dưới lầu ký túc xá của cô, cô xuống đi!'

Lâm Y không chút do dự xông thẳng xuống lầu, vừa liếc mắt đã nhìn thấy bóng chiếc xe thương vụ sang trọng màu đen đậu sẵn trong bóng tối. Hàng mi dài dày rợp của cô chỉ chớp khẽ rồi kiên định đi thẳng về phía đó ... Lý tỷ đang ngồi ở băng ghế sau, Lâm Y kéo cửa rồi ngồi vào trong xe ...

Trong một khu biệt thự hào hoa cao cấp nằm ở một ngọn núi ngoài ngoại ô, những căn biệt thự đều cách nhau rất xa, đôi bên không nhìn thấy nhau, hơn nữa toàn bộ đều được xây dựng ẩn mật thật khéo léo sau những tán cây rợp bóng, không dễ dàng bị người lạ phát hiện. Mỗi một căn biệt thự đều có diện tích thật lớn, căn biệt thự lớn nhất được xây theo phong cách châu Âu, kiến trúc xa hoa quý phái như cung đình, khí thế bất phàm lại mang theo một vẻ bí ẩn như một tòa lâu đài thời Trung cổ.

Trời đã về khuya, mấy chiếc xe theo thứ tự không chút tiếng động đỗ lại trước căn biệt thự sang trọng kia, một người đàn ông mang mặt nạ màu bạc bước xuống. Anh ta vừa trở về từ Châu Âu ... Buổi trưa nhận được điện thoại của Lý Tần, nói cô gái nhỏ quật cường kia có chuyện khẩn cấp muốn tìm hắn, hắn liền biết chuyện này nhất định rất cấp bách ...

Cánh cửa lớn khí phái như cửa hoàng cung chậm rãi mở ra, bên trong những lớp cửa nhỏ cũng được mở theo thứ tự, bóng dáng cao lớn của người mang mặt nạ bước xuyên qua những cánh cửa, xung quanh là một nhóm người hầu đứng khoanh tay sẵn sàng đợi lệnh ...

Đi qua một cầu thang rộng rãi dạng xoay tròn, người đàn ông mang mặt nạ dùng chân một lúc trước cửa thư phòng, người quản gia Trần Thế này giờ vẫn đi theo sau lưng hắn vội tiến đến mở cửa, nhưng bước chân của hắn vẫn tiếp tục bước về phía trước, sau cùng dừng lại trước một cánh cửa. Đợi quản gia mở cửa, hắn chậm rãi đi vào ...

Đội người mang mặt nạ bước vào, cửa đóng lại sau lưng hắn. Đây là một gian phòng ngủ rộng rãi được trang trí xa hoa, bên trong không bật đèn, nương theo ánh sáng mờ mờ ngoài cửa sổ mờ hồ có thể thấy được ánh mắt sáng như đuốc của người mang mặt nạ. Hắn đứng ở giữa phòng ngủ ngay người một lúc rồi vươn tay tháo chiếc mặt nạ trên mặt xuống, gương mặt tuấn mỹ lãnh liệt của người đàn ông như ẩn như hiện trong bóng tối ...

Hắn là người cầm đầu tổ chức cảnh sát quốc tế ngầm, là lão đại của "thần bóng đêm" đã làm bao nhiêu kẻ cuồng đồ nghe tên sợ mất mật, thù hằn của hắn đều gọi hắn là "thiếu gia", luôn luôn xuất quỷ nhập thần, mỗi lần xuất hiện đều mang mặt nạ. Chiếc mặt nạ kia có gắn một máy thay đổi giọng nói tinh vi phía sau, che giấu rất tốt giọng nói thật của hắn ...

Ngoại trừ một vài người tâm phúc, không ai biết được diện mạo thực của hắn, càng không biết thân phận thực sự của hắn.

Sau một lần bị bắt cóc khi hắn còn nhỏ được người cứu thoát, hắn bắt đầu sinh ra hứng thú đối với hình ảnh quốc tế, cũng rất nhanh được thu nhận làm thành viên bí mật, trực tiếp liên lạc với các vị lãnh đạo cao nhất trong ngành ...

Chừng như đã thích ứng với bóng tối, hắn cởi áo khoác ngoài ném trên sofa sau đó chuẩn xác bước đến quầy rượu, mở cánh cửa kính của tủ rượu lấy ra một chai, lại lấy ra một cái ly sau đó cầm tất cả đến chiếc ghế xoay rộng rãi trước bàn ngồi xuống, đổ rượu từ trong chai ra. Ngón tay thon dài đỡ lấy ly rượu, chậm rãi nhấp một ngụm.

Đôi mắt hắn lóe sáng trong bóng đêm, nhìn vô định ngoài cửa sổ tựa như đang suy tư điều gì ...

Không lâu, từ ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng gõ nhẹ, giọng lạnh lùng của người đàn ông vang lên: "Vào đi!"

Quản gia Trần Thế đẩy cửa bước vào, hai tay khoanh trước ngực nhìn người đàn ông nói: "Thiếu gia, Lý tỷ mang người đến rồi!"

"Cho cô ta vào!" Sóng mắt người đàn ông chớp động, người quản gia một chút tiếng động lùi ra khỏi phòng, cửa đóng lại như cũ. Người đàn ông nhẹ đặt ly rượu trên tay xuống, nhặt lại chiếc mặt nạ bị ném trên bàn, đeo lên mặt trở lại.

Sau khi Lâm Y theo Lý tỷ lên xe, xe chạy không bao lâu thì Lý tỷ, giống như lần trước lấy ra một miếng vải đen bịt mắt Lâm Y lại. Xe lại bắt đầu chạy thật lâu sau Lâm Y tỉnh tường nghe được tiếng cửa sắt mở ra, xe chạy nhanh vào trong, một lúc lâu nữa mới dừng lại. Có thể tưởng tượng được nơi đây rộng đến mức nào.

Từ trên xe bước xuống, Lý tỷ nhỏ giọng nói bên tai Lâm Y: "Đi theo tôi!" Sau đó kéo tay cô dẫn đường cho cô đi thêm một lúc nữa mới dừng lại. Khi tấm vải đen bị lấy xuống, Lâm Y thấy mình đang đứng trong một gian phòng ngủ tối đen. Cô nhận ra, căn phòng này là nơi nửa năm trước cô đã từng đến ...

Lý tử sớm đã không chút tiếng động rời khỏi căn phòng ngủ, mắt Lâm Y đảo một vòng trong bóng tối, mắt một lúc lâu mắt mới thích ứng với bóng đêm, nương theo ánh sáng từ cửa sổ, cô quan sát thật kỹ hoàn cảnh xung quanh, lúc này chiếc ghế trước bàn đặt gần cửa sổ chậm rãi xoay lại.

Tìm Lâm Y khẩn trương đập mạnh lên, lúc này cô đã nhìn thấy người đàn ông đang dựa vào chiếc ghế kia, trong ánh sáng mờ mờ, chiếc mặt nạ bạc hơi lóe lên, cô có thể cảm nhận được ánh mắt sắc bén của hắn đang đánh giá mình.

Nỗ lực trấn định cảm xúc phức tạp của bản thân, Lâm Y nhìn chằm chằm người đàn ông, đợi hắn mở miệng.

"Em muốn tìm tôi sao?" Một lúc sau giọng nói lạnh lùng của người đàn ông mới vang lên.

"Phải!" Lâm Y nuốt nước bọt, cố lấy hết dũng khí nói: "Tôi ... muốn đối phó với thiếu chủ của Mạc thị Mạc Hưng và cô em họ của hắn, Triệu Viêm Hy vọng anh có thể giúp tôi!"

Khóe môi người đàn ông hơi gợi lên ý cười dù giọng nói vẫn lạnh lùng: "Vì sao tôi phải giúp em?"

Đôi mắt đen láy của Lâm Y sáng long lanh trong bóng tối, cô rũ hàng mi, cắn chặt môi, một lúc lâu sau mới cắn răng nói: "Tôi dùng thân thể của mình làm giao dịch với anh ..."

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, ý cười trên môi người đàn ông càng sâu, ánh mắt sắc như đao của hắn nhìn lướt qua cô gái nhỏ sắc mặt trắng bệch trước mặt, nói giọng trêu tức: "Thân thể của em sớm đã là của tôi rồi! Còn trao đổi cái gì?"

Tìm Lâm Y như bị hung hăng bóp chặt, đầu đến nhói lòng, đôi mắt đen láy của cô nhắm chặt lại rồi mở ra, giống như một con thú nhỏ bị thương, nhìn chiếc mặt nạ đang lóe sáng trong bóng đêm, nước mắt suýt nữa thì trào ra hốc mắt, cô xoay người chạy như trốn ra cửa.

"Đội đã ..." Sau lưng chợt vang lên tiếng nói. Lâm Y hơi chậm lại bước chân. Người đàn ông rõ ràng tâm tình tốt lắm, ngay cả giọng nói cũng thể hiện rõ ràng điều đó: "Ừmm ... tính tình sao lại nóng nảy như vậy chứ!"

Tiếp sau bóng dáng cao lớn của hắn đứng dậy khỏi chiếc ghế xoay đi đến gần Lâm Y, ngay lập tức cái cảm giác bức người lại ập đến với cô, Lâm Y không tự chủ được lùi về sau một bước, nhìn chằm chằm gương mặt mờ hồ của người đàn ông.

Người đàn ông vươn tay giữ nơi thắt lưng mảnh khảnh của Lâm Y, thân thể gầy gò của cô lập tức bị giữ trong lòng người đàn ông. Lâm Y hoảng loạn giãy dụa mong được thoát ra thì giọng nói lạnh lùng pha chút trêu chọc của người đàn ông chọt vang lên bên tai: 'Mới như vậy mà đã sợ, còn muốn dùng thân thể giao dịch với tôi?'

Lâm Y ngăn người quên cả giãy dụa, cô ngẩng đầu cố nhìn kỹ người đàn ông, tuy rằng mơ hồ nhưng những đường cong của gương mặt rõ ràng là gần như hoàn mỹ, khí thế bá đạo tựa hồ như không thể che dấu sau tấm mặt nạ. Lâm Y tận lực khiến giọng nói mình bình tĩnh trở lại: 'Nói như vậy, anh đồng ý cuộc giao dịch này sao?'

Đôi mắt đen thâm toại của người đàn ông hơi chớp động, một lúc sau mới nhàn nhạt nói: 'Trong thời hạn giao dịch, mỗi ngày em đều phải ở bên cạnh tôi, làm được không?'

Lâm Y thu hồi tầm mắt, thân thể hơi run khẽ, bàn tay to của người đàn ông hơi dùng sức, giữ chặt cô gái trong lòng chừng như muốn dùng cách này để khu trừ sự sợ hãi trong lòng cô. Thân thể Lâm Y từ run rẩy trở nên cứng đờ như khúc gỗ trong lòng hân, không dám động đậy, trong đầu chỉ một mảnh trống rỗng.

'Được ...' Thật lâu sau đó, đầu óc Lâm Y mới từ trạng thái trống rỗng khôi phục lại suy nghĩ, cánh môi run run một lúc lâu mới thốt được một chữ, giọng nói rõ ràng hơi run nhưng mang theo một sự kiên định không thể chối bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Giao Dịch Ngày Thứ Nhất (2)

Người đàn ông vẫn như cũ ôm chặt cô gái, ánh mắt sắc bén của hân như đang thẩm định cô, một lúc lâu sau giọng nói của hân mới vọng đến tai Lâm Y từ phía trên: 'Vì sao không tìm Lãnh Nghị?'

Thân thể mới vừa mềm mại một chút trong chớp mắt lại cứng đờ, Lâm Y hoảng loạn dùng sức đẩy người đàn ông ra, tìm cô đập nhanh lợi hại, loại chuyện này cô có thể tìm Lãnh Nghị sao? Hơn nữa cô đã cự tuyệt Lãnh Nghị rồi!

Tay người đàn ông hơi nói ra nhưng một tay lại đưa lên giữ chặt sau ót cô, bức bách cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào hân, giọng nói lại vang lên một lần: 'Vì sao không đi tìm Lãnh Nghị? Hân không phải rất thích em sao?'

Lâm Y nhìn chiếc mặt nạ đang phóng lớn trước mặt mình, khép hờ mi, nhàn nhạt nói: 'Tôi sẽ không làm bất cứ giao dịch với anh ta!'

Khóe môi người đàn ông dần dần gợi lên một ý cười, hân nhìn cô gái gương mặt, bức bách: 'Tôi đoán rằng em thích hân cho nên muốn lưu lại ấn tượng tốt đẹp nhất cho hân, đúng không?'

Giống như bị đoán trúng tâm tư, sóng mắt Lâm Y không ngừng xao động, nơi mũi có chút ê ẩm chua xót, một tầng sương mù dần dâng lên trong đáy mắt. Cô nhắm chặt mắt không nói gì nữa.

Đáy mắt người đàn ông lóe lên một tia sáng dị thường, hân không ép cô trả lời, nương ánh sáng ngoài cửa sổ, hân nhìn kỹ gương mặt nhỏ nhắn than thuẫn trong lòng mình, khóe môi ý cười càng sâu, giọng nói dần trở nên nhu hòa hân: 'Em muốn đối phó hai người kia thế nào?'

Lâm Y chậm rãi mở mắt, trong bóng đêm cố gắng truy đuổi đôi mắt đen phía sau mặt nạ, ý tưởng trả thù lần nữa tràn vào trong óc, cô nuốt nước bọt nói: 'Trong tay họ có ... ảnh chụp của tôi ... tôi muốn xóa sạch chúng ...'

Mắt người đàn ông tối lại, hơi nhíu mày, mi mắt nhìn cô gái nhỏ trước mặt: 'Ảnh chụp? Ảnh chụp gì khiến em lo lắng như vậy?'

Lâm Y nhìn thấy sự không vui trong mắt người đàn ông, cô có chút khó hiểu nhưng không suy nghĩ nhiều, chỉ nói sơ qua: 'Năm tôi học năm thứ hai đại học có đi chụp một album ảnh bán khóa thân nghệ thuật, Triệu Viêm lên lấy cắp nó, giờ họ uy hiếp tôi, nói muốn đem những tấm ảnh ấy chỉnh sửa lại thành ảnh sex rồi phát tán trên Internet!'

Mày người đàn ông dần dần ra, ánh mắt sắc bén trở lại: 'Ừm, còn gì nữa?'

'Tên Mạc Hưng đó làm nhục tôi ... tôi muốn hân cũng bị như vậy!'

'Ừm, còn nữa không?'

'Làm cho Mạc thị đóng cửa, để Mạc Hưng không thể tiếp tục dựa vào tiền bạc mà ức hiếp người khác nữa ...'

"Ừm, còn không?"

Lâm Y sững người, còn nữa sao? Cô nhất thời không nghĩ ra, đột nhiên phát hiện mình với người đàn ông mang mặt nạ dường như quá thân mật, bàn tay to của hắn đang đặt nơi thất lưng cô mà cô thì an tĩnh trong lòng hắn, một người hỏi một người đáp, cực kỳ ấn ý.

Nếu như không phải có việc nhờ hắn, hắn cũng là kẻ thù cơ mà!

Ý nghĩ này khiến Lâm Y đỏ mặt, cô cảm thấy hết sức ngượng ngùng, cũng may là trong bóng đêm, có đỏ mặt thì người kia cũng không nhìn thấy. Người cô cũng theo đó cứng đờ, không kim được vuron tay định đẩy bàn tay to của người đàn ông đang đặt nơi thất lưng mình ra.

Người đàn ông không để ý đến hành động của cô, bàn tay của hắn cũng không hề buông lỏng, chừng như rất hưởng thụ cảm giác này. Hắn nhếch môi hỏi lại câu hỏi vừa nãy: "Còn cô gái thì sao? Muốn đối phó thế nào?" Hắn cực kỳ tâm lý tìm cách lôi kéo tư duy của Lâm Y trở lại cùng một chiến tuyến với mình.

"Cô gái đó ..." Quả nhiên tư duy của Lâm Y trở lại, tìm người cường bức cô ta sao? Không được! Không được! Loại chuyện này Lâm Y cô làm không được! Trầm tư thật lâu cô mới lên tiếng: "Cô ấy hại tôi là vì muốn cướp đi bạn trai của tôi, vậy thì ... làm cho vị hôn phu của cô ấy rời bỏ cô ấy đi!"

Lần này người đàn ông không lập tức đáp lời cô, Lâm Y không kim được ngẩng đầu lên nhìn hắn. Tuy rằng nhìn không rõ lắm nhưng mơ hồ cũng có thể nhìn thấy ánh mắt quan sát của hắn đang nhìn cô, một lúc sau mới nghe tiếng hắn cất lên, nhàn nhạt hỏi: "Vậy là xong sao?"

"Gần như thế ... Tạm thời tôi chưa nghĩ được gì nữa, đợi tôi nghĩ ra sẽ lại nói với anh ..." Đầu Lâm Y không ngừng chuyển động, tìm tòi xem liệu mình còn bỏ sót điều gì không ...

Haizz, vẫn là ở đây hữu ích hơn cục cảnh sát! Trong lòng Lâm Y thảm thán ... Tiếng than thở của cô chưa dứt thì bên tai lại vang lên tiếng người đàn ông: "Vậy được! Em đi tắm đi!" Theo câu nói đó, bàn tay to của hắn rời đi thất lưng của Lâm Y.

"Tắm?" Lâm Y nhất thời chưa xoay chuyển kịp đầu óc, cô ngẩng đầu nhìn hắn.

Nơi khỏa môi người đàn ông lại gọi lên ý cười, ánh mắt đã không còn sự sắc bén thường thấy, giọng nói trầm thấp khàn khàn: "Em đã quên em dùng cái gì để làm giao dịch với tôi sao?"

Thân thể Lâm Y lần nữa cứng đờ, đúng vậy, thật sự là hồ đồ quá. Lâm Y cô cho rằng người đàn ông này thực sự là người tốt sao? Sẽ không cần báo đáp mà giúp đỡ cô sao? Chẳng qua là hắn muốn có được thân thể của cô để thỏa mãn nhu cầu sinh lý của hắn mà thôi!

Nhưng, so với tên cận bã Mạc Hưng thì dù sao cũng tốt hơn rất nhiều ...

Nhìn Lâm Y đứng lạng lạng bất động, giọng người đàn ông lại vang lên lần nữa: "Sao vậy, muốn hủy bỏ giao dịch sao?"

Lâm Y cắn chặt môi, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: "Tôi ... không có mang theo y phục ..." Hết cách rồi, ai bảo cô có việc cầu hắn! Nếu như không phải Mạc Hưng và Triệu Viêm quá đáng quá, cô cũng sẽ không đi đến bước này!

Người đàn ông mỉm cười, đôi mắt đen thâm thúy nhìn cô chăm chú, suy nghĩ một giây rồi xoay người bước đến gần một cái tủ, mở ra lấy từ bên trong một chiếc áo choàng tắm màu trắng.

"Mặc của tôi đi!" Người đàn ông cầm chiếc áo choàng tắm nhét vào tay Lâm Y, nhìn cô: "Đừng để tôi đợi lâu quá!"

Lâm Y nhìn chiếc áo trắng trong tay mình, lại nhìn chiếc mặt nạ bạc, mấp máy môi: "Tôi ... không biết phòng tắm ở đâu!" Nửa năm trước cô căn bản là không nhớ được chút gì về việc làm sao cô vào được căn phòng tắm đó, chỉ nhớ hắn đã kéo cô từ phòng tắm ra ngoài!

Khỏa môi người đàn ông câu lên, bóng dáng cao ngất của hắn đi đến bên một bức tường, đẩy nhẹ một cái, một luồng ánh sáng nhu hòa từ phòng tắm chiếu vào phòng ngủ, sườn mặt với những đường cong hoàn mỹ vô khuyết của người đàn ông hiện ra trong mắt Lâm Y, nhưng chỉ trong một chớp mắt, rất nhanh đã bị bóng tối vùi lấp trở lại.

Lâm Y ôm chiếc áo chậm rì rì đi vào phòng tắm ...

Đóng cửa lại, Lâm Y ngẩng nhìn một vòng căn phòng tắm rộng rãi, bên trong bài trí thật xa hoa, không có gì thay đổi so với bốn năm trước, vẫn chiếc bồn tắm lớn đó, trong bồn tắm vẫn rải đầy những cánh hoa, bên cạnh bồn tắm có một chiếc giường bạch ngọc chừng như đang tỏa hơi lạnh ...

Nhưng, người đã không giống trước. Lâm Y của nửa năm trước ở nơi này liều chết đấu tranh còn Lâm Y của nửa năm sau lại tự nguyện bước vào. Nghĩ đến điều này, tâm tình của Lâm Y không tự chủ được có chút ảm đạm ...

Lâm Y đặt chiếc áo choàng tắm lên chiếc giường bạch ngọc rồi đi đến bên bồn tắm. Nhìn làn nước trong veo trong bồn tắm, còn hơi gợn sóng, cô chậm rãi thoát quần áo, lộ ra làn da trắng nõn như mỡ động, dưới ánh đèn nhu hòa thân thể cô như phát ra một vàng sáng nhạt, giống như vàng sáng đang tỏa ra từ chiếc giường bạch ngọc gần đó ...

Cô ngồi bên cạnh bồn tắm, đôi chân thon dài chậm rãi tiến vào làn nước. Nước trong bồn tắm ấm áp phủ lấy chân cô, thân thể cô cũng dần trượt vào bồn, để làn nước ấm áp vỗ về làn da mềm mại của mình. Dần dần Lâm Y ngâm cả người vào trong nước, ngay cả mặt cũng chìm trong làn nước ...

Bồn tắm rất lớn, thực ra đây là một bồn nước suối nóng, nước suối được dẫn trực tiếp từ suối nước nóng trên núi vào trong bồn, nước không ngừng luân chuyển ra vào ...

Trong căn phòng ngủ bên ngoài, người đàn ông vẫn ngồi nơi sofa một tay nâng ly rượu, sau chiếc mặt nạ mắt hắn lờ mờ sáng trong bóng đêm, khóe môi câu lên một nụ cười hài lòng, hắn tin tưởng bản thân có năng lực từ từ làm giảm đi mối hận cô gái kia dành cho mình ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Giao Dịch Ngày Thứ Nhất (3)

Lâm Y ở trong phòng tắm ngâm bồn rất lâu, mãi cho đến khi da đầu ngón tay bị ngâm đến nhăn lại thì cô mới chậm rì rì đứng lên từ trong bồn tắm, cô lấy một chiếc khăn trong xấp khăn tắm đã được gấp chỉnh tề trên giá, lau khô thân thể rồi nhấc lấy chiếc áo choàng tắm kiểu nam rộng rãi màu trắng kia, do dự một chút rồi mới mặc lên người.

Không sợ! Không sợ! Không phải đã từng làm một lần sao? Còn sợ cái gì? Cô tự an ủi mình.

Chiếc áo choàng tắm rộng thùng thình kia khoác lên thân thể hơi gầy của Lâm Y nhìn càng thêm rộng, gần như là quét sát đất, tay áo thật dài phải gấp lên mấy lần, bờ vai mảnh khảnh hoàn mỹ dường như có thể bị lộ ra từ chiếc cổ áo rộng rãi kia bất cứ lúc nào, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể lộ ra cảnh xuân, Lâm Y chỉ có thể kéo cao cổ áo cho kín đáo một chút.

Cô chậm rì rì bước ra khỏi phòng tắm, từ một chỗ sáng chọt đi vào một chỗ tối, mắt cô có chút không thích ứng được, lại không tự chủ được quét mắt một vòng quanh phòng ngủ tìm bóng dáng người đàn ông kia.

"Tìm cái gì? Tôi ở đây!" Đang ngồi tựa lưng vào sofa nhìn Lâm Y đang tìm mình bốn phía, người đàn ông không nhịn được câu lên một nụ cười, sau đó bóng dáng cao lớn của hắn đứng lên từ sofa, đi đến trước mặt Lâm Y, bóng dáng cao lớn càng lúc càng ép sát khiến Lâm Y lần nữa không tự chủ được lùi về sau một bước.

Người người cúi đầu nhìn mái tóc ẩm ướt của cô gái, nhìn thấy cô đang ngượng ngập kéo cao cổ áo, nhu hòa nói: "Sấy khô tóc đi!"

Lâm Y không dám nhìn hắn, lâu bầu nói: "Tôi không biết sấy tóc ở đâu ..."

Trong ngăn tủ của phòng tắm!"

Lâm Y gật đầu, lần nữa đi vào phòng tắm, lấy máy sấy tóc sấy khô rồi mới lần nữa bước ra.

Người đàn ông đưa tay vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của Lâm Y, chừng như rất hài lòng sau đó bước vào phòng tắm đóng cửa lại; phòng ngủ lần nữa hoàn toàn rơi vào bóng tối, Lâm Y đứng đó bất động, mất một lúc lâu mới thích ứng với bóng tối.

Ánh mắt cô rơi đến chiếc sofa rộng rãi đang chìm trong bóng tối, cô chậm rãi lần bước đến, ngồi xuống, nhìn bình rượu và ly rượu trên chiếc bàn trà, mắt cô chột lóe lên, rượu có thể tăng thêm can đảm, uống một chút rượu có lẽ sẽ không sợ nữa!

Nghĩ như vậy, Lâm Y cầm lấy chai rượu, đổ một ít vào chiếc ly thủy tinh, cô nâng chiếc ly lên môi nhẹ nhấp một ngụm. Mùi rượu thật nồng, Lâm Y vừa nhấp một ngụm liền bị sặc ho đến sặc sụa, ho đến cả mặt đều đỏ.

Ừm, cũng tốt. rượu càng mạnh càng dễ say, đến lúc đó mình không biết gì nữa, cũng sẽ không sợ nữa! Lâm Y cố nén cơn ho, cứng rắn uống hết số rượu trong ly, buông chiếc ly xuống, cô lại đổ thêm một ly nữa ...

Khi cô đổ rượu lần thứ ba thì cửa phòng tắm mở ra, một luồng ánh sáng nhu hòa theo đó vọng ra, người đàn ông không đóng cửa, để luồng ánh sáng đó chiếu vào trong phòng ngủ, trong khoảnh khắc, cảnh tượng trong phòng ngủ rõ ràng hơn rất nhiều.

Một tay Lâm Y đang bịt miệng ho không ngớt tay kia với lấy ly rượu thứ ba thì lập tức bị một bàn tay to nắm lại. Hắn dùng sức nắm lại, đau đến Lâm Y vừa ho vừa kêu lên, tay cũng rơi lỏng ra, ly rượu liền bị người đàn ông đoạt lấy. Hắn nhìn Lâm Y, giữa đầu uống cạn ly rượu.

"Em uống mấy ly rồi? Muốn uống say để trốn giao dịch sao?" Khóe môi người đàn ông câu lên một nụ cười giễu cợt.

"Không ... không phải ..." Lâm Y lúc này mới phát hiện đầu lười lúc nói chuyện đã lú lịu lại, lá gan dường như cũng to hơn không ít, cô nhìn người đàn ông, dù bị che khuất bởi chiếc mặt nạ nhưng có thể tưởng tượng gương mặt kia tuần tú bất phàm, lúc này hắn lại mặc một chiếc áo ngủ màu đen khiến cho khí phái trời sinh của hắn tỏa ra bốn phía. Lâm Y lắp ba lắp bắp nói: "Uống rượu ... có thể thêm can đảm ..."

"Vậy bây giờ đã có can đảm chưa?" Người đàn ông mỉm cười một tay nhấc lấy cô gái trên sofa, kéo một cái, cả người cô gái đã rơi vào trong lòng hắn,

hai người cùng ngồi trở lại sofa.

Ngồi trong lòng người đàn ông, cô gái giãy dụa muốn đứng dậy, chính vì động tác đó, cổ chiếc áo choàng tắm kiểu nam rộng rãi bị hở ra, một bên vai mảnh khảnh của Lâm Y bị lộ ra, đường cong hoàn mỹ, màu trắng của chiếc áo càng sần làn da trắng như tuyết của cô, phía dưới đầy đặn như ẩn như hiện khiến cho mắt người đàn ông có chút choáng váng, nơi bụng một ngọn lửa đang ngùn ngụt bốc lên.

Tuy uống nhiều rượu nhưng ánh mắt khác lạ của Lâm Y người Lâm Y vẫn thấy rất rõ ràng, cô hoảng loạn kéo lại cổ áo bị bung ra của chiếc áo choàng tắm, hy vọng xa vời có thể che được cảnh xuân chút nữa đã bị bại lộ.

Mắt người đàn ông lóe lên, khóe môi cũng theo đó câu lên: 'Xem ra em còn chưa uống nhiều rượu lắm, lá gan vẫn chưa đủ lớn ...'

Lâm Y nuốt nước bọt, không lên tiếng, hơi men lúc này đã phát huy tác dụng, Lâm Y cảm thấy đầu mình càng lúc càng nặng, cô cũng không còn sức giãy dụa nữa, thân hình mềm nhũn tựa vào người người đàn ông, nhắm chặt mắt lại.

Người đàn ông cũng không lên tiếng, anh ta nắm chặt tay, lẳng lặng ôm cô gái ngồi thẳng dậy sau đó hần hơi cúi thấp đầu, cảm nhẹ lướt trên mái tóc dài đen nhánh của cô gái, hơi thở của cô gái trong lòng dần bình ổn trở lại, ngủ ngon lành ...

Nghe tiếng hô hấp đều đều từ cô gái trong lòng, khóe môi người đàn ông câu lên một nụ cười, hần ôm cô gái lên bước đến bên giường nhẹ nhàng đặt cô xuống, trên chiếc giường mềm mại, cô gái nhẹ nhàng xoay người tìm một tư thế thoải mái tiếp tục ngủ.

Người đàn ông bước đến đóng cửa phòng tắm lại rồi quay lại bên giường, mở một ngọn đèn đầu giường lên, dưới ánh đèn mờ ảo nhu hòa, nằm xuống bên cạnh cô gái, nhẹ nhàng xoay người cô lại, một tay chống đầu, một tay chống bên người cô gái, thật nghiêm túc thật nghiêm túc nhìn cô gái dưới thân.

Hần thích cảm giác cô ủ trong lòng hần thế này, rất ấm áp ...

Ngón tay thon dài của hần lướt qua gương mặt trắng nõn tươi mát của cô gái, phủ lên hàng mi dài dày ộp của cô, chiếc mũi nhỏ nhắn sóng mũi cao thẳng, lại lướt xuống hai phiến môi anh đào hồng nhuận như đang nghịch một món đồ chơi.

Ánh mắt hần lần xuống dưới, ngón tay cũng lướt xuống theo, cổ chiếc áo choàng tắm rộng rãi hơi lộ ra, bờ vai hoàn mỹ đầy đặn hoặc của cô gái hơi lộ ra ngoài, mơ hồ có thể thấy được đường cong của một nửa đầy đặn, ngón tay thoáng dừng lại rồi tiếp tục lướt trên làn da mềm mại kia ...

Huyết dịch trong nháy mắt dâng lên trong óc, người đàn ông hít một hơi thật sâu, ngực kịch liệt đập phồng. Hần lật người ngồi dậy, đi đến bên cạnh cửa sổ, mở cánh cửa ban công, bước ra ngoài.

Gió đêm nhẹ phất qua mặt người đàn ông, thổi tung mái tóc ngắn của hần, hần đưa tay tháo chiếc mặt nạ trên mặt xuống, một gương mặt tuấn mỹ hấp dẫn lộ ra dưới trăng, hần nhắm mắt lại, hít một hơi thở sâu dưới trăng sau đó chậm rãi mở mắt nhìn về phía chân trời xa xăm, đáy mắt càng thêm thâm thúy ...

Chuyện xưa như sóng triều cuộn cuộn ập đến, người đàn ông hơi nhíu mày, đáy mắt thêm một phần mờ mịt ...

Thật lâu thật lâu hần mới xoay người trở lại phòng ngủ, cô gái trên giường rõ ràng đã ngủ rất say, sóng mắt người đàn ông hơi xoa động, hần chậm rãi bước đến gần, đặt chiếc mặt nạ vào ngăn tủ đầu giường, tắt đèn rồi nằm xuống bên cạnh cô gái.

Hần vươn tay ôm lấy cô gái đang ngủ say sưa vào lòng, điều chỉnh đầu cô cho dựa vào hõm vai mình, tay kia vòng qua thắt lưng cô, đặt một nụ hôn lên vầng trán tròn bóng của cô, cánh môi hần phất qua gò má cô sau đó cũng nhắm mắt, từ từ chìm vào giấc ngủ ...

Sáng ngày hôm sau khi Lâm Y tỉnh lại, rèm cửa thật dày trong phòng ngủ đã được kéo lên nhưng phòng vẫn rất tối. Đầu cô trong nháy mắt mơ hồ, đây là đâu vậy? Nhưng rất nhanh cô đã nhớ ra ...

Sau đó chợt như nghĩ ra điều gì, cô vội duỗi tay, ừm, chiếc áo ngủ vẫn còn trên người nhưng Lâm Y vẫn bất an xoay người qua lại, thân thể rất thoải mái, không có đau nhức ...

Lâm Y thở một hơi thật dài, người đàn ông kia hình như không ác liệt như cô đã tưởng tượng, tối hôm qua hần không có đụng đến mình ...

Nhưng sau đó một nỗi bất an lại ập đến. Hần không chạm vào cô ... vậy ... liệu hần có còn muốn làm cuộc giao dịch này hay không? Những tấm ảnh mà Mạc Hưng nắm trong tay làm sao bây giờ? Lâm Y nhíu chặt mày, nỗi bất an trong càng lúc càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Giao Dịch Ngày Thứ Hai (1)

Vậy còn người đàn ông kia đâu? Người kia chạy đi đâu rồi? Lâm Y từ trên giường nhảy xuống, nhìn quanh bốn phía nhưng dưới ánh sáng mờ mờ, cô không nhìn rõ gì cả. Căn môi, Lâm Y thoáng suy nghĩ một lát rồi xuống giường, bước thẳng vào phòng tắm...

Lâm Y làm vệ sinh cá nhân sạch sẽ, do dự một lát rồi đẩy cửa phòng, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Lý Tân đứng đợi ngoài cửa không biết từ lúc nào. Lâm Y nhìn cô ta, không hiểu sao mặt chợt đỏ bừng nhưng Lý Tân làm như không thấy, chỉ nhàn nhạt nói: 'Đi thôi, thiếu gia có lệnh, cô dùng điểm tâm trước sau đó tôi đưa cô về trường!'

'Tôi không ăn sáng ở đây đâu!' Lâm Y rũ mi, vẫn là sớm rời khỏi chỗ này có vẻ tốt hơn!

'Tùy cô thôi ...' Lý Tân không ép cô, 'Vậy cô đi theo tôi!' Lâm Y lặng thinh không một tiếng động đi theo Lý Tân, lần này Lý Tân không bịt mắt cô bằng tấm vải đen nữa.

Căn biệt thự này rất lớn, hết như một tòa thành, lại giống như một cung điện, sau khi đi qua một dãy hành lang được trang hoàng lộng lẫy, bước xuống thang lầu, lại đi qua không biết bao nhiêu cánh cửa nhỏ, mới ra được cổng lớn, nhưng rõ ràng đây cũng không phải cổng chính, đó chỉ là một cửa phụ của căn biệt thự.

Bên ngoài là một bãi cỏ rộng mênh mông, đầu bên kia của bãi cỏ là một khoảng rừng nhỏ, xem ra đây là một trang viên. Lâm Y chưa kịp quan sát nhiều thì giọng của Lý Tỷ đã vang lên bên tai: 'Lên xe!'

Không biết từ lúc nào một chiếc xe màu đen đã đỗ lại trước mặt họ, Lâm Y vội thu hồi tầm mắt, mở cửa xe bước vào...

Suốt trên đường đi cả hai đều trầm mặc không nói. Xe chạy rất nhanh đã đến cổng trường đại học H, Lý Tỷ liếc nhìn Lâm Y, nhàn nhạt nói: 'Tôi nay bây giờ tôi sẽ ở dưới lầu ký túc xá đợi cô. Nhớ xuống đúng giờ!'

Tìm Lâm Y đập thình thịch nhìn Lý Tân nhưng Lý Tân lại không nhìn cô, chỉ lạnh nhạt nói: 'Xuống xe đi!'

Nhìn theo bóng xe dần khuất xa sóng mắt Lâm Y không ngừng xao động, lòng cũng dần trở nên thối thòm không yên, không biết liệu bản thân có nên tiếp tục cuộc giao dịch có vẻ hoang đường này hay không! Ngần người hồi lâu cô mới thẫn thờ chậm rãi đi vào trường ...

Buổi trưa, đang ngồi trong văn phòng thì điện thoại Lâm Y reo lên, cô cầm điện thoại lên nhìn, là Mạc Hưng! Có chút khẩn trương Lâm Y ấn lên màn hình nhận điện, đầu bên kia truyền đến giọng cười đều giả của Mạc Hưng: 'Lâm tiểu thư, cô suy nghĩ thế nào rồi? ... Bằng không tôi nay ...'

'Xin cho tôi thêm một chút thời gian!' Lâm Y lạnh lùng ngắt chủ đề buồn nôn này.

'Được được được ... Tôi cho cô thêm một ngày ... bằng không chớ trách tôi không khách sáo!' Mạc Hưng cười lạnh, ngắt điện thoại.

Độ ám trong người Lâm Y đã giảm đến mức thấp nhất ...

Thật không dễ dàng đợi đến bây giờ tối, Lâm Y sớm đã đứng ở dưới lầu ký túc xá đợi. Chiếc xe màu đen kia đến thật đúng giờ, Lý tỷ nhìn Lâm Y vội vàng bước vào xe, chỉ nhếch môi cười, không nói gì.

Đi vào gian phòng ngủ tối đen kia, người đàn ông mang mặt nạ đang đường hoàng ngồi nơi sofa, Lâm Y lẩn trong bóng đêm chậm rãi đi đến, ngồi xuống chiếc sofa đối diện hẳn, nhìn thẳng vào chiếc mặt nạ đang phát sáng trong bóng tối, nhất thời quên hết sợ hãi, câu nói đầu tiên chính là: 'Giao dịch của chúng ta còn giá trị không?'

Đôi mắt đen láy của người đàn ông lờ sáng sau chiếc mặt nạ, khóe môi hắn chậm rãi nhếch lên, ung dung hỏi: 'Em rất lo lắng?'

'Tôi đương nhiên lo lắng!' Lâm Y cắn môi, 'Mạc Hưng ... hắn hôm nay lại tìm tôi!'

Sóng mắt người đàn ông đối diện hơi xao động, hắn còn chưa lên tiếng thì tiếng của Lâm Y đã tiếp tục vang lên: 'Nếu như hắn thật sự đem những tấm ảnh kia phát tán lên Internet, vậy thì ... giao dịch của chúng ta không cần làm nữa rồi!'

'Yên tâm! Sẽ không có chuyện đó đâu!' Người đàn ông vẫn thong thả, ung dung như cũ nhưng lời nói rõ ràng là đang an ủi cô gái.

'Tôi không yên tâm ...' Lâm Y chau chặt đôi mày thanh tú, áo nã trùm mắt nhìn người đàn ông đang ngồi trong bóng tối, 'Chuyện này vốn anh cũng phải phụ trách, anh cần phải giúp tôi!'

'Được! Em đi tắm trước đi!' Người đàn ông thu hết vẻ sốt ruột của cô gái vào trong đáy mắt nhưng vẫn nói bằng giọng bình thản: 'Em đi tắm trước đi, có lẽ sẽ bình tĩnh hơn!'

Sự nóng nảy trong lòng chợt như bị dội một gáo nước lạnh, phút chốc tắt ngóm khiến Lâm Y tỉnh táo trở lại, đúng nha, cô vốn dùng thân thể giao dịch với hắn kia mà! Nghĩ là nghĩ vậy nhưng Lâm Y vẫn ngồi yên nơi sofa nhìn cái bóng mờ hồ của người đàn ông, không nhúc nhích.

'Mau đi đi thôi, tối hôm qua còn chưa hoàn thành giao dịch, tối hôm nay hoàn thành thôi!' Giọng treu tức của người đàn ông vang lên.

Lâm Y nuốt nước bọt, đứng dậy chậm rãi đi về phía phòng tắm ...

Ngâm thân trong làn nước suối ấm áp hồi lâu, tâm tình của Lâm Y quả nhiên bình tĩnh hơn nhiều ... Nhưng khi cô rút cuộc đứng dậy khỏi bồn tắm mới

phát hiện bởi vì vừa nảy quá vội vàng, căn bản là không nhớ mang theo quần áo để thay, mà người đàn ông kia cũng không đưa cô áo ngủ!

Ngần người hồi lâu cuối cùng Lâm Y chỉ còn cách lấy chiếc khăn tắm lớn quây lấy chính mình sau đó thối thò chậm rì rì bước ra khỏi phòng tắm.

Nương theo ánh sáng của phòng tắm, người đàn ông nhìn thấy đôi chân dài trắng nõn của cô gái, bờ vai trần đầy khiêu khích, chiếc cổ cao trắng như tuyết, ở giữa là một chiếc khăn tắm màu trắng, mái tóc dài xõa tung như hải tảo, quả thực quyến rũ đến mê người. Chỉ có điều, trên gương mặt tươi mát thanh thuần kia tràn đầy lo lắng bất an.

'Qua đây!' Giọng người đàn ông vốn đã trầm giờ lại thêm khàn khàn.

Cặp chân dài kia do dự một lát nhưng rồi vẫn chầm chậm đi đến bên cạnh sofa.

Người đàn ông vung tay ôm lấy cô gái, mắt lờ sáng: 'Thân thể em hôm nay đã chuẩn bị tốt rồi sao?'

Cô gái lọt thỏm trong lòng người đàn ông, hai tay dùng sức giữ lấy chiếc khăn tắm, khăn trương nhìn chiếc mặt nạ bạc, ấp a ấp úng nói: 'Hay là ... chúng ta ... uống chút rượu trước được không?'

Cô nhớ tối hôm qua bởi vì cô uống nhiều, ngủ mất thì không có việc gì!

'Ồ, còn muốn mượn rượu trốn giao dịch sao?' Bên môi người đàn ông câu lên một nụ cười châm chọc, 'Xem ra thân thể em vẫn còn chưa chuẩn bị tốt!'

'Không phải ...'

'Không phải? Vậy lên giường thôi!' Tiếng của người đàn ông rõ ràng dứt khoát, lời còn chưa dứt thì đã bế bổng cô gái lên, đi về phía chiếc giường lớn, vừa được đặt xuống thì cô gái đã kinh hoàng bật ngồi dậy.

Người đàn ông hơi mỉm cười ngồi xuống bên cạnh cô gái, thuận thế kéo cô ngã vào khuỷu tay mình, cô gái còn muốn giãy dụa nhưng giọng nói lạnh mạc pha chút treu tức lại vang lên: 'Giao dịch này em còn muốn làm không?'

Cô gái lập tức an tĩnh trở lại nhưng người vẫn cứng đờ trong khuỷu tay người đàn ông, lắp bắp nói: 'Muốn ... muốn làm ...' Sau đó cô mở to hai mắt nhìn trừng trừng về một nơi vô định như một chú cừu non chờ người làm thịt.

Người đàn ông cười thâm, hần vơn tay ôm lấy cô gái, lật người một cái, ngấn gđầu lên, mượn ánh sáng yếu ớt từ phòng tắm chiếu đến nhìn cô gái dưới thân. Mắt hần dò từ đôi mắt đen láy của cô gái xuống hai cánh môi đầy dụ hoặc kia, lại tiếp tục dời xuống, bả vai với xương quai xanh hoàn mỹ, làn da trắng mịn màng, còn có một nửa no đủ với những đường cong ẩn hiện dưới chiếc khăn tắm thật dễ khiến cho người ta mơ màng, càng là một loại dụ hoặc trí mạng khác.

Lừa bắt đầu thiêu đốt nơi bụng dưới, người đàn ông rốt cuộc không kìm được, hần cúi thấp đầu, cắn nhẹ bờ vai mảnh mai kia, bàn tay với những ngón thon dài cũng bắt đầu không an phận trườn lên một nửa no đủ kia, vạch chiếc khăn ra, để toàn bộ đường cong đều lộ ra, môi hần cũng đáp xuống theo ...

Cô gái khăn trương cắn chặt cánh môi chịu đựng sự treu chọc của hần, trên trán mồ hôi bắt đầu tuom thành từng giọt ...

Chiếc khăn tắm cuối cùng cũng bị kéo ra khỏi người cô gái ném sang một bên để lộ thân thể với làn da trắng nõn như ngọc, đường cong hoàn mỹ như hút hồn người tiếp tục kích thích thị giác của người đàn ông, hần âu yếm hôn cô gái, muốn khơi mào dục vọng trong cô.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Giao Dịch Ngày Thứ Hai (2)

Nhưng đáng tiếc, nỗ lực của người đàn ông không mang lại hiệu quả như mong muốn, thân thể cô gái vẫn cứng đờ, chùng như hòn phách đã rời đi rất xa khỏi thân thể mà người đàn ông rốt cuộc cũng không còn kiên nhẫn, hần lật người, thân thể cao lớn rắn chắc áp xuống cô gái.

Đệm giường hơi hõm xuống, thân thể mảnh mai của cô gái bất chợt bị bất phải chịu trọng lượng không nhỏ áp xuống người, cô nhìn gương mặt mơ hồ sau chiếc mặt nạ phía trên mình, khiếp sợ không thôi: 'Tôi ... tôi sợ đau, anh ... nhẹ một chút ... được không?'

Trong bóng đêm cánh môi người đàn ông gợi lên một nụ cười, nói giọng treu tức: 'Lại không phải là lần đầu tiên, sao lại đau được chứ?'

'Có mà!' Cô gái vẫn kiên trì, cánh môi bị cắn đến rướm máu, nhắm mắt lại, bộ dạng như để mặc người ta hành xử vậy.

Người đàn ông cười thầm, bàn tay to của hắn nhẹ phát qua mái tóc của cô, lại vô tình chạm đến vầng trán ướt đầm mồ hôi, tim hắn chợt đập mạnh, mày chau chặt, đáy mắt cũng trở nên tối sầm, lập tức dừng lại động tác trên tay.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, hơi thở thô ráp của người đàn ông chậm rãi ổn định lại, hắn cắn răng, lật người rời khỏi cô gái dưới thân.

Trên người chợt mất đi trọng lượng, cô gái hoảng sợ mở to mắt, người đàn ông đã trở lại nằm bên cạnh cô. Lâm Y hơi xoay đầu, nhìn bóng người mờ mờ bên cạnh, thì thào: 'Anh ... sao vậy?' Cô không biết liệu mình đã làm gì sai đặc tội hắn.

'Thân thể em còn chưa chuẩn bị tốt ...' Giọng người đàn ông thật bình thản, nghe không ra có sự biến đổi tâm tình gì, 'Tôi không thích ép buộc phụ nữ ...'

'Vậy giao dịch của chúng ta ...' Cô gái có chút khiếp sợ, cô sợ hắn đột nhiên không chịu giúp mình.

'Yên tâm, tôi nói thì sẽ giữ lời ...' Đôi mắt của cô gái sáng lên trong bóng tối, nhưng trong mắt vẫn tràn đầy nghi ngờ. Vị thiếu gia này, rốt cuộc là loại người thế nào chứ?

'Cả người em đều là mồ hôi, đi tắm rồi ngủ đi!' Một lúc sau giọng người đàn ông lần nữa vang lên trong đêm.

'Ồ ...' Lòng của cô gái lại bắt đầu khẩn trương. Có đúng vậy không? Chỉ có điều vào thời điểm này cô không dám hỏi, cũng không dám phản đối. Cô ngoan ngoãn ngồi dậy đi vào phòng tắm ...

Cô gái lại mặc chiếc áo ngủ kiểu nam rộng rãi kia, nằm xuống, cánh tay người đàn ông thật tự nhiên vươn ra, cứng rắn giữ lấy đầu cô gái trong khuỷu tay mình, một bàn tay kia giữ lấy thắt lưng thon nhỏ của cô, mặt hắn vùi trong mái tóc dài thơm ngát của cô.

Cô gái cũng không dám phản đối, có điều, như vậy đã tốt lắm rồi! Cô ngoan ngoãn dán mặt vào lồng ngực dày rộng của người đàn ông, một tay vòng qua eo hắn, không dám nhúc nhích, hai mắt nhắm chặt giả vờ ngủ.

Người đàn ông cũng không nói gì, hắn ôm cô gái, đôi mắt đen thẳm sáng lên trong bóng tối, tiếp đó hắn đưa tay tháo đi chiếc mặt nạ, trong đầu quấn quanh với bao nhiêu suy nghĩ ...

Ngày hôm sau lúc Lâm Y tỉnh lại bên giường như hôm qua, trống không, cô vội vàng ngồi dậy, tình cảnh tối qua từng màn từng màn hiện lên trong đầu, cô ngồi đó ngẩn người giây lát mới đứng dậy bước vào căn phòng tắm rộng rãi xa hoa kia rửa mặt chải đầu ...

Vẫn là Lý Tân đưa Lâm Y trở lại trường học, cô cúi đầu đi thẳng vào trường, giống như người vừa làm sai chuyện mà ai nấy đều phát hiện vậy. Cô vội vã đi vào trong văn phòng, có vài người đồng nghiệp đã đến trước, đang hào hứng nói chuyện gì đó.

Nhìn thấy Lâm Y bước vào, một trong số họ vội kêu: 'Lâm Y, cô biết không, tối hôm qua khoảng nửa đêm, hệ thống vi tính của công ty Công nghệ Triệu thị của bạn học cô, Triệu Viêm, bị người phá hủy toàn bộ ...'

Lâm Y kinh hãi dừng bước chân, nhìn những đồng nghiệp kia: 'Thật sao?'

'Đương nhiên là thật rồi. Kỳ lạ hơn nữa là nhà riêng của cô ấy vào lúc rạng sáng đột nhiên phát hỏa, haizzz... Lần này tổn thất thật lớn!'

'Còn chuyện khiến người ta càng kinh hãi hơn là biệt thự của Mạc Hưng, thiếu chủ của Mạc thị sáng hôm nay cũng phát hỏa, nghe nói đồ đạc bên trong toàn bộ bị thiêu rụi hết, còn hệ thống máy tính của tập đoàn Mạc thị tối hôm qua cũng bị hacker tấn công, giờ toàn bộ đã rơi vào trạng thái tê liệt!'

Đầu Lâm Y kêu ong ong, cô vội ngồi xuống mở máy tính ra, trong trang tin tức của thành phố H, hai tin tức trên đang được đăng tải ồ ạt, ngoài ra còn có tin điện thoại di động của Mạc Hưng cũng bị cướp cùng vô vàn những lời bình luận ...

Có người suy đoán có lẽ do Mạc Hưng là quá nhiều chuyện xấu, có người lại đoán là do kẻ thù tìm đến, lại có người nói là thực ra Mạc thị đã là cái vỏ rỗng, đây là khổ nhục kế của Mạc thị; cũng có người nói hacker tấn công Mạc thị là vì tiền, không ngờ không lấy được một đồng cho nên tức giận, làm sụp cả hệ thống máy tính ...

Lâm Y ngồi ngây ngốc hồi lâu trước máy tính. Thế nào cô cũng không ngờ được, tối hôm qua mình còn vì chuyện này mà lo lắng không yên, mới chớp mắt thì toàn bộ đã được giải quyết! Thì ra người đàn ông kia sớm đã sắp đặt xong cả rồi! Mà tối hôm qua, lúc mình còn đang ngủ say trong tay anh ta ... Lâm Y chợt run kễ, khăn trương lấy một quyển sách che trước mặt hồng che giấu tâm tình của chính mình.

Giờ thì cô tin, chuyện đầu tiên cô dùng thân thể để giao dịch đã hoàn thành một cách hoàn mỹ ...

Nhưng lỡ như ... Lâm Y vẫn có chút không yên lòng chuẩn bị lên lớp, trong đầu cô lúc này hỗn loạn cực kỳ, không ngừng liếc nhìn trang tin tức trên mạng xem có tin tức gì mới chưa ... Lúc này điện thoại bàn chợt vang lên, một đồng nghiệp nghe điện sau đó nhìn sang cô: 'Lâm Y, điện thoại của cô, là từ phòng trực!'

Lâm Y ngạc nhiên, đón lấy điện thoại, từ đầu bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc của Dương lão ở phòng trực: 'Cô Lâm Y, có người tặng hoa ...'

'Hoa ...???' Hàng mi dài dày rợp của Lâm Y khẽ rung, cô ngăn người hỏi lâu mới chậm rãi đặt điện thoại xuống. Rất nhanh nơi cửa văn phòng đã xuất hiện mấy thanh niên, mỗi người đều ôm một giỏ hoa hồng thật lớn.

'Oa ... Lâm Y, là ai vậy? Tặng nhiều hoa như thế?' Các đồng nghiệp vừa kinh ngạc vừa hâm mộ thốt lên.

Lâm Y nhìn họ, cố nặn ra một nụ cười nhưng nói không nên lời.

Theo dõi tin tức trên mạng cả một ngày cho đến gần tan tầm cũng không thấy có tin tức gì đặc biệt Lâm Y mới coi như nhẹ nhõm một chút, bỗng điện thoại di động của cô reo lên, Lâm Y nhìn màn hình, ánh mắt nhất thời như đông cứng, cô chậm rãi cầm điện thoại lên.

'Tối nay cùng nhau ăn cơm đi, năm giờ rưỡi anh cho người đến trường đón em!' Trong điện thoại truyền đến giọng nói của Lãnh Nghị, căn bản là không cho Lâm Y kịp từ chối, nói xong liền cúp máy.

Lâm Y ngây người một lúc lâu. Đã lâu cô không gặp Lãnh Nghị, không biết hôm nay vì sao anh ta lại gọi điện đến?

Lãnh Nghị vừa đặt điện thoại xuống thì Ngải Mỹ đã gọi vào, được hân cho phép, cô nhẹ nhàng đẩy cửa văn phòng tổng giám đốc, trên tay là một xấp tư liệu. Len lén nhìn Lãnh Nghị, Ngải Mỹ vụng trộm thở phào, cũng may là hôm nay tâm trạng Lãnh tổng hình như không tệ.

'Lãnh tổng, đây là tư liệu về công ty công nghệ Triệu thị và của Cao thị mà ngài cần ... nhưng bởi vì thời gian có hạn, có lẽ là không đầy đủ ...' Ngải Mỹ nhẹ giọng nói, tay đặt xấp tư liệu lên bàn làm việc của hân, bất an nhìn sắc mặt của sếp mình. Lãnh tổng muốn cô trong ngày hôm nay thu thập tư liệu của hai công ty này nhưng cô còn chưa làm xong.

Lãnh Nghị không xem xấp tư liệu kia, chỉ liếc nhìn Ngải Mỹ, 'Không đầy đủ thì đừng đưa cho tôi. Đợi thu thập hoàn chỉnh rồi hẵng đưa! Cho cô một kỳ hạn cuối, trước buổi trưa ngày mai!'

'Dạ, Lãnh tổng!' Ngải Mỹ thở phào một hơi nhẹ nhõm, xem ra hôm nay tâm trạng Lãnh tổng thật sự tốt lắm, bằng không thì đã mắng mình đến không còn mặt mũi nào, mau chuẩn thôi ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Giao Dịch Ngày Thứ Hai (3)

Năm giờ rưỡi chiều, một chiếc Lamborghini trắng đã đúng giờ xuất hiện ở cổng trường đại học H, nhìn thấy Lâm Y bước ra, lái xe chú Ngô vội tiến đến giúp cô mở cửa xe.

'Lâm tiểu thư, tôi họ Ngô, người ta thường gọi tôi là chú Ngô ...' Ông nhiệt tình tự giới thiệu với Lâm Y.

'Chào chú, chú Ngô!' Lâm Y lễ phép gật đầu chào.

Thấy Lâm Y đã ngồi yên trên xe, chú Ngô cẩn thận đóng cửa rồi vòng qua ghế tài xế, mở máy xe, ông vừa lái vừa nói chuyện với Lâm Y: 'Lâm tiểu thư, Lãnh tổng có dặn, từ hôm nay trở đi chiếc xe này dành riêng cho cô sử dụng, tôi là tài xế riêng của cô. Có chuyện gì có cứ gọi tôi bất cứ lúc nào!'

'Hả?' Lâm Y lập tức ngăn người, sao Lãnh Nghị lại làm vậy chứ? Một lúc lâu mới hoàn hồn lại, cô vội từ chối: 'Chú Ngô, tôi ... tôi không cần dùng xe. Chú về nói lại với Lãnh tổng đừng tôi ...'

Chú Ngô cười hiền hậu: 'Lâm tiểu thư, cô cũng biết lệnh của Lãnh tổng chúng tôi chỉ có thể làm theo ...' Ông vừa đưa xe chạy vào làn xe cộ đông đúc vừa lấy trong túi ra một tờ danh thiếp đưa cho Lâm Y, 'Đây là số điện thoại của tôi, khi nào cần dùng đến xe thì cô cứ gọi!'

Lâm Y sợ ảnh hưởng đến ông lúc lái xe, vội vàng nhận lấy tấm danh thiếp, cúi đầu dò dẫm nhìn một dãy số in trên đó, trong đầu chỉ một mảnh trống rỗng, không biết Lãnh Nghị vì sao đột nhiên lại tấn công mạnh như vậy.

Tại một nhà hàng Pháp cao cấp nhất của thành phố H, nhà hàng này chỉ dành riêng cho khách quý và hội viên, một nhân viên chiêu đãi lịch sự trong bộ Tây trang dẫn Lâm Y vào một gian phòng bao lớn sang trọng nhất của nhà hàng. Giữa phòng là một chiếc bàn ăn thật dài, nơi đầu bàn, Lãnh Nghị đã ngồi nghiêm túc sẵn đó từ bao giờ, sóng lưng hân thật thẳng, trên gương mặt tuấn mỹ vẫn là vẻ lạnh mạc và cao ngạo thường thấy.

Lâm Y từ xa đã nhìn thấy hân, mắt cô nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của hân, chậm rãi đi vào.

'Mời ngồi!' Còn chưa nhìn hết sự sang trọng của căn phòng này thì nhân viên chiêu đãi đã kéo ghế nơi đầu kia của chiếc bàn ăn dài, lễ phép lên tiếng. Ngồi ở đây cô và Lãnh Nghị chỉ có thể nhìn nhau từ một khoảng cách rất xa.

Lâm Y ngăn người, ngồi ăn kiểu này, cách xa như vậy, muốn nói mấy câu thôi cũng thật khó khăn! Nhưng những lời này cô không nói ra mà chỉ lẳng lặng ngồi xuống chiếc ghế mà nhân viên chiêu đãi vừa kéo ra... Ngồi thế này cũng có cái hay, chính là có thể không cần để ý ánh mắt sắc bén của người đàn ông kia!

Không cần chọn món bởi thức ăn Lãnh Nghị sớm đã giúp cô chọn rồi, hân nhẹ vẫy tay, nhân viên chiêu đãi đứng bên cạnh vội cúi chào rồi lùi xuống, sau đó từng món ăn được bày biện tinh xảo được bê lên.

Trong phòng ngoại trừ tiếng dao nĩa cắt thức ăn thì không có một tiếng động nào khác, nhân viên chiêu đãi liên tục đi dọc theo chiếc bàn dài, theo dõi từng động tác của hai người, chỉ cần hai người có chút động tĩnh nào liền bước đến ân cần phục vụ, một giây cũng không chậm trễ.

Tâm lý Lâm Y có chút khó chịu, ăn cơm sao lại phải vất vả thế này. Cô vừa mới chau mày thì bên cạnh một giọng nói mềm mại đã lập tức vang lên, 'Tiểu thư, cô có điều gì không hài lòng sao? Có cần tôi giúp gì không?'

Lâm Y bất đắc dĩ ngừng đầu, vừa hay nhìn thấy đôi mắt đen thâm thúy kia đang liếc về phía mình, Lâm Y rót cuộc nuốt không trôi nữa, cô nhìn chăm chăm cô nhân viên chiêu đãi. Thấy vậy nhóm trưởng của nhóm chiêu đãi mỉm cười ôn hòa nhìn cô: 'Tiểu thư, cần giúp gì hay sao?'

Lâm Y nuốt nước bọt, gian nan thốt một câu: 'Các người cứ nhìn tôi chăm chăm, tôi ăn không được. Có thể giúp tôi một chút, lùi về sau được không?'

Một đám người đứng ngây như phỗng, ai nấy nhìn nhau sau đó ánh mắt mọi người cùng nhìn về phía Lãnh Nghị ở đầu bàn bên kia như xin chỉ thị.

Nghe được lời Lâm Y vừa nói, bàn tay đang cắt thức ăn của Lãnh Nghị chợt dừng lại, khóe môi ần ần lộ ra một nụ cười nhưng hẩn cố nén, ngừng đầu lên, ánh mắt rơi trên người Lâm Y, lại lần nữa chuyển đến nhóm chiêu đãi viên đang đứng bên cạnh cô, nhẹ vẫy tay, thấy vậy nhóm chiêu đãi mới mỉm cười rút lui.

Không còn ai nhìn cô ăn, Lâm Y khẽ thở phào một hơi, ngừng đầu nhìn Lãnh Nghị và người chiêu đãi viên đang đứng bên cạnh hẩn, sóng mắt khẽ động, lên tiếng: 'Lãnh tổng, tôi muốn nói chuyện với anh!'

Phía bên kia không có chút động tĩnh nào, Lãnh Nghị dường như không nghe thấy lời cô vừa nói vậy, chỉ lo cúi đầu ăn, Lâm Y chỉ đành lớn tiếng nói lại một lần: 'Lãnh tổng, tôi muốn nói chuyện với anh!'

Lần này tiếng cô rất lớn, không khỏi khiến cho những chiêu đãi viên đứng xa xa cùng quay đầu lại nhìn.

'Không cần lớn tiếng như vậy, tôi nghe được!' Giọng nói điềm tĩnh của Lãnh Nghị lúc này mới vang lên.

Lâm Y có chút áo não, cô đặt dụng cụ ăn xuống bàn, nhìn Lãnh Nghị giọng lạnh nhạt: 'Tôi muốn nói chuyện riêng với anh!' Lãnh Nghị không lên tiếng, cũng không nhìn cô chỉ hướng về phía bên cạnh khẽ vẫy tay, đám chiêu đãi viên liền nối nhau rời đi.

Lúc này trong gian phòng bao rộng lớn chỉ còn lại hai người, Lâm Y suy nghĩ một lúc rồi cuộc mới lên tiếng: 'Lãnh tổng, lần trước tôi đã nói rõ rồi, chúng ta là người của hai thế giới ... Sau này anh không cần lãng phí thời gian trên người tôi nữa, sau bữa cơm này tôi sẽ không cùng anh ra ngoài nữa!'

Lãnh Nghị rót cuộc cũng ngừng đầu lên nhìn cô, ánh mắt thâm thúy, sắc bén dường như muốn nhìn thấu tâm tư cô. Lâm Y lấy hết dũng khí nghênh đón ánh mắt hẩn, nói tiếp: 'Từ ngày mai, cũng xin anh không cần phải tặng hoa ... còn xe nữa, tôi cũng không cần!'

'Nếu như tôi nhất định muốn làm thì sao?' Giọng nói lạnh lùng của Lãnh Nghị vang lên.

'Anh không cần phải làm như vậy! Anh nói gì tôi cũng sẽ không đi cùng anh nữa!' Lâm Y nói một cách kiên định mắt nhìn hẩn đăm đăm.

Lãnh Nghị cũng nhìn cô, chậm rãi đặt dao nĩa xuống, lát sau mới tiếp tục: 'Em không sợ tôi cách chức Trương Tiểu Mạn sao?'

Uy hiếp cô? Lâm Y ngạc nhiên nhìn hẩn, đây là lời mà một đại tổng giám đốc như hẩn sẽ nói sao? Cô mấp máy môi, một lúc lâu sau mới nói: 'Anh cách chức bạn ấy đi thôi, bạn ấy cũng sẽ tìm được công việc khác để làm!'

'Vậy em cứ thử xem, tôi sẽ có cách khiến cho cô ta không tìm được bất cứ việc gì ...' Lãnh Nghị cười lạnh.

Lâm Y không khỏi nhìn hẩn chăm chăm, chậm rãi đặt dụng cụ ăn xuống bàn, không nói câu nào. Người có tiền thích ép buộc người khác như vậy sao? Thì ra Lãnh Nghị cũng không ngoại lệ!

Thấy cô gái ngồi đối diện không nói tiếng nào, ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị dần trở nên nhu hòa một chút, trầm mặc một hồi lâu hẩn mới lên tiếng, giọng nói lần này không lạnh lùng như vừa nãy nữa: 'Lâm Y, có lãng phí thời gian hay không tự tôi biết, trong suy nghĩ của tôi, em đã rất hoàn mỹ rồi ...'

Hẩn ngừng lại một chút rồi lại nói: 'Em muốn có tình yêu, từ từ tôi sẽ cho em!'

Tình yêu? Hàng mi dày của Lâm Y khẽ rung động, cô chậm rãi ngừng đầu nhìn Lãnh Nghị, vừa hay bắt gặp ánh mắt hẩn đang nhìn cô, ánh mắt đó ... không còn sự sắc bén lạnh lùng thường thấy nữa mà có thêm một phần ôn nhu.

Lâm Y rũ mắt, mấp máy cánh môi: 'Tôi sẽ làm anh thất vọng ...'

Khóe môi Lãnh Nghị cau lên một nụ cười nhu hòa: 'Đối với sự lựa chọn của mình, anh sẽ phụ trách, em không cần phải có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào. Em cứ làm những việc mà em muốn làm, anh sẽ không can thiệp! Nhưng điều kiện tiên quyết là em đừng cự tuyệt anh nữa!'

Lâm Y không nói nữa, ánh mắt cô trống rỗng, cô thật sự không có dũng khí nói những chuyện kia với Lãnh Nghị ...

Lamborghini đưa Lâm Y trở về ký túc xá, cô mở cửa xe bước xuống, chú Ngô vẫy tay chào cô từ trong xe, 'Lâm tiểu thư, chào cô!'

"Tạm biệt!" Lâm Y cũng mỉm cười vẫy tay về phía ông rồi đứng yên nhìn chiếc xe rời đi.

Sau đó mắt Lâm Y không tự chủ được nhìn quanh một vòng, quả nhiên, cô nhìn thấy chiếc xe màu đen quen thuộc đang ẩn mình trong bóng tối. Tim Lâm Y bắt đầu đập gia tốc, mắt nhìn đăm đăm chiếc xe kia, không biết nên đi qua hay là vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Giao Dịch Ngày Thứ Ba (1) - Kỳ Hạn

"Lâm tiểu thư!" Còn đang phân vân thì một giọng nói đã vang lên từ phía sau cô, Lâm Y vội quay đầu lại, hai mắt mở lớn, trong bóng đêm mờ hồ có thể nhìn thấy Lý Tỷ đang đứng dưới một tán cây lớn trước ký túc xá, tàn cây hầu như che khuất cô.

Lý tỷ bước ra từ trong bóng tối, nhìn Lâm Y mỉm cười nói: "Đi thôi!" Sau đó cô cầm túi đi về phía chiếc xe màu đen kia.

"Đội đã! Tôi cần lên phòng lấy một ít đồ ..." Lâm Y vội nói.

"Không cần lấy đâu, bên đó cái gì cũng có!" Lý Tân ném lại một câu, bước chân vẫn không dừng lại.

Lâm Y nhìn cô, thoáng suy nghĩ một giây rồi cũng bước theo. Hôm nay nhà họ Mạc và nhà họ Triệu xảy ra chuyện lớn như vậy, cô cũng rất muốn chứng thực với người đàn ông kia ...

Vẫn căn phòng ngủ thật lớn luôn chìm trong bóng tối kia, vừa liếc mắt Lâm Y đã nhìn thấy bóng dáng cao lớn đang ngồi nơi sofa, trong bóng tối mơ hồ, trên mặt hắn vẫn là chiếc mặt nạ đang lóe sáng, trên thân mặc một bộ áo ngủ màu đen, màu sắc luôn thật phù hợp với hắn.

Lâm Y đứng yên tại chỗ, thoáng do dự thì chợt nghe giọng nói lạnh lùng mà uy quyền của người đàn ông vang lên: "Qua đây!"

Chùng như có một ma lực, Lâm Y không tự chủ được bước về phía sofa, vừa đi ngang qua người đàn ông eo chợt bị giữ lại, thì cả người đã bị kéo về phía trước, ngã vào lòng hắn.

Sự khiếp sợ trong lòng chi thoáng rồi qua, cô lập tức trấn tĩnh lại, hai ngày tiếp xúc với hắn, trực giác cho cô biết thiếu gia cũng không phải là người quá xấu. Nương theo ánh trăng yếu ớt từ ngoài cửa sổ vọng đến, Lâm Y ngẩng đầu nhìn gương mặt đang được giấu dưới chiếc mặt nạ, hắn cũng đang nhìn cô, khoảng cách giữa hai người gần đến nỗi có thể nghe được tiếng hô hấp và tim đập của nhau.

"Sáng hôm nay chuyện của Mạc thị và nhà họ Triệu đều là do các người làm cả sao?" Lâm Y nhẹ giọng hỏi, trong bóng đêm mắt cô lấp lánh như hai vì sao nhỏ.

"Phải! Em hài lòng không?" Dưới mặt nạ truyền đến một tiếng cười nhẹ.

"Nhưng mà ..." Lâm Y nuốt nước bọt, lại nhìn chiếc mặt nạ kia, "Tồn thất lớn như vậy, nếu như họ báo cảnh sát, muốn điều tra chuyện này thì làm sao đây?" Cô rất lo lắng phía cảnh sát sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, đôi mắt hắn trong bóng tối cũng lóe lóe sáng, hắn nhìn Lâm Y, thật lâu mới lên tiếng: "Em đang lo lắng sao? Lo lắng cho tôi? Hay là lo cho chính em?"

Lâm Y ngẩn người, hàng mi dài như hai cánh bướm nhỏ không ngừng chớp động, cô không lên tiếng, không biết nên nói cái gì. Đúng nha, mình đang lo lắng cho ai đây? Lo cho người đàn ông này sao? Cô bị chính câu trả lời trong lòng mình làm cho khiếp sợ. Sao lại có thể như thế chứ? Nhưng mà, không thể chối bỏ rằng nỗi lo lắng đó không tồn tại! Có lẽ là bởi vì cô và hắn hai người cùng ngồi trên một chiếc thuyền!

Người đàn ông nhìn Lâm Y bằng ánh mắt dò xét chừng như muốn nhìn thấu tâm tư của cô, đôi tay đang đặt nơi eo cô chợt thêm sức nhưng giọng nói thật nhu hòa: "Chuyện tôi làm em không cần lo lắng, em chỉ cần ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi là được rồi ..." Hơi thở ấm áp của hắn phát qua mặt Lâm Y, môi mỏng nhẹ ấn một nụ hôn lên trán cô.

Lâm Y lại ngẩng đầu lên nhìn hắn, muốn nói gì đó nhưng nhất thời không biết có nên nói ra không, người đàn ông chừng như nhìn thấu tâm tư của cô, hắn nhẹ giọng nói: "Muốn nói gì thì cứ nói đi!"

"Vậy ... anh ... chắc chắn là những bức ảnh kia đã bị hủy toàn bộ rồi chứ?"

"Đương nhiên ... yên tâm!" Giọng của người đàn ông rất dứt khoát, tràn đầy tự tin. Lâm Y nhìn hắn, trong lòng nổi bất an từ từ giảm bớt.

Trong phòng lại khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có, người đàn ông ấn Lâm Y vào ngực mình, cả người cô đều nằm trong lòng hắn. Lâm Y không kháng cự, để mặc hắn ôm. Đây vốn dĩ là giao dịch, cô phải tuân thủ theo!

'Giờ chúng ta có thể tiến hành chuyện thứ hai. Em nói Mạc Hưng làm nhục em thế nào, em cũng muốn làm nhục hắn như thế, đúng không?' Một lúc lâu sau, giọng của người đàn ông vang lên từ trên đỉnh đầu Lâm Y.

Mắt Lâm Y khẽ chớp, thân thể cũng nhúc nhích theo, muốn dây thoát khỏi vòng tay của hắn nhưng lập tức lại bị người đàn ông kéo trở về. Hắn rất thích cảm giác ôm cô trong tay thế này!

Lâm Y chỉ đành ở yên trong vòng tay hắn, bất an nói: 'Anh muốn làm gì ... ? Tôi không muốn hại đến mạng người!' Cô có chút khản trương, trong tiềm thức của cô, nếu theo cách làm trước giờ của người đàn ông này, cô sợ hắn lấy mạng Mạc Hưng. Như vậy, nhờ cảnh sát truy tra thì biết làm thế nào?

'Không giết người thì không giết!' Giọng người đàn ông vẫn lạnh nhạt, dường như một mạng người đối với hắn mà nói, thật nhỏ nhoi.

'Ừm, chỉ cần giáo huấn hắn ta một chút là được rồi!' Lâm Y vội vàng nói.

'Vậy em muốn bao giờ thì tiến hành?' Khóe môi người đàn ông lần nữa câu lên. Phụ nữ đúng là phụ nữ, cái gọi là lòng dạ đàn bà, quả không sai chút nào!

'Cái này ...' Lâm Y nhất thời không biết trả lời ahwns thế này. Đây là điều cô chưa từng nghĩ đến, thậm chí làm thế nào để sỉ nhục hắn cô cũng chưa từng nghĩ, 'Tùy anh thôi, anh muốn làm thế nào thì làm!'

'Chuyện này dù sao cũng không gấp, vậy đợi mấy ngày nữa đi. Tối ngày mai tôi có việc ...' Người đàn ông lẩm bẩm tự nói.

'Tối này mai anh bận rồi sao?' Trong lòng hắn, cô gái mắt chột sáng lên, đáy mắt không dấu được một chút vui sướng. Vậy có phải ý nói, tối mai tôi không cần đến đây không? Nhưng cô không dám hỏi.

Chừng như cảm nhận được sự vui sướng của Lâm Y, hắn hơi thả lỏng vòng tay, một tay chế trụ sau ót cô, xoay mặt cô nhìn thẳng hắn. Lâm Y nhìn thấy gương mặt tuấn tú phóng đại trước mắt mình, nhìn thấy đôi mắt đen thâm thúy kia nhưng lại nhìn không ra biểu tình trong đôi mắt đó.

'Cho dù là tôi có việc thì em cũng phải chờ ở đây! Trừ phi là được tôi cho phép!' Hắn nói, giọng điệu đầy bá đạo.

Lâm Y ngẩn người, vậy chẳng phải cô không có chút tự do nào sao? Cô nhìn chiếc mặt nạ kia, kiên định nói: 'Anh không thể hạn chế tự do của tôi. Nếu như anh còn ép tôi nữa, tôi sẽ hủy bỏ giao dịch!' Dù sao chuyện những tấm ảnh đã được giải quyết rồi, những chuyện còn lại cũng không cần lo lắng nhiều!

Người đàn ông nhìn cô, khóe môi chậm rãi câu lên: 'Em có thể tự do nhưng buổi tối em nhất định phải ở bên cạnh tôi, đây là điều chúng ta đã thỏa thuận ngay từ đầu!'

'Giao dịch của chúng ta cũng phải có kỳ hạn chứ ...' Lâm Y chau mày. Lúc đó quá sốt ruột chuyện những bức ảnh, cô còn chưa thỏa thuận với hắn thời gian, bây giờ chuyện cấp thiết nhất đã được giải quyết, cô cần nói rõ ràng với hắn vấn đề kỳ hạn.

'Kỳ hạn là do tôi định!' Giọng người đàn ông vẫn bá đạo như thường.

Lâm Y nhìn hắn, cắn môi, rốt cuộc nói: 'Được, anh nói đi!'

Đôi mắt thâm toại của người đàn ông nhìn chằm chằm cô gái trước mặt, sự quật cường của cô hắn biết rất rõ, hiện tại hắn không nên khiêu khích cô quá mức mà nên nằm trong giới hạn có thể tiếp nhận của cô, còn chuyện sau này, chỉ có thể để sau này nói ...'

'Mười ngày!' Người đàn ông rút cuộc lên tiếng, mắt vẫn ghim trên người cô gái.

Lâm Y cùng nhìn hắn, đầu óc không ngừng xoay chuyển. Mười ngày, lúc này đã qua hai ngày, cũng tức là, qua hôm nay thì còn lại bảy ngày ... nếu như là năm này thì ...

Chừng như đoán được tâm tư của cô, khóe môi người đàn ông lại lần nữa câu lên: 'Đừng tìm cách trả giá, tôi nói một là một!'

Giọng nói và biểu tình của người đàn ông vừa kiên định vừa chân thật, có lẽ đã khiến cô gái cảm nhận được, trả giá là vô ích nên cuối cùng cắn môi nói: 'Mười ngày thì mười ngày ...'

Người đàn ông cười thâm, cô gái phụng phịu nhưng không dám phản kháng. Thấy vậy vòng tay hắn càng siết chặt, khiến thân thể cô dán sát vào người hắn. Trong phòng lại lần nữa rơi vào im lặng, qua thật lâu giọng nói của người đàn ông mới vang lên, vẫn là câu nói đó: 'Đi tắm đi!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Giao Dịch Ngày Thứ Ba (2)

Lại đi tắm! Thân thể Lâm Y không tự chủ được bắt đầu cứng đờ. Cô mấp máy môi, cố tìm lý do để trì hoãn: 'Tôi ... không có mang quần áo!'

Khóe môi người đàn ông lần này nhếch lên thật rõ ràng, hần chậm rãi đứng lên, ôm cả cô gái trong lòng cùng đứng lên, cô gái giãy dụa hồi lâu, kinh hãi thốt: 'Anh làm gì vậy? Tôi tự biết tắm!' Cô tưởng hần muốn ép cô vào phòng tắm!

Người đàn ông mặc kệ cô, vẫn ôm cô thật chặt đi đến một bức tường, mở hai cánh cửa trên bức tường gần nhất, bên trong tối nhờ nhờ chừng như không có gì hết, chỉ sau khi tay người đàn ông vươn tới, chuẩn xác ấn vào một cái nút thì một luồng sáng nhu hòa mới phá tan màn bóng tối như mực, soi rõ quang cảnh bên trong.

Thì ra đây là một gian phòng khác, được thiết kết với rất nhiều ngăn tủ. Đi vào bên trong, Lâm Y nhìn thấy trong đó treo đầy quần áo dành cho nữ, đủ các kiểu các loại, đều là hàng hiệu cao cấp, nơi một góc tường khác còn có một tủ giày bày đầy các loại giày dành cho nữ, dĩ nhiên cũng là hàng hiệu.

'Oa!' Lâm Y mở to đôi mắt, không thể tin được nhìn mọi thứ trong phòng, lắp bắp nói: 'Anh ... nơi đây ... có bao nhiêu cơ quan?'

'Rất nhiều!' Người đàn ông nhìn cô gái đang ngây ngốc trước mặt, rất hài lòng cười: 'Số quần áo này có đủ cho em mặc mười ngày không?'

'Đủ cho tôi mặc mười năm!' Lâm Y thành thực trả lời.

Tầm mắt người đàn ông lướt nhanh về phía tủ quần áo, ngón tay đặt lên một chiếc váy màu trắng, đó là một chiếc áo ngủ mỏng tang như cánh ve, cầm lấy rồi đưa cho cô: 'Đi tắm đi!'

Cô gái liếc nhìn chiếc áo, nuốt nước bọt, không đợi cô phản đối người đàn ông đã vòng tay qua eo cô kéo đi ra ngoài. Haizz, thôi đành vậy, dù sao gian phòng này cũng tối om, dù chiếc áo này là trong suốt cũng không nhìn thấy!

Nghĩ như vậy, trong lòng Lâm Y dễ chịu đôi chút. Cô cầm chiếc áo ngủ đi về phía phòng tắm ...

Yên lặng ngẫm mình trong bồn tắm bất chợt nghĩ đến gian phòng đầy quần áo kia, Lâm Y chợt thấy rầu rĩ vô cùng. Nhiều quần áo phụ nữ như vậy, mình là người thứ mấy vào lấy rồi?

Tuy hai ngày nay biểu hiện của người đàn ông kia không tệ nhưng cảm giác bị si nhục vẫn không tự chủ được dâng lên trong đầu, vừa nghĩ đến dưới thân hần đã từng có bao nhiêu người khác, lòng Lâm Y bắt đầu khó chịu, nhất thời cô không thể trút bỏ ý tưởng hủy bỏ giao dịch kia ra khỏi đầu ...

Rốt cuộc cũng đứng dậy, lau khô thân thể, mặc áo ngủ vào, dùng máy sấy thổi khô tóc rồi Lâm Y chậm rì rì bước ra khỏi phòng tắm.

Người đàn ông vẫn ngồi yên lặng nơi sofa, có khác chăng là lúc này trên tay có thêm một ly rượu. Lâm Y chỉ liếc hần một cái, chậm rãi đi đến bên giường, như có tâm sự cứ đôi mắt nhìn về phía chân trời xa xăm ngoài cửa sổ.

Người đàn ông ngoái đầu lại nhìn cô gái này giờ vẫn lẳng lặng ngồi bên giường, chậm rãi đặt chiếc ly trên tay xuống, đứng dậy bước đến ngồi bên cạnh cô, thoáng cúi đầu nhìn cho rõ biểu tình trên mặt cô nhưng Lâm Y chỉ xem như không nhìn thấy hần.

Cánh tay người đàn ông vươn ra, đáp xuống bả vai cô gái, hơi thở ái muội phát qua mặt cô, 'Đang nghĩ gì vậy?'

'Chúng ta chỉ đang thực hiện giao dịch, không cần thiết phải cho anh biết tôi đang nghĩ gì!' Giọng cô gái lạnh như băng, như muốn cự tuyệt người ngoài ngàn dặm. Đúng mà, cô chỉ là muốn đến đây làm giao dịch, không cần phải nói quá nhiều với hần. Đợi giao dịch hoàn thành, tất cả cũng sẽ kết thúc!

Người đàn ông hơi nhú mày. Sự thay đổi thái độ quá đột ngột của cô gái khiến hần chắc chắn là có vấn đề ở đâu đó nhưng là, vấn đề nằm ở đâu chứ? Hần thật sự không biết!

Đưa tay nâng cằm cô gái lên, hần buộc cô gái nhìn thẳng vào mình, ánh mắt sắc bén như đang dò xét cô. Cô gái ngoảnh đầu muốn tránh khỏi hần nhưng vô ích, đôi mắt đen láy chỉ đành nhìn thẳng vào mắt hần, giọng lạnh lùng nói: 'Buông ra!'

Người đàn ông nhìn chằm chằm cô gái, khóe môi chậm rãi câu lên một ý cười, giọng nói thật trầm thấp mê người: 'Được thôi, tôi không hỏi em đang nghĩ gì nữa. Vậy chúng ta trực tiếp làm giao dịch, em thấy sao?'

Lâm Y nhìn hần trừng trừng không nói tiếng nào. Người đàn ông ním cười đẩy cô ngã xuống giường, chân cô vẫn còn vất vèo nơi thành giường. Thân thể người đàn ông thuận đà áp xuống, cô gái giãy dụa, hai chân không ngừng đá loạn.

'Ồ, giao dịch em không làm nữa sao?' Người đàn ông chế trụ cô gái khiến cô không thể động đậy mảy may, khóe môi treo nụ cười nhìn xuống cô gái đầy tức tối dưới thân.

'Không làm thì không làm!' Cô gái cắn chặt môi. Tuy rằng đây chỉ là một cuộc giao dịch nhưng vừa nghĩ đến dưới thân người kia từng có rất nhiều phụ nữ thì Lâm Y cảm thấy chán ghét không thôi, càng quan trọng hơn là, chuyện những tấm ảnh đã được giải quyết!

Người đàn ông hơi mị mắt dò xét cô gái dưới thân, đầu không ngừng chuyển động, tìm tòi xem rốt cuộc nơi nào chọc giận cô gái này khiến cho tính quật cường của cô lại bắt đầu trỗi dậy ... nhưng hẳn quả thật nghĩ không ra có điều gì không đúng!

'Giao dịch này cho dù hủy bỏ anh có thể lập tức tìm được người khác thay thế, cũng có mất mát gì đâu!' Cô gái lầm bầm nói.

'Tìm người khác thay thế?' Đôi mày người đàn ông chau càng chặt hơn, hẳn nhìn cô, dần dần như hiểu ra điều gì, môi hẳn hơi gọi lên ý cười, giọng trêu tức nói: 'Em đang ghen với người phụ nữ khác sao?'

Lâm Y kinh ngạc nhìn hẳn, người này cũng quá tự kỷ thôi, 'Ghen? Tôi ghen cái gì chứ? Tôi ... tôi chỉ là ngại hẳn!'

'Ý em nói tôi hẳn?' Người đàn ông chau mày.

'Anh hẳn! Có nhiều người phụ nữ như vậy còn không hẳn sao?' Cô gái đang lúc áo nào, nói năng bất chầu hậu quả.

'Em thấy tôi chơi đùa với rất nhiều phụ nữ sao?' Người đàn ông tức giận nói, ánh mắt hẳn không ngừng phát ra tín hiệu nguy hiểm.

'Tôi đúng là không thấy nhưng nhìn gian phòng đầy quần áo nữ kia thì không phải là biết rồi sao!' Cô gái không chút yếu thế.

Thì ra là như vậy! Người đàn ông rốt cuộc cũng hiểu! Tín hiệu nguy hiểm trong nháy mắt được giải trừ, ánh mắt người đàn ông liền trở nên nhu hòa, hẳn nhìn cô gái trên mặt đầy vẻ áo nào dưới thân với vẻ đầy hứng thú, hơi hột nói: 'Tất cả quần áo trong gian phòng đó hôm nay mới vừa được đưa đến!'

Mắt Lâm Y khẽ chớp nhưng giọng nói vẫn cứng rắn như cũ: 'Ai mà tin nổi! Anh nói sao mà chẳng được!'

Người đàn ông không nói nữa, hẳn lật người rời khỏi cô gái vươn tay kéo cô vào lòng, trong sự giãy dụa vô ích của cô, kéo cô đi về hướng gian phòng kia.

Đứng trước hàng hàng những dãy quần áo, hẳn đặt cô xuống, lạnh lùng nói: 'Em nhìn cho kỹ đi, mỗi một bộ trang phục ở đây có phải đều còn nhãn mác hay không? Kích cỡ của mỗi một bộ có phải đều giống nhau hay không?'

Lâm Y trở mắt nhìn tủ quần áo kia, còn thực sự cầm lên xem xét, xem hết một hàng, quả thật đều cùng một size, đó cũng là size quần áo của cô. Nuốt nước bọt, cô không nhìn tiếp nữa, miệng lầu bầu: 'Anh làm sao biết tôi mặc quần áo size gì chứ?'

Người đàn ông thấp đầu nhìn xuống cô gái đang không dám nhìn mình kia, khoe môi hơi câu lên: 'Có thứ gì của em mà tôi không biết chứ? Số đo ba vòng của em, thậm chí chân em dài bao nhiêu, tôi đều biết hết ...'

Lâm Y vốn không biết, khi cô bị coi như là lễ vật mang đến cho hẳn, lúc cô mê man nằm trên chiếc giường bạch ngọc kia, Lý Tân đã toàn bộ đo qua một lần ...

Lâm Y hơi đỏ mặt nhưng vẫn mạnh miệng nói: 'Cũng có thể những cô gái mà anh đã từng chơi đùa có cùng một số đo thì sao?' Nhưng rất nhanh cô đã nhớ ra, tối hôm qua khi cô đến đây vẫn còn phải dùng áo ngủ của hẳn!

Những cô gái có cùng số đo? Em thật sự nghĩ người cũng như là đồ chơi sao? Người đàn ông kinh ngạc đến không còn gì để nói ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Giao Dịch Ngày Thứ Ba (3) - Thực Hiện Giao Dịch

Cô gái vẫn lẳng lặng không nói tiếng nào bước ra khỏi phòng thay quần áo. Từ đầu đến cuối cô không liếc mắt nhìn hẳn một lần, chỉ mãi cúi thấp đầu, đứng ở giữa gian phòng ngủ tối mờ mờ, cô chợt không biết nên ngồi ở đâu thì thích hợp nên chỉ đành đứng yên bất động!

Người đàn ông lẳng lặng đứng sau lưng cô, hẳn xoay người cô lại để cô đối mặt với mình, vòng tay qua thắt lưng mảnh khảnh của cô, cúi thấp đầu nhìn cô, giọng nói trêu tức lại vang lên: 'Có phải em đã thích tôi rồi không?'

'Hả? Sao lại có thể chứ, anh đừng tự kỷ quá!' Sau phút ngạc nhiên, cô lạnh lùng hừm một tiếng.

'Vậy tại sao em lại ghen?' Người đàn ông vẫn hứng thú dạt dào với chủ đề này.

'Tôi nói rồi, tôi không ghen!' Lâm Y gấp đến độ mặt tái tía, 'Tôi với anh chỉ là giao dịch. Tôi chỉ hy vọng người cùng tôi giao dịch là người sạch sẽ một chút, có chừng mực một chút chứ không phải người xằng bậy!'

Nhìn thấy trên môi người đàn ông vẫn treo nụ cười giễu cợt, cô tức giận bổ sung: 'Cũng như anh vậy thôi, anh chắc cũng không muốn cùng một cô gái không sạch sẽ giao dịch chứ?'

Nói đến đây, chợt nghĩ đến điều gì, cô im bất, cô nhớ đến Lãnh Nghị. Hiện giờ đối với Lãnh Nghị mà nói, Lâm Y cô đã là một cô gái không sạch sẽ rồi! Lãnh Nghị! Lãnh Nghị! Trong nháy mắt mắt cô mất đi ánh sáng, âm đạm, thất thần.

Người đàn ông nhìn thấy mắt cô chợt âm đạm, nhẹ chau mày: 'Em lại thế nào nữa?'

'Giờ tôi cũng là một cô gái không sạch sẽ!' Cô gái thì thào.

Người đàn ông sững người, lập tức hiểu ngay cô đang nghĩ về điều gì. Dưới chiếc mặt nạ sóng mắt hấn xao động dữ dội, hấn dùng sức ôm cô thật chặt, một tay giữ lấy sau gáy cô để cô đối diện với mình, giọng ôn nhu nói: 'Trong mắt tôi, cô là sạch sẽ nhất!'

Hàng mi dài của Lâm Y khẽ rung động, lặng yên nhìn gương mặt bí ẩn kia, không nói một lời.

Người đàn ông cũng nhìn cô, tuy ánh sáng yếu ớt nhưng cảm giác thanh thuần vẫn như cũ, ánh mắt hấn dần chuyển đến chiếc miệng nhỏ xinh kia, ánh mắt càng lúc càng nhu hòa.

'Nhảy múa cho tôi xem, được không?' Giọng người đàn ông thật nhẹ, mang theo từ tính mê người.

Đáy mắt cô gái thoáng qua một tia kinh ngạc: 'Nhảy múa? Anh thích xem nhảy múa sao?'

Độ cong khóe môi của người đàn ông càng nhếch cao: 'Ừm ... tôi thích nhìn động tác xoay tròn của cô!'

'Ừm, vậy được! Tôi nhảy!' Chuyện này thật đơn giản, Lâm Y đáp ứng ngay.

Người đàn ông ôm cô gái đến trước cửa phòng tắm, mở cửa để ánh sáng từ phòng tắm chiếu vào phòng ngủ. Hấn đặt cô gái nơi ánh sáng chiếu đến, 'Nhảy ở đây đi! Nhảy đến khi tôi vừa lòng mới thôi!' Nói rồi hấn lùi lại mấy bước ngồi xuống chiếc sofa trong bóng tối.

Ánh sáng nhu hòa từ phòng tắm chiếu trên người cô gái, thân thể với những đường cong lung linh xinh đẹp bọc trong chiếc áo ngủ màu trắng mỏng như cánh ve, thấp thoáng như ẩn như hiện mang theo vô hạn dụ hoặc ... Ánh mắt người đàn ông càng lúc càng nhu hòa.

Cô gái chậm rãi bắt đầu, nhảy múa đối với cô mà nói giống như chuyên ngành thứ hai vậy, tràn ngập tự tin Cô giống như một cánh bướm xinh đẹp nhẹ nhàng tung bay trong làn ánh sáng nhu hòa kia ... Người đàn ông hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn đắm đắm không hề chớp.

Xoay tròn, Lâm Y kiễng mũi chân, chậm rãi xoay tròn, chiếc áo ngủ tơ lụa màu trắng cũng xoay tròn theo, thân thể lung linh xinh đẹp như ẩn như hiện ... đẹp như một bức tranh ...

Thâm tình trong đáy mắt người đàn ông như sóng biển cuộn cuộn dâng trào, hình bóng xinh đẹp xoay tròn kia như nhập làm một với một hình bóng trong đầu hấn. Gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tươi cười, thân hình nhỏ nhắn, váy áo màu trắng ...

'Họa Nhi ...' Người đàn ông thấp giọng thì thầm, không kìm lòng được đứng dậy đi về phía cô gái đang xoay tròn kia ...

Thấy người đàn ông đi đến gần, cô gái dần chậm lại động tác. Hấn vươn tay, cả người cô gái lọt thỏm trong lòng người đàn ông, cô thấp thoáng nhìn thấy đáy mắt hấn tràn đầy nhu tình, thật nồng đượm..

Thâm tình nồng đượm kia khiến cô gái ngây người ...

Đang lúc cô còn chưa hoàn hồn thì đôi môi với những đường nét rõ ràng đã áp xuống đôi môi anh đào của cô, bàn tay to của hấn xuyên qua mái tóc dài của cô, cô định sau ót, chiếc lưới phóng túng, tham lam hút lấy sự ngọt ngào của cô.

Cô gái có chút choáng váng, dùng sức muốn gỡ khỏi vòng tay của người đàn ông nhưng rõ ràng chỉ là công dã tràng ...

Hô hấp của người đàn ông dần trở nên dồn dập, Lâm Y cũng khản trương theo, giao dịch đã tiến hành được hai ngày nhưng cô vẫn chưa trả giá gì cả, cô cảm giác rất rõ ràng, hôm nay là trốn không thoát.

Môi người đàn ông vẫn ẩm áp mà không mất đi sự nóng bỏng áp xuống đôi môi anh đào khiến người ta say mê kia, đai lưng chiếc áo ngủ dưới bàn tay của người đàn ông chậm rãi trượt xuống để lộ thân thể hoàn mỹ như ngọc, dán sát vào lòng người đàn ông.

Bàn tay to của người đàn ông trượt trên làn da bóng loáng như một loại tơ lụa thượng hạng kia, thân thể mạn diệu kia hơi run lên, sau đó đã bị đặt xuống nhẹ nhàng, thân hình cao lớn của người đàn ông cũng theo đó áp xuống, bàn tay lướt qua nơi đỉnh núi, trượt xuống vùng bụng bằng phẳng ...

Thân thể cô gái có chút co quắp, đôi mắt lóe lên những tia sợ hãi, cô cố gắng khống chế sự hoảng loạn của chính mình. Ừm, đây là giao dịch, là cái giá mình chấp nhận trả, hưởng gì anh ta đã thực hiện rồi, đã giúp cô giải quyết chuyện những bức ảnh, hồi báo một lần thì cũng nên thôi ... Cô gái không ngừng làm tâm lý kiến thiết, thuyết phục chính mình.

'Tôi ... sợ đau ...' Cô gái rút cuộc tránh được khỏi đôi môi nóng rực của người đàn ông, tìm đại cho mình một cái cớ ngu ngốc, đó cũng là cái cớ hôm qua cô đã dùng.

Đôi môi người đàn ông câu lên một đường cong đẹp đẽ trong bóng tối, giọng nói ôn hòa của hấn từ tốn vang lên: 'Ừm, tôi sẽ nhẹ nhàng ...'

Cô gái nhất thời im bật.

Nhẹ nhàng tách hai chân thon dài, nhẹ nhàng áp thân thể xuống, đôi tay cô gái vẫn cứng rắn chống nơi ngực hấn cố gắng đẩy ra, người đàn ông thoáng chau mày nhìn cô gái thì thấy gương mặt nhỏ nhắn rõ ràng đầy ngập sợ hãi.

Chiếc váy xoay tròn kia, gương mặt thanh thuần xinh đẹp nhỏ nhắn kia lại hiện lên trước mắt hấn, nhu tình trong mắt người đàn ông thoáng chốc như sóng triều cuộn cuộn dâng lên, hấn nhẹ nhấc đôi tay đang chống nơi ngực mình ra, trầm người xuống ...

'A ... đau ... nhẹ chút ...' Cô gái hít sâu một hơi, không nhìn được kêu lên hai tay liều mạng đâm vào lồng ngực rắn chắc của người đàn ông.

Chật quá, người đàn ông không dùng sức quá mạnh. Hấn cắn chặt môi, tận lực ôn nhu cực điểm, chỉ mong không thương hại đến cô gái...

Chừng như cảm nhận được người đàn ông đang nỗ lực khắc chế chính mình, cô gái cắn chặt cánh môi, cố kìm nén tiếng kêu, nhắm chặt mắt, trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng ...

Người đàn ông cũng như cảm nhận được cô gái đang cố nhẫn, hấn hơi ngừng lại, nhẹ nhàng vỗ về thân thể cô gái, giọng thật ôn nhu: 'Thả lỏng đi, thả lỏng sẽ không đau ...'

'Ừ!' Ngón tay cô gái khấp sâu vào da thịt người đàn ông, trong hơi thở dồn dập giọng nói có chút ầm ạch: 'Anh ... mau đi ...' Người đàn ông này, sao lại có thể kiên trì lâu như vậy!

Không biết qua bao lâu, cũng không biết kết thúc thế nào, cô gái chỉ biết thân thể mình như bị ngâm trong mồ hôi, cô thật muốn đi tắm nhưng gượng thật lâu cũng không ngồi dậy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Giao Dịch Ngày Thứ Tư (1) - Tên Cạn Bã Lại Xuất Hiện

Vẫn như lệ thường người đàn ông đã rời đi trước khi cô gái tỉnh dậy, ngày hôm sau lúc Lâm Y thức giấc thì bên cạnh đã trống không. Cô động dậy thân thể, cảm giác đau nhức truyền đến từ nơi thắt lưng khiến cô lập tức tỉnh táo lại, nhớ lại buổi tối hôm qua, mặt cô chột đỏ bừng..

Nhưng đây là giao dịch, cô cần phải trả giá! Còn may, đã qua ba ngày rồi ...

Buổi trưa, Lâm Y đang ở trong văn phòng thì nhận được điện thoại của Trương Tiểu Mạn, giọng cô đầy vui mừng: 'Lâm Y, tối nay mình mời bạn ăn cơm ... Cảm ơn bạn giới thiệu cho mình vào làm ở LS quốc tế!'

'Được thôi ... Làm việc ở đó có tốt không?' Lâm Y mỉm cười, Trương Tiểu Mạn người này thật dễ thỏa mãn.

'Ừm, tốt lắm ... đó là LS quốc tế mà! Cho dù ở trong đó làm lao công mình cũng rất mãn nguyện! Mình chưa bao giờ nghĩ được vào đó làm nha! Lâm Y, bạn nhờ vào quan hệ của ai vậy?' Giọng Trương Tiểu Mạn đầy ngạc nhiên lẫn mừng rỡ ...

'Ừm ... một người quen ... bọn họ thu mua trường đại học H của chúng ta ...' Lâm Y đáp ứng nói.

'Rốt cuộc là ai chứ? Giữ kín như vậy!' Trương Tiểu Mạn truy đến cùng không tha.

'Là ... là ... Ngải Mỹ!' Lâm Y đành nói đại.

'Ngải Mỹ? ... Ồ, có phải là thư ký của vị tổng giám đốc kia không?' Trương Tiểu Mạn kinh ngạc hỏi, 'Lâm Y, cô thư ký đó thật tài giỏi ... Hôm đó cô ấy đến bộ phận PR của mình, thật có khí thế ... Còn vị tổng giám đốc kia nữa ...'

'Ừm ... À .. tối nay chúng ta lại nói tiếp có được không? Mình còn việc phải làm!' Lâm Y vội vàng tìm một cái cớ rồi cúp máy.

Lúc tan tầm Lâm Y vừa bước ra khỏi cổng trường thì đã nhìn thấy một chiếc Lamborghini trắng, chú Ngô vừa nhìn thấy Lâm Y vội vàng lái xe đến gần, mỉm cười nhìn cô chào hỏi: 'Lâm tiểu thư, cô muốn đi đâu?'

'Tôi có hẹn với bạn cùng đi ăn cơm!' Lâm Y mỉm cười.

'Được, ở đâu, tôi đưa cô đi!' Chú Ngô vừa nói vừa mở cửa sau xe, nhìn Lâm Y nói, 'Lên xe đi!'

'Chú Ngô, sau này chú không cần đến đón tôi đâu. Tôi thật sự không cần chiếc xe này!' Lâm Y bắt an nói.

'Lâm tiểu thư, nếu như cô không cần chiếc xe này vậy tôi thất nghiệp rồi ...'

'...' Lâm Y nhất thời không biết nói sao, nhìn chú Ngô rồi lẳng lặng bước về phía xe ...

Trong một nhà hàng loại trung, Trương Tiểu Mạn đang đứng nơi cửa chờ Lâm Y thì nhìn thấy một chiếc Lamborghini trắng từ xa chạy đến, nó chói mắt như vậy, ánh mắt Trương Tiểu Mạn không dừng được cứ nhìn mãi, nào ngờ chiếc xe lại ngừng trước cửa nhà hàng.

Thấy Lâm Y từ trên xe bước xuống, mắt Trương Tiểu Mạn trong chớp mắt trùng to, cô nhìn Lâm Y như không thể tin được chạy đến: 'Lâm Y ...'

'Lâm tiểu thư, cô ăn xong cơm thì gọi cho tôi, tôi đến đón cô!' Chú Ngô từ ghế lái thò đầu ra, nhìn Lâm Y nói, thấy Lâm Y gật đầu ông mới lái xe rời đi.

Trương Tiểu Mạn kinh ngạc nhìn Lâm Y lại nhìn chiếc xe sang trọng đã đi xa xa, nhào đến trước mặt Lâm Y nhỏ giọng nói: 'Lâm Y, là ai vậy?'

'Một người bạn ...' Lâm Y nhìn bạn, ngượng ngáp nói.

'Bạn? ... Hình như là hơi già một chút ...' Trương Tiểu Mạn dè dặt nhìn Lâm Y, nhẹ giọng nói: 'Lâm Y, với điều kiện của bạn, có thể tìm được đối tượng tốt hơn ...'

Lâm Y ngăn người, ngừng bước chân hung hăng huých bạn một cái: 'Bạn nghĩ đi đâu vậy? Chú ấy chỉ là tài xế thôi!'

'Tài xế? Vậy chiếc xe kia là của ai?' Trương Tiểu Mạn nghi hoặc hỏi dồn.

'Bạn ...' Lâm Y bắt đầu dĩ nhiên, sốt ruột chuyển đề tài, 'Nói mình nghe công việc của bạn đi!'

'Ừ ...' Tiểu Mạn rất nhanh bị dời đi mục tiêu.

Vừa ngồi xuống bàn ăn, Trương Tiểu Mạn đã huyền thuyên không ngừng về công ty mới của mình. '... thật lớn nha, lại rất khí phái, đừng nói cái gì trường phòng phó phòng, ngay cả tổ trưởng của cái tổ nhỏ xíu của bọn mình cũng thật kiêu ngạo, chuyên môn vạch lá tìm sâu, mình mới vừa đến công ty mà, làm việc đương nhiên không rành rồi, ít nhiều cũng có sai sót mà ...'

'Vậy tổ trưởng của bạn có đẹp trai hay không?' Lâm Y cười hỏi.

'Đẹp trai nổi gì ... ừm, nhưng còn khá dễ nhìn ...' Trương Tiểu Mạn ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

'Vậy người ta có phải là thích bạn rồi hay không? Thích nên mới chuyên tìm những sai sót của bạn, mục đích chính là thu hút sự chú ý của bạn mà thôi ...' Lâm Y trêu Trương Tiểu Mạn.

'Trời, vậy mà bạn cũng nghĩ ra được sao!' Trương Tiểu Mạn kinh ngạc kêu lên, nhưng rồi mắt cô chợt lóe, cười hỏi: 'Nói đến đẹp trai, công ty mình đúng là không ít nha ... ừm, đẹp trai nhất bạn có biết là ai không?'

'Mình biết sao được ...' Lâm Y không nhịn được cười.

'Đẹp trai nhất đương nhiên là tổng giám đốc của bọn mình rồi ...' Tiểu Mạn hào hứng nói. Bàn tay cầm ly nước của Lâm Y chợt khựng lại, cô nhìn về phía Tiểu Mạn thì thấy mặt bạn mình chợt trở nên cực kỳ bí ẩn, 'Haizz, bình thường bọn mình nào có cơ hội gặp mặt, hôm đó mình ở cửa lớn, vừa hay nhìn thấy anh ta xuống xe ... Oa! Lần đầu tiên mình gặp được một người đẹp trai như vậy đó! Hơn nữa còn rất có khí thế ... chắc chắn ...'

Trương Tiểu Mạn chừng như đang say sưa trong hồi ức, về mặt hâm mộ cực điểm: 'Thật là rất lạnh, nét mặt lạnh lùng đến khiến người ta sợ ... Cũng phải thôi, điều kiện tốt như vậy, anh ta không cao ngạo thì ai cao ngạo? ... Vừa hay họ của anh ta cũng là "Lãnh" ...'

Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, nói như nhắc nhở: 'Chắc, bạn lại bắt đầu háo sắc rồi ...'

'Thật đó, bạn chưa gặp thôi ... Thư ký của anh ta, cái cô Ngải Mỹ mà bạn quen đó, thường ngày cũng rất cao ngạo, xa cách ...' Trương Tiểu Mạn gấp một món ăn, lại dè dặt nhìn Lâm Y, 'Lâm Y, bạn với Ngải Mỹ quan hệ có tốt không? Có cơ hội có thể giúp mình nói tốt vài câu không, để mình có cơ hội đổi một công việc khá hơn ... chính là loại công việc nhẹ nhàng mà tiền lương lại cao ấy ...'

'Trời, bạn sao lại như thế, mới được có mấy ngày thôi mà ...' Lâm Y cố làm ra vẻ kinh ngạc nói.

'Bạn mới kỳ đó, có quan hệ lại không biết tận dụng, thật phí phạm ...' Trương Tiểu Mạn cũng không lộ vẻ yếu thế.

'...' Lâm Y nhất thời không biết nói sao.

Hai người vẫn luôn hào hứng trò chuyện cho đến khi ăn xong bữa cơm, Trương Tiểu Mạn hào hứng đề nghị cùng đi Karaoke, Lâm Y không phản đối vì thế Tiểu Mạn gọi điện thoại rủ các bạn khác cùng đến ...

Trong phòng bao, một đám bạn học đang ôm micro hát say sưa thì một nhân viên phục vụ đến trước mặt Lâm Y lễ phép hỏi: 'Xin hỏi cô là Lâm Y phải không?'

'Phải đó!'

'Lâm tiểu thư, bên ngoài có người tìm cô!'

Lâm Y vội vàng bước ra cửa thì thấy hai người đàn ông cao to bỏ nhào về phía cô, Lâm Y chưa kịp kêu lên tiếng nào thì đã bị nhét vào một chiếc xe màu lam, trong xe kéo rèm tối mịt, khi cửa vừa sập lại thì đèn chột sáng lên, nụ cười hung ác của Mạc Hưng hiện ra trước mắt Lâm Y, trên tay hắn đang đùa nghịch một chiếc máy ảnh.

'Lâm tiểu thư, tôi không biết cô tìm ai giúp đỡ mà làm mấy tấm ảnh kia bị hủy sạch hết, nhưng không sao cả, tôi bây giờ sẽ giúp cô chụp lại một xấp ảnh khác, đảm bảo hấp dẫn hơn những tấm ảnh bị chỉnh sửa kia nhiều, tôi sẽ để cho cư dân mạng đều nhìn thấy, hình tượng chân thực của ngọc nữ trường đại học H là thế nào!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Giao Dịch Ngày Thứ Tư (2) - Tôi Muốn Trở Về

Lâm Y khiếp sợ nhìn Mạc Hưng, vừa giãy giụa vừa tức giận rống lên: 'Mạc Hưng, anh dám? Tên cận bã này, tôi nhất định sẽ không tha cho anh!'

'Cô nói thử xem tôi dám hay không? Tôi muốn để cho cô sau này không còn mặt mũi nào gặp người!' Mạc Hưng hung hăng quăng cho Lâm Y một tát tai, máu bắt đầu rỉ ra từ khóe miệng cô, lại mắng: 'Nữ nhân hạ tiện này! Dám đấu với Mạc Hưng ta ... Lần này ta muốn xem thử ai có thể giúp cô nữa!'

Lúc này chiếc xe thương vụ chột thẳng lại một tiếng chói tai, tất cả những người bên trong xe theo quán tính đều đổ ập về trước, Mạc Hưng tức giận mắng tên lái xe: 'Lái xe kiểu gì vậy hả?'

'Mạc thiếu, phía trước có người chắn đường ...' Lái xe phân trần. Đám người Mạc Hưng vừa liên thanh mắng vừa nhóm người về phía trước nhìn xem thì từ cửa sổ xe đã vang lên một tiếng động lớn, cửa kính xe hai bên đã bị đập vỡ, đập cửa là mấy người áo đen cao lớn vạm vỡ, họ không nói tiếng nào mà bước thẳng đến mở cửa xe.

Mấy tên đồng bọn của Mạc Hưng nào phải đối thủ của bọn họ, chỉ mấy phút ngắn ngủi đám người Mạc Hưng mặt mũi đều bầm dập nằm lê lết trong xe kêu rên không ngừng. Những người áo đen đỡ Lâm Y ra ngoài, bước đến một chiếc xe khác.

Xe chỉ chạy mấy phút rồi dừng lại ở một đoạn đường hẻo lánh, một người đàn ông lễ phép nói với Lâm Y: 'Lâm tiểu thư, xin mời xuống xe! Lý tỷ đang đợi cô!'

Lâm Y vừa liếc mắt đã nhìn thấy một chiếc xe màu đen khác đang đậu, Lý Tân thân mặc một chiếc áo khoác màu đen đứng trước đầu xe, mặt không chút biểu cảm nhìn Lâm Y đang đến gần, chỉ nói một chữ: 'Đi!' sau đó ngồi vào xe, Lâm Y ngập ngừng một giây rồi cũng ngồi vào.

Nhìn gương mặt lạnh lùng của Lý Tân, Lâm Y nhỏ giọng nói: 'Hôm nay anh ta có việc, tôi muốn về ký túc xá ...'

'Không được, thiếu gia đã có lệnh, trong kỳ hạn giao dịch của hai người, bất kể thiếu gia có ở đó hay không mỗi buổi tối cô đều phải ở bên kia!' Lý Tân lạnh nhạt nói nhưng trong ngữ điệu không cho phép người ta cự tuyệt. Lâm Y thoáng chau mày, không hé môi nữa.

Lý Tân thoáng ngừng lại, chùng như đang suy tư điều gì, một lúc lâu sau cô mới lại lên tiếng: 'Thiếu gia nhà chúng tôi xem trọng cô là vinh hạnh của cô ... Nếu như cô có thể giúp thiếu gia sinh một đứa bé, cô muốn gì cũng đều được cả!'

'Cái gì? Sinh con?' Lâm Y nhìn Lý Tân bằng ánh mắt không thể tin, giọng cực kỳ kiên định: 'Không thể nào!' Muốn cô cùng một người không kẻ là quen biết, ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy qua sinh con? Cho cô hết tiền bạc trên đời này Lâm Y cô cũng không cần!

Lý Tân không nói gì, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Trong phòng ngủ cực kỳ yên tĩnh, căn phòng vẫn như trước tối om, Lâm Y cũng không mở đèn, mấy ngày nay cô đã quen với bóng tối, nếu như mở đèn ngược lại lại cảm thấy có chút kì quái.

Tắm xong Lâm Y đứng bồn thần trong căn phòng ngủ rộng lớn kia, nhất thời không biết nên làm gì. Cô dờ dẫm bước đến sofa, ngồi xuống, đôi mắt đen láy ngời sáng trong bóng tối, mấy ngày gần đây quả thực đã xảy ra quá nhiều chuyện, cô thật sự rất hoài niệm những ngày tháng bình yên cũ nhưng thời gian đã qua có trở lại bao giờ!

Những chuyện quá khứ từng màn một lần lượt hiện lên trong đầu cô. Lâm Y thở dài một tiếng, cứ thế mơ mơ màng màng ngủ quên trên sofa.

Quá nửa đêm, một chiếc máy bay tư nhân chậm rãi đáp xuống sân bay, sau đó một bóng dáng cao lớn từ bên trong khoang bước ra ... Lúc gần một giờ sáng, bóng dáng cao lớn kia xuất hiện trước căn biệt thự sang trọng như cung điện kia ...

Mở cửa phòng ngủ, ánh mắt người đàn ông quét về chiếc giường rộng rãi kia trước, trống không! Mày anh ta hơi chau lại, chậm rãi lấy điện thoại trong túi ra, bấm thủ hạ kia của hắn làm việc kiểu gì vậy? Ánh mắt sắc bén vô tình lướt qua sofa, bàn tay đang ấn phím chợt dừng lại.

Trên sofa rõ ràng có một bóng người nho nhỏ đang nằm! Đôi mày đang chau chặt của người đàn ông dần dần ra, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa, trong đáy lòng một cảm giác ấm áp cuộn cuộn dâng lên ...

Có người vì anh giữ một căn phòng trống, cảm giác này thật tốt! Xem ra quyết định trở về lúc nửa đêm nửa hôm thế này quả thực không sai ...

Đặt điện thoại trở vào túi, người đàn ông chậm rãi bước đến sofa cúi đầu nhìn cô gái đang ngủ say sưa, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, không chút phí sức ôm thân thể nhỏ nhắn kia đặt lên giường, nhẹ nhàng kéo chăn lên đắp cho cô rồi ngồi xuống bên cạnh, quyến luyến nhìn gương mặt đang chìm trong giấc ngủ kia.

Một lúc sau hắn mới đứng dậy, cởi áo khoác, ném cravat lên sofa, đi đến trước tủ quần áo, lấy ra một chiếc áo ngủ rồi đi vào phòng tắm ...

Khi người đàn ông bước ra thì thấy trên tay có thêm một chiếc mặt nạ bạc, hắn đi đến trước giường, đặt chiếc mặt nạ vào trong tủ đầu giường, nhẹ nhàng cởi áo ngủ, lật chăn nằm xuống cạnh cô gái. Hắn vươn cánh tay, nâng đầu cô gái cho gối vào khuỷu tay mình, một tay thì xoay người cô lại để mặt cô hướng vào ngực hắn.

Bị làm rộn, cô gái mơ màng tỉnh lại, nhấp nháy đôi mắt mập mạp cô nhìn quanh căn phòng tối om, chừng như chợt nhớ ra mình đang ở đâu, cô không phản kháng, chỉ thấp giọng thì thào: "Không phải anh nói hôm nay không về sao?"

"Muốn trở về!" Trong bóng tối khoe môi người đàn ông nhẹ câu lên. Cô gái không lên tiếng nữa, con buồn ngủ ập đến khiến cô mơ màng cứ thế gối đầu lên khuỷu tay người đàn ông tiếp tục ngủ.

Bàn tay to đang đặt nơi eo cô nhẹ nhàng vuốt ve, thắt lưng kia sao lại nhỏ như thế chứ, chừng như chỉ bằng một nắm tay, nơi đầy đặn của cô gái mềm mại ấm áp dán sát vào ngực người đàn ông, không kìm lòng được, bàn tay to của người đàn ông nhẹ nhàng nắm giữ nó, xúc cảm thật tốt ...

Bàn tay người đàn ông lưu luyến không rời, hắn cúi đầu âu yếm đặt lên trán cô gái một nụ hôn, hơi nhóm người lật cô gái lại, bàn tay bắt đầu không an phận lướt trên vùng bụng bằng phẳng kia ...

Cảm giác nóng rực khiến cô gái lần nữa mở mắt, bàn tay nhỏ nhắn giữ chặt những ngón tay đang dò xét của người đàn ông, giọng lười lỉnh nói: "Tôi muốn ngủ ..."

Tay người đàn ông thoáng dừng lại, cánh môi nhẹ dán lên vành tai cô gái, nhẹ giọng nói: "Em cứ ngủ, tôi sẽ nhẹ nhàng ..."

"Nửa đêm rồi ..." Cô gái thoáng nhíu mày.

"Dù sao chỉ còn lại nửa đêm, hay là chúng ta làm đến trời sáng ..." Khoe môi người đàn ông nhẹ câu lên.

Cô gái chợt trừng mắt, thần trí đã hoàn toàn tỉnh táo: "Không ... một đêm chỉ được một lần!"

Khoe môi người đàn ông lại câu lên, lần này rất rõ ràng nhưng giọng nói vẫn nhỏ nhẹ: "Một lần thì một lần ..." Hắn nhẹ xoay người cô lại, chậm rãi tiến vào.

Người đàn ông cúi đầu ngấu nghiêng mút lấy đôi môi anh đào, mềm mại, thơm ngọt, chỉ là hàm răng kia vẫn cắn chặt. Người đàn ông nhẹ nâng cằm cô lên, cô gái khẽ hừ một tiếng, lưỡi người đàn ông liền mạnh mẽ tiến vào, phóng túng quấy đảo ...

"Anh nhẹ chút, tôi đau ..."

"Biết rồi, em thả lỏng một chút ..." Theo thân thể dần trầm xuống của người đàn ông, tiếng ngâm nga của cô gái cũng vang lên, môi người đàn ông thì thâm bên tai cô gái: "Em cứ ngủ ..."

Hừm! Cô gái vừa bực mình vừa buồn cười! Thế này thì ngủ thế nào được?

Nhưng người đàn ông không giữ lời hứa, hắn không ôn nhu như tối qua mà thêm phần dùng sức, cô gái cố gắng điều chỉnh tâm thái của mình, cố gắng thích ứng với sự mạnh mẽ của người đàn ông, quả nhiên cảm giác khó chịu giảm đi không ít ...

Người đàn ông chừng như cảm nhận được chút thay đổi nơi cô, khoe môi hắn nhẹ câu lên, vừa lướt động lại không quên nhìn cô gái dưới thân, khen ngợi: "Có tiến bộ ..."

Cô gái cắn chặt môi, cố gắng để chính mình không phát ra tiếng, chỉ coi như không nghe thấy câu nói vừa rồi, chịu đựng sức nặng trên người, để cảm giác kịch liệt cuốn lấy mình ...

Chương 39: Giao Dịch Ngày Thứ Năm (1) - Bắt Một Người Đàn Ông Làm Đồ Chơi Cho Em

Ngày hôm sau đi làm bình yên vô sự, Lâm Y vội vội vàng vàng ăn chút cơm rồi trở về ký túc xá. Đã mấy ngày không trở về, đồ đạc trong căn phòng nhỏ của cô nơi ký túc xá của cô đã phủ một lớp bụi mỏng. Lâm Y lau chùi thật sạch sẽ, dọn dẹp đồ đạc gọn gàng đầu vào đầu cuối mới thở vào một hơi nhẹ nhõm.

Hải lòng nhìn thành quả lao động của mình, Lâm Y ngồi xuống chiếc ghế nhỏ đầu giường, đôi mắt đen trong suốt nhìn một cách vô định về phía chân trời xa xa, bất chợt nhớ lại, hôm đó Lãnh Nghị cũng ngồi ở chiếc ghế này, cũng nhìn xa xăm ngoài cửa sổ thế này.

Nơi nào đó trong tim khẽ rung động, đã mấy ngày rồi không gặp được Lãnh Nghị, cũng không nhận được bất cứ cuộc điện thoại hay tin nhắn nào, từ sau ngày Lâm Y nói những lời kia, hoa tươi cũng không còn được đưa đến nữa ...

Haizz, anh ta là người như thế đó, lạnh lùng vô tình, nhất định sẽ không dễ dàng gọi điện hay nhắn tin cho ai!

Một nỗi nhớ chợt dào dạt dâng lên trong lòng như một vì sao sáng lóe lên trên bầu trời đêm ...

Lãnh Nghị chính là vì sao đó, xa xôi không thể nắm bắt ... Lâm Y có chút rầu rĩ, cô quấy quấy đầu, muốn ép buộc bản thân thu lại nỗi nhớ mong đó nhưng nó như mọc rễ trong lòng cô vậy, không có cách nào không chế cho nó khỏi lan tràn ...

Chuông điện thoại chợt reo lên ngắt đứt dòng suy tư của Lâm Y, trên màn hình hiện lên một cái tên quen thuộc, Lăng Nhất Phàm. Mắt Lâm Y khẽ xao động, cô ấn phím, đầu bên kia truyền đến giọng nói ấm áp quen thuộc của Lăng Nhất Phàm: 'Lâm Y, em khỏe không?'

'Em tốt lắm ... còn anh?' Lâm Y điềm đạm trả lời.

'Anh cũng rất tốt, công việc rất thuận lợi ... ừm, chỉ là rất muốn gặp em!' Giọng nói của Lăng Nhất Phàm tràn đầy nhu tình, chuyển khảo sát ở nước ngoài rất thuận lợi, kế hoạch phát triển của Lăng thị xí nghiệp ra nước ngoài cũng đã như tên lửa trên cung, có thể thực hiện bất cứ lúc nào ...

'Ừm ... anh nhớ giữ sức khỏe ...' Lâm Y điềm đạm đáp lời.

Chấm dứt cuộc nói chuyện với Lăng Nhất Phàm không bao lâu thì Lý Tân đã gọi điện đến. Lâm Y nhìn đồng hồ, chín giờ đúng! Sao họ lại đúng giờ đến thế chứ? Nói giờ nào liền nhất định đến giờ ấy! Lâm Y vừa nghĩ vừa khóa cửa bước xuống lầu, trong lòng thầm tính xem còn cách kỷ hạn mấy ngày, đợi khi hết kỷ hạn, tất cả sẽ trở lại bình thường. Ừm, nhất định thế!

Dưới lầu tối om nhưng vẫn nhìn thấy rõ hai chiếc xe, Lý Tân đứng ở chiếc xe xa hoa đầu phía sau, Lâm Y nhìn thấy cô, do dự một lát rồi vẫn bước đến.

Lý Tân thay cô mở cửa xe, khi Lâm Y khom người chuẩn bị bước vào mới phát hiện đã có một người ngồi ở đó từ bao giờ, quần áo tây trang trắng thớm, chiếc mặt nạ màu bạc vẫn như cũ che dấu không được những đường nét tuấn mỹ trên gương mặt hắc, có thêm chiếc mặt nạ bạc hắc hắc như có thêm một phần tà tử bí ẩn.

Lâm Y ngẩn người, động tác tiến vào hơi khựng lại, cô nhìn hắc, giọng nhỏ xú: 'Sao anh lại đến đây?'

'Tôi không đến được sao? Người đàn ông hơi câu môi, một tay duỗi ra kéo Lâm Y đang còn do dự nơi cửa xe vào bên trong khoang xe rộng rãi, cửa xe cũng đóng sập sau lưng cô rồi xe bắt đầu nổ máy.

Bàn tay người đàn ông vẫn đặt nơi thắt lưng cô, để cho cô ngồi sát vào mình, cúi đầu nhìn Lâm Y, đôi môi với đường cong đẹp đẽ mang theo một phần tà tử nhếch lên: 'Hôm nay dẫn em đi một nơi, chơi với em một trò chơi, thế nào?'

'Trò chơi gì?' Lâm Y giả vờ muốn thoát khỏi đôi tay của người đàn ông nhưng chỉ phí công, sức của người này thật lớn quá, giả vờ hồi lâu thấy không có kết quả, cô chỉ đành ngoan ngoãn ngồi yên.

'Bắt một người đàn ông làm đồ chơi cho em!' Nơi khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, giọng trêu tức.

Lâm Y kinh ngạc trừng mắt nhìn chiếc mặt nạ, mấp máy cánh môi nhưng một lúc lâu sau vẫn không thốt được thành lời.

Nhìn vẻ kinh ngạc của Lâm Y, người đàn ông duỗi ngón tay thon dài, cọ nhẹ lên sống mũi cô, lại vuốt đến cánh môi, thật lâu mới ung dung nói: 'Không

phải em nói Mạc Hưng sĩ nhục em thế nào, em muốn sĩ nhục hắn như thế sao?"

Thì ra là chuyện này, làm cô sợ muốn chết ... Lâm Y nuốt nước bọt, giọng có chút run: 'Anh ... anh bắt... bắt Mạc Hưng rồi sao?'

'Phải đó ... để tùy em xử trí!' Giọng người đàn ông vẫn nhạt nhạt, giống như đang nói về chuyện bắt một con gà con vịt vậy.

Nhớ đến chuyện tới qua Mạc Hưng bắt cô lên xe, định làm nhục cô lần nữa, Lâm Y nghiêng răng, hung hăng nói: 'Tên cặn bã đó, tôi muốn giết hắn!'

'Được thôi, em giết, tôi xử lý cái xác!' Giọng người đàn ông vẫn nhàn nhạt, không có chút dao động, ngón tay vẫn vuốt ve làn da mượt mà của cô gái, cảm giác mềm mại như sờ vào một loại tơ lụa khiến hắn không nỡ rời tay.

Thái độ của người đàn ông khiến cô gái có chút bất an, cô sợ người đàn ông này thật sự giết tên kia, dù sao mạng người cũng là chuyện lớn! Một khi cảnh sát điều tra ra, thật không phải chuyện đùa! Nghĩ đến đây đôi mắt đen láy của cô gái không nhịn được liếc về phía người đàn ông mấy lần, cắn môi: 'Thôi không giết hắn thì hơn, dạy dỗ hắn một trận là được rồi!'

Ngón tay đang lướt trên mặt cô gái chợt dừng lại, nhìn sâu vào đôi mắt trong veo của cô: 'Muốn dạy dỗ thế nào?'

'Còn chưa nghĩ ra, đến lúc đó hẵng hay!' Lâm Y thấp giọng nói, cô trước giờ luôn là vậy, miệng cứng lòng mềm.

Người đàn ông hơi cau mày, chừng như có chút không vui, đầu ngón tay khẽ dùng sức, ấn đầu cô gái vào trong ngực mình, cho đến khi cô gái an phận không giãy dụa nữa hắn mới thả lỏng một chút.

Cô gái bị ép phải dán sát vào ngực người đàn ông, mắt không khỏi trừng lớn, trong xe yên tĩnh một hồi lâu giọng cô gái mới lại cất lên: 'Chuyện lần này ... Mạc Hưng liệu có báo cảnh sát không?'

'... Không đâu!' Người đàn ông rất chắc chắn.

'Tại sao?' Cô gái nghi hoặc hỏi.

'Hắn ta dám báo cảnh sát thì mất mạng ngay!' Giọng người đàn ông lạnh như băng. Tim Lâm Y đập dồn, chợt nhớ lại tình cảnh mấy ngày trước mình đi báo án nơi cục cảnh sát, hoàn toàn chẳng có ích lợi gì, xem ra, báo cảnh sát cũng không nhất định là một cách hay!

Thấy cô gái im lặng, khóe môi người đàn ông lại câu lên: 'Em lại lo cảnh sát sẽ tìm tôi sao?'

Sóng mắt cô gái khẽ xao động, cô không phủ nhận rằng mình có chút lo lắng cảnh sát sẽ bắt người đàn ông này, dù sao, cô và hắn cũng ngồi chung một chiếc thuyền mà!

Nghĩ vậy nhưng cô vẫn cứng miệng: 'Tôi hơi đầu mà lo cho anh!'

Người đàn ông chỉ cười, cũng không so đo với cô ...

Xe chạy thật lâu rốt cuộc cũng dừng lại trước một công xưởng đã bị bỏ hoang ở vùng ngoại thành, người đàn ông lấy từ trong một ngăn trong xe một chiếc mặt nạ màu hồng, 'Đeo nó lên đi!'

Lâm Y nhìn chiếc mặt nạ màu hồng, trong thâm tâm cô ngấm ngầm kháng cự nhưng ngay lúc cô còn đang do dự thì người đàn ông đã lên tiếng thúc giục: 'Đeo lên đi, chắc em cũng không muốn mỗi một người ở đây đều nhớ mặt mình chứ?'

Đương nhiên rồi! Cô gái rút cuộc ngoan ngoãn đeo chiếc mặt nạ lên mặt.

Xuống xe đã thấy một đám người áo đen đang đứng chờ trước cửa công xưởng. 'Vào!', tiếng người đàn ông dứt khoát gãy gọn, nói xong liền bước nhanh về phía cửa, Lâm Y cũng vội vã chân thấp chân cao bước theo.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Giao Dịch Ngày Thứ Năm (2) - Ác Giả Ác Báo

Một đoàn người đi xuyên qua các khúc quanh vắng vẻ của công xưởng, lại đi qua một cầu thang, đi hết một hành lang dài, sau đó người dẫn đường mở một cánh cửa, những người phía sau lần lượt bước vào, đó là một bụi cao trong khu sản xuất, dùng để giám sát toàn bộ hành động trong phân xưởng dưới lầu.

Bốn phía xung quanh bực đều là lan can bằng thép, phía trong cùng có một cầu thang nhỏ đi xuống khu vực phân xưởng, lúc này nơi khu vực phân xưởng chỉ có một ngọn đèn vàng vọt chiếu sáng.

Người đàn ông thông thả bước đến phía trước bực, tay vịn vào lan can, từ trên cao nhìn xuống khu vực phân xưởng, đám người áo đen xung quanh đã trải qua huấn luyện vây quanh người đàn ông.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Y liền nghĩ ngay đến những cảnh về xã hội đen thường thấy trong phim ảnh ... Haizz, hẳn thật sự là xã hội đen mà! Lâm Y có chút khẩn trương ngừng bước chân, thận trọng quan sát xung quanh.

'Qua đây!' Người đàn ông không quay đầu, tay vẫn vịn vào lan can, nói đơn giản mà uy nghiêm, rõ ràng là cùng Lâm Y nói chuyện.

'Ừm!' Lâm Y lên tiếng đáp, chân chừ bước qua, đứng bên cạnh người đàn ông nhìn xuống khu vực phân xưởng.

Tuy đèn không phải là rất sáng nhưng Lâm Y vẫn nhìn rất rõ trên nền đất khu vực phân xưởng một người đàn ông đang bị trói gô vắt đó, trong miệng nhét một chiếc khăn, đứng quanh hắn là ba người đàn ông cao to lực lưỡng, đều là người nước ngoài, mắt xanh tóc vàng cả.

Người bị trói kia chính là Mạc Hưng, lúc đó hắn vừa hay nghiêng đầu về phía trên đài cao, nhìn thấy chiếc mặt nạ bạc lóa sáng trong đêm hắn không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ.

Mạc Hưng không ngừng giãy dụa nhưng miệng bị bịt chặt chỉ có thể phát ra những âm thanh vô nghĩa.

Người đàn ông nở một nụ cười lạnh, hắn vươn tay kéo cô gái rõ ràng là rất bất an đứng bên cạnh, để cô đứng phía trước mình, hai tay vòng qua người cô từ phía sau nắm lấy lan can, ngực hắn dán sát sau lưng Lâm Y.

Người đàn ông hơi cúi thấp, hơi thở ấm áp thổi qua mái tóc cô gái, giọng nói trầm thấp mê người: 'Em muốn làm thế nào?'

'Tôi ...' Lâm Y do dự, khi có người thực sự hỏi cô muốn trả thù người đàn ông trước mặt thế nào, cô lại nói không được, dù sao cũng không thể kêu mấy cô gái đến cưỡng bức hắn, như vậy thì quá có lợi cho hắn rồi!

Nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Y rốt cuộc lên tiếng: 'Đánh hắn ta một trận, cởi hết quần áo, ừm ... giữ lại cái kia ... sau đó ném hắn ra ngoài đường ...'

Người đàn ông bất giác cúi xuống gần hơn, cười thầm: 'Ném trên đường, còn giữ lại quần lót sao?'

'Lúc ném ra đường thì không cần giữ lại ... cởi hết ...' Lâm Y ngẫm nghĩ một hồi rồi trả lời.

'Chỉ vậy thôi sao?'

'Vậy thôi ...'

Người đàn ông vẫy tay, một người áo đen liền đi đến bên cạnh hắn, gật đầu đợi lệnh: 'Thiếu gia ...'

'Làm theo lời cô ấy đi!'

'Vâng!' Người áo đen đáp lời, hắn men theo cầu thang nhỏ đi xuống khu vực sản xuất, truyền đạt mệnh lệnh cho ba người ngoại quốc kia ...

Mạc Hưng rất nhanh đã bị cởi sạch, chỉ chừa lại quần lót, bọn họ trói tay chân hắn lên một cái giá, miệng hắn vẫn bị nhét chặt chiếc khăn lông, chỉ có thể trừng đôi mắt đầy khiếp sợ về phía bực cao kia, trên trán ướt mồ hôi ...

Hắn quả thật đắc tội với quá nhiều người nên dù cố gắng mấy suy nghĩ xem người hôm nay đối phó với hắn là ai cũng không nghĩ ra được.

Lúc này một người nước ngoài lấy ra một chiếc roi, hung hăng quật trên không trung phát ra những tiếng tách tách, anh ta cười âm hiểm đi đến gần Mạc Hưng, "chát" một tiếng ngọn roi đã quất xuống người hắn, trên da lập tức hắn lên một vết dài, máu tươi tứa ra nhìn thật ghê người. Hàng mi dài của Lâm Y cũng theo đó không ngừng run rẩy.

Mạc Hưng kia bị nhét khăn lông vào miệng, chỉ có thể "hô hô" kêu thảm, sau mấy roi, tiếng kêu đó đã trở nên khàn khàn, thân mình không ngừng run rẩy ...

'Được rồi, đủ rồi ...' Lâm Y rốt cuộc không nhìn nổi nữa, cô nhìn người đàn ông sau lưng nói.

'Ngừng!' Sau lưng cô người đàn ông lạnh lùng ra lệnh, những người ngoại quốc kia cũng theo đó dừng tay, đợi mệnh lệnh tiếp theo của hắn.

'Chúng ta xuống dưới đùa một chút đi!' Khóe môi người đàn ông câu lên một nụ cười tà mị, hắn vịn chặt thắt lưng cô gái, nói thầm bên tai cô ...

Hai người cùng bước xuống cầu thang nhỏ hẹp kia đi về phía khu vực sản xuất, bị hắn vịn chặt như vậy Lâm Y chỉ đành bước theo chân hắn.

Người đàn ông nửa kéo nửa đỡ Lâm Y cùng đi đến trước mặt Mạc Hưng mới dừng lại, lạnh lùng quét mắt về phía Mạc Hưng đang nằm vật vã trên nền đất, Mạc Hưng cũng trừng mắt nhìn hai người, hai chiếc mặt nạ dưới ánh đèn vàng vọt nhìn càng thêm đáng sợ, hắn chừng như nhận ra điều gì, đúng, hắn đã từng nghe nói đến "Dạ Thần", người khiến những kẻ cuồng đồ nghe đến tên đã sợ vỡ mật.

Như quên mất nỗi đau nơi thân thể, mồ hôi Mạc Hưng tuôn như mưa, ướt đầm cả người.

'Đao!' Khóe môi người đàn ông câu lên một nụ cười lãnh khốc, lập tức có người đưa đến một thanh mã tấu. Người đàn ông rời tay khỏi eo Lâm Y, đón lấy thanh mã tấu, trong bóng tối nhờ nhờ, thanh mã tấu phát ra những tia sáng lạnh đến ghê người. Ánh mắt người đàn ông như đao quét về phía thanh mã tấu rồi nhìn về phía Mạc Hưng.

Mắt Mạc Hưng trừng càng lớn, hấn dùng sức lắc đầu, cổ quấy đập thân thể ...

'Cái đó ... không cần giết người mà ...' Lâm Y vội kéo cánh tay người đàn ông, bắt an nói.

Người đàn ông thu hồi tầm mắt, nhìn về phía bàn tay nhỏ nhắn đang kéo cánh tay mình lại nhìn về phía Lâm Y, khóe môi lần nữa câu lên, trong đáy mắt lóe lên một tia tà mị: 'Tôi không giết hấn ...'

Không giết hấn? Vậy tức là dọa hấn rồi! Lâm Y yên tâm đôi chút, buông lỏng cánh tay người đàn ông ra: 'Vậy ... tùy anh đi ...'

Người đàn ông đùa nghịch thanh mã tấu trong tay, ánh mắt hấn đột nhiên quét sang Mạc Hưng lần nữa, thanh mã tấu sáng lóe trên tay cũng quét xuống theo, lưỡi dao lạnh như băng ngay lập tức để lại một đường rạch dài tóe máu trên bụng...

Trong mắt Mạc Hưng tràn ngập vẻ cầu xin, thân thể cũng không ngừng run rẩy ...

Chợt cổ tay người đàn ông khẽ xoay, lưỡi dao chỉ vào nơi yếu hiểm kia của Mạc Hưng, mũi dao không ngừng xoay quay nơi đó ...

Mạc Hưng lần này thất kinh thật sự, mặt hấn rúm ró, đáy mắt tràn đầy sự tuyệt vọng, ánh mắt hấn nhìn về phía Lâm Y chùng như muốn cầu xin sự giúp đỡ của cô ...

'Tôi không giết hấn, tôi cắt nó được không?' Mắt người đàn ông lạnh như băng, hấn liếc Lâm Y lên tiếng hỏi nhưng thanh mã tấu không hề dừng lại, vẫn không ngừng xoay quanh ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Giao Dịch Ngày Thứ Năm (3) - Tôi Muốn Ói!

Ánh mắt tuyệt vọng của Mạc Hưng khiến Lâm Y rùng mình, mặt cô trắng bệch, cánh môi mấp máy mấy lần mới thấp giọng nói: 'Đừng ... đừng mà ...' Haizz, từ đầu tới cuối đều là mình đòi trả thù, lúc này sao lại nói không chứ, mà thực sự không cần trả thù sao? Lâm Y đối với cá tính yếu đuối nhu nhược của mình cũng chán nản vô cùng.

Người đàn ông cũng chau mày: 'Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, vậy chẳng phải tôi phí công bắt hấn vô ích sao?'

'Tôi ... tôi không muốn nhìn thấy máu ...' Lâm Y rốt cuộc tìm được một cái cớ.

Nhưng lời của cô vừa dứt thì đã cảm thấy eo bị thắt chặt, một cánh tay mạnh mẽ của người đàn ông đã kéo cô vào lòng, đôi mắt đen thẳm nhìn Lâm Y chăm chăm, giọng nói mang theo chút tà tứ và treu tức: 'Vậy tối hôm nay em phải hầu hạ tôi thật tốt đấy ...'

Sóng mắt Lâm Y khẽ xao động, hầu hạ cho tốt? Hầu hạ thế nào mới là tốt? Cô bất giác có chút do dự, ánh mắt của người đàn ông khiến cô có chút chịu không nổi, theo bản năng cô liếc nhìn về phía Mạc Hưng, đúng lúc Mạc Hưng đang mở to mắt nhìn cô, 'ô ô...' như muốn nói gì đó, rõ ràng là đang khẩn thiết cầu xin.

Tên cận bã kia! Còn mặt mũi đi cầu xin Lâm Y ta nữa sao? Lâm Y hung hăng mắng hấn một lượt. Người đàn ông bên cạnh đang quắc mắt nhìn Mạc Hưng đang nằm lê lết trên sàn: 'Người muốn nói gì?' Vừa hỏi hấn vừa bước tới, thanh mã tấu trên tay hất chiếc khăn bịt miệng hấn ra.

Giọng run run của Mạc Hưng đứt quãng thốt lên: 'Lâm tiểu thư ... tôi ... biết sai rồi ... cô tha cho tôi đi ...'

Lời còn chưa nói hết thì thanh mã tấu sáng lóe đã đặt nơi cổ họng Mạc Hưng khiến hấn vội im bật, khiếp sợ nhìn người đàn ông mang mặt nạ. Trong lòng Lâm Y cũng kinh hãi vô cùng, không phải cô đang đeo mặt nạ sao? Sao lại bị tên cận bã kia nhận ra vậy?

'Vừa nãy người gọi ai? Gọi sai người thì phải trả cái giá rất lớn đấy!' Giọng người đàn ông mang theo ý đe dọa rõ ràng, bàn tay khẽ dùng sức, ngay lập tức nơi yết hầu một giọt máu ứa ra.

'Dạ dạ dạ, tôi nhận sai người rồi ... Tôi không biết ai cả ... Cầu xin các người tha cho tôi đi ... Sau này tôi tuyệt đối không dám nữa!' Mạc Hưng cũng là

người thông minh, hấn lập tức hiểu ngay mình phải làm như thế nào.

Thanh mã tấu sắc bén của Mạc Hưng vẫn không rời khỏi cổ họng Mạc Hưng. Lâm Y cả kinh, vội đi đến trước mặt người đàn ông, giữ lấy bàn tay đang cầm dao của hấn, áp ứng: 'Anh muốn tôi hầu hạ anh thế nào!'

Ánh mắt người đàn ông quét trên mặt cô, môi khẽ nhếch lên: 'Làm theo lời tôi là được!'

'Vậy ... được ...'

Khỏe môi người đàn ông mang theo ý cười, hấn rút thanh mã tấu lại ném cho một người áo đen đứng sau, tay vòng qua eo Lâm Y kéo cô lên lầu, đầu không quay lại chỉ ra lệnh đơn giản: 'Hầu hạ Mạc thiếu cho cẩn thận, để anh ta thoải mái một tí ...'

'Hiểu rõ!' Người áo đen cầm đầu đáp lời.

Lâm Y cùng người đàn ông đi qua cầu thang nhỏ hẹp kia bước lên bực cao, phía sau họ Mạc Hưng đang thống thiết kêu: 'Đừng ... Đừng mà ... Cầu xin các người!' Nhưng tiếng của hấn rất nhanh đã dứt đoạn chỉ còn lại những tiếng 'ô ô' vô nghĩa, Lâm Y biết miệng hấn lại bị nhét vải vào rồi.

Không kim được cô muốn quay đầu nhìn xem bọn họ đối phó với Mạc Hưng thế nào nhưng đầu lập tức đã bị người đàn ông xoay trở lại: 'Không được xem!'

Nghe câu này lòng hiếu kỳ của cô trỗi dậy càng mạnh hơn khiến cô càng muốn nhìn, cô đẩy tay người đàn ông ra: 'Vì sao không được xem chứ? Tôi muốn xem!'

Khỏe môi người đàn ông câu lên, giọng thật ái muội: 'Em muốn xem thật sao? Nếu xem thì phải xem cho hết, không thể bỏ dở nửa chừng!'

'Được!' Lâm Y càng thêm tò mò, vội vã đáp ứng. Người đàn ông liếc mắt nhìn cô, không hề mảy may.

Bước lên bực cao, tay người đàn ông như lúc này khóa chặt người Lâm Y, giữ cô trong ngực, mắt nhìn về phía dưới khu vực sản xuất: 'Em muốn xem, vậy xem đi!'

Dưới khu phân xưởng, vật che chắn duy nhất trên người Mạc Hưng lúc này cũng đã không còn, nằm sấp trên sàn. Một người ngoại quốc đang cường ngạnh tách hai chân hấn ra, một người ngoại quốc khác đang thoát quần của mình ...

'A ...' Lâm Y ghê tởm xoay người, khiếp sợ đến không biết làm sao xoay người định chạy nhưng thân thể bị giữ chặt trong lồng ngực rộng rãi của người đàn ông, chạy không được! Cô chỉ đành xoay người úp mặt vào ngực hấn, dù sao như vậy cũng đỡ hơn nhìn chính diện.

Người đàn ông mím môi cười thầm, cúi đầu nhìn cô gái đang trốn như thỏ trong ngực mình, giọng trêu tức: 'Không phải là em muốn xem sao? Tôi đã nói rồi, xem thì phải xem cho hết, không được bỏ dở nửa chừng!'

'Tôi không muốn xem ... đi mau đi ...' Lâm Y kêu thất thanh.

'Xem chút mà ...' Người đàn ông cười nói, cứng rắn xoay người Lâm Y lại, cô liều mạng giãy giụa, trong lúc hỗn loạn vẫn là vô tình nhìn lướt qua một màn khó coi không chịu nổi bên dưới, một người nước ngoài khác cũng đang thoát y phục ...

Rốt cuộc nhịn không nổi, Lâm Y đẩy người ra gặp người nôn khan, cô ói đến chảy nước mắt ...

Suýt nữa thì người đàn ông cười ra tiếng, cuối cùng hấn đỡ Lâm Y dậy, 'Đi!' Một tiếng ngắn gọn, đoàn người nhanh chóng rời đi, vẫn men theo hành lang dài tối nhờ nhờ như lúc này, xuống lầu, đi ra khỏi công xưởng. Vừa ngồi vào thì xe lập tức rời đi ...

Trong xe Lâm Y coi như đã đề xuống cảm giác ghê tởm, cô mềm yếu tựa đầu vào vai người đàn ông, nhắm mắt lại ...

Trở lại căn biệt thự như cung điện kia, bóng dáng cao lớn của người đàn ông đi phía trước, Lâm Y dè dặt bước theo sau. Cửa lần lượt được mở ra, những nhóm người làm đứng khoanh tay chờ lệnh trong khi quản gia Trần Thế đi trước dẫn đường, ông mở cửa phòng ngủ ...

Trong phòng vẫn tối nhờ nhờ như mọi ngày, người đàn ông đi thẳng về phía phòng thay đồ, chuẩn xác lấy ra một chiếc áo ngủ sau đó xoay đầu nhìn về phía Lâm Y nãy giờ vẫn im lặng, rồi đi đến trước mặt cô, giọng nói mang theo chút trêu tức: 'Còn đang nghĩ về Mạc Hưng sao?'

'Đừng nói nữa ... tởm quá đi ...' Lâm Y chau mày, dạ dày lại bắt đầu nhộn nhạo, cô không nhịn được đưa tay bịt miệng.

'Ừm, tại cô nói mà, cô nói hấn làm nhục cô thế nào cô cũng muốn làm nhục hấn như vậy!' Giọng người đàn ông chợt trở nên lạnh lùng: 'Đó là cách làm nhục hấn tốt nhất, cô không thấy vậy sao?'

Nhưng tôi cũng không nghĩ dùng cách ghê tởm như vậy! Câu nói này Lâm Y không dám nói ra, bởi vì cô tin chắc, chỉ cần cô mở miệng thì nhất định sẽ ói ngay! Không thèm nói với hấn nữa, cô đẩy hấn ra chạy đến bên sofa, nặng nề ngồi phịch xuống.

Người đàn ông cười thầm, cũng không nói nữa mà bước nhanh về phía phòng tắm ...

Chương 42: Giao Dịch Ngày Thứ Năm (4) - Anh Là Lãnh Nghi?

Lâm Y ngồi nơi sofa, xung quanh thật yên tĩnh chỉ có đôi mắt đen láy của cô thỉnh thoảng lóe lên trong đêm, từng màn từng màn tối nay lần nữa xuất hiện trong đầu cô. Một cảm giác bất an lẫn khiếp sợ trào dâng trong lòng! Giờ mình chẳng phải cũng là xã hội đen rồi sao? Không được! Mình phải chấm dứt những chuyện này! Nhưng mà ... hôm nay mới là ngày thứ năm ...

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra được cách nào, Lâm Y bất an đứng dậy đi tới đi lui trong bóng tối ...

Lúc này cửa phòng tắm đã mở ra, người đàn ông vừa bước ra đã nhìn thấy cô gái đang bất an đi quanh trong phòng, mắt hắn chợt lóe lên vươn tay thút chặt lấy eo cô, ánh mắt dò xét: 'Đang làm gì vậy?'

Lâm Y nhìn người đàn ông đang ép về phía mình, ập a ập ứng: 'Cái đó ... cái đó ... giao dịch của chúng ta kết thúc có được không? Trả thù gì đó sau này cũng thôi đi ...'

Ánh mắt người đàn ông chợt trở nên lạnh lùng, hắn nâng cằm cô lên, khước mỗi câu lên một nụ cười lạnh: 'Em cảm thấy chuyện này có khả năng không?'

Lâm Y gian nan nuốt nước bọt, giọng nhỏ xiu: 'Không!'

'Vậy thì đúng rồi!' Khước mỗi người đàn ông lại câu lên, buông cô ra, giọng sùng nịch: 'Đi tắm đi!'

Lâm Y chỉ đành ngoan ngoãn bước đến phòng thay quần áo, ngón tay thon dài của cô lướt qua một dãy áo ngủ được xếp ngay ngắn chỉnh tề, trời ạ, mấy chiếc váy kiểu bảo thủ một chút đã bốc hơi đâu mất rồi! Hơi nhịu mảy, rốt cuộc cô cũng chọn một chiếc váy ngủ bằng lụa màu trắng tương đối kín đáo ...

Trong phòng tắm cọ xát thật lâu rốt cuộc Lâm Y cũng đứng dậy, lau khô thân thể, sấy tóc rồi mới chậm rì rì bước ra khỏi phòng tắm.

Người đàn ông đang ngồi nơi sofa, trên bàn trà trước mặt hắn bày một chai rượu và hai cái ly. Trong bóng tối Lâm Y nhìn không rõ sắc mặt của hắn, chỉ nghe một giọng uy nghiêm không cho phép cự tuyệt: 'Qua đây!'

Lâm Y chậm rãi bước đến, người đàn ông kéo một cái, cô gái liền rơi ngay vào trong lòng hắn. Người đàn ông cầm một ly rượu lên đưa cho cô: 'Uống chút rượu cho bớt hoảng sợ!'

Đúng thật! Cô phát hiện lúc này quả thực cần rượu để trấn định tinh thần bằng không tối nay cô nhất định không yên ổn mà ngủ được. Nghĩ vậy nên cô không chần chừ đón lấy ly rượu đưa lên môi hớp một ngụm lớn. Vốn tưởng rằng sẽ ho đến sặc sụa không ngờ rượu hôm nay lại có chút ngọt, chỉ như uống nước trái cây, có lẽ là nồng độ rượu không cao. Hàng mi dày của Lâm Y chớp nhẹ, vừa hay có chút khát nước, cô nâng ly lên lần nữa, lần này thì uống hết sạch.

Khước mỗi người đàn ông câu lên, lại giúp cô rót thêm một ly. Lâm Y cũng không từ chối, nâng ly lên lần nữa. 'Uống chậm thôi, say đấy!' Người đàn ông 'tốt bụng' nhắc nhở.

Say càng tốt chứ sao! Lâm Y trầm nghĩ, lại ngửa đầu uống cạn ly thứ hai sau đó đẩy cái ly không đến trước mặt người đàn ông: 'Ngon lắm, lại một ly nữa!'

Người đàn ông nhìn đôi mắt đen láy sáng lên trong bóng tối, đoạt lấy ly rượu trong tay cô đặt xuống bàn trà, khước mỗi nhếch lên: 'Không được, em đã nói tối nay phải hầu hạ tôi thật tốt mà, uống say rồi làm sao hầu hạ tôi?'

Tim Lâm Y đập dồn, không biết người này đang nghĩ chiêu trò gì! Đang lúc thắc thía thèm không yên thì chuông cửa phòng ngủ chợt vang lên. Người đàn ông thoáng chau mày, buông cô gái ra đứng lên nhặt lấy bộ đàm đang để trên bàn, giọng quát gia vang lên: 'Thiếu gia, điện thoại của lão phu nhân ...'

'Biết rồi!' Giọng người đàn ông lạnh như băng, thoáng suy nghĩ hai giây sau đó bước về phía cửa. Hắn muốn đến thư phòng nhận cuộc điện thoại này, hai chiếc điện thoại của hắn hôm nay đều tắt máy.

Mắt dõi theo bóng người đàn ông khuất sau cánh cửa, Lâm Y vội vàng rót rượu, tốt nhất là tranh thủ lúc hắn chưa quay lại tự chúc cho mình say, cái gì cũng không biết thì được rồi ...

Đợi đến khi người đàn ông quay lại, rất nhanh đã quét đến bóng dáng nho nhỏ màu trắng đang ngồi tựa vào sofa, Lâm Y, lại quét qua chai rượu trống không trên bàn, sóng mắt khẽ xao động. Hắn đi đến bên cạnh cô gái ngồi xuống, kéo cô vào lòng, giọng trên tức: 'Thật sự uống say sao?'

Cô gái nhắm chặt mắt, không phản ứng. Uống nhiều thì nhiều thật nhưng ngủ thì là giả!

Khỏe miệng người đàn ông câu lên, giọng nói ôn nhu mang theo chút ái muội lại vang lên: 'Say rồi thì càng tốt ...' Lời vừa dứt thì người đàn ông đã đứng dậy, thuận tay kéo cô gái đứng lên.

Cửa phòng tắm bị đẩy nhẹ ra. Cô gái rớt cuộc đã cảm giác được gì đó, cô cố gắng mở đôi mắt nhấp nhem. Ừm, có ánh sáng. Cô mơ mơ màng màng, lấp ló: 'Anh ... anh dẫn tôi đi ... đi đâu?'

'Giường ngọc!' Người đàn ông vẫn cười đơn giản thốt ra hai chữ. Cô gái đang mơ màng chỉ nghe một chữ 'giường', ừm, lúc này đúng là cô đang cần một chiếc giường, ngủ một giấc thật ngon. Vì vậy cô không phản kháng, đầu óc trầm trầm mắt vẫn nhắm tịt.

Người đàn ông nhẹ nhàng đặt cô gái lên chiếc giường bạch ngọc, cảm giác mát lạnh thật thoải mái khiến cô gái thở ra một hơi thật dài, mí mắt khẽ động nhưng vẫn không mở ra.

Người đàn ông nhẹ nhàng cởi chiếc áo ngủ của cô gái, đây là lần đầu tiên hắn nhìn cô gái dưới ánh đèn ở cự ly gần như vậy, thân thể hoàn mỹ không một vết sẹo, đường cong mạn diệu, đôi chân thẳng tắp cộng thêm làn da trắng nõn mượt mà, ánh dưới màu vàng của ánh đèn và màu trắng của chiếc giường đá như hòa thành nhất thể, quả thật là một bức tranh tuyệt mỹ ...

Hô hấp của người đàn ông có chút gian nan, máu nóng chạy thẳng lên đầu, hắn nhẹ nhàng áp xuống cô gái ...

Đầu cô gái vẫn một mảnh hỗn độn, chỉ thấy trên người đột nhiên bị đè nặng, cô thoáng chau mày nhưng vẫn chưa mở mắt ra nổi ... Thân thể bị vuốt ve đến nóng rực tiếp đó môi đã bị khóa lại. Đôi môi nóng rực kia trượt xuống chiếc cổ thon dài kia, lại trượt đến vành tai nhỏ xinh, giọng nói khàn khàn tràn đầy từ tính trầm thấp vang lên bên tai cô: 'Em là người phụ nữ của tôi!'

Cô gái mơ hồ cảm nhận được giọng nói kia có chút quen thuộc nhưng đầu cô đau quá, không nghĩ được gì cả ...

Rốt cuộc người đàn ông cũng nâng người lên, hai khuỷu tay chống ở hai bên sườn cô gái, tận lực giảm bớt trọng lượng của chính mình trên người cô, đôi chân dài nhẹ tách hai chân cô ra, nhẹ nhàng chậm rãi tiến vào ...

'Ừm ...' Cô gái khẽ ngậm nga một tiếng, cô chau mày, chậm rãi mở đôi mắt nhấp nhem nhìn người đàn ông phía trên mình, lần đầu tiên cô nhìn hắn ở khoảng cách gần như vậy hơn nữa còn là dưới ánh đèn. Ánh mắt mơ mơ màng màng của cô gái trong nháy mắt đại ra.

'Lâm Y ...' Người đàn ông thì thào, mắt nhìn chằm chằm gương mặt thanh thuần tươi mát của cô gái, đôi mắt cũng trở nên mê ly.

Sườn mặt đỏ, giọng nói đỏ, quen thuộc đến thế. Mắt Lâm Y chợt trừng lớn, men rượu trong nháy mắt bốc hơi hơn một nửa. Cô thì thào, 'Lãnh Nghị ...'. Tim Lâm Y chợt thất lại, vỡ tan từng mảnh đau đớn, nhất thời hoang mang không biết chính mình đang ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Giao Dịch Ngày Thứ Sáu (1) - Hoài Nghi

Người đàn ông chợt khựng lại, nhìn cô gái dưới thân. Ngón tay thon dài của cô gái run run chỉ vào chiếc mặt nạ trên mặt người đàn ông, cô muốn tháo nó xuống, cô muốn xem gương mặt thật đằng sau nó liệu có phải là Lãnh Nghị hay không!

Ngay lúc ngón tay cô vừa chạm vào chiếc mặt nạ bạc thì đã bị bàn tay to của người đàn ông nắm lấy, giọng lạnh như băng của hắn cất lên: 'Em đang gọi tên ai?'

Tim cô gái run lên, rượu chùng như đã bốc hơi hết, đầu đang choáng váng cũng đỡ hơn rất nhiều. Cô tròn đôi mắt trong veo nhìn chằm chằm người đàn ông, bàn tay đang vươn về phía chiếc mặt nạ bị người đàn ông nắm chặt đặt trở xuống chiếc giường ngọc trở lại, thân thể người đàn ông lại áp xuống, lần này dùng sức hơn rất nhiều ...

Cô gái nhìn không rõ gương mặt người đàn ông nhưng một gương mặt tuấn tú gần như hoàn mỹ khác chợt hiện ra trong đầu, cô trần người thừa nhận sức nặng trên người, đôi mắt trong veo chợt trở nên trống rỗng ...

Theo một tiếng gầm nhẹ, người đàn ông trượt khỏi thân thể hoàn mỹ kia, nhảy thẳng vào bể suối nước nóng. Lâm Y chậm rãi ngồi dậy, đầu vẫn nặng cực kỳ, cô lắc nhẹ đầu, nhìn bóng người đàn ông đang chìm trong bể nước, những giọt nước đọng nơi vùng lưng rắn chắc sáng lên dưới ánh đèn ...

Trong đầu Lâm Y dần hiện lên một bóng lưng rắn rỏi khác, cô nhất thời ngây người ngồi ngẩn ra trên giường ...

Người đàn ông quây người bằng một chiếc khăn trắng, mắt thoáng liếc qua cô gái đang ngây người nhìn mình, giọng thật lạnh: 'Nhanh tắm rửa đi ngủ đi!'. Nói dứt lời bóng dáng cao lớn của hắn cũng rời khỏi phòng tắm.

Khi Lâm Y tắm xong mặc lại áo ngủ, người đàn ông kia đang đứng nơi cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì, nghe sau lưng có tiếng động, hắn liền xoay người lại, đi về phía cô, tay vịn chặt lấy eo cô, đẩy mắt sắc bén vô hạn liên tục nhìn về phía cô như muốn từ biểu tình của cô tìm tòi điều gì đó, giọng lạnh như băng: 'Lần sau khi ở bên cạnh tôi không được nhắc đến tên người khác!'

Lâm Y yên lặng nhìn hắn, không nói một lời...

Đôi mắt người đàn ông lóe lên trong đêm, hắn nhắc cô lên ném lên giường, mình thì bước ra khỏi phòng ... Một đêm này hắn không trở về! Để cho cô biết được chân tướng ... bây giờ còn chưa phải lúc!

Lâm Y nằm trên chiếc giường êm ái rộng thênh thang nhưng lại không cách nào ngủ được. Nếu như người kia thật sự là Lãnh Nghị ... cô có thể tha thứ cho hắn không?

Ngày hôm sau đến trường Lâm Y vẫn không có cách nào tập trung tinh thần, đầu óc cô cứ quẩn quanh với những suy nghĩ về Lãnh Nghị và người được gọi là thiếu gia kia. Cuối cùng không kìm được cô nhấn điện thoại gọi cho chú Ngô, rất nhanh Lamborghini trắng đã dừng trước cổng trường, chờ Lâm Y đến tòa nhà tổng khu Trung Quốc của LS quốc tế.

Đợi ở văn phòng của Ngải Mỹ thật lâu mới thấy cô đẩy cửa vào. Ngải Mỹ ngượng ngùng cười với Lâm Y: 'Lâm tiểu thư tìm tôi có việc sao? Thật ngại quá để cô đợi lâu ...'

Lâm Y cũng mỉm cười với cô: 'Tôi có việc muốn tìm Lãnh tổng ...'

'Được, tôi giúp cô báo với ngài ấy một tiếng!' Ngải Mỹ vừa nói vừa đánh điện thoại bàn.

'Đợi chút Ngải Mỹ ...' Lâm Y vội ngăn cô lại.

Nghe vậy Ngải Mỹ ngừng động tác trên tay, ngạc nhiên nhìn cô: 'Lâm tiểu thư, còn chuyện gì sao?'

'Lãnh tổng ... anh ta có phải bận lắm không? Liệu tôi có quấy rầy anh ta làm việc không?' Lâm Y nhìn Ngải Mỹ, nhỏ giọng hỏi.

'Đích thực Lãnh tổng rất bận nhưng vừa khéo đang ở trong văn phòng, gặp cô một lúc chắc cũng không trở ngại gì!' Ngải Mỹ mỉm cười.

'Hiện giờ ... công ty xã giao có nhiều không?' Lâm Y dè dặt nhìn Ngải Mỹ, tận lực khiến giọng nói mình thật bình thường, 'Ngày hôm trước có phải Lãnh tổng đi công tác không?'

'Xã giao thì lúc nào cũng nhiều nhưng ... ngài ấy cũng không cần đích thân đi. Sao Lâm tiểu thư đột nhiên lại có hứng thú với chuyện này vậy?' Ngải Mỹ là người cực kỳ thông minh, cô nhìn Lâm Y bằng ánh mắt hoài nghi. Cô nhớ rõ Lãnh tổng hai hôm trước đúng là có đi công tác nhưng ... cô gái này điều tra hành tung của Lãnh tổng làm gì? Nhưng cô cũng không dám tiết lộ hành tung của Lãnh tổng cho người ngoài!

'Ồ ... không phải là có hứng thú, nghe bạn tôi nói hai hôm trước Lãnh tổng đi công tác, tiện miệng hỏi thôi ...' Lâm Y tìm cách lấp liếm.

'Cô tự đi hỏi ngài ấy thì tốt hơn!' Ngải Mỹ cười một cách ái muội, nhấn điện thoại bàn: 'Lãnh tổng, Lâm Y tiểu thư muốn gặp ngài!'

Nhận được điện thoại của Ngải Mỹ, sóng mắt Lãnh Nghị hơi xao động. Hắn chậm rãi buông văn kiện trên tay xuống, môi nhẹ câu lên, 'Để cô ấy vào!'

Lâm Y đẩy nhẹ cửa bước vào, đôi mắt đen láy của cô nhìn vào đôi mắt đen thâm thúy của hắn, lần này Lâm Y không né tránh, cô chậm rãi bước đến ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc của hắn, mắt vẫn nhìn vào Lãnh Nghị.

'Có việc?' Lãnh Nghị rút cuộc nhếch môi hỏi.

Lâm Y mấp máy cánh môi, thật không dễ dàng mới nói được tròn câu: 'Mấy ngày rồi không gặp anh ... bận lắm sao?'

Khóe môi Lãnh Nghị độ cong càng sâu: 'Không phải em vẫn luôn không muốn gặp anh sao?'

Hàng mi dài dày rợp của Lâm Y nhẹ chớp, cô cúi đầu, từng cảnh tối qua lại thoáng hiện trong đầu. Không biết vì sao đột nhiên cô cảm thấy người được gọi là thiếu gia mang mặt nạ kia rất giống Lãnh Nghị! Khuôn mặt kia, giọng nói kia ...

Mũi chột có chút chua xót, cô đột nhiên rất muốn khóc. Nếu như thiếu gia kia thật sự là Lãnh Nghị, cô làm sao đối mặt đây?

'Lâm Y, em đang nghĩ gì vậy?' Lãnh Nghị chậm rãi tựa lưng vào ghế, đôi tay khoanh trước ngực nhìn cô gãi vành mắt đã phấp phồng, giọng nói chột nhu hòa hơn rất nhiều.

'Anh ... hôm trước đi công tác sao?' Lâm Y cố nén cảm xúc nhìn Lãnh Nghị.

'Phải đó, đi về trong ngày ...' Giọng Lãnh Nghị vẫn bình đạm thân nhiên nhưng tim Lâm Y thì đập dồn, cô trừng mắt ngây ngốc nhìn người đàn ông trước mặt, muốn tìm chút manh mối từ gương mặt bình thản của hắn nhưng hoàn toàn chẳng được gì cả.

Là hắn sao? Nếu như thực sự là hắn, sao hắn lại có thể trả lời thân nhiên như vậy?

Thấy Lâm Y ngẩn người nhìn hần, Lãnh Nghị hơi nheo mắt, giọng vẫn bình thản như cũ: "Thế nào? Anh đi công tác có vấn đề gì sao?"

'Anh ...' Lâm Y nhất thời không biết nói gì, hỏi thẳng hần, anh là thiếu gia sao? Không được! Nếu như không phải hần, vậy chẳng phải tự tìm phiền phức cho mình sao? Đầu óc không ngừng xoay chuyển, cuối cùng câu hỏi lại biến thành: "Không có gì!"

Khóe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười có chút trêu tức: "Hôm nay em tới đây chính là vì muốn hỏi anh hôm trước có đi công tác không hay sao? Là em quan tâm anh? Hay là muốn tra xét anh?"

"Tôi ... khụ khụ, tôi với một bạn học đánh cược thôi ... cược xem hôm trước anh có đi công tác hay không ..." Lâm Y nói dối quanh, "Cô ấy đang đi làm ở LS quốc tế ..."

'Ồ ...' Lãnh Nghị vẫn ung dung hỏi, "Vậy cô thua hay thắng?"

"Tôi ... thua rồi ..." Lâm Y có chút rầu rĩ.

Đúng lúc này Ngải Mỹ gọi điện vào nhắc nhở: "Lãnh tổng, bốn giờ anh có một cuộc họp!"

'Ừ!' Lãnh Nghị đặt điện thoại xuống đứng dậy lấy áo khoác. Lâm Y cũng đứng dậy. Khoác áo lên, Lãnh Nghị dọn dẹp văn kiện trên bàn, giọng vẫn lạnh nhạt: "Hôm nay sau khi tan tâm tôi muốn đi đánh một trận quyền anh, cô có muốn đi theo không?"

Đánh quyền anh? Đầu Lãnh Nghị lập tức hiện ra hình ảnh Lãnh Nghị để trần hai cánh tay, mồ hôi ướt đầm huy quyền. Sóng mắt cô chột động, chỉ suy nghĩ một giây sau đó nói: "Hôm nay không đi đâu, ngày mai đi. Ngày mai tôi theo anh đi rèn luyện, được không?"

'Được!' Mặt Lãnh Nghị vẫn không chút biểu cảm, "Nếu như em rảnh rồi có thể đợi ở đây, bên kia có một giá sách, có thể lấy xem ... đương nhiên cũng có thể chơi đi động của em ..."

'Không cần đâu ...' Lâm Y nhìn Lãnh Nghị, nhỏ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Giao Dịch Ngày Thứ Sáu (2) - Điều Tra

Mười giờ tối hôm đó Lý Tân mới đến đón Lâm Y, sau khi vào đến căn biệt thự bí ẩn kia, vừa đẩy cửa phòng ngủ vào thì đã thấy người đàn ông từ phòng tắm bước ra, đầu tóc vẫn còn ướt đầm nước, xem ra là vừa mới trở về.

Lâm Y lẳng lặng nhìn hần, phía sau chiếc mặt nạ, đôi mắt lạnh lùng của hần quét về phía Lâm Y, cũng không nói gì, chỉ bước nhanh về phía quầy rượu, lấy ra một bình, nhìn Lâm Y giọng trêu tức: "Tối nay còn muốn uống rượu không?"

'Không cần đâu!' Lâm Y lắc nhẹ đầu.

'Sao vậy?' Khóe môi người đàn ông câu lên, "Sợ gọi sai tên sao?"

Lâm Y đi đến trước mặt hần, nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy sau chiếc mặt nạ bạc. Dưới ánh sáng nhò nhò, thực ra cô không nhìn rõ gì hết nhưng lúc đó Lâm Y vẫn có cảm giác đôi mắt kia rất quen thuộc, khóe môi cô hơi câu lên nụ cười mang theo chút châm biếm: "Anh tên là gì tôi cũng không biết, muốn gọi đúng tên quả thật có chút khó khăn!"

'Em muốn biết tên tôi sao?' Giọng người đàn ông mang theo chút ý cười.

'Ừm, anh tên là gì?' Lâm Y dí mắt sát mặt hần, muốn dò xét chút biểu tình trong mắt hần.

"Tên của tôi, mặt của tôi không phải ai cũng có thể biết đâu, bao gồm cả em!" Người đàn ông nhìn thẳng vào đôi mắt dò xét của Lâm Y, ngược lại còn có chút bức bách khiến Lâm Y không tự chủ được lùi lại một bước.

Cô không nói gì nữa, cũng thu hồi ánh mắt, đặt túi xách xuống đi về phía phòng thay quần áo, tùy tiện lấy một chiếc áo ngủ rồi đi vào phòng tắm ...

Lúc Lâm Y trở ra thì người đàn ông vẫn ngồi nơi sofa. Cô do dự một chút rồi cũng mặc kệ hần, đi lấy túi xách của mình, sờ soạng trong bóng tối nhờ nhờ chiếu đến từ phòng tắm, đi đến bên giường nằm xuống đắp chăn lại. Trong tay là một chiếc đèn pin nhỏ xíu, cô lặng lẽ nhét nó dưới gối.

Mắt Lâm Y vẫn mở to trong đêm, cô đang đợi người đàn ông qua đây ...

Thật lâu hần vẫn không có động tĩnh gì, lòng cô gái có chút sốt ruột, rốt cuộc cô nhịn không được lên tiếng: "Anh không ngủ sao? Hay là muốn giống như tôi qua ngủ ở chỗ khác?"

Mắt người đàn ông lóe lên, thân hình cao lớn cũng đã đứng dậy, khoe môi Lâm Y lộ ra một chút ý cười nhưng nụ cười rất nhanh đã vụt tắt khi thấy người đàn ông đi đến bên cửa sổ kéo rèm lại, lại đi đến phòng tắm đóng cửa lại. Căn phòng ngủ lúc này đã hoàn toàn rơi vào bóng tối.

Người đàn ông không cần nương ánh sáng cũng chuẩn xác đi đến bên giường, nằm xuống bên cạnh Lâm Y, tay khoác lên eo cô. Lập tức thân thể mảnh khảnh của cô đã lọt thỏm trong vòng tay của người đàn ông, giọng hắn có chút ái muội: 'Thế nào? Hôm nay chờ không được sao?'

Cô gái không lên tiếng. Trong bóng tối cô hơi ngẩng đầu nhưng nhìn không thấy gì cả. Vươn tay sờ mặt của hắn, thấy chiếc mặt nạ kia vẫn còn, bàn tay cô gái không an phận sờ thêm vài lần, giọng chế nhạo: 'Tôi nhìn không thấy, anh còn mang nó làm gì cho khó chịu, lấy xuống đi thôi!'

Người đàn ông cười nhẹ một tiếng, thật sự tháo chiếc mặt nạ xuống, bỏ vào trong ngăn tủ đầu giường. Tay cô gái lướt trên mặt hắn, từ chân mày đến mắt, đến mũi rồi miệng, người đàn ông vẫn lặng im để mặc bàn tay cô tự do tung hoành.

'Tôi qua anh ngủ ở đâu?' Cuối cùng cô gái cũng rời tay khỏi mặt người đàn ông, thân thể hơi nhún lên, bò lên trên người người đàn ông, cánh môi nhẹ nhàng dán nơi sóng mũi cao thẳng của hắn, giọng thật nhỏ nhẹ.

'Trong thư phòng!' Lòng người đàn ông nhồn nhột, giọng nói trầm thấp mà nhu hòa, cánh môi trong bóng đêm hơi nhếch lên.

'Vì sao muốn ngủ thư phòng? Không thích ngủ cùng tôi sao?' Cánh môi cô gái dòi xuống, cắn nhẹ đôi môi mỏng kia.

'Thích ...' Người đàn ông tâm viên ý mãn, bàn tay không kiềm được luồn vào trong áo ngủ của cô gái, quyến luyến trượt trên làn da như lụa kia.

'Thích cái gì?' Cô gái thì thào, đôi môi anh đào vẫn dán lên cánh môi kia, tay cô chậm rãi luồn xuống dưới gối ...

Nhưng lòng cô lúc này bỗng lạnh hơn một nửa ... dưới gối đã trống không!

Cô gái sững sờ, môi cũng rời khỏi môi người đàn ông! Cây đèn pin nhỏ đó, vừa nãy lúc cô nằm xuống đã cẩn thận nhét ở dưới gối sao bây giờ đột nhiên không thấy? Liệu có phải nó rớt ở đâu không?

'Đợi gì nữa? Không phải em rất nóng lòng rồi sao?' Trong bóng đêm ý cười trên môi người đàn ông càng sâu.

Cô gái không thêm lý luận với hắn, cánh tay trắng nõn duỗi ra không ngừng sờ soạng dưới gối.

'Đừng sờ nữa, có phải em muốn tìm cái này không?' Nơi khoe môi người đàn ông độ cong càng sâu. Lâm Y sững sờ, mắt trừng thật lớn. Trong bóng tối cô lơ mơ nhìn thấy người đàn ông giơ tay lên, tay cô từ từ rút lại.

'Đèn pin của em đây, trả em!' Giọng người đàn ông pha chút trêu chọc nhưng Lâm Y không nghĩ nhiều, cô xòe tay ra, người đàn ông đặt chiếc đèn pin chính xác vào tay cô.

Lâm Y mặc kệ hắn, cô vội ấn nút mở đèn nhưng vô ích, đèn không phát sáng bởi không biết từ lúc nào pin đã bị người đàn ông tháo ra mất rồi.

'Đồ khốn!' Lâm Y ảo não mắng.

Người đàn ông bật cười, tay chế trụ đôi tay cô khiến cô không động đậy gì được, giọng đầy vẻ trêu tức: 'Có phải em rất hy vọng tôi là Lãnh Nghị không? Ồ ... em cứ xem tôi như Lãnh Nghị là được rồi, sao hở?' Nói dứt lời cánh môi nóng rực đã áp xuống đôi môi anh đào, bàn tay thành thực cời chiếc áo ngủ trên người cô, chậm rãi tiến vào ...

Thân thể giao hòa, không thể không chế từng trận tiếng thờ dục. Cô gái tìm cơ hội rời khỏi sự kềm chế của cánh môi hắn, nghiêng đầu, bờ vai rần rần của người đàn ông đang ở ngay phía trên cô. Không kịp suy nghĩ nhiều cô há miệng, cắn mạnh vào mục tiêu, mùi máu tươi trong chớp mắt tán ra trong khoang miệng nhưng cô gái vẫn cắn chặt không nhả ...

Người đàn ông bị đau thoáng chau mày nhưng vẫn không lên tiếng cứ mặc cho cô gái cắn mình ...

Trong bóng tối, cô gái duỗi tay sờ lên vai người đàn ông, nơi đó dấu hai hàm răng thật rõ ràng, phỏng chừng còn có dấu máu. Ngày mai nơi đó chắc chắn vẫn còn dấu răng chưa phai.

Bàn tay to của người đàn ông giữ lấy bàn tay đang sờ vai hắn, 'Sao hở, đang thương thức kiệt tác của mình sao?'

'Phải đó!' Cô gái thẳng thắn nói.

Người đàn ông xoay người ôm cô gái trong vòng tay mình, hơi thở ấm áp của hắn phát qua những sợi tóc mềm của cô: 'Sao em chẳng có chút đau lòng nào vậy?'

'Đau lòng?' Cô gái lạnh lùng nói, 'Giữa chúng ta chỉ là giao dịch mà thôi, qua bốn ngày nữa chúng ta sẽ đường ai nấy đi!'

Không gian bỗng rơi vào trầm mặc, ngay cả tiếng hô hấp của hai người cũng nhỏ đi rất nhiều. Cô gái không khỏi châm chọc: 'Thế nào? Anh không nở sao?'

Đôi tay người đàn ông xoay mặt cô gái lại, sóng mũi cao cao của hắn chạm vào chiếc mũi nhỏ nhắn của cô, môi mỏng khẽ nhếch: 'Đúng, tôi không nhớ ...' Lời vừa dứt thì cánh môi kia cũng nghiêng xuống đôi môi cô, cường thế mà hữu lực, thân thể cao lớn lần nữa áp cô gái dưới thân ...

Cô gái giãy dụa đẩy người đàn ông ra, thật không dễ dàng mới tránh khỏi thế công của hắn, hơi thở dồn dập: 'Anh nếu như thật sự ... thật sự không nhớ ... vậy đừng ép tôi ...'

Người đàn ông quả nhiên dừng lại động tác, 'Phải làm thế nào thì cô mới nguyện ý lưu lại cùng tôi?'

Đôi mắt đen láy của cô gái lóe lên trong bóng tối, khóe môi câu lên một nụ cười: 'Cùng anh? Tôi ngay cả anh là ai cũng không biết, còn lưu lại cùng anh? Anh cảm thấy điều này có thể sao?'

Người đàn ông trầm mặc một lúc mới lên tiếng: 'Nếu như em lưu lại, sẽ có một ngày tôi để em thấy mặt ...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Giao Dịch Ngày Thứ Bảy (1) - Tôi Giúp Anh Tắm!

Tim Lâm Y không khỏi đập mạnh nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, một lúc sau cô mới lạnh nhạt nói: 'Tôi muốn ngủ!'

'Được!' Người đàn ông hơi cúi môi, trượt xuống nằm bên cạnh cô, thuận tay ôm cô gái vào lòng ... Đáy mắt cô gái một mảnh trống rỗng, lần đầu tiên cô phát hiện, "không phải ngọc nữ" thực ra cũng không có gì ghê gớm, không phải thì không phải thôi ...

Ngày hôm sau là thứ bảy, Lâm Y thức dậy rất muộn, bên giường vẫn như thường ngày, trống rỗng. Cô cũng giống như thường ngày, mở cửa phòng ngủ định bước ra thì lại thấy quản gia Trần Thế đã đứng ở cửa chờ. Ông thấy Lâm Y bước ra liền mỉm cười nói: 'Lâm tiểu thư, thiếu gia nói hôm nay là thứ bảy, để cô ở đây ăn sáng xong rồi mới đi! Ngài ấy còn nói, nếu như cô muốn, hôm nay có thể ở lại đây chờ!'

Lâm Y ngăn người nhưng sau đó lạnh nhạt từ chối: 'Ồ, không cần đâu! Tôi còn có việc phải làm! Cảm ơn!'. Bình thường cô đều ăn sáng ở trường, hôm nay là thứ bảy, cô càng không muốn ở đây ăn sáng. Huống gì hôm nay cô có hẹn với Lãnh Nghị!

Trở về gian phòng dành cho giáo viên độc thân trong ký túc xá, Lâm Y không làm được gì. Suốt cả ngày lòng cô thắc thỏm không yên nhưng mãi cho đến năm giờ chiều vẫn chưa có động tĩnh gì từ Lãnh Nghị. Chẳng lẽ hắn đã quên hôm nay có hẹn sao? Lâm Y chau mày nghĩ, tay không ngừng nghịch chiếc điện thoại.

Cuối cùng nhịn không được Lâm Y đành gọi điện qua, đầu bên kia rất nhanh đã truyền lại giọng nói vốn đã trầm lại tận lực đè nén: 'Anh đang họp! Em qua đây trước đợi anh!'

Người ta đúng là rất bận rộn! Lâm Y vì sự gấp rút của mình mà xấu hổ vô cùng. Cô đỏ mặt, nhỏ giọng 'Ồ!' một tiếng rồi ngắt điện thoại. Do dự một lát cô cầm túi xách xuống lầu.

Lamborghini trắng vậy mà đã chờ sẵn dưới lầu. Lâm Y cũng không suy nghĩ nhiều, vội vàng lên xe. Xe rất nhanh đã nổ máy chạy về phía tòa nhà LS quốc tế.

Trong phòng họp lớn của tòa nhà tổng bộ của LS quốc tế, một hội nghị quan trọng về thu mua đang tiến hành, người phụ trách của mỗi bộ phận đều đang rất nghiêm túc phát biểu.

Lãnh Nghị nhíu mày, nâng tay xem đồng hồ, khi một người phụ trách bộ phận vừa phát biểu xong, hắn rút cuộc lên tiếng: 'Hội nghị đến đây thôi, ngày mai tiếp tục!' Giọng nói lạnh lùng nhưng đầy uy nghiêm.

'Lãnh tổng, phương án này ... hôm nay vẫn chưa bàn bạc xong, đợi đến mai sợ rằng sẽ khiến cho công ty bị tổn thất ...' Ngải Mỹ giật mình nhìn Lãnh Nghị, dè dặt lên tiếng nhắc nhở.

'Biết rồi, ngày mai nói tiếp!' Giọng Lãnh Nghị vẫn lạnh như băng khiến Ngải Mỹ không dám lên tiếng nữa.

Lamborghini dừng trước tòa cao ốc LS quốc tế không bao lâu thì Lâm Y đã nhận được điện thoại của Lãnh Nghị: 'Em đang ở đâu?'

'Tôi đang ở dưới lầu công ty anh!'

'Được, giờ anh xuống!'

Chỉ chớp lát bóng dáng cao lớn của Lãnh Nghị đã xuất hiện ở cửa lớn tòa cao ốc, sau lưng hắn vẫn là một đám vệ sĩ áo đen như cũ, Ngải Mỹ thì cầm một chiếc túi lớn cũng vội vàng bước sau lưng Lãnh Nghị, trong chiếc túi đó là quần áo của Lãnh Nghị, hắn thì vẫn như cũ khí phách bức người, tuấn mỹ nhưng lạnh lùng.

Ngài Mỹ vừa nhìn đã thấy Lâm Y cách đó không xa, trong lòng lập tức hiểu rõ ...

Lâm Y từ xa đã nhìn thấy đoàn người, do dự chốc lát liệu có nên qua hay không, cứ vậy mà đi qua liệu có quá lộ liễu hay không ...

Ngay lúc còn do dự chưa quyết thì đã nghe tiếng Ngài Mỹ từ xa chào hỏi: 'Lâm tiểu thư, cô qua đây một lát!'

'Ồ!' Lâm Y vội bước đến, Ngài Mỹ đứng là thật hiểu lòng người, rốt cuộc Lâm Y đã hiểu nguyên nhân vì sao Lãnh Nghị lưu lại cô ấy bên người.

Thấy Lâm Y đến gần, Ngài Mỹ cúi chiếc túi vào tay cô: 'Lâm tiểu thư, Lãnh tổng phải đi rèn luyện, vừa khéo tôi có chút chuyện, trước đây cô đã từng đi theo ngài ấy, những chuyện này cô rành hơn tôi. Lần này cô thay tôi đi một chuyến nhé!'

Lãnh Nghị vẫn không có chút biểu cảm, hần chỉ lạnh nhạt nói: 'Đi thôi!'. Dứt lời đã dẫn đầu bước đến chiếc Rolls-Royce màu đen đã chờ sẵn, Lâm Y cũng vội vàng bước vào xe.

Trong xe, Lâm Y liếc mắt nhìn Lãnh Nghị, muốn hỏi hôm nay hần định đi đâu nhưng vừa thấy vẻ mặt lạnh lùng của hần, lòng không hiểu sao có chút giận dữ. Thực ra so với vị thiếu gia kia Lãnh Nghị lạnh lùng hơn nhiều. Có lúc cô thật sự cảm thấy ở cùng thiếu gia thoải mái hơn nhiều ...

Lâm Y thu hồi tầm mắt, cố không suy nghĩ nhiều nữa nhưng sự thất vọng dù nhỏ nhất trong lòng đã lộ rõ trên mặt, mà điểm ấy không thể thoát khỏi đôi mắt sắc bén của Lãnh Nghị nhưng trên mặt hần lại không hề có chút phản ứng nào, chỉ lạnh nhạt nói: 'Em muốn nói gì cứ nói đi!'

Lâm Y suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng: 'Hôm nay anh định làm loại vận động gì?'

'Đấu kiếm đi!' Giọng Lãnh Nghị vẫn lạnh như băng.

Đấu kiếm? Lâm Y hơi nhíu mày. Chuyện này không hay rồi đây! Mặc bộ quần áo đấu kiếm thì làm sao nhìn thấy liệu trên vai hần có dấu tích gì không? Cô nuốt nuốt nước bọt, liếc hần lần nữa: 'Có thể đi bơi không ... hôm nay tôi cũng muốn bơi ...'

Mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, khóe môi nhẹ câu lên, giọng điệu không cho phép người ta từ chối: 'Đấu kiếm trước đi, xong rồi nếu còn thời gian thì lại đi bơi!'

'Vậy ... cũng được!' Lâm Y không có cách phản bác, chỉ đành gật đầu.

Vừa đến hội quán đấu kiếm đã thấy Lữ Thần và Trịnh Thiếu Bạch đợi ở đó, ánh mắt bọn họ như đồng thời xoáy về phía Lâm Y đang đứng bên cạnh Lãnh Nghị, mắt Lữ Thần bỗng lóe lên, khóe môi cũng câu lên một nụ cười bí ẩn, nhìn Lâm Y ra vẻ chào hỏi.

Trịnh Thiếu Bạch thì lên tiếng chào: 'Lâm tiểu thư, đã lâu không gặp!'

'Ừm ... chào mọi người!' Lâm Y cười nhìn hai người đàn ông, cũng lên tiếng chào, không hiểu sao bất chợt đỏ mặt, giống như vừa làm chuyện xấu bị người ta bắt gặp vậy.

Trên sàn đấu kiếm, Lãnh Nghị chơi đến hăng say, Lâm Y đứng bên cạnh thì không ngừng nhìn đồng hồ, lòng thầm lo lắng. Thế nào mà giờ này còn chưa xong chứ? Haizz, giờ mà còn chưa đấu xong thì không còn thời gian nữa!

Rốt cuộc cũng đợi đến lúc Lãnh Nghị ngừng thanh kiếm trong tay, cúi mũi bảo hộ, Lâm Y liền đi đến đón, cũng mặc kệ ánh mắt tìm tòi của hai người đàn ông kia nói 'Chúng ta đi bơi chứ?'

Lãnh Nghị liếc mắt nhìn Lâm Y, nhàn nhạt nói: 'Ăn cơm trước, ăn xong rồi nói sau ...'

'Ăn cơm rồi đi bơi thế nào được?' Lâm Y thất vọng lên tiếng, mày cũng theo đó chau lại.

Có lẽ sự thất vọng của cô gái làm Lãnh Nghị động lòng, môi hần nhẹ câu lên: 'Ăn cơm xong, trễ chút đi bơi cũng được!'

'Như vậy ... cũng được ...' Đồi mày thanh tú hơi giãn ra một chút, Lãnh Nghị liếc cô một cái, tự cầm lấy túi quần áo của mình, bước những bước dài ra khỏi hội quán, Lữ Thần và Trịnh Thiếu Bạch ai nấy tự cầm lấy túi của mình bước theo.

'Này, anh đi đâu vậy?' Lâm Y bước thấp bước cao đuổi theo.

'Đi tắm!' Lãnh Nghị chỉ ném lại hai chữ.

Tắm? Mắt Lâm Y chợt sáng lên, vội kêu: 'Tôi cùng anh tắm ... ừm... không phải ... tôi giúp anh tắm ... haizz ... cũng không phải ...' Cô khản trương đến nói năng lộn xộn.

Lữ Thần và Trịnh Thiếu Bạch bốn mắt nhìn nhau sau đó nhin không được bật cười thành tiếng. Lãnh Nghị rốt cuộc cũng không nhịn được cười, hần dừng chân, xoay người nhìn cô gái nhỏ sau lưng đang bơi vì nói lỡ lời mà mặt đang đỏ bừng, đáng yêu vô cùng.

Trịnh Thiếu Bạch cười nói: 'Lâm tiểu thư, cô muốn giúp Lãnh thiếu tắm sao? ... Anh ta nhất định rất vui lòng ...'

'Không phải, tôi giúp anh ta cầm quần áo ...' Mặt Lâm Y vẫn đỏ bừng, bởi vì sự luống cuống của mình mà ảo não vô cùng, chỉ cúi đầu thấp giọng giải thích.

'Được thôi!' Lãnh Nghị cố nén cười đẩy cái túi trong tay cho Lâm Y, 'Vậy giúp tôi cầm túi đi!'

'Được ...' Lâm Y vội đón lấy chiếc túi lớn, trong lòng thầm tính toán làm thế nào để hấn để lộ bả vai ra ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Giao Dịch Ngày Thứ Bảy (2) - Tôi Muốn Boi!

Ba người đàn ông đi vào phòng tắm chuyên dụng, Lâm Y chỉ đành đứng ngoài cửa đợi, nghe bên trong tiếng nước rào rạt, lòng của cô cũng thắc thòm không yên. Không được! Mình nhất định phải vào phòng thay đồ của họ mới được.

Do dự rất lâu, sau cùng thấy chung quanh không có người cô mới len lén đẩy cửa, lúc này trong phòng thay đồ không có một bóng người, ba người đàn ông còn đang ở trong phòng tắm. Lâm Y chậm rãi ngồi xuống băng ghế trong phòng thay đồ ...

Người đầu tiên bước ra là Lữ Thần, trên người hấn chỉ có một chiếc khăn tắm quây quanh eo, nhìn thấy Lâm Y đang ngồi ở phòng thay đồ hấn quả thật bị dọa nhảy dựng. Thế nào Lữ Thần cũng không ngờ được Lâm Y sẽ xông vào đây.

Mặt Lâm Y cũng đỏ rực, cô có chút áp á ập ập, lắp bắp giải thích: 'Tôi ... tôi đang ... đang đợi Lãnh tổng ra ... thật ngại quá, tôi ra ngoài trước. Lúc anh ta ra tôi ... tôi lại vào ...' Nói rồi cô vội vã chạy ra ngoài.

Hấn ra, cô lại vào??? Chuyện này ... Lữ Thần càng nghe càng mờ mịt, vì sao lúc Lãnh Nghị ra thì cô lại phải vào chứ? Cô gái này sao bỗng dưng trở nên si tình đến vậy?

Lâm Y đứng bên ngoài càng lúc càng thấp tha thấp thòm đợi thêm một lúc nữa, rốt cuộc chờ không nổi đưa tay gõ cửa, từ bên trong truyền ra một câu đơn giản: 'Vào đi!', nghe vậy Lâm Y vội vàng đẩy cửa bước vào thì thấy ba người đàn ông hầu như đã mặc xong quần áo. Lãnh Nghị đã mặc xong sơ mi, đang cài nút áo.

Lâm Y nóng ruột vô cùng, cô mặc kệ tất cả tông cửa xông vào chạy thẳng đến trước mặt Lãnh Nghị, sốt ruột nói: 'Lãnh tổng, tôi giúp anh cài nút!' Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, khoe môi câu lên một nụ cười nhưng cũng không phản đối, ngừng tay để Lâm Y giúp hấn cài nút.

Lữ Thần cùng Trịnh Thiếu Bạch kinh ngạc trở mắt nhìn đôi nam nữ trước mặt, không biết bọn họ đang định làm gì...

Tay Lâm Y chạm vào áo sơ mi của Lãnh Nghị nhưng không phải đang giúp hấn cài nút áo mà là giúp hấn cởi nút áo. Lãnh Nghị hơi nheo mắt nhìn Lâm Y như dò xét.

Lâm Y nhanh nhẹn cởi hết nút áo: 'Anh cởi ra đi, tôi lại giúp anh mặc vào...' Cô vừa nói vừa nhón người định giúp hấn cởi áo ra, bàn tay nhỏ nhắn đã không chờ được vội về phía bả vai hấn ...

Lữ Thần với Trịnh Thiếu Bạch quả thực nhìn đến ngây người. Cô gái này! Háo sắc cũng không thể háo sắc đến mức này chứ? Khụ khụ ... Hai người không biết nên làm gì, dứt khoát đứng ở bên cạnh xem kịch vui ...

Đôi tay nhỏ nhắn vừa chạm đến bả vai hấn thì đã bị bàn tay to của Lãnh Nghị bắt lại, đôi mắt đen thâm thúy của hấn nhìn chăm chăm cô gái: 'Lâm Y, em làm gì vậy?'

'Tôi ... tôi ... muốn xem thử ...' Lâm Y lại bắt đầu nói năng lộn xộn, mắt thấy sự thật sắp được bày ra trước mắt, cô làm sao có thể buông tay được, bắt chấp tất cả cũng muốn nhìn xem liệu nơi đó có vết cắn hay không.

Bên cạnh chợt truyền đến tiếng cười trộm "khịt khịt" của hai người cười.

Lãnh Nghị đẩy tay Lâm Y ra, giọng thật bình thản: 'Lâm Y, đừng đùa nữa ...' Nói rồi tự mình cài lại nút áo, khoác áo vest lên, lúc này mới để ý đến Lâm Y này giờ vẫn đứng yên đứng bên cạnh, mắt đang nhìn hấn chăm chăm đầy hoài nghi.

Hấn càng không cho cô thấy cô càng tin tưởng nhất định là có gì mờ ám!

Ánh mắt Lãnh Nghị chợt trở nên nhu hòa hơn nhiều, nhẹ giọng nói: 'Đi thôi ... đi ăn cơm!' Lúc này Lâm Y mới có chút phản ứng, cô rũ hàng mi dài, có chút rầu rĩ nhưng chân vẫn không tự chủ bước theo Lãnh Nghị ra ngoài.

Bữa cơm này chỉ có tiếng cười nói của ba người đàn ông. Lâm Y ngược lại chẳng nói một lời, chỉ cầm cái dùng đũa nghịch thức ăn trong chén. Thực tình cô lúc này không nuốt nổi gì cả, chỉ làm bộ như đang thèm ăn lắm vậy thôi.

Một gói thức ăn nhẹ nhàng bỏ vào trong chén cô, Lâm Y ngẩng đầu nhìn Lãnh Nghị đang ngồi bên cạnh, người kia mặt vẫn không chút biểu tình, chỉ nhẹ giọng nói: 'Ăn chút gì đi, lát nữa dẫn em đi bơi!'

Hàng mi dài khẽ run rẩy, tim cũng đập thật nhanh. Lâm Y gương gao nở một nụ cười, gật đầu không nói tiếng nào lại cúi đầu cầm cái ăn...

'Ăn xong đến chỗ của tôi ... bơi!' Đang ăn thì Lâm Y nghe tiếng Lãnh Nghị nói chuyện với hai người kia ...

Căn biệt thự của Lãnh Nghị tọa lạc ở một khu quyền quý ở ngoại thành. Bởi đây là khu quyền quý nên mỗi một căn biệt thự đều thuộc loại "hàng hiếm", kẻ có tiền chưa chắc đã mua được, nơi đó tắc đất tắc vàng, mỗi một căn biệt thự đều có giá trên trời!

Xe vừa chạy vào cửa khu đã nghe được tiếng chim kêu riu rít không biết từ đâu truyền đến, hai bên đường rợp bóng cây, xanh rợp ngút ngàn tầm mắt, nhìn xuyên qua mảnh rừng nhỏ mờ mờ có thể thấy có một hồ nước, thuyền nhỏ đang chèo, lá sen xanh mướt ...

Rất nhanh một căn biệt thự ưu nhã được xây theo phong cách châu Âu xuất hiện trước mắt, cánh cổng sắt cao chậm rãi mở ra, bên trong cũng rợp bóng cây như bên ngoài, thảm cỏ xanh mướt, cách đó không xa còn có một hòn giả sơn đang phun nước. Tòa biệt thự này được xây theo phong cách châu Âu, ưu nhã mà không mất đi khí phái riêng của nó ...

Hồ bơi ở phía sau tòa nhà chính, đó là một khu vực được vây xung quanh bằng thủy tinh, bốn phía trong suốt, bố trí cực kỳ xa hoa ...

'Đi thay áo tắm đi! Phòng thay đồ ở bên kia!' Giọng Lãnh Nghị vang lên bên tai Lâm Y, khóe môi hân hoan câu lên, nhìn cô gái này giờ vẫn luôn thấp thỏm thối thối kia.

'Hà ... ồ ...' Lâm Y lúc này mới hoàn hồn, cô quả thật có mang theo áo tắm nhưng là một chiếc áo tắm liền thân loại bảo thủ kín đáo nhất, nhưng cô vốn không hề có ý đi bơi, chẳng qua cô chỉ muốn xem Lãnh Nghị bơi mà thôi; Hơn nữa loại áo tắm đó nếu mặc ra ngoài, ba người kia nhất định sẽ cười rộ rỡ luôn!

Nghĩ đến đây cô nuốt nước bọt, thì thào: 'Tôi ... tôi quên mang theo đồ bơi ... hay là mọi người cứ bơi đi, tôi ngồi xem là được rồi!' Cô không dám nhìn Lãnh Nghị, là cô cứ giằng co đòi đi bơi, giờ lại nói mình không muốn bơi, đúng là nói sao cũng không xuôi tai!

Lãnh Nghị nhíu mày nhìn Lâm Y: 'Em không có mang áo tắm theo sao?'

'Phải đó ... quên mất ...' Lại nói dối! Lâm Y đỏ mặt.

Lãnh Nghị vẫn nhìn cô chằm chằm: 'Vậy tôi kêu người đưa tới!'

'Không cần không cần đâu ... khụ khụ ... bụng tôi có chút không thoải mái, mọi người cứ bơi đi, mặc kệ tôi ...' Lâm Y vội ngăn lại.

'Vậy thì thôi, chúng tôi cũng không bơi ...' Lãnh Nghị lại chau mày.

'Không không không ... vậy ... bảo người mang tới đi!' Sao được chứ! Hắn không bơi chẳng phải tất cả cố gắng của cô tối nay đều thành công đã trảng sao? Lâm Y không suy nghĩ nhiều nữa, thôi cứ bảo hắn cho người mang đến vậy. Áo tắm mà hắn đưa đến cho dù không đẹp bọn họ chắc cũng không dám cười nhạo!

Lãnh Nghị cười cười, lấy điện thoại ra gọi ...

Lâm Y bất an nhìn đồng hồ, đã sắp chín giờ rồi, Lý ty vẫn chưa gọi đến, chuyện này nghĩa là sao ...

Nửa tiếng sau áo tắm được đưa đến, là một bộ bikini màu xanh. Rất đẹp! Nhưng cũng rất bại lộ! Lâm Y chưa từng mặc qua chiếc áo tắm nào lộ liễu như vậy. Lâm Y đỏ mặt, bất an lên lút nhìn Lãnh Nghị.

Lãnh Nghị thì chẳng có chút biểu cảm nào: 'Nhanh đi thay đi, khăn tắm gì đó bên trong đều là mới, em cứ tự nhiên dùng ...' Thấy Lâm Y vẫn đứng yên bất động, Lãnh Nghị cười thầm trong lòng, trên mặt vẫn không chút biểu cảm, chỉ nói thêm câu: 'Anh chờ em bơi cùng, nhanh lên, anh chờ ở bên ngoài!'

Bộ bikini màu xanh kia mặc trên người Lâm Y khiến cho thân hình hoàn mỹ của cô càng thêm nổi bật. Màu xanh khiến cho làn da của cô giá vốn trắng càng thêm bắt mắt nhưng ... Lâm Y lại bực cả người lại bằng một chiếc khăn tắm...

Lâm Y vừa bước ra thì nhìn thấy ba người đàn ông đã ngâm mình trong hồ bơi, cô vội vàng hướng mắt về phía bà vai Lãnh Nghị, tim đập dồn dập. Xa quá nhìn không rõ! Cô nhắc bước đến gần hồ bơi ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Giao Dịch Ngày Thứ Bảy (3) - Anh Không Phải Lãnh Nghị Sao?

Đứng bên cạnh hồ bơi nước trong vắt một màu xanh lam, Lâm Y nhìn thấy Lãnh Nghị đang dùng tư thế bơi thật đẹp để quấy mình trong nước, bơi từ đầu này qua đầu kia, bả vai rậm nắng kia ẩn hiện trong làn nước, rắn rỏi chắc chắn hình như không có chút dấu vết nào, càng đừng nói là có vết cấn!

Tìm cô đập càng dồn dập hơn, hơn cả trống trận ...

Có phải là mình nhìn không rõ không? Lâm Y thế nào cũng không yên tâm, mắt cô mở thật lớn, chậm chậm bước đến ngồi nơi thành hồ bơi, đôi chân thon thả trắng nõn ngâm trong làn nước, người vẫn quần chặt trong chiếc khăn tắm, mắt nhìn chăm chăm Lãnh Nghị này giờ vẫn mãi mê vẫy vùng trong nước ...

Trong hồ bơi Lãnh Nghị chợt ngừng mọi động tác rồi biến mất trong làn nước, Lâm Y thấy vậy liền nhìn chăm chăm xuống nước tìm kiếm ... bất chợt đôi chân dài đang ngâm trong nước của Lâm Y bị nắm lấy, cô thất thanh kêu thét người, thân thể lập tức bị kéo vào trong nước, chiếc khăn trắng nổi phập phênh trên mặt nước ...

Lâm Y không dám thở, dưới làn nước trong vắt, cô nhìn thấy gương mặt Lãnh Nghị đang ngâm trong nước, khóe môi mang đầy ý cười. Trước khi cô kịp phản ứng lại, bàn tay to của hắn đã vịn chặt nơi eo cô, ngay cả đôi tay cũng bị khóa chặt, thân hình mảnh khảnh của cô bị buộc dán sát vào thân thể rắn rỏi của hắn, cánh môi mang ý cười đó cũng áp xuống môi cô ...

Lâm Y không ngừng dẩy dụa, khóe mắt thừa dịp quét qua bả vai hắn, vẫn không thấy được vết tích bị cấn mà cô mong muốn ...

Người kia không phải là Lãnh Nghị? Lâm Y nhìn gương mặt tuấn mỹ đang phóng đại trước mắt mà ngây người, sau đó chợt cảm thấy hô hấp thật khó thở, đầu óc cũng ong ong không ngừng, lúc này thân thể mới được một đôi tay mạnh mẽ kéo lên khỏi mặt nước, Lâm Y không nghĩ nhiều, xoay người về phía thành hồ, hai tay bám chắc vào, thở hồng hộc từng ngụm không khí ...

Lãnh Nghị nhìn cô gái đang thở hồng hộc không ngừng kia, khóe môi âm thầm câu lên một nụ cười, lại xoay người lần nữa chìm dưới màn nước, bơi về phía Lữ Thần và Trịnh Thiếu Bạch cách đó không xa ...

Hơi thở dần bình ổn trở lại, tâm trạng khẩn trương cũng trở nên thoải mái hơn nhiều, thân thể gần như là hư thoát đến mềm nhũn, Lâm Y đành phải bám chắc vào thành hồ rồi chậm chậm trèo lên ...

Đứng bên thành hồ, Lâm Y nhìn thấy Lãnh Nghị lúc này đã nhô ra khỏi mặt nước, hắn thật sự không phải vị thiếu gia kia sao? Cũng đúng thôi, Lãnh Nghị sao có thể là người của xã hội đen được chứ? Thân phận của anh ta lấy lòng thế kia mà!

Nếu như Lãnh Nghị không phải thiếu gia, vậy thiếu gia lúc này đang ở đâu? Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, Lâm Y vội chạy nhanh về phía phòng tắm ... Cô muốn đến căn biệt thự kia bằng tốc độ nhanh nhất!

Lúc này trong hồ nước cách đó không xa có hai đôi mắt như đang đứng trông, "Trời ạ, cô gái này vóc dáng quả thật quá tuyệt, hoàn mỹ!" Trịnh Thiếu Bạch là người đầu tiên lên tiếng cảm thán, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bóng dáng nho nhỏ trong bộ bikini màu xanh kia, cùng đôi bắp chân trắng nõn như ngò sen, thắt lưng mảnh khảnh, vùng bụng bằng phẳng ...'

'Nếu không thế, Lãnh thiếu của chúng ta sao lại xem trọng chứ ...' Sóng mắt Lữ Thần khẽ xao động nhưng rất nhanh hắn nhận ra được điều gì, vội liếc mắt nhìn Lãnh Nghị bên cạnh, quả nhiên thấy sắc mặt hắn tối sầm nên vội chữa lại: "Trịnh thiếu, anh bớt háo sắc đi thôi, thế nào cũng không đến lượt anh đâu ...'

'À ... cái này ...' Trịnh Thiếu Bạch nuốt nước bọt, vội thu hồi tầm mắt nhìn Lãnh Nghị, "Trừ phi Lãnh thiếu không cần nữa ...'

Nhìn theo cái bóng nhỏ đang càng lúc càng xa, Lãnh Nghị đột nhiên có chút hối hận để Lâm Y mặc bộ bikini này, để lộ quá nhiều ra ngoài cho hai con sói đói kia, thân hình kia vốn chỉ nên bại lộ cho một mình hắn xem là được! Haizz, hắn nên để cô mặc loại áo tắm kiểu bảo thủ kia mới phải ...

Hơi nhiều mây nhìn theo bóng Lâm Y đã biến mất nơi cửa phòng tắm, lúc này Lãnh Nghị mới lạnh giọng nói: "Chúng ta cũng lên thôi!" Ba người cùng rời khỏi hồ bơi tiến vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, Lãnh Nghị để trần bả vai, trên người chỉ quấn bằng một chiếc khăn tắm đang ngồi nơi băng ghế, bên cạnh hắn là một thùng thuốc, đó là thùng thuốc của Lữ Thần.

Lúc này Lữ Thần đang lấy từ trong thùng thuốc ra một lọ thuốc, hắn chậm rãi bôi thuốc trong lọ lên bả vai của Lãnh Nghị, rất nhanh mép của một miếng da giả đang từ từ bong ra, một lúc sau Lữ Thần nhẹ nhàng bóc nó ra, dưới miếng da giả đó hai hàng dấu răng lộ ra rõ ràng, quả nhiên máu đã đông lại thành màu đỏ sẫm ...

Trịnh Thiếu Bạch lúc này đã tắm xong cũng trần nửa người đứng bên cạnh xem, cười thật ái muội: "Này, Lãnh thiếu ... dấu răng này ... liệu có phải là của Lâm tiểu thư không đấy?" Hắn mười phần chắc đến tám chín, hèn gì cô gái kia hôm nay như phát điên cứ muốn nhìn bả vai của Lãnh Nghị, thì ra là để điều tra ...

Ừm, Lãnh thiếu, anh cũng có ngày này sao?

Lúc ba người đàn ông từ phòng tắm bước ra thì Lâm Y sớm đã rời đi ...

Lữ Thần và Trịnh Thiếu Bạch không hẹn mà cùng nhìn Lãnh Nghị nhưng mắt hắn vẫn một mảnh thâm toại, không nhìn ra có chút biểu cảm gì ...

Khi Lâm Y đến căn biệt thự như cung điện nằm ở sườn núi nơi vùng ngoại ô kia, quản gia Trần Thế cung kính dẫn cô lên lầu. Lâm Y kinh ngạc liếc nhìn ông sau đó hỏi: 'Quản gia, thiếu gia đã trở về rồi sao?'

'Lâm tiểu thư, thiếu gia tối nay vẫn luôn ở trong phòng sách!' Vị quản gia cười mỉm.

Bước chân Lâm Y chợt dừng lại, mắt nhìn ông dò xét: 'Tôi có thể đến phòng sách gặp anh ta không?'

'Đương nhiên là được!' Vị quản gia vẫn điềm đạm tươi cười, 'Lâm tiểu thư, xin mời theo tôi!'

Ở ngoài cửa thư phòng, quản gia gõ nhẹ mấy tiếng rồi nói vọng vào trong: 'Thiếu gia, Lâm tiểu thư nói muốn đến đây gặp ngài!'

Bên trong im lặng một lúc lâu mới vang lên một giọng trầm thấp khàn khàn: 'Để cô ấy vào!'

'Được!' Quản gia lúc này mới đẩy cửa phòng sách, xoay người nhìn Lâm Y mỉm cười: 'Lâm tiểu thư, xin mời!'

Lâm Y bước đến gần cửa, vừa liếc mắt đã thấy bên trong phòng sách có một chiếc bàn lớn, bên trên có một ngọn đèn bàn ánh sáng mờ mờ, dưới ánh đèn vàng vọt cô có thể thấy một bóng người đang ngồi nơi ghế, trên mặt là một chiếc mặt nạ bạc, đôi mắt đen của anh ta vẫn ngời sáng trong đêm ...

Lâm Y nhìn hắn đăm đăm, chậm rãi bước vào, mỉm cười: 'Tối nay anh không ra ngoài sao?'

'Ừm, có việc gì sao?' Trong bóng tối vẫn mơ hồ thấy khóe môi người đàn ông câu lên: 'Em vẫn luôn mong tôi sao?'

'Không có!' Lâm Y lạnh lùng nói, cô chợt thu hồi tầm mắt xoay người bước nhanh về phía cửa. Đã biết rõ đáp án rồi, cô không có hứng thú tiếp tục ở trong này đông dài với hắn.

Bước ra ngoài, Lâm Y thở một hơi thật dài, nhưng nội tâm rõ ràng có một loại cảm giác mất mát len lỏi vào lòng. Cô không thể hình dung cảm giác này là như thế nào, chỉ chờ đợi bước những bước vô hồn men theo hành lang tiến về phía phòng ngủ.

Trong phòng sách, nhìn thấy Lâm Y rời đi, người trợ lý đắc lực của thiếu gia, Lưu Dững gỡ chiếc mặt nạ trên mặt xuống. Thiếu gia của hắn chưa bao giờ phí nhiều tâm tư như thế với một cô gái ...

Lâm Y thần thờ ngồi trên sofa trong căn phòng ngủ tối om, giờ cô đã biết người cùng cô làm giao dịch là thiếu gia, không phải Lãnh Nghị nhưng cô lại không vui vẻ như mình tưởng mà nội tâm lại khổ sở như mất đi một thứ gì đó ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Đùa Với Em Một Chút

Cửa bị đẩy ra không một tiếng động, người đàn ông mang mặt nạ xuất hiện nơi cửa, mắt hắn rất nhanh đã quét đến bóng dáng nhỏ nhắn ngồi nơi sofa, lúc này cô ngồi thật yên tĩnh, không có chút phản ứng nào dường như không hề để ý vừa có người khác xuất hiện trong phòng.

Hắn lẳng lặng bước qua ngồi xuống đối diện với cô, mắt nhìn chằm chằm cô gái trước mặt, cô cũng nhướng mắt nhìn hắn, đôi mắt đen kịt lóe lên như hai vì sao sáng trong bóng tối.

'Anh không phải Lãnh Nghị?' Cô gái nhẹ giọng nói.

Sóng mắt người đàn ông xao động, trầm mặc một lúc cuối cùng hắn câu môi, giọng lạnh nhạt: 'Thất vọng lắm sao?'

'Không ...' Cô gái cũng trả lời thật lạnh nhạt, thu hồi tầm mắt, ngừng một lúc rồi mới tự lẩm bẩm: 'Nghĩ cũng phải, anh ta sao lại có thể là xã hội đen được chứ!'

Người đàn ông rõ ràng là ngăn người sau đó độ cong nơi khóe môi càng sâu: 'Em cho rằng tôi là đại ca xã hội đen hay sao?'

Cô gái lần nữa nhướng mắt nhìn hắn: 'Chẳng lẽ anh không phải?' Khóe môi cô câu lên một nụ cười châm chọc: 'Anh đừng nói cho tôi biết anh là cảnh sát đây!'

Người đàn ông cười nhìn cô gái: 'Em không thích xã hội đen, cho nên em không thích tôi mà thích Lãnh Nghị sao?'

Cô gái rũ rèm mi, giọng vẫn lạnh nhạt: 'Giữa chúng ta chỉ có giao dịch! Không có cái gì thích hay không thích! Một khi kết thúc giao dịch rồi, tất cả cũng kết thúc sao?' Nói thật, qua mấy ngày tiếp xúc với hắn, cô thật sự không có cảm giác gã đại ca xã hội đen này xấu xa, thậm chí so với trí tưởng tượng của cô còn tốt hơn nhiều!

Người đàn ông không nói tiếng nào chỉ nhìn cô gái chăm chăm, ý cười trong mắt hắn bị che lấp trong bóng đêm, mấy ngày này quả thật không lãng phí, thậm chí bây giờ xem ra cô gái này đã không còn hận hắn ... Mục đích của hắn cơ bản là đã đạt được!

'Chúng ta còn thời gian hai ngày!' Trầm mặc một lúc, giọng nói nhỏ xíu của Lâm Y vang lên trong bóng tối của căn phòng ngủ.

Sóng mắt Lãnh Nghị xao động mãnh liệt, ý cười trong nháy mắt biến mất chỉ còn lại sự âm trầm: 'Thực sự muốn rời khỏi tôi nhanh vậy sao?'

Lâm Y nhướng mắt nhìn hắn, cười giọng châm biếm: 'Phải đó ... anh ... không phải là thích tôi rồi đấy chứ?'

'Tôi thích em!' Giọng trầm thấp mà đầy từ tính của người đàn ông ngồi đối diện cô nơi sofa vang lên, trong đêm tối yên tĩnh nghe vô cùng rõ ràng.

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Lâm Y ngậy người nhìn cái bóng mờ mờ của người đàn ông, một lúc sau mới cười nói: 'Đừng nói đùa!'

'Tôi không nói đùa!' Giọng người đàn ông bắt đầu có chút lạnh lùng, nhìn cô gái như dò xét: 'Em thích Lãnh Nghị, đúng không?'

Cô gái không lên tiếng, người đàn ông lần nữa truy vấn: 'Có phải hay không?'

'Không!' Cô gái quát khẽ, ánh mắt trong chớp mắt trở nên trống rỗng.

Lại một khoảng yên lặng, người đàn ông vẫn nhìn cô gái, sóng mắt hơi xao động chừng như đang trầm tư điều gì, thật lâu sau giọng lạnh như băng kia mới vang lên trong bóng tối: 'Không phải thì tốt hơn, vậy sau này tôi có thể đối phó với hắn mà không cần suy nghĩ rồi!'

Cả người cô gái chợt cứng đờ trừng mắt nhìn cái bóng kia: 'Anh nói tiếp theo anh muốn đối phó ai?'

'Lãnh Nghị!' Giọng nói càng lúc càng lạnh.

'Vì sao phải đối phó anh ta?' Giọng cô gái không giấu được sốt ruột, cô nhớ đến những thủ đoạn mà người đàn ông này đã dùng để đối phó Mạc Hưng, đó là Mạc Hưng tên cận bã kia xứng đáng nhận nhưng đối phó với Lãnh Nghị thì ...

'Tôi thích đối phó với ai thì đối phó với người đó ...' Giọng người đàn ông nghe chẳng có chút tình cảm nào.

'Không được!' Cô gái sốt ruột nói.

'Tại sao không được chứ? Anh ta là gì của em?' Giọng nói càng lúc càng lạnh.

'Bởi vì ...' Đầu óc cô gái xoay thật nhanh, 'Những chuyện anh ta đã hứa sẽ làm giúp tôi, vẫn còn chưa làm xong ...'

Khỏe môi người đàn ông nhẹ câu lên: 'Tôi sẽ không làm chậm trễ chuyện của cô ... chẳng phải Mạc thị đã phá sản, chẳng phải bạn trai trước của em đã rời khỏi vị hôn thê của hắn rồi sao?! ... Tôi có thể làm nhiều việc cùng lúc!'

'Vậy ... nếu như tôi thích anh ta thì sao?' Cô gái chau mày, nhìn chiếc mặt nạ mờ mờ trong bóng tối.

'Vậy thì càng phải đối phó anh ta ...'

'Anh ... ý anh là sao? Thích cũng không được, không thích cũng không được!' Cô gái rõ ràng cực kỳ rầu rĩ, cô thấy mình giống như đang bị hắn đùa cợt vậy!

'Ừm, có người đàn ông nào cho phép người phụ nữ của mình thích người đàn ông khác chứ?' Người đàn ông lộ vẻ không vui.

'Tôi không phải người phụ nữ của anh!' Cô gái trừng hắn.

'Em là!' Giọng người đàn ông mang theo chút ý cười, dường như cảm thấy trên cô rất thú vị.

'Tôi lười cãi nhau với anh!' Cô gái rầu rĩ nói. Trầm mặc một lát, cô lại nhìn về cái bóng mờ mờ của người đàn ông, 'Anh muốn đối phó anh ta thế nào?'

Người đàn ông thoải mái nhả nhả dựa lưng vào sofa, hai chân gác lên nhau, một tay chống cằm nhìn chăm chú về mặt của cô gái, đôi mắt đen ánh lên ý cười: 'Chặn xe hắn, bắt lấy hắn sau đó đòi tiền chuộc ... Em thấy cách này thế nào?'

'Bất cóc?' Cô gái kinh hãi kêu lên.

'Phải đó! Sau khi lấy được tiền chuộc liền giết con tin!' Người đàn ông cười thầm trong bóng tối.

'Không được!' Cô gái trừng lớn đôi mắt đẹp, kinh hãi kêu thét lên!

'Ồ đây lời của tôi mới có giá trị! Em nói không được cũng vô ích thôi!' Người đàn ông dường như cố hết sức nhin cười.

Cô gái nuốt nước bọt, giọng thỏa hiệp nói: 'Vậy phải làm thế nào thì lời tôi nói mới có giá trị?' Giọng nói nghe ra hình như rất nghiêm túc.

Người đàn ông nhìn cô chăm chăm, một lúc sau mới lên tiếng: 'Em lưu lại đây ... sau đó giúp tôi sinh một đứa bé ... vậy chắc chắn lời em nói có giá trị!'

'Giúp anh sinh một đứa bé?' Cô gái không giấu được kinh ngạc, chợt nhớ lại trước đó Lý Tân cũng đã từng nhắc đến chuyện này, nói cô giúp thiếu gia sinh một đứa bé, nhưng chuyện này sao có thể chứ? Cô gái nói một cách kiên định: 'Không thể nào!'

'Vậy tôi cũng không có cách nào!' Người đàn ông chậm rãi đứng dậy đi về phía phòng tắm, 'Tôi không nói với em nữa, tôi đi tắm trước ...'

'Không được, anh còn chưa hứa với tôi là sẽ không bắt Lãnh Nghị!' Cô gái vội kêu lên.

'Ngày mai nói tiếp đi ...' Người đàn ông nhin cười đến nghen, vội vàng đi vào trong phòng tắm, cô gái vội chạy theo sát sau lưng.

Người đàn ông xoay người nhìn cô, trong đáy mắt dào dạt ý cười: 'Muốn tắm chung với tôi sao?'

'Hà ... không ...' Cô gái rút cuộc nhận ra tình thế không đúng, vội ngừng bước chân, xoay người bước trở lại sofa.

Người đàn ông khóa chặt cửa phòng tắm, tháo xuống chiếc mặt nạ, gương mặt tuấn mỹ nhưng lạnh lùng đến vô cùng hiện rõ dưới ánh đèn sáng, hấn cời quần áo, thoải mái vẩy vùng trong bể nước một lúc rồi thở sâu một hơi, tựa lưng vào thành hồ, nhắm mắt lại ...

Nhớ đến vẻ mặt khẩn trương đầy lo lắng vừa nãy của cô gái, khóe môi người đàn ông dần lộ ra một nụ cười...

Người đàn ông rút cuộc cũng đứng dậy, mặc áo ngủ, mang mặt nạ lên rồi bước ra khỏi phòng tắm. Cô gái vẫn ngồi như phỗng nơi sofa, người đàn ông thoáng do dự một lát rồi bước qua, ngồi xuống bên cạnh cô, vươn tay nâng cằm cô lên để cô đối mặt với chính mình: 'Sao rồi? Còn nghĩ về chuyện của Lãnh Nghị sao?'

Không giống như thường ngày, cô gái không dẩy tay hấn ra, chỉ nhìn hấn chăm chăm, một lúc sau mới cười một tiếng, giọng nhỏ nhẹ: 'Anh muốn thế nào thì mới chịu buông tha Lãnh Nghị? Chúng ta có thể làm tiếp một cuộc giao dịch nữa!'

Đôi mắt đen thâm thúy của người đàn ông sáng lên trong đêm, hấn nhìn cô gái chăm chăm, khóe môi dần gợi lên một ý cười đầy ái muội: 'Có thể, tối nay ...' Hấn cố ý ngừng lại một chút, theo dõi phản ứng của cô gái sau đó ung dung nói tiếp: '... em chủ động ... lấy lòng tôi, làm cho tôi hài lòng mới thôi ...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Cô Gái Nhỏ Nhảy Múa

Tôi chủ động? Nụ cười gượng gạo của Lâm Y trong chớp mắt đông cứng lại, cô hơi nhíu mày nhưng rất nhanh đã giãn ra, cô cười nhẹ: 'Được ... tôi đi tắm trước ...'

Ánh mắt người đàn ông vẫn luôn dõi theo bóng cô gái đi vào phòng tắm, nhìn cửa từ từ đóng lại mới chịu thu hồi tầm mắt, âm thầm cười.

Rất nhanh Lâm Y đã tắm xong, chậm rãi mặc chiếc áo ngủ màu trắng mỏng như cánh ve lên người, thân thể với những đường cong hoàn mỹ dưới ánh đèn nhu hòa như ẩn như hiện càng thêm phần quyến rũ, khiến người ta vô hạn mơ màng, dưới chiếc áo mỏng, đôi chân thon dài thẳng tắp bước những bước chân trần trên thảm...

Cho dù là trong bóng tối Lâm Y vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực không hề che giấu của người đàn ông nhắm về phía cô, theo bản năng Lâm Y vòng tay che lấy ngực, dường như do dự điều gì.

Khóe môi người đàn ông chậm rãi câu lên, hấn dùng ánh mắt thưởng thức những đường cong mê người của cô gái, thấy vẻ khẩn trương của cô, hấn chậm rãi gác chân lên nhau, không động dậy, cũng không lên tiếng, lẳng lặng chờ đợi hành động tiếp theo của cô gái.

Đứng một lúc lâu, cô gái rút cuộc cũng nhắc đôi chân dài bước về phía người đàn ông đang ngồi nơi sofa, mãi đến khi cô đến bên cạnh hấn, người đàn ông vẫn giữ nguyên tư thế cũ không có chút phản ứng nào ...

Cô gái cắn môi, chậm rãi gác một chân lên đùi hấn rồi ngồi hấn lên đùi, đôi cánh tay trắng nõn vòng qua cổ người đàn ông, gương mặt nhỏ nhắn của cô dán sát vào chiếc mặt nạ lạnh lẽo ...

Người đàn ông chậm rãi chỉnh lại tư thế ngồi để cô gái ngồi thoải mái một chút, hai tay vẫn gác nơi thành ghế, lẳng lặng nhìn cô gái đang tìm cách lấy lòng mình ...

Ánh mắt cô gái vẫn ghim chặt nơi gương mặt mơ hồ của người đàn ông, chậm rãi nhưn người dấn đôi môi anh đào lên đôi môi mỏng gợi cảm của người đàn ông, đầu lưỡi chậm rãi vươn ra thăm dò cánh môi hần nhưng hàm răng kia vẫn cắn chặt khiến cô không có cách nào chen vào ...

Cô gái hơi nhú mào, người đàn ông này, rõ ràng có ý làm khó cô mà! Cô thoáng suy nghĩ một giây rồi vươn ngón tay thon dài kéo dây đai mỏng manh trên vai, chiếc áo ngủ chậm rãi trượt khỏi vai cô, vùng đồi đầy đặn như tuyết trắng chợt lộ ra trước mắt người đàn ông, đường cong kia hoàn mỹ như vậy ...

Máu nóng trong nháy mắt dồn lên não người đàn ông ... bàn tay to rớt cuộc không tự chủ được rời khỏi thành ghế sofa, dừng ở phần eo mảnh khảnh của cô gái, ánh mắt thì ngừng lại ở đường cong no đủ kia, hô hấp dần trở nên nặng nề ...

Giờ phút này, cô gái chỉ đẩy nhẹ một cái, người đàn ông liền thuận thế ngã xuống sofa, cô gái áp trên người hần, môi áp xuống đôi môi hần, gần như là dùng sức cắn mạnh ...

Rốt cuộc cũng khơi dậy hứng thú nơi người đàn ông, chiếc áo ngủ mỏng manh đã được cởi một nửa gần như là bị hần xé toạc ra, đôi tay hữu lực của hần giữ chặt lấy eo cô gái, hung hăng ấn xuống ...

'Úmm...' Cô gái không kìm được ngâm nga một tiếng.

'Em đến!' Giọng ra lệnh của người đàn ông vang lên.

Cô gái cắn răng, học theo người đàn ông nhưng ... phụ nữ dù sao cũng là phụ nữ, rõ ràng người đàn ông thấy cô làm chưa được tốt, hần đột nhiên xoay người, cô gái kêu một tiếng thất thanh, lập tức đã bị hần hung hăng áp dưới thân.

Thân thể từ sofa bị nặng nề chuyển đến trên bàn trà thủy tinh, mấy chiếc ly và chai rượu trên bàn bị đẩy rơi lách cách xuống đất rồi lại bị dòi từ bàn trà đến bên cửa sổ ...

Đợi đến khi tiếng thờ dốc dần bình ổn trở lại, cô gái đã hoàn toàn kiệt sức, để mặc người đàn ông ôm cô đi về phía phòng tắm tẩy rửa sạch sẽ, còn mình chỉ nhắm chặt đôi mắt, mê man ngủ ...

Người đàn ông vẫn bế cô gái trên tay nhẹ nhàng đặt xuống giường sau đó cũng nằm xuống bên cạnh cô rồi nhẹ nhàng nâng đầu cô đặt nơi khuỷu tay mình. Cô gái hơi hé mí mắt nặng nề, liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, thì thào: 'Chuyện anh đã hứa với tôi, đừng quên đấy!' Mấy tiếng sau gần như nghe không rõ thì cô gái đã trăm trăm ngủ mất ...

Ngày hôm sau là chủ nhật, lúc Lâm Y tỉnh lại bên cạnh như thường lệ đã trống không, chợt nhớ đến lời người đàn ông hôm qua, tìm Lâm Y bắt đầu đập dòn, không biết lời hần nói có thể coi là thật không ...

Lần đầu tiên Lâm Y quyết định lưu lại dùng bữa sáng! Quân gia Trần Thế dẫn đường cô đi đến phòng ăn, đưa cô đến chiếc bàn ăn dài sang trọng kiểu Tây kéo ghế để cô ngồi xuống, những người làm lập tức đưa lên một chiếc thố bằng bạc tinh xảo đặt trước mặt Lâm Y rồi mở nắp ra.

Quân gia bước đến nói như giải thích: 'Lâm tiểu thư, đây là huyết yến thu thập được trên đảo Thái Bình Dương, thiếu gia dặn dùng làm bữa điểm tâm cho Lâm tiểu thư!'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, lão đại xã hội đen này nhiều khi tỉ mỉ chu đáo hơn Lãnh Nghị nhiều lắm, mà dường như hần cũng không lạnh lùng như Lãnh Nghị. Cô mím môi, nhìn không được lên tiếng hỏi: 'Thiếu gia đâu?'

'Ngài ấy dậy rất sớm, ở trong phòng sách rất lâu, vừa nãy mới đi ra ngoài, không biết là đi đâu!' Quân gia lễ phép trả lời.

Lại là thư phòng? Tối hôm qua hần ở thư phòng, hôm nay mới sáng sớm đã đến thư phòng, rốt cuộc hần muốn làm gì chứ? Lâm Y trầm tư suy nghĩ.

Ăn xong bữa sáng, Lâm Y mỉm cười với quân gia, rất lễ phép hỏi: 'Hôm nay liệu tôi có thể đến thư phòng của thiếu gia đọc sách không?'

'Đương nhiên có thể. Thiếu gia có dặn, Lâm tiểu thư muốn làm gì cũng đều được ...'

Phòng sách hôm nay thật sáng sủa bởi tất cả rèm cửa đã được kéo lên, ánh sáng theo cửa sổ tràn vào khắp căn phòng khiến nó càng thêm rộng rãi thoáng đãng, so với đêm qua quả thật là hai thế giới!

Lâm Y lúc này mới tỉ mỉ quan sát căn phòng, phòng sách này được trang hoàng thật u nhã, trên một bức tường treo đầy những bức tranh của các họa sĩ nổi tiếng, hai bức tường khác là giá sách còn bức tường còn lại trưng bày đầy những món đồ cổ, một chiếc bàn rộng lớn đầy khí phái đặt gần cửa sổ ...

Lâm Y chậm rãi bước đến bên một giá sách, xoay lại nhìn quân gia nói: 'Tôi sẽ ở đây đọc sách!'

Quân gia thông minh đến mức nào, đương nhiên nghe hiểu ý cô, ông mỉm cười gật đầu, 'Được!', sau đó lặng lẽ rời khỏi căn phòng.

Lâm Y cẩn thận xem những quyển sách được bày biện ngăn nắp trên giá sách, 'Tâm lý học phạm tội', 'Thế giới hình pháp' ... tất cả đều là cùng một loại sách. Người của xã hội đen cũng đọc sách về pháp luật sao? Nhưng Tâm lý học đối với họ quả thực cũng rất cần. Lâm Y thâm ngạc nhiên, xem ra hiện

giờ làm xã hội đen cũng không dễ rồi!

Lâm Y không khỏi lắc đầu, thuận tay lấy ra một quyển sách, xoay người lại nhìn thấy một bên tường khác đang trưng bày đủ loại đồ cổ, điểm này Lâm Y hoàn toàn không có hứng thú! Ánh mắt của cô tiếp tục dò xét, cô cũng không biết rốt cuộc mình đang tìm manh mối kiểu gì ... sau cùng ánh mắt cô dừng tại chiếc bàn làm việc rộng rãi khí phái kia.

Ngồi xuống chiếc ghế da rộng rãi thoải mái sau bàn học, Lâm Y liếc mắt một cái liền nhìn thấy một mô hình cô gái nhỏ trong chiếc váy màu trắng, mô hình rất tinh xảo, nụ cười ngây thơ của cô gái nhìn thật sống động, cô gái đang làm một động tác nhảy múa xoay tròn, chiếc váy trắng tung bay ...

Lâm Y hơi ngần người, không kìm được đưa tay cầm lấy mô hình đó lên xem kỹ, tình cảnh hôm đó người đàn ông kia bảo cô nhảy múa cho hắn xem chợt hiện ra trong đầu, cô còn nhớ, lúc đó trong mắt người đàn ông là một mối thâm tình không hề xóa nhòa ...

Lâm Y ngần ngừ nhìn mô hình, một lúc lâu sau mới dè dặt cẩn trọng đặt mô hình nhỏ kia lên bàn, hoang mang nhìn bốn phía ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cùng Nhau Ăn Trưa

Đang lúc Lâm Y nhìn đông nhìn tây, cẩn thận tìm xem có manh mối gì không dù là nhỏ nhất thì chợt có tiếng gõ cửa sau đó giọng quản gia vang lên: 'Lâm tiểu thư ...'

'Mời vào ...' Lâm Y vội tùy tiện lật quyển sách trên tay, tỏ vẻ như đang bị cuốn hút vào quyển sách lắm vậy.

Trên tay quản gia là mấy tờ báo, ông mỉm cười nhìn Lâm Y: 'Báo hôm nay, tôi đưa đến thư phòng cho thiếu gia ...' Ông nói rồi đặt mấy tờ báo lên chiếc bàn sách rồi mỉm cười với Lâm Y lần nữa mới rời khỏi thư phòng.

Nhìn thấy quản gia rời khỏi, nhìn cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, mắt Lâm Y không tự chủ được nhìn về phía mấy tờ báo. Mấy ngày qua xảy ra nhiều chuyện như vậy, tâm tình lại hoang mang hốt hoảng, cô đã lâu không quan tâm đến những tin tức bên ngoài.

Nhưng vừa lật xem thì mắt cô chợt bị dính chặt vào một cái tit lớn trên tờ báo, tiêu đề của nó chính là: "Mạc thị sắp phá sản".

Hàng mi dài của Lâm Y khẽ rung, cô nhẹ nhàng đặt quyển sách xuống bàn, chận rãi cầm lấy tờ báo lên đọc kỹ, báo viết: "Có người tung ra số tiền lớn thu mua cổ phiếu của Mạc thị, giá cổ phiếu của Mạc thị rơi vào tình trạng thấp nhất trong lịch sử kinh doanh của mình, gần như lâm vào tình trạng phá sản ... Chịu sự liên lụy từ Mạc thị, công ty công nghệ Triệu thị cũng lâm vào hoàn cảnh khó khăn, mà cuộc liên hôn của Cao thị và Triệu thị cũng khó mà bảo toàn ..."

Chậm chạp buông tờ báo xuống, Lâm Y ngần người xuất thần, đây là điều cô mong chờ nhưng, vì sao bản thân lại không có chút mừng rỡ khi trả được thù chút nào vậy?

Đang lúc Lâm Y còn đang thất thần thì chợt máy fax có âm thanh báo, ánh mắt Lâm Y không tự chủ được xoay về phía đó, hai tờ fax lần lượt chạy ra.

Không kìm được lòng hiếu kỳ Lâm Y vội lấy ra xem, tiêu đề của tờ fax là "Hành trình của bộ phận quản lý cấp cao của LS quốc tế"! Tim Lâm Y chợt thất lại, cô cúi đầu chăm chú xem xét, hai tờ fax ghi thật rõ ràng hành trình, nơi đi nơi đến của một số nhân viên cao cấp của LS quốc tế, những chuyện họ làm, thời gian cụ thể ...

Đây là thế nào? Chuẩn bị bắt cóc sao? Xem ra thiếu gia vẫn không chịu buông tay! Lâm Y vội đứng bật dậy khiến cho quyển sách đặt trên gối rơi xuống đất, cô vội vàng nhặt lên ném nó trên bàn rồi chạy vội ra ngoài.

'Quản gia, tôi muốn đi một chuyến ...' Hôm nay Lý Tỷ không có ở bên cạnh, Lâm Y không biết làm thế nào ra được căn biệt thự rộng như cung điện này, chỉ biết phải đi một đoạn đường xa, nhưng cô đoán bên ngoài cũng không thể bắt được taxi nên cô chỉ đành cầu xin sự giúp đỡ từ quản gia.

'Được ... Xin Lâm tiểu thư đợi một chút, tôi sắp xếp xe cho cô ...' Quản gia cười ôn hòa rồi dẫn đường cho Lâm Y ra ngoài.

Xe chạy đến khu nội thành, Lâm Y nhanh chóng xuống xe, để tài xế tự trở về. Nhìn theo bóng xe đã chạy xa, Lâm Y mới đảo mắt tìm kiếm xung quanh, sau cùng nhìn thấy một quán cà phê, thoáng suy nghĩ một giây rồi cô vội chạy về hướng đó. Bước vào quán cà phê, Lâm Y tìm một góc khuất ngồi xuống rồi gọi điện thoại cho Lãnh Nghị.

Điện thoại vừa thông thì Lâm Y đã sốt ruột nói ngay: 'Lãnh ... tổng ...' Cô suyết nửa thì đã gọi "Lãnh Nghị", nhưng cô đã kịp cảm thấy không đúng trước khi chữ "Nghị" này thốt ra thành lời nên cứng rần nuốt xuống, chữa thành "tổng".

'Ừ, có chuyện sao?' Giọng Lãnh Nghị vẫn lạnh nhạt như thường, hắn vẫn luôn có khí thế cao cao tại thượng, khiến người khác đứng trước mặt hắn khó mà giữ được sự tự tin ... vừa nghe giọng nói đó, Lâm Y liền rầu rĩ vô cùng.

'Tôi ...' Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, vốn muốn nói thật nhiều lời nhưng trong khoảnh khắc chỉ gom lại trong một câu, 'Anh đang ở đâu?'

'Anh đang ở khu nghỉ mát vừa mới khai phá của công ty XX ...' Chừng như cảm nhận được giọng điệu cô gái thay đổi, hần cũng thay đổi ngữ điệu, giọng nói ôn hòa hơn rất nhiều nhưng vẫn rất lạnh nhạt, 'Có chút chuyện gấp ... tôi nay sẽ trở về!'

Công ty XX là công ty mà LS quốc tế vừa mới thu mua!

Khu nghỉ mát XX? Lâm Y biết khu nghỉ mát này tọa lạc ở một vùng núi, cách thành phố mấy chục cây số. Nếu như tối nay Lãnh Nghị trở về vậy chắc chắn sẽ rất nguy hiểm! Nghĩ đến đây, Lâm Y chỉ đành cứng rắn nói: 'Tối nay anh cứ ở lại đó không cần quay về được không?'

Đầu bên kia bỗng dưng im bật, một lúc lâu sau mới có tiếng cười nhẹ: 'Tại sao lại phải ở lại đây?'

'Bởi vì ...' Lâm Y nhũn mày, cô cắn môi, rốt cuộc mới nặn ra mấy chữ, 'Sợ anh gặp nguy hiểm ...'

Lâm Y mơ hồ nghe được đầu bên kia truyền đến một tràng tiếng cười khê, Lãnh Nghị thật sự không ngờ một câu nói đùa của hần mà cô gái này thực sự cho là thật! Hần có chút không tự nhiên nói: 'Em đang nói gì vậy? Sao lại thế được chứ?'

Quả nhiên người đàn ông cao ngạo này sẽ không tin lời cô, mảy Lâm Y chau càng chặt hơn, nhất thời không biết nên nói thế nào, mãi mà không nghe được tiếng của cô gái, giọng nói đã có chút nhu hòa của Lãnh Nghị lại cất lên: 'Em qua đây đi, chúng ta cùng nhau ăn cơm!'

Hàng mi dài của Lâm Y khẽ chớp động, cô nhỏ nhẹ nói: 'Tôi ... không đi đâu ...'

'Ồ ... em không qua cũng được, vậy tôi trở về ...' Đầu bên kia giọng người đàn ông thật thông dong nhưng ngữ điệu hoàn toàn không thể thương lượng.

Lâm Y nhũn mày trầm tư một lúc rồi dường như đã hạ quyết tâm, kiên định nói: 'Được, vậy tôi qua!'

'Em đang ở đâu? Anh kêu tài xế đến đón em!' Tâm tình Lãnh Nghị thật tốt, cả thể giới đều tràn ngập ánh mặt trời.

'Tôi ... đang ở quán cà phê XX trên đường XX.' Lâm Y nhìn một vòng xung quanh rồi nhẹ giọng nói, 'Giờ cơm trưa tôi qua đó!'

'Được, vậy lát nữa tôi kêu tài xế đến đón em!' Giọng Lãnh Nghị tràn đầy ý cười.

Đặt điện thoại xuống, Lâm Y ngồi một mình trong quán ngẫm nghĩ về chuyện mấy ngày qua, mắt cô vô tình quét về phía cửa quán cà phê, trong chớp mắt đôi mắt đen láy như bị dính chặt bởi cô vừa nhìn thấy Mạc Hưng dẫn theo một cô gái chung diện điệu đã từ ngoài cửa bước vào.

Mạc Hưng cũng vừa nhìn thấy Lâm Y, hần ngẩng người một giây sau đó mỉm cười với cô, ánh mắt kia xuyên qua chiếc mắt kính mang theo chút hoảng sợ sau đó hần kéo tay cô gái bên cạnh xoay người bước ra khỏi cửa. Cô gái kia không chịu nhưng hần nhất quyết kéo đi, trong cơn tranh chấp chợt chân hần không vững, ngã xuống đất nhưng rất nhanh đã gượng đứng lên, cũng mặc kệ cô gái kia, một mình xô cửa chạy ra.

Lâm Y rốt cuộc nhìn không được nhếch môi cười, "Dạ thần" đã thực sự là con ác mộng của Mạc Hưng ...

Gần trưa Lamborghini xuất hiện trước cửa quán cà phê...

Xe chạy trên đường núi khoảng gần một giờ thì mới đến một khu đất diện tích thật lớn, phong cảnh xung quanh rất đẹp, là một thôn trang nghỉ mát được trang hoàng thật sang trọng, tòa nhà chính của thôn trang này vây quanh bởi màu xanh ngắt của cây cỏ, không khí thật trong lành. Lãnh Nghị đã ở trong phòng tổng thống của tòa nhà chính đợi cô.

Hần mặc một chiếc sơ mi màu xanh thẫm, ngồi một mình nơi sofa, hai chân gác lên nhau, một tay đặt nơi thành ghế, đôi mắt đen sắc sảo nhìn vô định về phía hàng cây xanh um ngoài cửa sổ, chừng như đang trầm tư suy nghĩ điều gì ...

Cho đến khi nghe tiếng chuông cửa vang lên, hần mới thu hồi tầm mắt nhìn về phía cửa, giọng nói đầy từ tính cất lên: 'Vào đi!'

Cửa bị đẩy nhẹ ra, Lâm Y một thân váy trắng xuất hiện trước mặt hần, cửa đã đóng lại rồi mà cô gái kia vẫn còn đứng yên tại chỗ, đôi mắt đen láy trong veo nhìn hần.

Khóc môi Lãnh Nghị câu lên, hần vẫn ngồi nguyên không hề thay đổi tư thế nhưng giọng nói đã nhu hòa hơn nhiều, mắt đi về lạnh lùng thường ngày: 'Vào đây đi!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Tối Nay Em Lưu Lại Đây!

Nhìn thấy Lãnh Nghị thoải mái thư thái ngồi đó, Lâm Y chợt thấy yên tâm rất nhiều. Cô chậm rãi bước qua ngồi xuống đối diện với hắn, ánh mắt trời rực rỡ chiếu trên gương mặt tuấn tú của người đàn ông, ngũ quan như tạc, đường cong rõ ràng, tuấn mỹ mà lạnh lùng, khí thế bức người.

Khi Lâm Y quan sát hắn thì đôi mắt đen thâm thúy của người đàn ông cũng nhìn thẳng cô, hơi mỉm cười sau đó ấn một cái nút trên sofa, ngay lập tức một người áo đen bước vào: 'Lãnh tổng ...'

'Lên thức ăn đi ...'

Những món ăn tinh xảo rất nhanh đã được bày biện trên bàn, 'Ăn đi!' Lãnh Nghị lạnh nhạt nói.

'Ừ!' Vốn có rất nhiều lời muốn nói nhưng đột nhiên Lâm Y phát hiện không nói được gì cả, cô lặng lẽ gấp thức ăn, chậm rãi nhai nuốt, trong lòng thì cứ mãi suy nghĩ làm thế nào để thuyết phục hắn thỏa đáng hơn.

'Em nói anh gặp nguy hiểm gì?' Giọng Lãnh Nghị chợt vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, hắn dường như có chút không vui lại dường như có chút cười thầm.

Bàn tay cầm đũa chợt dừng lại, Lâm Y nhìn người đàn ông đối diện, lấy hết dũng khí nói: 'Ừm ... tôi nghe người ta nói ...' Câu nói chợt dừng lại, cô gái hít sâu cho chính mình thêm dũng khí, 'Có người ... hình như dự tính bắt cóc anh ...'

Cô dè dặt nhìn khóe môi người đàn ông câu lên một ý cười thật rõ ràng, giọng nói mang đầy trêu tức: 'Em đang lo lắng cho anh ...'

'Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh thôi ...' Lâm Y tức đến suýt khóc, cô vì chuyện này mà gấp như kiến bò trên chảo nóng còn hắn thì cứ nhón nhơ như thế.

'Ừm ... muốn nói sao cũng được, quan tâm chính là quan tâm ...' Lãnh Nghị vẫn thản nhiên cười, mắt nhìn Lâm Y chằm chằm.

'Tùy anh, muốn nghĩ sao cũng được, tóm lại là tối nay anh đừng quay về ... hành trình hai ngày nay của anh tốt nhất là nên sửa lại ...' Lâm Y chau mày, hiếm khi thấy Lãnh Nghị cười vui vẻ như vậy nhưng cô hoàn toàn chẳng hào hứng chút nào.

'Trừ phi là em lưu lại!' Lãnh Nghị rút cuộc cũng thu hồi nụ cười, giọng vẫn như cũ không để cho người khác thương lượng.

Lại uy hiếp tôi? Lâm Y ảo não nhìn người đàn ông bá đạo trước mặt, ánh mắt hắn chẳng chút cố kỵ quan sát cô, hai người nhìn nhau một lúc, Lâm Y chợt nhàn nhạt nói: 'Tôi đã nói rồi, tin hay không tùy anh!'

Sau đó cô nhặt lấy chiếc khăn ăn nhỏ, lau tay rồi ném trở lại trên bàn, 'Tôi còn có chuyện phải làm, tôi đi trước ...' Nói rồi cô đứng dậy xoay người bước về phía cửa ... Anh uy hiếp tôi, tôi cũng uy hiếp anh!

Còn chưa bước được mấy bước thì thân hình cao lớn nẩy gờo vẫn ngồi nơi sofa chợt đứng dậy theo, đôi chân dài chỉ bước hai bước đã đuổi kịp cô, bàn tay to mà hữu lực nắm chặt cánh tay Lâm Y, cô nhủ mày xoay đầu nhìn hắn.

Đôi mắt đen thâm thúy của Lãnh Nghị nhìn cô chằm chằm, sự kiêu ngạo và trêu tức trong đáy mắt hắn sớm đã biến mất không chút tăm tích, thay vào đó là một loại lưu luyến, một loại khao khát ... hắn rút cuộc đã không thể tiếp tục giả vờ lạnh nhạt nữa.

Ánh mắt ấy làm lòng Lâm Y xao động vô cùng, cô rùng rợn mi dài, lẳng lặng đứng đó, giọng nói nhu hòa của Lãnh Nghị chợt vang bên tai cô: 'Lâm Y, ở lại đi ...' Hắn nhìn hàng mi dài khẽ rung của cô gái trước mặt, chừng như cảm nhận được có chút hy vọng liền nói tiếp, thành khẩn như một lời thề thốt: 'Anh sẽ không xâm phạm em!'

Thấy sắc mặt Lâm Y dần trở nên nhu hòa, Lãnh Nghị rất thức thời nhẹ nhàng nắm lấy tay cô kéo trở về sofa, ấn lên vai cô để cô ngồi xuống, chính mình cũng ngồi về chỗ cũ.

Lâm Y cúi đầu lẳng lặng ăn tiếp bữa cơm, bất chợt một con tôm đã được bóc sạch vỏ được nhẹ nhàng đặt vào chén của cô. Thoáng thất thần, Lâm Y ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, trong mắt là sự kinh ngạc không kim chế được, cô không ngờ người đàn ông này cũng có lúc chu đáo và tỉ mỉ như thế!

Lãnh Nghị chỉ hơi nhếch môi: 'Thích ăn hải sản không?'

'Ừm, cũng thích!' Lâm Y nhìn hắn, trả lời đơn giản.

'Còn thích ăn gì nữa?' Đáy mắt lại thêm một phần nhu hòa.

'Cũng không đặc biệt thích món gì ...' Giọng Lâm Y cũng trở nên nhu hòa hơn.

'Ăn cơm xong em vào phòng nghỉ ngơi một lát, sau đó có thể đi xung quanh dạo một vòng, phong cảnh nơi đây rất đẹp, ở đây cũng có phòng tập thể dục, phòng giải trí ... Nếu như em muốn có người đi cùng, anh có thể kêu Ngải Mỹ đi cùng em ...'

Lãnh Nghị trước giờ luôn nói chuyện gọn gàng dứt khoát, đây là lần đầu tiên Lâm Y nghe hắn nói nhiều như vậy. Trong mắt cô không giấu được kinh ngạc nhìn hắn chằm chằm nhưng Lãnh Nghị thì không hề nhìn cô mà chỉ lo bóc vỏ tôm, tiếp tục câu nói dài dòng hiếm có của mình: 'Chiều nay anh còn việc phải làm, tối anh sẽ về ăn cơm tối với em ... Nếu như ...'

Nói đến đây Lãnh Nghị hơi ngừng lại một chút, nhìn Lâm Y rồi thuận tay bỏ một con tôm khác vào chén của cô, hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp, cô vội cầm ly nước lên uống hồng che dấu tâm tình nhộn nhạo của mình, thì đã nghe Lãnh Nghị nói tiếp: '... Nếu như em thực sự cảm thấy một người quá buồn thì có thể theo anh đi họp...'

Bàn tay cầm ly nước của Lâm Y chợt khựng lại, cô kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, một ngụm nước còn đang ngậm trong miệng nhất thời không nuốt xuống kịp. Trời ạ, hắn đi họp còn muốn kéo cô theo làm gì? Cô là ai chứ?

Nhưng người đàn ông kia vẫn thản nhiên nhìn cô gái đang nhìn mình bằng ánh mắt sững sốt kia, tiếp tục nói ra những lời còn khiến cô kinh ngạc vạn phần: 'Anh họp, em có thể ngồi bên cạnh chơi trò chơi trong điện thoại của em...'

Phụt!!! Lâm Y rất không hình tượng phun luôn ngụm nước trong miệng ra, cô hoảng loạn rút vội mấy tờ khăn giấy che miệng lại nhưng đã quá trễ, cả bàn thức ăn tinh xảo đã dính đầy nước vừa bị phun ra.

'Thực xin lỗi ...' Mặt Lâm Y đỏ bừng, chuyện này ... chuyện này thật sự quá mất mặt! Mặt cô không khỏi lướt về phía ngực của Lãnh Nghị, nơi đó dấu vết dính nước nhìn thật rõ ràng.

Lâm Y vội vàng rút thêm mấy tờ khăn giấy nữa đứng dậy đi về phía hắn, cúi xuống định giúp hắn lau đi vết nước, trong giọng nói không giấu được sự áy náy và hoảng hốt: 'Xin lỗi, chắc là anh phải thay một chiếc áo sơ mi khác rồi ...'

Lãnh Nghị vẫn điềm tĩnh nhìn cô gái đang hoảng loạn giúp mình lau dấu vết trước ngực kia, một lúc sau mới lên tiếng: 'Ừm ... anh gọi người mang một phần thức ăn khác đến nhé?'

'Tôi ...' Lâm Y thì thào, 'Tôi đã ăn no rồi ... Anh muốn ăn gì? Tôi gọi giúp anh vậy!'

Khóe môi Lãnh Nghị hơi câu lên, đáy mắt ôn nhu cực điểm: 'Không cần đâu, anh cũng không muốn ăn ...' Thấy Lâm Y chậm rãi quay về chỗ ngồi của mình, hắn vươn tay ấn một cái nút trên bàn.

'Lãnh tổng ...' Một người áo đen lập tức xuất hiện ngoài cửa.

'Dọn dẹp đi! Pha hai tách trà mang đến!'

'Dạ!' Người áo đen trả lời ngắn gọn rồi rời đi, rất nhanh mấy nhân viên phục vụ đã xuất hiện dọn dẹp sạch sẽ bàn ăn, bày hai tách trà xanh thơm lừng lên đó rồi lặng lẽ rời đi.

Hai người yên lặng ngồi uống trà, ngắm hàng cây xanh rì ngoài cửa sổ, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy vài chú chim bay qua, bầu không khí có chút vi diệu. Lâm Y nhấp một ngụm trà, mắt vẫn dõi ra ngoài cửa sổ, có chút trầm tư: 'Nơi đây thật đẹp!'

'Em thích chỗ này không?' Mặt Lãnh Nghị hơi lóe lên.

'Ồ ... không thích lắm, nơi đây phòng ốc nhiều quá, tôi thích những chỗ yên tĩnh, chẳng hạn như một căn nhà nhỏ trong rừng, xung quanh là hàng rào bằng gỗ, bên trong trồng thật nhiều hoa, có cây to còn có bàn đu dây ...' Lâm Y mơ màng đuổi theo trí tưởng tượng của mình.

Lãnh Nghị yên lặng nghe cô nói, hần nhớ cách nơi đây không xa có một sườn núi, hình như nơi đó có một gian nhà nhỏ, tuy rằng hơi cũ một chút, cũng không có hàng rào, có điều là vẫn thuộc khu vực quy hoạch của thôn nghỉ mát này. Lần này họ đến đây họp chính là bàn bạc xem có nên tiếp tục khai phá mảnh rừng xinh đẹp kia để xây dựng những biệt thự nghỉ dưỡng cao cấp hay không ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Rơi Vào Bể Tình (1)

Lãnh Nghị nâng cổ tay liếc nhìn đồng hồ rồi lại nhìn Lâm Y: 'Em nghỉ ngơi ở đây hay là theo anh đi họp?'

Hả? Những lời hắn nói vừa nãy chẳng lẽ là thật sao? Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, 'Tôi ở đây thôi ... Anh đi họp đi ...'

'Ừm ... vậy anh đi đây. Trong khi đợi anh về, tự mình tìm tiết mục nhé ...' Lãnh Nghị vừa nói vừa đứng dậy bước nhanh vào phòng trong.

Rất nhanh hắn đã thay một chiếc áo sơ mi khác rồi bước ra, cả vạt cũng đã thắt xong, trên tay là chiếc áo vest, hắn đi đến bên cạnh Lâm Y, đặt một chiếc thẻ từ trước mặt cô: 'Đây là thẻ phòng ... Em vào giường trong phòng nghỉ ngơi một chút đi!'

'Ồ...' Lâm Y nhìn chiếc thẻ tinh xảo, lại nhìn Lãnh Nghị gật đầu.

Khóe môi Lãnh Nghị hơi nhếch lên, hần thân mật và nhẹ mái tóc đen mềm của cô rồi mới chịu xoay người bước về phía cửa ...

Thấy Lãnh Nghị đã rời đi, Lâm Y ngồi một mình nơi sofa, tâm tình dần bình tĩnh lại, lúc này mới chợt nhớ đến giao dịch của cô với thiếu gia vẫn còn hiệu lực, vậy mà bởi vì quá sốt ruột vì Lãnh Nghị nên cô hoàn toàn quên mất chuyện này! Càng nghĩ lòng cô càng thấp thỏm không yên, tim đập thình thịch không ngừng, nhất thời ngồi ngây người như phỗng, mắt dờ dẩn nhìn hàng cây xanh rì ngoài cửa sổ thẫn thờ ...

Rốt cuộc có nên lưu lại đây tới nay hay không? Hay là nên quay về ... Trầm tư thật lâu, cuối cùng như đã hạ quyết tâm, hàng mi dài của Lâm Y khẽ chớp, cô ngồi thẳng dậy, vì sự an toàn của Lãnh Nghị, lưu lại đây một đêm thì có sao đâu chứ?

Một khi đã có quyết định, lòng Lâm Y dần bình tĩnh trở lại, cô thông thả dạo một vòng quanh căn phòng, nhìn xung quanh một cách không mục đích, khi đi đến trước cửa một gian phòng, bước chân Lâm Y hơi ngừng lại một chút rồi mới nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Đây là phòng ngủ, cũng rộng rãi sáng sủa như gian phòng ngoài, bố trí lại cực kỳ xa hoa ...

Lâm Y chậm rãi bước vào, vẫn là dạo quanh không mục đích, khi cô bước ngang qua cánh cửa trong suốt của phòng tắm, ánh mắt chợt nhìn đến một chiếc áo sơ mi màu lam thẫm đang được treo nơi móc áo, chính là chiếc áo vừa nãy mới bị Lâm Y làm ướt.

Bước chân Lâm Y thoáng dừng lại, sóng mắt hơi xao động, cô nuốt nuốt nước bọt, rốt cuộc quyết định bước vào, cầm lấy chiếc áo sơ mi kia lên ... Tính cô trước giờ thích sạch sẽ, quần áo đã thay ra sẽ không để qua một đêm ...

Nhanh nhẹn giặt sạch chiếc áo sơ mi thoạt nhìn đã biết rất đắt tiền kia sau đó mở tủ quần áo tìm một cái móc áo. Phơi ở đâu bây giờ? Chiếc áo còn đang rò nước, cô chỉ đành treo nó trong phòng tắm.

Rời khỏi phòng tắm, Lâm Y đi đến một giá sách thật đẹp, tùy tiện rút ra một quyển rồi nhìn thoáng qua chiếc giường rộng rãi thoải mái kia, chỉ suy nghĩ một giây sau đó rời khỏi căn phòng, đóng cửa rồi trở về chiếc sofa nơi phòng ngoài ngồi đọc sách.

Mí mắt càng lúc càng nặng, Lâm Y rốt cuộc nhin không nổi nằm xuống sofa, nhắm mắt lại say sưa ngủ ...

Lúc Lãnh Nghị quay về thì đã sắp đến giờ cơm tối. Hắn đẩy nhẹ cửa, vừa nhìn đã thấy cô gái đang nằm nghiêng nơi sofa ngủ thật say kìa, khóe môi hân lộ ra một ý cười thật ấm áp, một nơi nào đó trong tim không hiểu vì sao lại cảm thấy an định một cách dị thường, hắn nhẹ nhàng đóng cửa lại đi đến bên cạnh sofa.

Đầu cô gái gác lên tay vịn của sofa, một tay vẫn còn đặt trên sách, quyển sách lúc này đang đặt trên bụng cô ...

Bao ngày qua bọn họ đều ngủ trong bóng tối, hẳn trước giờ chưa từng nghĩ sẽ có ngày được đường đường chính chính nhìn cô ngủ dưới ánh sáng như thế này. Gương mặt cô trong lúc ngủ an tĩnh làm sao! Hàng mi dài dày rợp khẽ rung như hai cánh bướm đang chấp chới sắp bay lên, chiếc mũi nhỏ xinh xắn, hai phiến môi anh đào đầy vẻ dụ hoặc ...

Lãnh Nghị hít sâu một hơi, sợ làm cô tỉnh giấc, hắn rón rén đi vào trong phòng muốn lấy một chiếc chăn đắp cho cô, khi xoay người lại, vô tình lại nhìn thấy chiếc áo sơ mi màu lam đang được treo trong đó.

Rõ ràng Lâm Y đã giúp hắn giặt sạch! Thoáng ngẩn người, một dòng nước ấm dâng trào trong lòng hắn rồi tràn khắp mỗi tế bào. Người đàn ông đứng thật lâu mới bước chân ra ngoài ...

Nhẹ nhàng đắp chiếc chăn lên người Lâm Y nhưng trong khoảnh khắc ấy, Lâm Y đã mở mắt, vừa hay nhìn thấy đôi mắt đen thẫm kia đang nhìn mình, lúc này trong mắt tràn đầy nhu tình mật ý.

Trong chớp mắt đó Lâm Y có chút mơ hồ nhưng rất nhanh cô đã nhớ ra mình đang ở đâu, liền vội ngồi dậy, quyển sách và tấm chăn vì động tác đột ngột của cô mà trượt xuống. Cô cúi đầu nhìn chiếc chăn vừa trượt xuống kia, sóng mắt khẽ chớp động, vội khom người định nhặt lên.

Nhưng một bàn tay khác đã nhanh hơn cô ...

'Anh ... về rồi sao?' Lâm Y nhìn người đàn ông vừa cúi xuống kia.

'Ừ, trở về ăn cơm với em!' Người đàn ông giữ giữ chân, thuận tay đặt nó lên sofa sau đó cởi áo vest, treo lên giá áo rồi đi đến ngồi bên cạnh Lâm Y, khóe môi câu lên một nụ cười: 'Cơm tối muốn ăn gì?'

'Tôi này giờ cứ ngủ suốt, không đói!' Lâm Y cũng mỉm cười.

'Vậy chúng ta trễ chút nữa ăn!' Tâm tình của Lãnh Nghị tốt cực điểm, nụ cười trên môi càng lúc càng sâu: 'Ừm, đã lâu không thấy em chơi trò chơi trên điện thoại ... Cái trò cắt trái cây ấy, đã phá được kỷ lục chưa?'

Mặt Lâm Y hơi đỏ lên, lần đó chơi cắt trái cây bị hắn nhìn thấy, sao hắn lại nhớ kỹ như vậy chứ? Cô cười có chút ngượng ngáp: 'Khụ khụ ... còn chưa phá được ... Nhưng kỷ lục đó vốn là của tôi.'

'Vậy sao? Hay là chúng ta so tài thử xem?' Nụ cười của Lãnh Nghị càng sâu.

Mặt Lâm Y khẽ chớp. Anh ta? Lãnh Nghị? Người bảo thủ như anh ta mà lại biết chơi trò chơi trên điện thoại sao? Còn dám mạnh miệng muốn so tài với mình? Nghĩ đến đây cô cười sáng khoái: 'Được thôi ... tôi có thể chấp anh mười điểm!'

'Đừng mạnh miệng với ... đừng điện thoại của em, thử trước một ván đã!'

Lâm Y nhìn Lãnh Nghị chăm chăm, cô mỉm cười rồi lấy điện thoại trong túi xách ra, bắt đầu vào trò chơi ...

Lãnh Nghị thoải mái tựa lưng vào sofa, lẳng lặng nhìn cô gái đang say sưa chơi, nhìn hàng mi dày dầy rợp của cô, chăm chú theo dõi từng thay đổi dù là nhỏ nhất trên mặt cô ... Chợt thấy cô gái chạy mày, miệng phát ra một tiếng kêu tiếc nuối, 'Haizz', rồi buông điện thoại nhìn Lãnh Nghị. Lãnh Nghị liền biết cô đã chơi xong.

Khỏe môi Lãnh Nghị câu lên một ý cười, hân đón lấy điện thoại từ tay Lâm Y liếc mắt nhìn hình ảnh trên màn hình rồi bắt đầu khởi động trò chơi ...

Lâm Y kinh ngạc nhìn ngón tay thon dài kia lướt như bay trên màn hình, lát sau khi trò chơi kết thúc, nhìn số điểm trên màn hình, Lãnh Nghị mỉm cười lẳng lặng đưa điện thoại trả lại cho Lâm Y.

'Anh được bao nhiêu điểm?' Lâm Y đón lấy điện thoại, vừa nhìn mắt đã đông cứng lại, nhìn điểm số màn hình nét mặt rõ ràng là không thể tin được, 'Hà? Anh phá được kỷ lục của tôi sao? ...' Cô nhìn Lãnh Nghị, kinh ngạc vô cùng: 'Thì ra anh là cao thủ ẩn mình!'

'Mấy ngày trước anh mới bắt đầu tập chơi!' Lãnh Nghị điềm đạm nói.

'Không thể nào ... Anh ... anh chơi lại ván nữa cho tôi xem thử!' Lâm Y lại đẩy điện thoại cho hân, giọng nói có chút không phục. Người mới chơi sao lại có thể thắng cô được chứ?

'Được!' Lãnh Nghị vẫn bình thản như không, hân đón lấy điện thoại, liếc nhìn Lâm Y: 'Em ngồi xích lại đây xem này ...'

Lâm Y cũng không suy nghĩ nhiều, chạy đến ngồi bên cạnh Lãnh Nghị, mắt nhìn chăm chăm màn hình của chiếc điện thoại trên tay hân, sốt ruột nói: 'Được rồi ... anh bắt đầu đi!'

Mùi hương thơm ngát dịu dịu tỏa ra từ mái tóc dài của Lâm Y tràn khắp khoang mũi người đàn ông, hân thoáng liếc nhìn chiếc đầu nhỏ đang gần như áp vào ngực hân, khỏe môi nụ cười càng sâu: 'Em xem tôi chơi thế nào này!'

'Oa, sao anh có thể cắt được nhiều vậy chứ?' Cô gái kinh ngạc kêu lên.

'Phải có kỹ xảo ... xem này ...' Người đàn ông làm mẫu cho cô sau đó đẩy điện thoại trở lại, 'Em thử xem ...'

'Ồ ...' Cô gái vội đón lấy, chơi thử một lượt, ừm, hình như tốt hơn nhiều ...

Cô gái liên tục thử cách chơi mới, người đàn ông ngồi bên cạnh thì không ngừng chỉ điểm, cánh tay dài của hân nhẹ nhàng vòng qua bờ vai mảnh khảnh của cô gái, cũng rất tự nhiên khoác lên vai cô rồi tựa vào lưng sofa, thuận thể kéo cô dịch về phía sau.

Cô gái thoải mái tựa vào ngực người đàn ông, hai tay cầm điện thoại, mắt nhìn màn hình chăm chú, chơi đến quên cả trời đất ...

Trong mắt người đàn ông tràn đầy ý cười ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Rơi Vào Bể Tình (2)

Trời dần tối, khung cảnh ngoài cửa đã bắt đầu mờ mịt nhìn không rõ, ánh sáng trong phòng cũng dần tối, Lâm Y rốt cuộc cũng chơi chán, cô buông điện thoại, rên khẽ: 'Haizz, mắt hoa cả rồi ...'

'Em nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút đi!' Bên tai liền truyền đến giọng nói ôn hòa.

Lâm Y hơi nhướn mày, hình như có gì đó không đúng, trên vai có thêm một cánh tay đang khoác lên, phía sau ót hình như đang đệm vào một cái gì đó ấm ấm ... Haizz, mình ... mình sao lại tựa vào ngực của người kia chứ? Thật mất mặt quá!

Đôi má bắt chợt đỏ bừng, Lâm Y vội ngồi thẳng dậy nhưng cánh tay trên vai khẽ dùng sức giữ lại: 'Nhắm mắt nghỉ ngơi một lát đi!' Giọng người đàn ông vang lên lần nữa, lần này có thêm chút uy nghiêm.

Lâm Y thoáng do dự nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn thỏa hiệp, cô nhắm mắt nhưng cả người vẫn cứng đờ.

Căn phòng yên lặng như tờ chừng như có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch của Lâm Y, đáy mắt người đàn ông vô tận nhu hòa ...

'Tôi ... nghỉ ngơi xong rồi ...' Ước chừng qua hai phút giọng nói nhỏ xíu của Lâm Y vọng đến, thân thể cô theo đó cũng rời khỏi ngực Lãnh Nghị, lần này hẳn không ngăn cô lại, tâm trạng có chút khoái trá nhìn cô vội vã đứng dậy, mặt đỏ rực chạy trở về chỗ ngồi của mình ...

Lãnh Nghị cũng đứng dậy bước đến mở đèn, căn phòng tối mờ mờ trong chớp mắt tràn ngập ánh sáng rồi hắn chậm rãi bước trở lại sofa ngồi xuống, mắt nhìn về phía Lâm Y: 'Giờ có thể ăn cơm tối chưa?'

'Ừm ... có thể ...' Lâm Y mím môi, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn sáng ngồi trên tường, cười có chút ngượng ngáp.

Bữa cơm này trôi qua trong yên lặng, dường như có một điều gì đó khác thường tràn ngập trong không khí, Lãnh Nghị lẳng lặng gấp thức ăn cho Lâm Y, Lâm Y thì lẳng lặng nhìn hắn, bất chợt bất giác ánh mắt hắn đang nhìn lại mình, cô bối rối thu hồi tầm mắt ...

'Ăn cơm xong anh dẫn em đi xung quanh dạo một chút ...' Giọng nhu hòa của Lãnh Nghị vang lên.

'Được!' Lâm Y cũng nhỏ nhẹ đáp, cứ đợi mãi trong căn phòng này cũng không phải là cách hay. Chợt nghĩ đến một chuyện, cô hơi rĩ mị, dè dặt nhìn hắn, giọng nhỏ xíu: 'Tối nay tôi ngủ ở đâu?'

Lãnh Nghị nhìn Lâm Y chằm chằm, không hiểu sao cô cảm thấy có chút chột dạ, thấy cô không dám nhìn mình, khéo môi Lãnh Nghị hơi câu lên: 'Yên tâm, nhất định có chỗ cho em ngủ, đảm bảo em hài lòng ...'

Thấy Lâm Y vẫn không lên tiếng, Lãnh Nghị buông đũa, lấy khăn lau tay rồi đứng dậy: 'Đi thôi, chúng ta đi dạo một vòng ...'

Thôn trang nghỉ mát này thật sự rất rộng, rất đẹp. Dưới ánh trăng mờ ảo, mông lung, khắp đất trời như chìm trong một bầu không khí lãng mạn như thơ ... Lãnh Nghị cho đám vệ sĩ rời đi, tự mình dẫn Lâm Y chầm chậm dạo bước dưới bóng trăng bóng hoa diêm lệ tuyệt trần ...

Lát sau họ đi đến một con suối nhỏ nước chảy róc rách, dưới ánh trăng dòng nước lấp lánh như dát bạc, có mấy tảng đá nhỏ thay cho cầu bắc từ bờ bên này sang bờ bên kia, phía bờ bên kia là một mảnh rừng rậm rạp.

Lãnh Nghị đạp chân lên tảng đá thứ nhất sau đó xoay người đưa tay cho Lâm Y ở phía sau, do dự một lát rồi Lâm Y vẫn nắm lấy tay hắn, để bàn tay to kia nắm lấy tay mình, hai người bước từng bước một qua những tảng đá, rốt cuộc cũng sang đến bờ bên kia.

Hai người chậm rãi bước dọc theo con suối, xung quanh thật yên tĩnh, chỉ có tiếng của vài loại côn trùng không biết tên kêu rì rả không thôi, hai người cũng yên lặng sóng bước bên nhau ...

Đột nhiên dưới bóng trăng yên tĩnh Lâm Y nghe rõ ràng sau lưng mình có tiếng bước chân. Tim cô thất lại, hoảng hốt xoay người lại nhìn. Dưới ánh trăng, cô có thể nhìn thấy rõ ràng có một bóng người đang ẩn mình sau mấy tán cây.

Tiêu rồi! Chắc chắn là người của thiếu gia! Mình thật sơ ý quá! Sao lại không nghĩ đến cô với Lãnh Nghị có thể thay đổi tuyến đường thì bọn họ cũng có thể thay đổi kế hoạch ... Trong lòng Lâm Y không ngừng tự mắng chính mình ...

'Nhanh ... mau lên ... chúng ta chạy mau đi ... phía sau có người ...' Lâm Y không suy nghĩ nhiều vội kéo tay Lãnh Nghị chạy về phía trước. Rõ ràng Lãnh Nghị cũng đã nhận ra có người theo dõi phía sau, hắn hơi nhíu mày, thoáng trầm tư một giây sau đó cất bước chạy theo Lâm Y.

Tiếng bước chân theo sát sau lưng nghe rất rõ ràng, sau đó là một tràng tiếng đạn bắn, đạn bay sát sạt bên người Lãnh Nghị khiến Lâm Y nhìn thấy không khỏi sợ run ...

'Chúng ta chạy vào rừng đi ...' Giọng Lãnh Nghị vang trong bóng đêm, hắn vừa nói vừa kéo tay Lâm Y chạy vào trong rừng ... Cũng đúng, chạy vào rừng rồi bọn họ sẽ không dễ dàng bắt được hai người ...

Bên người lại có mấy viên đạn bay sát sạt qua nhưng dường như mấy viên đạn đó cũng không phải là bắn lung tung mà hình như là dè dặt tránh né gì đó. Lãnh Nghị chau chặt đôi mày kiếm, ánh mắt sắc bén chợt lóe lên, hắn kéo tay Lâm Y cùng nấp sau một thân cây to, hắn ôm chặt cô, lẳng lặng chờ đợi, nhưng tai mắt không ngừng dò xét động tĩnh ...

Sau đó Lãnh Nghị lẳng lẽ đưa tay vào trong áo, lúc anh rút tay ra Lâm Y đã thấy có thêm một cây súng. Cô gái thoáng sửng sốt, ngẩng đầu liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, cô thấy mắt người đàn ông lóe lên trong bóng đêm, đôi mày liễu càng lúc càng chau chặt ...

Lại mấy viên đạn sượt qua thân cây, Lâm Y khản trương rúc vào lòng Lãnh Nghị, không dám phát ra một tiếng động nào ...

Người đàn ông hơi híp mắt, cắn chặt môi, ánh mắt như đao lóe lóe sáng, chợt hắn xoay người, một tay vẫn ôm chặt cô gái không buông, một tay khác thì nâng súng, chuẩn xác nhắm về phía đạn vừa bắn ra, phía sau tiếng súng chợt ngưng lại, thấy vậy người đàn ông vội ôm lấy cô gái lẩn sang nấp sau một gốc cây to khác, hành động thật nhanh nhẹn dứt khoát khiến Lâm Y trợn to mắt kinh hãi ...

Tiếng súng sau lưng rốt cuộc ngừng lại, trong khoảnh khắc khu rừng lại chìm trong im lặng ...

Lãnh Nghị nhẹ nhàng đưa Lâm Y ra, lấy từ trong túi ra một chiếc điện thoại, nhanh nhẹn ấn mấy phím rồi gửi đi gì đó, lát sau điện thoại báo hiệu có tin nhắn, Lãnh Nghị liếc nhanh tin nhắn hồi âm đó rồi nhanh chóng bỏ điện thoại vào trong túi áo, lần nữa nắm lấy tay cô gái.

Lâm Y không kìm lòng được ngẩng đầu nhìn Lãnh Nghị, trong bóng tối cô thấy mắt Lãnh Nghị lóe sáng như hai vì sao, hắn nhìn cô mỉm cười, nhẹ giọng

an ủi: 'Không sao đâu, yên tâm!'

Lâm Y khẽ khàng gật đầu, thấy vậy Lãnh Nghị lần nữa mỉm cười, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, giọng thật nhu hòa: 'Đi theo anh!'

Lãnh Nghị kéo Lâm Y rón rén chạy từ thân cây này sang thân cây kia, cứ như vậy hai người dần dần lùi xa về phía sau ...

Lại đi thêm một lát nữa, Lâm Y dường như nghe được cách đó không xa truyền đến càng nhiều tiếng bước chân, tiếng bật cò súng dường như cũng vọng đến từ bốn phía ... tiếp đó lại nghe thấy điện thoại của Lãnh Nghị rung lên, cô thấy hấn cầm điện thoại để sát bên tai nghe, sau cùng chỉ nói một chữ 'Tốt!' rồi lập tức cúp máy.

Cứ tưởng bọn họ đã thoát khỏi nguy hiểm, nào ngờ Lãnh Nghị lại tiếp tục kéo Lâm Y đi sâu vào rừng, càng đi càng xa, càng đi càng sâu vào rừng, trong bóng đêm bọn họ dường như đang lạc đường ...

Bốn bề thật tối, chỉ có ánh trăng nhợt nhạt xen qua kẽ lá, nương theo ánh sáng mờ mờ ấy, hai người lần mò trong rừng rậm tìm kiếm, bốn phía không ngừng truyền đến tiếng kêu của những loài chim thú vô danh thật khiến người ta sợ đến rợn tóc gáy. Cô gái theo bản năng nắm chặt bàn tay của người đàn ông, nép sát vào người hắn.

'Gọi điện nhờ người đến giúp đi ...' Lâm Y khẽ khàng nói, cô xoay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh bất chợt lòng có chút rung động, cái bóng đó ... trong bóng tối người đàn ông này và người kia ... sao lại giống nhau đến thế chứ?

Lãnh Nghị lục tìm điện thoại trong túi, mở lên rồi nhàn nhạt nói: 'Không có tín hiệu!'

'Không có tín hiệu?' Lâm Y kinh ngạc, 'Vừa nãy không phải vẫn gọi được sao? Sao bây giờ lại không có gì?'

'Chúng ta đã đi vào sâu trong rừng lắm rồi, mà rừng này lại rậm rạp như vậy, vốn là không thể thu được tín hiệu, nếu có cũng là ngắt quãng!' Lãnh Nghị nhìn điện thoại rồi điềm tĩnh trả lời.

'Vậy làm sao bây giờ?' Mày Lâm Y chau mày càng chặt.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Rơi Vào Bể Tình (3)

'Không việc gì, chúng ta cứ đi từ từ, tìm một chỗ nào đó nghỉ lại, đợi trời sáng nếu thấy chúng ta còn chưa về, tự nhiên sẽ có người đi tìm.' Nhìn cô gái đang sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, Lãnh Nghị liền lên tiếng an ủi, giọng nói đó vẫn điềm tĩnh như thường, không hề có chút xao động nào.

Lâm Y nghe hắn nói mới yên tâm đôi chút, cô nép sát vào Lãnh Nghị, bước sát theo hắn, cả hai dò dẫm đi về phía trước ...

Không biết đi bao lâu, Lâm Y chợt nghe Lãnh Nghị kêu nhỏ: 'Lâm Y, em xem, phía trước hình như có một căn nhà!'

Lâm Y nhìn theo hướng Lãnh Nghị chỉ, quả nhiên thấy loáng thoáng phía trước không xa có một căn nhà nhỏ, lòng không khỏi kinh ngạc vui mừng, cô nhin không được mừng rỡ kêu: 'Chúng ta qua đó xem đi ... có lẽ bên trong có người!'

Hai người liền tăng tốc bước, rất nhanh đã đứng trước căn nhà nhỏ bằng gỗ kia, bốn bên căn nhà được rào bằng một hàng rào gỗ thấp, có thể dễ dàng nhìn thấy trong sân trồng rất nhiều cây và hoa, có một số được trồng trong bồn, một số thì trồng trên đất.

Căn nhà đó có hai tầng, tầng hai có một ban công rất lớn, cạnh căn nhà còn có một cây cổ thụ thật cao nhưng căn nhà nhỏ kia không hề có chút ánh sáng nào, hình như không có ai ở ...

'Hình như không có người!' Lâm Y hơi nhíu mày nhìn gương mặt mờ mờ của Lãnh Nghị.

'Chúng ta tự vào đi!' Lãnh Nghị nói một cách quả quyết. Hắn không đợi Lâm Y trả lời đã nhẹ đẩy cửa rào, kéo tay Lâm Y đi vào ...

Đứng trước cửa căn nhà, Lâm Y gõ nhẹ mấy tiếng, bên trong hoàn toàn không có chút động tĩnh gì, cô nhìn Lãnh Nghị: 'Thật sự không có người ... làm sao bây giờ?'

Lãnh Nghị mỉm cười: 'Không sao đâu, ở nhờ một đêm thôi mà! Chắc người ta cũng không để ý!' Hắn nói rồi đẩy cửa vào. Lâm Y ngạc nhiên phát hiện, thì ra căn nhà này không có khóa, Lãnh Nghị chỉ vừa đẩy nhẹ cửa đã không một tiếng động mở ra ...

Căn nhà thực ra rất nhỏ nhưng bên trong không thiếu thứ gì ... Lâm Y ngạc nhiên đi một vòng khắp căn nhà, tầng một là gian bếp kiểu mở và phòng ăn,

chiếc bàn ăn nhỏ kiểu dáng rất đặc biệt, bên cạnh phòng ăn là một bộ sofa bằng gỗ.

Men theo chiếc cầu thang gỗ nhỏ lên lầu hai, một gian phòng ngủ lớn hầu như chiếm hết diện tích của lầu hai, trong phòng ngủ vẫn còn thoang thoảng mùi gỗ mới ...

Phía ngoài phòng ngủ là một ban công khá lớn, vây quanh ban công là lan can bằng thủy tinh công nghiệp, đứng ở ban công này có thể nhìn thấy rất rõ bầu trời sao, thấy những tán lá cây rậm rạp, thấy cả cỏ cây và hoa lá trong sân; nơi ban công còn có hai chiếc ghế lười bằng gỗ, quanh ban công còn được trang trí bằng những chậu hoa nhỏ rất đáng yêu.

'Căn nhà này thật đẹp!' Lâm Y mở to mắt, trong giọng nói không giấu được sự hào hứng và kinh ngạc, cô cất lời khen từ đáy lòng, nhất thời Lâm Y gần như quên mất mình đang trong hoàn cảnh nguy khốn mới chạy đến đây!

'Em thích không?' Lãnh Nghị cười, chậm rãi bước đến một chiếc ghế lười ngồi xuống, đôi mắt đen thâm toại nhìn cô chằm chằm.

'Ừm ...' Lâm Y không chút chần chừ gạt đầu, hai tay cô chống lên lan can của ban công, tiếp đó lại truyền đến tiếng kêu càng thêm hào hứng của cô, 'Xem kia, dưới tán cây cỏ thụ còn có một bàn đu dây! ... Trời ơi, sao lại giống với căn nhà trong tưởng tượng của em thế!'

'Thật sao?' Nơi khoe môi Lãnh Nghị nụ cười càng sâu, thân hình cao lớn cũng đứng dậy đi đến bên cạnh Lâm Y, nhìn gương mặt đầy hưng phấn của cô, đáy mắt người đàn ông bất giác tràn đầy sự nhu hòa.

Lâm Y xoay đầu liền bắt gặp ánh mắt chăm chú Lãnh Nghị đang nhìn mình, tim cô bất chợt đập nhanh, nhất thời mới nhớ ra còn không biết đã thoát khỏi nguy hiểm hay chưa, giọng nói vốn đang đầy hào hứng chợt trở nên bất an, 'Không biết những người kia liệu có đuổi đến đây không ... chúng ta tắt đèn đi thôi!'

'Đừng, nơi đây núi thẳm rừng sâu, lại vào ban đêm, muốn tìm người cũng không dễ vậy đâu, hơn nữa bọn họ cũng không biết chúng ta đã tìm được người giúp hay chưa!' Lãnh Nghị tự tin nói.

Lâm Y dần bình tĩnh trở lại, cô tin Lãnh Nghị! Nhưng cô vẫn chạy vào phòng ngủ tắt đèn, căn nhà nhỏ lại chìm trong bóng tối, chỉ còn bóng trắng mờ mờ lung, bàng bạc chiếu trên mặt đất.

Lâm Y quay trở lại ban công, cô nhìn Lãnh Nghị này giờ vẫn đứng dựa vào lan can, tấm mình dưới ánh trăng bàng bạc kia, do dự một chút rồi Lâm Y vẫn đi về phía đó ...

Nhìn thân hình cũng cao lớn như vậy, nhìn sườn mặt với những đường cong tuấn mỹ như vậy, trong đầu Lâm Y không hiểu sao lại hiện lên hình bóng của một người khác, tim cũng dần đập dồn dập ... Lúc này Lý Tân nên gọi điện thoại cho cô mới phải ...

Không biết vị thiếu gia kia đã phát hiện cô mất tích hay chưa, không biết ... nếu như hắn biết cô tiết lộ tin tức cho Lãnh Nghị thì sẽ thế nào ... Lâm Y hơi chau mày, ánh mắt vẫn nhìn xa xăm vô định về phía chân trời tối mịt, nhất thời có chút hoang mang lo lắng ...

'Em đang nghĩ gì vậy?' Lãnh Nghị nghiêng đầu nhìn cô gái nhỏ đang đứng ngăn người bên cạnh mình, ánh mắt dò xét, gương mặt nhỏ nhắn kia dưới trăng nhìn càng thêm thanh lệ thoát tục, một vẻ đẹp rất không chân thật nhưng ánh mắt đó rõ ràng là thật thà, đôi mày thanh tú cũng đang nhíu chặt lại.

'Ừm ... không có gì ...' Lâm Y vội quay đầu nhìn hắn cười cười, thở sâu một hơi như che dấu.

Lãnh Nghị nhìn cô, ánh mắt đầy ý vị pha lẫn sắc bén, trong đêm tối, đôi mắt đó như hai vì sao sáng, bàn tay hắn bất chợt vươn đến khoác lên eo cô, xoay cô đối mặt với mình. Lâm Y không phản kháng nhưng mắt rõ ràng không dám nhìn thẳng hắn.

Lãnh Nghị hơi cúi đầu nhìn cô: 'Nói anh nghe em đang nghĩ gì vậy?'

Hàng mi dài của Lâm Y khẽ chớp động, cô vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, thật lâu sau mới lên tiếng, giọng nhẹ như làn gió: 'Từ ngày mai, chúng ta không nên gặp nhau nữa ...'

Sóng mắt Lãnh Nghị hơi xao động, hắn lặng lẽ nhìn cô, bàn tay đang đặt nơi eo cô càng thêm dùng sức, một bàn tay khác cọ nhẹ sóng mũi cô rồi nhẹ nhàng áp đầu cô vào ngực mình ...

Lâm Y rất nhu thuận dán mặt vào ngực hắn, lặng yên nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, từ ngày mai, họ không gặp nhau nữa, cứ để cô ích kỷ hưởng thụ những giây phút gần gũi hiếm hoi này đi! Lâm Y nhẹ nhàng khép mắt, đôi tay lặng lẽ vòng ra sau lưng hắn, siết chặt ...

Hai người cứ lặng lẽ ôm nhau như thế, dưới ánh trăng mờ mờ lung, giữa không gian đẹp đẽ và huyền diệu này ...

Thật lâu sau giọng nói trầm trầm của Lãnh Nghị mới vang lên trên đỉnh đầu cô: 'Lâm Y, mỗi người đều có lúc làm sai, hoặc là vì bất đắc dĩ, hoặc là vì một nguyên nhân nào đó mà phải làm chuyện ngược với ý nguyện của mình ... nhưng cũng không thể vì vậy mà đánh giá bản tính người đó là tốt hay xấu, em hiểu không?'

Đôi mắt vốn đang nhắm của Lâm Y chậm rãi mở ra, thần tình có chút biến hóa, cô nhớ lại chuyện bất đắc dĩ của mình, nhớ lại gương mặt mang mặt nạ bàng bạc kia, thực ra hắn cũng không phải là người rất xấu, mấy ngày tiếp xúc cận kề với hắn, Lâm Y thực sự đã nghĩ như vậy ... Nghĩ đến đây, cô khẽ gạt đầu: 'Ừm ...'

Khỏe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, bàn tay to nhẹ vỗ sau lưng cô: 'Cho nên em hãy buông gánh nặng trong lòng xuống, chuyện đã qua cứ để nó trôi qua ...'

Lâm Y hơi ngẩng đầu, đôi mắt đen trong veo của cô nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của hắn, sự ôn nhu trong đáy mắt người đàn ông dù là trong bóng đêm cô vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng, cô thấy khỏe môi người đàn ông câu lên một đường cong hoàn mỹ: 'Trong lòng em còn hận không?'

Hận? Sóng mắt Lâm Y chớp động ... Mạc Hưng đã chịu sự trừng phạt mà hắn đáng nhận, Triệu thị cũng bị liên lụy ... còn người mang mặt nạ bạc kia cô ... dường như đã hận không được rồi ...

'Không còn ...' Lâm Y trả lời, giọng nhẹ như gió thoảng.

'Tốt!' Lãnh Nghị cười, trêu mến đặt lên trán cô một nụ hôn, 'Vậy đừng nói những lời như ngày mai không cần gặp lại gì nữa ...'

Lâm Y sững sờ nhìn hắn, thực ra hắn cười như thế này thật sáng lạn, chỉ là ... số lần hắn cười thật sự ít quá.

Thì ra Lãnh Nghị cũng có lúc dịu dàng như thế này, dịu dàng đến khiến người ta thật dễ trầm luân trong đó, mũi Lâm Y không hiểu sao có chút chua xót, cô chủ động dán mặt vào lồng ngực rộng rãi ấm áp kia, nhắm mắt lại, cảm nhận nhu tình hiếm hoi này ...

Đáy mắt Lãnh Nghị tràn đầy ôn nhu, mặt hắn cọ nhẹ lên mái tóc mềm mại của cô: 'Không phải em nói em thích bàn đu dây sao? Có muốn xuống lầu chơi một chút không?'

'Được!' Lâm Y nhu thuận đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Rơi Vào Bể Tình (4)

Bàn đu dây màu trắng đỏ được gắn vào cây cổ thụ lớn trong sân, Lâm Y lúc này đang ngồi trên đó, Lãnh Nghị thì đứng một bên giúp cô đẩy nó, bàn đu dây nhẹ nhàng lắc lư đưa Lâm Y lên cao rồi xuống thấp.

'Mạnh chút nữa, lên cao chút nữa, cao nữa ...' Lâm Y dù cố nén vẫn không giấu được sự hào hứng trong câu nói.

'Không thể cao quá, nếu không rất nguy hiểm!' Lãnh Nghị vẫn điềm tĩnh nói.

'Không đâu ... đẩy mạnh lên đi mà ...'

Rốt cuộc bàn đu dây đó bị đẩy càng lúc càng cao, mái tóc dài của Lâm Y tung bay trong gió đêm, chiếc váy trắng dưới ánh trăng như nhuộm một vầng sáng bạc, trông cô lúc này không khác gì một nàng tiên ...

'Anh cũng lên đây ngồi đi ...' Lâm Y càng lúc càng hưng phấn, cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh nói, dưới ánh trăng mờ lung cô hoàn toàn không nhận ra nét mặt của mình lúc này thanh thuần đáng yêu đến mức nào, thanh lệ thoát tục giống như không nhiễm chút bụi trần nào ...

'Được ...' Sự đáng yêu của cô gái lây nhiễm sang người đàn ông, hắn giữ bàn đu dây lại, ngồi bên cạnh cô gái rồi bàn đu dây lại lần nữa đẩy lên, để lại một tràng tiếng cười thanh thoát ...

Bàn đu dây rốt cuộc cũng chậm lại rồi dừng hẳn, Lãnh Nghị nhìn cô gái này giờ vẫn cười không ngừng kia, bàn tay to không kìm lòng được vuốt nhẹ mái tóc dài như mây của cô, 'Muộn lắm rồi, đi tắm rồi ngủ thôi!'

Đi tắm rồi ngủ? Lâm Y ngăn người nhìn Lãnh Nghị, thấy vậy hắn mỉm cười, 'Em ngủ trong phòng, anh ngủ ngoài ban công, được không?'

Mặt Lâm Y thoáng đỏ, cô lẩm bẩm như che dấu: 'Ý tôi là, nơi đây có chỗ để tắm sao? Chúng ta cũng không có y phục để thay!'

'Nói không chừng trong tủ quần áo của chủ nhà có quần áo mới thì sao ...'

'Không đâu!' Lâm Y kinh ngạc kêu lên.

'Muốn cá một ván không?' Ánh mắt Lãnh Nghị có chút khác thường, 'Nếu anh thắng, hai ngày này em phải nghe lời anh. Nếu em thắng, anh sẽ nghe lời em, sao hở?'

'Vậy ... cũng được!' Lâm Y thật sự không tin có chuyện thần kỳ như thế. Đánh cược một ván cũng không sao!

Trong tủ quần áo trong phòng ngủ tại lầu hai, Lãnh Nghị lôi kéo Lâm Y cùng kéo cửa tủ, trong chớp mắt, mắt Lâm Y trừng thật lớn, cô kinh ngạc phát hiện trong tủ treo đầy quần áo của nữ.

Chắc là không phải mới đâu! Lâm Y vội lấy một bộ xuống xem, trên đó rõ ràng vẫn còn treo nhãn mác, lại lấy xuống một bộ khác, thấy vẫn như thế. Thật không thể ngờ quần áo trong cái tủ đó, kể cả áo ngủ đều là mới, hơn nữa toàn bộ đều là size của cô!

Lâm Y kinh ngạc nhìn một tủ treo đầy quần áo kia, lại nhìn gương mặt tươi cười của Lãnh Nghị, đáy mắt tràn đầy nghi hoặc: 'Sao lại có thể chứ?'

Lãnh Nghị chỉ cười không nói, hần lại kéo cô đến trước một tủ khác, bên trong treo đầy quần áo dành cho nam, từ tây trang đến quần áo dạo phố, thậm chí là áo thun, quần short ... hơn nữa cũng đều là mới cả!

'Ồ ... anh thắng rồi nhé, hai ngày này đều phải nghe lời anh!' Giọng Lãnh Nghị mang chút ý cười vang bên tai cô.

'Không thể nào!' Lâm Y xoay người kéo cánh tay Lãnh Nghị, nghi hoặc nhìn hần, 'Chắc chắn là có vấn đề ...'

Lãnh Nghị vẫn cười không nói, hần sùng nịch cọ tay lên mũi cô: 'Có vấn đề gì chứ?'

Lâm Y tỉ mỉ dò xét gương mặt tuần mỷ kia, sự nghi ngờ trong lòng càng lớn: 'Anh giờ trò! Căn nhà này ...' Nửa câu sau cô không nói tiếp, chỉ lắc lắc cánh tay hần, giọng nói mang theo chút làm nũng, 'Anh nói sự thật cho em biết đi, nhanh!'

'Có sự thật gì để nói chứ?' Lãnh Nghị mỉm cười, hần không trả lời cô, bước nhanh về phía chiếc ghế lười nơi ban công thoải mái ngồi xuống, ánh mắt dõi theo chân trời tối mịt xa xăm ngoài kia ...

Lâm Y vội vã đuổi theo sau ngồi xuống bên cạnh hần, tay vẫn níu cánh tay hần không buông: 'Anh mau nói đi, rốt cuộc là chuyện gì? Nhanh nói đi ...'

Cánh tay cô gái bất chợt bị Lãnh Nghị giữ chặt, hần chỉ kéo nhẹ một cái cô gái đã ngã vào ngực hần, một tay kia vẫn như cũ vòng qua người cô, đáy mắt tràn đầy nhu hòa: 'Căn nhà nhỏ này đúng là do anh sắp xếp, tặng cho em ... không phải em nói em thích một căn nhà nhỏ trong rừng, không thích những nơi có quá nhiều người hay sao?'

Quả nhiên là như vậy! Lâm Y nhìn Lãnh Nghị, mũi có chút chua xót, một lúc sau mới thấp giọng hỏi: 'Nhưng làm sao nói có là có được chứ?' Cô chợt nhớ ra, lúc ăn cơm tối xong Lãnh Nghị mới đề nghị dẫn cô đi dạo về phía này, thì ra hần sớm đã sắp xếp xong cả rồi ...

'Ồ đây vốn có một gian nhà nhỏ không có ai ở, là anh kêu người đến sửa sang lại, dựng thêm hàng rào, làm đúng theo ý tưởng của em ... Nơi đây vốn có điện nước, chứ nếu không đợi kéo điện đến được đây thì không nhanh như thế đâu!'

Khóe môi người người câu lên một nụ cười, hần không định nói cho cô biết, mảnh đất này cũng thuộc về LS quốc tế, vốn ban quản trị định xây một khu biệt thự khi nghỉ dưỡng cao cấp trong rừng dành cho những người giàu có nhưng giờ hần đã thay đổi ý định, cải tạo nơi đây thành thế giới riêng của hai người ...

'Sửa sang mất bao lâu?' Lâm Y thì thào.

'Một buổi chiều, bao gồm cả trang trí và bài trí những đồ gia dụng!' Hần quyết định sử dụng toàn bộ đồ gia dụng bằng gỗ, như vậy sẽ không bị ô nhiễm!

'Một buổi chiều?' Lâm Y quả thực không dám tin những gì mình vừa nghe, một buổi chiều có thể làm xong một căn nhà xinh đẹp như vậy sao?

'Ừ!' Lãnh Nghị mỉm cười, 'Không tin sao?'

'Tin ...' Giọng cô gái nhẹ như gió thoảng, cô lẳng lặng áp mặt vào ngực Lãnh Nghị, thật lâu không lên tiếng, trước giờ cô luôn cho rằng Lãnh Nghị người này lạnh lùng vô tình, không hiểu tình yêu, có lẽ là cô sai rồi, hơn nữa sai rất nghiêm trọng!

'Từ ban công này có thể nhìn thấy những vì sao trên bầu trời, Lâm Y, em có muốn ngủ cùng anh nơi ban công này không?' Lãnh Nghị nhẹ vỗ về lưng cô gái nãy giờ vẫn áp mặt vào ngực mình, giọng nói có chút trêu chọc.

'Nói gì đâu không!' Mặt Lâm Y thoáng đỏ, cô hơi né tránh bàn tay của Lãnh Nghị đồng thời ngồi thẳng dậy, chợt như nhớ ra điều gì, đôi mắt đen kịt của cô bất an nhìn hần, 'Nhưng ngày mai em còn phải đi làm ...'

'Anh đã kêu Ngải Mỹ xin phép giúp em rồi ...' Lãnh Nghị điềm tĩnh nói, hần biết cô gái này thích công việc kia đến thế nào!

'Xin phép rồi?' Lâm Y ngẩn người, mắt nhìn Lãnh Nghị không chớp, còn chuyện gì hần chưa nghĩ đến không chứ? Trong lòng chợt dâng lên một tia ấm áp, cô vội đứng dậy như che giấu: 'Em đi tắm trước đây!' Nói rồi vội chạy như trốn vào trong phòng, Lãnh Nghị dõi theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô, ý cười trên môi vẫn không tắt.

Mở tủ áo, chọn một bộ áo ngủ tương đối bảo thủ, Lâm Y vào phòng tắm, rất nhanh cửa phòng tắm lại mở ra, Lâm Y trong bộ áo ngủ bước ra, mắt liếc nhanh về phía ban công, bước chân cũng chậm rãi bước qua. Người đàn ông kia vẫn thoải mái ngã người nơi chiếc ghế dài, trên tay cầm điện thoại, nghe âm thanh hình như là đang chơi cật trái cây!

Khóe môi Lâm Y không tự chủ được câu lên một ý cười, cô đi về phía người kia, nghe tiếng bước chân, hần hơi ngẩng đầu liếc cô, hỏi nhanh 'Tắm xong

rời?", rồi lại vui đầu tiếp tục chơi trò chơi.

Thì ra Lãnh Nghị cũng có lúc như một đứa bé thế này, thì ra hẳn không phải lúc nào cũng lạnh như băng như mình tưởng ... Lâm Y cười thầm, cô đưa tay đẩy hẳn: 'Anh cũng đi tắm đi, tắm xong lại chơi tiếp!'

Nghe vậy Lãnh Nghị mới buông điện thoại ngắn đầu nghiêm túc nhìn cô một lúc mới nói: 'Ừm, anh đi tắm trước ... xong rồi chúng ta lại so tài ...' Vừa nói thân hình cao lớn vừa đứng dậy, còn không quên véo nhẹ đôi gò má trắng nõn kia rồi mới chịu bước vào trong phòng ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Rơi Vào Bể Tình (5)

Thấy bóng Lãnh Nghị khuất sau cửa phòng rồi nghe bên trong truyền đến tiếng nước rào rạt, Lâm Y mới thông thả ngã người xuống ghế dài ...

Quả thật rất thoải mái! Xa xăm dõi theo vầng trăng non hình lưỡi liềm treo cao cao trên bầu trời, bên tai nghe tiếng gió đêm xào xạc, bầu trời đêm được tô điểm bởi muôn ngàn vì sao nhấp nháy, thỉnh thoảng có vài chiếc lá khô rơi rụng lướt qua tầm mắt, bên tai nghe tiếng côn trùng không ngừng ní non, trong không khí thoang thoảng mùi hương, là hương hoa, là mùi vị của thiên nhiên ...

Tất cả những phiền não, tất cả những chuyện không vui, tất cả những trói buộc của cuộc sống đời thường trong chớp mắt rồi cô thật xa, Lâm Y hoàn toàn thả lỏng chìm đắm trong cảnh đêm tuyệt diệu đó ...

'Suy nghĩ gì mà chuyên chú như vậy?' Bất chợt bên tai vang lên một giọng nam trầm đầy từ tính, không biết Lãnh Nghị đã tắm xong từ lúc nào mà giờ đang đứng bên cạnh ghế của cô, dưới ánh trăng, gương mặt cô gái đặc biệt thanh lệ thoát tục, nhìn cô càng thêm xinh đẹp đến không chân thật ...

'A ... Hả ... không nghĩ gì cả, chỉ đang ngắm người ...' Tư duy của Lâm Y dần dần quay trở lại, cô vội ngồi dậy ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao lớn đang đứng bên cạnh mình, hẳn đang mặc một chiếc áo ngủ màu trắng, ngũ quan như điêu khắc càng lộ rõ vẻ tuấn mỹ phiêu dật, ánh mắt bình thường vốn lạnh lùng nhưng lúc này lại có thêm một tia nhu hòa.

Lãnh Nghị thoải mái ngồi xuống bên cạnh Lâm Y, ung dung nói: 'Em dịch sang bên kia một tí để anh ngồi với ...'

Lâm Y không suy nghĩ nhiều liền dịch người sang phần ghế bên kia, thân thể cao lớn của người đàn ông chiếm phần lớn diện tích chiếc ghế. Hắn nhìn cô gái này giờ vẫn ngồi yên đó nhìn mình chằm chằm, khóe môi câu lên một nụ cười: 'Anh đẹp trai lắm sao?'

Cô gái hơi rũ rũi, khóe môi cũng câu lên một nụ cười: 'Phải đó, thật khá ...'

'Chỉ là khá thôi sao? Anh thấy em nhìn mê mẩn như vậy kia mà!' Khóe môi người đàn ông mang theo chút giễu cợt, bàn tay vươn qua kéo cô đến gần mình: 'Đến đây, chúng ta so tài cắt trái cây!'

Người đàn ông mạnh mẽ ấn đầu cô ngã vào vai mình, cánh tay hắn vòng qua người cô, theo bản năng cô gái muốn giãy giụa, muốn thoát khỏi vòng tay của hắn, 'Đừng nhúc nhích, xem anh chơi!' Lờ mờ vừa dứt người đàn ông đã cầm lấy điện thoại bắt đầu chơi trò chơi. Cô gái chỉ đành thôi giãy dụa, cứng người nhìn màn hình đủ màu sắc trước mắt ...

'Xong rồi, tới lượt em!' Vừa thấy thời gian đã đến, Lâm Y vội vàng đoạt lấy điện thoại trên tay Lãnh Nghị.

'Ồ ... vẫn còn chưa bằng anh, hay là để ván sau anh nhường em ...' Lãnh Nghị nhìn điểm số trên màn hình, khóe môi lại câu lên, Lâm Y thì chau chặt mày, bĩu môi, thật là quá mất mặt, chơi lâu như vậy lại thua một người mới tập chơi ...

Dần dà mí mắt Lâm Y bắt đầu sụp xuống. Không được, cứ tiếp tục như vậy chắc chắn cô sẽ ngủ gục trên vai hắn mất, nghĩ vậy cô vội bắt chính mình tỉnh táo lại, nhòm dậy định về phòng ngủ.

'Tôi phải đi ngủ đây!' Lâm Y vừa nói vừa đứng dậy, 'Anh cũng nên đi ngủ đi!'

Lãnh Nghị chỉ đành ngoan ngoãn nói tay để Lâm Y đứng dậy, nhìn cô đi vào trong phòng ngủ đóng cửa lại ngăn hẳn ngoài ban công. Hắn đã nói rồi, cô ngủ trong phòng, hẳn ngủ ban công!

Suy nghĩ hai giây, thân hình cao lớn của Lãnh Nghị cũng đứng lên đi về phía cửa phòng ...

Lâm Y đã ngồi xuống giường chuẩn bị ngủ, vừa định nằm xuống bất chợt thấy cửa thông ra ban công bị đẩy ra sau đó bóng dáng cao lớn của Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa. Cô ngừng lại động tác, đôi mắt đen láy đầy vẻ cảnh giác nhìn Lãnh Nghị chằm chằm.

'Anh ở bên ngoài ngủ, nửa đêm sẽ lạnh ...' Lãnh Nghị nhìn Lâm Y bình thản nói, hoàn toàn không có chút không tự nhiên nào.

'Ồ, vậy anh lấy chặn đi!' Lâm Y mỉm cười, nhẹ giọng nói. Cũng đúng thôi, Lãnh Nghị ở bên ngoài ngủ nhất định là cần chặn hơn cô ... Sao cô có thể quên được chuyện này chứ.

Lục lọi trong tủ một hồi Lãnh Nghị mới tìm thấy một chiếc chăn mỏng, hẩn nhìn Lâm Y, gần như là lẩm bẩm tự nói với mình: 'Sao chỉ có một chiếc chăn mỏng thế này, không biết đến khuya liệu có bị lạnh hay không!'

Hàng mi dài của Lâm Y khẽ chớp, sau đó cô nói một cách sáng khoái: 'Tôi ngủ trong phòng, không cần chăn dày như vậy, tôi đổi chăn với anh!' Cô vừa nói vừa đứng lên, ôm chiếc chăn dày trong tay đưa cho Lãnh Nghị.

'Ồ, vậy thì không cần đâu, cùng lắm thì anh đắp hai cái chăn mỏng là được!' Lãnh Nghị nhìn chiếc chăn Lâm Y vừa đẩy sang cho mình, mỉm cười.

'Ồ!' Lâm Y lại đem chăn đặt trở lại trên giường còn mình thì cũng quay trở lại giường.

Lãnh Nghị nhìn Lâm Y chằm chằm, hẩn cảm chiếc chăn mỏng vẫn đứng yên bất động, thấy vậy Lâm Y nhìn hẩn: 'Sao vậy? Anh còn cần gì sao?'

'Không có gì ...' Lãnh Nghị ho khan một tiếng: 'Nơi đây là rừng sâu, anh đoán ban đêm bên ngoài có rất nhiều sâu bọ côn trùng ...'

Lâm Y kinh ngạc nhìn hẩn, một lúc sau mới nói giọng khó tin: 'Anh ... anh sợ sâu sao?' Một người đàn ông như hẩn lại sợ sâu? Khụ khụ ... vậy không phải tất cả hình tượng đều sụp đổ sao?

Sóng mắt Lãnh Nghị khẽ chớp, hẩn nói như giải thích: 'Anh thì chẳng sợ sâu bọ gì, anh chỉ sợ ... sâu có thể chạy vào trong phòng ...'

Lâm Y ngẩn người, lòng bắt đầu thấp thỏm bất an, cô sợ nhất là mấy loại sâu bọ nhiều chân, lại còn mấy loại mềm nhũn lại đầy lông kia ... vừa nghĩ đến đây, cô không tự chủ được nhìn khắp xung quanh, lại còn cúi đầu nhìn xuống giường, lại nhìn xuống đất sau đó lại quét mắt về phía Lãnh Nghị.

Nét mặt người đàn ông vẫn thản nhiên tự tại, vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích chừng như đang đợi điều gì, hàng mi dài của Lâm Y rũ xuống, cô nuốt nuốt nước bọt, lấy hết dũng khí nói: 'Bây giờ không có ... lát nữa tôi đóng cửa, lại tắt đèn thì sẽ không sao!'

'Ồ ... vậy nếu như có sâu thì em cứ gọi anh!' Đáy mắt người đàn ông rõ ràng là có chút thất vọng, hẩn chỉ đành ôm chiếc chăn mỏng đi chằm chằm về phía cửa, đầu vẫn thỉnh thoảng ngoái lại nhìn Lâm Y.

Thấy Lâm Y vẫn không có chút phản ứng nào, bước chân vừa mới bước ra khỏi cửa của Lãnh Nghị chợt dừng lại, hẩn nhìn cô: 'Lâm Y, trong vùng núi sâu như vậy, nhớ cẩn thận có cả rắn đấy!'

Lần này mắt Lâm Y trừng thật to! Lãnh Nghị, ý anh là sao đây? Không dọa hổng tôi anh quyết không cam lòng phải không? Cô rầu rĩ nhìn Lãnh Nghị, 'Rắn? Anh không cần nó thì nó sẽ không cần anh đâu!'

Lãnh Nghị sừng sốt sau đó nhin không được bật cười ra tiếng: 'Thì ra là như vậy!'

'Nhanh đi ngủ đi!' Lâm Y ảo não ra lệnh.

'Haizz ...' Lãnh Nghị cố nhin cười, 'Anh còn một chuyện muốn nói với em ...'

'Tôi không muốn nghe!' Lâm Y bịt tai quát lên.

'Em phải nghe!' Nụ cười trên môi Lãnh Nghị chợt trở nên nghiêm túc, hẩn nói rành mạch từng chữ: 'Con người anh có lúc bị bệnh mộng du ...'

'Hả???' Lâm Y lần này triệt để suy sụp, 'Lãnh Nghị, ý anh là sao đây?'

'Anh không có ý gì khác ...' Lãnh Nghị ngược lại rất bình tĩnh, hẩn nghiêm túc nói, 'Có thể anh sẽ chạy ra lan can, cũng có thể anh sẽ chạy vào trong phòng, chạy xuống lầu gì gì đó ... đến lúc đó em đừng bị dọa sợ là được ...'

'Vậy ... vậy anh cứ chạy ra lan can là được ... Ra ngoài, tôi muốn khóa cửa đi ngủ!' Lâm Y rầu rĩ nhảy xuống giường, đẩy Lãnh Nghị ra ngoài sau đó đóng cửa, khóa chặt lại ...

'Lâm Y, em không thể khóa cửa, lỡ như ... thật sự có chuyện thì làm sao đây?' Ngoài cửa Lãnh Nghị cố nhin cười, nhưng giọng nói nghe thật ủy khuất ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Rơi Vào Bể Tình (6)

Lãnh Nghị rút cuộc cũng hết cách, hần chỉ đành ôm chân bước về phía ghế nằm, trong lòng bắt đầu có chút hối hận. Haizz, sớm biết như thế, không cần đặt ghế nằm ngoài ban công làm gì, chỉ cần một gian phòng, một chiếc giường là đủ ...

Hần vừa nghĩ vừa nằm xuống giường, đắp chăn lên người, lúc này phía sau hắn đã tắt hết đèn, bốn phía xung quanh cũng đen kịt, Lãnh Nghị biết Lâm Y đã tắt hết đèn trong phòng, hần ngoái đầu lại nhìn, có ánh trăng mờ mờ rọi lên khung cửa sổ thủy tinh phát ra chút ánh sáng yếu ớt, nương theo ánh sáng có thể nhìn thấy màn cửa ẩn hiện, những thứ khác hoàn toàn không nhìn thấy ...

Lãnh Nghị cúi lên một nụ cười, hần nằm ngay ngắn trên ghế, mơ màng nhìn bầu trời đêm ...

Trong phòng Lâm Y trở mình liên tục, mãi vẫn không ngủ được, không biết chiếc chăn mỏng kia liệu có đúng hay không? Không biết liệu thật sự có sâu bọ côn trùng không? Chúng có cắn hần không? Không biết liệu anh ta có thật sự bị chứng mộng du hay không? Nếu như thật sự nhảy ra khỏi lan can biết làm thế nào?

Ai ya, thật phiền chết đi! Còn không bằng chính mình ngủ ngoài ban công cho rồi ...

Rốt cuộc Lâm Y lặng lẽ đứng dậy, cô vén rèm cửa sổ rón rén nhìn ra, mơ hồ vẫn có thể thấy được bóng người thon dài đang nằm trên ghế, phía trên đắp một chiếc chăn mỏng ...

Haizz, thôi đi thôi đi, đợi đến khuya lại hỏi anh ta xem có lạnh hay không, nếu thật sự lạnh thì đắp chăn với anh ta vậy. Ừm, cẩn thận theo dõi động tĩnh, xem liệu anh ta có bị mộng du hay không ...

Quyết định xong Lâm Y quay trở lại giường, kéo chăn trùm kín đầu. Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu ... Haizz, mấy con rồi nhỉ, quên mất rồi ... Cứ như vậy thần trí Lâm Y dần dần mơ mơ màng màng ...

Cũng không biết qua bao lâu, có lẽ là bởi vì lòng dạ không yên, Lâm Y ngủ rất cạn, bất chợt từ phía ban công truyền đến tiếng gì như có đồ vật nào đang rơi xuống, Lâm Y hốt hoảng mở to mắt, nhảy vội xuống giường, liệu có phải Lãnh Nghị mộng du đụng vào đồ vật gì không?

Cô chạy vội đến bên cửa sổ, "soạt" một tiếng kéo mạnh rèm cửa, quả nhiên thân hình cao lớn của Lãnh Nghị đang chậm rãi đi trên ban công, hình như là mấy chiếc ghế nhỏ bên cạnh đã bị hần đụng ngã.

Con buồn ngủ hoàn toàn biến mất, Lâm Y kinh ngạc trừng to mắt nhìn người đàn ông ngoài ban công, nhất thời không phân biệt được là giả hay thật, đang suy nghĩ xem liệu có nên ra ngoài đánh thức hần dậy hay không thì chợt thấy Lãnh Nghị đang đi về phía lan can ...

Lần này thì con sợ không giống bình thường. Haizz! Mặc kệ hần có mộng du thật hay không, Lâm Y không suy nghĩ nữa chạy đến kéo cửa, vừa chạy về phía hần vừa kêu: 'Lãnh Nghị, đứng lại!'

Nhưng Lãnh Nghị kia dường như không hề nghe thấy, một tay hần đã chống lên lan can, Lâm Y chợt nhớ cô đã từng nghe người khác nói qua, người bị bệnh mộng du lúc phát bệnh không nghe người khác nói ...

Nhớ đến đây cô mặc kệ tất cả xông ra, ôm lấy thắt lưng Lãnh Nghị, kêu rống lên: 'Haizz, anh rốt cuộc là thật hay là giả chứ?' Nhưng người đàn ông dường như vẫn không có chút phản ứng nào ...

Thôi đành vậy, xem như tôi chịu thua anh. Anh ngủ trong phòng, tôi ngủ bên ngoài, vậy chắc được rồi chứ?

Lâm Y kéo Lãnh Nghị đi vào trong phòng, thật không dễ dàng mới ấn được thân thể cao lớn kia xuống giường rồi kéo chăn đắp cho hần, trong bóng tối, Lâm Y không thấy được khóe môi người kia nhẹ nhàng câu lên.

Lâm Y ngăn người ngồi bên cạnh giường một lúc, thấy hần ngủ hình như không an ổn mấy, cô thở dài một tiếng, suy nghĩ một lúc rốt cuộc đứng dậy, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Đi ra đến ban công mới phát hiện thì ra bên ngoài rất tối, tìm cô chợt đập mạnh, không tự chủ được vòng tay ôm ngực, dè dặt đi về phía ghế nằm, nhẹ nhàng nằm xuống.

Bốn phía cây cối rậm rạp, trời thì tối mịt, tuy rằng có trăng và sao nhưng giữa núi sâu rừng thẳm như thế này, một cảm giác sợ hãi bất chợt dâng lên ...

Lâm Y xoa nhẹ cánh tay đang nổi da gà, cố ép buộc mình nhắm mắt lại, tưởng tượng chính mình đang nằm trong gian phòng ấm áp kia.

Nằm không dám nhúc nhích một lúc, bất chợt cô có cảm giác nơi cổ hình như có thứ gì đó đang bò lên, theo bản năng cô đưa tay bắt nó, 'Aaa ... sâu!'

Lâm Y nhảy bật khỏi ghế, kinh hoàng kêu thét lên, vội ném đi vật thể lạ trên tay.

Lần này Lâm Y không cần suy nghĩ nữa, xông thẳng vào phòng, tìm vẫn "thình thịch, thình thịch" đập không ngừng ... Quay đầu lại nhìn về phía giường, thấy người đàn ông kia đang ngủ rất say, hô hấp của Lâm Y dần ổn định trở lại ...

Lâm Y chau mày, bĩu môi, đứng rồi, khiêng giường vào trong này ngủ không phải là được rồi sao? Nghĩ vậy cô vội chạy ra ban công nhưng chiếc ghế kia quá nặng, cô căn bản là không nhắc nổi nó.

Thoáng suy nghĩ một hai giây rồi Lâm Y chạy vội vào phòng, "tách" một tiếng bật đèn lên sau đó tốc chiếc chăn đang đắp trên người người đàn ông, sột ruột đầy hần: 'Thức dậy nhanh lên ...'

'Ừmm ...' Rốt cuộc người đàn ông cũng thức dậy, hần mở đôi mắt nhấp nhem nhìn cô gái đang ảo não trước mặt, trên gương mặt tuần mỹ lộ ra một chút

mê man: 'Sao vậy?'

'Thức dậy, mau khiêng ghế nằm vào đây!' Lâm Y ra lệnh.

'Ồ, được!' Người đàn ông mơ mơ hồ hồ đứng dậy, cùng cô gái bước ra ngoài ban công ...

Rất cuộc cũng dời được ghế vào phòng, Lâm Y đóng cửa lại, nhìn người đàn ông cao lớn này giờ vẫn đứng đó, sóng mắt khẽ xao động, xoay người khóa chặt cửa, cô sợ lát nữa hấn lại mộng du, chạy ra ngoài không phải nguy hiểm lắm sao?

Xong xuôi cô nhìn người đàn ông: 'Đi ngủ đi, anh đi tắt đèn!' Nói rồi cô đi về phía ghế nằm, lẳng lặng nằm xuống.

Lãnh Nghị dường như đã hiểu ra ý của cô, hần cười thầm, triu mền cọ tay lên sóng mũi cô, 'Em lên giường ngủ đi, nằm ở ghế rất khó ngủ!'

'Không cần đâu, anh ngủ giường đi!' Lâm Y cũng không muốn nói nhiều, cô nhắm mắt lại ra vẻ lập tức muốn ngủ, cũng nhùng nhằng cả đêm rồi, cô chỉ muốn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

'Ý anh là, hai chúng ta ... đều ngủ trên giường ...' Khóe môi Lãnh Nghị tràn đầy ý cười.

Lâm Y sừng sốt trừng to mắt, đôi mắt đen láy đảo một vòng rồi kiên quyết nói: 'Không!'

'Anh sẽ không xằng bậy ...' Người đàn ông thề son sắt.

'Không!' Lâm Y rầu rĩ nói, 'Anh còn nói nữa thì ra ngoài ban công ngủ!'

'Được được, vậy anh ngủ ghế, em ngủ giường!' Lãnh Nghị rõ ràng rất bất đắc dĩ, hần đi đến bên cạnh ghế, cánh tay duỗi ra, trước khi Lâm Y kịp phản ứng lại đã ôm bông cô lên.

Lâm Y hoảng sợ giãy giụa, 'Tôi tự đi được ...' Mắt cô chạm vào ánh mắt thâm thúy của hần, đôi mắt đó sớm đã mất đi vẻ lạnh nhạt lạnh lùng thường ngày, trong đáy mắt chỉ một mảnh nhu tình.

Lâm Y ngẩn người, giọng nói từ tính mê người mang theo chút treu tức lại vang lên bên tai: 'Sao hờ, lại bắt đầu háo sắc rồi?'

Lâm Y lúc này mới bừng tỉnh, cô dẩy thoát khỏi đôi tay của Lãnh Nghị, tự trèo lên giường: 'Tôi không nói chuyện với anh nữa, tôi muốn ngủ. Anh muốn ngủ thì ngủ ở ghế nằm đi!' Cô vừa nói vừa kéo chăn lên che kín đầu, ra vẻ quyết tâm không để ý đến người đàn ông kia nữa.

Khóe môi người đàn ông nhẹ câu lên, hần đưa tay tắt đèn rồi ngoan ngoãn nằm xuống ghế, duỗi người, ừm, bất kể thế nào, từ ban công dời đến trong phòng, cách cô gái kia gần hơn một chút cũng xem như là tiến bộ lớn rồi ...

Lãnh Nghị yên lòng nhắm mắt lại, từ từ chìm vào giấc ngủ ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Kỳ Nghỉ Ngọt Ngào

Bởi vì những nhằng đến quá nửa đêm nên hôm sau Lâm Y thức dậy rất muộn. Lúc cô thức dậy ánh sáng trong phòng lại không quá chói mắt bởi vì cây cối rậm rạp đã chặn phần lớn ánh sáng mặt trời.

Lười nhác vươn vai duỗi người, ánh mắt cô rơi vào chiếc ghế nằm đặt gần giường, trong nháy mắt ánh mắt đông cứng lại, người trên chiếc ghế kia đã đi đâu mất, chỉ còn một chiếc chăn được gấp ngay ngắn chỉnh tề đặt nơi đó.

Sóng mắt Lâm Y hơi xao động, cô thoáng như người lên nhìn khắp chung quanh, vẫn không có bóng người, chẳng lẽ chạy ra ngoài ban công sao? Lòng hiếu kỳ khiến cô gái vội nhòm dậy, rón rén bước đến bên cửa sổ, kéo nhẹ góc rèm nhìn ra ngoài ...

Không có người! Trên ban công cũng không có người! Lâm Y thoáng nhú mày, ừ, có lẽ là đi vận động buổi sáng, người có tiền không phải đều vậy sao, rất coi trọng chuyện rèn luyện thể lực...

Hần cứ vận động đi, mình lại ngủ thêm chút nữa, Lâm Y nhanh chóng quay trở về giường nhưng dường như cô đã không ngủ thêm được nữa, chợt nhớ ra tối qua bởi vì trời quá tối cô còn chưa được thưởng thức cảnh đẹp xung quanh căn nhà nhỏ này!

Ừ, ra ngoài nhìn xem xem! Có mục tiêu thì liền có động lực, Lâm Y vội nhảy xuống giường, trước tiên là mở cửa ra ban công, xông ra ban công ... Oa, thật sự rất đẹp, dưới tán lá dày là hàng rào bằng gỗ màu trắng, bên trong hàng rào là một thảm cỏ hoa đang nở rộ, còn có một bàn đu dây dưới gốc cây cổ thụ lớn ... đẹp như một bức tranh sơn dầu!

Lâm Y dường như dùng tốc độ nhanh nhất rửa mặt chải đầu sau đó chạy vội xuống cầu thang, vừa bước xuống chiếc cầu thang làm bằng gỗ kia, cảnh tượng trước mắt khiến tâm mắt cô như bị dính chặt, nhất thời ngây ngẩn cả người ...

Trời ạ, đó là ai vậy? Mặc trên người một chiếc áo thun cổ lọ màu trắng, quần short, cực kỳ đơn giản và thân thiện, hần đang đứng nơi gian bếp kiểu mở rộng kia xào đảo gì đó, trên chiếc bàn ăn nhỏ đã bày sẵn bánh mì nướng, xúc xích, sữa tươi ... một mùi thơm ngát tỏa khắp căn phòng.

Người đàn ông quay đầu nhìn Lâm Y đang đứng ngăn người nơi cầu thang, khóe môi câu lên một nụ cười, 'Qua đây ăn sáng đi!'

'Ồ ...' Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, chậm rãi nhích chân về phía bàn ăn, cô dùng ánh mắt khó tin nhìn tất cả trước mắt lại nhìn người đàn ông đang đứng cạnh lò vi sóng kia ... Người này là Lãnh Nghị thật sao?

Ngay lúc Lâm Y còn chưa hoàn hồn lại, lò vi sóng đã báo một tiếng 'ding', Lãnh Nghị bước nhanh đến lấy ra hai quả trứng luộc ...

'Nhanh ăn đi!' Lãnh Nghị vừa nói vừa đặt trứng lên bàn.

Lâm Y yên lặng ăn bữa sáng, thỉnh thoảng lại trộm nhìn người đàn ông đối diện, đây là Lãnh Nghị, người đàn ông ngồi sau bàn làm việc bàn những hợp đồng trăm triệu, sắc bén lạnh lùng đầy sao?

'Anh ... sao cũng biết làm bữa sáng?' Lâm Y rốt cuộc nhin không được lên tiếng thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình.

'Ừ!' Lãnh Nghị trả lời lạnh nhạt, thấy đôi mắt Lâm Y vẫn trừng lớn nhìn mình, khóe môi hần không tự chủ được câu lên, 'Buổi trưa anh làm bát tét cho em thử, lại thêm một phần salad trái cây, soup ngô...'

'Khụ khụ khụ ...' Lâm Y bị sặc, cô vội xoay người cầm lấy khăn ăn trên bàn, lau miệng, ho đến mặt đều đỏ.

'Sao vậy? Không thích ăn món Tây sao?' Lãnh Nghị cố nén cười, 'Không thích ăn món tây vậy tối nay ăn món Trung ...'

'Món Trung anh cũng biết làm sao?' Lâm Y suýt nữa té xỉu.

'Món Trung anh không biết, em nấu!'

Rốt cuộc Lâm Y cũng bình tĩnh trở lại, giọng cô nhỏ xiu: 'Tôi ... nấu ăn không ngon lắm!'

'Không sao, nấu ăn được là được rồi!' Lãnh Nghị mỉm cười, hần nhắc tay nhìn đồng hồ, 'Sắp hết buổi sáng rồi, anh dắt em vào rừng đi dạo; buổi chiều chúng ta đến một cái hồ gần đây bắt cua cá làm bữa tối!'

'Bắt cua cá?' Mắt Lâm Y càng mở to hơn, giọng nói không giấu được hưng phấn, 'Làm sao bắt?'

'Cua cũng được, dùng lưới bắt cũng được ...' Lãnh Nghị nói đơn giản, rất hài lòng khi thấy vẻ hưng phấn của Lâm Y, 'Ăn xong bữa sáng em đi thay bộ quần áo này ...'

'Tại sao phải thay quần áo?' Lâm Y khó hiểu hỏi lại, cô cúi đầu kiểm tra chính mình rồi lại ngẩng lên, 'Bộ này của tôi không phải rất đẹp sao?'

'Rất khá ...' Khóe môi Lãnh Nghị câu lên, không lên tiếng.

Lâm Y nghi hoặc nhìn hần nhưng rất nhanh cô liền hiểu ra, bộ quần áo kia cùng với bộ quần áo trên người hần là thời trang tình nhân! Cũng là áo thun trắng, quần short ... sau đó hai người cùng đội nón lưỡi trai, đeo kính râm ...

Lãnh Nghị lấy trong tủ ra một chiếc túi rồi cả hai xuất phát ...

Trong rừng thật đẹp, cỏ cây xanh mướt rậm rạp, từ tán lá rậm có thể nhìn thấy ánh mặt trời rải trên những tán lá, hoa dại mọc lan tràn, thỉnh thoảng có một chú sóc nhỏ chườn qua những cành cây, tiếng chim hót ríu rít thỉnh thoảng phá vỡ sự yên lặng của khu rừng ...

Gương mặt nhỏ nhắn của Lâm Y rạng rỡ tươi cười, cô nghiêng đầu nhìn chú chim nhỏ trên cây lại nhìn chú sóc hoạt bát đang không ngừng phát ra tiếng động kia, mắt Lãnh Nghị thì không rời khỏi nụ cười của cô, đáy mắt tràn đầy nhu hòa.

'Anh giúp tôi bắt chú sóc kia đi!' Cô gái làm khó người đàn ông.

'Ừm ...' Khóe môi người đàn ông câu lên một nụ cười: 'Có gì báo đáp không?'

'Ừ, anh nói đi!' Cô gái cũng nở một nụ cười rạng rỡ.

'Muốn gì cũng được sao?' Khóe môi người đàn ông độ cong càng sâu.

'Đương nhiên!' Cô gái ngheh mặt.

Một tay người đàn ông khoác lên bờ eo nhỏ của cô, hơi cúi người, thân mật cọ mũi lên mũi cô, giọng nói trầm thấp mê người: 'Tối nay chúng ta ngủ cùng

một giường!"

Đôi mắt đen láy của cô gái chớp lên sau chiếc kính râm, cô đang tính toán xem khả năng chiến thắng của mình lớn đến đâu ... chắc là không thể nào, con sóc kia đang ở trên cây mà ... cho dù nó đang ở trên mặt đất cũng chưa chắc đã bắt được nó ...

Nghĩ tới nghĩ lui cô rút cuộc đồng ý, 'Được ...' Nhưng để an toàn hơn một chút cô bổ sung thêm một câu, 'Cho dù ngủ chung giường, anh cũng không được xằng bậy!'

'Được!' Người đàn ông rất dứt khoát.

'Vây ... anh bắt đầu đi!' Cô gái giãy thoát khỏi bàn tay của người đàn ông, lùi lại một bước, khước môi câu lên, chờ xem kịch hay.

Người đàn ông nhìn cô gái mỉm cười, hần mở chiếc túi mang theo, lấy từ trong đó ra một vật trông giống cây cung; Cô gái giật nảy mình, chớp mắt hoa dung thất sắc, cô vội chạy đến giữ chặt bàn tay người đàn ông: 'Không thể dùng cung tên, con sóc nhỏ sẽ chết!'

'Yên tâm, anh sẽ không làm hư một sợi lông nào của nó!' Người đàn ông cam đoan rồi thu tay về, 'Giờ anh bắt nó cho em!'

Nói thì chậm nhưng làm thì nhanh, lời của người đàn ông còn chưa dứt thì đã nhấc tay lên, trong đáy mắt đầy vẻ cương nghị, ngón tay trở của hần nhẹ câu lên, một sợi dây dài mảnh vọt ra từ nòng súng, nhắm về phía con vật nhỏ kia, chớp mắt đã khóa chặt nó, con vật bé nhỏ kêu "chít chít" không ngừng.

Lãnh Nghị rút tay về, chú sóc nhỏ cũng bị sợi dây dài kia kéo về, rơi vào lòng bàn tay Lãnh Nghị. Hần cời sợi dây trói trên thân nó, nhẹ nhàng nắm thân thể nhỏ nhắn kia đưa đến trước mặt Lâm Y, 'Cho em!'

Lâm Y sớm đã ngậy ngẩn cả người, lúc này không nói được một lời nào chứ đừng nói là đưa tay đón lấy chú sóc ...

Con sóc đó không ngừng giẫy dụa, nó tròn to đôi mắt tròn xoe, tội nghiệp nhìn Lâm Y, Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, dè dặt nhìn Lãnh Nghị, một lúc sau mới thì thào: 'Tôi ... tôi nói đùa với anh thôi ... anh thả nó đi ...'

Lãnh Nghị câu lên một nụ cười, hần nhìn cô chăm chăm: 'Em nói đùa với anh không sao ... nhưng chuyện tối nay thì không thể đem ra đùa được!' Nói rồi anh thả tay, con sóc nhỏ vội lẩn mất lên cây, chớp mắt đã không thấy tung tích.

Lâm Y nhất thời im bật, cô dỗi mắt nhìn theo bóng chú sóc nhỏ mãi cho đến khi nó biến mất mới chậm rãi thu hồi tầm mắt ...

'Đi thôi!' Lãnh Nghị nắm lấy tay Lâm Y kéo cô đi về phía trước ...

'Muốn bắt một chú chim chơi không?'

'Không cần!'

'Vây bắt thả nhé?'

'Không thèm!'

'Vây bắt một con sói ... "sắc lang" đó!' Lãnh Nghị vừa nói vừa bỏ về phía cô gái.

'Càng không thèm!' Cô gái vội đẩy hần ra ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Bóng Ma Ăn Dưới Sự Ngọt Ngào

Trong rừng cách căn nhà nhỏ không xa có một cái hồ nhỏ, mặt nước phẳng lặng trong suốt như gương, trong veo đến có thể nhìn thấy hết mọi thứ: những viên đá nhỏ dưới đáy hồ, những chú cá nhỏ, rong rêu bèo hoa các loại ...

Buổi chiều hôm đó Lãnh Nghị lái chiếc ca nô chở theo Lâm Y mang theo cần câu, lưới cá đi đến đây để bắt cua, câu cá ... Lâm Y nằm úp sấp nơi thành ca nô, mắt nhìn chăm chăm mặt nước hồ đang gợn sóng lăn tăn, mặt nước trong veo soi rõ màu xanh um của cây cỏ, dưới ánh mặt trời rực rỡ nhưng không quá chói mắt kia đẹp đến mức cô nhìn đến ngây ngẩn ...

Trời chiều đỏ rực như muốn thiêu cháy cả chân trời, nhuộm hồng cả mặt hồ, ngay cả cây cỏ dường như cũng nhuộm một vàng hồng, hai người mới hào hứng trở về căn nhà nhỏ.

Đã sắp về đêm, nơi ban công trên lầu hai, hai người nhàn nhã nằm cạnh nhau trên ghế nằm, đầu cô gái tựa vào lồng ngực rộng rãi của người đàn ông

ngẩng mặt nhìn bầu trời sao lấp lánh, nghe tiếng gió đêm xào xạc hết như thế ngoại đảo viên, cuộc sống như thế này đúng là cuộc sống của thần tiên ...

Đêm càng lúc càng sâu, tiếng thở của cô gái đang gác đầu nơi vai người đàn ông càng lúc càng đều và nhẹ, đáy mắt người đàn ông tràn đầy nhu tình, hần nhẹ nhàng nhòm dậy bế cô vào lòng đi về phía phòng ngủ.

Đặt cô gái xuống giường rồi khẽ khàng nằm xuống bên cạnh, rất tự nhiên gác đầu của cô lên khuỷu tay mình, bàn tay vô tình chạm đến làn da như lụa dưới lớp áo ngủ, mềm mại mịn màng, xúc cảm thật tốt, tim chợt đập mạnh, bàn tay to không tự chủ được thăm dò càng sâu.

Nhẹ nhàng giữ lấy đôi gò đầy đặn mềm mại, tìm người đàn ông đập càng mạnh, kích tình như thiêu đốt khiến hơi thở hần bắt đầu có chút dồn dập ...

Cô gái chợt mở mắt, bốn phía xung quanh tối mịt, độ ẩm từ bên cạnh vây phủ lấy cô, cảnh tượng sao quen thuộc thế này? Còn có ... bàn tay đang giữ lấy cô kia khiến trong chớp mắt Lâm Y có chút mơ hồ, chẳng lẽ lại quay trở lại gian phòng ngủ kia rồi sao?

Gương mặt tuần mỹ mơ hồ kia quen thuộc đến thế, cô vươn tay về phía nó, này mắt, này mũi, này môi ... Bàn tay nhỏ bất chợt bị giữ lại, cánh môi ấm áp của người đàn ông đã áp xuống môi cô.

Là hần! Cảm giác này quen thuộc đến nhường nào! Nhưng ... rõ ràng là mình với Lãnh Nghị đang ở trong căn nhà nhỏ trong rừng kia mà! Chẳng lẽ đã bị thiếu gia bắt trở lại rồi sao? Suy nghĩ này khiến Lâm Y bị dọa đến toát mồ hôi lạnh. Vậy Lãnh Nghị đâu? Lãnh Nghị ra sao rồi?

Thân thể người đàn ông nhẹ lật qua, áp xuống người cô. Lâm Y không ngừng giãy giụa, cô muốn nói gì đó nhưng bị cánh môi nóng rực kia ngấu nghiến, cô không nói được gì cả, ngay cả giãy dụa cũng là phí công vô ích ...

Người đàn ông rút cuộc cũng rời khỏi môi cô, đôi mắt đen thâm thúy nhìn cô gái dưới thân chăm chăm, giọng nói rõ ràng có chút dồn dập: 'Y Y, anh muốn em!'

'Lãnh Nghị?' Cô gái rút cuộc cũng tỉnh táo đôi chút.

'Y Y, anh muốn em!' Lãnh Nghị lặp lại câu nói một lần, hần cúi đầu, môi trượt xuống chiếc cổ trắng ngần, lại tiếp tục đi xuống nơi xương quai xanh mảnh mai, hần có thể nghe được tiếng tim đập thành thịch của Lâm Y, bàn tay to nhẹ nhàng mở từng nút của chiếc áo ngủ ...

'Không! Đừng! Không được!' Cô gái cố gắng đẩy người đàn ông trên người xuống.

'Vì sao? Y Y, vì sao chứ?' Lãnh Nghị nhíu mày, trong giọng nói mang theo chút kim nén và tổn thương, 'Em không thích anh sao?'

'Em thích anh!' Hai tay Lâm Y vòng tay ôm lấy người đàn ông, cảm giác tổn thương của người đàn ông khiến cô thấy đau lòng, giọng nói Lâm Y có chút run rẩy, 'Nhưng ... nhưng mà ... em không thể cùng anh ...'

'Y Y, có phải em đã yêu người khác rồi không?' Đôi mắt sắc bén của Lãnh Nghị lóe lên trong bóng tối, hần phát hiện, mình ấu trĩ đến mức ghen tuông với chính mình!

'Không phải!' Lâm Y nhìn gương mặt anh tuần dù trong bóng đêm vẫn hiện rõ mồn một bởi nó đã sớm khắc sâu vào lòng cô kia, thì thào: 'Em không thể giữ lại thứ quý giá nhất cho anh ...'

Lúc này Lãnh Nghị đã hiểu, ánh mắt hần chợt trở nên nhu hòa, hần cúi xuống, môi nhẹ lướt qua môi cô, 'Đồ ngốc, anh sớm đã nói là anh không để tâm ... Em vẫn còn chưa buông xuống được sao? Không phải em đã nói em đã không còn hận rồi sao?'

Lâm Y ngẩn người, cô nhìn cái bóng mờ mờ của Lãnh Nghị trong đêm tối, một lúc sau mới nhỏ giọng nói: 'Nghị, em hiểu mà, anh cho em thêm chút thời gian ...'

Lãnh Nghị rút cuộc cũng bình tĩnh trở lại, muốn cô cùng lúc tiếp nhận cái mà cô cho rằng là "hai người đàn ông" thật đúng là làm khó cho cô ... Hần chậm rãi lật người xuống, vươn tay ôm cô vào lòng.

'Thực xin lỗi, Nghị ...' Cô gái trong lòng thì thào, giọng nhẹ như gió thoảng, cô cũng vươn tay vòng qua thắt lưng của hần, thật sâu cảm nhận hơi thở ấm áp của hần vây phủ lấy mình. Tìm người đàn ông nhất thời như tan chảy, đôi tay lại siết cô thật chặt... Hần sẽ cho cô thời gian ...

Sáng sớm hôm sau, khi Lâm Y mở mắt thân thể của cô vẫn như cũ bị vây trong vòng tay của Lãnh Nghị, cô có thể cảm nhận được hơi thở của hần nhẹ nhàng phất qua mái tóc mình.

Lâm Y bởi vì bất an mà khẽ nhúc nhích thân thể, Lãnh Nghị cũng khẽ động, vòng tay hơi nói ra một ít để cô gái thấy thoải mái hơn, giọng nói nhu hòa của hần vang lên: 'Thức rồi?'

'Ừ ...' Lâm Y thoáng ngẩng đầu, nháy mắt chạm vào đôi mắt đen thâm thúy kia, trong đáy mắt hần là nhu tình không hề che dấu, sóng mũi cao thẳng ngay trước mắt cô, ngũ quan rõ ràng tinh xảo! Mặt Lâm Y chợt đỏ rực, cô vội thu hồi tầm mắt.

Lần đầu tiên cô với Lãnh Nghị tiếp xúc thân mật thế này! Lần đầu tiên vào buổi sáng sớm thức dậy thấy bên cạnh mình có thêm một người, mà lại là một người đàn ông tuần mỹ phi phàm, mà người đàn ông tuần mỹ này lại ôm cô vào lòng thân thiết đến thế ...

Vị thiếu gia thần bí kia trước giờ chưa từng lưu lại đến sáng hôm sau ...

Gương mặt đỏ hồng của Lâm Y như một đóa hoa mai đỏ rực trên nền tuyết trắng, còn vương chút buồn ngủ nhưng nhìn lại đáng yêu đến vô cùng, hàng mi dài dày ropy như đôi cánh bướm dập dờn khẽ động, đôi cánh môi ướt rượt hồng nhuận đến mê người ...

Hắn cũng là lần đầu tiên vào buổi sáng dưới ánh mặt trời rực rỡ như thế này nhìn kỹ cô, lần đầu tiên cảm nhận được, thì ra ôm một người cùng thức dậy vào lúc sáng sớm, cảm giác lại thỏa mãn đến thế này ...

Nhưng sự bất an và hoang mang của cô gái lại rất rõ ràng, cô lập tức tỉnh táo lại vội giẫy dụa khỏi vòng tay của Lãnh Nghị, nhanh chóng rời giường, trong giọng nói rõ ràng có sự hoảng loạn cùng vô thức: 'Anh nói ... hôm nay dẫn em đi hái trái cây dại ... mau dậy thôi ...'

Lãnh Nghị ngược lại rất hứng thú nhìn cô gái hoảng loạn trước mặt, khỏe môi câu lên một nụ cười, cô gái này, những chuyện không nên làm sớm cũng đã làm rồi ... lại còn then thùng đến mức này, khụ khụ ... đương nhiên là cô hoàn toàn không biết ...

'Anh mau dậy đi thôi ...' Trong câu ra lệnh có pha thêm chút nũng nịu, nhìn thấy ánh mắt người đàn ông đang chăm chăm nhìn mình, mặt cô càng đỏ rực ...

'Được!' Người đàn ông rút cuộc cũng lười nhác ngồi dậy ...

Hai người cùng ăn bữa sáng rồi cầm lấy dụng cụ chuẩn bị ra ngoài ...

Nhưng vừa mở cửa ra thì cả hai đều ngẩn người, phía ngoài hàng rào một đoàn người đang bước đến, dẫn đầu là một người đàn ông tuổi trung niên, tuy tuổi không còn trẻ nhưng trên mặt vẫn không dấu được sự tuần dật và tinh anh, ông mặc Tây trang, trên mũi còn có một chiếc kính gọng vàng, thoạt nhìn đã thấy khí chất nho nhã lộ ra không che dấu được.

Sau lưng ông là một đám người mặc Tây trang màu đen, Lâm Y nhận ra, những người đó phần lớn là vệ sĩ của Lãnh Nghị ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Trở Về Với Hiện Thực

Lâm Y ngạc nhiên nhìn đoàn người, cô quay đầu nhìn Lãnh Nghị như dò hỏi. Sự nhu hòa trên mặt Lãnh Nghị đã biến mất không chút tăm tích thay vào đó là sự lạnh lùng và sắc bén thường thấy, hiện ra rất rõ ràng trên gương mặt tuấn tú, hần lạnh lùng nhìn đoàn người.

Người đàn ông trung niên dẫn đầu đoàn người đã nhìn thấy Lãnh Nghị, trên môi ông lộ ra nụ cười ôn hòa, ông đẩy cửa rào, đi thẳng đến trước mặt Lãnh Nghị mới thân thiết kêu lên: 'Nghị ...'

'Chú!' Lãnh Nghị chỉ nhẹ câu môi nhìn người đàn ông trung niên mỉm cười. Người đó là chú của hắn, Lãnh Thành, ông vẫn luôn ở châu Âu, Lãnh Nghị không biết lần này vì sao ông lại đột ngột xuất hiện ở nơi rừng sâu núi thẳm này.

Chú? Lâm Y ngẩn người nhìn người đàn ông trung niên kia rồi nhẹ nhẹ định rút tay khỏi bàn tay Lãnh Nghị đang nắm chặt kia nhưng Lãnh Nghị chẳng có chút nhượng bộ nào, ngược lại càng nắm càng chặt ...

Ánh mắt ôn hòa của Lãnh Thành nhìn về phía Lâm Y, ánh mắt mang theo chút dò xét, ông cười nói: 'Cô là Lâm tiểu thư?'

'Đúng vậy ... chào chú!' Lâm Y mỉm cười với ông, lễ phép cúi đầu chào, trong lòng không ngừng thấp thỏm phập phồng, ông ta sao lại biết mình chứ?

Lãnh Thành mỉm cười gật đầu, ông lại chuyển mắt về phía Lãnh Nghị: 'Nghị, nghe nói hai hôm trước con gặp nguy hiểm, bà nội với mẹ con rất lo lắng nên đặc biệt bảo chú trở về xem sao ...'

Lãnh Nghị thoáng chau mày, ánh mắt sắc bén như dao quét qua đám vệ sĩ đang đứng sau lưng Lãnh Thành, chú hắn, một đám người lập tức cúi đầu, ngay cả thờ mệnh cũng không dám, người cầm đầu nhóm vệ sĩ nhẹ giọng nói: 'Thiếu gia, là vì lão phu nhân tìm không được ngài nên đánh điện thoại cho tôi ... Tôi ... không dám nói dối ...'

Thiếu gia? Cách xưng hô này khiến tim Lâm Y đập mạnh, cô xoay đầu lên nhìn Lãnh Nghị, thân hình cao to đĩnh đạc, ngũ quan như điêu khắc, ánh mắt sắc bén, anh tuấn mà lạnh mạc mang theo một sự uy nghiêm đến bức người ...

Lãnh Thành cười cười: 'Đừng trách bọn họ, lời của bà nội con, bọn họ không dám trái lại ...'

Đáy mắt Lãnh Nghị thoáng có chút xao động, đúng vậy, từ sau khi hắn bị bắt cóc một lần vào lúc nhỏ, bà nội và mẹ hắn vẫn luôn thấp thỏm phập phồng, từ sau lần đó, những vệ sĩ bảo vệ bên người hắn chưa từng rời khỏi ... Cũng chính bởi sự cố đó đã mang đến cho nhà họ Lãnh không biết bao nhiêu khó khăn hoặc phiền não ...

Nghĩ đến đây, Lãnh Nghị thu hồi ánh mắt sắc bén, lại nghe tiếng Lãnh Thành lần nữa vang lên: 'Nghị, lần này cha con bảo ta thuận tiện cảm đến một ít phurong án phát triển công ty mới, muốn ta và con bàn bạc, nghiên cứu sâu hơn ...'

Mắt Lãnh Nghị nhìn về phía Lãnh Thành, một lúc sau mới nói: 'Chú đợi một lát, con thay quần áo khác!' Nói rồi hấn kéo tay Lâm Y đi vào trong nhà, bỏ lại một đám người ở ngoài cửa.

'Y Y, trái cây rừng đợi lần sau anh lại dẫn em đi hái!' Lãnh Nghị vừa kéo cô lên cầu thang vừa nói.

'Không sau ... chúng ta cũng nên trở về rồi ...' Lâm Y nói như an ủi.

Lát sau Lãnh Nghị đã ăn mặc chỉnh tề Tây trang giày da xuất hiện nơi cửa, một tay hấn vẫn kéo tay Lâm Y như cũ, tay kia cầm một túi xách, lập tức có vệ sĩ bước đến đón lấy chiếc túi trong tay hấn, đoàn người nối đuôi nhau đi về phía cửa rào...

Bước chân Lãnh Nghị rất lớn, Lâm Y bước theo có chút khó khăn, hấn cũng chú ý đến điểm này nên vội thả chậm bước chân ...

Phía ngoài khu rừng đã có mấy chiếc xe sang trọng đợi sẵn, chiếc Lamborghini màu đen đậu ở ngoài cùng, thấy đoàn người bước ra, vệ sĩ đã mở cửa chờ sẵn. Lãnh Nghị ngừng bước, nhường Lâm Y bước vào trước rồi mình cũng vào theo, Lãnh Thành thì ngồi vào một chiếc xe khác ...

Vừa ngồi xuống thì điện thoại của Lâm Y đã vang lên, vừa đó nghe thì đầu bên kia đã truyền đến giọng nói đầy lo lắng của Lâm Dung, 'Y Y, con sao rồi? Nghe hiệu trưởng Uông nói con đi công tác, sao điện thoại thế nào cũng không gọi được vậy?'

Đi công tác? Lâm Y có chút sừng sốt rồi vội nói như che giấu: 'Mẹ à, con đi họp ... ở đây là vùng núi, tín hiệu không được tốt lắm ...' Lâm Y vừa nói vừa lên xoay đầu nhìn Lãnh Nghị đang ngồi bên cạnh, vừa hay bắt gặp ánh mắt mang ý cười của hấn đang nhìn mình! Nói dối! Mặt Lâm Y thoáng hồng, cô vội ngoảnh đầu ra cửa xe.

Trở lại thành phố H, Lâm Y vội vàng chạy đến trường, Lãnh Nghị thì cùng với Lãnh Thành đi về tòa cao ốc tổng bộ của LS quốc tế ...

Trong căn phòng làm việc rộng rãi của Lãnh Nghị, Lãnh Thành ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Lãnh Nghị, ở giữa là chiếc bàn làm việc rộng thênh thang, nhìn Lãnh Nghị đang cởi áo vest, ông mỉm cười nhìn cháu: 'Nghị, con đã mấy tuần không trở về nhà rồi! ... Bà nội với mẹ đều rất nhớ con!'

Sóng mắt Lãnh Nghị khẽ xao động, trước đây gần như mỗi tuần hấn đều trở về một chuyến nhưng giờ đã gần một tháng rồi hấn vẫn chưa trở về. Động tác cởi áo hơi ngừng lại sau đó hấn chậm rãi treo áo lên giá, giọng nói có chút trầm lắng: 'Họ ... đều khỏe cả chứ?'

'Rất khỏe!' Lãnh Thành nhìn Lãnh Nghị bước đến ngồi xuống đối diện với mình, gương mặt ôn hòa vẫn đang mỉm cười, đáy mắt cực kỳ thâm thúy, ông hỏi dò: 'Lâm tiểu thư thoát nhìn rất được ... nếu như thật sự thích cô ấy, vậy phải biết quý trọng ... chuyện quá khứ cứ để nó trôi qua đi ...'

Cái đêm tối mịt mùng đó, tiếng thắng xe chói tai đó chợt vang lên bên tai anh ... Tất cả đều là lỗi của anh! Nó đã trở thành nỗi đau vĩnh viễn không phai trong lòng anh! Trong mắt Lãnh Nghị bắt chợt dâng lên sự ảm đạm u ám rồi rất nhanh được thay bằng sự sắc bén, ánh mắt quét về phía Lãnh Thành, đôi môi mím chặt, không lên tiếng, đó là điều cấm kỵ của anh, anh không muốn nhắc đến nhiều ...

Thật lâu thật lâu Lãnh Nghị mới nhếch môi cười, giọng thật lạnh nhạt: 'Phurong án phát triển mới mà chú mang đến đâu?'

Mắt Lãnh Thành lóe lên sau lớp kiếng mắt, đầy dò xét và ý vị, nghe Lãnh Nghị hỏi vậy, ánh mắt chợt thay bằng sự nhu hòa, khỏe môi cũng câu lên nụ cười, ông vội lấy một túi công văn bên cạnh ra: 'Ừ, ở đây ...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Anh Cùng Em Đi Dạo

Hai hôm sau, khoảng giữa trưa, Lâm Y đang nghỉ ngơi ở văn phòng thì điện thoại chợt vang lên, cô vội cầm lên xem, không ngờ lại là Triệu Viêm, sừng sốt một giây, cuối cùng Lâm Y vẫn quyết định nghe.

'Lâm Y, mình muốn gặp bạn nói chuyện!' Nghe tiếng của Triệu Viêm, tâm tình của Lâm Y chợt trầm xuống.

Hàng mi dài khẽ chớp, một thoáng sau Lâm Y mới nhàn nhạt nói: 'Có chuyện gì? Bạn cứ nói!'

Đầu bên kia Triệu Viêm cũng trầm mặc một lúc rồi mới nói nhỏ: 'Lâm Y, Mạc thị và Triệu thì đều đã sắp phá sản ... Bạn tha cho Cao thị đi, Cao Lăng đã đề xuất giải trừ hôn ước với mình rồi ... Những chuyện bạn muốn làm đều đã đạt được ...'

Mấy ngày qua gia tộc của cô đã xảy ra quá nhiều chuyện, mà điều làm Triệu Viêm kinh ngạc nhất là người anh họ tính tình vốn phóng đảng bất kham của cô đột nhiên lại như biến thành một người khác ... không biết vì sao Triệu Viêm luôn có cảm giác những chuyện này nhất định có liên quan đến Lâm Y.

'Bạn dựa vào cái gì mà nói những chuyện này có liên quan đến mình?' Lúc Lâm Y nói câu này giọng nói rõ ràng có chút yếu ớt, hàng mi dài của cô không ngừng chớp động, răng cắn chặt môi, thấy Triệu Viêm mãi không lên tiếng, Lâm Y lại nhẹ giọng: 'Bạn có thể không cần đồng ý giải trừ hôn ước!'

Đầu bên kia truyền đến một tiếng thở dài: 'Thực ra mình biết trong lòng Cao Lăng vẫn luôn có bạn, anh ta buông tha cảm tình đối với bạn mà đồng ý cùng mình đính hôn, mình biết không chỉ bởi vì bạn thất thân mà còn bởi vì sự nghiệp của Cao thị, còn bởi vì ...' Triệu Viêm không nói tiếp được nữa, giọng cô đã có chút nghẹn ngào.

Lâm Y nhắm chặt mắt, giọng yếu đuối vô lực: 'Chuyện của mình với Cao Lăng đã là chuyện quá khứ ... bất kỳ chuyện gì của anh ta cũng đều không liên quan đến mình ...'

Đầu kia lại im lặng thật lâu rồi giọng nói như khăn cầu của Triệu Viêm lại vang lên: 'Lâm Y, nể tình bạn với Cao Lăng đã từng yêu nhau, tha cho Cao thị một lần đi ...'

Thả điện thoại xuống, Lâm Y nhú mày trầm tư suy nghĩ, xem tình hình hiện giờ, thực ra cô đã không thể làm gì, nếu muốn ngăn cản chuyện tiếp tục phát triển chỉ có thể đi tìm thiếu gia ...

Do dự một hồi lâu Lâm Y rút cuộc cũng lấy điện thoại ra, mở màn hình rồi chậm rãi dò tìm danh bạ, dò tới "Lý tỷ" hai chữ này, ngón tay thon dài thoáng dừng lại, cô rũ nhẹ hàng mi, chầm như trầm tư suy nghĩ điều gì, sau cùng, Lâm Y mím chặt môi, quả quyết ấn ngón tay, nhấn phím gọi ...

Vào đêm, khi đèn hoa mới bắt đầu sáng, bóng dáng nhỏ nhắn của Lâm Y đã lặng lẽ xuất hiện trước cửa "Đế Đô", người ra vào nơi đây vẫn như cũ xinh đẹp quyến rũ, xa hoa trụy lạc, điên cuồng hưởng thụ cuộc sống, Lâm Y đi xuyên qua nhóm người đang mãi mê với rượu ngon gái đẹp kia, đến văn phòng tổng giám đốc trên tầng cao nhất của Đế Đô.

Lý Tân nhìn cô gái trước mặt bằng ánh mắt dò xét, một lúc sau mới lộ ra một nụ cười lạnh: 'Cô tìm tôi có việc?'

'Tôi muốn nhờ cô giúp tôi nói lại với thiếu gia, buông tha cho Cao thị ... Tôi không muốn liên can gì đến chuyện của Cao Lăng với Triệu Viêm nữa ...' Giọng Lâm Y nhẹ như gió thoảng, thật không dễ dàng gì mới nói hết ý mình, cô chẳng những sai hẹn mà giờ còn muốn thiếu gia giúp mình, chuyện này ngay cả cô cũng thấy khó mà chấp nhận được.

Quả nhiên, Lý Tân sắc bén liếc nhìn Lâm Y, cười lạnh một tiếng: 'Cô đã thất hẹn hai ngày, thiếu gia nhà chúng tôi không gây phiền phức gì cho cô đã là rất tốt rồi, cô còn không biết thẹn dấm đến nhờ ngài ấy giúp đỡ cô làm việc sao?'

Lâm Y nhìn gương mặt lạnh lùng của Lý Tân, trầm mặc một lúc sau cùng mới lên tiếng: 'Tôi muốn gặp thiếu gia ...'

'Thiếu gia không ở đây ...' Lý Tân quả quyết ngắt lời cô.

'Anh ta ... đi đâu vậy?' Sóng mắt Lâm Y có chút xao động.

Giọng Lý Tân vẫn bình thản mà lạnh lùng: 'Ngài ấy có việc phải đi châu Âu, không trở về nhanh như vậy đâu ... Thiếu gia nhà chúng tôi không phải ai muốn gặp cũng gặp được! Ngài ấy không tính toán với cô chuyện cô sai hẹn hai ngày nên sau này cô cũng đừng đến tìm ngài ấy nữa!'

Tim Lâm Y bất chợt thất lại, một cảm giác hoang mang thoáng thốt tràn ngập trong lòng, cô lẳng lặng ngồi thật lâu mới chậm rãi đứng dậy nhìn Lý Tân, giọng nhàn nhạt: 'Nếu đã vậy cô cứ giúp tôi chuyển lời đến thiếu gia ... Tạm biệt!' Nói rồi liền xoay người rời đi.

Lý Tân cũng không ngăn cô lại, mắt dõi theo bóng Lâm Y dần khuất sau cửa, khóe môi cô chợt dâng lên một ý cười ...

Đi ra khỏi Đế Đô, ngược mắt nhìn muôn nghìn ngọn đèn rực rỡ trên đầu, trên đường lớn người đến người đi ào ạt như sóng triều khiến Lâm Y nhất thời hoảng hốt, không biết nên đi về hướng nào, chỉ có chiếc bóng cô đơn làm bạn cùng cô ...

Do dự một hồi lâu rút cuộc Lâm Y cũng cất bước, đi lang thang không mục đích dọc theo đường lớn, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua mái tóc dài của cô, một nỗi thương cảm không biết từ đâu tràn ngập cõi lòng. Thành phố này lớn như vậy, người đông như vậy mà cô thì tìm không được một chút tình thân ...

Sau khi rời khỏi căn nhà nhỏ trong rừng, bởi vì muốn giải quyết công việc tồn đọng mấy ngày qua, lại bởi vì có Lãnh Thành nên Lãnh Nghị vẫn luôn ở trong văn phòng xử lý công vụ, căn bản là không có thời gian đi gặp Lâm Y ...

Cái bóng đơn độc của cô gái bước chậm giữa dòng người xuôi ngược không gây được nhiều sự chú ý, một phút lơ đãng cô bất chợt cảm nhận khoảng cách giữa mình và Lãnh Nghị càng lúc càng xa, xa đến mức cô chưa từng biết anh đang làm gì, xa đến mức cô không hiểu được anh đang nghĩ gì ...

Chợt bên đường một chiếc mặt nạ được trưng bày nơi tủ kiếng lọt vào tầm mắt Lâm Y, cô vội ngừng bước chân, mắt nhìn đắm đắm vào tủ kiếng kia ...

Ngay sau lưng Lâm Y, một chiếc xe màu đen lặng lẽ dừng lại rồi thân hình cao lớn đỉnh đặc của Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa xe, gương mặt tuấn mỹ đủ khiến cho đêm đen bừng sáng, tán mắt một sức quyến rũ khiến người ta dễ dàng đắm chìm trong đó, đôi mắt đen thâm thúy nhìn cô gái đang ngăn người nhìn chiếc mặt nạ chăm chăm ...

Anh lặng lẽ bước đến đứng bên cạnh cô gái, tủ kiếng phản chiếu bên cạnh cái bóng cô độc của cô gái giờ có thêm một cái bóng cao lớn ...

Đôi mắt đen láy của cô gái trong chớp mắt ngời sáng, khóe môi câu lên một nụ cười nhìn gương mặt với ngũ quan điêu khắc của Lãnh Nghị, anh tuần đến

bức người ...

'Lãnh Nghị ...' Mắt Lâm Y như hai vì sao, nơi khóe môi nụ cười càng rạng rỡ, 'Sao anh lại ở đây?'

'Anh đi ngang đây, nhìn thấy em!' Lãnh Nghị cũng câu môi, đáy mắt tỏa ra những tia nhu hòa như mây phủ lấy cô, anh biết cô vừa nãy đang tìm một thân phận khác của mình, Lãnh Nghị nhẹ duỗi tay, những ngón thon dài nhẹ nhàng lướt qua gò má lạnh như băng của cô, 'Thế nào lại một mình đứng ở đây gần người?'

'Em ...' Lâm Y nhẹ rũ hàng mi dài, phải rồi, mình sao lại thế này? Sao lại đứng gần người một mình ở đây? Sự xuất hiện của Lãnh Nghị khiến nội tâm đang thất lạc của cô có được chút an ủi, cô gượng nở nụ cười: 'Em cũng là tùy tiện đi dạo, đi ngang qua đây thôi!'

Nơi khóe môi Lãnh Nghị nụ cười càng sâu, bàn tay to lạnh lẽo duỗi ra nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô gái: 'Vậy anh đi dạo cùng em ...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tình Yêu Và Danh Phận

Vì để Lâm Y không cảm thấy cô đơn, liên tiếp mấy ngày Lãnh Nghị từ chối hết các cuộc xã giao, mỗi buổi tối đều đến làm bạn với cô, cùng cô đi ăn, cùng cô đi xem phim, thậm chí cùng cô đi dạo phố mua sắm ... Cô gái nhỏ cứ níu cánh tay của anh, dán sát bên người anh, như một chú chim nhỏ nép vào thân hình cao to của anh, chỉ cần thế thôi trong lòng anh không hiểu sao lại cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Nơi hội sở tư nhân cao cấp kia, trong gian phòng dành riêng cho Lãnh Nghị càng là nơi hẹn hò của hai người.

Hôm đó sau bữa cơm tối, Lãnh Nghị dẫn Lâm Y trèo lên đến tầng cao nhất của tòa cao ốc Thế Kỷ, tòa nhà cao nhất thành phố H, Lâm Y chống tay lên lan can, mái tóc dài cùng làn váy bị gió thổi phất phật, tung bay trong gió đêm, cô nhìn cả thành phố dưới chân rạng rỡ dưới muôn ngàn ánh đèn, rực rỡ muôn màu, ngựa xe như nước, những con đường lớn như một dòng sông dài lóe sáng trong đêm, chảy đến tận chân trời.

Bàn tay Lãnh Nghị nhẹ nhàng khoác lên eo cô, lồng ngực rộng rãi ấm áp dán sau lưng cô, hơi thở ấm áp của anh nhẹ phất qua mái tóc dài của cô, khóe môi Lâm Y câu lên một nụ cười rạng rỡ, cô dang rộng đôi tay, học theo động tác dang tay kinh điển của nàng Rose trong Titanic, tiếng cười giòn giã của cô vang lên trong đêm ...

'Y Y, nếu như trong lúc vô tình anh làm tổn thương đến em, liệu em có trách anh không?' Đôi mắt đen của Lãnh Nghị lóe trong bóng tối, anh cúi đầu nhìn sườn mặt thanh tú của cô gái, dò hỏi ...

Sóng mắt Lâm Y nhẹ xao động, cô ngoảnh đầu nhìn Lãnh Nghị: 'Anh sẽ làm tổn thương em sao?'

Lãnh Nghị nhìn đôi mắt sáng rỡ như hai vì sao của cô gái, hai tay bắt giắc thu chặt, 'Anh nói là "nếu như" ...'

'Nếu như anh không phải có ý, đương nhiên em sẽ không trách anh!' Cô gái nói một cách nghiêm túc.

Khóe môi Lãnh Nghị lần nữa câu lên một ý cười, bàn tay anh ôm cô càng thêm dùng sức, áp sát cô vào ngực mình, trong đáy mắt đen thẳm kia tràn đầy nhu tình: 'Y Y, anh thích em, thích mỗi ngày được ở bên cạnh em ...'

Mỗi ngày ở bên nhau? Hàng mi dài dày rợp của Lâm Y khẽ chớp, ra vẻ nghiêm trang: 'Vậy thì không được đâu! Khụ... Sau này anh không được xuất hiện ở trường em, nếu như xuất hiện cũng phải làm bộ như không quen biết ... ừm, nói không quen biết thì không được, vậy cứ giả vờ như lạnh lùng xa cách ... ừm, cũng không cần giả vờ, anh vốn đã rất lạnh lùng xa cách rồi ...' Nói đến câu này, chính Lâm Y cũng nhin không được bật cười.

Mắt Lãnh Nghị tràn đầy sự sùng nịch, khóe môi mang theo một nụ cười ái muội pha chút trêu chọc: 'Vậy lúc nào anh mới có thể biểu hiện là anh quen em, hơn nữa quan hệ giữa hai chúng ta rất không tầm thường?'

'Cái gì mà quan hệ rất không tầm thường chứ? Quan hệ của chúng ta vốn rất bình thường mà ...' Mặt Lâm Y đã có chút đỏ, trong giọng nói có sự nũng nịu mà chính cô cũng không nhận ra, nhẹ huých khuỷu tay vào ngực anh.

Đôi gò má hồng hồng và giọng nói nũng nịu hờn dỗi của cô gái khiến trái tim người đàn ông đập thành thịch, đáy mắt tràn đầy nhu tình, anh không nói gì, lực độ trên bàn tay đặt nơi thắt lưng cô gái dần tăng lên khiến thân thể mảnh khảnh của cô gái dán sát vào thân thể cao lớn đĩnh đạc kia như chim nhỏ nép vào cổ thụ.

Tay người đàn ông xuyên qua những sợi tóc dài óng ả giữ chặt lấy đầu cô rồi chậm rãi cúi đầu, đôi môi với những đường nét rõ ràng nhẹ nhàng mà đầy đam mê nghiền nát đôi môi anh đào của cô gái, mặt cô gái càng hồng rực, cô khẽ kháng nhắm mắt, để mặc cho chiếc lưỡi thoảng mùi hương bạc hà dịu

nhẹ khuấy đảo trong miệng mình ...

Nụ hôn nhẹ nhàng dần trở nên đầy đam mê, lực độ nơi bàn tay cũng dần tăng lên, người đàn ông như muốn đem cô gái khảm vào trong người mình, cô gái có thể cảm nhận được nơi cứng rắn của người đàn ông đang chống đỡ ở bên dưới, mặt cô càng đỏ hơn, gần như không thể hô hấp, theo bản năng muốn giãy thoát khỏi sự khống chế của người đàn ông nhưng rõ ràng là phí công vô ích. Thân thể cô gái dần mềm nhũn, gần như phải nhờ đôi tay người đàn ông chống đỡ lấy thân người...

Phía sau lưng họ là màn đêm với muôn ngọn đèn, phồn hoa rực rỡ ...

Trên con đường dẫn lên tầng cao nhất, một đám thanh niên nam nữ đang nói nói cười cười đi về phía tầng đình, ngay lúc chân họ vừa đặt lên bậc thang đầu tiên thì đã bị hai vệ sĩ áo đen bước đến chặn lại ...

Bên cạnh lan can của tầng cao nhất, người đàn ông rút cuộc cũng rời khỏi đôi môi anh đào của cô gái, cô gái hồng hộc thở mạnh từng hơi, cánh môi người đàn ông nhẹ nhàng trượt đến sát vành tai xinh xắn của cô, cắn nhẹ: 'Anh muốn em, bây giờ ...' Bàn tay với những ngón thon dài rời khỏi mái tóc dài của cô, nhẹ nhàng trượt vào trong áo thẫm dò ...

Ở đây? Mặt cô gái vừa đỏ vừa nóng, cô hoang mang bối rối đẩy người đàn ông ra: 'Không ... không được ... Nghi, sẽ có người đến đây ...'

'Vây về phòng dưới lầu nhé?' Người đàn ông nhìn ra suy nghĩ của cô gái, khoe môi anh nhẹ câu lên một nụ cười, cách suy nghĩ này của cô càng khiến cho ham muốn trong anh bùng phát như lửa cháy lan trên đồng cỏ ...

Ngón tay người đàn ông nhẹ nhàng phủ lên nơi đầy đặn mượt mà kia, 'Đừng ... Nghi ...' Cô gái bắt lấy bàn tay không an phận của người đàn ông, giọng nói mang theo chút hoảng sợ và run rẩy, trên trán, trên chóp mũi chóp mắt toát ra những giọt mồ hôi, cô gái dùng sức giãy dụa nhưng người đàn ông không chịu buông tay, khi cánh môi hân lướt qua đôi gò má hồng hồng của cô vô tình chạm đến những giọt mồ hôi kia, nơi lồng ngực chợt thấy nặng nề. Anh hơi ngẩn người sau đó nhắm chặt mắt, áp đầu cô vào ngực mình, nhẹ nhẹ vỗ về nơi sóng lưng cô, giọng nói như an ủi: 'Được rồi được rồi, không được thì không được ...'

Cô gái áp đầu vào ngực người đàn ông tâm trạng dần bình tĩnh trở lại, gió đêm nhẹ thổi qua hai thân thể nóng rực, dần thổi tán đi hơi nóng, thật lâu thật lâu, đôi mắt đang nhắm chặt của người đàn ông mới chậm rãi mở ra ...

Đôi mắt đen thâm thúy nhìn xa xăm về phía chân trời tối mịt ngoài kia, anh đang trầm tư, suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể giúp cô gái trong lòng thoát khỏi sự giam cầm của đạo đức kia ...

Lúc này Lâm Y cũng phiền não vô cùng, mỗi lần cùng Lãnh Nghi thân thiết đến thời điểm mấu chốt cô liền tắt lửa, một cảm giác áy náy lại dâng tràn trong lòng ... Lâm Y rầu rĩ quấy quấy đầu, hoàn toàn không có cách nào vượt qua chính mình, cái cửa ải kia, cô không biết lúc nào mới có thể vượt qua ...

Đào mất lại một tuần nữa đã trôi qua, Lãnh Thành sắp trở về châu Âu, Lãnh Nghi dẫn Lâm Y đi dùng cơm với ông, giữa bữa cơm, Lãnh Nghi ra ngoài nhận một cuộc điện thoại, trên bàn ăn chỉ còn lại hai người là Lãnh Thành và Lâm Y.

Trong lúc vô ý Lâm Y ngẩng đầu lên, vừa nhìn đã thấy ánh mắt dò xét của Lãnh Thành đang nhìn về phía mình, cô thoáng ngẩn người sau đó nở một nụ cười với ông, Lãnh Thành cũng cười nhìn Lâm Y gật gật đầu nhưng ánh mắt dò xét phía sau chiếc kính gọng vàng vẫn như cũ không hề thay đổi.

Lát sau giọng nói nhàn nhạt của Lãnh Thành vang lên từ phía đối diện với Lâm Y: 'Lâm tiểu thư, cô rất thích Lãnh Nghi sao?'

Bàn tay đang cầm nĩa thoáng dừng lại một chút, đôi mắt đen láy của Lâm Y nhìn về phía Lãnh Nghi, có lẽ đây chỉ là sự quan tâm của bậc trưởng bối dành cho con cháu mà thôi, Lâm Y nghĩ vậy, cô mỉm cười với Lãnh Thành rồi nhỏ nhẹ "Dạ" một tiếng.

Đôi mắt thâm thúy phía sau chiếc kính gọng vàng thoáng lóe lên, gương mặt anh tuấn nhả nhận của Lãnh Thành hơi lộ ra một nụ cười, ông lại thăm dò tiếp: 'Vậy cháu cảm thấy yêu một người quan trọng hay là danh phận quan trọng hơn?'

Động tác trên tay lần nữa ngừng lại, Lâm Y lại ngẩng đầu nhìn Lãnh Thành, thoáng có chút trầm tư sau đó mới trả lời: 'Chắc là yêu một người quan trọng hơn, danh phận là thứ yếu ... nhưng mà, có lúc cho một người danh phận cũng là cách để biểu đạt tình yêu của chính mình ...'

Lãnh Thành nhìn Lâm Y, ánh mắt ý vị sâu xa, qua một lúc lâu sau giọng nói bình thản của ông mới lại vang lên: 'Vậy nếu như cháu không thể làm Lãnh phu nhân, vậy cháu có còn muốn ở bên cạnh Nghi, thậm chí là sinh cho Nghi một đứa con không?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Thiếu Gia Thần Bí Là Ai?

"Nếu như không thể làm Lãnh phu nhân, cháu có còn muốn ở bên cạnh Nghị, thậm chí là sinh cho Nghị một đứa con không?" Lâm Y ngẩn người sừng sốt, vấn đề này cô quả thật chưa từng suy nghĩ tới, câu nói này của Lãnh Thành là có ý gì? Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, nhất thời cô không biết trả lời thế nào, chỉ ngẩn người nhìn Lãnh Thành.

Nhìn cô gái đang ngây ngốc trước mặt, ánh mắt Lãnh Thành xẹt qua một ý cười nhàn nhạt rồi lại trở nên nhu hòa: 'Xem ra Lâm tiểu thư vẫn còn chưa chuẩn bị tư tưởng cho chuyện này ... ồ, có đôi khi thật khó làm phu nhân của hào môn!'

Lâm Y nuốt nước bọt, thu hồi tầm mắt đang nhìn Lãnh Thành, cô không trả lời ông, thực ra cô cũng tự ý thức được cô với Lãnh Nghị vẫn chưa phát triển đến mức bàn chuyện cưới gả, bây giờ nhắc đến cái gì "Lãnh phu nhân", hay "phu nhân của hào môn" hình như còn xa vời lắm ...

Thấy Lâm Y không lên tiếng, Lãnh Thành lại nở nụ cười, nói: 'Nhưng mà, Lâm tiểu thư, nếu như cô thật sự muốn làm nàng dâu của nhà họ Lãnh ... ở ... tôi tình nguyện giúp đỡ cô ...'

Lâm Y lẩn nữa sững người, đầu óc quay cuồng không ngừng suy đoán ý tứ của Lãnh Thành khi nói câu này ...

Chính ngay lúc này cửa phòng bao bị đẩy ra, Lãnh Nghị nghe xong điện thoại đã quay lại, bước đến ngồi bên cạnh Lâm Y...

Lãnh Thành quét mắt về phía Lãnh Nghị, mỉm cười nói: 'Vừa nãy chú với Lâm Y đang thảo luận về mối quan hệ giữa danh phận và tình yêu ...' Sóng mắt Lãnh Nghị hơi xao động, anh thoáng nhúm mày nhìn Lãnh Thành, ánh mắt có chút sắc bén, không nói một lời.

Lãnh Thành thì chẳng hề để ý đến ánh mắt của Lãnh Nghị, ông lại tự tại thoải mái cười: 'Lâm Y nói, giữa tình yêu và danh phận cô ấy sẽ chọn tình yêu ...'

Đôi mắt đen thâm thúy của Lãnh Nghị xoáy về phía Lâm Y, vừa lúc bắt gặp ánh mắt cô cũng đang nhìn mình, khóe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười, ánh mắt dần trở nên nhu hòa ...

Sau bữa cơm, giải tán tất cả vệ sĩ, Lãnh Nghị đích thân lái xe đưa Lâm Y trở về ký túc xá, chiếc xe sang trọng màu đen lướt đi không chút tiếng động rồi dừng lại trong một góc tối dưới lầu ký túc xá. Đôi mắt đen láy của Lâm Y chợt lóe lên, cô nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông đang ngồi nơi ghế lái, cười dịu dàng: 'Nghị, tạm biệt!'

'Y Y, ngồi lại với anh một lúc!' Lãnh Nghị cũng quay đầu nhìn Lâm Y, trong mắt có thể thấy rõ nhu tình nồng đượm.

'Dạ ...' Giờ phút này cô gái thật nhu thuận nghe lời, ngoan ngoãn ngồi lại ghế phụ không hề nhúc nhích.

'Qua đây!' Sự nhu thuận của cô gái khiến tâm tình người đàn ông cực kỳ vui vẻ, anh nhìn cô gái ngồi nơi ghế phụ, vươn tay sang.

Cô gái nhìn bàn tay đang vươn về phía mình, mặt thoáng có chút đỏ, cô nín thở, giọng nói có chút nũng nịu mà chính mình cũng không nhận ra: 'Không qua được!'

Nơi khóe môi người đàn ông độ cong càng sâu, anh nhướn người về phía cô gái, hai tay ôm chặt lấy bờ vai cô gái, chỉ nhắc nhẹ đã dễ dàng kéo cô gái từ chỗ ngồi vào trong lòng mình, đôi chân dài của cô gái vẫn vướng lại nơi ghế ngồi, đầu cô thì gác lên cánh tay người đàn ông cứ thế nửa nằm nửa ngồi trên người người đàn ông.

Người đàn ông cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, gương mặt kia tươi mát thanh thuần đến độ khiến người ta không dám có suy nghĩ gì quá phận, không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy gương mặt đó liền khiến người đàn ông không tự giác nhớ đến một gương mặt nhỏ nhắn khác đã từ lâu bị giấu kín trong đầu hắc, cô gái nhỏ mặc chiếc váy trắng xoay tròn ... nhưng, gương mặt nhỏ kia rõ ràng là Họa Nhi, không phải Y Y ...

'Y Y ...' Người đàn ông thấp giọng gọi, 'Em thật sự cho rằng tình yêu quan trọng hơn danh phận sao?'

'Ừ!' Cô gái cũng nhỏ giọng trả lời, đôi mắt cô đen láy, trong veo như hồ nước, sáng rỡ như sao trời, cô ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ của người đàn ông trước mặt mình, ánh mắt sắc bén lạnh lùng thường ngày giờ chỉ còn lại tình yêu đầy ắp.

Khóe môi người đàn ông nụ cười càng sâu, anh cúi đầu khẽ khàng đặt lên trán cô gái một nụ hôn: 'Anh thích em, Y Y ...'

Cô gái vươn bàn tay nhỏ nhắn nhẹ cọ sọc mũi cao thẳng của người đàn ông, giọng ngọt như mật: 'Nghị, vậy anh ... thích em từ lúc nào?'

'Ồ ...' Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng động, 'Chắc là từ lần đầu tiên nhìn thấy em nhảy múa trên sân khấu hội trường ...'

'Vậy chẳng phải là tiếng sét ái tình sao?' Bàn tay cô gái dùng sức cọ mạnh hơn nữa, cô nhớ lúc đó Lãnh Nghị cứ luôn tìm cớ này cớ nọ bảo cô đưa đồ sang LS quốc tế, nhưng lại luôn có tình giả vờ lạnh như băng sương thì không khỏi mỉm cười: 'Nhưng lúc đó anh thật hung dữ, em rất sợ anh!'

'Vậy sao?' Lãnh Nghị cũng cười, 'Vậy bây giờ còn sợ anh không?'

'Không sợ!' Cô gái chợt nghĩ đến một vấn đề nữa, 'Vậy anh thích gì ở em?'

'Cái gì cũng thích, chân mày, mắt, mũi, miệng, ờ ... còn có tư thế lúc em nhảy múa!' Mắt Lãnh Nghị lờ lờ sáng.

'Anh cũng thích vũ đạo sao?' Cô gái phát ra một tiếng kêu kinh ngạc vui mừng, vũ đạo đối với cô mà nói có thể nói là chuyên ngành thứ hai.

'Ừ ...' Người đàn ông nói, giọng thật nhu hòa.

'Vậy sau này em thường múa cho anh xem, được không?' Cô gái rõ ràng rất hưng phấn khi nghe điều này.

'Được ...' Người đàn ông cười nhẹ, hình ảnh gương mặt nhỏ nhắn tươi mát ngọt ngào của cô gái nhỏ trong chiếc váy trắng làm động tác xoay tròn lần nữa lại xuất hiện trong đầu hắn, người đàn ông không kim lòng được lại cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô gái, rồi lại trượt xuống đôi cánh hoa đào, trong xe dần trở nên thật yên lặng, chỉ còn nghe tiếng tim đập và hơi thở của nhau ...

Mãi rồi cũng đến lúc phải chia tay, Lãnh Nghị dời mắt nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của Lâm Y khuất dần sau cửa ký túc xá, đợi cho đến khi thấy đèn cầu thang sáng lên mới nổ máy xe rồi đi ...

Lâm Y vui vẻ rảo bước lên cầu thang, một tầng rồi lại một tầng, ngay khi cô bước đến cầu thang giữa lầu bốn với lầu năm thì chợt dừng bước chân, ánh mắt trong nháy mắt đông cứng lại, cô vừa nhìn thấy, đứng ở cuối cầu thang là bóng dáng cao lớn của một người ...

'Cao Lăng!?' Lâm Y ngạc nhiên thất thanh kêu lên, 'Sao anh lại ở đây?'

'Y Y ...' Giọng Cao Lăng hơi ngập ngừng, anh đã nhìn thấy chiếc xe màu đen sang trọng dừng trước cửa ký túc xá, thật lâu thật lâu sau thì Lâm Y mới từ đó bước ra, mà anh cũng nghe được tiếng bước chân vui vẻ của Lâm Y ...

Y Y? Lâm Y ngẩn người, nhất thời không phản ứng lại kịp, từ khi Cao Lăng xuất ngoại cho đến khi cô gặp lại hắn, Cao Lăng đã không còn gọi cô là "Y Y" nữa!

'Anh muốn nói chuyện với em một lát ...' Cao Lăng nhìn Lâm Y, trên gương mặt tuấn tú đã có chút tiều tụy, 'Có thể đến chỗ em ngồi một lát được không?'

Do dự một lát rồi Lâm Y cũng gật đầu, cô đi trước dẫn đường cho Cao Lăng lên tầng năm, Lâm Y đoán chuyện mà Cao Lăng định nói với cô nhất định có liên quan đến tập đoàn Cao thị.

Cao Lăng nhìn một vòng xung quanh căn phòng trọ nhỏ dành cho những giáo viên độc thân, đơn giản mà sạch sẽ ấm áp, trong lòng chợt dâng lên nỗi thương cảm thật sâu, nếu như không phải chuyện xảy ra nửa năm trước, giờ Lâm Y chắc đã là vợ của hắn rồi, chỉ ít thì cũng là vị hôn thê...

'Anh ngồi đi!' Lâm Y kéo một chiếc ghế, nhìn Cao Lăng mỉm cười, 'Em đi pha cho anh tách trà!'

Cao Lăng chậm rãi ngồi xuống, nhìn Lâm Y đặt một tách trà nóng trước mặt mình, anh nhìn Lâm Y, giọng vẫn như cũ có chút ngập ngừng, 'Y Y, em ngồi đi ...'

'Được ...' Lâm Y vừa đáp vừa kéo một chiếc ghế khác ngồi xuống đối diện với Cao Lăng, nhìn anh, Cao Lăng cũng nhìn cô, Lâm Y thoáng lẩn tránh ánh mắt của anh, cô nhìn chân trời đen kịt ngoài cửa sổ qua vai anh, 'Cao Lăng, không phải em tìm người đối phó với Cao thị ...'

'Anh biết!' Cao Lăng mỉm cười, gương mặt tiều tụy trong chớp mắt sáng sủa hơn rất nhiều, anh biết, Lâm Y chắc chắn sẽ không tìm cách đối phó với anh!

'Anh với Triệu Viêm ... hợp lại đi thôi ...' Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, nhẹ giọng nói.

Cao Lăng nhìn Lâm Y, đáy mắt rõ ràng có chút mất mát, một lúc lâu sau mới nhàn nhạt nói: 'Chuyện anh muốn làm đều đã làm xong rồi, quan hệ giữa anh với cô ấy cũng đã kết thúc!'

Lâm Y nghi hoặc nhìn anh: 'Chuyện gì của anh đã làm xong? Có liên quan đến Triệu Viêm sao?'

Cao Lăng không trả lời câu hỏi của Lâm Y, chỉ nhìn cô chăm chăm, một lúc sau mới lạnh mạc hỏi: 'Y Y, anh biết vị thiếu gia - người đoạt tấm thân ngọc nữ của em là ai!'

Lời này của Cao Lăng vừa nói ra miệng, đầu Lâm Y lập tức vang lên tiếng ong ong không ngừng, cô kinh ngạc trừng mắt nhìn Cao Lăng, thật lâu thật lâu mới lên tiếng, giọng nhẹ như gió thoảng: 'Là ai?'

'Lãnh Nghị!' Giọng Cao Lăng lạnh như băng, trong đáy mắt chớp mắt dâng trào sự phẫn nộ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Anh Ta Không Phải Lãnh Nghị!

Chung quanh chợt lặng ngắt không một tiếng động, sắc mặt Lâm Y chợt trở nên trắng bệch, tiếng nói của Cao Lăng tiếp tục văng bên tai cô, 'Y Y, anh ta vẫn luôn gạt em, em nên cách anh ta xa một chút!'

Lâm Y cắn chặt cánh môi, mắt nhìn chăm chăm gương mặt tuy có chút tiều tụy nhưng vẫn không giấu được nét anh tuấn của Cao Lăng, một lúc sau mới ầm ạch nói: 'Không thể nào là anh ta!' Cô nhớ lại lúc đó đã từng hung hăng cắn mạnh lên vai người kia thế nào, cô nhớ bả vai của Lãnh Nghị lúc phơi mình nơi bể bơi hoàn hảo không chút vết tích nào, còn có, vị thiếu gia trong thư phòng tối hôm đó, thậm chí tiếng súng trong rừng sâu, cô vẫn luôn cho rằng đó là thiếu gia cho thủ hạ ra tay đối phó với Lãnh Nghị!

'Anh vẫn luôn điều tra chuyện này. Lúc em xảy ra chuyện, điện thoại của anh em không nghe, anh gửi tin nhắn cho em em cũng không trả lời, anh liền biết những lời Triệu Viêm nói với anh chắc chắn là sự thật!' Mắt Cao Lăng thoáng hiện vẻ đau thương, anh nhìn ra ngoài cửa sổ trầm ngâm: 'Lúc đó anh có quay trở lại nhưng không tra ra được gì cả nhưng lại thấy những tấm ảnh kia ...'

Cao Lăng không thể nào hình dung tâm tình của mình lúc đó, đau thương, khổ sở, phẫn hận ...

Anh không thể tiếp nhận sự thực là ngọc nữ đã không còn nhưng anh rất rõ ràng, anh không thể để những bức ảnh kia bị lộ ra ngoài, anh còn phải tìm cho ra vị thiếu gia thần bí kia, anh hận người đàn ông đã đoạt lấy tấm thân ngọc nữ của người con gái mà anh yêu nhất ...

'Cao Lăng, em không tin! Em cần chứng cứ!' Giọng Lâm Y nghe có chút lạnh nhạt, cô vẫn không muốn tin những lời Cao Lăng vừa nói.

'Ngày đó, ngày anh và Triệu Viêm đính hôn, Mạc Hưng bắt em và Tiểu Mạn đi, anh có lén gửi tin nhắn cho Lãnh Nghị, hy vọng anh ta có thể cứu em ... nhưng anh nghe Tiểu Mạn nói, sau đó người cứu bọn em là một người đàn ông mang mặt nạ!' Cao Lăng nhìn Lâm Y không chớp mắt.

Đáy mắt Lâm Y thoáng chốc cuộn cuộn dậy sóng, những lời Cao Lăng vẫn tiếp tục văng bên tai cô: 'Anh vẫn luôn truy tìm tung tích của cô gái được gọi là Lý tỷ ở Đê Đô, chính là người mà hôm đó Mạc Hưng bắt em đưa cho cô ta! Anh phát hiện quan hệ giữa cô ta với Lãnh Nghị quan hệ cá nhân rất phức tạp ...'

Trên trán Lâm Y lúc này đã toát ra một tầng mồ hôi mỏng, cô mấp máy đôi cánh môi, một lúc lâu sau mới cất được thành lời: 'Lãnh Nghị và Lý tỷ có quen biết nhau cũng là bình thường thôi, có lẽ bọn họ đã từng có hạng mục hợp tác nào đó, có lẽ bọn họ vốn đã quen biết sẵn rồi ... tất cả những điều này chỉ là suy đoán của riêng anh ... anh cũng không có chứng cứ xác thực nào chứng minh Lãnh Nghị và thiếu gia là cùng một người!'

'Y Y ...' Cao Lăng đau khổ nhắm chặt mắt.

'Cao Lăng, đừng nói nữa!' Lâm Y ngắt lời hắn, 'Chuyện của em, anh không cần quan nhiều ... anh nên lo cho chính mình thì tốt hơn, đừng giải trừ hôn ước với Triệu Viêm ...'

'Y Y!' Cao Lăng thấp giọng rống, anh nóng nảy vươn tay nắm lấy tay Lâm Y, 'Anh đồng ý ở bên cạnh Triệu Viêm chỉ là vì không muốn họ phát tán những bức ảnh của em, là vì muốn điều tra nguồn cơn của chuyện này, là vì Cao thị ... Giờ mọi chuyện đều đã kết thúc rồi!'

Lâm Y lẳng lặng rút tay lại, nhìn Cao Lăng: 'Cao Lăng, chuyện giữa chúng ta cũng đã kết thúc rồi, không thể quay đầu ... cho nên em không hy vọng anh lại xen vào bất cứ chuyện gì của em ...'

'Y Y ...' Trong mắt Cao Lăng lộ rõ sự tuyệt vọng, anh chậm rãi rút từ trong túi ra một gói thuốc, lấy một điếu, châm lửa, hút một hơi thật dài, cố gắng tỉnh tỉnh lại tâm trạng kích động của mình.

Lâm Y ngăn người nhìn anh, cô thoáng nhú mày, nhẹ giọng hỏi: 'Từ lúc nào thì anh học hút thuốc vậy?'

'Hơn nửa năm trước!' Cao Lăng ngoảnh đầu nhìn Lâm Y, 'Sau khi biết em xảy ra chuyện!'

Lòng Lâm Y lúc này thật hỗn loạn, cô mím chặt đôi cánh môi, một lúc lâu sau mới nói: 'Thực xin lỗi, Cao Lăng, em không biết chuyện của em lại mang đến cho anh nhiều khổ sở như vậy ... Hãy quên nó đi thôi, hãy sống một cuộc sống thật tốt, được không?'

Cao Lăng nhú mày, lại hung hăng hút một hơi thuốc dài, mắt anh vẫn ghim chặt trên người Lâm Y không hề rời, đáy mắt tràn đầy nỗi ưu thương: 'Y Y, em thật sự sẽ yêu người đã đoạt tấm thân ngọc nữ của mình sao?'

Hàng mi dài của Lâm Y thoáng chớp động, cô bất an nhìn Cao Lăng rồi vội chuyển ánh mắt về phía chân trời tối mịt ngoài cửa sổ, đáy mắt trong chớp mắt trống rỗng nhưng giọng nói vô cùng kiên định: 'Anh ta không phải Lãnh Nghị!'

Tầm mắt của Cao Lăng rốt cuộc cũng rời khỏi mặt Lâm Y, anh cũng nhìn ra ngoài chân trời vô định ngoài cửa sổ, điếu thuốc trên tay lúc sáng lúc tối, một lúc lâu sau anh mới lại lên tiếng, trong giọng nói tràn đầy thương cảm: 'Anh không thuyết phục được em Y Y, nhưng anh thật sự không hy vọng em bị tình yêu che mắt để rồi phải chịu tổn thương!'

'Em hiểu mà, Cao Lăng, em sẽ bảo vệ chính mình thật tốt, lời nhắc nhở của anh em sẽ luôn nhớ kỹ ...' Hốc mũi cô có chút chua xót, 'Em cũng hy vọng anh đừng phiền não vì chuyện của em nữa ... em mong anh có thể sống thật tốt, anh hiểu ý em không?'

Cao Lăng không trả lời cô, anh trầm mặc ngồi thật lâu, hút xong điếu thuốc rồi chậm rãi đứng dậy, xoay người nhìn Lâm Y, trong đáy mắt nỗi đau

thương thật rõ ràng: 'Y Y, nhớ phải chăm sóc chính mình thật tốt ... Anh đi trước ...' Nói dứt lời thân hình cao lớn của anh cũng bước về phía cửa.

Lâm Y ngồi ngẩn người nơi ghế thật lâu, trong đầu một mảnh trống rỗng, đáy mắt cũng trống rỗng ...

Buổi tối ngày hôm sau, trên một sườn núi ở vùng ngoại ô, ở đó thoáng ẩn hiện một biệt thự trang viên được xây dựng hùng vĩ như một cung điện, trong một phòng hội nghị được trang hoàng đầy đủ, Lãnh Nghị đang ngồi tựa lưng vào ghế, đôi mày hơi chau lại, Lý Tân và Lư Dững hai người trợ tá đắc lực đang ngồi ở hai bên, báo cáo gì đó cho hắn.

'Thiếu gia, chúng tôi đã điều tra người thời gian gần đây giả mạo ngài, mang mặt nạ đi khắp nơi phạm tội, là một băng đảng xã hội đen nhỏ làm ...' Lư Dững dè dặt nhìn sắc mặt của Lãnh Nghị, đợi chỉ thị của anh.

'Tôi cảm thấy bên trong nhất định có vấn đề, một bang phái nhỏ nhỏ theo lẽ thường sẽ không dám khiêu chiến chúng ta ... nghĩ xem liệu có ai đang muốn dụ chúng ta hiện thân hay không ...' Lý Tân cũng chau chặt mày, bình tĩnh phân tích.

Lãnh Nghị trầm tư giây lát, sau đó lạnh lùng mà quyết đoán nói: 'Bất kể bọn chúng làm là vì mục đích gì ... dù dẫu sau đó tiêu diệt! ... Để cảnh sát địa phương làm!'

'Hiểu rồi, thiếu gia!' Lý Tân và Lư Dững đồng thanh trả lời.

Lãnh Nghị nhấc tay nhìn đồng hồ sau đó đứng dậy, cầm lấy chiếc mặt nạ trên bàn bước nhanh ra ngoài. Hôm nay anh còn có hẹn với Lâm Y ...

Nơi hội sở tư nhân cao cấp nhất của thành phố H, trong căn phòng riêng chuyên dùng của Lãnh Nghị, Lâm Y đang ngồi nơi chiếc sofa rộng rãi thoải mái, giữa phòng, thỉnh thoảng lại xem đồng hồ. Đã hẹn anh chín giờ ba mươi phút mà giờ đã chín giờ bốn mươi rồi vẫn chưa thấy Lãnh Nghị đến! Lâm Y thoáng nhíu mày, lẳng lặng lấy điện thoại ra bắt đầu chơi trò chơi ...

Rốt cuộc cửa phòng bao cũng được đẩy ra, bóng dáng cao lớn của Lãnh Nghị xuất hiện ngoài cửa, một đoàn vệ sĩ được huấn luyện chuyên nghiệp lẳng lặng tản ra đứng chờ hai bên ...

Lâm Y nhìn chằm chằm người đàn ông ngoài cửa nhưng vẫn ngồi yên nơi sofa không hề nhúc nhích ...

Khép lại cánh cửa sau lưng, Lãnh Nghị cởi áo vest đáp nơi tay vịn của sofa sau đó đi đến bên cạnh cô gái, thấy ánh mắt khác thường của cô gái đang nhìn mình, khóe môi câu lên một nụ cười, nhấc tay nhìn đồng hồ: 'Anh cũng chỉ đến trễ có mười phút thôi mà ... làm gì mà nhìn anh như vậy?'

Lúc này Lâm Y mới thu hồi tầm mắt, gượng gạo mỉm cười mà không nói gì.

Lâm Y ngồi xuống bên cạnh cô gái, cánh tay duỗi ra kéo cô vào lòng, ôm chặt, trêu mếu đặt lên trán cô gái một nụ hôn rồi cúi đầu nhìn cô gái này giờ vẫn trầm mặc không nói một lời trong lòng mình: 'Thế nào? Giận sao? Anh có chút chuyện làm trì hoãn một chút ...'

'Không tức giận ...' Lâm Y lúc này mới lên tiếng, giọng nhẹ như gió thoảng.

Khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, lại nhìn cô gái trong lòng: 'Tối nay có muốn uống chút rượu không?'

'Ừm, cũng được!' Cô gái nhàn nhạt trả lời.

Lãnh Nghị ấn một nút liên lạc, gọi nhân viên phục vụ bày lên mấy bình rượu Tây, mấy loại thức uống rồi hào hứng nói: 'Tối nay anh pha rượu cho em uống!'

Rượu qua mấy tuần, Lâm Y ngồi tựa vào ngực Lãnh Nghị, hàng mi dài dày ộp khẽ chớp động, ánh mắt mông lung nhưng trống rỗng, giọng nói đã có chút lắp lăm, 'Nghị, tổng giám đốc của ... khu giải trí Đề Đô ... anh biết người đó không?'

Nơi đáy mắt người đàn ông thoáng xao động, cười nói: 'Người em nói có phải là người phụ nữ tên là Lý Tân không? ... Ừ, quen!'

'Quen?' Lâm Y chợt rùng mình, men rượu trong người đã tan đi không ít, cô nghiêng người ngẩng đầu nhìn gương mặt anh tuấn lãnh liệt của người đàn ông, sóng mắt hơi xao động, gượng cười nói: 'Hai người làm sao mà quen biết nhau? Thân lắm sao?'

'Cũng khá thân ... bọn anh đã từng hợp tác với nhau ...' Lãnh Nghị cười, nói một cách bình tĩnh.

Lâm Y vẫn nhìn Lãnh Nghị chằm chằm như muốn tìm kiếm điều gì đó từ vẻ mặt của anh nhưng trên gương mặt kia vẫn bình thản không chút gợn sóng, Lâm Y căn bản là không nhận ra được gì khác thường ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Người Mang Mặt Nạ Thần Bí

Thầm thờ phào một tiếng, Lâm Y tự nói với mình, những người như Lãnh Nghị và Lý Tân, có hợp tác với nhau, quen biết lẫn nhau cũng là rất bình thường, nhất định là do Cao Lăng quá đa nghi thôi. Mà cô cũng suy nghĩ quá nhiều rồi! Lãnh Nghị sao lại có thể là xã hội đen được chứ? Cô ngồi tựa vào lòng người đàn ông, mắt chớp lên nhưng ý thức dần trở nên mơ hồ ...

Thấy cô gái trong lòng thật lâu không nói gì, người đàn ông không kìm được cúi đầu nhìn cô, sau khi uống rượu đôi má cô đỏ ửng nhìn cực kỳ quyến rũ, giống như vừa mới qua cơn kích tình, đôi mắt đen láy giờ như phủ một tầng sương mù, lộ ra tia nhìn nồng lung mà sáng lạn.

Người đàn ông bắt đầu có chút tâm viên ý măn, một loại ham muốn bắt đầu dâng lên, bàn tay to nhẹ nâng đầu cô gái, đôi môi với những đường nét rõ ràng nhẹ nhàng áp xuống đôi môi anh đào của cô, hương vị ngọt ngào trong miệng cô gái khiến anh lưu luyến không thôi, thân thể cũng vì không kìm lòng được mà áp xuống cô, khiến cô hơi ngửa về phía sau, ngã vào chiếc sofa xa hoa rộng rãi kia ...

Bị đôi môi lửa nóng của người đàn ông chặn lại, cô gái chỉ có thể phát ra những tiếng "um ... um ..." vô nghĩa, bởi vì rượu, đầu óc cô gái có chút choáng váng, mơ mơ màng màng, trước sự tấn công của người đàn ông hoàn toàn không còn sức chống cự ...

Người đàn ông càng đẩy mạnh thế tấn công, dưới bàn tay thuần thực của mình, những chiếc nút áo trên cùng đã bị cởi ra, để lộ làn da trắng nõn của cô gái và chiếc áo ngực bằng ren màu tím nhạt giống như màu hoa oải hương tươi mát ngoài cánh đồng ...

Ngón tay thon dài của người đàn ông nhanh chóng cởi bỏ khóa của chiếc áo ngực để lộ đôi gò đầy đặn đứng thẳng với hai nụ hoa xinh xắn, máu nóng gần như là cùng lúc dâng lên khắp đầu óc, người đàn ông thoáng cúi đầu, ngón tay trượt xuống vùng thắt lưng mảnh khảnh của cô gái, nút của chiếc quần bỏ rất nhanh cũng đã được cởi ra ...

'Nghị ... Nghị ...' Cô gái lắp bắp gọi, đầu vẫn chưa hết choáng váng, chỉ cảm thấy thân thể đang nóng rực của mình đột nhiên lạnh băng, không tự chủ được co quắp thân thể, nhưng, cảm giác này qua đi rất nhanh, sau đó một vật thể ấm áp phủ lên người cô khiến cô gái thoải mái vui cả người vào trong vật thể ấm áp đó ...

Nhưng cánh môi và bàn tay người đàn ông không ngừng trêu chọc thân thể cô gái khiến nó dần dần trở nên mềm nhũn như nước, đôi má càng lúc càng đỏ rực, nhẹ nhàng tách đôi thân thon dài của cô gái, rốt cuộc người đàn ông cũng tiến vào ...

Một bộ phận nào đó trên thân thể đột nhiên có chút trướng đau khiến cô gái nhúu chặt mày, không tự chủ được, "um" một tiếng, mắt lơ đãng nhìn người đàn ông đang phủ trên người mình, 'Nghị ...', ngữ quan rõ ràng, gương mặt tuấn mỹ của người đàn ông phóng lớn trong mắt cô gái, đầu óc cô trong chớp mắt trở nên mơ hồ ...

Sáng hôm sau lúc cô gái tỉnh lại, phát hiện toàn thân bị giam cầm trong một vòng tay ấm áp, cái cảm giác da thịt tiếp xúc mật thiết với nhau rõ rệt đến nỗi muốn phủ nhận cũng không được. Cô gái giật mình, vừa ngẩng đầu lên đã chạm vào ánh mắt tràn đầy ý cười của Lãnh Nghị, đôi má trong chớp mắt hồng rực, cô vội thu hồi tầm mắt, thẹn thùng đến không nói được thành lời: 'Em ... sao em lại ở đây?'

'Sao em lại ở đây?' Khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, giọng nói mang chút trêu đùa: 'Tối qua em uống nhiều quá, chết sống muốn anh ngủ cùng em ở đây ... à, ừm, anh chỉ có thể thuận theo!'

'Không thể nào!' Cô gái bụm mặt hoảng loạn xoay người muốn tránh khỏi người đàn ông xa một chút nhưng vừa nhướn người dậy thì thân thể đã chói với, suýt nữa là té nhào xuống đất, cũng may là cánh tay người đàn ông đã kịp thời giữ chặt cô lại, thân thể cô gái lần nữa bị kéo vào trong vòng tay của người đàn ông, thân mật dán sát.

Lúc này cô gái mới phát hiện ra là mình đang nằm trên sofa, tuy rằng sofa rất rộng rãi thoải mái nhưng hai người nằm trên đó thì gần như phải chồng lên nhau, không ngờ cứ thế ngủ suốt một đêm mà trên người họ chỉ đắp một chiếc chăn mỏng ...

Một tuần lễ cứ thế trôi qua trong ngọt ngào và bình thản, hai người thì thân mật như keo với sơn ...

Buổi tối hôm đó, bởi vì Lãnh Nghị có một cuộc họp quan trọng phải tham dự, nên chỉ có một mình Lâm Y, cô ở ký túc xá ăn cơm tối rồi mở máy tính, chuẩn bị tra chút tư liệu cho buổi dạy ngày mai.

Xong việc, tùy ý xem một chút tin tức trên Internet, bất chợt một cái tin đập vào mắt Lâm Y: 'Rạng sáng hôm nay cảnh sát thành phố đã tập kích bắt nòng, tấn công một hang ổ xã hội đen nhưng đại ca mang mặt nạ của họ đã lọt lưới giờ không rõ tung tích ...'

Đại ca mang mặt nạ? Tim Lâm Y không tự chủ được đập thình thịch, đáy mắt không ngừng xao động, cô ngăn người ngồi nhìn màn hình vì tính một lúc lâu mới đóng trang tin tức lại, tiếp tục công việc nhưng hoàn toàn không thể tập trung sự chú ý của mình vào công việc nữa mà cứ mãi xuất thần ...

Ngay lúc này, điện thoại cô đang đặt trên bàn chợt vang lên, Lâm Y dời mắt khỏi màn hình vì tính lướt qua điện thoại trên bàn, cô vội tay lấy điện thoại, mở màn hình lên, là một dãy số lạ. Lâm Y thoáng do dự một lát rồi ấn phím nhận cuộc gọi: 'Alô, ai vậy?'

Đầu bên kia im lặng thật lâu, Lâm Y chỉ đành lặp lại: 'Alô?', vẫn không có phản ứng gì. Lâm Y nhúu mày, trầm tư chuẩn bị ngắt máy thì đầu bên kia bất chợt vang lên một giọng khàn khàn: 'Là tôi!'

Thiếu gia? Tim Lâm Y đập càng lúc càng nhanh, đôi mắt cũng theo đó trừng lớn, giọng nói này thật quen thuộc! Là anh ta thật sao? Trên báo có nhắc đến đại ca xã hội đen mang mặt nạ đã lọt lưới, là anh ta sao? Vì sao đột nhiên anh ta lại gọi điện đến tìm mình? Chẳng lẽ anh ta đang gặp nguy hiểm sao?

Trên trán Lâm Y toát ra một tầng mồ hôi mỏng, cô nhấp máy cánh môi, một lúc sau mới phát ra tiếng, giọng nói yếu ớt, run rẩy: 'Anh là ai?'

Đầu bên kia hình như truyền đến một tràng cười nhẹ, giọng nói vẫn khàn khàn như trước: 'Có Lãnh Nghị rồi liền quên tôi nhanh vậy sao? Nói thế nào, tôi cũng là ... chủ nhân tâm thân ngọc nữ của em!' Nửa câu sau ngữ điệu lạnh lùng pha thêm chút châm chọc, nói không rõ là cảm giác gì.

'Là anh sao ...' Mặt Lâm Y nóng rực, trái tim hoảng loạn đập dồn dập, trong giọng nói mang theo chút quan tâm lo lắng, 'Anh không sao chứ? Tìm tôi ... có chuyện gì không?'

Đầu bên kia lại trầm mặc thật lâu, một lúc sau giọng anh ta mới lại vang lên, lạnh nhạt như mang theo chút kiên định, 'Tôi đợi em dưới lầu ... tôi muốn gặp em! Ngay bây giờ!'

Không gian chợt im bật, yên lặng đến nỗi có thể nghe được hơi thở của nhau, đôi phương dường như cũng rất nhẫn nại chờ đợi câu trả lời của Lâm Y, thật lâu thật lâu trái tim vốn đang hoảng loạn đập dồn của cô mới dần bình ổn trở lại, gương mặt tuấn mỹ lãnh liệt của Lãnh Nghị thoáng hiện trong đầu, cô hít sâu một hơi, yếu ớt nói: 'Có thể ... nói qua điện thoại hay không?'

'Không được!' Giọng đôi phương lạnh như băng, 'Nếu như em không xuống bây giờ, vậy thì tôi lên!'

Hàng mi dài của Lâm Y khẽ chớp, trên trán mồ hôi tuôn ra càng lúc càng nhiều, cô cắn chặt môi, chùng như lấy hết quyết tâm, 'Được, tôi xuống!'

Dưới một tán cây rậm rạp tối om dưới lầu quả nhiên Lâm Y nhìn thấy một chiếc xe màu đen, thoáng do dự một lát cuối cùng Lâm Y cũng nhấc chân bước về phía chiếc xe. Vừa đến gần thì cửa sau của chiếc xe màu đen đỏ đã không chút tiếng động mở ra, Lâm Y vừa nhìn đã thấy bên trong xe là một người đàn ông toàn thân quần áo đen, mặt giấu sau một chiếc mặt nạ bạc, tim cô bắt đầu đập dữ dội, cả người cứng lại, không biết liệu có nên bước tiếp bước nữa hay không.

'Vào đi!' Người đàn ông bên trong ra lệnh bằng giọng khàn khàn.

Lâm Y mím chặt cánh môi, cuối cùng cũng bước vào trong khoang xe, rồi người đàn ông đóng cửa xe lại. Đôi mắt đen láy của Lâm Y nhìn chằm chằm vào gương mặt mờ hồ sau chiếc mặt nạ nhưng người kia không hề nhìn cô, chỉ lạnh lùng ra lệnh cho tài xế phía trước: 'Đi!', xe lập tức lăn bánh rời đi ...

Người đàn ông hơi ngả người tựa vào lưng ghế, vẫn không thèm liếc mắt nhìn Lâm Y dù một lần. Lâm Y chậm rãi thu hồi tầm mắt, cô nhìn xuống về phía trước, thật lâu sau mới gượng nở nụ cười, cố làm ra vẻ thản nhiên hỏi: 'Sao hôm nay đột nhiên muốn gặp tôi?'

Người đàn ông chỉ nhẹ 'Ừm!' một tiếng sau đó lại tiếp tục im lặng, trong xe lúc này yên tĩnh vô cùng, sự lạnh lùng và trầm mặc của người đàn ông khiến lòng Lâm Y càng thêm bất an, cô suy nghĩ một lúc lâu rồi mới nói: 'Hôm đó tôi không nói tiếng nào mà rời đi ... thật xin lỗi!'

Ánh mắt người đàn ông thoáng xao động, một tràng cười khàn khàn chợt vọng ra từ sau chiếc mặt nạ, tiếng cười đó nghe có chút khác thường khiến Lâm Y chợt thấy khiếp sợ, tiếng cười đó nghe rất xa lạ, trong trí nhớ của cô, thiếu gia trước giờ chưa từng cười ... Mặt Lâm Y chợt xoay về phía chiếc mặt nạ, nhìn như dò xét ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Hai Thiếu Gia???

Gương mặt sau chiếc mặt nạ của người đàn ông chợt ép sát cô, gần như áp lên mặt Lâm Y khiến cô căn bản không có cách nào nhìn rõ biểu tình của hắn, bàn tay to kia hung hăng giữ chặt lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô, giọng sắc bén mà lạnh lùng: 'Vì Lãnh Nghị sao? Em yêu hắn?'

Lâm Y cắn chặt môi, nói một cách lạnh nhạt: 'Phải đó, tôi yêu anh ta!' Nói đến đây bàn tay đang đặt nơi thắt lưng cô chợt thu chặt, đau đến nỗi Lâm Y nhú chặt mày, giọng cô có chút ảo não: 'Anh buông tay!'

Lâm Y chùng như nghe được tiếng nghiền răng của người đàn ông nhưng bàn tay đặt nơi eo đã buông lỏng đôi chút ...

Suốt đoạn đường gần như chẳng ai nói câu gì, sau cùng chiếc xe dừng lại trước một căn biệt thự, Lâm Y xuống xe, lúc này mới phát hiện thì ra đây không phải là căn biệt thự giống như cung điện mà cô đã từng đến kia, lòng cô lại bắt đầu khiếp sợ, nhìn người đàn ông: 'Đây là đâu?'

Người đàn ông không trả lời mà chỉ bấu chặt tay cô, vừa kéo vừa diu bước nhanh vào trong căn biệt thự.

'Buông tôi ra!' Lâm Y bắt đầu giãy dụa nhưng hoàn toàn là phí công vô ích, cô chỉ đành loạng choạng bước theo hắn. Căn biệt thự tối mờ mờ, người đàn ông kéo Lâm Y đi lên một cầu thang, mở cửa một căn phòng, trong phòng cũng tối om, chỉ có ánh trăng chiếu lờ mờ qua cửa sổ.

Người đàn ông kéo Lâm Y đi vào phòng ngủ, hất tay hung hăng quật cô xuống giường, Lâm Y khiếp sợ vừa kêu vừa loạng choạng ngồi dậy nhưng vừa mới chống tay lên thì hai vai lập tức đã bị người đàn ông giữ chặt, thân thể người đàn ông cũng nặng nề áp xuống người cô ...

'Anh đừng như vậy!' Cô gái khiếp sợ kêu lên, hai tay hai chân không ngừng giãy giụa. Người đàn ông chỉ dùng một tay đã dễ dàng khống chế đôi tay của cô gái giữ chặt nơi đỉnh đầu, thân thể hắn áp chặt xuống người cô còn một tay kia bắt đầu luồn vào trong áo, thô lỗ cộc cằn ...

'Đừng ...' Lâm Y tuyệt vọng trừng to đôi mắt, 'Anh không phải là thiếu gia!'

Bàn tay đang luồn dưới áo cô gái chợt dừng lại, người đàn ông thoáng cúi đầu nhìn cô gái dưới thân không lên tiếng. Lâm Y chùng như nghe được tiếng thờ thờ rập rờn của người đàn ông, sau đó tiếng khóc rống của Lâm Y lần nữa vang lên: 'Anh không phải là thiếu gia! Anh là ai?'

Người đàn ông hơi nhướng mắt sau đó giọng cười quái dị lại vang lên lần nữa: 'Sao cô biết tôi không phải thiếu gia?'

'Anh ta cho tới bây giờ đều không ép buộc tôi!' Lâm Y lớn tiếng quát.

Người đàn ông hơi nhướng mắt sau đó giọng cười quái dị lại vang lên lần nữa: 'Sao cô biết tôi không phải thiếu gia?'

'Anh ta cho tới bây giờ đều không ép buộc tôi!' Lâm Y lớn tiếng quát.

Trong phòng ngủ bất chợt im bật, thật lâu sau tiếng cười quái dị của người đàn ông mới lại vang lên: 'Nói như vậy là cô tự nguyện lên giường với hắn?'

Lâm Y nhìn chiếc mặt nạ không nháy mắt, cắn chặt răng, trong cổ họng chỉ bật ra một chữ: 'Phải!'

'Vậy cô cũng tự nguyện với tôi một lần, sao hở?' Người đàn ông vươn tay bấu chặt cằm của cô gái.

'Không!' Cô gái bị bấu chặt dưới cằm, chỉ có thể hàm hồ lên tiếng trả lời, lực tay của người đàn ông quá lớn, cô gái đau đến mắt này đom đóm, trên trán đã bắt đầu toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

'Có tự nguyện hay không?' Giọng người đàn ông lạnh như băng.

Lúc này ngoài cửa chợt truyền đến một tràng tiếng gõ nhẹ, người đàn ông nhìn cô gái quật cường dưới thân, lạnh lùng mà quỷ dị cười: 'Cô yêu hắn ta rồi chứ gì? Tốt lắm! Tối nay tôi sẽ dùng cô để làm mồi nhử hắn ra ...'

'Anh nói cái gì?' Lâm Y kinh hoàng trừng mắt nhìn người đàn ông đang áp trên người mình, người đàn ông kia đã giãy tay rô ra, lật người ngồi dậy, rống về phía cửa: 'Vào đi!'

Cửa bị đẩy ra, một người đàn ông cấp tốc xông vào, hắn liếc nhìn cô gái đang co rúm người bên giường, chạy đến nói thầm vào tai người đàn ông, giọng nén xuống thật nhỏ: 'Lão đại, đã liên lạc được rồi ... nhưng người bên đó muốn ngài đích thân trả lời điện thoại!'

Mắt người đàn ông lóe lên một tia hung ác dị thường, hắn thấp giọng quát: 'Đưa đây!' Người đàn ông bên cạnh vội vàng đưa điện thoại cho hắn.

Người nhận cuộc gọi này là Lý Tân! Tối nay Lãnh Nghị và mấy trợ thủ đắc lực của hắn đang mở một cuộc họp ngầm, ngay lúc đang thảo luận làm thế nào để bắt được tên mang mặt nạ giả mới lột lưới kia thì ngay lúc đó điện thoại của Lý Tân vang lên. Nghe xong cuộc điện thoại, sắc mặt cô chợt biến, ánh mắt không dừng được nhìn về phía Lãnh Nghị đang ngồi nơi vị trí chủ tọa ...

Sự khác thường của Lý Tân làm sao thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị, hắn quét mắt về phía Lý Tân, thấy vậy cô nhìn hắn, giọng bình tĩnh nói: 'Lâm tiểu thư đã bị bắt cóc ... đối phương muốn ngài đến gặp bọn họ!'

Mắt Lãnh Nghị chợt dâng lên một tia âm lạnh dị thường, giọng nói lạnh như băng của hắn truyền khắp phòng họp: 'Mang đến đây!' Lý Tân vội đứng dậy đưa điện thoại cho Lãnh Nghị, hắn đặt bên tai, lạnh giọng hỏi: 'Ai muốn gặp ta?'

'Ngài là thiếu gia sao? Haha ... Lâm tiểu thư đang ở trong tay chúng tôi, lão đại của chúng tôi yêu cầu ...'

'Để lão đại của các người nghe điện!' Đối phương còn chưa nói hết câu đã bị giọng nói lạnh lùng của Lãnh Nghị bá đạo ngắt lời.

Một lát sau từ điện thoại truyền đến tiếng kêu của Lâm Y: 'Anh đừng qua đây, mặc kệ tôi ... Aaa ...' Nhưng lời còn chưa nói hết thì đã nghe tiếng kêu thất thanh của Lâm Y khi bị đẩy mạnh sang một bên, mày Lãnh Nghị cũng chau chặt lại, hắn cắn chặt răng ...

Sau đó là tiếng cười khàn khàn của một người đàn ông vang lên: 'Nếu như ngài còn muốn nhìn thấy Lâm tiểu thư bình yên vô sự thì phiền ngài xuất hiện một lần ... Nếu như ngài dám giờ trò gì, hừm, người đẹp như Lâm tiểu thư thì có ai mà không thích chứ, đúng không?'

Giọng Lãnh Nghị như ác thần dưới địa ngục vang lên, tràn ngập khủng bố, 'Nếu như ngươi dám đụng đến một sợi tóc của cô ấy, ta sẽ khiến ngươi chết không có đất chôn thầy, bao gồm tất cả những người bên cạnh ngươi!'

'Hahaha, ngài đã ép tôi vào đường cùng rồi, có ép nữa thì cũng thế thôi, dù sao thì cũng một con đường chết. Haha, nhưng nếu như thế, trước khi chết có thể hưởng thụ mùi vị người phụ nữ của ngài, có chết cũng nhắm mắt ...' Giọng nói khàn khàn kia tràn ngập sự điên cuồng.

'Câm miệng!' Mùi máu lan tràn trong không khí, đáy mắt Lãnh Nghị cũng ngập huyết sắc, khóe môi lạnh lùng bật ra mấy chữ, 'Thời gian? Địa điểm?'

'Một giờ sau! Khu rừng tùng nơi cảnh khu ngoại ô phía Tây!' Giọng nói khàn khàn kia cũng tràn ngập mùi máu.

Ném điện thoại, thân hình cao lớn của Lãnh Nghị đứng bật dậy, bước nhanh về phía cửa phòng họp, Lý Tân và Luru Dững vội vàng bước theo.

"Thiếu gia!" Lý Tân chau chặt đôi mày, vừa đuổi sát theo vừa nói, "Đây rõ ràng là một cái bẫy, chúng ta đừng trúng kế của họ!"

"Không còn thời gian nữa, tôi không thể để Lâm Y rơi vào tay bọn họ!" Giọng Lãnh Nghị thật quyết đoán, không cho phép thương lượng chút nào.

Khu rừng tùng nơi ngoại ô phía Tây vốn không lớn nhưng phía sau nó là một ngọn núi lớn. Lúc này màn đêm đã phủ khắp khu rừng tùng, thoát nhìn về bề ngoài yên tĩnh cực kỳ, dường như chẳng có gì cả ngoài bóng trắng nhàn nhạt chiếu rọi khắp khu rừng, thì thoảng có tiếng kêu nho nhỏ của những loài côn trùng và động vật không biết tên...

Miệng Lâm Y bị bịt chặt bằng băng keo, hai tay bị trói nghiêng sau lưng, người đàn ông mang mặt nạ giữ chặt lấy cô, cả hai ẩn mình sau một bụi cây rậm rạp, sau lưng hắn còn có một tay thủ hạ khác cũng mặc quần áo đen, còn những thủ hạ khác thì chia nhau ẩn nấp sau những thân cây tùng cổ thụ, xem ra tất cả đã được sắp xếp thỏa đáng chỉ còn chờ thiếu gia đến mà thôi!

Bỗng một chiếc xe màu đen đang rọi những luồng ánh sáng thật chói mắt từ phía xa chạy nhanh đến rồi ngừng lại nơi bìa rừng, Lãnh Nghị đeo chiếc mặt nạ bạc chậm rãi bước xuống xe đi thẳng vào trong rừng, theo sát sau lưng là trợ thủ đắc lực Luru Dững trên mặt cũng đeo mặt nạ.

Nurong theo ánh trăng Lâm Y có thể nhìn thấy người mang mặt nạ kia đang càng lúc càng đến gần... Dừng đến đây, nơi đây có mai phục! Trong lòng Lâm Y không ngừng gào thét nhưng ngoài miệng ngoài tiếng ú ớ cô chẳng phát ra được bất kỳ âm thanh nào. Bên cạnh cô là người đàn ông cũng mang mặt nạ bạc, trong mắt hắn lộ ra vẻ lạnh lùng và nham hiểm không chút che giấu...

Cả người Lâm Y toát ra một tầng mồ hôi lạnh, trong mắt lộ rõ sự tuyệt vọng...

Ở một hướng khác của rừng tùng, phía gần ngọn núi lớn, mấy chiếc xe màu đen đã không một tiếng động đỗ lại nơi một sơn cốc dưới chân núi, mấy nhân viên cảnh vụ vũ trang đầy đủ lạng lẹ tạt ra vây chặt khu rừng. Bọn họ mang theo dây thừng, nhanh nhẹn như những chú khỉ thoát cái đã bám vào những cành tùng rồi trèo lên, trên tay là những chiếc kính hồng ngoại có thể nói là tiên tiến nhất quan sát phía dưới, từ trên cao theo dõi từng động tĩnh trong khu rừng.

Đám người của người mang mặt nạ kia đang giấu mình sau những thân cây cổ thụ lần lượt bị hạ gục cho đến tận cuối cùng, không một tiếng động... Nhất thời trong rừng yên lặng đến đáng sợ, nhóm tấn công bắt đầu khép chặt vòng vây, tiến đến càng lúc càng gần.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Thật Sự Là Anh Sao??

Người đàn ông mang mặt nạ đang giữ Lâm Y trong tay rõ ràng cũng cảm nhận được có gì đó khác thường, hắn nhíu chặt mày, sóng mắt khê xao động, trong miệng bật ra vài câu mắng thăm rồi bỗng dùng sức kéo mạnh Lâm Y cùng nhảy ra khỏi bụi cây, cả hai đứng đối diện với Lãnh Nghị, nòng súng của hắn chia thẳng vào huyết Thái Dương của Lâm Y.

Gần như là đồng thời, khẩu súng của Lãnh Nghị cũng chia thẳng vào người người đàn ông mang mặt nạ giống mình, hai người đàn ông đứng đối diện giằng co lẫn nhau, ánh mắt người nào cũng chùng như muốn giết chết đối phương.

Gần như là đồng thời, khẩu súng của Lãnh Nghị cũng chia thẳng vào người người đàn ông mang mặt nạ giống mình, hai người đàn ông đứng đối diện giằng co lẫn nhau, ánh mắt người nào cũng chùng như muốn giết chết đối phương.

"Buông súng xuống, bằng không tôi giết cô ta!" Người đàn ông bên cạnh Lâm Y nghiêng răng nghiêng lợi nói. Đôi mắt đen thâm toại của Lãnh Nghị loé lên, hắn nhìn chằm chằm đối phương rồi chậm rãi thả súng xuống đất...

Nhìn thấy chiếc mặt nạ màu bạc quen thuộc, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đang khom lưng thả súng xuống đất, mắt Lâm Y chợt tối sầm xuống, nỗi tuyệt vọng càng dâng lên trong lòng.

"Gọi tất cả thủ hạ đang ẩn nấp của anh nấp ra, hạ tất cả vũ khí xuống..."

Tôi muốn nghe thấy tiếng vũ khí hạ!" Súng trong tay người đàn ông đứng cạnh Lâm Y dùng sức đi vào huyết Thái Dương của cô. Khoé miệng hắn lộ ra ý cười nham hiểm: "Tin rằng sau khi thủ hạ của ngài nổ súng tôi vẫn còn đủ sức giết người phụ nữ của ngài. Có muốn cược một ván không?"

Lãnh Nghị cắn răng quay đầu lạnh giọng ra lệnh cho Luru Dững đứng phía sau: "Bảo bọn họ triệt tiêu!"

Luru Dững nghe lệnh cầm lấy bộ đàm ra lệnh cho nhóm người phía sau triệt tiêu toàn bộ...

Khoé môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười lạnh, chậm rãi đi đến đối mặt với người đàn ông mang mặt nạ: "Giờ ngươi có thể thả cô ấy ra rồi, người ngươi

muốn giết là ta đúng không? Giờ người có thể nhắm ta nổ súng rồi!"

Đừng! Lâm Y trừng to mắt nhìn người đàn ông mang mặt nạ đối diện, trong lòng không ngừng gào thét nhưng miệng chỉ thốt được những tiếng ú ớ đầy tuyệt vọng...

Lúc này tiếng cười quái dị của người đàn ông đứng bên cạnh cô chợt vang lên, trong khu rừng vắng tối mờ mờ tiếng cười nghe thật đáng sợ. Dứt tràng cười hân cất giọng đầy châm chọc: 'Trước khi nổ súng tôi muốn để Lâm tiểu thư đây nhìn xem diện mạo thật của ngài. Đương nhiên là tôi cũng rất muốn xem!'

Lâm Y sững người, đôi mắt đen láy không tự chủ được nhìn người đàn ông mang mặt nạ đối diện với mình chăm chăm. Sóng mắt Lãnh Nghị không ngừng xao động, thoáng trầm tư suy nghĩ; sau lưng hắn Lưu Dững vội vàng ngăn cản: 'Thiếu gia, tuyệt đối không thể để lộ thân phận, rất nguy hiểm!'

'Ngài mà không tháo mặt nạ xuống, tôi lập tức giết chết cô ta!' Giọng người đàn ông thật hung ác, bàn tay đang cầm súng hung hăng đi sát vào đầu Lâm Y, lần này Lâm Y không rên một tiếng, chỉ là con đau sau đầu khiến cô nhắm chặt mắt lại.

'Y Y, có phải em thực sự muốn xem mặt anh thật không?' Phía sau chiếc mặt nạ đôi mắt đen của Lãnh Nghị nhìn xoáy vào Lâm Y.

Y Y? Lâm Y chợt trừng to đôi mắt, trái tim cô như vọt ra khỏi cổ họng, thân thể cũng bắt đầu run rẩy theo, hô hấp dần trở nên khó khăn. Giờ phút này cô dám khẳng định, người đàn ông mang mặt nạ trước mặt mình là Lãnh Nghị!

Tiếng cười quái dị của người đàn ông đứng bên cạnh cô lại vang lên, lần này pha thêm chút đắc ý, hắn đưa tay xé toạc miếng băng dính dán miệng Lâm Y ra: 'Cô sợ gì chứ? Cô phải xem cho kỹ hắn ta là ai!' Cùng với câu nói, ánh mắt hắn bắn về phía Lãnh Nghị, giọng thật hung hãn, 'Lấy xuống!'

Bàn tay Lãnh Nghị chậm rãi đưa lên mặt, Lưu Dững sốt ruột thấp giọng kêu: 'Đừng mà, thiếu gia!' Nhưng Lãnh Nghị mặc kệ hắn, dưới ngón tay thon dài của Lãnh Nghị, chiếc mặt nạ chậm rãi tháo xuống...

Gương mặt tuấn mỹ phi phàm kia, ngũ quan như tạc kia, cộng thêm ánh mắt sắc bén bức người kia, dưới ánh trăng mờ nhạt càng thêm phần lạnh liệt và uy vũ bất phàm, gương mặt đó hiện rõ ràng trước mắt Lâm Y, quen thuộc đến dường nào...

'Không!' Mặt Lâm Y tái nhợt, thân thể run càng dữ dội, nước mắt trong chớp mắt cuộn cuộn tuôn trào, rào rào rơi trên đôi gò má trắng bệch, rồi mãi không ngừng, tim cô đau đớn như bị ai cào xé, trong đầu ý thức dần trở nên mơ hồ, hồn phách bắt đầu từng chút một rời khỏi thân thể...

Gần như không thở nổi, mắt Lâm Y dần nhắm lại, thân thể cô giống như cánh diều lung lay trong gió, mềm yếu ngã nhào xuống đất...

'Quả nhiên là anh!' Giọng cười quái dị pha chút thâm lương lại vang lên, hắn buông Lâm Y trong tay ra để mặc cô ngã nhào xuống đất, khẩu súng trong tay chỉ thẳng về phía Lãnh Nghị, "Đoàng" ... một tiếng tiếng súng vang lên, thân thể trắng kiện của Lãnh Nghị nhanh chóng tránh thoát, khẩu súng kia tiếp tục nhắm về phía Lãnh Nghị vừa thoát đi.

Lại "đoàng" một tiếng súng đánh thép nữa vang lên, lúc này người trúng đạn lại là người đàn ông mang mặt nạ kia, máu tươi trong chớp mắt phun ra từ ngực hắn, gương mặt lạnh lùng của Lý Tân xuất hiện sau thân một cây tùng, trên tay cô đang cầm một khẩu súng...

Người đàn ông đưa tay bịt lấy vết thương đang phun máu trên ngực, hung hăng rửa sạch máu câu, gần như là cùng lúc đó một bàn tay khác của hắn vung lên, một viên đạn mìn nổ tung tung ra một màn sương trắng, đợi đến khi màn sương tan đi thì bóng người đàn ông đã biến mất không chút dấu vết...

'Nhất định là còn ở gần đây, tìm!' Lãnh Nghị vừa ra lệnh một cách quyết đoán vừa xông về phía Lâm Y.

'Y Y!' Lãnh Nghị ôm Lâm Y lúc này đã bất tỉnh lên một tay giúp cô cới trời, rồi lần nữa đeo lên mặt nạ sau đó đứng dậy, ôm cô bước nhanh ra khỏi khu rừng tùng. Phía ngoài bia rừng, một nhóm người áo đen đã đứng chờ sẵn, mấy chiếc xe màu đen cũng đã đậu sẵn ở đó.

Thấy Lãnh Nghị bước ra sớm đã có người bước đến mở cửa xe, Lãnh Nghị ôm Lâm Y ngồi vào...

'Đi!' Một câu ra lệnh, đoàn xe nhanh chóng rời đi, chạy thẳng đến một sườn núi ở một vùng ngoại ô, nơi tòa trang viên biệt thự như cung điện kia...

Khi xe dừng lại, Lãnh Nghị vẫn ôm Lâm Y trong tay bước xuống, bước chân nhanh nhẹn xuyên qua từng lớp từng lớp cửa, đi lên cầu thang, cửa căn phòng ngủ quen thuộc đã được mở sẵn, căn phòng bình thường hơi tối lúc này đã chìm dưới ánh sáng nhu hòa của mấy ngọn đèn...

Đóng sập cửa lại sau lưng, Lãnh Nghị nhẹ nhàng đặt cô gái xuống giường. Mặt cô vẫn tái nhợt, mắt vẫn nhắm chặt, đôi hàng mi dài dày rợp không hề động đậy, đôi mày xinh đẹp hơi chau lại dường như có một nỗi u buồn không thể xóa bỏ...

Lãnh Nghị tháo mặt nạ xuống để ở bên cạnh sau đó ngồi xuống bên giường, mắt vẫn dán chặt vào cô gái, đầy mắt một mảnh nhu hòa, hắn đưa tay nhẹ vuốt vầng trán thanh khiết của cô gái, thấp giọng kêu tên cô: 'Y Y ...'. Hắn biết chuyện này vốn không thể giấu mãi cả đời, trong lòng Lâm Y luôn có một bóng ma ám ảnh, có lẽ, để cô biết được sự thật cũng là một chuyện tốt...

Điện thoại chợt reo lên, Lãnh Nghị ấn phím nhận, đầu bên kia truyền đến giọng nói của Lý Tân: 'Thiếu gia, để hắn ta chạy mất rồi, hình như là có người tiếp ứng... nhưng mà, hắn ta đã bị thương rất nặng, không nhất định là còn sống được...'

Đầy mắt Lãnh Nghị thoáng lộ vẻ lạnh lùng, hắn đứng dậy bước nhanh về phía cửa sổ, trầm tư một lúc rồi mới cất giọng trầm trầm: 'Sống phải thấy người, chết phải thấy xác... Đi bố trí đi, chú ý quan sát cẩn thận tất cả bệnh viện, còn có bến xe, trạm xe lửa, phi trường... không loại trừ một khả năng nào...

nhất định phải bắt được người ...'

Ngắt điện thoại, đôi mày Lãnh Nghị vẫn chau chặt, thân hình cao lớn vẫn đứng yên tại chỗ, trong đầu hắn không ngừng xoay chuyển, người đàn ông mang mặt nạ thần bí kia là người của tổ chức nào? Sao lại biết mối quan hệ giữa hắn và Lâm Y? ... Một lúc lâu sau Lãnh Nghị mới xoay người nhìn về phía cô gái vẫn đang nằm trên giường, lần nữa bước lại gần rồi ngồi xuống bên cạnh.

Thời gian lặng lẽ trôi, cô gái vẫn như người đẹp đang say sưa trong giấc ngủ, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại; Mày Lãnh Nghị càng lúc càng chau chặt lại, nỗi lo lắng trong đáy mắt càng lúc càng rõ ràng. Hắn trầm tư một lúc rồi mới cầm lấy điện thoại, ấn mấy phím, đầu bên kia rất nhanh đã truyền đến giọng nói của Lữ Thần: 'Lãnh thiếu, có chuyện gì?'

'Cậu lập tức qua đây một chuyến ...' Lãnh Nghị chỉ nói đơn giản mấy câu rồi ngắt điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Nỗi Đau Tình Yêu Không Thể Gánh Chịu

Thời gian lặng lẽ trôi, cô gái vẫn như người đẹp đang say sưa trong giấc ngủ, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại; Mày Lãnh Nghị càng lúc càng chau chặt lại, nỗi lo lắng trong đáy mắt càng lúc càng rõ ràng. Hắn trầm tư một lúc rồi mới cầm lấy điện thoại, ấn mấy phím, đầu bên kia rất nhanh đã truyền đến giọng nói của Lữ Thần: 'Lãnh thiếu, có chuyện gì?'

'Cậu lập tức qua đây một chuyến ...' Lãnh Nghị chỉ nói đơn giản mấy câu rồi ngắt điện thoại.

Ý thức của Lâm Y dần tỉnh táo lại. Là Lãnh Nghị! Thực sự là Lãnh Nghị! Nghĩ đến điều này nước mắt Lâm Y gần như là đồng thời cuộn cuộn tuôn trào khỏi hốc mắt. Cô cố gắng không chế bản thân, đè nén tâm tình của mình để không rơi lệ nữa nhưng dường như cố gắng của cô là vô dụng..

Thì ra, người đoạt tâm thân ngọc nữ của mình, là Lãnh Nghị!

Thì ra, người làm giao dịch với mình, là Lãnh Nghị!

Thì ra, người trong căn phòng này đêm đêm cùng mình triền miên, là Lãnh Nghị!

Thì ra, người nói muốn bắt cóc Lãnh Nghị, lại là chính Lãnh Nghị!

Thì ra, ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên Lãnh Nghị đã biết cô là ai!

Thì ra, bao nhiêu lâu nay mình chỉ là món đồ chơi trong tay Lãnh Nghị, để mặc hắn đùa bỡn xoay quanh!

Chẳng trách khi nghe cô nói mình không còn tâm thân Ngọc nữ Lãnh Nghị lại nói "Không sao cả!"

Cõi lòng tan nát vỡ vụn thành từng mảnh từng mảnh nhỏ, Lâm Y không dám mở mắt, cô sợ nhìn thấy mọi thứ trước mắt, sợ nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ kia, sợ nhìn thấy căn phòng ngủ quen thuộc; Cô càng không biết nên thế nào đối mặt với người đàn ông đang ngồi bên cạnh. Hận hắn? Mắng hắn? Đánh hắn? Hay là tha thứ hắn? ... Cô thật sự không biết nên làm như thế nào!

Lãnh Nghị vẫn ngồi bên cạnh giường nhìn cô gái vẫn nằm yên chưa có dấu hiệu tỉnh lại, mày chau càng lúc càng chặt, sự phiền muộn nơi đáy mắt có thể thấy thật rõ ràng ...

Mãi lâu sau Lữ Thần rút cuộc cũng vội vàng chạy đến, hắn dè dặt giúp cô gái đang hôn mê trên giường làm kiểm tra xong, trầm ngâm không lên tiếng. Mặt Lãnh Nghị càng trầm xuống, trong giọng nói lạnh như băng mang theo sự lo lắng không dấu được: 'Vì sao lâu như vậy vẫn còn chưa tỉnh lại?'

Lữ Thần không lên tiếng, hắn hơi mỉm cười vỗ vai Lãnh Nghị ra hiệu cho hắn bước ra. Lãnh Nghị thoáng nhú mày nhưng vẫn bước theo chân hắn ra khỏi phòng. Đi đến hành lang, Lữ Thần thấp giọng nói: 'Cô ấy không sao, chỉ là ... hiện giờ không muốn tỉnh lại ...' Nhìn thấy ánh mắt khó hiểu của Lãnh Nghị, Lữ Thần lại bồi thêm một câu: 'Khi nào cô ấy muốn tỉnh lại, tự nhiên sẽ tỉnh thôi!'

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị nhìn xoáy về phía Lữ Thần, hắn cũng nhìn lại Lãnh Nghị, mỉm cười gật đầu, sóng mắt Lãnh Nghị hơi xao động, dường như đã hiểu ra điều gì, đôi mày đang chau chặt cũng dần dần ra ...

Sau khi Lữ Thần rời đi trong phòng ngủ chỉ còn lại hai người, Lãnh Nghị hơi cúi người, hai tay chống hai bên sườn của cô gái, nhìn chằm chằm cô gái dưới thân, thật lâu thật lâu hắn mới nhẹ giọng nói: 'Y Y, thực xin lỗi! Là anh không tốt. Đừng tức giận nữa, được không?'

Hàng mi dài dày ộp của cô gái khẽ động nhưng vẫn quật cường không chịu mở mắt ...

Nhìn thấy hàng mi cô khẽ chớp động, mắt Lãnh Nghi càng thêm nhu hòa, khóe môi cũng nhẹ nhàng vướn ve đôi gò má mịn màng như lụa, giọng cũng thật nhu hòa: 'Em nghỉ ngơi một lát, anh đi tắm rồi trở lại cùng em...'

Nói rồi Lãnh Nghi đứng dậy, lấy trong tủ quần áo ra một chiếc áo ngủ rồi đi về phía phòng tắm...

Lúc này mắt Lâm Y mới hé mở, nhìn bóng dáng cao lớn kia khuất sau cửa phòng tắm, nhìn thấy cửa phòng đóng lại cô mới chậm rãi ngồi dậy. Nhìn một vòng xung quanh căn phòng đã từng rất quen thuộc, chỉ khác là trước đây nó luôn chìm trong bóng tối, hiện giờ thì đã sáng lên dưới ánh đèn nhu hòa...

Nơi trái tim lại bắt đầu đau đớn, thì ra người làm giao dịch cùng mình, người đêm đêm cùng mình triền miên, thật sự là Lãnh Nghi! Hẳn quả thật xem cô như đồ ngọc mà đùa bỡn! Lâm Y nói không rõ tâm tình lúc này của mình là thế nào, thẹn thùng, hay là bi thương, hay là phẫn nộ, dù sao, điều cô có thể chắc chắn là lúc này cô không muốn gặp hắn, cô cũng không biết làm thế nào đối mặt hắn...

Tâm tình hỗn loạn Lâm Y vội bước xuống giường, cầm lấy túi xách rồi xông ra ngoài, đi xuyên qua những hành lang dài dằng dặc được trang hoàng lộng lẫy, bước nhanh xuống cầu thang rồi đi xuyên qua phòng khách, mặc kệ tiếng kêu "Lâm tiểu thư" của người quản gia, bỏ lại ánh mắt kinh ngạc của đám người làm, Lâm Y chỉ làm như không nghe thấy, không nhìn thấy, xông thẳng vào màn đêm...

Lúc Lãnh Nghi tắm xong bước ra khỏi phòng tắm thì ánh mắt đông cứng lại nơi chiếc giường trống không, đôi mắt đen thâm thúy trong chớp mắt tối sầm xuống. Hắn tay nhanh quần áo, xông thẳng xuống lầu gặp quản gia đang cúi đầu đứng đó, 'Lâm tiểu thư đâu?' Giọng trầm thấp của Lãnh Nghi rõ ràng là đang kìm nén cơn tức giận.

'Cô ấy... đi rồi!' Quản gia nhìn sắc mặt u ám của Lãnh Nghi, tim chợt đập mạnh, ông dè dặt trả lời.

Lãnh Nghi không nói tiếng nào, bước những bước dài về phía cửa chính đuổi theo, mấy người vệ sĩ lập tức theo sát sau lưng hắn...

Con đường từ sườn núi này đi xuống vốn không rộng, chỉ cho phép hai chiếc xe chạy qua hơn nữa đường ngoằn ngoèo khúc khuỷu, hai bên đèn đường thưa thớt, ánh sáng mờ mờ, bốn xung quanh là rừng cây bao phủ tầng tầng lớp lớp, thấp thoáng giữa rừng cây chính là trang viên biệt thự xa hoa của Lãnh Nghi...

Vào ban đêm khu vực này yên tĩnh vô cùng, vốn tâm tình hỗn loạn chỉ mong mau chóng rời khỏi đây nên Lâm Y quên cả sợ hãi, chân đã tê rần nhưng cô vẫn gắng gượng bước nhanh về phía chân núi, đèn đường từ phía sau soi đến kéo dài cái bóng cô thật dài, cô đơn tịch mịch...

'Y Y...' Xa xa phía sau lưng truyền đến một giọng nam trầm thấp đầy từ tính, cả người Lâm Y khẽ run lên, cô dừng bước chân vênh tai lắng nghe rồi hoang mang nhìn quanh bốn phía sau đó loạng choạng chạy đến nép sau một thân cây cổ thụ ven đường.

Lặng lẽ nép mình sau thân cây, Lâm Y nín thở nhìn một bóng người cao lớn đỉnh đặc, phía sau dẫn theo một đám người áo đen nhanh chóng đuổi đến, đèn đường không sáng lắm nhưng cô vẫn thấy rõ gương mặt anh tuấn phi phàm của người kia, trên đó lộ rõ sự lo lắng và khẩn trương, cô cảm nhận được cả tiếng thở dồn dập của hắn... Lâm Y rũ nhẹ rèm mi, yên lặng không dám phát ra tiếng động nào nhìn đoàn người lướt qua...

Thấy Lãnh Nghi và đám người kia tiếp tục đuổi về phía chân núi, Lâm Y lúc này mới thở phào một hơi, chân cô bủn rủn ngồi sụp dưới gốc cây, mắt nhắm chặt lại, nước mắt lại lộp bộp rơi. Lãnh Nghi! Lãnh Nghi! Thì ra anh thật sự luôn gạt em...

Chợt có tiếng xe từ phía xa chạy đến, Lâm Y mở bừng mắt, cô vịn thân cây gượng đứng dậy, rón rén nhòai người ra nhìn thì thấy một chiếc xe màu bạc đang chạy từ trên núi xuống, Lâm Y khẽ chớp hàng đôi mi, cô nhớ xe mà Lãnh Nghi dùng trước giờ đều là màu đen!

Không suy nghĩ nhiều, cô loạng choạng bước đến ven đường, điên cuồng vẫy tay về phía chiếc xe màu bạc đó. Rót cuộc xe cũng "sít" một tiếng dừng lại bên cạnh cô, một người trẻ tuổi nhòai đầu ra khỏi ghế lái, trên mặt là nụ cười tà tử, vừa nhìn đã biết là loại con nhà giàu ăn chơi trác táng. Nhìn thấy người xông ra muốn chặn xe mình là một cô gái, nương theo ánh đèn đường và ánh trăng, hắn nhìn thấy gương mặt thuần khiết như thiên sứ của cô gái, liền cất giọng tà tử: 'Hi, thiên sứ, cần anh giúp đỡ gì sao?'

'Có thể chở tôi xuống núi được không?' Lâm Y không suy nghĩ nhiều, vội vàng nhìn gương mặt có thể nói là đẹp trai kia, lên tiếng khẩn cầu.

Người thanh niên điển trai kia còn chưa lên tiếng thì từ ghế lái phụ truyền đến một giọng nữ nũng nịu: 'Không được! Cô gái nào xuất hiện ở những chỗ này vào những lúc như thế này đều không phải loại tốt lành gì!'

Lâm Y lúc này mới phát hiện, thì ra còn có một cô gái đang ngồi ở ghế phụ, cô gái đó tóc dài uốn quăn, gương mặt trang điểm kỹ lưỡng đang nhử mày nhìn mình, cô gái đó cũng là người vừa lên tiếng ngăn cản.

Người thanh niên mặc kệ sự ngăn cản của cô gái, hắn cười một cách phóng túng, hào sảng vẫy tay: 'Có thể... đương nhiên có thể... thiên sứ muốn đi đâu, anh đưa em đi!'

Lâm Y lúc này cũng chẳng còn tâm tư để ý đến sự phản đối của cô gái, cô vội kéo cửa ngồi vào, xe lập tức chạy đi.

'Thiên sứ, em muốn đi đâu?' Giọng người thanh niên vẫn có chút bồn chồn như cũ, mở miệng ra là thiên sứ này thiên sứ nọ gọi mãi.

'Đến nội thành!' Lâm Y không nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của cô gái ngồi ở ghế phụ, mắt cô cứ mãi dõi ra ngoài cửa sổ, giọng nhàn nhạt.

'Ồ đâu trong nội thành?' Người thanh niên rất nhẫn nại, cũng rất hào hứng.

Ngoài cửa sổ bóng dáng cao lớn của Lãnh Nghị bỗng lọt vào tầm mắt của Lâm Y, hắn đang bước những bước dài, trên mặt vẫn lộ vẻ u ám và lo âu, ánh mắt sắc bén của hắn vừa bắt gặp một chiếc xe màu bạc, ánh mắt vội thu hồi tầm mắt, khẽ rừ hàng mi ... cô không nhìn thấy ngoài cửa sổ Lãnh Nghị đang nhìn chăm chăm chiếc xe, một tay nhấc điện thoại lên, ấn phím ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Lưu Manh + Vô Lại + Lường Gạt (1)

'Nơi nào ở nội thành?' Không nghe câu trả lời của Lâm Y, người thanh niên đang lái xe lại hỏi lại một lần.

'Tùy tiện!' Lâm Y cúi thấp đầu, giọng nhẹ như gió thoảng.

'Tùy tiện?' Người thanh niên lại cười một cách phóng túng, 'Tùy tiện thì tùy tiện vậy!'. Thoáng ngừng lại, anh ta lại hào hứng với một vấn đề khác: 'Thiên sứ, em tên là gì?'

Lâm Y mím chặt môi, không trả lời hắn, thật ra cũng không có tâm trạng trả lời nhưng người thanh niên cũng không để ý, giọng cười phóng túng vang lên rất rõ ràng trong khoang xe, lại bắt đầu trêu chọc Lâm Y: 'Không nói hớ? Không nói vậy anh gọi em là "thiên sứ" có được không?'

Cô gái ngồi bên cạnh càng nhú mày chặt hơn, tức tối rống lên: 'Loại con gái nào anh cũng muốn ...'

Càng lúc càng đến gần khu nội thành, chợt người thanh niên lái xe thấp giọng rủa thầm một câu: 'Phía sau có xe đang đuổi theo chúng ta!'

'Thật sao?' Cô gái ngồi nơi ghế phụ vội quay đầu lại nhìn; Tim Lâm Y cũng đập thình thịch trong lồng ngực, cô cũng vội quay đầu lại nhìn phía sau xe, quả nhiên có một chiếc xe màu đen đang bám thật sát phía sau.

Sóng mắt cô khẽ động, Lâm Y cắn môi, quay lại nhìn người thanh niên đang lái xe: 'Anh có thể cắt đuôi họ không?'

'Cắt đuôi họ?' Người thanh niên lái xe bật cười ha ha, 'Vậy em ngồi vững nhé!'

Lời vừa nói dứt thì chiếc xe đột nhiên tăng tốc, chân ga nhấn mạnh, gào thét xé gió, Lâm Y cắn răng nắm chặt tay vịn ... Chiếc xe thể thao đã qua cái tạo điên cuồng xông thẳng về phía trước rồi rất nhanh biến mất trong màn đêm ...

Xe vọt nhanh vào nội thành, lúc này dòng xe, dòng người đã dần dần nhiều lên, chiếc xe cũng bắt đầu chạy chậm lại, Lâm Y xoay người lại nhìn về phía sau, quả nhiên đã không còn nhìn thấy bóng dáng chiếc xe màu đen đâu nữa thì không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm, chợt nghe người thanh niên lái xe "Yeah" một tiếng, sau đó giọng nói bốn cọt lại vang lên: 'Thiên sứ, như vậy em vừa lòng chưa?'

'Ừm, cảm ơn!' Lâm Y nhàn nhạt đáp lời, 'Cảm ơn anh cho tôi đi nhờ một đoạn đường, cho tôi xuống xe ở đây được rồi!'

'Xuống xe?' Người thanh niên lại cười một cách phóng túng, 'Anh đã cứu em nha, nói thế nào thì cũng phải đền đáp chứ, chí ít thì cũng phải theo bản thiếu gia uống trà uống rượu gì đó chứ?'

'Huy, anh để cô ấy xuống xe đi!' Cô gái ngồi bên cạnh tức giận nói.

'Không được!' Người thanh niên quyết liệt từ chối.

'Anh có để cô ấy xuống hay không?' Cô gái bỏ nhào về phía người thanh niên, vươn tay về phía vô lăng, 'Anh ngừng xe cho em!'

'Buông tay!' Người thanh niên đẩy cô gái ra nhưng cô gái lại bỏ nhào vào anh ta lần nữa ... xe loạng choạng trên đường cái, Lâm Y chẳng hề có tâm tình xem bọn họ cãi cọ, nhân lúc xe chạy không vững, Lâm Y vươn tay mở cửa xe, tiếng cảnh báo bên trong xe lập tức vang lên.

Người thanh niên cả kinh vội đạp chân thắng, Lâm Y lập tức mở cửa chạy ra khỏi xe, chạy vào lối đi cho người đi bộ, trong chớp mắt đã biến mất giữa dòng người xuôi ngược đông đúc ... Người thanh niên giật mình nhìn theo hướng Lâm Y vừa biến mất, cô gái ngồi bên cạnh hắn lúc này cũng im bật, nhìn về mặt thần thờ lẫn kinh ngạc của người thanh niên bằng ánh mắt sung sướng khi thấy người gặp họa.

Người thanh niên sụ mặt xuống, đột nhiên quay đầu nhìn cô gái bên cạnh: 'Trương Hiểu Hàm, cô còn dám xen vào chuyện của tôi thì sau này tốt nhất đừng để tôi gặp mặt!'

Cô gái được gọi là Trương Hiểu Hàm cũng chẳng có vẻ gì là nhượng bộ, cô ưỡn ngực nhìn về phía người thanh niên: 'Trương Huy, tôi nói cho anh biết, tôi không sợ anh đâu! Anh còn dám ở trước mặt tôi trêu hoa ghẹo nguyệt, cần thận tôi đi mách với bác Trương ...'

'Được được, cô đi cô đi đi ...' Người thanh niên chán nản đẩy cô gái ngồi bên cạnh mình ra.

Vào lúc này, một chiếc xe màu đen đã dừng sát bên cạnh chiếc xe màu bạc, thân hình cao lớn của Lãnh Nghị từ trên xe bước nhanh xuống, đi thẳng về phía chiếc xe màu bạc. Ánh mắt sắc bén của hắn quét một vòng khoang xe, không nhìn thấy bóng dáng Lâm Y đâu, đáy mắt hắn trong chớp mắt tối sầm, bàn tay với những ngón thon dài gõ mạnh lên cửa sổ xe.

Tương Huy hùng hùng hổ hổ quay cửa xe xuống, giọng tức tối nói: 'Chuyện gì?'

'Cô gái đi nhờ xe trên núi đâu?' Lãnh Nghị lạnh giọng hỏi.

'Đi rồi!' Tương Huy đang tức giận không có chỗ phát tiết, trả lời một cách thô lỗ, giọng cũng thật lớn.

'Đi về hướng nào?' Lãnh Nghị hơi nhíu mày.

'Không biết!' Lời của Tương Huy vừa dứt thì một họng súng lạnh lẽo đã chỉ thẳng vào đầu hắn, ánh mắt Lãnh Nghị sắc như đao, khí thế hùng hổ bức người hướng về phía Tương Huy, giọng càng thêm âm trầm lãnh khốc: 'Trả lời!'

Lời của Tương Huy vừa dứt thì một họng súng lạnh lẽo đã chỉ thẳng vào đầu hắn, ánh mắt Lãnh Nghị sắc như đao, khí thế hùng hổ bức người hướng về phía Tương Huy, giọng càng thêm âm trầm lãnh khốc: 'Trả lời!'

Hai người trong xe đều sợ ngây người, Tương Huy lúc này mới thanh tỉnh lại, hắn nhìn gương mặt tuấn tú nhưng đầy sát khí của người đàn ông ngoài cửa sổ, nín thở nhẹ giọng nói: 'Ông anh, đừng tùy tiện lấy súng chỉ vào người khác chứ, dễ gây tai nạn lắm ... khụ khụ ... cô gái đó vừa mới xuống xe đã chạy mất rồi, tôi không biết cô ta đi đâu!'

Lâm Y thần thờ đi lẫn vào đám đông, nhất thời không biết mình nên đi về hướng nào ... Ký túc xá? Tối nay cô không muốn về đó, cô không muốn gặp lại người đàn ông kia ... Hơi nhíu mày, trong đầu chợt xuất hiện gương mặt tươi cười của Trương Tiểu Mạn, đã vậy, hay là qua chỗ cô ấy ngủ lại một đêm?

Lâm Y ngừng bước, chần chừ do dự hồi lâu mới mím môi, vẫy một chiếc taxi, cuối cùng cô vẫn quyết định đến chỗ Trương Tiểu Mạn ngủ nhờ một đêm.

Xe của Lãnh Nghị lúc này đang ngừng dưới lầu ký túc xá trường đại học H, hắn ngừng đầu nhìn cửa sổ một căn phòng ở tầng năm, tối om! Rõ ràng là Lâm Y vẫn chưa trở lại. Hắn thoáng nhíu mày, lần nữa mở ra điện thoại, ấn phím, vẫn như cũ không có ai trả lời máy, tin nhắn cũng như đá chìm đáy biển, không một hồi âm ... Lãnh Nghị ném điện thoại lên ghế, nhắm mắt chặt, ngả người dựa vào lưng ghế lại ... bình tĩnh, bình tĩnh...

Giây lát sau, đôi mắt đang nhắm của Lãnh Nghị chợt mở to, thân hình cũng theo đó ngồi thẳng dậy, ánh mắt sắc bén của hắn nhìn chằm chằm phía trước, ngón tay thon dài nhặt lấy điện thoại, nhanh chóng ấn phím, đầu bên kia rất nhanh đã truyền đến tiếng của Ngải Mỹ: 'Lãnh tổng!'

'Tra xem Trương Tiểu Mạn kia đang ở chỗ nào ...' Giọng Lãnh Nghị lạnh băng.

'Ồ ... được, ngài chờ một chút, tôi lập tức tra ...' Ngải Mỹ có chút bất ngờ, vị Lãnh tổng này cần địa chỉ của Trương Tiểu Mạn làm gì? Nhưng vốn là người thông minh khôn khéo, Ngải Mỹ lập tức hiểu ra ngay, chắc chắn chuyện này có liên quan đến Lâm Y ...

Chiếc xe taxi ngừng lại trước cửa một khu nhà nhỏ cũ kỹ, Lâm Y xuống xe, lúi vào khu nhà này đèn đường phần lớn đã hỏng hết, bóng dáng nhỏ nhắn của Lâm Y rất nhanh đã chìm trong bóng tối, cô vừa đi vừa lục tìm điện thoại, bởi vì tâm tình quá hỗn loạn, đến giờ cô mới nhớ ra mình nên gọi điện thoại trước cho Tiểu Mạn.

Còn chưa kịp ấn phím thì từ cửa của khu nhà, đèn pha sáng rực của một chiếc xe đã rọi thẳng vào gần chỗ cô đứng, sáng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô bỏ điện thoại lại vào túi sau đó vội nép mình sau một tấm bảng quảng cáo, không dám thở mạnh. Đứng sau tấm bảng quảng cáo lén lút nhìn ra thì thấy nơi cửa khu nhà có hai chiếc xe màu đen lần lượt chạy vào trong cửa chính của khu nhà, hai chiếc xe sang trọng càng khiến cho lúi vào nhỏ xíu của khu nhà cũ kỹ này trông càng thêm chật hẹp.

Lâm Y vừa liếc mắt đã nhận ra chiếc xe chạy phía sau là xe của Lãnh Nghị, cô nhìn thấy người ngồi sau tay lái lại chính là Lãnh Nghị, hắn tự mình lái xe.

Hai chiếc xe không một tiếng động ngừng lại cách tấm biển quảng cáo nơi Lâm Y ẩn mình không xa, cửa chiếc xe đi trước mở ra, hai người đàn ông áo đen bước xuống, họ chạy nhanh đến bên ghế lái của chiếc xe phía sau như đang nghe Lãnh Nghị dặn dò điều gì sau đó gật đầu rồi bước nhanh về phía một tòa nhà trong khu nhà cũ ...

Nép sát mình sau tấm biển quảng cáo, đôi mắt đen láy của Lâm Y lén lút nhìn về phía hai chiếc xe, cô thấy Lãnh Nghị vẫn ngồi yên trong xe chờ đợi, từ khoảng cách này, cô mơ hồ có thể nhìn thấy sườn mặt với những đường cong rõ ràng của hắn, thậm chí có thể nhìn thấy gương mặt âm trầm của hắn, đôi mày kiếm đang chau lại ... tất cả phù hợp một cách hoàn hảo với hình ảnh của thiếu gia vẫn tồn tại trong trí nhớ của cô...

Hốc mắt Lâm Y có chút phấp phồng ... Cô nhớ lại buổi tối đầu tiên như ác mộng kia, cô nhớ lại buổi tối hôm nào hắn bảo cô nhảy múa, cô nhớ lại một buổi tối khác hắn đã dẫn cô đi trừng phạt Mạc Hưng, cô nhớ lại những giờ phút ngọt ngào trong căn nhà nhỏ thần tiên trong rừng ...

Một tay Lãnh Nghị đặt trên vô lăng, một tay khác nhẹ day day huyệt Thái dương, là mình không tốt, nhất thời sợ ý ... Hắn phiền não mở cửa xe bước ra, thân hình cao lớn đỉnh đặc lúc này đang chìm trong bóng tối của khu nhà trọ cũ kỹ, làn gió đêm nhẹ phất qua mái tóc ngắn của hắn ...

Lãnh Nghị hoàn toàn không biết ngay lúc này, cách hắn rất gần, Lâm Y đang lặng lẽ quan sát mình. Gần trong gang tấc thế này, cô chừng như có thể ngửi thấy mùi hương quen thuộc của hắn, một mùi hương rất đặc trưng chỉ thuộc về riêng hắn ... nhưng, vẫn không biết như thế nào đối mặt ...

Chương 70: Lưu Manh + Vô Lại + Lường Gạt (2)

Trong một căn phòng nhỏ dành cho người độc thân thuê ở lầu hai, Trương Tiểu Mạn đang ngồi trước bàn, vừa soi gương vừa bôi kem dưỡng da, chuẩn bị lên giường ngủ thì chợt nghe từ ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng gõ. 'Ai đấy?' Trương Tiểu Mạn vội đứng dậy, bước nhanh về phía cửa.

Vừa mở ra thì cô đã nhìn thấy hai người đàn ông xa lạ trong bộ Tây trang màu đen đứng đó, 'Các anh tìm ai?' Thoáng sững sờ rồi Trương Tiểu Mạn nhìn hai người trước cửa bằng ánh mắt cảnh giác, hỏi nhanh.

'Kiểm tra hộ khẩu!' Một trong hai người áo đen tùy tiện trả lời. Vừa dứt câu nói thì hai người đã bước chân vào trong phòng, thuận tay kéo cả Trương Tiểu Mạn bước vào rồi "phanh" một tiếng, sập cửa lại.

Trương Tiểu Mạn lần nữa ngầy ngời, mặt cô chợt tái nhợt, xem ra là gặp cướp rồi! Khiếp sợ nhìn hai người đàn ông đang lục tìm khắp xung quanh, cô lắp bắp: 'Các người muốn làm gì ... tôi không có tiền ...' Miệng nói nhưng cô không dám nhúc nhích, chỉ sợ rước lấy họa sát thân.

Căn phòng của Trương Tiểu Mạn thực ra rất nhỏ, vừa nhìn đã thấy hết toàn cảnh, căn bản là không có chỗ nào giấu người. Hai người đàn ông áo đen rất nhanh đã xét hết căn phòng, trước khi Tiểu Mạn kịp phản ứng thì họ đã rời đi, cửa sập lại sau lưng, bóng hai người đàn ông biến mất trong bóng tối ...

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong vòng một, hai phút rồi tất cả trở lại yên tĩnh như lúc đầu dường như chưa có gì xảy ra ... Trương Tiểu Mạn dụi mắt, cô hoài nghi không biết liệu vừa nãy có phải mình bị hoang tưởng hay không ...

Hai người áo đen nhanh chóng chạy về phía hai chiếc xe, Lãnh Nghị vẫn đứng yên ngoài xe, hần nhìn thấy hai người đi về tay không, sự thất vọng trong nháy mắt tràn khắp gương mặt anh tuấn. Hần mím chặt môi đứng đó không hề nhúc nhích cho đến khi hai người đứng trước mặt hần, nhỏ giọng nói: 'Thiếu gia, không có!'

Đứng lặng ở đó một lúc lâu rồi Lãnh Nghị mới lẳng lẳng quay trở lại xe, hai chiếc xe nối đuôi nhau rời khỏi khu nhà trọ cũ kỹ ...

Ngẩn người nhìn theo bóng hai chiếc xe khuất dần trong tầm mắt rồi Lâm Y mới bước những bước nặng nề lách mình khỏi tầm biển quảng cáo. Cô mím chặt cánh môi, đáy mắt vẫn rỗng tuếch, mê mang, bước chân hơi dừng lại ở con đường nhỏ hẹp dẫn vào khu nhà trọ chóc lát rồi quả quyết xoay người rời đi ...

Ngày hôm sau vào giờ làm việc, bóng dáng cao ngất của Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa phòng làm việc, đôi mắt đỏ những tơ máu vẫn sáng quắc sắc bén như cũ, hần vội vàng đẩy cửa văn phòng, cời áo khoác ném lên sofa rồi bước nhanh đến bàn làm việc ngồi xuống.

Uể oải chống tay lên trán, thoáng trầm tư một lúc rồi Lãnh Nghị cầm lấy điện thoại lại ấn phím gọi, vẫn không có ai nghe. Gọi lại lần nữa, lần này thì là một giọng nữ máy móc trả lời: 'Số máy quý khách vừa gọi không liên lạc được ...'

Mất Lãnh Nghị càng lúc càng tối sầm, ngón tay thon dài phím chiếc điện thoại bàn, rất nhanh từ trong loa đã truyền đến tiếng của Ngải Mỹ: 'Lãnh tổng!'

'Cô đi đến trường đại học H một chuyến, mang Lâm Y tiểu thư về đây ... Lần trước lúc cô ấy làm người đưa tin, trong quá trình xử lý những ghi chép của Lâm tiểu thư có chút nghi vấn cần cô ấy trực tiếp đến giải thích!' Lãnh Nghị quyết đoán ra lệnh.

'Được, Lãnh tổng, tôi lập tức đi ngay!' Nếu Lãnh tổng đã bảo cô đích thân qua đó dẫn người về, điều đó có thể chứng minh tầm quan trọng của chuyện này đối với Lãnh tổng. Ngải Mỹ hiểu rõ nên không dám chần chừ, vội vã thu xếp rồi nhanh chóng đến trường đại học H...

Lãnh Nghị lặng lẽ ngồi đó chờ đợi tin tức của Ngải Mỹ dù rằng trong tiềm thức, hần luôn cảm nhận được cô đi chuyến này là phí công vô ích. Nhưng hần biết, công việc ở trường đại học H đối với Lâm Y rất quan trọng cho nên trong lòng vẫn mang một tâm lý cầu may, hy vọng Lâm Y hôm nay xuất hiện ở đó.

Rất nhanh Ngải Mỹ đã gọi điện thoại đến: 'Lãnh tổng, Lâm tiểu thư hôm nay không có đến trường ... người ở văn phòng nói sáng sớm cô ấy đã gọi điện đến xin nghỉ phép, không biết là đi đâu ... nghe nói là bị ốm!'

Ngay cả công việc cũng không cần!!! Lãnh Nghị hung hăng ném điện thoại lên bàn, cắn chặt răng đến nỗi huyết Thái dương nổi lên gân xanh, cả căn phòng làm việc rộng lớn chìm trong sự yên lặng đến đáng sợ. Thật lâu sau đó hần mới cầm lấy điện thoại, rất nhanh đầu bên kia đã truyền đến giọng nói của Lý Tân: 'Thiếu gia!'

'Đã tìm thấy người mang mặt nạ kia chưa?' Giọng Lãnh Nghị lạnh như băng tuyết ngàn năm.

'Vẫn còn đang tìm kiếm ...' Lý Tân hơi do dự một chút rồi mới nói tiếp: 'Thiếu gia, các trạm xe, bến tàu, nhà ga, phi trường đều có người của chúng ta giám sát, xin cho tôi thêm một chút thời gian ...'

"Thôi đi ...!" Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị quét về một điểm vô định phía trước, lạnh mạc ngắt lời Lý Tân, "Chuyện này tạm thời gác lại ... Điều động một nhóm người ... tìm cho ra Lâm tiểu thư!"

"Dạ! Thiếu gia!" Lý Tân thoáng sững sốt, tùy tiện đáp một câu. Thiếu gia sao thế này, dù sao thì chuyện tìm người mang mặt nạ đang bị thương kia vẫn quan trọng hơn chứ! Nhưng cô không dám phản đối. Vào lúc này mà dám lên tiếng phản đối thì khác nào tự chuốc khổ vào thân!

"Tìm thấy lập tức báo cáo cho tôi, không cần làm kinh động cô ấy!" Lãnh Nghị lại bồi thêm một câu rồi mới ngắt máy.

Ở bên này, Lý Tân chậm rãi buông điện thoại xuống, cô hơi chau mày, thiếu gia liệu có phải bị tình yêu làm cho mù quáng rồi không? ... Không được, không thể buông tha cho việc truy lùng người mang mặt nạ, người đó đã nhìn thấy mặt của thiếu gia, lưu hấn lại đối với ngài ấy mà nói là cực kỳ bất lợi ... Chuyện của Lâm tiểu thư để thư thả xử lý cũng được, đợi đến khi thiếu gia bình tĩnh lại, ngài ấy sẽ hiểu cách làm của mình!

Ba ngày rồi vẫn chưa có một chút tin tức gì của Lâm Y, không có ai biết cô đi đâu, cô giống như là bốc hơi khỏi trái đất vậy, đột nhiên không thấy tung tích ...

Nơi sườn núi ở một vùng ngoại ô của thành phố H, trong phòng hội nghị ngầm dưới đất của căn biệt thự như cung điện kia, Lý Tân và Lưu Dững đứng khoanh tay hai bên, Lãnh Nghị thì ngồi tựa lưng vào ghế, ánh mắt sắc như dao nhìn xoáy Lý Tân, bầu không khí vô cùng khàn trướng.

"Lý Tân, chuyện tôi giao cho cô làm, cô có làm không?" Giọng nói đó đầy từ tính rất êm tai nhưng ngữ điệu lại lạnh đến thấu xương, khiến người ta không rét mà run.

"Thiếu gia ..." Lý Tân không dám nhìn thẳng vào đôi mắt âm trầm kia, cô hơi cúi đầu, một lúc sau mới nhỏ giọng nói: "Tôi vẫn đang làm ..."

"Đang làm?" Giọng Lãnh Nghị tuy không lớn nhưng mang theo một sự uy nghiêm đến bức người, "Vậy vì sao cho đến bây giờ vẫn không có chút tin tức gì? Tìm một cô gái yếu đuối nhu nhược, đối với các người mà nói có khó đến vậy không? Nhất định cần tôi đích thân ra tay sao?"

"Không phải ..." Lý Tân do dự một lát rồi mới lên tiếng: "Thiếu gia, người mang mặt nạ kia đã thấy được mặt thật của ngài, tôi thấy ... bắt hấn ta quan trọng hơn ... cho nên ..."

"Vậy giờ cô bắt được hấn chưa?" Lãnh Nghị quát mắt, giọng nói đó như mang theo sức nặng ngàn cân, ép đến Lý Tân trong chớp mắt không thờ nổi, sắc mặt cô chợt biến, ánh mắt ngưng trọng, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: "Thực xin lỗi, thiếu gia, là lỗi của chúng tôi ..."

"Bỏ đi ..." Lãnh Nghị khoát tay ngắt lời Lý Tân. Trầm mặc một lúc sau hấn mới nói tiếp: "Tìm Lâm tiểu thư trở về trước!"

"Thiếu gia ..." Lý Tân nhú mày, cố gắng thuyết phục Lãnh Nghị lần nữa, "Người mang mặt nạ kia đã thấy mặt ngài, tôi sợ hấn ta gây bất lợi cho ngài!"

"Hừm!" Lãnh Nghị cười lạnh một tiếng, "Nếu như hấn còn mạng, tôi sẽ chờ đến ngày hấn trở lại tìm tôi, tôi muốn đích thân tháo mặt nạ của hấn xuống xem hấn rốt cuộc là ai!"

Buổi chiều ngày hôm sau, tại văn phòng tổng giám đốc đặt ở tòa cao ốc tổng bộ của LS quốc tế, Lãnh Nghị đang ngồi nơi chiếc ghế tổng giám đốc rộng rãi của mình, mày vẫn chau chặt, mắt hơi khép hờ như đang trầm tư suy nghĩ. Đã mấy ngày không gặp Lâm Y, cái cảm giác nhớ nhung và đau lòng tràn ngập trong mỗi tế bào trong người hấn ...

Lúc này, điện thoại di động hấn đang để trên bàn chợt vang lên, ngồi bật dậy hấn mở điện thoại lên, ấn phím, đầu bên kia truyền đến tiếng của Lý Tân: "Thiếu gia, đã tra ra được, Lâm tiểu thư đã trở về nhà ở thành phố G ..."

Đáy mắt u ám của Lãnh Nghị rốt cuộc cũng lộ ra một tia sáng, hấn hơi nhướn mày, đôi môi mỏng nhẹ mấp mấp lên: "Lập tức chuẩn bị đi thành phố G một chuyến ..." Buông điện thoại xuống, hấn lại ấn tiếp điện thoại bàn: "Ngài Mỹ, báo với phó tổng, cô cùng anh ta lập tức đến phòng làm việc của tôi!"

"Lãnh tổng, ngày mai chúng ta phải đi Geneva một chuyến, đã hẹn đối tác xong cả rồi, có một cuộc họp bàn việc hợp tác quan trọng ... Lúc này ngài có việc rồi đi vậy bên kia làm thế nào?" Vừa nghe Lãnh Nghị nói có chuyện phải rồi đi một hai ngày, Ngài Mỹ vội hoảng sợ nhắc nhở.

"Phải đó, Lãnh tổng, cuộc họp bên đó rất quan trọng, chúng ta tùy tiện thất hẹn như vậy sẽ rất bất lợi với chúng ta!" Phó tổng cũng nhẹ giọng khuyên can Lãnh Nghị.

"Được rồi, tôi sẽ đích thân gọi điện sang đó chào hỏi họ một tiếng, hội nghị dời đến lúc tôi trở về hẵng tính ... Nếu như họ không đồng ý chúng ta chỉ đành hủy bỏ kế hoạch hợp tác với họ thôi!" Lời Lãnh Nghị vừa dứt thì thân hình cao lớn đã đứng dậy bước về phía giá áo, "Cứ như vậy, công việc mấy ngày nay giao hai người xử lý, có việc gì gọi điện cho tôi ..."

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Lưu Manh + Vô Lại + Lường Gạt (3)

Thành phố G là một thành phố không lớn lắm nhưng cũng là thắng cảnh du lịch nổi tiếng, lúc này Lâm Y đang mặc một bộ quần áo ở nhà, cuộn mình nơi sofa phòng khách xem tivi nhưng hình như chẳng có đài nào đủ thu hút cô vì vậy Lâm Y phiền táo bất an không ngừng bấm chuyển kênh ...

Buổi tối hôm đó cô đáp tàu hỏa đi suốt đêm về thành phố G. Bởi vì không muốn để cho mẹ nghi ngờ, sau khi đến thành phố G Lâm Y đến một khách sạn thuê một phòng sau đó gọi điện thoại cho Uông Linh nói mình bị bệnh, xin nghỉ mấy ngày ... Sau khi mọi chuyện thu xếp ổn thỏa cả rồi cô mới dám thở phào một hơi, yên tâm mà ngủ, đợi đến buổi chiều khoảng ba, bốn giờ mới trả phòng gọi xe trở về nhà...

Đang nghĩ ngợi mông lung thì thấy cửa nhà bị đẩy ra, mẹ cô Lâm Dung vừa tan tầm trở về, nhìn thấy con gái đang cuộn mình nơi sofa, vẻ mặt rõ ràng là chán nản bất an chỉ đành lắc đầu: 'Lại thế nào nữa? Y Y? Không đi ra ngoài chơi sao?'

'Không muốn đi!' Lâm Y thấp giọng lầu bầu, người vẫn cuộn tròn nơi sofa không nhúc nhích. Thấy vậy Lâm Dung mặc kệ cô, mang thức ăn vào bếp bắt đầu bận rộn làm bữa tối. Mấy hôm trước con gái bà đột nhiên trở về, nói là nhớ mẹ, muốn về thăm mẹ, bà cũng không để ý ...

Nhưng về sau mới phát hiện, mấy hôm nay con gái không ra khỏi nhà một bước, mỗi ngày khi tan tầm về bà đều nhìn thấy con cuộn mình nơi sofa, không ngừng bấm chuyển kênh, bằng không thì chơi trò chơi trên tivi; Bà còn phát hiện, điện thoại của con gái không ngừng reo, nếu không phải là trực tiếp ngắt thì nói là đánh nhầm số nên không nhận, thậm chí có lúc còn dứt khoát tắt máy ...

Theo kinh nghiệm của một người từng trải, bà biết con gái nhất định là gặp phiền não về chuyện tình cảm! Nhưng con không chịu nói, bà cũng không muốn ép, dù sao cứ để con suy nghĩ rõ ràng xem mình muốn gì là được!

Chính ngay lúc này, chuông cửa reo lên, đang bận tay trong phòng bếp nghe tiếng động, Lâm Dung nhào người ra liếc nhìn con gái vẫn đang cuộn mình trong sofa, thay đổi kênh liên tục, gọi vói: 'Y Y, đi mở cửa!'

'Dạ!' Lâm Y trả lời rồi vội đứng dậy, chạy về phía cửa ...

Ấn bộ đàm trên tường, Lâm Y vừa chào một tiếng thì im bật, mắt như đông cứng lại nơi gương mặt tuần tú bất phàm nhưng khi thế bức người đang hiện ra trên màn hình quan sát.

Tiếng chào của cô đã truyền rất rõ ràng đến tai Lãnh Nghị đang đứng nơi cửa dưới lầu, khóe môi hắn không tự chủ được câu lên một ý cười, giọng nói thật nhu hòa: 'Y Y ...' Nhưng tiếp sau đó chỉ là tiếng "cạch" của bộ đàm bị treo, không còn một tiếng động nào khác!

Lãnh Nghị lại đưa tay ấn chuông nhưng chuông cửa giống như đã bị hư rồi vậy, ấn thế nào cũng không kêu. Khóe môi Lãnh Nghị nụ cười càng sâu hơn, chỉ cần tìm được thì không còn vấn đề gì nữa, cửa có mở hay không chỉ là chuyện sớm muộn ...

Là Lãnh Nghị! Hắn sao lại tìm đến đây?! Lâm Y thật không dễ dàng mới hoàn hồn lại, vội hoảng hốt ngắt bộ đàm đi. Suy nghĩ một hồi, cô lại tắt luôn bộ đàm để Lãnh Nghị ở dưới lầu không ấn được chuông cửa.

Thấy thật lâu ngoài cửa cũng không có âm thanh gì, Lâm Dung trong phòng bếp không nhận được lại nhào đầu ra: 'Y Y, là ai vậy?'

'Ồ ... mẹ, ấn nhầm chuông cửa thôi ... không có việc gì ...' Lâm Y cố làm ra vẻ trấn tĩnh, vừa trả lời vừa bước đến sofa ngồi xuống nhưng tâm thần bắt đầu thắc thom không yên, mắt không tự chủ được thỉnh thoảng lại liếc về phía bộ đàm...

Qua một lúc sau ngoài cửa chợt truyền đến một tràng tiếng bước chân, tim Lâm Y bắt đầu đập thình thịch, cô bất an nhìn về phía cửa. Quả nhiên tiếng đập cửa vang lên ngay sau đó, Lâm Y như đứng đông đờ như ngồi đồng than, chỉ làm như không nghe thấy.

Nhưng Lâm Dung đang ở trong bếp nghe rất rõ ràng, bà chạy vội ra, giọng quở trách: 'Y Y, có người gõ cửa, con không thể đi mở cửa sao?'

'Mẹ, tìm nhầm nhà thôi ...' Lâm Y bất đắc dĩ cái chày cái cối, nhìn thấy Lâm Dung bước ra mở cửa, theo phản xạ có điều kiện cô cũng đứng dậy chạy theo bà, muốn ngăn lại tình cảnh mà cô không hề muốn xảy ra.

Nhưng Lâm Y không ngăn kịp, Lâm Dung đã mở cửa ra, bà vừa liếc nhìn đã thấy một người đàn ông đứng ngoài cửa, cao lớn đỉnh đặc, anh tuấn phi phàm mang theo một loại khí thế bức người, chỉ là trong đáy mắt thoáng hiện tơ máu, rõ ràng là giấc ngủ không đủ ...

'Cậu tìm ai?' Lâm Dung mỉm cười nhìn Lãnh Nghị đang đứng ngoài cửa, hỏi một cách lịch sự.

Mắt Lãnh Nghị nhìn thoáng qua Lâm Y đang đứng phía sau Lâm Dung, thấy cô mặc một bộ quần áo ở nhà in các họa tiết hoạt hình đáng yêu cực kỳ, khóe môi hắn không tự chủ được lại câu lên, nụ cười làm bừng sáng cả gương mặt vốn có vẻ lạnh lùng của hắn ...

Sau đó ánh mắt hắn rơi vào người phụ nữ trung niên đứng trước mặt, năm tháng dường như vẫn chưa làm phai mờ nét đẹp mà bà từng có, bà không ăn mặc sang trọng nhưng từ bản thân toát ra một loại khí chất ưu nhã, cao quý như quý tộc, những đường nét trên gương mặt bà có chút tương đồng với Lâm Y. Không cần nói cũng biết, người này nhất định là mẹ của Lâm Y. Lãnh Nghị lễ phép cười với Lâm Dung rồi tự giới thiệu: 'Chào dì, cháu là Lãnh Nghị, là bạn trai của Y Y ...'

'Anh ...' Lâm Y kinh ngạc trừng mắt nhìn Lãnh Nghị sau đó rầu rĩ nói, 'Anh không phải! Tôi không quen anh!'

Lãnh Nghị không để ý đến cô, chỉ cười nhìn Lâm Dung nói tiếp: 'Mấy hôm trước bởi vì một chuyện nhỏ mà Y Y nổi nóng với cháu rồi một mình chạy về đây ... Lần này cháu đến đây là đặc biệt đến tìm cô ấy!'

'Chuyện nhỏ? Anh còn dám nói là chuyện nhỏ?' Nổi đấm mắt Lâm Y sợ kinh ngạc và tức giận có thể thấy rất rõ ràng.

'Y Y, đừng như thế!', Lâm Dung quay lại nhìn cô gái đang phùng mang trợn má sau lưng rồi quay lại cười ôn hòa với, 'Vào nhà hẵng nói!'. Giờ bà đã hiểu rõ, nguyên nhân lần này con gái trở về đây rõ ràng có liên quan đến người đàn ông khí chất bất phàm đang đứng ngoài cửa kia!

'Mẹ, đừng để anh ta vào!' Lâm Y không ngừng phản đối nhưng Lâm Dung chỉ cười cười, sùng nịch đẩy con gái vào nhà.

'Cám ơn đi!' Lãnh Nghị không chút khách sáo bước vào.

Lâm Dung bước đến kệ giày lấy ra một đôi dép lê đưa cho Lãnh Nghị, 'Nào, thay giày đi!'

Lâm Dung dẫn Lãnh Nghị đi đến sofa nơi phòng khách ngồi xuống, Lâm Y thì mặt ừ mày chau chu môi trùng hấn. Lâm Dung mỉm cười nhìn Lãnh Nghị nói: 'Y Y từ nhỏ tính khí đã quật cường, cháu đừng so đo với nó!'

'Dạ, cháu sẽ không!' Lãnh Nghị miệng thì đáp lời Lâm Dung nhưng mắt thì vẫn nhìn chăm chăm cô gái đang mắt to mắt nhỏ trùng hấn, khóe môi ý cười càng sâu, cô gái này đôi khi quật cường ngoài sức tưởng tượng của hấn ...

'Đi đi nấu cơm, ừm ... Y Y, con ngồi đây tiếp Lãnh Nghị một lát!' Lâm Dung dặn dò con gái còn mình thì đi vào trong bếp, lưu lại không gian riêng cho hai đứa trẻ thôi, có lẽ lát nữa sẽ không sao ...

'Y Y, bộ quần áo ở nhà này của em thật đáng yêu!' Khóe môi Lãnh Nghị tươi cười, mắt nhìn cô gái này giờ vẫn không thêm để ý đến mình, cất lời khen.

Hả?! Lâm Y mím chặt môi, không thêm để ý đến nụ cười mê người của Lãnh Nghị, xoay người đi vào bếp. Cô chẳng thả vào bếp cùng mẹ làm cơm còn hơn ngồi cạnh người đàn ông đáng ghét kia!

Nhìn theo bóng lưng giận dữ của Lâm Y, Lãnh Nghị mím môi cười thầm, tâm tình hậm hực mấy ngày qua lúc này coi như đã tiêu biến quá nửa, hấn thoải mái tựa người vào sofa, bắt đầu quan sát căn nhà. Đây là một gian nhà ba phòng ở, trong nhà tuy không bố trí xa hoa nhưng rất sạch sẽ, ấm áp, thoát nhìn đã biết chủ nhân căn nhà là người tao nhã, có khí chất, có mắt thẩm mỹ.

Trên tường treo một bức ảnh phóng lớn một cô gái đang múa, người trong ảnh xinh đẹp động lòng người, tư thế uyển chuyển xinh đẹp, đây là bức ảnh chụp mẹ của Lâm Y, Lâm Dung lúc còn trẻ; bên cạnh bức ảnh lớn của Lâm Dung còn một bức ảnh khác chụp một cô bé, cô bé trong ảnh gương mặt tươi mát thanh thuần thật đáng yêu, nụ cười rạng rỡ, rõ ràng là Lâm Y lúc nhỏ ...

Nhìn thấy bức ảnh chụp cô gái nhỏ kia, Lãnh Nghị thoáng nhướng mắt, trong đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc không dễ phát hiện, hấn không kim lòng được đứng dậy, đi đến trước tấm ảnh xem thật cẩn thận ...

Trong bếp, Lâm Dung nhìn Lâm Y đang giúp mình rửa rau, mỉm cười: 'Y Y, nếu như con còn thích người ta, vậy thì rộng lượng một chút ... có giận dữ thì cũng nên có chừng mực thôi ...'

'Con ... con không có cách nào rộng lượng với anh ta!' Lâm Y rầu rĩ lâu bầu, mắt bắt đầu phấp phỏng.

Lâm Dung nhìn vành mắt hồng hồng của con gái, sóng mắt thoáng xao động, bà hỏi dò: 'Có chuyện gì mà con không thể rộng lượng với nó?' Thấy Lâm Y im lặng không nói, mắt Lâm Dung trong chớp mắt lóe lên, 'Là vì có người phụ nữ khác sao?'

Lâm Y ngẩn người, hàng mi dài khẽ chớp, nhìn mẹ: 'Không phải đâu mẹ, không có người khác ...'

Dường như Lâm Dung thở phào một hơi thật dài, bà nói nhỏ nhẹ: 'Nếu vậy giữa hai người còn có chuyện gì lớn lao nữa đâu?'

Không có chuyện gì lớn lao sao? Lâm Y không có cách nào giải thích rõ với mẹ, cô chỉ đành mím môi: 'Dù sao thì con cũng không thích anh ta nữa ...'

Lâm Dung nhìn con gái, bình thần nói: 'Nếu như con không còn thích nó nữa, vậy sao còn khóc chứ? Nước mắt của con đã cho thấy trong lòng con vốn không bỏ được nó!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Lưu Manh + Vô Lại + Lường Gạt (4)

Không có chuyện gì lớn lao sao? Lâm Y không có cách nào giải thích rõ với mẹ, cô chỉ đành mím môi: 'Dù sao thì con cũng không thích anh ta nữa ...'

Lâm Dung nhìn con gái, bình thần nói: 'Nếu như con không còn thích nó nữa, vậy sao còn khóc chứ? Nước mắt của con đã cho thấy trong lòng con vốn không bỏ được nó!'

'Không có ...' Lâm Y còn cố mạnh miệng nhưng mắt không tự chủ được trở nên trống rỗng ...

Lâm Dung chỉ cười, không ép cô nữa.

'Lãnh Nghị, qua đây ăn cơm đi!' Tiếng Lâm Dung vọng ra từ bếp khiến Lãnh Nghị đang đứng ngăn người trước tấm ảnh chụp của Lâm Y bưng tỉnh, mắt hần chột lóe lên, vội đáp một tiếng "Dạ" rồi quay người bước về phía phòng ăn.

Trên bàn ăn, Lâm Y chỉ cầm cúi ăn cơm, Lâm Dung múc một muỗng thức ăn, Lâm Y vốn tưởng rằng mẹ sẽ múc vào chén cho mình, nào ngờ chiếc muỗng lại đổ vào trong chén của Lãnh Nghị rồi giọng nói ôn hòa của Lâm Dung cất lên: 'Lãnh Nghị, ăn nhiều một chút, không biết đi làm thức ăn có hợp khẩu vị của cháu hay không?'

Lâm Y bĩu môi, lầu bầu: 'Mẹ, con mới là con gái của mẹ ...'

Lâm Dung bật cười: 'Y Y, Lãnh Nghị là khách ...'

Lãnh Nghị cũng cười, trong mắt tràn đầy sùng nịch, hần cảm lấy muỗng xúc một muỗng đầy thức ăn đổ vào chén của Lâm Y; Lâm Y trừng mắt nhìn hần vừa lúc bất gặp mắt hần đang nhìn mình, cô áo não rũ mị, lấy muỗng xúc hết thức ăn đổ trở lại trong chén của Lãnh Nghị, 'Không cần anh múc cho tôi!'

Mắt Lãnh Nghị vẫn sùng nịch nhìn cử chỉ trẻ con của cô, vẻ mặt của hần hoàn toàn rơi vào mắt Lâm Dung nhưng hành động của con gái, theo bà thấy, rõ ràng hơi quá đáng, nhện không được bà hơi sầm mặt, bất mãn gọi: 'Y Y!'

Lúc này Lâm Y mới rũ mặt, không lên tiếng nữa.

'Lãnh Nghị, cháu đang làm việc ở đâu?' Lâm Dung vừa ăn cơm vừa lơ đãng hỏi.

Đi làm? Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng động, hần quay đầu liếc nhìn Lâm Y, thấy mặt cô vẫn không chút biểu cảm, căn bản là không thèm để ý đến hần, do dự một thoáng rồi Lãnh Nghị mới lên tiếng: 'Cháu ...'

Nhưng Lâm Y đã ngắt ngang câu nói của hần, giọng châm chọc: 'Mẹ, anh ta không có việc làm ... là một tên vô công rồi nghề, vô lại cộng thêm lưu manh, lừa gạt ...'

Hả?! Lâm Dung ngạc nhiên, bà nhìn thế nào cũng nhìn không ra con rể tương lai là một tên lưu manh vô công rồi nghề, tướng mạo kia, khí chất kia ... Nhưng bà lập tức hiểu ra, là con gái cố tình chà đạp Lãnh Nghị, nhện không được bà trừng mắt nhìn Lâm Y, lắc đầu.

Lãnh Nghị cũng ngăn người sau đó bật cười ra tiếng, vội lên tiếng trấn an Lâm Dung: 'Dì, con đi làm ở một công ty ...'

'Ừ, có đi làm là tốt rồi ... có quyền có tiền ngược lại không tốt ...' Lâm Dung mím cười nhưng trong nụ cười có chút chua chát.

Sóng mắt Lâm Y thoáng động, cô không kim lòng được lên nhìn Lãnh Nghị, đáy mắt Lãnh Nghị thoáng qua một tia xao động nhưng biến mất rất nhanh, trên bàn ăn lại yên tĩnh trở lại.

Sự yên tĩnh khác thường trên bàn ăn khiến Lâm Dung không khỏi nhìn về phía hai người, hỏi: 'Sao vậy, sao đột nhiên lại yên lặng vậy?'

'Ồ, không có gì!' Lãnh Nghị cùng Lâm Y gần như là đồng thời lên tiếng. Nói dứt lời hai người nhìn nhau, Lâm Y lại trừng Lãnh Nghị một cái, vẻ mặt chán ghét. Lãnh Nghị thì rất tốt tính chỉ mím cười, đành chịu, ai bảo mình đắc tội người ta làm chi!

'À ...' Lâm Dung nhìn hai người trẻ tuổi, không nhện được bật cười, bà nhìn Lãnh Nghị, 'Lãnh Nghị, tối nay cháu chịu khó một chút, ngủ ở phòng sách vậy, nơi đó vừa khéo có một chiếc giường đơn ...'

'Mẹ!' Lâm Y cả kinh lên tiếng ngắt lời Lâm Dung, mắt cô trừng thật lớn, 'Chiếc giường nhỏ đó anh ta làm sao ngủ vừa chứ?! Anh ta ... anh ta phải ngủ khách sạn, không thể ngủ ở đây, mẹ không cần phải lo cho anh ta!'

'Ồ ...' Lâm Dung lại nhìn Lãnh Nghị, 'Lãnh Nghị, cháu đã đặt khách sạn rồi sao?'

'Ừm ...' Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng động, nhìn Lâm Dung mím cười, 'Cháu còn chưa đặt khách sạn, đây là lần đầu cháu đến thành phố này, không quen thuộc lắm ...'

'Vậy cháu ngủ phòng sách có được không?' Về mặt Lâm Dung thật ôn hòa.

'Đương nhiên là được, cảm ơn dì!' Khóe môi Lãnh Nghị không tự chủ được lại câu lên một nụ cười, Lâm Y thì nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hần trừng trừng.

Cơm tối xong, Lâm Dung dọn dẹp trong phòng bếp, Lãnh Nghị thì ngồi nơi sofa, tivi đang mở nhưng mắt hắn hoàn toàn không đặt ở tivi mà vẫn luôn đuổi theo bóng cô gái này giờ vẫn coi hắn như vô hình kia. Cô chưa hết giận cũng không sao, chỉ cần cô ở chỗ hắn có thể nhìn thấy vậy là được rồi. Dù sao cô cũng là của hắn, trốn cũng không thoát được!

Chừng như đọc được tâm tư của Lãnh Nghị, hàng mi dài của cô khẽ chớp bước chân đi vào trong phòng, trong khoảnh khắc đóng cửa phòng lại, Lâm Y liếc nhìn về phía người đàn ông đang ngồi nơi sofa, bất gặp hắn cũng đang nhìn mình, cô nở một nụ cười khiêu khích rồi sập cửa lại.

Chỉ lát sau cửa lại mở ra, thấy Lâm Y, sóng mắt Lãnh Nghị xao động dữ dội, cô gái kia mặc một chiếc váy ngắn, chân mang một đôi bốt cao khiến cho đôi chân vốn đã thon dài nhìn càng thêm tinh tế; một chiếc thắt lưng trang sức lỏng lẻo nơi eo khiến thắt lưng vốn đã mảnh khảnh nhìn càng thêm nhỏ, như là không đủ một nắm tay, chiếc áo bó sát người cô chữ V mở rộng, ẩn hiện có thể thấy đường cong đầy đặn, chiếc cổ cao trắng nõn, đường cong hoàn mỹ, cộng thêm gương mặt thanh thuần như một nàng tiên không nhiễm khói bụi trần gian ...

Cô ăn mặc phong cách khác hẳn thường ngày, cách ăn mặc này khiến cô vừa thời thượng vừa gợi cảm! Nhưng gương mặt đó lại thanh lệ thoát tục khiến người ta không khỏi thêm muốn điên cuồng chiếm hữu! Thì ra đây chính là vưu vật câu hồn người, là một loại anh túc làm cho người ta thử rồi không muốn buông tay đây sao?

Cô muốn quyến rũ ai đây? Lãnh Nghị nhìn cô gái chằm chằm, mím chặt cánh môi đợi xem tiếp theo cô sẽ làm gì.

Lâm Y mỉm cười đi đến bên cạnh Lãnh Nghị ngồi xuống, gần như là dựa sát vào người hắn, điện thoại của Lãnh Nghị reo lên, hắn lấy ra rồi trực tiếp ngắt máy, mắt lại quay về cô gái đang ngồi bên cạnh.

Lâm Y mỉm cười, lấy điện thoại trong túi xách ra, mở lên, tìm một cái tên trong danh bạ rồi ấn phím gọi sau đó đặt điện thoại bên tai ... Lãnh Nghị loáng thoáng có thể nghe được giọng ngạc nhiên mừng rỡ của một thanh niên: 'Lâm Y...'

Lâm Y cười thật ngọt, ngay cả giọng nói cũng ngọt ngào: 'Đồng Đồng, em về rồi... Tối nay có rảnh không, đi nhảy với em nhé?'

Lãnh Nghị hơi mị mắt nhưng vẫn lẳng lặng ngồi đó ...

'Ân, được, em ở nhà ... ân, lát nữa đến đón em nha ...' Lâm Y ngắt điện thoại, chậm rãi bỏ vào túi xách sau đó đứng dậy lớn tiếng nói vọng vào trong bếp: 'Mẹ, tối nay con đi chơi!'

Lâm Dung nghe tiếng con liền bước ra khỏi bếp nhìn Lâm Y rồi lại nhìn Lãnh Nghị vẫn đang điềm tĩnh ngồi ở sofa, chừng như hiểu ra điều gì: 'Y Y, con đi đâu chơi? Dẫn Lãnh Nghị đi cùng với!'

Lâm Y quay đầu nhìn Lãnh Nghị cười, giọng như chuông bạc: 'Mẹ, con hẹn Đồng Đồng đi khiêu vũ, Lãnh Nghị không thích hợp đi cùng ... Mẹ còn nhớ Đồng Đồng không? Bạn học của con, trước đây vẫn hay ôm hoa đứng chờ dưới lầu nhà chúng ta, đáng người cao cao ấy ...'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn nhẹ mím môi nhìn hai mẹ con trước mắt ...

'Y Y!' Lâm Dung chau mày, 'Trước đây không phải con ghét người ta lắm sao? Con đang làm gì vậy?'

'Trước đây là trước đây!' Lâm Y liếc Lãnh Nghị, hừm một tiếng, 'Ít ra Đồng Đồng người đó không có gạt người!'

'Haizz, Lãnh Nghị, con cũng đi cùng với Y Y đi!' Lâm Dung lo âu dăn dò.

'Không được đi cùng tôi!' Lâm Y ngoảnh đầu trừng mắt nhìn Lãnh Nghị.

Mắt Lãnh Nghị vẫn không rời khỏi Lâm Y, hắn nhẹ câu môi, tính tình thật tốt: 'Ân, em không cho anh đi cùng thì anh không đi!' Sao tính tình lại tốt như vậy? Lâm Dung lắc lắc đầu, còn Lâm Y thì cười lạnh một tiếng, nhấc túi xách rồi đi ...

Dõi theo bóng Lâm Y cho đến khi cửa sập lại Lãnh Nghị mới đứng dậy, nhìn Lâm Dung nói: 'Dì à, con cũng đi ra ngoài dạo một vòng, làm quen với hoàn cảnh nơi đây ...' Được Lâm Dung cho phép, thân hình cao ngất của Lãnh Nghị cũng bước theo ra cửa.

Nơi cửa khu nhà của Lâm Y, một chiếc BMW X4 trắng gấp lại, từ trên xe bước xuống một thanh niên, trên tay là một bó hoa hồng lớn. Hắn có làn da hơi trắng, thân hình cao gầy, tóc cắt theo kiểu thời thượng, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Lâm Y đang đứng chờ ngoài cửa khu nhà, không kìm lòng được trên mặt nở rộ một nụ cười mừng rỡ, hắn lớn tiếng gọi cô: 'Lâm Y ...'

Theo tiếng kêu mừng rỡ, thân hình cao gầy đó chạy nhanh về phía Lâm Y, bó hoa trên tay thật đẹp thật chói mắt. Ngay lúc này, một chiếc xe mô tô bỗng từ đâu chạy sát bên người hắn, đóa hoa hồng xinh đẹp trên tay Đồng Đồng trong nháy mắt đã bị cướp lấy, cánh hoa bay lá tả trên mặt đất còn chiếc xe mô tô thì đã biến mất ngoài xa, chỉ lưu lại một tràng tiếng cười đầy ác ý ...

'Đáng chết, đừng để bốn thiếu gia bắt được chúng mày ...' Mặt Đồng Đồng tối sầm, hắn xông về phía chiếc mô tô, lớn tiếng mắng, 'Chúng mày đúng là một lũ khốn kiếp ...'

Lâm Y nhin không được bật cười nhưng rất nhanh đã phát hiện điều này không quá thích hợp nên vội khép miệng, giả vờ nghiêm mặt lại ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Tình Vẫn Còn Đây (1)

Đồng Đông đuổi theo mấy bước rồi quay người đi về phía Lâm Y, nụ cười sáng lạn trong chớp mắt đã trở lại, 'Lâm Y, thật ngại quá, mình mua bó khác tặng bạn ... Ủ, sao lại rảnh rồi mà trở về vậy?'

'Trở về chơi mấy hôm!'

'Muốn đi đâu khiêu vũ?'

'Đi đâu cũng được ...' Lâm Y vốn không muốn khiêu vũ, chỉ là cố tình làm vậy để chọc tức người đàn ông kia thôi! Cô vừa nói vừa ngồi vào xe của người thanh niên: 'Đồng Đông, gọi thêm mấy bạn học nữa đến chơi đi!'

'Được, em muốn gọi ai?' Đồng Đông đồng ý ngay, chỉ cần là Lâm Y thích, cái gì cũng đều được ...

Tại một hội quán khiêu vũ, đèn hoa đủ màu, âm nhạc đập đều, nơi sàn nhảy từng cặp từng cặp đang ôm nhau khiêu vũ, Lâm Y cùng mấy người bạn học ngồi nơi một chiếc bàn nhỏ gần sàn nhảy cười cười nói nói, đang đợi phục vụ mang đến nước uống và thức ăn ...

Đồng Đông thật chu đáo ngồi bên cạnh Lâm Y, ân cần giúp cô lấy thức ăn nước uống, vừa nghe một điệu nhạc khác vang lên, hần đã vội vàng vươn tay về phía Lâm Y: 'Lâm Y, chúng ta nhảy một điệu nhé?'

'À, được!' Lâm Y đứng dậy theo Đồng Đông ra sàn nhảy nhưng khi tay Đồng Đông vừa đáp xuống eo Lâm Y thì tất cả đèn của sàn nhảy chợt sáng lên, âm nhạc cũng chợt ngừng lại, người trong sàn nhảy ai nhảy đều kêu ồ lên, nhìn quanh như tìm hiểu xem vì sao ...

Ngay sau đó đã thấy khói cuộn cuộn bốc lên từ trong phòng phát nhạc, có người chạy đến trên bục cao, hét lên: 'Cháy! Cháy! Mọi người mau chạy thoát thân...'

'Aaa!' Trong đám người vọng đến những tiếng hét chói tai, ai nấy đều chen chúc nhau chạy về phía lối thoát hiểm.

'Lâm Y, mau đi theo anh!' Trong đám hỗn loạn, Đồng Đông vẫn còn nhớ Lâm Y, hần vội vàng che người cô cùng chạy về phía cửa; một đoàn người sợ đến hồn phi phách tán chạy ra khỏi hội quán khiêu vũ, vẫn còn chưa định thần xôn xao bàn tán tình cảnh nguy hiểm vừa rồi ...

Đồng Đông còn chưa muốn trở về sớm như vậy, hần nhìn Lâm Y đang đứng bên cạnh, đề xuất: 'Hay là chúng ta đi hát karaoke, được không?'

'Được, nếu đã ra ngoài chơi, dù sao cũng phải chơi cho đã hăng về ...' Lời đề nghị của Đồng Đông lập tức được các bạn học khác tán đồng, Lâm Y ngẫm lại thấy cũng phải, dù sao trở về sớm như vậy không chừng sẽ bị người đàn ông kia cười thối mũi!

Trong một phòng karaoke, Đồng Đông nhiệt tình rót rượu cho Lâm Y, đám bạn học bắt đầu hào hứng ca hát nhưng hát chưa được mấy bài thì từ ngoài phòng bao đã truyền đến một trận ồn ào sau đó cửa phòng bao bị đẩy ra, mấy cảnh sát vũ trang đầy đủ xông vào. Thấy vậy tất cả đều ngẩng người, chuyện này ... chẳng lẽ có ai phạm tội gì sao?

'Thực xin lỗi các vị, vừa nhận được tin báo trong phòng bao này của các vị có người bán thuốc lắc!' Một sĩ quan cảnh sát dẫn đầu nhóm thân hình cao lớn, sắc mặt nghiêm trang quét ánh mắt sắc bén lên mặt từng người một.

Hả?! Ai nấy đều ngẩn người, hôm nay sao lại xui xẻo đến vậy chứ? Làm gì cũng không xuôi chèo mát mái! Đồng Đông là người đầu tiên đứng dậy lên tiếng với phía cảnh sát: 'Anh cảnh sát, đây nhất định là có hiểu lầm gì! Tôi là Lưu Đồng Đông của tập đoàn Lưu thị ...'

'Đừng nhắc đến thân phận với tôi!' Người cảnh sát chau mày, xua tay, 'Cho dù là con ông Trời cũng vô dụng thôi ... Xin mời các vị theo tôi về hỗ trợ điều tra!'

Nhóm người bị dẫn về đồn cảnh sát, thẩm vấn tra hỏi hết hơn một giờ mới được thả ra, ai nấy đều cúi đầu rầu rĩ, làm gì còn tâm tình đi chơi, chỉ có Đồng Đông là vẫn còn hào hứng, hần lại đề nghị: 'Này này, chúng ta đi uống trà đi, ở đó chắc chắn có việc gì đâu!'

Vậy cũng phải, ai nấy cố vực dậy tinh thần đi về phía xe, Đồng Đông vừa định nổ máy thì nhìn thấy trên đồng hồ hiển thị cảnh báo lốp xe không có hơi. Mấy người bạn vội đến kiểm tra, quả nhiên phát hiện hai bánh trước đã xẹp hần ...

'Ai? Là ai làm? Mau lăn ra đây cho ta!' Đồng Đông nổi trận lôi đình khua tay múa chân gào thét không ngừng. Tối hôm nay rõ ràng là có người cố tình gây sự với hần!

Sóng mắt Lâm Y thoáng động, đầu óc dần sáng lạng nhận ra điều gì, cô thoáng nhú mày, nhìn bốn phía nhưng xung quanh tối đen, không có một bóng người. Lâm Y cắn cắn môi, lên tiếng, 'Đồng Đông, bạn gọi điện thoại kêu cứu hộ đến kéo xe đi đi ...'

Đồng Đồng gọi xong điện thoại, quay lại nhìn Lâm Y bằng ánh mắt áy náy: 'Thực xin lỗi Lâm Y ... hôm nay thật quá xui xẻo ... ngày mai mình mời bạn ăn cơm bù lại ...'

Tức giận đùng đùng Lâm Y trở về nhà, vừa mở cửa đã nhìn thấy Lãnh Nghị đang nhàn nhã ngồi dựa vào sofa, vừa xem tivi vừa trò chuyện cùng Lâm Dung, trên gương mặt tuấn mỹ phi phàm kia là một vẻ thản nhiên, nghe tiếng mở cửa, hai người cùng nhìn về phía Lâm Y.

Thấy sắc mặt tối sầm của cô, khỏe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười không dễ phát hiện còn Lâm Dung thì nhìn con gái bằng ánh mắt dò xét: 'Về trễ như vậy sao vẫn còn không vui?'

'Vui cái gì mà vui, tối nay có chơi được gì đâu ...' Lâm Y áo não trừng mắt nhìn Lãnh Nghị, 'Nhất định là do anh ta giờ trò!'

'Y Y, con đang nói gì vậy?' Lâm Dung âu yếm trừng con, 'Lãnh Nghị tối nay chỉ đi dạo một lát rồi quay về ngay, từ tối đến giờ vẫn luôn xem tivi với mẹ ... có thể giờ trò gì được chứ?'

'Mẹ hỏi anh ta thì biết!' Lãnh Nghị này quả thật lá gan không nhỏ! Sự nhẫn nại ôn hòa của hắn lúc này chỉ là giả vờ thôi, gạt người! Hắn gạt mình thật thâm! Nhưng Lâm Y không có cách nào giải thích rõ ràng với mẹ, chỉ đành tức tối dậm chân trở về phòng mình.

'Dì à, con vào nói chuyện với Y Y một lát ...' Lãnh Nghị mỉm cười đứng dậy lễ phép nói với Lâm Dung rồi bước về phía phòng của Lâm Y, hắn khẽ khàng đẩy cửa ra thì thấy cô gái kia đang ngồi nơi giường, nét mặt tức tối.

Nhìn thấy người đẩy cửa vào là Lãnh Nghị, cô gái trừng mắt nhìn hắn, giọng không thân thiện chút nào: 'Ra ngoài, không cho phép anh vào phòng tôi!'

Lãnh Nghị mặc kệ cô cứ đi thẳng đến bên cạnh cô, hơi cúi người xuống, đôi mắt đen thâm thúy nhìn cô chăm chăm, khỏe môi câu lên một nụ cười, cô gái cứ làm như không thấy, mắt chỉ lướt qua mặt hắn nhìn thẳng ra cửa sổ. Khỏe môi người đàn ông ý cười càng sâu, giọng trầm ấm nói: 'Y Y, đừng tức giận nữa có được không? Chúng ta nói chuyện ...' Vừa nói bàn tay vừa vờn về phía cô gái ...

Bàn tay vừa vờn ra được một nửa thì đã bị Lâm Y hung hăng đẩy ra, cô đứng bật dậy, dùng sức đẩy mạnh Lãnh Nghị: 'Ra ngoài! Ra ngoài! Anh ra ngoài cho tôi! Tôi không muốn nói chuyện với anh ...'

'Y Y ...' Lâm Dung nghe tiếng ồn đẩy cửa bước vào, mày thoáng chau lại: 'Con đừng bướng bỉnh nữa được không ... Con đi chơi một buổi tối thì Lãnh Nghị chờ con một buổi tối, cái gì cũng chưa nói, con còn muốn thế nào nữa?'

'Mẹ!' Lâm Y mặt ừ mày chau, 'Anh ta là tên lừa gạt!'

'Lãnh Nghị sao lại là tên lừa gạt được chứ? Gạt con cái gì?' Lâm Dung chau mày hỏi ngược lại.

'Anh ta ... anh ta ...' Lâm Y thế nào cũng giải thích không được, cô rầu rĩ ngồi phịch xuống giường, 'Mẹ hỏi anh ta thì biết!'

Lâm Dung xoay mặt về phía Lãnh Nghị, thấy vậy hắn mỉm cười, 'Thực xin lỗi dì, con ... chỉ đùa với Y Y một chút, dỗ cô ấy một chút ...'

'Đùa? Dỗ tôi?' Lâm Y trừng mắt nhìn Lãnh Nghị, cô nhấp máy cánh môi nhưng vẫn không có cách nào nói ra, chẳng lẽ lại nói với mẹ, Lãnh Nghị đã đoạt tằm thân ngọc nữ của cô, lừa cô lên giường sao?

Lâm Y áo não không thôi, lời muốn nói sau cùng chỉ gom lại thành một câu: 'Con muốn đi ngủ, được không?' Cô vừa nói vừa nằm xuống giường, kéo chăn che kín đầu, ngay cả quần áo cũng không thèm thay ...

'Lãnh Nghị, để nó bình tĩnh lại đi, có chuyện gì ngày mai nói sau!' Lâm Dung chỉ đành nói thế.

'Dạ!' Lãnh Nghị cười, bình thản đáp lời rồi cùng Lâm Dung rời khỏi phòng. Không sao cả! Chỉ cần Y Y còn ở bên cạnh hắn thì chuyện gì cũng dễ nói. Hắn tin, đợi đến khi cô hết giận thì mọi chuyện sẽ tốt hơn nhiều ...

Ngày hôm sau là thứ bảy, Lâm Y rời giường, rửa mặt chải đầu xong vừa ra khỏi phòng thì đã nghe tiếng trò chuyện ăn ý của mẹ cô và Lãnh Nghị. Lâm Y hơi chu môi, Lãnh Nghị này cũng thật biết lấy lòng mẹ!

Thấy Lâm Y rời phòng, Lâm Dung vẫy tay gọi cô: 'Y Y, qua đây ăn sáng!'

'Dạ!' Lâm Y chậm rì rì bước qua, liếc mắt nhìn lên bàn thấy bánh trứng, sữa... sóng mắt thoáng xao động, trí nhớ về bữa sáng trong căn nhà nhỏ trong rừng lại hiện lên trong đầu cô ...

Rồi cô thấy mẹ tươi cười bê lên bánh mì nướng cùng xúc xích, 'Y Y, bữa sáng hôm nay là Lãnh Nghị làm đó, ừm, là bữa sáng kiểu Tây rất khá ... tranh thủ ăn lúc nóng đi con ...' Trong giọng nói của bà không giấu được sự tán thưởng.

Mắt Lâm Y đảo một vòng, vừa hay bắt gặp ánh mắt Lãnh Nghị đang nhìn mình, ánh mắt mang đầy ý cười, cô vội thu hồi tầm mắt, rừ mi, bắt đầu chậm rãi ăn.

Chương 74: Tình Vẫn Còn Đây (2)

Buổi chiều, trong phòng khách Lâm Dung và Lâm Y đang ngồi xem tivi, chuông điện thoại của Lãnh Nghị thì không ngừng reo lên, hần lảng lảng đi đến phòng sách trả lời điện thoại, Lâm Dung nhìn không được nhìn theo bóng lưng của Lãnh Nghị, hỏi con gái: 'Lãnh Nghị làm việc gì vậy? Sao lại nhiều người tìm nó đến thế? Từ hôm qua đến giờ mẹ thấy điện thoại của nó cứ reo không ngừng ...'

'Ai mà biết ...' Lâm Y rũ mi, hàm hồ đáp, sau đó cô che miệng ngáp một cái, 'Mẹ, con đi ngủ một lát ...' Nói rồi đi thẳng về phía phòng mình.

Lãnh Nghị rút cuộc cũng nghe xong điện thoại trở lại phòng khách, quét mắt nhìn không thấy cô gái kia liền hỏi: 'Dì, Y Y đâu?'

'Nó nói buồn ngủ, muốn đi ngủ một lát ... ừ, Lãnh Nghị, đi đi chợ mua ít thức ăn, con cũng nghỉ ngơi một lát đi!' Lâm Dung vừa nói vừa đứng dậy đi về phòng thay quần áo, rồi cầm lấy túi ra ngoài.

Lãnh Nghị ngồi một mình trong phòng khách, hần trầm tư suy nghĩ gì đó, một lát sau mới đứng dậy, đi đến trước phòng Lâm Y, hơi khựng lại rồi mới nhẹ đẩy cửa ra.

Lâm Y đang nằm nghiêng trên giường, trong lòng ôm một chú gấu nhồi bông lớn. Khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên, đáy mắt tràn đầy sùng nịch, hần bước nhẹ nhẹ đến gần ...

Cô gái nằm trên giường đang nhắm mắt, gương mặt trắng nõn, hàng mi dày rợp như hai cánh bướm rập rờn, giờ phút này cô đang thở đều, gương mặt lúc ngủ thật yên ổn.

Lãnh Nghị khẽ khàng ngồi xuống bên cạnh, nhìn cô thật kỹ ... chốc lát sau, hần kim lòng không được cúi thấp đầu, muốn đặt lên trán cô một nụ hôn nhưng đôi môi đó còn chưa chạm đến trán của cô gái thì cô đã nhẹ lật người, tránh khỏi nụ hôn của người đàn ông.

Mất Lãnh Nghị thoáng động, hần chống tay hai bên sườn cô gái, cúi xuống nhìn cô, thấp giọng gọi: 'Y Y ...'

Hàng mi dài của cô gái rút cuộc cũng chớp động nhưng vẫn không chịu mở mắt, ngón tay thon dài của Lãnh Nghị nhẹ lướt qua đôi má non mịn của cô, nhưng lúc này tiếng chuông điện thoại của hần rất không thức thời vang lên, Lãnh Nghị thoáng chau mày, lấy điện thoại ra, cũng không xem là ai gọi, trực tiếp ngắt đi sau đó Lâm Y lại nghe tiếng âm báo tắt máy.

'Anh nên quay về!' Cô gái trên giường lạnh lùng nói.

'Ừ, ngày mai chúng ta cùng trở về!' Đôi tay Lãnh Nghị vẫn chống hai bên sườn cô gái, nhìn cô chăm chăm, khóe môi câu lên một nụ cười, cô gái này rút cuộc đã chịu nói chuyện với hần. Chỉ cần cô chịu nói chuyện thì mọi việc dễ giải quyết hơn nhiều rồi!

'Tôi không muốn đi cùng anh!' Giọng nói kia vẫn rất lạnh nhạt.

'Y Y ...' Lãnh Nghị cố nhịn, nhẹ giọng nói, 'Ngày mốt em phải đi làm mà ...'

'Tôi có thể xin nghỉ tiếp!' Lâm Y rút cuộc cũng chịu mở mắt, xoay người nhìn đôi tay đang chống bên người mình, nhìn gương mặt tuấn mỹ phi phạm phía trên mình; gương mặt đó quen thuộc là thế, hốc mũi Lâm Y có chút ê ẩm chua xót, cô rũ mắt, nhìn sang một hướng khác, 'Lãnh Nghị, hai chúng ta không thể tiếp tục được ... tôi ... không có cách nào đối mặt với những chuyện đã qua ...'

'Y Y, chúng ta nên nhìn về tương lai chứ không phải quá khứ ...'

Lời Lãnh Nghị còn chưa nói hết thì điện thoại Lâm Y chợt reo lên, do dự một thoáng rồi cô đẩy Lãnh Nghị ngồi dậy cầm lấy điện thoại, là Đông Đông, Đông Đông đã nói hôm nay muốn mời hần ăn cơm.

Sóng mắt Lâm Y khẽ xao động, cô chậm rãi ấn phím, đầu bên kia truyền đến giọng nói hào hứng của Lưu Đông Đông: 'Lâm Y, năm giờ mình đến nhà đón bạn được không?'

Trước đây Lâm Y chưa bao giờ để hần vào mắt, từ lúc vừa vào trung học hần đã bắt đầu theo đuổi cô, theo đuổi suốt ba năm cho đến khi Lâm Y vào đại học, rời khỏi thành phố G ... Không ngờ giờ Lâm Y lại chủ động gọi điện cho hần, quả thật khiến cho hần ngạc nhiên mừng rỡ không thôi nhưng trớ trêu tới qua đi đâu chơi cũng không thành, Đông Đông vừa nghĩ đến liền ảo não không thôi!

Mất Lâm Y không tự chủ được liếc sang Lãnh Nghị đang ngồi bên cạnh, vừa hay bắt gặp ánh mắt sắc bén của hần, cô chột dạ thu hồi tầm mắt, suy nghĩ một chút rồi đồng ý, 'Ừ, được!'

Là vì cô nhớ lại buổi tối hôm qua, vô duyên vô cớ để Đông Đông bị cuốn vào cuộc chiến giữa cô với Lãnh Nghị nên trong lòng cảm thấy có chút ngại ngùng ...

Không nhìn Lãnh Nghị nữa, cô ngồi dậy nhàn nhạt nói: 'Tôi muốn sửa soạn một chút, lát nữa đi ăn cơm ... anh ra ngoài đi!'

Mày Lãnh Nghị hơi chau lại, mắt cũng tối sầm xuống sau đó giọng nói trầm thấp đầy từ tính vang lên: 'Y Y, tối nay em ra ngoài chơi anh sẽ không can thiệp vào nữa nhưng ngày mai em nhất định phải theo anh về!'

À, xem đó, cuối cùng cũng lộ bản chất thật rồi! Cái sự ôn nhu điềm đạm chỉ giả vờ được hơn một ngày thì đã chịu không nổi rồi! Lâm Y nhìn Lãnh Nghị, khóe môi câu lên một nụ cười lạnh: 'Giờ anh đã chịu thừa nhận tối hôm qua là anh giờ trò rồi sao? Hừ, tôi vì sao phải theo anh trở về chứ?' Lâm Y vênh cằm, vẻ thách thức: 'Nếu như tôi nói không thì sao?'

Lãnh Nghị nhướng mắt nhìn cô gái đang không ngừng khiêu chiến tính nhẫn nại của mình, khóe môi nhẹ câu lên, cánh tay dài khẽ duỗi ra, hung hăng ấn chặt cô gái vào lồng ngực rắn chắc của mình, cô gái rõ ràng là bị đau, vừa sợ vừa tức: 'Anh muốn làm gì chứ? Đây là nhà tôi, mẹ tôi đang ở bên ngoài!'

Mắt Lãnh Nghị sáng quắc, khóe môi câu lên một nụ cười lạnh: 'Y Y, cho dù em muốn tiếp tục xin nghỉ phép, nhà trường cũng sẽ không đồng ý, trừ phi em không cần công việc này nữa ...'

Lâm Y trừng mắt nhìn hắn, một lúc sau mới lạnh nhạt hỏi: 'Anh đang uy hiếp tôi sao?'

'Không phải là anh uy hiếp em, Y Y, là em đang uy hiếp anh!' Một bàn tay của Lãnh Nghị giữ chặt sau gáy Lâm Y, cổ trụ, nhìn xoáy vào cô, giọng nói trầm thấp nhưng đầy uy nghiêm: 'Mấy ngày nay đều là em uy hiếp anh, biết không?'

'Tôi không có uy hiếp ai cả, chúng ta thực sự là không tiếp tục được nữa ...' Lời Lâm Y còn chưa nói hết thì Lãnh Nghị đã cúi xuống, đôi môi với những đường nét rõ ràng kia mạnh mẽ ngấu nghiến đôi cánh môi hồng nhuận mê người của cô, chặn hết những lời cô chưa kịp nói ...

Nụ hôn đó bá đạo mà không thiếu phần ôn nhu, đầu lưỡi cường thế áp chế chiếc lưỡi thơm tho của cô gái ... Sự nhớ nhung nhiều ngày qua chợt như núi lửa trong chớp mắt lan tràn, Lâm Y nuốt nữa thì hôn mê nhưng cô rất nhanh tỉnh táo trở lại, vươn tay chụp vào mặt người đàn ông nhưng bàn tay kia lập tức bị giữ lại, chế trụ sau lưng ...

Hết cách giãy dụa, Lâm Y bị hôn đến gần như hít thở không thông, mãi đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng mở cửa của Lâm Dung rồi tiếng của bà vọng đến từ phòng khách: 'Y Y? Lãnh Nghị?' thì Lãnh Nghị mới rời khỏi môi cô, mắt nhìn chăm chăm cô gái đang thở hổn hển, gương mặt đỏ ửng trước mặt nhưng tay vẫn không chịu buông ra ...

Lâm Y tức tối nhìn gương mặt anh tuấn kia nhưng chỉ có thể nín xuống hơi thở hổn hển, cố gắng dùng giọng bình thản trả lời mẹ mình: 'Mẹ, con ở trong này...' Sau đó đẩy mạnh Lãnh Nghị ra, bước nhanh về phía cửa ...

'Y Y, con lại cùng Đông Đông đi ăn cơm sao? Đừng đi nữa!' Trong phòng khách Lâm Dung chau mày nhìn con gái, đứa con gái này của bà thật sự hơi quá đáng. Mắt bà lại nhìn sang Lãnh Nghị.

Lãnh Nghị mỉm cười: 'Dì, hôm nay để Y Y đi thôi ... ngày mai chúng cháu đã phải trở về rồi!'

Lâm Y nhăn mặt nhủ mảy: 'Ngày mai tôi còn chưa định đi ...'

Mắt Lãnh Nghị vẫn ghim trên người cô, khóe môi nụ cười càng sâu, giọng thật nhu hòa: 'Nhưng Y Y, ngày mốt em phải đi làm rồi ...'

Quả nhiên ... nghe vậy Lâm Dung liền nhìn con gái: 'Y Y, con đã xin nghỉ phép một tuần rồi, không thể nghỉ tiếp nữa, phải trở về trường thôi... Ừm, lúc đó để được giữ lại trường đại học H dạy học cũng không phải dễ dàng gì ... ngoan!'

Anh giỏi lắm! Lâm Y hung hăng trừng Lãnh Nghị, thấy đầu mày cuối mắt hắn đều tràn đầy ý cười, cô mím chặt môi, không thèm để ý đến hắn nữa, cầm lấy túi xách rồi bước ra ngoài ...

Hơn tám giờ tối, Đông Đông và Lâm Y đã dùng xong bữa, rời khỏi nhà hàng, hai người men theo lề đường chậm rãi tản bộ. Đột nhiên hai chiếc xe "sít" một tiếng thắng lại trước mặt hai người, từ trên xe bước xuống khoảng bảy tám thanh niên nam nữ ...

Cô gái cầm đầu có mái tóc xoăn dài gọn sóng lúc này đang phần nộ chỉ tay vào Lâm Y, lớn giọng rống: 'Chính là cô ta, chính là cô gái không biết xấu hổ kia quyến rũ Đông Đông của tôi!'

'Loại cướp người yêu của người khác không biết xấu hổ kia phải được dạy dỗ một trận!' Người bên cạnh lập tức bè theo rồi một đám người hùng hùng hổ hổ xông về phía Đông Đông và Lâm Y ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Tình Vẫn Còn Đây (3)

Lâm Y nhìn thấy đám người cả trai lẫn gái đang nổi giận đùng đùng xông về phía mình thì nhất thời ngây người, sợ đến thất sắc, đợi đến lúc cô hoàn hồn lại thì cô gái cầm đầu đã vọt đến trước mặt cô, bàn tay với những ngón sắc nhọn sơn đầy màu mè chộp lên mặt cô, đánh đả kêu lên: 'Đồ đáng ghét, đám quyến rũ Đông Đông của ta!'

'Viêm Viêm, không được làm vậy!' Đông Đông lúc này đã tỉnh táo lại kinh hãi kêu lên, tay vội kéo Lâm Y ra sau lưng, ngăn trở bàn tay đầy móng vuốt của cô gái, ngăn trở đám người sau lưng cô, mặt hấn tối sầm, 'Em đang làm gì? Không có việc gì chạy đến nơi đây nổi điên gì vậy?'

'Các người xem, mọi người mau lại đây xem ...' Cô gái được gọi là Viêm Viêm tức đến mặt tái mét, cô vẫy tay gọi những người đi đường, '... xem đôi nam nữ không biết xấu hổ này, xem kẻ thứ ba này!'

Ồ, thì ra là kẻ thứ ba, đáng đánh! Những người đi đường đã quây thành một vòng tròn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lâm Y, bàn tán xôn xao ...

'Không phải, không phải, các người hiểu lầm rồi ...' Lâm Y vội lên tiếng giải thích nhưng lời của cô rất nhanh đã chìm lìm trong tiếng mắng mỏ đầy phần nộ của những người kia ...

'Đông Đông, anh cũng quá đáng thật, lại còn giúp kẻ thứ ba đối phó với vị hôn thê của mình nữa chứ!' Một thanh niên đứng sau cô gái tên Viêm Viêm lại thêm dầu vào lửa: 'Dạy cho cô ta một trận đi ...'

'A! Đừng mà ... là hiểu lầm!' Lâm Y kêu thất thanh, theo bản năng đưa tay che lấy mặt nhưng lúc đó, một đám thanh niên nam nữ đang cuồng nộ làm gì chịu nghe lời giải thích của cô ...

Ngay lúc nguy hiểm đó, Lý Tân cùng Lưu Dững đột ngột xuất hiện, hai người, một tay vung ra là một người ngã xuống, mấy thanh niên nam nữ trước mặt Lâm Y trong chớp mắt đã bị quật ngã trên đất, kêu rên không ngừng.

Đông Đông và Viêm Viêm ngây người, ngừng con tranh chấp kinh ngạc nhìn một nam một nữ vẻ mặt lạnh lùng trước mặt, trên gương mặt xinh đẹp của cô gái còn treo một nụ cười lạnh ...

Đám đông vây quanh cũng nhìn đến ngẩn người, ai nấy đều không dám chớp mắt xem màn kịch hay đang diễn ra ...

Lúc này bỗng vọng đến mấy tiếng kêu uy nghiêm 'Tránh ra', đám người liền tản ra để trống một thông lộ, một chiếc Rolls-Royce màu đen chậm chậm dừng lại rồi thân hình cao lớn của Lãnh Nghị bước xuống.

Một đầu tóc ngắn đường hoàng, gương mặt anh tuấn phi phạm nhưng khí thế lãnh liệt cùng ngạo khí bức nhân, ánh mắt như dao cứ nhìn Lâm Y chăm chăm, căn bản là không thèm nhìn người khác một con mắt ...

Tất cả mọi người có mặt đều không dám thở mạnh nhìn người đàn ông khí thế quá mạnh mẽ trước mặt ...

Lâm Y cũng nhìn Lãnh Nghị chăm chăm, rốt cuộc khóe môi hắn cũng câu lên một nụ cười, bước những bước dài đến bên cạnh Lâm Y, một tay khoác lên vai cô, đôi mắt đen thâm thúy mang theo một chút trêu cợt: 'Bà xã, em nói đi tìm bạn học có chút việc ... ừm ... sao lại thành ra thế này?'

Bà xã?!! Ồ! Đám đông vây quanh lại bắt đầu xôn xao cả lên, người vợ có một ông chồng như vậy còn cần đi làm người thứ ba sao?? Ách ... nhất thời ánh mắt của đám đông đều chuyển về phía cô gái tóc dài uốn xoăn đang đứng ngay người kia, xem ra cô gái này cũng quá tùy tiện làm vậy rồi ...

Lâm Y nấp mấy cánh môi nhưng vẫn không phát ra một âm thanh nào; Lãnh Nghị đã khoác vai dìu cô đi ra xe, Lâm Y hơi loạng choạng một chút rồi không thể không bước theo hắn.

Đông Đông ngây người nhìn theo bóng người đàn ông lạnh lùng kia đón Lâm Y lên xe ngồi, nhìn theo bóng xe dần khuất xa, đám đông cũng dần tản ra, lúc này hắn mới tỉnh táo lại đôi chút. Mặt Đông Đông tái mét, hung hăng giẫy cô gái này giờ vẫn dán sát bên người hắn, miệng gào thét không ngừng kia ra, bước nhanh về phía xe của mình.

'Đông Đông, thực xin lỗi ...' Cô gái vội chạy đuổi theo hắn, 'Đợi em đã ... Đông Đông ...'

Trong xe, Lãnh Nghị nghiêng đầu nhìn Lâm Y, khóe môi câu lên một nụ cười, Lâm Y chỉ rừ mắt, lẳng lặng ngồi đó; Lãnh Nghị vươn tay định khoác lên eo cô nhưng bàn tay kia đã bị gãy mạnh ra, 'Đừng đụng vào tôi!'

Khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu: 'Y Y, sao em lại tìm một người đàn ông có vợ để hẹn hò chứ? Ừm ...'

Lời của Lãnh Nghị còn chưa nói hết thì Lâm Y đã áo não trùng hấn, Lãnh Nghị rất thích thời im lặng nhưng ý cười trên môi vẫn không tắt, Lâm Y lại trùng hấn lần nữa rồi mới lạnh giọng nói: 'Anh ngừng xe, tôi muốn xuống xe!'

Mắt Lãnh Nghị nhìn cô chăm chăm, một lúc sau mới nhàn nhạt nói: 'Em muốn xuống xe sao?'

'Phải!' Lâm Y ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt thâm thúy kia, giọng thật kiên định.

'Được ... đến phía trước anh cho em xuống xe!' Lãnh Nghị vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, rất sáng khoái đồng ý.

Xe chạy đến một góc đường hẻo lánh thì 'sít' một tiếng đỗ lại bên đường. Lâm Y mở cửa bước xuống, cô nhìn bốn xung quanh rồi không khỏi chau mày, người đàn ông đáng ghét này, cố ý đem cô đến chỗ hẻo lánh như vậy rồi bỏ cô lại, rõ ràng là muốn cô không bắt được taxi về đây mà.

Lâm Y cắn chặt môi, cất bước đi về phía con đường tối nhờ nhờ trước mặt, cố tìm bóng dáng một chiếc taxi ...

Lát sau Lãnh Nghị cũng bước xuống xe, hần đễ tài xế lái xe rời đi trước còn mình thì rảo bước đuổi theo bóng cô gái quật cường phía trước ... Nghe phía sau có tiếng bước chân, sóng mắt Lâm Y khẽ động, cô biết đó là Lãnh Nghị ...

'Y Y!' Lãnh Nghị lên tiếng gọi, tay vói ra kéo lấy tay cô.

Lâm Y giẫy tay khỏi tay hần: 'Anh đừng đi theo tôi!'

Khóe môi Lãnh Nghị câu lên, hần khoác tay lên vai cô gái, giọng nói nhu hòa nhưng tràn đầy tự tin vang lên bên tai cô: 'Y Y, anh biết trong lòng em vẫn còn thích anh, đúng không?'

Cô gái ngoảnh đầu sang hướng khác, giọng thật lạnh nhạt: 'Anh thật quá tự kỷ rồi ... tôi ... đã không còn thích anh!'

'Thật sao? Em xác định?' Lãnh Nghị liếc mắt nhìn cô gái như dò xét.

'Chắc chắn!' Lâm Y xoay mặt về phía Lãnh Nghị, rống to một cách chán ghét.

Chính ngay lúc hai người đang lờ lờ kéo nhau, Lâm Y chợt nhìn thấy trong bóng tối nơi một góc đường phía trước có một người đang đứng, cánh tay hần nhấc cao lên nhắm về phía cô và Lãnh Nghị, Lâm Y sợ hết hồn, không kim được vội ngừng bước chân, Lãnh Nghị cũng đã nhìn thấy người kia, bước chân của hần cũng dừng lại.

Lâm Y trừng mắt nhìn thứ đồ vật đang được nhấc cao lên trong tay người đàn ông kia, là một khẩu súng! Lần này thì nỗi sợ hãi đã khác rất nhiều, cô vội vàng ngẩng đầu, loáng thoáng có thể thấy gương mặt kia, trong bóng tối, trên gương mặt kia là một nụ cười hung ác ... hình ảnh trận đấu súng trong rừng rậm buổi tối hôm nào trong chớp mắt tràn đầy đầu óc Lâm Y.

'Lãnh Nghị!' Lâm Y nhin không được nín chặt cánh tay Lãnh Nghị, thất thanh kêu: 'Chúng ta chạy mau đi!'

Nói thì chậm, làm thì nhanh, Lãnh Nghị ôm lấy Lâm Y che chở cho cô, trong lòng hần Lâm Y có thể nghe được rõ ràng tiếng đạn chiu chiu sượt qua bên tai mình rồi phát ra những tiếng nổ trầm đục, rõ ràng là súng hãm thanh.

'Chạy mau đi!' Lâm Y hoang mang vô thố kéo tay Lãnh Nghị nhưng trong một chớp mắt đó, một viên đạn đã ghim thẳng vào ngực hần, Lãnh Nghị nhúu chặt mày, một tay ôm lấy ngực, máu tươi từng giọt phún ra từ miệng vết thương, thấm ướt kẻ tay của Lãnh Nghị, thân hình cao lớn của hần cũng theo đó ngã nhào trên đất.

'Lãnh Nghị!' Lâm Y sợ ngây người, đầu óc trong chớp mắt trống rỗng, hồn phi phách tán, cô quỳ sụp xuống bên cạnh Lãnh Nghị, tay sờ soạng nắm lấy bàn tay đang che ở ngực của hần, máu tươi lập tức tuôn ra nhuộm ướt cả tay cô, Lâm Y khóc rống: 'Anh ráng lên, ráng chịu đựng một chút, em lập tức gọi cấp cứu ...'

Lâm Y luống cuống lấy điện thoại từ trong túi xách ra, ngón tay dính máu run rẩy mở màn hình, ấn số gọi cấp cứu ...

'Y Y ...' Lãnh Nghị hôn hần gọi cô, một bàn tay dính đầy máu vói về phía cô.

'Ân, Nghị, xe cấp cứu sẽ đến ngay bây giờ ...' Lâm Y cuống quít buông điện thoại xuống vươn tay nắm lấy bàn tay đang vói về phía cô, trong tiếng nghẹn ngào vẫn không quên an ủi hần: 'Không sao không sao đâu ... yên tâm, có em ở đây ...'

Khóe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười yếu ớt, đôi mắt đen vẫn nhìn cô chăm chăm: 'Y Y, em còn yêu anh sao?'

'Ân, yêu ... yêu ...' Lâm Y gật đầu như bầm tỏi, giờ này phút này cô thật sự rất hối hận mấy ngày qua sao lại không đối xử với hần tốt hơn một chút, cho dù Lãnh Nghị từng làm tổn thương cô, gạt cô vậy thì sao chứ? Yêu hần thì nên tha thứ cho hần mới phải!

Nhưng ... liệu có phải là quá muộn rồi không? Sự bi thương trong đáy mắt cuộn cuộn dâng như sóng triều, cô cảm nhận được trái tim mình đang vỡ vụn thành từng mảnh, tan nát rã rời. Cô áp gương mặt ướt đẫm nước mắt lên vai Lãnh Nghị: 'Em yêu anh, anh nhất định phải ráng chịu đựng ...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Tình Vẫn Còn Đây (4)

'Y Y, hôn anh một cái!' Khóc nức nở, Lâm Y không để ý nơi khóe môi của người đàn ông độ cong càng sâu, hần thấp giọng thì thầm bên tai cô.

Lâm Y sừng sốt, đầu gác trên bả vai hấn ngẩng lên nhìn gương mặt anh tuần kia ... Thế nào ... thế nào mà giờ phút này còn nghĩ đến chuyện đó? Đang lúc ngẩn người chợt thấy đôi mày người đàn ông nhíu chặt lại, chừng như rất đau đớn, giọng nói cũng trở nên yếu ớt: 'Y Y, ngay cả một nụ hôn cuối cùng không muốn cho anh sao?'

Lâm Y nhìn gương mặt tuần mỹ kia, ngậm lệ chậm rãi cúi xuống, đôi môi anh đào nhẹ nhàng phủ lên đôi môi với những đường nét rõ ràng kia, học theo hấn, nhẹ nhàng áp xuống, nước mắt cũng rớt xuống theo mang theo một vị mặn mặn, hai chiếc lưỡi dây dưa triền miên như không muốn chia lìa ...

Tay Lãnh Nghị vòng qua thắt lưng mảnh khảnh của cô gái, không một tiếng động kéo cô vào trong ngực mình, môi hấn bắt đầu dành thế chủ động, dây dưa với Lâm Y không rời ...

Một vài người đi ngang qua con đường hẻo lánh kia kinh ngạc nhìn một đôi nam nữ đang nằm hôn nhau nóng bỏng bên vệ đường. Aaa! Hiện giờ lưu hành kiểu này sao? Lại còn nữ nằm trên ...

Một ông lão vừa nhìn vừa lắc đầu: 'Thời thế thay đổi thật rồi ... thời thế thay đổi thật rồi ...'

Từ phía xa truyền đến tiếng còi hụ của xe cứu thương, tiếng còi càng lúc càng gần, Lâm Y rút cuộc cũng rời khỏi Lãnh Nghị, giống như vừa thấy được hy vọng, vội vàng kêu lên: 'Xe cứu thương đến rồi! Xe cứu thương đến rồi!'

Khóe môi Lãnh Nghị lại câu lên, hấn xoay người đứng dậy, kéo tay Lâm Y chạy: 'Y Y, chúng ta chạy nhanh lên ...'

Còn chưa kịp phản ứng lại với những gì vừa xảy ra, Lâm Y bị Lãnh Nghị loạn choạng kéo đi, cô ngẩng đầu lên thấy ngực hấn đỏ thắm không kìm được chau mày gọi lớn: 'Lãnh Nghị, anh chảy máu kia ... đừng chạy!'

Lãnh Nghị không để ý đến tiếng kêu thất thanh của cô, cứ kéo tay Lâm Y chạy mãi. Chừng như hiểu ra điều gì, mặt Lâm Y sầm xuống, giãy mạnh tay Lãnh Nghị ra, tức tối nói: 'Lãnh Nghị ...'

'Y Y, không phải máu ... là sốt cả chưa ...' Khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, tay cứ kéo chặt tay cô không chịu buông.

'Anh anh anh ...' Lâm Y tức đến toàn thân phát run, mắt không nên lời, lắp bắp hồi lâu mới thốt ra mấy chữ: 'Vô lại!' Nhưng chân cô vẫn chạy không ngừng, theo sau Lãnh Nghị chạy mãi chạy mãi ... Chiếc xe cứu thương đó là mình gọi, giờ phát hiện là bị gạt, không chạy thì làm thế nào?

Chạy xa thật xa rồi hai người mới từ từ ngừng lại, Lâm Y ngoảnh đầu lại nhìn, thấy chiếc xe cứu thương vẫn còn đậu ở đó, đèn báo hiệu trên xe không ngừng lóe sáng ...

Lâm Y mệt muốn đứt hơi, cô đứng đó thở hổn hển thật lâu. Lãnh Nghị vươn tay về phía cô, muốn ôm cô đi nhưng Lâm Y đã tức giận lùi lại, tay chỉ thẳng vào hấn, giọng nói vẫn còn đứt quãng vì mệt: 'Anh ... anh ... đừng qua đây ... bằng không tôi ... thật sự cả đời này cũng không muốn ... gặp lại anh ...'

Chính ngay lúc này, vừa hay có một chiếc taxi chạy qua, Lâm Y vội chạy về phía đó, vừa chạy vừa vẫy tay: 'Taxi ...'

Thấy Lâm Y đã chui vào trong xe, Lãnh Nghị không đuổi theo nữa, hấn lấy điện thoại ra, nói đơn giản: 'Xe ...'

Tối nay thật tốt, chỉ ít hấn đã rất chắc chắn trong lòng cô gái kia có hấn, yêu hấn, vậy là đủ rồi!

Lâm Y tức giận dừng dừng mở cửa bước vào nhà, Lâm Dung đang ngồi nơi phòng khách xem tivi nhìn thấy con gái vừa trở về, trên người toàn là vết máu tươi bà sợ đến mất hồn, vội nhòm dậy kêu lên thất thanh: 'Y Y, sao nhiều máu thế này?'

'Là sốt cả chưa!' Lâm Y lớn tiếng trả lời, trong giọng nói có chút ghen ngào. Tên Lãnh Nghị kia thật đáng ghét, suốt ngày cứ đùa bỡn với cô! Trước ánh mắt kinh ngạc của Lâm Dung, Lâm Y xông vào phòng, "phanh" một tiếng sập mạnh cửa lại, xông thẳng vào phòng tắm ...

Một lát sau chuông cửa reo lên, đoán chắc là Lãnh Nghị trở về nên Lâm Dung vội đi mở cửa, cửa vừa mở thì đã thấy Lãnh Nghị xông vào, trên thân cũng toàn là vết máu, ừm, à, không phải, là sốt cả chưa!

'Dì, Y Y đã về rồi phải không?' Lãnh Nghị vừa hỏi vừa phóng về hướng phòng của Lâm Y, hấn đẩy nhẹ nhưng cửa đã khóa trái, Lãnh Nghị chỉ đành đứng ngoài vừa gõ vừa gọi: 'Y Y, mở cửa ...'

'Lãnh Nghị, hai đứa con làm gì vậy?' Lâm Dung đứng bên cạnh sốt ruột hỏi.

'Không có gì đâu dì, chúng cháu chỉ đùa một chút thôi ... đây chỉ là sốt cả chưa, mượn của đoàn làm phim mà thôi!' Lãnh Nghị vội lên tiếng trấn an Lâm Dung rồi lại tiếp tục gõ cửa.

'Lãnh Nghị, cháu đi tắm trước đi, tắm xong rồi lại nói chuyện với Y Y sau!' Lâm Dung bình tĩnh nói, hai người trẻ tuổi này cũng nên ngồi xuống nói chuyện cho đàng hoàng rồi ...

'Dạ được!' Nghĩ tới nghĩ lui cũng đúng, Lãnh Nghị đáp lời bà rồi đi về phía phòng sách nhỏ nơi hấn ngủ lấy quần áo ...

Lâm Y tắm rửa xong ngồi bên cạnh giường, vẫn còn tức giận không thôi, ngoài cửa lại truyền đến tiếng gõ cửa của Lãnh Nghị: 'Y Y, mở cửa!' Lâm Y

vẫn ngồi yên bất động ...

Lại một lúc nữa, ngoài cửa rốt cuộc đã yên tĩnh trở lại, sau đó lại vọng đến tiếng của Lâm Dung: 'Y Y, mở cửa cho mẹ!'

Đôi mắt đen láy của Lâm Y chớp lên, vẫn chần chừ do dự, mãi đến khi Lâm Dung lại lên tiếng thúc giục thì cô mới ngoan ngoãn đứng dậy mở cửa cho mẹ mình.

Lâm Dung đi vào phòng, sau lưng bà là Lãnh Nghị, bà vỗ nhẹ vai Lâm Y: 'Y Y, nói chuyện với Lãnh Nghị cho đàng hoàng đi ... có lời gì cứ nói cho hết, không thể chiến tranh lạnh mãi được!'

Lâm Y lẳng lặng quay trở lại giường ngồi xuống, Lâm Dung mỉm cười bước ra khỏi phòng, chu đáo khép cửa lại ...

Lãnh Nghị cười cười chậm rãi bước đến, dè dặt ngồi xuống bên cạnh Lâm Y, hơi cúi đầu nhìn gương mặt xinh xắn đang xụ xuống kia nhưng Lâm Y chỉ liếc hần một cái rồi xoay người sang hướng khác, không thèm để ý đến hần.

Lãnh Nghị cười cười, lại đứng dậy đi về phía bên kia của Lâm Y ngồi xuống, vẫn nhìn mặt cô đăm đăm, nhỏ giọng gọi: 'Y Y ... anh chỉ muốn biết em có còn yêu anh hay không thôi!'

'Không yêu!' Lâm Y tức giận nói.

'Ách, vừa nãy em còn nói yêu anh kia mà!' Khóe môi Lãnh Nghị câu lên, thông thả nói.

'Vừa nãy là vừa nãy!' Lâm Y tức tối trừng hần, 'Anh cứ luôn xem tôi là đồ ngốc, đùa vậy vui lắm đúng không?'

Mắt Lãnh Nghị đầy ý cười vẫn ghim trên mặt cô, nhỏ giọng nói: 'Y Y, anh không đùa với em ...' Tội nay tâm tình hần đặc biệt tốt ...

'Anh còn nói là không đùa bỡn tôi sao! Tội nay già rồi chết còn không nói, nói chuyện trước kia đi ...' Lâm Y phẫn nộ ngắt lời Lãnh Nghị, nước mắt đã bắt đầu tràn ra khóe mi, cô nỗ lực đè nén sự tức giận lẫn tủi hổ như sóng triều cuộn cuộn ập đến, 'Trước đó lần đầu tiên đến trường đại học H anh đã nhận ra tôi rồi mà không nói! ... Anh rõ ràng biết là tôi, còn cùng tôi làm giao dịch, gạt tôi lên giường! ... Anh ... còn gạt tôi ... nói muốn bắt cóc Lãnh Nghị ...'

Lãnh Nghị nhớ ngày đó mình chỉ muốn trêu cô một chút, nói muốn bắt cóc Lãnh Nghị nào ngờ cô lại tin là thật, tức tốc đi tìm Lãnh Nghị; Lại nhớ tội nay lúc già rồi bị trúng đạn, Lâm Y đã sót ruột và sợ hãi đến mức nào ... Cô quan tâm hần như vậy, Lãnh Nghị thâm cảm thấy rất vui vẻ, khóe môi không tự chủ được hơi câu lên.

Nhưng khóe môi hơi nhếch lên của hần cũng không qua khỏi mắt Lâm Y, cô càng tức đến điên người, ngay cả giọng cũng trở nên lắp bắp: 'Anh ... anh còn cười được ... vui lắm phải không ... đồ xấu xa! Đáng ghét!'

Càng nói càng tức, Lâm Y rốt cuộc không khống chế được bỏ về phía Lãnh Nghị tay chụp vào gương mặt tuấn tú của hần, cổ của hần, ngực của hần, vừa đám vừa khóc, tay chân miệng đều dùng hết, vừa mắng vừa cào vừa đá ...

Tự biết mình đuối lý, Lãnh Nghị chỉ dám né một chút đôi tay đang chụp về phía mặt mình, dù sao đó cũng là mặt tiền, bị cào rách thì làm sao gặp người ... còn những chỗ khác thì tùy cô muốn làm sao thì làm ... ừm, chỉ cần cô trút hết cơn giận thì tốt rồi!

Da thịt người đàn ông này cũng cứng thật, đánh hần, đá hần, rốt cuộc là ai đau hơn? ... Lâm Y rốt cuộc cũng đánh mệt nhưng vẫn cảm thấy chưa người giãn, cuối cùng còn nhắc chân hần hung hăng giẫm xuống ...

Nhìn thấy người đàn ông ngày thường bá đạo lạnh lùng, uy nghiêm lúc này lại ngoan ngoãn ngồi yên chịu đòn, trên cổ, trên cánh tay khắp nơi đều có dấu cào của cô, có chỗ còn bị rách da tươm máu ...

Lâm Y mới vô lực ngồi tựa vào thành giường thờ dốt ...

Thấy Lâm Y hết hơi hết sức ngồi tựa vào thành giường không thèm để ý đến hần, khóe môi Lãnh Nghị lại câu lên, hần chậm rãi dò sát qua, hai tay đưa trước mặt cô, 'Còn muốn đánh nữa không? Hay muốn cào? Muốn cắn?'

Lâm Y vừa tức vừa buồn cười, cô hung hăng gạt đôi tay đang bày trước mặt mình ra, giọng vẫn lạnh như băng: 'Cách tôi xa một chút!'

'Y Y ...' Lãnh Nghị sờ sờ vết trầy nơi cổ, giọng vẫn dịu dàng: 'Đánh đủ rồi, trút giận cũng xong rồi thì đừng tức giận nữa, nghe anh giải thích ...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Tình Vẫn Còn Đây (5)

'Y Y ...' Lãnh Nghị sờ sờ vết trầy nơi cổ, giọng vẫn dịu dàng: 'Đánh đủ rồi, trút giận cũng xong rồi thì đừng tức giận nữa, nghe anh giải thích ...'

Lâm Y xoay lưng về phía hắn, không thèm để ý, thấy vậy Lãnh Nghị lại dựa gần hơn chút nữa, khoe môi âm thầm câu lên nhưng lập tức nghiêm mặt lại: 'Anh sợ em hận anh cho nên mới đồng ý làm giao dịch với em ... anh hy vọng, em với anh gần gũi lâu rồi thì em sẽ phát hiện, vốn anh không ghê gớm như trong tưởng tượng của em vậy thì ... em sẽ không hận anh nữa ...'

Đáy mắt Lâm Y thoáng xao động, hình như, cô cũng nghĩ như vậy ...

Thấy Lâm Y không lên tiếng, khoe môi Lãnh Nghị lại âm thầm câu lên, hắn thử kéo bàn tay nhỏ của cô, dè dặt nắm trong tay mình, nhẹ giọng hỏi: 'Lúc này tay có đánh đến đau không?'

Lời vừa nói dứt thì bàn tay kia đã rút mạnh về, cô gái không biết bên buồn bã hay phẫn nộ hay là cười thì mới tốt ...

'Y Y, đừng giận nữa có được không? ... Ừm, em muốn trừng phạt anh thế nào đều được!' Lãnh Nghị lại dựa sát hơn nữa, hơi thở ấm áp phất qua mặt Lâm Y, cánh tay dài cũng nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng mảnh khảnh của cô, kéo cô về phía mình.

Lâm Y hung hăng giẫy hắn ra, tức giận nói: 'Anh ra ngoài đi, tôi muốn ngủ!' Cô nói rồi nằm luôn xuống giường, kéo cao chăn phủ kín đầu ...

Lãnh Nghị vẫn ngồi ở bên giường nhìn cô gái đang vui mình dưới chăn kia, sóng mắt hắn khẽ xao động, vuron tay kéo chăn hé ra một chút, nhưng tay cô gái giữ chặt mép chăn, giọng nói lạnh lùng từ dưới chăn truyền ra: 'Không được đụng vào! Anh ra ngoài đi!'

Khoe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười, hắn thoáng suy nghĩ rồi dịu dàng hỏi: 'Vậy .. Y Y, em có muốn biết vì sao lần trước em cắn vào vai anh mà hôm sau lại không nhìn thấy vết tích gì không?' Hắn đoán vấn đề này Lâm Y nhất định muốn biết!

Quả nhiên, trong chăn đôi mắt đen láy của Lâm Y từ từ mở lớn, đúng nha, hôm đó vì sao không nhìn thấy vết cắn? Tay cô chậm rãi hé chăn ra để lộ gương mặt nhỏ nhắn, mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ phi phạm kia, một lúc lâu rồi cuộc nhin không được lên tiếng hỏi, giọng vẫn lạnh như băng: 'Vì sao?'

Cô thật sự rất muốn biết ...

Lãnh Nghị cười thầm, hắn ngồi bên cạnh giường, hai tay chống hai bên sườn cô gái, cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn rồi cuộc cũng chịu lộ ra kia, nói một cách nghiêm túc: 'Hôm đó anh dán một miếng da giả lên!'

'Dán da giả?' Lâm Y kinh ngạc kêu lên, nhìn gương mặt tuấn tú ngay trước mắt mình bằng ánh mắt khó tin, sau đó chau mày, áo nảo nói: 'Không thể nào ... anh lại gạt tôi!'

'Thật mà, một miếng da nhân tạo thật mỏng dán lên sau đó dùng thuốc nước xử lý thì hoàn toàn không nhận ra dấu vết gì ...' Thấy mắt Lâm Y vẫn trừng lớn, vẻ mặt bán tín bán nghi, người đàn ông ho khan một tiếng rồi vội vàng giải thích tiếp: 'Nếu như em muốn thử, anh bảo Lữ Thần dạy em ... khu ... cái đó tốt hơn mấy món đồ trang điểm mà phụ nữ bọn em thường dùng nhiều ...'

Lãnh Nghị vừa nói vừa lặng lẽ nằm xuống bên cạnh cô gái: '... còn có thể làm đẹp nữa ... ví dụ như nếu có người thấy không thích màu da mặt mình thì dùng nó dán lên, muốn có màu da gì liền có màu da đó, đen, trắng, vàng, nâu, đều được cả ...'

'Vậy nếu như dán lên rồi, những vùng da khác không giống màu thì làm sao? Vậy chẳng phải thành mặt hoa à?' Lâm Y thân nhiên ngắt lời Lãnh Nghị.

Lãnh Nghị thoáng sùng sốt, đôi mắt đen lóe lên rồi thoáng chau mày, hàm hồ nói: 'Ồ, cũng phải, sao anh không nghĩ đến điểm này chứ, còn đang định hỏi em xem có người bạn nào muốn ...'

Thấy người trước giờ luôn lạnh lùng cao ngạo như Lãnh Nghị lúc này lại ản nói khép nép, Lâm Y rốt cuộc nhin không được mím môi cười nhưng cô rất nhanh đã nhận ra, vào lúc này mà cười thì hình như không thích hợp lắm vì vậy ý cười với môi lộ ra trong chớp mắt lại biến mất không tung tích.

Chỉ tiếc là ý cười đó đã bị Lãnh Nghị nhìn thấy rất rõ ràng, khoe môi hắn cũng câu lên, một cánh tay rất tự nhiên duỗi ra khoác lên eo cô gái.

Lâm Y thoáng sùng sốt, chừng như hiểu ra mình lại bị rơi vào bẫy của hắn, nói về dùng mưu tính kế cô vĩnh viễn cũng không phải đối thủ của hắn! Lâm Y áo nảo nhấc tay hắn ra khỏi người mình, xoay người đưa lưng về phía người đàn ông: 'Anh đi ngủ đi!' Giọng nói rõ ràng chẳng còn chút lực uy hiếp nào.

'Ừm, được!' Lãnh Nghị trả lời rất nhanh nhưng thân thể vẫn dán sát sau lưng Lâm Y, bàn tay bắt đầu không an phận vòng qua eo cô gái.

'Lấy ra lấy ra!' Cô gái đẩy về ghét bỏ giẫy bàn tay kia ra nhưng bàn tay kia thật lì lợm, bị giẫy ra lại đáp vào, bị giẫy ra lại đáp vào ...

Cô gái chừng như đã hết kiên nhẫn, không thèm để ý đến hắn nữa, cứ để mặc bàn tay kia vòng qua eo mình ...

Đầu mày cuối mắt Lãnh Nghị đều là ý cười, ngực hắn dán sát sau lưng Lâm Y, cánh tay vòng qua eo cô càng siết chặt, hơi thở nóng rực phất qua mái tóc cô ...

Mắt Lâm Y thoáng động, cảm giác này thật quá quen thuộc, những đêm cùng hân làm giao dịch kia hình như đều trôi qua như vậy, còn có ... còn có ... Lâm Y đột nhiên cảm thấy mặt nóng rực, đáng chết, thì ra đều là cùng Lãnh Nghị làm ... Tay cô không tự chủ được che lấy đôi má nóng ran ...

'Y Y ...' Lãnh Nghị chừng như cũng cảm giác được sự thẹn thùng của cô, hân nhẹ hôn lên mái tóc cô, dè dặt gọi.

'Im miệng, không được nhúc nhích!' Sáu chữ lạnh như băng.

'Ân ...' Lãnh Nghị vẫn rất nghe lời, tay hơi siết chặt chút nữa.

Hàng mi dài của Lâm Y khẽ chớp động, cô hồi tưởng lại một màn kinh hiềm trước đó, cái cảm giác sắp mất đi Lãnh Nghị đó, nỗi đau xé lòng đó ... mới biết trong lòng mình vốn chưa từng buông xuống ... hân đã sớm mọc rễ sâu trong lòng cô ...

Lặng lẽ nhắm mắt lại, hai người cứ thế im lặng nằm sát bên nhau, chỉ đến khi cô gái phát ra những tiếng thở trầm đều người đàn ông mới lẳng lặng buông cô ra, chậm rãi ngồi dậy, đầu hơi cúi xuống nhìn gương mặt điềm tĩnh của cô gái trong lúc ngủ, khéo môi không tự chủ được lại câu lên, hân cúi thấp hơn, nhẹ nhàng ấn lên trán cô một dấu hôn rồi lặng lẽ xuống giường, bước ra ngoài ...

Lãnh Nghị chào Lâm Dung này giờ vẫn ngồi ở phòng khách rồi đi về phía phòng sách nơi mình ngủ ... Lâm Dung nhìn theo bóng hân, mỉm cười. Đứa con gái của bà đánh rồi, mắng rồi, quan hệ hai đứa hình như tốt trở lại, xem ra Lãnh Nghị này cũng thật biết nhìn ...

Ngày hôm sau là chủ nhật, Lâm Y thức dậy rất trễ, cô vừa mở cửa phòng đã nhìn thấy Lâm Dung đang ngồi nơi bàn ăn xem báo. Lâm Y đảo mắt một vòng quanh phòng, không nhìn thấy bóng dáng của người nào đó, sóng mắt cô thoáng xao động, chào một tiếng "mẹ" rồi chậm chậm đi đến bên bàn ăn ngồi xuống.

Lâm Dung đi đến bếp cầm cho con gái bữa sáng, mắt Lâm Y không tự chủ được nhìn về phía căn phòng sách nhỏ kia, lạ nhỉ, người kia đi đâu mất rồi? Cô rút cuộc nhìn không được đứng dậy bước đến cửa phòng sách, len lén liếc vào trong, không có ai!

Thoáng chầu này, Lâm Y lặng lẽ quay trở lại bàn ăn, lúc này Lâm Dung đang bày bữa sáng lên bàn nhưng từng thay đổi nhỏ trên nét mặt của con gái đều không lọt khỏi mắt bà. Lâm Dung mỉm cười, điềm đạm nói: 'Lãnh Nghị ra ngoài rồi ... nó bảo con lát nữa thu dọn hành lý, buổi trưa sẽ quay lại, ăn cơm trưa xong rồi trở về ...'

'Hừ, sao con phải nghe lời anh ta chứ?' Lâm Y không vui bĩu môi, giọng ương ngạnh.

'Con đó, đừng ương ngạnh quá ... cứ cứng miệng ...' Lâm Dung sùng nịch mắng yêu con gái.

Lúc gần trưa Lãnh Nghị mới trở lại, Lâm Dung thì đang bận bịu trong bếp, là Lâm Y mở cửa cho hân. Cô chỉ liếc mắt nhìn hân một cái rồi xoay lưng đi về phía sofa ngồi xuống, tiếp tục xem tivi.

Lãnh Nghị đóng cửa lại rồi đi theo vào phòng khách, nhìn thấy Lâm Y đang ngồi nơi sofa, hân mỉm cười: 'Y Y, hành lý của em thu dọn xong chưa?'

'Chưa!' Cô gái kia vẫn không thèm nhìn hân, lạnh nhạt đáp lời.

'Vậy anh giúp em thu dọn nhé ...' Nhưng cô gái kia giống như không nghe thấy vậy, chỉ mãi mê xem tivi, khéo môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên, hân bước nhanh về phía phòng ngủ của cô.

'Này, tôi không cần anh thu dọn ...' Lâm Y cả kinh vội nhảy xuống sofa, chạy theo người đàn ông ... Xem như tôi phục anh rồi! Lâm Y cắn môi, vừa dọn hành lý vừa lầu bầu ... Lãnh Nghị thì nhàn nhã ngồi xem tivi nơi phòng khách, nụ cười vẫn giữ nguyên trên môi...

Ăn cơm trưa xong, nghỉ ngơi một lát rồi Lãnh Nghị và Lãnh Nghị chuẩn bị trở về thành phố H, Lâm Dung tiễn hai người xuống lầu, bà vừa đi vừa dặn dò con gái: 'Y Y, đừng quá bướng bỉnh đó, phải biết tự chăm sóc cho mình, đừng để mẹ lo lắng ...'

'Dạ, con biết rồi. Mẹ, yên tâm đi, con ở đó rất tốt ...' Mắt Lâm Y hồng hồng, giọng nói có chút nghẹn ngào, từ nhỏ đến lớn cô và mẹ nương tựa lẫn nhau, mỗi lần hai mẹ con chia tay cô đều bịn rịn không nổi, nhưng có một chuyện mãi cô vẫn không hiểu được chính là vì sao mẹ lại không chịu đến thành phố H cùng cô ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Bồi Đáp (1)

Lãnh Nghị khoác tay lên vai Lâm Y, cô không phản kháng, để mặc hân ôm, cô biết như vậy mẹ sẽ yên tâm hơn; quả nhiên lúc này khéo môi Lâm Dung mới lộ ra nụ cười an ủi: 'Lãnh Nghị, nhớ phải đối xử tốt với Y Y!'

'Dạ, di yên tâm, con nhất định sẽ!' Lãnh Nghị nói một cách quả quyết.

Nơi cửa khu nhà đã có hai chiếc xe chờ sẵn, nhìn thấy ba người bước xuống lập tức có người tiến đến đón lấy hành lý trong tay Lãnh Nghị cho vào trong cốp xe rồi mở cửa đợi Lãnh Nghị lên xe.

Lâm Dung kinh ngạc nhìn mọi thứ trước mắt, bà biết chiếc xe màu đen này giá trị thế nào ...

Lúc này Lãnh Nghị và Lâm Y đã ngồi vào xe, Lâm Y hai mắt đỏ hoe vẫy tay chào tạm biệt mẹ, Lãnh Nghị cũng gật đầu chào bà rồi hai chiếc xe một trước một sau chậm rãi rời khỏi khu nhà nhỏ ...

Nhìn theo cho đến khi không còn thấy bóng chiếc xe Lâm Dung mới chậm rãi đi vào, trong mắt bà tràn đầy nghi hoặc, Lãnh Nghị này xem ra không giống với loại viên chức làm công ăn lương ở công ty ...

Buổi chiều, Lâm Dung đang ngồi trong nhà thì nghe chuông cửa reo lên, bà vội chạy đến mở cửa, đứng trước cửa là một người trẻ tuổi mặc Tây trang bánh bao, thấy Lâm Dung, anh ta lễ phép cúi chào: 'Xin hỏi bà là Lâm Dung phải không ạ?'

'Phải! Anh là ...' Lâm Dung nghi hoặc nhìn người thanh niên ngoài cửa.

'Bà Lâm, xin chào. Tôi là giám đốc Hà của công ty địa ốc XX.' Đối phương nói chuyện hết sức lễ độ, 'Chuyện là thế này, sáng hôm nay Lãnh tiên sinh có mua của chúng tôi một căn biệt thự, yêu cầu chúng tôi buổi chiều làm xong thủ tục thì đưa hồ sơ và chìa khóa đến cho bà ...'

'Lãnh tiên sinh? Biệt thự?' Lâm Dung chau mày, ngạc nhiên hỏi.

'Phải đó, bà Lâm, là Lãnh Nghị tiên sinh!' Giám đốc Hà tươi cười trả lời rồi lấy từ trong cặp ra một xâu chìa khóa và một xấp văn kiện dày, đưa cho Lâm Dung. 'Đây là chìa khóa của căn biệt thự, trong túi văn kiện này là giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà và đất cùng hợp đồng mua bán ... xin bà kiểm tra rồi thu nhận ... Nếu như không có vấn đề gì nữa, xin vui lòng ký tên vào biên bản này ...'

Thì ra là Lãnh Nghị! Lâm Dung thoáng giật mình, xem ra Lãnh Nghị đó đúng không phải là nhân viên công chức. Bà do dự một chút rồi nhìn người thanh niên kia: 'Giám đốc Hà, tôi không cần căn biệt thự đó, có thể trả lại không?'

'Xin lỗi bà Lâm, không thể trả ...' Anh ta nhìn sắc mặt Lâm Dung rồi mỉm cười bồi thêm một câu: 'Lãnh tiên sinh đã thanh toán hết các chi phí ... kể cả chi phí quản lý về sau anh ta cũng đã cho chúng tôi số tài khoản, sau này trực tiếp trừ vào đó ...'

Đóng cửa lại, Lâm Dung nhìn xâu chìa khóa trên tay, suy nghĩ một lúc rồi đặt nó lên bàn, lại lấy giấy chứng nhận quyền sở hữu căn nhà trong túi văn kiện ra, phía trên ghi tên chủ hộ rõ ràng là "Lâm Dung"!

Trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi bà đi đến sofa, cầm điện thoại lên ...

Trong xe, Lâm Y giẫy bàn tay đang định khoác lên eo mình của Lãnh Nghị ra, ngồi dịch sát ra ngoài cửa, cách hẵn thật xa, cười lạnh: 'Lãnh tổng, tôi chỉ thuận tiện đi nhờ xe của anh thôi ... chỉ là muốn mẹ tôi không lo lắng thôi, không có ý gì khác!'

Mắt Lãnh Nghị nhìn cô chăm chăm, khóe môi nhẹ câu lên, hẵn tốt tính không so đo cùng cô: 'Được được được, chỉ đi nhờ xe thôi, em ngồi dựa vào ghế nghỉ ngơi một lát đi, ừ, cách thành phố H còn xa lắm!'

Hàng mi dài của Lâm Y khẽ chớp động, mím chặt môi, hừm, tôi không nghỉ ngơi đây! Cô ngoảnh đầu về phía cửa sổ, nhìn cây cối, nhà cửa lướt qua tầm mắt ...

Chuyến đi buồn tẻ, trong khoang xe yên tĩnh rớt cuộc vẫn khiến Lâm Y nhin không được con buồn ngủ, cô từ từ dựa người vào lưng ghế, nhắm mắt ngủ ngon lành ...

Lãnh Nghị mím môi cười thầm, hẵn lặng lẽ chỉnh điện thoại vào chế độ rung, nhẹ nhàng kéo cô gái để cô nằm được thoải mái, đầu gối lên đùi hẵn ...

Xe chạy đến ngoại ô thành phố H, Lâm Y vẫn thoải mái gối đầu lên đùi Lãnh Nghị ngủ say sưa, đột nhiên một tràng tiếng chuông điện thoại vang lên, Lâm Y hé đôi mắt nhấp nhem, vừa xoay người thì nhìn thấy gương mặt tuần tú tươi cười kia, đôi mắt đen thâm thúy kia, cô thoáng ngẩn người, đầu óc lập tức tỉnh táo lại, vội vàng ngồi dậy.

Trên tay Lãnh Nghị đã cầm điện thoại của cô, hẵn đưa đến trước mặt Lâm Y: 'Điện thoại của mẹ em!'

Lâm Y liếc hẵn một cái, giật lấy rồi ấn nút nhận, giọng ngọt ngào gọi: 'Mẹ ...'

Đầu bên kia truyền đến giọng nói của Lâm Dung, bà nói gì đó một lúc thì gương mặt tươi cười của Lâm Y dần trở thành kinh ngạc, cô ngoảnh đầu nhìn Lãnh Nghị, Lãnh Nghị cũng đang nhìn cô. Lâm Y thu hồi tầm mắt, thì thầm qua điện thoại: 'Mẹ ... chuyện này ... con không biết ...'

'Ồ ... được!' Lâm Y đáp lời rồi xoay về phía Lãnh Nghị đưa điện thoại cho hẵn, 'Mẹ tôi muốn nói chuyện với anh ...'

Lãnh Nghị đón lấy điện thoại, 'Đi à ... phải đó ... khu nhà đi đang ở đã cũ rồi, căn biệt thự đó ở trong nội thành, hoàn cảnh rất tốt ... đi cứ đến ở thử rồi nói sau ...'

Lãnh Nghị ngắt điện thoại, trả lại cho Lâm Y, Lâm Y vẫn nhìn hẵn chăm chăm, một lúc sau mới thấp giọng nói: 'Mẹ tôi sẽ không đến ở nhà của anh đâu!'

'Y Y, đừng phân rõ ràng với anh vậy ... bên đó hoàn cảnh tốt hơn!' Lãnh Nghị nhàn nhạt bồi thêm một câu: 'Chẳng lẽ em không muốn mẹ em ở thoải mái hơn một chút sao?'

Lâm Y cắn môi, ngoảnh đầu về phía cửa sổ xe, đáy mắt một mảnh mông lung, một lúc sau mới nói: 'Dù sao chúng tôi cũng sẽ không ở nhà của anh! Mẹ nói bà sẽ nhanh chóng gửi lại giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà và những giấy tờ liên quan cho anh!'

Lâm Y cắn môi, ngoảnh đầu về phía cửa sổ xe, đáy mắt một mảnh mông lung, một lúc sau mới nói: 'Dù sao chúng tôi cũng sẽ không ở nhà của anh! Mẹ nói bà sẽ nhanh chóng gửi lại giấy chứng nhận quyền sở hữu nhà và những giấy tờ liên quan cho anh!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần cười một cách bất đắc dĩ: 'Cứ coi như là anh cho nhà em ở nhờ, có được không?'

'Không!' Thái độ của Lâm Y cũng kiên quyết như Lâm Dung ...

Khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên, tính tình quật cường của hai mẹ con Lâm Y hần hiểu rất rõ nên không nói gì nữa, khoang xe lần nữa rơi vào yên lặng ...

Rốt cuộc xe cũng chạy vào nội thành, lúc này thành phố đã lên đèn, nhìn thành phố chìm dưới ánh đèn muôn màu ngoài cửa sổ, trong đầu Lâm Y có chút trống rỗng, đây là thành phố đông đúc phồn hoa, vừa quen thuộc lại có chút xa lạ, cô cứ có cảm giác mình chỉ là một linh hồn phiêu bạt cô độc ở đây ...

Đang lúc suy nghĩ mông lung thì xe đã dừng lại, bên tai truyền đến tiếng của Lãnh Nghị: 'Xuống xe, ăn cơm!' Lâm Y không nói gì, máy móc theo hần xuống xe, ngẩng đầu lên nhìn thấy trước mắt là một nhà hàng sang trọng tráng lệ, cô ngừng bước chân.

Chừng như cảm nhận được cô gái không bước cùng mình, Lãnh Nghị cũng dừng lại ngoảnh đầu nhìn cô, thoáng suy nghĩ một giây rồi quay trở lại, vươn tay nắm lấy tay Lâm Y, giọng thật nhu hòa: 'Đi thôi, ăn cơm!'

Nhìn bàn tay to đang kéo tay mình, một cảm giác gắn bó ý lại chợt dâng lên trong lòng, ở thành phố đông đúc mà xa lạ này, thực ra cô rất cần một đôi tay, nắm chặt cô không buông thế này ...

Trên bàn ăn Lâm Y chỉ cúi đầu cắm cúi ăn cơm, Lãnh Nghị thì chỉ lo nhìn cô, khóe môi hần nhẹ câu lên, rất tự nhiên gấp thức ăn cho cô, 'Y Y, ngày mai anh phải đi Geneva một chuyến, có một cuộc họp rất quan trọng không thể trì hoãn nữa ... chắc là phải đi ba bốn ngày ... anh sẽ về qua những ngày cuối tuần cùng em...'

'Ân ...' Lâm Y không ngẩng đầu, chỉ nhàn nhạt hàm hồ đáp lời nhưng trong lòng lại thầm cao hứng, Lãnh Nghị đi công tác thật là đúng thời điểm, cô cần chút thời gian để điều chỉnh cảm xúc, hoặc là cô có thể trốn hần lần nữa, cho hần lo lắng một chút cũng tốt ...

Nhưng câu tiếp theo Lãnh Nghị nói liền khiến cô không vui nổi nữa: 'Mấy ngày anh không có ở đây anh sẽ để Tiểu Vương theo em...' Thấy Lâm Y vụt ngẩng đầu nhìn mình, ánh mắt đầy kinh ngạc, Lãnh Nghị bình thản cười nói: 'Ồ ... em đừng hiểu lầm, anh chỉ là muốn hần theo bảo vệ em, không hề có ý gì khác ...'

'Tôi không cần vệ sĩ ...' Lâm Y thoáng chau mày cự tuyệt, cô nhìn ánh mắt đầy ý cười của Lãnh Nghị, lầu bầu bồi thêm một câu: 'Tôi cũng không phải là xã hội đen, cần gì người bảo vệ ...'

'Sao lại không cần chứ?' Lãnh Nghị rất điềm tĩnh đáp lời, 'Lần trước không phải em đã bị bắt cóc rồi sao?' Đương nhiên là trong lòng hần hiểu rõ, hần không chỉ bởi vì lý do này, nguyên nhân thực sự là vì hần lo lắng Lâm Y sẽ "mất tích" lần nữa!

Ừm ... nói ra hình như đúng là vậy! Lâm Y nhất thời không biết trả lời thế nào, lại nhớ đến lúc đó Lãnh Nghị vì cứu cô mà bất chấp nguy hiểm để lộ mặt thật ... Hàng mi dài của Lâm Y khẽ chớp, không nói lời nào nữa ...

Lãnh Nghị mỉm môi cười thầm ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Bồi Đáp (2)

Một tuần này trời qua thật bình yên, Lâm Y gần như chỉ di chuyển giữa hai điểm, mỗi ngày đều là trường học về ký túc xá, lại từ ký túc xá đến trường học ...

Cô gần như không có hứng thú đi bất kỳ đâu, cự tuyệt hết các hoạt động và cuộc hẹn khác, thực ra cũng không ai dám hẹn cô bởi vì bây giờ sau lưng cô luôn có anh chàng đẹp trai cao lớn như một cái bóng theo sát, đương nhiên là trừ những lúc đi ngủ, đi vệ sinh ...

Mỗi ngày trước khi lên lớp hần sẽ đợi ở dưới lầu ký túc xá sau đó cùng cô đến trường, theo cô vào văn phòng ngồi, cùng cô đến nhà ăn ăn cơm rồi theo cô về nhà, đợi đến khi Lâm Y tắt đèn đi ngủ thì hần mới rời đi, không biết là đi đâu ...

Các đồng nghiệp rất ngạc nhiên khi thấy có anh chàng luôn theo sát bên cô đi làm tan sở, hôm đó nhân lúc rảnh rỗi giáo sư Hồ ngồi nói chuyện phiếm, tò mò hỏi Lâm Y: 'Lâm Y, cái đó ... anh chàng đó là ai vậy? Sao mỗi ngày đều đi theo cô vậy?'

'Khụ khụ ... đó là ... em họ tôi ... ừmm ... vừa tốt nghiệp đại học còn chưa tìm được việc làm nên bám theo tôi giết thời gian mà ...' Lâm Y vòng vo tìm một lời nói dối.

Lời này vừa khéo để Tiểu Vương đang đứng ngoài cửa hút thuốc nghe được thế là từ đó về sau hắn rất thông minh tự xưng là em họ của Lâm Y vì thế rất quang minh chính đại, đường hoàng theo sau lưng cô ...

Lâm Y rốt cuộc không còn gì để nói ...

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, Lâm Y không cần nhìn cũng biết là ai, bây giờ Lãnh Nghị mỗi ngày chỉ cần rảnh rỗi là sẽ điện thoại cho cô. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng cầm lấy điện thoại, quả nhiên là hắn. Lâm Y bĩu môi, vẫn như trước quyết đoán ấn phím từ chối, hừm, cho một người sống sờ sờ theo sát cô cả ngày rồi, suốt ngày còn gọi điện thoại làm gì, không tiếp!

Điện thoại không nghe thì tin nhắn liền gửi đến, Lâm Y rầu rĩ cầm điện thoại lên, vốn nghĩ không xem cứ thế xóa đi nhưng ngón tay lại không chịu nghe theo suy nghĩ mà ấn mở ra, lén lút nhìn xem rồi mới đặt xuống ...

Hành động luôn có thể lạnh lùng cự tuyệt nhưng trái tim thì không có cách nào lừa gạt chính mình, một nỗi nhớ nhưng không thể không chế ngự lẽ lan tràn trong lòng khiến Lâm Y khổ não không thôi, cứ như vậy tha thứ cho Lãnh Nghị sao? Có chút không cam lòng ...

Rất nhanh đã đến thứ sáu, Lâm Y nhìn quyền lịch treo tường, mây hơi chau lại, người kia nói ba, bốn ngày sẽ trở lại, hôm nay đã là ngày thứ năm rồi sao vẫn chưa thấy người đâu? Lâm Y ngoảnh đầu nhìn Tiểu Vương đang ngồi bên cạnh xem báo, muốn nói lại thôi. Không được! Hối anh ta thì ngại lắm ... ừm, quyết không thể cúi đầu!

Lúc này tiếng chuông báo chuẩn bị lên lớp vang lên, Lâm Y cầm sách vở lên, bước nhanh về phía phòng học ...

Lâm Y vừa bước vào lớp thì cũng như mọi ngày, phòng học lập tức yên lặng trở lại, thích cô giáo xinh đẹp lên lớp, đây là điều bí mật trong lòng các học sinh, ai cũng không nói ra, dù là những nam sinh nghịch ngợm nhất lúc này cũng ngồi yên lặng nhìn Lâm Y ...

Lâm Y cười cười, lúc cô khổ sở nhất, cô đơn nhất cô luôn có thể tìm được niềm an ủi từ các học sinh của mình ...

Đang lúc chuẩn bị giảng bài thì nơi hành lang yên tĩnh chợt vang lên một tràng tiếng bước chân sau đó gương mặt tươi cười của Uông Linh xuất hiện nơi cửa sổ, sau lưng bà là một bóng người cao lớn đỉnh đạc...

Lâm Y ngẩn người, tầm mắt đông cứng nơi khung cửa sổ, vừa hay bắt gặp đôi mắt đen thâm thúy đang nhìn mình, trong đôi mắt đó rõ ràng tràn đầy ý cười, gương mặt tươi tắn khiến người ta không dám nhìn nhiều kia ... trái tim Lâm Y đập thình thịch như muốn vọt khỏi lồng ngực. Lãnh Nghị! Hắn đã trở về rồi sao? Trở về từ lúc nào?

Ánh mắt các sinh viên không hẹn mà cùng nhìn ra ngoài cửa sổ sau đó là tiếng kêu khê của các nữ sinh viên ...

Uông Linh lúc này đã xuất hiện nơi cửa phòng học, bà mỉm cười nhìn Lâm Y đang kinh ngạc và các sinh viên đang kích động ra hiệu im lặng rồi lên tiếng: 'Hôm nay Lãnh tổng rút ra chút thời gian đi kiểm tra hoàn cảnh và chất lượng dạy học, mọi người cứ tiếp tục lên lớp ...'

Ánh mắt Lâm Y không tự chủ được xoáy về phía Lãnh Nghị sau lưng Uông Linh, trên mặt Lãnh Nghị vẫn là vẻ lãnh liệt và ngạo khí như mọi ngày, vết trầy trên cổ đã đóng vảy thành một màu tím sẫm, đã bóc mại nhưng rõ ràng vẫn còn lưu lại vết tích ... Tim Lâm Y đập mạnh, mặt thoáng đỏ bừng, chợt dạ thu hồi tầm mắt. Hôm đó cô cầu hắn nặng vậy sao? Xem ra mấy ngày nay chắc chắn đã gọi lên rất nhiều sự liên tưởng ...

Thấy gương mặt Lâm Y thoáng đỏ, né tránh ánh mắt hắn, trên gương mặt lạnh lùng của Lãnh Nghị xẹt qua một chút ý cười, giọng nói trầm ấm đầy từ tính mẽ người nhàn nhạt vang lên: 'Tôi muốn dự thính một tiết học của giáo sư Lâm Y!'

'A!' Lâm Y suýt nữa ngã đi, phải vội chống tay lên bục giảng, trừng mắt nhìn Lãnh Nghị.

'Yeah!' Trong phòng học các nữ sinh viên hoan hô thật lớn, sau đó là tiếng vỗ tay hào hứng.

Uông Linh cũng ngẩn người nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, bà vội nói: 'Được được, tôi lập tức kêu người dọn bàn ghế qua ...' Nói rồi bà vội bước ra chỉ huy người chuyển bàn, ghế, lấy nước, lấy ly ...

'Ngồi Mỹ, cô đi giúp Hiệu trưởng Uông một chút!' Giọng Lãnh Nghị rất bình đạm dạn dỏ Ngải Mỹ đang đứng bên cạnh nhưng mắt vẫn ghim trên người Lâm Y.

'Được!' Ngải Mỹ rất hiểu chuyện vội rời khỏi phòng học.

Hai tay Lãnh Nghị cắm vào túi quần, thân hình cao lớn chậm rãi bước đến gần Lâm Y vẫn đang sững sờ đứng nơi bục giảng, trước mấy chục ánh mắt quan sát, đầu Lâm Y vẫn kêu ong ong, khăn trương đến sắp té xù, cô phải bấu mạnh vào bục giảng, đến mức khớp ngón tay trở nên trắng bệch, người đàn ông này ... sẽ không làm ra chuyện khác người gì nữa chứ?

'Lãnh ... Lãnh tổng ...' Giọng Lâm Y bởi vì khẩn trương mà trở nên lắp bắp, trên mặt là nụ cười cứng ngắc, 'Đây ... là lớp học ...' Cô nhẹ giọng nhắc nhở người đàn ông khó lòng trước mặt.

'Ừmm ...' Lãnh Nghị mỉm cười, đôi mắt sắc bén quét một vòng quanh lớp học, hần chậm rãi xoay người đối mặt với Lâm Y, 'Giáo sư Lâm, tôi muốn hỏi cô một vấn đề!'

Lâm Y mím cánh môi, đôi mắt đen trong suốt nhìn hắn, không nói tiếng nào, cô không biết hắn đang định làm gì, chỉ thấy người đàn ông lại mỉm cười nói tiếp: 'Trung Quốc thời cổ đại, không thể gọi điện thoại, không thể gửi tin nhắn vậy nam với nữ làm sao hò hẹn được?'

Các sinh viên trong lớp đều bật cười lớn, có nữ sinh viên lớn mật đáp: 'Lãnh tổng, Trung quốc thời cổ đại nam nữ thọ thọ bất thân, không thể hẹn hò!'

'Ồ ...' Lãnh Nghị như bưng bình tĩnh, lại hỏi, 'Vậy trong "Tây Vương Ký", Trương Sinh và Thôi Oanh Oanh làm thế nào hẹn hò?'

Tiếng cười lại vang khắp phòng học, xen lẫn trong tiếng cười là tiếng một nam sinh: 'Ồ sau vườn hoa, trèo tường mà đi ...' Mặt Lâm Y đỏ đến mang tai, giờ cô đã hiểu, Lãnh Nghị là ám thị chuyện cô không chịu nghe điện thoại, không trả lời tin nhắn của hắn.

'Lãnh tổng ...' Trong tiếng bàn tán xôn xao của các sinh viên, Lâm Y thấp giọng thương lượng: 'Vấn đề này có thể đợi đến sau khi tan học tôi lại trả lời ngài được không?'

Lúc này một nhóm người của Uông Linh đã mang bàn ghế cùng các vật phẩm khác vào phòng học, Lãnh Nghị liếc nhìn gương mặt bối rối của Lâm Y, rút cuộc câu môi cười, khe khẽ phun ra mấy chữ: 'Mười hai giờ, công trường!'

'Ấn ...' Lâm Y vội vã nhỏ giọng đáp lời.

Lãnh Nghị hải lòng nhấc tay xem đồng hồ rồi xoay người một đám người đang loay hoay thu xếp phía sau phòng học, nói: 'Thôi đi, tôi còn có việc, không dự giờ nữa!' Nói rồi bóng dáng cao lớn ấy bước ra khỏi cửa, người trong phòng học ai nấy đều sững sốt nhưng liền hoàn hồn lại, một đám người vội dọn những thứ vừa mang đến, haizz, người có tiền sao lại thế này! Thật quá đáng ...

Ngay lúc Lãnh Nghị vừa bước chân ra khỏi phòng học thì một nữ sinh viên vẻ mặt thất vọng rút cuộc thốt lên: 'Haizz, Lãnh tổng, vết thương trên cổ ngài là bị ai cắn?' Vấn đề này cô ghen trong lòng nảy giờ, rất khó chịu!

Trong phòng học chợt im bất, tất cả mọi người trong phòng đều im lặng nhìn Lãnh Nghị, hình như ai nấy đều rất muốn biết đáp án của câu hỏi này, chỉ là không dám hỏi! Cho dù biết rõ Lãnh Nghị sẽ không nói nhưng ai nấy cũng rất chờ mong xem hắn sẽ trả lời thế nào.

Mặt Lâm Y vừa đỏ vừa nóng rực, ánh mắt Ngải Mỹ lặng lẽ quét qua gương mặt đỏ bừng của cô, trong căn phòng này có lẽ chỉ có cô biết rõ chuyện gì xảy ra ... Uông Linh thì dùng ánh mắt hoài nghi nhìn qua Lâm Y.

Tay Lãnh Nghị lướt qua vết trầy nơi cổ, khoe môi nhẹ câu lên nhưng giọng rất thần nhiên: 'Lúc trèo tường ở sau vườn hoa, bị cào trúng ...'

'Hô hô ...' Lại một trận cười vang dội phòng học, đôi chân dài của Lãnh Nghị đã bước ra khỏi cửa, phía sau một đám người ghen cười theo sát, Lâm Y chỉ có thể ngượng ngùng cười.

'Lãnh tổng, ta yêu ngài ...' Giọng cao cao của các nữ sinh viên nối tiếp nhau, trong phòng học một mảnh hỗn loạn ...

Lâm Y ăn vội ăn vàng mấy ngụm cơm, mười hai giờ đúng cô ngoan ngoãn đi ra công trường, bãi đỗ xe chành chéch công trường, Lamborghini cùng chú Ngô sớm đã đợi ở đó. Lâm Y xoay người nhìn một vòng xung quanh, nhìn quanh thấy không có ai, yên tâm cô vội mở cửa ngồi vào, xe vọt đi như làn khói.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Bồi Đáp (3)

'Chú Ngô, đi đâu vậy?' Trong xe Lâm Y nhẹ giọng hỏi.

'Sân bay!' Chú Ngô cười hiền hòa, 'Lâm tiểu thư, Lãnh tổng đang đợi cô ở đó!'

'Sân bay?' Lâm Y kinh ngạc kêu lên, có chút lắp bắp, 'Vì ... vì sao lại đi sân bay?'

'Tôi không biết!' Chú Ngô chỉ cười.

'Tôi không đi! Chú Ngô, có thể ngừng xe được không?' Lâm Y nhú chặt đôi mày thanh tú.

'Không được đâu Lâm tiểu thư, cô đừng làm khó tôi!' Chú Ngô nói rất khẩn thiết.

'...'

Lamborghini đỗ lại nơi một lối đi dành riêng nơi sân bay, lập tức có một người áo đen đến giúp Lâm Y mở cửa xe, Lâm Y nhận ra, anh ta là một trong những vệ sĩ của Lãnh Nghị.

'Lâm tiểu thư, xin mời!' Nhìn theo hướng tay chỉ của người áo đen, Lâm Y nhìn thấy một chiếc Rolls-Royce màu đen, thôi đành, đến đâu tính đến đâu vậy, hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp, cất bước đi về phía chiếc xe kia ...

Vệ sĩ vừa mở cửa Lâm Y đã nhìn thấy Lãnh Nghị đang ngồi tựa vào băng ghế rộng rãi thoải mái sau xe, trên người hắn là một bộ trang phục đạo phố màu xám, áo trong màu đen, ánh mắt tràn đầy ý cười nhìn Lâm Y.

'Đi đâu?' Lâm Y nhìn hắn, bất an hỏi nhưng không hề có ý lên xe.

Lãnh Nghị không trả lời cô, khoe môi hắn nhẹ câu lên, vươn tay tóm lấy cô gái đang do dự chần chừ kéo vào, Lâm Y bị kéo cả người loạng choạng, chân đứng không vững nhào vào trong xe, thân thể lập tức bị giữ chặt trong ngực Lãnh Nghị, một tay hắn giữ chặt sau ót cô, bắt buộc cô đối mặt với hắn, sóng mũi cao thẳng của hắn cọ vào mũi cô.

Cô gái hoảng hốt đẩy gương mặt tuần tú kia ra, tức giận nói: 'Ai cho phép anh đến trường học của tôi?'

Khoe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, ngay cả giọng nói cũng đầy ý cười: 'Ai bảo em không nghe điện thoại, không trả lời tin nhắn của anh?'

'Anh phải một người sống sờ sờ từ sáng đến tối theo sát bên tôi rồi, còn lo lắng cái gì nữa?' Cô gái vừa nghĩ đến chuyện này liền tức tối vô cùng.

'Đó là hai chuyện khác nhau ... Y Y, sau này nếu như em còn dám né tránh anh, không nghe điện thoại của anh, mỗi ngày anh sẽ đến trường của em, nghe em giảng bài, để tất cả người của trường đại học H đều biết em là người phụ nữ của anh, àn?' Người đàn ông bắt đầu chơi trò mèo vờn chuột, bàn tay đang ôm cô gái bắt đầu siết chặt, cánh môi kia áp lên gương mặt nhỏ nhắn của cô gái, về mặt trên tức.

'Anh gạt tôi lâu như vậy, món nợ này tính thế nào?' Lâm Y nhìn gương mặt tươi cười đang phóng đại trước mắt mình, áo não nói.

Khoe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười, 'Ngoại trừ rời khỏi anh, còn lại những thứ khác, em muốn sao cũng được!'

'Được!' Khoe môi Lâm Y dần dần câu lên một nụ cười, 'Điều tôi muốn bây giờ là xuống xe!'

'Ừ, được, anh sẽ để em xuống xe, có điều ... không phải bây giờ ...' Khoe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, giọng cũng càng lúc càng nhỏ mà đôi môi với những đường nét rõ ràng kia trực tiếp áp xuống đôi môi anh đào của cô.

'Ồ ...' Lâm Y giãy dụa không ngừng, đáng chết, phía trước còn có lái xe kia!

Nhưng sau gáy bị tay Lãnh Nghị giữ chặt, Lâm Y có muốn giãy dụa cũng không làm gì được chỉ đành để mặc cho đôi môi cường thế kia ngấu nghiến môi cô, hô hấp đã bắt đầu có chút khó khăn, trong khoang xe lẳng đàng bầu không khí ám muội, thân thể cứng đờ của Lâm Y dần mềm nhũn, yếu ớt tựa vào ngực của Lãnh Nghị.

Lãnh Nghị chừng như rất hài lòng khi thấy thân thể cô gái mềm đi, hắn lưu luyến rời khỏi môi cô, nghe tiếng thở có chút hào hển của cô, nhìn thấy gương mặt ửng đỏ của cô, đôi cánh môi bị hắn cường thế đoạt lấy kiều diễm ướt át ...

Một nơi nào đó trên người lập tức có phản ứng, hắn nhắm mắt lại tận lực khống chế bản thân, cúi đầu cắn nhẹ vành tai cô gái: 'Đây coi như là sự trừng phạt cho hành vi của em mấy ngày nay, nếu như sau này còn cố tình né tránh anh thì không đơn giản như vậy đâu ...' Mấy chữ sau cùng nói rất nhẹ, giọng nói mang theo vô hạn ái muội, Lâm Y vừa nghe mặt đã nóng rực lên ...

Lãnh Nghị lúc này mới ngược lên nhìn tài xế ra lệnh: 'Đi!' Chiếc xe chạy thẳng vào đường thông đạo dành riêng, trực tiếp chạy vào sân bay.

'Chúng ta đi đâu đây?' Lâm Y nhìn ra cửa sổ, thấy những chiếc máy bay xếp hàng, kinh ngạc kêu: 'Tôi... tôi không có đem chứng minh, không có hộ chiếu, không đi được đâu ...' Lãnh Nghị mặc kệ cô, chỉ lo giữ cô trong lòng, Lâm Y chỉ đành dùng giọng thương lượng: 'Hay là ... Lãnh Nghị, tôi trở về lấy giấy tờ trước?'

Lúc này Lãnh Nghị mới câu môi cười: 'Không cần đâu, không có thì không có!'

Đang nói chuyện thì xe dừng lại, vệ sĩ từ chiếc xe phía trước vội chạy đến mở cửa, Lãnh Nghị kéo tay Lâm Y cùng bước ra.

Xe ngừng trước một chiếc máy bay tư nhân, thang của chiếc máy bay đã được hạ xuống, Lãnh Nghị giữ chặt cổ tay Lâm Y như sợ cô chạy trốn vậy, kéo cô bước nhanh về phía chiếc thang, Lâm Y chỉ đành bước thấp bước cao chạy theo.

Đây là máy bay tư nhân của Lãnh Nghị, mấy vệ sĩ thì ngồi ở phía trước, khoang sau thì chẳng khác nào một phòng trong khách sạn năm sao, có giường, có sofa, có bàn, có toilet ... không thiếu thứ gì.

Đi vào khoang sau Lãnh Nghị mới buông tay Lâm Y ra, Lâm Y xoa xoa cổ tay bị kéo đau, đánh giá cabin xa hoa này một chút rồi mới nghi hoặc hỏi:

'Rốt cuộc anh định đưa em đi đâu?'

Lãnh Nghị cời áo vest ném lên sofa, thân hình cao lớn ép về phía cô gái, tay lại vươn ra kéo cô vào ngực mình: 'Muốn đem em đi ra ngoài nghỉ cuối tuần. Em muốn đi chỗ nào?'

Nghỉ cuối tuần? Lâm Y nhớ lại, trước khi hắn đi công tác có nói muốn cùng cô qua những ngày cuối tuần! Mắt cô lóe lên, ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn mĩ của người đàn ông, 'Tôi không muốn đi đâu cả!'

'Ừm, vậy cứ nghe theo anh là được!' Khóe môi Lãnh Nghị câu lên, 'Máy bay phải bay thêm bốn tiếng nữa mới đến nơi, hiện giờ, hai chúng ta nghỉ ngơi một lát!' Hắn không cho cô phản trần, trực tiếp bế lên ném lên giường, chính mình cũng nằm xuống sát bên cạnh cô, một tay duỗi ra khoác lên eo cô: 'Ngủ trưa!', những động tác này làm thật liền mạch, lưu loát.

Máy bay rất nhanh rời khỏi đường băng, bay vào không trung ...

Rõ ràng chuyện đã không thể thay đổi được, Lâm Y cũng đành chịu, cô đẩy Lãnh Nghị ra: 'Anh đến sofa mà ngủ!'

'Không!' Lần này Lãnh Nghị trả lời rất dứt khoát rõ ràng.

Haizz, tóm lại ... cô vĩnh viễn cũng không phải đối thủ của người đàn ông này, Lâm Y áo não nghĩ. Cô chưa từng thắng hắn lần nào, từ đầu đến giờ đều bị hắn đùa bỡn! Lãnh Nghị chính là có bản lĩnh này! Lâm Y càng nghĩ càng nản lòng, thôi đành chiến vậy ... Cô xoay lưng về phía Lãnh Nghị, nhắm mắt lại không thèm để ý đến hắn nữa.

Máy bay cứ tiếp tục bay, hai người đều im lặng nhưng bầu không khí yên tĩnh này chẳng duy trì được bao lâu, bàn tay đang khoác lên eo cô gái bắt đầu không an phận, nhẹ nhàng vuốt ve nơi eo cô ...

Lâm Y nhin, cứ coi như ngủ rồi, không biết! Nhưng bàn tay kia càng lúc càng quá phận, được voi lại đòi tiên, lướt qua eo, trườn lên bụng, lại tiếp tục hướng lên trên ... Lâm Y rốt cuộc nhin đến không thể nhin được nữa, cô đưa tay giữ lấy bàn tay kia, tức giận nói: 'Đừng nhúc nhích!'

'Ừ!' Lãnh Nghị như rất nghe lời, lập tức ngừng hành động công kích, bàn tay kia dán tại phần eo mảnh khảnh của Lâm Y ...

Nhưng tiếp đó đôi môi lại bắt đầu không an phận, đầu tiên là nhẹ phất qua mái tóc đen nhánh của cô gái, tiếp đó rơi xuống bên tai, nhẹ nhẹ cắn lấy vành tai cô, hơi thở nóng rực phất qua cổ cô, nheo nhừ, khiến cô gái nhin không được rụt cổ lại, suýt nữa là cười ra tiếng.

Cô gái cố nhin cười, giả vờ xụ mặt xuống, xoay người lại, tay chộp về phía mặt người đàn ông: 'Mặt của anh cách xa tôi ra một chút, bằng không bị cào rách thì đừng trách! Ừm, giống như cô anh vậy đó!'

Nhưng đôi tay đã bị người đàn ông giữ lấy, ghim ở sau lưng, thuận thế ôm chặt cô gái vào lòng, để mặt cô găt gao đối mặt với mình, giọng thật ái muội: 'Y Y ... hay là đổi cấu thành cần có được không? Ờ ... anh thích em cần anh ... bất kể cần chỗ nào cũng được ...'

'Anh ...' Lâm Y chỉ nói được một tiếng rồi không nói được nữa, mặt cô đã đỏ đến mang tai.

Biểu hiện ngượng ngùng cùng hờn dỗi này khiến tim Lãnh Nghị đập càng nhanh, ngọn lửa nơi bụng cũng bùng bùng bốc lên, sóng mũi cao thẳng của hắn cọ nơi mũi cô, mắt nhin cô chăm chăm, trong đôi mắt đó, nhu tình cùng dục vọng đều nhin thấy rất rõ ràng ...

'Y Y, anh yêu em!' Đôi môi với những đường nét rõ ràng kia không kìm lòng được thốt ra mấy chữ ...

Thân thể Lâm Y run lên, khoang máy bay trong chớp mắt thật yên tĩnh, bầu không khí như ngưng đọng lại thành một loại cảm xúc không đồng dạng, chỉ có bốn mắt nhin nhau lắng đọng ... Đây là lần đầu tiên Lãnh Nghị nói ba chữ kia với cô! Trước đây câu mà hắn luôn nói với cô chỉ là "Anh thích em!" mà thôi.

Thích và yêu cách nhau bao xa??!!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Yêu Và Được Yêu (1)

'Y Y, anh yêu em!' Đôi môi với những đường nét rõ ràng kia không kìm lòng được thốt ra mấy chữ ...

Thân thể Lâm Y run lên, khoang máy bay trong chớp mắt thật yên tĩnh, bầu không khí như ngưng đọng lại thành một loại cảm xúc không đồng dạng, chỉ có bốn mắt nhin nhau lắng đọng ... Đây là lần đầu tiên Lãnh Nghị nói ba chữ kia với Lâm Y! Trước đây câu mà hắn luôn nói với cô chỉ là "Anh thích em!" mà thôi.

Thích và yêu cách nhau bao xa??!!

'Anh yêu em!' Lời tỏ tình đầy quyến luyến kia lần nữa bật ra từ miệng người cười, như một tia chớp đánh vào trái tim cô gái, lại như một dòng suối trong lành chảy vào tâm linh khô cạn của cô gái ...

Máy bay đang ở mấy nghìn mét trên không, vũng vàng bay tới ...

Lâm Y nhìn gương mặt với ngũ quan tuấn kiệt kia không chớp mắt, đáy mắt dần trở nên nhu hòa, nơi hốc mũi có chút ê ẩm, chua xót, nước mắt chùng như muốn trào ra, cô hít sâu một hơi, cố đè nén không cho mình rơi lệ, môi mím lại, giọng có chút nghẹn ngào: 'Nhưng mà ... em ... chỉ là một món trong số phần đông những lễ vật của anh ...'

Khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên, đáy mắt lóe sáng như sao, mũi hần cọ nhẹ vào mũi cô, giọng âu yếm: 'Nhưng mà, nhiều lễ vật như vậy, anh chỉ thu nhận một món, là em ...'

Những giọt nước mắt trong suốt rớt cuộc không nhìn được trần mi ... nỗi đau khổ đè nén bấy lâu trong nội tâm rớt cuộc trong giờ phút này giải tỏa hết. Lâm Y cố nén một tiếng nức nở, cánh tay thon gầy vòng qua cô Lãnh Nghị, đầu áp vào ngực hần ...

Nếu như vì Lãnh Nghị mà mất đi tấm thân ngọc nữ, thực ra ... cô nguyện ý!

Lãnh Nghị nhắc chiếc đầu nhỏ nẩy giờ vẫn vùi vào ngực mình ra, mê mẩn nhìn đôi gò má vì then thùng mà nhuốm hồng kia, trên đó còn vương mấy giọt nước mắt long lanh như những hạt trần châu, đáy mắt trong veo như đầm nước, hàng mi dài như cánh bướm, sống mũi nhỏ xinh, còn có ... đôi môi anh đào đầy quyến rũ ...

'Anh yêu em!' Người đàn ông lần nữa thì thầm, cánh môi theo câu nói dán lên đôi cánh hoa mê người ấy, đôi hàm răng ngọc rất nhanh đã bị tách ra, chiếc lưỡi cường thế truy đuổi, quán quýt chiếc lưỡi thom tho kia, tham lam hút lấy mật ngọt ...

Ngón tay thon dài của người đàn ông thuần tục gỡ từng chiếc cúc áo của cô gái, chiếc áo ngực bằng ren màu đen dần lộ ra, ánh lên làn da trắng của cô gái càng khiến nó long lánh trong suốt như ngọc, ngón tay kia vòng ra phía sau, gẩy nút cài của chiếc áo ngực.

Đôi gò đầy đặn nháy mắt bị giữ lấy bởi đôi bàn tay to, môi cô gái cũng bị siết sao chiêm lấy, không không chế được bật ra một tiếng rên rỉ mơ hồ, người đàn ông rớt cuộc cũng rời khỏi cánh môi của cô gái nhưng đôi môi kia một đường lướt xuống, đôi môi thay cho bàn tay âu yếm đôi gò no đủ tuyết trắng kia ...

Thân thể cô gái khẽ run lên ...

Hô hấp của người đàn ông cũng dần trở nên dồn dập, nút của chiếc quần Jeans trên người cô gái dưới ngón tay của người đàn ông cũng nhanh chóng mở ra, an phận nằm trên sàn, thân thể hoàn mỹ bóng loáng trong suốt như ngọc của cô gái rất nhanh đã hoàn toàn bại lộ dưới bàn tay của người đàn ông ...

Thân thể rắn chắc của người đàn ông nhẹ nhàng áp xuống, cô gái dưới thân đồ ửng đôi gò má, đôi mắt đen trong suốt giờ mê ly như bị phủ bởi một tầng sương mù, đôi cánh môi vốn đã hồng nhuận tươi mát dưới nụ hôn cường thế của hần càng thêm kiều diễm ướt át ...

'Y Y ...' Hần thì thảo tên cô, nhẹ nhàng vuốt ve đôi chân thon dài, thân thể cũng theo đó trầm xuống ... cảm giác kia quen thuộc đến chừng nào!

'Ô ... nhẹ chút ... Nghị ...' Cô gái hồn hên gọi.

'Ừ...' Người đàn ông cũng không kìm được một tiếng rên khẽ, 'Thả lỏng, Y Y ...'

Máy bay tựa hồ nhẹ nhàng lác lác, ngón tay cô gái gần như khảm vào cơ bắp nơi hông của người đàn ông, cô thờ hỏn hỏn: 'Nghị ... nhẹ chút ... máy bay đang lác lác ...'

'Yên tâm ...' Đáy mắt người đàn ông tràn đầy nhu hòa, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt cô gái, chiếc mũi, đôi môi, giọng nói trầm thấp giờ đã trở nên khàn khàn thật mê người, 'Máy bay không rơi được đâu ... ngoan, chuyên tâm một chút!' Dứt lời, đôi môi đã ngăn lại những lời chưa nói của cô gái ...

Chừng như nước thủy triều ồ ạt tuôn ra, lần đầu tiên cô gái run rẩy khép hàng mi dài ...

Máy bay đang độ cao mấy ngàn mét trên không trung, yên ổn lướt gió ...

Khi hết thấy kết thúc, người đàn ông vẫn áp trên thân cô gái, thân thể chặt chẽ kết hợp với nhau, đôi mắt đen lóe sáng nhìn cô gái, âu yếm giúp cô lau đi những giọt mồ hôi trên trán, khóe môi câu lên một nụ cười: 'Thoải mái không?'

'Không!' Mặt cô gái vừa đỏ vừa nóng, cô né tránh ánh mắt đầy ý cười của người đàn ông, ngoảnh đầu sang hướng khác, giọng khẳng định.

'Ừm, chuyện này có gì mà ngượng ngùng không dám nhận?' Người đàn ông không cho là đúng phản bác.

'Không là không!' Cô gái liên thanh nói, trong sự dồn dập mang theo nỗi then thùng.

"Thật sự không có?" Mắt người đàn ông sáng quắc, trong nụ cười mang theo chút giảo hoạt: "Vậy anh phải làm đến khi em thấy thoải mái mới thôi!"

"Không cần đâu ..." Cô gái la hoảng, "Máy bay thật sự sẽ rơi đấy!"

"Vậy hai chúng ta cùng nhau rơi ..." Giọng người đàn ông trầm xuống.

"Ồ ..." Tiếng ngậm nga của cô gái bị nuốt mất trong nụ hôn nóng rực của người đàn ông ...

...

"Không được ..." Cô gái chịu đựng trọng lượng đang áp trên người, giọng nài nỉ nói với người đàn ông không biết mệt kia, "Em ... lát nữa không đi nổi ..."

"Không đi nổi, anh cố em!" Giọng người đàn ông như mật, ái muội khôn cùng, "Y Y, em cần anh thật chặt ..."

Phi cơ đang lắc lư, chừng như tất cả đồ vật trong khoang đều đang lắc lư, thân thể Lâm Y cũng chừng như đang tan ra, mềm như một đồng hồ, không động đậy nổi ...

Quả nhiên là Lãnh Nghị cũng Lâm Y xuống máy bay! Lúc đó trời đã tối mịt ...

Các vệ sĩ đứng gần đó không dám thở mạnh, bọn họ chưa từng nghĩ Lãnh tổng ngày thường lạnh lùng đến cực điểm lại chịu công một cô gái! Ai nấy mắt đều tròn to kinh ngạc đi theo bên cạnh hắn, dọc theo cầu thang xuống máy bay, rốt cuộc có một người vệ sĩ rất không thức thời bước đến: "Thiếu gia, tôi giúp ngài công!"

Lãnh Nghị và Lâm Y cùng đồng thời trừng hắn, dọa hắn sợ tới mức lùi nhanh về phía sau ...

Chuyện này cũng cần hắn giúp sao? Thật là ...

Màn đêm đã bao trùm khắp sân bay nhưng cảm giác kích thích khi ở nơi xa lạ vẫn ập đến, Lâm Y nằm ghé trên lưng Lãnh Nghị, hơi thở ấm áp của cô phát qua cổ hắn, giọng nói mang theo tò mò lẫn ngạc nhiên: "Nghị, đây là đâu?"

"Đảo Saipan!" Lãnh Nghị mỉm cười.

"Saipan?" Lâm Y vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ kêu lên, hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương này cô đã muốn đến từ lâu!

"Ừ, thích không?" Khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu.

Khi Lãnh Nghị công cô xuống đến đất, lập tức có hai cảnh sát người nước ngoài đi về phía hai người sau đó Lâm Y nhìn thấy hai cảnh sát nhiệt tình bắt tay Lãnh Nghị, kinh ngạc khi nhìn thấy hắn công Lâm Y rồi cười một cách thân thiện ...

Lâm Y sững sốt, vội chủ động trượt xuống khỏi lưng Lãnh Nghị, hắn cười cười vờn tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô ...

Lãnh Nghị và hai người nước ngoài dùng tiếng Anh nói chuyện với nhau một lát sau người nước ngoài dẫn đoàn người đi về phía chiếc xe cảnh sát đang đậu ở đó, không trải qua kiểm soát an ninh mà trực tiếp theo thông đạo riêng ra khỏi sân bay.

Ngoài sân bay sớm đã có hai chiếc xe sang trọng đợi sẵn, trực tiếp đưa đoàn người đến một khách sạn sang trọng sát bờ biển ăn cơm tối rồi lại đưa đoàn người đến một căn biệt thự gần bờ biển ...

Bước xuống xe, Lâm Y nhìn không được kẻ tai Lãnh Nghị: "Sao lại có cảnh sát đến đón anh?"

Lãnh Nghị liếc Lâm Y, khóe môi câu lên một nụ cười: "Người của xã hội đen bọn anh có người nằm vùng trong nội bộ cảnh sát!"

"Thật sao?" Mắt Lâm Y trừng to như không thể tin được.

"Đương nhiên!" Lãnh Nghị ngừng bước chân, hơi cúi đầu kẻ sát bên tai Lâm Y, cười một cách ái muội, thấp giọng nói: "Em không phải nói mình đi không nổi sao? Sao lại có thể đi lâu như vậy?"

Mặt Lâm Y nóng rực, mắng một câu "Đáng ghét!" rồi rũ tay Lãnh Nghị ra, đi thẳng về phía trước. Lãnh Nghị cười cười đuổi theo cô rồi trong tiếng thét chói tai của Lâm Y, bế bổng cô lên đi vào biệt thự.

Chinh trang lại một chút rồi Lâm Y nóng ruột chạy ra ban công nhìn phong cảnh bên ngoài, trong màn đêm biển rộng một màu đen kịt, bờ cát là màu trắng, nếp bên bờ cát là những lùm cây nhiệt đới rậm rạp, dưới bầu trời đêm thoang thoảng mùi hương hoa sứ ...

Lãnh Nghị cũng theo chân cô ra ban công, từ phía sau ôm lấy thân thể yếu đuối của cô gái: "Chúng ta ra ngoài dạo?"

"Ừm!" Lâm Y xoay người đôi tay vòng qua cô Lãnh Nghị, đáy mắt tràn đầy hưng phấn, "Có thể không dẫn vệ sĩ theo không?"

"Đương nhiên có thể!" Khóe môi Lãnh Nghị câu lên, cúi đầu nhẹ hôn lên trán cô gái, "Chỉ hai chúng ta thôi!"

Chương 82: Yêu Và Được Yêu (2)

Biển nơi đây rất yên tĩnh, ngay cả tiếng sóng cũng không có, cát thật mềm, tựa hồ không có tạp chất gì, đi chân trần trên mặt cát mềm mịn như thế này thật thoải mái ...

Hai người nắm tay nhau, Lâm Y cõng giầy chạy vào trong nước, Lãnh Nghị thì mang giầy da đi trên bãi cát, Lâm Y không ngừng lôi kéo Lãnh Nghị xuống nước: 'Anh xuống đây, xuống nước đi thôi!'

Lãnh Nghị chết sống không chịu, mặc kệ cô gái lôi kéo thế nào cũng không chút lay động: 'Này này, anh mang giầy da đó ...'

'Cởi ra!' Cô gái dứt khoát ra lệnh.

'Cởi cái gì?' Người đàn ông giả vờ hồ đồ rồi cười một cách ái muội: 'Cởi quần áo sao?'

'Giày!' Cô gái chau mày.

'Y Y này, hay là cởi quần áo? Nơi đây phong cảnh rất đẹp! Cát cũng rất mềm!' Người đàn ông cười càng ái muội.

'Ngừng ...' Lâm Y xoay người hất nước về phía người đàn ông, hần chỉ đưa tay cản lại một chút rồi thuận thế kéo cô gái từ trong nước lên, giữ chặt trong ngực, cúi đầu cường thế đoạt lấy cánh môi cô gái ... Ở trong lòng hần, cô gái dần an tĩnh trở lại, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua một đôi yêu nhau đang chìm trong nụ hôn nồng nhiệt ...

Trở lại biệt thự đã rất khuya, Lãnh Nghị ôm ngang Lâm Y lên, trong tiếng kháng nghị của cô gái trực tiếp đi vào phòng tắm, tiếp đó trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, lại tiếp đến là tiếng thét chói tai của cô gái: 'Aaa ... Lãnh Nghị ...'

Nhưng tiếng thét chói tai rất nhanh biến thành tiếng 'ô ô ...', rõ ràng là miệng cô gái đã bị chặn lại, lại từng hồi tiếng rên rỉ đứt quãng cùng tiếng thờ hào hên của cô gái, cùng tiếng cầu xin 'Nhẹ chút ... nhẹ chút'...

Cửa phòng tắm rốt cuộc cũng mở ra, người đàn ông bế cô gái trên đôi cánh tay trần, mặt cô gái đỏ ửng, đôi mắt đen lầy mê ly ướt át, dưới ánh đèn nhu hòa, thân ngọc ngà kia như được tắm trong sữa, trắng mịn bóng loáng ...

Thân thể kia được đặt nhẹ nhàng xuống giường, cô gái then thùng ngẩng đầu tìm chỗ, muốn che đây cảnh xuân đang bại lộ không sót chút gì trước mắt người đàn ông nhưng cô còn chưa kịp kéo chăn thì thân thể rắn chắc của người đàn ông đã áp xuống phủ lấy cô, giọng nói khàn khàn đầy từ tính của người đàn ông vang lên bên tai: 'Không cần chắn đâu, anh làm chỗ của em có được không?'

'Không ... không cần ...' Cô gái lại la hoảng lên, 'Lãnh Nghị, ngày mai em còn muốn đi chơi ...'

'Ân... nhất định sẽ dẫn em đi chơi ...' Người đàn ông ngắt lời cô gái, đôi gò má cô gái dưới thân đồ ửng một mảnh, trong sự then thùng còn có kinh hoàng, biểu cảm này của cô gái đối với đàn ông mà nói là một loại dụ hoặc trí mạng, đôi mắt đen thâm trầm của hần ghim trên người cô gái, chạm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn tròn vành tai nhỏ xinh: 'Y Y, anh còn muốn ...'

Đôi cánh môi đó cũng trượt xuống theo, 'Ân ...' Thân thể cô gái run lên, trong miệng không khống chế được bật ra một tiếng rên rỉ, cô then thùng nhắm chặt mắt, để mặc người đàn ông châm lửa trên người.

Đôi thân thon dài bị tách ra nhẹ nhàng, 'Y Y ...' Người đàn ông thì thầm, thân thể cũng theo đó trầm xuống ...

Gần như một đêm không ngủ, cho tới hừng sáng cô gái mới cuộn mình lại, núc vào lòng người đàn ông ngủ mê man ...

Gần giữa trưa Lãnh Nghị tỉnh lại, hần cúi đầu nhìn cô gái đang cuộn mình trong lòng mình, khóe môi không tự chủ được câu lên, hần âu yếm đặt một nụ hôn lên mái tóc dài của cô rồi đẩy đẩy: 'Y Y, dậy thôi, chúng ta đi ra ngoài chơi!'

Cô gái hoàn toàn không có chút phản ứng, Lãnh Nghị chỉ đánh nâng đầu cô dậy để cô đối mặt với mình, mắt cô gái vẫn nhắm chặt, hàng mi dài dày rợp như đôi cánh bướm, chiếc mũi xinh xắn, đôi môi hồng nhuận.

'Y Y ...' Lãnh Nghị lại thấp giọng gọi, nụ hôn rơi như mưa trên mặt, trên mũi, cánh môi, 'Chúng ta đi đến hòn đảo gần đây lặn biển, xem cá nhiệt đới được không?'

Vẫn không có phản ứng? Khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, giọng nói dịu dàng thật mê người: 'Chúng ta có thể ngồi thuyền, hoặc đi ca nô, ăn đại tiệc hải sản ...'

Vậy mà một chút phản ứng cũng không có, xem ra mình quả thực làm cô gái mệt chết rồi ... Lãnh Nghị rút cuộc từ bỏ ý định, hấn sùng nịch vuốt ve sóng lưng trơn bóng của cô gái, nhẹ nhàng đặt đầu cô trở lại giường, hấn phải đẩy ăn chút gì mới được, dằng co cả buổi tối hôm qua, hấn thật sự rất đói ...

Cho đến chạng vạng Lâm Y rút cuộc mới mơ màng mở đôi mắt nhập nhèm, vừa liếc nhìn đã thấy Lãnh Nghị đang ngồi tựa thành giường xem tivi, Lãnh Nghị thấy Lâm Y tỉnh lại, lập tức dí mặt đến gần, vui vẻ cười: 'Rút cuộc cũng chịu tỉnh rồi?'

Hành động này lập tức dọa Lâm Y sợ hết hồn, vội né sang một bên: 'Anh đừng qua đây ... lại qua nữa em báo cảnh sát!'

Lãnh Nghị nhin không được bật cười thành tiếng: 'Em đừng báo cảnh sát, anh sợ lắm!' Rồi mặc kệ cô gái né tránh thế nào, hai tay chống hai bên sườn cô gái, cúi xuống nhìn cô, giọng thật ôn nhu: 'Y Y, đói chưa? Dậy đi, anh dẫn em đi ăn bữa tiệc hoàng hôn!'

'Bữa tiệc hoàng hôn?' Hàng mi dài của cô gái khẽ chớp lên, cô sớm đã nghe nói đến bữa tiệc hoàng hôn nổi tiếng ở đảo Saipan, khoe môi cô lộ ra nụ cười kinh ngạc lẫn mừng rỡ: 'Àn, em muốn đi!'

Cô gái vừa nói vừa xoay người, một con chân nhũc chợt ập đến khiến cô chau mày, lại bước một bước, aaa, đầu gối cũng phát run ...

'Đều tại anh cả ...' Cô gái trừng mắt nhìn người đàn ông áo nã nói.

'Àn ... anh sai rồi, anh công em!' Người đàn ông nét mặt tràn đầy ý cười, nịnh nọt bước đến.

Ngồi trên chiếc du thuyền xa hoa, thả neo giữa biển tận hưởng hoàng hôn điểm lẹ, nghe ca sĩ đàn hát trên boong tàu, thưởng thức bữa tối ... Lâm Y tựa đầu vào bờ vai rắn rỏi của Lãnh Nghị, thả lỏng tâm tình hưởng thụ thời khắc lãng mạn đẹp đẽ này ...

Lãnh Nghị cẩn thận dứt một miếng bít tết đã cắt sẵn vào miệng cô gái ...

'Àn ... lớn quá, cắt nhỏ một chút!' Cô gái chau mày, đầu vẫn tựa vào vai hấn mắt nhìn xa xa nơi biển và trời tiếp nối nhau, thưởng thức cảnh đẹp hoàng hôn.

Người đàn ông cười cười, tâm trạng rất tốt cắt bít tết thành những miếng nhỏ hơn rồi lại dứt cho cô gái, mắt cô gái chỉ liếc qua rồi lại chau mày: 'Em muốn thêm sốt cà chua ...'

'Sốt cà chua nhiều lắm rồi ...'

'Còn ít ...'

Sự cố tình làm khó của cô gái rút cuộc khiến cho người vệ sĩ đứng gần đó nhìn không nổi nữa, hừm, thiếu gia nhà chúng ta có bao giờ bị ép buộc như thế chứ! Anh ta bước đến thấp giọng nói: 'Thiếu gia, tôi giúp ngài ...'

'Được thôi, vậy anh giúp hấn dứt cho tôi, giúp hấn công tôi, giúp hấn cùng tôi ...' Cô gái lạnh lùng nhìn người vệ sĩ đang muốn bãi trừ bất bình kia.

'Không cần đâu ...' Lãnh Nghị vội ngắt lời Lâm Y, nhìn người vệ sĩ nói, hấn sợ Lâm Y nói ra những lời càng khó nghe ... Ừm, không phải là muốn làm khó dễ Lãnh Nghị ta sao? Nhưng nhìn cô ấy đi, buổi tối chẳng phải vẫn ngoan ngoãn nằm dưới thân ta ...

Nghĩ đến đây, khoe môi Lãnh Nghị cau lên một nụ cười, hấn không kìm lòng được cúi đầu nhìn cô gái bên cạnh, vờn cánh ta dài ôm lấy thắt lưng cô gái, cảm nhẹ nhàng cọ qua tóc cô...

Mãi đến bốn giờ chiều chủ nhật bọn họ mới kết thúc chuyến du lịch lãng mạn ở đảo Saipan, đáp máy bay về nước ...

Trên máy bay, Lãnh Nghị ôm Lâm Y nằm nghỉ ngơi trên giường, hấn cúi đầu nhìn cô gái mơ mơ màng màng ngủ trong khuỷu tay mình, giọng nói đầy từ tính mê người vang lên: 'Y Y, sau khi trở về em đừng ở ký túc xá nữa, nơi đó điều kiện quá kém ...'

Đang ngủ mơ màng Lâm Y chợt mở to mắt, ngẩng đầu nhìn Lãnh Nghị bằng ánh mắt cảnh giác: 'Là ý gì?'

Giương mặt anh tuấn tràn đầy ý cười, hấn véo nhẹ chóp mũi cô gái, âu yếm nói: 'Em thích ở căn nhà ở ngoại ô cũng được, hay là thích ở trong nội thành? Hay là mua một căn khác mà em thích?'

'Em thích ở trong phòng mình ở ký túc xá!' Lâm Y nhìn Lãnh Nghị, giọng rất kiên quyết.

'Ừm ... em có thể ở một mình một căn nhà, em muốn thế nào cũng được, hoặc là có thể sống cuộc sống như trước, anh sẽ không can thiệp, chỉ là đôi chỗ mà thôi ... hơn nữa như vậy anh cũng có thể dễ dàng chăm sóc em ...' Lãnh Nghị lại dụ dỗ.

'Không được!' Lâm Y cũng không có chút ý muốn thương lượng. Sống chung? Cô không muốn!

Lãnh Nghị thoáng nường mày, bắt đầu giọng uy hiếp: 'Em không sợ ngày nào anh cũng đến trường quấy rối em sao?' Hấn biết Lâm Y không muốn để người của trường học biết mối quan hệ của hai người.

'Lãnh Nghị anh dám!' Đôi mắt đen láy của Lâm Y trừng thật lớn, vẻ mặt giận dữ nhưng trong mắt Lãnh Nghị lại là đáng yêu cực kỳ. Hấn nhin không được nhẹ hôn lên trán cô, bàn tay đang đặt nơi eo cũng siết chặt, lẩm bẩm: 'Ừ ... không dám!'

'Hừ!' Lâm Y rất hài lòng thấy thái độ này của hắn, cô lại vui đầu vào ngực Lãnh Nghị, nhắm mắt lại ...

Khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, đôi mắt đen lóe sáng một tia giảo hoạt, anh không tin không có cách trói anh ở bên cạnh em, cứ chờ đó xem ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Yêu Và Được Yêu (3)

Ba ngày sau, trường đại học H bắt đầu quá trình giảm biên chế đồng thời điều chỉnh cương vị của một số nhân sự trong trường, Ưông Linh vẫn là hiệu trưởng, theo nhu cầu thực tế, LS Quốc tế điều ba nhân viên từ trường đại học H đến LS Quốc tế làm nhân viên, một trong số đó là Lâm Y!

Mặt mày tối sầm Lâm Y xông vào tòa cao ốc tổng bộ của LS Quốc tế, bảo vệ tòa nhà nhận ra cô là người liên lạc từ trường đại học H cũng gần như là thư ký của Lãnh tổng nên cô lên tầng 22, nơi đặt văn phòng tổng giám đốc rất thuận lợi.

Trợ lý của Ngải Mỹ rất lễ phép nhìn Lâm Y: 'Lâm tiểu thư, xin chào cô, Lãnh tổng và Ngải tiểu thư đều đang họp, cô ngồi đây trước đi, đợi khi họ họp xong tôi sẽ báo với cô một tiếng!'

Lâm Y chỉ đành nhìn cô gái cười: 'Cảm ơn, vậy tôi đợi một lát!' Nói rồi cô ngồi xuống, thuận tay cầm lấy một tờ báo lên xem, trong lòng thầm tính toán xem nên tính sổ với người đàn ông kia thế nào, hắn dựa vào cái gì mà dám điều cô ra khỏi trường đại học H chứ!

Thật lâu sau đó mới thấy Ngải Mỹ đẩy cửa vào, cô vừa vào đã thấy Lâm Y đang ngồi đợi ở sofa, trên gương mặt lạnh lùng lập tức lộ ra nụ cười, giọng nói cũng rất nhu hòa: 'Lâm tiểu thư ...'

'Ngải Mỹ!' Lâm Y vội đặt tờ báo xuống đứng dậy, mỉm cười nhìn Ngải Mỹ nói: 'Tôi có chuyện muốn tìm Lãnh tổng ... liên quan đến việc điều động nhân sự của trường đại học H ...'

'Ừ, được, không vấn đề gì, tôi dẫn cô vào!' Ngải Mỹ rất nhiệt tình nói.

Lâm Y theo chân Ngải Mỹ đi vào căn phòng làm việc xa hoa kia, cô vừa nhìn đã thấy Lãnh Nghị đang thoải mái ngồi vào chiếc ghế tổng giám đốc êm ái bần da thật của mình, một tay chống cằm, trên mặt là vẻ lạnh lùng sắc bén cùng ngao khí bức nhân thường thấy.

'Lãnh tổng, Lâm tiểu thư đến rồi!' Ngải Mỹ báo cáo một tiếng rồi rất thức thời rời khỏi đó đồng thời nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, ánh mắt sắc bén dần trở nên nhu hòa nhìn cô gái trước mặt, hắn biết cô vì sao chạy đến đây!

Nụ cười trên mặt Lâm Y đã biến mất, cô áo não nhìn gương mặt tuần tú kia, bất mãn: 'Anh dựa vào cái gì mà điều em khỏi trường đại học?'

Khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, hắn vươn tay về phía cô gái, giọng nhu hòa: 'Y Y, em qua đây!'

'Em không muốn đến đây làm việc, để em trở về trường đại học H đi!' Lâm Y né tránh ánh mắt đầu nhu tình của hắn, mặc kệ vẻ dễ dàng của hắn.

'Em muốn thế nào đều có thể thương lượng ... giờ em qua đây đã, anh có chuyện muốn nói với em!' Người đàn ông tiếp tục dỗ dành.

'Anh có chuyện gì muốn nói thì cứ nói đi!' Lâm Y trừng Lãnh Nghị, ánh mắt mang theo chút cảnh giác, cùng Lãnh Nghị giao tranh từ trước đến giờ cô đều là bại tướng, luôn là cô bất tri bất giác mắc bẫy của hắn, giờ cô không muốn tiếp tục như vậy nữa.

'Haizz, đứng xa như vậy làm sao mà nói? Em qua đây trước đi ...' Lãnh Nghị thấy ánh mắt cảnh giác của Lâm Y, khóe môi ý cười càng sâu, thân hình cao lớn cũng đứng dậy khỏi ghế, bước nhanh đến bên cạnh cô, tay chỉ khẽ nhắc lên đã bế bổng cô lên, đi trở lại ghế ngồi.

'Anh buông ra, đây là văn phòng làm việc!' Lâm Y không ngừng giãy dụa nhưng không dám quá dùng sức, chỉ sợ bên ngoài có người nghe được.

Lãnh Nghị ôm cô gái ngồi xuống ghế, nhìn gương mặt ứng đồ của cô gái trong lòng, nhìn vẻ áo não của cô, nhìn đôi môi anh đào hé mở đầy vẻ dụ hoặc kia, mắt người đàn ông thoáng qua một ý cười ái muội, cúi đầu phủ môi lên đôi môi đỏ mọng kia.

'Ồ ...' Cô gái cả kinh thất sắc, liều mạng đẩy gương mặt tuần mỹ kia ra nhưng đôi môi nóng rực kia chỉ có tiến không lùi, rất nhanh cô gái đã không phát ra được âm thanh gì nữa ...

Rất lâu, mãi đến khi thân thể cô gái trở nên mềm nhũn, người đàn ông mới lưu luyến rời khỏi đôi môi đầy dụ hoặc kia, nhìn đôi mắt mê ly của cô gái, khóe môi hắn nhẹ câu lên, 'Y Y, em không thích cùng anh sao?'

'Ân!' Giọng cô gái nhỏ như muỗi kêu.

Khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, giọng càng thêm ngọt như mật: 'Anh cũng hy vọng mỗi ngày em đều ở bên cạnh anh ...' Sóng mũi cao thẳng cọ nhẹ vào chiếc mũi nhỏ xinh của cô gái, 'Ăn cơm theo cùng anh, đi họp theo cùng anh, xã giao cũng theo cùng ...'

'Hả ...' Cô gái trừng mắt, ngắt lời người đàn ông: 'Ý của anh là, có phải ah đi vệ sinh em cũng phải đi theo không?'

Người đàn ông thoáng ngẩn người rồi làm ra vẻ trầm tư suy nghĩ sau đó nghiêm túc nói: 'Ừ, vậy cũng tốt ...'

Cô gái rút cuộc nhìn không được bật cười, tay huyếch mạnh vào ngực người đàn ông, người đàn ông cũng cười thành tiếng, tay ôm cô gái càng thêm siết chặt ...

Hai người cười nói một hồi, rốt cuộc cô gái yên tĩnh trở lại, ngồi tựa vào lòng người đàn ông, một lúc sau mới nói bằng giọng nghiêm túc: 'Nhưng ... em rất thích công việc này ...'

'Ừ, trường học em muốn trở về lúc nào cũng được...' Người đàn ông tỉ mỉ cầm lên đỉnh đầu cô gái, tiếp tục dụ dỗ, 'Nếu như em thích, tặng trường học đó cho em, em muốn làm thế nào cũng được ... chỉ có điều hiện tại, anh muốn em ở bên cạnh anh!'

'Nhưng em không thích cuộc sống không có tự do ...' Hàng mi dài của cô gái nhẹ chớp.

'Ồ đây anh cho em tự do tuyệt đối, em muốn làm gì cũng được, anh tuyệt không can thiệp ...' Đáy mắt người đàn ông tràn đầy ý cười, lời thề son sắt nói.

'Nhưng mẹ em chắc chắn sẽ không vui, mẹ ... thích em ở trường học hơn ...'

'Khụ khụ ... tên của em vẫn trong danh sách giáo viên của trường, em cứ nói với dì là tạm thời điều qua đây, em vẫn là người của trường học ...'

Ừm, nói cũng phải, cô gái cúi đầu, không lên tiếng nữa, Lãnh Nghị thừa dịp cô rối rắm, tiếp tục tấn công: 'Y Y, em thích làm việc gì? Hay muốn chức vụ gì?'

Cô gái khẽ chớp hàng mi, khóe môi cũng câu lên một nụ cười: 'Em muốn vị trí tổng giám đốc này của anh!'

'Được! Không vấn đề gì!' Người đàn ông rất sáng khoái nhận lời, 'Cứ quyết định như vậy đi, sau này chiếc ghế này nhường cho em ngồi!'

'Vậy anh ngồi ở đâu?' Cô gái cười thâm.

'Ồ ... ngồi ở đối diện bàn làm việc của em, được không? ...' Người đàn ông nói rất nghiêm túc.

'Được, vậy bây giờ anh đi sang bên kia ngồi, nơi đây em ngồi!' Cô gái đẩy gương mặt này giờ vẫn dán sát mình ra, giả vờ muốn đứng lên: 'Nói lời phải giữ lời đây!'

'Được!' Người đàn ông quả nhiên đứng dậy, đặt cô gái ngồi ở chiếc ghế rộng rãi êm ái kia còn mình thì bước về phía đối diện ngồi xuống, hai chân thoải mái gác lên nhau, mắt đầy ý cười nhìn cô gái: 'Như vậy em hài lòng rồi chứ?'

'Tạm được!' Cô gái cố nhịn cười, ngả người vào lưng ghế, học biểu tình cao ngạo của hắn ...

Cứ như vậy, dưới sự dụ dỗ lẫn lời kéo của Lãnh Nghị, Lâm Y rốt cuộc đồng ý đến LS Quốc tế làm việc ...

Lúc rời đi, Lâm Y tranh thủ đến lầu hai gặp Trương Tiểu Mạn, Trương Tiểu Mạn đang ngồi trước máy vi tính gõ gõ gì đó, 'Tiểu Mạn!' Lâm Y nhỏ giọng kêu.

Trương Tiểu Mạn ngẩng đầu lên nhìn thấy Lâm Y đứng ngoài cửa, sững sốt lẫn mừng rỡ gọi: 'Lâm Y, sao bạn lại đến đây?' Cô vừa nói vừa đứng dậy kéo một chiếc ghế để Lâm Y ngồi xuống.

'Mình ... bị điều đến đây làm việc ...' Lâm Y điềm tĩnh nói.

'Đến đây làm việc?' Tiểu Mạn thoáng kinh ngạc nhưng rất nhanh thay bằng sự vui mừng, 'Tốt quá, vậy mình có bạn rồi ... nhưng mà sao bạn bị điều đến đây? Đến bộ phận nào làm việc?'

'Trường của bọn mình bị LS Quốc tế mua lại, hiện giờ đang cải tổ, mình bị điều sang đây ...' Lâm Y tận lực nói một cách thoải mái, 'Chắc là sẽ làm dưới quyền của Ngài Mỹ, làm trợ lý thư ký!'

Trương Tiểu Mạn há hốc miệng, nét mặt đầy hâm mộ: 'Làm trợ lý của Ngài Mỹ? Tốt vậy sao Lâm Y? Có phải là nhờ Ngài Mỹ giúp đỡ không?'

'Trên cơ bản là vậy!' Lâm Y hàm hồ đáp.

'Trương Tiểu Mạn, giờ làm việc không được tiếp khách, trò chuyện, sẽ bị trừ lương đấy!' Một giọng nam trầm nghiêm khắc vang lên sau lưng hai cô gái. Lâm Y quay đầu lại nhìn, là một người thanh niên ngũ quan đoan chính, nhưng lúc này mặt đang sầm xuống, đứng ở sau lưng cô, trừng mắt nhìn Trương

Tiểu Mạn.

'Ồ ...' Trương Tiểu Mạn có chút bất mãn chu môi, 'Tổ trưởng, bạn tốt của tôi đến chơi một lát, tôi nói mấy câu cũng không được sao?'

'Không được! Giờ làm việc không được tiếp bất cứ người nào không liên can!' Mắt người thanh niên chỉ lưu lại trên mặt Lâm Y một giây rồi lại quay nhìn Trương Tiểu Mạn, giọng vẫn rất kiên định.

Thì ra đây là tổ trưởng mà Trương Tiểu Mạn hay nhắc đến! Khóe môi Lâm Y nhẹ câu lên, cô vội giải thích: 'Thật ngại quá, tổ trưởng, là tôi đến tìm Trương Tiểu Mạn, anh đừng trách bạn ấy! Giờ tôi đi ngay!' Cô vừa nói vừa vẫy tay về phía bạn mình, 'Tiểu Mạn, mình đi trước đây!' Nói rồi đi nhanh về phía cửa, loáng thoáng còn nghe được giọng rầu rĩ của Tiểu Mạn: 'Tổ trưởng Hà, bạn học của tôi cũng không phải người ngoài, cô ấy đã được điều đến công ty của chúng ta, làm trợ lý của Ngài Mỹ...'

'Khụ ... mới được điều đến thì càng nên hiểu rõ quy định của công ty ...'

Giọng nói càng lúc càng nhỏ, Lâm Y đã dần nghe không rõ, cô không nhận được lắc đầu cười, ách, có cần nghiêm khắc như vậy không? Thật đúng là có chủ nào thì có tớ này ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Yêu Và Được Yêu (4)

Lâm Y tự nguyện làm trợ lý của Ngài Mỹ nhưng Ngài Mỹ mượn cớ nói phòng làm việc của mình quá chật rồi sắp xếp cho Lâm Y đến căn phòng nhỏ trước đây dành cho cô, tương đối độc lập hơn nữa còn nằm xéo xéo với phòng của tổng giám đốc.

Ngài Mỹ là người thông minh, cô biết mình nên làm thế nào, còn Lâm Y vốn cũng chẳng có dã tâm gì, đối với Ngài Mỹ vô cùng thân thiện vì thế hai người phối hợp với nhau cũng coi như tương đối kín kẽ ...

Ngày thứ hai sau khi chính thức đi làm, vào giờ nghỉ trưa Trương Tiểu Mạn vội vàng chạy đến lầu 2 gặp Lâm Y nhưng bị vệ sĩ chặn lại, chỉ đành gọi điện thoại cho cô, sau khi được chứng thực mới được phép đi vào.

Đi qua dãy hành lang dài của phòng họp mới đến được văn phòng nhỏ của Lâm Y, Tiểu Mạn đánh giá một vòng căn phòng không kể là lớn, nét mặt hăm mộ: 'Lâm Y, bạn giỏi thật đấy, vừa vào đã có văn phòng riêng rồi ... Ủm ... lại còn đối diện với phòng tổng giám đốc nữa chứ. Nói đi, có phải thường xuyên được gặp ngài ấy không?'

'Cũng được!' Lâm Y hàm hồ đáp lời.

'Có phải là đẹp trai lắm không, cũng lạnh lùng nữa!' Trương Tiểu Mạn truy hỏi đến cùng.

Ngay lúc hai người đang trò chuyện thì điện thoại của Lâm Y reo lên, cô cầm lên nhìn, là Lãnh Nghị, Lâm Y thoáng liếc Trương Tiểu Mạn bên cạnh, ấn phím trả lời: 'Alo ...'

'Y Y, qua đây!' Đầu bên kia truyền đến giọng Lãnh Nghị.

'Ân ... em có bạn đến chơi ...' Lâm Y ấp úng nói, 'Anh nghỉ ngơi đi ...' Rồi vội vàng ngắt điện thoại.

'Lâm Y, ai vậy?' Trương Tiểu Mạn tò mò hỏi.

'Ồ ... một người bạn ... chúng ta nói tiếp đi ...' Lâm Y cố làm ra vẻ thoải mái.

Nhưng không lâu sau cửa phòng làm việc của Lâm Y bị đẩy ra, hai cô gái cùng nhìn về phía cửa, thân hình cao lớn của Lãnh Nghị đang đứng nơi cửa, nét mặt lạnh như băng sương mang theo một khí thế bức người thường thấy.

'Tổng giám đốc!' Trương Tiểu Mạn hít sâu một hơi, ngăn người nhìn người đàn ông anh tuấn đỉnh đạc trước cửa.

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị quét qua hai cô gái sau đó ghim trên người Lâm Y, giọng lạnh như băng: 'Đem phần ghi chép cuộc họp sáng nay mà cô chỉnh lý đến văn phòng của tôi!' Nói vừa dứt lời bóng dáng cao ngất kia cũng biến mất nơi cửa.

Phòng của Lâm Y yên tĩnh trở lại, Tiểu Mạn nhìn Lâm Y đầy hiếu kỳ: 'Lâm Y, hiện giờ bạn là thư ký của ngài ấy sao? Hay là Ngài Mỹ là thư ký?'

Lâm Y lúc này mới bừng tỉnh, cô nuốt một ngụm nước bọt, 'Có đôi khi Ngài Mỹ bận quá, làm không kịp thì mình phụ một ít việc ...'

'Có phải ngài ấy rất khó hầu hạ không?'

'Có một chút ...'

'Vậy bạn mau mau mang tài liệu qua đi! Lần sau mình lại đến ...'

'Ừ, được ...'

Tiền Tiểu Mạn đi rồi Lâm Y cầm một xấp tài liệu, nhẹ nhàng đẩy cửa căn phòng kia, vừa vào cửa thân thể đã bị một đôi tay sắt sao kéo vào lòng, cửa sập lại sau lưng cô, bàn tay kia xuyên qua mái tóc dài của Lâm Y, cố trụ sau ót cô, đôi môi với những đường nét rõ ràng kia theo đó áp xuống ...

'Ngủ trưa ...' Một lúc lâu sau Lãnh Nghị mới chịu rời khỏi môi cô, chỉ nói hai chữ rồi bế bổng cô lên đi về phía phòng nghỉ của mình. Nhẹ nhàng đặt Lâm Y xuống giường rồi mình cũng nằm xuống bên cạnh, kéo cô sát lại, xoay người ôm cô vào lòng, vẻ thỏa mãn nhắm mắt lại, 'Ừm, sau này mỗi buổi trưa đều cứ thế này ...'

Khỏe môi Lâm Y hơi cau lên, cánh tay nhẹ vòng qua thắt lưng hắn: 'Để người khác nhìn thấy thì sao đây?'

'Nhìn thấy thì nhìn thấy ... ừ, Y Y, chúng ta đâu có cần phải lén lút lút lút như vậy làm gì!' Lãnh Nghị nhướn mày, vì sao chúng ta phải lén lút như vậy chứ, lại cũng chẳng phải chuyện xấu hổ gì.

'Không được ... hiện giờ chưa phải lúc để mọi người biết ...' Lâm Y thoáng ngần ngừ.

'Vì sao chứ?' Sóng mắt Lãnh Nghị khẽ xao động, 'Vậy em định lúc nào mới công khai đây?'

'Nhanh quá cũng không tốt ... từ từ đi, cho người ta chút thời gian quá độ đi!' Lâm Y cũng nói không được, cứ nói đến việc công khai tình cảm thì trong lòng cô lại có chút bất an, chùng như cái kết thúc buồn thảm của chuyện tình kim đồng ngọc nữ khiến trong lòng cô luôn có chút không nắm chắc.

Nằm trong lòng Lãnh Nghị, mí mắt Lâm Y dần sụp xuống, rốt cuộc cũng ngủ mất ...

Mơ mơ màng màng ngủ không biết bao lâu, cảm giác nóng rực trên môi khiến Lâm Y tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy gương mặt tuấn tú của Lãnh Nghị phóng đại trước mắt mình, môi không ngừng dấp dấp môi cô.

Thấy Lâm Y thức dậy, đôi mắt đen của Lãnh Nghị thoáng qua một chút ý cười, giọng đầy dụ hoặc: 'Y Y, một lần?'

Mắt Lâm Y trừng lớn: 'Ồ đây sao?'

'Ân, sao không được chứ? Có ai vào đây được đâu?' Ngón tay thon dài của Lãnh Nghị bắt đầu không an phận ...

Lâm Y hoảng hốt nhòe dụi cảm lấy điện thoại nơi đầu giường xem giờ: 'Không được, anh phải dậy thôi ... chiều nay anh còn một cuộc họp quan trọng phải tham dự ...'

'Ừm ... cứ để họ đợi đi!' Lãnh Nghị cười tà tứ, động tác trên tay càng nhanh hơn ...

Hắn xoay người áp thân thể như ngọc kia dưới thân, một tay phủ lên vùng bụng phẳng lì của cô, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve đôi chân ngọc, thân thể theo đó trầm xuống ...

'Ừm...' Cô gái chau mày cố nén một tiếng ngậm nga ...

Trong căn phòng nghỉ của tổng giám đốc, hai thân thể nóng rực giao triền, tiếng ngậm nga nho nhỏ cùng tiếng thở thô ráp hòa quyện vào nhau, bên ngoài, trong căn phòng làm việc xa hoa, điện thoại bàn không ngừng reo lên ...

Trong căn phòng họp rộng lớn, nơi chiếc bàn bầu dục thật dài đã ngồi đầy người, ai nấy đều tây trang chỉnh tề, vẻ mặt nghiêm cẩn, bọn họ đang đợi tổng giám đốc đại nhân đến họp nhưng đến giờ vị trí của tổng giám đốc vẫn trống không.

Ngồi Mỹ thỉnh thoảng lại liếc về phía cửa, vẫn chưa thấy bóng dáng Lãnh Nghị đâu, lại nhìn đồng hồ, đã qua giờ họp hai mươi phút rồi, trong phòng họp thật yên lặng, không có chút tiếng động nào, Ngồi Mỹ rốt cuộc đứng dậy, đi về phía phòng tổng giám đốc.

Đứng ngoài phòng làm việc của Lãnh Nghị, Ngồi Mỹ lại đánh điện thoại vào lần nữa, điện thoại reo nhưng vẫn không có ai nghe. Lãnh tổng hôm nay sao thế nhỉ? Cô làm thư ký cho ngài ấy lâu như vậy rồi cũng chưa từng thấy ngài ấy đến trễ? Chẳng lẽ có chuyện gì sao?

Sóng mắt Ngồi Mỹ thoáng xao động, cô xoay người bước về phía gian phòng làm việc nhỏ kia, gõ cửa, không có ai! Ngồi Mỹ nhẹ nhàng đẩy cửa, bên trong cũng không một bóng người, Lâm Y không có ở đây!

Chùng như hiểu được gì đó, trầm tư một thoáng rồi Ngồi Mỹ cắn răng, ấn phím gọi vào di động của Lâm Y.

Điện thoại nơi đầu giường vang lên, đôi mắt mê ly của Lâm Y thoáng tỉnh lại, cô nhòm người cầm lấy điện thoại xem thử, là Ngồi Mỹ!

Lúc này thì Lâm Y đã tỉnh táo hoàn toàn, cô đẩy người đàn ông ra: 'Anh ngừng lại, ngừng lại ...' Trên thân người đàn ông hơi ngừng lại, bất mãn nhìn cô gái dám đón điện thoại kia.

'Ngồi ... Ngồi tiểu thư ...' Giọng Lâm Y vẫn có chút hỗn hển không khống chế được.

Ngồi Mỹ nhẹ giọng nói: 'Lâm tiểu thư, tôi tìm không được Lãnh tổng, nếu như cô gặp ngài ấy, làm phiền nói với ngài ấy một tiếng, người đều đến ...'

Hai chữ "đủ rồi" còn chưa kịp nói thì Ngồi Mỹ đã nghe giọng Lãnh Nghị áo áo vang lên: 'Đừng nghe nữa ...' sau đó là tiếng điện thoại bị ngắt một cách quá quyết.

Ngồi Mỹ nhìn chiếc điện thoại đang kêu tít tít của mình, một lúc sau mới bừng tỉnh, vội đi về phía phòng họp, báo lại với những người đang chờ họp: 'Lãnh tổng tạm thời có chút việc, mọi người đợi thêm một lát ...'

Trong phòng nghỉ, Lãnh Nghị nhìn gương mặt đỏ ửng của cô gái dưới thân, nghe tiếng than nhẹ không ức chế được của cô ... khóe môi lộ ra ý cười, động thân làm những nỗ lực cuối cùng ...

Trong phòng lẳng lặng không bầu không khí đầy ái muội, đáy mắt người đàn ông tràn đầy ý cười, hần cúi đầu cắn nhẹ vành tai cô gái: 'Thoải mái không? Nói mau ...'

'Thoải mái ...' Cô gái bất đắc dĩ thừa nhận.

'Lần sau không cho phép nghe điện thoại, phải chuyên tâm một chút!' Người đàn ông rất nghiêm túc cảnh cáo.

Cô gái mặt đã đỏ đến mang tai, cô đẩy mạnh hần ra: 'Biết rồi ... anh ... mau đi ... đi họp đi!'

Rốt cuộc Lãnh Nghị cũng xuất hiện ở cửa phòng họp, hần sai bước về phía vị trí chủ tọa ở đầu bàn, Ngồi Mỹ lén lút nhìn hần, thấy trên mặt hần vẫn là vẻ lạnh lùng và cao ngạo thường thấy nhưng trong đôi mắt đen ấy rõ ràng có một sự vui sướng và thỏa mãn ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Sóng Gió (1)

Ngày qua như tên bay, chớp mắt đã một tuần trôi qua, Lâm Y trở thành cái bóng đúng nghĩa của Lãnh Nghị, cũng may là có Ngồi Mỹ giúp đỡ giấu diếm, mọi chuyện coi như bình yên vô sự ...

Hôm đó vừa dùng xong cơm trưa, trong phòng tổng giám đốc, nhìn thấy Lâm Y vừa đẩy cửa phòng, khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, hần vẫy tay ra hiệu cô đi về phía mình.

Lâm Y rất nghe lời đi đến bên cạnh hần, đôi tay kia lập tức siết lấy eo cô, kéo nhẹ cô gái vào lòng mình, môi nhẹ đặt một nụ hôn âu yếm lên tóc cô ...

Cô gái cũng mỉm cười, trong đáy mắt một niềm hạnh phúc dâng lên, trong lòng người đàn ông nũng nịu: 'Anh đã nói vị trí này của anh là để em ngồi, thế nào cho đến giờ chỉ thấy anh ngồi, em chỉ được ngồi trong lòng anh thôi vậy?'

'Ồ ...' Người đàn ông như bừng tỉnh, 'Anh quên mất .. mà em không thấy ngồi trong lòng anh càng thoải mái hơn sao?'

'Hừm ... em vẫn thích ngồi riêng hơn ...' Cô gái nghiêm mặt.

'Được được được, em ngồi đi!' Đáy mắt người đàn ông tràn đầy sùng nịch, hần đứng dậy để cô gái ngồi nơi chiếc ghế tổng giám đốc rộng rãi của mình còn bản thân thì đi đến chiếc ghế đối diện bàn tổng giám đốc ngồi xuống, 'Khụ khụ ... Lâm tổng, xin hỏi có gì sai bảo?'

Đang lúc hai người nói nói cười cười, cửa chợt bị đẩy ra, một cô gái xông vào, phía sau cô là Ngồi Mỹ đang đuổi đến, gọi với theo: 'Từ tiểu thư ... Lãnh tổng đang nghỉ trưa, cô không thể vào được ...'

Cô gái được gọi là Từ tiểu thư gương mặt tươi tắn, khóe môi câu lên, đôi mắt đen láy sinh động, làn da trắng nõn, vẻ mặt hoạt bát, cô vừa nhìn thấy Lâm Y ngồi phía sau bàn tổng giám đốc thì nhất thời ngẩn người, nụ cười trên mặt đông cứng lại ...

Ngồi Mỹ phía sau cô nhìn thấy cảnh tượng này cũng ngây người, nhất thời không biết nên nói gì mới phải.

Lâm Y cũng giật mình vội đứng dậy rời khỏi ghế tổng giám đốc, mắt vẫn nhìn cô gái xa lạ trước mặt, Lãnh Nghị xoay lại nhìn thấy hai cô gái đang đứng nơi cửa, ánh mắt dừng lại ở cô gái đứng trước, mặt chợt lạnh xuống ...

'Anh Nghị ...' Cô gái được gọi là Từ tiểu thư cuối cùng cũng phản ứng lại, mắt cô nhìn về phía Lãnh Nghị, nụ cười lại nở trên môi, cô vừa gọi vừa tung tăng chạy đến bên cạnh Lãnh Nghị, níu lấy cánh tay hắn không buông.

'Sao em lại đến đây?' Lãnh Nghị thoáng nhú mồm, nhàn nhạt hỏi cô gái đang làm nũng trước mặt hắn.

'Di Lý bảo em về gặp anh ...' Giọng cô gái kia ngọt như mật, cũng mặc kệ sự lạnh nhạt của Lãnh Nghị, tay vẫn níu cánh tay hắn, 'Anh Nghị, em cũng muốn gặp anh ... Nếu như không phải anh không cho, em sớm đã về đây gặp anh rồi!'

Nói rồi đôi mắt đen láy chuyển về phía Lâm Y: 'Anh Nghị, đây là thư ký mới của anh sao?'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần liếc Lâm Y một cái, còn chưa kịp trả lời thì đã nghe giọng nhỏ nhẹ của Lâm Y, lúc này đã đi đến trước bàn, vang lên: 'Tôi là trợ lý của Ngải Mỹ tiểu thư ...'

'Ồ, là trợ lý của Ngải tiểu thư sao!' Cô gái kia như bưng bình, lại quay đầu nhìn Ngải Mỹ này giờ vẫn đang đứng ngay người sau lưng mình, mỉm cười, giọng nói có chút sắc bén, 'Ngải tiểu thư, trợ lý của cô sao lại ở đây?'

'Tôi ...' Ngải Mỹ nuốt một ngụm nước bọt, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, ánh mắt có chút ngượng ngập nhìn cô gái thoát nhìn rất linh lợi hoạt bát nhưng thực ra bụng đầy tâm cơ kia, cô biết ý ngầm trong câu hỏi đó là: Cô ta là ai? Có quan hệ thế nào với Lãnh Nghị?

'Từ Giai, đây là chuyện của công ty, không cần em xen vào!' Lãnh Nghị sầm mắt xuống, ánh mắt sắc bén quét về phía Từ Giai, giọng thật xa cách: 'Em mau chóng trở về châu Âu thôi!'

'Anh Nghị, sao em mới vừa đến thì đã vội đuổi em đi chứ? Từ Giai chu môi, đôi mắt chợt phiếm hồng, lắc lắc cánh tay hắn, 'Từ trước đến giờ anh đều không có hung dữ với em như vậy ... Anh đã hứa với di Lý ...'

'Từ Giai!' Lãnh Nghị lạnh giọng quát, đáy mắt càng thêm âm trầm ngắt lời cô: 'Đây là phòng làm việc của anh, không được nhắc lại chuyện trước đây ở đây, bằng không em lập tức ra ngoài!'

Nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Lãnh Nghị, Từ Giai chùng như biết mình đã lỡ lời, vội vàng im bất nhưng vẫn đứng tại chỗ kéo tay Lãnh Nghị, mắt thì lại nhìn về phía Lâm Y, rõ ràng cô gái này có quan hệ không bình thường với anh Nghị ...'

Hàng mi dài của Lâm Y chớp lên, đôi mắt đen láy nhìn Lãnh Nghị đăm đăm, vừa hay bắt gặp ánh mắt hắn đang nhìn mình, một cảm giác rầu rĩ chợt dâng lên trong lòng, cô vội né tránh ánh mắt của Lãnh Nghị, điềm tĩnh nói: 'Lãnh tổng, chuyện của tôi đã làm xong rồi, tôi ... ra ngoài trước!'

Mắt Lãnh Nghị vẫn nhìn cô không thôi, một lúc sau mới lên tiếng: 'Được ...'

Nhìn theo bóng Lâm Y đi về phía cửa, hắn bồi thêm một câu: 'Tối nay cùng tôi đi ăn cơm, có khách!'

'Được!' Lâm Y xoay lại, mỉm cười rồi khom người chào sau đó rời đi. Ngải Mỹ lúc này mới bưng bình vội chào Lãnh Nghị rồi theo chân Lâm Y rời khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Lâm Y trở về phòng làm việc nhỏ của mình, kéo ghế ngồi chuẩn bị nghỉ ngơi một lát nhưng hoàn toàn chẳng có chút buồn ngủ nào, mắt cô mở tròn tròn nhìn mông lung ngoài cửa sổ, trong đầu một mảnh trống rỗng ...

Lát sau nghe tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, Lâm Y mới thu hồi tầm mắt, nói khẽ: 'Mời vào!' Vào lúc này đến gõ cửa chỉ có thể là người làm việc ở tầng lầu này!

Quả nhiên, người bước vào là Ngải Mỹ, Lâm Y vội ngồi dậy, mỉm cười gọi: 'Ngải Mỹ ...'

'Cô cứ nghỉ ngơi đi!' Ngải Mỹ mỉm cười ngồi đối diện với Lâm Y, nhìn cô một lúc sau mới thấp giọng hỏi: 'Cô không muốn hỏi gì sao?' Ngải Mỹ biết Lâm Y lúc này đang nghĩ gì.

Lúc cô nhìn thấy Lâm Y ngồi ở ghế của Lãnh Nghị thì Ngải Mỹ đã biết Lãnh Nghị không phải là đùa bỡn với cô gái này, cô rất hiểu Lãnh Nghị, cô biết ngài ấy đối với cô gái này có mối quan tâm đặc biệt ...

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô cắn môi, hỏi khẽ: 'Vừa nãy Từ Giai kia là ai?'

Ngải Mỹ mỉm cười: 'Cô ấy là con gái của một người bạn rất thân của mẹ Lãnh tổng, từ nhỏ đã thích đi theo sau lưng ngài ấy ... Nghe nói cha cô ấy là một viên chức ngoại giao...' Ngải Mỹ thoáng dừng lại một lát rồi nói tiếp, 'Lần trước khi Lãnh tổng về nước không lâu thì mẹ ngài ấy có trở về nước thăm con, dẫn theo Từ Giai cùng về ...'

Thì ra bọn họ là thanh mai trúc mã! Tim Lâm Y chợt thất lại, cô không tự chủ được rùng rùng hàng mi dài, nhất thời không nói tiếng nào. Ngải Mỹ thấy biểu tình này của cô, cười nhẹ giọng nói: 'Cô yên tâm, Lãnh tổng chỉ xem cô ấy như em gái ...'

Lâm Y bồi hồi nhìn Ngải Mỹ, thấy trên mặt cô là nụ cười nhu hòa, nỗi khổ sở trong lòng cũng dịu đi không ít. Ngải Mỹ đứng dậy bước ra ngoài, khi đi đến cửa, cô nghe giọng Lâm Y nhỏ xíu vang lên sau lưng: 'Cảm ơn cô, Ngải Mỹ!'

Giờ tan tầm, đoàn người rời khỏi tòa nhà, Lãnh Nghị đi trước, Từ Giai thì dán sát bên người hắn, cũng mặc kệ sắc mặt tối sầm của hắn, cô cứ níu chặt tay áo Lãnh Nghị, liên tục kêu "Anh Nghị ..." khiến cho các nhân viên đang tan tầm khác ai nấy không khỏi ngoái đầu nhìn lại, chặc chặc, đúng là nàng dâu tương lai của Lãnh tổng ...

Lâm Y trầm mặc đi ở phía sau, Ngải Mỹ thì đi bên cạnh cô, ngoài cửa tòa cao ốc, xe đã đợi sẵn, Lãnh Nghị thoáng dừng bước chân, nhìn Từ Giai nãy giờ vẫn dán sát bên người mình, lạnh nhạt nói: "Từ Giai, em về nhà trước ... Anh còn việc phải làm!"

Từ Giai chu môi, lắc tay hắn không ngừng: "Anh Nghị, hôm nay em mới vừa đến, dù sao anh cũng phải dẫn em đi ăn một bữa cơm ..."

"Anh đang vội, có khách!" Lãnh Nghị chau mày, từ nhỏ bị cô gái này bám riết hắn đã phiền lắm rồi, giờ bàn tay đang bám nơi cánh tay mình ra, hắn rảo bước về xe của mình, ngồi vào.

Nhưng Từ Giai không hề có ý buông tha, cô vội đuổi theo, giọng nũng nịu: "VẬY ... Anh Nghị, em đi với anh ..." Lãnh Nghị chỉ xem như không nghe thấy, thân hình cao lớn chui vào trong xe sập cửa lại, thấy vậy Từ Giai vội vàng chạy đến cửa trước kéo cửa ngồi vào trong xe, quay đầu nhìn Lãnh Nghị cười. Lãnh Nghị xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đáy mắt không giấu được phiền chán ...

Buổi tối hôm đó Lãnh Nghị nhận được điện thoại của mẹ mình, Lý Uyển, "Nghị, Từ Giai lần này trở về nước thăm con, con phải chăm sóc nó đằng hoàng ... Đừng quên con đã hứa gì với mẹ đó ..."

"Biết rồi, mẹ!" Phiền chán buông điện thoại xuống, mày Lãnh Nghị nhíu chặt lại, hắn đã hứa với bà nội, cho dù hắn không kết hôn nữa cũng sẽ cho bà bông cháu, tiếp tục hương khói của nhà họ Lãnh; Hắn cũng hứa với mẹ mình, nếu như hắn không tìm được người thích hợp sinh con cho mình, hắn sẽ suy nghĩ lựa chọn Từ Giai, hoàn thành sứ mệnh nối dõi tông đường ...

Nhưng nếu như không có kết hôn, liệu Lâm Y có còn muốn ở bên cạnh hắn, giúp hắn sinh con sao? Trong ba năm qua, lần đầu tiên Lãnh Nghị có cảm giác lo lắng và mơ hồ thế này ...

Giấy dù sao cũng không thể gói được lửa, vào một buổi chiều của mấy ngày sau, lúc gần giờ tan tầm, bởi vì chuyện công, Ngải Mỹ dẫn theo Lâm Y đi đến phòng hậu cần, hai người bước chậm trên hành lang vắng ngắt, bất chợt nghe từ văn phòng kiểu mở truyền đến một giọng thì thầm: "... Ân, cô ta từ lúc ở trường đại học H liền bám theo Lãnh tổng!"

Tìm Lâm Y chợt đập mạnh, không tự chủ được dừng bước chân, Ngải Mỹ cũng dừng lại, mấy giọng thì thầm kia tiếp tục vọng đến...

"Phải đó, nghe nói Lãnh tổng chính bởi vì cô ta nên mới giữ lại trường đại học H ..."

"Nghe nói, cô ta vốn là ngọc nữ giáo sư gì đó ở trường đại học H, nghe thật là buồn cười ..."

"Nghe nói, cô ta còn từng vì Lãnh tổng mà phá thai ..."

"Nhưng mà, tình nhân dù sao cũng chỉ là tình nhân, giờ thì cô ta khó sống rồi ... Cái vị Từ tiểu thư kia, là nàng dâu mà mẹ Lãnh tổng đã chọn ..."

Đầu Lâm Y không ngừng vang lên những tiếng ong ong, mặt cũng trở nên trắng bệch không chút huyết sắc, mồ hôi tươm từng giọt trên trán, Lâm Y nghe không nổi nữa, cô mặc kệ Ngải Mỹ, chạy nhanh trở về ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Sóng Gió (2)

Đầu Lâm Y không ngừng vang lên những tiếng ong ong, mặt cũng trở nên trắng bệch không chút huyết sắc, mồ hôi tươm từng giọt trên trán, Lâm Y nghe không nổi nữa, cô mặc kệ Ngải Mỹ, chạy nhanh trở về ...

Ngải Mỹ ngăn người, trầm tư chốc lát rồi vội đuổi theo Lâm Y... Lâm Y không đợi thang máy mà chạy thẳng lên cầu thang bộ, chạy một hồi lên tầng 22 ...

Cửa văn phòng của Lãnh Nghị đang đóng chặt, Lâm Y ngăn người nhìn, trong đáy mắt có chút chán chường, một lúc sau như đã hạ quyết tâm, cô đẩy cánh cửa kia ...

"Lâm tiểu thư!" Lâm Y còn chưa kịp chạm đến tay nắm cửa thì sau lưng đã vang lên một giọng nữ lạnh lùng, cô xoay người lại nhìn, thì ra là Từ Giai. Trên mặt cô gái tươi cười nhưng đáy mắt thật lạnh lùng, nhìn chằm chằm Lâm Y: "Cô tìm anh Nghị của tôi có việc sao? Giờ anh ấy đang ở trong văn phòng tiếp khách! Xin cô đừng quấy rầy anh ấy!"

Mấy ngày qua Từ Giai ngày nào cũng theo Lãnh Nghị đi làm, tan tầm, nghiêm nhiên trở thành người phát ngôn của hắn, vì để tránh hiềm nghi, Lâm Y đã tận lực không đến văn phòng của Lãnh Nghị, hơn nữa mỗi buổi trưa đều cự tuyệt lời mời của Lãnh Nghị, không đến phòng nghỉ của hắn nghỉ trưa nữa.

Lâm Y nỗ lực trấn định lại tâm tình của mình, bình tĩnh nhìn Từ Giai, không nói một lời, khéo môi Từ Giai câu lên một nụ cười lạnh, ngạo mạn mở cửa phòng tổng giám đốc, trước khi bước vào, đóng cửa lại còn không quên ném cho Lâm Y một cái nhìn khiêu khích.

Ngồi Mỹ lúc này vừa đuổi kịp tới, đứng ở phía sau lảng lảng quan sát tất cả, Lâm Y rũ mi, thoáng suy nghĩ một giây rồi xoay người bước trở lại văn phòng của mình.

Lâm Y chậm rãi dọn dẹp bàn làm việc, cầm túi xách lên rồi ngẩng đầu nhìn Ngồi Mỹ đang đứng nơi cửa, cô cố gắng nặn ra một nụ cười, tận lực dùng giọng bình tĩnh nói: 'Ngồi Mỹ, tôi thấy không khỏe lắm, tôi muốn về trước nghỉ ngơi ...'

Ngồi Mỹ nhìn cô, lát sau mới mỉm cười, gật đầu: 'Àn, được thôi, cô cứ về nghỉ ngơi, tôi sẽ nói với Lãnh tổng!'

'Đừng nói với anh ấy ... tôi không muốn anh ấy biết ...' Lâm Y nói thật nhỏ, cô cầm lấy túi xách lách người qua Ngồi Mỹ đi ra khỏi cửa.

Thần thờ bước ra khỏi cửa tòa cao ốc, vừa mới bước ra thì chợt nghe có người gọi: 'Lâm tiểu thư!' Lâm Y ngẩng đầu lên nhìn, thấy trước mặt là một người thanh niên đeo kính, dáng vẻ nho nhã, chính là tổ trưởng của Trương Tiểu Mạn.

Lâm Y thoáng ngẩn người, không ngờ anh ta còn nhớ mình, cô gượng cười, lịch sự chào hắn rồi vội vã bước đi.

'Lâm tiểu thư, hôm nay cô tan sở sớm thế?' Người thanh niên họ Hà ngừng bước nhìn Lâm Y vừa bước đi, hỏi với theo.

Lâm Y ngừng bước, tận lực tỏ vẻ bình thản: 'Àn, hôm nay thấy không thoải mái nên xin phép về trước ... Tổ trưởng Hà, tôi ... đi trước đây!'

'Ồ ...' Hà Khả mỉm cười đáp lời, đưa mắt nhìn theo bóng Lâm Y đi xa rồi mới xoay người đi vào tòa cao ốc.

Lâm Y một người đi lang thang không mục đích trên đường, "Vị Từ tiểu thư đó là con dâu mà mẹ Lãnh tổng đã chọn", câu nói này cứ văng vẳng bên tai cô ...

Lúc này một chiếc xe chậm rãi dừng bên cạnh Lâm Y, cô ngẩn người, vội ngừng bước, cửa xe hạ xuống, một gương mặt tuấn tú tươi cười lộ ra: 'Lâm Y, trùng hợp vậy?'

Lâm Y nhìn gương mặt quen thuộc kia, khéo môi câu lên một ý cười: 'Lăng Nhất Phàm, anh trở về từ bao giờ?'

'Vừa mới về được mấy ngày!' Lăng Nhất Phàm mỉm cười nhìn Lâm Y: 'Còn em, sao lại một mình lang thang trên đường thế này? ... Không đi làm sao?' Hắn vừa về đã nghe nói Lâm Y đã chính thức được điều đến LS Quốc tế làm việc ...

'Àn ... đi dạo thôi ...' Lâm Y cười, hơi ngừng một chút rồi nói tiếp: 'Anh đi lo việc của anh đi ... em ... tiếp tục đi dạo ...'

'Anh không bận ... Lâm Y...' Lăng Nhất Phàm thoáng do dự, cuối cùng vẫn nói: 'Đã lâu không gặp, nếu như em không bận, chúng ta cùng ăn cơm, tâm sự, được không?'

'Em ...' Lâm Y ngần ngừ ...

'Lên xe đi ... cứ xem anh như anh trai!' Ánh mắt Lăng Nhất Phàm nhu hòa nhìn Lâm Y đang do dự.

'Ừm ... được!' Lâm Y cười với hắn, Lăng Nhất Phàm là người tốt, rất thân thiện dễ gần, luôn cho người khác một cảm giác trầm ổn chân thật, thực ra nếu ai gả cho hắn, chắc chắn sẽ hạnh phúc cả đời ...

Trong xe, Lăng Nhất Phàm nghiêng đầu nhìn Lâm Y này giờ vẫn yên lặng bên cạnh mình, mỉm cười hỏi dò: 'Lâm Y, em đi làm ở LS Quốc tế có vui không?'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô bối rối như vừa làm chuyện xấu bị người bắt gặp vậy, mặt thoáng hồng nói: 'Àn, tốt lắm!'

'Vậy thì tốt rồi!' Giọng nói của Lăng Nhất Phàm có chút thả lỏng nhưng đáy mắt không giấu được có chút thất lạc ... Sau khi bị Lâm Y cự tuyệt tình yêu, trong lòng hắn mơ hồ đoán được có liên quan đến Lãnh Nghị ...

Khoang xe phút chốc thật yên tĩnh, để phá vỡ sự ngưng ngững, Lâm Y mỉm cười hỏi: 'Anh ... chuyện phát triển ra hải ngoại của công ty thế nào rồi? Tốt không?'

'Àn, tốt lắm!' Lăng Nhất Phàm mỉm cười, có vẻ rất hào hứng: 'Hai ba tháng nay anh ở nước ngoài kết quả rất tốt, cũng đã chọn được địa điểm, trong năm nay anh sẽ thành lập một văn phòng ở nước ngoài, từ năm sau bắt đầu phát triển quy mô hơn ...'

Ở bên ngoài văn phòng tổng giám đốc của LS Quốc tế, Từ Giai đang chơi trò chơi trên máy vi tính, mắt không ngừng liếc về phía cửa phòng ... Rốt cuộc

cô cũng đợi được đến lúc mấy vị trưởng phòng bước ra ngoài, mắt Từ Giai thoáng lộ vẻ vui mừng, cô buông máy tính chạy vào trong phòng

Lãnh Nghị đang dọn dẹp lại hồ sơ trên bàn, chuẩn bị tan tầm, liếc mắt nhìn thấy Từ Giai xông vào, trên mặt hẳn không có chút biểu cảm nào.

'Anh Nghị, anh có thể tan tầm rồi sao?' Từ Giai mừng rỡ chạy đến, vẫn như thường ngày níu chặt cánh tay hắn, 'Chúng ta đi ăn cơm được không? ... Ân, hôm nay chúng ta đi ăn hải sản nhé!'

'Từ Giai, em định lúc nào thì trở về?' Lãnh Nghị không nhìn cô, chỉ lạnh nhạt hỏi, 'Em ở đây cũng đã hơn một tuần rồi, cũng nên trở về đi!'

'... Không muốn đâu ... Em không muốn trở về ..' Từ Giai chu môi, 'Anh Nghị, em đã hứa với anh, sẽ không quấy nhiễu công việc của anh ...'

Lãnh Nghị thoáng chau mày, hẳn không nói thêm nữa, chỉ nhẹ nhàng rũ tay cô ra, đi đến giá áo lấy áo vest, Từ Giai vội chạy theo đoạt lấy chiếc áo trong tay Lãnh Nghị, nũng nịu nói: 'Anh Nghị, em giúp anh!'

Lãnh Nghị còn chưa kịp nói gì thì cô đã cầm áo đứng trước mặt hắn, đợi hắn đưa tay ra ... Lãnh Nghị nhìn gương mặt tươi cười trước mặt, thoáng chần chừ nhưng rồi vẫn đưa tay để cô khoác áo lên...

Đi ra khỏi cửa văn phòng đã thấy Ngải Mỹ đứng chờ sẵn, ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị quét qua một vòng, không nhìn thấy Lâm Y hẳn hơi chau mày, lúc này không phải Lâm Y nên đứng ở đây chờ hắn sao?

Ngải Mỹ sớm đã hiểu tâm tư của Lãnh Nghị, cô nuốt một ngụm nước bọt, nhẹ giọng nói: 'Lâm Y nói hôm nay không khỏe lắm nên xin phép về trước rồi ...' Nghe vậy sóng mắt Từ Giai thoáng xao động, mắt nhìn Lãnh Nghị chăm chăm ...

Mắt Lãnh Nghị chợt xẹt qua một tia hà ý, hẳn ním chặt môi, không khỏe nên muốn về trước? Sao không nghe Lâm Y nói gì với hắn?

'Lãnh tổng, vừa nãy ngài ở trong văn phòng bận việc nên Lâm tiểu thư không tiện quấy rầy ngài ...' Ngải Mỹ vội giải thích thêm

'Ừ ...' Lãnh Nghị chỉ nói một tiếng rồi sải bước về phía thang máy, Từ Giai và Ngải Mỹ vội đuổi theo ...

Ở một nhà hàng phong cảnh ưu nhã trong nội thành, Lăng Nhất Phàm và Lâm Y đang ngồi đối diện nhau, vừa ăn vừa nói chuyện ...

'Sau này có lẽ anh sẽ ở nước ngoài nhiều hơn ... tập trung phát triển sự nghiệp ...'

'Ân ... ở nước ngoài cũng tốt, hoàn cảnh tốt không khí sạch sẽ, nghe nói trời cũng xanh hơn ở Trung Quốc có phải không?' Lâm Y nói đùa.

'À, đúng là ô nhiễm ít hơn nhiều ...' Đáy mắt Lăng Nhất Phàm chợt lóe lên một tia sáng, hắn nhìn Lâm Y, nói có vẻ tùy ý: 'Lâm Y, em có thích châu Âu không?'

'Ừ, châu Âu tốt lắm ...' Lâm Y cười cười.

'Em ...' Lăng Nhất Phàm dè dặt mở lời, 'Có muốn đi với anh không?'

Lâm Y ngần ngừ nhìn Lăng Nhất Phàm, hàng mi nhẹ chớp lên sau đó thu hồi tầm mắt, mỉm cười: 'Châu Âu đúng là rất tốt ... chỉ là em vẫn thích ở trong nước hơn ...'

Lăng Nhất Phàm không nói thêm nữa, đáy mắt dâng trào một nỗi thất vọng ...

Trên bàn ăn bỗng chốc thật yên lặng, lát sau Lâm Y đặt dao nĩa trong tay xuống, nhìn Lăng Nhất Phàm cười nói: 'Nhất Phàm, anh ăn no chưa? Hay là chúng ta đi thôi!'

'Ừ, được!' Lăng Nhất Phàm ôn nhu đáp lời.

Hai người thong thả đi ra cửa nhà hàng, bên ngoài nhà hàng cây cối xanh um, rất nhiều phòng riêng được xây dựng dưới những tán cây, rất có phong vị. Lúc này cửa một gian phòng bao dưới tán cây chợt mở ra, vừa lúc Lăng Nhất Phàm cùng Lâm Y đi đến ...

Hai bên thoáng có chút ngần ngừ, không hẹn mà cùng dừng bước, đôi mắt đen trong trẻo của Lâm Y nhìn người đàn ông đi sau cùng, anh ta cao lớn đĩnh đạc, noi cánh tay dán sát một cô gái nhỏ, trên gương mặt nhỏ nhắn của cô gái kia tràn đầy hạnh phúc ... Lòng cô rất rõ ràng đau đến không thở nổi ...

Ánh mắt Lăng Nhất Phàm rơi trên mặt Lâm Y rồi lập tức quay về phía người đàn ông kia, sau đó rơi trên cô gái đang níu chặt tay hắn, ánh mắt lạnh lạnh mang theo chút dò xét, sau đó khẽ môi nhẹ câu lên một ý cười, thoải mái lên tiếng chào hỏi: 'Lãnh thiếu, trùng hợp vậy ...'

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị nãy giờ vẫn ghim trên mặt Lâm Y, đáy mắt dần trở nên âm trầm, hắn chỉ cười nhạt một tiếng đáp lời chào của Lăng Nhất Phàm, giọng sắc bén: 'Đúng là rất trùng hợp!'

Chương 87: Sóng Gió (3)

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị nảy giờ vẫn ghim trên mặt Lâm Y, đáy mắt dần trở nên âm trầm, hần chỉ cười nhạt một tiếng đáp lời chào của Lăng Nhất Phàm, giọng sắc bén: 'Đúng là rất trùng hợp!'

Sóng mắt Ngải Mỹ khẽ xao động, âm thầm quan sát sắc mặt của Lãnh Nghị rồi lại nhìn Lâm Y sau đó lại nhìn người đàn ông điển trai bên cạnh cô, mày cũng chau lại ...

'Lâm tiểu thư, nghe nói hôm nay cô không khỏe nên về nhà sớm nghỉ ngơi, giờ cô đã thấy đỡ hơn chưa?' Từ Giai lên nhìn sắc mặt sầm xuống của Lãnh Nghị, trên môi nở nụ cười đắc ý khi thấy người khác gặp họa. Xem đó, anh Nghị, cô gái này lên lút đi hẹn hò với người đàn ông khác ...

'Lâm Y, em không khỏe sao?' Lăng Nhất Phàm nhìn cô gái sắc mặt có chút tái nhợt bên cạnh, đáy mắt tràn đầy quan tâm.

'Ồ, không sao ... giờ đã đỡ nhiều rồi ...' Lâm Y cười nhàn nhạt nhìn Lăng Nhất Phàm, 'Chúng ta đi thôi ...'

'Ừ!' Lăng Nhất Phàm nhẹ giọng đáp.

'Tạm biệt Lãnh tổng!' Lâm Y nhìn Lãnh Nghị chào một câu rồi cất bước đi tiếp, Lăng Nhất Phàm theo sát sau cô ...

Lãnh Nghị không đi, hần đứng yên nhìn theo bóng hai người khuất dần nơi cửa nhà hàng, đáy mắt vẫn một mảnh âm trầm ...

'Lãnh tổng ...' Khách hàng cùng đi với Lãnh Nghị nhìn thấy sắc mặt tối đen của hần, tuy không biết vì sao nhưng đại khái cũng có thể đoán được, anh ta dè dặt lên tiếng.

Nghe vậy Lãnh Nghị mới nói một tiếng 'Đi!', đoàn người tiếp tục rời khỏi nhà hàng ...

Ngồi trên xe Lăng Nhất Phàm, Lâm Y không nói một lời, Lăng Nhất Phàm nhìn cô, dè dặt hỏi: 'Lâm Y, còn muốn đi đâu không?'

'Không đi, muốn về nhà nghỉ ngơi ...' Lâm Y hỏi hột nói.

'Ân, vậy anh đưa em về nhà!' Lăng Nhất Phàm nói thật nhu hòa, ngừng một chút rồi hần nghiêng đầu nhìn sang Lâm Y, chừng như đã hạ quyết tâm, dè dặt nói, 'Lâm Y, có thể hỏi em một chuyện không?'

'Anh hỏi đi!' Hàng mi dài của Lâm Y khẽ chớp, cô gượng cười nói.

'Em yêu Lãnh Nghị, đúng không?'

Đôi mắt đen láy của Lâm Y nhìn mông lung ngoài cửa sổ, mấp máy cánh môi, mãi vẫn không nói được lời nào, Lăng Nhất Phàm nhìn vẻ mặt của cô, đáp án không cần phải nói cũng đã biết. Hần thâm thở dài một tiếng, một lúc sau mới nhìn Lâm Y cười: 'Vậy anh làm anh trai của em ... sau này bất kể chuyện gì em đều nhớ phải cho anh biết!'

Tiếng cười đó, giọng nói đó mang theo một chút chua xót không che giấu được ...

'Cám ơn ...' Lâm Y xoay đầu nhìn sườn mặt anh tuấn của Lăng Nhất Phàm, giọng có chút nghẹn ngào ...

Lâm Y vừa trở về ký túc xá, còn chưa kịp đặt túi xuống thì điện thoại đã reo lên, không cần nghĩ, nhất định là Lãnh Nghị gọi đến! Lâm Y chậm rãi mở điện thoại lên, thấy bên kia không nói tiếng nào, cô chỉ đành nhẹ giọng gọi: 'Nghị ...'

'Anh muốn nghe em giải thích!' Giọng Lãnh Nghị có chút lạnh lùng, giống như rất lâu trước đây, khi Lâm Y vừa biết hần, trong giọng nói có thêm chút cao ngạo, đã lâu lắm rồi cô không nghe hần nói với mình bằng giọng lạnh lùng như vậy.

Lâm Y chậm rãi đặt túi xách xuống, mím môi, lát sau mới nhẹ giọng nói: 'Em ... buổi chiều thấy không khỏe cho nên về nhà trước ... trên đường về tình cờ gặp được Lăng Nhất Phàm, anh ta mới từ nước ngoài về ... cho nên cùng ăn một bữa cơm!'

'Em không khỏe sao không nói với anh?' Đầu bên kia giọng Lãnh Nghị đã hòa hoãn đôi chút.

'Anh ... trong văn phòng có người, em không muốn quấy rầy!' Sóng mắt Lâm Y khẽ động, trong đầu bất giác lại hiện ra gương mặt Từ Giai lúc đóng cửa phòng, ánh mắt và nụ cười khiêu khích kia ...

'Chú Ngô đâu? Vì sao em không dùng xe?' Giọng của Lãnh Nghị nhu hòa hơn nhiều, cách nói này của Lâm Y cũng giống với lời của Ngải Mỹ đã nói.

'Ân, em muốn tản bộ một mình, tiện đường mua ít đồ ...' Lâm Y nói qua loa.

Đầu bên kia lại trầm mặc thật lâu rồi giọng nói kia mới vang lên: 'Y Y, anh muốn gặp em, anh đang ở hội sở, em qua đây đi!' Một tuần lễ này, một phần là vì bận, một phần là bởi vì Từ Giai xen vào nên hai người tuy gần trong gang tấc nhưng thời gian đơn độc chung đụng lại thiếu đến đáng thương.

Lâm Y thoáng sùng sốt, cô liếc mắt về phía đồng hồ, trầm tư một lúc rồi mới nhẹ giọng nói: 'Nghị, tối nay em không đến đâu ... muốn nghỉ ngơi sớm ...'

'Em còn chưa đỡ hơn sao?' Lãnh Nghị ngắt lời Lâm Y, thoáng chau mày, 'Nếu như thật sự thấy không khỏe, anh bảo Lữ Thần đến khám cho em!'

'Không cần đâu, em ngủ một giấc là được rồi ... Ngày mai gặp!' Lâm Y nói rồi liền ngắt điện thoại, cô đứng ngăn người nơi cửa sổ hồi lâu, câu nói "Từ Giai là con dâu tương lai mà mẹ Lãnh tổng đã chọn" lại vọng đến trong đầu khiến lòng cô vừa khổ sở vừa đau đớn ...

Ngày hôm sau lúc Lâm Y đến căn phòng làm việc nhỏ của mình thì phát hiện cửa phòng Lãnh Nghị đã mở ... Anh ta, hôm nay sao lại đến sớm thế này? Hơi do dự một chút rồi Lâm Y nhẹ bước về phía đó.

Trong văn phòng tổng giám đốc, Lãnh Nghị đang đứng trước giá áo, đứng bên cạnh thân thể cao lớn đỉnh đạc của hắn, Từ Giai trông thật nhỏ bé, cô đang giúp hắn cởi áo vest, sau đó nhón chân treo áo vest của hắn lên giá ...

Cái cảm giác thân thiết và ăn ý kia khiến nỗi chua xót chợt dâng lên trong lòng Lâm Y ...

Trên gương mặt tuần mỹ của Lãnh Nghị vẫn là vẻ lạnh lùng thường thấy, nhưng hắn không cự tuyệt hành động của Từ Giai, từ nhỏ Từ Giai đã bám theo hắn, hắn sớm đã quen ... Vừa xoay người định đi về phía bàn làm việc thì Lãnh Nghị chợt nhìn thấy Lâm Y đang đứng ngoài cửa.

Bắt gặp ánh mắt của Lãnh Nghị, Lâm Y chừng như bị giật mình, vội thu hồi tầm mắt, chân không tự chủ được lùi về sau mấy bước sau đó vội vàng xoay người rời đi, giống như cô vừa thấy được điều gì không nên thấy vậy...

Nhìn thấy Lâm Y đi như chạy trốn khỏi văn phòng mình, bước chân Lãnh Nghị chợt dừng lại, sóng mắt khẽ động, chừng như hiểu ra điều gì, hắn suy nghĩ một chút rồi quả quyết đi về phía cửa, theo hướng Lâm Y vừa mới rời đi ...

Trở về căn phòng làm việc nhỏ của mình, Lâm Y hoang mang đóng cửa lại, trong đầu một mảnh trống rỗng, cô đứng thẫn thờ trong phòng, nhất thời không biết nên làm gì mới phải.

Cánh cửa vừa đóng lại bị đẩy nhẹ ra, nghe tiếng động, Lâm Y vội quay đầu thì thấy Lãnh Nghị đang đứng đó, ánh mắt có chút thất thần của Lâm Y trong nháy mắt sáng lên nhưng rất nhanh lại tối lại, cô trầm mặc nhìn người đàn ông đang đi về phía mình.

Đôi mắt đen thâm thúy của Lãnh Nghị vẫn không rời khỏi Lâm Y, trong đáy mắt rõ ràng mang theo chút dò xét, sắc mặt cô gái hơi xanh xao, đôi mắt có quầng thâm rất rõ ràng ... hiển nhiên tối qua ngủ không được ngon!

Lòng ản ản se thắt lại, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng động, đôi tay không tự chủ được duỗi ra ôm lấy thân thể mảnh mai của cô gái vào lòng, có chút đau lòng nói: 'Y Y, em còn chưa khỏe sao?'

Vòng tay ấm áp của Lãnh Nghị khiến trái tim băng giá đầy sợ hãi của Lâm Y dần bình tĩnh lại, cô hít sâu một hơi ngẩng đầu nhìn gương mặt anh tuấn bức người của Lãnh Nghị, dịu dàng nở một nụ cười: 'Em đỡ hơn nhiều rồi!'

'Úm!' Lãnh Nghị cúi đầu nhìn cô gái, khóe môi cũng câu lên, triu mến đặt lên trán cô một nụ hôn, bàn tay dịu dàng vuốt ve những sợi tóc rối, 'Đừng có suy nghĩ lung tung, Từ Giai ... từ nhỏ đã như vậy rồi, anh chỉ xem cô ấy như em gái mình thôi!'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô mấp máy cánh môi, còn chưa kịp nói gì thì đã nghe "cách" một tiếng, cửa đã bị mở ra, Từ Giai đang đứng nơi cửa, Lâm Y thoáng sùng sốt rồi vội đẩy Lãnh Nghị ra, đi sang một bên ...

Từ Giai nhìn hai người vừa nhanh chóng tách ra kia, vẻ mặt lập tức trở nên lạnh lùng, cô chu chiếc miệng nhỏ, vẫn giọng nũng nịu mè nheo: 'Anh Nghị ...'

'Từ Giai, tiến vào chỗ của người khác phải gõ cửa trước, điều đơn giản này chẳng lẽ em cũng không biết sao?' Mày Lãnh Nghị thít chặt lại, ánh mắt bức người quét về phía Từ Giai đang đứng nơi cửa rồi hắn sai những bước dài đi nhanh ra khỏi phòng.

'Anh Nghị ...' Vừa bước qua Từ Giai thì bị cô bám vào cánh tay, Lãnh Nghị lạnh lùng rũ tay ra, bước nhanh ra ngoài mặc kệ Từ Giai đang chân thấp chân cao đuổi theo, giọng nói đầy ủy khuất: 'Anh có điện thoại, em đến là để bảo anh tiếp điện thoại ...'

'Từ Giai, tốt nhất em trở về châu Âu đi ...' Lâm Y loáng thoáng nghe được giọng nói bức dọc của Lãnh Nghị rồi giọng nói ấy xa dần ...

Tâm tình tựa hồ cởi mở hơn rất nhiều, Lâm Y đi đến bàn làm việc ngồi xuống, mở vi tính lên bắt đầu làm việc ...

Từ Giai bị Lãnh Nghị đuổi ra khỏi phòng làm việc đang ngồi tức giận nơi văn phòng của Ngải Mỹ, giọng nói đầy vẻ không phục: 'Ngải Mỹ, cô nói xem anh Nghị có phải thực sự thích cô trợ lý Lâm kia của cô hay không?'

Ngải Mỹ nhướn mắt nhìn Từ Giai đang tức đến xanh mặt ngồi kia, điềm đạm cười: 'Không biết nữa ...'

'Cái gì mà không biết chứ?' Từ Giai tức tối ngắt lời Ngải Mỹ, đôi mắt nhìn mông lung nhưng giọng nói cực kỳ khẳng định: 'Anh Nghị của tôi không thể ...'

nào động tâm thật sự với cô ta được, lòng anh Nghị thế nào ... tôi biết!"

Sóng mắt Ngải Mỹ thoáng xao động, yên lặng nhìn Từ Giai không dám lên tiếng nữa ...

Từ Giai nhũn chặt đôi mày xinh đẹp, căn môi như đang suy nghĩ điều gì, rốt cuộc cô đứng bật dậy đi ra ngoài, Ngải Mỹ thoáng sửng sốt, không kìm lòng được nhắc chân chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Sóng Gió (4)

Quả nhiên vừa bước ra khỏi văn phòng của Ngải Mỹ, Từ Giai liền xông thẳng vào căn phòng làm việc nhỏ của Lâm Y, cô đẩy mạnh cửa, dọa Lâm Y vốn đang tập trung xem tư liệu trên máy vi tính giật nảy mình, đôi mắt đen láy của cô rơi trên gương mặt đầy tức giận của Từ Giai lúc này đang đứng trước cửa phòng mình.

Lâm Y chỉ nhìn cô không nói, Từ Giai đó từ nhỏ đã được ba mẹ xem như hòn ngọc nhỏ trên tay, cưng chiều hết mực, trước giờ tính tình bướng bỉnh hơn nữa trong nhận thức của cô, Lãnh Nghị không thể nào động tâm thật sự với Lâm Y này, bằng không vì sao anh Nghị lại không chịu công khai quan hệ giữa hai người chứ?

Nghĩ đến đây, gương mặt vốn đầy tức giận của Từ Giai trong chớp mắt lại trở nên tươi cười, 'Lâm tiểu thư, chúng ta nói chuyện ...'

'Cô nói ...' Khóe môi Lâm Y nhẹ câu lên một nụ cười, có vẻ bao dung nhìn cô gái bướng bỉnh trước mặt.

Từ Giai nghênh ngang bước đến chiếc ghế đối diện với Lâm Y ngồi xuống, mắt vẫn nhìn cô chăm chăm, môi nở một nụ cười khiêu khích: 'Lâm tiểu thư, cô đừng tự đánh giá mình tốt quá, anh Nghị của tôi sẽ không thật sự động lòng với cô đâu, cùng lắm thì cô chỉ có thể làm tình phụ đầu mặt của anh ấy mà thôi ...'

Đáy mắt Lâm Y thoáng xao động, cô nhìn Từ Giai, nụ cười mang theo chút châm chọc: 'Ý của Từ tiểu thư là ... cô mới là phụ nhân của Lãnh tổng sao?'

Từ Giai sụm mặt xuống, lạnh giọng 'hừm' một tiếng: 'Trương lai một ngày nào đó, có lẽ tôi sẽ là ... nhưng mà cô ... thì chỉ có thể là tình phụ đầu mặt mà thôi!'

Lâm Y lạnh lùng nhìn cô gái cao ngạo trước mắt, Từ Giai cũng không chút yếu thế trừng lại cô, trong phòng phủ một bầu không khí nặng nề, một lúc lâu sau Lâm Y mới lạnh giọng nói: 'Từ tiểu thư, nếu như cô không còn chuyện gì khác, xin mời cô ra ngoài ... tôi còn việc phải làm!'

'Sao bây giờ con gái trong nước đều không biết hổ thẹn như vậy? Nếu không mộng tưởng gả vào hào môn thì chính là cam tâm tình nguyện làm món đồ chơi của người có tiền ...' Từ Giai cười lạnh, giọng châm chọc.

'Ra ngoài!' Giọng Lâm Y lạnh như băng mang theo một chút phẫn nộ.

Từ Giai 'hừ' lạnh một tiếng rồi xoay người rời khỏi căn phòng, khi đi đến cửa, cô ta lại quay lại, cười: 'Lâm tiểu thư, đừng vọng tưởng ở bên tai anh Nghị nói cái gì, tình phụ chính là tình phụ, không thể thay đổi được cái gì!'

Lâm Y căn môi không nói tiếng nào ... đứng ở ngoài cửa nghe tiếng Ngải Mỹ vội vàng rời đi ...

Giờ cơm trưa, Lâm Y không đi ăn, cô ngồi một mình nơi căn phòng nhỏ của mình thần thò, chỉ đến khi Trương Tiểu Mạn gọi điện thoại đến: 'Lâm Y, xuống chỗ mình một chút, một bạn học của chúng ta kết hôn, nhờ mình chuyển thiệp mời cho bạn!'

'Ừ!' Vừa khéo tâm trạng không được tốt, xuống dưới tâm sự một chút nói không chừng có thể quên đi những chuyện không vui kia! Lâm Y cầm lấy túi xách, đi xuống tầng hai ...

Vừa bước vào phòng làm việc của Trương Tiểu Mạn liền đụng phải tổ trưởng Hà Khả của cô, tổ trưởng Hà nét mặt kinh ngạc lẫn vui mừng thốt: 'Lâm tiểu thư, đến tìm Tiểu Mạn sao?'

'Phải đó, xin chào tổ trưởng Hà!' Lâm Y mỉm cười chào anh ta, 'Giờ nghỉ trưa chắc là có thể tâm sự một chút chứ?'

'Đương nhiên có thể!' Hà Khả cười có chút ngại ngùng.

'Lâm Y, mau đến đây!' Sớm đã nghe động tĩnh, Trương Tiểu Mạn đứng dậy vẫy tay về phía Lâm Y. Lâm Y vội gật đầu chào Hà Khả rồi vội vàng đi về phía bạn ...

Trương Tiểu Mạn dè dặt cân trọng nhìn Lâm Y: 'Lâm Y, sắc mặt của bạn tệ quá ... không có chuyện gì chứ?' Một ít tin đồn kia Tiểu Mạn cũng nghe

được, thực ra hôm nay cô gọi Lâm Y xuống đây cũng chính là vì lo lắng Lâm Y nghe được những điều ác ý kia, không chịu nổi.

'Ồ, không sao ... tôi qua ngủ không được ngon thôi ...' Lâm Y bình thản che dấu rồi tìm cách chuyển đề tài: 'Bạn nói có bạn học của chúng ta kết hôn, thiệp mời của mình đâu?'

'Ồ ...' Trương Tiểu Mạn vội lấy từ trong ngăn kéo ra một phần thiệp mời màu đỏ sậm đưa cho Lâm Y, 'Haizz, không biết đến bao giờ mới tới lượt chúng ta đây ...'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô gượng cười, không nói gì ...

Đang lúc hai người đang thì thầm to nhỏ thì bóng dáng cao gầy của Hà Khả xuất hiện trong văn phòng, anh ta tươi cười tuyên bố: 'Các vị, tối nay tôi chúng ta tổ chức liên hoan ... ừm, lần trước những tư liệu tuyên truyền mà tổ chúng ta làm được thưởng, tôi mời khách, coi như là cổ vũ mọi người!'

'A, tổ trưởng mời ăn!' Nghe thế này, những nhân viên khác đang nghỉ trưa đều ngẩng đầu lên, trong văn phòng chớp mắt trở nên sôi sục hẳn lên:

'Tổ trưởng Hà, muốn mời chúng tôi đến đâu ăn đây? Sẽ không phải là quán ăn nhỏ lần trước chứ? Như vậy quá cấp thấp rồi, nào có thể hiển lộ thân phận của anh chứ?' Có người lên tiếng gheo, mọi người ai nấy đều bật cười, cái quán nhỏ tối tăm, vách tường ám khói, không gian nhỏ hẹp, lại còn có ruồi bọ, lúc đó ăn xong, tổ trưởng Hà còn cẩn thận đôi chiếu giá cả, lại còn để hẳn phát hiện ra một món đồ ăn sai giá ...

Tiểu Mạn mỉm cười: 'Khó được một lần trưởng Hà của chúng ta rộng rãi như vậy, chúng ta còn dám kén cá chọn canh sao?'

Hà Khả cũng không để ý đến sự trêu chọc của mọi người, hần nhìn về phía Lâm Y: 'Lâm tiểu thư, bữa cơm tối nay mời cô cùng tham gia nhé!'

'Ồ, không cần không cần đâu ... Tổ trưởng Hà, tổ của mọi người liên hoan, tôi tham gia không quá thích hợp ...' Lâm Y vội lắc đầu từ chối.

'Không sao đâu, mọi người đều biết nhau cả mà. Cô với Tiểu Mạn lại là bạn tốt ...' Hà Khả vẫn như cũ nhiệt tình mời.

'Vậy thì cùng đi đi, Lâm Y!' Tiểu Mạn cũng hào hứng cổ vũ.

'Mình ...'

Lâm Y còn chưa lên tiếng thì một vị nữ đồng nghiệp khác đã nhiệt tình ngắt lời cô: 'Lâm tiểu thư, nếu như tối nay bên Lãnh tổng không có xã giao gì thì cô đi chơi cùng chúng tôi đi, bảo tổ trưởng Hà của chúng tôi hát cho cô nghe ... ừm anh ấy hát hay lắm đấy!'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, câu nói "bên Lãnh tổng không có xã giao gì" đó khiến cô, vốn đã có chút chột dạ, càng thấy chói tai hơn, cô mỉm cười, cố gượng cười nói: 'Vậy ... tôi đi với mọi người ...'

'Ân, chiều nay lúc tan tầm mọi người tập trung ở cổng lớn nhé ...' Hà Khả tươi cười tuyên bố, vẻ mặt có chút kiêu ngạo ...

Rất nhanh đã đến giờ tan tầm, Lãnh Nghị còn đang ở trong phòng họp nhỏ, cuộc họp của các quản lý cấp cao vẫn chưa kết thúc, Trương Tiểu Mạn đã gọi điện giục mấy lần, Lâm Y suy nghĩ một chút rồi cầm điện thoại lên, gửi một tin nhắn cho Lãnh Nghị: 'Tối nay em với Tiểu Mạn và tổ của bạn ấy cùng đi ăn liên hoan!' Sau đó vội thu dọn đồ đạc, cầm lấy túi xách rồi đi ...

Lúc đi qua văn phòng tổng giám đốc, Lâm Y nhìn thấy cửa đang mở, Từ Giai đang thoải mái ngồi nơi sofa chơi gì đó trên điện thoại, Lâm Y cũng không nhìn lâu, cất bước lặng lẽ rồi đi ...

Trong phòng họp, Lãnh Nghị đang ngồi uy nghiêm nơi vị trí chủ tọa nơi chiếc bàn họp nhỏ, những vị chủ quản cấp cao của LS quốc tế ngồi quanh hần đang sôi nổi thảo luận gì đó, Ngải Mỹ thì đang cầm cái ghi chép ...

Điện thoại trong túi áo nhẹ rung lên, Lãnh Nghị mặt không chút biểu tình lấy ra, ấn vào màn hình mở xem, tin nhắn của Lâm Y đập vào mắt hần khiến Lãnh Nghị thoáng nhú mày, đáy mắt xẹt qua một tia âm trầm, cô gái này, mấy hôm nay dường như có không ít vấn đề ...

Chỉ thoáng suy nghĩ một giây rồi Lãnh Nghị khoác tay, những vị chủ quản cấp cao phía dưới lập tức im bật, mọi người đều hướng mắt về phía hần đợi chỉ thị. Đáy mắt Lãnh Nghị thoáng qua một tia lạnh lùng, giọng cũng lạnh như băng: 'Tạm nghỉ một lát!', rồi thân hình cao lớn của hần đã đứng dậy sai bước về phía cửa phòng họp ...

Mất Ngải Mỹ đảo một vòng sau đó vội bước theo chân hần ...

Lãnh Nghị bước thẳng về phía phòng làm việc nhỏ của Lâm Y nhưng cửa đã khóa, hần đẩy một cái, không mở! Lâm Y đã đi rồi! Lãnh Nghị cắn môi, đáy mắt càng lộ rõ về âm trầm.

Ngải Mỹ đứng cách đó không xa nhìn hần, mặt Lãnh Nghị sầm xuống, ánh mắt lạnh lùng quét về phía Ngải Mỹ sau đó cất bước trở lại phòng họp.

Chương 89: Ai Là Bạn Gái Chính Thức?! (1)

Sau khi cuộc họp kết thúc, Lãnh Nghị vừa trở về văn phòng thì đã thấy Từ Giai mừng rỡ chào đón: 'Anh Nghị, sao đến giờ mới họp xong vậy? Em đã sắp đói chết rồi!'

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị chợt bắn về phía Từ Giai, ngừng lại một lúc trên mặt cô rồi giọng lạnh như băng của hắn cất lên: 'Anh còn có việc, em đói thì trở về ăn cơm trước đi!' Đôi mày đang nhíu chặt kia đã nói rõ tâm trạng không vui của hắn có thể bộc phát bất cứ lúc nào!

Từ Giai không dám hé môi, cô biết không thể chọc Lãnh Nghị vào những lúc như thế này. Từ Giai dè dặt nhìn sắc mặt Lãnh Nghị còn hắn thì mặc kệ cô, tự mình bước về phía bàn làm việc của mình ngồi xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn Từ Giai chằm chằm 'Anh bảo em trở về, có nghe được không?'

'Ân ... Anh Nghị, vậy em về trước ...' Từ Giai lúc này mới chậm rì rì xoay người đi về phía cửa, chân bước nhưng mắt không ngừng lén nhìn về phía Lãnh Nghị, không biết anh Nghị vì sao đột nhiên lại tức giận như thế, chẳng lẽ anh ấy đã biết chuyện hôm nay mình đến tìm Lâm Y nói những lời kia sao?

Chẳng lẽ cô nói gì sai sao?

Thấy Từ Giai đã rời đi, Lãnh Nghị mới một mắt nhắm mắt tựa người vào ghế, một lúc lâu sau hắn mới mở mắt ra, lấy điện thoại ấn phím gọi ... nhưng thật lâu cũng không có ai nghe máy, đáy mắt Lãnh Nghị càng thêm âm trầm, hắn hung hăng ném điện thoại xuống bàn, trầm tư suy nghĩ ...

Rồi Lãnh Nghị lại cầm điện thoại lên, ấn một dãy số: 'Ngãi Mỹ, lập tức đến văn phòng của tôi!'

Rất nhanh ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, Lãnh Nghị chỉ lạnh lùng quát khê: 'Vào đi!'

Người tiến vào là Ngãi Mỹ, ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị ghim trên người cô khiến Ngãi Mỹ bất an nuốt nuốt nước bọt, một lúc sau mới nhỏ giọng nói: 'Lãnh tổng, ngài tìm tôi?'

Lãnh Nghị tiếp tục nhìn cô như dò xét, 'Ngãi Mỹ, Lâm tiểu thư hai hôm nay đã xảy ra chuyện gì?'

Mắt Ngãi Mỹ chớp lên, cô bất an mấp máy cánh môi, nhìn Lãnh Nghị, rốt cuộc đem chuyện hôm qua cô với Lâm Y đi đến phòng hậu cần, ở hành lang nghe được những lời bàn tán ác ý kia cùng chuyện sáng nay Từ Giai đến tìm Lâm Y nói những gì, toàn bộ một năm một mười kể hết cho Lãnh Nghị.

Thì ra là vậy! Lãnh Nghị nhướng mày, sự âm trầm trong đáy mắt dần đi không ít, hắn trầm tư một lúc rồi mới nhàn nhạt nói với Ngãi Mỹ này giờ vẫn đứng im trước mặt hắn không dám thở mạnh: 'Không có gì nữa, cô đi đi!'

Thấy Ngãi Mỹ rời đi rồi, Lãnh Nghị chậm rãi day day huyết Thái Dương đang ần ần đau, tiếp tục trầm tư ...

Ở bên này, trong một gian phòng bao karaoke, Lâm Y cùng các bạn cùng tổ của Trương Tiểu Mạn đang cùng nhau ca hát, ai nấy đều rất hào hứng, uống cũng không ít, Trương Tiểu Mạn cười hí nháy vai Hà Khả: 'Hôm nay tổ trưởng hà thật đúng là rộng rãi nha, chẳng những mời chúng tôi ăn cơm mà còn mời chúng tôi hát karaoke nữa!'

'Tổ trưởng Hà, có phải lần này Lãnh tổng phát riêng bao lì xì cho anh không?' Một cô gái tóc ngắn nhìn Hà Khả trêu.

'Nào có, tiền thưởng của chúng ta đều là do trường phòng phát mà, Lãnh tổng cách chúng ta quá xa, chỉ có Lâm tiểu thư mới có thể lấy được bao lì xì của Lãnh tổng thôi!' Hà Khả cười hí nháy, cầm một ly rượu đưa cho Lâm Y, 'Lâm tiểu thư, tôi lại kính cô một ly ...'

Lãnh tổng? Cho mình bao lì xì? Mắt Lâm Y trong chớp mắt trở nên mờ mịt, hôm nay cô đã uống khá nhiều, mặt bắt đầu ửng hồng, trong đầu mờ mịt trống rỗng ...

'Tổ trưởng Hà, đừng bảo Lâm Y uống nữa, bạn ấy uống không nổi nữa đâu!' Trương Tiểu Mạn vội đưa tay ngăn lại, 'Tôi uống thay cô ấy!'

'Cạn ly! ... Lâm tiểu thư là khách của chúng ta, khách dù sao cũng phải uống nhiều hơn!' Hà Khả đẩy tay Trương Tiểu Mạn ra, tiếp tục đẩy chiếc ly về phía Lâm Y.

'Ừ, khó có dịp Lâm tiểu thư đi chơi với chúng ta, uống nhiều một chút đi!' Cô gái tóc ngắn tên A Lan ngồi cạnh bên cười giật dây.

Lâm Y không nói gì, trong đầu thấp thoáng gương mặt anh tuấn phi phàm của Lãnh Nghị, còn có giọng nói lạnh lùng của Từ Giai, nụ cười khiêu khích của cô, đáy mắt thoáng chốc trở nên thất thần và đầy ưu thương, cô đưa bàn tay nhỏ nhắn đón lấy ly rượu từ tay Hà Khả, uống một hơi cạn sạch.

'Lâm Y...' Trương Tiểu Mạn muốn can cũng không kịp nữa.

Một cơn choáng váng ập đến khiến Lâm Y chợt cảm thấy đầu rất nặng, thân thể cũng trở nên mềm nhũn phải tựa vào lưng ghế sofa, cô nhắm mắt lại, hàng mi dài khẽ chớp, cánh môi và gương mặt đều nhuộm một màu đỏ ửng ... xinh đẹp, diễm tình mà đầy ưu thương, như một bức tranh ...

Ánh mắt Hà Khả vẫn luôn nhìn Lâm Y chăm chăm, đáy mắt có thể thấy sự ái mộ rất rõ ràng ...

Một cô gái tóc dài uốn xoắn tên Văn Di cười nói, vẻ mỉa mai: 'Tổ trưởng Hà, Lâm tiểu thư là đệ nhất mỹ nữ của LS quốc tế chúng ta ... anh nha, cóc đừng có mơ ăn thịt thiên nga ... ừm, làm sao mà tới lượt anh được!'

Sóng mắt Tiểu Mạn thoáng xao động, cô trừng mắt nhìn Văn Di, Văn Di cũng không cam lòng yếu thế trừng lại: 'Sao hở, tôi nói gì sai sao?'

'Không có chứng cứ thì đừng có nói lung tung!' Trương Tiểu Mạn tức tối nói.

'Được rồi được rồi, đừng cãi nữa! Chúng ta đi ra ngoài chơi, phải vui lên mới được!' A Lan vội ngăn hai người lại, bởi vì không khí chợt trở nên có chút kỳ quái, trong phòng bao chợt trở nên thật yên lặng.

Đúng lúc này điện thoại của Lâm Y chợt vang lên, trong phòng bao yên tĩnh, tiếng chuông điện thoại nghe rất rõ ràng, Trương Tiểu Mạn vội đẩy Lâm Y: 'Lâm Y, bạn không sao chứ? Điện thoại reo kìa ...' Nhưng Lâm Y không hề có chút phản ứng nào, cô dựa vào ghế sofa, giống như đã ngủ rồi.

Tiếng chuông điện thoại lại tiếp tục reo không ngừng, Tiểu Mạn khế cắn môi, rút cuộc mở túi xách của Lâm Y ra, cầm điện thoại lên, nhìn thấy cái tên đang hiện lên trên màn hình, tay cô chợt run lên, ánh mắt trong thoáng chốc thất thần.

Cái tên vừa xuất hiện trên màn hình là "Lãnh Nghị"! Chẳng lẽ lời đồn đãi đều là thật sao? Trương Tiểu Mạn mím chặt môi, bất an nhìn những ánh mắt tò mò của những người đang vây quanh nhìn cô nghe điện thoại, lại nhìn chiếc điện thoại trong tay, cho đến khi tiếng chuông ngừng lại, cô mới thở phào một hơi thật dài, vội vàng đặt điện thoại trở lại trong túi xách.

Nhưng điện thoại vừa bỏ vào túi thì lại reo lên lần nữa, dọa Trương Tiểu Mạn sợ đến giật mình, suy nghĩ một chút rồi cô lại nhặt điện thoại lên, bất chấp ánh mắt của mọi người, chạy ra ngoài phòng bao vừa đi vừa nói: 'Alo ...'

Đầu bên kia im lặng một lúc, rõ ràng Lãnh Nghị cũng nghe được giọng nói kia không phải chủ nhân chiếc điện thoại, Trương Tiểu Mạn vội vã giải thích: 'Tôi ... tôi là bạn của Lâm Y ... Trương Tiểu Mạn ...'

'Lâm Y đâu?' Một lát sau Tiểu Mạn mới nghe đầu bên kia truyền lại một giọng lạnh như băng, giống hệt phong cách thường ngày của Lãnh tổng.

'Bạn ấy ... cùng đi chơi với người của tổ chúng tôi ... ở karaoke, uống hơi nhiều ... ngủ rồi ...' Trương Tiểu Mạn lắp bắp nói.

'Ồ đâu?' Vẫn là giọng nói lạnh như băng mang theo cảm giác bức người kia.

'Quán karaoke XXX!'

Vừa dứt lời thì Trương Tiểu Mạn đã nghe một tiếng "cạch" từ đầu bên kia, cô ngăn người đứng đó thật lâu. Trong trí nhớ của Tiểu Mạn, Lâm Y trước giờ không phải là người vì tiền bán đứng bản thân, nhưng ... tình huống này là sao? Điều chỉnh tốt cảm xúc của mình rồi Trương Tiểu Mạn mới đẩy cửa, bước vào lại phòng bao kia.

'Tiểu Mạn, điện thoại của Lâm Y vì sao phải ra ngoài nghe?' Khóe môi Văn Di câu lên một nụ cười châm chọc, ánh mắt dò xét, 'Có chuyện gì không thể cho mọi người nghe sao?'

'Nhà bạn ấy có chuyện!' Tiểu Mạn tìm cách dấu giếm, cô ngồi xuống bên cạnh Lâm Y, đặt điện thoại trở lại túi xách rồi đẩy nhẹ bạn: 'Lâm Y, thức dậy đi, chúng ta phải về rồi ...'

'Ừ, không sao đâu Tiểu Mạn, cô để cô ấy ngồi dựa vào ghế nghỉ ngơi một lát, đợi lát nữa tôi đưa cô ấy về, cô cứ yên tâm!' Gương mặt Hà Khả tràn đầy ý cười, đưa tay đón lấy micro, 'Chúng ta chơi thêm một lúc nữa, hát thêm mấy bài ...'

'Á ... cóc muốn ăn thịt thiên nga kìa ...' Văn Di trừng mắt nhìn Hà Khả, khóe môi nhếch lên, giọng châm chọc. Hà Khả chỉ mỉm cười trừng mắt nhìn cô, cũng không buồn so đo. Hân thích Lâm Y, cho dù cô ấy là tình phụ đầu mặt của Lãnh tổng thì hân cũng thích!

Bầu không khí trong phòng bao lại bắt đầu trở nên sôi động, ai nấy giành nhau hát, high vô cùng. Tiểu Mạn thì không có tâm tình chơi đùa cùng mọi người, cô trầm mặc ngồi bên cạnh Lâm Y, suy nghĩ về cuộc điện thoại lúc nãy. Chẳng trách tối nay Lâm Y có vẻ khác thường, lại còn uống nhiều như vậy nữa, chẳng lẽ là có liên quan đến những tin đồn của Lãnh tổng hay sao?

Ngay lúc bầu không khí đang cực kỳ hưng phấn thì cửa phòng bao chợt bị đẩy ra, tất cả mọi người trong chớp mắt đều sững sờ đến ngầy người, mọi âm thanh trong chớp mắt chợt im bật.

Bọn họ thế nào cũng không thể tưởng tượng được, đứng ở cửa của gian phòng bao nhỏ nhỏ của quán karaoke lại là người bọn họ không dám nghĩ được gặp trực diện, ngày thường chỉ dám đứng xa xa mà nhìn --- Lãnh tổng!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Ai Là Bạn Gái Chính Thức?! (2)

Trên mặt Lãnh Nghị vẫn một loại lạnh lùng và cao ngạo như trước giờ cùng với một loại khí thế bức nhân, đôi mắt sắc bén của hắn rơi trên người cô gái đang an ổn ngủ trên sofa, sóng mắt khẽ động.

'Lãnh ... Lãnh tông!' Hà Khả có thể coi như là người đầu tiên bình tĩnh, hắn vội bước đến chào hỏi.

Mắt Văn Di sáng lên, cô nhìn chăm chăm gương mặt tuấn mỹ phi phàm mà ngay cả trong mơ cũng muốn gặp kia, nấp mấy cánh môi nhưng không nói được tiếng nào ...

Lãnh Nghị không thèm để ý đến bất cứ ai, hắn sai những bước dài đến bên sofa, ánh mắt ngừng lại vài giây trên gương mặt xinh đẹp đang ngủ say sưa kia, hơi cúi người, ôm lấy cô vào lòng xoay người rời đi.

'Đội đã!' Tiểu Mạn cũng coi như đã hoàn hồn lại, cô vội vàng cầm lấy túi xách của Lâm Y đang ném trên sofa, chạy theo Lãnh Nghị, không dám nhìn thẳng mắt hắn mà chỉ dám cúi đầu nói hồ: 'Túi của Lâm Y!'

Lãnh Nghị đón lấy túi rồi cứ thế ôm Lâm Y bước nhanh ra khỏi phòng bao để lại trong phòng bao một đám người ai nấy nhìn nhau im lặng, xem ra lời đồn là thật rồi, chỉ có điều không giống... xem ra không phải là tình phụ đầu mặt đơn giản như vậy ...

'Thực ra tôi cũng muốn làm tình phụ của ngài ấy, cho dù là chỉ gặp mặt thôi cũng đủ rồi ...' Có người nhỏ giọng cảm thán.

Xe rất nhanh đã dừng ở căn biệt thự nơi ngoại ô của Lãnh Nghị, hắn ôm Lâm Y bước xuống xe, đi thẳng vào cửa.

Từ Giai nghe tiếng xe, sớm đã chạy ra tận cửa nghênh đón, cô vừa nhìn thấy trong tay Lãnh Nghị ôm một cô gái thì nhất thời ngẩn người, lo lắng gọi: 'Anh Nghị!', thế nào Từ Giai cũng không thể ngờ Lãnh Nghị sẽ đem một phụ nữ về nhà.

Lãnh Nghị mặc kệ cô ta, trực tiếp bế Lâm Y lên lầu. Từ Giai ngăn người thoáng chốc rồi lập tức chạy theo chân hắn, cùng theo vào phòng ngủ. Cô nhìn thấy Lãnh Nghị nhẹ nhàng đặt Lâm Y xuống chiếc giường lớn của mình.

Hàng mi Từ Giai khẽ chớp lên, cô chu môi, nhẹ giọng kháng nghị: 'Anh Nghị, không được ...' Nơi đây có nhiều phòng trống như vậy, sao có thể để một phụ nữ ngủ trên giường của anh Nghị được chứ!

Lãnh Nghị mặc kệ cô, chỉ lo kéo chăn nhẹ nhàng đắp lên người Lâm Y, đáy mắt thoáng xao động. Từ Giai bấp chập tất cả chạy qua, níu cánh tay Lãnh Nghị: 'Anh Nghị, anh quên chị Hòa Nhi ...?'

Lãnh Nghị chột xoay người, ánh mắt sắc như đao chặt đứt lời nói của Từ Giai, giọng trầm mà uy nghiêm: 'Anh cảnh cáo em, đừng đến làm phiền anh! Ra ngoài!'

Từ Giai kinh hãi im bật, cô biết mình lại phạm đến điều cấm kỵ của Lãnh Nghị, trong chớp mắt đáy mắt dâng lên một nỗi khiếp sợ, nước mắt cũng bắt đầu tràn ra, cô nhìn gương mặt nghiêm nghị của Lãnh Nghị, chậm rãi rời khỏi căn phòng ... cửa đóng sầm lại sau lưng Từ Giai ...

Tiếng sập cửa thật mạnh kia rốt cuộc đã làm Lâm Y đang mơ màng ngủ tỉnh giấc lại, cô mờ mịt mờ mắt, nhìn thấy mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, một nỗi lo sợ lập tức ập tới. Đây là đâu? Theo bản năng cô ngồi bật dậy nhưng thân thể dường như không nghe sai khiến, rất vất vả mới chống hai tay lên giường nâng người ngồi dậy.

Nhưng thân thể vừa nhô lên thì đã bị một đôi tay to ấn trở lại xuống giường, gương mặt tuấn mỹ của Lãnh Nghị bỗng xuất hiện trước mặt cô, trong mắt Lâm Y chớp mắt tràn đầy kinh ngạc và vui mừng, cô thấp giọng thì thầm: 'Nghị ...'

Khóe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười, giọng dịu dàng hỏi: 'Em đỡ hơn chút nào chưa?'

Lâm Y lúc này mới nhớ ra, vừa nãy cô cùng nhóm của Tiểu Mạn đi ăn cơm, ca hát, nhưng bây giờ sao lại tới chỗ này? Nghi hoặc nhìn Lãnh Nghị, Lâm Y hỏi, giọng yếu ớt: 'Ủm ... đây là đâu? Sao em lại ở chỗ này?'

'Nhà anh ... Em uống nhiều rồi ngủ mất nên anh đưa em trở về đây!' Lãnh Nghị điềm đạm cười.

'Nhưng anh ... sao lại đi cùng với bọn em?' Lâm Y nhớ rất rõ, Lãnh Nghị từ đâu không có đi cùng các cô.

Lãnh Nghị mỉm cười: 'Là anh chạy đến quán karaoke mang em về đây!'

Lâm Y thoáng nhú mày, gương mặt vốn đã đỏ hồng vì rượu bỗng đỏ hơn, cô bất an thì thầm: 'Anh ... dẫn em về ngay trước mặt họ sao?'

'Ừ ...' Lãnh Nghị nói rất thoải mái nhưng Lâm Y thì không được như vậy, cô tròn to mắt nhìn đôi mắt đầy ý cười của người đàn ông, đưa tay day day chiếc đầu nhỏ đang phát đau, tiêu rồi, cảnh tượng như vậy qua miệng của bọn họ, ngày mai nhất định lại là tin tức nóng hổi nhất tòa nhà!

Nhìn thấy sự lo lắng trong mắt cô gái, khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, hắn chống một tay lên giường, cúi đầu nhìn kỹ cô gái, một tay kia nhẹ lướt

qua gò má đỏ ửng của cô, nửa đùa nửa thật: 'Y Y, sớm muộn gì cũng phải để người khác biết! Chẳng lẽ em thật sự chỉ muốn làm tình phụ đầu mặt của anh sao?'

Tình phụ đầu mặt? Mình có phải không?' Hình như là vậy! Hàng mi dài của Lâm Y chớp nhanh, đáy mắt một mảnh mờ mịt, quay cuồng, cô chớp mấy cánh môi nhưng không nói được tiếng nào, hốc mũi ê ẩm, chua xót.

Lãnh Nghị không bỏ qua bất cứ biểu cảm nào của cô gái, hần mỉm cười cúi xuống đặt một nụ hôn âu yếm lên trán cô: 'Đừng suy nghĩ nhiều quá, sau này anh sẽ không để em bị mang tiếng tình phụ gì đó ...'

'Nghị ...' Đôi mắt trong veo của Lâm Y nhìn hần, đáy mắt tràn đầy nghi hoặc, trong đầu lại bởi vì tác dụng của rượu mà vẫn phát đau, choáng váng từng cơn.

'Ừm, hôm nay không nói nữa, em cần nghỉ ngơi ...' Lãnh Nghị ngắt lời cô, đáy mắt mang theo một tia ái muội, 'Y Y, anh dẫn em đi tắm trước!'

Tắm? Lâm Y cuống quýt ngăn lại: 'Đừng ... em tự mình tắm ...' Lãnh Nghị chỉ cười không nói, hần vươn tay ôm lấy cô gái đi thẳng về phía phòng tắm. Trên tay hần cô gái gãy dựa không thôi nhưng bởi vì rượu mà thân thể mềm nhũn, yếu ớt chẳng có chút sức nào, rốt cuộc cô gái đành bỏ cuộc ...

Trong bồn tắm nước nóng có tạo sóng không lồ đã mở đầy nước, Lãnh Nghị cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, gương mặt cô gái vì rượu lẫn then thùng mà đỏ ửng, đôi mắt đen láy khép hờ, lóe lên những tia ngượng ngùng, lại mơ màng như phủ một tầng sương mù ...

Đáy mắt người đàn ông lóe lên những tia sáng, hần nhẹ nhàng dựa cô gái vào chiếc giường ngọc thạch, một tay nhẹ nhàng giải trừ nút áo của cô gái ... tấm thân ngọc nữ dưới ánh đèn nhu hòa như phủ lên một vầng hào quang, lung linh huyền hoặc, tiếng hít thở của người đàn ông bỗng trở nên gấp hơn ...

Người đàn ông điều hòa lại hơi thở, ôm thân thể trơn bóng của cô gái bước vào trong bồn tắm, hai thân thể chìm trong làn nước ấm áp, làn da màu ngọc bạch của cô cùng làn da rám nắng khỏe mạnh của hần như một sự đối lập hoàn mỹ nhất ...

Cô gái nhắm mắt lại, tùy ý người đàn ông đùa bỡn thân thể xinh đẹp của mình, 'Y Y ...', người đàn ông thấp giọng thì thào, hần tựa vào thành bồn tắm, giữ chặt cô gái trong ngực mình, vùng đầy đặn ấm áp ấy dán sát vào hần, như một loại lửa treu chọc hần khiến hô hấp Lãnh Nghị dần trở nên khó khăn

Bàn tay đang đặt nơi eo cô gái bắt đầu trượt xuống, nhẹ tách hai chân cô gái rồi nhẹ nhàng trầm người xuống ...

'Ừm ...' Nép người vào thân thể cường tráng của người đàn ông, cô gái nhẹ ngậm nga ...

'Y Y ...' Người đàn ông gọi dịu dàng, bờ môi với những đường nét rõ ràng áp xuống đôi môi anh đào của cô gái, dịu dàng mà mạnh mẽ ngấu ngiến, đôi cánh tay mạnh mẽ ôm chặt thân thể cô gái nhẹ nhàng loạn động ...

Tiếng thở dốc, tiếng than nhẹ, tiếng nước đập dềnh tạo thành một bản giao hưởng êm ái nhất ...

Khi Lâm Y từ trong giấc ngủ trầm trầm tỉnh lại đã là ngày hôm sau, cô vừa mở mắt đã nhìn thấy sườn mặt tuấn mỹ như điêu khắc bên cạnh mà cô thì đang nằm nghiêng người gác đầu lên khuỷu tay hần, cánh tay trắng nõn vòng qua thắt lưng người đàn ông, hơi thở ấm áp của hần như vây phủ lấy cô ...

Thoáng đỏ mặt, Lâm Y bất an nhẹ nhàng động dậy thân mình, cánh tay mảnh khảnh rời khỏi thắt lưng người đàn ông, vừa chạm vào thân thể chính mình mới phát hiện trên người không một mảnh vải lại dán sát vào người hần.

Mặt càng đỏ hơn, cô gái len lén kéo chăn lên cao như muốn che đi cơ thể đang lộ ra trọn vẹn ở ngoài ...

Người đàn ông hơi mở mắt, khoé môi lộ ra một nụ cười, hần nghiêng người, một tay kia vòng qua thân thể trơn bóng như ngọc của cô gái, ngón tay thon dài phủ lên vùng đầy đặn mềm mại của cô gái, giọng vừa tỉnh ngủ khàn khàn mang theo từ tính mê người: 'Tỉnh rồi?'

'Ừ ...' Giọng cô gái nhỏ như muỗi kêu mang theo chút then thùng, người đàn ông nhìn hàng mi dài đang chớp động của cô gái, chiếc mũi nhỏ nhắn, đôi môi hồng nhuận ướt át, gò má trắng nõn như ngọc lúc này đang nhuốm một màu đỏ ửng như ráng chiều mỹ lệ tuyệt luân ...

Ngón tay đang phủ nơi mềm mại no đủ kia chậm rãi dừng lại, lặng lẽ trèo lên đỉnh núi nhẹ nhàng giữ lấy ... tim cô gái đập càng mạnh hơn, cô nỗ lực không chế hô hấp của mình, không muốn để người khác nhận ra có chút khác thường nào, bàn tay với những ngón thon dài nắm lấy tay người đàn ông, kéo xuống.

Khoé môi người đàn ông câu lên, xoay người lại áp cô gái dưới thân, từ trên cao nhìn xuống cô gái. Dưới thân cô gái như một nụ hoa muốn nở nhưng còn then thùng, đôi mắt sáng long lanh như hai vì sao lại then thùng không dám nhìn thẳng vào đôi mắt với dục vọng không giấu diếm của hần ...

'Y Y ...' Sự nhu hòa trong đáy mắt người đàn ông như sóng triều cuộn cuộn dâng lên, cánh môi nhẹ nhàng áp xuống đôi môi anh đào kia ...

'Đừng, Nghị ... phải đi làm ...' Cô gái có chút ngượng ngùng cùng lo lắng né tránh cánh môi người đàn ông.

'Ừm, ... trễ chút ...' Người đàn ông vươn một tay giữ chặt sau ót cô gái, cánh môi áp sát môi cô gái, nhẹ nhàng tách ra hai chân cô gái, nhanh chóng xâm nhập ...

Cô gái then thùng ngậm nga một tiếng, hai thân thể kịch liệt giao triền, hoàn mỹ dung hợp nhau trong một buổi sáng tươi đẹp như thế này ...

Chương 91: Ai Là Bạn Gái Chính Thức?! (3)

Lâm Y ăn mặc chỉnh tề ngồi bên giường chờ Lãnh Nghị đang tắm, đôi mắt đen láy nhìn quanh một vòng sau cùng ánh mắt rơi trên một mô hình nhỏ đặt trong một ngăn tủ pha lê, vẫn là cô bé mặc váy dài màu trắng, vẫn là động tác nhảy xoay tròn ... Mô hình của cô bé chiếm lấy góc dễ thấy nhất trong tủ ...

Mắt Lâm Y chớp lên, trong thư phòng của Lãnh Nghị ở căn biệt thự như cung điện ở ngoại ô của hân cũng có một mô hình giống như vậy... Cô chậm rãi bước đến gần tủ pha lê đó ...

'Y Y!' Lúc này Lãnh Nghị cũng đã ăn mặc chỉnh tề từ phòng tắm bước ra, hân nhìn Lâm Y mỉm cười: 'Chúng ta đi!'

'Ồ!' Lâm Y ngừng bước chân, xoay người lại, Lãnh Nghị kéo bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Y cùng bước ra ngoài, đi qua hành lang, xuống lầu, phòng khách rộng rãi mà sang trọng đã hiện ra trước mắt, Lâm Y vừa nhìn đã thấy Từ Giai ngồi sẵn ở sofa, thấy cô ta, bước chân của Lâm Y không tự chủ được chậm lại.

'Y Y ...' Lãnh Nghị rõ ràng cảm nhận được sự bất an của cô gái, bàn tay đang nắm tay cô càng thêm dùng sức, hân xoay đầu ôn nhu nhìn cô: 'Đi thôi, chúng ta đi ăn sáng trước sau đó đến công ty!'

'Được!' Lâm Y lúc này mới thu hồi tầm mắt, cúi đầu để mặc Lãnh Nghị kéo mình đi đến phòng ăn ...

Tầm mắt Từ Giai rơi trên chỗ hai bàn tay đang nắm chặt kia rồi chuyển sang người Lâm Y, lại nhìn sang Lãnh Nghị nhưng Lãnh Nghị dường như chẳng hề nhìn thấy cô vậy, chỉ lo kéo Lâm Y đi về hướng phòng ăn.

'Anh Nghị!' Từ Giai rớt cuộc nhìn không nổi đứng dậy từ sofa, nhìn theo bóng lưng Lãnh Nghị mà gọi với theo, giọng nói đó mang theo chút chua xót và ghen ngào.

Lãnh Nghị vẫn lơ đãng Từ Giai, hân dẫn Lâm Y bước vào phòng ăn, nơi có người hầu sớm đã đợi sẵn để đưa lên bữa sáng ...

'Uống cái này trước rồi hãy ăn sáng!' Lãnh Nghị chu đáo đẩy đến trước mặt Lâm Y một chung nhỏ, 'Uống lúc bụng đói!'

Lâm Y nhướng mắt nhìn Lãnh Nghị mỉm cười, cô dè dặt mở nắp chung, màu đỏ của nước canh đập vào mắt Lâm Y, cô biết đó là huyết yến cao cấp, trước đây cô cũng có uống, lúc đó Lãnh Nghị cũng dặn là phải uống lúc bụng đói ... một cảm giác ấm áp tràn vào nội tâm, cô cảm chiếc thìa nhỏ nhẹ múc một muỗng đưa vào miệng ...

Cảm giác ngọt ngào khuếch tán khắp châu thân, Lâm Y ngẩng đầu lên nhìn, vừa hay bắt gặp ánh mắt tràn đầy ý cười của Lãnh Nghị, khóe môi cô cũng câu lên một nụ cười. Lâm Y mỉm môi, lại múc một muỗng nữa, đôi mắt đen láy nhìn Lãnh Nghị, chiếc thìa nhỏ đã đưa đến bên môi hân: 'Anh cũng uống một muỗng ...'

'À ...' Khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, hân nghiêng đầu, 'Những thứ này thích hợp phụ nữ hơn, anh thì miễn đi thôi!'

'Không được!' Giọng cô gái mang theo chút làm nũng, 'Anh cũng phải uống, ừm ... em dứt cho anh ...'

Lãnh Nghị vẫn chỉ cười không nói, Lâm Y nhẹ rướn người về phía trước, chiếc thìa nhỏ đã đưa đến sát bên môi người đàn ông, 'Được được được, anh uống ...' Người đàn ông không biết làm sao, chỉ đành há miệng uống chất lỏng trong muỗng, khóe môi cô gái ý cười càng sâu ...

Sau bữa sáng ấm áp và ngọt ngào, Lãnh Nghị vẫn như cũ nắm lấy tay Lâm Y đi về phía cửa chính, hai chiếc xe màu đen sớm đã đợi sẵn ở ngoài.

Lâm Y ngừng bước, thấy vậy Lãnh Nghị cũng đứng lại, xoay đầu nhìn cô: 'Sao vậy?'

'Anh đi trước đi ... em đón taxi đi đến công ty ...' Lâm Y mỉm cười nhưng sự bất an trong đáy mắt có thể thấy rất rõ ràng, cùng Lãnh Nghị đi làm, sau lưng không biết còn bao nhiêu lời ra tiếng vào nữa đây?

'Đi thôi, chúng ta cùng đến công ty!' Giọng Lãnh Nghị thật kiên quyết, hân vừa dứt lời thì tay càng thêm dùng sức, mặc kệ sự phản đối của Lãnh Nghị, cứ kéo cô đi thẳng đến chiếc xe phía sau, Lâm Y chỉ đành loạng choạng bước theo ...

Từ Giai đứng ở cửa, nhìn thấy hai chiếc xe nối đuôi nhau rời đi, trên mặt tối sầm xuống, cô không dám tin, Lãnh Nghị thật sự còn yêu được người khác sao? Vốn cô còn tưởng trái tim Lãnh Nghị đã chết rồi ...

Xe dừng lại trước cửa tòa cao ốc tổng bộ của LS quốc tế, sớm đã có vệ sĩ xuống xe mở cửa cho họ, thân hình cao lớn của Lãnh Nghị bước ra khỏi xe

trước rồi hấn xoay lại, hơi cúi người vươn tay vào trong xe.

Ánh mắt Lâm Y rơi trên bàn tay đang duỗi vào trong xe rồi lại chuyển đến gương mặt anh tuấn của chủ nhân bàn tay đó lại nhìn một đám người đến tòa nhà đi làm đang ở gần đó ... cô nuốt nuốt nước bọt, nghi hoặc gọi: 'Lãnh ... tổng ...', lại không dám nắm lấy tay hấn, cô không biết Lãnh Nghị đang định làm gì.

Đang lúc giờ cao điểm, rất nhiều nhân viên vừa đến công ty đi làm kinh ngạc nhìn thấy Lãnh tổng thường ngày cao ngạo hơn người lúc này lại đứng khom lưng nơi cửa xe, chùng như đợi người nào đó trong xe bước ra ...

Người này là ai chứ? Lại dám để Lãnh tổng của chúng ta khom lưng đứng đợi? Ai nấy đều không hẹn cùng bước chậm lại, người lớn mật thì nhìn chăm chăm vào chiếc xe bên đường, những người nhát gan hơn thì chỉ dám dùng khóe mắt lén lút liếc nhìn mọi chuyện ...

Trong xe một lúc lâu vẫn không có động tĩnh, Lãnh Nghị rút cuộc không còn kiên nhẫn, hấn lại khom người sâu hơn, cánh tay dài duỗi ra nắm lấy cánh tay Lâm Y kéo cô đi ra.

'Aaa ...' Kèm theo tiếng thét chói tai, Lâm Y lao đảo thân người bị Lãnh Nghị cứng rắn kéo ra khỏi xe, khi cô kích động đứng vững lại, đã thấy quả nhiên như dự đoán của cô, tất cả những bước chân vội vã đi làm đều dừng lại, tất cả ánh mắt đều nhìn cô chằm chằm, đủ loại thần thái khác nhau ...

Lâm Y muốn rũ bàn tay kia ra nhưng đành bất lực bởi nó cứng như gong kìm, giữ chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô, người đàn ông bên cạnh cô thì vẫn như thường ngày, lạnh lùng sải bước vào cổng lớn của tòa nhà, chỉ có khác là lần này tay hấn đang giữ chặt tay một cô gái!

Lâm Y mặt đỏ bừng chỉ đành bước thấp bước cao theo chân hấn cùng đi, cô không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt quan sát của những người xung quanh ...

Lãnh Nghị bước vào thang máy, Lâm Y cũng bị kéo đi vào thang máy, đứng vững rồi Lâm Y mới nường mắt nhìn Lãnh Nghị, một tay bắt an kéo góc áo hấn, giọng nhỏ như muỗi kêu: 'Lãnh Nghị ...'

Lúc này khóe môi Lãnh Nghị mới câu lên một nụ cười, hấn liếc mắt nhìn cô gái đang kinh hoàng lẫn nghi hoặc trước mặt, giọng nói có chút trêu chọc: 'Anh muốn em, cô tình phụ đầu mặt này, lộ ra dưới ánh mặt trời ...'

Lâm Y trừng to mắt ngây ngẩn nhìn gương mặt tuấn mỹ phi phạm kia, mím chặt cánh môi, một lúc lâu sau vẫn chưa nói được nên lời, đợi đến khi cô hoàn toàn tỉnh táo lại, muốn nói gì đó thì thang máy đã ngừng. Cửa mở, Lãnh Nghị tiếp tục nắm tay Lâm Y sải bước về phía trước, đi qua văn phòng của Ngải Mỹ rồi dừng lại trước văn phòng tổng giám đốc.

Ngải Mỹ và trợ lý của cô đã đến đầy đủ, đang xếp hàng chờ tổng giám đốc, bọn họ nhìn thấy Lãnh Nghị đang kéo Lâm Y, mặt đỏ rực, hoảng hốt không thôi đi đến thì há hốc mồm, Lãnh Nghị thì vẫn lạnh lùng như cũ, chân vẫn sải những bước dài ...

Mắt ai nấy đều ghim chặt nơi giao nhau của hai bàn tay, sóng mắt Ngải Mỹ thoáng xao động, tất cả những điều này sớm đã nằm trong dự đoán của cô ...

'Ngải Mỹ, lát nữa đến văn phòng của tôi!' Đi ngang qua Ngải Mỹ, Lãnh Nghị cất giọng lạnh như băng nhưng ánh mắt không dừng lại trên người Ngải Mỹ một giây, bàn tay đang nắm tay Lâm Y thì lại không buông lỏng chút nào.

'Dạ, Lãnh tổng!' Ngải Mỹ vội đáp lời.

Lãnh Nghị một hơi kéo Lâm Y vào văn phòng tổng giám đốc, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, "phanh" một tiếng sập cửa lại, văn phòng rộng lớn giờ chỉ có hai người, lúc này Lãnh Nghị mới buông tay Lâm Y ra, khóe môi câu lên, bước thẳng đến giá áo, cởi áo vest ra treo lên để lộ áo sơ mi màu đen của hấn ...

Lâm Y xoa nhẹ bàn tay bị Lãnh Nghị nắm đến đau kia, thoáng nhàu mảy, vẫn đứng yên tại chỗ bất động, cô tin lúc này cả tòa nhà LS quốc tế đều đang sôi sùng sục, mà cô thì chính là miếng thịt trong nồi nước đang sôi sùng sục kia ...

Lãnh Nghị quay đầu nhìn cô gái vẫn còn đang đứng giữa phòng ngây người kia, khóe môi ý cười càng sâu, hấn đi đến chiếc bàn làm việc rộng rãi của mình ngồi xuống, ánh mắt đen thâm thúy nhìn Lâm Y: 'Em định đứng mãi thế này, không ngồi sao?'

'Nghị ...' Lâm Y vẫn mặt ửng mảy chau đi đến chiếc ghế đối diện với hấn ngồi xuống, trong đáy mắt nổi phiền muộn có thể thấy thật rõ ràng.

Mắt Lãnh Nghị nhìn cô chằm chằm, cười: 'Chẳng lẽ em lại thích làm tình phụ sao? Không muốn làm bạn gái chính thức của anh sao?'

'Không phải...' Lâm Y cũng nói không được, không hiểu vì sao sâu thẳm trong nội tâm cô luôn cảm thấy có chút bất an, cô cũng không biết mình đang lo lắng cái gì.

'Đừng lo lắng, Y Y, anh sẽ thu xếp ổn thỏa!' Lãnh Nghị nói rồi ấn điện thoại bàn: 'Ngải Mỹ, cô qua đây!'

Rất nhanh Ngải Mỹ đã gõ cửa rồi tiến vào, cô mỉm cười nhìn Lãnh Nghị rồi lại nhìn Lâm Y, gật đầu: 'Lãnh tổng, ngài tìm tôi ...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 92: Ai Là Bạn Gái Chính Thức?! (4)

Lãnh Nghị nhướng mắt, giọng vẫn lạnh lùng: 'Cô lập tức thông báo tất cả trưởng phòng của các bộ phận, đúng chín giờ có một cuộc họp khẩn, nếu như trưởng phòng bận việc thì phó phòng đến họp thay, tóm lại, nhất định phải đảm bảo lãnh đạo cao nhất của các phòng ban đều đến họp!'

'Được, Lãnh tổng!' Sóng mắt Ngải Mỹ thoáng xao động, cô liếc về phía Lâm Y đang ngồi đối diện bàn tổng giám đốc rồi nhanh chóng rời đi sắp xếp ...

Lâm Y nhìn Lãnh Nghị, nhất thời không biết nói gì, Lãnh Nghị chỉ mỉm cười nhìn cô chững như đang thưởng thức một bức tranh vậy. Đón lấy ánh mắt kiên định của Lãnh Nghị, lòng Lâm Y dần bình tĩnh lại, thật lâu sau cô mới đứng dậy, nhẹ giọng nói: 'Em đi làm việc đây ...'

'Đừng đi, lát nữa em cùng anh đi họp!' Vẫn là giọng điệu không cho phép cự tuyệt.

'Vậy em cũng phải đi chuẩn bị một chút, giấy viết gì đó ...' Đang chuẩn bị rời đi, Lâm Y quay đầu nhìn Lãnh Nghị.

'Không cần đâu. Không cần chuẩn bị gì cả, em đi là được rồi ... Bây giờ, nhiệm vụ của em là ở đây cùng anh!' Đôi mắt Lãnh Nghị nhìn Lâm Y dịu dàng như nước.

'Em cũng không thể ở suốt bên này ...' Rốt cuộc Lâm Y cũng nở nụ cười.

'Công việc của em chính là ở bên cạnh anh!' Giọng người đàn ông vừa bá đạo lại có chút sùng nịch ...

Điện thoại trên bàn reo lên, Lãnh Nghị ấn nút sau đó giọng Ngải Mỹ vang lên: 'Lãnh tổng, người đã đến đủ, cuộc họp có thể bắt đầu rồi!'

'Ừ, được!' Lãnh Nghị buông điện thoại xuống, đứng dậy, kéo tay Lâm Y đang ngồi đối diện rồi xoay người bước ra khỏi văn phòng, 'Đi, chúng ta đi họp!'

'Này này, đi họp thì đi họp, anh đừng có nắm tay em nữa mà!' Lâm Y hoảng hốt kêu lên, thế nào mà đi họp lại còn nắm tay nữa chứ? Như vậy ... như vậy cũng quá khoa trương rồi!'

Nhưng Lãnh Nghị mặc kệ lời kháng nghị của cô, bàn tay to vẫn nắm tay cô không buông bước nhanh về phía phòng họp hết như lúc sáng bước vào công ty vậy, Lâm Y vẫn chỉ có thể loạng choạng theo chân hắn cùng vào ...

Trong phòng họp, nơi chiếc bàn bầu dục dài đã ngồi đầy người, tất cả ánh mắt đều đồng loạt quét về phía hai người vừa xuất hiện nơi cửa, rồi lại chuyển xuống nơi giao nhau của hai bàn tay ...

Lãnh Nghị kéo tay Lâm Y cùng đi đến vị trí chủ tọa, Ngải Mỹ rất hiểu chuyện vội đứng dậy, nhường vị trí bên cạnh Lãnh Nghị cho Lâm Y còn mình thì lùi về phía sau tìm một chiếc ghế khác ngồi xuống.

Lãnh Nghị mặt vẫn lạnh lùng ngồi xuống chiếc ghế dành cho mình, tay khẽ dùng sức, Lâm Y liền không tự chủ được cùng ngồi xuống bên cạnh hắn, cô ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn mọi người gật đầu chào, cổ nặn ra một nụ cười.

Ánh mắt lạnh như băng của Lãnh Nghị quét một vòng quanh phòng họp mang theo một khí thế bức người, phòng họp một mảnh yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe tiếng hô hấp của nhau ...

Lát sau giọng lạnh lùng của Lãnh Nghị mới vang lên: 'Hôm nay triệu tập mọi người đến dự cuộc họp khẩn cấp này chỉ là muốn tuyên bố với mọi người một chuyện: Lâm Y tiểu thư ngồi bên cạnh tôi đây, là bạn gái chính thức của tôi!'

Trái tim Lâm Y đập dữ dội, đôi mắt đen láy vội nhìn sang phía Lãnh Nghị, Lãnh Nghị cũng đang ngoảnh đầu nhìn cô, khóe môi câu lên một nụ cười, cánh tay dài duỗi về phía cô, bàn tay vỗ nhẹ lên bàn tay đang đặt trên đầu gối của cô như trấn an.

Bốn phía chợt im phăng phắc, chùng như ngay cả tiếng hô hấp cũng không có ...

Cửa phòng họp bị người đẩy nhẹ ra rồi bóng Từ Giai xuất hiện nơi cửa ...

Giọng nói từ tính mê người nhưng đầy uy nghiêm của Lãnh Nghị tiếp tục vang lên trong phòng họp: 'Từ đây về sau, các vị chủ quản có mặt ở đây quản lý cho tốt nhân viên của mình, nếu như còn để tôi nghe được ai ở sau lưng xuyên tạc, soi mói cuộc sống riêng của tôi với Lâm tiểu thư, người đó lập tức cuốn gói khỏi LS quốc tế cho tôi!'

'Lãnh Nghị ...' Lâm Y bất an nhỏ giọng gọi.

'Các vị ở đây truyền đạt lại cho cấp dưới của mình ... Tan họp!' Lãnh Nghị nói xong câu cuối cùng thì cũng đứng dậy, mắt nhìn về phía Lâm Y, một tay duỗi ra trước mặt cô.

Lâm Y nhìn gương mặt anh tuấn của người đàn ông trước mặt, lại nhìn sang bàn tay đang vươn ra kia, cô mím môi, từ từ đặt tay mình vào tay hắn.

Khóe môi Lãnh Nghị câu lên một ý cười, hắn thu tay, nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn kia trong tay mình, giọng thật nhu hòa: 'Đi!'

Lâm Y gật đầu, đứng dậy, theo sát sau thân hình cao ngất của Lãnh Nghị cùng đi về phía cửa, sau lưng chợt vang lên một tràng tiếng vỗ tay, khóe môi cười gợi lên một nụ cười thẹn thùng mà ngọt ngào ...

Hai người đi ngang qua Từ Giai vẫn còn đứng nơi cửa rồi đi về phía văn phòng tổng giám đốc. Đóng cửa lại sau lưng, Lãnh Nghị dừng bước chân, xoay người nhìn Lâm Y, cả gương mặt tràn đầy ý cười.

'Nghị!' Giọng Lâm Y nghèn nghẹn.

Lãnh Nghị ôm Lâm Y vào lòng, dịu dàng nói: 'Giờ còn khổ sở nữa không?'

'Không!' Mắt cay xè, mũi cũng ê ẩm, Lâm Y nghẹn ngào nghĩ, tất cả những gì người đàn ông này làm đều là bởi vì mấy ngày nay cô không vui đây mà! Cánh tay mảnh khảnh của Lâm Y vòng qua thắt lưng Lãnh Nghị siết chặt, mặt dán sát vào lồng ngực rắn rỏi của người đàn ông ...

Lãnh Nghị hôn nhẹ lên mái tóc như tơ của cô gái, hơi thở ấm áp phất qua mặt cô: 'Hôm nay không đi làm, chúng ta ra ngoài chơi ... Ừm, em muốn chơi gì?'

Cánh tay cô gái trong lòng vẫn siết chặt nơi thắt lưng Lãnh Nghị không buông, cô khẽ khàng nhắm mắt lại cảm thụ tất cả những điều tốt đẹp này. Lãnh Nghị mỉm cười, bàn tay vỗ nhẹ lên sống lưng cô gái, giọng dịu dàng: 'Muốn chơi gì?'

Cô gái rót cuộc thi thảo lên tiếng: 'Em không muốn gì cả, chỉ muốn cứ thế này ở bên cạnh anh!'

Khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu: 'Ngốc à, sau này chúng ta mỗi ngày đều sẽ ở bên nhau thế này!' Hắn cúi đầu đặt một nụ hôn lên tóc cô gái, 'Hôm nay chúng ta nghỉ ngơi một ngày ... ừm, em muốn cười ngơ? Hay muốn bơi? Hay ra ngoài ô chơi?'

'Tùy anh thôi ...' Cô gái vẫn dán mặt vào ngực người đàn ông, giọng nhẹ như gió thoảng.

Ngay lúc này ngoài cửa chợt vang lên một tràng tiếng gõ cửa, Lâm Y mở mắt sau đó vội vàng thoát khỏi vòng tay của Lãnh Nghị. Thấy vậy Lãnh Nghị hơi nhíu mày, hắn biết, lúc này không thông qua Ngải Mỹ gọi điện thông báo mà dám tự tiện gõ cửa, ngoại trừ Từ Giai thì còn ai?

Mày vẫn vằn chặt, Lãnh Nghị nhìn về phía cửa quát: 'Vào đi!', còn mình thì bước ra sau bàn làm việc ngồi xuống, vừa đi vừa lấy điện thoại ra.

Cửa bị đẩy nhẹ ra, quả nhiên là Từ Giai, lúc này trên mặt cô đã không còn nụ cười tươi tắn và vẻ kiêu ngạo như trước mà mang theo chút ưu thương, ánh mắt quét qua Lâm Y rồi lại nhìn sang Lãnh Nghị.

'Anh Nghị ...' Đáy mắt Từ Giai phủ lên một tầng sương mù, cô hơi chu môi nhưng giọng nói có chút lo lắng, trước đây chỉ cần cô dùng vẻ mặt đáng thương này với Lãnh Nghị thì cho dù có tức giận hơn nữa Lãnh Nghị cũng ch qua, cho dù là lúc Hạ Tịch Họa ở bên cạnh hắn, cũng như vậy.

Nhưng lần này Lãnh Nghị lại mặc kệ cô, hắn ấn phím điện thoại: 'Gọi Tiểu Vương và Tiểu Lý lập tức đến phòng làm việc của tôi!' Buông điện thoại xuống, Lãnh Nghị nhìn Từ Giai nhưng không lên tiếng, cả căn phòng rộng lớn im phăng phắc.

Thoáng suy nghĩ rồi Lâm Y nhìn gương mặt lạnh như băng của Lãnh Nghị, lên tiếng trước: 'Em ... đi làm việc ...'

'Đừng đi!' Mắt Lãnh Nghị dờn từ Từ Giai sang người Lâm Y, giọng nói nhu hòa đôi chút. Lâm Y nhìn hắn rồi lại nhìn sang Từ Giai, nấp mấy cánh môi rất cuộc lại không nói được câu nào, chỉ đành đứng yên bất động.

Ngoài cửa vọng đến một tràng tiếng gõ, theo câu 'Tiến vào!' của Lãnh Nghị, cửa bị đẩy ra, hai người đàn ông trong bộ tây trang màu đen tiến vào, người đi trước khom người chào Lãnh Nghị: 'Lãnh tổng, có gì sai bảo?'

Lãnh Nghị nhìn sang Từ Giai, lát sau mới gằn giọng nói từng chữ một: 'Hai người các người, lập tức tiễn Từ Giai tiểu thư trở về châu Âu!'

Lâm Y cả kinh nhìn Từ Giai, Từ Giai cũng ngẩn người, sau đó bật khóc nức nở: 'Anh Nghị, em không muốn về ... em không có làm gì xấu mà ...'

Lãnh Nghị ngắt lời Từ Giai, giọng lạnh như băng: 'Từ Giai, em đã hứa với anh sẽ không quấy nhiễu cuộc sống của anh ... nhưng những lời đồn đãi ác ý mấy hôm nay từ chỗ nào truyền ra, đừng tưởng rằng anh không biết!'

'Nhưng mà ... anh Nghị, em nói đều là lời nói thật...' Từ Giai có chút nói năng lộn xộn, 'Anh đã quên anh đã hứa với chị Họa Nhi là sẽ chăm sóc em ... chẳng lẽ anh thật sự quên Họa Nhi rồi ...'

'Câm miệng!' Lãnh Nghị lạnh giọng quát, ngắt đi lời nói lộn xộn của Từ Giai, mặt thoáng chốc tối sầm, đáy mắt chợt trở nên âm trầm, 'Tiểu Vương, lập tức dẫn Từ tiểu thư đi, bắt chuyển bay sớm nhất về châu Âu!'

Mắt Lâm Y thoáng xao động, Họa Nhi là ai ...???

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Lừa Gạt Về Nhà (1)

'Dạ, Lãnh tông!' Tiểu Vương đáp lời rồi đi đến trước mặt Từ Giai, làm một động tác mời, 'Từ tiểu thư, xin mời theo chúng tôi!'

Chừng như biết có nói nữa cũng vô ích, Từ Giai vừa khóc vừa chạy ra khỏi phòng, Tiểu Vương và Tiểu Lý vội đuổi theo sau, cửa văn phòng đóng sầm lại sau lưng, trong phòng chỉ còn lại hai người, nhất thời im phăng phắc ...

Lâm Y nhướng mắt nhìn Lãnh Nghị, mặt hắn vẫn tối sầm, hàng mi dài của cô khẽ chớp, chậm rãi đi đến chiếc ghế đối diện với bàn làm việc của Lãnh Nghị ngồi xuống, mắt vẫn không rời khỏi hắn.

Bắt gặp ánh mắt dò xét của Lâm Y, Lãnh Nghị rút cuộc cũng bình tĩnh lại, đôi mày đang chau chặt cũng dần dần ra, hắn đứng lên khỏi ghế đi về hướng giá áo, lúc đi ngang qua người Lâm Y, bàn tay to nhẹ vỗ lên vai cô: 'Chúng ta ra ngoài đi chơi đi!'

'Được!' Lâm Y ngoan ngoãn đứng dậy, nhìn Lãnh Nghị lấy áo vest ra, cô vội bước đến nhón chân lên giúp hắn khoác áo, tỉ mỉ giúp hắn chỉnh lại cổ áo, cravat ...

Lãnh Nghị hơi cúi đầu nhìn cô gái đang nghiêm túc giúp hắn chỉnh lại cổ áo, ánh mắt sắc bén trở nên nhu hòa hơn nhiều, bàn tay không tự chủ được rơi trên bờ eo mảnh khảnh của cô gái, nhỏ không đầy một nắm tay, khoe môi người đàn ông dần câu lên, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn.

Lâm Y ngẩng đầu nhìn gương mặt nhu hòa của người đàn ông, nụ cười nở rộ trên môi: 'Ừm, đẹp lắm rồi!'

Lãnh Nghị cười cười, nắm tay Lâm Y: 'Vậy chúng ta đi thôi ...'

Hai chiếc xe nối đuôi nhau chạy về phía trường ngựa nơi ngoại thành, nghiêng người ra cửa sổ xe, Lâm Y thần thờ nhìn nhà cửa, cây cối, đồng ruộng trôi qua trước mắt ... Hôm nay Lãnh Nghị chính miệng tuyên bố cô là bạn gái chính thức của hắn, vốn cô nên vui mừng mới phải nhưng ... Họa Nhi là ai? Lãnh Nghị đã hứa với cô ấy chuyện gì?

Nơi eo chợt bị siết chặt, là tay của Lãnh Nghị, hắn chỉ nhẹ dùng sức đã dễ dàng kéo cô gái đang ngăn người nhìn ngoài cửa sổ xe vào lòng, cô gái hoàn hồn lại, nghiêng đầu nhìn người đàn ông mỉm cười, rất ôn thuận dựa vào ngực hắn.

Người đàn ông cúi đầu nhìn cô gái, ánh mắt có chút dò xét, bàn tay vỗ nhẹ lên sóng lưng cô gái, hơi thở ấm áp của hắn phất qua mái tóc cô, giọng nhu hòa: 'Đang nghĩ gì vậy?'

Hàng mi dài của cô gái khẽ chớp, trầm tư giây lát rồi cô mấp máy cánh môi, nhẹ giọng hỏi: 'Nghị, Họa Nhi ... là ai?'

Bàn tay đang vỗ về nơi lưng cô thoáng ngừng lại, sóng mắt Lãnh Nghị xao động dữ dội, đôi mắt đen thăm nhìn xa xăm nơi nào đó ... Lâm Y cũng nhìn hắn, nơi trái tim chợt đau nhói, cô chậm rãi ngồi thẳng dậy, nhìn người đàn ông đột nhiên trở nên trầm mặc kia, nỗi ưu thương như sương mù phủ kín đầy mắt...

Trong lòng đột nhiên mất đi sự ấm áp khiến Lãnh Nghị bưng tỉnh, ánh mắt đã trở lại vẻ sắc bén ban đầu, vừa cúi đầu đã bắt gặp ánh mắt có chút buồn bã của cô gái, khoe môi hắn câu lên một nụ cười nhu hòa: 'Y Y, những chuyện đó đều là quá khứ rồi ...'

Hàng mi dài của cô gái nhẹ chớp lên, mắt vẫn nhìn người đàn ông không rời, một lúc sau cô mới cắn môi, giọng nhẹ như gió thoảng: 'Anh ... còn thích cô ấy không?'

Lãnh Nghị lặng nhìn gương mặt có chút tái nhợt của cô gái, ánh mắt thâm thúy, thoáng suy nghĩ một lúc rồi hắn mỉm cười: 'Y Y, quá khứ của anh không thể nào là rỗng không được ... nhưng mà, quan trọng là hiện tại, biết không?'

Lâm Y mấp máy cánh môi nhưng không nói thêm lời nào, cô nhẹ gật đầu nhưng sự thất thần trên gương mặt có thể thấy rất rõ ràng ...

Sự thất thần của cô gái khiến tim người đàn ông ần ần đau, hắn mím môi, vuron tay kéo cô gái trở vào lòng mình, giọng nhu hòa: 'Người hiện giờ anh yêu là em! Y Y! ... Đừng mãi suy nghĩ những chuyện quá khứ, được không?'

Phải đó, là người ai mà không có quá khứ, mình không phải cũng từng có Cao Lăng sao? Quan trọng là hiện tại, hiện tại người Lãnh Nghị yêu là mình, người mình yêu là Lãnh Nghị, như vậy đã đủ rồi! Nghĩ như vậy, cô gái rút cuộc thở một hơi dài, nhắm mắt lại, mềm mại cọ nhẹ đầu vào ngực người đàn ông.

Khoe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười, đáy mắt tràn đầy sùng nịch, bàn tay to tiếp tục vỗ về sóng lưng cô ...

Xe ngừng lại nơi một mã trường ngoài ngoại ô, một đoàn người xuống xe, Lãnh Nghị và Lâm Y cùng đi thay trang phục cưỡi ngựa rồi nhân viên huấn luyện dẫn hai người đi đến một dãy chuồng ngựa để chọn.

Lâm Y dừng lại trước một chú ngựa nhỏ màu đỏ thẫm, chú ngựa đó cũng đang giương đôi mắt tròn tròn nhìn Lâm Y, thoát nhìn chú ngựa rất hiền lành, Lâm Y nhìn không được đưa tay sờ sờ đầu nó: 'Nó thật đáng yêu!'

'Vậy chọn con này đi!' Lãnh Nghị quay đầu nhìn nhân viên huấn luyện ngựa nói.

'Được, Lãnh tổng, con ngựa này rất hiền, vừa khéo thích hợp với người mới học như Lâm tiểu thư!' Người huấn luyện ngựa nhiệt tình giới thiệu, 'Ừm, nó tên là Tảo Tảo, Lâm tiểu thư có thể cho nó ăn để làm quen trước, gọi tên nó nhiều một chút, rất nhanh nó sẽ quen với cô thôi ...'

Tiếp đó người huấn luyện mang đến một hộp thức ăn cho ngựa, chỉ Lâm Y làm cách nào để cho Tảo Tảo ăn, Tảo Tảo giống như hiểu được, rất nhanh đã quen với Lâm Y, còn thỉnh thoảng cọ cọ đầu mình vào tay Lâm Y.

'Thì ra ngựa cũng thích người đẹp!' Người huấn luyện ngựa nói đùa, 'Lâm tiểu thư, cô chỉ cần kiên trì đến liên tục một tuần, tôi cam đoan cô sẽ biết cưỡi ngựa ngay thôi!'

Người huấn luyện ngựa giảng giải cho Lâm Y một số động tác cơ bản, thói quen của ngựa, những điều cần chú ý v.v. Lâm Y đều rất chuyên chú lắng nghe.

Rất nhanh Lâm Y và Tảo Tảo đã thân thiết với nhau, sau đó dưới sự dìu đỡ của Lãnh Nghị, nom nớp trèo lên lưng ngựa rồi dưới sự dẫn dắt của người huấn luyện, bắt đầu quá trình học cưỡi ngựa của mình ... Tảo Tảo quả nhiên rất hiền lành, chỉ cần một buổi chiều Lâm Y đã có thể tự mình cưỡi nó chạy một vòng ...

Lãnh Nghị ngồi ở bên sân, dõi mắt theo cô gái đang hào hứng trên lưng ngựa ở phía xa kia, mái tóc dài của cô buộc thành đuôi ngựa ở sau đầu, áo trắng, quần đen bó sát, giày ủng, thoát nhìn cũng rất hiền ngàng, đầy anh khí ...

Khỏe môi Lãnh Nghị không tự chủ được câu lên một nụ cười, đôi mắt đen sáng lên sau chiếc kính râm, hần đột nhiên nhớ đến lần trước ở trên lưng ngựa, Lâm Y chết sống ôm lấy hần không buông ... nghĩ đến đây trên mặt hần ý cười càng sâu, hần vẫy tay về phía người huấn luyện: 'Ngựa của tôi ...'

Người huấn luyện hiểu ngay ý hần, vội lui xuống, lát sau dẫn lên một chú ngựa cao lớn màu trắng rất xinh đẹp, Lãnh Nghị đứng dậy đến gần nó, con ngựa thân thiết cọ vào tay hần, Lãnh Nghị cũng thân thiết vỗ nhẹ lên đầu nó rồi nhanh chóng leo lên mình người, thúc cương cho chú ngựa chạy về phía con ngựa màu đỏ thẫm kia.

Chú ngựa màu trắng cao lớn rào vòng quanh Tảo Tảo, Tảo Tảo tựa hồ sớm đã bị hoảng sợ, cũng bất an xoay tại chỗ khiến cho Lâm Y đang nghiêm túc học cưỡi ngựa bị biến cố đột ngột kia làm cho giật mình ...

'Aaaa, Lãnh Nghị ...' Cô nhủ mày, kinh hoảng kêu lên, 'Anh cách xa em một chút!'

'Y Y, qua đây!' Lãnh Nghị chỉ cười vẫy tay về phía Lâm Y.

'Không đi, anh muốn làm gì?' Lâm Y nhìn bàn tay đang vươn về phía mình, càng thêm kích động.

Lãnh Nghị chỉ cười không nói, thúc vào lưng ngựa để chú ngựa chạy đến gần hơn rồi chợt cúi người, một tay vòng qua thắt lưng cô gái, trong tiếng thét chói tay của cô, nhắc bổng cô gái khỏi lưng ngựa sau đó nhanh chóng đặt cô gái lên lưng con ngựa trắng của mình, bàn tay to theo đó vòng qua thân thể mảnh khảnh của cô gái, giữ chặt dây cương, quay đầu ngựa nhanh chóng chạy ra khỏi mã trường ...

Một loạt động tác được hần thực hiện thật lưu loát, khéo léo khiến cho người trong mã trường không khỏi thán phục vỗ tay hoan hô ...

Nhưng lần này Lâm Y đã ít nhiều có tiếp xúc với ngựa, không chật vật như lần trước, cô rất nhanh điều chỉnh tư thế ngồi, mím chặt môi, dán sát vào lòng Lãnh Nghị, cố gắng khống chế không để mình sợ hãi kêu ra tiếng ...

Chú ngựa men theo con đường nhỏ dẫn đến sơn cốc trong núi lần trước đã đi, Lãnh Nghị cúi đầu nhìn cô gái đang an tĩnh dán mặt nơi lồng ngực mình, có chút ngạc nhiên khi thấy cô không sợ hãi luống cuống như dự đoán của hần, không giống như lần trước hoảng sợ cứ giữ chặt thắt lưng hần không buông thì không khỏi bật cười, hôn nhẹ mái tóc cô: 'Y Y, lần này không sợ nữa sao? Có tiên bộ nha ...'

Quả nhiên là có ý hù dọa mình! Lâm Y chu môi, nghiêng đầu hung hăng cắn cánh tay đang nắm cương ngựa của Lãnh Nghị nhưng rốt cuộc vẫn không nỡ dùng sức, hàm răng chỉ cắn vào tay áo rồi thôi ...

Lãnh Nghị nhìn không được bật cười ra tiếng, hần cọ cằm mình lên mái tóc mượt như tơ của cô gái, giọng nói đặc ý mà đầy ái muội: 'Àn, không nỡ cắn anh sao? Thực ra anh là rất thích cảm giác em cắn anh ... ừm, dùng một chỗ khác cắn ...'

Mặt Lâm Y đỏ đến mang tai, cô mím môi không nói tiếng nào; 'Ừm, Y Y, cắn anh một cái ...' Sau lưng cô Lãnh Nghị tiếp tục giọng trêu tức mang theo chút dụ hoặc. Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, rốt cuộc xoay người, vòng tay qua cổ hần, liếc nhìn nhón người lên, há miệng cắn chặt cánh môi hần ... Àn, em cắn như vậy, anh còn muốn hay không?

Động tác đột ngột của cô gái khiến Lãnh Nghị thoáng sửng người nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, hần thả lỏng dây cương, chú ngựa hiểu ý lập tức chạy chậm lại sau đó hần chuyển bị động thành chủ động, một tay vẫn nắm lấy dây cương, tay kia giữ lấy sau gáy của cô gái, ngấu nghiêng đôi môi anh đào

không tha ... Ừmm, thật đưa lên tận miệng không có lý do gì không ăn ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Lừa Gạt Về Nhà (2)

Trên lưng ngựa hai người triền miên không buông tay, chú ngựa thì chậm rãi dừng lại nơi bãi cỏ trống trải trong sơn cốc, do dự chùng như cũng hiểu hai người trên lưng nó đang âu yếm ...

'Ô ...' Cô gái chung quy không phải là đối thủ của người đàn ông, cánh môi bị nghiền đến không thở nổi lại thêm tư thế đặc thù của mình, mệt đến eo mỗi lưng đau, vội vã muốn tránh thoát sự kềm chế của người đàn ông, vì hành động không tự lượng sức của mình lúc này mà hối hận vô cùng ...

Người đàn ông rút cuộc cũng chịu rời khỏi môi cô gái nhưng vẫn giữ chặt cô không chịu buông, cô gái chỉ đành nài xin: 'Anh mau để em xoay lại, eo của em ... sắp đứt rồi ...'

'Ừ, vậy em xoay lại đi!' Người đàn ông cười thật mờ ám, không đợi cô gái trả lời đôi tay như hai gọng kìm của hắn đã giữ chặt bờ eo thon thả của cô gái nhấc lên, trong tiếng thét chói tai của cô gái, dùng một động tác đẹp mắt xoay cô gái đối mặt với chính mình ...

Con ngựa như bị kinh hãi, gõ nhẹ mấy chiếc móng sắt một chút rồi lại ngừng lại, tiếp tục ăn cỏ ...

Khỏe môi người đàn ông ý cười càng sâu, mắt nhìn cô gái đang lúi vào lòng mình, kinh hoàng luống cuống kia, giọng càng thêm phần ái muội: 'Ừ ... anh phát hiện hôn môi trên lưng ngựa rất thú vị ... À, Y Y, hay là chúng ta tiến đến một tầng sâu hơn?'

'Aaa ... không muốn!' Cô gái phát hoảng kêu lên, cố gắng xoay người muốn tránh khỏi vòng tay của người đàn ông nhưng hắn mặc kệ, bàn tay đang giữ nơi ót cô gái nhẹ nhàng trượt xuống, ngón tay thon dài lướt trên y phục của cô gái, ním cười cỏi cái nút đầu tiên ra ...

'Đừng ...!' Cô gái kêu, đẩy, đánh ... người đàn ông trước mặt, người đàn ông cười tà tử, thân thể áp xuống cô gái, cô gái chịu không nổi sức ép kia, đương nhiên phải ngã về phía sau trên lưng ngựa ... hai người cứ thế trên lưng ngựa bày ra một tư thế cực kỳ ái muội ...

Động tác kịch liệt trên lưng khiến chú ngựa đang cúi đầu ăn cỏ có chút kinh hãi, nó ngẩng đầu nhìn lên, bất an xoay người ...

Cô gái càng thêm sợ hãi, cô sợ chú ngựa bị kinh hãi mà vùng chạy, sợ người đàn ông thực sự ở trên lưng ngựa muốn ... vì thế càng thêm hoảng loạn thấp giọng cầu xin: 'Nghị ... chúng ta đến bãi cỏ đi ... được không?'

Người đàn ông rút cuộc dừng lại, không nhịn được bật cười thành tiếng, giọng nói nhu hòa lại có chút khùng bô: 'Y Y, em nói được phải làm được nha! Ở trên cỏ!'

Mặt cô gái vừa đỏ vừa nóng như thiêu, cô liếc nhìn gương mặt tà tử của người đàn ông, nhìn nụ cười đầy ái muội của hắn, chỉ muốn xuống ngựa trước đã rồi nói sau, cô đành nói: 'Ừ, làm được ... Anh thả em xuống trước được không?'

'Được!' Người đàn ông cười ha hả, ung dung nhảy xuống khỏi lưng ngựa rồi đuổi tay, ôm cô gái xuống ... Cô gái rút cuộc đứng an ổn trên mặt đất liền bất chấp lưng đau, nhấc chân muốn chạy ...

Nhưng thân thể lập tức đã bị người đàn ông kéo trở về, hắn dí gương mặt anh tuấn sát mặt cô: 'À, muốn chạy sao?'

'Lãnh Nghị, em nói đùa thôi!' Cô gái nịnh nọt cười.

'Nhưng anh không đùa!' Người đàn ông làm ra vẻ nghiêm túc nói, mắt đồng thời nhìn xung quanh sơn cốc, trong miệng không ngừng thốt ra những lời trêu đùa: 'Y Y, em xem ... bãi cỏ rộng như vậy, em muốn làm ở đâu đây? Ừm, hay là cứ lăn khắp một vòng ...'

'Im miệng!' Lâm Y huych khuỷu tay vào lồng ngực rắn rỏi của người đàn ông, áo nào nói.

'À ... là chính em nói mà, không được hối hận!' Mặt người đàn ông tràn đầy ý cười, đôi tay mạnh mẽ nhấc bổng cô gái lên, trong tiếng thét chói tai của cô, đặt cô xuống bãi cỏ ...

Cô gái bị ném trên bãi cỏ theo phản xạ tự nhiên nhồm người dậy nhưng đành chịu, người đàn ông kia đã nặng nề áp xuống, đôi cánh môi với những đường nét rõ ràng ngấu nghiến đôi môi anh đào của cô gái, đầu lưỡi cuồng tứ, bá đạo quấn lấy chiếc lưỡi thơm tho của cô gái ... chùng như nụ hôn vừa nãy trên lưng ngựa vẫn còn chưa tận hưởng ...

Hai người ôm nhau lăn trên bãi cỏ, đánh cỏ, nháo cỏ nhưng hai đôi môi rút cuộc chưa từng tách ra ... rút cuộc, cô gái dần dần yên tĩnh trở lại, đôi má cô

gái ửng đỏ, đôi mắt cô gái mông lung như phủ một tầng sương mù, chiếc lưỡi nhỏ cuồng nhiệt cùng đầu lưỡi của người đàn ông giao triền ...

Ánh mặt trời ảm áp như tắm trên người hai người đang vong tình hôn nhau trên bãi cỏ, gió mát nhẹ nhàng thổi qua, lay động những cọng cỏ nhỏ cọ vào mặt cô gái nhồn nhột, xa xa truyền đến tiếng hót líu riu của loại chim nào đó không biết tên ... dưới thiên nhiên hoang sơ xinh đẹp kia, hai người yêu nhau vong tình dung hợp cùng một chỗ ...

Chú ngựa thông thả dạo quanh sơn cốc, ung dung thưởng thức cỏ thơm của nó ...

'Y Y, anh yêu em ...' Người đàn ông nhìn cô gái yêu kiều dưới thân, đầy mắt tràn đầy thâm tình nồng đượm, sóng mũi cao cao của hân cộ nhẹ lên chiếc mũi xinh xắn của cô, không kìm lòng được cúi xuống thấp giọng thì thầm.

'Em cũng yêu anh, Nghị ...' Cô gái cười khê, ngay cả ánh mắt cũng tràn đầy ngọt ngào, dịu dàng đáp lại lời âu yếm của người đàn ông ...

Người đàn ông thỏa mãn nghiêng người nằm ngửa trên bãi cỏ, bàn tay bám chặt nơi eo cô gái, kéo cô dựa sát vào lồng ngực rắn chắc của mình, hân thoải mái hít sâu một hơi, mắt nhìn xa xăm nơi chân trời ...

'Anh ngủ một lát ...' Thu hồi tầm mắt, người đàn ông nhu hòa nhìn gương mặt như ngọc của cô gái, bàn tay nhẹ vỗ về sóng lưng cô gái, cảm thấy rất mỹ mãn.

'Ừ ... anh ngủ đi!' Cô gái gối đầu lên ngực người đàn ông, nhìn sườn mặt tuấn mỹ của hân, nhìn hân nhắm mắt lại, khoe môi nhẹ câu lên một ý cười ...

Đôi mắt đen láy của cô gái chớp lên, cô không dám nhúc nhích, chỉ sợ làm tỉnh giấc người đàn ông đang ngủ, qua một lúc, nghe thấy tiếng thở đều đều của người đàn ông cô mới rón rén đặt bàn tay đang đặt nơi lưng mình xuống, nhẹ xoay người ngồi dậy, mắt dõi nhìn bốn phía thưởng thức cảnh đẹp thiên nhiên.

Bỗng từ phía con đường nhỏ dẫn đến sơn cốc truyền đến những tràng tiếng xôn xao, tiếng huyền ảo càng lúc càng gần, một đám thanh niên nam nữ từ đầu kia của sơn cốc xuất hiện trên con đường nhỏ, cô dâu mặc áo cưới cùng chú rể cũng bánh bao trong bộ lễ phục, còn có một thợ chụp ảnh và thợ trang điểm cầm theo y phục và đạo cụ đi cùng ...

Cô dâu vào chú rể đang làm dáng dưới sự chỉ đạo của thợ chụp ảnh, thực hiện các động tác âu yếm để chụp ảnh, trên mặt cô dâu là nụ cười đầy hạnh phúc, chiếc áo cưới màu trắng thật dài dưới ánh mặt trời như phủ lên một vàng hào quang tuyệt đẹp.

Lâm Y ngồi trên bãi cỏ hai tay chống cằm, khoe môi cũng nở nụ cười nhìn hai người đang tận hưởng hạnh phúc của riêng họ, còn có ... chiếc áo cưới tuyệt đẹp kia ... Từ nhỏ cô cũng giống như những thiếu nữ khác, có giấc mộng của riêng mình, cô hy vọng có một ngày cũng có thể có được một chiếc áo cưới thuộc về riêng mình. Cô đã từng hình dung, mặc chiếc áo cưới kia lên người xoay tròn nhất định sẽ rất đẹp, cho nên ngay từ lúc nhỏ cô đã không ngừng tập luyện động tác xoay tròn kia ...

Tiếng ồn ào xôn xao của đoàn người rớt cuộc cũng làm Lãnh Nghị thức giấc, hân hé mắt, rất nhanh đã bắt được hình ảnh Lâm Y đang ngồi bên cạnh ánh mắt nhìn gì đó thật chăm chú, đã lâu cũng không dời đi, vẻ mặt thì rất thả lỏng, khoe môi gợi lên một ý cười như mộng ảo, hân thoải mái vờn vai, nhẹ nhàng xoay người, muốn lôi kéo sự chú ý của cô gái.

Vậy mà cô gái kia vẫn không phát hiện? Cô đang nhìn gì vậy? Lãnh Nghị khê khàng nhón người lên, nhìn theo hướng cô gái đang nhìn, ánh mắt hân rất nhanh bị khóa chặt nơi đoàn người đang chụp ảnh cưới ...

Sóng mắt thoáng xao động, Lãnh Nghị thu hồi tầm mắt, xoay nhìn về phía Lâm Y đang nhìn đến mê mẩn, hàng mi dài kia nhìn từ một bên càng dài, càng dày rợp, đôi mắt trong veo như đầm nước chùng chùng như đang tràn ngập một loại hạnh phúc ngọt ngào của chính mình ...

'Y Y ...' Lãnh Nghị rớt cuộc không nhận được lời người sát bên cạnh cô, đưa tay khoác lên eo cô.

'Nghị, tỉnh rồi sao?' Lâm Y lúc này mới từ trong giấc mộng bừng tỉnh lại, cô ngoảnh đầu nhìn Lãnh Nghị, hồn nhiên cười, đầu nhẹ nhàng ngả qua, cọ lên vai người đàn ông, trên mặt thoáng ửng hồng giống như vừa bị người ta phát hiện ra điều bí mật gì vậy.

'Ừ!' Người đàn ông cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô gái bỗng chốc đỏ ửng, lại nhìn đoàn người đang chụp ảnh cưới, trong đôi mắt đen thâm thúy dâng lên một tia phức tạp ...

Đầu cô gái ngả trên vai người đàn ông, ánh mắt vẫn không khống chế được hướng về phía đôi tân nhân ở cách đó không xa ...

Mắt Lãnh Nghị cũng nhìn theo hướng nhìn của cô gái, hân mỉm môi, lát sau làm ra vẻ thản nhiên nói: 'Y Y, em thật sự thích đám cưới vậy sao?'

'Cái gì?' Hàng mi dài của cô gái chớp lên, ngoảnh đầu nhìn người đàn ông vẻ khó hiểu, khoe môi thì lại câu lên một ý cười ngượng ngùng, giọng mơ màng: 'Em thích chiếc áo cưới kia ... Hồi nhỏ em đã nghĩ nếu như có một ngày em khoác lên chiếc áo cưới xoay tròn, nhất định là rất đẹp ...'

Tim Lãnh Nghị nhảy lờ một nhịp, một giọng nói non nớt "bất chợt" vang lên bên tai hân: "Đợi đến khi lớn lên, em muốn mặc áo cưới xoay tròn, như thế nhất định là đẹp lắm!", mắt Lãnh Nghị trong nháy mắt trống rỗng, hân cúi đầu thần thờ nhìn gương mặt hạnh phúc của cô gái đang gối trên vai mình, một lúc lâu vẫn chưa nói được câu gì.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 95: Lừa Gạt Về Nhà (3)

Tim Lãnh Nghị nhảy lờ một nhịp, một giọng nói non nớt "bất chợt" vang lên bên tai hắn: "Đợi đến khi lớn lên, em muốn mặc áo cưới xoay tròn, như thế nhất định là đẹp lắm!", mắt Lãnh Nghị trong nháy mắt trống rỗng, hắn cúi đầu thần thờ nhìn gương mặt hạnh phúc của cô gái đang gối trên vai mình, một lúc lâu vẫn chưa nói được câu gì.

Sự trầm mặc khác thường của Lãnh Nghị rốt cuộc cũng bị Lâm Y phát hiện, cô chớp mi, ngẩng đầu nhìn hắn, vừa lúc bắt gặp ánh mắt trống rỗng của hắn, bất giác kinh ngạc nói: "Nghị, anh sao vậy?"

'Không có gì ... đang nhìn em ...' Lãnh Nghị lấp liếm, hắn đưa tay ấn đầu cô gái trở lại trên vai mình, qua một lúc lâu, giọng nói cố làm ra vẻ vô tình hỏi: 'Y Y, nếu như ... một người đàn ông yêu em nhưng bởi vì một nguyên nhân đặc thù nào đó mà không thể cho em hôn lễ mà em mong ước ... liệu em có dễ tâm không?'

Cô gái rõ ràng là có chút sùng sốt, hàng mi dài của cô khẽ chớp, một lúc lâu mở nhỏ giọng nói: 'Em ... không hiểu ý của anh ...'

Lãnh Nghị hít một hơi thật sâu, hơi dịch người ra sau để cả người cô gái đều tựa vào lòng hắn, từ từ siết chặt, cánh môi nhẹ lướt qua mái tóc cô, trầm tư một lúc sau hắn mới nhẹ giọng nói: 'Ý của anh là, tình yêu và danh phận, em sẽ chọn cái nào?'

Tim chợt nhảy lờ một nhịp, Lâm Y nhớ rất rõ, lần trước Lãnh Thành cũng đã hỏi cô cùng một câu hỏi như vậy ... Chậm rãi rời khỏi vòng tay Lãnh Nghị, Lâm Y ngẩng đầu hên nhìn hắn, cô thấy được trong đáy mắt hắn tựa hồ mang theo chút hy vọng ...

Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, giọng vẫn nhẹ như gió thoảng: 'Nếu như bắt em nhất định phải chọn, em sẽ chọn tình yêu ...'

Thân thể lại bị siết lại, Lãnh Nghị kéo cô gái vào lòng lần nữa, thân thiết đặt lên tóc cô một nụ hôn, giọng thật nhu hòa mang theo chút an ủi: 'Anh biết, em sẽ chọn tình yêu ...'

Nhưng tình yêu và danh phận vì sao nhất định phải đứng ở hai phía đối lập? Thân thể cô gái có chút cứng đờ, lát sau mới nhỏ giọng hỏi: 'Nghị, anh muốn nói cái gì?'

Lãnh Nghị chậm rãi xoay người cô gái lại để cô đối mặt với mình, đáy mắt cô gái dễ dàng thấy được sự lo lắng và nghi hoặc trong đó, Lãnh Nghị thoáng câu môi, âu yếm cọ nhẹ mũi lên mũi cô, nhẹ giọng nói: 'Anh muốn nói với em, anh yêu em!'

Sự nghi hoặc và ưu thương trong mắt cô gái thoáng chốc biến mất, khóe môi mang theo một ý cười dịu dàng, lan tỏa như sóng gợn mặt hồ ...

Nụ cười thanh thuần không nhiễm chút khói bụi trần gian khiến sự ôn nhu trong đáy mắt người đàn ông cuộn lên như sóng triều, hắn không kìm lòng được cúi đầu hôn lên đôi cánh môi mềm mại kia, tay càng lúc càng siết chặt kéo cô gái trở lại trong lòng mình, mắt người đàn ông nhìn mông lung về phía chân trời xa xăm ...

Ráng chiều đỏ như lửa, nhuộm khắp vạn vật trên mặt đất một màu đỏ rực ...

Lâm Y rút cuộc lưng mỏi eo đau chuẩn bị về nhà, vừa vào trong xe đầu cô ngã trên vai Lãnh Nghị, không lâu sau tiếng hít thở đều đều của cô đã vang lên.

Ừm, xem ra thật sự là mệt đến không chịu nổi rồi! Lãnh Nghị mỉm cười, nhẹ đỡ đầu cô gái cho cô gối lên đùi mình để cô nằm thoải mái hơn, cô gái thì không chút khách khí ôm lấy đùi người đàn ông ngủ say sưa.

Xe lái vào căn biệt thự trong nội thành, rồi dừng lại trước cổng lớn, vệ sĩ đã đợi sẵn để mở cửa, Lãnh Nghị thoáng nhìn qua cô gái đang ngủ say sưa, không nổi gọi cô tỉnh dậy chỉ đành đưa tay định ôm cô xuống xe.

Nhưng tay vừa nhắc cô gái lên thì cô đã tỉnh lại, hé đôi mắt mập mạp, cô mê mẩn nhìn chung quanh, thì thào: 'Nghị, đây là đâu?'

'Nhà!' Khóe môi Lãnh Nghị câu lên, 'Tối hôm nay chúng ta về nhà ăn cơm!'

Nhà? Trở về nhà ăn cơm? Lâm Y kinh ngạc đến chẳng còn chút buồn ngủ nào, cô mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đúng nha, là căn biệt thự của Lãnh Nghị, đôi mắt đen láy chợt sáng lên, cô nhìn hắn, đôi gò má ửng hồng, mấp máy cánh môi nhưng không biết nên nói gì mới tốt.

'Nhà của chúng ta!' Lãnh Nghị nhìn đôi má đỏ rực của cô gái, lại mỉm cười, hắn bước ra khỏi xe, tay vẫn ôm cô gái không thả xuống, giọng đầy từ tính thật dễ nghe, 'Anh ôm em vào nhà!' Nói chưa dứt lời thì đã sai những bước dài đi thẳng vào cổng.

Lần này cô gái không giãy dụa nữa, giờ cô đã biết, có lúc giãy dụa cũng là phí công vô ích ...

Đuổi Lãnh Nghị ra khỏi phòng tắm, Lâm Y bước vào bồn tắm, cô thoải mái tựa người vào thành bồn để nước nhẹ vỗ về làn da mình, toàn thân thư thái

hơn rất nhiều, thân thể tựa vào thành bồn không biết lúc nào ngủ mất.

Mãi cho đến khi Lãnh Nghị gõ cửa gọi: 'Y Y, em xong chưa? Nhanh ra chúng ta ăn cơm!'

'Ồ, xong rồi, ra ngay đây!' Vẫn còn mê ngủ Lâm Y trả lời rồi mơ mơ màng màng bước ra khỏi bồn, lau khô thân thể rồi mặc quần áo.

Cửa vừa mở thì đã thấy Lãnh Nghị đứng ngay ngoài đó, đôi mắt tràn đầy ý cười nhìn cô gái: 'Làm gì mà lâu như vậy?'

'Ngủ quên!' Lâm Y đỏ mặt, 'Hôm nay mệt quá ...'

'Hôm nay mệt quá?' Nụ cười trên môi Lãnh Nghị dần trở nên ái muội, 'Ngày hôm nay chúng ta còn chưa bắt đầu mà, thế nào mà đã kêu mệt?'

Mặt Lâm Y đã hồng gò càng hồng thêm, cô đẩy hán ra rồi lách ra ngoài, trên mặt người đàn ông vẫn tràn đầy ý cười, tay sờ nhẹ mái tóc cô gái, hơi chau mày: 'Hôm nay vẫn chưa sấy tóc ...'

'Anh cứ giục mãi, em không sấy khô kịp ...' Lâm Y lườm bâu, xoay người bước trở vào phòng tắm, người đàn ông này, mỗi lần tắm xong đều phải kiểm tra xem tóc cô đã sấy khô chưa, có cần phải vậy không chứ?

'Được được được, anh giúp em sấy!' Người đàn ông rất tốt tính cười cười, bước nhanh vào phòng tắm lấy máy sấy tóc.

Cô gái hạnh phúc mỉm cười, cô xoay người vòng tay qua thắt lưng Lãnh Nghị, đầu áp vào ngực hán để hán sấy tóc cho ... động tác của cô gái khiến cho mặt Lãnh Nghị càng thêm nhu hòa, hán thích nhìn thấy cô gái chủ động làm nũng với hán như thế này, cảm giác ngày khiến hán thấy ngọt đến tận đáy lòng ...

'Ừm, được rồi!' Lãnh Nghị cắt máy sấy tóc, đặt một nụ hôn lên tóc cô gái, mỉm cười, 'Đi ăn cơm!'

'Anh nấu cho em ăn sao?' Lâm Y ngước đầu lên, trong giọng nói có chút trêu đùa.

'... Lần sau ...' Lãnh Nghị cười kéo cô bước ra.

Trong phòng ăn dưới lầu, quản gia Trần Thế đã đợi sẵn, vừa thấy Lãnh Nghị và Lâm Y xuất hiện nơi cầu thang ông liền ra hiệu cho những người làm để họ bắt đầu dọn thức ăn lên ...

Lãnh Nghị dẫn Lâm Y đến bên bàn ăn ngồi xuống, quản gia dẫn lên một phụ nữ trung niên mặt mũi hiền lành đi đến, ông thoáng cúi mình chào Lãnh Nghị rồi chỉ vào người phụ nữ trung niên nói: 'Thiếu gia, Lâm tiểu thư, vị này là đầu bếp mới đưa tới, mọi người đều gọi là má Ngô ... Những món ăn hôm nay là do má Ngô nấu ... thiếu gia và Lâm tiểu thư ăn thử xem mùi vị thế nào!'

Lãnh Nghị khẽ gật đầu, cầm lấy thìa múc một muỗng thức ăn cho vào chén của Lâm Y: 'Y Y, ăn thử xem có hợp ý em không?'

Lâm Y cầm đũa gấp thử một miếng rồi gật đầu nhìn Trần Thế, 'Àn, mùi vị rất tốt!'

'Được, nếu như Lâm Y tiểu thư cảm thấy không tệ thì cứ giữ má Ngô lại!' Giọng Lãnh Nghị vẫn mang vẻ lạnh lùng và uy nghiêm thường ngày: 'Trần Thế, sau này chuyện nhà cứ hỏi ý kiến của Lâm Y tiểu thư! Cô ấy cũng là chủ nhân của căn nhà này!'

Mặt Lâm Y hơi nhướn lên, động tác gấp thức ăn trên tay cũng ngừng lại, cô trầm mặc nhìn Lãnh Nghị, trên mặt Lãnh Nghị vẫn là vẻ lạnh lùng đó, chừng như không chú ý đến ánh mắt của Lâm Y.

'Được, thiếu gia, tôi biết rồi!' Quản gia mỉm cười lui bước, má Ngô cũng theo chân ông.

Thấy hai người rời đi, lúc này Lâm Y mới nhẹ nhàng buông đũa, nhìn Lãnh Nghị, gương mặt có chút thắc thòm bất an: 'Nghị ... thời gian em ở đây cũng không nhiều, chuyện nhà anh sao lại để họ hỏi ý em được?'

Lãnh Nghị nhìn Lâm Y, khóe môi nhẹ câu lên: 'Em rất nhanh sẽ ở đây nhiều hơn!'

'Vì sao chứ?' Lâm Y ngăn người nhìn hán, một lúc sau mới nhẹ giọng hỏi.

Lãnh Nghị cười thâm, ân cần gấp thức ăn cho cô, giọng nhu hòa: 'Sau này anh muốn ở nhà dùng cơm nhiều hơn, còn em, mỗi ngày đều theo anh ăn cơm ... ừm, vậy thì thời gian lưu lại sẽ nhiều hơn rồi!'

Sự bất an phập phồng trong lòng bất giác được thay bằng cảm giác hạnh phúc ngọt ngào, khóe môi Lâm Y gọi lên một ý cười ngượng ngùng ...

Ăn xong cơm, Lãnh Nghị dẫn Lâm Y đi một vòng làm quen với căn biệt thự, hồ bơi, phòng tập thể thao, vườn hoa ... tản bộ trong vườn hoa ... 'Bàn đu đây!' Lâm Y kinh ngạc nhìn một bàn đu dây màu trắng đặt trong vườn hoa, cô rũ tay khỏi tay Lãnh Nghị, chạy thẳng đến đó ...

Khóe môi Lãnh Nghị câu lên một ý cười, hán cất bước đuổi theo, Lâm Y đã ngồi trên bàn đu dây, Lãnh Nghị vừa đẩy bàn đu dây vừa hỏi: 'Thích không?'

'Àn ... thích!' Lâm Y ngoảnh đầu cười với Lãnh Nghị: 'Nó làm em nhớ lại căn nhà nhỏ trong rừng!'

'Ồ, nếu như em thích, cuối tuần này chúng ta lại về đó!'

'Được đó ...' Mắt Lâm Y sáng lên.

'Thiếu gia, lúc này quán gia tươi cười đi về phía bàn đu dây, 'Hành lý của Lâm tiểu thư đã mang qua đây rồi!'

'Hành lý của em?' Lâm Y ngăn người, hành lý gì của mình? Cô nghi hoặc nhìn Lãnh Nghị, Lãnh Nghị vẫy tay ra hiệu cho quán gia lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Lừa Gạt Về Nhà (4)

'Hành lý của em?' Lâm Y ngăn người, hành lý gì của mình? Cô nghi hoặc nhìn Lãnh Nghị, Lãnh Nghị vẫy tay ra hiệu cho quán gia lui xuống.

Lãnh Nghị nhìn Lâm Y này giờ vẫn nhìn mình chăm chăm, mỉm cười buông bàn đu dây ra, đi đến bên cạnh Lâm Y, ngồi xuống bên cạnh cô trên bàn đu dây, tay khoác lên vai cô: 'Y Y, ký túc xá dành cho giáo viên kia của em sắp bị giải tỏa rồi ... cho nên anh cho người đem những hành lý mà em cần đến đây ... nếu như còn thiếu gì, anh lại cùng em đi lấy ...'

'Lãnh Nghị!' Lâm Y kinh ngạc nhìn hắn, lúc này mới hiểu lời Lãnh Nghị nói lúc này rằng cô cũng là chủ nhân ở đây là ý gì, cô thoáng chau mày, 'Sao anh không bán bạc gì với em hết ...'

'Y Y!' Tay Lãnh Nghị khẽ siết lại, kéo cô gái đến gần mình hơn, 'Anh chỉ muốn sớm một chút ở cùng với em thôi ... anh muốn em cũng có thể sớm một chút dung nhập vào cuộc sống của anh ...'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp, cô không phải là không muốn ở bên cạnh hắn, cũng không phải là không muốn dung nhập vào cuộc sống của hắn, chỉ là cô đối với chuyện sống chung này có chút khủng hoảng, mấp máy cánh môi cô lên tiếng, giọng đầy lo lắng: 'Nhưng mà em ...'

'Anh hiểu!' Lãnh Nghị biết cô gái đang nghĩ gì, hắn ngắt lời cô, cười nói: 'Yên tâm ... anh sẽ chuẩn bị một gian phòng khác cho em ... ở ... cứ coi như là em ở trọ ở chỗ anh được không? Ừm, anh sẽ thu tiền thuê phòng!'

Lâm Y im lặng không nói gì, cô nghiêng đầu, ánh mắt xuyên qua phía hàng cây cao cao phía xa, nhìn về phía chân trời xa xăm, chừng như đang trầm tư điều gì ...

Lãnh Nghị âm thầm câu lên một nụ cười, đôi chân chống trên đất khẽ dùng sức, bàn đu dây chợt vút lên cao, Lâm Y giật nảy mình, kêu thất thanh một tiếng, vội đưa tay níu lấy cánh tay người đàn ông ...

Tiếng thét chói tai, tiếng cười vui vẻ nháy mắt vang vọng khắp cả vườn hoa ...

Gian phòng của Lâm Y nằm ở tầng hai, sát bên cạnh phòng ngủ của Lãnh Nghị, cách sắp xếp này rõ ràng có chút ái muội, đơn giản vì lời hứa "chuẩn bị cho em một gian phòng" ... Lâm Y tuy hơi ngượng ngùng như cũng không so đo nhiều ...

Quán gia đi trước đẩy cửa nhường Lãnh Nghị nắm tay Lâm Y bước vào phòng, 'Lâm tiểu thư, còn cần chúng tôi làm gì thì xin cứ tùy ý dặn dò!' Quán gia nói xong rồi tự giác rời khỏi gian phòng.

Mắt Lâm Y dừng lại một chút nơi chiếc va ly rồi lại nhìn quanh như tìm kiếm, trong mắt đầy hồ nghi, ngoái đầu nhìn Lãnh Nghị: 'Hành lý của em chỉ có một valy này thôi sao?'

'Ồ ... còn không đủ sao?' Lãnh Nghị cũng nhìn lại cô, 'Những thứ không cần thì không cần, ở đây thứ gì cũng là mới ...' Thấy cô gái hơi bĩu môi, người đàn ông cười thầm, đưa tay vòng qua người cô gái cúi đầu ấn lên trán cô một nụ hôn, vội vàng bồi thêm một câu: 'Nếu như em còn thấy cần gì đó, anh cùng em đi lấy là được chứ gì!'

Lâm Y bĩu môi, không nói tiếng nào đi đến bên va ly mở ra, Lãnh Nghị thì ngồi nơi sofa hứng thú nhìn cô ... Lâm Y thu dọn mọi thứ thỏa đáng xong, quay lại nhìn thấy Lãnh Nghị vẫn còn ngồi đó nhìn mình, khóe môi cô câu lên một nụ cười: 'Lãnh tổng, hôm nay em mệt rồi, muốn nghỉ ngơi sớm ... có phải ngài nên trở về phòng mình nghỉ ngơi hay không?'

'Ồ!' Lãnh Nghị làm ra vẻ bình tĩnh, ngừng một lúc rồi mới nói: 'Lâm tiểu thư, em cứ nghỉ ngơi cho khỏe, anh ngồi bên cạnh nhìn em ngủ có được không?'

'Hả ... được! Vậy em đi tắm trước, Lãnh tổng ngài cứ từ từ đợi!' Đôi mắt đen của Lâm Y tràn đầy ý cười, cô cầm lấy áo ngủ chuẩn bị đi về phía phòng tắm.

'Haizz, đợi đã!' Lãnh Nghị vội kêu với theo, Lâm Y ngừng bước quay lại nhìn hắn, mắt Lãnh Nghị dâng lên một tia ái muội: 'Lâm tiểu thư, không bằng ...'

anh giúp em tắm?"

'Hừm... không cần!' Mặt Lâm Y bắt gặp đỏ bừng, giọng rất dứt khoát.

'Sao lại không cần, anh giúp em tắm còn ít sao?' Lãnh Nghị nói về tùy ý, cô gái này đúng là dạy mãi không quen, xem ra tương lai lúc thành vợ chồng già rồi cô vẫn đỏ mặt như thường... nhưng mà, cô như vậy quả thật rất đáng yêu...

'Á...!' Mặt Lâm Y nóng rực, cô vội vàng chạy như trốn vào phòng tắm, "phanh" một tiếng sập ngay cửa lại như sợ người đàn ông sau lưng đuổi theo.

Lãnh Nghị nhìn không được bật cười thành tiếng, hai chân hấn gác lên nhau thoải mái dựa người vào sofa...

Khi Lâm Y mặc áo ngủ từ phòng tắm bước ra thì đã nhìn thấy Lãnh Nghị đang vui mình trong sofa nghe điện thoại, vừa nhìn thấy Lâm Y, đôi mắt đen của hắn cứ ghim trên người cô suốt, không thể rời đi.

Lâm Y lặng im không nói tiếng nào, chỉ đến khi Lãnh Nghị buông điện thoại xuống cô mới đi đến bên sofa, nắm lấy cánh tay hắn dùng sức kéo, 'Đứng dậy nhanh lên! Nhanh lên!'

'Làm gì vậy?' Khóe môi Lãnh Nghị câu lên, đứng lên khỏi sofa.

Lâm Y đẩy thân hình cao lớn ấy về phía cửa, mãi cho đến khi đẩy đến cửa cô mới ngừng lại, mở cửa lại tiếp tục đẩy hắn ra: 'Em muốn ngủ! Anh mau đi nghỉ đi!'

'Y Y, vừa nãy không phải đã nói rồi sao? Anh ngồi bên cạnh nhìn em ngủ...' Lời còn chưa nói dứt thì cánh cửa đã đóng sầm trước mặt hắn, sau đó là tiếng khóa cửa. Lãnh Nghị lắc đầu cười, chỉ đành cất bước đi về căn phòng ngủ của mình ở cạnh bên.

Nơi cửa sổ chỉ kéo một mảnh rèm mỏng, một góc rèm bị gió đêm thổi bay phất phơ, ánh trăng như nước mờ hồ soi vào trong phòng ngủ, trên chiếc giường lớn giữa phòng, Lâm Y đang nằm nghiêng người, đôi mắt đen long lanh như hai vì sao sáng...

Lãnh Nghị kéo tay cô đi vào tòa cao ốc LS quốc tế... Lãnh Nghị nắm tay cô đi vào phòng họp, trước mặt mọi người tuyên bố cô là bạn gái chính thức của hắn... Lãnh Nghị ôm cô trên lưng ngựa hôn đến vong tình, Lãnh Nghị... đang ở cách cô một bức tường...

Nghĩ mãi nghĩ mãi, khóe môi cô gái không tự chủ được lộ ra một nụ cười hạnh phúc, cô chậm rãi nhắm mắt, tiếng thở đều đặn vang lên...

Lúc này cửa phòng ngủ không một tiếng động mở ra...

Thân hình cao ngất của Lãnh Nghị trong chiếc áo ngủ đang đứng nơi cửa phòng, nhìn gương mặt điềm tĩnh của cô gái trong giấc ngủ, nghe tiếng thở đều đều của cô, khóe môi hắn không tự chủ được câu lên một nụ cười, hắn bước chậm rãi đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống nệm giường.

Hai tay hắn chống hai bên sườn cô gái, cúi xuống nhìn gương mặt điềm tĩnh xinh đẹp của cô gái trong giấc ngủ, bàn tay không cưỡng lại được nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trắng nõn như ngọc kia, chiếc mũi nhỏ xinh xắn, đôi cánh môi anh đào kiều diễm, hơi ngừng lại một chút, chần chừ do dự một chút, rốt cuộc cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi cô...

Hàng mi dài của cô gái hơi giật giật, sau đó lại trở về yên tĩnh, người đàn ông tựa hồ không khống chế được bản thân, nụ hôn vốn chỉ là phớt qua lại quyến luyến không nỡ rời khỏi cánh môi kia, lực độ cũng dần mạnh lên...

Cô gái rớt cuộc không thể giả vờ ngủ nữa, cô bật cười thành tiếng, trong tiếng cười mang theo chút nũng nịu, nắm tay nhỏ xíu dấm lên ngực người đàn ông: 'Anh đã nói tối nay không đụng em mà...'

'Thì ra là giả vờ ngủ!' Giọng nói mang theo ý cười của người đàn ông vang lên trong bóng tối, lúc này động tác của hắn không kiêng dè nữa, xốc chân lên ôm lấy cô gái đi về phía cửa...

'Thả em xuống!' Cô gái giãy dụa nhưng phí công, cũng không dám kêu quá lớn tiếng chỉ sợ đánh động những người làm...

Người đàn ông nhẹ nhàng đặt cô gái lên giường của mình, thân hình cao lớn cũng nằm xuống bên cạnh cô, kéo cô vào lòng, tứ chi trong chớp mắt đã áp chế cô gái muốn động cũng không động được, giọng nhu hòa vang lên bên tai cô: 'Y Y, một mình anh ngủ không được, em ngủ bên cạnh anh, anh không động vào em...'

'Nói nhảm, không phải anh vẫn luôn ngủ một mình sao?' Giọng cô gái có chút rầu rĩ.

'Nhưng mà, hiện giờ biết rõ em chỉ cách một vách tường mà lại không nhìn thấy em, khó chịu biết mấy... ừm, Y Y, vừa nãy trước khi ngủ em có nghĩ đến anh không?' Giọng nói đầy từ tính của người đàn ông mang theo chút dụ hoặc.

Trước khi ngủ có nghĩ đến hắn không? Chắc chắn là có rồi! Chẳng qua lúc này cô gái không chịu thừa nhận, cô nói một cách kiên định: 'Không có!'

Giả vờ! Cho em giả vờ! Người đàn ông hơi mỉm cười, xoay người áp cô gái dưới thân, 'Vậy anh phải nghĩ cách để em ngày nào cũng phải nhớ đến anh mới được!'

'Không cần đâu...' Cô gái hốt hoảng đẩy ra, 'Hôm nay em cười ngựa đã mệt lắm rồi...'

"Vậy em nói xem em có nghĩ đến anh không?" Người đàn ông dừng động tác trên tay, vẫn áp người lên người cô gái, giọng mang theo chút uy hiếp: "Nói mau, có nghĩ đến anh không?"

"Nghĩ ... nghĩ ..." Cô gái vội gật đầu, đẩy mắt người đàn ông tràn đầy nhu tình, mắt nhìn chăm chăm cô gái dưới thân, ánh mắt tràn đầy tình ý lây sang cả cô gái, hơi thở cô gái dần bình ổn lại, đôi mắt sáng long lanh nhìn người đàn ông, giọng dịu dàng: "Em nhớ anh..."

Khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, cánh môi với những đường cong rõ ràng chậm rãi áp xuống môi cô gái, tiếng thở dốc, tiếng than nhẹ dần vang lên, lời hứa "hôm nay không đụng em" sớm đã ném lên chín tầng mây, hai thân thể nhiệt tình triền miên ...

Sáng sớm hôm sau người đàn ông đứng giờ rồi giường, động tác hơi mạnh đánh thức cô gái bên cạnh còn đang ngủ say. Khẽ xoay thân thể còn đang đau nhức cô gái nhìn người đàn ông đã xuống giường, ừm, còn phải đi làm! Nghĩ như vậy nên cô chậm rãi ngồi dậy, vùng eo nhức mỏi khiến cô gái thoáng chau mày.

Cái chau mày của cô gái không thoát khỏi mắt người đàn ông, hần ngồi trở lại bên mép giường, một tay ấn cô gái nằm trở lại: "Hôm nay em không cần đi làm đâu, ở nhà nghỉ một ngày cho khỏe ... ừm, buổi chiều nếu rảnh, anh cùng em đi tập cưỡi ngựa!"

"Hôm nay em không cưỡi ngựa được đâu, hôm khác đi!" Giọng cô gái hơi khàn, cô ngẫm nghĩ một hồi, rốt cuộc quyết định hôm nay không đi làm. Cô thật sự là mệt quá rồi, mệt đến giọng cũng khàn khàn, quyết định như vậy, cô chậm rãi nằm yên.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Mang Thai?! (1)

Lát sau trong phòng tắm vọng đến tiếng nước rào rào, cô gái nghiêng người, vô tình mô hình cô gái nhỏ trong chiếc váy trắng nhảy múa được đặt trong một ngăn tủ gần cửa sổ đập vào mắt cô, ánh mắt cô gái như bị dính chặt vào đó, ngăn người một lúc lâu rồi cô mới nhắm mắt lại ...

Không biết bao lâu, cửa phòng tắm mở ra, Lãnh Nghị chỉ vậy người bằng một chiếc khăn tắm bước ra, nhìn thấy cô gái đang nhắm mắt nằm trên giường, hình như đã ngủ mất, hần lẳng lặng đi đến tủ áo, sau khi ăn mặc chỉnh tề mới quay trở lại bên giường, cúi xuống ấn lên trán cô gái một nụ hôn rồi lặng lẽ đi ra ...

Ngủ một giấc đến gần trưa Lâm Y mới thức dậy, trong phòng ăn dưới lầu má Ngô đã chuẩn bị sẵn bữa sáng, vừa nhìn thấy Lâm Y xuống lầu, bà nhiệt tình chạy đến đón: "Lâm tiểu thư, có thể dọn bữa sáng chưa?"

"Dạ được! Cảm ơn má Ngô!" Mặt Lâm Y thoáng đỏ, ngày thứ hai đến đây mà trẻ như vậy mới xuống nhà, chính cô cũng có chút ngượng ngùng.

"Đừng nói cảm ơn, đây vốn là công việc của tôi mà!" Má Ngô cười hiền hòa, nhanh chóng dọn bữa sáng ra, "Lâm tiểu thư, cô ăn thử xem mấy món này mùi vị thế nào, ăn có vừa miệng không ..."

"Ân, ngon lắm!" Lâm Y vội trả lời.

Ngủ đủ rồi, ăn no rồi, quả nhiên tinh thần tốt hơn nhiều lắm nhưng một người ở trong căn nhà rộng lớn như vậy thật sự cảm thấy nhàm chán, Lâm Y đi dạo mấy vòng trong vườn hòa, rốt cuộc lấy điện thoại gọi cho Lãnh Nghị. Điện thoại vừa reo đã có người nghe, đầu bên kia truyền đến giọng nhu hòa của Lãnh Nghị: "Y Y, có chuyện gì sao?"

"Em không sao ... buổi chiều em có cần đi làm không?" Giọng Lâm Y nhỏ xíu.

"Ân, hôm nay em cứ nghỉ ngơi đi, đừng đến ..." Khóe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười, mấy chữ sau mang theo một chút mờ ám, "... tự chăm sóc cho tốt chờ anh trở lại, đừng yếu ớt như thế không chịu nổi một đòn ..."

"À ..." Mặt Lâm Y bừng đỏ, cô áo nào nói, "Em không nói với anh nữa!" rồi vội vàng cúp điện thoại, một mình ngồi thần thờ nơi vườn hoa, mắt nhìn vô định qua lớp thủy tinh của nhà kính, trong đó đang soi bóng những lùm cây, bụi cỏ ...

"Lâm tiểu thư ..." Quan gia Trần Thế chừng như cũng nhìn ra Lâm Y đang nhàm chán cực điểm, ông đi đến đứng trước mặt cô.

"Chào bác Trần!" Lâm Y vội mỉm cười chào ông, từ lúc ở căn biệt thự nơi ngoại ô Lâm Y đã biết ông vì vậy đối với ông thân thiết hơn những người khác.

Trần Thế mỉm cười nhìn Lâm Y gật đầu, ông nói tiếp: "Nếu như Lâm tiểu thư không có việc gì làm có thể đến thư phòng xem sách, bên kia còn có một phòng xem phim nhỏ, hoặc là có thể đi bơi, có thể tập thể dục ..."

'Ồ, cảm ơn bác Trần nhắc cháu!' Lâm Y cười, 'Vậy cháu đi đọc sách một lúc!' Nói rồi cô đứng dậy đi về phía cầu thang.

'Lâm tiểu thư!' Vừa định cất bước đi lên lầu thì giọng của Trần Thế lại vang lên sau lưng Lâm Y, cô vội dừng bước xoay lại nhìn ông. Trần Thế cười, 'Cảm ơn cô, từ khi có cô, thiếu gia nhà chúng tôi tâm tình tốt hơn nhiều lắm!'

Lâm Y ngẩn người, cũng phải nha, cô nhớ lúc trước mặt Lãnh Nghị lúc nào cũng lạnh như băng, cao ngạo xa cách lại khí thế bức nhân, hiện giờ ngấm lại hình như không giống như, đương nhiên ... ít nhất là đối với cô không giống!

Nghĩ đến đây, Lâm Y cười nói: 'Bác Trần, vì sao trước đây tâm tình của Lãnh Nghị lại không tốt?'

Mắt Trần Thế nhẹ chớp lên, ông nhìn Lâm Y do dự một lúc sau mới nói tránh đi: 'Lâm tiểu thư, tôi xem thiếu gia từ nhỏ đến lớn, khi thiếu gia đến Trung Quốc, tôi liền đi theo ... Thiếu gia nhà chúng tôi thực ra là một người rất tốt rất thiện lương, tôi thấy ngài ấy thật lòng thích cô, cô phải đối xử tốt với thiếu gia mới được!'

Xem ra quân gia Trần Thế đối với nhà họ Lãnh là trung thành một mực, cũng giống như Lý Tân vậy! Lâm Y cười thản nhiên: 'Cháu sẽ, bác Trần cứ yên tâm!'

Trần Thế cười gật đầu: 'Lâm tiểu thư, cô đi đi!'

Đứng trước một dãy giá sách, Lâm Y nghiêm túc nhìn xem những đề mục, hy vọng tìm được một quyển sách thích hợp, nơi đây không có nhiều tiểu thuyết, phần lớn là sách liên quan đến kinh doanh, có nhiều quyển là sách hiếm, cuối cùng Lâm Y chọn một quyển, cầm đến bên bàn.

Vừa ngồi xuống Lâm Y đã nhìn thấy trên bàn sách có một mô hình quen thuộc, lại là cô bé mặc váy nhảy múa kia! Lâm Y thoáng ngẩn người, mắt vẫn dán vào mô hình đó, ngón tay thon dài vô thức đưa qua, cầm lấy tỉ mỉ nhìn xem ... mô hình được làm rất tinh xảo, trên gương mặt tròn tròn của cô bé có thể nhìn thấy nụ cười ngọt ngào cùng má lúm đồng tiền nho nhỏ ...

Thực nhìn không ra Lãnh Nghị người như vậy đối với mô hình cô gái nhỏ này lại chung tình như thế! Lâm Y cười, nhẹ nhàng đặt mô hình trở lại chỗ cũ. Mắt cô lại rơi vào một tờ báo đặt trên bàn, thuận tay cầm lên xem.

Tiêu đề lớn ở trang đầu, nơi dễ nhìn nhất lại là: "Bạn gái của thiếu chủ của LS quốc tế đã lộ diện", trái tim bắt đầu thắc thỏm phập phồng, Lãnh Nghị trước giờ làm việc không quá phô trương, chuyện riêng của cá nhân rất ít khi xuất hiện trên báo chí nhưng đối với hành động hôm qua của hắn, báo chí không thể nào không có chút động tĩnh gì.

Vì thế có tin này trên báo hôm nay cũng là chuyện bình thường! Lâm Y nhẹ cắn môi, cẩn thận xem kỹ, cũng may là không thêm bớt gì, chỉ theo sự thực mà viết, rằng thiếu chủ của LS quốc tế thừa nhận thân phận chính thức của bạn gái ...

Thăm thò phào một hơi, cô gấp tờ báo lại, vô tình một tiêu đề đầy màu sắc đập vào mắt: "Dinh dưỡng mùa thu", là một bài báo viết về cách ẩm thực đúng cách, sòng mắt Lâm Y gợn lên, cô chăm chú xem một lượt ...

Đặt tờ báo xuống, Lâm Y lập tức quyết định, tối nay cô muốn đích thân nấu ăn cho Lãnh Nghị, tối hôm qua hắn không phải nói thích về nhà ăn cơm sao? Ủ, cho Nghị một ngạc nhiên mừng rỡ thôi! Cứ quyết định như vậy! ... Đáng tiếc là mình nấu ăn không giỏi, hay là cứ mua hai quyển sách dạy nấu ăn về nghiên cứu sau đó làm theo từng bước một, cứ theo hình ảnh trong sách mà làm, mình không tin là làm không được!

Nghĩ là làm, Lâm Y lập tức đứng dậy, cô đi nhà sách một chuyến sau đó lại đi siêu thị, khi tất cả đã mua xong, trở về nhà đã là bốn giờ chiều, dưới sự giúp đỡ của má Ngô, Lâm Y bắt đầu bận rộn trong bếp ...

Mà lúc này tại tầng hai, nơi phòng PR của LS quốc tế, A Lan vẽ mặt thần bí đi đến bên bàn của Trương Tiểu Mạn, nhìn cô nhỏ giọng nói: 'Tiểu Mạn, hôm nay Lâm Y không có đi làm nha ...'

'Sao cô biết?' Trương Tiểu Mạn chỉ liếc nhìn cô gái một cái.

'Sáng hôm nay Lãnh tổng đi làm một mình! Mãi đến giờ này Lâm tiểu thư vẫn không xuất hiện!'

'Vậy thì sao chứ?' Tiểu Mạn cũng không để ý nhiều, từ hôm qua khi Lãnh tổng công khai Lâm Y là bạn gái của mình, địa vị của cô trong phòng này đã được đề cao không ít, ngay cả vị tổ trưởng Hà kia nói chuyện với cô cũng khách sáo hơn nhiều!

'Haizz, nghe nói hôm qua Lãnh tổng mở cuộc họp khẩn xong liền mang Lâm tiểu thư rời đi ... Ừm, sáng hôm nay Lâm tiểu thư lại không có đi làm ...' Giọng A Lan vô cùng ái muội.

'Cô muốn nói gì đây?' Trương Tiểu Mạn không nhịn được trừng mắt nhìn cô, nghi hoặc hỏi, những người chung quanh cũng dừng lại công việc trên tay, vênh tai lên nghe.

A Lan nhìn Tiểu Mạn cười: 'Tiểu Mạn, cô với Lâm tiểu thư thân nhau như vậy, thật sự không nghe được chút tin tức gì sao?'

'Tôi không biết cô đang nói gì!' Trương Tiểu Mạn bất mãn nói.

'Nghe nói Lâm tiểu thư mang thai rồi...' A Lan hạ giọng thật thấp nhưng rõ ràng tất cả mọi người ở đó đều nghe được, cô gái càng đắc ý, '... vì thế hôm qua Lãnh tổng mới khẩn cấp muốn tuyên bố cô ấy là bạn gái chính thức, là để cô ấy an tâm dưỡng thai...'

'Hà? ... Không thể nào!' Trương Tiểu Mạn chau mày, 'Nếu như mang thai, hôm đó bạn ấy còn uống nhiều rượu như vậy được sao?'

'Chính là như thế nên mới có tác dụng uy hiếp Lãnh tổng chứ!' Nãy giờ đứng bên cạnh nghe lỏm, Văn Di lúc này mới xen vào một câu, trên mặt cô mang theo nụ cười mỉa mai, 'Tôi nghe nói, bà nội của Lãnh tổng hạ lệnh, muốn ngài ấy trong năm nay phải sinh một đứa con cho bà, bằng không lập tức muốn ngài ấy kết hôn sinh con ... mà Lãnh tổng thì không muốn kết hôn cho nên, chỉ có thể sinh một đứa con ...'

A Lan làm ra vẻ bình tĩnh: 'Cho nên đứa con trong bụng Lâm tiểu thư, đối với Lãnh tổng mà nói là rất quan trọng!'

Văn Di lại cười: 'Cho nên, bắt đầu từ bây giờ Lâm tiểu thư không đi làm cũng là rất bình thường, người ta phải sinh cho Lãnh tổng một đứa con riêng mà ...'

'Mọi người đừng suy đoán lung tung, chuyện này ... chuyện này sao có thể chứ!' Trương Tiểu Mạn áo não nói, 'Tôi thấy Lãnh tổng là thật lòng đối xử tốt với Lâm Y ... Từ ánh mắt của ngài ấy có thể nhìn ra được!'

'À, nếu thật lòng đối xử tốt, vậy thì kết hôn với cô ấy đi!' Văn Di nói, vẻ khinh khỉnh.

'Cô cứ chờ xem, hai người họ sẽ kết hôn thôi, chỉ là chưa đến lúc!' Tiểu Mạn không phục nói.

'Mang thai cũng đã mang thai rồi, muốn kết hôn thì cũng phải nhanh lên, chẳng lẽ còn đợi sinh con xong mới kết hôn sao?' Văn Di hừ lạnh một tiếng.

'Đang bàn tán gì đó?? Mọi người không cần công việc này nữa rồi phải không?' Không biết từ lúc nào Hà Khả đã xuất hiện sau lưng đám con gái đang xì xào bàn tán kia, sự mặt quát lên một câu ...

Đám con gái lập tức tản mất ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Mang Thai?! (2)

Rốt cuộc cũng đến giờ tan tầm, Trương Tiểu Mạn chậm rãi thu dọn đồ đạc, rồi chậm chậm đi xuống lầu, trong tiềm thức, cô đang đợi người ở tầng 22 tan tầm ...

Chờ đợi hồi lâu rốt cuộc đứng ở ngoài cổng lớn Trương Tiểu Mạn cũng nhìn thấy đoàn người tiến ra, đi đầu là Lãnh Nghị, vẫn là vẻ lạnh lùng xa cách thường thấy, ánh mắt vẫn sắc bén bức người, hắn đang sai những bước dài đi ra khỏi tòa nhà ...

Sau lưng Lãnh Nghị là Ngải Mỹ đang vội vàng đuổi theo cùng một đám vệ sĩ áo đen, quả nhiên là không nhìn thấy Lâm Y!

Nhìn đoàn người lên xe rồi đi, Trương Tiểu Mạn rơi vào trầm tư sau đó lục tìm điện thoại, bắt đầu ấn phím gọi Lâm Y ...

Lúc này Lâm Y đang ở trong bếp, dưới sự giúp đỡ của má Ngô cộng thêm quyển sách dạy nấu ăn, cô đang nấu canh, chợt nghe điện thoại reo lên, Lâm Y vội chạy đến đón nghe.

'Lâm Y, bạn ở đâu vậy? Hôm nay sao không đi làm?' Điện thoại vừa thông, đầu bên kia đã vọng đến giọng sốt ruột của Trương Tiểu Mạn.

'Mình ... mình đang ở nhà, hôm nay thấy không khỏe nên xin phép nghỉ một ngày!' Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, 'Sao vậy? Sốt ruột như thế làm gì? Làm mình sợ muốn chết!'

'Bạn ... bạn ... sao lại không khỏe?' Đầu bên kia rõ ràng Tiểu Mạn càng thêm khẩn trương, liệu có phải là phản ứng có thai thời kỳ đầu không? Lâm Y, con riêng là không thể sinh đâu!

'Chỉ là không khỏe thôi ...' Lâm Y bị Trương Tiểu Mạn làm cho như rơi vào sương mù, chỉ giải thích đơn giản, 'Hôm qua mình đi học cưỡi ngựa, mệt quá, eo mỗi lưng đau cho nên ...' Cô bỏ qua nguyên nhân chính là mình eo mỗi lưng đau tối qua.

'Chỉ là cưỡi ngựa mệt thôi phải không? Thật sự không có chuyện gì khác chứ?' Tiểu Mạn thở phào một hơi thật dài, xem đó, A Lan, Văn Di mấy người đó toàn là đồn bậy đồn bạ thôi.

'Đương nhiên ... phải rồi!' Lâm Y mặt nóng lên, Tiểu Mạn này hôm nay làm sao vậy chứ? Cho dù biết rõ là làm những chuyện này cũng không cần phải truy hỏi rõ ràng như vậy chứ?!

'Vậy ngày mai bạn có đi làm không?' Đầu bên kia giọng Trương Tiểu Mạn đã hòa hoãn không ít, lại hỏi tiếp.

'Đương nhiên là có rồi ... mình chỉ xin nghỉ một ngày thôi mà! Tiểu Mạn, bạn sao vậy?' Lâm Y cười cười.

'Vậy thì tốt rồi ... ừ, không có gì, mình cũng đi về đây, tạm biệt!' Đầu bên kia Trương Tiểu Mạn nhẹ nhõm ngắt điện thoại. Lâm Y buông điện thoại xuống, lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa mà chạy vội vào bếp xem nồi canh của cô đến đâu rồi ...

Hai chiếc xe dừng lại nơi cổng chính căn biệt thự, Lãnh Nghị bước xuống xe, đi vội vào nhà, hẳn không đợi được muốn nhìn xem cô gái ở nhà một mình thế nào.

Vừa vào cửa, Lãnh Nghị thoáng dừng bước chân, đôi mắt đen sắc bén quét một vòng quanh phòng khách rộng lớn, không có ai, hẳn vội sai bước đến cầu thang, vừa định bước lên ...

'Thiếu gia, Lâm tiểu thư đang ở trong bếp!' Quản gia Trần Thế đứng gần đó mỉm cười nhắc nhở, ông quá hiểu Lãnh Nghị! Quả nhiên Lãnh Nghị ngừng ngay bước chân, ánh mắt ngời sáng nhìn về phía phòng bếp, khóe môi nhẹ câu lên, vội rào bước về hướng đó.

Trần Thế cũng bước theo Lãnh Nghị, ông mỉm cười: 'Lâm tiểu thư bận rộn suốt cả buổi chiều rồi ...'

Thân hình cao lớn của Lãnh Nghị rất nhanh đã xuất hiện nơi cửa phòng bếp, hẳn nhìn Lâm Y đang mặc một chiếc tạp dề rất đáng yêu, mái tóc dài được kẹp cao sau ót bằng một chiếc kẹp lớn, bên bàn bếp còn có một quyển sách dạy nấu ăn đầy màu sắc, trong bếp thoang thoảng mùi thơm quyến rũ của thức ăn ...

Lúc này Lâm Y đang đứng trước bếp, tay cầm một chiếc sạn, tay chân luống cuống xào nấu gì đó, má Ngô thì đứng bên cạnh, không ngừng chỉ bảo ... máy hút khí siêu mạnh đang chạy rì rì, hai người phụ nữ đứng ở bếp hoàn toàn không phát hiện Lãnh Nghị đang đứng ở cửa.

Khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, hẳn chậm rãi đi về phía cô gái đang đứng nơi bếp, đứng sau lưng cô hẳn nhìn với qua vai cô xem trong nồi đang nấu món gì.

'Thiếu gia!' Má Ngô là người đầu tiên phát hiện ra Lãnh Nghị, bà giật mình vội lùi lại nhìn Lãnh Nghị khom lưng chào, trên mặt rõ ràng có vẻ hoảng hốt.

Lâm Y nghe tiếng vội xoay người lại, trong đôi mắt đen lấp đầy vẻ vui mừng, khóe môi câu lên một nụ cười, 'Nghị ... anh về từ lúc nào?' Lời vừa nói dứt cô đã vội xoay người lại, xào tiếp thức ăn trong chảo, vội đến nỗi không kịp liếc nhìn người đàn ông một cái.

'Vừa mới!' Giọng Lãnh Nghị thật nhu hòa, 'Sao bỗng dừng lại muốn nấu ăn?'

'Àn ... Em muốn nấu cho anh ăn ...' Giọng cô gái nói líu rú.

Đáy mắt Lãnh Nghị tràn đầy ngọt ngào và tình ý, hẳn cúi đầu nhìn mái tóc mượt mà của cô gái, ánh mắt ngời sáng, sự vui vẻ trong mắt có thể thấy rất rõ ràng.

Trần Thế ở phía sau lảng lạng ra hiệu cho má Ngô, bà hiểu ngay ý ông, vội nói nhỏ với Lâm Y: 'Lâm tiểu thư, món này cho thêm chút nước xào chút nữa là xong rồi ... tôi đi ra ngoài dọn bàn trước, được không?'

'Ừ, bà đi đi, tôi biết rồi!' Lâm Y dù bận bịu vẫn không quên xoay người nhìn má Ngô mỉm cười, vẫn tiếp tục động tác trên tay.

Trần Thế cùng má Ngô rón rén rời khỏi bếp ...

Cánh tay Lãnh Nghị vòng qua thắt lưng mảnh khảnh của cô gái ...

Nhất thời mất đi tự do, động tác trên tay cũng vì thế mà bị hạn chế, cô hơi dừng lại, đáy mắt dâng lên ý cười, giọng yêu kiều: 'Anh ôm em như vậy em không xào được ... thức ăn không ngon đừng có trách em!'

'Không trách!' Giọng người đàn ông thật nhu hòa, đáy mắt ý cười thật rõ ràng, hẳn nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên tóc cô gái, hơi thở ấm áp vây phủ quanh cô, 'Chỉ cần là món em nấu đều ngon cả!'

'Thật sao? Vậy anh phải ăn nhiều một chút!' Cô gái cười nói.

'Ừ, anh món nào em nấu anh cũng ăn hết ...' Người đàn ông càng siết chặt eo cô gái hơn.

Cô gái mỉm cười, đổ thêm chút nước vào chảo, đẩy nắp rồi buông sạn xuống, lúc này mới xoay người dụi mặt vào ngực người đàn ông rồi như không kìm lòng được nhón chân lên, đôi môi mềm mại lướt trên môi người đàn ông, đôi mắt đen lấp lánh lên một tia nghịch ngợm: 'Anh nói phải giữ lấy lời ... ăn hết toàn bộ đấy!'

'Ừ!' Đáy mắt người đàn ông nhu tình càng đậm, hẳn nhẹ giọng đáp lời, mắt nhìn cánh môi ướt át của cô gái ... đôi môi vừa mới lướt qua môi hẳn ... 'Y Y, anh muốn ăn môi em trước ...'

'Đừng vậy mà, đây là phòng bếp, người ta thấy thì không hay đâu!'

'Nhìn thấy thì nhìn thấy ...' Lãnh Nghị thấp giọng thì thào, mắt nhìn đôi gò má dần đỏ ửng của cô gái, cánh tay vòng qua người cô gái càng siết chặt hơn, 'Y Y, người lên lầu, anh muốn ăn em trước ...'

Cô gái rõ ràng cũng cảm nhận được thứ gì đang chống nơi eo mình, mặt cô càng đỏ hơn, hai mắt mông lung mang theo sự thẹn thùng, cô vội đẩy người đàn ông ra: 'Không được không được ... mau buông ra, em phải xào thức ăn ...'

Lời còn chưa nói hết thì cánh môi người đàn ông đã cứng rắn áp xuống không để cho cô gái kịp phát ra âm thanh nào nữa ... rốt cuộc cô gái cũng buông tha cho sự giãy dụa vô ích, nhu thuận hòa theo nụ hôn nóng rực của người đàn ông ...

Chỉ đến khi nơi bếp truyền đến mùi khét Lâm Y mới đột nhiên bừng tỉnh, cô trừng to mắt, đẩy mạnh Lãnh Nghị ra, kêu lên thất thanh: 'Trời, thức ăn của em...'

Lãnh Nghị lúc này mới chịu buông Lâm Y ra, cô vội xoay người mở nắp nồi, trong nồi đã cháy đen, mùi khét không ngừng bốc lên, Lâm Y áo nảo sự mặt: 'Cái này ... cái này làm sao bây giờ?'

Nghe tiếng kêu của Lâm Y, má Ngô vội chạy vào trong bếp, nhìn cảnh tượng trước mắt, bà vội an ủi: 'Lâm tiểu thư, không cần gấp, để tôi xử lý ...'

Cũng chỉ có thể vậy thôi, Lâm Y ngoan ngoãn đưa chiếc sạn trong tay cho má Ngô, khéo môi Lãnh Nghị câu lên, hần kéo cánh tay Lâm Y: 'Ở đây giao lại cho má Ngô đi, chúng ta đi ra phòng ăn ...' Sau đó hần nhìn má Ngô, 'Dọn cơm đi ... đem những món đã nấu xong bày lên trước!'

'Dạ được, thiếu gia!' Má Ngô vội kính cẩn đáp lời.

Trên bàn ăn, Lâm Y gấp từng món vào chén Lãnh Nghị: 'Anh ăn thử xem ...'

Về mặt nghiêm túc, Lãnh Nghị cảm đùa lên, gấp một món cho vào miệng, nghiêm túc đánh giá, đôi mắt đen láy của Lâm Y sít sao theo dõi từng phản ứng của hần, Lãnh Nghị chậm rãi nuốt xuống nhưng không nói tiếng nào, thấy vậy Lâm Y sốt ruột hỏi: 'Haizz, anh thấy sao?'

Lãnh Nghị chỉ cười không nói, thấy vậy Lâm Y càng thêm sốt ruột, cô nín tay áo hần: 'Anh nói mau đi ...'

Lúc này Lãnh Nghị mới nhìn cô, thấy cô chau mày, nét mặt lo lắng khéo môi hần không tự chủ được câu lên, nhẹ véo chiếc mũi xinh xắn của cô gái, giọng đầy sủng nịch: 'Ngon lắm ... ừm... anh chưa được ăn món nào ngon như vậy!'

Lúc này chân mày đang chau lại của Lâm Y mới dần dần ra, nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời vụt nở trên môi ... trong phòng ăn tràn ngập hương vị hạnh phúc ...

Sáng hôm sau hai người thân thiết nắm tay xuống lầu, cùng ăn bữa sáng sau đó cùng nhau đi làm ... xe vẫn như thường ngày dừng trước cổng tòa cao ốc, hai người cùng xuống xe, Lãnh Nghị rất tự nhiên đưa tay về phía Lâm Y, cô thoáng do dự rồi cũng đặt tay mình vào tay hần.

Mắt Lãnh Nghị tràn đầy nhu hòa, hần mỉm cười, nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Y, sai bước đi vào cổng lớn, ánh mắt của tất cả đều tập trung nơi hai con người hạnh phúc kia, đồ kị có, hãm mộ có, chưa chết có, ngạc nhiên cũng có ...

Bước vào đại sảnh, Lâm Y vừa liếc mắt đã nhìn thấy Trương Tiểu Mạn, bên cạnh cô còn có A Lan và Văn Di mấy người đợi sẵn, nhóm người dường như đang xì xào tranh cãi gì đó ...

Vừa nhìn thấy Lãnh Nghị và Lâm Y xuất hiện, mấy người lập tức ngừng cuộc tranh luận ánh mắt đều quét về phía đôi bàn tay đang giao nhau kia; mặt Lâm Y thoáng đỏ lên, cô mỉm cười nhìn nhóm người, nhẹ vẫy tay như chào hỏi.

Tiểu Mạn cũng vội vẫy tay về phía Lâm Y, mắt cô rơi trên mặt Lâm Y rồi lại chuyển sang gương mặt tuấn tú của Lãnh Nghị, lại quay trở lại trên mặt Lâm Y chừng như đang do dự gì đó; đột nhiên từ phía sau không biết ai đẩy mạnh cô một cái, thân mình lập tức lao đảo, loạng choạng bước về phía trước mấy bước, suýt nữa thì té nhào.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Mang Thai?! (3)

Thấy Tiểu Mạn loạng choạng, Lâm Y vội dừng bước chân, nhìn bạn khề kêu một tiếng: 'Tiểu Mạn', Lãnh Nghị quay lại nhìn Lâm Y rồi lại nhìn Trương Tiểu Mạn cách đó không xa, bước chân cũng dừng lại, những vệ sĩ đi cùng toàn bộ đều dừng bước ...

Thấy cảnh tượng như vậy, Tiểu Mạn chỉ đành gắng gượng đi về phía Lâm Y, miễn cưỡng cười gọi: 'Lâm Y ...', cô không tự chủ được lên nhìn về phía Lãnh Nghị rồi lại nhìn sang Lâm Y, muốn nói lại thôi.

'Tiểu Mạn, sao vậy? Có chuyện gì bạn cứ nói đi ...' Thấy vẻ khẩn trương của Tiểu Mạn, Lâm Y mỉm cười.

'Lâm Y ... chúng ta ... khụ khụ ... chạy đua đi ... lên cầu thang ... giống như lúc chúng ta ở trường học ấy ... xem ai nhanh hơn ...' Tiểu Mạn rút cuộc cũng lấp bắp nói trọn câu, mắt nhìn Lâm Y, không dám nhìn sắc mặt của Lãnh Nghị một lần.

'Chạy đua lên cầu thang?' Lâm Y kinh ngạc nhìn Tiểu Mạn, lặp lại một lần. Lúc học đại học, các cô ở ký túc xá thường chạy đua xem ai chạy về ký túc xá trước, nhưng ... vào lúc này Tiểu Mạn lại đề xuất chuyện này, rõ ràng có chút không hợp thời ...

'Lâm Y, đi mà ... giống như trước đây ấy ...' Tiểu Mạn thấp giọng nài nỉ.

Lâm Y chần chừ mấy giây, rút cuộc nhìn không được bật cười: '... Tiểu Mạn, bạn trước giờ đều thua dưới tay mình ... còn muốn đua sao?'

'Haizz, trước đây là trước đây, bây giờ thì chưa biết đâu, như vậy đi, mình mua mình mời bạn ăn một bữa ...' Tiểu Mạn muốn đưa tay kéo Lâm Y nhưng vừa nhìn thấy hai bàn tay một lớn một nhỏ đang nắm chặt, cô liền cứng rần thu tay về.

Người xung quanh đều ngừng bước nhìn về phía bên này, A Lan cùng Văn Di cũng chậm rãi dịch đến gần chừng như đang quan sát điều gì ...

Lâm Y thấy chung quanh càng lúc càng nhiều người, cô ngoảnh lại nhìn Lãnh Nghị, cô biết Lãnh Nghị ghét nhất là bị dòm ngó, bất gặp mắt hần cũng đang nhìn mình, thấy Lâm Y đang ngoảnh lại, khoe môi hần câu lên một nụ cười, giọng nhu hòa: 'Em muốn sao thì cứ làm vậy đi ...'

'Vậy ... được thôi, bạn muốn chạy đến tầng mấy?' Lâm Y nghe vậy mới quay lại cười với Tiểu Mạn.

'Ân ... tầng 8 đi ...' Tiểu Mạn tươi cười lớn tiếng nói, còn không quên quay đầu nhìn A Lan và Văn Di đang đứng sau lưng.

'Được, đi thôi ...' Lâm Y nhìn Lãnh Nghị mỉm cười rồi rút tay khỏi tay hần cùng Tiểu Mạn đi về phía cầu thang. Lãnh Nghị nhìn theo bóng cô khuất dần, đáy mắt tràn đầy sự sùng nịch, khi thấy bóng cô mất hần mới cất bước đi về phía thang máy.

Thang máy ngừng lại ở tầng 8, Lãnh Nghị bước ra, mặt không biểu cảm đứng yên ngoài cửa, đoàn người cũng lẳng lẳng đứng sau lưng hần, bốn phía thật yên tĩnh ... lát sau một thang máy khác cũng dừng lại ở tầng 8, rất nhiều người bước ra khỏi thang máy, dẫn đầu là A Lan và Văn Di, vừa nhìn thấy Lãnh Nghị, nhóm người lẳng lẳng lùi lại đứng ở xa xa nhìn xem ...

Từ cầu thang đã nghe truyền đến tiếng bước chân thình thịch, rất nhanh đã xuất hiện bóng của Lâm Y, Tiểu Mạn thì rơi lại phía sau ...

Lâm Y bước bước cuối cùng lên tầng Lâm Dung, Tiểu Mạn theo sát phía sau, hai tay Lâm Y chống nơi eo, khom lưng thở hổn hển, trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng, cô nhìn Tiểu Mạn cười: 'Thấy ... thấy chưa ... bạn vẫn thua thôi ...'

So với cô Tiểu Mạn càng mệt hơn, 'Lâm Y ... bây giờ ... bạn nhanh hơn mình ... không bao nhiêu ...'

'Thua là thua thôi, mặc kệ là thua bao nhiêu ...' Lâm Y cười nói! 'Ừm, nếu như tối qua không phải vì Lãnh Nghị dây dưa cô quá lâu khiến thất lưng cô mệt như thế thì chắc chắn sẽ không chỉ tốc độ này ...'

Đang nói chuyện, thất lưng chợt bị một bàn tay lớn khoác lên, Lâm Y quay lại thì nhìn thấy ánh mắt đầy ý cười của Lãnh Nghị, 'Đi thôi!' Hần nhu hòa nói, bàn tay đang đặt nơi eo hơi siết lại, Lâm Y không chống lại được sức kéo của hần, đành theo chân Lãnh Nghị bước đi.

'Tạm biệt ...' Lâm Y vẫy tay chào Tiểu Mạn.

'Tạm biệt Lâm Y ...' Tiểu Mạn cũng vẫy tay về phía cô, thấy Lâm Y bị kéo vào thang máy, nhìn cửa thang máy đóng lại, lúc này mới nhìn đám người Văn Di, khoe môi câu lên một nụ cười đắc ý, 'Thấy chưa hở? Hừm ... Mình nói không có là không có mà ... Tối nay các người mời cơm, đã nói rồi đó!'

Nói rồi Tiểu Mạn ưỡn lưng đi vào thang máy, mấy cô gái kia vội chạy theo sau ...

Lãnh Nghị kéo Lâm Y vào văn phòng, cửa đóng lại sau lưng hần, khoe môi người đàn ông câu lên một nụ cười: 'Y Y, em không mệt chút nào sao?'

'Ân, còn khỏe, không mệt lắm, trước đây khi bọn em học đại học, thường chạy đua xem ai đến ký túc xá trước ...' Lâm Y cười, ngẩng đầu nhìn Lãnh Nghị, hai tay vòng qua eo hần, vẻ nghiêm túc, 'Tiểu Mạn kia trước giờ toàn là thua thôi ... giờ còn muốn đua với em ...'

Lãnh Nghị cúi đầu ấn lên trán cô một nụ hôn, giọng đầy sùng nịch pha chút ái muội: 'Ừm ... em giỏi lắm, tinh lực tràn đầy như thế ... xem ra lần sau anh ra tay không cần lưu tình rồi ...'

Hàng mi dài của Lâm Y chớp lên, mặt nóng bừng vội rút tay khỏi người người đàn ông, huých mạnh vào ngực hần, 'Đáng ghét! Em đi làm việc đây, không thêm nói với anh nữa ...' Nói rồi rũ tay, đi về phía cửa ...

Lãnh Nghị vội đưa tay kéo Lâm Y trở lại: 'Cả người đầy mồ hôi thế kia, em đến phòng nghỉ của anh tắm đi ...'

'Em không có mang quần áo!' Lâm Y chau mày.

'Anh bảo người đưa đến ... em đi tắm trước đi ...' Lãnh Nghị đẩy Lâm Y vào phòng nghỉ của mình rồi rút điện thoại ra.

Lâm Y thoải mái tắm xong vậy một chiếc khăn tắm đi ra, quần áo vẫn chưa được mang đến, thoáng suy nghĩ rồi cô đi đến bên tủ áo, mở ra, thấy bên

trong treo một hàng áo sơ mi cho nam, cô chọn một chiếc sơ mi màu trắng mặc lên sau đó đi đến trước gương xem thử ...

Chợt nhớ ra gì đó, Lâm Y tìm điện thoại, ấn phím, điện thoại thông, đầu bên kia truyền đến giọng vui vẻ của Trương Tiểu Mạn: 'Alo, Lâm Y, bạn thật giỏi nha!'

'Cái gì với cái gì vậy? Tiểu Mạn, rốt cuộc là có chuyện gì khiến bạn mới sáng sớm đã tìm mình chạy đua? Tiểu Mạn tuy rằng có chút hồ đồ nhưng mới sáng sớm đi tìm cô chạy thi, hơn nữa còn ở trước mặt nhiều người như vậy, Lâm Y biết nhất định bên trong có vấn đề!'

'Haizz, không có gì không có gì ...' Tiểu Mạn giấu diếm, người trong phòng cô ai nấy đều vênh tai lắng nghe ...

'Cái gì không có, nói mau đi, rốt cuộc là chuyện gì?' Tiểu Mạn càng che dấu, Lâm Y hoài nghi, 'Không nói mình chạy xuống đây ...'

Áp ứng hồi lâu, rốt cuộc chịu không nổi sự ép hỏi của Lâm Y, cô đành chạy ra ngoài, nhỏ giọng nói: 'Lâm Y, nói ra bạn đừng tức giận nha ... khụ khụ ... mọi người đang đồn đãi trong bụng bạn có ... ừm, Lãnh tổng vì đứa bé này không thể không thừa nhận thân phận bạn gái của bạn ...'

'Hà ...' Lâm Y ngẩn người, gò má nóng như thiêu, 'Cái gì chứ ...'

'Ừ ừ, chính vì mình không tin cho nên mới tìm bạn chạy bộ, chứng minh cho mọi người xem!' Giọng Tiểu Mạn có chút đắc ý, 'Giờ thì tốt rồi, lời đồn tự biến mất, lời nói không bằng hành động, đúng không?'

'À ...' Lâm Y còn đang định nói gì thì lúc này cửa phòng nghỉ bị đẩy ra, trong tay Lãnh Nghị cầm mấy bộ quần áo đang đứng ở ngoài, hắn vừa nhìn đã thấy Lâm Y đang mặc sơ mi của mình rào bước trong phòng nói điện thoại.

Chiếc áo sơ mi của nam rộng rãi mặc trên thân thể mảnh mai của Lâm Y càng có vẻ rộng thùng thình, chiếc áo dài đến bắp đùi, bên trong trống rỗng, rõ ràng có thể khơi gợi vô hạn tưởng tượng nơi người khác ...

Tóc cô hơi ẩm, lờ mờ trên vai, sau khi tắm xong gương mặt hơi nhuộm hồng, đôi mắt đen láy mông lung, môi anh đào ướt át kiều diễm lúc này hơi hé ra vì kinh ngạc, dưới chiếc áo sơ mi trắng rộng rãi, đôi chân thon dài trắng nõn như ngó sen càng thêm phần dụ hoặc, chân trần trắng muốt đang dẫm trên tấm thảm nhung ...

Mắt Lãnh Nghị trong chớp mắt đông cứng lại, hắn ném quần áo lên giường, thân hình cao lớn mau chóng áp sát cô gái, thân thể mảnh mai của cô gái nháy mắt rơi vào trong lòng người đàn ông, bàn tay to trực tiếp luồn vào trong áo ...

'Aaa ... đừng ...' Cô gái cả kinh, không kịp ngắt điện thoại cứ thế mà thét lên, trên mặt lập tức nhuộm một màu đỏ ửng, luống cuống ấn phím tắt điện thoại ...

Đầu bên kia Tiểu Mạn bị tiếng thét bất ngờ của Lâm Y dọa đến giật mình, còn chưa kịp phản ứng lại thì đã nghe tiếng tút tút truyền đến, khi cô hiểu ra chuyện gì thì chợt dạ ngẩng đầu lên nhìn, thấy bao nhiêu ánh mắt cùng nhìn về phía mình, Tiểu Mạn chỉ đành gượng cười, vội quay trở lại vị trí làm việc ... ai, một buổi sáng này, thật là ...

Trong tiếng kháng nghị, Lãnh Nghị siết sao giữ cô gái trong lòng, hắn cúi đầu nhìn cô ở khoảng cách gần, sóng mũi cọ cọ mũi cô, giọng thật mê người: 'Àn, anh xem vẫn là mặc áo của anh đẹp hơn, những quần áo khác không cần mặc đâu!'

Cùng với câu nói, bàn tay to cũng đã kịp luồn dưới lớp áo kia ...

'Đừng ...' Cô gái mặt đỏ bừng, lại kêu thất thanh một tiếng, nhưng thân thể rất nhanh đã bị ôm ngang lấy, rơi xuống chiếc giường lớn, thân thể người đàn ông cũng lập tức phủ trùm lên cô.

Thân thể trống trơn sau lớp áo rộng thùng thình rõ ràng làm bành trướng từng tế bào của người đàn ông, nháy mắt một ngọn lửa như bùng lên từ dưới bụng hắn, bàn tay to chỉ kéo nhẹ một cái, thân thể như ngọc của cô gái đã bại lộ hoàn toàn.

'Đừng mà ... Nghị, đừng ... em ... không được đâu!' Dưới thân truyền đến tiếng khẩn cầu của cô gái, lúc này nếu như còn đến một lần, cô nhất định đi đường cũng có vấn đề!

'Ừm, vừa nãy còn có thể chạy tám tầng lầu kia mà ...' Khóe môi người đàn ông tràn đầy ý cười, hắn buông cô gái đứng dậy, nhanh chóng cởi quần áo ...

'Cho nên bây giờ mới không được!' Cô gái vừa nói vừa tìm thời cơ với lấy quần áo bị ném trên giường, xoay người trốn đi, 'Sáng sớm vừa mới bắt đầu làm việc ...'

Người đàn ông khom người về phía cô gái, cánh tay dài duỗi ra đem cô gái vừa định trốn tránh kia kéo lại, thân thể mảnh mai kia rất nhanh đã bị người đàn ông chế trụ dưới thân.

Người đàn ông cúi đầu nhìn đôi má đỏ ửng của cô gái, đôi mắt đen láy, trong đầu lại thấp thoáng gương mặt nhỏ nhắn khác, không biết vì sao, mỗi lần nhìn Lâm Y đều khiến hắn nhớ lại một hình bóng khác ...

'Y Y ...' Đáy mắt người đàn ông tràn đầy thâm tình, hắn cúi đầu thì thầm, môi nghiêng ngấu môi cô, thân thể theo đó trầm xuống ...

'Úm ...' Cô gái nhắm chặt mắt, rốt cuộc nhẹ giọng ngâm nga, buông tha chống cự ...

Cô gái thật sự mệt chết được, tối qua đây đưa khiến cô còn chưa hồi phục thì sáng nay lại chạy thi đến tám tầng lầu, giờ lại đến một lần ... rớt cuộc chịu không nổi trăm trăm ngủ mất ...

Đàn ông dù sao cũng là đàn ông, tinh lực tràn đầy, lát sau Lãnh Nghị đã quần áo chỉnh tề bước ra từ phòng tắm, hần nhìn Lâm Y đang ngủ say như chết trên giường, khoe môi không tự chủ được câu lên một ý cười, đáy mắt tràn đầy sùng nịch, hần đến bên giường, khề khàng giúp cô đắp chăn lại rồi cúi xuống, ấn lên trán cô một nụ hôn sau đó mới rời đi ...

Trong căn phòng làm việc xa hoa, điện thoại đã không biết reo lên bao nhiêu lần, trong văn phòng của Ngải Mỹ, cô và phó tổng cũng đã chờ thật lâu ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Công Cụ Sinh Con?! (1)

Thời gian hạnh phúc qua thật sự nhanh, chớp mắt lại qua một tuần nữa, Lâm Y bây giờ đi làm thì ít ở nhà thì nhiều, cô càng thích ở nhà nghiên cứu các quyển sách dạy nấu ăn, nấu nướng cho Lãnh Nghị, cô thích nhìn Lãnh Nghị ngồi bên cạnh mình, ngon lành ăn những món ăn cô nấu, cô thích rúc vào lòng Lãnh Nghị cùng xem tivi ...

Lãnh Nghị thì cũng tận lực từ chối các cuộc xã giao, có thời gian liền cùng Lâm Y ở bên nhau, hạnh phúc chỉ đơn giản như thế Lâm Y cũng đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

Một buổi tối, trong phòng ngủ của Lãnh Nghị, Lâm Y đang ngồi trên giường xem tivi, Lãnh Nghị thì ở trong phòng tắm, bất chợt điện thoại của hần đặt nơi đầu giường chợt reo lên, Lâm Y liếc mắt nhìn sang chiếc điện thoại, lại nhìn về phòng tắm, rồi lại quay trở lại điện thoại, suy nghĩ một chút rồi cô đưa tay cầm điện thoại lên ...

Cái tên nhấp nháy trên màn hình, "Lý Tân", đập vào mắt Lâm Y, sòng mắt cô thoáng xao động, chậm rãi đặt điện thoại trở lại trên bàn trà, cứ để mặc nó reo không ngừng.

Lát sau tiếng nước ngừng lại sau đó Lãnh Nghị trong chiếc áo ngủ màu trắng bước ra, ngũ quan tuấn mỹ như điêu khắc, ánh mắt hần rơi trên thân cô gái đang ngồi trên giường, vẻ lạnh mạc trong chớp mắt trở thành một loại nhu hòa ...

'Nghị ...' Mắt Lâm Y nhìn sang Lãnh Nghị, 'Anh có điện thoại ...'

'Ừ!' Lãnh Nghị cười nhẹ, đi đến bên mép giường cầm lấy điện thoại lên, lật xem, chừng như thoáng trầm tư giây lát rồi lại nhìn Lâm Y, vò nhẹ mái tóc cô, giọng nhu hòa, 'Y Y, anh đến thư phòng nghe điện thoại!'

'Àn, được ...' Lâm Y mỉm cười, nhẹ giọng đáp lời. Lãnh Nghị xoay người bước nhanh ra ngoài, ánh mắt Lâm Y cứ dõi theo bóng hần, nhìn bóng dáng cao ngất kia biến mất ngoài cửa rồi cửa đóng sập sau lưng hần.

Lý Tân tìm Nghị, mà Nghị lại đi thư phòng nghe điện thoại. Họ lại định làm gì đây? Lâm Y thoáng chau mày trầm tư, Lãnh Nghị đã từng nói với Lâm Y, hần đeo mặt nạ là bởi vì muốn bảo mật thân phận đặc thù của mình, hơn nữa bảo Lâm Y phải yên tâm, đó là một tổ chức đẳng hoàng ...

Nhưng, tổ chức kia làm cái gì chứ? Lãnh Nghị chỉ cười mà không chịu nói thêm, nếu như đã là chuyện cần được bảo mật, Lâm Y cũng không muốn hỏi nhiều ... nhưng mỗi lần Lãnh Nghị làm chuyện gì thần bí lén lút sau lưng cô, tim cô lại chịu không nổi mà cứ mãi thắc thỏm bất an ...

Lúc này cũng giống vậy, mắt Lâm Y nhìn tivi nhưng tâm tư thì lại bay đến phòng sách, mắt cũng không ngừng dõi về phía cửa ...

Qua một lúc sau Lãnh Nghị mới đẩy cửa bước vào, Lâm Y nhìn hần chăm chăm, Lãnh Nghị chừng như cũng cảm nhận được ánh mắt dò xét của cô, khoe môi hần câu lên một nụ cười, ánh mắt thật nhu hòa.

Lãnh Nghị đi đến bên mép giường, khoác tay lên bờ vai mảnh mai của cô gái, cúi đầu âu yếm ấn lên trán cô một nụ hôn, 'Y Y, anh có chuyện gấp phải ra ngoài một chút ... Em ngủ trước nhé!' Từ khi ở cùng Lâm Y hần đã rất ít đi đến khu trang viên biệt thự nơi sườn núi - nơi đặt tổng bộ châu Á của tổ chức của bọn họ.

Lâm Y ngẩng đầu nhìn gương mặt cương nghị của người đàn ông, đáy mắt lộ rõ sự lo lắng, cô nắm lấy tay người đàn ông, giọng lo âu: 'Anh đi đâu? ... Có thể không đi không?'

Sòng mắt người đàn ông thoáng xao động, khoe môi hần câu lên một ý cười dịu dàng: 'Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu, anh sẽ trở lại nhanh thôi ... ừm, ngoan, nghe lời ...' Hần rút tay khỏi tay cô gái rồi vồ nhẹ lên vai cô, 'Em ngủ trước đi ...'

Lãnh Nghị thay quần áo, là một bộ Tây trang may thủ công tinh xảo, lại khoác thêm một chiếc áo gió màu đen cổ cao ... khí chất cao ngạo cùng vẻ anh tuấn lộ ra không sót chút gì khiến Lâm Y không khỏi nhớ lại lần bị người mang mặt nạ bắt cô đi, cuộc chiến trong khu rừng tùng kia, hần cũng ăn mặc

như thế này ...

Rồi Lâm Y thấy Lãnh Nghị lấy trong tủ ra một cây súng, bỏ vào trong túi, tìm cô đập kịch liệt, ngăn người nhìn ...

Lãnh Nghị vừa ngoảnh đầu đã nhìn thấy cô gái nhìn mình đến ngây người kia, trong đôi mắt tràn ngập lo âu, hần nhẹ mỉm cười, xoay người trở lại, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ sóng lưng cô như trấn an sau đó mới xoay người rời đi ...

Ngăn người một lúc lâu Lâm Y mới như nhớ ra điều gì, cô vội bật khỏi giường, chạy nhanh về phía ban công nơi có thể nhìn ra cổng chính ...

Đầu trước vườn hoa là hai chiếc xe màu đen, cũng giống hai chiếc xe mà Lãnh Nghị thường dùng, lát sau thân hình cao ngất của Lãnh Nghị đã xuất hiện nơi cửa, hần bước vào chiếc xe phía sau rồi hai chiếc xe nhanh chóng rời đi ...

Tối nay Lý Tân báo cho hần biết, đã có manh mối về hành tung của thủ lĩnh tổ chức khủng bố quốc tế khu vực châu Á --- đó là mục tiêu mà hình cảnh quốc tế truy lùng nhiều năm nay, đáng tiếc là người này hành tung vẫn luôn quý dị, thoát ần thoát hiện, chưa có ai thấy được khuôn mặt thật của người này vì vậy nhiều năm qua vẫn luôn đi về tay không ...

Cho nên sau cùng, tổng bộ hình cảnh quốc tế chỉ có thể nhờ sự trợ giúp của "Dạ Thần", đây là vũ khí bí mật của bọn họ! Nhiệm vụ này, Lãnh Nghị vẫn luôn giao cho Lý Tân và Lưu Dững ...

Đêm thật yên tĩnh, Lãnh Nghị vẫn chưa trở lại, Lâm Y cũng không ngủ được, cô mặc áo ngủ, thẩn thòm ngồi nơi ghế sofa chờ hần trở về. Tivi đã tắt rồi, đèn cũng tắt, bóng dáng nho nhỏ của Lâm Y như chìm trong bóng tối mờ mờ, chỉ có đôi mắt là long lanh như hai vì sao nhỏ trong bóng đêm ...

Cô phải nói chuyện đàng hoàng với Lãnh Nghị mới được, bất luận tổ chức kia là chính nghĩa hay là không chính nghĩa, cô đều hy vọng hần có thể rời đi, cô chỉ hy vọng hai người họ có thể bình an vượt qua cả đời, nếu như mất đi Lãnh Nghị, cô thật sự không thể tưởng tượng nổi ...

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Lâm Y nghe được nơi hành lang truyền đến tiếng bước chân thật nhẹ, nghe được âm thanh này, tinh thần cô phấn chấn lên không ít, khước môi bắt gặp câu lên một nụ cười mừng rỡ.

Cửa bị đẩy nhẹ ra, nương theo ánh đèn nơi hành lang, Lâm Y có thể nhìn thấy bóng dáng cao ngất quen thuộc kia. 'Nghị', Lâm Y nhảy khỏi sofa, bỏ nhào về phía cái bóng kia, giọng nói mừng rỡ không khống chế được bật ra.

Gần như là đồng thời, ánh đèn nhu hòa được bật lên dưới ngón tay của Lãnh Nghị soi sáng cả căn phòng, nhìn thấy cô gái đang chạy vội về phía mình, đáy mắt Lãnh Nghị dâng đầy tình yêu, hần siết chặt cô gái vào lòng, giọng nhu hòa pha thêm chút trách cứ: 'Sao còn chưa ngủ?'

'Em đợi anh!' Cô gái dán mặt lên ngực Lãnh Nghị thì thào, 'Một mình em ngủ không được ...'

Khước môi người đàn ông tràn đầy ý cười, hần nhẹ vỗ sóng lưng cô gái: 'Ngốc à!' sau đó tay khẽ dùng sức bế bổng cô gái lên đi đến bên giường, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường rồi kéo chăn lên đắp cho cô, lại đưa tay tắt đèn, 'Em ngủ trước đi, anh đi tắm rồi trở lại ... ần, ngoan!'

Lát sau Lãnh Nghị bước ra từ phòng tắm, hần đi đến bên giường kéo chăn nằm xuống bên cạnh cô gái, ôm cô vào lòng ...

Cô gái áp mặt lên lồng ngực rắn rỏi của người đàn ông, đôi mắt lóe sáng trong đêm, hàng mi dài không ngừng cọ trên ngực hần, nhột nhột, khước môi người đàn ông câu lên trong bóng tối, bàn tay nhẹ vuốt sóng lưng cô gái: 'Sao vậy? Còn ngủ không được sao?'

Mặt cô gái lại cọ một hồi vào ngực người đàn ông, nhẹ giọng 'ần' một tiếng. Khước môi người đàn ông ý cười càng sâu, cánh tay vòng qua lưng trượt đến trước ngực, nắm lấy một mảnh dây dận kia, tìm cô gái bắt đầu đập dồn, người đàn ông hơi xoay người lại, cánh môi nhẹ nhàng mút lấy vành tai của cô gái rồi lại trượt xuống, thân thể cũng theo đó trầm xuống ...

Cánh môi người đàn ông áp trên môi cô gái, ngón tay thon dài nhẹ vỗ về đôi gò đầy đặn kia, cánh tay cô gái vòng qua lưng người đàn ông, có chút thờ dốt, cô né tránh cánh môi kia, nhẹ giọng hỏi: 'Nghị ... công việc kia của anh có phải là nguy hiểm lắm không?'

'Ừm ... không đến nỗi ...' Sóng mắt người đàn ông xao động trong bóng tối, đôi môi bắt đầu đuôi bắt cánh môi anh đào kia.

'Có thể ... không làm không?' Cô gái lần nữa né tránh nụ hôn của hần, lấy hết dũng khí hỏi.

Không làm? Động tác của người đàn ông hơi dừng lại, cúi đầu nhìn cô, cô gái hơi mỉm cười, ngón tay trắng muốt vẽ loạn trên ngực người đàn ông, giọng nhẹ như gió thoảng, 'Em sợ ... mất đi anh ...'

Nụ cười nơi môi người đàn ông không khống chế được nở rộ lên, đôi mắt đen trong bóng tối lờ lờ sáng, đôi tay đang ôm cô gái càng siết chặt hơn, giọng đầy dụ hoặc: 'Y Y, chúng ta sinh một đứa bé ... vậy anh không làm nữa, anh sẽ luôn ở bên cạnh hai mẹ con ...'

'Sinh con?' Cô gái thoáng ngăn người, bàn tay đặt trên ngực người đàn ông cứng đờ, đôi mắt lóe sáng nhìn gương mặt mờ mờ của người đàn ông trong bóng tối.

'Ừ' ... một đứa con của hai chúng ta ... không được sao?' Người đàn ông nhẹ hôn lên môi cô gái.

Mặt cô gái nóng bừng, thì thào: 'Sinh một đứa bé thì anh không làm công việc này nữa sao?'

'Ân ...' Người đàn ông câu mỗi, 'Em thích con trai hay con gái?'

'Em ... đều thích cả ...' Cô ngượng ngùng nói.

'Vậy chúng ta đều phải ...' Người đàn ông cười càng ái muội, '... sinh thêm mấy đứa nữa ...', những chữ sau mơ hồ dần, cánh môi lại áp xuống, khiến cho cô gái gần như không thở nổi, thân thể lần nữa trầm xuống ...

Một đêm này, người đàn ông quả nhiên không dùng biện pháp phòng hộ nào, hai thân thể cứ thế triển miên ...

Mặc kệ thế nào, Lâm Y đã quyết định sinh cho Lãnh Nghị một đứa con bởi vì có như vậy mới khiến cho Lãnh Nghị rời đi tổ chức nguy hiểm kia ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Công Cụ Sinh Con?! (2)

Hai hôm sau, lúc gần giờ tan tầm, Lãnh Nghị vẫn đang ngồi ở văn phòng của mình chăm chú xem văn kiện thì điện thoại chợt vang lên, đang vui đầu vào xấp văn kiện Lãnh Nghị ngẩng lên cầm điện thoại lên, đầu kia truyền đến giọng khản trương của người vệ sĩ tên Tiểu Vương: 'Lãnh tổng, lão phu nhân và phu nhân dẫn theo một đoàn người đến rồi ...'

Đôi mắt sắc bén của Lãnh Nghị lóe lên, hần buống văn kiện trên tay xuống, đầu mày nhẹ chau, giọng lạnh lùng: 'Lúc nào thì đến?'

'Vừa mới tới ... hiện giờ đã ở trong thang máy rồi ...' Đoàn người đến cửa tòa cao ốc thì Tiểu Vương mới biết.

Lãnh Nghị mím chặt môi, lạnh lùng ném lại một câu: 'Tôi biết rồi!' sau đó liền ngắt điện thoại, ánh mắt sắc như đao nhìn vô định về phía trước, cân nhắc nguyên nhân bà nội và mẹ hần đột nhiên xuất hiện ở đây.

Thang máy dừng lại ở tầng 22 thì mở ra, hai người vệ sĩ áo đen bước ra trước đứng ở hai bên trái phải sau đó đoàn người từ từ bước ra ...

Dẫn đầu là một bà lão, tóc đều đã bạc trắng được cắt ngắn, thoát nhìn thoải mái mà giới giang, tự nhiên tản ra một loại khí thế rất mạnh mẽ, trên gương mặt được bảo dưỡng thỏa đáng mang theo một ý cười ôn hòa nhưng lại có một khí phách không giận mà nghiêm ...

Đó là bà nội của Lãnh Nghị, Trương Mân, là trưởng bối cao nhất của nhà họ Lãnh, cũng chính là lão phu nhân mà Lý Tân thường nhắc đến, LS quốc tế là do bà và người chồng đã quá cô gầy dựng nên sau đó truyền đến tay Lãnh Tuấn, hiện giờ đương nhiên là kỳ vọng truyền đến tay Lãnh Nghị ...

Lãnh Nghị là do một tay bà nuôi lớn, cũng là niềm kiêu hãnh của bà, là đứa cháu mà bà thương yêu nhất. Giờ bà mong muốn nhất là một đứa chất, nhưng Lãnh Nghị suốt nửa là không cho bà cơ hội này ... giờ rốt cuộc nghe được Lãnh Nghị có ý trung nhân vì vậy bà vừa có thời gian liền vội vàng chạy đến xem thử ...

Lúc này, cô gái đang khoác lên cánh tay Trương Mân là Từ Giai ...

Theo sát sau lưng Trương Mân là mẹ của Lãnh Nghị, Lý Uyển, bà tuổi đã ngoài năm mươi nhưng dáng người vẫn rất yếu điệu, khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan tinh xảo như điêu khắc, thời tuổi trẻ xinh đẹp thế nào vừa nhìn đã đoán được ngay, trên mặt bà ẩn ẩn có thể tìm được bóng dáng của Lãnh Nghị, mái tóc dài của bà được búi cao sau ót, toàn thân trên dưới lộ ra một loại khí chất quý tộc không làm sao che lấp được.

Từ khi Từ Giai bị Lãnh Nghị đuổi về châu Âu bà vẫn luôn muốn xem cô gái luôn khiến cho con bà có thái độ khác thường kia là ai, bà còn nghe Từ Giai nói cô gái kia thường ngồi ở chiếc ghế tổng giám đốc của con mình, hơn nữa còn mượn thể diện của Lãnh Nghị ở công ty hoành hành ngang ngược ... Vừa nghĩ đến điều này Lý Uyển liền không kìm lòng được sầm mặt xuống, loại phụ nữ như vậy, cho dù cô ta thật sự giúp Lãnh Nghị sinh một đứa con cũng quyết không thể lưu lại ở nhà họ Lãnh lâu được!

Vì vậy chuyển tập kích đột ngột ngày hôm nay đến LS quốc tế chính là ý của Lý Uyển, bà muốn hành động lần này có thể để cho lão phu nhân nhìn thấy chút gì đó, từ đó mà ứng hộ cách nhìn của bà ...

Đứng bên cạnh Lý Uyển là một phụ nữ tuổi trung niên, thân thể hơi đầy đặn, trên mặt trang điểm tinh xảo, tuy tuổi đã ngoài năm mươi nhưng bảo dưỡng thật tốt, thoát nhìn chỉ như bốn mươi tuổi - người này là mẹ của Từ Giai, là bạn thân thiết của Lý Uyển, Vương Khiết. Lần trước Từ Giai đến Trung Quốc thất bại mà về khiến Vương Khiết tức tối vô cùng; bà thật không hiểu, với sự thông minh và tâm kế của bà, cướp một người đàn ông không phải dễ như trở bàn tay hay sao, vì sao sinh ra một đứa con gái lại thất bại như thế?

Ngoại trừ bốn người, phía sau họ còn có hai phụ nữ nữa, đó chính là người hầu thân cận của Trương Mân và Lý Uyển, Tiền Mai và Dương Lan ...

'Lão phu nhân!' Ngồi Mỹ nhìn thấy một đoàn người đột ngột xuất hiện trước cửa phòng mình thì kinh ngạc đến suýt té xuống ghế, 'Phu nhân ... mọi người sao lại đến rồi? ... Ân, cháu dẫn mọi người đi gặp Lãnh tổng ...' Nói rồi cô vội vàng chạy đến dẫn đoàn người đi về phía văn phòng tổng giám đốc.

Nghe tiếng gõ cửa bên ngoài Lãnh Nghị liền biết ngay là ai đến, hần trăm giọng đáp lời 'Vào đi!', sau đó thân hình cao lớn bước ra từ sau chiếc bàn làm việc, đi về phía cửa.

Cửa văn phòng mở ra, Ngải Mỹ dẫn đoàn người tiến vào ...

'Bà nội!' Lãnh Nghị tươi cười mở rộng hai cánh tay, nhẹ nhàng ôm bà vào lòng.

'Nghị nhi, cháu ngoan của bà!' Trương Mân từ ái ôm lấy đứa cháu, trên gương mặt là nụ cười hiền hòa, bà thân thiết vỗ vỗ lưng hần, giọng sùng nịch mang theo chút quở trách: 'Con đã lâu lắm không về thăm ta và mẹ con rồi đó!'

'Xin lỗi bà nội, gần đây con hơi bận!' Lãnh Nghị cười cười, buông Trương Mân ra sau đó cũng vươn tay ôm Lý Uyển, 'Mẹ, mẹ khỏe không?'

'Nghị nhi!' Lý Uyển mỉm cười, cũng ôm lấy con trai, 'Con sao rồi?'

'Àn ... con rất khỏe!' Khóe môi Lãnh Nghị câu lên, hần buông Lý Uyển ra, lúc này mới nhìn Vương Khiết đang đứng bên cạnh Lý Uyển, lễ phép gật đầu: 'Di Vương, chào dì!'

'Nghị, chào con ... lần trước Từ Giai đến đây làm phiền con nhiều quá!' Vương Khiết mỉm cười, 'Con bé không hiểu chuyện, con đừng trách nó!'

'Không đâu!' Lãnh Nghị điềm đạm nói, vừa chuyển mắt liền nhìn thấy Từ Giai đang nhìn mình, thấy ánh mắt Lãnh Nghị nhìn qua, khóe môi cô lộ ra một nụ cười ngọt ngào, giọng cũng ngọt ngào: 'Anh Nghị!', Lãnh Nghị chỉ gật đầu.

Một đoàn người đi vào đến sofa ngồi xuống, Ngải Mỹ sớm đã chỉ huy những trợ lý của mình đưa đến trà nước, trái cây các loại ...

'Bà nội, sao mọi người đến mà không báo trước với con một tiếng?' Lãnh Nghị vừa ngồi xuống vừa hỏi.

Trương Mân cười sảng khoái: 'Nghị, mẹ con nói phải đến đột xuất như vậy thì mới có thể thấy được tình hình làm việc sinh hoạt thực tế của con ... Ồ, ta thấy rất bình thường mà, như vậy thì mẹ con có thể an tâm rồi!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, khóe mắt liếc qua hai mẹ con Vương Khiết, Lý Uyển thì cười nói: 'Nghị, mẹ nghe nói con có ý trung nhân, hơn nữa còn mở cuộc họp tuyên bố trước mọi người, ngay cả báo chí cũng có đưa tin, ừ, động tĩnh lớn như vậy ... bậc làm trưởng bối như chúng ta sao lại có thể không đến xem được?'

'Àn, Nghị nhi ... cô bạn gái nhỏ của con đâu? Mau dẫn đến cho bà nội xem xem!' Đây mới là mục đích chính của Trương Mân trong chuyến đi này, chỉ cần cháu bà thích, chịu sinh cho bà một đứa cháu, vậy cô gái này muốn gì cũng đều được!

'Được!' Lãnh Nghị mỉm cười, quay lại nhìn Ngải Mỹ: 'Ngải Mỹ, kêu Lâm tiểu thư đến đây ...'

'Không cần kêu ...' Lý Uyển mỉm cười ngăn lại, bà nhìn về phía Trương Mân, 'Mẹ, chỉ bằng chúng ta tự mình qua đó xem đi ...' Như vậy có thể nhìn thấy càng chân thật hơn, không phải sao?'

'Cũng tốt ...' Trương Mân cười nói, 'Nhưng chúng ta đột ngột xuất hiện như vậy, liệu có làm con bé sợ không?'

'Không đâu, nghe nói gan cô ta cũng không nhỏ, ở trong công ty cũng là một nhân vật nổi tiếng, ngay cả chỗ ngồi của Nghị nhi cũng dám ngồi vào kia mà ...' Lý Uyển nửa đùa nửa thật nói, nhưng trong đáy mắt hoàn toàn chẳng có chút ý cười nào.

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị thoáng chớp lên, hần không lên tiếng, ngược lại giọng Trương Mân vang lên: 'Ồ, vậy sao? Xem ra là có chút dã tâm đây ... Nghị nhi, dẫn bà nội đi gặp được không?'

Dạ được!' Lãnh Nghị nhàn nhạt cười, hần đứng dậy, dẫn đầu đoàn người đi ra cửa.

Lâm Y đang ngồi ở căn phòng làm việc nhỏ của mình chỉnh lý lại biên bản của một cuộc họp. Cô sớm đã nghe bên ngoài có tiếng không ít người đi qua, cũng nghe thấy tiếng của Ngải Mỹ, đoán rằng phòng tổng giám đốc hôm nay có khách, cũng không quá để ý, mà Ngải Mỹ thì đang bận chiêu đãi đoàn người của Trương Mân, căn bản là không nghĩ đến chuyện báo cho Lâm Y.

Cho nên, khi Lãnh Nghị dẫn theo đoàn người xuất hiện tại cửa phòng làm việc của cô, Lâm Y trong chớp mắt bị dọa ngây người, chậm rãi đứng dậy, mắt cô nhìn chằm chằm đoàn người vừa mới xuất hiện trước mắt mình, nhìn khí thế của họ, Lâm Y đã loáng thoáng đoán được là ai ... khí thế này, chỉ có thể là của người nhà họ Lãnh!

'Y Y ...' Lãnh Nghị mỉm cười đi đến nắm lấy tay cô kéo cô đến trước mặt đoàn người, 'Bà nội, mẹ, đây là Lâm Y!'

Tất cả ánh mắt đều rơi vào người Lâm Y, mặt cô nóng rực, vội vàng khom người chào, nhẹ giọng nói: 'Xin chào mọi người!'

Lãnh Nghị rất tự nhiên khoác tay lên bờ vai mảnh khảnh của Lâm Y, kéo nhẹ, cô lập tức bị kéo đến trước mặt Trương Mân, giọng nói nhu hòa của Lãnh Nghị vang lên bên tai cô: 'Đây là bà nội anh!'

Nhìn bà lão tóc bạc trước mặt, thấy khí thế của bà trấn áp toàn trường nhưng trên mặt nụ cười lại thật từ hòa, trái tim Lâm Y dần yên ổn lại, ánh mắt đen láy của cô lóe lên, khóe môi lộ ra một nụ cười ngại ngùng, cô nhỏ giọng nói: 'Chào bà nội!'

'Ừ ...' Trương Mân mỉm cười gật đầu, không ngừng đánh giá cô gái trước mặt, gương mặt tươi mát thanh thuần, không chút son phấn, ánh mắt trong trẻo, tựa như không nhiễm chút bụi trần, tóc dài thẳng mượt xõa ở sau lưng, vóc người hơi gầy, càng là một vẻ đẹp động lòng người, quần jean đơn giản, áo trắng phiu dạt ... thoạt nhìn có một loại thanh nhã thoát tục, không nhiễm khói bụi trần gian ...

Cô gái này, hoàn toàn không giống như lời Lý Uyển, phô trương thanh thế, quý kẻ đa đoan ... cô giống một tiểu nha đầu đơn thuần thiện lương, không giỏi bày mưu tính kế hơn ...

Ừ, ánh mắt của Nghị nhi quả thật không tệ, khỏe môi Trương Mân không tự giác câu lên một nụ cười, bà tin cháu mình quyết không phải là người dễ dàng bị vẻ bề ngoài mê hoặc! Hào cảm tự nhiên mà dâng lên trong nội tâm, ánh mắt cũng trở nên từ hòa hơn nhiều, bà hài lòng nhẹ vỗ vai Lâm Y: 'Không tệ! Rất tốt!'

'Cám ơn bà nội!' Lãnh Nghị và Lâm Y gần như là trăm miệng một lời, phát hiện ra điều này, hai người nhìn nhau mỉm cười ...

Thấy hai người ăn ý như vậy, Trương Mân càng thêm hài lòng, bà mỉm cười nhìn hai người trẻ tuổi gật đầu, thật lòng bà hy vọng cô gái này có thể giúp Lãnh Nghị thoát khỏi những hồi ức nặng nề kia ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Công Cụ Sinh Con?! (3)

'Y Y, đây là mẹ anh!' Lãnh Nghị khoác vai Lâm Y kéo đến trước mặt Lý Uyển, Lý Uyển không thể không thừa nhận, bà sai lầm khi chỉ tin lời Từ Giai, cô gái trước mặt tươi mát thanh thuần, không giống như một người phô trương, lợi dụng thanh thế; nếu như cô gái này thật sự có thể vì nhà họ Lãnh sinh một đứa bé, nối tiếp hương khói cho gia đình cũng không tệ dù rằng bà rất hy vọng Từ Giai có thể ở bên cạnh con trai mình, dù sao bà cũng trông nom Từ Giai từ nhỏ đến lớn, luôn coi con bé như con gái ruột của mình, huống gì, Vương Khiết cũng là bạn thân nhất của bà.

'Chào dì!' Lâm Y mỉm cười nhìn Lý Uyển, khẽ cúi người chào.

'Ừ, tốt!' Lý Uyển điềm đạm cười, nhìn Lâm Y gật đầu, đáy mắt lại mang theo chút uy nghiêm.

'Đây là dì Vương Khiết, là mẹ của Từ Giai!' Lãnh Nghị rút cuộc xoay về phía người phụ nữ trang điểm tinh xảo đứng bên cạnh Lý Uyển, 'Bạn tốt nhất của mẹ anh!'

'Chào dì!' Đôi mắt đen láy của Lâm Y nhìn Vương Khiết, khỏe môi vẫn giữ nguyên nụ cười, nhẹ giọng chào.

'Chào cháu!' Mắt Vương Khiết nhìn chằm chằm cô gái thanh thuần thoát tục gương mặt, điềm đạm cười nhưng đáy lòng không ngừng dâng lên những đợt sóng ngầm, gương mặt như thiên sứ đó hình như bà đã gặp ở đâu rồi ... ừm, đương nhiên cũng không nhất định là vậy, thế giới này, người giống người cũng không phải chuyện lạ ...

'Chào cô, Từ Giai!' Lâm Y mỉm cười nhìn Từ Giai, không kiêu không nịnh nói.

'Chào!' Trên mặt Từ Giai mang theo chút ngạo mạn, chỉ đáp lại một tiếng.

Khoảng năm giờ rưỡi, đoàn người rời khỏi tòa nhà LS quốc tế, đi thẳng đến một nhà hàng nổi tiếng của thành phố H.

Trương Mân ngồi cùng Lãnh Nghị và Lâm Y một chiếc xe, Trương Mân ngồi bên phải, Lãnh Nghị ngồi giữa, bên trái là Lâm Y. Ánh mắt Trương Mân rơi nơi hai bàn tay đang giao nhau kia, đáy mắt dâng lên ý cười, giọng thân thiện: 'Y Y, cha mẹ cháu đều khỏe cả chứ? Họ làm công việc gì?'

'Bà nội, cháu ... là do một tay mẹ nuôi lớn, cha cháu đã sớm rời khỏi mẹ con cháu ...' Lâm Y nhỏ nhẹ trả lời, 'Lúc còn trẻ mẹ cháu là một diễn viên múa, trong một lần biểu diễn bị té gãy chân, cho nên về sau chỉ là một viên chức bình thường ... hiện giờ mẹ cháu đang sống ở thành phố G.'

Àn, gia thế coi như là trong sạch, Trương Mân mỉm cười, lại nói: 'Nghe nói cháu vốn là giáo viên ở trường đại học H ... vì sao lại đến làm việc dưới quyền Lãnh Nghị? Không thích công việc trước đó sao?'

'Không phải ...' Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, vì sao lại đến công ty của Lãnh Nghị làm việc? Nhất thời cô không biết nên trả lời thế nào.

Nãy giờ vẫn im lặng ngồi bên cạnh lúc này Lãnh Nghị mới bình thản nói: 'Bà nội, Y Y vốn không muốn đến chỗ cháu làm việc, ừm ... là cháu ép buộc cô ấy điều đến bên cạnh cháu! Y Y không có lựa chọn nào khác!'

Trên môi Trương Mân ý cười càng sâu, bà nhìn bóng dáng mảnh mai của Lâm Y qua vai Lãnh Nghị, giọng đầy sùng nịnh cùng đắc ý, là một loại sùng nịnh

của bà nội dành cho đứa cháu yêu của mình, 'Y Y, Nghị nhi nhà chúng ta có phải là rất bá đạo không? Có làm con sợ không?'

'Dạ, bà nội, Nghị thật bá đạo ...' Lâm Y cũng cười, cô hơi chu môi, giọng có chút làm nũng, 'Không chỉ là bá đạo, lạnh lùng hơn nữa ... còn rất giỏi gạt người, cứ thích đùa bốn người ta ...'

Tương Mân rót cuộc bát cười thành tiếng, chỉ cần không phải người khác gạt cháu của bà, sao cũng được! Đầu mày cuối mắt Lãnh Nghị đều tràn đầy ý cười, bàn tay nắm lấy bàn tay nhỏ kia càng siết chặt thêm.

Trong phòng bao sang trọng, Tương Mân đương nhiên ngồi ở vị trí chủ tọa, bên trái bà là Lãnh Nghị, bên cạnh Lãnh Nghị là Lâm Y, Lý Uyển thì ngồi bên phải của Tương Mân, tiếp đó là Vương Khiết, Từ Giai, bên cạnh Từ Giai là hai chỗ trống chuyên để tiếp thức ăn.

Bởi vì tâm tình của Tương Mân không tệ nên bầu không khí trên bàn ăn coi như là hòa hợp, Lãnh Nghị múc cho bà nội một chén canh, cũng rất tự nhiên giúp cho Lâm Y múc một chén canh khác ...

Cô gái này, còn muốn con trai mình phục vụ cho sao? Đáy mắt Lý Uyển thoáng lóe lên một tia không vui, bà nhìn Lâm Y đang cầm cúi uống canh, trên mặt lộ ra một ý cười lạnh, bà gấp thức ăn rồi nhòm người cho vào chiếc chén nhỏ của Lâm Y.

Lâm Y cả kinh, vội ngừng đầu lên thì thấy Lý Uyển đang mỉm cười nhìn cô, còn chưa kịp nói cảm ơn thì đã nghe giọng nhu hòa của Lý Uyển vang lên: 'Lâm tiểu thư, cô gầy quá, phải ăn nhiều một chút, bằng không làm sao giúp nhà họ Lãnh chúng tôi sinh con được?'

Giúp nhà họ Lãnh sinh con? Lời này nghe ra sao có chút kỳ quái? Lòng Lâm Y chợt dậy lên một tia bất an, cô ngẩn người, một lúc sau mới mỉm cười, thấp giọng nói: 'Dạ', mắt Lãnh Nghị dần tối lại, hần mỉm môi, không nói tiếng nào, bàn ăn bỗng chốc rơi vào yên lặng ...

Lý Uyển cười nhìn Lâm Y, giọng điềm tĩnh nói tiếp: 'Lâm tiểu thư, tuy rằng Nghị nhi không thể cho cô danh phận gì nhưng mà, nếu như cô có thể giúp nhà họ Lãnh chúng tôi sinh một đứa cháu, nhà họ Lãnh quyết không bạc đãi cô!'

Danh phận? Cháu? Không có danh phận, sinh con cho hần? Là ý gì? Nỗi bất an trong lòng càng rõ rệt hơn, cô đặt chiếc muỗng trong tay xuống nhìn Lý Uyển và nghi hoặc.

Nhìn biểu tình của cô gái ... chuyện này chẳng lẽ Lãnh Nghị còn chưa nói với cô ta sao? Lý Uyển thoáng chau mày nhưng trong chớp mắt đã giãn ra, bà nhẹ câu môi: 'Lâm tiểu thư, Lãnh Nghị không có nói với cô sao? Chuyện này ...'

'Mẹ...' Lý Uyển còn chưa nói hết lời thì Lãnh Nghị đã lạnh nhạt ngắt lời bà, đáy mắt càng lúc càng u ám, giọng lạnh như băng: 'Chuyện này con không muốn nói trên bàn ăn ... con sẽ tự giải quyết!'

Bị Lãnh Nghị ngắt lời, Lý Uyển rõ ràng là rất không vui, bà chau mày nhìn con: 'Nghị nhi, chuyện này cần phải nói rõ ràng, là con hứa với mẹ và bà nội, trở về nước trong vòng một năm, tìm người sinh con cho con ...' Thấy vẻ mặt tối sầm của Lãnh Nghị, vẻ kinh ngạc của Lâm Y, Lý Uyển lạnh giọng bồi thêm một câu: 'Đương nhiên, nếu như con muốn cưới Lâm tiểu thư làm vợ, mẹ cũng không có ý kiến!'

Trên bàn ăn bỗng chốc im lặng đến có thể nghe được hô hấp của nhau, ai nấy chừng như đều đang đợi câu trả lời của Lãnh Nghị, Lâm Y hơi nghiêng đầu nhìn sang hần, sườn mặt kia vẫn hoàn mỹ như tạc, chỉ có đầu mày hơi chau lại, nơi đáy mắt có thể thấy rõ sự u ám ...

Lâm Y không nghe thấy Lãnh Nghị nói hần muốn cưới cô làm vợ, đầu óc cô chớp mắt trở nên thật hỗn loạn, không hiểu ra sao cả, chỉ biết tim mình đang vỡ ra từng mảnh nhỏ, cô chỉ đành tận lực khống chế tâm tình của chính mình, ngừng đầu lên nhìn lại thấy nơi khóe mắt hai mẹ con Từ Giai là nỗi vui sướng khi thấy người gặp họa không giấu diếm ...

Bầu không khí trên bàn ăn có chút trầm trọng khiến Tương Mân chau mày, trên gương mặt từ hòa lộ ra một vẻ uy nghiêm, ngay cả giọng nói cũng trở nên nghiêm khắc: 'Uyển nhi, chuyện này Nghị nhi chắc là có quyết định của riêng nó, con với ta không cần xen vào nhiều quá, tin rằng chuyện Nghị nhi đã hứa với chúng ta nó nhất định sẽ làm được!'

Lý Uyển lúc này mới không lên tiếng nữa, bàn ăn lại trở lại yên tĩnh như trước, Lâm Y chậm rãi đặt đĩa xuống, cắn môi lẳng lẳng ngồi đó để cho nỗi khổ sở lan tràn đến từng tế bào trong người mình! Thì ra Lãnh Nghị tìm cô chính là vì muốn cô sinh một đứa bé cho nhà họ Lãnh! Mà Lãnh Nghị thì không muốn cưới cô làm vợ! Chẳng trách tối hôm đó Lãnh Nghị bảo cô sinh con, còn hỏi cô thích con trai hay con gái! Thì ra là như vậy!

Ánh mắt u ám của Lãnh Nghị quét qua Lâm Y đang thất thần ngồi đó, lòng như thắt lại, hần không kìm lòng được đưa tay nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, cảm nhận được bàn tay đó lạnh như băng trong tay mình, hần nói thật khẽ, chừng như chỉ để cho Lâm Y nghe: 'Có lẽ con không thể cho Y Y một danh phận, nhưng cô ấy là người vợ trên thực tế của Lãnh Nghị con, bất kể xảy ra chuyện gì, con cũng sẽ không rời khỏi cô ấy và đứa bé!'

Lâm Y mấp máy cánh môi nhưng mãi mà không nói được tiếng nào, cô chỉ cảm thấy đầu đau như sắp vỡ, không phải chỉ có mỗi chuyện cưới hay không cưới thôi sao? Vì sao những người có tiền như họ lại làm cho phức tạp đến thế? Cô bất giác nhắm chặt mắt, đưa tay nhẹ xoa huyệt thái dương đang phát đau.

'Được rồi, bữa cơm tối nay đến đây thôi!' Lãnh Nghị cầm lấy khăn ăn lau tay rồi nắm lấy tay Lâm Y đứng dậy, 'Chúng ta về nhà thôi!'

Lâm Y không biết mình về nhà như thế nào, chỉ biết suốt trên đường đi trong khoang xe im lặng bao trùm, bàn tay Lãnh Nghị nhẹ khoác lên vai cô cô vẫn không có chút phản ứng nào, cả người như tê dại không còn cảm giác gì.

'Thực xin lỗi bà nội, cháu hơi đau đầu, cháu xin phép lên lầu nghỉ trước ...' Lâm Y nhìn Tương Mân, cố nặn ra một nụ cười sau đó cô tách khỏi nhóm

người, một mình bước lên cầu thang ...

'Y Y ...' Lãnh Nghị nhìn bóng lưng của Lâm Y, gọi với theo nhưng Lâm Y làm như không nghe thấy, chân vẫn bước về phía trước, mắt Lãnh Nghị dần trở nên u ám, trầm tư một giây rồi hần cũng cất bước đuổi theo --- hần phải nói chuyện đàng hoàng với cô mới được, không phải là hần muốn lừa gạt cô, chỉ là hần không tìm được cơ hội thích hợp để nói rõ với cô mà thôi ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Công Cụ Sinh Con?! (4)

'Nghị nhi, đừng đi!' Lý Uyển gọi với theo Lãnh Nghị, bước chân của hần chỉ thoáng dừng lại rồi lại tiếp tục bước, mặt Lý Uyển cũng sầm xuống nhưng cũng đành chịu, đứa con trai này không phải là muốn khổng chế là được.

Cho đến khi Trương Mân đứng bên cạnh lên tiếng: 'Nghị nhi, cháu đợi đã!' thì Lãnh Nghị mới mím môi, ngừng bước chân. Trương Mân đi đến trước mặt Lãnh Nghị, mỉm cười, 'Nghị nhi, chúng ta lần này đến không phải là vì làm khó cháu ... những lời mẹ con nói đều là lời nói thật cả, sớm muộn gì cháu cũng phải cho Lâm Y biết, dù sao cũng không thể giấu nó mãi, đúng không?'

Đạo lý này Lãnh Nghị sao lại không hiểu chứ, chỉ là hần không tìm được cơ hội thích hợp để nói với Lâm Y mà thôi, hần không muốn làm tổn thương cô nhưng xem ra giờ này mọi người đã làm đảo lộn kế hoạch của hần cả, Lâm Y bị tổn thương là điều không thể tránh khỏi rồi!

Hần biết lần này mọi người đến đây đột ngột như vậy chắc chắn sẽ không có chuyện gì hay ho xảy ra, hiện giờ quả nhiên đã chứng thực dự đoán của hần!

'Nghị nhi, có thể nói cho bà nội nghe dự định của con không?' Thấy Lãnh Nghị trầm mặc không nói, Trương Mân lại hỏi tiếp.

'Bà nội, Mặt Lãnh Nghị lộ vẻ quả quyết, 'Cháu sẽ không từ bỏ Y Y, cho dù không thể cho cô ấy danh phận cháu cũng không định từ bỏ cô ấy ... để cô ấy không danh không phận đi theo cháu, cháu biết sẽ rất tủi khuất Y Y cho nên cháu cần thời gian, cần cơ hội để giải thích rõ ràng với cô ấy, cháu tin cô ấy sẽ hiểu mà đi theo cháu không cần danh phận nhưng mà ... hiện giờ mọi người làm đảo lộn tất cả rồi!'

'Xin lỗi cháu, Nghị nhi!' Trương Mân cười về áy náy, 'Hôm nay có lẽ mọi người lỡ mắng một chút, cũng không qua sự đồng ý của cháu ... nhưng thấy cháu có thể tìm được người mà mình thích quả thực bà nội rất vui ... tất cả chúng ta đều sẽ ủng hộ cháu!'

Lãnh Nghị cắn môi, nhàn nhạt nói: 'Bà nội, giờ cháu muốn lên lầu nói chuyện rõ ràng với Y Y, cháu ... không ngồi với mọi người được!'

'Được, cháu đi đi!' Trương Mân nhẹ vỗ vai Lãnh Nghị, về mặt từ hòa, 'Nếu thấy cần, bà nội sẽ đến nói chuyện với con bé ...'

Lâm Y mò mịt trở về phòng mình, vừa đóng cửa lại, thân thể của cô đã mềm nhũn khuỵu xuống, không còn sức lực để cất nổi bước chân, nước mắt cứ như một chuỗi trân châu bị đứt dây rào rạt rơi, đầy mặt một mảnh trống rỗng ...

Thì ra lúc đầu Lý Tân giúp Lãnh Nghị tìm nhiều cô gái như vậy chính là vì tìm một công cụ sinh sản thích hợp cho nhà họ Lãnh mà thôi, mà cô lại bất hạnh trở thành người được chọn ...

Thì ra Lãnh Nghị vốn không muốn cưới mình, hần tìm mình chỉ là vì muốn giúp nhà họ Lãnh duy trì hương khói, vì tìm cho mình một cái cớ để né tránh hôn nhân ...

Mà mình thì lại ngu ngốc như vậy!

'Y Y ...' Ngoài cửa vọng đến tiếng của Lãnh Nghị, trái tim Lâm Y lỡ một nhịp đập, cô không tự giác dùng thân mình chèn cửa lại, suy nghĩ đầu tiên chính là không để cho hần tiến vào, giờ người cô không muốn gặp nhất là hần, nhưng thân thể mảnh khảnh của cô làm sao chống lại được sức của Lãnh Nghị, cuối cùng cửa vẫn bị Lãnh Nghị dùng sức đẩy ra ...

Buông tha cho chống cự, Lâm Y rời khỏi cửa đi vào sofa ở giữa phòng, vừa đi vừa bôi rồi lau đi nước mắt nhòe nhoẹt trên má, cô không muốn hần nhìn thấy cô khóc, muốn đi thì cũng phải đi cho có tôn nghiêm, không phải sao?

Lãnh Nghị đẩy cửa bước vào, mắt dõi theo bóng dáng mảnh mai của Lâm Y, chân chừ ở cửa một lúc rồi mới cất bước đi về phía cô gái, ngồi xuống sát bên cạnh cô.

'Y Y, em nghe anh giải thích đi!' Tay Lãnh Nghị vươn về phía cô gái, muốn kéo cô vào lòng.

'Giải thích?' Giọng cô gái lạnh như băng, trên mặt mang theo một nụ cười mỉa mai, cô xoay về phía người đàn ông, ngón tay thon dài nhẹ phất qua cánh

tay người đàn ông, động tác rất nhẹ nhàng nhưng tựa như mang theo sức nặng ngàn cân khiến Lãnh Nghị không còn dũng khí ôm lấy cô nữa, hần chỉ đành dùng ánh mắt âm thầm nhìn cô.

Vành mắt cô đã đỏ lên, còn có thể thấy được dấu nước mắt, rõ ràng là đã khóc nhưng lúc này lại cứ quật cường giả vờ như chính mình rất kiên cường, khóe môi cô run rẩy nhưng giọng nói đầy châm chọc: 'Giải thích vì sao em lại trở thành lễ vật đưa tặng anh sao? Giải thích tại sao anh trăm phương ngàn kế muốn em vì nhà họ Lãnh các anh tiếp tục hương khói sao? Em có phải nên cảm thấy may mắn, trong số đồng đạo các cô gái kia bị anh chọn trúng để làm công cụ sinh đẻ cho nhà họ Lãnh?'

'Y Y!' Lãnh Nghị cau mày, đáy mắt càng thêm u ám, 'Đừng nói khó nghe như vậy!'

'Khó nghe sao? Hay bởi vì em nói trúng trọng điểm?' Sự kiên cường của cô gái phút chốc sụp đổ hoàn toàn, nước mắt tuôn như suối, 'Lãnh Nghị, anh có dám nói từ lúc đầu anh tìm em không phải là vì muốn em sinh con cho anh không?'

Lãnh Nghị siết chặt tay nhìn Lâm Y, mím môi, một lúc sau mới nhỏ giọng nói: 'Y Y, có lẽ lúc vừa bắt đầu anh đúng là có suy nghĩ đó ... nhưng mà ...'

'Vậy là đủ rồi!' Lâm Y ngắt lời hần, cô tận lực áp chế cơn giận nộ trong lòng, 'Đừng nói nhưng mà nữa ... bởi vì bây giờ anh vẫn là như thế, anh chỉ muốn em sinh con cho anh, muốn em làm tình nhân không danh không phận của anh thôi!'

'Y Y, em bình tĩnh lại đã ...' Đáy mắt Lãnh Nghị thêm phần âm trầm, 'Em đã nói giữa tình yêu và danh phận em sẽ chọn tình yêu ... em thật sự cho rằng một tờ giấy chứng nhận kia quan trọng hơn tình yêu anh dành cho em sao?'

Mắt vẫn vương lệ, Lâm Y cười nhạt, 'Yêu? Nếu như anh thật sự yêu em, vì sao không thể cho em danh phận? Hai điểm này có mâu thuẫn với nhau sao? Hay là ...' Lâm Y tạm dừng một chút, nhìn Lãnh Nghị chằm chằm, '... bởi vì anh đã có vợ rồi?'

'Không phải!' Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị lóe lên, giọng cũng cao hơn hẳn, hần mím môi, mắt nhìn Lâm Y không rời, gian phòng bỗng chốc chìm trong im lặng, một lúc lâu sau Lãnh Nghị mới thu hồi tầm mắt, hần nhắm mắt lại, ngả người vào ghế sofa, tay day day huyết thái dương đang ầm ầm đau.

Lâm Y cũng không nói nữa, mặt cô tái nhợt, chậm rãi đứng dậy, cô muốn cách xa người đàn ông này một chút nhưng chân chưa kịp rời đi thì eo đã bị siết lại, cả người bị người đàn ông hung hăng kéo vào trong lòng, còn chưa kịp giãy dụa thì giọng nói đầy từ tính của người đàn ông đã vang lên bên tai, 'Y Y, nếu như em không muốn sinh con, vậy chúng ta không sinh nữa ...'

Thoáng sững sờ, Lâm Y không giãy dụa nữa, mặt cô mờ mịt nhìn vô định về phía trước, cô hiểu, nếu như cô không sinh đứa bé này, áp lực trên người Lãnh Nghị sẽ lớn đến mức nào.

Sự an tĩnh của cô gái khiến lòng Lãnh Nghị hơi thả lỏng một chút, hai tay hần hơi siết lại, ôm chặt cô gái vào lòng, mặt cô vào mái tóc mềm mại của cô, giọng thật nhu hòa: 'Y Y, ngoại trừ danh phận, cái gì anh cũng có thể cho em, bao gồm cả tình yêu mà em mong muốn ... được không?'

Sóng mắt cô gái thoáng xao động, một lúc sau mới nghẹn ngào nói: 'Để em suy nghĩ ... Lãnh Nghị, để em một mình yên tĩnh mà suy nghĩ ...'

Một đêm này, Lãnh Nghị không đến quấy rầy Lâm Y nữa, cô lặng lẽ nằm trên giường trong phòng mình, không có chút buồn ngủ nào, đôi mắt đen láy nhìn vô định ngoài cửa sổ, tấm rèm cửa dày vẫn chưa kéo lại, chỉ có một lớp rèm mỏng màu trắng đang phát phơ trong gió ...

Thời gian ở cùng Lãnh Nghị, mỗi một chi tiết đều như một cuốn phim quay chậm hiện lên trong đầu Lâm Y --- mỗi một lần ngọt ngào đều khiến lòng Lâm Y quặn đau một lần --- đúng là mình cho rằng tình yêu quan trọng hơn danh phận nhưng mà, nếu như thật sự yêu mình, vì sao không thể cho mình danh phận? Từ nhỏ cô đã mong mỏi có một ngày mặc lên người chiếc áo cưới trắng tinh ấy, làm một cô dâu xinh đẹp, tiếp đó là một động tác xoay tròn xinh đẹp ... nhưng mà, hiện giờ cô phải tất cả đã thành mây khói rồi không?

Điện thoại nơi đầu giường vang lên âm báo có tin nhắn, lúc này ánh mắt không có sức sống của Lâm Y mới khẽ chớp lên, một lúc sau mới cầm điện thoại lên, trên màn hình hiện ra một hàng tin nhắn: 'Y Y, anh yêu em. Nghỉ ngơi cho khỏe, ngủ ngon!'

Lâm Y ngẩn ngơ nhìn hàng chữ, thật lâu thật lâu mới buông điện thoại xuống, thở dài một tiếng, cô chậm rãi nhắm mắt lại ...

Trong phòng ngủ của Lãnh Nghị bên này, Lãnh Nghị đã thay áo ngủ, ngồi nơi sofa, trên mặt bàn bày mấy bình rượu tây, cạnh bên là chiếc ly chân cao rượu còn một nửa, hần đang nghịch chiếc điện thoại trong tay, vừa mới gửi tin nhắn cho Lâm Y, trong tiềm thức hần hy vọng nhận được hồi âm của cô nhưng rõ ràng, chuyện này là không thể nào ...

Đêm qua triền miên như keo vôi sơn như vẫn còn trước mắt, sự nhiệt tình còn đầy trong trí nhớ của Lãnh Nghị, vậy mà ... mới đầu mắt hôm nay đã trở nên lạnh như băng, không khí mất đi rồi độ ấm của Lâm Y, trống rỗng đến không chịu nổi khiến lòng Lãnh Nghị cũng trở nên trống vắng dị thường, hần rầu rĩ nhắm mắt lại ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Cô Gái Trong Lòng Hổ (1)

Sáng hôm sau lúc Lãnh Nghị tỉnh lại, còn chưa mở mắt thì tay đã theo thói quen hướng sang bên cạnh nhưng hiển nhiên là bên giường trống rỗng, mắt Lãnh Nghị chợt mở to, lúc này mới nhớ lại tối hôm qua Lâm Y không có ngủ bên cạnh hắn, trong lòng lại trống rỗng một mảnh, nơi ngực ần ần đau, Lãnh Nghị xoay người ngồi dậy ...

Nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, mặc quần áo chỉnh tề rồi đi sang phòng bên cạnh, cánh cửa kia --- đã khóa, mắt Lãnh Nghị u ám dần, hắn đưa tay gõ cửa, không có ai trả lời, Lãnh Nghị chỉ đành kêu lên: 'Y Y ...'

Qua một lúc sau cửa mới được mở ra, Lâm Y cũng đã ăn mặc chỉnh tề xuất hiện nơi cửa nhưng gương mặt tái nhợt khiến cho quảng thâm trên mắt trông càng rõ ràng, đôi mắt đen láy mất đi rồi về long lanh, cô chỉ liếc Lãnh Nghị một cái rồi bước ra, đóng cửa lại.

'Đi ăn sáng!' Lãnh Nghị nhìn Lâm Y nhu hòa nói, hắn đưa tay nắm lấy tay Lâm Y nhưng bàn tay kia như vô ý thức nhẹ nhàng trượt ra, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn không ép cô! Lâm Y lặng lẽ đi sau lưng Lãnh Nghị hướng về phòng ăn dưới nhà.

Nơi phòng ăn đã có Trương Mân và Lý Uyển ngồi đó, Vương Khiết và Từ Giai đã ra ngoài, nói là đi thăm một số bạn bè ... Lâm Y nhìn hai vị trưởng bối, trên mặt lộ ra một nụ cười gượng gạo, chào hỏi xong cô liền đi đến bên cạnh Lãnh Nghị kéo ghế ngồi xuống.

'Y Y, tối qua ngủ không ngon sao?' Ánh mắt sắc sảo của Lý Uyển ghim trên gương mặt tái nhợt của cô cùng những quảng thâm nơi mắt, mỉm cười, 'Như vậy không tốt đâu, nhất là sau này nếu như có thai rồi, như vậy đối với đứa bé không tốt, biết không?'

'Mẹ!' Lãnh Nghị thoáng chau mày, 'Đừng nhắc hoài chuyện này làm gì, chúng con tự biết rồi!'

'Nghị nhi, chuyện này rất quan trọng với nhà chúng ta, mẹ chỉ là nhắc nhở hai đứa một chút thôi!' Trên mặt Lý Uyển lộ vẻ không vui, 'Chẳng lẽ ...'

'Được rồi được rồi, hai đứa con ăn nhanh lên rồi đi làm đi!' Trương Mân cười ngắt lời Lý Uyển, tận lực nói một cách thoải mái: 'Y Y, con ăn nhiều một chút, mập lên một chút, ờ, Nghị nhi muốn bắt nạt con cũng không dễ ...'

Lâm Y nhẹ mỉm cười với Trương Mân rồi cầm cùi ăn bữa sáng ...

Ăn xong bữa sáng Lâm Y theo xe Lãnh Nghị đi làm, trong xe thật yên tĩnh, mắt Lâm Y thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, thân thể cũng cố tình dịch sát về phía đó khiến Lãnh Nghị càng có cảm giác lạnh lẽo ...

Xe dừng lại ngoài cửa tòa cao ốc của LS quốc tế, Lãnh Nghị xuống xe trước, hắn vẫn theo thói quen cũ đưa tay cho Lâm Y ngồi trong xe, do dự một giây rồi Lâm Y vẫn đưa tay ra, nếu như không có tin chắc sẽ không ngừng có những lời đồn thổi ùn ùn bay đến.

Cuộc họp cấp cao buổi sáng do Lâm Y làm ghi chép, cô vẫn như cũ trầm mặc không nói ngồi yên bên cạnh, nghiêm cẩn ghi chép lại, điều bất đồng là ánh mắt Lãnh Nghị khi nhìn sang phía đó không còn bất gặp ánh mắt kia rất ấn ý nhìn qua nữa, lòng lại có chút đau đớn, bởi vì Lâm Y từ đầu đến cuối không hề ngẩng đầu nhìn hắn một lần ...

Buổi trưa, bởi vì đêm qua ngủ không được nên Lâm Y sớm đã kéo ghế ra, nằm xuống muốn nghỉ ngơi một lát thì điện thoại chợt reo lên, sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô cầm lấy điện thoại, nhận cuộc gọi, giọng Lãnh Nghị nhu hòa vang lên: 'Y Y, qua đây nghỉ ngơi đi!'

'Ồ, không đi đâu, em ở đây nghỉ ngơi một lát là được!' Lâm Y lạnh nhạt cự tuyệt, Lãnh Nghị trầm mặc một lúc rồi ngắt điện thoại, đầu lại bắt đầu ần ần đau, hắn nhắm mắt lại, ngả người vào lưng ghế ...

Tan tầm, Lãnh Nghị cùng Lâm Y trở về biệt thự, hai người nhìn thấy có một cụ già đầu tóc bạc phơ nhưng tinh thần quắc thước đang ngồi nơi phòng khách, cả nhà đang ngồi vây quanh ông, chăm chú lắng nghe lời giảng giải của ông cụ.

Nhìn thấy hai người xuất hiện nơi cửa phòng khách, Trương Mân mỉm cười gọi: 'Nghị nhi, Lâm Y, qua đây, nghe Vương tiên sinh giảng một chút về đạo dưỡng sinh, được lợi không ít nha ... ờ ... Vương tiên sinh là chủ tịch hiệp hội dưỡng sinh quốc tế nha!'

'Dạ!' Lãnh Nghị thoáng câu môi cười, vì giữ thể diện cho bà nội, hắn kéo Lâm Y cùng đi vào, ngồi nơi sofa.

Vương tiên sinh tạm dừng bài thuyết giảng, mỉm cười nhìn Lãnh Nghị và Lâm Y chào hỏi: 'Lãnh tiên sinh, Lâm tiểu thư, nghe mẹ ngài nói hai vị đang nóng lòng muốn có con nhưng mãi vẫn chưa có thai nên đặc biệt kêu tôi đến xem thử!'

Lâm Y cau mày, cười ngượng ngùng nhưng không nói gì, ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị lóe lên sau đó câu hỏi, bên khóe môi mang theo một chút lạnh mạc: 'Cảm phiền Vương tiên sinh đến đây một chuyến nhưng trước mắt chúng tôi vẫn chưa định có con.'

Như một viên đá ném vào mặt hồ, chớp mắt gọi lên ngàn lớp sóng, tất cả ánh mắt đều hướng về phía Lãnh Nghị, bao gồm cả ánh mắt nghi hoặc của Trương Mân, bà nhìn Lãnh Nghị rồi lại nhìn sang Lâm Y, nhất thời cả người đều trở thành tiêu điểm.

'Ồ, hai vị còn chưa định có con sao? ... Vậy chắc là tôi hiểu sai ý rồi ...' Ông lão vội cười đánh trống lảng.

Lâm Y không tự chủ được liếc Lãnh Nghị một cái, thấy trên mặt hắn vẫn là vẻ điềm tĩnh, lạnh mạc thường thấy ...

'Nghị nhi!' Lý Uyển là người đầu tiên lên tiếng, ánh mắt lạnh lùng của bà quét qua Lâm Y, giọng trở nên nghiêm khắc, 'Nếu như có người không muốn sinh con thì đừng mong bước vào cửa nhà họ Lãnh chúng ta nữa bước ... tình nguyện sinh con cho nhà họ Lãnh mà không cần danh phận, còn một đồng lớn đang xếp hàng chờ kia!'

'Nghị nhi, Y Y ...' Trương Mân cũng chau mày, '... chuyện này là hai đứa không đúng rồi, chuyện đã nói xong cả rồi, sao giờ lại nuốt lời chứ?'

Vương Khiết thì lẳng lặng ngồi đó, khỏe môi Từ Giai thì lộ ra một nụ cười ...

Bầu không khí khẩn trương chớp mắt bao trùm cả phòng khác, Lâm Y hít sâu một hơi, cô ngẩng đầu nhìn cả nhà, nở một nụ cười gượng gạo: 'Thực xin lỗi bà nội, dì, con có thể hiểu tâm tình của mọi người lúc này ... con sẽ suy nghĩ kỹ càng, nếu như con không thể sinh cho nhà họ Lãnh một đứa con, con sẽ tự giác rút lui!'

Mắt Lãnh Nghị vụt lóe lên một tia hàn quang, mày sít sao nhấn lại, hần chột xoay người nhìn sang Lâm Y, ánh mắt như đao: 'YY!' Lâm Y né tránh ánh mắt của Lãnh Nghị, nhìn xuống lòng về phía trước ...

'Tốt, nếu như cô muốn rút lui thì mau một chút, đừng mãi bám theo Nghị nhi nhà chúng tôi không buông!' Giọng Lý Uyển lạnh như băng.

'Cháu sẽ!' Lâm Y cười nhàn nhạt.

Vương Khiết nhìn sắc mặt của Lý Uyển, khỏe môi lộ ra một nụ cười, giọng như khuyên giải nhưng thật ra là đổ dầu vào lửa: 'Haizzz, Uyển à, đừng tức giận chứ, người ta là một đại khuê nữ, để cô ấy không danh phận mà sinh con nhất thời không thể chấp nhận cũng là bình thường ... nói sao, dựa vào danh vọng của nhà họ Lãnh cùng điều kiện của Nghị nhi, muốn tìm loại phụ nữ nào mà không được ...'

'Được rồi được rồi, chuyện này cứ để Y Y suy nghĩ kỹ càng, ta tin Y Y là người thông tình đạt lý ...' Trương Mân ngắt lời Vương Khiết rồi xoay sang Lâm Y: 'Y Y, ta mong cháu hiểu Nghị nhi, hiểu cách nghĩ của nhà họ Lãnh chúng tôi!'

Hiểu? Thực ra Lâm Y cảm thấy không cách nào hiểu được, vì sao Lãnh Nghị nói yêu cô mà lại so đo với cô một cái danh phận

'Lão phu nhân, có thể dọn cơm ra chưa?' Quan gia Trần Thế lúc này đi đến trước mặt Trương Mân, khom người thấp giọng hỏi.

Trương Mân ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, thấy màn đêm đã bắt đầu phủ trùm, bà nhẹ thở dài một tiếng, 'Ăn cơm đi!'

Bữa cơm tối trôi qua trong im lặng, ăn cơm xong, Lâm Y tìm đại một cái cốc rồi một mình trở về phòng, cô tắm rửa xong rồi dờ dẫm ôm gối ngồi tựa vào giường ngẩn người, hai mắt mờ mờ nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài trời đang lách tách mưa ...

Cửa bị đẩy nhẹ ra rồi bóng Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa, trên người là một chiếc áo sơ mi màu đen, có thể nói ít có người nào mặc màu đen lại chói sáng được như thế, màu đen càng khiến cho gương mặt vốn đã tuấn tú lại có thêm một sức quyến rũ ma mị, cả vạt đã tháo xuống, hai hạt nút trên cùng cũng được cởi ra, thấp thoáng có thể thấy được làn da rám nắng nơi ngực, hần lạng lẹ nhìn Lâm Y đang ngồi nơi đầu giường.

Lâm Y chỉ quay đầu liếc nhìn hần một cái, trong mắt bình lặng như nước, rồi cô lại xoay về hướng khác, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người ...

Lãnh Nghị chậm rãi đi đến bên giường ngồi xuống, nhìn cô gái đang ngơ ngẩn kia, rốt cuộc cô cũng thu hồi tầm mắt, nhìn sang gương mặt tuấn dật của người đàn ông, bốn mắt giao nhau, cô gái miễn cưỡng nặn ra một nụ cười nhưng vẫn im lặng không nói một lời.

Nụ cười miễn cưỡng của cô gái cũng đủ khiến ánh mắt người đàn ông nhu hòa trở lại, 'Y Y ...', cánh tay dài duỗi ra như muốn ôm cô gái vào lòng.

Cánh tay chưa kịp đến nơi thì đã bị cô gái đẩy nhẹ ra, bầu không khí trong nháy mắt trở nên căng thẳng, Lãnh Nghị chau mày, mím môi, một lúc sau mới trầm giọng nói: 'Y Y, rốt cuộc em muốn anh phải làm thế nào?'

'Anh muốn làm thế nào thì cứ làm thế ấy!' Lâm Y lạnh nhạt nói, cô rũ mi, ngừng lại một chừng, chừng như đã hạ quyết tâm, 'Nghị, em không có cách nào giúp anh sinh con ... vẫn là anh lại tìm một người khác đi!'

'Y Y!' Mắt Lãnh Nghị dần dâng lên sự tức giận, hần thấp giọng rống: 'Đối với em mà nói, Lãnh phu nhân, cái danh xưng này quan trọng đến vậy sao? Quan trọng hơn cả tình cảm giữa hai chúng ta sao? ... Em, cùng những cô gái thế tục khác lại có gì khác nhau đâu?'

Đôi mắt đen kịt của Lâm Y nhìn trừng trừng người đàn ông, vành mắt phấp phồng, một lúc lâu sau giọng nghèn nghẹn của cô mới vang lên: 'Không phải em đề ý danh phận, cái mà em đề ý là vì sao anh không thể cho em danh phận?! ... Anh tước đoạt giấc mộng mặc áo cưới của em, giấc mộng mà mỗi thiếu nữ đều có, chẳng lẽ anh cảm thấy em nên thần nhiên chấp nhận sao?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Cô Gái Trong Lòng Hần (2)

Lãnh Nghị nhìn chằm chằm Lâm Y, chừng như muốn đem cô khảm vào cốt tủy của mình, căn phòng lại chìm vào im lặng, chỉ có tiếng mưa tí tách đập vào khung cửa sổ, thật lâu thật lâu, giọng trầm trầm của Lãnh Nghị mới vang lên, từng chữ từng chữ một, giọng hần không lớn nhưng nghe rất rõ ràng: 'Bởi vì, anh thiếu người khác một lời hứa hẹn!'

Hàng mi dài của Lâm Y giật giật, cô mở to mắt nhìn Lãnh Nghị, trong đáy mắt hần chừng như có một nỗi thê lương, lại như có một loại bất đắc dĩ, hoặc là một loại mờ mịt, Lâm Y chớp chớp mắt môi khô rang, rốt cuộc bật ra mấy chữ: 'Lời hứa gì?'

'Cưới cô ấy làm vợ!' Giọng Lãnh Nghị thật đậm đặc.

Trái tim Lâm Y đập lỡ một nhịp, đầu bắt đầu vọng đến những tiếng ong ong, cô mím môi, nhìn Lãnh Nghị giọng nhỏ xú: 'Cô ấy là ai? Họa Nhi?'

Lãnh Nghị không trả lời, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lâm Y ... Lòng Lâm Y quặn đau, đáy mắt sự thất vọng và buồn bã cuộn cuộn như sóng triều, mũi cũng ề ẩm chua xót, cô chợt bật cười, tiếng cười có chút khổ sở: 'Vậy anh đi cưới cô ấy, để cô ấy giúp anh sinh con thôi ...'

Mắt Lãnh Nghị xao động dữ dội, Lâm Y thấy hần cắn chặt khớp hàm, trên gương mặt tuấn mỹ như phủ một tầng mây đen, chừng như một trận cuồng phong sắp đến; Lâm Y dừng cảm ngăn đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hần.

Lãnh Nghị vẫn không nói tiếng nào, thân hình cao lớn chợt đứng bật dậy, sải những bước dài về phía cửa, đầu không ngoảnh lại một lần ...

Lâm Y suy sụp đổ xuống giường, ánh mắt dại ra, quả nhiên, Họa Nhi kia vẫn luôn ở trong lòng Lãnh Nghị!

Lãnh Nghị tức giận đứng đờ đờ về phòng ngủ của mình rồi hung hăng sập cửa lại, vết thương đó lại bị vạch ra, Lâm Y còn hung hăng rắc muối lên đó ...

Nắm chặt mắt đứng trong bóng tối hồi lâu Lãnh Nghị mới dần bình tĩnh lại, mắt hần vô tình nhìn về phía ngăn tủ kiếng kia ...

Đôi mắt đen thoảng xao động, một nỗi ám áp dâng lên trong đáy lòng, Lãnh Nghị chậm rãi đi về phía ngăn tủ kiếng kia, mở ra, trong tủ, ở vị trí bất mắt nhất đặt mô hình một cô gái nhỏ, làn váy trắng tinh khôi nhẹ tung bay ...

Lãnh Nghị duỗi tay, nhẹ nhàng lấy mô hình ra, tỉ mỉ nhìn nó, nhu tình trong đáy mắt chớp mắt dâng trào ... hần cầm lấy mô hình trở lại sofa ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt mô hình lên bàn, lại cầm lên ly rượu bên cạnh ...

'Nghị, anh đã nói đời này anh chỉ cưới em một người, Lãnh phu nhân chỉ có thể là em, đúng không?' Giọng nói lãnh lút như chuông bạc của Hạ Tịch Họa lại vang lên bên tai Lãnh Nghị, hần nhìn ngoài cửa sổ, đáy mắt một mảnh thâm trầm.

Năm Lãnh Nghị mười một tuổi cô đã cứu hần, hần liền ưng thuận lời hứa, lớn lên nhất định sẽ cưới cô làm vợ ... Sau này lớn lên, khi cô, một Hạ Tịch Họa xinh đẹp rạng ngời đứng trước mặt hần, hần làm sao cũng không tìm về được cảm giác năm đó ...

Một đêm tối định mệnh trước ngày đính hôn, Hạ Tịch Họa mặc chiếc váy trắng mà hần thích nhất chạy ra khỏi nhà rồi bị xe tông phải thì hần biết, đời này, "vợ", cái danh phận kia chỉ có thể là của cô --- là hần nợ cô ...

Ba năm nay hần gần như quên mất mùi vị của sự vui vẻ, cho dù là cô gái xinh đẹp quyến rũ đến mấy đối với hần mà nói cũng chỉ là rom rã, nhiều nhất thì chỉ là ứng phó ngoài mặt, có lúc thậm chí ngay cả hứng thú ứng phó cũng không có ...

Cho đến hôm đó, khi hần nhìn thấy Lâm Y làm động tác xoay người trên vũ đài, tóc dài xỏa tung, váy trắng phiêu dật thì hần đột nhiên phát hiện mình lại tìm về được bóng dáng nhỏ nhắn trong ký ức tuổi thơ của mình ...

Cõi lòng đã tịch mịch nhiều năm của hần lần nữa lại mở ra, hần bắt đầu không khống chế được muốn có cô, muốn lưu cô lại bên cạnh mình ...

Cũng không nói được vì sao cái cảm giác mà Lâm Y cho hần cùng cảm giác của hần về bóng dáng nhỏ nhắn trong nội tâm hần lại giống nhau đến thế, chỉ cần có Lâm Y bên cạnh, lòng hần liền sẽ không có lý do gì an tĩnh lại ... dù Lãnh Nghị biết rất rõ, Lâm Y không phải là Họa Nhi, Họa Nhi đã chết trong trận tai nạn xe cộ đêm đó --- là hần hại cô! Đây là nỗi đau vĩnh viễn không thể phai mờ trong lòng hần!

Vốn hần tưởng rằng Lâm Y sẽ không để tâm đến một tờ giấy chứng nhận danh phận kia nhưng chuyện đến bây giờ đã không đơn giản như trong tưởng tượng của hần ... có lẽ là mình quá tàn nhẫn, tước đoạt giấc mộng áo cưới của một cô gái ... nhưng là hần nợ một cô gái khác, hai tính mệnh, một lời hứa ...

Mây vẫn chau chặt, Lãnh Nghị cầm chiếc ly chân cao trên tay, ngửa cổ uống cạn ...

Ngày hôm sau là thứ bảy, bởi vì đêm qua uống nhiều, Lãnh Nghị thức dậy khá muộn, hần mờ mắt, bên cạnh vẫn như cũ trống không, một cảm giác mất mát lại ập đến, nhẹ day day huyết thái dương còn đau, hần xoay người ngồi dậy ...

Đóng cửa đi men theo hành lang rồi xuống lầu, lúc đi ngang phòng bên cạnh, bước chân của Lãnh Nghị không tự chủ được ngừng lại, cửa vẫn đóng chặt, Lãnh Nghị đưa tay, chần chờ một giây rồi quả đoán đẩy ra.

Cửa vừa đẩy liền mở nhưng bên trong không một bóng người, động tác của hần lần nữa ngừng lại, sóng mắt thoảng xao động sau đó sải bước vào trong phòng, hần nhìn quanh một vòng, chán được gấp chính tề, tất cả đồ đạc vẫn ở nguyên chỗ cũ, mắt Lãnh Nghị lướt qua chiếc tủ quần áo, hần chậm rãi đi qua, mở tủ ra, bên trong từng hàng y phục được treo chỉnh tề, Lãnh Nghị bất giác thở phào một hơi, đóng tủ lại rồi bước ra khỏi phòng, đi nhanh xuống

lầu.

Trong phòng khách, Trương Mân và Lý Uyên đang ngồi nơi sofa nói chuyện gì đó, người hầu đứng bên cạnh nhìn thấy Lãnh Nghị bước xuống lầu, trên mặt hai người không hện mà cùng lộ ra ý cười, Trương Mân từ ái và đầy quan tâm hỏi: 'Nghị nhi, ngủ trễ như vậy ... không có gì không khỏe chứ?'

Trong trí nhớ của bà, Lãnh Nghị rất ít khi ngủ muộn ...

'Không đâu, bà nội, chỉ là tối qua ngủ hơi trễ thôi!' Lãnh Nghị nhàn nhạt trả lời, bước chân vẫn không ngừng lại mà đi thẳng về phòng ăn, Trương Mân và Lý Uyên không nói gì, chỉ nhìn theo bóng lưng của Lãnh Nghị rồi đi --- mấy ngày nay Lãnh Nghị và Lâm Y chiến tranh lạnh, sự buồn bực không vui của hẳn hai người sớm đã nhìn thấy.

Nơi chiếc bàn ăn dài xa hoa, chỉ có hai người hầu, không thấy bóng dáng Lâm Y đâu, má Ngô nhìn thấy Lãnh Nghị vội đi đến dọn lên bữa sáng ... Mắt Lãnh Nghị thoáng ngừng lại rồi mới chậm rãi đi đến bên bàn ăn ngồi xuống, mặt không chút biểu cảm.

Ăn qua loa bữa sáng rồi Lãnh Nghị lau tay, chuẩn bị rời đi, má Ngô vừa dọn dẹp bàn ăn vừa có vẻ tùy ý hỏi: 'Thiếu gia chỉ ăn ít vậy sao? Sáng hôm nay Lâm tiểu thư cũng chưa ăn sáng đã đi rồi!'

Động tác trên tay chợt dừng lại, ánh mắt Lãnh Nghị thâm trầm như đầm sâu không đáy, lát sau hẳn mới trầm giọng nói: 'Cô ấy đi đâu vậy?'

'Không biết nữa, tôi kêu cô ấy ăn sáng, cô ấy nói không ăn, muốn đi ra ngoài dạo ...' Má Ngô lên lút nhìn sắc mặt âm trầm của Lãnh Nghị, tiếp tục nhỏ giọng nói: 'Tôi thấy sắc mặt Lâm tiểu thư không tốt lắm ... haizz, hai ngày trước cô ấy còn nói cuối tuần này muốn học nấu canh gà cho ngài uống ... hôm nay xem ra là không học rồi ...'

Sóng mắt Lãnh Nghị xao động dữ dội, hẳn buông khăn ăn xuống, đứng dậy bước nhanh ra ngoài ...

Má Ngô nhìn theo bóng hẳn rồi đi, lúc này mới tiếp tục dọn bàn, bà thật không hiểu, hai ngày trước hai người còn thân mật như keo vôi sơn, thế nào mà có hai vị trường bối đến lại đột nhiên trở nên lạnh như băng thế này, chẳng lẽ đúng như người ta đồn đãi, con cháu nhà hào môn thật sự rất khó làm?

'Nghị nhi, qua đây ngồi đi!' Trương Mân nhìn thấy Lãnh Nghị gương mặt lạnh mạc bước nhanh ra khỏi phòng ăn liền vẫy tay về phía hẳn.

'Không ngồi đâu, con còn có chuyện phải làm, không cùng mọi người đâu!' Lãnh Nghị vừa nói vừa vội vã đi lên lầu, về phía phòng sách, đưa tay sập cửa lại rồi hẳn lấy điện thoại trong túi ra, mở màn hình, ấn phím.

Lâm Y một người đi lang thang không có mục đích trên những con đường phồn hoa của thành phố, đi qua một công viên chủ đề, thấy mấy cặp đôi đang chụp ảnh cưới, mỗi một cô dâu đều xinh tươi trong chiếc áo cưới màu trắng, hạnh phúc đứng nép vào người chú rể ... Lâm Y không tự chủ được dừng bước, lặng lẽ đứng nhìn ...

Loáng thoáng nghe được trong túi có tiếng chuông điện thoại, Lâm Y vội lấy ra xem, là Lãnh Nghị! Sóng mắt cô thoáng xao động, do dự một lát rồi quyết định đón nghe.

'Y Y ...' Đầu bên kia truyền đến giọng nói từ tính dễ nghe của Lãnh Nghị, 'Em đang ở đâu?'

'Em đang dạo phố ...' Cô nhỏ nhẹ nói.

'Trở về đi!' Giọng Lãnh Nghị mang theo chút sùng nịch, 'Hôm nay là cuối tuần, hai người chúng ta ra ngoài chơi!' Nghe thấy đầu bên kia không nói tiếng nào, Lãnh Nghị mỉm cười, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế sau bàn sách, 'Đi gian nhà nhỏ trong rừng lần trước, chỗ mà em thích đó, được không?'

Ánh mắt Lâm Y quét qua cô dâu xinh đẹp ở bên kia, cô gái đang nhón chân đặt lên môi chú rể cao ráo một nụ hôn, gương mặt của cả hai, đều như đang say sưa trong hạnh phúc, trái tim Lâm Y chợt trống rỗng, giọng nói cũng trở nên mơ hồ: 'Không đi đâu, anh ở nhà với bà nội và mẹ anh đi!'

'Y Y ...' Lãnh Nghị nhắm chặt mắt, tay day day huyết thái dương, giọng có chút ồ ồ, '... đừng vậy mà ... Y Y, trở về đi, chúng ta nói chuyện rõ ràng ...'

Đầu bên kia lại là một trận trầm mặc, sau đó giọng chán chường của cô mới lại vang lên: 'Em muốn một chút sẽ về...' Sau đó là tiếng 'tút tut' của điện thoại bị ngắt, Lãnh Nghị chậm rãi buông điện thoại xuống, ngả người vào lưng ghế, đáy mắt đầy u ám ...

Lâm Y cất bước đi vào trong công viên...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Cô Gái Trong Lòng Hẳn (3)

Bên trong công viên có một bãi cỏ xanh rì, bên bãi cỏ còn có một dòng suối nhỏ, trong dòng suối là những hòn đá lớn nhỏ được đặt để người ta đặt chân

mà đi qua suối, cảnh đẹp như tranh, cách bãi cỏ không xa có một bàn đu dây mà trắng, chỉ là nơi bàn đu dây không có ai, tự nó lắc lư trong gió ...

Lúc này bãi cỏ đang bị chiếm dụng bởi một tổ chụp ảnh quảng cáo, đạo diễn của tổ chụp ảnh đang đội mũ, đeo kính râm ngồi nơi một chiếc ghế, sắc mặt ông ta tối sầm, đã hơn một tiếng đồng hồ rồi mà nữ chính trong quảng cáo này vẫn chưa đến, chiếc ghế bên cạnh là một người thanh niên đang ngồi, trên gương mặt điển trai là nụ cười phóng túng, hắn đang cùng các nữ phối diễn chuyện trò vui vẻ.

Người đến người đi, tổ chụp ảnh đó rõ ràng là thu hút sự chú ý của không ít người ...

Lâm Y đi qua bãi cỏ mắt cô tự nhiên bị hút về chiếc bàn đu dây kia, thoáng do dự một lát rồi cô cũng cất bước đi về phía đó, nhẹ nhàng xuống, đẩy chân để bàn đu dây tung lên, chiếc váy trắng của cô cũng theo đó phất phơ trong gió.

Người mang kính râm là đạo diễn Trần, không có việc gì làm ông lơ lửng quan sát xung quanh, cặp mắt nhìn nữ nhân đầy kinh nghiệm của ông nhanh chóng bị hút vào hình ảnh cô gái ngồi nơi bàn đu dây, váy trắng tóc đen tung bay trong gió, loáng thoáng có thể thấy được gương mặt nhỏ nhắn thanh thuần không nhiễm chút bụi trần, thật sự giống như bức tranh tiên nữ hạ phàm ...

Đã quen với những gương mặt đầy son phấn trong giới diễn xuất, vẻ đẹp thanh thuần tươi mát kia khiến cho mắt đạo diễn Trần sáng lên, ông không khỏi chăm chú nhìn về phía đó ...

Tiếng chuông điện thoại bất ngờ reo lên làm người thanh niên đang nói chuyện bên cạnh ông chợt hứng, hắn ngẩng đầu lên cầm lấy điện thoại đón nghe rồi rất nhanh ngắt đi sau đó xoay đầu nhìn sang đạo diễn, 'Đạo diễn Trần, Trương tiểu thư hôm nay không đến, nói ngày mai chụp sau!'

'Àn ...' lúc này đạo diễn Trần mới thu hồi tầm mắt, ông hơi chau mày nhìn người thanh niên có gương mặt phóng túng kia, 'Trương thiếu ... cô ta cũng quá tự mãn rồi ... hay là, chúng ta đổi người?'

'Đổi người?' Trên mặt Trương Huy vẫn là nụ cười thân nhiên thường thấy, 'Đổi ai đây? Lúc này đi đâu tìm người?'

Đạo diễn Trần cười ha ha, 'Trương thiếu, đây là sản phẩm của công ty cậu, cậu đồng ý đổi thì tôi lập tức đi tìm người cho cậu... ừm, hiện giờ các cô gái muốn nổi tiếng tìm đâu mà không có!'

'Cô gái muốn nổi tiếng? Vậy cũng phải xem cô ta có bản lĩnh đó không đã ...' Trên mặt Trương Huy lộ ra ý cười ái muội, hắn huých đạo diễn, 'Đạo diễn, lại có phát hiện mới sao?' Giới diễn xuất chính là nhiều gái đẹp mà vị đạo diễn này nổi tiếng là có cặp mắt khác nghiệt, có thể vượt qua ánh mắt khảo nghiệm của ông, khẳng định cô gái này không phải tầm thường, vì điểm này mà Trương Huy mới thích làm việc cùng ông.

'Hắc hắc ...' Ánh mắt đạo diễn Trần sáng lên sau chiếc kính râm, ông ngoảnh về phía bàn đu dây, 'Cậu thấy cô kia thế nào?'

Trương Huy nhìn theo hướng chỉ của đạo diễn Trần, đôi mắt đào hoa chợt sáng lên, 'Thiên sứ?!', khóe môi bật thốt ra hai chữ sau đó thân hình cao ráo đứng bật dậy, đẩy cô gái đang muốn giữ hắn lại ra, phóng thẳng về phía bàn đu dây.

Trời ạ, Trương thiếu phong lưu thành tánh quả thật danh bất hư truyền! Cứ thế trực tiếp tìm đến người ta sao? Đạo diễn Trần nhìn theo bóng lưng của Trương Huy, nhẹ lắc đầu ...

"Nợ người ta một lời hứa hẹn", câu nói kia của Lãnh Nghị cứ quẩn quanh trong đầu Lâm Y khiến cô thần thờ ngồi nơi bàn đu dây, mắt không ý thức dõi nhìn về nơi chân trời, căn bản là không chú ý đến cặp mắt như sói đói đang quan sát mình, mãi cho đến khi Trương Huy đi đến trước mặt cạnh cô, một tiếng kêu "thiên sứ" vang bên tai mới khiến cô trong cơn suy tư bừng tỉnh lại.

Mắt Lâm Y mờ mờ nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt mình, không ngừng lục lọi trong trí nhớ tìm xem có chút ấn tượng gì không nhưng nhất thời cô không nhớ được là ai ...

'Trời, thiên sứ, em thật sự không nhớ tôi sao?' Trương Huy mặc kệ, hắn đặt mông ngồi sát bên cô.

Bàn đu dây đột nhiên có thêm một người liền lắc lư dữ dội một lúc, Lâm Y không tự chủ được vội nắm chặt sợi dây thừng, hơi chau mày, nghi hoặc hỏi: 'Anh là ...?'

'Trời ạ, tôi đã cứu cô mà ... nhớ không, buổi tối hôm đó, ở trên sườn núi, là tôi chở cô xuống núi, cũng là tôi giúp cô thoát khỏi đám người đang đuổi theo cô ... ờ, nhớ lại rồi chứ gì?' Đôi mắt hoa đào của Trương Huy bừng sáng lên, dí mắt sát vào mặt Lâm Y, 'Hôm đó không không nói cho tôi biết tên cô, nên tôi chỉ đành gọi là "thiên sứ" ...'

'Ồ ...' Lâm Y lúc này mới nhớ ra, buổi tối hôm đó khi biết thiếu gia chính là Lãnh Nghị, cô liền chạy khỏi căn biệt thự trên núi, đi nhờ một chiếc xe xuống núi, chiếc xe đó đã qua cải tạo, tốc độ thật kinh người, cũng nhờ vậy mới giúp cô thoát được sự đuổi theo của Lãnh Nghị ...

Nghĩ đến đây, Lâm Y mỉm cười nhìn Trương Huy, 'Chuyện hôm đó, cảm ơn anh!'

'Cảm ơn gì chứ!' Trên mặt Trương Huy vẫn là nụ cười phóng túng quen thuộc, 'Hôm nay sao lại ngồi đây người một mình ở đây ... àn, lại gặp phải chuyện khó gì sao ... có cần bản thiếu gia giúp cô giải quyết hay không?'

Bên kia đạo diễn Trần ngẩng người nhìn hai người đang ngồi nơi bàn đu dây nói chuyện rôm rả, trong lòng không khỏi thầm phục Trương Huy, tên tiểu tử này quả nhiên có bản lĩnh của gái, ông cân nhắc một lúc rồi cũng đứng dậy, đi về phía bàn đu dây ...

'Chụp quảng cáo?' Nghe ý đồ của hai người đàn ông, Lâm Y kinh ngạc kêu thất thanh rồi vội từ chối: 'Không không không, tôi không biết, các người tìm người khác đi!'

'Đơn giản lắm...!' Đạo diễn Trần mỉm cười, nói nhẹ nhàng: 'Cô chỉ cần mặc áo cưới, cùng nam chính đứng như vậy, đi hai bước, sau đó thâm tình nhìn nam chính, thế là được rồi...'

'Mặc áo cưới?' Lâm Y rõ ràng rất sửng sốt, đôi mắt đen láy nhìn người đàn ông được gọi là "đạo diễn Trần" trước mặt, mình có cơ hội mặc áo cưới sao? Nội tâm cô chột dạ sóng ...

'Đúng rồi, sẽ mặc áo cưới!' Sự im lặng của Lâm Y khiến đạo diễn Trần đẩy lên một tia hy vọng, ông vội xoay người nhìn về đám người nơi bãi cỏ, 'Tiểu Lý, đem chiếc áo cưới mà nữ chính mặc qua đây!'

'Được!' Bên kia có người đáp lời, rất nhanh hai thanh niên đã nâng một chiếc áo cưới tinh khôi đi qua, chiếc áo cưới đó có đuôi rất dài, trên lớp voan mỏng được đính những hạt pha lê và thêu tay, thắt lại nơi phần eo, thiết kế lộng lẫy mà cực kỳ bắt mắt ...

Đôi mắt Lâm Y long lanh như hai vì sao, cô nhìn chiếc áo cưới chằm chằm, ngón tay không tự chủ được duỗi ra nhẹ nhàng vuốt ve thân áo...

Lúc này cách bãi cỏ không xa là hai phụ nữ đeo kính râm đang lặng lẽ theo dõi cảnh tượng bên này, trên mặt lộ ra một nụ cười ác ý chiếc máy ảnh trong tay lặng lẽ xoay về hướng bàn đu dây ...

Đạo diễn Trần nhìn thấy biểu cảm này của Lâm Y, ông mỉm cười, 'Mỗi cô gái đều có giấc mơ áo cưới của mình ... ừm, hiện giờ cô có thể thử nghiệm trước ...'

'Ồ, thiên sứ, thích áo cưới đến vậy sao? Chắc chắn ... đạo diễn Trần, hay là vai chú rể để tôi thay thế, hắc hắc, ông xem, trai tài gái sắc, xứng đôi chưa?' Trương Huy nhìn ánh mắt lưu luyến của Lâm Y đối với chiếc áo cưới, cố ý dựa sát vào người cô, làm ra một tư thế thân mật chú rể dành cho cô dâu, ngả ngón triều chọc Lâm Y.

Cách đó không xa, máy ảnh "tạch tạch" chụp liên hồi ...

Ngón tay đang vuốt chiếc áo cưới chợt ngừng lại, Lâm Y lúc này mới hoàn hồn, cô vội đẩy Trương Huy đang dán sát người mình ra, hàng mi dài nhẹ chớp, cô buông tay, cười gượng: 'Áo cưới này rất đẹp ... nhưng mà tôi không biết diễn, thực xin lỗi!'

'Học thì sẽ biết thôi ...' Trương Huy vội nín Lâm Y lại.

'Cô gái, cô có thể thử xem, tôi đảm bảo sẽ lăng xê cô thành người nổi tiếng, sau này cô có thể thuận lợi tiến vào ngành giải trí ...' Đạo diễn Trần hứa hẹn, đây chính là giấc mơ của rất nhiều cô gái nhà ...

'Không đâu ...' Lâm Y vừa nói vừa đứng dậy, 'Tôi không thích hợp, cảm ơn mọi người ... tôi phải đi đây!' Lâm Y nhìn hai người khẽ gật đầu thay cho lời tạm biệt rồi xoay người đi về phía bãi cỏ.

Hai người đàn ông cùng nhìn nhau, haizz, mỗi câu hấp dẫn như vậy cũng không có tác dụng với cô gái này sao?

'Này này ... thiên sứ ...' Trương Huy rất nhanh hoàn hồn lại, hần nhảy khỏi bàn đu dây đuổi theo cô gái, kéo cánh tay Lâm Y lại, 'Khụ khụ ... chuyện này chúng ta còn có thể thương lượng mà ... ví dụ như cô có điều kiện gì, có thể đề xuất ...'

Lâm Y giật cánh tay ra khỏi tay Trương Huy, giọng lạnh nhạt: 'Tôi thật sự không biết diễn!'

'Tôi dạy cô!' Tiếng cười phóng túng của Trương Huy dẫn đến ánh mắt dò xét của nhiều người xung quanh.

Lâm Y chau mày, nhất thời không thoát thân được, đang lúc sốt ruột thì trước mắt xuất hiện một bóng dáng cao gầy chặn trước mặt Trương Huy, 'Nhất Phàm ...' Lâm Y sửng sốt rồi ngạc nhiên mừng rỡ kêu lên.

'Lăng ca!' Trương Huy cũng sửng sốt nhìn người đàn ông anh tuấn trước mặt, cười thật tươi: 'Sao anh lại ở đây?'

Lăng Nhất Phàm nhìn Lâm Y mỉm cười: 'Lâm Y!' Sau đó ánh mắt hắn dời sang Trương Huy, lần nữa mỉm cười nhưng nụ cười pha thêm chút uy nghiêm, 'Trương thiếu, sao có thể ép buộc người khác diễn được chứ?'

'Lăng ca, tôi chỉ đề nghị thôi chứ không ép buộc!' Trương Huy lại cười, 'Tôi không biết thiên sứ có quen với Lăng ca!'

'Thiên sứ?' Lăng Nhất Phàm sửng sốt sau đó khoé môi giương lên, xoay đầu nhìn Lâm Y bên cạnh, cười thật ấm áp, 'Cậu gọi Lâm Y là thiên sứ sao?'

'Àn, cô ấy không chịu cho tôi biết tên ... nên tôi chỉ đành gọi là thiên sứ thôi. Thi ra tên là Lâm Y!' Trương Huy cười sáng khoái, hần xoay người vẫy tay về phía đạo diễn vẫn còn đứng cạnh bàn đu dây, 'Đạo diễn Trần, ông qua đây!'

Đạo diễn vội đi đến, từ xa đã vẫy tay với Lăng Nhất Phàm: 'Lăng thiếu, ngưỡng mộ đã lâu, thật là hân hạnh!'

Chương 107: Cô Gái Trong Lòng Hổ (4)

Lăng Nhất Phàm điềm đạm đưa tay ra bắt tay ông, lại nghe đạo diễn Trần nói, 'Lăng thiếu, chúng ta đang cần tìm nữ chính cho một đoạn quảng cáo, cảm thấy cô gái này thật sự rất thích hợp ... Ân, theo kinh nghiệm của tôi, rất dễ nổi tiếng! ... Vì vậy đang khuyên cô ấy diễn thử, xin Lăng thiếu đừng để ý!'

Lăng Nhất Phàm nhìn Lâm Y mỉm cười: 'Lâm Y, có hứng thú thử không?'

Lâm Y gượng cười, lắc đầu nói: 'Thôi đi, em không biết, cũng không có hứng thú ...'

'Nếu như Lâm tiểu thư đã không có hứng thú, vậy thì đừng thử nữa! Hai vị, tạm biệt!' Lăng Nhất Phàm cười, vẫy tay về phía hai người đàn ông sau đó khoác tay lên vai Lâm Y kéo cô rời đi.

Đi theo Lăng Nhất Phàm ra cửa công viên, Lâm Y vẫn trầm mặc không nói một lời, Lăng Nhất Phàm nhìn gương mặt có phần tái nhợt của cô, còn có đôi mắt thâm quầng kia, đáy lòng trào dâng lên một nỗi xót xa, hần mỉm cười nhỏ giọng hỏi: 'Lâm Y, dạo này em có khỏe không?'

'Ừm ... còn khá ...' Lâm Y hàm hồ trả lời.

Lăng Nhất Phàm âm thầm nhìn như dò xét, một ngày cuối tuần như thế này, cô gái lại lang thang một mình trong công viên, vừa nhìn đã biết nhất định là có chuyện ... nhẹ thở dài một tiếng, Lăng Nhất Phàm thấp giọng nói: 'Vui vẻ lên đi ...'

'Ân!' Lâm Y ngẩng đầu nhìn Lăng Nhất Phàm, thấy trong mắt hắn tràn đầy sự quan tâm, cô vội thu hồi tầm mắt, gượng cười: 'Em biết rồi!'

Nhất thời không biết nói gì, hai người lặng lẽ đi ra cổng công viên, Lâm Y ngừng bước, nhìn Lăng Nhất Phàm: 'Nhất Phàm, em phải trở về ...'

Lăng Nhất Phàm cũng dừng bước, nhìn gương mặt rõ ràng là gượng tươi cười của Lâm Y, thất lạc cùng đau lòng chớp mắt dâng tràn trong lòng, còn có một chút phần nộ: Lãnh Nghị, anh cướp đi Lâm Y, thế nào lại có thể để cô ấy yếu đuối bất lực thế này? Nếu như cô ấy là của tôi, nhất định tôi sẽ dùng tính mạng để yêu, để bảo vệ cô ấy ...

Bàn tay Lăng Nhất Phàm không tự chủ được duỗi ra nhẹ nắm lấy cánh tay Lâm Y, nhìn ánh mắt thất thần của cô, hần nhẹ giọng nói: 'Lâm Y, nếu như em thật sự không vui thì cứ nói với anh ... Giờ phần lớn thời gian anh đều ở nước ngoài, nếu như em muốn ... lúc nào anh cũng có thể dẫn em đi ...'

Lâm Y nhẹ đẩy tay Lăng Nhất Phàm ra, khỏe môi nhẹ câu lên: 'Anh yên tâm, em rất tốt ... tạm biệt, Nhất Phàm!' Giọng cô nhỏ dần rồi quả quyết xoay người đi về một hướng khác, vẫy một chiếc taxi rồi bước vào, khoảnh khắc mà cánh cửa xe taxi sắp lại, nước mắt cũng bắt đầu tràn ra ...

Giờ cơm tối, trong phòng ăn Trương Mân và Lý Uyên đã ngồi vào vị trí, lát sau thân hình cao lớn của Lãnh Nghị cũng xuất hiện ở phòng ăn, hần lẳng lặng ngồi xuống, lạnh nhạt nói: 'Dọn cơm!'

'Nghị nhi, Y Y không về ăn cơm sao?' Trương Mân nhìn về mặt lạnh mạc của Lãnh Nghị, quan tâm hỏi, Lãnh Nghị chỉ nhẹ "ân" một tiếng, không nói thêm lời nào nữa.

Lý Uyên chau mày, trong giọng nói tràn đầy bất mãn: 'Có thể vì nhà họ Lãnh chúng ta nói dối tông đường là phúc phần của cô ta, tính tình như thế này còn muốn làm con dâu chính thức của nhà họ Lãnh sao? Nghị nhi, theo mẹ thấy, con vẫn nên chọn một người khác thôi!'

Gương mặt vốn lạnh mạc của Lãnh Nghị phút chốc trở nên âm trầm, hần buông đũa xuống, tận lực khắc chế tâm tình của chính mình, để rồi cuộc không phát ra âm thanh gì ... nhất thời bầu không khí căng thẳng phủ trùm khắp phòng ăn.

Ai nấy đều không lên tiếng nữa, Lãnh Nghị ăn qua loa mấy miếng rồi buông đũa rời đi; Trương Mân và Lý Uyên đưa mắt nhìn theo bóng lưng của Lãnh Nghị, Lý Uyên có vẻ buồn bực, bà cũng buông đũa xuống, không còn tâm tư ăn cơm nữa.

Sóng mắt Trương Mân thoáng xao động, trầm ngâm giây lát rồi bà lên tiếng: 'Uyển nhi, xem ra Nghị nhi là thật lòng thích Lâm Y, đây là một chuyện tốt, nói không chừng vì thế mà Nghị nhi có thể bước ra khỏi sự ám ảnh của Hạ Tịch Hòa, đây không phải là điều chúng ta mong muốn nhìn thấy nhất sao ...? Ta thấy, chúng ta đừng nên ép hai đứa nó quá ...'

Lý Uyên rừ rừ, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng 'ân' một tiếng, bà sớm đã nhìn ra Lãnh Nghị thích cô gái kia nhưng trong lòng bà vẫn luôn hy vọng có một ngày Lãnh Nghị sẽ cưới Từ Giai làm vợ, Từ Giai đơn thuần biết mấy, là đứa bé bà trông từ nhỏ đến lớn, tương lai nếu gả vào nhà họ Lãnh, chắc chắn sẽ luôn đứng về phía Lý Uyên bà ...

Trong phòng sách Lãnh Nghị đã mấy lần nhìn đồng hồ, chín giờ, Lâm Y vẫn còn chưa về, trầm ngâm giây lát, rồi cuộc Lãnh Nghị cũng cầm lấy điện thoại, ấn phím ...

Trong phòng bao của một hội quán karaoke, một đám thanh niên nam nữ đang hào hứng ca hát, khí thế ngất trời chỉ có Lâm Y là yên tĩnh ngồi đó, lặng lẽ nghe, xem, khẽ mỗi câu lên một nụ cười yếu ớt, ngón tay thon dài của cô nhẹ nâng một chiếc ly chân cao, thỉnh thoảng đưa nó lên môi nhấp một ngụm, gương mặt nhỏ nhắn đã đỏ ửng vì rượu ...

Tiếng chuông điện thoại Lãnh Nghị gọi đến chìm lìm trong tiếng ca hát cùng tiếng nhạc ồn ào ...

Trong phòng sách Lãnh Nghị phiền chán đứng dậy, sau đó hần bước ra khỏi phòng khách đi về phía ban công nhìn ra cổng chính, tầm mắt hần rơi trên khung cửa sắt lạnh như băng kia, ngoài khung cửa sắt, thế giới một màu âm đạm, xa xa là tiếng lá cây xào xạc, bóng đêm đã phủ khắp xung quanh ...

Lãnh Nghị lặng lẽ đứng đó như một pho tượng ...

Cũng không biết là qua bao lâu, ánh đèn pha của một chiếc xe taxi rọi đến rồi lặng lẽ dừng lại trước cổng, đáy mắt u ám của Lãnh Nghị thoáng chốc sáng lên, hần thấy cửa sau xe mở ra rồi một bóng trắng nhỏ nhắn bước ra ... Ánh mắt Lãnh Nghị dần trở nên nhu hòa, khẽ mỗi câu lên một nụ cười, hần lặng lẽ đứng nhìn bóng trắng kia đi vào cổng lớn, qua bãi cỏ rồi bước vào trong biệt thự ...

Lúc Lâm Y đi vào đến phòng khách, Trương Mân và Lý Uyên đang ngồi nơi sofa, ánh mắt của hai người, ngay cả mắt của những người hầu đứng gần đó đều đồng loạt quét về phía Lâm Y. Cô thoáng ngẩn người, ánh mắt lướt qua hai người đang ngồi nơi sofa, gương mặt lộ ra một ý cười: 'Thực xin lỗi, cháu về trễ ...'

Thấy gương mặt Lâm Y đỏ ửng, đôi mắt có chút mờ mịt, rõ ràng là đã uống rượu, mắt Trương Mân thoáng tối lại, bà trầm ngâm giây lát rồi mỉm cười, không lên tiếng ...

Riêng Lý Uyên thì mặt đầy mây đen, ánh mắt sắc bén mà đầy phẫn nộ, giọng nói lạnh lùng của bà vang khắp gian phòng khách rộng lớn: 'Lâm tiểu thư, hiện giờ cô vẫn còn đang ở trong nhà họ Lãnh, xin cô vì danh dự của nhà họ Lãnh chúng tôi mà lo nghĩ nhiều một chút, như cô đi đến nửa đêm mới về, hơn nữa còn say sưa thế này, mang tiếng nhà họ Lãnh chúng tôi lắm!'

Nụ cười trên mặt Lâm Y đông lại, trên mặt màu đỏ ửng là do cả hơi men lẫn ngượng ngùng tạo nên, đúng vậy, cũng là cô không tốt, nếu như bộ dạng thế này mà để mẹ thấy được, nhất định mẹ sẽ rất đau lòng! Nghĩ đến đây, Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, nhìn về mặt u ám của Lý Uyên, nhẹ giọng nói: 'Xin lỗi đi!'

'Xin lỗi? Xin lỗi có ích sao? Cô có biết hay không, trước khi sinh con là phải kiêng rượu, như cô thế này làm sao có thể giúp nhà họ Lãnh chúng tôi sinh con được chứ? ... Con cháu nhà họ Lãnh tuyệt đối là ưu sinh, không cho phép có chút sơ suất nào ...' Lý Uyên nhìn Lâm Y, nghiêm giọng chỉ trích.

Lâm Y thoáng chau mày, cô thăm cảm môi, nhưng vẫn đứng im nghe Lý Uyên giáo huấn, không cãi lại.

Chừng như bất mãn trước thái độ của Lâm Y, Lý Uyên nổi giận đùng đùng bồi thêm một câu: 'Cô nếu muốn ở nhà họ Lãnh được dài lâu thì phải ngoan ngoãn tuân thủ quy củ của nhà họ Lãnh, bằng không thì cứ rời đi ... Nghị nhi nhà chúng tôi muốn tìm, loại con gái nào mà không tìm được chứ? Chỉ bằng vào cô mà đã muốn trèo lên đầu chúng tôi ngồi rồi sao?'

Đáy mắt Lâm Y dần trở nên u ám, cô cắn chặt môi đến rướm máu ...

'Uyển nhi, được rồi, đừng nói nữa!' Trương Mân rút cuộc cũng lên tiếng ngăn chặn cơn tức của Lý Uyên.

'Cháu lên lầu trước ...' Miệng Lâm Y vẫn còn mùi tanh của máu, cô nhàn nhạt thốt ra mấy chữ rồi cũng không nhìn Lý Uyên một lần mà cất bước đi thẳng lên lầu.

'Đứng lại' Lâm Y không thèm nhìn đến bà càng khiến Lý Uyên thêm tức giận, bà đứng bật dậy khỏi sofa đi đến gần thang lầu chỗ Lâm Y đang đứng. Lâm Y dừng bước nhưng vẫn không xoay người, giọng lạnh như băng mang theo vài phần tức giận của Lý Uyên vang lên sau lưng cô: 'Cô có tư cách gì đòi Nghị nhi cho cô danh phận? Muốn sinh thì sinh, không sinh thì cứ rời đi thôi ...'

'Đi à' Lâm Y đã nhận đến không thể nhận được nữa, cô rút cuộc xoay lại nhìn thẳng vào Lý Uyên, môi nhẹ câu lên một nụ cười nhàn nhạt, 'Cháu sẽ không đòi nhà họ Lãnh cho cháu danh phận gì cả ... Cháu đi, giờ cháu đi! Được rồi chứ?' Lâm Y nói rồi xoay người chạy nhanh lên thang lầu.

Chạy chưa được mấy bước Lâm Y ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Lãnh Nghị đang đứng nơi đầu cầu thang, mày nhăn tít lại, sắc mặt tối đen, đáy mắt một mảnh u ám, ánh mắt sắc như dao rơi trên mặt Lâm Y, rõ ràng những lời đối thoại vừa rồi nơi phòng khách hần đều nghe rõ cả! Lãnh Nghị bước từng bước xuống thang lầu, đến trước mặt Lâm Y thì dừng lại, mắt vẫn ghim trên người cô, căn phòng khách rộng lớn thoáng chốc im lặng phủ trùm.

Y Y, em cứ như vậy buông tha cho anh sao?! --- Hần ở trên lầu chờ thật lâu không thấy Lâm Y lên mới vội vàng xuống dưới lầu xem thử, kết quả là vừa đi đến cầu thang thì đã nghe những lời Lý Uyên nói với Lâm Y ...

Giọng Lý Uyên lại vang lên lần nữa: 'Nghị nhi, con cứ để cô ta đi đi ... con xem, tối nay cô ta uống bao nhiêu ...'

'Mẹ!' Lãnh Nghị ngắt lời Lý Uyên, giọng trầm thấp mà uy nghiêm, ánh mắt vẫn ghim trên mặt Lâm Y như cũ, Lâm Y tránh đi ánh mắt của hần, rũ nhẹ rèm mí, lướt qua người Lãnh Nghị mà chạy vội lên lầu, bóng cô rất nhanh đã khuất sau ngã rẽ của thang lầu.

'Nghị nhi, con quá dung túng cô ta rồi!' Lý Uyên bực bội nói.

Chương 108: Nhiệt Tình Sau Chiến Tranh Lạnh (1)

'Mẹ!' Mặt Lãnh Nghị không chút biểu cảm nhưng giọng rất bình tĩnh nói: 'Con hy vọng mẹ nhanh chóng trở về châu Âu, đừng xen vào chuyện tình cảm của con nữa, chuyện của con tự con sẽ giải quyết!' Hắn xong cũng không nhìn gương mặt tái nhợt của Lý Uyển, trên mặt bà còn có phần nộ lẫn thương cảm, cứ thế xoay người rời những bước dài lên thang lầu.

Lãnh Nghị đi thẳng đến trước cửa phòng Lâm Y mới dừng lại, do dự một lát rồi hắn đưa tay đẩy cửa nhưng cửa không mở, rõ ràng là đã bị khóa từ bên trong; Lãnh Nghị mím môi, chỉ đành đưa tay gõ cửa: 'Y Y, mở cửa đi!'

Trong phòng Lâm Y đồ đạc kéo va li ra, mở tủ quần áo chuẩn bị đem quần áo bỏ vào trong va li, nghe tiếng gọi của Lãnh Nghị, động tác trên tay cô thoáng dừng lại, đôi mắt đen láy phiếm hồng, lùi lại mấy bước, mềm yếu ngã xuống giường bất động, lẳng lặng nghe tiếng đập cửa.

Tiếng gõ cửa rốt cuộc cũng dừng lại, Lãnh Nghị lặng lẽ đứng ngoài cửa phòng, đẩy mắt một mảnh u ám, hắn chống một tay lên cửa, cúi đầu, mắt nhắm lại ...

Không biết từ lúc nào Trương Mân đã đứng bên cạnh Lãnh Nghị, bà đau lòng nhìn về mặt uể oải của cháu, từ hòa nói: 'Nghị nhi, con về phòng nghỉ ngơi trước đi, bà nội đến nói chuyện với Y Y ...'

Lãnh Nghị nhìn Trương Mân, từ trước đến giờ bà nội luôn là người hiểu hắn nhất, ba năm trước cũng vậy! Lòng hắn bình tĩnh lại đôi chút, gạt đầu với Trương Mân rồi cất bước trở về phòng ngủ của mình ở kế bên.

Trương Mân đưa tay gõ cửa, giọng hiền từ: 'Y Y, là bà nội, mở cửa cho bà nội, bà có chuyện muốn nói với cháu ...'

Lâm Y đang nằm trên giường, ánh mắt đồ đạc rốt cuộc cũng giật giật, thoáng chần chừ ... ngoài cửa lại vọng đến giọng của Trương Mân: 'Y Y, nghe lời ... con không muốn nghe chuyện xưa của Lãnh Nghị sao? Con không muốn biết chút gì sao?'

Đáy mắt thoáng xao động, Lâm Y nhìn về phía cửa, rốt cuộc cũng đứng dậy đi ra mở cửa cho Trương Mân.

Lâm Y nhìn bà lão đứng ngoài cửa, vẻ mặt hiền hòa từ ái nhưng lại mang theo một khí thế cường đại bẩm sinh, cô nhẹ giọng gọi: 'Bà nội!' Sau đó lách mình sang một bên nhường Trương Mân bước vào.

'Ừ ...' Trương Mân mỉm cười bước vào trong phòng, Lâm Y đóng cửa lại rồi bước sau lưng bà. Trương Mân nhìn một vòng xung quanh căn phòng, ánh mắt rơi trên chiếc va li để giữa phòng rồi lại nhìn sang gương mặt vẫn còn đỏ bừng của Lâm Y, lúc này trên gương mặt nhỏ nhắn kia đã có chút tiêu tụy, bà chậm rãi ngồi xuống sofa sau đó vỗ vỗ khoảng trống kế bên mình, 'Y Y, cháu qua đây ngồi, bà nội có chuyện muốn nói với cháu!'

'Dạ!' Lâm Y ngoan ngoãn đi qua ngồi xuống bên cạnh Trương Mân.

Trương Mân nhìn Lâm Y mỉm cười rồi chậm rãi nói: 'Y Y, ta nói cháu một câu, có phải là cháu thật lòng yêu Nghị nhi không?'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, một lúc sau mới nhẹ giọng trả lời: 'Phải!'

Trương Mân lại cười nói tiếp: 'Àn, ta có thể nhìn ra, Nghị nhi cũng là thật lòng thích cháu, ta nghe Trần quản gia cùng Lý Tân nói, từ sau khi có cháu, tâm tình và tính cách của Nghị nhi rộng mở rất nhiều, cũng thường thấy nó cười hơn ... Y Y, điểm này bà nội phải cảm ơn con, cảm ơn con đã lần nữa mang lại niềm vui cho Nghị nhi!'

Lâm Y ngẩng đầu nhìn Trương Mân, mấp máy môi nhưng lại chẳng thốt được câu gì.

Trương Mân nhìn cô, ánh mắt sâu xa: 'Nếu như hai người đều yêu thương đối phương, vậy thì, nếu như Nghị nhi gặp phải một cửa ải không thể vượt qua, con có tình nguyện hy sinh một chút lợi ích của mình, cùng nó vượt qua cửa ải đó không?'

Cửa ải không thể vượt qua? Tim Lâm Y đập lỡ một nhịp, cô nhìn Trương Mân, giọng nhỏ như muỗi kêu nhưng vô cùng kiên định: 'Bà nội ... con tình nguyện!' Cô đương nhiên sẽ không để Lãnh Nghị một mình đối mặt với cửa ải không thể vượt qua kia!

Ánh mắt Trương Mân nhìn Lâm Y có chút thay đổi, theo kinh nghiệm của bà, cô gái này không phải là đang diễn kịch, con bé thật lòng yêu Lãnh Nghị, yêu một cách đơn thuần! Hải lòng vỗ nhẹ lên tay Lâm Y, bà cười: 'Hiện giờ, Nghị nhi chính là đang có một cửa ải vẫn chưa thể vượt qua ...'

Đôi mắt Lâm Y thoáng lộ vẻ khẩn trương nhìn Trương Mân, đợi câu sau của bà ...

'Lúc Nghị nhi còn nhỏ đã gặp một con nguy hiểm, suýt nữa là mất đi tính mạng, là một cô gái nhỏ cứu nó, tên cô bé là Tịch Họa, lúc đó Nghị nhi đã hứa,

sau này khi lớn lên sẽ cưới Tịch Họa đó làm vợ ... Khi hai đứa trưởng thành, chính vào một đêm trước ngày đính hôn của hai đứa, không biết vì lý do gì Nghị nhi và Tịch Họa cãi nhau một trận, Tịch Họa đau lòng chạy ra khỏi nhà rồi bị xe đụng phải ... Nghị nhi vẫn luôn cảm thấy đó là lỗi của nó, từ đó về sau luôn sống trong nỗi áy náy!

Lâm Y trợn to mắt nhìn Trương Mân, thần tình hết sức phức tạp, cô nhớ Lãnh Nghị đã từng nói "nợ người ta một lời hứa", thì ra là chuyện này! Thì ra Tịch Họa đã từng cứu Lãnh Nghị!

"Từ đó về sau Nghị nhi luôn cảm thấy mình vĩnh viễn nợ Tịch Họa một lời hứa, bởi vì như thế nên nó nói sẽ không cưới vợ nữa ... Ba năm rồi, mãi cho đến khi gặp cháu nó mới có lại nụ cười ..." Nói đến đây Trương Mân ngừng một lúc, nhìn Lâm Y, ánh mắt sâu xa: "Vì thế Y Y, nếu như cháu thật lòng yêu nó, cháu có thể hiểu cho nó, cùng nó vượt qua cửa ải này hay không?"

Thân thể Lâm Y nhẹ run lên, cô cắn môi, tim đập dồn dập chừng như muốn vọt khỏi cổ họng, cô thì thào: "Lãnh Nghị ... trong lòng anh ấy nhất định còn yêu cô gái kia ... Tịch Họa!"

Nếu như trong lòng Lãnh Nghị vẫn còn yêu Tịch Họa như xưa, chuyện đó còn đáng sợ hơn chuyện danh phận gấp nghìn lần ...

Trương Mân mỉm cười nhìn Lâm Y, giọng bình thản: "Ta chỉ biết, lúc ở bên cạnh cô gái kia, Nghị nhi không cười nhiều như lúc ở bên cháu ..."!

Bà nhìn thấy trong đôi mắt đen láy của Lâm Y lóe lên một tia hy vọng, lại bồi thêm một câu, "Y Y, bà nội mong có một ngày cháu có thể khiến cho Lãnh Nghị quên đi lời hứa kia, đi ra khỏi nỗi ám ảnh, bà nội thật lòng hy vọng cháu không chỉ là người vợ trên thực tế của Nghị nhi mà cũng là người vợ trên danh phận của nó! Cháu phải tin tưởng chính mình, đừng dễ dàng bỏ cuộc!"

Hàng mi dài của Lâm Y khẽ run lên, trầm mặc hồi lâu cô mới nhỏ giọng nói: "Bà nội, con sợ mình không có năng lực đó ... Lãnh Nghị ở bên con, có lẽ thật sự là vì muốn kéo dài hương khói cho nhà họ Lãnh ..."!

"Con bé ngốc, nếu như chỉ vì như thế, Nghị nhi còn sợ không có người sao? Tình cảm nó dành cho cháu, chẳng lẽ cháu không cảm nhận được sao?" Trương Mân vừa nói vừa đứng dậy, "Hôm nay ta chỉ nói mấy chuyện này với cháu thôi, tiếp theo phải làm gì thì cháu tự quyết định lấy!" Bà vỗ nhẹ vai Lâm Y, "Ta đi đây, hôm nay mệt rồi, phải nghỉ ngơi!"

Tiền Trương Mân ra cửa, bà chợt xoay người lại, chừng như do dự một lúc rồi mới nhẹ giọng nói: "Y Y, có một số người chính là chờ không kịp thấy cháu rời khỏi nhà họ Lãnh ... đừng dễ dàng trúng kế!" Bà nói xong liền bước ra ngoài, chỉ lưu lại Lâm Y đang ngăn người đứng đó.

Một lúc lâu sau Lâm Y mới hoàn hồn lại, cô chậm rãi trở lại trong phòng, nhìn thấy chiếc va li bầy trên đất nhưng không có tâm tư đi dọn dẹp, chỉ trầm mặc ngồi nơi sofa, nghĩ về những lời Trương Mân đã nói, phỏng đoán tính chân thật của nó là bao nhiêu.

Lúc này cửa phòng bị đẩy nhẹ ra, thân hình cao lớn của Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa, ánh mắt hắn nhìn xoáy vào cô gái đang ngồi ngăn người nơi sofa khi nhìn đến trên chiếc va li giữa phòng, ánh mắt kia dần trở nên u ám, hắn sải bước vào phòng, khom người nhặt chiếc va li lên, đặt trở lại vào trong tủ.

Đóng tủ lại, mắt người đàn ông quay trở lại trên người cô gái, thoáng ngập ngừng rồi vẫn bước về phía sofa, chậm rãi ngồi xuống sát bên cạnh cô, cô gái vẫn ngồi nguyên tại chỗ không có chút phản ứng nào.

"Y Y!" Người đàn ông đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô gái, thấy cô không cự tuyệt, sự u ám nơi đáy mắt dần tan đi, ánh mắt dần trở nên nhu hòa, hắn nhẹ giọng nói: "Đừng giận mẹ anh!"

Hàng mi dài của cô gái nhẹ chớp lên, cô cắn môi, một lúc sau mới thấp giọng nói: "Cũng tại em không tốt, trẻ như vậy mà còn ở bên ngoài uống rượu!"

Khóe môi người đàn ông câu lên một nụ cười, "Lần sau nếu muốn uống rượu thì phải báo anh, anh đi cùng em!", lúc này cô gái mới khẽ mỉm cười, hàng mi rũ xuống; người đàn ông lén lút thở phào một hơi, sau đó cánh tay dài duỗi ra kéo cô gái vào lòng, do dự một chút rồi cuộc cô gái cũng không cự tuyệt, cứ thế yên tĩnh dựa vào ngực người đàn ông.

Người đàn ông cúi đầu hôn nhẹ lên mái tóc cô gái, bàn tay vỗ về nơi lưng cô, hai người cứ thế yên tĩnh ngồi, mấy ngày nay chiến tranh lạnh, giờ đột nhiên lại thân thiết khiến mặt cô gái có chút đỏ, qua một lúc lâu sau cô mới yếu ớt nói: "Lãnh Nghị, là Tịch Họa cứu anh, có nên anh nợ cô ấy một lời hứa sao?"

Bàn tay đang vỗ vỗ lưng cô gái chợt ngừng lại, người đàn ông dời mắt về phía cửa sổ, đáy mắt một mảnh thâm trầm, thấp giọng trả lời: "Ừ!"

"Vậy ... nói cho em ..." Cô gái ngẩng dậy, mắt nhìn xoáy vào người đàn ông, màu đỏ trên mặt cô đã biến mất, thay vào đó là nỗi lo lắng bất an, "Anh đã từng rất yêu rất yêu cô ấy sao?"

Sóng mắt người đàn ông thoáng xao động, hắn nhìn cô gái, mỉm môi, nhàn nhạt nói: "Ừ!"

Trái tim cô gái run lên, ngay cả giọng nói cũng phát run, cô nhìn chằm chằm người đàn ông, nơi đáy mắt cuộn cuộn dâng lên nỗi thất lạc và lo lắng: "Vậy ... anh ... giờ còn yêu cô ấy không?"

Trái tim cô gái run lên, ngay cả giọng nói cũng phát run, cô nhìn chằm chằm người đàn ông, nơi đáy mắt cuộn cuộn dâng lên nỗi thất lạc và lo lắng: "Vậy ... anh ... giờ còn yêu cô ấy không?"

Ánh mắt người đàn ông càng trở nên thâm thúy, hắn nhìn xoáy vào gương mặt nhỏ nhắn có chút tiều tụy kia, ngón tay xuyên qua những sợi tóc dài mềm mại của cô, giọng thật nhẹ nhàng: "Y Y, anh chỉ biết, người hiện giờ anh yêu là em! Anh chỉ muốn mỗi ngày đều được ở bên cạnh em!"

'Em ... không muốn chia sẻ tình yêu với người khác!' Hốc mắt cô gái phỉếm hồng, giọng cũng trở nên nghèn nghẹn: 'Lãnh Nghị, anh chỉ có thể yêu một mình em!' Lúc này cô gái rất bình tĩnh nhận ra, tình yêu quan trọng hơn danh phận!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Nhiệt Tình Sau Chiến Tranh Lạnh (2)

'Ừ!' Giọng người đàn ông thật mê người, khoe môi hần nhẹ câu lên, thâm tình nồng đượm giăng đầy trong mắt, hần cúi đầu, đôi môi với những đường nét rõ ràng đáp xuống môi cô gái, giọng mê người nỉ non: 'Anh yêu em!', rồi nhiệt tình nghiền nát môi cô...

Kích tình lần nữa dấy lên sau chiến tranh lạnh như một tia chớp, thoáng chốc truyền khắp mỗi một tế bào trên người họ, lại như nắng hạn gặp mưa ... thân thể cô gái nhẹ run lên, hơi thở dồn dập càng lúc càng rõ ràng, còi ra tất cả những ràng buộc trên hai thân thể, bàn tay người đàn ông nhẹ nhàng giữ lấy đôi gò đầy đặn của cô gái ...

Chiến trường từ sofa dời đến trên giường, mảnh khăn trắng nõn như tuyết cùng rắn chắc vạm vỡ màu mật ong triển miên giao triền, dung hợp, trần trọc không yên, khó rời khó bỏ, trong phòng lắng đọng tiếng thở gấp, tiếng than nhẹ xen lẫn giọng nho nhỏ thì thào: 'Y Y, nói em yêu anh!' Người đàn ông hung hăng dùng sức.

'Em yêu ... anh ... Nghị, anh yêu em không? Ừm ...' Móng tay cô gái khảm sâu vào da thịt người đàn ông, hừ nhẹ một tiếng.

'Yêu ...' Bàn tay đang đáp nơi vùng ngực đầy đặn của cô gái càng thêm dùng sức.

'Anh chỉ có thể ... yêu em một người ...' Trong tiếng thở dốc, hai tay cô bám chặt đôi vai rắn chắc của người đàn ông.

'Ừ ...' Đôi môi người đàn ông đã chặn lại môi cô gái.

Căn phòng ngủ chìm trong bóng tối, đêm - thật tĩnh lặng, sau cơn kích tình, cô gái nằm gối đầu lên khuỷu tay người đàn ông, hần nghiêng người chặt chẽ giữ cô trog lòng, hơi thở ấm áp quen thuộc phát qua những sợi tóc mềm mại của cô gái.

Đôi mắt cô gái lóe lên trong bóng tối, hàng mi dài nhẹ phát qua cánh tay người đàn ông, nhột nhột, đôi mắt đang nhắm của người đàn ông mở lớn, khoe môi nhẹ câu lên trong bóng tối: 'Đang nghĩ gì vậy?'

Cô gái hơi ngẩng đầu lên, ngón tay thon dài lần theo những đường cong như điêu khắc trên mặt người đàn ông, giọng thật mềm nhẹ: 'Nghị, em có thể không cần danh phận, em chỉ cần anh yêu một mình em!'

Cái cô gái tên Tịch Họa kia cứ luôn khiến lòng Lâm Y nhấp nhóm bất an, bà nội nói đúng, cô không thể dễ dàng bỏ cuộc ...

'Y Y ...' Người đàn ông nhẹ kéo đầu cô trở lại trong khuỷu tay mình, 'Anh đã nói rồi, bất kể xảy ra chuyện gì anh đều sẽ ở bên cạnh em ... danh phận, cho anh thêm một chút thời gian, từ từ đi ...'

'Chỉ cần người anh yêu là em, em không đề ý ...' Cô gái chậm rãi nhắm mắt lại, gian nan thốt lên...

Sáng hôm sau, bởi vì có Trương Mân và Lý Uyển ở đây, hai người không dám thức dậy quá trễ, làm vệ sinh cá nhân xong chuẩn bị xuống lầu ăn sáng, nghĩ lại chuyện không vui tối qua, còn có chiến tranh lạnh với Lãnh Nghị mấy ngày nay, nội tâm Lâm Y có chút thắc thỏm phập phồng, không biết làm thế nào đối mặt với những người dưới lầu, vì vậy, cô chần chừ do dự thật lâu vẫn không cất được bước chân.

Lãnh Nghị rõ ràng cũng nhận ra sự bất an của Lâm Y, khoe môi hần nhẹ câu lên, lẳng lẳng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô gái, cùng cô xuống lầu ...

Khi Lãnh Nghị nắm tay Lâm Y xuất hiện nơi phòng ăn, ánh mắt những người có mặt ở phòng ăn đều dính chặt nơi mười ngón tay nắm chặt nhau kia sau đó dời đến trên mặt hai người, Lãnh Nghị vẫn một vẻ lạnh mạc, đáy mắt không một chút xao động nào, Lâm Y ngược lại mặt hơi nóng lên, sự ngượng ngùng và bất an có thể thấy rất rõ ràng.

Trên mặt Trương Mân thoáng lộ chút ý cười, bà chỉ nhìn hai người khẽ gật đầu, không nói một lời còn trên mặt Lý Uyển lộ rõ sự bất mãn, bà thu hồi tầm mắt, chừng như không muốn nhìn đến Lâm Y, Vương Khiết thì nhân nhạ nhìn hai người, trên mặt mang theo một nụ cười hơi hợt, gật đầu xem như chào hỏi, ánh mắt Từ Giai thì trừng lớn hết nhìn Lãnh Nghị lại nhìn sang Lâm Y, trên mặt có thể thấy rõ sự thất lạc và bất mãn.

Tối hôm qua lúc Vương Khiết và Từ Giai trở về, Lâm Y đã lên lầu nhưng nghe giọng điệu của Lý Uyển, Lâm Y chắc chắn còn mặt mũi nào ở lại nhà họ Lãnh, hoặc ít nhất thì khoảng cách giữa cô ta và Lãnh Nghị ngày càng lớn ... nhưng thế nào mà hôm nay hai người lại thân mật thế kia ... chiến tranh lạnh mấy ngày nay dường như đã biến mất không còn tăm tích ...

Mỗi người ai nấy đều đang theo đuổi suy nghĩ của riêng mình thì Lâm Y đã nắm tay Lâm Y đến bàn ăn ngồi xuống, má Ngô sớm đã đặt bữa sáng trước

mặt hai người ...

Lâm Y ngẩng đầu dè dặt nhìn sắc mặt của Lý Uyển nhưng ánh mắt Lý Uyển thủy chung không nhìn đến cô, vẻ bức bối cùng bất mãn biểu hiện quá rõ ràng trên mặt bà. Lâm Y nhẹ cắn môi, do dự một chút rồi mới nhẹ giọng nói: 'Dì, cháu xin lỗi, tối hôm qua là cháu không tốt ... lần sau cháu sẽ không ... ra ngoài uống rượu nữa ...'

Sóng mắt Lý Uyển thoáng xao động, ánh mắt xoáy trên mặt Lâm Y, đáy mắt Lãnh Nghị thoáng qua một ý cười, hẩn nhìn Lý Uyển như đang chờ bà mở miệng. Vương Khiết và Từ Giai thì lặng lẽ ngừng tay, chờ xem phản ứng của Lý Uyển. Ánh mắt Lý Uyển quét qua mặt Lãnh Nghị, thấy ý cười trong mắt hẩn, bà mím môi, rốt cuộc vẫn không nói một tiếng nào.

Bầu không khí trên bàn ăn phút chốc có chút cương, mặt Lâm Y hơi đỏ lên, lúc này tiếng cười của Trương Mân mới vang lên, trong giọng nói thoải mái lại mang theo sự uy nghiêm: 'Àn, Y Y, dì Lý cũng là vì tốt cho Nghị nhi, tốt cho nhà họ Lãnh, chỉ cần cháu tự biết sai chịu sửa là được, còn ai trách cháu nữa?'

'Cám ơn bà nội!' Lâm Y nhìn sang Trương Mân, giọng đầy cảm kích, dưới ánh mắt khích lệ của bà, cô lần nữa dè dặt nhìn sang Lý Uyển: 'Dì, là cháu không tốt, xin dì đừng giận!'

Lý Uyển lúc này mới lại nhìn sang Lâm Y, nhàn nhạt nói: 'Cô chăm sóc Nghị nhi cho tốt, đừng chỉ biết nhận sự sủng ái của nó, suy nghĩ cho Nghị nhi nhiều một chút ...'

'Dạ!' Lâm Y nhìn Lý Uyển, nhẹ nhàng gật đầu.

Trên mặt Vương Khiết lẫn Từ Giai đồng thời xẹt qua một lớp mây đen, Vương Khiết thì rất nhanh đã khôi phục gương mặt tươi cười như thường còn Từ Giai thì chu môi, trừng mắt nhìn Lâm Y ...

Bầu không khí bắt đầu dịu đi đôi chút, dùng xong bữa sáng, Lãnh Nghị cầm lấy khăn ăn, vừa lau tay vừa nói: 'Bà nội, mẹ, con với Lâm Y định ra ngoài một chuyến ... ăn, nghỉ bù ngày cuối tuần, sáng mai bọn con trở về ...'

Lâm Y ngẩn người, không khỏi quay lại nhìn Lãnh Nghị, vừa hay bắt ánh mắt hẩn đang nhìn mình, đáy mắt tràn đầy ý cười, mấy ngày nay luôn cùng Lâm Y chiến tranh lạnh, tâm lực đều kiệt quệ, hẩn thật sự muốn ra ngoài giải khuây, hơn đây cũng là cơ hội tốt để bồi dưỡng tình cảm của hai người sau mấy ngày băng giá vừa qua ...

'Ừ, cũng được, hai đứa ra ngoài chơi đi, quan trọng nhất là vui vẻ!' Trương Mân gật đầu ra hiệu tán đồng, nếu như Trương Mân đã biểu hiện rõ ràng như thế, những người khác đương nhiên cũng không thể nói gì, hơn nữa Lý Uyển cũng rất rõ ràng, chuyện Lãnh Nghị đã quyết định, bà có phản đối cũng vô ích ...

'Muốn đi đâu đây?' Trở về phòng, cửa vừa đóng lại sau lưng Lãnh Nghị liền xoay vai Lâm Y lại, hai tay trượt xuống vùng eo nhỏ nhắn của cô, áp cô lên cánh cửa, thoải mái ôm cô.

'Đi đâu cũng được!' Cô gái cười có vẻ không được tự nhiên, sự ngượng ngùng từ mấy ngày chiến tranh lạnh dường như vẫn còn lưu lại đôi chút trong không khí, cô vẫn cảm thấy có chút ngượng ngập.

Bàn tay đặt nơi eo chợt siết lại, Lãnh Nghị kéo cô gái gần hơn, mãi cho đến khi mũi hẩn chạm vào chóp mũi cô, môi mỏng điểm nhẹ lên cánh môi hồng, giọng có chút ái muội: 'Đi một nơi không có ai làm phiền chúng ta, đem thời gian chúng ta bỏ phí mấy ngày qua lấy trở về, được không?'

Mặt cô gái bừng đỏ, thấy vậy khoe môi người đàn ông ý cười càng sâu, hẩn thích vẻ thẹn thùng của hiểu, tuy hai người đã thân mật không biết bao nhiêu lần nhưng mỗi lần nhắc đến chuyện này, cô gái vẫn đỏ mặt thẹn thùng như cũ, giống hệt như lần đầu tiên.

Cái loại thẹn thùng, đỏ mặt đó dễ dàng khơi gợi hứng thú nơi người đàn ông, làm bùng cháy ngọn lửa nơi bụng hẩn, chỉ muốn áp cô dưới thân mà yêu thương một phen ... Bàn tay của người đàn ông thuận theo ý tưởng trong đầu mình, nhẹ nhàng vuốt ve những nơi mẫn cảm của cô gái, cánh môi mút nhẹ vành tai cô gái, giọng đầy dụ hoặc: 'Hôm nay chưa ăn bữa sáng ... chỉ bằng chúng ta ăn trước bữa sáng rồi lại đi sau?'

'Không cần!' Cô gái mặt càng đỏ hơn, đẩy mạnh người đàn ông ra.

'Không cần?' Khoe môi người đàn ông câu lên, 'Vậy chúng ta ra xe ăn bữa sáng nhé?'

'Không cần!' Giọng cô gái mang theo chút yêu kiều.

'Vậy lúc nào chúng ta mới ăn bữa sáng?' Người đàn ông cố tình làm ra vẻ sốt ruột.

'Vừa nãy không phải đã ăn dưới lầu sao?' Cô gái giả vờ hồ đồ.

'À, đó là phía trên, còn phía dưới ... chưa có ăn ...' Người đàn ông cố nén cười.

'Luuu manh!' Cô gái không giả ngu được nữa.

Lúc này điện thoại của Lâm Y chợt reo lên, cô đẩy Lãnh Nghị ra chạy đến bên giường, Lãnh Nghị cũng theo sát cô đi đến bên giường, ngón tay thon dài của Lâm Y mở màn hình lên, thấy cái tên "Lăng Nhất Phàm" nhấp nháy trên màn hình, cô ngẩn người, có chút chột dạ liếc sang Lãnh Nghị.

Mắt Lãnh Nghị cũng đang nhìn xoáy vào Lâm Y, cái tên đang nhấp nháy trên màn hình kia hắn cũng nhìn thấy nhưng cứ coi như không. Lâm Y, nuốt nước bọt, bình tĩnh ấn phím nghe, từ đầu kia truyền đến giọng nói ôn hòa của Lăng Nhất Phàm: 'Lâm Y ... anh là Nhất Phàm ...'

Tay Lãnh Nghị đột ngột duỗi ra, từ phía sau vòng qua eo cô, chính mình thì ngồi xuống giường, cô gái đương nhiên là ngã vào lòng hắn.

'Chào anh!' Lâm Y ngồi yên trong lòng Lãnh Nghị, tận lực dùng giọng thoải mái nói, 'Tìm em có chuyện gì?'

'Em ... hôm nay có khỏe không?' Từ ngày hôm qua nhìn thấy vẻ tiêu tụy của Lâm Y, lòng Lăng Nhất Phàm vẫn luôn nghĩ tới điều đó, tin tức trên báo lần đó Lãnh Nghị trước mặt đám đông công nhận thân phận bạn gái của Lâm Y hắn cũng có đọc, lúc đó hắn đã biết Lâm Y không thể thuộc về mình vì vậy hắn đặt hết tâm lực vào chuyện phát triển sự nghiệp ở nước ngoài, muốn dùng công việc để quên đi nỗi nhớ trong lòng ...

Nhưng hắn không thể không chế được tay cô lo lắng, sợ cô ở nhà họ Lãnh chịu ủy khuất ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Nhiệt Tình Sau Chiến Tranh Lạnh (3)

'Nhất Phàm, em ...' Lời Lâm Y còn chưa nói hết thì Lãnh Nghị đã cúi xuống, gò má dán trên điện thoại của Lâm Y, lớn tiếng vừa cười vừa nói: 'Nhất Phàm, tôi với Y Y đang chuẩn bị đi ra ngoài, ừm, cậu có hứng thú đi cùng chúng tôi không?'

Đầu bên kia một trận trầm mặc, Lâm Y hơi nghiêng đầu nhìn Lãnh Nghị bằng ánh mắt khác thường, Lãnh Nghị thì lại chẳng sao cả cười cười, chợt đầu bên kia vang lên tiếng của Lăng Nhất Phàm, giọng có chút lạnh: 'Lâm Y, để Lãnh Nghị nghe điện thoại!'

'Ồ, được!' Hơi sững sốt rồi Lâm Y nhìn Lãnh Nghị, đẩy điện thoại qua cho hắn, 'Lăng Nhất Phàm muốn nói chuyện với anh!'

Môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên, một tay đón lấy điện thoại, tay kia vẫn ôm lấy Lâm Y, giọng hồ hững: 'Nhất Phàm, chào cậu, tôi là Lãnh Nghị!'

Đầu bên kia lại trầm mặc một hồi rồi giọng lạnh lùng của Lăng Nhất Phàm mới vang lên: 'Lãnh thiếu, tôi không biết giữa hai người xả ra chuyện gì nhưng hôm qua tôi thấy sắc mặt Lâm Y không được tốt lắm ... nếu như anh đã chọn cô ấy thì hãy đối xử tốt một chút; nếu như anh không thể đối xử tốt với cô ấy, tôi sẽ dẫn cô ấy đi!'

Nụ cười nơi khóe môi Lãnh Nghị chợt đông lại, đáy mắt phút chốc dâng đầy mây đen, hai người đàn ông nhất thời đều trầm mặc, không khí khẩn trương và gượng gạo như truyền cả qua điện thoại, vậy phủ lấy hai người ...

Lát sau giọng lạnh như băng của Lãnh Nghị mới vang lên: 'Lăng thiếu, cậu nhớ kỹ, Y Y là người của tôi, không liên quan gì đến cậu! Đây là sự thật vĩnh viễn cũng không thể thay đổi. Tôi cảnh cáo cậu, đừng nên có ý tưởng gì với cô ấy, bằng không đừng trách tôi không nể tình bạn học!'

Lăng Nhất Phàm cười lạnh, giọng cũng lạnh: 'Lãnh thiếu, chỉ cần một ngày cô ấy không gả cho anh thì liền có liên quan đến tôi, chỉ cần cô ấy muốn tôi lập tức có thể dẫn cô ấy đi!'

Uy hiếp! Mày Lãnh Nghị sít sao nhưu lại, đáy mắt tràn đầy mây đen, khóe môi thật lâu mới bật ra hai chữ: 'Mơ tưởng!' rồi hắn hung hăng ngắt điện thoại.

Nghe giọng nói đầy mùi thuốc súng của Lãnh Nghị, Lâm Y đã đại khái đoán được chuyện gì, cô vẫn ngồi yên trong lòng hắn, nghiêng đầu nhìn gương mặt tối sầm của hắn, trầm mặc không nói ...

'Y Y, ngày hôm qua em đi gặp Lăng Nhất Phàm sao?' Một lúc lâu sau giọng nhàn nhạt mang theo chút ghen tức của Lãnh Nghị mới vang lên.

'Em ... lúc đi dạo ở công viên vô tình gặp được ... sau đó lúc rời khỏi công viên thì mỗi người đi một ngã ... sau đó em đi cùng Tiểu Mạn và mấy bạn học đại học ...' Lâm Y nhỏ giọng phân trần.

'Ừ!' Thấy Lâm Y đang nhìn mình, mắt Lãnh Nghị cũng dần trở nên nhu hòa, hắn tin tưởng cô!

Lát sau Lãnh Nghị khẽ mỉm cười, nhu hòa nói: 'Đừng nói chuyện này nữa ... Y Y, chúng ta đi đến căn nhà nhỏ trong rừng ở thôn nghỉ mát lần trước, được không?'

'Ân, được!' Lâm Y nhu thuận trả lời. Lãnh Nghị lại cười, kéo tay cô đứng lên ...

Lúc đến căn nhà nhỏ trong rừng, căn nhà sớm đã có người đến dọn dẹp sạch sẽ, lần này đến cảm giác hoàn toàn không giống như lần trước, lần trước là cảm giác tình ý muốn bày tỏ lại thôi, ảm áp nhưng then thừng, lần này là yêu đương cuồng nhiệt, ngọt ngào như keo với sơn, đúng như lời Lãnh Nghị nói, dùng ngọt ngào bù đắp lại những ngày chiến tranh lạnh kia...

Hai người mười ngón giao triền, cùng bước chậm trong con đường mòn trong rừng, len lỏi qua những bóng cây xanh um, cùng ngồi tựa bên nhau bên bờ hồ câu cá, ở thềm cỏ xanh mượt ôm nhau chop mắt một chút, cùng nhau hái quả, tiếng cười tràn ngập cả một góc rừng ...

Buổi tối hai người chen chúc nhau trên băng ghế ngoài ban công chơi trò chơi, cùng ngửa cổ đếm sao, tay Lãnh Nghị khoác lên vai cô gái, gương mặt nhỏ nhắn của cô gái ngả trên bờ vai rộng rãi của hắn, đôi mắt long lanh như hai vì sao sáng, nhất thời quên đi hết phiền não, nếu như có thể, cô chỉ mong cứ mãi được ở bên cạnh hắn thế này cho đến lúc già ...

Lãnh Nghị hơi nghiêng đầu nhìn cô gái đang ngả đầu trên vai mình, dưới ánh trăng mờ tỏ, gương mặt nhỏ kia điểm tỉnh ngọt ngào, hàng mi dài cong cong đôi mắt sáng long lanh, tươi mát thanh thuần như một vị tiên tử xuống trần trộm tình yêu, chiếc cổ áo rộng rãi để lộ một mảnh da thịt trắng như tuyết, đường cong như ẩn như hiện mang theo một loại dụ hoặc không nói nên lời ...

Tim chợt đập mạnh lên, ngón tay thon dài của Lãnh Nghị không an phận thăm dò vào sâu trong cổ áo, cô gái ngượng ngập vội đẩy ra nhưng lại không cứng rắn ngăn cản.

Vòng qua thân thể, trượt đến sau lưng, "tách" một tiếng, khóa của chiếc áo ngực bị cởi ra, không bị vật gì ngăn cản nữa, ngón tay người đàn ông tùy ý làm cản, trượt đến đỉnh núi, dùng sức vôn về ...

'Ân ...' Cô gái rút cuộc nhìn không được than nhẹ một tiếng, thân thể cũng không tự chủ được run lên, khoe môi người đàn ông lộ ra một ý cười tà tử, một bàn tay kia thành thực cởi dây đai lưng của cô gái, chiếc áo ngủ bằng ren dưới ngón tay người đàn ông nhẹ nhàng trượt xuống, thân thể trắng nõn như ngọc của cô gái trần trụi lộ ra dưới ánh trăng mờ mờ như nhuộm lên một vàng hào quang ...

Người đàn ông nhanh chóng áp cô gái dưới thân, chiếc ghế làm bằng trúc phát ra những tiếng răng rắc khiến cô gái hoảng hốt mang theo chút thờ hồn hên kêu lên: 'Nghị ... đi vào trong phòng ...'

'Ồ đây tốt ... giữa thiên nhiên ...' Lời người đàn ông còn chưa nói hết thân thể đã trầm xuống, đổi lại là tiếng ngâm nga cổ nhện của cô gái.

Những tiếng động có tiết tấu từ chiếc ghế trúc khua động bầu trời đêm yên tĩnh, cô gái cũng dần thả lỏng thân thể, tay vòng qua cổ người đàn ông, đôi mắt mê ly nhìn về phía bầu trời xa xa, những vì sao đang nhấp nháy trên nền trời đen, bốn bên là tiếng ni non của côn trùng ...

Đêm đã về khuya, nhiệt độ giảm xuống rất nhanh, người đàn ông rút cuộc cũng chịu ôm cô gái trở về phòng ... trên chiếc giường lớn trong phòng, hai thân thể càng tùy ý triền miên ...

Kế hoạch vốn là trở về vào sáng hôm sau cứ thế mà triệt để phá sản ... Lúc Lãnh Nghị thức dậy, nhìn thấy Lâm Y còn đang ngủ say sưa bên cạnh mình, cũng không nỡ đánh thức cô dậy, hắn hơi nhóm người lạnh lẽo nhìn gương mặt điểm tỉnh của cô trong giấc ngủ.

Mãi đến gần trưa Lâm Y rút cuộc mới hơi động dậy thân mình sau đó thoải mái vươn vai, muốn trở mình, đúng lúc đó lại bị Lãnh Nghị kéo trở lại ... Gì? Mất Lâm Y lúc này mới mở ra, lập tức bắt gặp ánh mắt tràn đầy ý cười của Lãnh Nghị ...

Mặt cô gái phớt đỏ bừng, thấy vậy người đàn ông cười có chút đắc ý, trêu cô gái: 'Ủm, tới giờ còn mắc cỡ sao?'

Mặt cô gái càng đỏ bừng, cô huych người đàn ông: 'Nào có ai da mặt dày như anh!'

'Da anh không đủ dày, em sẽ thấy thoải mái sao?' Người đàn ông cúi đầu, giọng đầy dụ hoặc bên tai cô gái ...

Hai người lúi kúi nhau rời giường, rửa mặt, ăn cơm, lại nghỉ ngơi một hồi mới khởi hành trở về thành phố H, lúc đó đã là đầu giờ chiều. Trong khoang xe, cô gái lẳng lặng tựa đầu vào vai người đàn ông, để cảm giác ngọt ngào lặng lẽ lan tỏa giữa hai người.

Điện thoại chợt reo lên, Lâm Y cầm lên xem, là Trương Tiểu Mạn gọi, chắc là hôm nay không thấy cô đi làm, nên Tiểu Mạn gọi đến hỏi thăm. Nghĩ như vậy, Lâm Y mỉm cười đón nghe: 'Lâm Y, sao hôm nay lại không đi làm?' Quả nhiên, điện thoại vừa thông thì đã truyền đến giọng nói sốt ruột của Trương Tiểu Mạn.

'Ừ, giờ mình đang trên đường từ khu nghỉ mát trở về, ngay mai lại đi làm!' Lâm Y không nhìn được mỉm cười, mỗi lần cô đột nhiên biến mất, Trương Tiểu Mạn đều là người lo lắng nhất.

'Trên đường từ khu nghỉ mát trở về? Bạn với ai cùng nhau?' Trương Tiểu Mạn đang ngồi trong văn phòng, trước mặt là một xấp báo, A Lan, Văn Di cùng mấy cô gái khác đang vây quanh cô, ngay cả người suốt ngày tỏ vẻ lạnh nhạt là tổ trưởng Hà cũng đang đứng sau lưng Tiểu Mạn, ai nấy đều im lặng nghe cô nói điện thoại.

'Cùng Lãnh Nghị mà ... có chuyện gì sao?' Lâm Y về mặt nghi hoặc hỏi, cô còn có thể ở cùng ai chứ?! Tiểu Mạn này, hôm nay sao thế nhỉ?

Ở đầu bên kia Trương Tiểu Mạn thăm thò phào một hơi, cô rất đắc ý ấn phím mở loa ngoài của điện thoại để mọi người chung quanh đều nghe rất rõ ràng, 'Ồ, là bạn với Lãnh tổng cùng đi nghỉ sao? Có thể để Lãnh tổng nói vài câu được không?'

'Phải đó, ngoại trừ anh ấy thì còn ai chứ?' Lâm Y nhìn không được mỉm cười, 'Bạn muốn nói chuyện với anh ấy sao? Được, chờ chút!' Lâm Y ngẩng đầu nhìn Lãnh Nghị, ấn điện thoại lên tai hắn, 'Nghị, Tiểu Mạn nói muốn anh nói vài lời...'

Lãnh Nghị vẫn đang thoải mái tựa đầu vào lưng ghế, hắn không hào hứng mấy với câu chuyện của các cô gái, mãi đến khi Lâm Y ấn điện thoại vào tai hắn mới hơi nhóm dậy, hờ hững nói: 'Cô bảo tôi nói cái gì?'

Những lời đối thoại này truyền một cách rõ ràng khắp phòng làm việc, nghe đến giọng của Lãnh Nghị, Tiểu Mạn vội kêu: 'Lãnh tổng, không cần nói không cần nói, chúng tôi chỉ đùa thôi!' Vừa nói vừa "cạch" một tiếng ngắt điện thoại ...

'Ân, không có gì!' Nghe tiếng điện thoại đột ngột bị ngắt, Lãnh Nghị mỉm cười, mấy cô gái này thật là...!! Lâm Y thì nghi hoặc lấy điện thoại về, nói như trách: 'Đều tại anh cả! Lúc nào mặt cũng lạnh như băng, ai mà không sợ anh chứ!'

'A ...' Lãnh Nghị tỏ vẻ vô tội, 'Vừa nãy anh cũng không có lạnh lùng chút nào mà ...'

Bên này trong phòng làm việc, Tiểu Mạn rất đặc ý quét mắt một vòng xung quanh, giọng ngạo mạn: 'Nghe rõ rồi chứ? Tôi không có gạt mọi người chứ? Lâm Y hiện giờ đang ở bên cạnh Lãnh tổng, bọn họ đi nghỉ mát, giờ đang trở về cho nên không có đi làm!' Rồi tay cô chỉ về xấp báo trên bàn, 'Những thứ này viết linh tinh mà mọi người cũng tin sao? Tất cả đều là tin vịt!'

'Nhưng hình chụp trên báo ...' A Lan nghi hoặc với tay lấy tờ báo.

'Nói không chừng là Lãnh tổng bảo Lâm Y đi xem áo cưới thì sao ... ừm, ừm, dù sao Lâm Y với Lãnh tổng cũng không có gì, sự thật đã chứng minh!' Tiểu Mạn vẫn dương dương đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Bức Ảnh Đáng Ngờ (1)

Lúc này trong biệt thự của Lãnh Nghị mây đen vây kín ...

Tương Mân, Lý Uyển, Vương Khiết, Từ Giai, bốn phụ nữ ngồi vây quanh sofa, thần thái khác thường, trên bàn trà là mấy tờ báo, tiêu đề in đậm của tờ báo đập thẳng vào mắt: "Lộ diện tình mới của thiếu gia đa tình nhà họ Trương", "Nữ chính đóng quảng cáo của Trương thị bị đổ" ... Dưới tiêu đề là một số ảnh chụp, rõ ràng là chụp từ phía xa nhưng vẫn có thể thấy được, Trương Huy và Lâm Y thân thiết ngồi cạnh nhau trên bàn đu dây, nghiêm nhiên là một đôi yêu nhau, trước mặt hai người là một góc áo cưới, ngón tay Lâm Y đang lướt trên lớp voan của chiếc áo cưới đó ...

Nội dung của bài báo càng rõ nét, công tử ăn chơi Trương Huy, ngày hôm qua bị bắt gặp trong công viên cùng với tình mới, hai người cực kỳ thân mật cùng ngồi trên bàn đu dây, nghi ngờ là Trương thị muốn đòi nữ chính đóng quảng cáo của xí nghiệp mình ... càng khiến người ta không cần đoán chính là theo nguồn tin đáng tin cậy, tình mới của Trương thiếu chính là bạn gái chính thứ của thiếu chủ LS quốc tế, người mà một tháng trước mới công bố với công chúng

Tin tức như vậy đối với nhà họ Lãnh mà nói quả thực là si nhục ... báo viết như vậy có khác gì nói bạn gái của thiếu chủ LS quốc tế bắt cả hai tay, khiến nhà họ Lãnh mất hết thể diện, hơn nữa đối tượng bắt cả hai tay lại là Trương Huy, người nổi danh là công tử ăn chơi, điều này càng khiến họ không có cách nào chấp nhận!

'Uyển, một cô gái mất đi cơ hội làm cô dâu, đau lòng, mất mát cũng là bình thường thôi, có lẽ là cô ấy tin nhầm lời đường mật của Trương Huy, nhất thời mê muội, ân, không phải bạn nói cô ấy đã uống rượu rồi mới về sao ... haizz, bạn đừng tức giận nữa!' Vương Khiết nói như an ủi.

Sắc mặt Lý Uyển tối sầm, vừa nghĩ đến chuyện hôm đó Lâm Y mặt đỏ bừng vì rượu trở về thì ra là cùng công tử ăn chơi Trương Huy cùng nhau là con tức của bà không cách nào tiêu tan được: 'Cô ta vốn không xứng với Nghị nhi nhà chúng ta! Cũng không có tư cách tiếp tục ở lại nhà họ Lãnh! Cứ tiếp tục thế này, mặt mũi của nhà họ Lãnh rồi sẽ bị cô ta bôi nhọ hết ... Uống công Nghị nhi đối xử với cô ta tốt như vậy ...'

'Haizz, chuyện của Trương Huy kia mình cũng có nghe nói ít nhiều ...hắn sao có thể bì với Nghị nhi được chứ? Đúng là cách biệt một trời một vực mà! Lâm Y này thực cũng quá hồ đồ rồi, vì một cái danh phận mà lại như thế ...' Vương Khiết tỏ vẻ tiếc thay cho Lý Uyển.

'Nếu như anh Nghị thích con, con cũng không để ý đến danh phận gì, không có danh phận con cũng tình nguyện đi theo anh ấy!' Từ Giai ở bên cạnh bồi thêm, giọng điệu rõ ràng là mừng rỡ khi thấy người gặp họa ...

'Được rồi, đừng nói nữa, đợi haid đưa nó trở về rồi hẵng hỏi cho rõ!' Tương Mân chau mày.

'Mẹ!' Lý Uyển nhìn về phía bà, 'Chuyện này nhất định không thể tùy tiện cho qua ... phải răn đe cô ta một trận, nếu còn không được, cứ để cô ta rời khỏi nhà họ Lãnh thôi! Bằng không sau này thật sự không biết còn bôi nhọ nhà chúng ta đến đâu nữa!'

'Răn đe thì đương nhiên phải làm rồi, nhưng phải làm cho rõ tình huống trước đã!' Giọng Tương Mân đầy uy nghiêm.

Khi chiếc Rolls-Royce dừng trước cửa biệt thự, Lãnh Nghị dắt tay Lâm Y nhanh chóng xuống xe ...

Quản gia vội chạy vào trong phòng khách báo lại: 'Thiếu gia và Lâm tiểu thư đã trở lại ...' Nghe vậy mọi người đều im lặng hướng mắt về phía cửa.

Lãnh Nghị và Lâm Y vẫn như cũ mười ngón tay đan nhau đi vào trong phòng khách, trên mặt hai người vẫn là nụ cười rạng rỡ nhưng khi họ nhìn thấy ánh mắt khác thường của những người trong phòng khách cùng bầu không khí nặng nề, nụ cười trên mặt chợt cứng lại, bước chân cũng dừng lại. Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần sải những bước dài kéo tay Lâm Y đi về phía sofa, vừa đi vừa lên tiếng: 'Bà nội, mẹ, dì Vương ...'

Mọi người chỉ khẽ gật đầu lại không nói tiếng nào, bầu không khí thật nặng nề! Lãnh Nghị bình tĩnh kéo tay Lâm Y ngồi xuống sofa, ánh mắt sắc bén quét một vòng, nhận nhặt hỏi: 'Xảy ra chuyện gì?'

'Nghị nhi, con tự xem mấy tờ báo hôm nay đi!' Lý Uyên là người đầu tiên lên tiếng, giọng lạnh như băng.

Mất Lãnh Nghị và Lâm Y gần như đồng thời lướt qua mấy tờ báo, đáy mắt Lâm Y thoáng xao động, Lãnh Nghị cầm lấy tờ báo, lẳng lặng xe, Lâm Y cũng ngồi sát vào cùng xem ...

Tiêu đề, ảnh chụp ... mắt Lâm Y phút chốc trừng lớn, kinh ngạc nhìn kỹ, cô thế nào cũng không ngờ được hôm trước chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt một lần vậy mà lại bị suy đoán thành những chuyện nghiêm trọng như vậy, lại còn lên cả mấy tờ báo lớn của thành phố H! Cô thậm chí cho đến bây giờ mới biết, người thanh niên cứ luôn mồm gọi cô là "thiên sứ" tên là Trương Huy! Lòng người, sao lại hiểm ác đến như vậy?

Mất Lãnh Nghị chỉ lóe lên một lần, biểu tình thâm trầm đoán không ra được đang suy nghĩ gì, hần im lặng nhìn tấm ảnh chụp, trong ảnh tay Lâm Y đang vuốt ve làn áo, tuy biểu tình trên mặt cô gái nhìn không rõ ràng nhưng Lãnh Nghị chừng như có thể hình dung ra được cái cảm giác khao khát và hâm mộ đó ... lòng bất đầu ần ần đau ...

'Tuy cô không gả vào nhà họ Lãnh nhưng Nghị nhi đã tuyên bố cô là bạn gái chính thức của nó, vì vậy tất cả những chuyện cô làm đều có ảnh hưởng đến danh dự của nhà họ Lãnh ... Sao cô có thể làm ra những chuyện bôi nhọ thanh danh nhà chúng tôi như thế?' Lý Uyên nhìn Lâm Y, vẻ mặt lạnh lùng, đến đây chỉ mới mấy ngày nhưng quả thực bà không có điểm nào vừa lòng với người bạn gái mà con trai mình chọn!

'Y Y, con giải thích đi!' Trương Mân cũng có chút không vui, bà nhìn Lâm Y, ngoài trừ Lãnh Nghị, ánh mắt của những người còn lại đều ghim trên người Lâm Y.

Lâm Y cắn môi, nhẹ giọng nói: 'Là thế này, cháu với người họ Trương này chỉ là tình cờ gặp mặt, anh ta muốn mời cháu làm nữ chính trong quảng cáo của anh ta, cháu ...'

'Ngẫu nhiên gặp mặt? Mời đóng quảng cáo? Vậy có cần thiết phải thân mật cùng ngồi trên bàn đu dây không? Cô có bao giờ nghĩ cho Nghị nhi không?' Lý Uyên ngắt lời Lâm Y, giọng thật nghiêm khắc, 'Hơn nữa, nhà họ Lãnh chúng tôi quyết không cho phép phụ nữ đi chụp quảng cáo gì đó! Đó là nghiêm cấm!'

'Cháu ...' Lâm Y nhú mày, rốt cuộc vẫn nhẹ giọng nói: '... xin lỗi ...'

'Còn nữa, hôm đó cô ra ngoài uống nhiều rượu như vậy, có phải là cùng tên công tử ăn chơi đó hay không?' Lý Uyên hỏi riết không tha, giọng như là đang thẩm vấn.

'Không phải đâu dì, là cháu cùng những bạn học đi chơi ...' Lâm Y vội phân trần ...'

'Bà nội, mẹ ...' Lãnh Nghị đặt mấy tờ báo trở lại bàn trà, cướp lời Lâm Y, giọng thật bình thản: 'Chuyện này con cũng biết, là con đề cho Y Y đi gặp Trương Huy bàn chuyện quảng cáo! Những bài báo này chỉ viết lung tung thôi!'

Hàng mi dày của Lâm Y chớp lên dữ dội, cô nhìn xoáy vào Lãnh Nghị, sừng mặt với những đường cong như đao khắc, mũi cô gái có chút ê ẩm, cô không ngờ vào lúc này Lãnh Nghị ngược lại không trách cô mà còn bao che cho cô, nên biết thường ngày người đàn ông này cao ngạo biết mấy!

Trong phòng khách phút chốc im bật, tất cả ánh mắt đều quay sang Lãnh Nghị, bao gồm cả quản gia đang đứng đó và những người hầu sau lưng ông, ai nấy đều nhìn ra, thiếu gia là đang bao che cho Lâm Y! Bởi vì hôm trước, thiếu gia và Lâm Y còn đang trong chiến tranh lạnh ...

'Nghị nhi! Đáy mắt Vương Khiết thoáng qua vẻ u ám nhưng miệng vẫn mỉm cười, '... thật không ngờ con lại coi mở như vậy, đồng ý cho Lâm tiểu thư đi chụp ảnh quảng cáo của người khác!' Bà đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ "nhà người khác".

'Phải đó, Y Y thích chụp quảng cáo áo cưới, vậy cứ để cho cô ấy chụp thôi!' Giọng nói của Lãnh Nghị vẫn thật điềm tĩnh.

'Nghị nhi!' Lý Uyên chau mày, 'Con không thể dung túng cô ta như vậy!'

'Anh Nghị, chuyện này anh có lẽ là không biết, càng không thể nào là anh cho phép được!' Nãy giờ vẫn ngồi bên cạnh không dám lên tiếng, Từ Giai rốt cuộc không nhịn được nữa, kêu lên.

Lãnh Nghị quét mắt về phía cô, ánh mắt dần tối lại, khóe môi lộ ra một nụ cười lạnh; 'Chuyện này anh có thể không biết, vậy chẳng lẽ em biết?' Câu nói này rõ ràng là mang một hàm ý khác!

Phòng khách lại rơi vào im lặng, ai nấy đều đã nghe hiểu ý của Lãnh Nghị, ánh mắt vốn đang nhìn về phía Lãnh Nghị rất nhanh đã chuyển sang Từ Giai, mặt cô thoáng đỏ lên, Lãnh Nghị vẫn tiếp tục nhìn cô như dò xét, ánh mắt đó thật có sức uy hiếp khiến Từ Giai hoảng hốt lên tiếng phân trần: 'Em làm sao biết được chứ!'

'Nghị nhi, con hiểu lầm Từ Giai rồi ...' Vương Khiết ngồi bên cạnh liền lên tiếng nói giúp con gái, bà mỉm cười, một lời hóa giải nguy cơ, 'Con cũng biết Từ Giai nó vẫn luôn thích con nên mới sốt ruột như vậy ... Con đừng để ý ...' Ý của bà rất rõ ràng, Từ Giai chỉ là bởi vì thích Lãnh Nghị cho nên mới sốt ruột đến nỗi nói lỡ lời! Thích một người không phải tội, đúng không?"

Lãnh Nghị lúc này mới cười nhạt một tiếng, lại nhìn sang Trương Mân và Lý Uyển: 'Bọn con mệt rồi, bà nội, mẹ, con lên lầu nghỉ ngơi trước!' Hắn vừa nói vừa nắm tay Lâm Y đứng lên ...

'Nghị nhi, đợi đã!' Lần này là Trương Mân lên tiếng, Lãnh Nghị nghe vậy liền xoay lại nhìn Trương Mân, đợi bà nói tiếp.

Ánh mắt thâm thúy của Trương Mân rơi trên mặt Lãnh Nghị rồi chuyển đến Lâm Y, giọng uy nghiêm của một bậc gia trưởng: 'Chuyện này bất kể là Nghị nhi có đồng ý thật hay không, nhưng có một điều, hôm nay ta ở đây muốn nói rõ với mọi người chính là, sau này, quảng cáo những loại này, thân làm phụ nữ nhà họ Lãnh là không thể chụp ... đó là chuyện trong vòng giải trí! Không thể tiến vào cửa nhà họ Lãnh chúng ta được!'

'Cháu biết rồi, bà nội!' Lâm Y nhỏ nhẹ đáp lời, thực ra cô vốn chưa từng nghĩ chụp chiếu quảng cáo gì cả, nhưng lúc này cô không muốn giải thích nhiều, có nói thêm nữa cũng vô ích thôi!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Bức Ảnh Đáng Ngờ (2)

'Còn có ...' Lý Uyển ở bên cạnh tiếp lời, mắt vẫn nhìn Lâm Y không rời: 'Cá nhân ta cảm thấy cô cũng không muốn tiếp tục đến công ty của Nghị nhi đi làm, cả ngày cứ ngồi ở văn phòng của Nghị nhi, thậm chí còn ngồi lên cả ghế tổng giám đốc của Nghị nhi, đối với Nghị nhi ảnh hưởng không tốt ...'

Lâm Y cắn môi, không lên tiếng, lần đó ngồi lên ghế của Lãnh Nghị để Từ Giai bắt gặp, không ngờ lại để lại hậu quả khôn lường như vậy ...

Thấy Lâm Y không lên tiếng, giọng lạnh lùng của Lý Uyển lại tiếp tục vọng đến: 'Sau này công việc của cô chính là chăm sóc cho Lãnh Nghị, sinh cho nhà họ Lãnh một đứa cháu ...'

'Mẹ, Lâm Y ở công ty làm việc là ý của con, không phải cô ấy muốn ... liên quan đến chuyện công việc, con thấy vẫn nên để Y Y tự quyết định ...' Lãnh Nghị ngắt lời mẹ mình ...

'Nghị nhi, mẹ đang nói chuyện với Lâm Y, con đừng xen vào!' Lại một lần nữa Lãnh Nghị bao che cho Lâm Y khiến Lý Uyển tức giận vô cùng, bà lớn tiếng ngắt lời con trai.

'Mẹ ...' Lãnh Nghị cũng cau mày, còn đang muốn nói gì thì Lâm Y ở bên cạnh đã kéo tay hắn, ngăn hắn đừng nói tiếp nữa. Lãnh Nghị quay đầu nhìn cô, rốt cuộc nhận xuống.

Lâm Y nhìn Lý Uyển, giọng thật rõ ràng: 'Dì, xin đi yên tâm, sau này cháu sẽ không đến công ty làm việc là được ... Con sẽ ở trong nhà, chăm sóc tốt cho Lãnh Nghị, sinh một đứa bé cho Lãnh Nghị ... con, cũng sẽ không vì chuyện danh phận gì đó mà làm khó anh ấy nữa!'

'Y Y ...' Lãnh Nghị quay đầu nhìn Lâm Y, đáy mắt nồng đượm tình yêu lẫn cảm động, còn có một loại cảm xúc phức tạp không thể gọi tên cứ trào dâng trong lòng, bàn tay đang nắm tay cô gái càng thêm dùng sức --- Hắn biết, công việc đối với Lâm Y mà nói là rất quan trọng, hắn cũng biết, áo cưới là giấc mộng của Lâm Y, hắn càng biết, Lâm Y quyết định vì hắn sinh con mà không cần danh phận là sự thỏa hiệp lớn đến mức nào!

Trong phòng khách im lặng lại bữa vậy, ánh mắt ai nấy nhìn Lâm Y đều thật khác thường, Từ Giai thì hơi bối rối, trên mặt vẻ không vui lộ ra thật rõ ràng, những lời này rõ ràng là cô nói, sao bây giờ Lâm Y cũng nói giống hệt vậy? Vương Khiết thì nheo mắt nhìn cô gái trước mặt như dò xét.

Mắt Lý Uyển dấy sóng dữ dội, tình cảm giữa con trai và cô gái này dường như đã vượt ra ngoài dự liệu của bà, nếu như cô ta thật sự có thể thay thế cho Hạ Tịch Hòa, bà không biết mình nên vui mừng hay buồn bã ...

Trên gương mặt không giận mà nghiêm của Trương Mân lại lộ ra một nụ cười từ hòa, giọng bà cũng thật nhu hòa: 'Àn, Y Y, bà nội biết con là một đứa bé hiểu chuyện, là người xứng đáng được Nghị nhi nhà chúng ta coi trọng, hôm nay con nói như vậy là bà nội yên tâm rồi!'

'Cám ơn bà nội!' Lâm Y mỉm cười, nhẹ giọng nói.

'Ừ, hai đứa chắc cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi đi!' Trương Mân mỉm cười vẫy tay về phía hai người.

Gần như là cùng lúc đó, trong căn biệt thự của nhà họ Trương, ông Trương bà Trương đang ngồi nơi sofa phòng khách, cạnh bên là một xấp báo. Ông Trương mặt toàn mây đen, mây tin tức lằng nhằng của đứa con trai lại được đăng lên báo nữa rồi, phó thị trưởng Trương cũng đã gọi điện đến bày tỏ sự bất mãn của mình, con trai ông như vậy, tương lai con gái nhà chúng tôi làm sao bây giờ? Bà Trương ngược lại có vẻ thản nhiên, con trai tôi trước giờ vẫn là công tử ăn chơi như vậy, nhà họ Trương các người cũng không phải là không biết, là con gái của các vị nhất định muốn theo con trai của chúng tôi, có cách nào chứ?

Ngồi ở phía bên kia sofa là Trương Tiểu Vận, cô ta cũng mây đen đầy mặt, từ buổi chiều hôm nay đến giờ điện thoại của Trương Huy vẫn luôn tắt máy, cô căn bản là không tìm được hắn, cũng không biết hắn đang ở đâu, từ lúc báo phát hành đến giờ đã không thấy bóng dáng hắn đâu. Cô vốn là con gái cưng của phó thị trưởng của thành phố này, nếu theo lẽ thường, muốn lấy một anh chồng giàu có là không khó, nhưng mà chết tiệt là, cô lại chỉ thích mỗi anh chàng công tử ăn chơi Trương Huy này mà thôi, thích vẻ phóng túng của anh ta, thích sức sống mạnh mẽ của anh ta, thích những trò điên khùng của anh ta ...

Rất cuộc cũng nghe tiếng xe dừng lại trước cổng lớn biệt thự, lát sau quần gia chạy vào báo: 'Nhị thiếu gia trở về rồi!' Trên mặt ông bà Trương không có nhiều thay đổi nhưng đầy mắt Trương Tiểu Vận thì thoáng qua một tia mừng rỡ, sút nữa thì đã đứng dậy vọt chạy ra ngoài cổng nhưng chừng như nhớ ra điều gì, cô sụ mặt xuống, ngồi trở lại sofa chờ Trương Huy bước vào.

Trương Huy kia cùng đám bạn điên cuồng đua xe suốt một buổi chiều, ngay cả quần áo đua xe trên thân cũng còn chưa thay, nhàn nhả đi vào, hắn vừa liếc nhìn đã thấy ba người đang ngồi nơi sofa, ngoại trừ mẹ hắn vẫn còn vẻ bình thản thì hai người còn lại sắc mặt đều là mây đen, chỉ là hắn không sợ, chuyện này hắn đã quen lắm rồi!

Trương Huy thì vẫn vẻ mặt thản nhiên, cười có tà mị: 'Ha, còn ở đây sao? Đang đợi anh sao?' Hắn híp mắt nhìn về mặt u ám của Trương Tiểu Vận, rồi không nói thêm, đi qua người cô đến bên cạnh ba mẹ mình, ngồi xuống, còn nghịch ngợm nhìn mẹ làm một cái mặt quỷ. Quả nhiên bà Trương không nhịn được bật cười thành tiếng, sùng nịch vỗ vỗ đầu hắn: 'Lại mãi chơi phải không ... Tiểu Vận gọi điện thoại cho con bao nhiêu lần, thế nào toàn là tắt máy không vậy?'

'Lúc con đua xe thì không thích người khác gọi điện quấy rầy ...' Trương Huy thản nhiên nói.

'Trương Huy, con có xem báo chưa?' Lúc này ông Trương mới lên tiếng, giọng thật uy nghiêm, tay chỉ về phía xấp báo trên bàn trà, 'Mấy ngày trước con hứa với ta những gì? Con muốn Tiểu Vận về sau còn mặt mũi nào chứ?'

'Ồ, báo? Con không biết!' Trương Huy lúc này mới chuyển ánh mắt về phía xấp báo kia, giọng không vui: 'Ai ya, có chuyện gì lớn lao đâu chứ, có phải lại là những tin tức lằng nhằng vô vị về con không?' Hắn vừa nói vừa cầm tờ báo lên xem.

'Hắc!' Trương Huy xem một lúc rồi kinh ngạc cười, đẩy tờ báo đến trước mặt bà Trương, 'Mẹ, mẹ xem, con với thiên sứ ngồi cùng nhau nhìn cũng xứng quá đây chứ, quả thực là trời sinh một đôi nhà! Tấm ảnh này chụp thật khá!'

'Trương Huy!' Trương Tiểu Vận đứng bật dậy, tức đến giậm chân thỉnh thỉnh, tay chỉ thẳng hắn, 'Anh ... anh còn dám nói?' Thật sự là ngại cho sự có mặt của ông bà Trương, bằng không cô sớm đã chạy qua đánh một trận với Trương Huy rồi!

'Huy à, đừng như vậy!' Bà Trương lên tiếng trách yêu con trai.

'Trời ... Thì ra thiên sứ là bạn gái của thiếu chủ LS quốc tế! Chắc chắn ...' Trương Huy nhìn lại tờ báo rồi như phát hiện ra châu lục mới, 'Haha, con cướp bạn trai của hắn! Không tệ không tệ!' Trong đầu hắn lập tức hiện ra hình ảnh ngày hôm đó hắn cho Lâm Y đi nhờ xe, người đàn ông lạnh lùng cầm súng chĩa vào đầu hắn, lại bật cười, lăm lăm, 'Thì ra anh ta là thiếu chủ của LS quốc tế! Có thời gian đi gặp hắn xem sao!'

'Trương Huy!' Ông Trương mặt đầy mây đen, lạnh giọng quát, 'Con ít gây chuyện cho cha nhờ, con cho rằng thiếu chủ của LS quốc tế là ai?! Nếu như con còn không đối xử với Tiểu Vận cho tốt, ta liền thu lại quyền thừa kế của con, con đừng mơ tưởng nhận được từ ta một xu nào!'

'Được được được, con không gây phiền phức gì cho cha, sau này con sẽ sửa, ân ... hôm nay con mệt chết rồi, lên lầu trước đây. Ba, mẹ, đừng tức dậy nữa, ngủ ngon!' Trương Huy nói một mạch rồi chạy thẳng lên lầu.

'Trương Huy, anh đợi em đã!' Trương Tiểu Vận vội đuổi theo lên lầu ... Bà Trương khẽ mỉm cười còn ông Trương thì bắt đầu đi thờ dài một tiếng ...

Trong phòng của Vương Khiết ở biệt thự nhà họ Lãnh, Từ Giai tức tối nổi giận với mẹ mình: 'Mẹ, không phải mẹ nói là có cách chia rẽ họ sao? Giờ làm sao bây giờ?'

Vương Khiết chau mày trầm tư giây lát rồi mới lạnh giọng nói: 'Con đừng nóng, tin tưởng mẹ, rồi sẽ có cách thôi ... điều quan trọng trước mắt là không được để cô gái kia có thai, bằng không tất cả những nỗ lực của mẹ con ta đều lãng phí hết!'

Từ Giai đi tới đi lui trong phòng, rất cuộc mệt mỏi ngồi phịch xuống giường, nghiêng răng nói: 'Mẹ, hay là chúng ta đem bí mật kia nói cho anh Nghị đi, như vậy anh Nghị nhất định sẽ rời khỏi cô ta!'

'Giờ vẫn chưa phải lúc, đó là cách chỉ có thể dùng khi bắt buộc thôi!' Vương Khiết lại nhún mày, 'Con nên nhớ, đó là một thế cờ hiểm, nếu như để Lãnh Nghị biết được, sau cùng người thắng cũng chưa chắc là con đâu, hiểu chưa Từ Giai?'

'Nhưng mà, mẹ, chúng ta không có cách đuổi cô ta đi, lỡ như cô ta có thai thì biết làm sao? ... Mẹ cũng biết là con thích anh Nghị mà ...' Từ Giai kéo cánh tay Vương Khiết, nũng nịu.

'Được rồi được rồi! Để mẹ nghĩ xem!' Vương Khiết trầm ngâm giây lát rồi cầm lấy điện thoại, ấn phím ...

Bên này, trong phòng ngủ của Lãnh Nghị, hắn đã tắm xong, vừa mặc áo ngủ bước ra đã nhìn thấy Lâm Y ngồi ngẩn người trên giường, khóe môi hắn câu lên một nụ cười, bước nhanh về phía cô, ngồi xuống sát bên cạnh, đưa tay kéo cô gái vào lòng, ôm chặt cô, cô gái nhu thuận ngã đầu vào ngực hắn.

Lát sau giọng nhu hòa của Lãnh Nghị mới vang lên: 'Y Y, mẹ anh sẽ trở về châu Âu nhanh thôi ... những lời mà mẹ nói em nghe rồi thì thôi, chính mình muốn làm thế nào thì làm thế ấy ...'

'Em biết, Nghị, em đã nói thì sẽ giữ lời ...' Lâm Y ủ trong lòng người đàn ông, nhỏ nhẹ nói: 'Cảm ơn anh đã tin tưởng em, giúp em giải vây ...'

'Ngốc à, nói gì những lời ấy với anh! Anh không giúp em giải vây thì ai giúp em đây?' Lãnh Nghị cười nói, 'Những thứ viết trên báo làm sao có thể tin tưởng hoàn toàn chứ ...'

'Xin lỗi anh, là em hại anh khó xử ...' Lâm Y ngập ngừng nói, 'Hôm đó tâm trạng em không tốt nên mới đến công viên đi dạo, lúc ngồi xuống bàn đu dây nghĩ mệt thì lại gặp Trương Huy đó, anh ta mời em làm nữ chính trong quảng cáo sản phẩm của anh ta ... Em không đồng ý ... sau đó vừa khéo Lăng Nhất Phạm đi ngang qua giúp em giải vây ...'

'Ân, anh biết rồi!' Lãnh Nghị âu yếm đặt một nụ hôn lên mái tóc mềm mại của cô, trong đầu lại thấp thoáng hình ảnh Lâm Y đang sờ chiếc áo cưới, còn có ... ánh mắt ngưỡng mộ lẫn khao khát mà hắn không khó hình dung ra ... lòng Lãnh Nghị lại ần ần đau, tay không tự chủ được siết chặt lại ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Bức Ảnh Đáng Ngờ (3)

Sáng hôm sau lúc hai người xuống lầu, vừa bước xuống cầu thang, Lâm Y đã nhìn thấy Trương Mân, Lý Uyển còn có Vương Khiết và Từ Giai, đều đang ngồi nơi sofa, mắt cô lại chuyển đến đồng hành lý đặt ở bên cạnh ... Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, chân không tự chủ được dừng lại, nhìn bốn phụ nữ trước mặt ...

Lãnh Nghị thì vẫn không có ý định dừng bước, hắn điềm tĩnh quét mắt qua đồng hành lý sau đó nhìn về phía Lâm Y đang đứng đó, khóe môi chỉ là hơi câu lên một đường cong không dễ phát hiện sau đó tay duỗi ra, nắm lấy tay Lâm Y, kéo cô tiếp tục đi xuống, đến trước sofa mới dừng lại.

Thấy hai người đi qua, Trương Mân đứng dậy, đi đến trước mặt Lãnh Nghị, vỗ nhẹ cánh tay hắn, 'Nghị nhi, chúng ta đến đây cũng nhiều ngày rồi, trong nhà còn có chuyện, hôm nay chúng ta trở về thôi ...'

'Ân, bà nội, hôm nay con không đi tiễn mọi người được, lần sau rảnh rồi mọi người lại đến chơi!' Khóe môi Lãnh Nghị câu lên, vòng tay thân thiết ôm lấy Trương Mân.

Trương Mân lại xoay sang Lâm Y nhẹ vỗ vai cô, mỉm cười: 'Y Y, chăm sóc Nghị nhi cho tốt, nghĩ cho nó nhiều một tí, hy vọng lần sau khi ta tới có thể thấy được Nghị nhi cười nhiều hơn, đương nhiên là cũng hy vọng thấy con cười nhiều hơn ... ân, vậy thì bà nội cảm ơn con!'

'Ân, cháu biết rồi, bà nội ...' Lâm Y nhẹ giọng đáp, Trương Mân cũng thân thiết ôm lấy Lâm Y.

Bên này, Lãnh Nghị nhẹ nhàng ôm lấy Lý Uyển, trên gương mặt xinh đẹp của Lý Uyển lộ ra một nụ cười, bà buông con trai ra, xoay về phía Lâm Y nhưng không hề có ý ôm cô, chỉ là hờ hững nhìn, giọng nói thì lại có chút sắc sảo: 'Lâm Y, chỉ cần cô thật lòng đối xử tốt với Nghị nhi, suy nghĩ cho Nghị nhi, ta sẽ không phản đối ...'

Tay Lãnh Nghị khoác lên vai Lâm Y chừng như muốn trấn an cô, Lâm Y mỉm môi, thấp giọng nói: 'Con sẽ làm theo lời dì, xin dì yên tâm ...'

'Được rồi, chúng ta đi thôi ...' Giọng Trương Mân vang lên.

'Nghị nhi, dì Vương cùng Từ Giai ở lại trong nước thêm mấy ngày, đi thăm một số bạn bè ... có chuyện gì cần, con nhớ chiều cô cho hai người!' Trước khi đi, Lý Uyển còn cẩn thận dặn dò.

'Dạ được!' Lãnh Nghị nhàn nhạt nói rồi nhìn về phía Vương Khiết, mỉm cười.

'Cảm ơn cháu, mấy ngày này dì với Từ Giai phải đi ra ngoài, mấy ngày sau trở lại vẫn ghé qua đây ...' Vương Khiết cũng mỉm cười với Lãnh Nghị, chỉ có Từ Giai là hơi chu môi, đôi mắt tròn xoe nhìn Lãnh Nghị, vốn tưởng rằng lần này đến cùng với Lý Uyển và Trương Mân thì sẽ có thu hoạch, nhưng hiện giờ xem ra hoàn toàn chẳng như dự kiến, trong mắt cô tràn đầy thất vọng lẫn tức tối ...

Trong chiếc xe đợi sẵn ngoài cửa, hành lý đã được cho vào, cửa xe cũng đã mở ra, Trương Mân Lý Uyên ngồi vào xe, Vương Khiết và Từ Giai thì ngồi một chiếc xe khác, Lãnh Nghị và Lâm Y nhìn theo bóng xe xa dần rồi mắt hút ngoài cửa ...

Cánh tay Lãnh Nghị đang đặt trên vai Lâm Y siết lại, kéo cô gái vào lòng, môi nhẹ đáp lên tóc cô: 'Ân, lại khôi phục thể giới hai người rồi ... thích không?' Nói thật lòng mấy ngày vừa qua hẳn thật sự không thoải mái chút nào ...

Cô gái hơi dẩy ra khỏi sự giam cầm của người đàn ông, cười: 'Thích!', rồi cô kéo tay người đàn ông: 'Chúng ta đi ăn sáng trước!'

'Ăn sáng?' Sóng mắt người đàn ông thoáng xao động, khoe môi câu lên một nụ cười ái muội, 'Em muốn ăn sáng sao?'

'Ăn sáng thì ăn sáng ...' Mặt cô gái thoáng đỏ, 'Anh lại nghĩ đi đâu vậy?'

'Em mới là nghĩ đi đâu ấy!' Khoe môi hẳn ý cười càng sâu, ôm ngang cô gái lên đi vào trong nhà.

'Này này này, Lãnh Nghị, anh đi đâu vậy?' Trong nhà vang lên tiếng kêu thất thanh của cô gái, 'Bữa sáng phải ăn ở phòng ăn, phòng ăn ...'

'Được được được, biết rồi!' Đối với sự kháng cự kịch liệt của cô gái, Lãnh Nghị đành chịu thua chuyển hướng đi về phòng ăn ...

Trong phòng làm việc nhỏ của mình ở tầng 22 của tòa cao ốc LS quốc tế, Lâm Y đang cầm cúi dọn dẹp đồ đạc nhưng đầu óc không ngừng nghĩ quanh đủ động tác trên tay không hề dừng lại. Thật sự cứ như thế bỏ dở công việc sao? Hơn nữa, danh phận cũng không có, giờ công việc cũng không ... lại còn phải sinh con, làm một bà mẹ chưa chồng?

Nhất thời Lâm Y bắt đầu có chút hối hận đã nhận lời Lý Uyên ...

Mí mắt Lâm Y giật giật, động tác trên tay cũng dừng lại, mắt không ý thức nhìn về mớ đồ đạc trước mặt mình, trong đầu thoáng chốc một mảnh trống rỗng, nếu như đề mẹ biết điều này, bà nhất định sẽ không đồng ý ... hay là, bảo Lãnh Nghị để mình trở về trường đại học H? ... Nhưng mà, đã hứa với Lý Uyên như vậy rồi ... cứ coi như là vì Lãnh Nghị, vì tình yêu vậy ...

Nghĩ vậy nhưng nỗi phiền muộn vô tận vẫn vây phủ lấy cô ...

Dọn xong đồ đạc, bàn giao công việc cho Ngải Mỹ xong xuôi rồi Lâm Y gõ cửa phòng Lãnh Nghị, nghe tiếng gõ, Lãnh Nghị buông xấp văn kiện trên tay xuống nhìn cô gái đang lặng lẽ bước vào phòng ngồi đối diện với mình, sự thất thần trong mắt cô hẳn nhìn thấy rất rõ ràng.

'Y Y, sao vậy? Không vui sao?' Lãnh Nghị nhìn cô gái, mỉm cười, 'Nếu như em thật sự muốn tiếp tục làm việc, vậy cứ tiếp tục thôi, dù sao mẹ anh cũng không có ở đây!'

'Ồ ... thôi đi! Đã hứa với dì rồi ...' Cô gái cười, nụ cười có chút gượng gạo, ngừng một lát như suy nghĩ gì rồi cô mới tiếp tục, 'Em muốn nhân lúc rảnh rỗi này, đi học gì đó ...'

'Ân ... được đó, em muốn học cái gì?'

'Học múa tiếp, học lái xe, hoặc là học nấu nướng ...' Mắt cô gái thoáng xa xăm ...

'Học múa?' Đáy mắt Lãnh Nghị chợt lóe lên như tia chớp rồi biến mất trong chớp mắt, khoe môi ý cười càng sâu, 'Học môn này hay đấy, ân ... đương nhiên là có thể học lái xe, học nấu nướng cũng tốt lắm ... anh thu xếp giúp em ...' Lãnh Nghị vừa nói vừa nhấc điện thoại bàn lên.

'Không cần đâu ...' Lâm Y vội ngăn lại, 'Cho em một chút tự do, em tự mình biết sắp xếp ...'

'Vậy cũng được!' Chỉ cần cô vui là được, như vậy sự áy náy trong lòng mình cũng sẽ giảm đi đôi chút ...

Lâm Y bắt đầu tra tư liệu trên mạng, cuối cùng tìm thấy một lớp học múa ở cung văn hóa thanh niên của thành phố, từ thứ hai đến thứ sáu, mỗi buổi sáng có thể đến đó tập múa, lại đăng ký ở một trường dạy lái xe một giáo viên, mỗi buổi chiều cùng cô đi tập lái, thực ra Lâm Y lúc học đại học đã thi được bằng lái rồi, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội lái thực tế, sau khi tập lái xe trở về thì lại học nấu nướng, đích thân làm cho Lãnh Nghị vài món ăn ...

Đối với múa, Lâm Y vốn đã có năng khiếu sẵn, lại có căn cơ bởi vậy trong lớp dạy múa, Lâm Y rất nhanh đã nổi bật hẳn, trở thành học viên sáng giá nhất, thường được giáo viên gọi lên làm trợ thủ, phụ bà dạy những học viên khác các động tác cơ bản ...

Còn về lái xe, Lâm Y chừng như cũng có một sự nể cảm trời sinh, theo lời giáo viên dạy lái xe cho cô, Chu Bân, chỉ có một tuần cô đã có thể rất nhanh nắm được các điểm cơ bản của kỹ thuật lái xe, Chu Bân đối với cô học viên xinh đẹp này quả thực rất hài lòng ...

Ngày qua rất bận rộn nhưng cũng rất thú vị, Lâm Y cố gắng không để cho mình có thời gian suy nghĩ những chuyện phiền não kia nữa ...

Một ngày, trong lớp học múa ở cung văn hóa thanh niên, Lâm Y đang giúp các học viên khác luyện múa, vì để làm mẫu, cô thực hiện liên tục một chuỗi những động tác vũ đạo tuyệt đẹp, được các bạn đồng học vỗ tay nhiệt liệt, ngay cả giáo viên cũng tán thưởng không thôi.

'Đúng là múa rất đẹp!' Lúc tiếng vỗ tay tạm dừng, sau lưng cách học viên chợt vang lên một tràng tiếng vỗ tay, một giọng nữ mang theo chút phóng túng chợt vang lên, ai nấy đều đồng loạt xoay đầu nhìn xem người đến là ai.

Lâm Y cũng nhìn về phía vừa phát ra âm thanh, một cô gái tóc ngắn, vẻ mặt cao ngạo có chút bướng bỉnh xuất hiện trước mặt Lâm Y, là Từ Giai! Cô ta sao lại xuất hiện ở đây chứ? Lòng Lâm Y thoáng dậy lên chút bất an nhưng cô vẫn giữ điềm tĩnh, đôi mắt đen lầy nhìn cô, nhận nhậ nở nụ cười, giọng cũng hồ hững: "Từ Giai, sao lại ở đây?"

"Tôi với mẹ tôi vừa trở lại, có đi qua nhà anh Nghị, nghe nói cô thật sự đã từ chức!" Từ Giai mặt đầy ý cười nhìn Lâm Y chằm chằm, cô vốn là muốn đến xem liệu Lâm Y có thật đã từ chức hay không hay là chỉ là ngoài miệng hứa với Lý Uyển nhưng sau lưng lại làm bừa nhưng khiến cô thất vọng phát hiện ra, Lâm Y thật sự đã rời khỏi LS quốc tế.

"Àn, phải đó!" Lâm Y vẫn thản nhiên, cũng may là cô kiên trì làm đúng theo lời hứa với Lý Uyển, bằng không không biết lại dậy lên bao nhiêu sóng gió nữa đây! Vì không ảnh hưởng đến những học viên khác học múa, Lâm Y vừa nói vừa dẫn Từ Giai đi về phía một góc phòng tập.

Giọng Từ Giai vang lên sau lưng cô: "Nghe quán gia nói, giờ mỗi buổi sáng cô đều đi tập múa ... cho nên tôi đặc biệt đến đây xem thử! Ách, vừa nãy nhìn thấy cô làm một loạt động tác múa kia, thật sự nhảy rất khá!"

Lâm Y xoay người lại, điềm đạm nhìn gương mặt tươi cười của Từ Giai, không trả lời, trong lòng thầm đoán mục đích chuyến đi này của cô, nguyên có nào để cô nói những lời kia, còn có, vì lý do gì cô ta lại vui vẻ như thế?

Thấy vẻ mặt hồ hững của Lâm Y, Từ Giai lại chẳng hề để ý, cô ngẩng cao đầu, khoe môi cũng nhếch lên, giọng cao vút: "Là anh Nghị để cô đi học múa sao?"

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô mỉm cười: "Là tôi tự mình muốn học, không liên quan gì đến Nghị!"

"Cho dù là anh Nghị không có bảo cô đến học, cho dù là cô tự mình muốn học, nhưng mà ..." Từ Giai nhấn mạnh hai chữ "nhưng mà" rồi tạm dừng, nhìn chằm chằm Lâm Y như muốn gọi sự chú ý từ cô, "... khẳng định là anh ấy toàn lực ủng hộ cô đi học, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Chỉ Là Thế Thân??! (1)

Thấy Lâm Y nhìn mình bằng ánh mắt nghi hoặc, nụ cười của Từ Giai càng có vẻ đắc ý: "Anh Nghị có phải rất thích nhìn cô múa, có phải thường kêu cô múa cho anh ấy xem không ... ờ .. chính là cái động tác xoay tròn, động tác tung vẩy ấy?"

Trong đầu Lâm Y lập tức hiện ra hình ảnh đêm đó Lãnh Nghị kêu cô nhảy múa, hẳn nói hẳn thích xem cô làm động tác xoay tròn kia, cô còn nhớ, lúc đó trong mắt Lãnh Nghị tình ý thật đậm đà ...

Tìm không hiểu vì sao đập thật nhanh ... Lâm Y nhìn về mặt đắc ý của Từ Giai, gian nan nở một nụ cười gượng gạo: "Lãnh Nghị không chỉ ủng hộ tôi học múa, anh ấy cũng ủng hộ tôi học lái xe, học nấu nướng đấy thôi ... Nghị nói chỉ cần tôi thích, muốn học gì cũng được!"

Sự phản kích của Lâm Y khiến nụ cười đắc ý trên mặt Từ Giai thu liễm đôi chút, ánh mắt rất nhanh trở nên lạnh như băng. "Cô cho rằng anh Nghị thật sự yêu cô sao? Cô dựa vào cái gì để khiến anh Nghị yêu như thế? So sắc đẹp, so tài năng, còn rất nhiều người tốt hơn cô nhiều! Chẳng lẽ cô không biết điều đó sao?"

Giọng Lâm Y cũng trở nên lạnh như băng: "Tôi mặc kệ Nghị vì sao yêu tôi, dù sao, cũng là anh ấy yêu tôi, không yêu cô! Vậy là được rồi!"

"Cô đừng hiếp người quá đáng!" Từ Giai rút cuộc tức giận gào lên, khiến cho phần đông học viên đều quay lại nhìn bọn họ.

Mặt Lâm Y đỏ lên, cô thật không muốn ở trước đám đông thế này để người ta hiểu lầm cô với người khác cãi nhau, cố nén cơn tức giận trong lòng, Lâm Y thấp giọng nói: "Từ Giai, đây là phòng học múa, không phải ở nhà, tôi không muốn cãi nhau với cô, cô đi đi! Tôi còn phải tập múa!"

Lâm Y vừa nói vừa nhắc bước đi trở về với nhóm học viên kia, giọng tức tối của Từ Giai vang lên sau lưng cô: "Lâm Y, tôi cho cô biết, người anh Nghị vẫn luôn yêu là Hạ Tịch Họa, cô chẳng qua chỉ là cái bóng của Hạ Tịch Họa mà thôi!"

Bước chân chợt dừng lại, ngưng lại một giây rồi Lâm Y vụt quay người lại, ánh mắt bức người nhìn Từ Giai: "Từ Giai, tôi không muốn gặp cô nữa, cô rời khỏi đây ngay!"

Từ Giai cười lạnh một tiếng, nét mặt mang theo vẻ đắc ý: "Cô chợt dạ rồi sao? Nói cho cô biết, chị Tịch Họa từ nhỏ đã thích nhảy múa, anh Nghị thích nhất là xem chị ấy múa, nhất là cái động tác xoay tròn đó ... cô không nhìn thấy mô hình cô bé nhảy múa trong nhà sao? Mô hình đó là do anh Nghị đặc biệt mời một nghệ sĩ đỉnh cao vẽ làm cho chị Tịch Họa!"

Mô hình đó, là đặt làm riêng cho Hạ Tịch Họa? Đầu Lâm Y bắt đầu ong ong lên, sắc mặt có chút tái nhợt, lời của Từ Giai như một caai gai đâm thẳng

vào tim cô, tim cô vỡ thành từng mảnh vụn, đau đớn, rướm máu, mắt Lâm Y nhìn xoáy vào Từ Giai, không nói một lời.

Về mặt khác thường của Lâm Y khiến Từ Giai vô cùng đặc ý: 'Tôi hôm nay mới biết thì ra cô nhảy múa giỏi như vậy ... Tôi rất cuộc đã hiểu vì sao anh Nghị lại yêu cô như vậy, thì ra anh ta tìm thấy được hình bóng của Hạ Tịch Họa trên người cô ...

'Ra ngoài!' Lâm Y quát lạnh một tiếng.

Từ Giai hừ một tiếng về xem thường, ngẩng cao đầu rời khỏi phòng múa, Lâm Y thì vẫn đứng nguyên tại chỗ ngăn người một lúc sau mới hoàn hồn lại, cô lắc mạnh đầu, không thể bị cô ta ảnh hưởng, cô cảnh cáo chính mình rồi chậm chậm cất bước đi về phía nhóm học viên.

Buổi chiều trong giờ học lái xe, Lâm Y lẳng lặng ngồi sau ghế lái để xe chậm rãi chạy ra khỏi nội thành, khi đến khu ngoại ô, nhìn thấy con đường rộng rãi thông thoáng Lâm Y chợt đạp mạnh chân ga, chiếc xe lập tức chạy như bay về phía trước.

Chu Bàn đang ngồi sau ghế lái phụ vội giữ chặt tay vịn, ánh mắt kinh ngạc quay sang nhìn Lâm Y, nhưng không lên tiếng ngăn cản chỉ là nhắc nhẹ một câu: 'Phía trước có lối rẽ, phải giảm tốc ...' Cô gái này, xem ra hôm nay có tâm sự!

Trong đầu Lâm Y thoáng hiện ra cảnh tượng lần đầu tiên cô gặp Lãnh Nghị, đó là trong hội trường biểu diễn văn nghệ của trường đại học H, lúc đó cô đang làm động tác xoay tròn trên sân khấu ... còn có ... mô hình cô bé nhảy múa đi đâu cũng gặp trong căn biệt thự của Lãnh Nghị.

Lãnh Nghị, em thật sự chỉ là cái bóng của người khác sao? Anh không muốn cưới em, không phải chỉ vì lời hứa mà thực sự là bởi vì người anh yêu vẫn chỉ là Tịch Họa sao?

Xe rất nhanh đã chạy vào đường núi, ở một khúc ngoặt, nhìn thấy một chiếc xe tải chở hàng chạy ở phía đối diện, xe Lâm Y rất nhanh đã đâm thẳng về phía đó. 'Cẩn thận!' Chu Bàn hô to một câu, tay chụp lấy vô lăng, mắt Lâm Y tối sầm, cô đạp mạnh chân thắng, bánh xe rít những tiếng ghê người trên đường, chiếc xe gần như là lướt qua sát sạt bên sườn chiếc xe tải.

'Trời ạ!' Chu Bàn thở phào một hơi thật dài, đến một quãng đường vắng anh ta kêu lên: 'Ngừng xe!', xe chậm chậm dừng lại, Lâm Y nhắm chặt mắt, vô lực ngã vào thành ghế.

'Cô xuống xe đi, tôi chạy cho!' Chu Bàn kéo cửa xe bước xuống, anh ta quay đầu, đi vòng qua chỗ ghế lái, cô gái này lúc này hoàn toàn không thích hợp lái xe.

Lâm Y không nói tiếng nào chỉ kéo cửa xe bước xuống, nhìn sắc mặt cô, Chu Bàn ho nhẹ một tiếng: 'Lâm tiểu thư, cô lái xe rất khá, cảm giác về xe rất tốt nhưng quá nóng tính, lại không có kinh nghiệm ... nhưng dù sao, một cô gái làm được thế này cũng khá lắm rồi!'

Thấy cô gái vẫn không nói một lời, anh ta lại cười: 'Haizz, tôi có một đám anh em rất thích lái xe tốc độ ... ừm, có rảnh tôi dẫn cô đi gặp họ ... cái đó mới kích thích!'

'Được!' Cô gái chỉ nhàn nhạt thốt một chữ, ngón tay thon dài nhẹ day huyệt Thái Dương, 'Hôm nay tôi không muốn học nữa, đưa tôi về nhà thôi!'

Trong biệt thự của Lãnh Nghị, Lâm Y mặc áo ngủ, đẩy nhẹ cửa phòng ngủ của Lãnh Nghị, mắt cô quét qua chiếc tủ pha lê ở gần cửa sổ, do dự một chút rồi lẳng lặng bước qua.

Trong tủ, chỗ dễ thấy nhất, vừa nhìn đã thấy mô hình của cô bé trong chiếc váy trắng, Lâm Y mím chặt môi, một lúc lâu sau mới lấy nó ra, mô hình này sống động như thật, làm thật tinh xảo, gương mặt thanh thuần như ngọc của cô bé, nụ cười rạng rỡ như hoa ...

Thì ra, đây là mô hình của Tịch Họa lúc còn nhỏ!

Trái tim trong nháy mắt như bị sét đánh, đau quá ...!!! Thật lâu sau Lâm Y mới hoàn hồn lại, cô suy nghĩ một chút rồi đem đặt mô hình vào một góc sâu trong tủ, sau đó mới chậm rãi đóng tủ lại, xoay người rời khỏi gian phòng của Lãnh Nghị mà trở về phòng mình, mềm yếu ngã xuống giường, kéo chăn qua khỏi đầu, đắp kín ...

Hôm nay Lãnh Nghị không có về nhà ăn cơm, lúc hắn trở lại thì đã khuya lắm rồi, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ, thấy bên trong tối đen, mắt Lãnh Nghị theo bản năng quét về phía chiếc giường lớn, trên giường lại là trống không?! Người đàn ông ấn công tắc đèn, trong phòng chớp mắt sáng rõ, quả nhiên là không thấy bóng cô gái đâu.

Thoáng suy nghĩ rồi Lãnh Nghị lui khỏi phòng ngủ đi về phía căn phòng kế bên, nhẹ đẩy cửa ra, bên trong phòng cũng tối đen nhưng trên chiếc giường kia, rõ ràng có một bóng dáng nhỏ nhắn, cái bóng đó không hề động đậy, hình như đã ngủ rồi ... Khóe môi Lãnh Nghị cau lên một nụ cười, cô gái này, thế nào hôm nay lại muốn trở về phòng mình ngủ vậy?

Người đàn ông vừa nghĩ vừa cất bước đi vào phòng, đến bên giường, rất tự nhiên ôm lấy cô gái đi trở về phòng mình, nhưng tay người đàn ông vừa chạm vào người cô gái thì đã nghe giọng yếu ớt của cô vang lên: 'Đừng, em không muốn qua đó!'

'À, em còn chưa ngủ sao?' Khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, 'Vì sao không muốn qua đây?'

'Chỉ là không muốn thôi!' Giọng cô gái vẫn lạnh nhạt.

'Vậy cũng được, vậy anh ngủ bên này. Anh đi tắm trước rồi lại sang đây!' Người đàn ông cũng không quá để ý đến sự lạnh nhạt của cô gái, hắn đoán là

vì cô gái không có công việc, mà mình thì mấy hôm nay bận quá, không có thời gian cùng cô, hôm nay lại về khuya thế này, có lẽ là cô cảm thấy cô đơn, cảm thấy không vui... Hắn cúi xuống ấn một nụ hôn lên trán cô rồi trở lại phòng mình ...

Không lâu sau người đàn ông đã khoác lên mình áo ngủ đi đến phòng của cô gái, cũng không mở đèn mà trực tiếp lật chăn vào nằm sát bên cạnh cô gái, cũng như thường ngày, duỗi cánh tay dòi đầu cô gái gối trên khuỷu tay mình.

Cô gái vẫn im lặng, cũng không có chút phản ứng nào, giống như đã ngủ say rồi vậy. Giận thật sao? Khóe môi người đàn ông nhẹ câu lên trong bóng tối, bàn tay với những ngón thon dài bắt đầu không an phận vuốt ve làn da mượt như lụa của cô gái, khiêu khích cô gái, muốn khơi dậy sự hứng thú nơi cô ...

Cô gái kéo tay người đàn ông xuống, giọng rõ ràng là không kiên nhẫn: 'Đừng như vậy, hôm nay không có hứng thú!'

Ánh mắt người đàn ông lóe lên trong bóng tối, tốt tính mỉm cười: 'Được được được, vậy thì ngủ đi ... ă, tối mai anh nhất định sẽ trở về cùng em ăn cơm ...' Cô gái quả nhiên là không thêm để ý đến hắn, người đàn ông hơi co tay lại, đem cô gái siết càng chặt vào lòng, nhắm mắt lại ...

Sáng hôm sau lúc Lãnh Nghị rời giường, Lâm Y vẫn còn ngủ, hắn không dám đánh thức cô, chỉ nhẹ nhàng hôn lên trán cô rồi rón rén rời khỏi phòng ngủ ...

Hợp hành, báo cáo, phê duyệt văn kiện, sau khi bận xong một đồng công sự thì cũng đã gần trưa, Lãnh Nghị nhấc tay nhìn đồng hồ, thoáng suy nghĩ rồi đứng dậy, đi ra cửa.

Lãnh Nghị tự mình lái xe đến cung văn hóa thanh niên, chỉ chốc lát sau bóng dáng cao ngất của hắn đã xuất hiện nơi cửa phòng tập múa, nghĩ đến vẻ mặt hứng của cô gái tối qua nên hôm nay hắn đặc biệt chạy đến đây, muốn cho cô một sự ngạc nhiên vui vẻ, cùng cô ăn cơm trưa ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Chỉ Là Thế Thân??! (2)

Nhưng mắt hắn quét qua từng bóng người đang chăm chỉ luyện tập vũ đạo, lại không thấy bóng dáng quen thuộc kia. Y Y đâu? Chẳng lẽ không phải chỗ này sao? Là mình nhớ nhầm sao? Lãnh Nghị thoáng chau mày, không chịu bỏ cuộc, lần nữa quét mắt khắp căn phòng ...

Vẫn không thấy bóng Lâm Y đâu...

'Tiên sinh, ngài tìm ai?' Những cô gái trong phòng tập múa sớm đã nhìn thấy nơi cửa là một người đàn ông đẹp trai đến làm người ta ngỡ ngàng thì không kìm lòng được ngừng động tác, lặng lẽ bàn tán. Anh ta là ai? Anh ta tìm ai? Giáo viên hướng dẫn cũng dừng động tác, đi về phía cửa lên tiếng hỏi Lãnh Nghị.

'Xin hỏi Lâm Y tiểu thư có phải là ở đây không?' Hắn nhìn về phía giáo viên hướng dẫn đang đi gần đến mình.

'Ồ, Lâm Y à, hôm nay cô ấy xin nghỉ không đến ...' Giáo viên hướng dẫn mỉm cười nhìn cười đàn ông tuấn mỹ nhưng lạnh lùng trước mặt.

Xin nghỉ? Mày Lãnh Nghị chau càng chặt hơn, hắn gật đầu chào người giáo viên rồi xoay người rời đi ... Mở cửa xe ngồi vào, Lãnh Nghị rút điện thoại trong túi ra ấn phím, Y Y hôm nay sao vậy? Tối qua vẫn còn tức giận sao?

Trong biệt thự nhà họ Lãnh, Lâm Y đang đứng trước tủ pha lê trong phòng ngủ của Lãnh Nghị, đôi mắt đen láy nhìn mô hình cô bé trong tủ, nó đã trở lại vị trí cũ, vị trí dễ thấy nhất ... Hôm qua Lâm Y có ý đem nhét nó vào trong một góc tủ, rõ ràng có người đã đem nó lấy ra, đặt ở vị trí dễ thấy nhất. Mà người này, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là Lãnh Nghị!

Mắt cô gái rướm lệ, hốc mũi cũng có chút ê ẩm: Lãnh Nghị, anh mỗi ngày đều phải nhìn đến mô hình này sao? Thật sao? Cô ấy vĩnh viễn chiếm lấy vị trí dễ thấy nhất trong tủ, cũng chính là nói, cô ấy vĩnh viễn chiếm lấy vị trí quan trọng nhất trong lòng anh sao? Đúng không? Vậy còn em thì sao? Trong lòng anh, em được xếp ở vị trí nào?

Kéo cửa tủ ra, Lâm Y cầm mô hình trên tay, nhìn nó chăm chăm, cô thật muốn ném mạnh mô hình kia xuống đất nhưng cô vẫn cố nén, thật lâu thật lâu mới chậm rãi đặt nó vào vị trí cũ rồi xoay người rời khỏi phòng ngủ của Lãnh Nghị ...

Lâm Y ngồi gần người một mình nơi sofa, chuyện cũ chuyện mới tất cả dồn dập kéo tới. Minh thật sự chỉ là cái bóng thôi sao? Một cái bóng vì nhà họ Lãnh sinh con đẻ cái? Một cái bóng không có cơ hội được giống như những cô gái khác, có một ngày được mặc áo cưới?

Gần đây quả thật đã xảy ra quá nhiều chuyện, trước đó là đột ngột biết được mình chỉ có thể là người phụ nữ không danh không phận bên Lãnh Nghị, vì hắn sinh con đẻ cái; hiện giờ lại đột nhiên biết được, mình rất có thể chỉ là cái bóng của một cô gái khác! ... Bởi vì là cái bóng cho nên không có danh phận ...

Nếu như không có tình yêu, tất cả đều như hoa trong gương, trăng trong nước, vốn trong lòng còn có gút mắc chưa tháo gỡ được, giờ lại thêm một gút

mắc nữa, trong lòng cô bỗng dưng dậy lên một nỗi khát khao được đem những gút mắc đó phát tiết ra hết, vì vậy một ý tưởng muốn thoát lại bùng lên trong lòng ...

Nhưng trong nội tâm, cô biết rõ mình không nỡ rời khỏi hắn đến mức nào, cô yêu hắn đến thế kia mà ... Đầu cô gái đau như muốn vỡ ra, vừa định đưa tay xoa xoa huyệt thái dương đang đau nhức thì điện thoại chọt reo lên. Lâm Y cầm điện thoại lên, là Lãnh Nghị! Ngắn người nhìn cái tên đang nhấp nháy nơi màn hình, nhất thời cô không biết có nên đón nghe hay không.

Còn đang ngắn người thì tiếng chuông điện thoại đã ngừng, đáy mắt Lâm Y chọt dâng lên một nỗi thất vọng vô bờ nhưng rất nhanh, điện thoại lại reo lên lần nữa, Lâm Y chậm rãi nhấn phím nghe ...

Trong xe, Lãnh Nghị nghe tín hiệu Lâm Y nhận điện thoại, chân mày đang chau lại của hắn liền dần ra, giọng nhu hòa: 'Y Y, em đang ở đâu?'

'Em đang ở nhà!' Đầu bên kia giọng Lâm Y thật trầm, giống như vừa mới ngủ dậy.

Thì ra là ngủ nướng! Chân mày Lãnh Nghị dần ra, giọng cũng thoải mái hơn: 'Hôm nay sao em không đến phòng tập múa? Vừa nãy anh có đi qua đó nhưng không tìm thấy em!'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô hắng giọng: 'Anh đến phòng tập múa làm gì?'

'Muốn rủ em cùng đi ăn trưa với anh!' Đầu bên kia truyền đến tiếng cười nhẹ của Lãnh Nghị, 'Vốn muốn cho em một bất ngờ vui vẻ, đáng tiếc là ra về tay không, chỉ đành đợi lần sau vậy!'

'Chắc là anh muốn đi nhìn mọi người múa thôi, đúng không?' Câu hỏi của Lâm Y có chút ngoài lề, thực ra điều cô muốn hỏi là, có phải là anh muốn đi tìm bóng dáng của ai đó không?

'Hả? Anh chỉ thích xem em múa thôi ...' Đối với câu hỏi lạc đề của Lâm Y, Lãnh Nghị chỉ cười, 'Nếu như em đã ở nhà thì nghỉ ngơi cho khỏe nhé, hôm nay anh sẽ về sớm một chút cùng em! ... Giờ anh trở về công ty trước ...'

'Àn!' Cô gái thấp giọng đáp lời rồi chậm rãi buông điện thoại xuống, tình yêu đó rõ ràng là tồn tại, có phải là mình nghĩ nhiều quá rồi không?

Mơ mơ màng màng, vội vội vàng vàng, sách đọc không vào, tivi cũng không muốn xem, cái gì cũng không muốn làm, cứ thế qua hết một ngày, đến gần chiều Lâm Y mới co mình trên giường, nhắm mắt lại, từ từ chìm vào giấc ngủ ...

Cũng không biết là bao lâu, cửa phòng truyền đến một tràng tiếng gõ cửa rồi giọng má Ngô vọng vào: 'Lâm tiểu thư, hôm nay cô có muốn làm thức ăn không?'

Hơi hé mắt, Lâm Y suy nghĩ hai giây rồi nói vọng ra: 'Hôm nay tôi không làm ...'

Gần đến giờ tan tầm thì hai chiếc xe đã nối đuôi nhau chạy vào cổng rồi ngừng lại, vệ sĩ ra mở cửa, Lãnh Nghị một thân Tây trang bước xuống xe, rồi rào bước nhanh vào nhà, đi qua phòng khách thẳng tới bếp, lúc bình thường, Lâm Y thường hay ở bếp bận rộn làm thức ăn cho hắn, nghĩ đến đây trên gương mặt anh tuấn không không chế được nở một nụ cười ...

Nhưng hôm nay trong phòng bếp chỉ có má Ngô và vài người làm đang bận rộn, không hề thấy bóng dáng Lâm Y đâu. Mắt Lãnh Nghị thoáng chớp lên, bước chân dừng lại trước cửa.

'Thiếu gia, hôm nay Lâm tiểu thư không xuống làm thức ăn, tôi thấy cả ngày nay sắc mặt cô ấy không tốt lắm, giờ chắc là đang nghỉ ngơi trong phòng!' Má Ngô nhìn thấy Lãnh Nghị đứng trước cửa, biết ngay là hắn tìm ai, bà vội phân trần.

Sắc mặt không tốt lắm? Tối qua không vui, hôm nay lại không đi luyện múa, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn bắt đầu cảm thấy có chút vấn đề ... liệu có phải là bị bệnh không? Nghĩ vậy, thân hình cao lớn vội rời đi, phóng thẳng lên lầu ... Nhẹ đẩy cửa phòng ra, vừa nhìn đã thấy cô gái đang nằm co ro trên giường, chân cũng không buồn đắp.

Sao lại ngủ như thế chứ ... Lãnh Nghị có chút đau lòng, hắn rón rén đi về phía giường, khẽ khàng kéo chăn đắp cho cô gái còn mình thì ngồi xuống giường, một tay chống bên sườn cô gái, chăm chú nhìn gương mặt của cô trong giấc ngủ ...

Cô gái vẫn nhắm mắt, hàng mi dài cong cong nhìn thật đáng yêu, chỉ có điều ... sắc mặt hình như hơi tái ... Lãnh Nghị không muốn đánh thức cô, chỉ nhẹ nhàng cúi đầu đặt lên má cô một nụ hôn sau đó tựa người vào thành giường, lẳng lặng chờ cô gái thức dậy ...

Màn đêm dần buông, trong phòng cũng tối dần nhưng cô gái trên giường vẫn còn ngủ say chưa tỉnh, Lãnh Nghị rút cuộc nhìn không được cúi đầu xuống, vỗ nhẹ lên mặt cô gái, thấp giọng gọi: 'Y Y, dậy đi, dậy ăn tối ...'

Lãnh Nghị thấy hàng mi dài của cô gái nhẹ chớp lên, rốt cuộc cũng mở mắt ra nhưng không nhìn hắn, cánh môi mấp máy, yếu ớt nói: 'Em không muốn ăn, anh ăn đi!'

'Em không muốn ăn?' Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, thấy cô gái không có chút tinh thần nào, vội vàng sờ trán cô: 'Y Y, có phải em bị bệnh không? Để anh xem thử ...'

'Haizz, không có bệnh gì, chỉ là không thèm ăn ... anh đi ăn đi ...' Cô gái có chút không kiên nhẫn rũ bàn tay đang đặt trên trán mình ra, nhắm mắt lại.

Sự lạnh nhạt của cô gái từ tối qua đã bắt đầu rồi! Mắt người đàn ông nhìn cô gái chăm chăm, lát sau mới mỉm cười: 'Em không đi anh cũng không đi ... ă, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hôm nay cũng không đi luyện múa ... đó không phải là môn học em thích nhất sao?'

Mắt cô gái chậm rãi mở ra lần nữa, cô ngoảnh đầu về hướng khác, ánh mắt có chút lạnh, ngữ điệu cũng rất khác thường: "Sau này em sẽ không đi luyện múa nữa ... anh, có phải là thất vọng lắm không?"

Sóng mắt người đàn ông thoáng xao động, hần nhìn cô gái, khóe môi lại câu lên: 'Không múa thì không múa, sao anh lại phải thất vọng?'

'Cái động tác xoay người kia, em cũng sẽ không múa nữa ... anh thật sự cảm thấy không sao sao?' Cô gái hơi nhướn mày, nhìn chăm chăm người đàn ông, giọng điệu mang theo chút bức người.

Người đàn ông chừng như hiểu ra điều gì, hần nhìn thẳng vào mắt cô gái, đáy mắt sâu thẳm, cô gái không có cách nào nhìn thấu đáy mắt hần, trong phòng im lặng đến nỗi có thể nghe được tiếng hô hấp của nhau, thật lâu sau người đàn ông mới mỉm cười, giọng bình thản, 'Ừ, không múa nữa!'

Cô gái vẫn im lặng, tầm mắt vẫn nhìn về một nơi vô định, cô đang suy đoán suy nghĩ thật sự từ trong nội tâm của người đàn ông ...

Lâm Nghị nhìn cô gái như dò xét, thăm đoán xem cô gái lại nghe được lời ra tiếng vào gì nữa, yên lặng thật lâu rồi giọng người đàn ông mới vang lên, 'Y Y, chúng ta đi ăn cơm trước, có chuyện gì ăn cơm xong nói sau được không?'

'Không muốn ăn ...' Cô gái vẫn ừ rừ nói.

'Không được, nhất định phải ăn!' Người đàn ông nói thật kiên định, cánh tay đỡ sau lưng cô gái, mạnh mẽ nâng cô rời giường, cô gái giãy dụa một chút, rốt cuộc cũng không bị được với sức của người đàn ông, thân thể bị cánh tay kia đỡ lên rồi nhấc bổng lên.

Người đàn ông cúi đầu nhìn cô gái trong lòng mình, mắt cô gái vẫn luôn nhìn thẳng vào mắt hần, gương mặt tuần mỹ kia đã quá quen thuộc, ngũ quan như tạc phỗng đại trước mắt cô gái, trong đáy mắt tràn đầy sự quan tâm và tình ý, đối với những đường nét rõ ràng nhẹ phớt qua cánh môi anh đào của cô ...

Trong một chớp mắt đó, cô gái chợt thấy hốc mắt mình ẩm ướt, người đàn ông cùng mình ngày đêm âu yếm bên nhau lại không thực sự yêu mình sao? Chẳng lẽ mình thật sự chỉ là cái bóng của người hần yêu thôi sao? Cô gái có chút không dám tin, cũng không muốn tin, một tia hy vọng vẫn thoáng ăn thoáng hiện trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Chỉ Là Thể Thân??! (3)

'Y Y ...' Thấy cô gái đang nhìn mình ngẩn người, người đàn ông nhu hòa gọi, '... xuống ăn cơm trước, được không?'

Hàng mi dài của cô gái khẽ chớp lên, thật lâu sau mới nhẹ giọng "ă" một tiếng, cô giãy ra khỏi đôi tay người đàn ông, rời giường đi rửa mặt.

Trên bàn ăn, Lâm Y cầm cút ă không nói một lời, người đàn ông thì không ngừng nhìn cô: 'Y Y, mấy ngày nay học lái xe đến đâu rồi?'

'Cũng tốt ...' Cô gái nhàn nhạt nói.

'Hă, cái gì gọi là "cũng tốt" chứ? Không phải em nói người giáo viên kia tốt lắm sao?' Người đàn ông nhìn cô gái, tìm chủ đề để nói.

'Chính là cũng tốt ...' Cô gái mắt không nhướn lên một lần.

'Vậy có muốn đổi một người giáo viên khác không? Hay là, để anh làm người hướng dẫn cho em? ă, kỹ thuật lái xe của anh cũng tốt lắm ...' Người đàn ông cố gắng khơi gợi sự hứng thú nơi cô gái.

'ăh? Mỗi ngày anh đều có tài xế lái thay, kỹ thuật lái xe có thể tốt đến đâu chứ?' Cô gái lúc này mới chịu ngẩng lên nhìn người đàn ông, giọng hồ hững.

'Hử, xem thường anh vậy sao? Vậy hay là lúc nào rảnh chúng ta so tài một lần?' Khóe môi người đàn ông câu lên một nụ cười, rốt cuộc cũng khiến cô gái chú ý đôi chút, để cô nói nhiều hơn một chút rồi!

'Em làm sao bì kịp anh! Thầy hướng dẫn của em thì chưa chắc!' Cô gái lầu bàu.

'ăch, vậy lúc nào có thời gian, anh với người hướng dẫn của em so tài thử xem, có được không?' Khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, thấy cô gái

vẫn mặc kệ hấn nhưng hấn vẫn hào hứng nói, 'Àn, ăn cơm xong em chờ anh đi dạo một vòng, được không?'

Cô gái lại ngẩng đầu nhìn người đàn ông, nhìn thấy ý cười nơi đầu mày cuối mắt hấn, thoáng do dự một chút, cuối cùng lại nói: 'Không muốn đi!'

'Vậy được thôi, lúc nào em có hứng thì đừng quên chờ anh đi một vòng ...' Người đàn ông bắt đầu cười cười.

Ăn cơm xong, điện thoại của Lãnh Nghị reo lên không ngừng, hấn chỉ đành vào phòng sách bận rộn, Lâm Y thì trở về phòng mình, nhìn thấy phòng ngủ trống không, một nỗi cô đơn chợt dâng lên trong lòng. Cô lặng lẽ mở cửa dẫn ra ban công, một mình đứng nhìn xa xăm, nơi đầu mày là một nỗi ưu thương không làm sao xóa hết ...

Loại tâm tình này, cô không biết lúc nào thì mình có thể loại trừ, cô cũng không biết mình nên đi đâu về đâu ...

Không biết từ lúc nào thân hình cao ngất của Lãnh Nghị đã xuất hiện sau lưng Lâm Y, đôi cánh tay hữu lực khẽ khàng ôm lấy cô gái từ phía sau, vây cả người cô gái trong vòng tay mình, hấn cúi đầu dán mặt lên gò má cô, nhìn thấy cô chau mày liền thấp giọng hỏi: 'Y Y ... nói cho anh nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?'

'Lãnh Nghị ...' Mắt Lâm Y vẫn dõi về nơi chân trời xa xăm, cô cắn môi, rốt cuộc cũng hỏi: '... vì sao anh lại yêu em?'

'Hả ...' Trầm mặc một giây rồi người đàn ông sau lưng bật cười, 'Yêu một người còn cần lý do sao?'

'Có!' Cô gái cố chấp nói.

'Vậy còn em, vì sao yêu anh?' Người đàn ông không trả lời mà hỏi ngược lại.

Cô gái thoáng trầm mặc rồi nhẹ giọng nói, trong giọng nói đó mang theo chút buồn bã, 'Em yêu anh, chính là yêu con người anh, không phải bởi vì trên người anh có hình bóng của ai khác ... còn anh, anh yêu em, có phải là bởi vì từ trên người em có thể tìm thấy hình ảnh của người khác không?'

'Y Y!' Đáy mắt Lãnh Nghị dần trở nên u ám, quả nhiên như hấn đoán, cô gái chắc chắn là nghe được điều gì đó!

'Tịch Họa từ nhỏ đã thích nhảy múa, trong phòng anh, trong phòng sách đều có mô hình cô gái nhỏ nhảy múa, chính là anh đặt làm riêng vì Hạ Tịch Họa phải không?' Cánh tay Lãnh Nghị đang vòng qua người cô hơi cứng lại, cô gái hơi đẩy hấn ra, xoay người lại đối mặt với hấn, hỏi lại một lần nữa, 'Phải không?'

'Phải!' Lãnh Nghị nhìn thẳng vào mắt Lâm Y, rốt cuộc thốt ra, 'Là anh dựa vào trí nhớ lúc nhỏ của mình làm ra ...'

Nghe Lãnh Nghị chính miệng thừa nhận, tim Lâm Y đau như dao cắt, cô nhẹ gạt đầu, 'Anh đem mô hình đó đặt ở trong tủ, nơi dễ thấy nhất là bởi vì muốn mỗi lần anh trở về đều có thể nhìn thấy cô ấy, đúng không?'

Lãnh Nghị nhìn Lâm Y không lên tiếng, hấn nghe Lâm Y tiếp tục nói: 'Hôm qua em cố ý đem mô hình đó dời xuống góc khuất trong tủ, sáng hôm nay em thấy nó lại trở về vị trí cũ ... là anh, tối qua trở về không thấy mô hình đó, anh lại lấy nó lên đặt về chỗ cũ, đúng không?'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, vẫn không nói một lời ...

'Lãnh Nghị, mỗi ngày anh đều ở bên cạnh em nhưng mỗi ngày đều nhìn đến mô hình của Hạ Tịch Họa ... trong lòng anh vốn là xem em như Hạ Tịch Họa để yêu, phải không?' Vành mắt Lâm Y phấp phỏng, giọng nói có chút nghẹn ngào, người đàn ông mỗi ngày ngủ bên cạnh mình nhưng lại xem mình như một người khác, chuyện này bị ai biết mấy!

'Y Y, không phải vậy đâu ...' Tim Lãnh Nghị cũng ần ần đau, 'Mô hình đó chỉ là người trong trí nhớ của anh ... cùng Tịch Họa, không giống nhau!'

'Sao lại không giống nhau? Mô hình đó chính là Tịch Họa, anh nhìn mô hình đó không phải chính là đang nhìn Tịch Họa sao? Lãnh Nghị, từ lúc bắt đầu anh đã xem em như kẻ ngốc, lừa gạt xoay quanh, đến lúc này anh vẫn xem em như đồ ngốc sao?' Lâm Y cố nén giọng, tránh cho gây sự chú ý nơi những người hầu dưới lầu.

Lãnh Nghị chau mày nhìn cô gái đang có chút kích động kia, hấn mấp máy môi, do dự muốn giải thích gì đó nhưng rốt cuộc vẫn không nói được nên lời ...

'Lần đầu tiên khi anh thấy em ở hội trường của trường đại học H, là bởi vì vừa khéo em biết múa, khá phù hợp với ấn tượng về Hạ Tịch Họa trong lòng anh nên anh mới có hứng thú với em ... anh cũng đã từng kêu em múa cho anh xem ... Lãnh Nghị, anh không phải thật sự yêu em, anh chỉ muốn từ nơi em tìm thấy hình ảnh của người khác, đúng không?'

Một giọt lệ không nén được trào ra khỏi khóe mi, Lâm Y giãy khỏi cánh tay Lãnh Nghị, nhìn hấn, giọng lạnh nhạt, 'Lãnh Nghị, em có thể không cần danh phận nhưng em quyết không làm cái bóng của người khác! Em là em, em không phải là cái bóng của bất cứ ai! Anh nhớ cho kỹ!' Cô nói rồi xoay người chạy đi, để lại Lãnh Nghị một người đứng lặng nơi ban công ...

Gió đêm nhẹ thổi qua mái tóc ngắn của Lãnh Nghị, hai tay hấn chống nơi lan can, mắt dõi về phía chân trời xa thẳm, chuyện cũ như thủy triều cuộn cuộn dâng lên trong đầu ...

Hấn không thể không thừa nhận mình không có cách nào quên được hình ảnh chiếc váy trắng xoay tròn kia, hấn không thể không thừa nhận địa vị của cô

gái bé nhỏ tên Tịch Họa trong lòng mình, cũng không thể không thừa nhận, ngay từ lúc đầu bởi vì nhìn thấy Lâm Y nhảy múa mà làm hấn rung động ... Nhưng hấn cảm nhận thật rõ ràng mình thích ở bên cạnh Lâm Y như thế nào, thích cảm giác cô rúc vào lòng hấn --- trong lòng hấn, hấn đã đem Lâm Y dung hợp làm một với hình ảnh chiếc váy trắng kia --- đây cũng coi như là cái bóng sao?

Loại cảm giác này, hấn thực sự không biết giải thích với Lâm Y thế nào, có lẽ không giải thích tốt hơn, tránh cho càng tỏ càng đen ...

Một mình đứng ngẩn ngơ nơi ban công thật lâu rồi Lãnh Nghị mới xoay người bước trở vào phòng, đi qua hành lang, đến ngoài phòng ngủ của Lâm Y, hấn nhẹ đẩy cửa, bên trong không bật đèn, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt soi qua khung cửa sổ, loáng thoáng có thể thấy được Lâm Y đang ngồi ngẩn người trên giường.

Lãnh Nghị đi qua đó, ngồi xuống bên cạnh cô, hấn hơi cúi xuống nhìn vào mặt cô gái, trong bóng tối, đôi mắt long lanh nước của cô gái vẫn nhìn thấy rõ ràng trong bóng tối, gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn, Lãnh Nghị không kim lòng được như vuốt gỗ má cô: 'Y Y, anh rất rõ ràng em là Lâm Y, không phải Tịch Họa, cũng không phải là cái bóng của Tịch Họa ... Cô gái mà hiện giờ anh yêu tên là Lâm Y ...'

'Nhưng trong sâu trong lòng anh vẫn còn yêu Tịch Họa ... bằng không anh sẽ không giữ lại nhiều mô hình kia như vậy để nhìn nó mỗi ngày!' Giọng cô gái có chút buồn bã, 'Em không muốn cùng người khác chia sẻ tình yêu!'

Lãnh Nghị buông bàn tay đang đặt trên má cô gái xuống, mắt nhìn cô gái, mấp máy môi: 'Y Y, Tịch Họa đã không còn nữa, cô ấy không uy hiếp được em ... Mô hình đó chỉ đại biểu cho một đoạn ký ức của anh mà thôi ...'

'Tịch Họa không còn thì không uy hiếp được em?' Cô gái chau mày, sắc bén nhìn người đàn ông, 'Vậy nếu như hiện giờ Tịch Họa còn sống, anh định làm thế nào đây?'

'Y Y, không có nếu như!' Giọng Lãnh Nghị có chút không được tự nhiên.

'Nếu như có thì sao?' Giọng cô gái có chút run rẩy, 'Nếu như cô ấy còn sống, anh sẽ yêu cô ấy, cưới cô ấy làm vợ ... Còn em thì sao? Em biết làm thế nào? Lãnh Nghị, anh định để em làm vợ lẽ, hay là để em biến mất?'

Lãnh Nghị đưa tay day day huyệt thái dương đang phát đau, lát sau mới nói: 'Y Y, anh đã nói rồi, anh yêu em, anh sẽ không rời xa em, bất kể là xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ không bỏ mặc em không lo ...'

'Em không thèm, em chỉ muốn anh chỉ yêu một mình em! Em không muốn làm vợ lẽ, em muốn làm vợ anh!' Tâm trạng cô gái có chút không khống chế được, nghèn nghẹn rống lên.

'Y Y, em đã là vợ anh rồi, là người vợ thực sự của anh, em hiểu không?' Lãnh Nghị đưa tay ôm cô gái vào lòng, giọng an ủi.

Bàn tay đưa qua bị cô gái phũ phàng đẩy ra, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, giọng càng lúc càng mất khống chế: 'Nếu như anh yêu em, em là vợ anh, vậy anh đem những mô hình kia vứt bỏ hết đi, đừng đặt trong căn nhà này nữa ...'

'Y Y ...' Mặt Lãnh Nghị hơi tái đi, hấn mím chặt môi, giọng có chút lạnh, 'Đừng vô cớ gây sự nữa!'

'Anh không nỡ ném đi! Anh vốn là không bỏ được cô ấy ...' Cô gái dường như nổi điên.

'Y Y ... em cần phải bình tĩnh lại, đợi em bình tĩnh lại rồi anh lại nói chuyện với em sau!' Lãnh Nghị bình tĩnh ngắt lời cô gái rồi hấn đứng dậy, 'Hiện giờ cái em cần là ngủ một giấc, ngủ ngon!' Lời vừa nói hết thì hấn cũng cất bước đi về phía cửa ...

'Lãnh Nghị...' Tiếng cô gái vọng lại trong căn phòng trống, người đàn ông đã rời đi, trở về căn phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Chỉ Là Thế Thân??! (4)

Ngày hôm sau Lãnh Nghị dậy rất sớm, lúc đi ngang qua cửa phòng Lâm Y, hấn ngừng lại, suy nghĩ một chút rồi vẫn sai những bước dài đi tiếp xuống lầu.

Lâm Y ở trong phòng nghe rõ tiếng chân ngoài cửa đi đến gần, nghe được tiếng bước chân dừng lại trước cửa rồi đi xa dần ... trái tim cô gái lại vỡ thành từng mảnh nhỏ ...

Lâm Y không đi luyện múa nữa nhưng vẫn tiếp tục học lái xe, cô vẫn như hôm trước, lái xe như bay, trong sự kích thích cực độ bởi tốc độ đó, dường như cô cảm nhận được sự đau khổ trong lòng được giải phóng đôi chút ...

Chu Bản giữ chặt tay vịn xe, nhìn cô gái đang lái xe như điên kia, cười nói: 'Tối hôm nay các anh em chúng tôi có hoạt động, cô có muốn đi xem thử không? Đó mới gọi là kích thích!'

'Được!' Lâm Y không suy nghĩ gì nhận lời ngay.

Đêm xuống, trên một mảnh đất trống nơi một sườn núi ở vùng ngoại ô, bảy tám chiếc xe đua đã đậu chỉnh tề, một đám thanh niên nam nữ mặc quần áo thời thượng đang tập trung một chỗ cười nói ồn ào, lúc này trên đường núi lại xuất hiện một chiếc Lamborghini trắng, sự xuất hiện của chiếc xe khiến tiếng huyền não chợt ngừng bật, ánh mắt ai nấy đều không hẹn mà cùng nhìn về phía chiếc xe xa lạ kia.

Chiếc xe chạy đến gần bên đám đông thì dừng lại, cửa nơi ghế lái phụ mở ra trước rồi Chu Bản từ trên xe bước xuống sau đó cửa của ghế lái chính cũng mở ra, Lâm Y bước xuống, tóc dài vấy dài tung bay trong gió đêm, đẹp như một tiên nữ.

Trong sự im lặng, chợt có một giọng nói vang lên trong đám đông: 'Trời, là Chu Bản, tiểu tử này hôm nay gặp số đào hoa rồi!'

'Chào các anh em, đây là học viên theo mình học lái xe, hôm nay theo mình đến đây xem nào nhiệt!' Chu Bản nhìn đám thanh niên, lên tiếng chào hỏi.

Có người huýt vang một tiếng sáo: 'Chu Bản, cô học viên này của cậu thật sự là hàng hiếm nha ... khụ khụ ... anh có thu học phí của người ta không đó? Hay là ngược lại, tự mình nộp tiền?'

'Này này ... miệng mồm sạch sẽ một tí ...' Chu Bản tức giận nói.

Vào lúc này một tràng tiếng động cơ mã lực lớn xình xịch vọng đến càng lúc càng gần sau đó là ánh đèn pha chói mắt từ đường mòn lên núi chiếu đến, một chiếc xe đua hiệu Porsche màu xám bạc xé gió lướt đến rồi cũng ngừng lại bên cạnh đám đông.

'Trương thiếu, sao hôm nay lại đến muộn thế?' Trong đám đông lập tức có một giọng nữ nũng nịu vang lên, Trương Huy từ sau ghế lái bước ra, trên người là quần áo đua xe, thoạt nhìn có vẻ oai hùng lại hào sảng.

'Hừm, bị cô nàng kia ép buộc muốn chết ... rồi sẽ có một ngày, lão tử ta đá cô ta thôi!' Trương Huy vừa đứng vững liền tức giận nói tiếp, 'Ba cô ta không phải chỉ là một phó thị trưởng thôi sao? Vậy mà ông già không biết sao lại coi trọng đến thế!'

'Hahaha, Trương thiếu, thế cô nàng kia ép buộc cậu bằng cách nào? Có phải là bây giờ hai chân mềm nhũn, run lẩy bẩy rồi không? Tối nay liệu còn sức cùng các anh em đua một vòng không?' Có người lớn tiếng hỏi, đám đông vừa nghe xong liền phát ra một tràng cười chói tai.

'Hừm ...' Trương Huy kia cũng cười một cách phóng đãng, đang định mở miệng nói gì đó thì đột nhiên im bật, ánh mắt bị dính cứng trên người một cô gái, đáy mắt lóe lên những tia sáng dị thường, không kìm được thốt lên: 'Thiên sứ!' Sau đó nhanh chóng sai những bước dài đến trước mặt Lâm Y mới dừng lại, từ trên xuống dưới đánh giá cô một lần, 'Sao em lại ở đây?'

'Ồ, cô ấy là học viên học lái xe của tôi, tôi dẫn cô ấy đến xem thôi!' Chu Bản đứng bên cạnh giải thích rồi nhìn Trương Huy, 'Trương thiếu, hai người quen nhau sao?'

'Hừ, chúng tôi nào chỉ có quen nhau, còn cùng nhau lên báo nữa ... đúng không thiên sứ?' Trương Huy lớn tiếng cười, dí sát mặt lại gần Lâm Y, 'Thiên sứ, em để Chu Bản làm giáo viên hướng dẫn của em, không bằng để tôi dạy em ... đảm bảo huấn luyện em thành một tay đua cừ khôi luôn!'

'Ách, Trương thiếu, người ta không phải đến học đua xe, là đến học kỹ thuật lái xe thôi, được không?' Chu Bản cười nói.

'Kỹ thuật tôi cũng giỏi!' Trương Huy xua tay, vẻ kinh thường, 'Chu Bản, sau này chuyện huấn luyện cho thiên sứ cứ để cho tôi ...' Nhìn thấy Chu Bản và Lâm Y chỉ cười cười, hần lại vẩy vẩy tay, nhìn sang đám đông bên cạnh, 'Các anh em, tối nay chúng ta chơi gì đây?'

'Chúng ta vẫn là đua trên con đường núi kia, đường hẹp, cứ hai người hai người chạy, đích đến là chân núi!' Có người đề nghị.

'Cũng được. Chúng ta chia tổ đi ...' Trương Huy vẩy tay, đám người rất nhanh đã chia thành bốn tổ, sau đó Trương Huy vẩy tay về phía Lâm Y, 'Thiên sứ, ngồi xe tôi đi, hôm nay tôi để cho em biết được cái gì gọi là tốc độ!'

'Ồ, không đâu. Tôi đứng một bên xem thôi!' Lâm Y nhàn nhạt từ chối.

'Đua xe thì có gì mà coi, tự mình thử nghiệm mới biết được cảm giác!' Trương Huy không để cho cô nói thêm, tiến đến kéo tay Lâm Y lùi về phía xe của mình, 'Em còn không tin tôi sao?'

'Trương thiếu, thôi đừng, đừng dọa người ta!' Chu Bản vội bước đến định can ngăn Trương Huy lại, đám người đua xe này đều rất liều mạng, lỡ như xảy ra chuyện gì, Chu Bản hần gánh không nổi.

'Chu Bản, anh sợ gì chứ, Trương thiếu của chúng ta kỹ thuật thế nào anh còn không biết sao?' Lúc này bên cạnh Trương Huy nhào ra một thanh niên kéo tay Chu Bản không chịu buông.

Bên này Trương Huy vừa lùi vừa ép Lâm Y vào xe, vẻ mặt phóng túng, 'Thiên sứ, nếu như đã đến đây thì chơi cho tận hứng đi, cùng lắm thì đừng để cho Lãnh đại thiếu gia của cô biết là được rồi!' Hần đoán Lâm Y là lên Lãnh Nghị chạy đến đây.

Câu 'Lãnh đại thiếu gia' kia khiến Lâm Y có chút thất thần, thừa dịp đó Trương Huy liền nhét cô vào ghế lái phụ, thuận tiện giúp cô cài dây an toàn, sau đó chính mình nhanh chóng vòng qua đầu xe, mở cửa ngồi vào ghế lái.

Hai chiếc xe nổ máy rầm rầm chạy như bay theo con đường ngoằn ngoèo dọc theo sườn núi, người trong xe không ngừng lắc lư nghiêng trái nghiêng phải, lúc xe quẹo cua, bánh xe ma sát lên mặt đường phát ra những tiếng sít sít ghê người.

Sự kích thích bởi tốc độ đó khiến Lâm Y nhất thời không kịp suy nghĩ gì cả, cô thấy mình giống như đang đứng trên sân khấu làm động tác xoay người, cứ xoay xoay mãi không ngừng, thế giới trong phút chốc như ngừng lại, không có bất cứ tạp niệm gì nữa, chỉ có bóng chiếc váy trắng xoay tròn không ngừng, ánh mắt thâm tình của Lãnh Nghị, Lâm Y nhắm chặt đôi mắt ...

Đột ngột tiếng động cơ xe nhỏ dần rồi chiếc xe đột ngột dừng lại, 'Tôi thắng rồi!' Trương Huy ngồi nơi ghế lái lớn tiếng hoan hô, vừa xoay đầu nhìn lại thấy Lâm Y nhắm mắt ngồi đó, nét mặt điềm tĩnh, hần thoáng sững người, trời ạ, không phải là ngất đi rồi chứ?

'Thiên sứ!' Trương Huy vội gọi cô.

'Chơi cũng vui đấy!' Lâm Y vẫn nhắm mắt, giọng hồ hững, 'Tôi cũng muốn chơi!'

'Hà? Được, nếu đồ đệ là em thì tôi nhận!' Trương Huy nhất thời hứng trí bưng bưng, 'Thiên sứ, tôi nhất định sẽ dạy em thành tay đua xe đỉnh như tôi vậy!'

Đua vài vòng trên đường núi xong, Trương Huy quay đầu nhìn cô gái ngồi nơi ghế phụ, thoạt nhìn cô vẫn tĩnh nhả nhận như một đóa hoa lan trong nhà kính, lại như tiên tử từ trên trời giáng xuống, không ngờ lại bốc đồng như thế ... Lãnh đại thiếu gia kia, ánh mắt quả thực độc đáo ...

Trong phòng sách nơi biệt thự nhà họ Lãnh, Lãnh Nghị trong chiếc áo ngủ màu đen ngồi tựa lưng vào ghế, đôi mắt đen thẳm nhìn về một nơi vô định nào đó, Lâm Y chưa về nhà, hần cũng không cách nào ngủ được, trong lòng một mảnh trống rỗng ...

Lâm Y muốn hần bỏ đi những mô hình kia nhưng hần làm không được, đó là hoài ức vĩnh viễn không gì thay thế được trong lòng hần nhưng nếu như muốn hần buông tay Lâm Y, hần cũng không muốn, cô ở trong lòng hần đã nọc rễ này mầm ...

Rốt cuộc quân gia Trần Thế cũng gõ cửa báo cáo: 'Thiếu gia, Lâm tiểu thư đã trở về rồi!', Lãnh Nghị xua tay ý bảo ông lui xuống, thờ phào một hơi, hần nhìn đồng hồ trên tay mình, đã gần nửa đêm!

Căn biệt thự lạnh như tờ, Lâm Y cũng nhẹ nhàng đẩy cửa chính ra, lên lầu rồi nhẹ nhàng bước về phòng ngủ của mình, bất chợt cửa phòng sách mở ra, Lãnh Nghị trong chiếc áo ngủ màu đen xuất hiện nơi cửa, cô gái làm như không nhìn thấy hần, vẫn lặng lẽ lướt qua người hần ...

'Y Y...' Mắt Lãnh Nghị đuổi theo bóng dáng mảnh khảnh của cô gái, gọi vói theo sau lưng.

'Còn chưa ngủ sao?' Cô gái ngừng bước, xoay người lại nhìn Lãnh Nghị, trên mặt lộ ra một nụ cười yếu ớt, hồ hững hỏi sau đó quay lại tiếp tục bước đi, tình cảnh đó giống hệt như đi trên đường tình cờ gặp một người quen vậy.

Cảm giác xa lạ đó khiến trái tim Lãnh Nghị thất lại, hần chẳng thà cô giống như hôm qua tức giận với hần, lớn tiếng rống giận cũng không muốn cô đối đãi hần như với người xa lạ.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Lâm Y, Lãnh Nghị nhìn thấy cô đang lấy quần áo trong tủ ra chuẩn bị đi tắm, thấy Lãnh Nghị đẩy cửa bước vào, Lâm Y vẫn không có chút phản ứng nào, chỉ lo làm việc của mình.

Một nỗi thất lạc vây phủ lấy Lãnh Nghị, hần bước vội về phía cô vươn tay ôm cô vào lòng, thân thể cô gái vẫn ấm áp như thường ngày nhưng lúc này lại hơi cứng lại, trầm mặc giây lát rồi cô gái nhàn nhạt nói: 'Hôm nay em mệt chết đi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút, anh cũng sớm trở về phòng nghỉ ngơi đi!'

Đáy mắt thâm thúy kia mang theo một chút ử dột, Lãnh Nghị không nói tay, hần cắn môi, thấp giọng nói: 'Y Y, đừng như vậy mà, em biết rất rõ là anh yêu em kia mà ...'

Đôi mắt trong trẻo của cô gái dừng trên gương mặt anh tuấn kia một lúc lâu rồi lại nhìn vô định phía trước, một lúc lâu sau cô mới lên tiếng: 'Bây giờ em không muốn thảo luận vấn đề này ... Em mệt rồi, chỉ muốn tắm rửa đi ngủ ...'

Cuộc đua xe đó đã tiêu tốn hết tinh thần và thể lực của cô, lúc chiếc xe dừng lại, Lâm Y cơ hồ hư thoát ... cô chẳng còn sức đâu mà nghĩ đến những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, yêu đương buồn bã kia nữa ... đây, cũng chính là hiệu quả mà cô mong muốn!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Cái Gọi Là bí Mật (1)

Thấp đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ mệt mỏi và nhợt nhạt của Lâm Y, lòng Lãnh Nghị mềm nhũn, hần mím môi, chậm chậm buông tay ra, độ ẩm trong phòng phút chốc không còn nữa, bóng dáng cô gái cũng biến mất sau cánh cửa phòng tắm rồi từ đó truyền đến tiếng nước chảy rào rào.

Lãnh Nghị lẳng lẳng ngồi nơi sofa chờ cô, lát sau tiếng nước ngưng lại, rồi tiếng máy sấy tóc rồ rồ, hấn đứng dậy, bước đến trước cửa phòng tắm rồi đẩy cửa bước vào, đoạt lấy chiếc máy sấy tóc trong tay cô gái, nghiêm túc giúp cô sấy tóc ...

Cô gái không phản đối, cứ để người đàn ông muốn làm gì thì làm, đáy mắt Lãnh Nghị một mảnh nhu hòa, giọng nói cũng thật dịu dàng: 'Y Y, sinh nhật của em sắp đến rồi, em muốn ăn mừng thế nào?'

'Sinh nhật?' Hàng mi dài của Lâm Y chớp lên, cô lẩm bẩm, chuyện này cô sớm đã quên không còn một mảnh.

'Đúng đó, em quên rồi sao?' Khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên, trong giọng nói đầy tình ý, 'Ừ, em không cần lo, cứ để anh sắp xếp!'

Lâm Y mấp máy cánh môi nhưng không nói tiếng nào ... tiếng máy sấy tóc bỗng dừng ngai, 'Àn, xong rồi!' Lãnh Nghị nhẹ vuốt mái tóc suôn dài của cô gái, hài lòng nói.

'Cám ơn!' Lâm Y nhỏ giọng nói, câu nói lịch sự này trong chớp mắt kéo khoảng cách giữa hai người thật xa, bàn tay của Lãnh Nghị chợt cứng lại, đáy mắt nồng đượm một nỗi buồn bã, rồi hấn chậm chậm buông tay.

Đi ra khỏi phòng tắm, Lâm Y đi đến bên giường rồi dừng bước, xoay lại nhìn Lãnh Nghị ở phía sau, nhẹ giọng nói: 'Anh cũng về phòng nghỉ ngơi đi!'

Lãnh Nghị nhìn nét mặt có chút mệt mỏi của cô, điềm tĩnh nói: 'Anh ngủ cùng em!'

Lâm Y thu hồi tầm mắt, cô cúi xuống kéo ra chiếc chăn trên giường, nhàn nhạt nói: 'Lãnh Nghị, tối hôm qua anh nói em cần bình tĩnh lại ... đợi lúc em bình tĩnh lại rồi, sẽ cho anh một câu trả lời!'

Thất lung cô gái chợt bị siết chặt lại, thân thể cũng bị kéo vào lòng người đàn ông, ánh mắt lãnh liệt mang theo một tia ưu thương nhàn nhạt nhìn xoáy vào cô gái: 'Y Y, em định cho anh một câu trả lời thế nào? Rồi khỏi anh sao? Vì một người không còn sống trên đời này sao?'

Lâm Y an tĩnh nhìn gương mặt tuấn mỹ kia: 'Tuy cô gái đó đã không còn trên đời này nhưng cô ấy vẫn sống mãi trong lòng anh, em không chịu nổi khi người mà em yêu trong lòng còn có một người khác ... vì thế em cần thời gian ...'

Lãnh Nghị hơi nhướng mày nhìn cô gái nhỏ quật cường trước mặt, một lúc sau hấn nhẹ gật đầu: 'Được, anh cho em thời gian ...' Nói rồi thân hình cao ngất kia liền xoay người rời khỏi căn phòng.

Tiếp sau đó là chiến tranh lạnh --- cuộc chiến tranh lạnh khiến tâm lực cùng thể lực đều tiêu tụy. Liên tục hai buổi tối Lâm Y đều trở về rất muộn, bởi vì chiến tranh lạnh, cũng bởi vì bận rộn công sự, Lãnh Nghị cũng không truy hỏi vì sao.

Mãi tới đêm thứ ba lúc Lãnh Nghị trở về, Lâm Y vẫn như hai ngày nay, chưa về, rốt cuộc không thể kiên trì được nữa, hấn chau mày trầm tư một chút rồi lấy điện thoại ra, trầm giọng ra lệnh: 'Lập tức điều tra cho tôi Lâm tiểu thư đang làm gì ...'

Lẳng lẳng tựa người vào ghế, ánh mắt nhìn về một nơi vô định, không lâu sau liền có điện thoại trả lời: 'Thiếu gia, Lâm tiểu thư đang đi đưa xe!'

'Đưa xe?' Lãnh Nghị giật nảy mình, theo cá tính của Lâm Y, hấn biết cô thực ra là đang đem tính mạng ra đùa! Mày càng lúc càng chau chặt, ánh mắt trong chớp mắt trở nên sắc bén. Không được! Mình phải ngăn chuyện nguy hiểm này lại!

Vẫn là con đường chạy men theo sườn núi ở vùng ngoại ô đó, hai chiếc xe một trước một sau chạy như bay trên con đường núi ngoằn ngoèo, tiếng động cơ ầm ầm đình tại nhức óc, toàn bộ sự chú ý của Lâm Y đều tập trung vào ánh đèn sáng rực phía trước, bàn tay đặt trên vô lăng cũng giữ chặt, nhanh chóng xoay chuyển ...

Ở đây nguy cơ trùng trùng, mỗi một khúc cua đều có thể khiến chiếc xe lật tung khỏi mặt đường, rơi xuống hẻm núi, mỗi một khúc cua nếu như không chế không thỏa đáng đều có thể tạo thành kết quả thảm khốc ... đây là hạng mục đua xe nguy hiểm nhất, tìm khoải cảm trong sự kích thích đến tột độ, phát tiết hết cảm giác buồn bực ...

Xe rất nhanh đã chạy đến đỉnh núi, có người ẩn đồng hồ tính giờ rồi lớn tiếng báo lại thời gian xe ngừng, Trương Huy từ chiếc xe phía trước bước ra đi đến chiếc xe phía sau, vừa đi vừa lớn tiếng khen ngợi: 'Thiên sứ, tốc độ của em hôm nay lại nhanh hơn rồi!'

Một đám người đang nhao nhao nói cười thì từ trên đường núi chợt truyền đến tiếng động cơ xe gầm rú, ánh mắt mọi người lập tức không hẹn mà cùng nhìn về phía ánh đèn xe chói mắt từ xa kia sau đó nhìn thấy hai chiếc xe thể thao hạng nhất nối đuôi nhau chạy đến gần sát đám đông thì dừng lại.

Lãnh Nghị bước xuống từ chiếc xe đầu tiên, sự xuất hiện của hấn khiến đám đông phút chốc im bật, nhìn thấy từ trên xe bước xuống vị khách không mời mà đến, mắt Lâm Y tròn to nhìn người đàn ông vừa xuất hiện đã khí áp toàn trường, về mặt lãnh liệt kia.

Ánh mắt Lãnh Nghị lạnh như băng, nơi đáy mắt lóe lên những tia nhìn sắc bén kinh người, quét một vòng qua đám đông, hơi dừng lại trên người Trương Huy, mắt Trương Huy kia cũng sáng lên, hình ảnh người đàn ông hôm đó cầm súng chia vào đầu hấn chợt hiện lên trong óc, không cần suy nghĩ, hấn đưa tay kéo tay Lâm Y đứng bên cạnh, thốt lên: 'Trời ạ, thiên sứ, Lãnh đại thiếu gia của cô kìa ...'

Lâm Y mím mím môi không lên tiếng, ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị vừa quét qua người cô rồi lại quay về trên người người đàn ông vừa gọi Lâm Y là "thiên sứ" kia, khóe môi hấn câu lên một ý cười lạnh: 'Cậu chính là Trương thiếu, người dạy Lâm Y nhà chúng tôi đua xe đó sao?'

'Hả, là tôi ... tôi nổi tiếng đến thế sao ...' Trương Huy cười về phóng đảng, tiếng cười còn chưa dứt thì tay Lãnh Nghị đã vươn ra bắt chặt cổ áo của hắn, Lãnh Nghị thân cao một mét tám lăm, cao hơn Trương Huy không ít, Trương Huy bị hắn bắt thình lình nắm lấy cổ áo, không kịp được tức giận vô cùng, tiếng cười cũng im bật, giọng phẫn nộ: 'Anh, muốn làm gì?'

Lâm Y ngẩn người, vội tiến lên một bước đưa tay định nắm lấy tay Lãnh Nghị: 'Lãnh Nghị, anh buông tay! Là em tự mình muốn theo anh ta học, không có liên quan gì đến anh ta cả!' Lâm Y đã rất lâu không nhìn thấy ánh mắt dọa người kia của Lãnh Nghị ...

Một tay Lãnh Nghị đẩy Lâm Y ra, ánh mắt sắc như đao phóng về phía Trương Huy: 'Câu nhớ lấy, người của tôi không tới lượt cậu dạy!'

Trương Huy kia kiêu ngạo phóng túng quen rồi, lần này đối mặt với vẻ dọa người của Lãnh Nghị nhưng vẫn một vẻ bất kham: 'Vậy có phải ý của Lãnh thiếu là để anh đích thân dạy cô ấy phải không?' Thực ra hàm ý của câu này chính là, "liệu anh có năng lực đó hay không?"

Lãnh Nghị làm sao lại nghe không hiểu ý của Trương Huy, hắn cười lạnh một tiếng, tay vẫn bắt chặt cổ áo Trương Huy kéo hắn về phía mình: 'Hay là hai chúng ta so tài một phen? Xem ai càng có tư cách làm sư phụ của cô ấy?'

'Được thôi!' Trương Huy chính là đang chờ đợi điều này, có thể ở trước mặt thiên sứ hạ uy phong của Lãnh đại thiếu gia, đó mới gọi là đẳng cấp!

Lãnh Nghị buông Trương Huy ra, cười lạnh: 'Chúng ta chơi đối kháng!' Đối kháng chính là hai chiếc xe dùng tốc độ cực nhanh chạy đối đầu nhau, lúc gần đụng đến đối phương xem ai sợ hãi, xoay vô lăng trước thì người đó thua ... độ nguy hiểm có thể coi là số một ...

'Lãnh Nghị, anh điên rồi!' Lâm Y giật bắn người, cô xông đến níu lấy cánh tay Lãnh Nghị, 'Em không học đua xe nữa, chúng ta trở về thôi!', Lãnh Nghị lạnh lùng nhìn Trương Huy, đối với lời nài nỉ của Lâm Y không chút lay chuyển; hắn chính là muốn Lâm Y nhìn thấy cái loại điên cuồng đua với tính mạng đó! Hắn chính là muốn cô biết cô bây giờ chính là đang đua với tính mạng mình!

'Đối kháng? Đủ kích thích! Tôi thích!' Trương Huy vỗ tay, 'Cứ quyết định như vậy đi!'

Lâm Y xoay về phía Trương Huy, 'Trương Huy, anh đừng đua ... cho tôi chút mặt mũi ...'

'Thiên sứ, em cứ yên tâm, tôi sẽ nhường anh ta ...' Nói rồi Trương Huy bật cười ha hả, còn không quên mồm mép một phen.

'Lãnh Nghị ...' Lâm Y cắn chặt môi, giữ chặt người đàn ông đang bước vào trong xe, 'Em sai rồi!'

Khóe môi Lãnh Nghị rút cuộc lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, hắn khoát tay kéo cô gái vào trong lòng mình, 'Anh sẽ không có việc gì, em yên tâm!', nói rồi hắn vỗ nhẹ lên lưng cô gái rồi buông ra, ngồi vào trong xe.

Nơi mảnh đất trống dưới chân núi, hai chiếc xe đối mặt nhau từ phía xa, sau khi ánh đèn hiệu vừa chớp lên thì động cơ của hai chiếc xe bắt đầu gầm rú, chạy như bay về phía đối phương, đâm đồng khản trương đối theo, không gian im phăng phắc không một tiếng động ...

Thân thể Lâm Y không ngừng run lên, trong đầu không ngừng hiện ra tình cảnh xe nát người tan ... 'Không! Lãnh Nghị!' Cô rút cuộc không khống chế được chạy về phía đường lộ, những người bên cạnh sợ hãi kêu lên nhưng không chặn cô lại kịp, Lâm Y đã đứng giữa đường, cô phải ngăn hai chiếc xe không đụng vào nhau ...

Hai chiếc xe chạy như bay đến bất ngờ nhìn thấy trên đường xông đến một cô gái ...

'Y Y!'

'Thiên sứ!'

Người trong hai chiếc xe gần như là đồng thời thét lên, chỉ một tích tắc, hai người đồng thời đạp mạnh chân ga, xoay vô lăng, hai chiếc xe gần như lướt qua sát hai bên sườn cô gái, theo quán tính tiếp tục chạy về phía trước một đoạn mới dừng lại được.

Cô gái mềm nhũn té ngồi trên đất, hai chiếc xe cùng lúc mở cửa, Lãnh Nghị và Trương Huy đồng thời phóng về phía cô gái đang ngồi giữa đường kia ...

'Y Y!' Lãnh Nghị đưa tay ôm cô gái vào lòng, sắc mặt cô tái nhợt, hé mắt nhìn gương mặt với những đường nét rõ ràng kia, khóe môi vẫn đang run rẩy, không nói được một lời; người đàn ông cũng không nói tiếng nào chỉ sai những bước dài ôm cô gái trở về xe ...

Đám người phía sau cũng chạy đến, nhìn theo hai người rồi đi, Trương Huy lần đầu tiên yên lặng đến thế, hắn lẳng lặng dõi theo bóng Lãnh Nghị ôm Lâm Y rồi đi --- tính tình phong lưu thành tánh, cũng là lần đầu tiên Trương Huy thấy mình thất bại đến thế, phụ nữ, vốn không cần nhiều, đôi khi chỉ một cũng quá đủ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Cái Gọi Là bí Mật (2)

Đêm lạnh như nước, trong phòng ngủ thật yên tĩnh, Lâm Y lặng lẽ gối đầu lên khuỷu tay Lãnh Nghị để sự ấm áp từ hân vẫy phủ lấy cô, mắt cô nhìn về phía chiếc tủ pha lê, ở nơi bất mắt nhất trong tủ, mô hình cô bé nhảy múa vẫn còn đó, ánh mắt cô gái tối lại.

Bàn tay người đàn ông lướt nhẹ trên người cô gái, 'Y Y ...' hân thì thầm gọi tên cô bằng giọng trầm ấm mê người của mình, từ mắt cô cánh môi lướt dần xuống, ngẫu nhiên môi cô ... thân thể người đàn ông cũng xoay lại áp cô gái dưới thân, mấy ngày chiến tranh lạnh, hân đã sớm không chờ được thưởng thức lại hương vị của cô ...

Ánh mắt cô gái lại không không chế được nhìn về phía chiếc bóng trắng của cô gái nhỏ trong chiếc tủ pha lê kia, người đàn ông tiến vào, có chút đau khiến cô hơi nhúu mày nhưng vẫn không lên tiếng, lần đầu tiên không ôm lấy người đàn ông mà chỉ bầu nhẹ vào tấm ga giường, lặng lẽ nhắm mắt lại ...

Người đàn ông cũng nhận ra phản ứng khác thường của cô gái, hân cúi xuống, thấy cô nhắm chặt đôi mắt liền âu yếm hôn xuống: 'Y Y, anh yêu em!'. Cô gái chỉ nhàn nhạt "à" một tiếng. Thực ra cô cũng cảm thấy Lãnh Nghị yêu mình, cô biết hân bất chấp nguy hiểm muốn cùng Trương Huy so tài, không phải là muốn cô biết đua xe nguy hiểm đến mức nào để sau này cô không lại đi đua xe nữa hay sao ... Nhưng chỉ nghĩ đến chuyện trong lòng Lãnh Nghị vẫn còn hình bóng của một người con gái khác thì cô liền cảm thấy rất suy sụp!

Không đi luyện múa, cũng không đi học lái xe, cũng không có hứng thú học nấu nướng, Lâm Y trở nên nhàn rỗi vô cùng, thường là một người ngồi thần thờ nơi sofa, đọc sách hoặc là một mình đi dạo; đôi với Lãnh Nghị, cô cố gắng làm hết trách nhiệm như một người vợ nhưng Hạ Tịch Họa cái tên kia, cái mô hình nhỏ kia vẫn luôn quần quanh trong đầu cô khiến cô phiền não không thôi!

Thực ra Lãnh Nghị cũng hiểu tâm tư của Lâm Y, hân vẫn luôn suy nghĩ tìm cách khiến cô vui vẻ một chút, hôm đó có người đưa một hộp châu báu quý giá được đóng gói đẹp đẽ đến phòng làm việc của hân. Lãnh Nghị mở ra xem, bên trong hộp là một đôi nhẫn kiểu tình nhân, mỗi chiếc đều khảm một viên kim cương lớn khoảng bốn cara, riêng chiếc dành cho nữ còn có một vòng nhỏ được khảm bằng những viên nhỏ hơn, hai chiếc nhẫn lóe lên những tia sáng chói mắt.

Lãnh Nghị hài lòng câu lên một nụ cười, hân nhắc hai chiếc nhẫn ra khỏi hộp tỉ mỉ nhìn xem, lúc này tiếng gõ cửa chợt vang lên, Lãnh Nghị lên tiếng đáp 'Vào đi!' nhưng mắt vẫn không rời khỏi hai chiếc nhẫn kia.

Người tiến vào là Ngải Mỹ, cô vừa liếc mắt đã thấy chiếc nhẫn kim cương trên tay Lãnh Nghị, còn chiếc hộp trên bàn nữa, sự nhạy cảm của phái nữ khiến cô nhìn không được kêu lên, 'Oa, chiếc nhẫn thật đẹp! Lãnh tổng, là tặng cho Lâm tiểu thư sao?'

'Phải đó, cô thấy đẹp không? Đây là chiếc nhẫn mà tôi nhờ nhà thiết kế trang sức nổi tiếng của nước Anh thiết kế ra, rồi do thợ chế tác nổi tiếng nhất của họ làm ra!' Lãnh Nghị hào hứng chia sẻ với Ngải Mỹ.

Khó có lúc thấy Lãnh Nghị vui vẻ như vậy, Ngải Mỹ không khỏi lớn mật một chút, cười hỏi: 'Lãnh tổng, có phải là định cùng Lâm tiểu thư đính hôn không? Một đôi nhẫn thật đẹp nha!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hân buông chiếc nhẫn trên tay xuống, có chút nghiền ngẫm nói: 'Phải đó, có thể coi như là nhẫn đính hôn!' Ân, nếu như nói đây là nhẫn đính hôn, tặng cho Y Y trong ngày sinh nhật của cô ấy nhất định Y Y sẽ rất vui! Minh cũng đã sắp xếp một bữa tiệc thật long trọng mừng sinh nhật cho cô ấy!

Buổi chiều ngày hôm đó, Lãnh Nghị còn chưa về đến nhà thì Trương Tiểu Mạn đã gọi điện thoại cho Lâm Y, lúc này cô đang ngồi nơi sofa đọc sách, nghe tiếng chuông điện thoại, Lâm Y buông sách xuống, vừa ấn phím nhận thì đã nghe giọng nói mừng rỡ của Tiểu Mạn: 'Y Y, nghe nói bạn sắp đính hôn rồi?'

'Cái gì? Không có chuyện đó đâu? Bạn nghe ở đâu vậy?' Vừa nghe nhắc đến đính hôn là Lâm Y đã thấy uể oải vô cùng.

'Còn giấu mình sao, nghe nói ngay cả nhẫn đính hôn Lãnh tổng cũng đã mua rồi, viên kim cương thật lớn nhé, lại rất đẹp nữa. Haizz, lúc nào mang đến cho mình xem thử!' Giọng Trương Tiểu Mạn vẫn rất vui vẻ.

Trái tim Lâm Y không khỏi đập nhanh hơn một nhịp, cô lầu bầu: 'Đừng nói vậy, mình còn chưa biết!'

'Bạn rất nhanh sẽ biết thôi ...' Đầu bên kia truyền đến tiếng cười trong trẻo của Tiểu Mạn.

Ngoài cửa truyền đến tiếng động cơ xe, sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô buông điện thoại trong tay xuống, mắt không tự chủ được nhìn về phía cửa, rất nhanh bóng dáng cao ngất của Lãnh Nghị đã xuất hiện nơi cửa, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Lâm Y đang ngồi nơi sofa nhìn mình, khoe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười, hân sai bước về phía Lâm Y.

Hơi cúi xuống ấn lên trán cô một nụ hôn rồi mắt hân nhìn về phía quyển sách trong tay cô, cười hỏi: 'Ân, hôm nay lại đọc sách gì đó?'

"Nhật kí trộm mộ" ... hiện nay rất lưu hành ..." Lâm Y mỉm cười nhìn Lãnh Nghị, tim đập thình thịch không ngừng.

'Ồ, phải không? Anh xem thử ...' Lãnh Nghị vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh Lâm Y đưa tay cầm quyển sách lên, nghiêm túc lật xem ... Lâm Y lặng lẽ nhìn về mặt nghiêm túc của hân, nhưng thủy chung không thấy hân có động tác gì khác ...

Hai ngày sau đó lặng lẽ trôi qua, Lâm Y vẫn không nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương mà Trương Tiểu Mạn nói đến, một cảm giác thất lạc lại dâng lên trong lòng, nhưng đồng thời cũng có một tia hy vọng nảy mầm trong lòng cô ...

Lúc này trong một căn biệt thự ở châu Âu, Vương Khiết đang nghe điện thoại, lát sau bà đặt điện thoại xuống, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Từ Giai này giờ vẫn đang ngồi bên cạnh nhìn mình chăm chăm, đang suy nghĩ làm thế nào để nói tin tức kia cho con gái nghe.

'Mẹ, bên kia nói gì vậy?' Không để cho Vương Khiết kịp có thời gian suy nghĩ gì cả, Từ Giai đã vội vàng lắc lắc cánh tay bà, 'Mẹ nói cho con biết nhanh đi ... haizz, gấp chết người ...'

Vương Khiết bất đắc dĩ rút cánh tay ra, chau mày: 'Từ Giai, con phải bình tĩnh, phải biết dùng đầu óc, không thể cứ mãi lỗ mãng như vậy được không?'

'Mẹ, đừng nói mấy chuyện này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?' Từ Giai xụ mặt xuống, 'Con muốn biết tình hình bên đó!'

'Lãnh Nghị mua một cặp nhẫn, nghe nói là chuẩn bị đính hôn với Lâm Y ...' Vương Khiết nói về nghi hoặc, 'Nhưng mẹ đâu có nghe di Lý Uyển của con nhắc đến đâu!'

'Hà ... mẹ, anh Nghị làm việc mẹ biết mà, trước giờ anh ấy vẫn luôn làm theo ý mình, liệu có phải là sợ di Lý làm khó Lâm Y cho nên không nói cho di ấy hay không?' Từ Giai gấp đến nỗi không nghĩ ra được gì chỉ biết lắc lắc cánh tay Vương Khiết: 'Mẹ à, cứ tiếp tục thế này, lỡ có một ngày chuyện quyết định rồi thì phiền lắm, mẹ xem ...'

Vương Khiết như có điều suy nghĩ: 'Có lẽ... chỉ còn cách dùng chiêu hiểm kia thôi ...' Vương Khiết như lẩm bẩm cho mình mà cũng như nói cho Từ Giai nghe, 'Nhưng chuyện này nếu như làm không tốt sẽ cuốn chúng ta vào, đến lúc đó, đừng nói là tài sản nhà họ Lãnh, chỉ sợ ...'

'Vậy mẹ nhanh quyết định đi!' Từ Giai sốt ruột kêu lên.

Vương Khiết trầm tư một lúc lâu mới chậm rãi nhắc điện thoại lên, ấn số, điện thoại rất nhanh đã gọi điện thoại, đầu bên kia truyền đến một giọng trầm thấp ...

Lúc Vương Khiết đang nói điện thoại thì cửa biệt thự bị đẩy ra, một người đàn ông tuổi khoảng năm mươi bước vào, tuy đã vào tuổi trung niên nhưng thân thể duy trì rất khá, dáng người cao gầy, đôi mắt sâu thẳm có thần, sống mũi cao thẳng, từ trên gương mặt ông vẫn có thể nhìn ra lúc còn trẻ cũng là một người điển trai, ông chính là Từ Nhất Hạo, là đại sứ thường trú ở nước Pháp, cũng là ba của Từ Giai.

'Ba!' Từ Giai xông về phía Từ Nhất Hạo kêu lên một tiếng, trên mặt Từ Nhất Hạo lộ ra vẻ ôn hòa, 'Ừ', một tiếng rồi nhìn Vương Khiết đang nói điện thoại, không nói gì, lại nhìn Từ Giai cười: 'Sao hai mẹ con còn ngồi ở đây?'

'Ba, ba chẳng quan tâm đến chuyện chung thân của con gì hết ...' Từ Giai chu môi, nũng nịu nói với ba mình.

'Giai Giai, sao con biết ba không quan tâm chuyện chung thân đại sự của con chứ? Ừm ... ba vẫn luôn lo nghĩ về nó đấy!' Từ Nhất Hạo mỉm cười triu mến vỗ đầu con sau đó cất bước đi về phía cầu thang, 'Ba còn chuyện phải làm, lên lầu trước ...'

'Từ Nhất Hạo, anh đợi đã ...' Bên này Vương Khiết rốt cuộc đã buông điện thoại xuống, nhìn về bóng người đang bước lên cầu thang, thoáng nhú mảy, 'Em có chuyện muốn bàn bạc với anh một chút!' Người đàn ông này là người mà lúc trẻ bà dùng hết tâm tư đoạt lấy từ tay một người phụ nữ khác, lúc đó con gái của người kia chỉ mới hơn một tuổi ...

'Được, đến thư phòng của anh nói chuyện đi!' Từ Nhất Hạo ngừng bước, xoay lại nhìn Vương Khiết thoáng suy nghĩ rồi nhàn nhạt đáp lời sau đó tiếp tục đi lên cầu thang.

Ngày qua thật nhanh, chớp mắt đã đến sát ngày sinh nhật của Lâm Y, Lãnh Nghị vẫn như thường ngày sáng đi tối về, chừng như không có chút động tĩnh gì nhưng Lâm Y nhớ rất rõ ràng, Lãnh Nghị đã từng hỏi cô muốn mừng sinh nhật thế nào --- trong lòng không hiểu sao lại có chút chờ mong ...

Lúc đang miên man suy nghĩ thì điện thoại của Lâm Y vang lên, trong căn phòng im ắng, tiếng chuông nghe đặc biệt chói tai, Lâm Y đón lấy di động, mở ra xem nhưng thấy đó là một dãy số lạ, sống mũi thoáng xao động, Lâm Y chậm rãi đón nghe ...

'Lâm tiểu thư ...' Phía bên kia truyền đến tiếng cười đầy ác ý của một cô gái, rõ ràng là Từ Giai.

'Là cô sao!' Lâm Y chau mày, giọng cũng trở nên lạnh nhạt: 'Cô tìm tôi lại vì chuyện gì nữa đây?'

'Ừ, tôi thật bội phục Lâm tiểu thư, làm thế thân cho người khác mà cũng hăng say như vậy, liệu có phải là không nỡ rời xa tiền bạc và địa vị của Lãnh Nghị hay không?' Giọng Từ Giai đầy vẻ châm chọc.

'Thực xin lỗi, tôi không có thời gian nói bậy nói bạ với cô ...' Lâm Y lạnh giọng nói rồi chuẩn bị ngắt điện thoại.

'Đợi đã ...' Từ Giai vội ngăn lại, '... chẳng lẽ cô không muốn biết bí mật của Lãnh Nghị hay sao?'

Bí mật? Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, đầu lại ần ần phát đau, cô thật sự không muốn biết bí mật gì cả! Những chuyện đó trước giờ chưa từng mang đến bất kỳ niềm vui nào cho cô! Nhưng ... trăm năm thật lâu, rốt cuộc Lâm Y cũng không kiên trì được, dùng giọng lạnh nhạt nhất có thể, cô hồ hững hồ: 'Cô còn muốn nói tôi nghe bí mật gì?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Cái Gọi Là bí Mật (3)

Trầm mặc thật lâu, rốt cuộc Lâm Y cũng không kiên trì được, dùng giọng lạnh nhạt nhất có thể, cô hồ hững hờ: 'Cô còn muốn nói tôi nghe bí mật gì?'

'Mười giờ, gặp tôi ở quán cà phê XX trên đường XXX!' Từ Giai tạm dừng một chút lại nhấn mạnh, 'Bí mật này là chuyện tuyệt đối cô muốn biết, nếu như cô không đến, nhất định sẽ hối hận!' Nói rồi đột ngột ngắt dt.

Lâm Y thần thờ nhìn chiếc điện thoại đang phát ra những tiếng tút tút kia, một lúc lâu mới hoàn hồn, nhẹ nhàng đặt nó xuống ...

Mười giờ, Lâm Y đứng giờ xuất hiện ở quán cà phê XX ...

Lâm Y không biết mình rời khỏi quán cà phê đó như thế nào, cô chỉ nhớ cuối cùng khi cô đứng dậy nhìn gương mặt hơn hờ tươi cười khi thấy người khác gặp họa kia lớn tiếng rống lên: 'Không có khả năng!', đã dẫn đến ánh mắt tò mò của rất nhiều người trong quán.

Trên gương mặt hơn hờ kia đầy vẻ xem thường, chỉ lạnh lùng nhìn Lâm Y: 'Không tin thì cô chờ xem, rồi sẽ có ngày đó thôi ...'

Lâm Y mất thật lớn sức lực mới tìm được chìa khóa, mở cửa xe, tay vẫn còn run run không ngừng, cô không cách nào lái xe được, chỉ ngồi ngây ngời trong xe --- Cô ngồi ở trong xe suốt cả một ngày, cơm trưa cũng không ăn, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, điện thoại reo lên mới bừng tỉnh lại. Lục tìm điện thoại, nhìn thấy cái tên quen thuộc nhấp nháy trên màn hình, thật lâu Lâm Y mới ấn phím đón nghe.

'Y Y, em đang ở đâu? Sao vẫn chưa về nhà?' Đầu bên kia truyền đến giọng nói nhu hòa của Lãnh Nghị.

'Em ... bây giờ đang về!' Lâm Y gian nan nuốt nước bọt, hần giọng đáp rồi khởi động xe, chuẩn bị về nhà.

Lúc bước vào biệt thự của nhà họ Lãnh, Lãnh Nghị đang tựa lưng vào sofa đọc báo, hai chân thoải mái duỗi dài ra, sừng mặt với những đường cong rõ ràng như điêu khắc vẫn như thế, tuần mỷ phi phạm ... Lâm Y không tự chủ được dừng bước nhìn người đàn ông đang ngồi nơi sofa kia, người đó sẽ vĩnh viễn không thuộc về cô sao?

Lãnh Nghị buông tờ báo trên tay xuống nhìn cô gái này giờ vẫn đứng yên ngoài cửa nhìn mình chằm chằm, đứng dậy đi về phía cô, khoe môi cười lên một nụ cười: 'Y Y, sao vậy? Tôi giờ này mà vẫn còn mê mẩn sắc đẹp của anh sao?'

'Ồ, không có!' Lâm Y nuốt nước bọt, che dấu tâm tình của mình bằng cách cất bước đi nhưng chân như mọc rễ vậy, bước đi không được.

Đôi mắt đêm thăm của người đàn ông nhìn chằm chằm cô gái vẫn đứng yên nơi cửa, cô gái này, chỉ cần có chút tâm sự thì đều lộ cả trên mặt, trong lòng không giấu được điều gì, không hiểu được tâm kế; khoe môi người đàn ông ý cười càng sâu, hần sải bước đến trước mặt cô ...

Thân thể mảnh khảnh của cô gái trong chớp mắt bị cái bóng cao ngất của người đàn ông bao vây lấy, cô ngẩng đầu nhìn hần, nhìn gương mặt anh tuần đã quá quen thuộc kia, thăm nghĩ rốt cuộc hần yêu cô đến mức nào, cô còn có thể có được hần bao lâu ...

Ngón tay thon dài của người đàn ông nhẹ vuốt qua gò má mịn màng của cô giọng nói nhu hòa thật dễ nghe vang lên bên tai: 'Anh đói rồi, đi ăn cơm chứ?'

'Ân!' Cô gái khẽ nhếch môi, bước theo người đàn ông đi vào nhà ăn, bàn tay to rất tự nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô ...

Từ khi biết mình không thể mặc áo cưới làm cô dâu của Lãnh Nghị cho đến khi biết được trong lòng hần còn có một người con gái khác, giữa hai người cãi nhau cũng có, lớn tiếng cũng có, nghĩ đến chia tay cũng có nhưng rốt cuộc vẫn không ai rời khỏi ai được; vậy còn lần này thì sao? Lần này nguy cơ thật sự đến sao?

Lâm Y ăn cơm nhưng nhìn không được cứ ngẩng đầu nhìn người đàn ông ngồi cạnh bên, thực ra hần cũng không dễ dàng, cô biết, đã từng là một người đàn ông cao ngạo lạnh lùng đến thế nào vậy mà bây giờ ở trước mặt cô đã hoàn toàn gỡ bỏ hết, còn học cách dỗ ngọt, làm cho cô vui --- Nói hần không yêu cô, làm sao có thể chứ? Chỉ là cô thật sự không biết, nếu so tình yêu này với tình yêu đó, rốt cuộc cái nào sâu đậm hơn ...

Tình yêu vẫn là rất ích kỷ, không có cách nào chia sẻ với người khác ...

Đêm muộn, Lâm Y ngồi một mình trên chiếc giường lớn trong phòng mình, trước mặt vẫn đang mở nhưng cô lại không xem vào một chút nào, trong suy nghĩ chỉ còn lại cái mà Từ Giai gọi là điều bí mật mà sáng nay cô ta nói với cô ...

Trong phòng sách, Lãnh Nghị đang dùng vì tính xử lý công sự, Lý Tân báo cáo cho hần, thì ra đầu lĩnh của tổ chức khủng bố kia đã bị hạ gục nhưng hiện

nhien là bọn họ đã đề cử một người khác lên cầm đầu, mà tên cầm đầu này chừng như hiểu rất rõ "Dạ thần", lần nào cũng dễ dàng phá giải kế hoạch hành động của bọn họ ...

Trầm tư một lúc lâu Lãnh Nghị mới dặn dò Lý Tân những hướng hành động mới ...

Rốt cuộc cũng xử lý xong công sự, Lãnh Nghị thở phào một hơi rồi đứng dậy, tắt đèn đóng cửa đi về hướng phòng ngủ ...

Nhẹ đẩy cửa phòng Lâm Y ra, mắt Lâm Y vốn đang nhìn tivi chợt xoáy về phía Lãnh Nghị, khóe môi hần nhẹ câu lên một nụ cười, từ khi cô gái này biết hần không thể cho cô danh phận vẫn thường ngồi một mình thần thờ, thậm chí là hôn vĩa lên mây ... Lòng hần cũng vì thế mà rất áy náy vì vậy, đối với những hành động có thể nói là không thể nói lý hần đều không chút tức giận ...

Mấy ngày nay Lãnh Nghị vẫn luôn suy nghĩ, cái mà hần gọi là hứa hẹn liệu có phải nên thay đổi đi không. Tuy rằng cái chết của Tịch Họa là cái sai của hần, là hần nợ Tịch Họa nhưng vì thế mà bắt Lâm Y gánh chịu hậu quả, hình như cũng không công bằng ...

'Đang xem phim gì vậy?' Người đàn ông đến bên giường, ngồi xuống bên cạnh cô gái, hứng thú nhìn cô gái đang chăm chú theo dõi tivi, tìm đại một chủ đề đề nói, 'Bộ phim này tên là gì?'

'Gọi là ...' Đôi mắt Lâm Y chớp lên, lộ ra một tia hoang mang, 'Em ... cũng không rõ lắm ...' Cô căn bản là xem không vào ...

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần nhìn xoáy vào Lâm Y, một lúc lâu sau mới nhẹ câu môi, 'chỉ "Ừ" một tiếng rồi lại không nói gì thêm nữa, bàn tay với những ngón thon dài nhẹ lướt qua gò má cô gái.

Hai người trầm mặc thật lâu, trong phòng chỉ còn lại âm thanh vang lên từ chiếc tivi, một lúc sau Lãnh Nghị mới nhẹ giọng nói: 'Anh đi tắm trước ...', hiện giờ hần luôn xem chuyện đến phòng cô ngủ là chuyện đương nhiên ... bởi vì hần cũng hiểu, Lâm Y không muốn nhìn thấy mô hình khiến cô tâm hoảng ý loạn trong phòng ngủ hần kia ... mà hần thì lại không nhớ cất nó đi ...

'Ân ...' Cô gái hờ hững nói.

Lãnh Nghị tắm xong, cả người toát ra mùi bạc hà dịu nhẹ, hần quay lại ngồi bên cạnh Lâm Y đưa tay kéo cô vào lòng, để cô tựa vào ngực mình, cùng cô xem tivi tuy rằng hần cũng không biết bộ phim kia đang nói về cái gì ...

Cô gái len lén ngẩng đầu lên nhìn gương mặt tuấn tú của người đàn ông, người đàn ông lập tức cảm nhận được, hần cũng cúi đầu nhìn cô.

'Lãnh Nghị ...' Cô gái nhấp máy cánh môi.

'Ân ...' Đáy mắt người đàn ông một mảnh nhu hòa, hần cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô.

'Anh ...' Cô gái do dự hồi lâu, '... sẽ ... rời khỏi em sao?'

'Sao có thể chứ ...' Khóe môi người đàn ông câu lên một nụ cười, lần nữa âu yếm hôn cô gái, '... em nghĩ lung tung gì vậy, đồ ngốc!'

Cô gái nhìn chăm chăm người đàn ông, nhấp máy môi như muốn nói điều gì nhưng suy nghĩ, lo lắng, rốt cuộc vẫn không lên tiếng, sau cũng chỉ nhẹ nhàng "ân" một tiếng, lại dán mặt vào ngực người đàn ông.

Người đàn ông nhẹ nâng cằm cô lên, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng vào cô gái: 'Y Y, anh đã nói rồi, bất kể như thế nào, chỉ cần em không rời xa anh, anh sẽ không rời khỏi em, biết không?'

'Lãnh Nghị ...' Mắt cô gái hơi phấp hồng, cô hơi nhòm người, hai tay vòng qua cổ người đàn ông, hai편 môi hồng chậm rãi dán lên môi hần ...

Trong mắt người đàn ông nhu tình cuộn lên như sóng triều, Lâm Y rất ít khi chủ động thân mật với hần ... Một tay hần giữ lấy sau gáy cô gái, nhẹ nhàng hưởng thụ cánh môi mềm mại ôn nhuận của cô ... Dần dần cô gái càng thêm nhiệt tình, gần như cắn môi người đàn ông không rời ...

Một đêm này ... nhiệt tình như lửa ...

Ngày hôm sau lúc Lâm Y thức dậy thì đã là gần trưa, cô vừa hé mắt thì ánh mắt lập tức như đứng tròng, cô nhìn thấy đầy phòng đều là hoa hồng, giống như tối qua cô ngủ giữa một biển hoa vậy ... còn có vô số những quả bóng bay đầy màu sắc trong phòng, dưới mỗi quả bóng đều treo một tấm thiệp nho nhỏ ... đẹp như trong truyện cổ tích ...

Đôi mắt vừa nãy còn nhấp nhem trong phút chốc chợt sáng bừng lên, Lâm Y vội vàng ngồi dậy, quên hết cảm giác đau nhức trên người, cô nhón người với lấy một chiếc bong bóng, lật tấm thiệp treo ở dưới ra, trên tấm thiệp tinh xảo ấy là dòng chữ rần rờ "HAPPY BIRTHDAY TO YOU" cùng tiếng âm nhạc réo rắt vang lên ...

Trong chớp mắt, chừng như tất cả có cảm ứng, câu "HAPPY BIRTHDAY TO YOU" vang lên khắp căn phòng, Lâm Y kinh ngạc lẫn mừng rỡ trở mắt nhìn, lúc này, cửa phòng lặng lẽ mở ra rồi bóng dáng cao ngất của Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa phòng, trên gương mặt tuấn mỹ là nụ cười rạng rỡ, yêu thương nhìn cô gái đang ngồi giữa biển hoa, xinh đẹp như nàng tiên kia ...

Tiệc tối được tổ chức ở một khách sạn cao cấp nổi tiếng nhất thành phố H, trong thành phố H, tất cả các nhân vật có tên tuổi gần như đều tụ tập ở nơi này, mỗi người đều ăn mặc thỏa đáng, nói năng tao nhã, ngay cả nhân viên phục vụ cũng ăn mặc thực đường hoàng, trên tay mỗi người là một chiếc

khay, đi xuyên qua đám đông phục vụ; trong đại sảnh gần như ngập trong hoa hồng. Buffet, sàn nhảy, chỗ nghỉ, phòng thay quần áo ... cái gì cần đều có, cái gì có đều hết sức xa hoa ...

Nơi cửa khách sạn còn một đoàn khách quý đang chờ phục vụ, trong đó có Lữ Thần, Trịnh Thiếu Bạch và những người khác; hai bên cửa chính các ký giả đứng chật ních, ai nấy đều đang đợi nhân vật chính xuất hiện, người mà nổi tiếng đã lâu lại rất khó nhìn thấy chân diện mục, thiếu chủ của LS quốc tế và bạn gái của hắn ...

Trong đám đông huyền ảo thỉnh thoảng lướt qua bóng những vệ sĩ thân mặc tây trang, đeo tai nghe, ánh mắt sắc bén như điện, bọn họ cầm một tay trong túi giống như sẵn sàng rút súng bất cứ lúc nào ...

Khí thế kia, thật giống như nơi này sắp cử hành một hôn lễ của thế kỷ ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Mộng Đẹp Võ Tan (1)

Đúng sáu giờ, hai chiếc xe sang trọng nối đuôi nhau tiến vào rồi ngừng ngay trước cửa khách sạn. Sớm đã có người chạy đến cung kính mở cửa xe rồi thân hình cao ngất của Lãnh Nghị xuất hiện trước đám đông, trên gương mặt anh tuần mà lạnh mạc lộ ra chút ý cười nhưng vẫn không làm giảm chút nào cái loại ngạo khí trời sinh toát ra từ trên người hắn. Đám đông đang vây xem phút chốc xôn xao lên, nhất thời ánh đèn flash lóe sáng như ban ngày ...

Lãnh Nghị xoay người đưa tay vào trong xe, từ trong xe một bàn tay nhỏ nhắn trong chiếc bao tay bằng ren trắng vươn ra, nhẹ nhàng đặt vào trong tay Lãnh Nghị rồi Lâm Y trong chiếc váy dạ hội xinh đẹp màu trắng bước ra ...

Mái tóc dài của cô xõa tung trên bờ vai mảnh khảnh hơi lộ ra, xương quai xanh với những đường cong hoàn mỹ, làn da trắng như mỡ động, sóng lưng thẳng, chiếc eo thon được chiếc áo dạ hội khéo léo tôn lên trông càng thon thả, đuôi váy thật dài rũ trên mặt đất ...

Gương mặt kia trong sáng như trăng non mới hé, trên mặt mang theo ý cười then thừng, thanh mát thoát tục như một nàng tiên trên trời không nhuốm chút khói bụi trần gian nào, nàng tiên đó đang khoác tay hoàng tử để hoàng tử dẫn nàng từng bước đi vào nhân gian ...

Cảnh tượng này ... đẹp đến khiến người ta choáng váng, đám đông lại một trận xôn xao, đèn flash lại không ngừng lóe lên làm sáng cả trời đêm ...

Bữa tiệc mừng sinh nhật tối này chừng như vượt xa sức tưởng tượng của Lâm Y, Lãnh Nghị bởi vì trong lòng có áy náy cho nên mới đặt hết tâm ý vào nó, mong được làm cho giai nhân vui vẻ, một mặt khác cũng là vì an ủi cô gái, muốn công khai thừa nhận vị trí của cô gái với toàn thành phố H, cho cô một liều thuốc an thần ...

Đột nhiên, trên nền trời đêm pháo hoa từng đóa từng đóa nở rộ, muôn màu muôn sắc pháo hoa vẽ trên nền trời đêm sáu chữ lớn: "Y Y, sinh nhật vui vẻ", sáu chữ này lưu lại trong không trung rất lâu, lấp lóe sáng ...

Trong đám đông không ngừng vang lên từng tràng tiếng kêu kinh ngạc, Trương Tiểu Mạn đứng ở Lâm Y kích động đến không nói nên lời, giống như pháo hoa kia là đốt cho cô vậy, 'Lâm Y, bạn xem kia, xem kia ...'

Lâm Y chợt thu hồi tầm mắt, cô xoay sang nhìn người đàn ông tuần mỹ đứng bên cạnh mình, vành mắt phiếm hồng, người đàn ông nhìn thấy vành mắt đã đỏ lên của cô, khẽ môi câu lên một nụ cười dịu dàng: "Y Y, em thích không?"

'Nghị ...' Giọng cô gái có chút nghẹn ngào, 'Em thích lắm, cảm ơn anh!'

Đang lúc nói chuyện thì một đợt pháo hoa khác đã bắn lên không trung, chớp mắt hóa thành vô số đóa hoa muôn màu rồi là tả rơi xuống ...

Khi Lâm Y khoác tay Lãnh Nghị đi vào trong khách sạn, tất cả đèn chợt tối lại, nhạc khúc chúc mừng sinh nhật từ ban nhạc bên hông lễ đài du dương vang lên, có một nhân viên phục vụ đẩy một chiếc bánh sinh nhật cao ngất ra, đốt lên những ngọn nến trên bánh, trong bóng tối những ngọn nến bùng lên những những vì sao sáng rồi tụ lại trong mắt Lâm Y ... tiếng vỗ tay cũng rào rạt vang lên.

'Y Y, ước nguyện đi!' Lãnh Nghị ở bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở cô gái đang hạnh phúc đến ngây người kia.

'Ân!' Lâm Y rót cuộc cũng hoàn hồn, cô vội nhắm mắt lại cầu một điều ước, tiếng nhạc cũng ngừng lại, bốn bề một mảnh yên tĩnh ...

Chính ngay lúc này, điện thoại trong túi xách của Lâm Y, lúc này đang được Trương Tiểu Mạn cầm, chợt reo lên, trong không gian yên tĩnh này, tiếng chuông nghe đặc biệt lạnh lốt, Lâm Y hơi sững sốt sau đó cũng không để ý đến nó, Trương Tiểu Mạn vội cho tay vào túi xách, ấn phím ngắt cuộc gọi.

Nhưng cùng lúc đó điện thoại trong túi Lãnh Nghị cũng reo lên, ánh mắt của đám đông đều chuyển về phía Lãnh Nghị, hắn hơi chau mày, cầm lấy điện

thoại ấn phím tắt sau đó thuận tay chuyển qua chế độ rung.

Ước nguyện xong, trong tiếng hô vang của mọi người, Lâm Y thối nền rồi âm nhạc lại vang lên, đèn cũng được thấp sáng trở lại ... Người MC cầm lấy micro, lớn tiếng tuyên bố: 'Trước khi cắt bánh, Lãnh tiên sinh có món quà muốn tặng cho Lâm tiểu thư, xin mọi người yên lặng theo dõi xem món quà này là gì ...'

Âm nhạc lại ngưng, trong ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, Lãnh Nghị lấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp tinh xảo, hẩn nhẹ nhàng mở nắp hộp, bên trong hai chiếc nhẫn kim cương đang tỏa ánh sáng chói mắt, vừa nhìn đã biết là loại kim cương tinh khiết nhất.

Tim Lâm Y đập dồn, trong tiếng kêu kinh ngạc của mọi người, Lãnh Nghị kéo tay Lâm Y, đem nhẫn đeo vào tay cô rồi cúi xuống đặt một nụ hôn lên má cô, giọng dịu dàng: 'Sinh nhật vui vẻ!'

'Nghị!' Lâm Y vòng tình vòng tay qua cổ Lãnh Nghị, đặt lên môi hẩn một nụ hôn, 'Cám ơn anh ...'

'Em còn chưa đeo giúp anh', người đàn ông mỉm cười, 'lúc anh đặt làm chiếc nhẫn cho em, đồng thời cũng đặt cho mình một chiếc ...'

Trong tiếng reo hò của công chúng, Lâm Y dè dặt đeo chiếc nhẫn lên tay Lãnh Nghị ...

'Lãnh tiên sinh, anh làm vậy có thể xem như cầu hôn, hoặc là đính hôn không?' Có người hiếu kỳ hỏi.

'Có thể coi là vậy ...' Lãnh Nghị cười cười, trả lời nước đôi. Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, không tự chủ được nhìn về phía hẩn, thấy trong mắt hẩn là ý cười hết sức dịu dàng.

'Cắt bánh kem!' Người MC tiếp tục hô hào, Lãnh Nghị đứng sau lưng Lâm Y, một tay thân mật khoác lên eo cô, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, hai tay cùng nắm một con dao nhỏ, cắt tượng trưng một nhát ...

Trong tiếng hoan hô cùng chúc mừng của mọi người, Tiểu Mạn lên lút đưa điện thoại cho Lâm Y, 'Lâm Y, điện thoại lại reo nữa, bạn có muốn nghe không?'

Có lẽ là trên thế giới này muôn sự đều như thế, vui quá sẽ hóa buồn ...

Lâm Y thoải mái đón lấy điện thoại nhưng khi nhìn dãy số đang nhấp nháy trên màn hình, mắt cô hơi tối lại, hàng mi dài khẽ rung lên, chậm rãi ấn phím nghe, rồi lẳng lặng lùi về sau một chút.

'Lâm tiểu thư, tôi không thể không báo cho cô một tin không vui ...' Đầu bên kia là tiếng cười và giọng nói đặc ý của Từ Giai, Lâm Y trầm mặc lắng nghe, sắc mặt cô phút chốc trở nên trắng bệch, trong đầu không ngừng vang lên những tiếng ong ong, những lời phía sau của Từ Giai nói cô nghe không nổi nữa. Lâm Y thần thờ buông điện thoại, linh hồn thoáng chốc như đã rời khỏi cơ thể.

'Lâm Y, bạn sao vậy?' Tiểu Mạn kinh ngạc nhìn Lâm Y đột nhiên trở nên thất thần, vội vàng kéo kéo cánh tay cô.

Lâm Y lúc này mới bừng tỉnh, đôi mắt đen láy của cô đảo quanh một vòng đám đông tìm kiếm bóng dáng của Lãnh Nghị, rốt cuộc cũng nhìn thấy hẩn. Lãnh Nghị đang đứng nói gì đó với đám người của Trịnh Thiếu Bạch, Lâm Y không tự chủ được vội vàng cất bước đi như chạy về phía hẩn. Chính ngay lúc này, cô nhìn thấy điện thoại của Lãnh Nghị sáng lên rồi hẩn cầm lấy, đặt bên tai đón nghe ...

Lâm Y vội ngừng bước, đôi mắt đen láy cẩn thận theo dõi từng biểu cảm trên gương mặt anh tuấn của Lãnh Nghị, trong đáy mắt cô có thể thấy rõ sự hoang mang ...

Lãnh Nghị vẻ không thể tin được khàn giọng lặp lại một lần: 'Cái gì? Nói lại một lần nữa, nói lại lần nữa ...' Khi hẩn một lần lại một lần nghe được cùng một câu trả lời, tay hẩn khẽ run lên, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh ...

'Lãnh thiếu!' Lữ Thần là người đầu tiên phát hiện ra vẻ khác thường của Lãnh Nghị, hẩn vội vàng vỗ vai Lãnh Nghị, giọng quan tâm: 'Sao vậy?'

'Lữ Thần, tôi lập tức phải về châu Âu một chuyến! Chuyện ở đây cậu giúp tôi lo liệu một chút!' Một lúc sau Lãnh Nghị mới lạnh giọng nói.

'Cái gì?' Lữ Thần kinh ngạc thốt lên, hẩn nhìn Lãnh Nghị vẻ khó hiểu nhưng hẩn không nói gì nữa mà xoay người tìm kiếm bóng dáng Lâm Y trong đám đông. Không cần phí nhiều công sức, Lãnh Nghị đã nhìn thấy Lâm Y đứng đó, mắt đang nhìn hẩn chăm chăm, sắc mặt cũng tái nhợt như hẩn, Lãnh Nghị cũng không kịp hỏi vì sao, hẩn vội đi đến bên cạnh, kéo tay cô đi sang một hướng khác.

'Y Y ...' Lãnh Nghị cắn môi, nhìn cô gái sắc mặt tái nhợt trước mặt mình nói, 'Anh phải lập tức trở về châu Âu một chuyến, tối nay anh không thể cùng em ... Anh đã dặn Lữ Thần giúp em lo liệu mọi việc ở đây ...'

Lâm Y run run cánh môi, thật lâu vẫn không nói được một lời, chỉ thất thần nhìn Lãnh Nghị, hẩn vỗ nhẹ lên vai cô như trấn an rồi xoay người sai bước rời đi.

'Nghị ...' Nhìn thấy Lãnh Nghị đã đi xa, rốt cuộc Lâm Y bắt chấp tất cả chạy đến, nắm lấy tay hẩn, Lãnh Nghị ngừng bước, xoay người nhìn cô, hốc mắt cô gái lệ đã doanh tròn, mọi người xung quanh cũng dần im lặng, kinh ngạc nhìn đôi tình nhân vừa nãy còn thắm thiết thân mật kia, sao chỉ phút chốc mà mặt người nào cũng tái nhợt như thế ...??

Cô gái mấp máy cánh môi, một lúc sau mới bật ra được một câu, giọng nói đầy vẻ nài xin: 'Đừng đi ... được không?'

Cả người Lãnh Nghị khẽ run lên, đáy mắt trào dâng một tình cảm phức tạp, hần đi đến bên cạnh ôm lấy cô, thì thầm bên tai: 'Thực xin lỗi Y Y ... anh nhất định phải đi ... em đợi anh trở lại!' Sau đó hần buông cô gái ra, quả quyết đi về phía cửa ...

Chỉ để lại cô gái lặng lẽ đứng đó, lệ đã rơi đầy mặt ...

Lâm Y tốn mất một ngày mới từ công ty môi giới địa ốc tìm được một căn nhà trọ diện tích khoảng sáu mươi mét vuông, một phòng ngủ, một nhà vệ sinh, một bếp, cô lại tốn thêm một ngày nữa mới dọn dẹp sạch sẽ, thu dọn căn phòng ngăn nắp lại.

Sau đó Lâm Y trở lại biệt thự của Lãnh Nghị, nhặt nhanh một ít quần áo, đặt chiếc nhẫn kim cương có giá trên trời kia cùng giấy tờ căn nhà mà Lãnh Nghị đã mua cho mẹ cô, Lâm Dung, ở thành phố G lên chiếc bàn nhỏ cạnh giường trong phòng cô; giấy tờ căn nhà kia mẹ cô sớm đã gởi cho cô, muốn Lâm Y trả lại cho Lãnh Nghị nhưng Lãnh Nghị kiên trì muốn Lâm Y bảo quản vì vậy nó vẫn luôn ở chỗ cô ...

Ngày hôm nay tất cả cũng nên trở về vị trí cũ thôi ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Mộng Đẹp Vỡ Tan (2)

Lâm Y một tay kéo chiếc va li nhỏ của mình, tay kia cầm túi xách bước ra khỏi phòng rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại, men theo hành lang đi xuống cầu thang.

'Lâm tiểu thư, cô thật sự muốn đi sao?' Quản gia Trần Thế đứng nơi cầu thang lo âu nhìn gương mặt tái nhợt, tiêu tụy của Lâm Y, 'Cô ... không đợi thiếu gia trở về sao?' Ông tin thiếu gia nhất định sẽ không để Lâm Y đi!

'Không đợi đâu ... bác Trần, cảm ơn bác vẫn luôn chăm sóc quan tâm cháu!' Trên mặt Lâm Y là nụ cười yếu ớt.

'Lâm tiểu thư, đó là việc tôi nên làm mà!' Quản gia thở dài một tiếng, dè dặt nói, 'Thực ra lúc thiếu gia cùng Tịch Họa tiểu thư ở bên nhau, tôi chưa từng thấy ngài ấy vui vẻ như vậy ...'

'Bỏ đi, bác Trần, tôi không muốn nhắc đến chuyện này nữa ...' Lâm Y dứt khoát ngắt lời ông, trong đôi mắt đen láy là vẻ bình tĩnh đến vô hồn, cô chậm rãi nắm lấy tay cầm của va li, bước thẳng xuống cầu thang.

'Tôi giúp cô!' Quản gia vội vàng đón lấy hành lý trên tay Lâm Y, nhắc lên sau đó theo sau cô cùng bước xuống lầu.

Đến phòng khách đã thấy những người hầu lăng l់ đứng đó, thực ra bọn họ ai cũng thích cô chủ này, tâm địa thiện lương lại rất hòa đồng ... Lâm Y lịch sự mỉm cười chào họ rồi đi về phía cổng chính.

'Lâm tiểu thư, cô muốn đi đâu? Cô tự lái xe qua hay là bảo tài xế đưa cô đi?' Đứng ở cửa, quản gia thân thiện hỏi.

'Không cần đâu bác Trần, cháu gọi taxi là được!' Lâm Y nhàn nhạt cười, xe cũng là của Lãnh Nghị, cô không muốn dùng nó, 'Bác đưa cháu hành lý đi, cháu đi một mình là được rồi!'

'Vậy tôi tiễn cô ra taxi!' Quản gia bắt đầu chỉ còn cách giúp Lâm Y gọi xe, giúp cô cho hành lý vào cốp rồi đứng bên đường nhìn theo bóng xe đi xa dần, trong mắt thoáng lộ vẻ lo âu!

Con người đúng là một loại động vật kỳ quái, bề ngoài thì yếu đuối nhưng khi thực sự phải đối mặt với khó khăn hoặc là lúc nguy cơ ập đến, ngược lại trở nên rất kiên cường, Lâm Y chính là như vậy! Cô nói với chính mình: Tuyệt đối không thể cúi đầu! Cô chứng minh cho họ thấy, cô sống thật đáng hoàng!

Báo chí mấy ngày nay Lâm Y cố tình không xem nhưng cô gần như có thể tưởng tượng được những lời trên đó chua ngoa đến mức nào, nếu không thì là một loại vui sướng khi thấy người gặp họa ... Bữa tiệc sinh nhật long trọng kia rốt cuộc trở thành đề tài bàn tán lúc trà dư tửu hậu của rất nhiều người ở thành phố H ...

Lâm Y còn nhớ ngày hôm đó khi cô đến trung tâm môi giới nhà đất, vừa lúc nghe được hai nhân viên ở đó vừa xem báo vừa bàn luận: 'Nghe nói vị hôn thê của thiếu chủ của Lãnh thị đang ở châu Âu còn Lâm tiểu thư kia chỉ là tình phụ mà thôi ...'

'Ân, lần này Lâm tiểu thư cũng thật thảm, trong một bữa tiệc sinh nhật long trọng như vậy mà người đàn ông kia lại bỏ cô lại trước mặt mọi người, nếu như là vậy, cho dù tổ chức một buổi tiệc sinh nhật lớn hơn nữa cho cô ấy thì cũng có ý nghĩa gì đâu, ngược lại buổi tiệc càng lớn thì vận rủi càng lớn thôi ...'

'Tinh phụ dù sao cũng chỉ là món đồ chơi của người có tiền thôi ...'

'Haizz, vì tiền ... hiện giờ cô gái nào cũng đều thế cả!'

'Đàn ông cũng có tốt lành gì đâu...'

Lâm Y không nghe nổi nữa, cô đẩy cao chiếc kính râm cỡ lớn nơi sống mũi, chậm rãi xoay người rời khỏi trung tâm môi giới đó ...

Buổi tối, lần đầu tiên Lâm Y ngủ trong gian nhà trọ nhỏ đó, phòng tuy nhỏ nhưng bài trí rất ấm cúng, ánh trăng mờ mờ chiếu qua rèm cửa vào phòng, Lâm Y ngo ngắc đôi mắt nhìn ra cửa sổ, trái tim như tê dại, tê dại đến không biết đau đớn nữa, nỗi đau đớn mấy ngày qua cô sớm đã nếm hết, nước mắt dường như cũng đã khô cạn ...

Hiện giờ điều cô cần chính là lần nữa thu xếp lại cuộc sống của mình, công việc vốn tưởng đâu là rất an ổn giờ không còn nữa, căn phòng nhỏ trong ký túc xá cũng không còn nữa, Lâm Y bây giờ chính là một cô gái không còn gì cả ... Cô cũng không thể để mẹ biết được, là tại cô cả, cô không tốt, không nghe lời mẹ, không chịu giữ lấy cái công việc an phận thủ thường kia ...

Cho nên, bắt đầu từ ngày mai, Lâm Y tự nhủ với mình, nhất định phải đi tìm một công việc mới!

Hôm sau Lâm Y cầm lý lịch của mình đi vào một công ty có quy mô khá lớn ... Người phụ trách tuyển dụng nhìn bảng lý lịch trong tay cô rồi lại nhìn cô gái đang ngồi đối diện mình, đáy mắt không giấu được sự tò mò: 'Cô chính là Lâm tiểu thư mà mấy ngày nay báo chí nhắc tới, về buổi tiệc sinh nhật đó có phải không?'

Lâm Y thẳng thắn nhìn vào mắt người tuyển dụng, thoáng suy nghĩ một chút rồi khẽ môi câu lên một nụ cười, nhàn nhạt nói: 'Phải ...'

'Vậy ... Lâm tiểu thư, vì sao lại muốn đến chỗ chúng tôi làm việc?' Người phụ trách tuyển dụng vừa nói ra câu này thì liền cảm thấy mình ngu ngốc, đạo lý đơn giản như vậy sao còn phải hỏi, cô gái này muốn tìm việc làm, điều này có nghĩa là gì, còn ai mà không hiểu chứ!

'Tôi cần một công việc ...' Người phụ trách tuyển dụng còn đang trầm tư tự trách thì đã nghe cô gái trước mặt lên tiếng đáp lời.

Đúng lúc đó, ngoài cửa có một phụ nữ tuổi khoảng ngoài ba mươi bước vào, trên người là một bộ trang phục công chức nghiêm chỉnh, trên mặt trang điểm tinh xảo, cô quét ánh mắt sắc bén về phía Lâm Y rồi đi thẳng về phía người phụ trách tuyển dụng, thấy cô anh ta vội đứng dậy, nghiêm cẩn chào: 'Trần tổng!'

Vị Trần tổng đó cao ngạo gât đầu, đưa tay đón lấy bảng lý lịch của Lâm Y xem lướt qua, người phụ trách tuyển dụng kề bên tai cô thì thầm gì đó, ánh mắt sắc bén của cô lại quét về phía Lâm Y, khẽ môi lộ ra một nụ cười giả tạo: 'Lâm tiểu thư, chúng tôi cần người có kinh nghiệm, có năng lực công tác thực sự chứ không phải bình hoa ...'

Thì ra, tìm một công việc cũng thật không dễ dàng!

Màn đêm buông xuống, nơi nơi đèn hoa rực rỡ, trên đường vẫn như thường ngày xe cộ ngược xuôi, Lâm Y một mình đi giữa đám đông ồn ào đó, bình thản lướt qua, trái tim đã tê dại như một cánh đồng chết, không có chút sức sống nào, trong đầu cũng là một mảnh trống rỗng.

Tiếng chuông điện thoại trong túi xách vang lên thật lâu Lâm Y mới hoàn hồn lại, cô cầm lấy điện thoại lên xem, 'Lâm Y, bạn đang ở đâu? Bạn có khỏe không?' Đầu bên kia truyền đến giọng nói có chút lo âu của Trương Tiểu Mạn, bạn cô còn không biết Lâm Y đã rời khỏi nhà họ Lãnh.

'Mình đang ở trên đường, ăn, mình rất khỏe, bạn yên tâm!' Giọng Lâm Y thật thản nhiên. Từ sau buổi tiệc sinh nhật đó, Lâm Y vẫn luôn dùng đủ mọi lý do để từ chối gặp mặt tất cả những người quen, bao gồm cả Trương Tiểu Mạn. Cô không muốn tâm trạng không tốt của mình ảnh hưởng đến người khác, cô cũng không muốn để mọi người nhìn thấy mình lúc yếu đuối và nhu nhược như thế này ...

Vết thương của chính mình, chỉ có thể một mình chịu đựng, đây chính là cuộc sống ...

Trở về căn hộ mới thuê của mình thì đã gần mười giờ, vốn tưởng là rất mệt mỏi vừa dính gối đã ngủ nào ngờ đầu óc cứ như được nạp điện vậy, không có cách nào đi vào giấc ngủ. Trong căn phòng tĩnh lặng này, ký ức không hiểu sao lại đặc biệt rõ ràng. Lâm Y cố gắng bắt buộc chính mình thôi nghĩ đến gương mặt tuổi trẻ kia nữa nhưng dường như vô dụng ...

Mãi cho tới gần sáng Lâm Y mới mơ màng đi vào giấc ngủ, khi cô tỉnh lại thì đã gần trưa, cô vội rời giường, đến một tiệm ăn nhỏ dưới lầu ăn qua loa một bát mì, bữa sáng bữa trưa gộp chung lại làm một sau đó lại bắt đầu đi tìm việc ...

Theo địa chỉ tìm được trên mạng, Lâm Y tìm thấy công ty quảng cáo JZ, còn chưa kịp bước vào cửa thì đã nhận được điện thoại của Uông Linh, giọng nói của bà đầy nghi hoặc: 'Lâm Y ... nghe nói cô đang tìm việc?'

'Phải đó, hiệu trưởng Uông!' Lâm Y cố gắng trả lời bằng giọng thoải mái nhất.

'Nếu như cô muốn ... thì trở lại trường đại học H đi, dù sao chúng tôi ở đây cũng đang cần người ...'

'Không cần đâu, cảm ơn hiệu trưởng Uông ... tôi muốn đổi một hoàn cảnh mới ...' Giọng Lâm Y hơi nghẹn, lúc này, chỉ cần một câu quan tâm của bất cứ

ai đều khiến cô muốn khóc ...

Cô không phải là không muốn quay về trường đại học H, ngược lại là đang khác! Nhưng cô không muốn lại có bất kỳ mối liên hệ nào với Lãnh Nghị!

Cắt điện thoại vào túi xách, Lâm Y bước vào công ty quảng cáo JZ ...

Trong phòng làm việc của giám đốc phụ trách nhân sự của công ty quảng cáo JZ ...

Sau bàn làm việc là một gương mặt gầy gò đầy nếp nhăn, thoát nhìn có vẻ bi ôi, trên mặt mang theo một ý cười ái muội: 'Lâm tiểu thư, bộ phận thiết kế quảng cáo của công ty chúng tôi không cần người, ngược lại điều kiện của cô rất thích hợp làm ở bộ phận kinh doanh ... Ách ... cô phải chuẩn bị tư tưởng trước, khách hàng của chúng ta xã giao rất nhiều, cô phải có khả năng uống với họ, chơi với họ ...' Ông ta suýt nữa thì bật nốt ba chữ "ngủ với họ".

Lâm Y dứt khoát cự tuyệt, lúc cô đi ra cửa thì nghe rõ ràng bên trong có tiếng lầu bầu: 'Hừ, tình phụ của người ta cũng đã làm rồi còn giả vờ thanh thuần làm gì chứ ...'

Bước chân Lâm Y chợt dừng lại, cội lòng mấy ngày nay chết lặng rồi cuộc bắt đầu đau đớn, cái cảm giác đau đớn đó hết như miệng một vết thương bị người hung hăng xé toạc ra, trong phút chốc, nỗi đau lan tràn đến từng tế bào trong người, cả người cô run rẩy không ngừng. Lâm Y vụt xoay người xông thẳng vào căn phòng làm việc vừa nảy cảm một xấp tài liệu ném thẳng vào cái đầu đã thừa thớt tóc kia ...

'Cô cô cô ... cái bà điên này ...' Trên gương mặt gầy gò kia lộ ra vẻ kinh ngạc lẫn tức giận, một tay thì đỡ lấy xấp văn kiện đã đáp xuống đầu mình, tay kia thì ấn điện thoại bàn: 'Bảo vệ, bảo vệ ...'

Nghe tiếng ồn, mấy người bảo vệ ngoài cửa chạy vào, trong nháy mắt, nơi cửa văn phòng chen chúc đầy những người tò mò ghé đầu vào xem, người đàn ông có gương mặt gầy gò kia đứng bật dậy, chỉ tay vào cô gái trước mặt, rống lên với bảo vệ: 'Nhanh gọi cảnh sát cho tôi, cô ta ... cô ta dám đánh người!'

Bảo vệ nghe lời vội ấn điện thoại ...

'Các người xem chừng cô ta cho chặt, đừng để cô ta chạy mất ... Loại gái như cô, để người ta chơi đã rồi bị đuổi ra khỏi nhà, lại tìm đến đây quậy phá sao ...' Sau đó là một đồng tử ngữ thô tục từ miệng người đàn ông gầy gò kia phát ra.

'Giám đốc, cảnh sát sắp đến rồi ... Vị tiểu thư này, xin mời theo chúng tôi đến phòng bảo vệ một lát!' Bảo vệ đưa tay định kéo Lâm Y.

'Không cần, buông tay, tôi tự đi được!' Lâm Y lạnh lùng rũ tay bảo vệ ra khỏi tay mình. Cảnh sát? Sợ cái gì? Lúc này còn có thứ gì khiến cho cô sợ nữa chứ?

Chính ngay lúc này từ ngoài cửa phòng nhân sự truyền đến một giọng nam có vẻ tùy hứng: 'Thế nào mà phòng giám đốc hôm nay lại giống như cái chợ thể này?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Mộng Đẹp Vỡ Tan (3)

'Trương thiếu!' Gương mặt phấn nộ của ông giám đốc nhân sự phút chốc lại trở nên tươi như hoa, 'Hôm nay thế nào mà ngài lại có thời gian rảnh rồi đến đây?' Ông nhớ từ sau khi ông Trương sắp xếp cho người con trai thứ là Trương Huy này vào vị trí phó tổng đến giờ, số lần Trương Huy đến đây có thể đếm được trên đầu ngón tay. Vị Trương thiếu này vẫn luôn phong lưu tiêu sái, chuyện công sự của công ty toàn bộ giao cho những người thuộc hạ đi xử lý ...

Trương Huy không thêm đề ý đến ông ta, đôi mắt hẹp dài của hắn lúc này đang đầy vẻ kinh ngạc ghim trên người Lâm Y, khóe môi cũng câu lên ý cười: 'Trời ạ, thiên sứ, chúng ta thực sự có duyên, thế nào mà tôi khó đến công ty một lần lại có thể gặp được cô chứ ...'

Nhìn thấy trên gương mặt tái nhợt của Lâm Y không có chút biểu cảm nào, bình lặng như nước, hắn lại mỉm cười, ánh mắt quét về phía những người bảo vệ đứng cạnh cô, lại nhìn về phía gương mặt đáng ghét của ông giám đốc nhân sự, sau đó lại quay trở lại trên mặt Lâm Y: 'Ồ ... có phải là bọn họ bắt nạt cô không?'

'Không không không ... Trương thiếu ... cô ta đánh tôi trước!' Ông giám đốc nhân sự thấy tình hình không ổn vội vàng cướp lời, Trương thiếu này nổi tiếng phong lưu, tin đồn lăng nhăng cũng không ít, nói không chừng cũng có dây mơ rễ má gì với cô gái này ...

'Ông nói thiên sứ đánh ông?' Đôi mắt hoa đào của Trương Huy tròn to, 'Hừm, ông có còn là đàn ông không vậy? Những lời như vậy mà cũng nói ra được hay sao? Còn các người nữa, đều là óc heo cả sao, mau xin lỗi thiên sứ đi!' Giọng điệu đó hoàn toàn không cho phép người ta có chút dị nghị nào.

Một đám người há miệng trừng mắt nhưng rõ ràng ai cũng không dám đắc tội với nhị thiếu gia của nhà họ Trương, phó tổng giám đốc của công ty JZ này ...

'Cám ơn anh giúp tôi giải vây ...' Trong văn phòng phó tổng giám đốc của Trương Huy, Lâm Y điềm tĩnh nói lời cảm ơn.

'Thiên sứ ...' Trương Huy ngồi phịch xuống ghế, mắt vẫn nhìn Lâm Y, khó có một lần nói lời nghiêm túc: 'Vì sao phải ra ngoài làm việc? Hai người ... chia tay rồi sao?'

Lâm Y thờ dãi một tiếng, khóe môi nhẹ câu lên một nụ cười yếu ớt: 'Ừ!'

Trương Huy nhìn cô, chuyện về buổi tiệc sinh nhật đình đám đó hẳn cũng có nghe đến, hẳn cảm giác rất rõ ràng vị Lãnh đại thiếu gia đó rất coi trọng cô ... nhưng mà, thật không ngờ nhanh như vậy đã chia tay; trầm mặc một lúc rồi hần nhếch miệng cười nói: 'Chuyện tốt chuyện tốt, thiên sứ, làm người phải nghĩ thông suốt một chút, thất cổ trên một thân cây thì thật là uổng phí!'

Lâm Y vẫn nhàn nhạt cười, mấp máy môi, giọng nhẹ như gió thoảng: 'Ừ ...'

'Vậy ... bây giờ cô muốn làm công việc gì?' Trương Huy hào hứng hỏi.

'Tôi vốn học thiết kế quảng cáo cho nên vẫn muốn tìm công việc có liên quan đến ngành này!'

Lời của Lâm Y vừa dứt thì Trương Huy đã vỗ bàn lớn tiếng kêu: 'Trời, thiên sứ, hai chúng ta quả thật là có duyên. Bộ phận quảng cáo của công ty chúng tôi vừa hay đang cần người ... cô đợi chút, tôi gọi giám đốc bộ phận quảng cáo đến đây một chuyện ...'

'Không cần đâu Trương thiếu, tôi ... vẫn là tìm một công ty khác thì tốt hơn ...' Lâm Y vẫn còn nhớ rất rõ ràng những lời vừa nãy ông giám đốc nhân sự nói, rằng bộ phận quảng cáo của họ không thiếu người, điều quan trọng hơn cả là cô không muốn người khác cho rằng cô là dựa vào quan hệ mà tìm được công việc này ...'

'Thiên sứ, chúng ta cũng coi như rất thân rồi cô còn khách sáo với tôi làm gì? Ừm, cô vẫn còn là đồ đệ của tôi đúng không? Sư phụ dù sao cũng không thể không lo cho đồ đệ, đúng không? Chúng tôi quả thực đang cần người ...' Trương Huy dường như nhìn ra suy nghĩ của Lâm Y, anh ta nói về nghiêm túc, 'Giám đốc bộ phận quảng cáo của chúng tôi sẽ đánh giá khả năng của cô, cô vượt qua được kiểm tra thì mới có thể được nhận, nếu như cô không thể vượt qua bài đánh giá, tôi cũng không thể giúp gì cho cô được!'

'Trương thiếu ...' Lâm Y thoáng chau mày, cô thật sự không biết công ty quảng cáo này là của Trương Huy ...

'Được rồi, cứ quyết định như thế đi. Giờ tôi gọi giám đốc của bộ phận quảng cáo đến đây ...' Trương Huy ngắt lời Lâm Y rồi kéo điện thoại bàn đến gần, suy nghĩ một lát rồi lấy trong ngăn kéo ra một bảng thông tin, ấn phím theo dãy số trên bảng thông tin đó, cười nói, 'Tôi không nhớ số của họ!'

Cứ như vậy, Lâm Y tạm thời đến bộ phận thiết kế quảng cáo của công ty quảng cáo JZ làm việc, nhưng trước mắt vẫn là giai đoạn thử việc, cũng như Trương Huy đã nói, giám đốc bộ phận quảng cáo Tôn Hồng giao cho Lâm Y một thiết kế một đoạn quảng cáo, đợi sau khi cô làm xong thì giao cho ông kiểm tra, nếu như đáp ứng được yêu cầu công việc thì có thể tiếp tục ở lại làm việc ...

Paris, nước Pháp ...

Nơi một vùng ngoại ô phong cảnh tuyệt đẹp, trong một gian phòng của một căn biệt thự hai tầng, chiếc rèm mỏng nơi khung cửa sổ phát phơ theo từng trận gió, trên chiếc giường lớn giữa phòng có một cô gái đang nằm, hai mắt cô nhắm chặt, sắc mặt trắng bệch nhưng có thể thấy rõ ngũ quan xinh xắn, mái tóc dài lòa xòa trên gối.

Cổ tay phải của cô gái đang cắm kim truyền dịch, nơi đầu giường là đủ các loại dụng cụ y tế, máy điện tâm đồ, máy đo huyết áp các loại, trên màn hình đang nhấp nháy biểu đồ thể hiện sự sống của cô gái.

Nơi chiếc sofa cách chiếc giường không xa, một nữ hộ sĩ tóc vàng mắt xanh đang ngồi đó, nhằm chán nhìn cô gái đang nằm mê man trên giường, rồi lại nhìn những đường biểu thị sự sống nhấp nháy không ngừng trên màn hình ...

Cửa phòng bị đẩy nhẹ ra rồi thân hình cao ngất của Lãnh Nghị xuất hiện ngoài cửa, trên gương mặt tuần tú lộ ra chút u ám, có thể nhìn thấy rõ những tơ máu trong mắt, rõ ràng là không ngủ được bao lâu, bên cạnh hẳn là Charlie, bác sĩ chủ trị của Hạ Tịch Họa.

Lãnh Nghị và Charlie cùng đi vào trong phòng, vừa đi vừa dùng tiếng Anh nói chuyện với nhau.

'Ông Charlie, hiện giờ đã bảy ngày trôi qua rồi, vì sao Tịch Họa vẫn còn chưa tỉnh lại?' Giọng Lãnh Nghị cực kỳ lạnh mạc, 'Hôm đó ông nói với tôi thế nào hử?'

'Lãnh tiểu thư, tình hình của Hạ tiểu thư thế này, có thể tỉnh lại hay không vốn còn là một ẩn số ... Chúng tôi cũng đã giám sát chặt chẽ những chỉ số sức khỏe của cô ấy mà phán đoán như vậy ...' Bác sĩ Charlie nhẹ giọng giải thích với Lãnh Nghị.

'Nếu như chỉ là phán đoán, cũng không phải là một kết luận, vì sao gọi tôi trở về gấp như vậy? Còn nói cái gì tốt nhất không thể trì hoãn một phút nào!'

Mắt Lãnh Nghị sắc như đao, không chút khách sáo bức hỏi Charlie, 'Ông không biết thời gian đối với tôi mà nói là quý giá đến mức nào sao?'

'Thực xin lỗi Lãnh tiên sinh. Bởi vì hôm đó điện tâm đồ của Hạ tiểu thư đột nhiên thay đổi, trái tim có dấu hiệu hồi phục, theo kinh nghiệm nhiều năm của chúng tôi, lúc này nếu như có người mà cô ấy quan tâm ở bên cạnh nói chuyện nhiều với cô ấy một chút, khích lệ cô ấy, rất có khả năng cô ấy sẽ tỉnh lại ... Lãnh tiên sinh, đó là một cơ hội rất tốt, chúng tôi không thể không báo cho ngài!'

Nói đến đây, Charlie hơi ngừng lại, nhìn sắc mặt Lãnh Nghị vẫn đầy mây đen, dè dặt bồi thêm một câu: 'Nhưng hôm đó khi ngài đến đây thì đã quá muộn rồi, lỡ mất thời cơ tốt nhất ... đương nhiên, chúng tôi cũng không thể cam đoan rằng Hạ tiểu thư nhất định sẽ tỉnh lại ... Ngài cũng biết đó, cô ấy đã hôn mê ba năm rồi ...'

Nghe câu cuối này, Lãnh Nghị không nói thêm nữa, mặt hắn vẫn tái xanh, môi mím chặt lại, ánh mắt sắc bén khi quét qua chiếc giường nơi cô gái đang nằm thì trở nên nhu hòa đôi chút, trên mặt mây đen cũng dần tan đi, rồi mặt hắn quét qua một đám mây mờ y tế đặt ở bên cạnh giường kia.

Thân hình cao lớn của hắn chậm rãi dời qua, ngồi xuống một chiếc ghế cạnh giường, lặng lẽ ngắm nhìn cô gái trên giường. Từ ngày đó bỏ lại Lâm Y trong buổi tiệc sinh nhật đó cho đến hôm nay đã là bảy ngày, mỗi ngày hắn đều canh giữ ở đây chỉ bởi vì bác sĩ nói trái tim của Tịch Họa đang chậm rãi hồi phục công năng, cần sự khích lệ của hắn ...

Bảy ngày rồi, Lãnh Nghị không gọi điện thoại cho Lâm Y một lần nào, tâm tình của hắn rất nóng nảy, rất loạn, nhất thời không biết nên giải thích với cô thế nào, cũng không biết từ nay về sau làm sao đối mặt với cô! Nhất định Lâm Y sẽ cho rằng hắn gạt cô nhưng mà ... hắn thật sự không biết Hạ Tịch Họa còn sống! Hắn vẫn luôn cho rằng Tịch Họa đã rời khỏi thế gian này, hắn không biết cô trở thành người thực vật, nằm ở đây đã ba năm!

Người nhà giấu hắn ba năm! Hôm đó hắn đi suốt đêm về đây, lúc đến nhà đã là rạng sáng ngày hôm sau, Trương Mân, Lãnh Tuấn, Lý Uyển, Lãnh Thành đều có mặt đầy đủ, trong tiếng chát vãn đầy phần nộ của Lãnh Nghị, Lý Uyển chỉ giải thích rằng năm đó, bởi vì Tịch Họa trở thành người thực vật, bác sĩ nói cơ hội để cô tỉnh lại rất mong manh ... Mọi người sợ ảnh hưởng đến cuộc sống của hắn, càng sợ Lãnh Nghị từ đó cự tuyệt kết hôn, sợ nhà họ Lãnh tuyệt hậu ... cho nên mọi người lựa chọn che giấu sự thật, chỉ nói là Hạ Tịch Họa đã chết ...

Chỉ là ai cũng không ngờ, sau khi biết Tịch Họa "chết", Lãnh Nghị vẫn tuyên bố sẽ không kết hôn. Sợ nhất chính là Trương Mân và Lý Uyển, Lãnh Tuấn thì lạnh lùng cảnh cáo con trai, nếu như trong vòng ba năm không sinh một đứa cháu nội cho ông thì ông sẽ giải trừ quyền thừa kế Lãnh thị của hắn, hơn nữa còn đem tất cả tài sản của nhà họ Lãnh quyền đi làm từ thiện ...

Sau cùng, dưới sự uy hiếp lẫn nước mắt của Trương Mân và Lý Uyển, rốt cuộc Lãnh Nghị hứa với họ sẽ tìm một người giúp nhà họ Lãnh nối dõi tông đường, chỉ là ... cô gái đó phải là do hắn chọn. Nếu như trong vòng ba năm hắn vẫn không tìm được người thích hợp thì sẽ nghe theo lời Lý Uyển, cưới Từ Giai về làm vợ ...

Vậy mà hôm nay Lãnh Nghị lại đột nhiên được báo tin Tịch Họa vẫn còn sống chỉ trở thành người thực vật, chẳng những vậy, còn rất nhanh sẽ tỉnh lại ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Ưu Thương (1)

Lãnh Nghị vẫn ngồi nguyên tư thế đó bên giường Tịch Họa, vẫn lặng lẽ nhìn cô, trong lòng vỡ vụn đến đau đớn, chính hắn cũng không biết vì sao lại đau, buổi tối hôm đó của ba năm trước, là lỗi của hắn khiến Tịch Họa suýt nữa thì mất đi tính mạng, là hắn nợ cô một tính mạng, một ân tình, một lời hứa ...

'Lãnh tiên sinh! Bác sĩ Charlie xem kỹ những số liệu sinh học của Tịch Họa mà hộ lý đã ghi chép lại, giọng áy náy, 'Thực có lỗi, xem ra Hạ tiểu thư hôm nay sẽ không tỉnh lại được ... hay là ngài trở về nghỉ ngơi trước?'

Mắt Lãnh Nghị đầy vẻ phần nộ, hắn đứng bật dậy, ánh mắt bức người, giọng cũng lạnh như băng: 'Bác sĩ Charlie, chắc không phải là ông muốn đem tôi ra làm trò đùa đó chứ?'

'Không không, xin lỗi Lãnh tiên sinh, xin ngài bớt giận, tôi chỉ làm hết sức mình mà thôi ... Tôi đã cùng cô ấy suốt ba năm ...' Đáy mắt Charlie có chút hoảng hốt, ông vội vàng phân trần, ý ngầm chính là dù không có công lao, ít ra ông cũng có khổ lao.

Lãnh Nghị mím môi, hung hăng trừng Charlie, thật lâu sau hắn mới thu hồi tầm mắt, quay đầu, nhìn lại cô gái đang nằm trên giường lần nữa rồi mới xoay người rời đi, cửa sập mạnh sau lưng hắn, lát sau nữa, trong sân truyền đến tiếng động cơ xe nổ máy.

Trên một mảnh đất thật đẹp ở ngoại ô Paris tọa lạc một trang viên rộng lớn, trong trang viên là một căn biệt thự kiểu trung cổ tráng lệ, uy nghiêm như một tòa thành, bên trong có núi có suối, còn có một bãi cỏ rộng lớn, đó chính là trang viên của nhà họ Lãnh.

Xe Lãnh Nghị chạy nhanh vào trong sân rồi dừng lại trước cổng chính, Lãnh Nghị nhảy xuống xe, bước nhanh về phía cửa. Trong căn phòng khách chính rộng lớn mà xa hoa đến cực độ, đèn sáng như ban ngày, tụ tập nơi sofa là Trương Mân, Lãnh Tuấn, Lý Uyển, Lãnh Thành, nhìn thấy Lãnh Nghị đi vào, ánh mắt của mọi người đều không hẹn mà cùng quét về phía hắn.

Lãnh Nghị thoáng dừng bước, ánh mắt lạnh mạc quét một vòng trên mặt mỗi người sau đó cầm cúi đi về phía thang lầu.

'Nghị!' Lãnh Thành là người đầu tiên đứng dậy, ông gọi với theo Lãnh Nghị, nghe tiếng gọi hắn thoáng dừng chân, quay lại nhìn Lãnh Thành đợi ông nói tiếp. Trên mặt Lãnh Thành là vẻ áy náy: 'Xin lỗi cháu, là ta không tốt, là ta tin lời Charlie, tưởng rằng Tịch Họa sắp tỉnh lại nên mới cấp tốc gọi cháu từ trong nước trở về đây ...'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, môi mím chặt, lát sau mới cười nhạt một tiếng nhưng vẫn không nói gì.

'Nghị nhi, qua đây ngồi đi ... Tịch Họa giờ sao rồi?' Giọng uy nghiêm mà từ ái của Trương Mân ngồi nơi sofa vang lên, rõ ràng bà hy vọng cháu mình cùng qua ngồi cùng với mọi người một lúc.

'Vẫn thế!' Mắt Lãnh Nghị nhìn sang Trương Mân, nhẹ giọng đáp nhưng vẫn đứng nguyên tại chỗ, chừng như không có ý định qua ngồi với mọi người.

'Con đừng trách chú con, chú ấy cũng là có ý tốt thôi! Chuyện gọi điện báo con về đây là do chúng ta bàn bạc rồi cùng quyết định!' Lý Uyển nhìn thấy vẻ tiêu tụy của con trai, đau lòng nói. Một tuần lễ nay, rõ ràng là con bà không ngủ ngon giấc, nhất thời bà có chút hối hận đã đồng ý nói chuyện này cho Lãnh Nghị biết.

'Mọi người nên sớm nói cho con biết chuyện này chứ không phải đợi đến bây giờ!' Giọng Lãnh Nghị thật trầm nhưng sắc bén, không khí trong phòng khách chợt trở nên khàn trương, nói xong câu này, Lãnh Nghị cũng mặc kệ mọi người, sai những bước dài tiếp tục đi lên lầu.

'Nghị!' Ngay giờ vẫn đang ngồi trầm mặc nơi sofa, rốt cuộc Lãnh Tuấn cũng lên tiếng, ông cũng có gương mặt với những đường nét rõ ràng như tạc, có thể nói Lãnh Nghị giống cha mình vô cùng, còn có một loại khí chất lạnh như băng cũng như đúc ra từ cùng một khuôn; lúc này mày ông đang chau lại nhìn con trai, nói rành mạch từng chữ một, giọng đầy uy nghiêm: 'Con phải học cách đối mặt với hiện thực! Đừng mãi oán trời trách người!'

Con trai trước giờ vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của ông, nhưng hắn đối với chuyện tình cảm quá mức cố chấp, buổi tối của ba năm trước, không ai biết đã xảy ra chuyện gì, con trai không chịu nói, mọi người cũng chỉ biết là Tịch Họa giống như phát điên vậy chạy thẳng ra ngoài sau đó bị xe tông phải, sau đó Lãnh Nghị tuyên bố sẽ đời này không kết hôn ...

Vừa mới đi được mấy bậc thang nghe câu nói của cha mình, bước chân Lãnh Nghị chợt dừng lại, trong đầu bỗng nhiên hiện ra gương mặt tươi mát thanh thuần của Lâm Y, rồi lại đến hình ảnh Tịch Họa nằm yên trên giường, sau đó lại là tiếng thắng xe chói tai cùng tiếng kêu thảm thiết của Tịch Họa ...

Sắc mặt Lãnh Nghị có chút trắng bệch, hắn mím chặt môi, một lúc sau mới lạnh giọng nói: 'Con, sẽ đối mặt với hiện thực!' Sau đó rất nhanh biến mất nơi ngã rẽ của cầu thang.

'Haizz ...' Trương Mân nhẹ thờ dài một tiếng, '... lần trước lúc ta về nước, là lúc thắng bé vui vẻ nhất!' Vừa nghĩ đến hình ảnh Lãnh Nghị âu yếm nắm tay Lâm Y tươi cười đi vào phòng khách là Trương Mân lại hối hận lúc đó không kiên quyết duy trì tình cảm của hai người.

Sóng mắt Lý Uyển thoáng xao động, bà ngồi im lặng không nói một lời, Lãnh Tuấn cũng trầm ngâm suy nghĩ, ông bất chợt rất muốn nhìn thấy cô gái có thể thay thế Hạ Tịch Họa trong lòng con trai, khiến con trai ông vui vẻ như vậy trông như thế nào.

Trong phòng ngủ trên lầu, Lãnh Nghị đã thay áo ngủ ngồi một mình nơi sofa, chân mày nhíu chặt, ánh mắt nhìn vô định ngoài cửa sổ thật lâu mới thu lại tầm mắt, ngón tay thon dài chậm rãi rút ra một liều thuốc từ bao thuốc trên bàn, đốt lên, nhẹ rút một hơi.

Bình thường Lãnh Nghị không hút thuốc, chỉ khi nào gặp phải phiền não cực độ mới hút một hai điếu.

Gương mặt Lâm Y dần hiện lên một cách rõ ràng trong làn khói mỏng lung, đôi má nhuộm hồng, nụ cười yếu ớt ... Mắt Lãnh Nghị dần trở nên nhu hòa ... Nụ cười yếu ớt đó dần dần chuyển thành đôi dòng lệ, 'Đừng đi, Lãnh Nghị!', giọng nói run run đầy bi thương đó quẩn quanh trong đầu hắn ...

Trái tim chợt đau dữ dội, cố nén nỗi nhớ nhưng bỗng dưng lan tràn vô tận như cỏ dại trong lòng, một tuần lễ này hắn ở bên cạnh Tịch Họa nhưng rất rõ ràng, trái tim hắn lại ở một chỗ khác, ở trên người một cô gái tên là Lâm Y! Trong lòng Lãnh Nghị rất rõ ràng, thực ra hắn không thể rời xa cô, cho dù Tịch Họa có tỉnh lại cũng không thể thay thế cảm giác này trong lòng hắn!

Lãnh Nghị nhắm chặt mắt, dụi liều thuốc vào trong gạt tàn rồi cầm điện thoại lên, ấn phím, động tác liền mạch lưu loát.

Y Y, nghe điện thoại của anh đi! Xin tha thứ cho anh đột nhiên bỏ đi không nói, khi trở về anh sẽ giải thích mọi chuyện cho em ... Trong lòng Lãnh Nghị thầm cầu nguyện, nhưng đúng như hắn dự đoán, đầu bên kia chỉ có âm báo điện thoại gọi được nhưng không có ai nghe!

Buông điện thoại xuống, Lãnh Nghị lặng lẽ day day huyết thái dương đang ần ần đau ...

Thành phố H

Trong căn nhà trọ nhỏ, trên chiếc bàn nhỏ là một chiếc laptop, trên màn hình là bản nháp của một thiết kế quảng cáo, bên cạnh laptop là điện thoại của Lâm Y, chuông điện thoại vang lên không ngừng nhưng trong phòng không có ai, bởi lúc này trong phòng tắm truyền đến tiếng nước rào rạt.

Lát sau Lâm Y mặc áo ngủ bước ra, tóc cô vẫn còn ướt, cô đi đến bên chiếc bàn nhỏ ngồi xuống, tiếp tục công việc còn dở dang của mình. Tối hôm nay nhất định cô phải làm xong bản thảo này, ngày mai đã đến hạn giao nộp nó cho giám đốc của cô, Tôn Hồng.

Đêm đã khuya, đánh xong những chữ cuối cùng hoàn tất bản thảo, Lâm Y mệt mỏi ngã người vào lưng ghế. Bản thiết kế quảng cáo này đã tốn mấy ngày mấy đêm của cô, nào là chạy đến thư viện, chạy đến nhà sách tìm kiếm tư liệu, tốn hết bao nhiêu tâm huyết mới hoàn thành, cô nhất định phải chứng minh cho mọi người thấy mình không phải là bình hoa!

Thoải mái đuổi người một cái rồi Lâm Y tắt máy chuẩn bị đi ngủ. Đi làm ở JZ mấy ngày rồi, cô thấy cảm giác cũng không tệ, mỗi ngày bận rộn như con vù, toàn bộ tâm lực, thể lực đều dùng cho công tác, làm được nhiều việc hơn người khác nhiều lắm bởi vì cô không muốn để mình có thời gian suy nghĩ lung tung.

Trước khi ngủ, theo thói quen, Lâm Y mở điện thoại ra xem, vừa mở ra trong chớp mắt cô có chút ngẩn người, nhìn thấy cái tên quen thuộc kia hiện lên trên màn hình, sức lực của Lâm Y chừng như thoát ra hết qua từng lỗ chân lông, cô mềm yếu tựa người vào thành giường.

Bây giờ rồi! Đúng bây giờ Lãnh Nghị mới gọi cho cô một cú điện thoại! Trái tim Lâm Y không ngừng run rẩy, gào thét. Lãnh Nghị, nếu như đã không thể yêu nhau nữa thì đừng gọi điện thoại làm gì, một lần cũng không cần! Đừng làm phiền cuộc sống mới của em làm gì! Em không muốn lại tiếp tục đau đớn khổ sở nữa!

Ngón tay thon dài của Lâm Y dừng rất lâu nơi màn hình, rồi cuộc quả quyết ấn phím, kéo cái tên "Lãnh Nghị" vào danh sách chặn cuộc gọi sau đó cô chậm rãi buông điện thoại xuống giường, nằm xuống, kéo chăn trùm kín cả đầu ...

Ngày hôm sau lúc đi làm, Lâm Y đem giao bản thảo thiết kế cho Tôn Hồng, người đàn ông tuổi ngoài ba mươi vẻ mặt nghiêm trang cúi đầu xem một hồi lâu, rồi cuộc trong đôi mắt soi mói kia lóe lên một ý cười: 'Àn, không tệ! Lâm tiểu thư, lát nữa trong cuộc họp các quản lý, tôi sẽ đưa phần thiết kế này của cô cho họ thẩm định!'

'Cám ơn giám đốc Tôn!' Lâm Y nói thật lòng, mấy ngày nay, lần đầu tiên cô cảm thấy vui vẻ trở lại ...

Cách đó rất xa, nơi trang viên của nhà họ Lãnh ở Paris, Lãnh Nghị dậy rất sớm, ăn mặc chỉnh tề sau đó cầm theo những vật tùy thân đã chuẩn bị sẵn bước nhanh ra ngoài ...

Hôm nay hắn quyết định về nước! Hắn không thể tiếp tục đợi ở đây mãi được! Hắn phải về với cô gái của hắn!

'Có chuyện gì báo lại với con!' Lãnh Nghị chỉ bỏ lại một câu rồi vội vã bước ra ... không có ai ngăn cản hắn, thậm chí Trương Mân cho rằng lần này kêu Lãnh Nghị trở về đúng là một sai lầm!

Gần trưa Tôn Hồng kêu Lâm Y lúc này đang vui đầu vào công việc vào văn phòng của mình, trên gương mặt nghiêm túc kia lúc này lộ ra một nụ cười ôn hòa: 'Thiết kế của cô rất có sức sáng tạo, các thành viên thẩm định đều nhất trí thông qua. Từ ngày hôm nay cô chính là nhân viên chính thức của bộ phận quảng cáo!'

'Cám ơn giám đốc Tôn!' Lâm Y vui vẻ nói lời cảm ơn, nhận được sự khẳng định của người khác, cảm giác này thật tuyệt!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Ưu Thương (2)

'Àn, nhưng cô lập tức được giao nhiệm vụ đây ...' Tôn Hồng mỉm cười, 'Cô rất có sức sáng tạo, tư duy lại cởi mở, hơn nữa cơ sở ngôn ngữ biểu đạt rất vững...' Tôn Hồng vừa nói vừa đưa một xấp văn kiện cho Lâm Y, cô đưa tay đón lấy, lật xem thì lại nghe Tôn Hồng nói tiếp, 'Sản phẩm này sẽ được quảng cáo trên truyền hình, do cô phụ trách sáng tạo và ngôn ngữ, ba ngày sau giao bản thảo cho tôi!'

Phòng làm việc của Lâm Y có bốn người, ba nữ một nam, lúc gần đến giờ tan tầm, phòng làm việc vốn yên tĩnh dần trở nên ồn ào, ai nấy đều ngậm miệng, lặng lẽ chuẩn bị đồ đạc ra về, chỉ có Lâm Y là vẫn ngồi yên trước máy vi tính, không có chút động tĩnh gì, một đồn nghiệp tên Hiểu Hiểu ngồi ở bàn kế bên cô nhỏ giọng nhắc nhở: 'Lâm Y, sắp tan tầm rồi!'

'An, lát nữa, xong rồi mình về sau!' Lâm Y xoay đầu nhìn cô cười, đối với cô mà nói, có về dù sao cũng là ăn ở cẩn thận, sớm một chút muộn một chút thực ra không sao cả.

Hiểu Hiểu cũng cười với cô, không nói gì nữa nhưng trong lòng thầm cảm thấy kỳ lạ, Lâm Y này trước giờ luôn ăn mặc đơn giản, đi làm tan tầm đều là xe buýt, cũng không thấy có trang sức quý báu gì, chiếc nhẫn kim cương thật đắt tiền mà báo đã nhắc đến cũng chưa từng thấy cô đeo ... Làm tình phụ của người có tiền là như vậy sao?

Ngay lúc này Trương Huy và Tôn Hồng xuất hiện tại văn phòng kiểu mở của bộ phận thiết kế, Tôn Hồng tươi cười vỗ tay nói với mọi người: 'Các vị, xin chú ý ... có người mời com!'

Bốn đôi mắt lập tức xoay về phía cửa, haizzz, Tương thiếu hôm nay sao lại xuất hiện ở chỗ này? Đây gần như là suy nghĩ đầu tiên lướt qua đầu mỗi người trong phòng. Hiểu Hiểu lá gan tương đối lớn, cười hỏi trước: "Tương tổng, hôm nay ngài đến đây có phải là chuẩn bị mời cơm chúng tôi không?" Vì Tương tổng kia rất ít khi xuất hiện ở công ty nhưng mỗi lần đến thì đều không nghiêm túc, thích cùng mọi người chuyện trò rôm rả cho nên mọi người cũng không sợ hấn lăm, nhất là phái nữ.

"Hừm, tôi vừa mới xuất hiện là các cô đã bóc lột rồi sao ..." Tương Huy híp mắt cười, "Ân, coi như cô đoán đúng, nghe nói tổ các cô vừa có một người đẹp gia nhập, bản thiếu gia chính là vì nể mặt người đẹp, mời mọi người một bữa!" Tương Huy trước giờ cũng không dấu diếm sự ưa thích của mình dành cho phái đẹp.

"Ồ ... Tương thiếu ..." Ai nấy đều dài giọng trêu chọc, Lâm Y cười có chút ngượng ngùng.

"Hừm, ồ cái gì chứ ... mấy cái đầu đen tối này ... Tôi với thiên sứ, khụ khụ, không phải, Lâm Y tiểu thư sớm đã quen biết nhau, bạn đưa xe! Ân ... còn là đệ tử chính tức của tôi!" Tương Huy nói, vẻ thần nhiên, nhưng càng là cố che dấu thì càng khiến người khác tưởng rằng có vấn đề.

"Đưa xe? Lâm tiểu thư cũng biết đưa xe sao? Còn là đệ tử của anh?" Một thanh niên đeo mắt kiếng, dáng vẻ nho nhã nhìn về phía Lâm Y, kinh ngạc hỏi; không chỉ anh ta, ánh mắt của tất cả mọi người nhất thời đều hướng về phía Lâm Y.

Mặt Lâm Y thoáng đỏ lên, cô ngượng ngùng giải thích: "Ân ... ừm ... thực ra tôi không biết đưa xe, chỉ là cảm giác ... lái xe nhanh ... rất thú vị ... khụ khụ ..."

"Lâm ... Lâm Y ..." Tương Huy thật không dễ dàng mới sửa lại cách gọi "thiên sứ" vốn đã quen miệng, "... có gì phải ngại đâu chứ, đưa xe thì đưa thôi ... ân, lần sau lúc đội đưa xe của chúng tôi tụ họp, tôi lại kêu cô đi! ... Chúng ta đưa xe mô tô, môn đó cũng rất kích thích ..." Tương Huy càng nói càng hào hứng.

"Hà ... ừm ... đến đó tính sau!" Trước ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, Lâm Y chỉ đành gượng cười, vội vàng chuyển đề tài, "Tương tổng, hôm nay anh định mời tổ của chúng tôi đi đâu ăn cơm đây?"

"Ân, đúng nha, suýt nữa là quên chủ đề chính rồi!" Hiểu Hiểu lập tức nhớ ra, vội kêu lên, "Tương tổng mời khách, đương nhiên là phải đi chỗ nào đẳng cấp một chút rồi, bằng không sẽ ảnh hưởng đến hình tượng lăm, đúng không Tương tổng?"

"Chắc chắn rồi ... Nói đi, muốn đi đâu?" Tương Huy xua tay, rất có phong độ của đại tướng.

Trong văn phòng lập tức dậy lên tiếng hoan hô

Lúc máy bay của Lãnh Nghị đáp xuống sân bay của thành phố H, thành phố đã lên đèn, hấn vừa xuống máy bay thì đã có xe đợi sẵn, không nói một lời, Lãnh Nghị bước vào xe ngồi, xe chạy như bay về căn biệt thự trong nội thành của hấn. Mây Lãnh Nghị sít sao nhú lại, một tay hấn chống nơ cửa sổ xe, nhìn muôn nghìn ngọn đèn đủ màu sắc lướt qua tầm mắt, trong lòng nổi lo âu và vui mừng đan xen lẫn nhau ...

Y Y, anh trở về rồi, sau này anh cũng sẽ không rời khỏi em ...

Xe rốt cuộc cũng lái vào trong biệt thự, ngừng lại trước cổng chính, Lãnh Nghị vội vàng xuống xe bước nhanh vào trong, bước chân như gió cuốn, quản gia Trần Thế sớm đã đứng ở cửa đón tiếp, nhìn thấy Lãnh Nghị vội vàng đi vào, ông thoáng khom người, "Thiếu gia!"

Lãnh Nghị nhẹ gạt đầu, bước chân vẫn không ngừng lại, quản gia nhìn theo bóng lưng của hấn, môi mấp máy muốn nói điều gì nhưng rốt cuộc vẫn không thốt nên lời, ông chau mày trầm tư giây lát rồi vội cất bước đuổi theo ...

Đi xuyên qua phòng khách, bước lên cầu thang, đi như bay trên hành lang rồi Lãnh Nghị ngừng lại trước cửa căn phòng đã từng là phòng ngủ của Lâm Y, cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra dưới tay hấn, một tia hy vọng trong đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị thoáng chốc biến mất không tung tích, căn phòng trống rỗng!

Có lẽ Lâm Y còn chưa về! Mỗi lần cô ấy tức giận đều không chịu nghe điện thoại, chạy ra ngoài chơi đến thật muộn mới về. Lần này, nhất định cũng là như thế ... Lãnh Nghị bước nhanh vào trong phòng ...

Trong phòng vẫn như cũ, sạch sẽ không một hạt bụi, đứng bên cạnh giường, đưa tay sờ chăn gối được gấp lại chỉnh tề, đáy mắt Lãnh Nghị dâng lên một mảnh nhu hòa, hấn nhìn quanh căn phòng, ánh mắt sắc bén chợt dính cứng nơi chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, còn có ... bên dưới nó là một túi văn kiện ...

Đó là nhẫn hấn tặng cho Lâm Y! Đó là giấy tờ nhà của căn biệt thự hấn mua cho Lâm Dung!

Mắt người đàn ông thoáng chốc tối lại, hấn bước nhanh về phía đó, ngón tay nhẹ nhắc lên chiếc nhẫn, cẩn thận xem xét giống như chưa từng thấy qua nó vậy.

Hấn chậm rãi xoay người, bước nhanh về phía tủ quần áo, mở ra, quả nhiên là trống không, không còn gì ...

Lãnh Nghị ngẩn người đứng đó, ánh mắt càng lúc càng tối lại, môi mím chặt, cảm giác đau như dao cắt dâng lên trong lòng, Y Y ...

"Thiếu gia! Không biết từ lúc nào quản gia đã đứng ở cửa, ông bất an nhìn người đàn ông đang đứng thần thờ trước tủ quần áo, 'Lâm tiểu thư đã đi rồi!'

'Đi lúc nào?' Giọng Lãnh Nghị lạnh như băng, tràn đầy khủng bố.

'Đã gần một tuần rồi!' Quản gia nhẹ giọng nói.

Lãnh Nghị quay phắt người lại, thân hình cao lớn bước đến áp sát trước mặt quản gia, vẻ mặt thật đáng sợ, ánh mắt phát ra những tia dọa người phóng về phía quản gia khiến ông bất an cúi thấp đầu.

'Cô ấy đi rồi sao ông không gọi điện thoại cho tôi?' Giọng hấn vẫn đầy khủng bố.

Quản gia không dám ngẩng đầu, chỉ nhẹ giọng nói: 'Tôi ... có gọi rồi ... là phu nhân nghe, bà bảo tôi đừng làm phiền ngài!'

Mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, nhưng đáy mắt vẫn thật u ám, thật lâu sau hấn mới lại mở miệng: 'Hiện giờ cô ấy ở đâu?'

'Thiếu gia ...' Sắc mặt quản gia trắng bệch, 'Tôi ... không biết ... Lâm tiểu thư gọi xe taxi đi, cô ấy ... không cho tôi sắp xếp xe đưa đi ...'

Quản gia còn chưa nói hết thì cổ áo đã bị Lãnh Nghị nhú chặt, ánh mắt hấn thật dữ dội, nhìn ông rống lên: 'Sao ông lại có thể để cô ấy ngồi xe taxi đi chứ? Ông có biết trong thành phố này cô ấy đã không còn chỗ để đi! Nếu lỡ cô ấy gặp phải nguy hiểm gì thì sao? Sao ông không biết cho người đi theo cô ấy chứ?'

'Thực xin lỗi thiếu gia, là lỗi của tôi!'

Lãnh Nghị tức tối buông cổ áo quản gia ra, hấn phiến tảo đi quanh trong phòng rồi chột đứng lại, lạnh giọng quát: 'Ra ngoài!', quản gia khom người chào hấn rồi rời khỏi căn phòng.

Lãnh Nghị lấy điện thoại trong túi ra, nhanh chóng ấn phím gọi đến số của Lâm Y nhưng điện thoại truyền đến một giọng nữ máy móc nói: 'Số điện thoại bạn gọi hiện không liên lạc được ...', Lãnh Nghị không biết, số của hấn đã bị cô gái kia kéo vào danh sách đen! Mặt Lãnh Nghị tái mét, lòng đau như xé, buông điện thoại, hấn trầm tư giây lát rồi quả quyết bước ra ngoài.

Không lâu sau, Lãnh Nghị tự lái xe rời khỏi biệt thự ...

Lần theo trí nhớ, Lãnh Nghị tìm đến nơi ở của Trương Tiểu Mạn, lần trước cũng vì đi tìm Lâm Y hấn dẫn theo vệ sĩ đến đây một lần, hấn rất nhanh đã tìm được khu nhà trọ kiểu cũ kia ...

Khi Tiểu Mạn mở cửa phòng, cô kinh ngạc đến há hốc miệng, đứng trước cửa đúng là vị tổng giám đốc đẹp trai đến làm người ta hít thở không thông, lại lạnh lùng đến khiến người ta không dám nhìn lâu kia! Lúc này hấn đang mặc một chiếc sơ mi màu lam, áo vest màu lam thẫm, vẫn tuấn tú tiêu sái nhưng đôi mày lại đang chau chặt, ánh mắt lạnh như băng sương đang nhìn xoáy vào cô!

Lát sau Tiểu Mạn mới tỉnh hồn, cô lắp bắp gọi: 'Lãnh ... Lãnh tổng ... ngài tìm tôi có chuyện sao?'

Lãnh Nghị không buồn trả lời, trực tiếp đẩy cô sang một bên lách mình bước vào, Tiểu Mạn kinh ngạc nhìn hấn rào quanh một vòng căn hộ nhỏ của mình, một lúc sau mới bừng tỉnh vội vàng xoay người đóng cửa.

'Lâm Y đâu?' Lãnh Nghị quét mắt quanh căn phòng một lần nữa rồi xoay lại nhìn Trương Tiểu Mạn, giọng lạnh như băng.

'Lâm Y?' Tiểu Mạn ngẩn người, 'Bạn ấy ... không có ở chỗ tôi ...'

'Vậy cô ấy ở đâu?' Mày Lãnh Nghị chau càng chặt.

'Bạn ấy ... không ở nhà sao?' Tiểu Mạn kinh ngạc nhìn Lãnh Nghị, thấy mắt hấn u ám lại tràn đầy tơ máu, gương mặt anh tuấn tối sầm, chừng như hiểu ra điều gì, cô vội nhỏ giọng nói: 'Tôi ... không biết bạn ấy đang ở đâu. Hôm qua lúc tôi gọi điện thoại cho Lâm Y, cậu ấy còn nói mình rất tốt ...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Ưu Thương (3)

'Bây giờ cô lập tức gọi điện thoại cho cô ấy, hỏi xem đang ở đâu!' Lãnh Nghị chau mày, nhìn màn đêm dày đặc ngoài cửa sổ, lạnh lùng ra lệnh.

'Ồ!' Tiểu Mạn vội vàng cầm điện thoại lên ấn phím, theo tính tình của Lâm Y, chuyện xảy ra trong bữa tiệc sinh nhật đó cùng những lời đồn thổi ác ý trên báo, chắc chắn là bạn ấy chịu không nổi, nhưng Lâm Y không phải vẫn luôn cho rằng không thể tin những gì báo chí viết sao? Vậy lần này vì sao bạn ấy phải rời đi chứ? Chẳng lẽ những gì trên báo viết là thật sao?

'Lâm Y ...' Điện thoại rất nhanh đã có người đón, ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị đang nhìn vô định ngoài cửa sổ chợt thu lại, nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trên tay Trương Tiểu Mạn, đầu bên kia tiếng ồn ào truyền đến rất rõ ràng, Tiểu Mạn không tự chủ được liếc về phía người đàn ông cao lớn bên cạnh một cái, nuốt nuốt nước bọt, khẩn trương hỏi: 'Bạn đang ở đâu?'

'Mình đang ở ngoài ăn cơm!' Trong một gian phòng bao sang trọng của một nhà hàng lớn, một đám người đang hào hứng so tài uống rượu, để nghe được điện thoại rõ hơn, Lâm Y đứng dậy đi ra ngoài cửa, 'Tiểu Mạn, có chuyện gì sao?'

'Lâm Y ... bạn với Lãnh tổng rốt cuộc là thế nào?' Tiểu Mạn nhìn Lãnh Nghị đang đứng ở bên cạnh, giọng đề xuống đến mức thấp nhất.

Bước chân Lâm Y chợt khựng lại, thoáng dừng một giây rồi chậm rãi kéo tay nắm cửa, nhàn nhạt hỏi: 'Bạn lại nghe được gì sao?'

'Nhanh nói mình biết đi, rốt cuộc là chuyện gì?' Trương Tiểu Mạn sốt ruột hỏi.

'Kết thúc rồi ...' Giọng Lâm Y nghe ra rất bình tĩnh, nhiều ngày như vậy rồi, cô đã học được cách bình thản đối mặt.

'Kết thúc?!' Tiểu Mạn kinh ngạc kêu lên, Lãnh Nghị đứng bên cạnh mím chặt môi, hẳn có thể đoán được Lâm Y nói những gì với Tiểu Mạn! Trái tim trong chớp mắt đau đớn như bị ai xé rách, bên tai vẫn vọng đến tiếng Trương Tiểu Mạn: 'Vậy hiện giờ bạn đang ở đâu?'

'Mình thuê một căn hộ ở ngoài, Tiểu Mạn, bạn yên tâm, mình đã tìm được vl, hôm nay bắt đầu chính thức nhận việc!' Lâm Y đậm mặt cười, 'Làm thiết kế quảng cáo ...'

'Bạn ra ngoài thuê phòng cũng không nói mình biết?' Giọng Tiểu Mạn cao thêm mấy phần, quên mất Lãnh Nghị đang đứng bên cạnh, sau khi lớn tiếng rống giận mới chợt nhớ ra có người khác đang đứng bên cạnh, cô bất an liếc hẳn một cái, nhìn thấy ánh mắt sắc như dao của hắn đang nhìn mình, cô không tự chủ được lại nhỏ giọng xuống: 'Vậy bạn cho mình biết địa chỉ cụ thể của bạn, mình có rảnh sẽ đến chơi với bạn!'

Tiểu Mạn vừa buông điện thoại xuống đã nghe giọng Lãnh Nghị vang lên: 'Cô ấy đang ở đâu?'

Trương Tiểu Mạn đọc địa chỉ cho hắn, vừa dứt lời thì đã thấy Lãnh Nghị bước thẳng ra ngoài cửa, Tiểu Mạn lấy hết dũng khí gọi với theo: 'Lãnh tổng, những gì trên báo viết đều là thật sao?'

Thân hình Lãnh Nghị hơi khựng lại rồi lạnh lùng đáp: 'Tôi không có xem báo!' Nói vừa dứt lời thì chân cũng đã bước ra khỏi cửa rồi cửa đóng sầm lại sau lưng hắn.

Khoảng mười giờ, trước cổng một tiểu khu nhỏ bình dân, một chiếc xe màu xám bạc phóng thẳng đến.

'Ngừng ở đây được rồi!' Trong xe truyền ra một giọng nữ, sau đó chiếc xe quả nhiên dừng lại ở cổng lớn của tiểu khu, cửa xe mở ra, Lâm Y bước xuống 'Tạm biệt!', cô xoay người nói với người trong xe sau đó cất bước đi vào cổng.

Cánh cửa xe phía bên kia cũng mở ra, Trương Huy vội nhảy xuống, hắn ngẩng đầu nhìn khu nhà trọ cũ kỹ bình dân trước mặt, mày chau lại sau đó thốt lên: 'Thiên sứ, cô ở chỗ này sao?'

'Phải đó!' Lâm Y dừng bước, xoay lại nhìn hắn cười thản nhiên, 'Chỗ này rất tốt, làm gì cũng tiện ... Trương thiếu, tạm biệt!' Cô nói rồi liền tiếp tục bước đi.

'Này đợi đã ... đợi đã ...' Trương Huy chạy đuổi theo Lâm Y, cùng cô sánh vai đi, cười híp mắt lại nhìn cô, 'Thiên sứ, có thể mời tôi lên phòng cô ngồi không?'

Lâm Y lẩn nữa ngừng bước, nhìn Trương Huy nghiêm mặt: 'Không được, hôm nay muộn lắm rồi ... Trương thiếu, anh hôm nay đã hứa trước mặt mọi người, chỉ xem tôi là bạn bình thường, không được nuốt lời!'

'Hừm, tôi chỉ lên ngồi thôi, chẳng lẽ như vậy thì không phải bạn bình thường sao? Thiên sứ, cô đừng nhỏ mọn như vậy chứ!' Trương Huy vẫn không buông tha.

'Không được, không có thương lượng!' Lâm Y chau mày, giọng thật kiên quyết, 'Anh đi trước đi, tôi muốn nghỉ ngơi!'

'Chắc chắn, mặt ù mày chau như thế làm gì ... tôi đi là được chứ gì?' Trương Huy bực tức dĩ, chỉ đành dừng bước, 'Thiên sứ, vậy chúc ngủ ngon, ngày mai gặp!'

'Ngủ ngon, mai gặp!' Lúc này mày Lâm Y mới dẫn ra đôi chút, cô vẫy tay với Trương Huy rồi xoay người bước vào khu nhà trọ của mình. Trương Huy đứng nhìn theo mãi đến khi bóng cô khuất nơi một ngã rẽ mới ngồi vào xe phóng đi.

Lúc này đứng trước cửa căn nhà trọ nhỏ của Lâm Y là một người đàn ông cao lớn đỉnh đặc, gương mặt tuấn mỹ ẩn dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn nhỏ của tiểu khu nhưng vẫn không dấu được ngạo khí bất phàm cùng khí chất quý tộc tự nhiên phát ra từ người hắn.

Lâm Y chợt dừng bước chân, đôi mắt đen láy nhìn bóng người đang đứng trước cửa phòng mình kia, sắc mặt chớp mắt tái đi, cô mím chặt môi, cố gắng không chế tâm tình của chính mình, bình tĩnh, bình tĩnh, đã qua cả rồi ...

Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị nhìn xoáy vào cô gái đang bước đến trước mặt mình sau đó đột nhiên ngừng lại kia, cô vẫn ăn mặc rất đơn giản, quần

bò, áo sơ mi vài bộ đơn giản, mái tóc dài của cô tung bay trong gió, trong bóng đêm, giữa khu nhà trọ cũ kỹ vẫn không làm giảm đi nét thanh thuần tươi mát, khí chất thoát tục của cô.

Lâm Y thu hồi tầm mắt, rồi cuộc trấn định được trái tim đang đập thình thịch trong ngực, cô hít sâu một hơi, ngẩng cao đầu bước về phía cửa, đi ngang qua người đàn ông giống như đi ngang một người qua đường xa lạ.

Lãnh Nghị nhìn cô gái bình thân đi ngang qua người hắn, đáy mắt phút chốc dâng lên một nỗi ưu thương, hắn mím môi, đưa tay kéo cánh tay cô, hung hăng giữ chặt cô trong lòng, sự ám áp quen thuộc kia phút chốc truyền từ lồng ngực hắn đến khắp toàn thân, người đàn ông không kim lòng được áp mặt lên mái tóc dài thơm ngát của cô gái, mùi hương đó, quen thuộc là thế, vẫn len lỏi trong những giấc ngủ chập chờn của hắn suốt một tuần qua, hắn hít sâu một hơi, để mùi hương quen thuộc tràn vào trong từng hơi thở của mình.

Nhưng rất nhanh hắn cảm nhận được thân thể cô gái cứng đờ, 'Y Y ...', người đàn ông dịu dàng gọi, hắn muốn nói hắn yêu cô, hắn muốn ở bên cô, hắn muốn nói cô nghe nguyên nhân vì sao rồi đi nhưng tất cả tất cả nhất thời lại không biết bắt đầu từ đâu.

'Hạ tiểu thư có khỏe không?' Thân thể cứng đờ trong lòng nhàn nhạt thốt một câu, giọng rất nhẹ, rất nhạt nhưng mang theo một sự lạnh lùng đủ để hủy diệt hết ý chí của người đàn ông.

Thân thể người đàn ông cũng cứng đờ, bốn bên một mảnh yên tĩnh chỉ ngẫu nhiên truyền đến một hai tiếng bước chân đi ngang qua hai người, tò mò nhìn một đôi đang ôm nhau nhưng trên mặt rõ ràng hết sức khác thường kia ...

Thật lâu người đàn ông mới chậm rãi buông cô gái ra, nhưng tay lại giữ chặt sau gáy cô gái ép cô nhìn thẳng vào mắt nhìn, hắn thấy trong một cô gái là sự thân nhiên, đôi mắt đó, thân nhiên nhìn hắn, không hề có một chút gọn sóng, thân nhiên đến khiến tim hắn đau nhói, cô nhìn hắn, như nhìn người xa lạ!

'Y Y ...' Người đàn ông âm ách nói, 'Em nghe ai nói ...'

Cô gái không lên tiếng, người đàn ông này vẫn luôn nói với cô Hạ Tịch Họa không còn sống trên đời nhưng thì ra lại là một lời nói dối, lúc Hạ Tịch Họa còn chưa tỉnh lại hắn đem cô trở thành thể thân của cô ta, Hạ Tịch Họa tỉnh lại rồi, hắn liền không đợi kịp ném cô lại đi tìm cô ta ... Trái tim cô gái lại bắt đầu đau đớn, cô mím môi, dùng giọng bình thân nhất nói: 'Lãnh Nghị, chuyện này không quan trọng, quan trọng là chúng ta đã kết thúc rồi, đừng dây dưa mãi nữa!'

Bàn tay đang đặt sau lưng và sau gáy của cô gái chợt siết lại, cô gái hơi đau, hô hấp trong phút chốc có chút gian nan, cô hơi nhúu mày, cố gắng dời mặt đi, ánh mắt lướt qua gương mặt anh tuấn của người đàn ông, nhìn vô định về phía trước.

'Kết thúc?' Đáy mắt người đàn ông chỉ còn lại u ám, hắn nhìn cô gái quật cường lạnh nhạt trước mặt, 'Y Y, anh có nói giữa anh và em kết thúc sao?'

Ánh mắt cô gái quay trở lại trên gương mặt người đàn ông, khẽ môi câu lên một nụ cười tự trào: 'Vậy anh muốn em thế nào? Vĩnh viễn làm tình phụ của anh? Hay là anh với Hạ tiểu thư kết hôn rồi, em làm người thứ ba?'

'Em đã nói em có thể không cần danh phận, cái em cần là tình yêu!' Ánh mắt người đàn ông vẫn không rời khỏi cô gái, gần giọng nói.

Ánh mắt cô gái chợt lạnh, giọng nói cũng lạnh: 'Cái em cần là tình yêu, nhưng anh không cho em được!'

'Anh có thể cho em!' Người đàn ông nghiêng răng.

'Anh không cho được! Khi anh bỏ lại em một mình trong bữa tiệc sinh nhật đó, em đã biết anh không cho em được!' Giọng cô gái vẫn bình thân không có chút gọn sóng, vọng giữa trời đêm.

Đáy mắt người đàn ông nổi u ám và ưu thương cuộn cuộn như sóng trào, hắn nhúu chặt đôi mày, cắn răng buông cô gái ra, cô gái nặng nề rũ tay người đàn ông ra, không nhìn hắn thêm một lần, xoay người bước vào căn nhà trọ nhỏ của mình, "phanh" một tiếng, cửa sập mạnh sau lưng cô.

Lưu lại người đàn ông cô độc đứng giữa trời đêm...

Về mặt người đàn ông u ám nhìn theo bóng cô gái khuất sau cánh cửa, một mình đứng giữa trời đêm thật lâu thật lâu mới xoay người rời khỏi khu nhà trọ nhỏ đó ... Từ khung cửa sổ nhìn ra cầu thang, Lâm Y thần thờ nhìn theo bóng lưng cao lớn mà cô độc kia dần rời đi xa, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, cô mím chặt môi, cố nén không để nước mắt trào ra ...

Lâm Y mở đèn, cố gắng điều tiết tâm tình rồi bắt đầu công việc, cô cần dùng sự bận rộn để quên đi những đau thương trong lòng ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Ép Nhận Giúp Đỡ (1)

Hai hôm sau, Lâm Y nộp som bản thảo thiết kế của quảng cáo trên tivi của sản phẩm kia cho Tôn Hồng, bản thảo này của cô được mọi người nhất trí khen ngợi, Tôn Hồng rất hài lòng vì thế Lâm Y bắt đầu được tham gia một số dự án thiết kế quảng cáo quan trọng trong tổ.

Công việc thực thuận buồm xuôi gió, Lâm Y càng thêm tập trung hết tinh lực vào công việc, tạm thời quên đi tất cả những chuyện không vui ...

Buổi tối hôm đó, những người khác trong văn phòng đều đã ra về, chỉ còn lại Lâm Y vẫn ở lại tăng ca, cô phải nhanh chóng hoàn thành một bản thảo thiết kế mới, ngón tay thon dài của cô gãi nhanh nhẹn gõ trên bàn phím, khi đánh hết chữ cuối cùng, trên mặt cô lộ ra nụ cười hài lòng. Nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc trên bàn rồi Lâm Y tắt đèn đóng cửa chuẩn bị trở về, lúc này đêm đã khuya.

Lâm Y đi ra khỏi cổng lớn của công ty, một trận gió đêm lạnh lạnh thổi qua, không khí đầu đông ập đến khiến Lâm Y có chút lạnh, cô vội kéo cao cổ áo khoác cất bước đi về phía trạm xe buýt gần đó, đón xe về nhà.

Nơi này không phải là khu vực phồn hoa của thành phố, trên đường người đi lại thưa thớt, dưới ánh đèn đường vàng vọt thỉnh thoảng có vài người đi đường bước vội, trong lòng Lâm Y chợt dâng lên một nỗi lo sợ, không nhìn trái nhìn phải xem nhưng lại chẳng thấy chiếc taxi nào, Lâm Y chỉ đành mím môi, tiếp tục bước nhanh về phía trạm xe buýt.

Lúc này một chiếc xe màu trắng không một tiếng động xuất hiện trong màn đêm, chạy đến gần Lâm Y rồi chậm chậm dừng lại. Lâm Y bất giác quay đầu nhìn lại thì phút chốc ngẩn người, bước chân cũng dừng theo, Lamborghini màu trắng, chiếc xe cô đã từng ngồi, chiếc xe mà Lãnh Nghị mua cho cô!

'Lên xe!' Cửa kính xe hạ xuống, Lâm Y nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ của Lãnh Nghị, đôi mắt đen thẳm sâu lắng nhìn cô nhưng lại là một câu ra lệnh.

Lâm Y nhìn hẩn, trên mặt lộ ra một nụ cười yếu ớt, nhàn nhạt nói: 'Không cần đâu, cảm ơn!' Nói rồi cô vội vã bước đi nhưng ngay sau đó cô đã nghe tiếng sập cửa thật mạnh sau lưng rồi sau đó là tiếng bước chân nặng nề, còn chưa kịp suy xét thì cánh tay đã bị Lãnh Nghị giữ chặt lấy.

'Anh làm gì vậy, buông tay!' Lâm Y tức giận muốn rũ bàn tay kia ra nhưng cô không làm được, chỉ đành ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ kia, 'Lãnh Nghị, em đã nói rồi, đừng mãi dây dưa không dứt nữa, không có ý nghĩa!'

'Y Y!' Lãnh Nghị sầm mặt xuống, lạnh giọng nói, 'Em có biết đêm khuya như thế này, một cô gái đi ngoài đường nguy hiểm biết mấy không ... lần sau không được tăng ca gì nữa!'

'Em không cần anh lo!' Lâm Y lạnh lùng ngắt lời người đàn ông, đáy mắt trong trẻo giờ chỉ còn sự lạnh lùng, 'Anh không xuất hiện trước mặt em nữa thì em an toàn rồi! Anh hiểu không?' Nếu như đã rời đi thì phải đi cho sạch sẽ, cắt đứt hoàn toàn, không cần dây dưa dài dòng, Lâm Y thật sự không muốn lần nữa bị rơi vào chiếc lưới tình đã từng làm cô tuyệt vọng kia nữa ...

Nhìn cô gái quật cường trước mặt, tìm Lãnh Nghị lại bắt đầu đau đớn, Lâm Y, hiện giờ đối với em mà nói, rời khỏi anh mới chính là an toàn sao?

'Được, anh có thể không xuất hiện trước mặt em! Vậy em tự mình lái xe trở về!' Người đàn ông rút cuộc gạt đầu, bàn tay đang giữ cánh tay cô gái buông ra, lật lòng bàn tay cô lên đặt chiếc chìa khóa vào tay cô.

'Em đã nói em không cần dùng đồ của anh!' Lâm Y tức tối ném chiếc chìa khóa trả lại cho hẩn, xoay người tiếp tục bước đi.

Lúc này đột nhiên vang lên một tràng tiếng động cơ ầm ĩ rồi một chiếc Porsche màu xám bạc xé gió lướt đến, 'sít' một tiếng thẳng lại bên cạnh Lâm Y, cửa xe hạ xuống rồi gương mặt Trương Huy với nụ cười phóng túng lộ ra: 'Thiên sứ, trễ vậy mới về nhà sao? Tôi tiễn cô về!'

'Được!' Lâm Y kéo cửa xe, ngồi vào, xe gào thét nghênh ngang rời đi ...

Lãnh Nghị nhìn theo chiếc xe đi xa dần, đáy mắt một mảnh u ám ...

Trong xe, Trương Huy cười híp mắt nhìn qua kiếng chiếu hậu, thấy Lãnh Nghị nét mặt u ám đứng một mình bên đường, hẩn huyết sáo một tiếng, vui vẻ nhìn Lâm Y đang ngồi cạnh bên kể công: 'Thiên sứ, tôi lại giúp em một lần ...'

Lâm Y lặng im không nói chỉ ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, Trương Huy nhìn vẻ rầu rĩ của cô, lại cười, 'Haizz, thiên sứ, cô với Lãnh đại thiếu gia rốt cuộc là có chuyện gì? Còn chưa kết thúc sao?'

'Kết thúc rồi!' Giọng Lâm Y lạnh như băng.

Kết thúc rồi? Vậy vì sao hai người còn có vẻ mặt thế này? Trương Huy trước giờ tính tình phóng túng, không quá hiểu cảm giác của người khác, hẩn lại quay đầu nhìn Lâm Y, tò mò hỏi: 'Này này thiên sứ, hỏi cô một câu, chuyện lần trước báo chí viết là thực sao?'

'Báo viết chuyện gì? Tôi không có xem!' Mắt Lâm Y thoáng xao động nhưng giọng nói vẫn bình thản.

'Hả? Cô không có xem?' Trương Huy khó tin lặp lại, 'Chính là chuyện đó, nói Lãnh đại thiếu gia ở bên châu Âu còn có một người bạn gái khác, đã sắp đính hôn rồi ... Hôm đó trong bữa tiệc sinh nhật của cô, anh ta bỏ lại cô mà đi chính là vì chuyện của cô gái kia ...'

Sự kiên cường nguy tạo phút chốc hồng mắt, hốc mắt Lâm Y phỉm hồng, cô gắng gượng khống chế tâm tình của mình, đã cố gắng khống chế bao nhiêu ngày qua, tuyệt đối không thể mất khống chế, Lâm Y tự nhủ với mình như vậy, cuối cùng cô mới gian nan bật ra một chữ: 'Phải!'

'Trời ạ!' Trương Huy kêu lớn một tiếng, câu mắng đã đến bên môi nhưng nhìn thấy vành mắt phỉm hồng của Lâm Y hẩn vội im bật, thay bằng 'Thiên sứ,

vậy cô cướp lại đi... Tôi thấy Lãnh đại thiếu gia còn rất coi trọng cô, cô cướp lại, tôi giúp cô!"

"Tôi sẽ không làm như vậy!" Lâm Y đã khôi phục lại vẻ lạnh nhạt, "Anh ta thích ai, để anh ta tự mình chọn lấy!"

"Hừm!" Trương Huy bắt đầu chau mày, "Thiên sứ, cô quyết cường như thế làm gì chứ?" Hắn bắt chợt nhớ đến Trương Tiểu Vận, nếu có ai đụng đến người đàn ông của cô ấy, chắc chắn cô sẽ không ngại ngần gì xông ra cướp lại, cũng vì như vậy mà bao nhiêu năm qua Trương Huy với Trương Tiểu Vận cũng giống như oan gia vậy, cãi nhau om sòm nhưng rốt cuộc vẫn không rời được nhau...

Trời ạ, phụ nữ với phụ nữ sao lại khác biệt nhiều thế?!

Lâm Y mặc kệ Trương Huy, chỉ mãi nhìn ngoài cửa sổ thần thờ. Trương Huy cười híp mắt nhìn cô lần nữa, giọng dụ dỗ: "Thiên sứ, hôm nào có thời gian tôi lại dẫn cô đi đua xe, được không? ... Lần này là đua xe mô tô, đảm bảo còn kích thích hơn đua xe hơi nữa!"

"Tôi không đua xe mô tô!" Rốt cuộc Trương Huy cũng thành công dời đi sự chú ý của Lâm Y.

"Đễ lắm, tôi dạy cô! Còn không cô cứ ngồi sau lưng tôi, tôi chở cô!"

"Được!"

Rất nhanh lại qua một ngày, sáng hôm đó lúc Lâm Y đang vui đầu vào công việc thì chuông điện thoại của cô bỗng reo lên, cô cầm lấy điện thoại đón nghe, đầu bên kia là một giọng nam xa lạ: "Xin hỏi là Lâm Y tiểu thư sao?"

"Phải, xin hỏi ai vậy?" Lâm Y nghe điện thoại nhưng mắt vẫn không rời khỏi màn hình máy tính.

"Chào cô Lâm tiểu thư, tôi là Tiểu Trịnh ở công ty môi giới nhà đất ... Chuyện là thế này, chủ của căn hộ mà cô thuê bởi vì có việc gấp muốn dùng căn nhà đó nên muốn thu hồi nhà trước thời hạn... Bà ấy hy vọng trong vòng ba ngày cô có thể trả nhà!" Tiểu Trịnh lễ độ giải thích tình huống với Lâm Y.

"Cái gì? Ba ngày? Tiểu Trịnh, tôi biết dọn đi đâu bây giờ?" Lâm Y kinh ngạc thốt lên, cô dời mắt khỏi màn hình, chân mày chau chặt: "Tiểu Trịnh, chúng tôi đã ký hợp đồng cả rồi mà, sao giờ bà ấy lại hủy hợp đồng được chứ?"

"Lâm tiểu thư, cô đừng tức giận, chủ nhà nguyện ý bồi thường tổn thất ..." Tiểu Trịnh vội vàng giải thích, "Con gái chủ nhà đột ngột trở về cho nên ..." Thấy Lâm Y hồi lâu không nói tiếng nào, Tiểu Trịnh vội vàng đổi giọng thương lượng: "Chúng tôi giúp cô tìm một gian phòng khác được không?"

"Được!" Lâm Y rầu rĩ ngắt điện thoại, thần thờ một lúc rồi cô lại tiếp tục vui đầu vào công việc...

Gần trưa Lâm Y lại nhận được điện thoại của Tiểu Trịnh, lần này giọng anh ta có vẻ mừng rỡ: "Lâm tiểu thư, tôi đã giúp cô tìm được một căn nhà khác... Cô thật may mắn, chủ nhà không phải vì tiền mà cho thuê mà chỉ là muốn tìm người giúp họ trông coi căn nhà..."

"Hà? Không phải vì tiền?" Lâm Y thoáng sững sốt, "Vậy cũng được, anh xem lúc nào có thể, dẫn tôi đi xem nhà một chút!"

"Cô muốn đi lúc nào cũng được, bây giờ muốn đi cũng có thể!" Tiểu Trịnh nhiệt tình nói, "Tôi có thể thu xếp một chiếc xe qua đón cô!"

Lâm Y nhìn đồng hồ trên tay, suy nghĩ một giây rồi nói: "Vậy cũng được, giờ nghỉ trưa nay anh đưa tôi đi xem nhà đi!"

"Được!" Tiểu Trịnh không cần suy nghĩ, đáp lời cô ngay.

Giờ nghỉ trưa Tiểu Trịnh quả nhiên đúng hẹn lái xe qua đón cô, ngồi trên xe anh ta thao thao bất tuyệt: "Lâm tiểu thư, số cô thật may, sáng nay có một người khách mới đến công ty chúng tôi, cả nhà họ đều là Hoa kiều sống ở nước ngoài, họ có hai gian nhà trống, hiện giờ đang nóng lòng muốn cho thuê một căn, yêu cầu của họ rất đơn giản, tốt nhất là con gái độc thân, ưa sạch sẽ, có thể giữ cho cả căn nhà sạch sẽ gọn gàng... Tôi vừa nghe đã nghĩ ngay đến cô, vì thế tôi liền nói cho họ nghe điều kiện của cô, họ vừa nghe liền đồng ý ngay, bằng không sao tôi dám gọi cho cô chứ..."

Không lâu sau xe dừng lại trước cổng một tiểu khu thoạt nhìn rất sang trọng, Tiểu Trịnh nói: "Đến rồi!", sau đó dẫn đầu bước xuống xe, Lâm Y cũng bước xuống theo, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy ngoài cửa tiểu khu dựng một hòn đá lớn, bên trên viết mấy chữ rồng bay phượng múa "Hoa viên Mai Khôi".

Hoa Viên Mai Khôi? Lâm Y thoáng sững sốt, cô nhìn lại lần nữa, ngoài cổng tiểu khu có bảo vệ chặt chẽ, bên trong có một bồn phun nước thật lớn, chung quanh cây cỏ xanh um, bên trong vườn hoa loáng thoáng có thể nhìn thấy có suối nhân tạo, có cầu, kiến trúc thật đặc sắc.

Lâm Y biết, đây là khu chung cư cao cấp của thành phố H, cũng là nơi ở của kẻ có tiền. Ở một nơi như vậy, cho dù tiền thuê lấy tương trưng thôi thì cũng là một số tiền không nhỏ.

Nghĩ đến đây Lâm Y không bước theo Tiểu Trịnh mà chau mày nói: "Tiểu Trịnh, tiền thuê ở chỗ này chắc tôi không trả nổi đâu, không vào xem thì hơn!"

Chương 128: Ép Nhận Giúp Đỡ (2)

Tiểu Trịnh quay lại nhìn Lâm Y, 'Lâm tiểu thư cô đừng lo lắng, đối phương không thiếu tiền, ông ta cũng đã nói rõ, nếu như người thuê phù hợp với điều kiện của họ, tiền thuê đều có thể thương lượng, thậm chí không cần trả tiền thuê cũng được, coi như là cô trông hộ nhà cho họ!'

Thấy Lâm Y vẫn còn do dự, Tiểu Trịnh sốt ruột kéo cánh tay cô: 'Lâm tiểu thư, đừng do dự nữa, nếu như đã đến rồi, không bằng cứ vào xem thử, đi thôi ...'

Lâm Y rút cuộc cũng bước theo Tiểu Trịnh vào trong, sau khi đăng ký với bảo vệ, hai người đi xuyên qua vườn hoa lớn mới đến một dãy lầu cao, đáp thang máy lên tầng tầng 12, thang máy dừng lại ngay trước cửa căn hộ, thì ra đây là chung cư cao cấp, một căn hộ chiếm một tầng lầu, một thang máy.

Tiểu Trịnh rút chìa khoá trong túi xách ra, mở cửa, bên trong trang hoàng còn mới, đồ gia dụng đầy đủ, phong cách sang trọng mà không mất vẻ tao nhã, có thể nhìn ra chủ nhân căn hộ là người biết thưởng thức, ánh mắt không tệ, nơi phòng khách tường làm bằng kính công nghiệp vừa nhìn đã thấy được bên ngoài một mảng trời mênh mông, đến gần bức tường kính đó còn có thể nhìn thấy trên con đường lớn gần đó xe cộ ngược xuôi...

'Lâm tiểu thư, cô thấy thế nào?' Tiểu Trịnh đi đến bên cạnh Lâm Y đang đứng bên cạnh bức tường kính nhìn ra ngoài, mỉm cười hỏi.

'Tốt thì có tốt nhưng mà ... Tiểu Trịnh, anh hỏi thử xem tiền thuê thế nào, hỏi xong anh báo cho tôi!' Lâm Y vẫn còn do dự không quyết.

'Lâm tiểu thư, cô lo lắng vấn đề tiền thuê đúng không? Vậy được, tôi lập tức gọi điện thoại cho chủ nhà bàn bạc một chút!' Tiểu Trịnh vừa nói vừa lấy điện thoại ra đi sang phòng khác nói chuyện.

Lâm Y không nghe được anh ta nói n gì, cô một mình rảo bước trong phòng khách quan sát, thưởng thức, căn nhà này quả thật rất đẹp, rất phù hợp với ý thích của cô nhưng mà ...

Không lâu sau Tiểu Trịnh hào hứng chạy vào, 'Lâm tiểu thư, chủ nhà nói nếu tìm được người thuê phẩm chất tốt như Lâm tiểu thư, ông ta có thể không cần thu tiền thuê nhà, đổi lại Lâm tiểu thư phải giúp ông ta giữ nhà cửa ngăn nắp đàng hoàng, mỗi ngày phải làm vệ sinh sạch sẽ, lau chùi đồ gia dụng cẩn thận, không được để cho nó hư hỏng...'

'Không thu tiền thuê nhà?' Lâm Y kinh ngạc lập lại một lần, trên đời này lại có món hời như vậy sao?

'Haizz, Lâm tiểu thư cô yên tâm, chúng tôi làm nghề môi giới, uy tín là quan trọng nhất, huống gì công ty còn ở đó, sẽ không lừa cô đâu... Tôi cũng là muốn giúp hai bên một việc thôi mà!'

Lâm Y chau mày, cô thoáng suy nghĩ rồi nói: 'Như vậy đi, Tiểu Trịnh, anh giúp tôi nói lại với chủ nhà, tiền thuê tôi vẫn sẽ trả, cứ tính bằng với giá căn nhà trọ trước của tôi, vậy được không?' Lâm Y cảm thấy cũng không thể quá qua loa, cũng không thể quá tham lam, trả tiền cho chủ nhà cô có ở cũng yên tâm

'Được, theo lời Lâm tiểu thư đi!' Tiểu Trịnh đồng ý ngay, 'Vậy ngày mai cô cứ dọn vào đi, căn nhà cô thuê bên đó ngày mốt có thể rút tiền lại trả cho chủ nhà bên đây!'

'Được, cứ như vậy đi!' Lâm Y gật đầu đồng ý.

'Ân, còn chuyện này, Lâm tiểu thư, chủ nhà hiện đang ở nước ngoài, xe của ông ta cũng chưa kịp bán, xe mà, cô biết đó, nếu để lâu rất dễ hư hỏng cho nên ông ta nói, chiếc xe đó tạm thời cô cũng có thể sử dụng...' Tiểu Trịnh vừa nói vừa lấy trong túi ra hai chùm chìa khoá đưa cho Lâm Y, 'Chìa khoá giao cho cô!'

Lâm Y kinh ngạc nhìn chùm chìa khoá trên tay Tiểu Trịnh ... Trời ạ, món hời này cũng quá lớn rồi! Cô nuốt nước bọt, yển chuyển từ chối: 'Tiểu Trịnh, chuyện này ... hay là thôi đi, tôi đi xe buýt được rồi!'

'Haizz Lâm tiểu thư, không dùng để đẩy cũng không ai dùng, xe để lâu quá hôm nào lại hỏng mất thì cũng phí, đúng không?' Tiểu Trịnh thấy Lâm Y vẫn còn chần chừ không dám đón lấy chùm chìa khoá thì lại cười nói: 'Lâm tiểu thư, hay là tôi để chìa khoá nơi tủ tivi này, bao giờ cô cần thì cứ cầm mà dùng được không?'

Chần chừ hồi lâu rốt cuộc Lâm Y cũng đồng ý, cô thấy Tiểu Trịnh đặt chìa khoá vào tủ tivi, nói: 'Vậy ngày mai tôi đưa tiền thuê nhà hai tháng cho anh.'

'Được, được, không gấp!' Tiểu Trịnh rất khách sáo nói.

Buổi tối hôm đó Lâm Y thu dọn đồ đạc gọn gàng chuẩn bị ngày mai dọn sang bên kia.

Ngày hôm sau Lâm Y tranh thủ giờ nghỉ trưa đi đến một cây ATM định rút tiền đưa tiền thuê nhà cho Tiểu Trịnh, cô nhét thẻ vào, ấn mật mã, rất nhanh trên màn hình hiện ra số dư trong thẻ của cô, Lâm Y vô tình liếc mắt qua, nào ngờ vừa liếc thì mắt cô đã đông cứng lại --- trời ạ, sao phía sau có thêm nhiều số không thế này?

Lâm Y không tin vào mắt mình, cô vội dụi mắt rồi cẩn thận đếm lại những con số không ở phía sau, không khỏi thở rút một hơi khí lạnh, trời ạ, từ bao giờ trong thẻ của cô có nhiều tiền như thế này rồi? Những người bình thường kiếm cả đời cũng chưa chắc kiếm được số tiền lớn thế này!

Ngây ngẩn một hồi rồi Lâm Y nghĩ ngay đến người chủ nhà khả nghi hôm qua, cô dần sáng tỏ tất cả, tấm thẻ này trước đây khi ở LS quốc tế cô cũng sử dụng để họ trả lương...

Lâm Y chậm rãi rút thẻ ra, thoáng suy nghĩ một lúc rồi cô xoay người đi đến công ty môi giới nhà đất.

Lúc Lâm Y đến, Tiểu Trịnh đang vui đùa xử lý văn kiện gì đó, ngẩng đầu lên nhìn thấy Lâm Y đang đứng nơi cửa, anh ta nhiệt tình đứng dậy chào hỏi: 'Lâm tiểu thư ... đồ đạc của cô đã thu dọn xong cả chưa? Cô định khi nào thì dọn qua? Có cần tôi giúp gì không?'

'Tiểu Trịnh...' Lâm Y nhìn anh ta, điềm đạm cười: 'Tôi muốn biết, chủ nhà của căn hộ ở Hoa viên Mai Khôi là ai?'

'Chủ nhà?' Tiểu Trịnh thoáng sững sốt rồi nói: 'Chủ nhà họ Trần ... Lâm tiểu thư, sao cô lại hỏi chuyện này?'

'Họ Trần?' Lâm Y nhàn nhạt nhìn Tiểu Trịnh, 'Thực ngại quá, tối qua tôi về nhà suy nghĩ kỹ rồi, căn nhà đẹp như vậy mà để không cho tôi sử dụng ... nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là không cần ...'

'Đừng vậy mà Lâm tiểu thư, Tiểu Trịnh có chút sốt ruột, nhìn Lâm Y cười kiểu cầu tài: 'Căn nhà đó thực sự rất tốt, tôi đảm bảo với cô sẽ không có vấn đề gì đâu...'

'Tôi không cần, Tiểu Trịnh, anh giúp tôi một căn nhà khác!' Lâm Y nhìn Tiểu Trịnh bằng ánh mắt dò xét.

'Lâm tiểu thư, nhất thời không thể tìm được căn nhà nào phù hợp với yêu cầu của cô, hay là tạm thời cô cứ ở căn nhà kia đi ... Tôi nói thật, điều kiện tốt như vậy, người bình thường muốn cũng không được!' Tiểu Trịnh vẫn kiên trì thuyết phục.

'Tôi thực sự không cần...' Lâm Y kiên quyết nói, 'Anh giúp tôi tìm những căn phòng hiện có ...'

...

Hai người không ai chịu nhường ai, cuối cùng Tiểu Trịnh nói: 'Lâm tiểu thư, thực ngại quá, nếu như cô không chịu chuyển đến căn nhà kia, những căn nhà khác phù hợp với cô hiện nay trung tâm chúng tôi tạm thời chưa có ...' Anh ta nhìn Lâm Y, bồi thêm một câu: 'Hơn nữa ngày mai cô đã phải dọn ra căn nhà kia rồi, tôi đã nói rõ với chủ nhà, ngày một phải trả nhà cho người ta, không thể thất hẹn được!'

Lâm Y nhìn Tiểu Trịnh lạnh lùng hỏi: 'Ý của anh là, nếu như tôi không dọn vào ở căn nhà ở Hoa viên Mai Khôi thì công ty của anh sẽ không giúp tôi tìm nhà nữa phải không?'

'Cũng không phải vậy...' Tiểu Trịnh hàm hồ nói, 'Chỉ là tạm thời không tìm được căn nhà thích hợp với cô mà thôi! ... Lâm tiểu thư, cô đừng làm khó tôi được không?'

'Tôi hiểu rồi!' Lâm Y nói rồi quả đoán xoay người rời đi, cô không tin không có công ty môi giới này thì cô không tìm được nhà.

Nhưng Lâm Y đi qua mấy công ty môi giới nhà liền, chỉ cần thấy tên cô trên bảng đăng ký thì ai nấy đều trầm miệng một lời, trước mắt không tìm được căn nhà phù hợp với yêu cầu của cô ...

Đi một vòng lớn mà không có thu hoạch gì, Lâm Y lúc này đã hoàn toàn xác định, căn nhà ở Hoa viên Mai Khôi là có người cố ý để cho cô ở mà người đó không ai khác hơn là Lãnh Nghị! Lại còn số tiền trong thẻ của cô nữa!

Một mình đứng bên đường lớn nhìn người đến người đi, xe cộ nườm nượp trong mắt Lâm Y lại một mảnh mênh mông, cỗ hống như có thứ gì đó chẹn lại thật khó chịu ... Cô dờ dẩn đi dọc theo con đường... Lãnh Nghị, nếu như đã không thể toàn tâm toàn ý yêu em, nếu như đã biết trước không có kết quả, nếu như đã quyết định chia tay, thì xin đừng đến khuấy đảo cuộc sống của em làm gì ...

Đi ngang qua một toà nhà, bốn chữ "Ngân hàng Trung Quốc" đập vào mắt Lâm Y, thoáng suy nghĩ rồi cô đẩy cửa bước vào, lát sau cô đã đem toàn bộ số tiền mà Lãnh Nghị chuyển vào thẻ cho cô đổi thành một tờ biên nhận gửi tiền.

Toà nhà LS quốc tế, trong văn phòng tổng giám đốc nơi tầng 22, Lãnh Nghị vừa mới kết thúc một cuộc họp quan trọng, đang ngồi tựa lưng vào ghế như trầm tư suy nghĩ gì đó, ánh mắt sắc bén ngày thường giờ chỉ đang nhìn mông lung ngoài cửa sổ.

Hình ảnh cô gái đi một mình trong đêm khuya trên con đường vắng sau buổi tối tăng ca, hình ảnh khu nhà trọ cũ kỹ vắng vẻ cứ quẩn quanh trong đầu Lãnh Nghị không xua đi được! Hắn sao có thể để cô sống ở những nơi như vậy? Sao lại có thể để cô một mình đi trong đêm vắng như vậy được chứ?

Lãnh Nghị tìm trăm phương nghìn kế để giúp cô nhưng hôm nay quản gia Trần Thế đã gọi cho hắn, nói hình như cô đã phát hiện điều gì, nhất quyết không chịu chuyển đến căn nhà ở Hoa viên Mai Khôi --- căn nhà mà hắn đích thân chọn cho cô.

Lòng lại mơ hồ đau, Y Y, dù không muốn cũng chỉ có thể ép em muốn ...

Nhưng ... câu kia "Anh đừng xuất hiện trước mặt em thì em sẽ an toàn!" kia lần nữa lại vang lên trong đầu, trước mắt như ản hiện gương mặt lạnh lùng của cô gái --- ánh mắt người đàn ông chớp mắt tan rã, trong lòng chỉ còn cảm giác đau đớn, hấn biết, cô gái thật sự muốn rời khỏi hấn!

Mây sít sao nhần lại, hấn đưa tay nhẹ day huyệt thái dương, khổ sở lắm lắm: 'Y Y, sao em có thể quên anh chứ ...' Anh thật sự thật sự rất nhớ em, anh cũng hy vọng em sẽ là vợ anh, nhưng mà ...

Bàn tay người đàn ông chợt dừng lại, trong mắt sự phiền não có thể thấy rất rõ ràng, hấn bực dọc rút một điều thuốc, đốt lên, hít sâu một hơi...

Lúc này điện thoại trên bàn reo lên, Lãnh Nghị lạnh nhạt liếc nhìn nó, thật lâu sau mới ấn phím nghe, bên trong truyền đến giọng nói dè dặt của Ngải Mỹ: 'Lãnh tổng, Trương Tiểu Mạn có việc muốn gặp ngài!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Ép Nhận Giúp Đỡ (3)

Từ lúc Lãnh Nghị từ châu Âu trở về, tâm tình vẫn luôn rất nặng nề, hờ một chút là nổi giận, đối với công việc yêu cầu càng cao, vốn từ nghiêm khắc đã trở nên gần như là hà khắc, hiện giờ, ngoài trừ công việc, hấn vốn là không muốn gặp ai! Ngải Mỹ cũng không dám thông báo, nhưng lần này là Trương Tiểu Mạn, là bạn thân của Lâm Y, Ngải Mỹ không dám không thông báo!

Quả nhiên trong điện thoại trầm mặc một lúc rồi giọng nói lạnh lùng quen thuộc của Lãnh Nghị vang lên: 'Cho cô ấy vào!'

Trương Tiểu Mạn dè dặt đi vào văn phòng tổng giám đốc, cô vừa liếc mắt đã thấy người đàn ông ngồi sau bàn làm việc, mày anh ta chau chặt, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng cao ngạo trước giờ, trên tay đang kẹp một điều thuốc, đầu điều thuốc đỏ rực, một làn khói mỏng lung bay lên khiến gương mặt người đàn ông thoát ản thoát hiện ... hình ảnh này khiến Tiểu Mạn có cảm giác cao ngạo, đầy sức quyến rũ lại có chút ... ưu thương ...

Lúc này hấn cũng đang nhìn Tiểu Mạn bằng ánh mắt lạnh lùng, mang theo chút sắc bén bức người ... Vừa bắt gặp ánh mắt này, Trương Tiểu Mạn gần như không còn dũng khí ngẩng đầu lên nhìn hấn, nói thật lòng, trước giờ cô chưa từng gặp người đàn ông nào tuấn mỹ, lạnh lùng lại có sức quyến rũ lớn như thế này!

Tiểu Mạn khẩn trương nhất thời không dám nói một lời, Lãnh Nghị cũng im lặng, chỉ lạnh nhạt nhìn cô; thật lâu sau Tiểu Mạn mới dè dặt nói: 'Lãnh tổng, Lâm Y nhờ tôi ... mang một thứ đến trả cho ngài ...'

Không khí trong nháy mắt đông cứng lại, Lãnh Nghị vẫn không nói tiếng nào, chỉ có ánh mắt thoáng thay đổi, càng trở nên sắc bén, bức người, chừng như muốn dùng ánh mắt bức Trương Tiểu Mạn giữ lại món đồ mà Lâm Y nhờ cô mang tới bởi hấn có cảm giác rất mãnh liệt, đó là không phải là một thứ tốt!

Tiểu Mạn bất an nhìn người đàn ông âm trầm trước mặt, dè dặt bước đến mấy bước đến gần bàn làm việc của Lãnh Nghị, đưa tờ biên nhận gửi tiền đặt trước mặt hấn, giọng nhỏ như muỗi kêu: 'Lâm Y bảo tôi đưa cho ngài!'

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị quét qua tờ giấy mà Trương Tiểu Mạn mang đến, hấn vừa nhìn đã hiểu, Lâm Y đem tiền mà hấn nạp vào thẻ cho cô rút hết ra, trả lại cho hấn!

Mắt Lãnh Nghị chuyển từ tờ biên nhận gửi tiền sang Tiểu Mạn, trong vẻ lạnh lùng pha thêm chút tức giận, giọng nói càng thêm lạnh liệt: 'Ai bảo cô cầm giúp cô ấy? Cô ấy muốn trả thì tự mình đến trả!'

'Lãnh ... Lãnh tổng ... tôi ...' Tiểu Mạn hoảng loạn muốn giải thích gì đó nhưng càng hoảng loạn thì càng nói không rõ ràng, cô gấp đến mặt cũng đỏ lên.

'Cầm lấy!' Lãnh Nghị thấp giọng quát.

Tiếng quát của hấn rốt cuộc khiến Tiểu Mạn tỉnh táo lại, cô hoảng loạn rút điện thoại ra, 'Lãnh tổng ... tôi ... giờ tôi gọi cho Lâm Y!' Trong lòng Tiểu Mạn rầu rĩ không thôi, Lâm Y à, sao lại có thể đem chuyện khó khăn như vậy giao cho mình làm chứ? Cái công việc này của mình có thể làm tiếp nữa không đây?

Lãnh Nghị hung hăng dúi tắt điều thuốc, chờ Tiểu Mạn gọi điện thoại, hiện giờ hấn căn bản là không gọi đến số của Lâm Y được, giờ thì hấn đã biết, cô gái kia nhất định đã kéo số của hấn vào danh sách chặn cuộc gọi rồi!

Rất nhanh Tiểu Mạn đã liên lạc được với Lâm Y, cô liếc mắt nhìn Lãnh Nghị mặt đầy mây đen ngồi kia, nhỏ giọng nói: 'Lâm Y ... Lãnh tổng ... nói cô tự mình đem đến trả, kêu mình ... cầm tờ biên nhận kia về ...'

Lúc này Lâm Y đang bận túi bụi trong phòng làm việc của mình, nghe Trương Tiểu Mạn nói vậy, cô thoáng chau mày, cô cũng đã nghĩ đến kết quả như thế này, ním môi, Lâm Y nói: 'Tiểu Mạn, bạn đừng gấp ... để Lãnh Nghị nghe điện thoại đi ...'

'Lãnh tổng ...' Tiểu Mạn khiếp sợ liếc nhìn Lãnh Nghị, 'Lâm Y ... muốn nói chuyện với ngài!'

'Bảo cô ấy gọi đến điện thoại của tôi!' Giọng Lãnh Nghị lạnh như băng.

'Lâm Y, Lãnh tổng ... nói cô gọi vào điện thoại của ngài ấy ...' Trương Tiểu Mạn chỉ đành nói lại với Lâm Y ở đầu bên kia.

Không lâu sau chuông điện thoại của Lãnh Nghị quả nhiên reo lên, hắn ngồi thẳng lưng, cầm lấy điện thoại trên bàn, trên màn hình cái tên "Lâm Y" đang nhấp nháy, ánh mắt Lãnh Nghị thoáng chốc trở nên nhu hòa rất nhiều, hắn nhìn màn hình hồi lâu mới nhẹ nhàng ấn phím nghe.

Điện thoại trầm mặc một lúc sau mới vọng đến giọng nói được đề thấp của Lâm Y: 'Lãnh Nghị, anh đừng làm khó Tiểu Mạn, anh để cô ấy đi đi!'

Mắt Lãnh Nghị thật phức tạp, hắn mím môi, giọng lạnh mạc: 'Y Y, muốn trả, em tự mình đến!'

Đầu bên kia lại một trận trầm mặc, giọng Lâm Y cũng có chút lạnh lùng: 'Em không muốn gặp anh ...'

'Tối nay bảy giờ, gặp ở chỗ cũ!' Lãnh Nghị ngắt lời Lâm Y, giọng trầm thấp hữu lực, căn bản là không cho Lâm Y phản đối! Hắn nói chỗ cũ, chính là chỉ căn phòng chuyên dụng của hắn ở hội sở tư nhân kia!

Giọng Lâm Y có chút khó xử: 'Anh để Tiểu Mạn đi trước rồi lại nói đến chuyện này!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn ngẩng đầu nhìn Tiểu Mạn, xua tay ra hiệu cho cô đi. Trương Tiểu Mạn như vừa được ân xá, vội khom người chào Lãnh Nghị rồi đi như chạy ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, cũng không kịp chào Ngải Mỹ mà chạy vội vào thang máy ...

'Y Y!' Giọng Lãnh Nghị dần trở nên nhu hòa, giờ phút này, ước muốn được ôm cô vào lòng thật mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi hắn suýt không tự chủ được mà xông ra khỏi phòng, chạy đến chỗ làm việc của cô.

Lâm Y rũ mi, giọng uất nghẹn, 'Lãnh Nghị, em không muốn gặp anh ... Em cũng sẽ không đi gặp anh! Anh đừng làm khó Tiểu Mạn nữa, không có ích gì đâu!'

Đầu Lãnh Nghị không ngừng vang lên những tiếng ong ong, đáy mắt tràn đầy u ám, giọng nói đầy từ tính dễ nghe lúc này cũng có chút ưu thương: 'Y Y, chúng ta nói chuyện ... nói chuyện cho rõ ràng, được không?'

'Không cần nói đâu, không có ý nghĩa gì ... tạm biệt, Lãnh Nghị!' Đầu bên kia giọng Lâm Y giọng nhẹ như gió thoảng sau đó cô ngắt điện thoại. Lâm Y nhìn chiếc điện thoại trong tay, mím chặt cánh môi, nỗ lực hết sức để nước mắt không trào khỏi khóe mi.

Lãnh Nghị buông điện thoại xuống, mày chau thật chặt, suy sụp ngã người vào lưng ghế nhắm mắt lại ...

Ngày hôm sau lúc gần giờ tan tầm, Lâm Y nhận được điện thoại của bà Trương chủ căn nhà cô đang thuê, giọng đầy bất mãn: 'Lâm tiểu thư, đồ đạc của cô sao còn chưa dọn đi? Hôm trước không phải đã nói rõ rồi sao? Hôm nay cô phải dọn đi ...' Nghe giọng của bà, rõ ràng lúc này đang ở chỗ của Lâm Y.

Lâm Y kinh ngạc vội nói: 'Di Trương, thực xin lỗi, cháu vẫn chưa tìm được phòng ở, có thể cho cháu thêm một hai ngày nữa không?'

'Không được! Đã nói với cô rồi, con gái tôi hôm nay trở về, không có chỗ ở, giờ cho nó tạm thời chen chúc ở nhà tôi, ngày mai nó nhất định phải dọn về đây ... Giờ cô lập tức trở lại đây, dọn đồ đạc đi!' Giọng điệu bà Trương thật cứng rắn, hoàn toàn không có thương lượng gì nữa.

Đồ đạc của Lâm Y cũng không nhiều, tối qua cô đã đóng gói tất cả rồi chỉ là chưa tìm được chỗ ở mới mà thôi. Cô trước đó cũng có gọi điện thoại cho Tiểu Trịnh, hy vọng có thể kéo dài thêm một hai ngày nữa, lúc đó Tiểu Trịnh cũng nói được, thế nào mới đảo mất mọi chuyện đã thay đổi hoàn toàn thế này?

Lâm Y bất đắc dĩ đành vội vã quay về căn phòng trọ của mình, khi cô đến trước cửa phòng mình thì đã thấy cửa phòng mở toang, đồ đạc mà cô đã dọn dẹp tối qua đều đã bày cả trên sàn ...

Lâm Y thoáng ngẩn người, chau mày nhìn mớ đồ đạc trên sàn, cô tận lực giữ cho mình bình tĩnh, bước nhanh vào phòng, trên chiếc ghế trong phòng khách là một bà lão, đứng cạnh bên là một cô gái, hai người đang nhỏ giọng bàn bạc gì đó, nghe ngoài cửa có tiếng động, hai người tạm ngừng lại, không hẹn mà cùng nhìn về phía Lâm Y.

Bà Trương đó thoạt nhìn tuổi đã ngoài sáu mươi nhưng chẳng có vẻ hiền từ của một người già gì cả, trên gương mặt đầy nếp nhăn toàn là mây đen và bất mãn, bà đánh giá một lượt Lâm Y từ trên xuống dưới, giọng cứng đờ: 'Cô chính là Lâm tiểu thư sao? Thật ngại quá, hôm nay cô nhất định phải dọn đi!'

'Thực xin lỗi di Trương, tạm thời cháu vẫn chưa tìm được chỗ ở, có thể cho cháu thêm một ngày ...' Lâm Y bất đắc dĩ, chỉ đành nhỏ giọng nài nỉ.

'Không được! Hôm trước đã nói rõ cả rồi, con gái tôi cũng không có chỗ ở ...' Bà Trương kia sầm mặt xuống, ngắt lời Lâm Y, giọng thật thô lỗ, không có chút thương lượng nào.

Lâm Y cũng chau mày, lạnh giọng nói: 'Di Trương, chuyện này vốn là do di hủy bỏ hợp đồng trước, gấp gáp kêu cháu dọn đi, cháu hoàn toàn có thể mặc kệ'

'Cái cô này sao lại nói như thế chứ?' Bà Trương đứng bật dậy, chỉ tay vào Lâm Y lớn giọng kêu: 'Tôi đã đưa cho cô tiền đền bù vì phạm hợp đồng rồi còn gì? Nhà là của tôi, tôi muốn cho thuê thì cho, không muốn cho thuê thì thu hồi lại! Cô còn muốn ở lì hay sao?'

'Tiền đền bù của bà tôi không thèm, trả cho bà là xong ...' Lâm Y cũng không giữ nổi bình tĩnh.

'Cô cô cô ...' Bà Trương tức đến tay cũng phát run, nói không nên lời.

Đứng bên cạnh là một phụ nữ tuổi ngoài ba mươi, cô vội can bà Trương lại, chau mày lạnh giọng nói với Lâm Y: 'Lâm tiểu thư, mẹ tôi bị bệnh tim, cô đừng chọc giận bà ... Chúng tôi cũng là bất đắc dĩ, em gái tôi trở về quá đột ngột, nhà lại nhỏ, thực sự là không có chỗ ở. Lâm tiểu thư cứ coi như mình là chuyện tốt đi, chịu thiệt một chút dọn ra ngoài được không?'

Lâm Y rốt cuộc không phải là đối thủ của hai mẹ con này, cô nén giận bỏ đi, nhìn đồng hành lý bị ném ngoài cửa, rồi nghe cửa sập mạnh sau lưng mình, Lâm Y nhăm nhăm, cắn môi, đầu óc không ngừng xoay chuyển, tiếp theo nên làm thế nào đây?

Đến ở nhờ chỗ Tiểu Mạn sao? Không được, mình không thể làm phiền bạn ấy được, hơn nữa Lâm Y cũng không muốn nghe bất kỳ tin tức nào liên quan đến Lãnh Nghị, nếu đã quyết định quên thì phải quên cho triệt để, đây dựa vào đâu chỉ làm bản thân thêm khổ sở mà thôi.

Đi đến phòng làm việc? Vậy càng không được. Sáng sớm ngày mai các đồng nghiệp sẽ biết ngay, cô không muốn đồng nghiệp biết hoàn cảnh chật vật của mình lúc này, nghĩ tới nghĩ lui, Lâm Y quyết định tìm một khách sạn nhỏ ở tạm rồi tiếp tục tìm phòng ở sau.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Hậu Quả Của Con Giận (1)

Kéo va li hành lý, cùng túi lớn túi nhỏ đi xuống lầu, ngày đầu đông trời tối rất mau, lúc này màn đêm đã dần buông xuống, trời lại lất phất mưa càng khiến cho không khí thêm lạnh.

Đứng ở trước cổng khu nhà trọ, Lâm Y ngẩng đầu nhìn mưa lất phất rơi trên đầu mình, bình thường cô rất thích mưa, đứng ở cửa sổ nhìn ra màn mưa lất phất ngoài trời luôn khiến cô có một cảm giác an toàn, thỏa mãn nhưng hôm nay, rõ ràng mưa làm khó cho cô, cô không có tay nào để che dù, hơn nữa mưa khiến cho tâm tình của cô càng thêm thất lạc, cô đơn ...

Thoáng do dự đứng đó một lúc rồi Lâm Y cắn môi, mang theo hành lý đi vào màn mưa, để mặc những giọt mưa lất phất quét qua thân thể đơn bạc, mảnh khảnh của mình, một trận gió thổi qua, Lâm Y nhịn không được thoáng rung mình ...

Nơi cửa khu nhà trọ có một phòng bảo vệ, người bảo vệ đang lười nhác dựa lưng vào ghế uống trà, nhìn mông lung ngoài cửa tiểu khu, người đến người đi --- ở những khu nhà trọ kiểu cũ thế này, phòng bảo vệ thực ra chỉ là để trang trí thôi.

Lâm Y đặt hành lý ở phòng bảo vệ, nhờ anh ta trông hộ cho một lúc còn mình thì chạy ra ngoài đón taxi, đây vừa lúc giờ cao điểm tan tầm, muốn tìm một chiếc taxi thật không dễ dàng. Lâm Y sốt ruột đứng bên đường hết quay sang trái lại quay sang phải, mưa nhỏ nhưng cũng đủ làm ướt hết tóc cô, dưới ánh đèn đường, những hạt mưa lóe sáng long lanh ...

Thật lâu vẫn không có xe ngừng lại, Lâm Y bắt đầu mất hết kiên nhẫn, quần áo trên người đã bị mưa thấm ướt một nửa, cô lại rung mình một cái, tay vòng qua người tìm chút hơi ấm, đột nhiên nhớ đến lúc ở căn phòng nhỏ nhỏ mà ấm áp ở ký túc xá của trường đại học H kia ... thì ra lúc đó hạnh phúc đến vậy ... Cô bất giác nhớ đến vòng tay ấm áp của Lãnh Nghị ... Không được! Không được nghĩ! ... Cô thấy mình hiện giờ thật giống cô bé bán diêm trong truyện cổ tích của Andersen ...

Lúc này một chiếc Lamborghini trắng xuất hiện trước mắt Lâm Y, nó chậm chậm chạy đến, dừng lại sát bên Lâm Y. Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô lạnh mặt nhìn nó, thấy cửa nơi ghế lái mở ra, chú Ngô bước xuống, chạy về phía Lâm Y, mỉm cười nói: 'Lâm tiểu thư, Lãnh tổng để tôi đón cô về nhà ... vừa nãy đúng giờ cao điểm nên kẹt xe một chút, cô đừng trách!'

Mất Lâm Y thoáng dờ dẩn, cô không nói tiếng nào, chú Ngô nhìn trái nhìn phải sau đó cười nói: 'Lâm tiểu thư, hành lý của cô đâu? Lãnh tổng nói, cô có mang theo hành lý!'

'Trở về nói với Lãnh tổng của chú, cảm ơn ý tốt của anh ta, cháu tự có chỗ để về ...' Giọng Lâm Y lạnh lùng, nghe không ra chút biểu cảm nào.

'Lâm tiểu thư ... đừng làm khó tôi ...' Chú Ngô dè dặt nói, 'Có chuyện gì trở về trước hẵng nói được không?'

'Chú Ngô, chú cũng đừng làm khó cháu!' Lâm Y nhìn chú Ngô, không hề có ý nhượng bộ, 'Cháu sẽ không đi với chú đâu, chú trở về đi!'

'Lâm tiểu thư, cô hiện giờ đã không có chỗ đi, hay là cứ trở về trước rồi lại nghĩ cách sau!' Chú Ngô tìm cách thuyết phục Lâm Y.

'Chú Ngô, chú về nói với Lãnh Nghị, cho dù anh ta nghĩ hết cách khiến cháu không có chỗ để ở, cháu cũng sẽ không trở về đâu!'

'Lâm tiểu thư ...'

Chú Ngô còn chưa nói hết thì đã thấy Lâm Y chạy ra mép đường, vẫy tay: 'Taxi ...' Một chiếc taxi chậm chậm dừng lại bên cạnh Lâm Y, cô chạy đến nói với tài xế gì đó sau đó cầm túi đi vào phòng bảo vệ, cầm ra túi lớn túi nhỏ đi về phía taxi.

'Lâm tiểu thư ...' Chú Ngô định đón hành lý trên tay Lâm Y nhưng cô lướt qua người ông, lạnh giọng nói: 'Chú Ngô, chú trở về đi, nói với Lãnh Nghị, là cháu không muốn trở về, không liên quan đến chú ...'

Lâm Y đi taxi đến một khách sạn nhỏ gần đó thuê một phòng, cô đem hành lý vào trong căn phòng nhỏ đó, dọn dẹp xong thì đã hơn tám giờ, bụng đói như cào, Lâm Y không kịp tắm giặt thay quần áo mà chạy vội ra ngoài định tìm một quán nhỏ giải quyết cơn đói.

Bên ngoài mưa dường như đã tạnh, không khí thật mát mẻ sáng khoái, Lâm Y hít sâu một hơi, một mình đi trong khí trời lạnh lạnh bước vào một quán ăn nhỏ gọi một bát mì ...

Vừa bước vào thì trời lại đổ mưa, xung quanh chỉ có tiếng mưa rào rạt, Lâm Y lặng lặng một mình ăn mì, một cảm giác tê lương lạnh lẽo chợt dâng lên trong lòng, thì ra mẹ nói rất đúng, có một công việc cố định tốt biết mấy. Lúc đó ở trường đại học H, dù bị người ám hại, dù cho chia tay với Cao Lăng cô vẫn có thể sống thật thoải mái, thì ra là vì cô có một hậu phương vững chắc ...

Còn bây giờ, cô ngay cả một chỗ ở cũng không có, trong thành phố xa lạ này cô giống như một cọng lục bình, cảm giác cô đơn, bất lực, yếu ớt vây phủ bốn bề, khỏe mặt Lâm Y không biết đã ướt từ lúc nào, 'tách' một tiếng, một giọt nước mắt rơi vào trong bát mì ... Lâm Y vội rút khăn giấy ra chặn lại, cô không muốn để bất cứ người nào nhìn thấy mình lúc yếu đuối như thế này ...

Điện thoại trong túi xách chợt reo lên, Lâm Y chậm rãi lấy điện thoại ra, trong nháy mắt người cô cứng lại, là Lăng Nhất Phàm! Từ lần đó hắn nói những lời đầy khiêu khích với Lãnh Nghị kia cô đã không gặp lại hắn nữa, cũng không nhận bất kỳ cuộc gọi nào của hắn. Lâm Y chần chừ rồi chậm rãi ấn phím nghe, đầu bên kia truyền đến giọng nói ôn hòa như một người anh trai của Lăng Nhất Phàm: 'Lâm Y, anh là Nhất Phàm, em ... có khỏe không?'

'Em ... tốt lắm!' Lâm Y trấn định tâm tình, tận lực để giọng nói mình thật thoải mái.

'Ân, vậy tốt rồi!' Lăng Nhất Phàm vẫn luôn ở nước ngoài, sự nghiệp phát triển rất tốt, hắn gần như không có thời gian trở về nước, chuyện liên quan đến buổi tối sinh nhật Lãnh Nghị bỏ lại Lâm Y trở lại châu Âu, hắn tối hôm nay cùng một bạn học trong nước ăn com mới nghe nhắc đến, phản ứng đầu tiên của Lăng Nhất Phàm chính là, Lâm Y hiện đang thế nào? Cô có chịu nổi đã kích không?'

Hiện giờ hắn nghe giọng nói nhẹ nhàng thoải mái của Lâm Y mới thở phào một hơi, mỉm cười nói: 'Lâm Y, anh tạm thời không thể thu xếp trở về nước được ... em phải chăm sóc tốt chính mình, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh, được không?'

'Ân, được, em tốt lắm, anh yên tâm!' Trong một đêm mưa lạnh lẽo, cô độc thế này đột nhiên có một lời hỏi han ân cần, nước mắt Lâm Y rốt cuộc không nhịn được như một chuỗi trân châu bị đứt dây, rào rạt rơi nhưng trên mặt cô lại là một nụ cười yếu ớt.

Mì, không ăn nổi nữa! Buồng điện thoại xuống, Lâm Y chạy như bay ra khỏi căn quán nhỏ dưới ánh mắt kinh ngạc của ông chủ và những người xung quanh, ngoài trời mưa như trút nước nhưng cô hoàn toàn không cảm nhận được, cứ xông thẳng vào màn mưa ...

'Tiểu thư, cầm lấy dù này ...' Ông chủ quán tốt bụng vội vàng đứng dậy cầm lấy dù chạy ra định đưa cho cô gái ăn mì ăn đến khóc sụt sùi kia nhưng bóng dáng nhỏ nhắn đã mất hút không thấy tăm tích trong màn mưa, ông chủ lắc đầu thở dài một tiếng, đây nhất định là một cô gái khổ sở vì tình rồi ...

Trong màn mưa tưởng chừng vô tận kia, bước chân cô gái vội vàng mà nhẹ như không, nước mưa rơi rào rạt trên tóc, trên quần áo cô, trên mặt cô không biết là nước mắt hay nước kia, thân hình ướt đầm kia trong màn đêm càng có vẻ đơn bạc, yếu đuối đến động lòng người ...

Một chiếc xe lướt đi trong màn mưa, tung nước mù mịt, nước bắn lên khắp người cô gái đang đi bên đường khiến thân hình cô gái run lên, nhưng bước chân cô không dừng lại, rốt cuộc cũng nhìn thấy khách sạn nhỏ mà cô ở, Lâm Y vội vàng chạy vào ...

Trong màn mưa đêm, một chiếc xe màu đen lặng lẽ dừng lại gần bên khách sạn nhỏ kia, trong xe một đôi mắt lặng lẽ nhìn một màn kia, đáy mắt lóe lên một tia âm đạm, tia âm đạm đó dõi theo bóng lưng của cô gái vừa chạy vào khách sạn cho đến khi nó khuất sau cánh cửa khách sạn ...

'Đừng nhìn nữa, người đã không thấy nữa rồi!' Lúc này trong xe vang lên một giọng nữ, 'Chúng ta đi thôi, bằng không không kịp nữa ...'

Ánh mắt âm đạm ấy lúc đó mới chịu thu hồi, nhìn lại chiếc mặt nạ bằng bạc trên tay mình, cắn môi tí mĩ xem nó, trên trán gân xanh nổi lên, thật lâu mới trầm giọng phát ra một tiếng ngắn gọn: 'Đi...'

Xe nhanh chóng rời đi, làm tung tóe những bọt nước hai bên đường ...

Lâm Y chạy nhanh vào phòng của mình, trên người bị nước mưa thấm ướt quả thực đang rét run, bàn tay run lẩy bẩy cô lấy trong túi ra một chiếc áo ngủ bằng nhung rồi chạy nhanh vào phòng tắm, nhanh chóng cởi bỏ bộ quần áo ướt đầm trên người, mở vòi sen để dòng nước ấm áp xua đi cái lạnh trên người ...

Nhắm mắt lại, đắm mình trong dòng nước ấm thật lâu, nước mắt cũng đã dần khô, nơi đáy mắt đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, Lâm Y chậm rãi mở mắt, khóa nước lại, lau khô thân thể rồi bọc người trong chiếc áo ngủ mềm mại bằng nhung, rốt cuộc cũng thấy ấm áp trở lại.

Cô đi ra ngoài, rút trong túi ra một túi thuốc cảm, hòa nước nóng rồi uống, cô nhớ mẹ đã từng nói, bị ngấm nước mưa rất dễ bị cảm, phải nhớ uống thuốc dự phòng, nhất là lúc này, cô không thể sinh bệnh, công việc vừa mới khởi sắc, cô không thể xin nghỉ, hơn nữa cô độc trong thành phố phồn hoa này, cô chỉ có thể tự chăm sóc thật tốt cho bản thân ...

Đêm đó Lâm Y không mở laptop lên tiếp tục làm việc nữa mà đi nghỉ thật sớm, đầu vừa dính gối đã ngủ thật say thật trầm, mãi cho đến tiếng chuông báo thức vang lên một lần lại một lần vào sáng hôm sau Lâm Y mới gian nan mở đôi mắt nặng nề, mí mắt cô thật nặng, đầu cũng sưng đau, có lẽ do tối qua dầm mưa, chẳng lẽ bị bệnh thật sao?! Thoảng chau mày nhưng Lâm Y vẫn gắng gượng ngồi dậy...

Hôm nay thực sự còn nhiều việc phải làm lắm, đi làm nhanh chóng giao bản thảo, tìm phòng trọ ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Hậu Quả Của Con Giận (2)

Trong phòng làm việc thật yên lặng, ai nấy đều đang cắm cúi làm việc, Lâm Y nhẹ đưa tay day day đầu, mắt thì không rời màn hình nhưng mí mắt cô nặng quá, chắc là do tối qua uống thuốc cảm đây mà ...

Giờ nghỉ trưa Lâm Y không có thời gian nghỉ ngơi cô phải gấp rút đi tìm phòng trọ nhưng vẫn không có chút thu hoạch nào, kết quả này khiến Lâm Y rầu rĩ vô cùng ...

Gần đến giờ tan tâm, bỗng thấy Trương Huy xuất hiện nơi cửa phòng làm việc của cô, thấy hần, mắt Hiểu Hiểu sáng lên, cô cười chạy đến gọi: 'Hi, Trương tổng, hình như gần đây số lần được gặp ngài nhiều hơn nhiều đấy!'

'Hừm, Hiểu Hiểu, cô có phải là rất nhớ tôi nên mới nói vậy không?' Trương Huy xua tay, 'Sau này số lần bản thiếu gia đến đây sẽ càng nhiều hơn, ân ... cũng nên đến quán một chút đám người không biết lớn nhỏ này rồi!'

'Oa, Trương thiếu cũng định giống chúng tôi sáng chín chiều năm sao? Có phải là vì gần đây được Trương tiểu thư quản giáo nghiêm ngặt rồi không?' A Văn, người mang mắt kính cũng tham gia vào.

'Hừ, cô ta có thể quản giáo nổi tôi sao?' Trương Huy nói về xem thường.

Phòng làm việc đang yên tĩnh bỗng chốc trở nên thật ồn ào, Trương Huy chính là có bản lĩnh nào, đi đến đâu cũng có thể hâm nóng bầu không khí, chính bởi vì như vậy nên quan hệ giữa hần và nhân viên và nhân viên rất tốt, cho nên tuy rằng Trương Huy không thường ở công ty nhưng ai nấy đều rất tự nguyện làm việc cho hần ...

Lâm Y nhìn thấy mọi người vui vẻ như vậy cô chỉ lễ phép mỉm cười, gật đầu chào Trương Huy, cũng không nói chuyện, đầu cô rất nặng, mí mắt cũng nặng, phòng ở còn chưa tìm được, nói thật lòng, cô vui không nổi ...

Trương Huy dời ánh mắt về phía Lâm Y, vừa hay gặp Lâm Y đang ngẩng đầu cười với hần, Trương Huy liền nhếch môi: 'Hi, thiên sứ, mấy ngày không gặp sao sắc mặt lại khó coi thế này? Có phải là đám người này bắt nạt cô, giao hết việc cho cô còn mình thì lo chơi thôi không?'

'Không đâu ...' Lâm Y điềm đạm cười, cô biết Trương Huy chỉ nói đùa, trước giờ anh ta là vậy, không có kỳ bất kỳ trường hợp nào.

'Hắc hần, tôi nói cho mọi người biết nha, thiên sứ ... ừm, chính là Lâm Y, là đệ tử của tôi, không cho phép mọi người bắt nạt cô ấy ... Bằng không, tôi đuổi việc hết đấy!' Trương Huy cười nói, nửa đùa nửa thật.

'Ồ ơ, Trương tổng, tôi cũng là nhân viên trung thành của anh, nếu như có người bắt nạt tôi, anh có ra mặt giúp tôi không?' Hiểu Hiểu đứng bên cạnh chen vào.

'Nếu như ai dám bắt nạt Hiểu Hiểu tôi cũng đuổi việc luôn ...'

Mới nói mấy câu thì giờ tan tâm đã đến, Trương Huy vẫn ngồi nguyên tại chỗ không hề có ý rời đi, Hiểu Hiểu đang sốt ruột về nhà, thấy hần như thế cô cười: 'Trương tổng, anh còn chưa đi sao? Hay là hôm nay lại định mời chúng tôi một bữa nữa?'

'OK thôi, hôm nay các bạn đưa xe của tôi đã hẹn nhau rồi, lại định đưa một trận, mọi người có hứng thú ở lại đi cùng tôi không?' Trương Huy hào sảng nói.

'Đưa xe?' Hiểu Hiểu liếc nhìn hần, tay không ngừng thu dọn đồ đạc trên bàn, chuẩn bị tan tầm, 'Thôi đi, tôi còn muốn sống thêm mấy năm ...' Chợt nhớ tới Trương Huy từng nói Lâm Y cũng biết đưa xe, cô bất giác liếc nhìn Lâm Y, nói: 'Này Lâm Y, hay là cô đi đi!'

'Ồ, tôi ... không đi đâu!' Lâm Y nhìn Hiểu Hiểu cười, cũng nhanh nhẹ thu dọn đồ đạc.

'Này thiên sứ, đi đi. Hôm nay chúng tôi định đưa xe mô tô ... môn đó mới kích thích, lần này cho cô mở rộng tầm mắt!' Trương Huy nói, thực ra hôm nay hẳn là cô tình đến để dẫn Lâm Y cùng đi, hẳn với đám bạn đưa xe đã cá với nhau, rằng Lâm Y nhất định sẽ đi đưa với họ, 'Haizz, vẫn là đám bạn cũ, cô đều quen cả mà!'

'Tôi ... không đi đâu, hôm nay hơi mệt ... để hôm khác đi!' Lâm Y do dự một hồi rồi vẫn từ chối, thực sự cô cảm thấy rất mệt, nhất là đầu, vừa nặng vừa đau.

'Hừm, thiên sứ, cho chút mặt mũi đi. Tôi hôm nay cùng đám người Chu Bàn cá cược, rằng tôi đưa mô tô cô cũng sẽ nhất định đi cùng, bọn họ nói không ... Hừ, lần trước cô nói dám đưa xe mô tô mà, đúng không?' Thấy Lâm Y thu dọn đồ đạc xong chuẩn bị rời đi, Trương Huy sốt ruột chỉ đành nói sự thật.

'Oa, các người ... chuyện này cũng cá được sao?' Hiểu Hiểu liếc hẳn, nhặt lấy túi xách rồi đi về phía cửa, 'Trương tổng, các vị, tôi không đi đưa đâu, tôi về trước đây!'

Rốt cuộc không lay chuyển được Trương Huy, Lâm Y đành hứa theo hẳn đi, nhưng chỉ xem thôi, không đưa ...

Trương Huy chở Lâm Y trên chiếc xe mô tô của mình chạy đến vùng ngoại ô, một đám người đã chờ sẵn ở đó, vừa nhìn đã thấy Lâm Y ngồi sau lưng Trương Huy, tiếng huýt sáo vang lên khắp nơi tỏ ý chào đón Lâm Y. Trương Huy tiêu sái cười mô tô chạy về phía mọi người, sắp đến nơi hẳn "sít" một tiếng, thắng thật gấp, xe đảo một vòng quay đầu lại khiến Lâm Y suýt nữa thì rơi xuống đất.

'Các anh em, mọi người thua rồi nhé, một triệu, lúc nào thì trả đây?' Trương Huy ngồi trên xe mô tô, một chân chống đất, vẻ mặt đắc ý nhìn đám người kêu lớn.

'Này Trương thiếu, Lâm tiểu thư đến rồi, còn chưa đưa sao? Nói rõ rồi đấy, phải để cô ấy đưa xe mới tính!' Có người lập tức lên tiếng phản bác.

'Hừm, thiên sứ sẽ đưa mà!' Trương Huy quay đầu nhìn Lâm Y lúc này đã bước xuống xe, 'Đúng không thiên sứ?'

'Tôi ... sẽ không đưa xe mô tô đâu. Tôi đứng xem thôi được không?' Thấy đám người này quang minh chính đại đem mình làm vật cá cược, Lâm Y chỉ đành miễn cưỡng gượng cười.

'Haha, Trương thiếu, vậy không tính nhé!' Lại có người khác cười nói, 'Một triệu này là anh chung cho bọn tôi mới phải!'

'Hừm, người ta là không biết, chứ không phải là không đưa ...' Trương Huy không phục, 'Được, vậy đi, tôi lái, thiên sứ ngồi sau lưng tôi, như vậy được rồi chứ?'

'Không được! Như vậy sao có thể coi như anh thắng được? Hừm ...' Lập tức có người lên tiếng phản đối.

Một đám người ồn ào cãi cọ, chỉ coi như Lâm Y không tồn tại, rốt cuộc đặt thành hiệp nghị, nếu như Lâm Y tình nguyện ngồi sau lưng Trương Huy đưa một vòng, coi như hẳn không thua ...

Lâm Y không nói tiếng nào, cô chống tay đỡ lấy đầu đang vừa đau vừa choáng váng, thân thể khó chịu khiến cô thật sự không có chút hứng thú nào.

'Ai ya, thiên sứ, cô giúp tôi một lần đi, ách ... nể tình tôi đã giúp cô nhiều lần như vậy, giúp tôi được không?' Đàn ông một khi đã cá cược, ngay cả mạng cũng không cần, làm sao còn để ý đến người khác có nguyện ý hay không, thân thể có thích hợp hay không. Lúc này Trương Huy chính là như thế, hẳn một lòng chỉ nghĩ đến làm sao thắng cược vì thế nét mặt khổ sở nài nỉ: 'Thiên sứ, cô cũng không thể trở mặt nhìn tôi thua phải không?'

Chuyện cứ thế mà quyết định, cuộc đua bắt đầu, sáu chiếc xe mô tô xếp thành hàng chờ hiệu lệnh xuất phát, Lâm Y đội mũ bảo hiểm ngồi sau lưng Trương Huy, làm theo lời dặn dò của Trương Huy, ôm chặt lấy hẳn.

'Thiên sứ, cô phải ôm chặt một chút, đừng buông lỏng, nguy hiểm lắm!' Trương Huy quay đầu lại dặn dò lần nữa.

'Ân!' Lâm Y gật đầu.

Theo tiếng hiệu lệnh, mấy chiếc xe mô tô rồ ga vọt đến, gió thổi ào ào bên tai Lâm Y, thân thể cô như lướt trên không trung, Lâm Y khiếp sợ ôm chặt sau lưng Trương Huy không dám có chút lơ lửng.

Cuối cùng hình như Trương Huy lại là người về nhất, Lâm Y chỉ nghe thấy tiếng hoan hô của mọi người, tiếng huyền ảo, reo hò, cô không có tinh thần đâu mà đi nghe kỹ, đầu vốn đã đau sẵn, trong cuộc đua lại bị gió đêm thổi mạnh vì thế càng thêm đau, cô chỉ chau mày mềm yếu ngồi tựa vào một thân cây chống đỡ lấy thân mình.

'Thiên sứ, cô sao vậy? Không khỏe sao?' Bản tính lơ đãng, rốt cuộc Trương Huy cũng chú ý đến sự khác thường của Lâm Y, hẳn đi đến trước mặt cô, tỉ mỉ quan sát gương mặt lúc này đầy vẻ mệt mỏi và tái nhợt của Lâm Y.

'Ân, tôi không khỏe, chắc là bị cảm, tôi muốn về ...' Lâm Y suy yếu nói.

'Vậy ... tôi đưa cô đến bệnh viện khám đi!' Cá cược đã cá xong, đưa xe cũng đã đưa xong, Trương Huy lúc này mới nghĩ đến quan tâm người bên cạnh.

'Không cần đâu, anh đưa tôi trở về, tôi tự uống thuốc là được!' Lâm Y lúc này ngay cả nói mấy lời cũng đã mệt.

Gắng gượng bước lên ngồi phía sau Trương Huy, sáu chiếc xe mô tô âm ỉ rời đi ...

Xe chạy khá nhanh, gió vẫn gào thét bên tai Lâm Y khiến cô thấy lạnh, Lâm Y tận lực nép sau lưng Trương Huy nhờ hắt chắn gió phần nào, đầu càng lúc càng đau đến không chịu nổi, Lâm Y rút cuộc chịu không nổi lớn tiếng gọi: "Trương Huy, anh chạy chậm một chút, tôi sắp ngất!"

'Cái gì?' Trương Huy hơi quay đầu lại lớn tiếng hỏi cô gái sau lưng, sau đó tốc độ xe dần giảm xuống, Lâm Y lại lớn tiếng nói lại một lần, rút cuộc Trương Huy cũng nghe rõ, hắt bắt đầu chạy chậm lại.

Đau đầu cộng thêm chóng mặt càng lúc càng lợi hại, chiếc mũ bảo hiểm chụp lên đầu khiến cô càng cảm thấy khó chịu, Lâm Y đưa tay tháo mũ bảo hiểm xuống cầm trên tay, hít sâu một hơi, đầu mềm yếu dựa vào lưng Trương Huy, mắt nhắm hờ, mê man để hắt chở đi ...

Sau lưng truyền đến cảm giác mềm mại và ấm áp, có chút nhu thuận khiến đáy mắt Trương Huy chợt xẹt qua một tia khác thường, trời ạ, sao chưa bao giờ thấy Trương Tiểu Vận kia ôn nhu như vậy bao giờ chứ? Trương Huy lẩn nhẩn giảm tốc độ xe xuống, tận lực chạy trầm ổn trên đường ...

Trên đường quốc lộ, ba chiếc xe sang trọng nối đuôi nhau mà đi, trong chiếc Rolls-Royce màu đen chạy ở giữa, Lãnh Nghị ngồi một mình trong khoang, tựa lưng vào ghế, đôi mắt sắc bén nhìn vô định ngoài cửa sổ xe; từ chiều hôm qua hắt đã đi công tác, đến hôm nay mới vừa trở lại.

Nghe chú Ngô nói Lâm Y chẳng thà vào ở trong một khách sạn rẻ tiền chứ không chịu nhận sự giúp đỡ của hắt ... Đáy mắt Lãnh Nghị thoáng chốc càng thêm âm trầm, ánh mắt lạnh lùng của cô gái như mũi dao đâm vào tim hắt, thật đau, tuy hắt biết mình không có tư cách xin cô theo mình không cần danh phận nhưng vẫn không kìm chế được lòng mình, ý muốn được gặp cô, được ở bên cạnh cô vẫn mãnh liệt như trước giờ! Hắt không có cách nào kháng cự lòng mình!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Hậu Quả Của Con Giận (3)

Phía trước truyền đến từng trận tiếng động cơ xe âm ỉ, rõ ràng là có người đang đua xe ...

Ba chiếc xe lạng lẹ chạy trên đường, rất nhanh đã đuổi kịp tốc độ chiếc xe mô tô của Trương Huy, ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị vô tình lướt qua bóng người ngồi phía sau ...

Cô không đội mũ bảo hiểm, tóc dài đen mượt xõa tung trong làn gió đêm, thân hình mảnh khảnh áp sát vào lưng người đàn ông phía trước, một tay vòng qua ôm lấy eo người đàn ông, một tay kia ôm chiếc mũ bảo hiểm, mặt dán trên lưng người đàn ông, thoát nhìn giống như một đôi tình nhân.

Đột nhiên mắt Lãnh Nghị lóe lên, hắt nhòm dậy khỏi ghế ngồi híp mắt nhìn chằm chằm cô gái ngồi sau chiếc mô tô kia, "Đuổi theo chiếc xe phía trước!" Lãnh Nghị nghiêng răng bật ra mấy chữ, tài xế lập tức tăng tốc duy trì khoảng cách giữa hai chiếc xe.

Gương mặt nhỏ nhắn thanh thuần quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn đập vào mắt Lãnh Nghị, hai mắt cô nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt ... "Vượt qua, chặn đường chiếc xe kia!" Lãnh Nghị nghiêng răng, giọng nói lạnh đến đáng sợ.

'Dạ, thiếu gia!' Tài xế nghe lời lập tức tăng tốc, rất nhanh đã vượt qua chiếc xe mô tô kia rồi chiếc Rolls-Royce bẻ đầu, bá đạo xoay ngang chắn đường chiếc xe mô tô, bức chiếc xe mô tô không thể không dừng lại, hai chiếc xe kia cũng cùng lúc đó kẹp hai bên chiếc mô tô.

'Shit, là ai vậy? Lái xe kiểu này, muốn tìm chết sao?' Trương Huy nhìn thấy một chiếc xe đột nhiên xoay ngang chặn đường chiếc xe của mình, chỉ đành thắng gấp lại, dừng xe, hắt tức tối vô cùng xông đến lớn tiếng mắng.

Lâm Y đau đầu đến sắp mê mang, cô bị tiếng thắng xe đột ngột làm kinh sợ, mê mê ngẩng đầu nhìn qua vai Trương Huy, cô nhìn thấy phía trước chiếc mô tô là một chiếc xe màu đen chắn ngang, hơn nữa, kẹp hai bên chiếc xe của Trương Huy là hai chiếc xe khác, lúc này cửa của mấy chiếc xe đó gần như là mở ra cùng lúc, mấy người áo đen đồng loạt bước xuống ...

Người đàn ông đi trước cao lớn đỉnh đạc, gương mặt tuấn tú phi phàm nhưng cũng lạnh lùng đến cực điểm, ánh mắt đó mang theo sự sắc bén dọa người, giống như muốn cắt người ta thành từng mảnh, hắt sai những bước dài đi đến trước chiếc mô tô của Trương Huy.

Lãnh Nghị! Lâm Y thoáng chau mày. Cô biết lại bắt đầu một hồi dây dưa những nhằng nữa, hàng mi dài của cô nhẹ chớp lên, vẫn mềm yếu ngồi trên mô tô dựa vào người Trương Huy, cố nén cơn đau đầu lạnh nhạt nhìn người đàn ông càng lúc càng đến gần.

'Lúc này Trương Huy đã tháo mũ bảo hiểm xuống, hắt không chút sợ sệt ngênh mặt nhìn người đàn ông đang bước đến gần, sắc mặt khó coi tưởng chừng sắp ăn thịt người kia, bật cười: 'Lãnh đại thiếu gia, sao tình cờ vậy?'

Lãnh Nghị không liếc hắt một lần, ánh mắt âm trầm của hắt chỉ mãi nhìn về phía Lâm Y đang ngồi phía sau, bước chân không dừng lại mà đi thẳng đến phía sau xe mô tô, ánh mắt sắc như dao nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh nhạt của Lâm Y, sự buồn bã, đau đớn cùng tức giận cùng lúc ò ạt dâng lên trong

lòng.

Lãnh Nghị duỗi cánh tay, trong tiếng kêu thất thanh "Anh làm gì vậy?" của cô gái, cứng rắn nhấc cô ra khỏi xe, tách cô ra khỏi người Trương Huy, sức lực thật lớn khiến chiếc xe của Trương Huy suýt nữa thì lật nghiêng ...

Cô gái tức tối kêu lớn: 'Anh buông tay!', nhưng tay người đàn ông cứng như hai gọng kìm khóa chặt hai vai cô gái, kéo cô đi đến chiếc xe của mình, cô gái làm sao có thể là đối thủ của người đàn ông, chỉ có thể vừa giãy dụa vừa loạng choạng bước theo, trong miệng không ngừng kêu: 'Anh buông tay, anh làm em đau ...'

Lãnh Nghị giống như không hề nghe được vậy, cứ tiếp tục kéo cô gái đi về phía trước. Lúc này Trương Huy cũng đã xuống xe, hẳn định xông lại ngăn cản nhưng hai người vệ sĩ áo đen đã lập tức chặn trước mặt hắn, Trương Huy vốn không có biện pháp đến gần Lãnh Nghị, hẳn chỉ đành gọi với theo; 'Lãnh thiếu, anh buông tay ... anh không thể đối xử với cô ấy như vậy!'

Lãnh Nghị dừng bước nhưng lực đạo trên tay không hề giảm, vẫn khóa chặt cô gái, ánh mắt lạnh lùng quét về phía Trương Huy, khóe môi câu lên một nụ cười châm chọc: 'Sao hở? Cậu muốn bảo vệ cô ấy?'

Trương Huy cười một cách phóng túng: 'Nếu như thiên sứ chịu để cho tôi bảo vệ, tôi mừng còn không kịp!'

Lãnh Nghị thoáng nhướn mày, ánh mắt lóe lên những tia bức người, khóe môi ý cười càng sâu, giọng xem thường: 'Chỉ bằng vào cậu? Cậu ngoại trừ ăn chơi lêu lổng thì còn cái gì? Cậu định lấy gì bảo vệ cho cô ấy? Lấy cái công ty mà cha cậu để lại cho cậu? Hay là dùng chức vị của ông bố vợ tương lai?'

'Hừm!' Trương Huy mặt cũng đen lại, 'Vậy còn anh, Lãnh đại thiếu gia có thể bảo vệ cô ấy sao? Anh để cô ấy lưu lạc đến khu nhà trọ cũ nát kia, anh để cô ấy đi khắp nơi tìm việc? Á ... Anh có thể vì một cô gái khác bỏ lại cô gái một mình trong đêm sinh nhật, anh có tư cách gì mà nói tôi?'

'Trương thiếu!' Ánh mắt Lãnh Nghị càng u ám nhìn xoáy Trương Huy, giọng thật lạnh: 'Đây là chuyện nhà của tôi, cùng người ngoài như cậu không có liên quan gì ... Nếu như cậu còn dám xen vào chuyện giữa tôi với Lâm Y, tôi sẽ để cậu chết không có đất chôn!'

Ánh mắt cùng giọng nói ác liệt đó khiến Trương Huy rùng mình, nhất thời hẳn không dám nói nhiều, chỉ đành đứng lặng nhìn Lãnh Nghị kéo cánh tay Lâm Y xoay người rồi đi.

Nhưng Lãnh Nghị vừa đi được vài bước thì chợt ngừng bước chân, lần nữa xoay người nhìn xoáy vào Trương Huy, cười lạnh: 'Còn có, lần sau nếu như cậu còn để tôi nhìn thấy cậu dẫn cô ấy đi đưa xe, tôi phỉ đi tay chân của cậu, để cả đời này cậu cũng không thể đứng đến xe cộ gì nữa, nhớ lấy ...' Nói đến câu cuối cùng giọng của hắn khiến người ta lạnh cả sống lưng.

'Lãnh Nghị, tôi không cần anh lo, anh với tôi đã không còn ...' Thân thể Lâm Y bị ném vào trong xe, tiếng nói của cô bị ngăn lại trong đó, Trương Huy trừng mắt nhìn cửa xe đóng lại, tất cả vệ sĩ nhanh chóng tản ra chia nhau lên hai chiếc xe còn lại rồi xe nhanh chóng rời đi ...

Trương Huy một mình đứng ngăn người bên cạnh chiếc xe mô tô của mình, thật lâu thật lâu hẳn vẫn chưa rời đi, trong đầu quẩn quanh giọng nói đầy vẻ xem thường của Lãnh Nghị: 'Cậu định lấy gì bảo vệ cho cô ấy? Lấy cái công ty mà cha cậu để lại cho cậu? Hay là dùng chức vị của ông bố vợ tương lai?', mãi cho đến khi đám bạn đưa xe thấy hắn lâu không trở lại gọi điện thoại đến tìm thì hắn mới bừng tỉnh, vội vã bảo hiểm lên lại sau đó lên xe chạy đi như bay ...

Trong khoang xe Lâm Y giãy dụa không ngừng, thậm chí đưa tay định mở cửa xe, nếu như có thể nhảy ra, hiện giờ cô không ngại thử một lần ...

Nhưng người cô đã bị Lãnh Nghị tóm lại, hai tay hắn giữ chặt lấy vai cô gái, gương mặt tuấn mỹ phi phàm ghé sát vào mặt cô, đáy mắt có thể nhìn thấy rõ sự u ám: 'Y Y, em không chịu theo anh về nhà mà cứ đi theo tên kia vậy sao? Em có biết đưa xe mô tô nguy hiểm đến mức nào không, vậy mà ngay cả mũ bảo hiểm em cũng không chịu đội!'

Lâm Y lạnh lùng nhìn hắn: 'Anh ta không phải người xấu ...'

'Vậy hắn là cái gì?' Giọng Lãnh Nghị cũng trở nên lạnh dần, 'Là đối tượng hoàn mỹ trong lòng em? Hay là tình mới?'

Lâm Y trừng mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ, ngũ quan như tạc quện thuộc đến không thể quen thuộc hơn, lạnh giọng cười: 'Là tình mới thì thế nào? Không được sao?'

Đáy mắt Lãnh Nghị càng thêm u tối rồi bất chợt như có ngọn lửa bùng lên, bàn tay đang bấu chặt nơi vai cô gái bỗng siết chặt lại, cô gái bị bấu đau đến quên cả cơn đau đầu, rống giận kêu: 'Anh buông tay, đồ khốn, anh buông tay!'

Người đàn ông không chịu buông, hẳn hung hăng trừng cô gái, giọng thật đáng sợ: 'Lâm Y, em nói lại một lần xem!'

'Chính là tình mới của em, sao hở?' Lúc cô gái tức giận lên làm gì còn nghĩ đến hậu quả, lúc này Lâm Y đang nhìn người đàn ông không ngừng phát ra những tín hiệu nguy hiểm về phía mình lớn tiếng rống giận: 'Lãnh Nghị, em với anh đã kết thúc rồi, em sống hay chết cũng không liên quan gì đến anh, em có tình mới hay không cũng không liên can gì đến anh!'

Lãnh Nghị mím chặt môi, đáy mắt càng thêm u ám, Lâm Y thì không chút sợ sệt trừng mắt nhìn hắn, khoang xe nhất thời chìm trong im lặng, không khí nồng đượm mùi thuốc súng, lúc này xe bắt đầu chạy chậm lại, tiến vào cổng lớn căn biệt thự của Lãnh Nghị ở ngoại thành rồi chậm rãi dừng lại, vệ sĩ từ chiếc xe phía sau lập tức tiến đến mở cửa.

Vừa nhìn thấy cửa được mở ra, Lâm Y đột ngột thu hồi tầm mắt, xoay đầu nhảy ra khỏi xe, nhanh chóng chạy về phía cổng chính.

Thân hình cao lớn của Lãnh Nghị cũng nhảy khỏi khoang xe, chỉ sai mấy bước là đã đuổi kịp cô gái, cánh tay dài của hắn đuổi ra níu lấy cánh tay cô gái, dùng sức kéo lại, kẹp cô gái nơi khuỷu tay mình, nhắc bổng cô gái đi nhanh vào cửa. Cô gái kêu có, giãy dụa có, quấy đạp có nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản những bước chân giẫm dẫm của người đàn ông.

Sải những bước dài, rất nhanh người đàn ông đã đi đến phòng ngủ nơi tầng hai, cửa "phanh" một tiếng đóng sập sau lưng hắn sau đó hung hăng ném cô gái đang không ngừng giãy dụa kia lên giường, cô gái muốn ngồi dậy nhưng lập tức bả vai lại bị người đàn ông hung hăng áp trở lại giường.

"Lãnh Nghị, anh làm... làm gì vậy?" Cô gái vẫy loạn hai tay, cố sức phản kháng ...

Nhưng cô gái làm sao là đối thủ của người đàn ông được chứ? Huống gì là người đàn ông đang tức giận! Người đàn ông chỉ dùng một tay đã dễ dàng không chế thân thể cô gái, một tay kia thô lỗ xé toạc y phục của cô gái, lạnh giọng nói: "Em không phải gấp gấp muốn tìm tình mới sao ..."

"Em muốn vậy đó ..." Cô gái phẫn nộ rống lên, nghe câu này sắc mặt người đàn ông tái mét, bàn tay càng thêm dùng sức.

Khi thân thể không còn một mảnh vải che lấy, cô gái vốn đang sinh bệnh mệt mỏi đến không chịu nổi cũng đã không còn chút năng lực phản kháng, cô thờ hồn hèn, kiệt sức nằm đó, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm người đàn ông về mặt tức giận cùng dục vọng chiếm hữu đan xen lẫn nhau, mặc cho thân thể cường tráng của hắn áp xuống ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Hậu Quả Của Con Giận (4)

Khi thân thể không còn một mảnh vải che lấy, cô gái vốn đang sinh bệnh mệt mỏi đến không chịu nổi cũng đã không còn chút năng lực phản kháng, cô thờ hồn hèn, kiệt sức nằm đó, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm người đàn ông về mặt tức giận cùng dục vọng chiếm hữu đan xen lẫn nhau, mặc cho thân thể cường tráng của hắn áp xuống ...

"Aaa ... ưm ..." Sự tấn công mạnh mẽ khiến cô gái không kịp được bật kêu ra tiếng.

Tiếng kêu của cô gái rất cuộc khiến người đàn ông có chút không đành lòng, động tác cũng trở nên ôn nhu hơn nhiều, hắn hơi ngừng lại, hơi thở dồn ập nhìn cô gái dưới thân nhưng tình triều đang thiêu đốt trong người không cách nào khống chế được, nỗi nhớ nhưng bấy lâu nay toàn bộ hóa thành hành động, người đàn ông cắn răng, cùng cô gái triền miên giao triền, chừng như chỉ có như thế mới có thể đem cô gái khám vào trong cơ thể chính mình, vĩnh viễn giữ cô lại cho riêng mình ...

Tiếng ngậm nga của cô gái dần nhỏ lại, cảm giác đau đầu choáng váng càng nặng nề, thân thể run rẩy lợi hại, mềm yếu như một vũng nước, cô chậm rãi nhắm mắt lại ...

Sau khi kết thúc cơn mây mưa cuồng nhiệt, trong phòng ngủ chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông, cơn tức bùng bùng trong lòng người đàn ông sớm đã tan mất, hắn cúi đầu nhìn cô gái dưới thân, hai mắt có nhắm nghiền, đôi mày chau lại, gò má đỏ ửng, cánh môi kêu kêu kia cũng hồng nhuận ướt át ...

Đó là Y Y! Là cô gái mà hắn yêu! Đấy mắt người đàn ông dần trở nên nhu hòa, hắn si ngốc nhìn gương mặt nhỏ nhắn kia, trong lòng cuộn cuộn dâng lên tình yêu nồng đượm không cách nào hòa tan.

"Y Y ..." Người đàn ông hơi cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên đôi cánh môi hồng nhuận mê người kia, đôi môi đó vẫn mềm mại như cũ, vẫn ấm áp như cũ, nhưng ... sao không có chút phản ứng nào?

Như nhận ra điều gì khác thường, hắn rời khỏi cánh môi cô gái, kinh ngạc nhỏ giọng kêu: "Y Y!" Cô gái vẫn không có chút phản ứng nào, đôi mày vẫn chau chặt, mắt nhắm nghiền ...

Lòng đau đến thất lại, Lãnh Nghị vội vàng rời khỏi người cô gái, ôm chặt cô, lúc này mới phát hiện nhiệt độ trên thân cô gái không phải bình thường, vừa nãy vận động kịch liệt, hắn căn bản là không phát hiện ra ...

Nỗi đau lòng thoáng chốc lan tràn khắp mỗi một tế bào trên người, người đàn ông nhanh chóng rút điện thoại ra, ấn phím ...

Một giờ sau, cô gái mắt nhắm nghiền yên tĩnh nằm trên giường, trên tay ghim kim truyền nước, trên trán dán một miếng dán giảm sốt, Lữ Thần thì đứng bên giường kiểm tra gì đó.

Lãnh Nghị ngồi nơi sofa nhìn cô gái trên giường từ xa, đáy mắt sự buồn bã và hối hận như mây mù thoáng chốc lan tràn ... Hắn nhớ lúc đó rõ ràng nhìn thấy Lâm Y dán mặt vào lưng tên tiểu tử kia, sắc mặt tái nhợt, yếu ớt vạn phần, mắt thì nhắm nghiền ... Nhưng thế nào lại không nghĩ đến cô đang sinh bệnh chứ?

Mà rõ ràng sự vận động kịch liệt lúc này càng khiến bình tĩnh của cô trở nặng hơn ...

Lát sau Lữ Thần đi đến ngồi đối diện với hấn, nhìn gương mặt vốn lạnh lùng của Lãnh Nghị lúc này chỉ còn lại cô đơn và uể oải, hấn hơi mỉm cười, nhẹ giọng nói: 'Lãnh thiếu, Lâm tiểu thư bị trúng phong hàn, có lẽ là do dầm mưa hoặc đi ngoài gió lớn, lại quá lao lực, không kịp thời điều trị cho nên mới sốt cao như vậy ...'

Lãnh Nghị nhớ đến lời chú Ngô nói, tối qua Lâm Y đứng trong mưa chờ xe ... Hấn nhắm chặt mắt, đưa tay day day huyệt thái dương, trầm giọng: 'Không còn bệnh gì khác chứ?'

'Trước mắt mà nói thì không còn bệnh gì khác, ân, quan sát mấy ngày trước đã, nếu như truyền nước ba ngày mà tình hình chuyển biến tốt, chứng tỏ là không việc gì; nếu như vẫn không giảm sốt, có lẽ là phải kiểm tra kỹ hơn ...'

Lãnh Nghị chau mày, ánh mắt sắc bén bắn về phía Lữ Thần: 'Cậu là bác sĩ mà chỉ có thể nói cho tôi biết phải đợi ba ngày nữa mới biết cô ấy có sao hay không? Bệnh có lây lan đến các cơ quan khác hay không hiện giờ không thể kiểm tra ra được sao?'

'Là thế này, Lãnh tổng ...' Lữ Thần giải thích: '... có những bộ phận trong cơ thể nếu bị nhiễm bệnh thì cần một thời gian ủ bệnh mới biểu hiện ra ngoài, nếu hiện giờ muốn biết thì cần làm xét nghiệm, kết quả xét nghiệm cũng phải hai ba ngày sau mới biết ... nhưng trước mắt, theo kết quả mà tôi kiểm tra, Lâm tiểu thư tạm thời không có vấn đề nghiêm trọng, anh yên tâm!'

Lãnh Nghị lúc này mới im lặng không nói gì, lúc này cửa phòng mở ra, quản gia Trần Thế cầm một chiếc túi to đến, 'Thiếu gia!' Ông nhẹ giọng gọi, 'Đây là túi chườm lạnh, tôi đã đặt trong túi giữ nhiệt, lúc nào cần thì chỉ việc lấy ra dùng thôi!' Ông vừa nói vừa đi đến bên giường, đặt chiếc túi kia xuống chiếc tủ đầu giường.

'Bác Trần!' Lãnh Nghị thấy quản gia đặt chiếc túi xuống, lạnh nhạt gọi.

'Thiếu gia, còn chuyện gì sao?' Quản gia hơi gật đầu, nhìn Lãnh Nghị.

'Bác bảo chú Ngô đến khách sạn nơi Lâm Y ở đem hành lý của cô ấy về đây! Ngay bây giờ!' Giọng Lãnh Nghị trầm thấp nhưng đầy uy nghiêm. Trải qua chuyện này, Lãnh Nghị quyết định mặc kệ cô gái có muốn hay không hấn cũng đều phải giữ cô lại bên người, hấn không thể để cô một mình phiêu bạt bên ngoài ...

'Ân, được!' Quản gia đáp lời rồi lui xuống.

Lữ Thần nhìn thấy quản gia đi ra ngoài mới quay đầu nhìn Lãnh Nghị, chần chừ một lúc mới nhẹ giọng nói: 'Lãnh thiếu, chuyện lần trước anh nói với tôi ... chuyện Hạ Tịch Họa hôn mê không tỉnh ...' Mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, ánh mắt không dừng được dời về phía Lâm Y đang nằm trên giường chùng như lo lắng cô có thể nghe được vậy.

'Lâm tiểu thư còn chưa tỉnh lại, cô ấy không nghe được!' Lữ Thần mỉm cười nhắc nhở.

Đáy mắt Lãnh Nghị thoáng qua một tia phức tạp nhưng hấn không nói một lời, chỉ lặng lẽ chờ nghe câu tiếp theo của Lữ Thần.

'Tôi đã xem qua rất nhiều tư liệu, các bác sĩ bên đó có lẽ không có biện pháp hữu hiệu nào, chỉ có thể chờ kỳ tích xuất hiện nhưng ... cách trị liệu theo Trung y thì tích cực hơn ... nhất là cách châm cứu của Trung y, đối với những bệnh nhân hôn mê bất tỉnh có đôi khi có hiệu quả đặc biệt ...'

'Châm cứu?' Lãnh Nghị thoáng chau mày, 'Về mặt này cậu có biết chuyên gia nào không?'

'Có thì có đấy, có điều ... có lẽ họ không muốn sang nước ngoài chữa bệnh lắm đâu ... bởi vì trị liệu theo hướng này cần phải kiên trì một thời gian dài, không phải một ngày một buổi là được, họ có lẽ không muốn ở lâu dài ở nước ngoài! Cho nên, họ đề xuất một phương án khác ...' Nói đến đây, Lữ Thần hơi ngừng lại, âm thầm quan sát sắc mặt của Lãnh Nghị.

'Cách gì?' Lãnh Nghị lạnh giọng hỏi.

'Họ hỏi, liệu có thể đem bệnh nhân trở về nước trị liệu hay không? Như vậy thì tiện cho họ hơn ...'

Mang trở về nước? Đáy mắt Lãnh Nghị rõ ràng xao động dữ dội, đôi mắt thâm thúy lần nữa liếc về phía Lâm Y đang nằm trên giường, lát sau mới thì thào: 'Chuyện này để thương lượng sau ...'

'Được!' Lữ Thần gật đầu.

Lữ Thần đi rồi Lãnh Nghị mới chậm rãi đứng dậy đi đến bên cạnh giường cúi đầu nhìn cô gái đang ngủ mê man, gương mặt nhỏ nhắn bởi vì phát sốt nên ửng đỏ, cánh môi tuy vẫn hồng hào nhưng lúc này khô rang, người đàn ông đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô gái.

Từ sau đêm sinh nhật đó hấn đã không có cơ hội nhìn kỹ cô gái như thế này, đối với hấn, nếu như cô không phải né tránh thì lạnh lùng như băng sương, còn không thì chỉ nói những lời khiến hấn tổn thương... Giờ có thể coi như cô bình an ở trong nhà, yên ổn ngủ say, cũng như trước đây, lặng lẽ rúc trong lòng hấn ... Cảm giác này tốt đẹp biết mấy!

Lãnh Nghị thậm chí có chút cảm ơn cơn bệnh lần này của cô!

Ánh mắt Lãnh Nghị rơi trên bàn tay với những ngón thon dài của cô gái đang hé ra dưới chăn, đáy mắt có một tia sáng lóe lên, hần đứng bật dậy đi ra ngoài, không lâu sau đã quay lại, trên tay loé sáng --- đó là chiếc nhẫn kim cương mà hần đã tặng cho cô trong đêm sinh nhật, cũng có thể coi như tín vật định tình của hai người.

Nhẹ nhàng nâng bàn tay cô gái lên, hần đeo chiếc nhẫn lên cho cô sau đó giữ bàn tay cô trong tay mình, lặng lẽ ngắm nhìn, khoé môi không không chế được câu lên một đường cong tuyệt đẹp...

'Nước ...' Cô gái trên giường đột nhiên chớp mấy cánh môi khô rang, phát ra một tiếng nhỏ như muỗi kêu nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền...

Tỉnh rồi? Lãnh Nghị vội thả tay cô gái ra, nhẹ giọng nói: 'Có, chờ chút...' rồi hần luống cuống cầm lấy cốc nước, nhẹ nhàng đỡ cô ngồi dậy, để cô tựa vào ngực mình sau đó đưa cốc nước đến bên môi cô, nhỏ giọng nói: 'Y Y, nước ...'.

Cô gái theo bản năng hé mở cánh môi, nhấp một ngụm nước, hàng mi dài nhẹ chớp lên nhưng từ đầu đến cuối mắt vẫn nhắm nghiền, thân thể cô mềm yếu tựa vào trong ngực Lãnh Nghị, ý thức vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại...

Người đàn ông cúi đầu nhìn cô gái yếu ớt trong ngực mình, khoé môi câu lên một nụ cười đã lâu không thấy, hần nhẹ vuốt mái tóc mềm mượt của cô gái, cúi xuống nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên trán cô, nếu như có thể hần thật hy vọng có thể ôm cô như thế này mãi...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Anh Có Để Em Đi Hay Không? (1)

Lúc Lâm Y tỉnh lại thì đã là rạng sáng ngày hôm sau, chung quanh thật yên tĩnh, ánh nắng mặt trời yếu ớt của buổi bình minh khe khẽ xuyên qua rèm cửa vào phòng, đầu hình như không còn đau như tối qua nữa, đôi mắt mỗi một vô thần của cô rất nhanh đã nhận ra văn phòng quen thuộc, ý thức trong phút chốc lại trở nên mơ hồ, cô nhẹ xoay đầu, túi chườm lạnh trên trán theo động tác xoay người của cô mà rơi xuống giường sau đó cô nhìn thấy gương mặt quen thuộc, ngũ quan như điêu khắc của người đàn ông đang nằm cạnh mình.

Lãnh Nghị?!! Mình sao lại trở lại nơi này? Không phải mình đang ngồi sau xe Trương Huy sao? Lâm Y cả kinh, trí nhớ dần dần quay trở lại! Cô nhớ lại cảnh tượng mình ngồi sau xe mô tô của Trương Huy bị Lãnh Nghị kéo xuống, cô nhớ lại cơn tức giận của Lãnh Nghị trong căn phòng ngủ này...

Một nỗi đau như dao cắt chợt dâng lên trong lòng, cơn đau đầu cũng cùng lúc ập đến, Lâm Y giãy dụa ngồi dậy, cô đã từng thề, sau này cô cũng sẽ không trở lại nơi này nữa!

Một chút động tĩnh của cô gái lập tức đánh thức người đàn ông đang trong giấc ngủ. Lãnh Nghị mở mắt ra liền nhìn thấy cô gái đã ngồi dậy, hần hơi nhòe mắt, nhẹ giọng nói: 'Y Y, sao vậy?'

'Em muốn về!' Giọng cô gái thật nhạt nhẽo theo chút mệt mỏi nhưng thật kiên định.

Lãnh Nghị cả kinh vội nhòe mắt kéo cô gái đang định bước xuống giường lại. Con bệnh khiến cô gái trở nên yếu ớt, căn bản là không có sức chống cự, lập tức bị người đàn ông áp trở lại giường, hần nhẹ vỗ vai cô gái, giọng thật nhu hoà: 'Nơi đây là nhà của em mà, em vẫn chưa hết sốt, ngoan, nằm nghỉ đi!'

Lâm Y nhìn gương mặt tuấn tú đang hiện ra trước mắt mình, đáy mắt hần giăng đầy tơ máu chứng tỏ tối qua hần ngủ không được ngon. Đáy lòng cô chợt dâng lên chút chua xót, nỗi chua xót ấy tràn trong hốc mũi. Không! Mình không thể yếu đuối trước mặt anh ta, không thể rơi lệ trước mặt anh ta! Lâm Y nhắm mắt lại cố che dấu tâm tình hỗn loạn của mình, không nói tiếng nào, cô sợ mình vừa lên tiếng thì nước mắt sẽ trào ra...

Lãnh Nghị nhìn cô gái đang nhắm mắt, không nói một lời trước mặt, đáy mắt một mảnh nhu hoà. Hần đặt một nụ hôn lên vầng trán tròn bóng của cô, nhẹ giọng nói: 'Em đói chưa? Anh kêu má Ngô bung bữa sáng lên cho em, được không?'

Cô gái vẫn nhắm mắt, không thèm để ý đến người đàn ông, cơn sốt đã lui, đôi má cô đã không còn đỏ nữa, chỉ còn một màu tái nhợt, cô không thể không thừa nhận, lúc mình sinh bệnh có người ở bên cạnh cảm giác này thật tốt, so với đêm đó cô cô độc lẻ loi trong đêm mưa khác biệt thật sự quá lớn.

Nhưng người đàn ông này trong lòng vẫn còn vương vấn một cô gái khác --- người vợ trong nhận thức của hần. Hần có thể vì cô gái kia bỏ lại cô một mình trong đêm sinh nhật, cho nên, tất cả chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi, chỉ là trắng trong gương hoa trong nước... Nghĩ đến đây cõi lòng đang xao động của cô gái dần bình tĩnh trở lại.

'Bây giờ không muốn ăn sao?' Thấy cô gái im lặng, không thèm quan tâm đến hần, người đàn ông mỉm cười, chỉ cần cô chịu ở lại bên cạnh hần, chuyện gì hần cũng có thể không để tâm 'Bây giờ đúng là còn hơi sớm, đợi lát nữa ăn cũng được!'

Cô gái vẫn không có chút phản ứng nào, người đàn ông nhìn túi chườm giảm sốt rơi xuống giường liền nhặt lên để nơi chiếc bàn cạnh giường, rất tự nhiên đưa tay sờ trán cô gái, 'À, hình như là giảm sốt rồi, để anh cặp nhiệt lại cho em!'

Lãnh Nghị đi đến bên bàn lấy một cây cặp nhiệt rồi quay lại giường nhìn cô gái nhẹ giọng nói: 'Y Y, em ngâm cái này một chút...'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ rung động nhưng vẫn không chịu mở mắt, cô xoay người quay lưng về phía Lãnh Nghị tỏ ý phản đối.

'Y Y ...' Lãnh Nghị nhẹ xoay người cô gái lại, gương mặt tuấn tú đối mặt với cô, hơi thở ấm áp vây phủ lấy cô, giọng nói pha chút ý cười: 'Em không chịu há miệng sao? Hay là để anh giúp em?', hần vừa nói vừa áp môi mình sát vào môi cô, vốn định chọc cho cô vui.

Môi hần còn chưa chạm đến môi cô thì cô gái đã xoay đầu sang hướng khác, người đàn ông cười đưa tay chế trụ sau ót cô gái, muốn tiếp tục công việc dở dang. Cô gái đã nhìn đến không nhìn được nữa, mắt cô chợt mở to nhìn thẳng vào đôi mắt đen đầy ý cười của người đàn ông.

'Y Y ...' Thấy cô gái chịu mở mắt, đáy mắt người đàn ông tràn đầy tình ý nhưng mắt cô gái lại bình lặng như nước, không một chút xao động. Lãnh Nghị nhìn thấy trong đôi mắt kia là sự lạnh nhạt khiến hần đau lòng vô cùng, mắt hần trong nháy mắt như đông cứng lại, lẳng lặng nhìn cô gái.

'Lãnh Nghị, đừng như vậy!' Cô gái rớt cuộc cũng lên tiếng nhưng bởi vì bị cảm mà giọng cô hơi khàn mang theo một sự hờ hững, lạnh nhạt: 'Buông tay đi ... sống cuộc sống riêng của mình...'

Lãnh Nghị không nói một lời, hần nhìn vẻ quật cường của cô gái hồi lâu sau mới nói: 'Chúng ta tạm thời không nói đến chuyện này, đợi em khỏi rồi tính sau!'

'Không cần nói nữa, em phải đi rồi, hôm nay còn phải đi làm ...' Giọng Lâm Y vẫn lạnh nhạt không có chút xao động nào, tay cô nhẹ đẩy người đàn ông ra định đứng dậy rời giường.

'Không được!' Người đàn ông vẫn ngồi rất vững vàng, hần thoáng chau mày, giọng có chút lạnh: 'Trước khi bệnh em khỏi hần anh sẽ không để em rời khỏi chỗ này!'

'Bệnh của em cũng xoàng thôi, chỉ là vì tối qua dầm mưa nên bị cảm lạnh, uống chút thuốc cảm là được rồi!' Cô gái chau mày, giọng cũng dần trở nên lạnh lùng: 'Nếu như không phải tại anh, em làm sao luân lạc đến mức không có phòng trọ, còn phải dầm mưa...'

'Anh chỉ muốn em có thể ở chỗ khá hơn một chút mà thôi. Y Y, em tưởng rằng làm như vậy là có thể xóa sạch quan hệ giữa chúng ta sao? Làm vậy có ý nghĩa sao?'

'Anh nói đúng!' Giọng Lâm Y lạnh như băng, đáy mắt cũng lạnh như băng sương: 'Em chính là muốn xóa sạch quan hệ giữa hai chúng ta... Nếu như anh không xuất hiện trước mặt em nữa, em sẽ sống càng tốt hơn!'

Trái tim lại vỡ vụn đau đớn, Lãnh Nghị mím chặt cánh môi, sâu thẳm nhìn cô, giọng thật kiên định: 'Anh không muốn cùng em thảo luận vấn đề này ... Tóm lại một câu, nếu bệnh của em chưa khỏi thì cũng đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi đây!' Người đàn ông nói rồi đứng dậy, đặt nhiệt kế trở lại bình khủ trùng trên bàn rồi sai bước rời khỏi phòng.

Đôi mắt đen láy của Lâm Y dõi theo bóng hần, mãi cho đến khi cửa đóng sập lại cô mới thu hồi tầm mắt, ngồi ngây người hồi lâu rồi cô mới nhòe người dậy.

Con đau đầu đã đỡ hơn tối qua nhiều lắm nhưng cảm giác choáng váng thì vẫn còn, quan trọng hơn là cảm giác đau nhức dưới thân, tình cảnh trên giường tối qua đột nhiên hiện lên trong đầu, vành mắt Lâm Y phấp phồng, cô lê tấm thân mệt mỏi xuống giường...

Áo ngủ trên người cô là mới, hần là tối qua Lãnh Nghị đã giúp cô tắm rửa, thay quần áo...

Đột nhiên một tia sáng loé lên từ bàn tay đập vào mắt Lâm Y. Cô thoáng sửng sốt, chậm rãi nhấc tay lên nhìn, si ngốc nhìn chiếc nhẫn kim cương nơi ngón áp út, tối hôm đó vốn hạnh phúc là thế ... nhưng niềm hạnh phúc đó quá ngắn ngủi! Hốc mũi phụt trào đầy chua xót, nước mắt cũng bắt đầu tràn ra khoé mi, Lâm Y thoáng chau mày, nhẹ lắc lắc như muốn rũ những suy nghĩ kia ra khỏi đầu...

Lâm Y chậm rãi tháo chiếc nhẫn xuống, bước những bước nặng như chì đến bên bàn, đặt chiếc nhẫn lên đó rồi nhìn một vòng quanh căn phòng, muốn tìm quần áo của mình nhưng không thấy, cô đi đến trước tủ quần áo, mở ra, bên trong trống không, không có bất kỳ thứ gì...

Rõ ràng là Lãnh Nghị không lưu lại bất kỳ trang phục nào để cô thay...

Đứng trước tủ quần áo Lâm Y mím chặt cánh môi, trong đầu một mảnh hỗn loạn hơn nữa đầu lại bắt đầu ần ần đau, cả người mềm yếu không có chút sức nào. Cô chống tay lên cửa tủ, cố gắng bình ổn thân thể hư nhược của mình.

Lúc này cửa lại bị đẩy ra, Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa, hần đã ăn mặc chỉnh tề, Tây trang màu nhạt, bên trong là áo sơ mi đen, cách ăn mặc kinh điển của hần, cả vạt phôi màu, tuần dật đỉnh đặc, khí vũ hiên ngang mang theo một loại khí thế bức người trời sinh ... Lãnh Nghị lúc này cùng cô gái về mặt tiêu tụy, tóc có chút rối, trên người chỉ mặc một chiếc áo ngủ mong manh, quả thực là đối lập đến cực điểm.

Ánh mắt sắc bén của người đàn ông quét qua bóng đang mảnh khảnh đang đứng chống tay vào cửa tủ nhưng thân hình vẫn lung lay sắp đổ kia, hần mím môi, sai những bước dài đến trước mặt cô gái, không nói một lời trực tiếp ôm ngang cô lên ném trở lại giường.

Lâm Y không chống cự, cô biết chống cự cũng vô ích, hơn nữa cũng không có sức chống cự, cô chỉ lạnh nhạt nhìn hắn, vừa khéo bắt gặp hắn cũng đang nhìn về cô, ánh mắt bức người...

Người đàn ông rất nhanh đã nhận ra chiếc nhẫn trên tay cô đã không thấy đâu, ánh mắt sắc bén của hắn nhìn quanh một vòng, ánh sáng lóe lên từ chiếc nhẫn đặt nơi bàn đập vào mắt hắn. Lãnh Nghị vội đi đến bên bàn cầm lấy chiếc nhẫn kim cương lên, quay trở lại giường, một tay kéo lấy tay cô gái, rất nhanh chiếc nhẫn đã trở về vị trí cũ trên bàn tay cô, cô gái không nói một lời, cứ để mặc hắn muốn làm sao thì làm ...

'Đừng tháo nó xuống nữa!' Giọng người đàn ông chân thật đáng tin, cô gái vẫn không nói một lời.

Ngoài cửa bỗng vang lên một tràng tiếng gõ nhẹ sau đó là giọng của má Ngô: 'Lâm tiểu thư, tôi mang bữa sáng lên!'

'Vào đi!' Giọng Lãnh Nghị trầm thấp mà hữu lực, má Ngô đẩy nhẹ cửa bước vào, trên tay bà là một chiếc khay, trên đó có mấy cái chén nhỏ, đĩa nhỏ, sau lưng bà còn có một người làm khác, trên tay bê một chiếc bàn nhỏ hình chữ nhật, loại có thể đặt nằm ngang trên giường...

'Cứ để ở đó đi!' Lãnh Nghị không quay đầu lại chỉ lên tiếng dặn dò, còn mình thì vươn tay về phía cô gái trên giường, thân thể cô gái suy yếu nằm trên đôi cánh tay cường kiện hữu lực của người đàn ông, mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Anh Có Để Em Đi Hay Không? (2)

Người đàn ông ôm cô gái đi vào phòng tắm, đứng trước bồn rửa mặt, cô gái nhìn thấy gương mặt của chính mình trong gương --- suy nhược tiêu tụy, gầy yếu tái nhợt, ánh mắt trống rỗng vô thần còn có ... đầu tóc rối bù, cùng với người đàn ông sau lưng quần áo chỉnh tề, tuần mỹ đỉnh đạc ở cạnh nhau thực sự là khác biệt đến không chịu nổi ... Lâm Y mím chặt cánh môi, vẫn không nói một lời.

'Em tự mình rửa hay là anh giúp em rửa?' Bên tai truyền đến giọng nói của người đàn ông tuần mỹ kia, giọng nói đó trầm thấp đầy từ tính, thật dễ nghe, thật thu hút, hết như chính con người hắn vậy ...

'Em tự làm được!' Giọng cô gái nhẹ như gió thoảng, sự đối lập mãnh liệt trong gương khiến cô tự thấy xấu hổ, mặc kệ thế nào cũng không thể để mình quá chật vật được, quá mất mặt ...

Sự xấu hổ của cô gái rốt cuộc khiến ánh mắt người đàn ông trở nên nhu hòa hơn, hắn nhẹ nhàng đặt cô xuống, hai tay vòng qua eo cô chừng như sợ mình vừa buông lỏng thì cô gái này sẽ bốc hơi mất vậy ...

Rửa mặt chải đầu xong, cô gái trong gương tuy vẫn còn tiêu tụy xanh xao nhưng vẻ tươi mát thanh thuần như hoa sen lại không không chế được mà toát ra, dựa vào người người đàn ông tuần mỹ bên cạnh, thoát nhìn yếu đuối đến động lòng người, thật khác biệt ...

Khỏe mỗi người đàn ông rốt cuộc cũng lộ ra ý cười, hắn lẳng lặng bế cô lên lần nữa đi ra khỏi phòng tắm, để cô ngồi tựa vào thành giường rồi quay lại ra lệnh: 'Dọn bữa sáng!'

Người làm liền đặt chiếc bàn nhỏ lên giường, rồi lại đặt khay thức ăn lên, Lâm Y ngồi tựa vào đầu giường nhìn thấy trong khay có một chén cháo, một quả trứng chần, hai chiếc bánh bao nhỏ, một ly sữa, còn có một đĩa salad hoa quả nhỏ --- một phần ăn sáng kiểu trung đơn giản.

'Bác sĩ nói em bị sốt, phải ăn thanh đạm một chút ...' Vẫn là giọng của Lãnh Nghị, Lâm Y nhẹ chớp hàng mi dài, vẫn không nói một lời, thực ra bình thường bữa sáng cô cũng thích ăn thanh đạm như vậy, chỉ là lúc này thực sự cô không có chút thèm ăn nào.

Thấy cô gái vẫn ngồi yên bất động, Lãnh Nghị chỉ đành cầm chén cháo lên, múc một muỗng, nhẹ nhàng đưa tới bên miệng cô, giọng nhu hòa: 'Nếu như em muốn nhanh chóng khỏi bệnh thì ngoan ngoãn ăn đi!'

Cô gái nhìn chiếc muỗng đang đưa đến bên miệng mình, lại nhìn người đàn ông, trong đáy mắt đen thẳm đó là sự quan tâm cùng tình ý mà cô quen thuộc, từng có một nỗi ngọt ngào như tia chớp lướt qua trong đầu, sau cùng dừng lại ở bữa tiệc sinh nhật tối hôm đó, bóng người đàn ông vội vã rời đi ...

Muốn mà không thể có được, nỗi đau khổ đó như một bông pháo hoa tung lên rồi nổ rộ, tàn míc khắp thân thể cô gái, đáy mắt cô gái chột dâng lên một nỗi phiền muộn, cô có chút thô lỗ đẩy tay người đàn ông ra, giọng lạnh như băng: 'Em không muốn ăn! Em muốn rời khỏi chỗ này!'

Lãnh Nghị nhìn thấy sự phiền muộn trong mắt cô gái, một lúc sau hắn mới nhẹ câu môi: 'Được ... lúc em khỏi bệnh rồi anh sẽ để em rời khỏi đây ... bây giờ chuyện em cần làm là ăn bữa sáng trước đã!' Hắn vừa nói vừa múc một muỗng cháo khác đưa đến bên miệng cô gái, giọng thật nhu hòa: 'Há miệng ...'

'Em khỏi rồi thì để em đi?' Lâm Y nhìn người đàn ông chăm chăm.

'Được!' Người đàn ông hơi cúi đầu, đáy mắt thâm toại nhìn lại cô gái.

Mắt cô gái vẫn không rời khỏi Lãnh Nghị, chừng như âm thầm dò xét xem lời của hắn đáng tin đến đâu, rốt cuộc cô cũng thu hồi tầm mắt, lạnh mạc nhìn chiếc muỗng trên tay Lãnh Nghị lúc này đang đưa đến bên miệng, hơi cúi đầu, ăn từng ngụm một, động tác có chút máy móc; người đàn ông thở phào một hơi thật dài, yên lặng ngồi nhìn cô ăn.

Ăn uống xong, quả nhiên tinh thần tốt hơn rất nhiều, Lâm Y lười nhác ngồi tựa vào đầu giường nhìn má Ngô và người làm dọn bàn ăn xuống rồi rời đi, cô lại nhắm mắt lại nghỉ ngơi, như vậy có thể không cần nhìn Lãnh Nghị này giờ vẫn luôn ngồi bên cạnh cô ...

Lãnh Nghị cũng không để tâm, hắn nâng tay nhìn đồng hồ, thoáng suy nghĩ một chút rồi bước ra khỏi phòng, lát sau khi hắn quay lại thì trên tay đã có thêm một quyển sách, rất tự nhiên đi đến bên giường, ngồi dựa vào cổ gái, yên lặng lật sách.

Trong phòng thật yên tĩnh, ai cũng không nói chuyện ... chừng hơn nửa giờ sau quản gia vào báo, 'Thiếu gia, Lữ tiên sinh đến rồi!' Lãnh Nghị lúc này mới buông sách xuống, nhìn Lữ Thần đang đi vào phòng, phía sau hắn còn có một nữ hộ lý.

Lữ Thần kiểm tra cho Lâm Y xong rồi cười nhẹ nói: 'Ân, Lâm tiểu thư hồi phục rất nhanh!'

'Bao giờ thì tôi khỏi hẳn?' Lâm Y nhìn Lữ Thần đang bận bịu bên cạnh giường hỏi, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, không nói một lời lặng yên nhìn Lâm Y sau đó chuyển ánh mắt về phía Lữ Thần.

'Hiện giờ cơn sốt của cô đã giảm nhiều, ân, truyền nước thêm hai ngày nữa sau đó quan sát thêm mấy ngày, xem có bị truyền nhiễm đến các bộ phận khác không, nếu xác định không bị truyền nhiễm thì không có việc gì!' Lữ Thần liếc Lãnh Nghị một cái, cười cười.

'Lâu vậy sao?' Lâm Y thoáng chau mày, 'Nhưng tôi còn phải đi làm ...'

'Ân, Lâm tiểu thư cứ yên tâm, tôi sẽ tận lực chữa cho cô, ân, nhưng có bệnh thì phải trị tận gốc mới được, không thể nửa đường bỏ cuộc!' Lữ Thần mỉm cười nói với Lâm Y rồi dặn cô hộ lý giúp cô truyền nước biển.

Khi đã xong tất cả, Lữ Thần mới quay đầu nhìn Lãnh Nghị nói: 'Lãnh thiếu, tôi qua không phải anh nói hôm nay có một đoàn khách quan trọng đến sao? Sao giờ anh vẫn còn ở đây? Ân ... Lâm tiểu thư không có gì đáng ngại, tôi để Tiểu Hồng ở đây với cô ấy là được rồi!' Tiểu Hồng chính là cô hộ lý đi theo Lữ Thần.

Lãnh Nghị lại nhấc tay lên nhìn đồng hồ sau đó mới đứng dậy, đi đến bên giường nhìn cô gái vẻ mặt vẫn lạnh mạc kia, môi nhẹ câu lên, cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán cô; 'Anh đến văn phòng một chút, buổi chiều anh sẽ cố gắng về sớm với em!' Ngủ điếu đó, động tác đó vạn phần triu mến, giống như hai người vẫn còn đang trong thời kỳ yêu đương ngọt ngào ban đầu.

Cô gái nhắm hờ mắt, không nói một lời, Lãnh Nghị và Lữ Thần cùng đi ra khỏi phòng ...

Gần tối Lãnh Nghị mới trở lại, Lâm Y vẫn còn ngủ say sưa, chừng như muốn bù lại hết những ngày vất vả mệt nhọc vừa qua.

'Thiếu gia, Lâm tiểu thư vẫn ngủ suốt, chừng như rất mệt nhọc ...' Quản gia đứng bên cạnh Lãnh Nghị nhẹ giọng nói sau đó khẽ khàng rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

Lãnh Nghị ngồi bên giường lặng lẽ nhìn gương mặt điềm tĩnh của Lâm Y trong giấc ngủ, sự lạnh mạc trong đáy mắt cô giờ không còn nữa, điềm tĩnh mà ngọt ngào như một đứa bé, giống như trước đây thường nép vào bên người hắn, gối đầu lên ngực hắn ngủ vậy. Một cảm giác ấm áp vây lấy Lãnh Nghị, khoe môi hắn nhẹ câu lên, không kim lòng được cúi người, đôi môi với những đường nét rõ ràng nhẹ lướt qua cánh môi anh đào của cô gái...

Xúc cảm ấm áp, hơi thở ấm áp rốt cuộc khiến cô gái bừng tỉnh từ giấc ngủ say sưa, cô mơ màng mở đôi mắt mập mèm, lập tức nhìn thấy ngũ quan như điều khắc phóng đại trước mắt mình, cô khẽ nhúc nhích thân mình, xoay đầu né tránh nụ hôn của người đàn ông ...

Sự né tránh của cô gái khiến người đàn ông thoáng chau mày, hắn hơi ngẩng đầu lên, sự lạnh nhạt và xa cách trong mắt cô gái lần nữa hiện ra rõ ràng trước mắt hắn, chừng như giữa hai người chưa từng có tình yêu vậy ...

Lòng lại bắt đầu đau đớn khổ sở, Lãnh Nghị chậm rãi ngồi thẳng dậy, hít sâu một hơi như điều tiết lại tâm tình của mình, nhẹ giọng nói: 'Y Y, cơm tối em đi xuống phòng ăn hay là ăn ở đây?'

'Em muốn một mình ăn ở đây!' Giọng cô gái vẫn rất lạnh mạc, ánh mắt trống rỗng vô thần.

Sóng mắt người đàn ông thoáng xao động, một lúc sau mới cười thấp giọng nói: 'Được!', hắn hiểu rất rõ, sự băng giá trong trái tim cô gái không phải là một ngày một buổi mà hòa tan được, huống gì là hắn không phải trước, là hắn không nên đột ngột rời đi bỏ lại cô một mình trong buổi tiệc sinh nhật long trọng kia, đó là nỗi đau trong lòng cô gái, thực ra cũng là nỗi đau trong lòng hắn ...

Thấy người đàn ông rời đi Lâm Y mới ngồi dậy, hai ngày truyền nước, nghỉ ngơi đầy đủ khiến cô thấy tốt hơn nhiều, đầu không còn đau nữa, mệt nhọc cũng tan biến hết, hiện giờ trạng thái tinh thần của cô không tệ, nếu như tiếp tục như thế, ngày mai truyền nước xong là cô có thể rời khỏi đây rồi ...

Rời khỏi chỗ này ... nghĩ đến điều này ngực trong phút chốc như nghẹn lại, đau đớn khổ sở, người vợ mà Lãnh Nghị nhận định là một người khác, nếu

như Lãnh Nghị đã vì cô gái kia mà bỏ rơi cô trong bữa tiệc đêm đó, vậy cô cũng chỉ đành rời đi thôi!

Tắm xong Lâm Y ngồi tựa vào thành giường, tivi đang mở nhưng cô hoàn toàn không đặt tâm trí vào đó, bởi vì tác dụng của thuốc cảm, chỉ chốc lát mí mắt của Lâm Y đã sụp xuống, cô tắt tivi, tắt đèn, nằm xuống ngủ mê man ...

Đêm đã khuya, Lữ Thần vẫn ở trong phòng sách của Lãnh Nghị, Lãnh Nghị nhờ hắn viết một phương án trị liệu đặc biệt cho Hạ Tịch Họa, lúc này hắn đã làm xong, đang thuyết minh với Lãnh Nghị ...

'Lãnh thiếu, cá nhân tôi cảm thấy cách châm cứu của trung y rất đáng để thử. Nếu như là vậy, vậy để Tịch Họa tiểu thư trở về nước để trị liệu, như vậy thích hợp hơn!' Lữ Thần nói xong còn bồi thêm một câu.

Lãnh Nghị thoáng chau mày, trầm ngâm không nói. Hắn biết lúc này nếu để Tịch Họa trở về nước trị liệu, không nghi ngờ gì nữa, hành động này càng đẩy Lâm Y ra xa. Giờ Lâm Y cần bản là không thể tiếp nhận Tịch Họa! Nhưng chỉ cần Tịch Họa tỉnh lại, gút mắc trong lòng hắn được giải trừ, sự áy náy trong lòng hắn cũng không còn, như vậy, mối quan hệ giữa hắn và Lâm Y mới có thể trở lại như trước đây ... Huống gì, cứu Tịch Họa cũng là một trong những chuyện hắn nên cố gắng hết sức để làm, là trách nhiệm của hắn ...

Nhưng Y Y có thể chịu đựng được không? Có thể tin tưởng hắn không?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Anh Có Để Em Đi Hay Không? (3)

Lữ Thần chừng như nhận ra sự lo âu của Lãnh Nghị, hắn nhìn Lãnh Nghị, suy nghĩ một lúc mới nói: 'Chúng ta có thể sắp xếp cho Tịch Họa tiểu thư ở bên ngoài ... không để cho Lâm tiểu thư biết được ...' Nói đến đây, hắn hơi ngừng lại, thoáng chau mày, nhẹ giọng nói: 'Nhưng mà, Lãnh thiếu ... hai người họ đến cuối cùng anh chỉ có thể chọn một người ... không thể cứ tiếp tục như thế này mãi ...'

Thấy vẻ mặt buồn rầu của Lãnh Nghị, Lữ Thần gật đầu, nhẹ giọng nói: 'Tôi hiểu rồi ... Nếu đã vậy tôi vẫn đề nghị đưa Tịch Họa tiểu thư về nước chữa trị, đừng kéo dài thời gian nữa, hy vọng có thể nhanh chóng chữa trị được cho Tịch Họa tiểu thư ... Chuyện này có lẽ quan trọng hơn hết!'

Lãnh Nghị suy nghĩ thật lâu, rớt cuộc mím môi, thấp giọng nói: 'Lữ Thần, chuyện đưa Tịch Họa về nước chữa trị tôi giao cho cậu sắp xếp ...'

Lữ Thần gật đầu đồng ý, hai người ngồi nói chuyện thêm một lúc nữa rồi hắn mới cáo từ.

Lãnh Nghị mặc áo ngủ, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Lâm Y, trong phòng tối đen, trên giường loáng thoáng có thể thấy được bóng dáng mảnh khảnh của cô gái, đáy mắt người đàn ông một mảnh nhu hòa, hắn sai bước đi đến bên giường.

Khẽ khàng nằm xuống bên cạnh cô gái rồi lại rón rén kéo cô về phía mình, ôm cô vào lòng, hơi thở cô gái đều đặn, đang ngủ rất say, trên bàn tay cô chiếc nhẫn kim cương lóe sáng chói mắt, cô không có tháo xuống! Trong bóng đêm khỏa môi người đàn ông độ cong càng sâu ...

Sáng hôm sau lúc Lâm Y thức dậy thì Lãnh Nghị đã rời giường, cô xoay người, bên cạnh vẫn còn độ ấm của người đàn ông, hàng mi dài của cô nhẹ chớp lên nhưng cứ lăm lăm như không biết.

Lãnh Nghị vẫn như hai hôm trước dặn người mang bữa sáng lên phòng, ăn sáng không lâu sau Lữ Thần lại dẫn theo hộ lý đến, hắn kiểm tra một lượt cho Lâm Y, chợt nghe cô hỏi: 'Lữ Thần, bệnh của tôi khỏi hẳn chưa?'

'Ờ ... thoát nhìn thì cũng gần khỏi rồi nhưng mà liệu có bị lây lan sang các cơ quan khác không thì còn phải theo dõi vài ngày nữa ...' Lữ Thần liếc mắt về phía Lãnh Nghị, hàm hồ nói.

'Chỉ bị cảm thôi, còn lây lan sang đâu nữa?' Lâm Y thoáng chau mày, cô luôn cảm thấy Lữ Thần chuyện bé xé ra to.

'Ừm ... đừng coi thường, bệnh cảm có thể dẫn đến rất nhiều loại bệnh khác ... khụ khụ ... Lãnh thiếu, anh chắc là phải đi làm rồi chứ? Àn, Lâm tiểu thư, tôi còn chuyện phải làm, tôi đi trước. Tiểu Hồng ở lại chờ cô truyền nước xong rồi đi sau!' Không đợi Lâm Y mở miệng, Lữ Thần vội vàng kéo Lãnh Nghị đi như chạy ra ngoài.

Bình nước biển cuối cùng cũng được truyền xong, Lâm Y nhóm dậy, cô nhìn chiếc nhẫn kim cương lóe sáng trên tay mình, sóng mắt thoáng xao động, sau đó vẫn kiên quyết tháo nó xuống, đặt ở vị trí dễ thấy nhất trên bàn.

Sau đó cô xoay người đi đến bên tủ quần áo, mở ra, lấy vali ra, va li đó là do Lãnh Nghị bảo chú Ngô đem về từ khách sạn mà cô trọ ... Lâm Y thay nhanh áo ngủ bằng quần jeans áo trắng đơn giản, khoác ở ngoài một chiếc áo khoác dày cô muốn thừa lúc Lãnh Nghị không có ở đây, rời khỏi chỗ này ...

'Lâm tiểu thư, cô định đi đâu?' Cô hộ lý Tiểu Hồng vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi Lâm Y, 'Bác sĩ Lữ bảo tôi ở đây cùng cô!'

'Cô không cần ở đây cùng tôi, tôi ... phải về!' Lâm Y cười có chút ngượng ngùng.

'Vì sao phải về?' Cô hộ lý xoay lại nhìn Lâm Y sau đó đi đến bên cạnh cô, về mặt thần bí, thấp giọng nói: 'Lâm tiểu thư, có phải là cô nghe được gì rồi không?'

'Tôi nghe được cái gì?' Lâm Y ngờ ngác lặp lại, 'Tôi có nghe được gì đâu.'

Tiểu Hồng nhìn Lâm Y, muốn nói lại thôi.

'Haizz, cô nói đi, cô không nói tôi làm sao biết cô nghe được chuyện gì ...' Lâm Y sốt ruột giục.

'Hôm qua tôi nghe bác sĩ Lữ nói điện thoại với Lãnh thiếu gia, hình như là Lãnh thiếu gia muốn đem một cô gái tên cái gì Họa đó về nước, nghe nói là để tiến hành trị liệu gì đó ... tôi nghe không rõ lắm ...' Cô hộ lý dường như không nên được tò mò, đem hết những lời mà mình nghe lỏm được nói hết cho Lâm Y.

'Thật sao?' Hàng mi dài của Lâm Y run lên, ngực như bị thứ gì đó chặn lại thật khó chịu, sắc mặt càng thêm tái nhợt nhưng còn may, cô vốn đã có chuẩn bị tâm lý, từ khi Lãnh Nghị rời khỏi buổi tiệc sinh nhật đó cô đã không còn ôm hy vọng gì nữa! Vì vậy rất nhanh Lâm Y đã có thể trấn định lại, giọng cô thật nhạt, 'Chuyện này chẳng liên quan gì đến tôi ...', nói xong câu này cô xoay người chuẩn bị rời đi.

'Haizz, Lâm tiểu thư, cô không tranh thủ vì mình sao? Cứ vậy mà bỏ cuộc sao?' Cô hộ lý không cam lòng thay cho Lâm Y, vội đuổi theo hỏi.

'Tôi có gì mà tranh thủ chứ ...' Lâm Y kéo va li bước nhanh ra khỏi phòng, Tiểu Hồng đi theo sau cô cùng ra ngoài.

Còn chưa đi đến cầu thang thì Lâm Y đã nhìn thấy quản gia Trần Thế bước đến, ông lễ mạo khom người chào Lâm Y: 'Lâm tiểu thư, cô định đi đâu?'

'Bác Trần, bệnh của cháu đã khỏi, cháu phải về ...' Lâm Y miễn cưỡng nặn ra một nụ cười trả lời ông nhưng bước chân vẫn không dừng lại.

Quản gia vội giữ lại chiếc va li mà cô gái đang nắm trong tay kéo đi, bắt đắc dĩ buộc Lâm Y phải dừng bước, cô chau mày, quay lại nhìn quản gia.

'Xin lỗi Lâm tiểu thư, thiếu gia có dặn bệnh của cô còn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, không thể để cô đi!' Trần Thế vẫn cực kỳ lễ độ trả lời.

'Có khỏi hẳn hay chưa tự tôi biết ... Bác Trần, bác buông tay!' Giọng Lâm Y vẫn lạnh nhạt mà kiên quyết.

'Thực xin lỗi ...' Quản gia thấp giọng nói, bàn tay vẫn nắm chặt chiếc va li không buông.

Lâm Y cắn môi, lạnh lùng nhìn quản gia không nói gì thêm, cô chỉ dùng sức kéo chiếc va li nhưng chiếc va li bị Trần Thế giữ chặt, cô căn bản là không kéo nổi, rốt cuộc cô quyết định buông tha cho sự giằng co vô nghĩa này, buông tay để lại chiếc va li, cô khoác túi xách lên vai đi thẳng xuống lầu --- trong chiếc va li kia chỉ có quần áo, cô cũng không quan trọng nữa!

Tiểu Hồng liếc mắt nhìn quản gia sau đó cũng bước theo Lâm Y xuống lầu ... Trần Thế nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của Lâm Y đang bước nhanh xuống lầu, thoáng suy nghĩ một giây rồi kéo chiếc va li trở lại phòng của Lâm Y...

Đi ra cổng chính của biệt thự, xuyên qua vườn hoa Lâm Y dừng lại trước chiếc cổng sắt cao ngăn cách căn biệt thự với bên ngoài, màu đồng của tay nắm cổng sắt lóe lên những tia sáng chói mắt dưới ánh mặt trời, Lâm Y đi thẳng đến chiếc cửa nhỏ kế bên.

Ngay lúc này một bóng người cao to trong bộ tây trang màu đen không biết từ đâu xuất hiện trước mặt cô, anh ta nhẹ gật đầu như chào Lâm Y: 'Lâm tiểu thư, thiếu gia có dặn, bệnh của cô chưa khỏi hẳn, không thể đi!'

Lâm Y mặc kệ anh ta, chỉ bước nhanh về phía cửa nhỏ nhưng thất vọng nhận ra cửa đã bị khóa. 'Mau mở cửa!' Lâm Y tức giận xoay người nhìn người vệ sĩ.

'Xin lỗi cô ...' Anh ta cúi đầu nói.

'Rốt cuộc anh có chịu mở hay không?' Lâm Y căm tức nói.

'Lâm tiểu thư, xin đừng làm khó tôi ...' Người vệ sĩ vẫn cúi đầu.

Đôi mắt đen láy của Lâm Y lúc này dâng đầy sự phẫn nộ và buồn bã, thân thể vừa mới khỏi bệnh hơi run lên, cô hộ lý Tiểu Hồng nãy giờ đứng bên cạnh quan sát vội bước đến đỡ Lâm Y, khuyên: 'Lâm tiểu thư, hay là trở vào nhà trước đi, cô cần nghỉ ngơi thêm!'

Lâm Y cắn môi, xoay người, không nhìn bất kỳ ai mà đi thẳng lên lầu hai, đẩy cửa phòng ngủ chạy đến bên giường, ngực bởi vì con tức quá lớn mà hơi phập phồng ... không được, mình cần phải rời khỏi chỗ này trước khi Lãnh Nghị đón Tịch Họa trở về! Cô trầm tư giây lát rồi quả quyết lấy điện thoại ra, ấn phím ...

Gần trưa, Lãnh Nghị kết thúc một cuộc họp quan trọng vừa mới trở về văn phòng của mình, còn chưa kịp ngồi xuống thì điện thoại trong túi chợt reo lên, cầm lên xem, thấy là trong nhà gọi đến, lúc này trong nhà gọi điện thoại đến nhất định là có chuyện, tin chắc là có liên quan đến Lâm Y. Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn đưa tay ấn phím đón nghe.

'Thiếu gia, Lâm tiểu thư gọi điện thoại báo cảnh sát ...' Điện thoại vừa thông thì Lãnh Nghị đã nghe thấy giọng nói sốt ruột của quản gia truyền đến, 'Cảnh sát hiện đang ở phòng khách nhà chúng ta ... làm sao bây giờ?'

Y Y gọi điện báo cảnh sát? Mặt Lãnh Nghị tái mét, hấn cắn răng, trầm giọng nói: 'Đợi tôi về!'

Hai chiếc xe màu đen nối đuôi nhau tiến vào cổng chính của biệt thự nhà họ Lãnh rồi thân hình cao lớn của Lãnh Nghị bước ra khỏi xe, sải bước vào trong.

Vừa tiến vào phòng khách hắn đã nhìn thấy hai người cảnh sát trong bộ đồng phục ngồi đó; Lâm Y đang ngồi bên cạnh họ trên sofa, bên cạnh sofa còn có hành lý của cô; quản gia thì ngồi nơi sofa đối diện.

Vừa nhìn thấy Lãnh Nghị sắc mặt tối sầm bước vào, hai người cảnh sát và quản gia đều cùng đứng dậy, hơi gật đầu như chào, chỉ có Lâm Y là vẫn ngồi yên trên sofa, không hề nhúc nhích, lạnh nhạt nhìn người đàn ông đang đỉnh đạc bước vào.

Lãnh Nghị mím môi chưa vội lên tiếng, hắn đi thẳng đến sofa ngồi xuống bên cạnh Lâm Y, đôi mắt sắc như đao nhìn chăm chăm cô gái, cô gái không để ý đến hắn mà xoay mặt sang hướng khác.

'Lãnh tiên sinh ...' Trong hai cảnh sát có một người tuổi trung niên nhìn Lãnh Nghị mỉm cười nói: 'Là thế này, vừa nãy Lâm tiểu thư có gọi điện đến báo với chúng tôi, nói là ... cô ấy bị giam cầm phi pháp, yêu cầu chúng tôi giúp cô ấy rời khỏi đây ... Thật ngại quá Lãnh tiên sinh, chúng tôi cũng chỉ là làm theo bổn phận ...'

Lãnh Nghị vẫn lặng im không nói, ánh mắt hắn vẫn ghim trên người Lâm Y, nỗi đau trong lòng hiện rõ trong đáy mắt, đôi mắt vốn sắc bén giờ như phủ một tầng sương mù. Làm sao Lãnh Nghị cũng không ngờ được quan hệ giữa hắn với Lâm Y lại biến thành như thế này! Lúc này cô gái trước mắt hắn đang mím chặt cánh môi, không thèm nhìn hắn một lần, ánh mắt lạnh nhạt chỉ nhìn về phía hai người cảnh sát.

Thấy Lãnh Nghị không lên tiếng, quản gia suy nghĩ một thoáng rồi lạnh giọng nói với hai cảnh sát: 'Các vị, vừa nãy tôi đã giải thích với các vị rồi ... đây thực ra chỉ là chuyện nhà, hai người cãi cọ nhau mà thôi, không cần các vị cảnh sát can thiệp ...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Tịch Họa Về Nước (1)

Lãnh Nghị khoắc tay ngăn quản gia lại, ông vội im lặng lùi lại, Lãnh Nghị dời mắt từ trên người Lâm Y sang hai người cảnh sát, ánh mắt đó thật bức người, hai người cảnh sát chịu không nổi ánh mắt quá cường liệt của Lãnh Nghị, một trong hai người ho khan một tiếng, 'Thật ngại quá Lãnh tiên sinh, chúng tôi chỉ là người làm công vụ, xin hiểu cho chúng tôi ...'

'Tôi hiểu!' Lãnh Nghị rút cuộc cũng lên tiếng, giọng thật thấp nhưng khí thế thật lớn, như nặng ngàn cân đè xuống khiến người ta không thở nổi, 'Nhưng tôi muốn hỏi cảnh sát một chút, nếu như một người bệnh, một người đang bị sốt, không phải trong tình trạng tinh tảo báo án, có phải cũng coi là thật không?'

Hai người cảnh sát sững sốt nhìn Lãnh Nghị, nhất thời không nói được lời nào, Lâm Y cũng vội quay đầu nhìn hắn, đáy mắt có thể thấy rõ sự kinh ngạc trong đó, cô chớp mấy môi, còn chưa kịp nói tiếng nào thì lại nghe giọng lạnh lùng của Lãnh Nghị tiếp tục vang lên: 'Một bệnh nhân như vậy, nếu như chạy ra ngoài có gì bất trắc, phía cảnh sát các anh có chịu trách nhiệm hay không?'

'Lãnh Nghị ... em đã hết sốt rồi ...' Lâm Y tức tối trừng mắt nhìn Lãnh Nghị, lớn tiếng kêu lên.

Lãnh Nghị nhìn cô gái mặt đầy vẻ tức giận kia, khóe môi câu lên một ý cười, cánh tay dài vươn về phía cô gái kéo một cái, siết thân thể mảnh khảnh của cô gái trong vòng tay, cánh tay ngấm đùng sức khiến cô gái không cách nào động đậy, chỉ đành ngoan ngoãn dựa vào trong lòng hắn, giọng Lãnh Nghị lúc này trở nên nhu hòa vô hạn: 'Y Y, bình tĩnh bình tĩnh ... ần, anh biết em đã khỏi hẳn rồi, em đi ra ngoài chơi anh sẽ đi cùng em, nghe lời!'

'Đừng vậy mà ...' Cô gái bị ép dựa vào ngực người đàn ông, yếu ớt nói.

Khóe môi Lãnh Nghị mang theo một nụ cười lạnh, gương mặt lạnh mạc xoay về phía hai người cảnh sát, 'Các vị, thật ngại quá, vợ tôi bởi vì bị sốt, tâm trạng không được ổn định, thường xuất hiện ảo giác ... xin các vị lượng thứ!'

Hai người cảnh sát nhìn nhau sau đó vội cười nói: 'Thật ngại quá Lãnh tiên sinh ... chúng tôi đã làm phiền! Nhận được điện thoại báo án nên chúng tôi chỉ làm theo đúng chức trách thôi!' Hai người vừa nói vừa đứng dậy, 'Vậy chúng tôi cáo từ, mong là căn bệnh của Lãnh phu nhân mau chóng khỏi lại!'

Bóng hai người cảnh sát rất nhanh đã khuất sau cổng chính, bọn họ cũng chỉ mong sớm rời khỏi chỗ này bởi vì họ biết, rõ ràng là không thể đắc tội với chủ nhân của căn biệt thự này ...

Lâm Y mất trọn to nhìn theo bóng hai người cảnh sát, đáy mắt dâng lên một nỗi thất vọng, cô nhắm chặt hai mắt nhưng ngay sau đó cả người đã bị nhấc bổng lên, người đàn ông đã bế cô gái đi thẳng lên lầu, lần này cô gái chỉ mím môi không nói, không phản kháng, ngay cả cảnh sát cũng không giúp được cô, cô gọi, cô phản kháng thì có tác dụng sao?

Cửa phòng nặng nề mở ra, thân thể Lâm Y bị ném lên chiếc giường lớn, theo bản năng cô vội xoay người ngồi dậy, Lãnh Nghị mặt mày u ám đứng nơi đầu giường, đôi mắt thăm thẳm nhìn cô, Lâm Y cũng không chút yếu thế đón lấy ánh mắt hắn.

Trong phòng yên lặng phủ trùm, Lãnh Nghị lúc này mới thu hồi tầm mắt, đối với cô gái quật cường trước mặt hắn quả thực chẳng có cách nào! Lãnh Nghị mím môi, không nói một lời mà sai bước rời đi.

'Lãnh Nghị, anh đã nói sau khi em hết bệnh sẽ để em đi!' Giọng lạnh như băng của cô gái vang lên sau lưng hắn.

'Nhưng mà, em vẫn chưa khỏi hẳn!' Lãnh Nghị dừng bước chân, xoay người đối mặt với cô gái, giọng hắn cũng lạnh như băng. Hắn thật không muốn lại để lại cô gái lần nữa cô độc lẻ loi bên ngoài, tự mình chống chọi với cơn bệnh.

'Em đã khỏi rồi ...' Lời cô gái còn chưa nói hết thì cửa đã bị người đàn ông nặng nề sập lại, bước chân hắn càng lúc càng xa. Cô gái rầu rĩ ngã nhào xuống giường, mắt nhắm lại ...

Buổi tối, lúc Lãnh Nghị trở lại đã hơn mười giờ, những bước chân vội vàng của hắn đi xuyên qua phòng khách, thẳng lên cầu thang, quản gia đi theo sau lưng hắn, nhẹ giọng nói: 'Thiếu gia, hôm nay Lâm tiểu thư không ăn cơm tối ... chúng tôi đưa lên nhưng cô ấy không chịu ăn ...'

Bước chân Lãnh Nghị dừng lại một chút, đáy mắt tối lại không nói một lời sau đó tiếp tục bước lên lầu, đi đến trước cửa phòng Lâm Y hắn thoáng dừng lại, đáy mắt thoáng xao động, chần chờ một lúc mới đẩy cửa, trong phòng không mở đèn, chỉ có ánh trăng mờ mờ chiếu qua song cửa sổ.

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị rất nhanh đã bắt được bóng dáng nho nhỏ đội lên dưới chiếc chăn, cõi lòng phút chốc thật mềm mại, thật ảm áp. Hắn chậm rãi bước đến ngồi bên cạnh giường, thuận tay mở chiếc đèn đầu giường, cô gái trên giường đang nhắm nghiền mắt, không hề động đậy.

Đáy mắt người đàn ông nồng nực nhu tình, hắn không kìm lòng được đưa bàn tay với những ngón thon dài nhẹ vuốt ve gương mặt cô gái, giọng thật dịu dàng: 'Y Y ... em đói chưa? Chúng ta ra ngoài ăn khuya được không?'

Cô gái trên giường vẫn không có chút động tĩnh, người đàn ông mím môi, rốt cuộc kềm chế không được đưa tay xoay người cô gái lại, nâng đầu cô trong khuỷu tay mình, tay ôm lấy cô gái, cô gái không phản kháng, cũng không mở mắt, người đàn ông cúi đầu nhìn cô, thật lâu mới nhẹ giọng nói: 'Y Y, thực xin lỗi, là anh không tốt, đừng tức giận nữa, được không?'

Cô gái từ đầu đến cuối không mở mắt ra không lần, cũng không nói một lời nào, chừng như người đàn ông không tồn tại vậy, đáy mắt người đàn ông bỗng dâng đầy uể oải, hắn chậm rãi đặt cô gái trở lại giường, kéo chăn lại cho cô, lại ngồi bên giường một hồi lâu mới rời đi.

Nghe tiếng cửa nhẹ nhàng đóng lại cô gái trên giường lúc này mới mở mắt, hoang mang nhìn ra cửa sổ, nơi đó rèm cửa bị gió đêm thổi tung, hốc mắt cô gái dần phồng hòng ...

Cô gái không biết mình lúc nào thì ngủ mất, sáng hôm sau lúc tỉnh lại đã thấy mình nằm gối lên một cánh tay cường kiện hữu lực, một cánh tay kia của người! vòng qua eo cô, hơi thở ảm áp của hắn phất qua gò má cô.

Cô gái nhẹ nhàng xoay người rời khỏi vòng tay của người đàn ông, người đàn ông hơi hé mắt nhưng không ngăn cản cô, hắn chỉ lặng lẽ nhìn cô gái xuống giường, đi vào phòng tắm, không lâu sau từ phòng tắm truyền ra tiếng nước rào rạt ...

Người đàn ông ngồi dậy dựa vào đầu giường, đôi mắt đen thẳm nhìn về phía phòng tắm không biết đang suy nghĩ gì. Lát sau khi cô gái từ phòng tắm bước ra, cô liếc mắt về phía người đàn ông đang ngồi tựa thành giường, bước chân hơi dừng lại, suy nghĩ một chút rồi xoay người đi về phía sofa, lẳng lặng ngồi xuống, người hơi ngả về sau, nhìn vô định ra ngoài cửa sổ.

Người đàn ông cũng im lặng nhìn cô gái đang xem hắn như không khí kia, thật lâu sau hắn mới xuống giường đi vào phòng tắm ... lát sau khi hắn xuất hiện lần nữa trước mặt cô gái thì đã quần áo chỉnh tề, khí phách đỉnh đạc ...

Hắn nhẹ nhàng ngồi sát bên cô gái nhưng cô dường như không có cảm giác, thân mình đang dựa vào sofa cũng không động đậy, mắt vẫn nhìn xa xăm ngoài cửa sổ; người đàn ông hơi cúi xuống, ánh mắt đen thẳm nhìn chằm chằm gương mặt nhỏ nhắn của cô gái, nhìn cô từ khoảng cách thật gần, mong cô chịu nhìn hắn một lần, hoặc là giống như trước đây, dễ dàng bị hắn chọc cười.

Nhưng điều hắn nhận được chỉ là cái chau mày của cô gái, cô không hề giống như trước đây thích nhìn hắn, thích cười với hắn; cô lẳng lặng đứng dậy, đi về phía giường nằm xuống, kéo chăn kín đầu, từ đầu đến cuối cũng không nhìn hắn một lần.

Sự thất lạc và buồn bã như sóng triều cuộn lên trong mắt hắn, lúc này người đàn ông mới phát hiện, thì ra nội tâm mình yếu ớt đến vậy ...

Có lẽ cô gái thật sự cần thời gian, ý muốn chữa trị được cho Tịch Hòa càng trở nên mạnh mẽ trong hắn ...

Bởi vì công sự, cũng bởi vì chuyện của Tịch Hòa, Lãnh Nghị bận suốt cả ngày, lúc hắn trở lại căn biệt thự thì đã tối muộn. Quản gia đứng đợi ở cửa, thấy

Lãnh Nghị vừa bước xuống ông đã vội bước tới, giọng nói lo lắng nói: 'Thiếu gia, hôm nay Lâm tiểu thư vẫn không chịu ăn cơm ... cô ấy nói ... nếu như không để cô ấy đi, cô ấy sẽ tuyệt thực ...'

Đáy mắt Lãnh Nghị thoáng chốc u ám hẳn đi, hần sải những bước dài đi thẳng lên lầu hai, thẳng đến phòng của Lâm Y, đẩy mạnh cửa vào, mở đèn, ánh sáng lập tức soi rọi khắp gian phòng, Lãnh Nghị vừa liếc mắt đã nhìn thấy cô gái đang nằm trên giường, cô đang nằm nghiêng không động đậy, mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, tiêu tụy vô cùng, bóng dáng đó vẫn mảnh khảnh như vậy, nằm trên chiếc giường lớn nhìn có vẻ đặc biệt nhỏ nhắn ...

Lãnh Nghị đi thẳng đến bên giường, cô gái vẫn quật cường không chịu mở mắt, không có chút phản ứng nào, hàng mi dài vẫn khép chặt ...

Lãnh Nghị hít sâu một hơi, ngồi xuống bên giường, hơi cúi người về phía cô gái, tận lực giữ giọng nhu hòa: 'Y Y, rốt cuộc em muốn anh làm sao đây?'

'Em không muốn anh làm gì cả ... Em chỉ muốn anh để em rời đi ...' Lần này cô gái không mặc kệ hần mà chỉ lạnh giọng nói, thân thể vẫn nằm im bất động.

Lòng lại bắt đầu vỡ vụn đau đớn, giọng Lãnh Nghị hơi lạnh, cũng mang chút buồn bã: 'Y Y, em thật sự muốn rời khỏi anh đến vậy sao? Em không thể vì anh mà ảm đạm một chút ỳ khuất sao?'

Cô gái rốt cuộc cũng mở mắt, cô xoay người chậm rãi ngồi dậy, yếu ớt tựa người vào thành giường, mắt nhìn người đàn ông trước mặt chăm chăm, mày chau chặt lại, giọng có chút châm chọc: 'Lãnh Nghị, anh muốn em chịu ỳ khuất như thế nào?'

'Anh vốn không biết Tịch Họa còn sống, là người nhà dấu diếm anh, anh cũng chỉ biết được trong buổi tối sinh nhật của em ...'

'Anh biết hay không biết cô ấy còn sống đều đã không quan trọng, quan trọng là hiện tại cô ấy còn sống, đây là sự thật --- cô gái trong lòng anh vẫn còn sống! Người vợ mà anh đã nhận định vẫn còn sống! Anh có thể vì cô ấy bỏ mặc tất cả, bỏ mặc em!' Lâm Y ngắt lời Lãnh Nghị, lớn tiếng nói, mắt cô đã ngân ngấn nước nhưng tận lực ép mình không rơi nước mắt, giọng có chút nghẹn ngào: 'Em ở lại còn có ý nghĩa sao?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Tịch Họa Về Nước (2)

Lâm Y ngắt lời Lãnh Nghị, lớn tiếng nói, mắt cô đã ngân ngấn nước nhưng tận lực ép mình không rơi nước mắt, giọng có chút nghẹn ngào: 'Em ở lại còn có ý nghĩa sao?'

'Cô ấy còn sống, nhưng chỉ là một người thực vật!' Lãnh Nghị nhìn Lâm Y, đáy mắt u ám.

Lâm Y bật ra một tiếng cười lạnh, nhưng trong mắt rõ ràng có thể thấy được đau đớn: 'Cho nên anh cần em ở bên cạnh tiếp tục diễn vai của cô ấy, cho đến khi cô ấy tỉnh lại hay sao? Anh nói để em nhẫn nhịn một chút ỳ khuất chính là để diễn cho tròn vai của Tịch Họa, cho đến khi cô ấy tỉnh lại rồi lặng lẽ rời đi, là vậy sao?'

'Y Y ...' Lãnh Nghị thấp giọng quát, '... không phải như em nghĩ vậy đâu!'

'Lãnh Nghị, anh biết không, anh đối xử với em thật sự quá tàn nhẫn!' Sự kiên cường giả tạo trong phút chốc toàn bộ tan rã, Lâm Y lệ tuôn như suối lớn giọng chất vấn, 'Lãnh Nghị, em cũng muốn mặc áo cưới, làm cô dâu chân chính, làm một người vợ chân chính ... Yêu cầu của em có quá đáng lắm không? Vì sao anh cứ nhất định phải ngăn cản em?'

Lòng đau như dao cắt, Lãnh Nghị kéo cô gái siết chặt vào lòng: 'Y Y, anh biết anh biết, anh không phải là muốn em trở thành thế thân cho Tịch Họa, anh không muốn ... Em cho anh thêm chút thời gian, đợi cô ấy tỉnh lại, anh sẽ nói chuyện rõ ràng với Tịch Họa ...'

'Cô ấy tỉnh lại thì anh có thể bỏ cô ấy lại sao? Ngay cả một mô hình nho nhỏ của cô ấy lúc còn bé anh còn không nỡ vứt đi...' Lâm Y bị người đàn ông ôm chặt vào trong ngực, nước mắt tuôn ướt đầm cả áo hần, 'Cái mô hình nho nhỏ đó sợ lại cả đời này cũng không có người thay thế được, bao gồm cả em, đúng không?'

Lãnh Nghị đau lòng nhắm mắt lại, Y Y, đó là hai khái niệm khác nhau ... nhưng giờ phút này Lãnh Nghị không có cách nào giải thích rõ ràng với cô, bởi đó là cảm giác của riêng hần ... bởi vì cái cảm giác đó mà Tịch Họa suýt nữa đã phải trả giá bằng tính mạng mình, khiến hần ấy nảy cho đến tận bây giờ ...

'Cho nên Lãnh Nghị, buông tay đi ... Anh không thể buông cô ấy, vậy thì buông em ra ... để em có cuộc sống của riêng mình, đừng giữ em dưới đôi cánh của anh nữa!' Giọng cô gái đầy kích động.

Đôi tay của người đàn ông bắt giắc buông lỏng một chút, một tay hấn giữ sau ót cô gái, cúi đầu nhìn cô, trong mắt chỉ còn sự buồn bã: 'Y Y, Tịch Họa trở thành như bây giờ là bởi vì anh mà ra ... anh nhất định phải chữa cho cô ấy tỉnh lại, chuyện đó đối với hai chúng ta mà nói là rất quan trọng, em có hiểu không ...'

'Em không muốn nghe, không muốn hiểu ...' Tâm trạng Lâm Y có chút không khống chế được, nỗi phiền muộn cố nén bao lâu nay trong lúc này toàn bộ bộc phát hết, cô đẩy hấn ra hai tay bịt lấy tay mình, 'Nói cho cùng anh chính là không thể buông cô ấy ra ... Vậy thì để em đi đi!'

'Y Y!' Đáy mắt Lãnh Nghị mây đen giăng đầy, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng, dứt khoát: 'Anh sẽ không để em đi!'

Cô gái đang kích động trong vòng tay Lãnh Nghị chợt buông bàn tay đang bịt tai xuống, cô nhìn trừng trừng gương mặt quen thuộc của người đàn ông, đáy mắt phút chốc tràn ngập ưu thương, cô thôi không giãy dụa nữa, người đàn ông cũng không cố giữ cô, cô gái rất dễ dàng thoát ra khỏi vòng tay của hấn, toàn thân yếu ớt, vô lực đứng đó chừng như một con gió cũng có thể thổi bay.

'Anh không để em đi? Có phải anh muốn em cùng Tịch Họa của anh cùng hầu hạ bên cạnh anh không?' Trên mặt cô gái thoáng qua một nụ cười mỉa mai nhìn người đàn ông, chậm rãi lùi dần đến ban công, 'Anh nghĩ cũng đừng nghĩ, Lãnh Nghị!' Nói dứt lời cô gái xoay người dùng hết sức lực phóng đến cửa ban công ...

Lãnh Nghị đột nhiên nhận ra cô định làm gì, hấn cả kinh thất sắc chạy vội ra cửa ban công, kinh hoàng nhìn thấy nửa người của cô gái đã treo lơ lửng ngoài ban công.

'Y Y, em điên rồi!' Tim Lãnh Nghị như bị ai bầm nát, hấn bỏ nhào về phía cô gái đang treo người nơi lan can, nắm chặt nơi mắt cá chân cô, thân thể cô gái cứ thế treo lơ lửng ngoài lan can, cô nhắm chặt mắt cuộc một ván cuối cùng, Lãnh Nghị, anh có để em đi hay không?

Lãnh Nghị cắn chặt răng, tay dùng thêm sức cứng rắn kéo cô gái trở lại, hấn siết chặt thân thể mềm nhũn của cô gái vào ngực, đáy mắt dâng đầy huyết sắc, sắc mặt tái xanh, thật lâu sau mới thì thào: 'Y Y, anh nghe lời em, đem cất hết những mô hình kia, được không? ...'

'Em muốn rời khỏi chỗ này!' Cô gái đã khóc thành tiếng.

'Anh sẽ không để em và Tịch Họa cùng ở bên anh, chỉ có em thôi ...'

'Em muốn đi ...' Cô gái vẫn khóc nỉ non.

Lòng Lãnh Nghị tràn đầy chua xót, rốt cuộc im lặng không nói, hấn biết lúc này cho dù hấn có nói gì cô gái này cũng sẽ không nghe bởi vì Tịch Họa còn sống ... hơn nữa hấn phải đem cô về nước chữa bệnh mà Lâm Y ... căn bản là không thể tiếp nhận chuyện này ... Nhưng mà hấn cần phải làm vậy, hấn nhất định phải chữa khỏi cho Tịch Họa, hơn nữa còn phải nhanh chóng chữa khỏi cho cô ...

Hiện giờ rốt cuộc hấn đã hiểu, hấn bỏ cô lại một mình trong buổi tối sinh nhật đó là một chuyện ngu ngốc đến cỡ nào, nó tạo thành bóng ma trong lòng cô, hiện giờ đã không còn cách gì bù đắp ... Nếu như ngày đó hấn không rời đi mà ngồi xuống cùng cô đối mặt với chuyện này, có lẽ đã không tạo thành tình cảnh như hôm nay ...

Gió đêm thổi tung mái tóc ngắn của Lãnh Nghị, cũng thổi nát lòng hấn... Lặng lẽ đứng giữa trời đêm ôm cô gái thật lâu mới chậm rãi buông cô ra, đôi mắt đen thâm thúy nhìn gương mặt tái nhợt của cô gái, giọng trầm thấp buồn bã: 'Y Y, nếu như em nhất định phải đi, vậy ngày mai hãy đi ... đến hoa viên Mai Khôi ở ... coi như anh cho em mượn chỗ ở!'

'Em không muốn ở chỗ anh ...' Giọng cô gái vẫn yếu ớt nhưng rõ ràng rất quật cường.

'Em cần phải ở!' Người đàn ông khò sở chau mày, quả quyết ngắt lời cô gái, giọng nói đó còn quật cường hơn cô gái nhiều, không hề có chút thương lượng nào: 'Đây là điều kiện để em rời khỏi đây!'

Cô gái không nói nữa, để mặc người đàn ông siết chặt cô vào lòng, hai người lặng lẽ đứng trong gió đêm ...

Trăng lạnh như nước, nhu hòa chiếu vào trong phòng ngủ, trong phòng đã tắt hết đèn, yên tĩnh vô cùng, một góc rèm nhẹ phất phơ theo làn gió đêm, cô gái lúc này đã bình tĩnh trở lại, lẳng lặng tựa vào thành giường, đôi mắt đen láy nhìn xa xăm ngoài cửa sổ ...

Lãnh Nghị đã hứa để cô đi, nhưng vì sao lòng cô lại trống rỗng thế này ...

Trong căn phòng bên cạnh cũng tối om, trên sofa người đàn ông ngồi gác chân lên nhau, hàng chân mày chau chặt, ngũ quan tuần tú mà lạnh mạc, điều thuốc lập lờ trên tay, trên chiếc bàn trước sofa để một bình rượu đã vơi và một chiếc cốc ...

'Nghị, em muốn làm vợ anh, em muốn làm Lãnh phu nhân ...' Nụ cười của Tịch Họa như hoa ...

'Nghị, anh đã nói "vợ" cái danh phận này chỉ thuộc về em ...' Tịch Họa buồn bã nhìn Lãnh Nghị, trên má là những giọt nước mắt trong suốt long lanh ...

'Nghị, nếu như không thể làm vợ anh, em chẳng thà chết đi!' Hạ Tịch Họa tuyệt vọng nhìn Lãnh Nghị ...

....

Chuyện cũ từng chút từng chút hiện lên trong đầu, đáy mắt Lãnh Nghị đầy vẻ phiền não, hấn đưa tay dụi thuốc, dùng sức xoa đầu chừng như làm như

vậy có thể lau sạch hết những ký ức ...

Sáng hôm sau Lâm Y lặng lẽ kéo va li đi dọc hành lang, đến cầu thang, cô khom người nhấc va li lên, mắt thật nhiều sức mới đi xuống được cầu thang, vừa đến chiếu nghỉ Lâm Y đã nhìn thấy Lãnh Nghị đang ngồi nơi phòng khách.

Nghe nơi cầu thang có tiếng động, Lãnh Nghị ngẩng đầu lên nhìn, thấy cô gái đứng giữa cầu thang đang nhìn hắn, về tịch tịch và uể oải phút chốc cuộn lên trong mắt hắn. Lãnh Nghị mím chặt môi, lặng lẽ đứng dậy đi về phía cô gái nơi cầu thang, giúp cô cầm lấy va li ...

Lâm Y không cự tuyệt sự giúp đỡ của Lãnh Nghị, cô lặng lẽ đi sau lưng hắn ra ngoài, đi về phía xe ...

Lãnh Nghị tự mình lái xe đưa Lâm Y đến hoa viên Mai Khôi, giúp cô mang hành lý lên lầu, trong phòng rõ ràng là đã có người đến làm vệ sinh sạch sẽ, những gì cần đều có đủ, Lâm Y chỉ việc vào ở mà thôi.

'Chìa khóa xe anh để ở đây, xe đậu ở lô số 12 trong bãi đậu xe!' Lãnh Nghị đặt chiếc chìa khóa xe lên bàn trà, đôi mắt đen thẳm nhìn chằm chằm cô gái, ánh mắt mang theo vô tận lưu luyến và trù mến.

'Em thật sự không cần ... em đi xe buýt là được rồi, đi loại xe đó đến công ty không thích hợp lắm ...' Cô gái né tránh ánh mắt của người đàn ông, uyển chuyển cự tuyệt, một nhân viên quen chạy Lamborghini đi làm chỉ tỏ khiến người ta cười nhạo.

'Y Y!' Mắt Lãnh Nghị tối lại, giọng cũng trở nên nặng nề, 'Anh đồng ý cho em rời khỏi anh, không phải là muốn em sống vất vả như vậy, anh chỉ mong em sống thật tốt!'

'Em sẽ sống thật tốt!' Giọng cô gái cũng lạnh dần, 'Anh có thể đi rồi!'

Lãnh Nghị chau mày nhìn cô gái một hồi lâu mới thu lại ánh mắt âm trầm của mình, hắn nhẹ nhàng đặt chiếc chìa khóa lên bàn, lạnh giọng nói: 'Anh để ở đây, em thích làm thế nào thì làm ... Anh sẽ đi nhưng anh cảnh cáo em, đừng để anh bắt gặp em đua xe ... cũng đừng để anh bắt gặp em dầm mưa như thế nữa!'

Lời nói dứt thì Lãnh Nghị cũng xoay lưng rồi đi, cửa sập mạnh sau lưng hắn, hắn không muốn để cô gái nhìn thấy nỗi đau trong mắt mình ...

Nhìn theo bóng Lãnh Nghị rồi đi, không hiểu sao Lâm Y cảm thấy bóng lưng đó mang theo rất nhiều ưu thương. Ngần người đứng ở đó một lúc lâu rồi Lâm Y mới chậm rãi đi đến bên sofa ngồi xuống, trầm tư thật lâu, trước mắt xem ra cô chỉ có thể tạm thời ở đây, tìm được căn phòng nào thích hợp lại dọn đi sau; tiếp theo là chuyện tìm việc ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Tịch Họa Về Nước (3)

Suy nghĩ thật lâu rồi cuộc Lâm Y gọi điện thoại cho Trương Huy ... Lúc cô sinh bệnh đã từng nhận được điện thoại của Trương Huy, hỏi cô bệnh tình đã khỏi chưa, còn nói nếu như Lâm Y muốn, công việc ở công ty JZ vẫn dành cho cô, dù sao làm việc ở đó rất thoải mái, cô cũng không nỡ từ bỏ.

Đầu bên kia rất nhanh đã truyền đến giọng nói mừng rỡ của Trương Huy: 'Trời ạ, thiên sứ, cô có thể gọi điện thoại cho tôi chứng tỏ bệnh của cô đã khỏi rồi, có thể đi làm rồi phải không?'

'Ân, Trương tổng, nếu như có thể hôm nay tôi trở về làm việc!' Lâm Y cười yếu ớt.

'Hoan nghênh hoan nghênh. Cô không biết đâu, đám nhân viên trong phòng thiết kế rất nhớ cô đấy ...' Lúc này Trương Huy đang ngồi trong phòng làm việc của mình, cười một cách thoải mái ...

Từ lần đua xe mô tô với Lâm Y đó, câu nói của Lãnh Nghị: 'Cậu dựa vào cái gì để bảo vệ cô ấy? ... Cậu ngoại trừ ăn chơi đàn đúm thì còn làm được việc gì?' đó thực sự tác động rất lớn đến Trương Huy. Hừm, Lãnh đại thiếu gia anh chẳng qua chỉ là làm việc nghiêm túc hơn người khác một chút thôi sao? Có cần phải xem thường người khác như thế không? Anh làm được, bản thiếu gia cũng có thể làm được! Cứ chờ xem!

Từ sau hôm đó, người của công ty JZ ngạc nhiên phát hiện ra Trương thiếu gia lại mỗi ngày đúng giờ đi làm, cũng bắt đầu tham dự các cuộc họp lớn nhỏ, rất nghiêm túc tham dự các cuộc đàm phán, làm ăn của công ty ... Anh ta hình như biến thành một người khác vậy ...

Lâm Y quả nhiên trở lại phòng thiết kế làm việc, vẫn như trước đây đặt hết tâm tư vào công việc, dùng sự bận bịu để tạm thời quên đi những chuyện không vui, sự nỗ lực và phấn đấu của cô cùng thái độ không tranh chấp của cô khiến Lâm Y rất được người trong văn phòng hoan nghênh ...

Lúc này, nơi trang viên của nhà họ Lãnh ở châu Âu thì lại giăng đầy mây đen. Lãnh Nghị tuyên bố muốn đem Hạ Tịch Họa trở về nước, dùng trung y chữa trị cho cô, ý kiến này của hắn bị Lý Uyển và Lãnh Thành kiên quyết phản đối, họ cho rằng trung y căn bản là không đáng tin, trở về nước chỉ là phí công vô ích, lại còn ảnh hưởng đến cuộc sống và công việc của Lãnh Nghị, hắn rất có khả năng bị hãm sâu vào trong đó ...

Lãnh Tuấn và Trương Mân thì ngược lại rất tán thành, hai người đều cho rằng lý luận của trung y rất thâm sâu huyền diệu, có thể thử cách này xem sao, có thể chữa cho Hạ Tịch Họa tỉnh lại cũng là cách duy nhất hóa giải gút mắc bấy lâu nay trong lòng Lãnh Nghị, như vậy hắn sẽ không cần phải gánh vác cái gánh nặng "hứa hẹn" và "áy náy" nữa ... Nhưng điều họ lo lắng là nếu như Tịch Họa vẫn không tỉnh lại, vậy liệu có làm cho gút mắc trong lòng Lãnh Nghị càng sâu hơn không?

Mà lúc này trong phòng khách của biệt thự của nhà họ Từ, Vương Khiết mặt tối sầm lại, vốn bà nghĩ để Lãnh Nghị biết Hạ Tịch Họa còn sống là một cách hay để giúp Từ Giai thì hiện giờ nguy cơ khác lại bắt đầu xuất hiện --- đó chính là Lãnh Nghị muốn đưa Tịch Họa trở về nước chữa trị, nếu như Tịch Họa thực sự tỉnh lại, đây nhất định không phải là kết quả mà bà muốn thấy ...

Cho nên bất kể thế nào cũng không thể để Lãnh Nghị đưa Tịch Họa đi, nếu như thật sự để hắn dẫn đi, cũng tuyệt đối không thể để Tịch Họa tỉnh lại ... Chỉ cần Hạ Tịch Họa không tỉnh lại được, Lâm Y không còn ở nhà họ Lãnh, vậy thì tâm huyết bấy lâu nay của bà mới không uổng phí ...

Nháy mắt mà một tuần đã trôi qua, hôm đó là ngày cuối tuần, sau khi tan tầm Lâm Y ngồi xe buýt về nhà, vừa đi đến cửa của hoa viên Mai Khôi thì đã nhìn thấy một cô gái đi đến, cô gái đó đã nhìn thấy Lâm Y từ xa, mừng rỡ vẫy tay về phía cô: 'Lâm tiểu thư, Lâm tiểu thư ...'

Lâm Y ngạc nhiên dừng bước, khéo môi nhẹ câu lên một nụ cười, 'Tiểu Hồng, sao lại gặp cô ở đây?' Cô nhận ra, cô gái này chính là cô hộ lý mà Lữ Thần đã dẫn đến để giúp cô chích thuốc, truyền nước lúc cô sinh bệnh.

Tiểu Hồng mừng rỡ chạy đến trước mặt Lâm Y: 'Àn, Lâm tiểu thư, thực trùng hợp. Tôi đi mua đồ ngang qua đây ... Từ ngày mai Lữ tiên sinh bảo tôi đi chăm sóc một người bệnh, cả ngày đều phải ở bên đó, tôi phải đi mua một chút vật dụng tùy thân.'

'Ồ, vậy chắc là cực lắm ...' Lâm Y nhìn vẻ mặt mừng rỡ của Tiểu Hồng, cười nói.

'Phải đó, nhưng không sao, lương rất cao nha ... Cô biết đó, đi ra làm việc chủ yếu là để kiếm tiền mà ...' Trên mặt Tiểu Hồng lộ vẻ sung sướng, 'Nhà tôi nghèo, cha mẹ lại có bệnh, không có cách nào ...'

'Àn, nhưng cũng đừng để mình vất vả quá!' Lâm Y đồng tình nói.

'Lâm tiểu thư ...' Mắt Tiểu Hồng chợt lóe lên, chừng như do dự gì đó, áp a áp ứng nói: 'Cô có biết người mà bác sĩ Lữ bảo tôi đi chăm sóc là ai không?'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô gượng cười lắc đầu.

'Nghe nói là ... vị hôn thê của Lãnh thiếu gia ...' Tiểu Hồng dè dặt quan sát sắc mặt của Lâm Y rồi ghé sát vào tai cô, thấp giọng nói: 'Hình như tên là Hạ Tịch Họa ... nghe nói vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, lần này Lãnh thiếu gia muốn dùng trung y để thử chữa cho cô ấy ...'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ rung lên, trong đầu không ngừng vang lên những tiếng ong ong, tuy cô đã chuẩn bị tâm lý nhưng cảm thấy lòng mình vỡ vụn, cảm giác đau đớn đó truyền khắp mỗi tế bào trong cơ thể ... Lâm Y cố vực lại tinh thần mỉm cười, nhum giọng nói vẫn không không chế được run lên, 'Àn ... tôi biết rồi ...'

'Haiz, sáng ngày mai tôi phải đến biệt thự của Lãnh thiếu gia rồi, mười giờ đi theo họ đến phi trường đón Hạ tiểu thư ... bắt đầu mệt rồi đây, nhưng cũng tốt, có thể kiếm thêm được chút tiền ...' Tiểu Hồng vẫn rất vui vẻ, lẩm bầm tự nói, lại như đang nói cho Lâm Y nghe.

'Àn, Tiểu Hồng, tôi phải về nhà ... tạm biệt ...' Lâm Y đã nhìn đến không thể nhìn được nữa, rút cuộc chào Tiểu Hồng một câu rồi cầm túi đi vào tiểu khu ...

Trong phòng ngủ, Lâm Y cuộn mình nơi sofa, hai tay đặt nơi huyết thái dương, nhắm mắt lại, cô không ngừng nói với chính mình: Không phải mình vẫn luôn biết sẽ có ngày này hay sao? Không phải mình đã dùng cảm buồn đoạn tình cảm kia xuống, dùng cảm bước ra hay sao? Phải sống cho thật tốt! Bất cứ chuyện gì của Lãnh Nghị cũng đều không liên quan đến mình!

Cô gái rút cuộc kiên định trở lại, ngồi dậy đi đến bàn làm việc mở máy tính lên bắt đầu công việc ...

Ngày hôm sau lúc Lâm Y thức dậy thì đã chín giờ, cô thần thờ nằm trên giường nhìn trần nhà chằm chằm, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ báo thức nơi đầu giường, nhìn kim đồng hồ nhích từng chút một đến gần con số "mười"...

Lâm Y rút cuộc ngồi dậy, sau khi rửa mặt xong cô phiền chán đi đến trước cửa sổ nhìn xuống dòng xe cộ nườm nượp trên đường lớn, Tịch Họa Tịch Họa, đó là một cô gái như thế nào? Nhất định là giống như tên cô vậy, rất đẹp ... Lâm Y nhắm yếu tựa vào khung cửa sổ, không biết đang nghĩ gì ...

Lặng lẽ đứng đó thật lâu, lúc cô quay lại nhìn thì đã hơn mười giờ. Lúc này chắc là Lãnh Nghị đã đón được Hạ Tịch Họa rồi! Trái tim một mảnh trống rỗng, ngăn người thêm mấy phút rồi Lâm Y cầm túi xách lên, quyết đoán chạy ra ngoài ...

Nơi cổng căn biệt thự nhà họ Lãnh đã có mấy người hầu đứng chờ sẵn, ai nấy đều đang chờ đợi vị hôn thê truyền thuyết của thiếu gia. Lãnh Nghị thì đang ngồi chờ ở phòng khách, đối diện với hắn là Lữ Thần và bác sĩ Hoàng, bác sĩ trung y mà Lữ Thần dẫn đến ...

Lúc này Lãnh Nghị đang chau chặt đôi mày, ánh mắt sắc bén nhưng uể oải, hắn còn đang hồi tưởng lại cuộc điện thoại tối qua từ châu Âu gọi đến, đó là

cuộc gọi từ một người vệ sĩ được phái đi đón Hạ Tịch Họa, anh ta báo với hân trên đường đón Tịch Họa trở về đột nhiên có một chiếc xe tải xông đến, suýt nữa thì gây ra tai nạn, một vệ sĩ trong số họ bị thương, sau đó chiếc xe tải kia chạy mất, ngay cả biển số xe cũng không có ...

Rõ ràng tai nạn xe cộ kia là có vấn đề, ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị xẹt qua một tia âm trầm, xem ra mình đem Tịch Họa về nước chữa trị là đúng ... vì để đảm bảo sự an toàn cho Tịch Họa, hân chỉ có thể đón cô về căn biệt thự của mình ở tạm, dù sao trước mắt Lâm Y cũng không muốn trở về đây!

'Thiếu gia, Hạ tiểu thư đến rồi!' Một người hầu vội vàng chạy vào báo.

Mắt Lãnh Nghị lóe lên, hân đứng bật dậy bước nhanh ra cửa, Lữ Thần và bác sĩ Hoàng cũng bước theo chân hân ...

Hai chiếc xe màu đen nối đuôi nhau chạy vào trong vườn hoa biệt thự nhà họ Lãnh, mấy người vệ sĩ trong bộ tây trang màu đen thường thấy nhanh chóng mở cửa xe, quân gia và Tiểu Hồng từ trong xe bước ra, Hạ Tịch Họa toàn thân quần áo trắng nằm ở băng ghế rộng rãi trong khoang xe, trên người đắp một chiếc chăn mỏng ...

Lãnh Nghị đi đến bên cạnh xe cúi người, nhìn cô gái vẫn an tĩnh nằm ở trong xe, đôi mắt đen thẫm thoáng xao động, hơi khựng lại rồi hân mỉm môi, vươn tay ôm cô lên ...

Không ai biết lúc này ngoài cửa sắt lớn của căn biệt thự nhà họ Lãnh, dưới một tán cây râm rạp, một cô gái nép sau thân cây, cô nhìn thấy hai chiếc xe chạy vào, nhìn thấy người hầu vội vàng mở cửa, nhìn thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc xuất hiện, nhìn thấy hân khom người trước cửa xe, ôm cô gái trong xe vào lòng ...

Đầu cô gái gác trên khuỷu tay người đàn ông, mái tóc dài lòa xòa trên tay hân, trên người cô gái mặc một chiếc váy trắng, làn váy mềm mại rũ xuống, nhẹ phát phơ trong gió...

Cô gái cứ an tĩnh như thế nằm trong khuỷu tay Lãnh Nghị ...

Người đàn ông hơi cúi đầu nhìn xuống cô gái trong tay, sau đó sải những bước dài đi vào trong nhà

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Gặp Lại Lãng Nhất Phàm (1)

Rất nhanh đã không còn thấy bóng xe và người, cổng chính trở lại yên tĩnh như lúc ban đầu, cô gái đứng dưới tán cây ngoài cửa sắt ngơ ngẩn đứng đó ... tim như thủy tinh vỡ tan từng mảnh, những mảnh vỡ bay tán loạn, len lỏi vào trong từng thế bào, thấm vào trong từng mạch máu ...

Trong hội quán "Rừng nhiệt đới", âm nhạc lớn đến điên tay, ánh đèn đủ màu sắc quay tròn, biến hóa muôn hình vạn trạng, trên sàn nhảy, những đôi nam nữ thanh niên đua nhau trình diễn những động tác khiêu vũ, điên cuồng nhảy múa theo tiếng nhạc!

Cách vũ đài không xa là một bục biểu diễn múa cột được thiết kế cao hơn sàn nhảy khá nhiều, một cô gái đang hùng hực biểu diễn, đã có thật nhiều người ngồi vây quanh bục biểu diễn đó, cô gái đang biểu diễn múa cột cũng thật lớn mật, động tác đầy khiêu khích đủ khiến cho đám đàn ông chảy máu mũi, bốn phía không ngừng vang lên những tiếng hoan hô, cổ vũ chói tai ...

Lâm Y đang ngồi trên một chiếc ghế chân cao trước quầy bar, mặt cô đỏ ửng, ánh mắt mê ly nhìn cô gái đang nhiệt tình trình diễn những tư thế nhiệt tình trên bục, ngón tay thon dài nhẹ vuốt một chiếc ly chân cao, trong ly rượu đỏ như máu, cô ngưỡng cổ uống một hơi cạn sạch số rượu trong ly rồi lại quay về phía người pha chế ra hiệu, đầu lưỡi đã lấp bắp: 'Một ly nữa ...'

'Tiểu thư, một người uống rượu sao?' Một người thanh niên tóc nhuộm vàng, vẻ mặt tà tứ cầm một ly rượu tiến sát đến bên người Lâm Y, nhìn đôi mắt mê ly của cô rồi lại nhìn đến gương mặt nhỏ nhắn đã ửng hồng của Lâm Y, hân lại cười một tiếng, nâng ly về phía cô: 'Cùng cạn nhé?'

Lâm Y nửa tỉnh nửa say cười, bàn tay nhẹ nâng đưa ly rượu lên môi, nhẹ nhấp một ngụm, một cánh tay của người thanh niên tóc vàng lạng lẽ đáp lên bờ vai mảnh khảnh của Lâm Y, 'Thích xem múa cột sao?'

Lâm Y mặc kệ hân, chỉ si ngốc nhìn cô gái đang trình diễn những tư thế cực kỳ nóng bỏng trên vũ đài ... Lãnh Nghị thích xem nhảy múa, vậy anh ta có thích xem múa cột không? Chắc là không, Lãnh Nghị là người nghiêm túc đến vậy kia mà ... Vậy nếu như anh ta biết mình ở đây múa cột thì sẽ có cảm giác thế nào? Liệu anh ta còn nói, 'Y Y, anh thích nhìn em múa' nữa không? ... Nghĩ đến đây, Lâm Y không khỏi bật lên một tiếng cười tự trào.

Người thanh niên tóc vàng cũng ngây ngô cười theo, bàn tay vẫn đáp trên vai cô gái như cũ, cúi đầu nhìn gương mặt đã có phần say của cô gái, giọng ái muội bí ối: 'Tiểu thư, cô nghĩ tới gì vậy ... Hắc, nghĩ gì mà vui vậy?'

Lúc này cô gái đang biểu diễn múa cột đã kết thúc phần trình diễn của mình bằng một động tác tuyệt đẹp sau đó xuống đài, trên vũ đài tạm thời yên tĩnh

đôi chút.

'Anh nói xem ... nếu như ... tôi ... lên đó biểu diễn thì sẽ thế nào?' Cô gái say rượu nói không tròn câu, ngây ngô nhìn người thanh niên tóc vàng cười.

'Được đó!' Tên kia chớp mắt cười, 'Tiểu thư, có muốn đi so tài với cô gái vừa mới múa kia một trận không?'

Lãnh Nghị, em múa cột cho anh với Tịch Họa xem ... ừ, em là múa cột, Tịch Họa chắc chắn là chưa từng múa cột ... Lâm Y quyết đoán đặt ly xuống bàn, đứng lên đi về phía bậc cao.

Những người đàn ông vây xung quanh bậc cao rõ ràng là biết cô định làm gì, lập tức thét to như cổ vũ, người thanh niên tóc vàng dứt khoát đẩy cô lên bậc ...

Rốt cuộc Lâm Y cũng đứng trên bậc cao, ánh mắt mê ly, gò má ửng hồng, khoe môi treo một nụ cười như có như không, cô có chút bước không vững đi về phía cột đồng ...

Trong tiếng la hét, tiếng huýt sáo, tiếng vỗ tay, người vây quanh bậc biểu diễn càng lúc càng nhiều, những người vốn đang ngồi ngoài lúc này cũng đứng lên vây quanh vũ đài ...

Cô gái rốt cuộc cũng nắm lấy cột đồng, cô hơi ưỡn ngực, ngưỡng đầu, mái tóc dài xõa tung trên vai ... xoay người, nhấc chân, ngửa về phía sau, lại xoay tròn ... mụn rượu để phát tiết, cô vong tình hòa mình trong điệu múa ... hai chân bám vào cột đồng, một tay cũng bám lên cột, váy trắng phiêu dạt tung bay, tóc dài cũng tung bay theo điệu múa ...

Lãnh Nghị, em múa cho anh xem, múa cột ...

Bốn phía không ngừng vang lên những tiếng vỗ tay cổ động ... cô gái vốn là người biểu diễn tiếp theo từ phòng thay đồ bước ra kinh ngạc nhìn người khách không mời mà đến đang vong tình múa trên vũ đài ...

Cách đó không xa, một chiếc máy ảnh không ngừng lóe sáng, từ đầu đến cuối ghi lại không bỏ sót một chi tiết nào ...

Lúc này có mấy người khách mới bước vào, đi thẳng vào phòng bao bên trong, người đi đầu thân hình cao ngất, gương mặt anh tuấn, đôi mắt thâm thúy vô tình quét qua đám người đang nồng nhiệt hò hét kia, ánh mắt rất nhanh ghim chặt nơi bậc múa cột, bước chân đột ngột dừng lại ...

Là Lăng Nhất Phàm, hắn vừa từ châu Âu trở về cùng mấy người bạn định đến đây tụ hội ...

'Lâm Y!' Lăng Nhất Phàm hơi nường mắt tỉ mỉ nhìn cô gái đang mãi mê nhảy múa trên vũ đài, bước chân chợt đổi hướng đi về phía quầy bar. Thật sự là cô! Hắn không thể tin nổi nhìn bóng dáng đang xoay tròn trên đài ...

Vệt đám người ra Lăng Nhất Phàm len lỏi vào trong ngẩng đầu lên nhìn cô gái, 'Lâm Y!'

Chừng như nghe được có người đang gọi mình, đôi mắt mê ly của Lâm Y nhìn xuống người bên dưới, ánh mắt kinh ngạc mà đầy quan tâm của Lăng Nhất Phàm đập vào mắt cô, đầu Lâm Y có chút choáng váng, cả người đột nhiên như mất hết sức lực, đôi chân vô thức tuột khỏi cột đồng, từ từ đứng vững trên bậc sau đó tay cũng buông cột đồng ra, thân thể bay xuống dưới đài ...

Bốn phía cùng vang lên tiếng thét chói tai ...

'Lâm Y!' Lăng Nhất Phàm cả kinh, hần vội xông đến đón lấy thân thể đang bay từ trên đài xuống kia, cả người cô gái nặng nề đập vào người Lăng Nhất Phàm, bậc kia vốn khá cao, vì đỡ cô nên Lăng Nhất Phàm đứng không vững, phải liên tiếp lùi lại mấy bước mới có thể tạm coi là ổn định, trong tay vẫn ôm chặt cô gái đang mê man trong tay mình.

'Lâm Y ...' Lăng Nhất Phàm ôm lấy Lâm Y cúi đầu khẽ gọi, gương mặt cô gái đã say đến đỏ ửng, đôi mắt nhắm chặt, đôi mày thanh tú cau lại, rõ ràng là đã say khướt ... Đáy mắt Lăng Nhất Phàm một nỗi thương tiếc và đau lòng cuộn cuộn dâng lên như sóng triều không che dấu được ...

Lãnh Nghị, tên khốn kiếp này! Vì sao mỗi lần tôi về nước gặp lại Lâm Y đều là tiểu tụy yếu đuối thế này? Lăng Nhất Phàm trong lòng phẫn nộ, lại đau lòng, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người ôm lấy Lâm Y đi thẳng vào trong phòng bao ...

Một mình lấy một phòng bao, Lăng Nhất Phàm đặt Lâm Y xuống sofa, cầm lấy một chiếc chăn mỏng đắp cho cô, lại gọi nhân viên phục vụ mang thuốc giải rượu đến, hần tỉ mỉ hòa vào trong nước ấm rồi đỡ Lâm Y ngồi dậy, để đầu cô dựa vào vai mình, cầm chiếc muỗng nhỏ múc nước thuốc cần trọng đưa đến bên miệng cô.

Thuốc được đưa vào trong miệng, theo quán tính cô chậm rãi nuốt xuống, nuốt xong cô gái không kềm được chau mày sau đó kịch liệt ho khan một tràng, thân thể cũng nhẹ nhẽo run lên. 'Lâm Y!' Lăng Nhất Phàm nhẹ giọng gọi, tay không ngừng vỗ vỗ sau lưng cô hy vọng có thể giúp cô ngưng ho.

Sự khó chịu trong người rốt cuộc cũng khiến cô gái mấp máy đôi mắt nặng trĩu, cô mơ hồ nhìn gương mặt tuấn tú trước mặt mình, chừng như cố nhớ lại gì đó nhưng rốt cuộc vẫn không nhớ được gì, đôi mắt đen láy lần nữa một môi nhắm lại, hàng mi dài dày rợp nhẹ rung lên.

Lăng Nhất Phàm ôm cô gái ngồi đó, hần điều chỉnh tư thế ngồi cố gắng để cho cô gái nằm được thoải mái một chút, đầu cô gái gác trên vai hần, trên người đắp một chiếc chăn mỏng ... tiếng thở của cô gái dần đều đặn trở lại, ngủ thật say, khoe môi Lăng Nhất Phàm bất giác cau lên một nụ cười như hòa, lặng lẽ nhìn gương mặt điềm tĩnh của cô gái trong giấc ngủ, đáy mắt nhu tình như nước.

Xem ra giữa cô và Lãnh Nghị thực sự xảy ra chuyện rồi! Thật lâu thật lâu Lăng Nhất Phàm mới nhẹ nhàng rút điện thoại ra, ấn phím ...

Lúc này trong biệt thự nhà họ Lãnh, trong một căn phòng ở lầu ba, dưới ánh đèn nhu hòa Tịch Họa đang an tĩnh nằm trên giường, cổ tay ghim kim truyền dịch, thứ duy trì sự sống cho cô, bên giường là một chiếc tủ, giống như căn phòng của cô ở châu Âu vậy, bày đầy những dụng cụ y khoa, Tiểu Hồng đang ngồi bên cạnh theo dõi màn hình máy điện tâm đồ, ghi lại những con số ...

Trong một gian phòng nhỏ bên ngoài, Lãnh Nghị, Lữ Thần và bác sĩ Hoàng, ba người đang bàn bạc phương án chữa trị cho Tịch Họa.

"Trước mắt tạm thời dùng cách trị liệu này, nếu như có hiệu quả thì tốt, bằng không ... chúng ta lại thử phương án B, chính là đưa Hạ tiểu thư lên núi tìm sư phụ của tôi, chỉ có điều cách đó chắc là phải ủy khuất Lãnh tiên sinh một chút, ngài cũng phải cùng đi để trợ giúp trị liệu ..." Bác sĩ Hoàng nhã nhặn nói.

"Đúng đó, Lãnh thiếu, sư phụ của bác sĩ Hoàng ngụ cư trong núi đã lâu ... Ông ấy cho rằng trong núi có linh khí, nếu như Tịch Họa tiểu thư vào đó, rất có ích cho quá trình trị liệu ..." Lữ Thần ngồi bên cạnh giải thích.

Đáy mắt Lãnh Nghị thoáng qua một tia ừ đột, hân hoan gật đầu: "Chuyện này đến lúc đó nói sau, cứ trị liệu ở đây trước ..."

Lúc này chợt vang lên một tràng tiếng gõ cửa, Lãnh Nghị trầm giọng nói: "Vào đi!"

Đẩy cửa bước vào là Trần quản gia, tên tay ông cầm một thứ gì đó đựng trong một chiếc phong bì nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Lãnh Nghị, hơi khom người nhỏ giọng nói bên tai hắn: "Thiếu gia, vừa nãy có người đưa thứ này đến, nói là muốn đưa cho ngài ... tôi đã xem rồi, là một cuộn phim, ngài thấy sao?"

Ánh mắt Lãnh Nghị thoáng chốc trở nên sắc bén cực kỳ, hân quét mắt về phía phong bì trên tay quản gia, lăng lẹ nhận lấy mở ra, bên trong là một chiếc hộp nhỏ, là một cuộn phim. Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hân nhẹ cuộn phim trở lại trong phong bì rồi đặt xuống bàn trà, lạnh nhạt nói: "Tôi biết rồi ..."

"Dạ thiếu gia!" Quản gia hiểu ý khom người chào rồi lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Gặp Lại Lăng Nhất Phàm (2)

Đêm đã khuya, Lữ Thần và bác sĩ Hoàng cáo từ, quản gia tiễn hai người ra về.

Lãnh Nghị vẫn ngồi nơi sofa trầm tư thật lâu rồi mới đứng dậy, ánh mắt rơi trên phong bì đặt nơi bàn trà, hân nhẹ nhàng cầm lên sau đó xoay người đi vào trong phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, đứng bên cạnh giường nhìn Tịch Họa vẫn đang an tĩnh nằm đấy.

"Thiếu gia!" Tiểu Hồng tươi cười chào Lãnh Nghị, cô cũng học theo mọi người gọi "thiếu gia".

Lãnh Nghị chỉ khẽ gật đầu sau đó xoay người rời đi, tiện tay đóng cửa lại, bóng dáng cao ngất biến mất sau cửa.

Đi dọc theo cầu thang xuống lầu, đi ngang phòng giải trí gia đình, hân đẩy nhẹ cửa đi vào, dừng lại trước một đồng máy móc, hân mở lên, lấy cuộn phim trong phong bì ra cho vào còn mình thì lùi lại mấy bước ngồi xuống ghế, mắt nhìn lên màn hình.

Tiếng nhạc âm ỉ đột nhiên đập vào tai, chấn động cả màng nhĩ Lãnh Nghị; sau đó xuất hiện trên màn hình là đám đông ồn ào, ánh đèn đầy ái muội, ngón tay thon dài của Lâm Y đang vuốt ve ly rượu đỏ, gương mặt đỏ ửng, ánh mắt mê ly ngẩng đầu si ngốc nhìn cô gái đang múa cột trên vũ đài ...

Lãnh Nghị mím chặt cánh môi, mắt nhìn chăm chăm cô gái trên màn hình ...

Nhìn thấy cánh tay người thanh niên tóc vàng đập trên vai cô gái, Lãnh Nghị cắn môi, đáy mắt dần trở nên âm trầm ... Lúc Lâm Y bước lên bục ao, ánh mắt âm trầm của Lãnh Nghị thoáng qua một tia chấn động không dễ nhận ra, hân đứng bật dậy khỏi ghế đi đến gần sát màn hình chừng như muốn nhảy vào bên trong kéo cô gái kia ra ...

Cô gái đứng bên cột đồng nỏ nụ cười mê ly, bắt đầu nhảy múa, mái tóc dài xõa tung, váy trắng tung bay như mộng như ảo, đẹp như một bức tranh ... Tiếng hoan hô, tiếng huýt sáo, tiếng vỗ tay rào rạt vang lên dưới đài vọng đến tai Lãnh Nghị nghe thật chói tai.

Nắm tay Lãnh Nghị hung hăng siết lại, mặt tái mét, cô gái này từ khi rời khỏi hân trước giờ chưa bao giờ khiến hân thôi lo lắng, bây giờ, cô đang làm gì đây chứ? Là muốn đã kích hân sao? Hay là muốn trả thù? ...

Đột nhiên màn hình chuyển đến hình ảnh cô gái buông tay khỏi cột đồng rồi cả người bay xuống dưới đài ... "Y Y!" Lãnh Nghị cả kinh kêu thét lên, sự âm

trầm thoáng chốc bị thay bằng vẻ lo lắng và kinh ngạc, hắn không kim được ghé sát vào màn hình, chừng như muốn đưa tay đón lấy cô gái.

Nhưng đã có một người đàn ông khác đón được cô, 'Lâm Y!', Lãnh Nghị nghe rõ ràng giọng của người đàn ông, là Lăng Nhất Phàm! Hắn nhìn chăm chăm gương mặt tuần tú hiện lên trên màn hình, đáy mắt càng thêm âm trầm ... Ánh mắt sắc bén rơi vào những con số ghi ngày giờ trên góc màn hình --- tất cả những chuyện này mới xảy ra tối nay, cách đây không lâu lắm!

Tắt màn hình, rút cuộn băng ra rồi Lãnh Nghị sai bước ra ngoài, chỉ chốc lát sau bên ngoài biệt thự đã truyền đến tiếng động cơ xe ... Lãnh Nghị vừa lái xe vừa gọi điện thoại, vẫn không có cách nào gọi được. Đáng chết thật! Cô gái đó kéo tên hắn vào danh sách chặn cuộc gọi! Lãnh Nghị hung hăng ném điện thoại sang một bên.

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại trước cửa 'Rừng nhiệt đới', bá đạo ngang tàng đậu ở đó sau đó một gương mặt tuần mỹ mà lạnh lùng khiến người ta khiếp sợ lộ ra sau cửa xe, ngũ quan như điêu khắc, ánh mắt sắc như dao, một thân tây trang may bằng thủ công bày ra hết vóc dáng cao ráo đỉnh đặc của hắn, trong đêm như hắn vẫn như cũ hết sức thu hút ánh mắt của người khác.

Bảo vệ đi về phía Lãnh Nghị, vốn định hỏi hắn có thể đỗ xe ở chỗ khác được không nhưng thấy từ trên thân người đàn ông này toát ra vẻ lãnh khốc và khí thế quá mãnh liệt, rốt cuộc hắn có chút khiếp sợ, chỉ lui sang một bên, nhường cho hắn sai bước đi vào.

Bên trong mọi người vẫn đang điên cuồng theo tiếng nhạc, trên vũ đài biểu diễn múa cột vẫn nóng hừng hực, ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Nghị quét qua đám người ...

Không có! Lãnh Nghị quả đoán cất bước về phía khu phòng bao, nhân viên phục vụ ở cửa khiếp sợ nhìn người đàn ông tuần mỹ lãnh khốc đẩy cửa phòng bao, nấp mấy cánh môi nhưng rốt cuộc không dám lên tiếng ngăn cản ...

Gian phòng đầu tiên, một đám đàn ông dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía cửa ... Gian phòng thứ hai, một đôi nam nữ đang vòng vèo hôn nhau, cô gái thấy có người xuất hiện kinh hoàng kêu thét lên ... Gian phòng thứ ba, một đám con gái uống say mất bình sáng lên khi nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai khó ai bì xuất hiện ngoài cửa ...

'Tiên sinh, anh tìm ai? Hay là chúng tôi giúp anh tìm?' Nghe tin, một người nhìn có vẻ như là quản lý đi theo sau Lãnh Nghị, nhìn khí thế hừng hực của hắn, cười nói giọng thương lượng ... xem khí thế của người ngày, cô ta đương nhiên biết là không dễ chọc!

Kiểm tra hết một dãy phòng bao vẫn không tìm được người ... rốt cuộc Lãnh Nghị cũng dần bình tĩnh lại, hắn suy nghĩ một chút rồi cất bước đi về phía phòng giám sát của hội quá ... Trong lưu trữ của camera, Lãnh Nghị thấy rõ ràng Lăng Nhất Phàm bế Lâm Y đi ra ngoài ... sắc mặt hắn càng âm u đến cực điểm ...

Bước nhanh ra khỏi cửa hội quán, Lãnh Nghị ngồi vào trong xe, rút điện thoại ra, ấn phím ...

Lúc này đã là rạng sáng, trong một gian phòng khách sạn nào đó, Lăng Nhất Phàm cúi xuống nhìn gương mặt đang trong giấc ngủ say sưa của Lâm Y, khóe môi nụ cười càng sâu ... Vốn là hắn định đưa cô về nhà nhưng hắn không biết hiện giờ Lâm Y đang ở chỗ nào, mà từ lúc ở trong hội quán Lâm Y đã ngủ đến giờ, Lăng Nhất Phàm không đành lòng đánh thức cô cho nên hắn đưa cô đến khách sạn thuê một căn phòng để cô ngủ thoải mái một chút ...

Sau đó Lăng Nhất Phàm đứng dậy chuẩn bị đi tắm, hắn ngủ ở một chiếc giường khác ...

Lúc này điện thoại trong túi hắn reo lên, ai mà còn gọi vào lúc này? Lăng Nhất Phàm hơi chau mày, lấy điện thoại trong túi ra xem, cái tên "Lãnh Nghị" nhấp nháy trên màn hình khiến sóng mắt Lăng Nhất Phàm thoáng xao động, trong lòng cũng dần hiểu rõ hơn. Hắn quay nhìn lại cô gái đang ngủ trên giường rồi bước ra ngoài, đón nghe, đầu bên kia trầm mặc một lúc lâu, chừng như có thể nghe được tiếng thở của nhau, hai người đàn ông chừng như đều đang chờ đối phương lên tiếng trước ...

Lăng Nhất Phàm chậm rãi ngồi xuống sofa bên ngoài phòng ngủ, đầu bên kia truyền đến giọng nói lạnh lùng nhưng chừng như đang cực lực ản nhĩn của Lãnh Nghị, 'Y Y đâu?'

'Cô ấy ngủ rồi!' Lăng Nhất Phàm nhướn mắt, giọng cũng lạnh như băng!

Lại là một sự im lặng đến đáng sợ, sau đó giọng Lãnh Nghị lại vang lên lần nữa, chỉ ngắn ngủi ba chữ nhưng lại lạnh như từ lòng đất truyền lên, 'Ồ chỗ nào?'

'Lãnh thiếu ...' Lăng Nhất Phàm rút ra một điều thuốc đốt lên, lạnh lùng nói, '... nghe nói Hạ Tịch Họa còn sống, anh đã đón cô ấy về nước rồi ... Y Y với anh đã kết thúc rồi, xin anh đừng bám riết theo cô ấy nữa!'

Đầu bên kia truyền đến tiếng cười lạnh của Lãnh Nghị, cùng giọng nói bá đạo mà sắc bén: 'Lăng Nhất Phàm, tôi với Lâm Y kết thúc hay chưa chỉ có chúng tôi biết thôi, tôi mặc kệ người khác nghĩ thế nào, càng không cần một "người ngoài" như cậu xen vào ...' Hắn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "người ngoài".

'Lãnh Nghị!' Mặt Lăng Nhất Phàm căng đầy mây đen, hắn cắn răng lạnh giọng nói, 'Anh không có tư cách nói tôi là người ngoài! Lúc Y Y còn ở bên anh, anh đã cho cô ấy hạnh phúc chưa? Vì sao mỗi lần tôi gặp cô ấy đều chỉ thấy trên mặt là vẻ tiêu tụy, bất lực chứ? Lần này tôi sẽ không buông tay, tôi sẽ dẫn cô ấy rời khỏi chỗ này!'

Không khí lần nữa như đông lại, chỉ có tiếng hô hấp của hai người truyền qua điện thoại, thật lâu sau giọng lạnh như băng của Lãnh Nghị mới vang lên, mang theo chút khiêu khích: 'Lăng Nhất Phàm, Y Y sẽ không đi cùng cậu đâu, người cô ấy yêu là tôi, không phải cậu! Hiểu không?'

Lăng Nhất Phàm chỉ "cách" một tiếng ngắt điện thoại, tiếng cười của Lãnh Nghị vẫn còn văng vẳng bên tai, mày hấn sít sao chau lại ...

Sáng hôm nay lúc Lâm Y vừa mở mắt thì đã nhìn thấy một không gian lạ lẫm, cô thoáng kinh hãi, bất an xoay người, rơi vào mắt cô là một căn phòng xa lạ, bật ngồi dậy, con say rượu tối qua vẫn còn dư âm khiến đầu cô ần ần đau, nhẹ đưa tay day day huyệt thái dương, cô nhìn một vòng xung quanh.

Ánh mắt cô dính cứng nơi gương mặt anh tuấn của một người đàn ông đang ngủ ở chiếc giường bên cạnh, trong vẻ anh tuấn mang theo một sự ôn hòa và ổn trọng, là Lăng Nhất Phàm! Cô sững sờ nhìn hắn, cố gắng nhớ lại mọi chuyện tối qua ... Cô nhớ ra rồi, là cô uống say, chạy lên vũ đài ôm cột nhảy múa sau đó té xuống vũ đài, rơi vào trong lòng một người đàn ông, loáng thoáng nhớ lại, chính là Lăng Nhất Phàm ...

Động tác của cô gái đánh thức người đàn ông đang ngủ say, anh ta hé mắt, nhìn thấy Lâm Y đã ngồi dậy, gương mặt ửng hồng, ánh mắt mang theo một tia bất an đang nhìn hắn chăm chăm.

'Lâm Y, em thức rồi à?' Lăng Nhất Phàm vội ngồi dậy, trên mặt vẫn là nụ cười ôn hòa thường thấy, nhìn cô gái đang ngẩn người kia, giọng thật nhu hòa, 'Àn, tối qua em uống say, còn khó chịu không?'

'Không ... không đâu!' Nghĩ đến tối qua mình luống cuống, mặt Lâm Y càng đỏ, cô bất an hỏi: 'Thật ngại quá, Nhất Phàm ... tối qua em ... có làm phiền anh lắm không?'

'Không việc gì, em không khó chịu là tốt rồi!' Giọng Lăng Nhất Phàm vẫn ấm áp như gió xuân, 'Em đói chưa? Bữa sáng muốn ăn gì anh bảo khách sạn đưa lên đây có được không?'

'Em ... đi nhà ăn thôi!' Lâm Y ngượng ngùng cười.

'Vây cũng được!' Lăng Nhất Phàm vừa nói vừa đứng dậy ...

Trong nhà ăn tự phục vụ của khách sạn, Lăng Nhất Phàm ngồi đối diện với Lâm Y, hắn nhìn cô gái đang cầm cốc ăn cháo, hắng giọng hỏi dò: 'Lâm Y, nghe nói em giờ đang đi làm ở công ty quảng cáo của Trương Huy?'

'Phải đó!' Lâm Y ngẩng đầu nhìn Lăng Nhất Phàm, khóe môi mang theo nụ cười yếu ớt.

'Làm việc ở đó vui không?' Lăng Nhất Phàm tiếp tục hỏi.

'Àn, tốt lắm! Rất đúng chuyên ngành mà em học!'

Lăng Nhất Phàm mỉm cười, trầm mặc một lúc rồi đột nhiên lên tiếng: 'Lâm Y, có muốn đến công ty anh làm không? Àn, bên đó quy mô tương đối lớn, cũng có nhiều cơ hội phát triển, hơn nữa em còn có thể lựa chọn ra nước ngoài làm ...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Gặp Lại Lăng Nhất Phàm (3)

'Em ...' Lâm Y hơi sững sờ nhưng rất nhanh đã hiểu ý của Lăng Nhất Phàm, cô rũ rụi, nhẹ khuấy chiếc muỗng trong tay, giọng thật nhỏ: 'Công ty của Trương Huy tuy rằng quy mô không lớn nhưng em làm ở đó rất vui vẻ ... tạm thời không muốn chuyển công tác ...'

Những lời tối qua Lãnh Nghị nói, 'Y Y sẽ không đi với cậu, người cô ấy yêu là tôi, không phải cậu ...' lại vang lên bên tai, Lăng Nhất Phàm cúi đầu che dấu sự thất vọng đang tràn trong đáy mắt, hắn nhìn Lâm Y không lên tiếng, Lâm Y chùng như cũng cảm nhận được sự trầm mặc khác thường của người đàn ông này, cô dè dặt ngẩng đầu nhìn hắn, hốt hoảng khi thấy trên gương mặt anh tuấn kia một nỗi buồn bã ...

Sự buồn bã đó khiến Lâm Y cảm thấy bất an, Lăng Nhất Phàm ưu tú như vậy, nếu như không có Lãnh Nghị, có lẽ, cô cũng sẽ yêu hắn, nhưng Lâm Y bây giờ thật rõ ràng nhận ra mình không xứng với Lăng Nhất Phàm, người như hắn nên có được một tình yêu trong sạch tinh khiết mới đúng!

'Xin lỗi Nhất Phàm!' Lâm Y thì thầm, thu hồi tầm mắt không dám nhìn hắn nữa.

'Àn, không sao, em vui là được rồi!' Lăng Nhất Phàm cố gắng cười một cách thoải mái, thoáng dừng lại một chút rồi hắn nửa đùa nửa thật hỏi, 'Lâm Y, nể tình tối qua anh đã giúp em, em cũng giúp anh một chuyện, được không?'

'Đương nhiên là được, chuyện gì anh cứ nói!' Lâm Y vội nhiệt tình đáp lời.

'Lần này anh về nước chủ yếu là vì tối ngày một có một buổi dạ tiệc của hiệp hội thương mại ... ừm, hiện giờ anh còn thiếu một người đi cùng, em có thể

làm bạn gái của anh tối hôm đó không?" Lăng Nhất Phàm cười nói.

'Dạ tiệc của thương hội?' Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô chính là: Lãnh Nghị cũng có tham gia sao? Nhưng theo cá tính của anh ta, trước giờ vẫn không thích những loại hoạt động như thế này ...

'Sao hở? Cũng không được sao?' Lăng Nhất Phàm không bỏ qua bất kỳ thay đổi nhỏ nhất nào trên mặt Lâm Y, đáy mắt tràn đầy mong đợi.

'Ồ, tối ngày một, cũng là thứ ba phải không? Được chứ!' Lâm Y nhìn Lăng Nhất Phàm mỉm cười, trên mặt hần cũng lập tức lộ ra nụ cười hóm hờ.

Ăn sáng xong, Lăng Nhất Phàm đưa Lâm Y về nhà. Khi chiếc Porsche Cayenne chậm chậm lái vào hoa viên Mai Khôi, sóng mắt Lăng Nhất Phàm thoáng xao động. Lâm Y có thể ở chỗ này, chắc chắn không thể không liên quan đến Lãnh Nghị, cũng có lẽ phần tình cảm này vẫn còn chưa chấm hết ...

Xe vừa dừng lại dưới lầu thì Lâm Y ngồi ở ghế lái phụ đã nhìn thấy một chiếc Lamborghini đen đã đậu sẵn ở đó, trái tim cô đập lờ một nhịp. Lãnh Nghị!!! Nhưng cô vẫn ngồi yên bất động.

'Lâm Y ...' Lăng Nhất Phàm rõ ràng nhận ra sự thất thường của Lâm Y, hần nhìn theo hướng nhìn của cô, lập tức nhìn thấy chiếc xe màu đen, ánh mắt thoáng lộ vẻ ồ ồ rồi Lăng Nhất Phàm cười cười, 'Có muốn đi dạo chỗ nào khác không?'

Lâm Y rất nhanh hoàn hồn lại, hình ảnh sáng hôm qua Lãnh Nghị ôm Hạ Tịch Họa chợt hiện lên trong đầu. Lãnh Nghị đã không thuộc về cô nữa rồi! Lâm Y quyết đoán nói: 'Không đi đâu, Nhất Phàm, đến nhà em ngồi một chút đi!'

'Ừ, được chứ!' Lăng Nhất Phàm đương nhiên hiểu rõ ý Lâm Y, đáy mắt bất giác xẹt qua một tia mừng rỡ, lập tức đồng ý ngay. Hai người mở cửa xe bước xuống.

Gần như là cùng lúc đó cửa chiếc xe trước mặt cũng mở ra rồi bóng dáng Lãnh Nghị xuất hiện, hần sải bước về phía hai người vừa xuống xe --- Lãnh Nghị đã đợi ở đây suốt một đêm!

Lãnh Nghị đi đến ngay trước mặt cô gái mới dừng lại, ánh mắt sắc bén nhìn cô chăm chăm, gương mặt đỏ ửng của cô gái lúc này có chút tái nhợt, thoạt nhìn có chút tiêu tụy nhưng vẫn mang vẻ thanh thuần tinh khiết như một cô tiên không nhiễm khói bụi trần gian như trước giờ.

Cô gái cũng không chút yếu thế nhìn thẳng hần, gương mặt tuấn mỹ đang giăng đầy mây đen của Lãnh Nghị chợt lộ ra nụ cười, giống như bầu trời đang u ám đột nhiên hé ra một tia nắng mặt trời, hần ngạo mạn nhìn Lăng Nhất Phàm đang đứng bên cạnh, giọng bởi vì cố kìm nén mà khàn khàn nhưng mang theo chút mỉa mai: 'Y Y, nhanh như vậy đã yêu người khác rồi sao?'

Không khí phút chốc trầm mặc hần, Lâm Y lạnh lùng nhìn gương mặt u ám của Lãnh Nghị, một lúc sau mới lạnh nhạt nói: 'Lãnh Nghị, em với anh đã kết thúc rồi, em yêu ai cũng không liên quan đến anh!'

Lãnh Nghị cũng cười lạnh: 'Vậy cũng đúng ... Anh chỉ tò mò muốn xem thử, em với một người đàn ông mà mình không yêu ở bên ngoài qua đêm ...' Lãnh Nghị cố ý dừng lại, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, lại nhìn cô gái, khoe môi câu lên một nụ cười lạnh, '... có phải cũng ngủ đến trưa mới dậy không ... ừm, không ngờ còn cũng dậy sớm lắm!'

Lâm Y cắn chặt môi đến bật máu, ánh mắt nhìn người đàn ông lúc này trở nên thật xa lạ trước mặt, không lên tiếng, mắt Lăng Nhất Phàm trở nên thật âm trầm, hần cau mày lạnh giọng quát: 'Lãnh Nghị, đừng xúc phạm Lâm Y!'

'Vậy tôi nên nghĩ thế nào mới không xúc phạm Lâm Y?' Bị con ghen tức làm cho mù quáng, Lãnh Nghị mất đi sự bình tĩnh thường ngày, ánh mắt sắc bén quét qua Lăng Nhất Phàm, mang theo một ý khiêu khích, ánh mắt đó thật khác biệt so với ánh mắt phần nộ của Lăng Nhất Phàm, nhưng không ai nhường ai, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng.

'Nhất Phàm, chúng ta đi thôi!' Lâm Y kéo cánh tay Lăng Nhất Phàm, giọng thật bình tĩnh cất bước rời đi.

'Ừ!' Lăng Nhất Phàm quay lại đáp lời, giọng nói phút chốc thật nhu hòa, cất bước bước theo cô để lại Lãnh Nghị vẻ mặt như muốn ăn thịt người đứng nguyên ở đó.

Bàn tay mở cửa hơi run, Lâm Y thật không dễ dàng mới mở được cửa ra, sắc mặt cô tái đến đáng thương, nghẹn ngào nhìn Lăng Nhất Phàm sau lưng mình, 'Nhất Phàm, anh ... ngồi đi ... em rót nước cho anh ...'

Thấy vẻ thất thần của Lâm Y, Lăng Nhất Phàm im lặng không nói, chỉ gật đầu, ánh mắt đuổi theo bóng lưng cô ...

Choang!!!! Chiếc ly thủy tinh trên tay Lâm Y rơi xuống đất, những mảnh thủy tinh và nước tung tóe khắp nơi ... Lâm Y ngo ngẩn nhìn, đứng yên đó không có chút phản ứng nào ...

'Lâm Y!' Lăng Nhất Phàm đứng bật dậy chạy về phía cô gái, lòng bắt đầu ần ần đau, hần vươn tay ôm cô gái vào lòng, nhỏ giọng trấn an, 'Không sao, không có việc gì ...'

Lâm Y nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực Lăng Nhất Phàm, nhắm mắt lại, thật lâu sau mới nghẹn ngào nói: 'Nhất Phàm, em muốn nghỉ ngơi một lát, anh về trước được không?'

'Lâm Y ...' Lăng Nhất Phàm cắn môi, sự đau lòng của cô gái khiến trong lòng hần tràn đầy cảm giác tội lỗi, sự hiểu lầm tối qua là do hần mà ra, chừng

như hạ quyết tâm, rút cuộc Lăng Nhất Phàm thấp giọng nói: 'Anh đi giải thích với Lãnh Nghị!'

Lâm Y nhẹ lắc đầu: 'Không cần đâu, em với anh ta đã kết thúc thật rồi. Em không muốn dây dưa không dứt với anh ta nữa!'

Lúc Lăng Nhất Phàm xuống lầu, hắn nhìn thấy Lamborghini vẫn còn ở đó, loáng thoáng có thể thấy được đầu thuốc lập lòe, mắt Lăng Nhất Phàm tối lại, hắn cắn răng đi về phía xe mình, rất nhanh xe đã rời khỏi tiểu khu ...

Lãnh Nghị nhìn theo bóng xe Lăng Nhất Phàm rời đi, lúc này mới hung hăng dụi thuốc rồi cũng khởi động xe rời đi.

Ngày hôm sau là thứ hai, Lâm Y đi làm bình thường, khoảng ba giờ chiều, Tôn Hồng gọi Lâm Y đến văn phòng của mình, nét mặt lộ vẻ vui mừng: 'Lâm Y, đây là một công ty thiết kế trang trí nội thất rất nổi tiếng, họ cần thiết kế một đoạn quảng cáo trên tivi, thù lao rất cao! Công ty bên đó chỉ đích danh cô là người thiết kế cho họ, cô chuẩn bị một chút rồi theo tôi đi, bàn bạc với họ những chi tiết có liên quan.'

Lâm Y nghe vậy vội đáp lời rồi vội vã đi chuẩn bị theo Tôn Hồng đi, trên xe Tôn Hồng một mực dẫn dò Lâm Y: 'Đây là một công ty lớn lại rất nổi tiếng, làm quảng cáo cho họ đúng là vinh dự và cũng là cơ hội để công ty chúng ta gây dựng tiếng tăm trên thương trường, nhất định phải làm việc cẩn thận ...'

Buổi gặp mặt rất thành công, chủ quản bên phía đối phương họ Trần, đối với thái độ làm việc của Lâm Y ông cực kỳ hài lòng: 'Giám đốc Tôn, Lâm tiểu thư, tôi hy vọng công ty của các vị thiết kế phần quảng cáo này đồng thời quá trình chế tác quảng cáo cũng cần các vị phối hợp, đến lúc đó có thể cần Lâm tiểu thư cùng chúng tôi đến hiện trường quay chụp chỉ đạo một chút ...'

'Không có vấn đề, xin giám đốc Trần yên tâm, chỉ cần có liên quan đến công việc của chúng tôi, công ty chúng tôi sẽ toàn lực phối hợp!' Tôn Hồng đồng ý ngay, vốn dĩ thiết kế không thể tách rời khỏi chế tác ...

Sau khi bàn bạc xong, Trần Chính và Tôn Hồng ký hợp đồng ngay sau đó, yêu cầu công ty JZ trong vòng một tuần phải giao thiết kế ...

Tôn Hồng và Lâm Y vui vẻ rời khỏi phòng họp, lúc xuống thang máy đi qua đại sảnh rộng lớn, hai người hoàn toàn không để ý đến một người đàn ông tuổi trung niên mặt to bụng lớn đang đứng sau cửa sổ thủy tinh nhìn theo bóng hai người, hơi mỉm cười ...

Buổi chiều ngày thứ ba, lúc gần giờ tan tầm Lâm Y nhận được điện thoại của Lăng Nhất Phàm: 'Lâm Y, em tan tầm được chưa? Anh đang ở dưới lầu công ty em ...'

'Ồ, được, em xuống ngay!' Lâm Y lúc này mới nhớ ra cô đã hứa với Lăng Nhất Phàm tối hôm nay cùng hắn đi tham dự tiệc tối gì đó. Vội vàng thu dọn đồ đạc và tư liệu trên bàn, Lâm Y vẫy tay chào Hiền Hiền rồi bước vội xuống lầu.

Porsche Cayenne đã đợi sẵn nơi cửa công ty, nhìn thấy Lâm Y bước ra, Lăng Nhất Phàm mở cửa xe bước xuống, vẫy tay với cô: 'Lâm Y, bên này!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Dạ Tiệc (1)

Lăng Nhất Phàm chọn cho Lâm Y một bộ váy dạ tiệc màu lam nhạt, màu này càng tôn lên làn da vốn đã trắng của cô gái khiến nó càng thêm trắng nõn, tròn bóng như ngọc, trong suốt như nước, nơi vai lộ ra bày ra xương quai xanh duyên dáng, lưng thẳng eo thon, hai chân suông dài, đôi mắt trong suốt long lanh như nước biển dưới ánh mặt trời, gương mặt thiên sứ tươi mát thanh thuần ...

Cô gái như một đoá tuyết liên nở rộ nơi sông băng, lại như một nàng tiên đi lạc vào cõi trần gian ... cô vừa đi vào nơi tổ chức dạ tiệc liền không nghi ngờ gì, trở thành tiêu điểm.

Nơi khu dành cho khách quý, Lãnh Nghị mặc một bộ tây trang màu đen cắt may thủ công, bên trong là áo sơ mi màu lam thẫm, trên gương mặt tuấn mỹ vẫn là vẻ lạnh mạc và cao ngạo thường thấy, bên trái hắn là Trịnh Thiếu Bạch, Lữ Thần, bên phải là một người đàn ông trung niên nhưng vẫn còn rất phong độ, chính là đại sứ của Trung quốc ở nước Pháp vừa mới từ châu Âu trở về, Từ Nhất Hạo, ngồi bên cạnh Từ Nhất Hạo là một người đàn ông trung niên khác, vẻ mặt nho nhã, chính là hội trưởng của hiệp hội thương mại Tiền Trung Chính, là chủ của buổi tiệc này.

Mấy người đang nhỏ giọng nói chuyện gì đó ... nếu như không phải vì nề mặt Tiền Trung Chính cùng Từ Nhất Hạo, Lãnh Nghị cũng sẽ không đến tham gia những buổi tiệc như thế này ...

Lúc này Trịnh Thiếu Bạch, người đang ngồi ở vị trí đối diện với cửa là người đầu tiên nhìn thấy Lăng Nhất Phàm cùng cô gái đang khoác tay hắn tiến vào Y. Vẻ tươi mát thanh thuần của cô khiến mắt hắn chợt sáng lên, lại nhìn kỹ lại, thì ra là Lâm Y. Trịnh Thiếu Bạch không khỏi bật thốt lên: 'Lâm Y ...'

Một tiếng gọi này lập tức khiến mấy người đàn ông cùng ngừng lại đề tài đang nói, mấy đôi mắt đồng loạt quét về phía cửa chính, lúc này mới phát hiện, cùng nhìn về phía cửa không chỉ có riêng bàn của họ ...

Đáy mắt Lãnh Nghị chớp mắt trở nên âm trầm, trên mặt cũng không thể che dấu được sự u ám, ánh mắt như dao quét về phía hai gương mặt tươi cười

kia, người phụ nữ của hắn thế nào lại có thể khoác tay một người đàn ông khác thân mật như vậy chứ? Bàn tay đang để trên đùi không tự chủ được siết chặt đến nỗi các khớp ngón tay trở nên trắng bệch --- hắn gần như quên mất trong nhà hắn còn có một cô gái khác đang nằm đó!

Lữ Thần và Trịnh Thiếu Bạch không hẹn mà cùng nhìn về phía Lãnh Nghị, như họ tưởng tượng, sắc mặt hắn quả nhiên thật khó coi ...

'Cô ấy chính là Lâm Y sao?' Từ Nhất Hạo ngồi bên cạnh nhẹ giọng hỏi, ánh mắt ông ghim chặt trên gương mặt tươi mát thanh thuần như một đóa tuyết liên của cô gái, sống mắt thoáng xao động, từ trong miệng của Vương Khiết và Từ Giai ông đã nghe nhắc rất nhiều lần cái tên Lâm Y này, cái tên này đã sớm nhớ kỹ trong lòng, chỉ là ... lần đầu tiên gặp được người thật!

'Đúng vậy ạ!' Chỉ có Lữ Thần cười, cho Từ Nhất Hạo một câu trả lời khẳng định.

Từ Nhất Hạo đưa tay cầm lấy ly rượu trên bàn nhẹ nhấp một ngụm, ánh mắt vẫn không rời khỏi cô gái trong chiếc váy dạ hội màu lam nhạt kia; luận sức quyến rũ, Từ Giai xác thực không phải là đối thủ của cô gái này, cho dù là Hạ Tịch Họa tính lại cũng rất khó nói, chẳng trách được Lãnh Nghị lại mê luyện cô như vậy ...

'Ân, cô gái đó không phải là bạn gái của thiếu chủ của LS quốc tế sao? Sao giờ lại đi cùng với thiếu gia nhà họ Lăng vậy?' Có tiếng phụ nữ lao xao bàn luận.

'Vị Lãnh thiếu gia đó có vị hôn thê rồi, không cần cô ta nữa. Hừm, con gái đẹp đúng là tốt, lại đòi một kim chủ rồi!' Một giọng khinh miệt khác vang lên.

...

Lăng Nhất Phàm thỉnh thoảng quay đầu nhìn cô gái đang khoác tay mình, liên tiếp chào hỏi những người quen biết, trên mặt là sự vui vẻ và hạnh phúc không thể kìm chế được, một nhân viên phục vụ nâng khay nước uống đi ngang qua, hắn chau mày nhìn sang cô gái bên cạnh nhỏ giọng hỏi: 'Lâm Y, muốn uống chút gì không?'

'Một ly nước là được rồi!' Cô gái cười nhẹ, nụ cười như sóng gợn mặt hồ.

'Được!' Lăng Nhất Phàm cũng cười, hắn lấy một ly nước từ trên khay đưa cho Lâm Y, người ngoài nhìn vào, ai nấy đều cho rằng họ chính là một đôi thật yêu nhau.

Lăng Nhất Phàm dẫn Lâm Y đi nói chuyện với một số bạn bè trên thương trường, thỉnh thoảng họ lại nâng ly chạm cốc ... Khi tiếng nhạc du dương vang lên, nơi sàn nhảy bên cạnh hội trường dần trở nên đông đúc, các quý ông quý cô từng đôi một tiến vào sàn nhảy, ưu nhã diu nhau bước theo điệu nhạc.

Lãnh Nghị nhìn thấy Lăng Nhất Phàm cúi xuống nói gì đó bên tai Lâm Y, rồi cô mỉm cười gật đầu, hai người cùng đi về phía sàn nhảy. Tay Lăng Nhất Phàm nhẹ nhàng đặt nơi thắt lưng mảnh khảnh của cô gái, bàn tay nhỏ nhắn của cô gái đặt nơi vai người đàn ông, hai người nhẹ nhàng diu nhau trong sàn nhảy, nhỏ giọng nói nói cười gì đó --- chỉ là những tư thế khiêu vũ bình thường nhưng trong mắt Lãnh Nghị lại trở thành ngả ngón tán tỉnh nhau ...

Từ Nhất Hạo đang xoay sang Tiền Trung Chính nói gì đó, Tiền Trung Chính mỉm cười gật đầu, hai người nhìn về phía Lãnh Nghị, Lữ Thần và Trịnh Thiếu Bạch đang ngồi cạnh bên chào một câu rồi cùng đi về phía sàn nhảy ...

Hết một điệu nhạc, Lăng Nhất Phàm mỉm cười khoác eo Lâm Y đi ra khỏi sàn nhảy, vừa bước đến bên sàn nhảy Lâm Y liền nhìn thấy hai người đàn ông trung niên đi đến trước mặt, một người phong độ tiêu sái, mang theo khí độ bất phàm, một người ưu nhã quý khí; người đàn ông trung niên nho nhã vẫy tay với Lăng Nhất Phàm: 'Nhất Phàm, qua đây một lát!'

'Bác Tiền, chào bác!' Lăng Nhất Phàm mỉm cười chào Tiền Trung Chính, vừa dẫn Lâm Y đi về phía hai người vừa giới thiệu với cô: 'Lâm Y, vị này là chủ nhân của bữa tiệc tối nay, cũng là hội trưởng của hiệp hội thương mại - Tiền Trung Chính, bác Tiền!'

'Chào bác, bác Tiền!' Lâm Y lễ phép chào ông.

'Ân, được rồi ... Nhất Phàm, giới thiệu với cháu, vị này là đại sứ của nước ta ở nước Pháp, Từ Nhất Hạo tiên sinh ... Từ tiên sinh, vị này là Lăng Nhất Phàm, thiếu chủ của tập đoàn Lăng thị, Lăng thị năm nay ở thị trường nước ngoài phát triển rất tốt, rất có tương lai ...'

Thấy mấy người đàn ông đang hăng say nói chuyện làm ăn, Lâm Y lặng lẽ đứng một bên nghe, điềm tĩnh mà xinh đẹp như một đóa sen mới nở, ánh mắt Từ Nhất Hạo không ngừng nhìn về phía Lâm Y, ánh mắt thật phức tạp; khi một điệu nhạc khác vang lên, Từ Nhất Hạo lịch lãm nhìn về phía Lâm Y mỉm cười: 'Lâm tiểu thư, có thể mời cô một điệu nhảy không?'

'Ân, được!' Lâm Y lễ phép mỉm cười với ông.

'Lâm tiểu thư nhảy rất hay ... là học từ nhỏ sao? Hay là ở nhà có người dạy múa?' Trong sàn nhảy Từ Nhất Hạo mỉm cười nhìn Lâm Y.

'Phải đó, lúc nhỏ cháu có học múa, mẹ cháu vốn là một diễn viên múa ...' Lâm Y lễ phép trả lời.

'Ân, từ động tác của Lâm tiểu thư có thể thấy được là có kỹ thuật nhảy múa điêu luyện ...' Đáy mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động, ông hơi ngừng một chút rồi thân nhiên hỏi: 'Lâm tiểu thư là người gốc ở đâu?'

'Thành phố G...'

'Ân, cô từ nhỏ đến lớn đều sống ở thành phố G sao?'

'Không phải, lúc nhỏ mẹ cũng ở thành phố H, về sau bởi vì bị té trong một lần biểu diễn, từ đó không thể lên sân khấu nữa nên mẹ dọn về thành phố G, rồi sống đến bây giờ ...' Lâm Y nhàn nhạt giải thích, cô đoán là người đàn ông này sợ không khí quá gượng gạo nên tìm đề tài để nói.

'Lúc biểu diễn bị té?' Mắt Từ Nhất Hạo trong nháy mắt đông lại, ông trầm mặc một lát rồi mới nhẹ giọng hỏi: 'Mẹ cô tên là gì?'

Lâm Y kinh ngạc nhìn người đàn ông trung niên đầy phong độ trước mặt, nhất thời không lên tiếng. Từ Nhất Hạo dường như cũng phát hiện mình có chút luống cuống, ông vội cười nói: 'Lúc còn trẻ tôi cũng quen biết một số diễn viên múa, tôi đang nghĩ không biết mẹ cô có phải cũng là người quen của tôi hay không?'

'Ồ!' Lâm Y bừng tỉnh, cô mỉm cười: 'Mẹ cháu tên là Lâm Dung!'

'Lâm Dung ...' Từ Nhất Hạo nhẹ giọng lặp lại một lần, sau đó dường như thở phào một hơi nhẹ nhõm, ông cười nhẹ nói: 'Ừ ... tôi không quen ...'

Vừa mới định rời khỏi sân nhảy thì Lâm Y lại bị Trịnh Thiếu Bạch chặn lại: 'Lâm tiểu thư, nhảy với tôi một điệu!' Lâm Y nhìn thấy cách đó không xa ở khu khách quý, Lăng Nhất Phàm đang cùng Tiền Trung Chính cùng mấy người khác đang nói chuyện hăng say, Lâm Y chào Từ Nhất Hạo rồi theo Trịnh Thiếu Bạch lần nữa bước vào sân nhảy.

Từ Nhất Hạo lặng lẽ đứng nhìn theo bóng lưng của Lâm Y, ngần người hồi lâu ông mới cất bước đi đến bàn của Tiền Trung Chính ...

Còn chưa nhảy được mấy bước thì Trịnh Thiếu Bạch vội kéo Lâm Y ra khỏi sân nhảy. Lâm Y thoáng chau mày nhẹ rũ tay Trịnh Thiếu Bạch ra, nói nhỏ: 'Trịnh thiếu, đi đâu vậy?'

'Có người muốn gặp cô!' Trịnh Thiếu Bạch lúc này mới cười nói.

Lâm Y lập tức hiểu ngay, cô dừng bước, nhàn nhạt nói: 'Thực xin lỗi, nói với anh ta, tôi không muốn đi!', rồi xoay người rời đi.

Tay lập tức bị Trịnh Thiếu Bạch giữ chặt: 'Lâm tiểu thư, đừng như vậy, cô cũng biết tính tình của anh ta, nếu như chuyện anh ta muốn mà không làm được thì sẽ không buông tay đâu, đừng làm khó cho tôi, đi thôi!' Hắn vừa phân trần vừa kéo Lâm Y đi về phía phòng nghỉ của khách quý ở phía sau sân nhảy.

Bước chân loạng choạng, nhưng lại sợ ánh mắt sấm soi của những người xung quanh nên Lâm Y đành cắn môi, lặng lẽ bước theo chân Trịnh Thiếu Bạch.

Cửa phòng nghỉ vừa mở ra Lâm Y đã nhìn thấy gương mặt anh tuấn quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn kia, đôi mắt đen thẳm đang ghim chặt trên người cô, đáy mắt có thể thấy rõ sự u ám, một thân tây trang cầu kỳ càng hiển lộ khí thế và khí chất trời sinh của hắn.

Cái loại khí thế cường hãn đó khiến Lâm Y không tự chủ được nhẹ run lên, bước chân vừa bước vào cửa chợt dừng lại, người đàn ông này, xem ra là quyết tâm cùng cô dây dưa đến cùng đây mà!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Dạ Tiệc (2)

Thân thể bị Trịnh Thiếu Bạch đẩy nhẹ một cái, không dừng được tiến về phía trước hai bước, cửa nhẹ nhàng đóng lại sau lưng cô. Lâm Y đứng thẳng người, lặng lẽ nhìn gương mặt anh tuấn nhưng lúc này giăng đầy mây đen của người đàn ông trước mắt.

Ánh mắt sắc bén của người đàn ông rơi trên vùng xương quai xanh với những đường cong duyên dáng của cô đang lộ ra ngoài, làn da trắng nõn như tuyết kia dưới ánh đèn nhu hòa của căn phòng càng lộ vẻ trong suốt óng ánh, lại nhìn xuống, loáng thoáng thấy được những đường cong của đôi gò đầy đặn càng toát ra vẻ mê người ...

Người đàn ông mím chặt cánh môi, ánh mắt u ám quay lại trên gương mặt xinh đẹp của cô gái, nhìn chằm chằm thật lâu rồi khóe môi câu lên một ý cười lạnh, giọng cũng lạnh như băng: 'Em với tình mới của em, tình cảm thật không tệ!'

Lâm Y vẫn im lặng, thản nhiên, hình ảnh người đàn ông đưa tay bế lấy Hạ Tịch Họa từ trong xe ra lại chập chồn trong đầu, cô mím chặt cánh môi, đôi mắt trong trẻo nhìn qua vai người đàn ông đến một nơi vô định, đáy mắt bình lặng như nước.

Sự im lặng cùng lạnh nhạt của cô gái chừng như khiến cho đáy mắt người đàn ông càng thêm u ám, hắn vron cánh tay dài vòng qua thắt lưng mảnh khảnh của cô gái, hung hăng siết chặt trong lòng, cô gái giãy dụa theo bản năng nhưng càng giãy dụa, bàn tay đặt nơi eo cô gái càng siết chặt, hai thân thể sát sao dán chặt vào nhau, hơi thở ấm áp của người đàn ông phất qua những sợi tóc dài của cô gái, giọng như có gài: 'Vì sao không nói?'

'Em không có gì để nói với anh!' Cô gái rút cuộc thôi giãy dụa, lạnh lùng lên tiếng.

Lãnh Nghị hơi híp mắt, trên mặt âm trầm đến dọa người, bàn tay đang giữ nơi eo của cô gái chợt trượt đến sau đầu, những ngón thon dài xuyên qua mái tóc dài của cô, giữ chặt lấy ót cô, bức cô nhìn thẳng vào hắn.

'Anh làm gì vậy? Đây là nơi công cộng!' Lâm Y tức tối trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, nhỏ giọng nhắc nhở.

Đáy mắt người đàn ông thoáng qua một ý cười lạnh, nhìn đôi môi đỏ thắm ướt át của người, nhớ đến hương vị ngọt ngào của cô, giọng nói vốn lạnh lùng mang theo một chút ái muội: 'Nếu như em đã không có gì để nói với anh, vậy chúng ta chỉ làm thôi, anh không ngại nơi đây có phải là nơi công cộng hay không!'

Lời vừa dứt thì đôi môi với những đường nét rõ ràng đã áp xuống, dán lên hai cánh môi hồng mềm mại thơm ngát kia, thân thể hai người càng dán sát vào nhau.

'Lãnh Nghị!' Cô gái cố nén tiếng quát, thân thể kinh hoàng ngửa về phía sau muốn né tránh nụ hôn của hắn, thân thể cũng tìm cách lách ra nhưng vô ích ... Cô gái hoảng loạn thở dồn, 'Giữ lại cho em chút mặt mũi!'

'Mặt mũi?' Người đàn ông hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt như đao nhìn chằm chằm cô gái, đáy mắt thoáng qua một tia châm chọc, 'Người phụ nữ của anh, ngay trước mặt anh cùng người đàn ông khác đi cả đêm không về, ở trước mặt nhiều người như vậy cùng người đàn ông khác khoác tay thân mật như vậy, có từng nghĩ giữ lại mặt mũi cho anh không?'

'Lãnh Nghị!' Cô gái đã nhận đến không thể nhịn nổi, đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào mắt Lãnh Nghị, 'Em đã không còn là người phụ nữ của anh! Em đã nói với anh rất nhiều lần rồi, chúng ta đã kết thúc! Em cùng với ai là tự do của em, cùng mặt mũi của anh không có quan hệ gì ...'

Lời của cô gái còn chưa nói dứt thì đôi môi đã bị người đàn ông hung hăng nghiền nát, nghiền ngấu, bàn tay của người đàn ông giữ chặt, chế trụ sau ót cô gái, một bàn tay khác siết chặt lấy chiếc eo thon của cô gái, chừng như muốn đem cô khám vào trong chính thân thể mình ...

Đầu của Lâm Y không ngừng vang lên những tiếng ong ong, không còn suy nghĩ được gì cả, cô chỉ theo bản năng dùng đôi tay đẩy thân thể cường tráng của người đàn ông ra, nhưng cô càng kháng cự thì tay người đàn ông càng dùng sức, cô gái gần như không thể nhúc nhích. Rốt cuộc Lâm Y buông tha cho chống cự, cô nhắm mắt để mặc đôi môi người đàn ông tùy ý làm càn ...

Thật lâu thật lâu, rốt cuộc Lãnh Nghị cũng rời khỏi môi Lâm Y, đôi môi hồng nhuận của cô gái bởi vì nụ hôn cường thế mà rõ ràng hơi sưng lên nhưng lại càng thêm ướt át kiều diễm, lúc này đôi môi đó đang hé ra, thờ chừng ngậm lớn không khí.

Người đàn ông nhìn đôi má ửng hồng của cô gái, lạnh lùng hỏi: 'Em có phải là người phụ nữ của anh không?'

'Không phải!' Cô gái chau mày, hơi thở vẫn còn dồn dập, hình ảnh mái tóc dài của Hạ Tịch Họa, chiếc váy trắng trên tay Lãnh Nghị phát phơ lại hiện ra trong đầu cô, giọng cô gái lạnh lùng mà bình thản: 'Người phụ nữ của anh là Hạ Tịch Họa!'

Người đàn ông chau mày nhìn cô gái quát cường trước mặt, một lúc sau mới cười lạnh một tiếng: 'Cũng đúng! Ít ra Tịch Họa không giống như em, đem mình chúc say bết nhè rồi chạy lên vũ đài múa cợt; cũng không giống em khoác tay người đàn ông khác đi tham gia tiệc tối gì đó; cô ấy càng không giống em, tùy tiện có thể cùng người đàn ông khác qua đêm bên ngoài!'

'Lãnh Nghị!' Lâm Y tức quá hóa cười, 'Em là cô gái không biết liêm sỉ như vậy đó, vậy xin anh đừng ôm em nữa, đừng dây dưa không dứt với em nữa, đồ phải làm bản tay anh, phá hủy danh dự của anh! Càng đừng nên hỏi em có phải là người phụ nữ của anh không!'

Mắt người đàn ông lập tức tràn đầy tín hiệu nguy hiểm, thân hình cao lớn mạnh mẽ áp sát cô gái, cô gái bị lực ép từ phía hắn làm cho loạng choạng mấy bước, trong tiếng kêu kinh ngạc cổ họng của cô gái, người đàn ông trực tiếp áp cô lên tường, một chân hơi gấp lại, cường thế giữ thân thể cô gái giữa hai chân mình, nhẹ nhàng nâng cô lên khỏi mặt đất.

Cô gái vội hươ tay muốn kháng cự nhưng bị bàn tay to của người đàn ông giữ chặt, thân thể cường tráng của hắn áp lên thân thể cô gái khiến cô muốn động cũng không động được, gương mặt anh tuấn áp sát mặt cô, ánh mắt đầy vẻ u ám, đôi môi mỏng lần nữa cường thế chiếm lấy đôi cánh môi anh đào, cuồng nhiệt nghiền ngấu, cô gái chừng như cảm nhận được nơi nào đó của người đàn ông có phản ứng, cứng rắn chống đỡ nơi chân mình, cảm giác này khiến cô vừa kinh hoàng vừa thẹn thùng vạn phần nhưng rõ ràng, sức cô gái làm sao là đối thủ của người đàn ông ...

Ngoài cửa loáng thoáng có tiếng cười nói, rõ ràng là có người đi ngang qua, cô gái khẩn trương đến nỗi không dám thở, chính ngay lúc này ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng gõ cửa rồi giọng nói trầm thấp ôn hòa của Từ Nhất Hạo vang lên: 'Lãnh Nghị ...'

Lãnh Nghị rốt cuộc ngừng tay, rời khỏi đôi môi của cô gái, nhìn gương mặt đỏ bừng vì thẹn thùng và phẫn nộ của cô gái, hơi thở của hắn có chút thô ráp, cô gái thì càng không phải nói, thở dồn dập từng ngậm từng ngậm. 'Lãnh Nghị!', giọng nói ngoài cửa lại vang lên lần nữa. Lãnh Nghị chán mỏi, Trịnh Thiểu Bạch này trông cửa thế nào mà để đến lúc thẹn chột lại có người đến gõ cửa chứ!

Lãnh Nghị chậm rãi buông cô gái ra, cô gái nhanh chóng lướt qua người hắn, hoảng loạn chạy vào nhà vệ sinh, chỉnh trang lại mái tóc cùng quần áo hỗn độn của mình ... gương mặt của Lãnh Nghị âm trầm nhìn về phía phòng vệ sinh đang đóng chặt cửa, lúc này mới xoay người đi đến sofa ngồi xuống, trầm giọng nói: 'Vào đi!'

Từ Nhất Hạo nhẹ nhàng đẩy cửa vào, sau lưng ông là Trịnh Thiểu Bạch vẻ mặt bất an, Từ Nhất Hạo nhìn Lãnh Nghị đang ngồi nơi sofa âm trầm không nói nhưng tức giận đến ngực còn phập phồng, mỉm cười nói: 'Lãnh Nghị, hội trưởng Tiền tìm cháu khắp nơi ... liên quan đến chuyện đầu tư ...'

Trong phòng vệ sinh, Lâm Y nhìn cô gái gương mặt đỏ ửng, y phục hỗn độn, khóe mắt bất giác phiếm hồng, cô dùng đôi tay run rẩy chỉnh lại quần áo hỗn độn, chải lại tóc, nhắm mắt yếu ớt dựa vào khung cửa lấy lại bình tĩnh, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng mở cửa bước ra.

Mấy cặp mắt nơi sofa nhất tề quét về phía Lâm Y nhưng trên mặt cô là một vẻ điềm tĩnh, thản nhiên như vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì, cô cũng nhìn họ một lần, ngẩng cao đầu lạnh mặc đi về phía cửa phòng nghỉ.

Đáy mắt đen thẫm của Lãnh Nghị tràn đầy u ám, ánh mắt như đao vẫn luôn đuổi theo bóng dáng mảnh khảnh của cô gái, cô như một đóa tuyết liên chỉ có thể nhìn không thể hái, đang cách hần càng lúc càng xa, trái tim Lãnh Nghị lại bắt đầu đau đớn đến khó chịu ...

Trịnh Thiếu Bạch dè dặt quan sát sắc mặt của Lãnh Nghị, Từ Nhất Hạo thì lảng lạng nhìn theo bóng lưng của Lâm Y ...

Trong hội trường, Lữ Thần vẫn đang lồi kéo Lăng Nhất Phàm nói chuyện không dứt, Lăng Nhất Phàm thì vừa nói vừa nhìn đồng hồ nhìn tây tìm kiếm bóng dáng của Lâm Y, rốt cuộc cũng nhìn thấy chiếc bóng màu lam nhạt xuất hiện bên cạnh sân nhảy, Lăng Nhất Phàm cũng chẳng kịp chào Lữ Thần một câu, vội vàng bước nhanh về phía Lâm Y: 'Lâm Y ...', nghe tiếng gọi, Lâm Y ngừng đầu lên cười với hắn.

Buổi dạ tiệc rốt cuộc cũng kết thúc, trên lối đi ra khỏi hội trường, cơn gió lạnh đầu đông khiến người ta không khỏi run lên, Lăng Nhất Phàm cẩn thận khoác chiếc áo vest của mình lên bờ vai trần của Lâm Y, 'Cám ơn!', Lâm Y mỉm cười ngẩng đầu lên, lại vô tình bắt gặp một đôi mắt u ám đang nhìn mình chằm chằm. Nụ cười trên môi cô lập tức đông lại, Lăng Nhất Phàm kéo tay Lâm Y đi về phía xe mình ...

Nơi cổng chính căn biệt thự của Lãnh Nghị, thân hình cao lớn đỉnh đặc của hắn xuất hiện nơi cửa xe, quần gia sớm đã đứng chờ ở cửa, Lãnh Nghị mặt ủ màu chau bước nhanh vào trong, đi xuyên qua phòng khách lên thang lầu, đi đến ngã rẽ nơi tầng hai, bước chân thoáng dừng lại một chút rồi rất nhanh lại tiếp tục đi thẳng lên tầng ba ...

Nhẹ đẩy cửa một gian phòng ở lầu ba, Tiểu Hồng đang ngủ gà ngủ gật nghe tiếng động liền bật dậy, nhìn thấy người đàn ông anh tuấn đứng trước cửa phòng, cô vội hô lên: 'Thiếu gia!'

Lãnh Nghị chỉ lạnh nhạt gật đầu, mắt nhìn sang cô gái đang nằm trên giường, chân bước nhanh đến sát bên giường mới dừng lại, trong mắt lộ ra một tia phức tạp, Tịch Họa, bao giờ em mới chịu tỉnh lại đây?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Chuyện Xưa Như Mây Khói (1)

Đứng thật lâu thật lâu rồi Lãnh Nghị mới rời đi, hắn bước xuống cầu thang, men theo hành lang dài ở lầu hai rồi dừng lại trước một cánh cửa, đó là căn phòng mà Lâm Y đã từng ngủ trước đây, tay người đàn ông lần nữa nhẹ đẩy vào, mở đèn, ánh đèn nhu hòa trong chớp mắt tràn ngập căn phòng. Gian phòng vẫn như xưa, trên giường chăn được gấp thật chỉnh tề giống hệt như Lâm Y có thể trở về đây bất cứ lúc nào vậy ...

Chừng như lại nhìn thấy gương mặt thẹn thùng của Lâm Y, nụ cười thật đẹp của cô, lòng lại thoáng rung động nhưng rất nhanh lại nhớ đến thái độ lạnh như băng của cô, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn như nhìn một người qua đường, bên tai chừng như lại nghe thấy giọng nói điềm tĩnh của Lăng Nhất Phàm: "Cô ấy ngủ rồi", nhìn thấy gương mặt tươi cười rạng rỡ của cô khi khoác tay Lăng Nhất Phàm đi vào hội trường ...

Y Y, anh thật sự đã mất em rồi sao?

Đáy mắt sự thất lạc và đau xót lan tràn không che dấu nổi, Lãnh Nghị nhắm chặt mắt, cắn môi, tắt đèn rồi nhanh chóng rời khỏi căn phòng, hắn đi đến căn phòng bên cạnh, vừa đi vừa lấy điện thoại ra, ấn phím

Lát sau đầu bên kia truyền đến giọng nói của Lữ Thần: 'Lãnh thiếu?'

'Lữ Thần, lần trước cậu với bác sĩ Hoàng có nói, liên quan đến chuyện chữa trị cho Tịch Họa, ngày mai cậu đến gặp tôi bàn phương án cụ thể ... ần, càng nhanh càng tốt! ... Cái tôi cần là hiệu quả!'

Mấy hôm nay công việc của Lâm Y tiến triển rất thuận lợi, sau khi thiết kế phần quảng cáo cho công ty trang trí nội thất đó, rất nhanh đã được chủ quản của phía đối tác, giám đốc Trần Chính khen ngợi, hơn nữa còn thu xếp quay quảng cáo trong thời gian ngắn nhất.

Sáng hôm đó lúc vừa mới bắt đầu làm việc không bao lâu thì Lâm Y nhận được điện thoại của Tôn Hồng: 'Lâm Y, phần thiết kế của cô cho công ty trang trí nội thất đó hôm nay bắt đầu quay chụp, bên phía đối tác giám đốc Trần yêu cầu cô đến hiện trường quay chụp, bám sát quá trình quay.'

'Được, tôi lập tức đi ngay!' Lâm Y không suy nghĩ nhiều, vội vàng dọn dẹp đồ đạc rồi đi đến hiện trường quay quảng cáo.

Trần Chính đã có mặt ở đó, khi ông nhìn thấy Lâm Y bước vào liền vội nói với đạo diễn bên cạnh: 'Đạo diễn Trần, qua đây một chút, đây là Lâm Y tiểu

thư, người thiết kế phần quảng cáo này!"

'A, Lâm tiểu thư, tôi biết!' Đạo diễn Trần vừa nhìn thấy Lâm Y liền cười, 'Thiên sứ của Trương thiếu, haha!'

'Đạo diễn Trần, chào ông!' Lâm Y cũng vui vẻ cười, vị đạo diễn Trần này chính là người mà lần trước cô gặp ở công viên, đi cùng đoàn của Trương Huy quay quảng cáo áo cưới ...

Thực ra quá trình quay quảng cáo cũng rất thú vị, công việc của Lâm Y chính là giải thích ý tưởng thiết kế quảng cáo này của cô cho đạo diễn Trần và các diễn viên để họ hiểu sâu hơn ... Rất nhanh đã qua nửa ngày làm việc, tiến trình quay tương đối chậm, Trần Chính dường như rất không hài lòng với nữ chính, một cảnh quay thường phải ngừng rất nhiều lần, sau khi quay xong ông lại sụ mặt cau mày, nói nữ chính hình tượng không hợp, không giống với phong cách của công ty của họ ...

Ngày hôm sau khoảng đầu giờ chiều, Tôn Hồng gọi điện thoại báo Lâm Y đến phòng làm việc của mình, lúc cô bước vào đã nhìn thấy Trần Chính đang ngồi đối diện với Tôn Hồng nơi bàn làm việc, thấy Lâm Y đứng nơi cửa, mặt Trần Chính lộ ra nụ cười hài lòng, ông ôn hòa nhìn Lâm Y: 'Lâm tiểu thư!'

'Lâm Y, ngồi đi, giám đốc Trần có chuyện muốn bàn bạc với cô một chút!' Tôn Hồng chỉ một chiếc ghế khác, nói với Lâm Y.

Lâm Y cười chào Trần Chính rồi ngồi xuống bên cạnh.

'Lâm tiểu thư, chuyện là thế này, hôm qua tôi đã xem đoạn video quảng cáo mà chúng ta quay hôm qua cho tổng giám đốc của chúng tôi xem, ông ấy cho rằng hình tượng của nữ chính quá xinh đẹp, không phù hợp với phong cách của công ty chúng tôi. Tổng giám đốc muốn chúng ta tìm một nữ chính khác ... nhưng chỉ cho chúng ta kỳ hạn một tuần để quay mà thôi, còn phải làm hậu kỳ nữa, vì vậy thời gian rất gấp!' Trần Chính nhìn Lâm Y phân trần.

'Ân!' Lâm Y mỉm cười, cần tôi giúp đỡ gì giám đốc Trần cứ nói thẳng, làm được tôi nhất định sẽ làm! Cần sửa lại bản thảo thiết kế sao?'

Trần Chính cũng cười, nhìn kỹ Lâm Y như dò xét: 'Chúng tôi thực sự cần cô giúp đỡ, nhưng không phải là sửa đổi bản thảo, bản thảo đã hay lắm rồi ... chúng tôi hy vọng Lâm tiểu thư có thể giúp chúng tôi đóng vai nữ chính trong đoạn quảng cáo kia!'

Lâm Y ngần ngừ, đôi mắt đen láy nhìn về phía Tôn Hồng, thấy anh ta cười cười: 'Lâm Y, đây cũng không phải việc gì xấu, ừm, nói không chừng cô có thể vì thế mà nổi tiếng thì sao ...'

Lâm Y lại nhìn sang Trần Chính, nhỏ giọng nói: 'Tôi không biết diễn ... giám đốc Trần, ông tìm người khác vậy!'

'Lâm tiểu thư, thời gian của chúng ta có hạn ... hơn nữa trong phần quay ngày hôm qua tổng giám đốc của chúng tôi đã thấy cô rồi, ông ấy nói khí chất của cô rất phù hợp với phong cách của công ty chúng tôi ... hơn nữa cô là người viết kịch bản cho phần quảng cáo này, bản thân cô hiểu rõ nhất ý tưởng của nó ... vì vậy ý của ông ấy là để cô làm nữ chính là thích hợp hơn cả ... hơn nữa xin cô yên tâm, công ty chúng tôi tuyệt đối không để cô bị thiệt, thù lao sẽ rất cao ...' Trần Chính lời lẽ hùng hồn, câu nào cũng có lý, hơn nữa lại còn dùng thù lao cao đến chiều dụ.

'Lâm Y, đoạn quảng cáo này là do cô viết kịch bản, tự cô đóng nữ chính tôi thấy rất thích hợp, còn do dự gì nữa chứ?' Tôn Hồng cũng lên tiếng khuyên lơn, 'Cơ hội tốt như vậy, không phải ai cũng có thể gặp được đâu!'

'Để tôi suy nghĩ lại được không?' Lâm Y do dự nói, đối với những chuyện quay quảng cáo kiểu này trước giờ cô chưa từng thử, thật sự Lâm Y không biết mình có thể làm được hay không.

'Được, Lâm tiểu thư, cô cứ suy nghĩ kỹ, ngày mai trả lời tôi cũng được!' Trần Chính mỉm cười, 'Cô nên nắm chặt cơ hội tốt này, mất đi rồi không có lại nữa đâu!'

Vào giờ tan tầm, lúc Lâm Y cùng Trương Huy, Hiểu Hiểu và những người khác bước ra khỏi cổng công ty JZ thì đã nhìn thấy Lăng Nhất Phàm đang đứng dựa người vào chiếc Cayenne màu đen của mình, con gió đầu đông thổi tóc hắn có chút rối nhưng vẫn không làm mất đi vẻ tuấn đạt trời sinh, 'Lâm Y!', từ xa Lăng Nhất Phàm đã nhìn thấy Lâm Y, hắn vội vẫy tay sau đó bước nhanh về phía cô.

'Trời ạ, Lăng ca!' Cặp mắt sắc bén của Trương Huy đã nhìn thấy Lăng Nhất Phàm, hắn nhìn Lăng Nhất Phàm rồi lại nhìn sang Lâm Y rồi lại nhìn lại Lăng Nhất Phàm, 'Anh đến đón thiên sứ sao ... ách, chẳng trách gần đây không thấy anh xuất ngoại nữa!'

Lăng Nhất Phàm mỉm cười vỗ vai Trương Huy: 'Nghe bác Trương nói tiểu tử cậu cũng rất có tiền đồ, dạo này cũng bắt đầu làm việc đáng hoàng rồi phải không?'

'Đó là ...' Trương Huy khó được có chút ngượng ngùng, '... đừng nhắc chuyện xấu ngày xưa nữa mà ...'

Trong xe Lâm Y quay sang nhìn Lăng Nhất Phàm đang nghiêm túc lái xe, ngần ngừ muốn nói lại thôi, Lăng Nhất Phàm nhìn thấy sự bất an của cô, hắn mỉm cười hỏi: 'Lâm Y, em muốn nói gì với anh?'

'Nhất Phàm ... lần trước không phải anh nói sự nghiệp của anh ở nước ngoài phát triển rất tốt hay sao?' Lâm Y nhẹ giọng uyển chuyển nói, 'Lần này anh về nước lâu như vậy, không ảnh hưởng gì đến công việc của anh ở nước ngoài chứ?'

'Ân, Lâm Y, ngày mai anh phải đi nước ngoài một chuyến rồi, qua mấy ngày nữa mới về!' Lăng Nhất Phàm ôn hòa cười, ngừng một lúc rồi hắn liếc nhìn Lâm Y, hỏi dò: 'Lâm Y, có muốn cùng anh ra nước ngoài ... làm việc không?'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, sau đó nhỏ nhẹ nói: 'Không được đâu, như vậy chỉ còn mẹ em một mình ở trong nước!'

'Có thể đón mẹ em cùng sang đó ...' Đấy mắt Lăng Nhất Phàm lóe sáng, hần vội nói, 'Anh có thể thu xếp giúp em!'

'Cám ơn anh, Nhất Phàm. Em ... trước mắt không có dự định này ...' Lâm Y nhìn ra ngoài cửa sổ, ngập ngừng nói.

Trong xe bỗng chốc thật im lặng, có một loại cảm giác vi diệu lan trong không khí, Lăng Nhất Phàm cắn môi, thật lâu sau mới thấp giọng hỏi: 'Lâm Y, vẫn chưa buông xuống Lãnh Nghị được sao?'

'Không phải!' Hàng mi dài của Lâm Y chớp lên, nhẹ nhàng bật ra hai chữ rồi lại không nói gì nữa. Cô biết tâm ý của Lăng Nhất Phàm nhưng trước mắt cô chỉ muốn một mình yên tĩnh qua một đoạn thời gian! Hơn nữa, cho dù không thể quên được Lãnh Nghị, cô cũng sẽ không quay đầu! Mấy ngày nay cô vẫn luôn đề ý tìm phòng trọ, chuẩn bị rời khỏi hoa viên Mai Khôi, hy vọng bên công ty mới địa ốc sớm cho cô câu trả lời thuyết phục.

Lăng Nhất Phàm cũng biết không thể quá gấp, cần cho Lâm Y một chút thời gian, hần trầm ngâm giây lát rồi nói: 'Lâm Y, lần sau lúc anh về nước cùng em đi thăm mẹ em được không? Bà một mình ở thành phố G cũng rất cô đơn, vì sao không đến thành phố H ở cùng em?'

'Mẹ không chịu đến đây, em ở đây lâu như vậy rồi nhưng mẹ chưa từng đến đây thăm em ...' Giọng Lâm Y đầy bất đắc dĩ, cô trước giờ vẫn không hiểu rõ mẹ vì sao tìm đủ mọi cách giữ cô ở lại thành phố H còn mình thì không chịu bước vào thành phố này một bước.

Lúc này ở thành phố G Lâm Dung bởi vì tăng ca nên ở lại hơi muộn, làm xong việc bà cầm túi xách, tắt đèn rồi một mình chậm rãi bước xuống lầu ... Hai mươi mấy năm qua bà vẫn luôn cô độc như vậy chỉ bởi vì lúc còn trẻ bà mù quáng nhìn sai người, chọn sai đối tượng ...

Hơn hai mươi năm trước, chính là lúc bà tuổi trẻ xinh đẹp, có một sự nghiệp phát triển không ngừng, giữa rất nhiều người đàn ông theo đuổi, bà chọn một người lúc đó sự nghiệp vẫn chưa có chút thành tựu nào, bà đáng hẳn tất cả cho người đó, lúc đó người đàn ông kia coi bà như hòn ngọc trên tay mà thương yêu ... lúc đó họ đứng là một đôi khiến người ta hâm mộ vô cùng.

Nhưng Lâm Dung thế nào cũng không ngờ được, không biết từ lúc nào người đàn ông kia có người phụ nữ khác bên ngoài, rồi cuộc người đó lựa chọn rời bỏ bà, cùng người thứ ba kia kết hôn, đám cưới của họ lúc đó thật long trọng đình đám, hai người sống những ngày tháng vui vẻ bỏ lại hai mẹ con bà, cô nhi quả phụ ở thành phố xa lạ kia ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Chuyện Xưa Như Mây Khói (2)

Cái đêm mà họ cử hành hôn lễ đó, Lâm Dung đang ở sau sân khấu chuẩn bị lên biểu diễn, khi bà cố lấy tinh thần bước lên sân khấu thì xảy ra sự cố, một động tác xoay người trên không đối với bà mà nói chỉ là một động tác đơn giản, nhưng chỉ một giây thất thần khiến bà ngã từ trên vũ đài xuống, từ đó bà chỉ dành cáo biệt vũ đài ...

Thế giới của Lâm Dung sụp đổ từ lúc đó, nhìn con gái tuổi còn thơ dại, nhìn thành phố xa lạ, nhìn nụ cười vui sướng khi thấy người gặp họa của những người khác, bà gần như không muốn sống nữa, một lần lại một lần đứng trên đỉnh của những tòa nhà cao tầng ... nhưng rồi cuộc bà cũng gắng gượng được, bởi vì bà nghĩ đến đứa con gái bé bỏng của mình, vật nhỏ đáng yêu mà tội nghiệp đó! Mình không thể để con gái lẻ loi một mình trên đời! Mình phải chống chọi, phải nuôi dưỡng gia đình này, tuy là nó không hoàn chỉnh nhưng dù sao cũng là một gia đình ...

Vì vậy Lâm Dung lặng lẽ một mình nuôi lớn Lâm Y, bà đưa con gái trở về quê cũ của mình, lúc đó bà đã từng thề, đời này kiếp này sẽ không gặp lại người đàn ông phụ tình kia nữa! Bà cũng không muốn trở lại thành phố đau lòng kia, bà chỉ để con gái lưu lại đó ...

Chuyện đau lòng ngày xưa nghĩ lại chỉ còn lại vết sẹo, Lâm Dung chậm rãi đi ra khỏi văn phòng hướng về phía trạm xe buýt ...

Đối diện với trạm xe buýt, một chiếc xe không biết từ bao giờ đã dừng lại bên kia đường, người đàn ông ngồi nơi ghế lái, một tay chống lên vô lăng, một tay kẹp diều thuốc, đôi mắt đen thâm trầm của người đàn ông đang nhìn lơ đãng chợt ghim chặt trên người Lâm Dung vừa xuất hiện nơi cửa lớn, diều thuốc đã cháy gần hết tàn mà người đàn ông đó dường như vẫn không nhìn thấy ...

Ông ta lặng lẽ nhìn theo bóng Lâm Dung dần khuất xa, đấy mắt lộ ra một tia phức tạp, là nhớ mong, thống hận, khổ sở, cô tịch ...

Lúc này điện thoại của người đàn ông đặt nơi ghế phụ chợt reo lên, đôi mày rậm của ông ta hơi nhướng lên, ông nhìn về phía điện thoại đang reo, cầm lên đón nghe.

Đầu bên kia truyền đến một giọng nữ nhu hòa mà ngọt như mật: 'Anh đang ở đâu? Nghe lão Tiền nói, anh đã rời thành phố H rồi?'

'Ừ ... khó có dịp về nước một chuyến, đi vòng vòng tham quan một chuyến ...' Giọng người đàn ông trầm thấp hàm hồ đáp.

'Vậy anh cẩn thận một chút, chú ý an toàn!' Giọng của người phụ nữ đầu bên kia vẫn nhu hòa ảm áp như gió xuân, thực ra bà đã nghe tin người đàn ông

đi thành phố H, bà biết tâm tư của ông. Cách thành phố G rất xa, người phụ nữ ngồi nơi sofa phòng khách nhà mình, đáy mắt một mảnh âm trầm, nhìn xa xăm bầu trời tối mịt bên ngoài cửa sổ, lòng đã có tính toán ...

Thành phố H

Sau khi ăn cơm tối, Lăng Nhất Phàm đưa Lâm Y về nhà, khi chiếc Porsche Cayenne của hắn dừng trước cửa hoa viên Mai Khôi, Lâm Y bước xuống xe, nói tạm biệt với Lăng Nhất Phàm rồi đi vào trong. Lăng Nhất Phàm dõi mắt nhìn theo cho đến khi bóng Lâm Y mất hút nơi ngã rẽ mới quay xe rời đi.

Đáp thang máy lên tầng 12, đứng trước cửa, Lâm Y lục túi xách tìm chìa khóa mở cửa phòng, trong phòng tối đen, cô sờ soạng mở công tắc điện trên tường, lập tức ánh đèn nhu hòa đã tràn ngập căn phòng, cũng chiếu trên người đàn ông đang ngồi nơi sofa, ngủ quan như tạc, trên gương mặt tuấn mỹ không có chút biểu tình nào, ánh mắt nhìn mông lung không tiêu cự, mãi cho đến khi đèn được mở lên, ánh mắt ấy mới rơi trên người Lâm Y đang đứng gần người nơi cửa.

Lãnh Nghị! Thật lâu không nhìn thấy anh ta, sao hôm nay anh ta lại đến đây? Hàng mi dài của Lâm Y rung lên, tim nhảy lỡ một nhịp, đáy thoáng xẹt qua một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh biến mất không chút tăm tích.

Hơn ngàn người rồi trên mặt Lâm Y dần hiện lên vẻ bình tĩnh và lạnh nhạt, cô ním môi, chỉ xem như không nhìn thấy người đàn ông, cầm cúi đi xuyên qua phòng khách đến thẳng phòng ngủ, máy móc rút ra áo ngủ đi vào phòng tắm tắm rửa.

Lát sau trong phòng tắm truyền đến tiếng nước rào rạt, Lãnh Nghị vẫn ngồi nguyên nơi sofa bất động, mấy ngày nay ngày nào hắn cũng đều bắt buộc chính mình bận bịu đến tối tăm mặt mày, muốn nhờ công việc để khiến chính mình bình tĩnh trở lại nhưng rõ ràng là vô ích. Cảm giác cô gái thoát gần thoát xa gần như khiến hắn không thở nổi, vốn là một đoạn tình yêu ngọt ngào như mật giờ đã như gió thoảng mây bay ...

Hắn cũng muốn để mình quên đi nhưng, rõ ràng là hắn không làm được! Mấy ngày nay tình yêu hắn dành cho Lâm Y không hề giảm đi mà ngược lại càng lúc càng đậm đặc ... tình yêu đó không ngừng dày vò khiến hắn đau đớn không thôi...

Theo kế hoạch đã định, Hạ Tịch Họa phải đi lên núi tiến hành trị liệu, theo kế hoạch ban đầu, hắn phải cùng đi theo để hỗ trợ việc điều trị nhưng trong lòng hắn không buông xuống cô gái này được, hắn hy vọng có thể nói chuyện thẳng thắn với cô, hy vọng cô có thể hiểu cho hắn; nếu như có thể, hắn càng hy vọng cô có thể đi cùng hắn lên núi ...

Rốt cuộc Lãnh Nghị cũng đứng dậy đi về phía phòng ngủ ...

Cô gái đã tắm xong, mặc một chiếc áo ngủ màu trắng bước ra, sau khi tắm xong toàn thân cô như phủ trong một tầng hơi nước, cả người toát ra một loại mềm mại ôn nhuận mê người, hương thơm thanh mát trên cơ thể không ngừng tràn vào trong từng hô hấp của Lãnh Nghị --- cảm giác này quen thuộc là thế! Tim Lãnh Nghị thoáng chốc ấm áp hẳn lên, sự lạnh lùng và u ám trong mắt dần dần tan mất, hắn nhìn cô gái chăm chăm, ký ức như quay lại những ngày tươi đẹp cũ ...

Cô gái vẫn xem hắn như là không khí, đi lướt qua người hắn, Lãnh Nghị đưa tay giữ lấy cánh tay cô. Cô gái dừng bước chân, giọng thật thản nhiên: 'Đừng làm dơ tay của anh!' Người đàn ông này đã từng nói cô không biết xấu hổ, cùng người đàn ông khác ở ngoài qua đêm, uống đến say khướt, lại còn múa cợt ...

Lãnh Nghị không lên tiếng, chỉ kéo cô gái siết chặt vào lòng, mũi hắn lướt qua mái tóc thơm ngát của cô, giọng trầm xuống: 'Y Y ...'. Cô gái trong lòng không trả lời hắn, Lãnh Nghị nhẹ nhàng hôn lên mái tóc mềm mại của cô, đôi môi nhẹ lướt xuống vầng trán tròn bóng của cô, trượt xuống đôi mắt, đến mũi, thì thầm: 'Y Y, chúng ta đừng cãi nhau nữa ... là anh không đúng, anh xin lỗi!'

Trước mắt Lâm Y lại lướt qua mái tóc dài của Hạ Tịch Họa, váy trắng tung bay an tĩnh nằm trong cánh tay Lãnh Nghị, hắn ôm cô đi vào cửa ... trái tim trong chớp mắt như thủy tinh vỡ tan thành từng mảnh vụn, đau đớn, chua xót, khổ sở. Giọng Lâm Y không khỏi lạnh như băng: 'Lãnh thiếu gia, đều đã qua rồi, anh đi về đi!'

'Y Y ...' Nhu tình trong đáy mắt Lãnh Nghị trong chớp mắt đông cứng lại, hắn chau mày, giọng cố nén xuống, có thể nhận ra hắn đang cực lực nén cơn tức giận xuống, người đàn ông cao ngạo này chưa bao giờ ăn nói khép nép như lúc này: '... anh biết em không yêu Lăng Nhất Phàm, người em yêu vẫn là anh! Chúng ta làm hòa, được không?'

'Làm hòa?' Lâm Y nhìn gương mặt tuấn mỹ của người đàn ông, cười nhạt: 'Không thể nào!'

Đáy mắt Lãnh Nghị dần trở nên u ám, hắn nhìn chăm chăm cô gái trước mặt, cánh môi mím chặt, thật lâu sau mới trầm giọng nói: 'Em ... thật sự muốn ở bên Lăng Nhất Phàm sao?'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ rung lên, nhưng giọng nói vẫn thản nhiên: 'Em không có ý định ở bên cạnh ai cả, nhất là Lăng Nhất Phàm! Anh yên tâm, em không xứng với anh ấy! Nhất Phàm nên có một cô gái trong sạch thuần khiết làm bạn bên cạnh anh ấy!'

Hệt như bầu trời giăng đầy mây đen chợt hé ra một tia nắng mặt trời, sự u ám trong đáy mắt Lãnh Nghị chớp mắt tan đi không ít, hắn trầm mặc nhìn cô gái nhưng cô mặc kệ hắn, giãy thoát khỏi vòng tay hắn đi đến bên giường, kéo chăn sau đó ngồi trên giường, giọng vẫn lạnh nhạt: 'Anh đi về đi, tôi muốn nghỉ ngơi!'

Người đàn ông chậm rãi bước đến bên giường ngồi xuống, đôi mắt đen thẳm nhìn cô gái không chớp: 'Y Y ...', hắn do dự một lúc mới nói tiếp, '... lần

này anh đến là muốn nói cho em biết, theo kế hoạch trị liệu, anh phải đi theo Tịch Họa vào trong núi chữa bệnh, có lẽ là đi một thời gian mới trở về được, hy vọng em ... suy nghĩ lại, có thể đi theo anh hay không ...'

Cùng Tịch Họa đi lên núi chữa bệnh? Cô gái cắn môi, nhìn người đàn ông đang ngồi bên giường bằng ánh mắt khó tin, cười lạnh một tiếng: 'Lãnh Nghi, anh cảm thấy em có thể đi cùng anh hay không?'

'Y Y ...' Người đàn ông mỉm cười, '... nếu như Tịch Họa tỉnh lại, anh hy vọng em và anh cùng nhau đối mặt ... anh sẽ cho cô ấy một câu trả lời thích hợp, cũng là cho em một câu trả lời thích hợp!'

'Không có khả năng!' Giọng Lâm Y vừa lạnh vừa kiên quyết, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào gương mặt tuấn mỹ đến khiến người ta hít thở không thông kia.

Người đàn ông nhắm chặt mắt, lúc hần mở mắt ra lần nữa, trong mắt chỉ còn vô tận u ám, hần nhìn chăm chăm bóng dáng mảnh khảnh trước mắt, không nói một lời như đang cố áp chế đủ loại cảm xúc đang quấy nhiễu trong lòng, trong phòng im lặng phủ trùm, thật lâu thật lâu, chừng như đã đè nén được cảm xúc, người đàn ông rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, 'Vậy em tự chăm sóc bản thân cho tốt, đợi anh trở về ...'

Cô gái không trả lời hần mà nghiêng người nằm xuống, thuận tay kéo chăn lên đắp, nhắm mắt lại, không hề để ý đến người đàn ông, làm như sắp ngủ vậy ... Yên lặng nhìn cô gái một lúc nữa rồi người đàn ông đứng dậy, chậm rãi đi ra cửa.

Nghe tiếng cửa đóng sập lại, cô gái trên giường thoáng mờ mắt nhưng đáy mắt một mảnh trống rỗng ... Cùng Tịch Họa lên núi chữa bệnh? Lại là Tịch Họa! Vẫn là Tịch Họa! Tư duy dần trở nên tê liệt, cô gái chậm rãi kéo chăn che kín cả đầu ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Chuyện Xưa Như Mây Khói (3)

Cuối cùng Lâm Y vẫn quyết định nhận vai nữ chính trong đoạn quảng cáo kia, phần lớn nguyên nhân là vì món thù lao hấp dẫn kia, cô đang vội kiếm tiền, cần phải tìm một căn hộ khác để thuê rồi dọn khỏi hoa viên Mai Khôi. Ngày hôm đó, trước mặt Trần Chính và Tôn Hồng, Lâm Y ký hợp đồng quay quảng cáo...

Dưới sự chỉ đạo thuần thực của đạo diễn Trần, Lâm Y lĩnh ngộ rất nhanh, cũng vào vai diễn rất thuận lợi, quảng cáo quay rất thuận lợi, trong quảng cáo, Lâm Y thanh thuần thoát tục, quả nhiên là rất hòa hợp với phong cách trang trí tao nhã của không gian xung quanh, hoàn toàn lột tả được ý tưởng và phong cách của công ty thiết kế đó, đạo diễn Trần vô cùng hài lòng, xem ra trước mắt đoạn quảng cáo này rất thuận lợi hoàn thành.

Lúc gần kết thúc quay chụp, Trần Chính dẫn một người đàn ông trung niên hơi béo bụng đến hiện trường, Trần Chính chỉ vào người đàn ông trung niên, giới thiệu với đạo diễn Trần và Lâm Y: 'Đây là tổng giám đốc Lý của công ty chúng tôi, lần này ông ta đặc biệt thu xếp thời gian đến đây là muốn cùng Lâm tiểu thư bàn bạc một chút vấn đề tồn đọng của đoạn quảng cáo này!'

'Vấn đề tồn đọng của đoạn quảng cáo này?' Lâm Y nghi hoặc nhìn người đàn ông bụng phệ trước mặt, 'Ý của tổng giám đốc là chỉ đoạn phim quảng cáo có vấn đề hay là kịch bản quảng cáo có vấn đề?'

'Là kịch bản có vấn đề!' Trên gương mặt tròn trĩnh ngắn ngủi của tổng giám đốc Lý lộ ra một chút ý cười, 'Phần kịch bản của Lâm tiểu thư, tôi cảm thấy còn chưa đủ sức thu hút người xem ... ừ, quảng cáo trang trí nội thất mà, phải cho người xem một cảm giác thư giãn, thả lỏng, ấm áp ... ừ, ở đây chúng tôi có một phần kịch bản khác, các người xem thử ...'

Lâm Y cắn môi, lẳng lặng đón lấy tập kịch bản mới xem thử, vừa xem cô liền cả kinh vội ngẩng đầu lên: 'Thực xin lỗi tổng giám đốc Lý ... cảnh trong phòng tắm và trên giường, đoạn này tôi không thể diễn ...'

Vị tổng giám đốc kia bật cười thành tiếng, những thớ thịt trên gương mặt tròn trĩnh cũng rung lên: 'Lâm tiểu thư, nếu như đã ra ngoài diễn, sao lại còn so đo những chuyện này chứ? Cũng không yêu cầu cô khóa thân diễn, chỉ là lộ một chút mà thôi!'

'Thực xin lỗi tổng giám đốc Lý ... hay là mọi người tìm một người khác đi!' Lâm Y chau mày nhưng cố nhẫn nhịn nói.

'Ô hô, Lâm tiểu thư, cô nói đùa sao. Cô với công ty chúng tôi đã ký kết hợp đồng rồi!' Nói đến đây, trên mặt tổng giám đốc Lý vẫn lộ ra ý cười: 'Chuyện này cô không cần bàn với tôi ... ừm, bàn với giám đốc Trần là được ...'

Lâm Y nhìn Trần Chính bằng ánh mắt nài xin nhưng ông ta làm như không thấy: 'Lâm tiểu thư, thực ngại quá, chuyện này ... giấy trắng mực đen, tôi cũng không giúp được cô ...'

Qua một đoạn đối thoại này, rõ ràng thấy được Trần Chính và vị tổng giám đốc Lý kia không hề có ý nhượng bộ, họ chỉ cho Lâm Y chọn một trong hai con đường, hoặc là diễn, hoặc là bồi thường tiền vi phạm hợp đồng.

'Phải bồi thường bao nhiêu?' Lâm Y cắn răng.

'Một triệu!' Người đàn ông bụng phệ nói một cách ung dung.

'Cái gì? Sao lại nhiều như vậy được? Các người đi cướp sao?' Lâm Y giật bắn người, vốn cô nghĩ nhiều nhất cũng chỉ là mười mấy hai mươi vạn mà thôi.

'Lâm tiểu thư, có phải là cướp hay không, chúng ta có thể lên tòa xác định ... Cô suy nghĩ cho kỹ, tôi cho cô thời gian một ngày, quảng cáo của chúng tôi không thể kéo dài được nữa, nếu còn tiếp tục kéo dài, những tổn thất đó cô cũng phải bồi thường!' Người đàn ông sờ chiếc bụng phệ của mình, dáng vẻ cực kỳ nắm chắc.

Chuyện đòi hiểm ác coi như Lâm Y đã gặp được, nhìn Trần Chính và người đàn ông bụng phệ theo nhau rời đi, đầu Lâm Y một mảnh trống rỗng ...

'Lâm tiểu thư ...' Thấy hai người đã rời đi, đạo diễn Trần này giờ vẫn đứng im lặng bên cạnh chau mày nhắc nhở Lâm Y, '... có phải là cô đã đắc tội người nào rồi không?'

Đắc tội người nào chứ? Từ Giai sao? Không đúng! Minh và Lãnh Nghị giờ không phải đã chia tay rồi sao? Cô ấy chắc không nên ra tay với mình mới đúng! Trong đầu Lâm Y ti mi rà soát lại một lần nhưng ngoại trừ Từ Giai, cô thật sự không nghĩ ra là ai, còn có ai muốn ngấm ngầm hãm hại cô như vậy!

Sáng hôm sau Lâm Y không có đi đến chỗ quay quảng cáo, Tôn Hồng gọi điện thoại cho cô, kêu cô quay về văn phòng của anh ta. 'Lâm Y, bên công ty bên đó đột nhiên nói muốn bỏ kịch bản quảng cáo của cô, nói chúng ta không làm theo ý tưởng thiết kế ban đầu của họ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?'

'Giám đốc Tôn, lúc ký hợp đồng với họ anh cũng có ở đó, chắc anh cũng thấy, lúc đó bọn họ vốn là không nhắc đến ý tưởng ban đầu gì cả, hơn nữa lúc tôi giao kịch bản cho họ, họ cũng tỏ ra rất hài lòng ... Tôi thật sự không biết công ty họ rốt cuộc là muốn làm gì!' Lâm Y vừa ủy khuất vừa phẫn nộ.

'Lâm Y, những chuyện này tôi đều biết cả nhưng hiện giờ nói những điều này đã không có tác dụng gì, điều then chốt là làm sao giải quyết được chuyện này!' Tôn Hồng cũng rất bất đắc dĩ, 'Hiện giờ bên phía đối phương đã đề xuất yêu cầu công ty chúng ta bồi thường tổn thất do kéo dài thời gian!'

'Lại bồi thường? Bọn họ thật là quá đáng, tìm đủ mọi cớ để vòi tiền!' Lâm Y càng thêm phẫn nộ.

'Lâm Y, đây không chỉ là vấn đề tiền bạc, quan trọng hơn là nếu đối phương làm lớn chuyện này, danh dự của công ty chúng ta tổn thất rất lớn, đây không phải là chuyện tiền có thể giải quyết được ...' Tôn Hồng thở dài một tiếng.

'Vậy theo anh nên làm thế nào?' Lâm Y chau mày nhìn Tôn Hồng, 'Hay là chúng ta đến gặp họ nói chuyện lần nữa?'

'Không cần đâu! Tôi đã gặp họ rồi!' Tôn Hồng tựa người vào lưng ghế, mắt nhìn Lâm Y như đang suy nghĩ gì đó, lát sau anh ta mới thấp giọng nói, 'Bọn họ ngầm đề xuất với tôi một điều kiện ...'

'Điều kiện gì?' Lâm Y nhìn Tôn Hồng, trong lòng ần ần có chút bất an.

'Họ yêu cầu công ty đuổi việc cô, xem như là trừng phạt, như vậy bọn họ sẽ không truy cứu trách nhiệm của chúng ta nữa!' Tôn Hồng nhẹ giọng nói. Nghe câu này của anh ta, sắc mặt Lâm Y có chút tái đi, cô nhìn Tôn Hồng, nhất thời không nói được tiếng nào. Tôn Hồng thở dài một tiếng, 'Tôi biết như vậy rất không công bằng với cô, nhưng mà Lâm Y, cô rốt cuộc là đã đắc tội với ai? Chính cô cũng không biết sao?'

Thấy Lâm Y vẫn mím môi không nói một lời, Tôn Hồng lại nhỏ giọng nói: 'Lâm Y, nếu cô thật sự không muốn đi, thì không cần đi ... chuyện này tôi vẫn chưa nói với Trương tổng, tôi biết anh ta là một người có nghĩa khí, sẽ không để cô đi ...'

Lâm Y hiểu ý Tôn Hồng muốn nói, ý của anh ta vốn không phải là thế, mà là ... Trương Huy nói nghĩa khí, chẳng thà để công ty chịu tổn thất cũng không muốn để Lâm Y rời đi, vậy còn cô thì sao, cô có thể vì lợi ích của bản thân mà bỏ mặc lợi ích của cả công ty sao?

Trầm mặc một hồi lâu Lâm Y rốt cuộc cũng đứng dậy, nhìn Tôn Hồng vẫn ngồi đó, cô hơi mỉm cười nói: 'Giám đốc Tôn, tôi rất cảm ơn anh vẫn luôn nâng đỡ tôi, những ngày làm việc ở đây thật sự rất vui ... Tôi đã mang lại phiền phức cho công ty, thật sự xin lỗi ... Lát nữa tôi sẽ đưa thư từ chức cho anh ... xin lỗi!'

Lâm Y nói rồi nhìn Tôn Hồng, khẽ khom người chào rồi định rời đi ...

'Lâm Y ...' Tôn Hồng nhìn theo bóng Lâm Y sắp đi đến cửa văn phòng, gọi với một tiếng, Lâm Y ngừng bước quay lại nhìn anh ta, thấy Tôn Hồng lộ vẻ bất đắc dĩ, 'Thực xin lỗi ... tôi thật sự không giúp được cô ...'

'Không sao đâu ...' Lâm Y mỉm cười xoay người rời đi ...

Lâm Y rất nhanh đã đệ đơn từ chức lên cho Tôn Hồng rồi trở lại bàn làm việc của mình bắt đầu thu dọn đồ đạc, Hiểu Hiểu ngồi một bên lẳng lẳng nhìn cô sau đó dè dặt hỏi: 'Lâm Y, cô thật sự cứ vậy đi sao?'

'Phải đó ...' Trong lòng Lâm Y thật khó chịu nhưng cứ cố tình giả vờ thoải mái, 'Lại có thể đổi một công việc mới, có thêm kinh nghiệm mới, tốt biết mấy!' Con người luôn là như thế, lúc bị ép đến đường cùng, chỉ có thể học cách kiên cường!

'Lâm Y, chuyện cô sắp đi, Trương tổng đã biết chưa?' A Văn nhỏ giọng hỏi.

"Không có nói với anh ta, hôm nay hình như anh ta ra ngoài gặp khách hàng rồi ... ừ, Trương tổng đạo này cũng là người rất bận rộn rồi!" Lâm Y gắng gượng nói đùa một câu.

Đi ra khỏi cổng chính công ty, Lâm Y không về thẳng nhà, cũng không vội đi tìm công việc khác mà ghé vào một quán cà phê, gọi một ly cà phê rồi lặng lẽ ngồi nơi góc quán, nghe tiếng piano du dương, chuyện gì cũng không muốn nghĩ nữa ...

Nghe điện thoại mình reo lên, Lâm Y cầm lên xem rồi nhanh chóng chuyển sang chế độ rung, không để ý đến nó nữa, cứ để mặc nó rung không ngừng ... Cô ngồi từ sáng đến chiều, từ chiều đến tối, ngoài cửa sổ mưa bắt đầu rơi, những giọt mưa tí tách đập vào những khung cửa kính, để nó chảy thành từng dòng nhỏ rồi rơi xuống đất ...

Người trong quán cà phê càng lúc càng ít, cho đến khi nhân viên phục vụ đi đến nhắc nhở Lâm Y rằng quán sắp đóng cửa cô mới chậm rãi đứng dậy ...

Đã là tối muộn, đêm đầu đông lại thêm một trận mưa vừa rồi, lúc Lâm Y rời khỏi quán cà phê liền cảm thấy một cơn lạnh thấu xương, cô bất giác kéo cao cổ áo, mong là chắn được ít nhiều cơn lạnh bên ngoài lẫn cơn lạnh trong lòng... Nhìn thấy có vài chiếc xe taxi chạy qua nhưng toàn dừng biển báo "có khách", Lâm Y chỉ đành đứng ngẩn người nơi cửa nhìn một trời mưa tuyết bên ngoài, chờ đợi ...

Điện thoại trong túi lại rung lên, Lâm Y rút cuộc cũng cầm lên mở ra xem, là điện thoại của Trương Huy, Lâm Y biết chắc chắn là anh ta đã biết chuyện cô từ chức cho nên mới điện thoại cho cô, suy nghĩ một hồi, cô vẫn quyết định không nghe.

Lại mở nhật ký cuộc gọi lên xem, là điện thoại của Lăng Nhất Phàm, còn có một số điện thoại lạ, sóng mất Lâm Y thoáng thoáng xao động, câu nói ngày hôm qua lúc Trần Chính và người đàn ông bụng phệ trước khi đi lại hiện lên trong đầu: "Cho cô thời gian một ngày để suy nghĩ, bằng không chúng ta gặp nhau trên tòa!"

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Chuyện Xưa Như Mây Khói (4)

Chậm rãi buông điện thoại xuống, Lâm Y thở dài một tiếng, lúc đầu cuộc sống ở trường đại học H thật tốt, sao giờ lại luân lạc đến mức này? Hốt nhiên trong đầu cô lại xuất hiện gương mặt tuần tú của Lãnh Nghị, Lâm Y ách ách đầu, mấy ngày gần đây quá bận rộn, chuyện xảy ra quá nhiều, cô đã rất cố gắng đem đầu hẳn ở một ngăn sâu nhất trong trí nhớ của mình nhưng lúc này hình ảnh của Lãnh Nghị lại kiên cường xuất hiện trong đầu cô, thế nào cũng không xóa đi được ...

Lúc này chắc anh ta đang cùng Tịch Họa lên núi chữa bệnh ... Hốc mắt Lâm Y không tìm được đồ lên ...

Ở một vùng núi cách đó mấy trăm cây số, vị Nam tiên sinh ẩn cư nơi đó rất có lòng tin đối với việc chữa lành cho Tịch Họa, ông ta dùng cách trị liệu bằng châm cứu độc môn của mình, đồng thời cũng đích thân tiến hành trị liệu cho Tịch Họa. Ban ngày Lãnh Nghị thì phối hợp với yêu cầu của ông ta làm một số công tác phụ trợ, còn lại thì dùng điện thoại chỉ huy công việc ...

Một đêm nọ, Lãnh Nghị không ngủ được, hắn một mình đi tản bộ trong rừng, ở vùng núi cao như thế này, dường như ánh trăng cũng đặc biệt sáng hơn, Lâm Y nhất định sẽ rất thích, chỉ đáng tiếc Lâm Y hiện giờ đang ở cách đây đến mấy trăm cây số, hơn nữa, khoảng cách giữa hai trái tim còn xa hơn mấy trăm cây số đó rất nhiều ...

Một nỗi nhớ chợt dâng lên trong lòng rồi lan tràn như cỏ dại, Y Y, hiện giờ em đang làm gì? Có phải đã ngủ rồi không? Vẫn là vẻ mặt điềm tĩnh trong giấc ngủ chứ?

Ở một vùng núi cách đó mấy trăm cây số, vị Nam tiên sinh ẩn cư nơi đó rất có lòng tin đối với việc chữa lành cho Tịch Họa, ông ta dùng cách trị liệu bằng châm cứu độc môn của mình, đồng thời cũng đích thân tiến hành trị liệu cho Tịch Họa. Ban ngày Lãnh Nghị thì phối hợp với yêu cầu của ông ta làm một số công tác phụ trợ, còn lại thì dùng điện thoại chỉ huy công việc ...

Một đêm nọ, Lãnh Nghị không ngủ được, hắn một mình đi tản bộ trong rừng, ở vùng núi cao như thế này, dường như ánh trăng cũng đặc biệt sáng hơn, Lâm Y nhất định sẽ rất thích, chỉ đáng tiếc Lâm Y hiện giờ đang ở cách đây đến mấy trăm cây số, hơn nữa, khoảng cách giữa hai trái tim còn xa hơn mấy trăm cây số đó rất nhiều ...

Một nỗi nhớ chợt dâng lên trong lòng rồi lan tràn như cỏ dại, Y Y, hiện giờ em đang làm gì? Có phải đã ngủ rồi không? Vẫn là vẻ mặt điềm tĩnh trong giấc ngủ như ngày nào không? Hắn mím chặt môi, nhẹ thở dài một tiếng ...

Không cưỡng lại được lòng mình, hắn cầm điện thoại lên, nhẹ nhàng mở lên, khi cái tên "Y Y" xuất hiện trên màn hình, mắt Lãnh Nghị như dính chặt vào đó, ngón tay thon dài chỉ khựng lại một giây rồi quả quyết thu về, hắn biết hiện giờ trong điện thoại của Lâm Y số máy của hắn đã bị đưa vào danh sách bị chặn, căn bản là không thể gọi được cho cô. Giờ phút này hắn chỉ hy vọng Y Y cho hắn thêm chút thời gian, đợi đến ngày Tịch Họa tỉnh lại ...

Đó là hán nợ Tịch Họa, hán không thể không trả ...

Nhớ năm đó hán mười một tuổi, thân là con trai độc nhất của nhà họ Lãnh, hán cũng giống như rất nhiều đứa bé nhà giàu khác, bị người ta bắt cóc tổng tiền, kẻ bắt cóc bắt hán nhốt vào trong một căn phòng ngầm tối om dưới lòng đất, ở nơi đó hán chịu đói chịu rét, khổ sở vạn phần. Nhờ thông minh, hán giả vờ ngất xỉu mới không bị kẻ thù ác hạ độc thủ lần nữa, cũng nhờ đó mà nghe được bọn chúng bàn bạc với nhau, một khi nhận được tiền chuộc từ cha mẹ hán, thì bọn họ cũng sẽ thủ tiêu con tin để diệt hậu họa ...

Buổi tối ngày quốc tế thiếu nhi một tháng sáu đó, trong căn phòng ngầm tối tăm chỉ được chiếu sáng bằng một ngọn đèn vàng vọt, âm u tĩnh lặng, hoàn toàn trái ngược với khung cảnh náo nhiệt nơi rạp hát lớn cạnh đó, nơi đó đang diễn ra hội diễn ca nhạc của thiếu niên nhi đồng, bầu không khí thật tung bừng, khí thế, tiếng nhạc vang dội xuyên qua không trung truyền đến tai tiểu Lãnh Nghị lúc này đang nằm dưới tầng ngầm một cách rõ ràng..

Liếc thấy nhóm bắt cóc chỉ lưu lại một tên canh giữ hán, tiểu Lãnh Nghị len lén hé mắt ra nhìn, cẩn thận cầm lấy một cục gạch nơi chân tường hung hăng quật lên đầu tên canh gác kia ...

Từ trong căn phòng ngầm thật vất vả mới thoát ra được bên ngoài, lại một phen vất vả nữa hán mới bò được lên tường rồi bắt chập tất cả lẫn người từ trên đầu tường xuống khuôn viên nhà hát kịch bên dưới bởi vì phía sau lưng nhóm bắt cóc đã kịp trở về đuổi sát sau lưng. Trong cơn hoảng loạn hán xông đại vào phía sau sân khấu, nơi đó chắc chắn có nhiều người, hán muốn nhân đó lẫn vào mà trốn đi, đáng tiếc cánh cửa kia đã đóng chặt, hán đẩy không ra. Rối trí, hán vô tình nhìn qua cánh cửa sổ bằng kính nhìn thấy một cô gái nhỏ mặc chiếc váy màu trắng ở bên trong đang không ngừng làm động tác xoay tròn, làn áo trắng phát phơ tung lên ...

Tiểu Lãnh Nghị liếc mạng gỗ cửa, nghe tiếng động, cô bé áo trắng rút cuộc dừng lại động tác xoay tròn nhìn về phía phát ra tiếng động. Cô nhìn thấy một cậu bé gương mặt nhem nhuốc, quần áo rách nát, trong đôi mắt đen thẫm tràn ngập sợ hãi ... cô gái nhỏ thoáng sững sốt sau đó vội chạy đến mở cửa.

'Có người xấu bắt tôi ...' Cậu bé vội vàng giải thích với cô bé, tiếng bước chân của bọn bắt cóc đang đuổi theo càng lúc càng gần.

'Đi theo em!' Cô bé không hoảng không loạn, linh lợi kéo tay cậu bé chạy nhanh vào trong phòng, cô bới đống váy dùng để biểu diễn lên để cậu bé trốn dưới đó rồi nhanh nhẹn dùng những chiếc váy trắng phủ lên ...

Tiểu Lãnh Nghị nhìn qua lớp voan của những chiếc váy, nhìn thấy cửa bị đập mạnh ra, rồi một tên bắt cóc xông vào. Cô gái nhỏ vẫn chuyên tâm luyện tập động tác xoay tròn, chiếc váy trắng tung bay dập dờn trước mắt hán ...

Cô bé mặc váy trắng đó lập tức bị tên bắt cóc nắm cổ nhấc lên, 'Vật nhỏ, vừa nãy có thấy một thằng bé chạy qua đây không?'

'Không biết ... cháu này giờ vẫn ở đây tập múa ... không nhìn thấy ...' Cô bé bị tên kia dọa đến nói không nên lời, chiếc đầu nhỏ một ngừng bị lắc qua lắc lại.

'Dám nói láo? Ta ném chết mày!' Tên bắt cóc mặt mày hung ác, làm động tác ném xuống.

'Cháu ... không biết thật mà!' Cô bé đưa bàn tay nhỏ nhắn lau nước mắt lớn tiếng khóc lên, 'Cô Triệu mau đến đây ... aaa ...'

'Câm miệng!' Tên bắt cóc vừa tức vừa sợ, sợ làm kinh động đến người lớn nên hung hăng nắm cô bé trong tay xuống, thân thể nhỏ nhắn của cô bé bị nặng nề ném trên đất, sợ đến sắc mặt tái mét, thật lâu sau vẫn chưa tỉnh hồn lại, một chiếc lác tay trên tay cô bé bị đứt văng trên mặt đất ngay trước mặt Lãnh Nghị, tiểu Lãnh Nghị len lén nhặt nó lên giấu đi ...

Tên bắt cóc nhìn thấy cô bé bị quật trên đất đã ngất đi, thô tục mắng mấy câu gì đó sau đó nhìn một vòng xung quanh căn phòng rồi cất bước chạy đi ...

Thấy tên bắt cóc đã đi xa, tiểu Lãnh Nghị vội vàng vệt mớ váy áo ra chạy đến bên người cô bé đang bị ngất vẫn chưa tỉnh lại kia, nhẹ lắc thân thể nhỏ bé, 'Tỉnh lại, tỉnh lại!'

Cô bé dần dần tỉnh lại, đôi mắt đen láy nhìn tiểu Lãnh Nghị chăm chăm, thoáng ngẩn người rồi hốt hoảng kêu lên: 'Anh mau trốn đi, người xấu sẽ trở lại đây ...' Cô bé vừa nói vừa gắng sức đứng dậy đẩy tiểu Lãnh Nghị vào trong tủ quần áo, lần nữa lấy mớ váy áo che lên người hán rồi nhỏ giọng nói: 'Anh tạm thời đừng ra, em đi gọi cô giáo, nhờ cô gọi 110!'

'Đợi đã!' Tiểu Lãnh Nghị nhìn thấy cô bé sắp rời đi vội gọi cô lại: 'Có gì ăn không? Tôi ... đói quá!'

'Ồ ...' Cô bé vội vàng chạy sang một góc cầm lấy một túi vải nhỏ, lấy từ bên trong ra một chiếc bánh mì, một thanh sô cô la đưa cho tiểu Lãnh Nghị, 'Anh ăn đi, em đi gọi cô giáo!'

'Cảm ơn em, em tên là gì?' Quá đói bụng, tiểu Lãnh Nghị vội vàng ăn từng miếng lớn nhưng vẫn không quên hỏi tên "ân nhân cứu mạng".

Trên gương mặt trắng trẻo thanh thuần kia lộ ra một nụ cười thật ngọt ngào: 'Cô giáo Triệu nói em lớn lên đẹp như tranh, nên gọi em là Họa Nhi ...'

'Thế vì sao em lại cứ làm động tác xoay tròn kia?' Tiểu Lãnh Nghị tò mò hỏi.

'Khi em lớn lên muốn mặc áo cưới xoay tròn, nhất định sẽ rất đẹp!' Trên gương mặt nhỏ nhắn của cô bé lộ ra nụ cười ngọt ngào.

'Họa Nhi, sau này anh sẽ đến tìm em, để em làm cô dâu của anh, để em mặc áo cưới xoay tròn!' Tiểu Lãnh Nghị vẻ mặt thật nghiêm túc nói, hán thường

nghe người lớn nói đùa với hân, hỏi hân sau này muốn cưới ai làm vợ, hiện giờ hân đã rất xác định, hân muốn Họa Nhi này làm cô dâu của hân!

'Được, em đợi anh!' Họa Nhi đó cười càng thêm ngọt, rồi chiếc bóng trắng rất nhanh biến mất sau cánh cửa ...

Không lâu sau đó một toán cảnh sát và rất nhiều người lớn vội vàng chạy đến gian phòng để đồ phía sau sân khấu kia ... dưới sự giải cứu và hộ tống của cảnh sát, tiểu Lãnh Nghị đi ra khỏi nhà hát đó, lúc hân đi ngang qua cửa vô tình nhìn lên sân khấu vừa hay nhìn thấy chiếc váy màu trắng của Họa Nhi tung bay, loáng thoáng còn thấy được nụ cười ngọt ngào của cô bé ...

'Đi thôi, Lãnh thiếu gia! Vị cảnh sát đi bên cạnh kéo tay hân, 'Cha mẹ cậu đã đến rồi ...'

Trải qua chuyện lần đó khiến cho Lãnh Nghị nảy sinh hứng thú đối với hình cảnh quốc tế ... đồng thời, bởi vì lo lắng chuyện này có thể tạo thành bóng ma tâm lý trong lòng tiểu Lãnh Nghị, nhà họ Lãnh quyết định dọn nhà đến châu Âu sinh sống, rời xa Trung Quốc, hình ảnh chiếc bóng trắng tung bay cùng lời hứa với cô vẫn luôn được Lãnh Nghị trân trọng giữ lại nơi sâu nhất trong trí nhớ mình, trước giờ chưa một giây phút nào lãng quên ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Lâm Vào Nguy Khốn (1)

Cho đến năm đó, khi Lãnh Nghị tốt nghiệp đại học, ý muốn được gặp lại Họa Nhi càng thêm mãnh liệt trong lòng hân, thôi thúc hân. Lãnh Nghị quyết định đi tìm cô, thực hiện lời hứa năm nào ... Theo lời kể của hân về tình huống năm đó, Lãnh Thành rất nhanh đã giúp hân tìm được cô bé đó, thì ra cô tên là Hạ Tịch Họa, khi cô đứng trước mặt hân, cũng đã là một cô gái xinh đẹp duyên dáng ... nhưng Lãnh Nghị thế nào cũng không tìm lại được cảm giác đã khắc sâu trong trí nhớ năm nào ...

Hiện tại, Tịch Họa là vì một câu nói của hân mà trở thành người thực vật nằm đây, hân làm sao có thể bỏ mặc cô không lo được chứ?

'Y Y, em có thể hiểu cho anh không? Em có thể đợi anh không?' Lãnh Nghị ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng lung linh trên bầu trời, đáy mắt tràn đầy buồn bã và đau xót.

Thành phố H, có lẽ là bởi vì ngày mưa, xe taxi đặc biệt bận rộn, Lâm Y vẫn đứng ngẩn người trước cửa quán cà phê, lúc này một chiếc xe lặng lẽ dừng lại bên cạnh cô, cửa xe hạ xuống lộ ra gương mặt của một người đàn ông trung niên đang ngồi sau ghế lái, ông ta nhìn Lâm Y đang đứng đó, điềm đạm chào; 'Lâm tiểu thư, đợi người sao?'

'Ồ, không, đang đợi taxi!' Lâm Y lễ phép trả lời, cô hơi cúi đầu nhìn người đàn ông trong xe, gương mặt kia hình như đã gặp qua rồi, cô lặng lẽ lục tìm trong trí nhớ ...

'Không nhớ tôi sao? Trong buổi tiệc của hiệp hội thương nghiệp, chúng ta đã gặp nhau!' Nhìn về ngơ ngác của Lâm Y, người đàn ông trung niên mỉm cười điềm tĩnh nói.

'À ...' Lâm Y rớt cuộc nhớ ra, '... ông là đại sứ của nước ... nước gì đó ...'

'Đúng, Từ Nhất Hạo!', giọng Từ Nhất Hạo vẫn điềm tĩnh như trước, 'Lên xe đi, tôi đưa cô ...'

Nhìn thấy xung quanh vắng vẻ im lìm dưới cái lạnh của đêm đầu đông, Lâm Y cũng không suy nghĩ nhiều nữa, người ta ít nhiều gì cũng là một đại sứ, chắc cũng không thể làm ra chuyện gì xấu được. Nghĩ vậy nên Lâm Y chỉ nói một câu cảm ơn rồi kéo cửa xe ngồi vào

'Cô ở đâu?' Từ Nhất Hạo quay đầu nhìn cô gái nét mặt hơi tái nhưng vẫn thanh thuần động lòng người kia, cõi lòng thoáng rung động nhưng trên mặt vẫn không có chút biểu cảm nào, diễn kịch đối với ông mà nói chính là bộ môn mà ông thành thạo hơn cả.

'Hoa viên Mai Khôi', Lâm Y nhẹ giọng đáp rồi nhìn ông mỉm cười tỏ vẻ cảm ơn, 'Lâm phiền ông!'

Từ Nhất Hạo chỉ điềm đạm cười không nói tiếng nào, sự trầm mặc trên suốt đoạn đường khiến người ta cảm thấy có chút áp lực, Lâm Y cố gắng tìm đề tài để nói, hy vọng hóa giải được bầu không khí ngưng đọng này, 'Từ tiên sinh chắc là ít khi về nước?'

'Phải đó!' Chỉ nhàn nhạt hai chữ sau đó lại là im lặng phủ trùm, Lâm Y âm thầm hối hận đã ngồi lên chiếc xe này, nếu như sớm biết bầu không khí ngưng đọng như vậy, không bằng cố chờ thêm một chút, ngồi xe taxi còn tốt hơn ...

Chính lúc đầu óc đang quay cuồng với những suy nghĩ thì chợt nghe giọng nói thân nhiên của Từ Nhất Hạo: 'Lần trước nghe Lâm tiểu thư nói mẹ của cô là người gốc ở thành phố G, vậy cha của cô cũng là người ở thành phố G sao?'

Cha? Lâm Y thoáng sững sờ rồi ánh mắt chợt tối lại, không có hình bóng người cha trong trí nhớ của cô, cô nhớ mình cũng chưa từng thấy bất cứ bức ảnh nào về cha từ chỗ mẹ, do dự một chút rồi Lâm Y lên tiếng: 'Cháu chưa được gặp cha ... không biết cha cháu là người ở đâu ...'

Sóng mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động, ông chỉ nhẹ nhàng 'Ờ' một tiếng rồi lại không nói thêm gì nữa ... trong bầu không khí trầm mặc, xe rốt cuộc cũng dừng lại trước cửa hoa viên Mai Khôi, Lâm Y nhìn ông nói một câu cảm ơn rồi vội vã xuống xe.

Từ Nhất Hạo lẳng lặng nhìn theo bóng Lâm Y đi vào bên trong, đáy mắt dâng lên một tia phức tạp, qua thật lâu ông mới nhấn mạnh chân ga lái xe rồi đi!

Mất công việc lại thêm một khoản bồi thường nặng nề phải trả, biến cố đột ngột này đối với Lâm Y mà nói chẳng khác nào nhà giột gặp mưa. Tim Lãnh Nghi sao? Cô không làm được! Tim Lăng Nhất Phàm? Cô không muốn! Buông điện thoại xuống, Lâm Y nặng nề nhắm mắt lại nhưng không có cách nào ngủ an ổn được, mãi cho đến rạng sáng mới mơ màng ngủ mất.

Sáng hôm sau lúc Lâm Y thức dậy đã rất muộn, cô nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi xuống nhà, định tìm thứ gì đó điền đầy bao tử, khi cô vừa bước ra khỏi hoa viên Mai Khôi thì đã bị hai người đàn ông vạm vỡ bao vây: 'Cô là Lâm tiểu thư phải không? Công ty chúng tôi tìm cô suốt một ngày, giờ công ty chúng tôi muốn cáo cô tùy tiện hủy hợp đồng, mời cô theo chúng tôi trở về công ty!'

Hai người đàn ông không để cô kịp phản trần đã đẩy Lâm Y lên xe rồi xe nhanh chóng rời đi.

'Các người muốn dẫn tôi đi đâu?' Nhìn những hàng cây lướt qua trước mắt, Lâm Y kinh hoàng kêu lên thất thanh.

'Lâm tiểu thư, tổng giám đốc của chúng tôi đã nói, vì đề phòng cô chạy trốn trước khi lên tòa, chúng tôi phải giữ cô lại!' Một trong hai người đàn ông lạnh lùng trả lời.

'Các người không thể vô cớ giữ người được, đây là phạm pháp!' Lâm Y chau mày, tức giận nói.

'Phạm pháp?' Người đàn ông vừa nói bật cười lạnh, 'Lâm tiểu thư, cô quá ngây thơ rồi, hiện giờ chúng tôi chính là luật pháp của cô!'

'Tôi muốn gặp tổng giám đốc của các người!' Lâm Y cắn răng nói, quả thực, trong xã hội này, pháp luật là nhìn người mà định ra.

'Thực xin lỗi Lâm tiểu thư, giám đốc của chúng tôi hiện giờ không muốn gặp cô, cô cứ ngoan ngoãn ở lại đây đợi tòa án triệu tập đi!'

Biết có nói thêm nữa cũng vô ích, Lâm Y rốt cuộc không kháng cự nữa, cô cắn môi đến bật máu, nếu như có người muốn làm khó cô, vậy chắc chắn cô không thể thoát được vụ kiện này, nếu đã vậy, cô chỉ đành chấp nhận mà thôi!

Xe dừng lại trước một công xưởng đã bỏ hoang ở vùng ngoại ô, hai người đàn ông xuống xe, kéo Lâm Y đi vào trong xưởng, đi xuyên qua hành lang đến một phòng họp cũ nát, đẩy Lâm Y vào đó rồi lục tìm điện thoại của cô, lấy đi rồi khóa cửa lại để lại cô một mình bên trong.

Trong căn phòng đó vừa tối vừa hôi hám, trong không khí lan tràn một mùi ẩm mốc thật khó chịu, tất cả cửa sổ trong phòng đều đã bị chặn lại bằng những thanh gỗ, Lâm Y đứng đờ đẫn hồi lâu rốt cuộc lê chân đến bên một chiếc ghế vừa cũ vừa bẩn ngồi xuống ... Cô, giờ phút này, chỉ có thể chờ chết!

Trời dần tối, bốn bề vẫn yên tĩnh như thường, từ đầu đến cuối không hề có một bóng người xuất hiện, Lâm Y đã một ngày không có ăn gì, cũng không được uống nước, rõ ràng bọn họ không hề có ý định đưa cơm nước đến cho cô.

Cả người vừa mềm yếu vô lực vừa mệt mỏi, môi cô bởi vì thiếu nước đã bắt đầu có hiện tượng nứt nẻ, lúc này Lâm Y thật muốn nằm hoặc dựa vào đâu đó nhưng chỉ có chiếc ghế cũ này ... cô nhẹ nhàng tựa vào lưng ghế, chiếc ghế cũ kỹ không ngừng phát ra những tiếng cọt kẹt, Lâm Y không biết làm sao, chỉ đành chậm rãi đứng dậy.

Nhìn bốn xung quanh, quả thực không có chỗ nào có thể cho cô nằm xuống, sau cùng ánh mắt cô rơi xuống một góc tường, bất chấp nền đất bẩn đến thế nào, bất chấp trên tường bẩn đến thế nào, chậm rãi lê bước qua, Lâm Y ngồi xuống, lưng tựa vào đó, thờ dãi một tiếng mệt mỏi. Rốt cuộc cũng có thể dựa một chút rồi, Lâm Y chỉ có thể nghĩ được như vậy, cô mệt mỏi tựa vào tường mê man ngủ mất ...

Không biết qua bao lâu, một tràng tiếng động từ phía cửa khiến Lâm Y bừng tỉnh, cô mở đôi mắt mệt mỏi, loáng thoáng nhìn thấy một luồng ánh sáng chói mắt đang tiến gần đến, ánh mắt đột ngột bị luồng ánh sáng kia kích đến khiến Lâm Y khó chịu nhắm mắt lại, mắt một lúc mới nhìn thấy được rõ ràng, đó là một ngọn đèn cứu hộ --- ngọn đèn đang ở trên tay một người đàn ông.

Người kia nhắc đèn lên cao nhìn quanh bốn phía rốt cuộc nhìn thấy một bóng người mảnh khảnh đang ngồi tựa vào tường, hắn không nhìn được nghe rằng cười nói với một tên đồng bọn khác: 'Mẹ nó, ta còn tưởng cô ta chạy mất rồi, thì ra là ngồi ở kia ...'

'Hắc hắc, xem ra đúng là đối xui rồi ...' Người đàn ông sau lưng cười thật nham nhở, 'Vậy cũng tốt, cô ta không còn sức, chúng ta cũng bớt mệt hơn ...'

Trái tim Lâm Y đập thình thịch, không kim lòng được rút người về sát góc tường hơn, cô len lén nhìn một vòng xung quanh xem có thứ gì để tự vệ được không, bất kể thế nào, cô chẳng tha chết chứ không thể để hai tên này ô nhục mình!

Hai người đàn ông vừa nói vừa cười đặt chiếc đèn cứu hộ lên bàn rồi đi về phía cô gái đang co rúm người nơi góc tường, hai tên này chính là hai người hôm nay bắt cô đến cái xưởng hoang phế này nhốt lại.

'Các người muốn làm gì? Đừng qua đây!' Lâm Y cố giả vờ trấn tĩnh nhưng rõ ràng là không giấu được sự khiếp sợ từ giọng nói của mình.

'Đừng sợ người đẹp!' Tiếng cười nham nhở của hai người đàn ông vang lên trong đêm tối vắng lặng nghe càng đáng sợ, bọn họ chậm rãi tiến sát đến bên người Lâm Y, khụy gối xuống, một tên đưa tay nâng cằm cô lên: 'Hai anh sẽ rất dịu dàng, đảm bảo sẽ làm cho em sung sướng mới thôi, sao hở?'

'Đừng mà ...' Lâm Y không khỏi nài xin, '... thế này có được không, họ cho các người bao nhiêu tiền, tôi cũng cho các người số tiền như vậy, tôi còn cho thêm...'

'Ha ha ...' Tên có vẻ như là cầm đầu cười lớn, bàn tay đang bóp nơi cầm Lâm Y càng siết chặt, 'Cô còn có thể cho nhiều hơn họ sao? Nếu như cô có tiền thì sao còn phải ở chỗ này?'

'Tôi có ...' Lâm Y gian nan nuốt một ngụm nước bọt, thân thể bất giác run lên, '... bạn tôi có, anh ta ... sẽ cho các người tiền!'

'Bạn cô?' Vẫn là tên kia lên tiếng, giọng nói không giấu sự mỉa mai và xem thường, 'Cô đừng nói với tôi là vị Lãnh đại thiếu gia kia nhé! Anh ta đúng là rất có tiền, chỉ là tôi nghe nói anh ta không cần cô nữa, mang một cô gái khác đi vào vùng núi gì đó nghỉ mát rồi!'

'Không phải, không phải như vậy, anh ta ... sẽ cho các người tiền!' Nghe câu này trái tim Lâm Y càng thêm đau đớn đến rướm máu nhưng lúc này cô chỉ có thể trông cậy vào Lãnh Nghị là chiếc phao cứu mạng, cô tin Lãnh Nghị sẽ không bỏ mặc cô không lo.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Lâm Vào Nguy Khốn (2)

'Đại ca, đừng dong dài với cô ta nữa, chúng ta cứ làm cô ta đi, vừa được làm vừa có tiền xài, làm gì có chuyện tốt đến vậy, còn dài dòng với cô ta làm gì!' Tên còn lại đã không còn kiên nhẫn, lên tiếng hối thúc tên kia.

'Tiểu tử nguoi!' Tên đại ca thả cầm Lâm Y ra xoay người vỗ một cái vào đầu tên kia, 'Thế nào thì cũng là tao làm trước rồi mới tới lượt mày, gấp cái gì chứ!'

'Đúng đúng đại ca, anh trước ...' Tên phía sau vội cười lấy lòng, '... có cần em giúp gì không?'

'Mẹ nó, chuyện này còn cần mày giúp sao? Cút sang một bên cho tao!' Tên kia tâm trạng không tệ, đứng lên "soạt" một tiếng đã kéo phăng dây lưng, chiếc quần cũng theo đó tụt xuống đất.

'Đừng mà!' Lâm Y khiếp sợ thét lên, 'Các người dám đụng tới tôi, Lãnh thiếu gia nhất định sẽ không tha cho các người đâu!'

'Mẹ nó ...' Tên đại ca mắng một câu thô tục, 'Đồ ngốc, cô tưởng rằng vị Lãnh đại thiếu gia kia sẽ còn lo cho cô sao? Nếu như anh ta lo cho cô thì làm sao cô rơi vào hoàn cảnh này chứ!' Hắn ta vừa nói vừa đưa tay giữ lấy hai vai cô gái, nhấc bổng cô lên, 'Àn, người đẹp, đừng làm ở chỗ góc tường đó, bẩn chết, chúng ta tìm một chỗ sạch sẽ một tí, ần, đến cái bàn kia nhé'

Lâm Y lúc này ngay cả sức giãy dụa cũng không có, chỉ có thân thể run lên không ngừng, lúc này nếu như có súng, hoặc nếu như có thể nhảy lầu, cô nhất định không chút do dự lựa chọn cái chết ...

Thân thể bị nặng nề đè xuống bàn, Lâm Y cắn môi đến bật máu, cô tuyệt vọng nhắm mắt lại, Lãnh Nghị, tôi hận anh!

'Dừng tay!' Chính ngay lúc này nơi cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói đầy uy quyền, nghe vậy tên đại ca đang đưa tay xé y phục của Lâm Y vội dừng lại động tác, hắn và tên đồng bọn cùng nhìn về phía cửa, Lâm Y cũng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ vội mở to mắt, giãy dụa từ trên bàn ngồi dậy, mắt cũng đồng thời nhìn về phía cửa.

Ngoài cửa là một người đàn ông tây trang chỉnh tề, đầu đội mũ dạ, vành mũ được kéo xuống thật thấp, chiếc áo khoác dài cổ lại bị kéo lên thật cao, vừa khéo che hết nửa khuôn mặt của người đó, lại thêm ánh sáng vàng vọt, căn bản là nhìn không thấy mặt mũi của người kia.

Hai người đàn ông thoáng sững sốt, bốn mắt nhìn nhau sau đó vội vàng phóng về phía cửa nhìn người đàn ông cúi đầu nhỏ giọng nói: 'Tiên sinh, thật ngại quá, chúng tôi cũng là làm việc cho người ta mà thôi.'

'Cút ra ngoài!' Giọng lạnh như băng của người đàn ông vang lên, 'Kêu tên Lý bụng phệ đến gặp ta!'

Hai người đàn ông lại nhìn nhau lần nữa, rốt cuộc không lại dám phản kháng, chỉ đành cúi đầu thấp giọng nói: 'Dạ, tiên sinh!', sau đó bỏ lại Lâm Y, ngay cả chiếc đèn cứu hộ trên bàn cũng quên mang theo, đi như chạy ra ngoài ...

Ánh mắt âm trầm của người đàn ông dưới vành chiếc mũ dạ lóe lên, hắn nhìn cô như dò xét, Lâm Y cũng đang nhìn hắn, thật lâu sau người đàn ông mới xoay người đi ra ngoài, thuận tay kéo cửa lại khóa chặt sau đó là tiếng bước chân rời đi càng lúc càng xa.

Trải qua cơn hoảng sợ vừa rồi, trên trán Lâm Y toát ra một tầng mồ hôi mỏng, người như bị rút hết sức lực vậy, cô dùng hết một tia khí lực cuối cùng

mới bò dậy được, từ trên bàn trượt xuống đất rồi rớt cuộc không nhúc nhích nổi nữa. Lâm Y tuyệt vọng nhắm chặt mắt, cả người như một chiếc lá lìa cành, ngã nhào trên mặt đất hôn mê bất tỉnh ...

Người đàn ông kia sau khi rời khỏi nhà xưởng đổ nát kia liền đi đến xe của mình mới dừng lại, đôi mắt hẹp dài nhìn xa xăm về nơi chân trời chùng như đang suy nghĩ điều gì, lại như đang hồi tưởng điều gì, ông chậm rãi cầm điện thoại lên, lục tìm trong danh bạ, khi tìm đến cái tên "Lãnh Nghị", ngón tay nhẹ nhàng điểm lên đó...

Nhưng lúc ông ta đang định ấn xuống thì có một cuộc điện thoại gọi đến chặn đứng hành động của người đàn ông, ông nhìn màn hình, thoáng chau mày, do dự một lát nhưng rồi vẫn ấn phím đón nghe, đầu bên kia truyền đến một giọng nữ có chút oán trách: 'Sao anh lại giúp cô gái kia? Anh đã nói anh sẽ không can thiệp bất cứ chuyện gì tôi làm, tôi muốn cái gì đều được mà!'

Đáy mắt người đàn ông thoáng qua một tia âm trầm nhưng giọng điệu lại vô cùng ôn hòa, như đang khuyên giải: 'Anh không phải muốn can thiệp vào chuyện của em, là anh lo lắng cho em... anh lo nếu như đề Lãnh Nghị biết chuyện này thì nhất định sẽ không tha cho em! ... Em ghét cô ta, hoàn toàn có thể dùng một cách khác để trừ hận kia mà!'

Đầu bên kia giọng nữ đã dịu lại đôi chút: 'Hành động lần này của tôi là bí mật, làm sao có ai biết được chứ? Huống gì Lãnh Nghị lúc này đang ở trong núi cách xa đây đến mấy trăm cây số!' Thoáng ngừng một giây rồi giọng nữ kia lại vang lên, lần này rõ ràng là lạnh như băng, 'Anh, có phải là đang muốn mật báo chuyện này cho Lãnh Nghị hay không? Tôi cho anh biết, nếu như Lãnh Nghị đột nhiên từ trên núi chạy trở lại, nhất định là anh nói cho nó biết! Đừng tưởng rằng tôi không biết gì hết!'

'Sao anh lại phải cho nó biết chứ? Em thật là đa nghi quá!' Người đàn ông chau mày, cười nhẹ một tiếng.

'Không có là tốt!' Người phụ nữ đầu bên kia nghiêng răng, lại là một hồi trầm mặc một lúc sau mới lạnh lùng bồi thêm một câu: 'Cô ta cũng không phải là con gái anh, anh đừng vọng tưởng nữa!'

'Đủ rồi!' Đáy mắt người đàn ông chợt dâng đầy mây đen, ông ta tức giận "cạch" một tiếng ngắt luôn điện thoại rồi hung hăng đá cửa xe một phát như trút giận, rửa thềm mấy câu gì đó sau đó mở cửa xe ngồi vào, rút một điều thuốc ra đốt lên hít sâu một hơi ...

Hút xong một điều thuốc tâm tình của ông mới dần bình tĩnh trở lại, nhắm mắt người đàn ông trầm tư gì đó sau đó lại lấy điện thoại trong túi ra lục tìm trong danh bạ sau đó ánh mắt dừng lại nơi "Lăng Nhất Phàm" ba chữ này, thoáng ngừng một giây rồi ông quả quyết ấn phím ...

Sáng hôm sau, ở sân bay quốc tế của thành phố H, một chiếc máy bay từ châu Âu đáp xuống, không lâu sau đó bóng dáng cao ngất của Lăng Nhất Phàm đã xuất hiện nơi đại sảnh sân bay, trên mặt hắn đầy vẻ lo lắng, đầu mày chau chặt, trên tay cầm chắc điện thoại không ngừng gọi đi nhưng điện thoại của Lâm Y từ đầu đến cuối vẫn trong trạng thái không liên lạc được.

Tối hôm qua có người gọi điện cho hắn nói Lâm Y đã xảy ra chuyện, bị bắt giam ở một công xưởng cũ kỹ, tin tức này khiến Lăng Nhất Phàm khiếp sợ không thôi hắn vội gọi điện thoại cho Trương Huy, Trương Huy nói cho hắn biết Lâm Y đã rời khỏi công ty, không biết là đi đâu, Trương Huy tìm cô cả ngày trời cũng không tìm thấy.

Trương Huy còn nói cho Lăng Nhất Phàm biết Lâm Y là bởi vì bị cuốn vào trong chuyện bồi thường vi phạm hợp đồng với một công ty cho nên từ chức, nghe đạo diễn Trần nói, bên phía đối phương còn muốn kiện Lâm Y về việc vi phạm hợp đồng...

Nghe tin động trời này, Lăng Nhất Phàm lập tức đính chuyến bay sớm nhất trở lại Trung Quốc ...

Thông qua Tôn Hồng, Lăng Nhất Phàm và Trương Huy rất nhanh đã tìm được Trần Chính, hắn không nói một lời thừa, ngay trước mặt Trần Chính ký tờ chi phiếu một trăm vạn đưa cho ông ta. Trần Chính nét mặt có chút khó xử cười cười: 'Lăng thiếu, thực ngại quá, chúng tôi cũng là làm việc cho người khác, chỉ có thể làm theo ý của cấp trên mà thôi ...'

Lăng Nhất Phàm chau mày, lạnh lùng nói: 'Ít nói lời thừa! Tiền bồi thường tôi đã trả cho các người, bây giờ người đâu?'

'Ngài đợi chút, tôi lập tức gọi điện thoại xin ý kiến cấp trên ...' Trần Chính vội cầm lấy điện thoại gọi điện thoại.

Người đàn ông bụng phệ họ Lý đón nghe điện thoại, sau khi nghe Trần Chính trình bày, ông nhìn người đàn ông đang ngồi đối diện với mình, người đàn ông đó lúc này đã đỡ mũi xuống, áo gió cũng đã cởi ra, đang nhàn nhã uống trà, sau khi nghe người họ Lý nói chuyện, ông chau mày, sòng mắt thoáng xao động, ngửa cổ uống hết tách trà sau đó mới chậm rãi nói: 'Vậy thì cô ta ra thôi!'

'Nhưng ...' Người đàn ông họ Lý chau mày, dè dặt nhìn người đàn ông kia, trên mặt có vẻ khó xử.

'Tôi sẽ xử lý ...' Người đàn ông đối diện lạnh nhạt nói, 'Người ta đã tìm đến cửa, hơn nữa còn trả tiền, chúng ta nếu không thả người chỉ sợ làm kinh động đến phía cảnh sát, như vậy càng phiền phức hơn!'

Cũng đúng thôi, vẫn là dè dặt xử lý tốt hơn, đối phó với phụ nữ thôi mà, sau này còn nhiều cơ hội! Người đàn ông bụng phệ họ Lý lúc này mới nhẹ gật đầu, cầm điện thoại lên gọi cho Trần Chính...

Ý thức trong đầu Lâm Y dần quay trở lại, giống như vừa tỉnh lại sau một giấc ngủ dài vậy, cô chậm rãi mở mắt, cảm nhận được trước mắt rất sáng, ánh sáng từ chùm đèn trắng treo trên trần nhà đập vào mắt cô. Mình đang ở đâu đây? Sao không phải là chỗ công xưởng tối tăm kia nữa? Trong đầu Lâm Y phút chốc trở nên mơ hồ.

Nhưng cô còn chưa kịp suy nghĩ gì thêm thì hai gương mặt tuấn tú cùng lúc đập vào mắt cô, 'Nhất Phàm! Trương Huy!' Lâm Y kinh ngạc nhìn nụ cười hòa nhã trên hai gương mặt kia, thì thào gọi, con ác mộng tối qua chợt hiện lên trong đầu, cô lập tức hiểu ra, là Lăng Nhất Phàm và Trương Huy đã cứu cô ra!

Nước mắt trong chớp mắt tuôn ra như suối ...

Nước mắt cô gái khiến lòng Lăng Nhất Phàm ần ần đau, hấn vong tình cúi xuống sát bên cô gái ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nhẹ vỗ vai cô, bên tai cô thì thầm những lời an ủi: 'Lâm Y, không cần sợ, không sao, không sao rồi!'

Bờ vai của người đàn ông trước mặt như một cảng tránh gió, đột nhiên khiến Lâm Y có cảm giác an toàn vô cùng, giống như một người bị chìm tìm được chiếc cọc gỗ, lúc này đây, Lâm Y mới chân chính nhận ra, chính mình yếu đuối đến mức nào, chỉ như một đám mây nhỏ trên bầu trời vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Lâm Vào Ngụy Khốn (3)

'Nhất Phàm ...' Lâm Y rớt cuộc bật khóc thành tiếng, một tay kia còn đang bị ghim kim truyền dịch, một tay cô vòng qua ôm lấy Lăng Nhất Phàm ...

Lúc cô gái ôm chặt lấy hấn khóc nức nở kia, lúc nước mắt cô gái thấm ướt ngực hấn thì Lăng Nhất Phàm đã biết, đời này hấn không thể tách rời khỏi cô, sau này bất kể cô gái thế nào, hấn đều sẽ ở bên cạnh cô, dùng hết mọi khả năng của mình để che chở, bảo vệ, yêu thương cô ...

Nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy thân thể đang không ngừng run rẩy của cô gái vào lòng, nhẹ nhàng vỗ sau lưng cô như trấn an, hấn không kim lòng được thì thầm: 'Lâm Y, gả cho anh đi, anh thề đời này anh sẽ đối xử tốt với em, che chở bảo vệ em, không để em chịu bất kỳ nỗi ủy khuất nào!'

Tiếng khóc của cô gái trong lòng bất chợt ngừng lại, cô chậm rãi buông tay khỏi người Lăng Nhất Phàm, nhìn tình ý nồng đượm trong mắt hấn, cô nấp mấy cánh môi, muốn nói gì đó nhưng mãi vẫn không thốt nên lời.

'Lâm Y, anh không ép em, em suy nghĩ cho thật kỹ, được không?' Lăng Nhất Phàm nhìn đôi mắt đen láy của Lâm Y, nhẹ giọng nói, sự thông cảm, khéo hiểu lòng người của hấn khiến nước mắt Lâm Y lần nữa tuôn trào.

'Trời ạ, thiên sứ, thì ra cô cũng giỏi khóc như vậy!' Trương Huy nhìn hai người đang ôm nhau trước mặt, không khỏi gãi đầu cười, đáng tiếc hấn là người thức thời, tự nhận mình không xứng với Lâm Y, bằng không ...

Lâm Y lúc này mới rời khỏi Lăng Nhất Phàm, nhìn Trương Huy bằng đôi mắt còn vương nước, yếu ớt cười: 'Trương Huy, cũng thật cảm ơn anh!'

'Trời ạ, thiên sứ, đừng nói với tôi mấy chuyện này ... ách, chúng ta là anh em mà, đúng không?' Trương Huy bật cười, hấn cũng rất thức thời, 'Thiên sứ, cô có Lăng ca chăm sóc vậy tôi cũng yên tâm rồi ... ách, tôi đi trước đây, tôi lại đến thăm cô!'

'Được, cậu đi đi!' Lăng Nhất Phàm quay đầu nhìn Trương Huy cười, 'Còn không đi, cẩn thận lại bị Trương Hiểu Hâm kia mắng cho một trận!'

'Hừm, cô nàng kia dám mắng tôi sao?' Trương Huy không phục kêu lên, nhưng nói thì nói vậy hấn vẫn ngoan ngoãn đứng dậy, 'Lâm Y, cố gắng hồi phục lại, đợi cô khỏe lại rồi, tôi lại dẫn cô đi đưa xe ...'

'Cậu mà dám dẫn cô ấy đi đưa xe, tôi chặt gãy chân cậu!' Lăng Nhất Phàm tức giận nói.

'Hừm, qua cầu rút ván!' Trương Huy oán giận nói rồi nhanh chóng rời đi.

Nhìn thấy Trương Huy đã rời đi, ánh mắt Lăng Nhất Phàm lại rơi trên người Lâm Y, đáy mắt ảm áp nhu hòa như một người anh trai hàng xóm, 'Lâm Y, giờ em muốn ăn gì không?' Hấn biết Lâm Y đã hơn một ngày một đêm không được ăn uống gì, hiện tại toàn nhờ vào truyền dịch để duy trì, như vậy cũng không phải cách.

'Em muốn ăn cháo ...' Giọng cô gái nhỏ xiu, mềm mại, giờ phút này, Lăng Nhất Phàm chính là người thân của cô!

'Được, anh kêu người lập tức mang đến!' Mắt Lăng Nhất Phàm sáng lên, chỉ cần cô gái chịu ăn uống, hấn tin rất nhanh cô sẽ khôi phục lại. Lúc này đừng nói là cháo, cho dù cô muốn sao trên trời Lăng Nhất Phàm nhất định cũng sẽ tìm cách lấy tới.

Quả nhiên, dưới sự chăm sóc chu đáo của Lăng Nhất Phàm, Lâm Y rất nhanh đã khôi phục lại, hôm xuất viện, Trương Huy dẫn theo Trương Hiểu Hâm đến đón cô, lúc đi ra khỏi cửa bệnh viện, Lăng Nhất Phàm và Trương Huy đi lấy xe, để lại Lâm Y và Trương Hiểu Hâm đứng chờ ở cửa.

Nhìn thấy Lăng Nhất Phàm rời đi, Trương Hiểu Hâm nhìn Lâm Y thở dài một tiếng: 'Lâm Y, số cô tốt hơn tôi nhiều lắm, có Lăng Nhất Phàm một người đàn ông tốt như vậy yêu cô ... Trương Huy nhà tôi nếu như ôn nhu và chung tình bằng một nửa anh ấy thì tốt rồi!'

'Không phải đâu ...' Lâm Y có chút phật phùng bất an, nhẹ giọng nói, 'Tôi ... không xứng với anh ấy ...'

'Cái gì mà xứng với không xứng chứ!' Trương Hiểu Hâm mỉm cười, 'Anh ấy thích cô thì cô xứng với anh ấy! Tôi nói cho cô biết, người đàn ông tốt như Lăng đại ca vậy thực sự rất khó tìm, cô đừng bỏ lỡ đấy!'

Lâm Y rũ mi, im lặng không nói, lại nghe tiếng Trương Hiểu Hâm tiếp tục vang lên bên tai: 'Tôi nghe Trương Huy nói, Lăng Nhất Phàm nhận được một cuộc điện thoại thì lập tức từ châu Âu bay trở về đây, vì chuyện của cô, lúc anh ấy đi gặp công ty đối phương thì không nói hai lời, lập tức ký chi phiếu một trăm vạn đưa cho họ ... Anh ấy chỉ muốn trong thời gian ngắn nhất nhìn thấy cô. Lăng Nhất Phàm quả thực rất yêu cô!'

'Một trăm vạn?' Hàng mi dài của Lâm Y chớp lên, anh ta thực sự chỉ ra một trăm vạn sao? Chuyện này cô đã hỏi qua Lăng Nhất Phàm một lần nhưng hẳn chỉ kêu cô yên tâm, không có việc gì, hẳn là nhờ vào mối quan hệ mới khiến đối phương thả cô ra.

'Phải đó, anh ấy giúp cô trả tiền bồi thường một trăm vạn, cô không biết sao?' Trương Hiểu Hâm kinh ngạc hỏi lại.

'Ồ ... tôi biết ... ờ, không ...' Lâm Y ấp úng nói, có lẽ đối với Lăng Nhất Phàm mà nói, một trăm vạn không đáng bao nhiêu nhưng đối với cô mà nói, một trăm vạn đúng là một số tiền trên trời.

Ngay lúc này, Porsche Cayenne của Lăng Nhất Phàm đã chậm rãi chạy đến ngừng lại bên cạnh Lâm Y, gương mặt tuấn tú mà hòa nhã của hắn lộ ra sau cửa sổ xe, 'Lâm Y, lên xe đi!', Lâm Y vội đáp nhanh một tiếng rồi kéo cánh cửa nơi ghế lái phụ bước lên.

Cayenne rất nhanh đã dừng trước một chung cư cao cấp, Lâm Y nhìn tòa nhà bên ngoài xe, nghi hoặc quay sang Lăng Nhất Phàm: 'Nhất Phàm đây là đâu?'

'Nhà mới của em!' Lăng Nhất Phàm mỉm cười, nhìn Lâm Y đang ngơ ngẩn nhìn mình, hắn vội giải thích, 'Anh nghe Trương Huy nói em vẫn đang tìm nhà trọ để thuê, vừa hay anh có một căn nhà chung cư vẫn luôn để trống, bình thường không có ai ở ... ách, không ở cũng phí, không bằng cho em mượn để ở, một công đôi việc!'

'Nhất Phàm em ...' Trong lòng Lâm Y nổi bất an phút chốc lan tràn như cỏ dại.

'Ồ, Lâm Y, đợi sau này em kiếm được tiền rồi, anh sẽ thu tiền thuê nhà của em, như vậy em yên tâm rồi chứ?' Lăng Nhất Phàm rất hiểu suy nghĩ của Lâm Y.

Lâm Y rũ hàng mi dài, khoé mắt ngân ngấn nước, giọng cũng trở nên nghẹn ngào, 'Nhất Phàm, em còn nợ anh một trăm vạn, em ... không biết khi nào thì trả hết cho anh ...'

Lăng Nhất Phàm lẳng lặng nhìn Lâm Y, trong mắt không dấu được một tia mát mắt nhưng rất nhanh hắn đã lấy lại vẻ tươi cười, nhìn cô gái nói đùa: 'Nếu như em còn cảm thấy băn khoăn, có thể lựa chọn gả cho anh, xem như là bồi thường!'

Mặt Lâm Y thoáng đỏ lên, cô ngượng ngùng cười, hàng mi vẫn rũ xuống không dám nhìn hắn ...

Nhìn biểu cảm của Lâm Y, Lăng Nhất Phàm vội an ủi: 'Nói đùa với em thôi, đừng để trong lòng ... Ân, chúng ta xuống xe đi, anh dẫn em lên đó xem thử, nhất định em sẽ thích căn nhà mới này của mình!' Hắn vừa nói vừa đẩy cửa xe bước xuống. Lâm Y trầm mặc nhìn theo bóng hắn, rốt cuộc cũng đưa tay mở cửa bước xuống ...

Căn nhà thật sự rất đẹp, trang hoàng bố trí đúng phong cách mà Lâm Y thích. Lăng Nhất Phàm nhìn cô gái đang đứng ngây người giữa nhà, nhẹ giọng nói: 'Hay là em đến công ty anh làm việc đi, như vậy vừa có việc làm vừa có thu nhập, sau này không cần phải lo nghĩ nhiều nữa! Anh sẽ thu xếp một công việc phù hợp với em!'

'Nhất Phàm!' Lâm Y nghẹn ngào gọi.

'Ân, yên tâm đi, anh sẽ không ép em bất kỳ điều gì cả, nhưng hứa với anh, em sẽ cẩn thận suy nghĩ những điều anh nói, được không?'

Sự thấu hiểu của Lăng Nhất Phàm khiến Lâm Y cảm động vô cùng nhưng cô càng nghĩ càng thấy không an lòng, rõ ràng cô đã nợ Lăng Nhất Phàm quá nhiều, giờ lại còn không biết xấu hổ nhận sự giúp đỡ lớn lao này của hắn, cô thật sự rất băn khoăn.

Đang lúc Lâm Y còn đang do dự liệu có nên đến công ty của Lăng Nhất Phàm làm việc hay không thì một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra khiến cho cuộc đời Lâm Y bắt đầu có một sự thay đổi lớn ...

Đó là chuyện của hai ngày sau đó, đó là vào buổi tối, Lăng Nhất Phàm dẫn Lâm Y đến một nhà hàng xoay nổi tiếng ở thành phố H ả n c o m, đúng lúc đó điện thoại của Lâm Y reo lên, là em gái của Lâm Dung, Lâm Như Mẫn gọi đến, giọng bà đầy lo lắng: 'Y Y, con mau về đây một chuyến, mẹ con bị xe đụng ...'

Bàn tay cầm điện thoại cứng giữa không trung, trong đầu Lâm Y một mảnh trống rỗng, cô nấp máy môi, mãi mới run rẩy nói được một câu: 'Con ... lập tức trở về ...' Sau đó cô hoảng loạn nhét điện thoại vào túi xách ...

'Lâm Y, xảy ra chuyện gì?' Lăng Nhất Phàm nghi hoặc nhìn gương mặt chợt trở nên trắng bệch cùng vẻ hoảng loạn của cô.

'Em ... mẹ của em xảy ra chuyện, em phải ... lập tức trở về nhà một chuyện ... Nhất Phàm, tạm biệt!' Nói chưa dứt câu thì Lâm Y đã vội xoay người hoảng loạn chạy ra khỏi cửa nhà hàng, đó là mẹ, là chỗ dựa duy nhất của cô từ nhỏ đến lớn, cô không thể tưởng tượng nổi, mất đi mẹ cô sẽ thế nào.

Lăng Nhất Phàm cả kinh vội kéo cánh tay Lâm Y lại, 'Lâm Y, đừng nóng vội, anh đi cùng em về, anh có xe ...' Lăng Nhất Phàm gọi nhân viên phục vụ đến, thanh toán xong xuôi liền cầm lấy áo vest, cùng Lâm Y vội vã rời đi.

Lăng Nhất Phàm tự lái xe đưa Lâm Y đi suốt đêm về thành phố G...

Xe chạy như bay trên đường cao tốc, Lâm Y vẻ mặt lo lắng, yếu ớt tựa vào lưng ghế âm thầm cầu nguyện, cầu nguyện với trời cao cho mẹ cô bình an qua được trận này ...

Một bàn tay ấm áp vươn ra nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Lâm Y, một tay kia của Lăng Nhất Phàm đặt nơi vô lăng, mắt nhìn chăm chú về phía trước, lúc này hẳn chỉ có thể dùng cách này cho cô một chút ấm áp, cho cô một chút sức lực.

Lúc chạy đến thành phố H thì đã là hai giờ sáng, Lâm Dung đã được chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt, ngồi nơi băng ghế ngoài phòng chăm sóc đặc biệt là dì của Lâm Y, Lâm Như Mẫn. Lâm Y nhìn qua cửa kính, vừa nhìn đã thấy mẹ mình đang nằm thiêm thiếp trên giường, sắc mặt tái nhợt, mắt nhắm chặt lại, trên người ghim đủ loại ống truyền, bên giường cũng bày đủ các loại máy móc y tế ...

Bác sĩ điều trị chính nói với Lâm Y, trái tim của Lâm Dung bị tổn thương nghiêm trọng cho dù phẫu thuật cũng khó mà khôi phục như trước, cơ hội sống lại thật sự rất mong manh ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Càng Lúc Càng Xa (1)

Bác sĩ điều trị chính nói với Lâm Y, trái tim của Lâm Dung bị tổn thương nghiêm trọng cho dù phẫu thuật cũng khó mà khôi phục như trước, cơ hội sống lại thật sự rất mong manh ...

'Không!' Nước mắt Lâm Y trào ra, cô bụm mặt nức nở, 'Mẹ tôi sẽ không chết, mẹ sẽ không bỏ tôi lại một mình trên đời này đâu ...' Thân thể mảnh khảnh đó chợt như chiếc lá trong cơn gió lốc, ngã về sau ngất đi ...

'Lâm Y ...' Lăng Nhất Phàm đau lòng gọi, hẳn vội đưa tay đỡ lấy Lâm Y vào lòng, 'Em còn có anh, em còn có anh, Lâm Y!' Hắn vừa gọi vừa nhìn vị bác sĩ, 'Bác sĩ, chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?'

'Có thì có đấy ...' Bác sĩ có chút do dự nói.

'Cách gì ông nói mau đi! Tiền bạc không phải là vấn đề!' Lăng Nhất Phàm vội nói.

'Thay tim!' Bác sĩ nói nhanh, 'Nhưng Lăng tiên sinh, cho dù tiền không phải là vấn đề nhưng vẫn còn vấn đề khác, thứ nhất là bởi vì bệnh tình nghiêm trọng, bệnh viện chúng tôi không có ai dám đảm nhận cuộc phẫu thuật này, thứ nữa là nguồn cung cấp nội tạng, trước mắt bệnh viện không tìm được quả tim thích hợp với thể trạng của bà Lâm ...'

'Vậy thì đổi một bệnh viện khác!' Lăng Nhất Phàm quyết đoán nhìn sang Lâm Y nói, 'Chúng ta lập tức chuyển mẹ em đến một bệnh viện nào đó ở thành phố H, ở đó chắc là không có vấn đề ...'

'Không được, Lăng tiên sinh!' Vị bác sĩ đứng bên cạnh ngắt lời Lăng Nhất Phàm, 'Theo tình trạng hiện giờ của bà Lâm, căn bản là không chịu được di chuyển đường dài ... chuyện này chỉ làm bệnh của bà nặng thêm thôi ... hơn nữa trái tim thay thế còn phải phù hợp với thể chất của bà Lâm, bệnh viện ở thành phố H cũng chưa chắc lập tức tìm ra được!'

'Vậy ý của ông là đi ấy chỉ có thể ở đây chờ chết hay sao?' Lăng Nhất Phàm lạnh giọng chất vấn.

'Thực xin lỗi Lăng tiên sinh, trừ phi là ông tìm được một chuyên gia phẫu thuật tim, hơn nữa còn có nguồn tim cung cấp phù hợp với thể chất của bà Lâm, bằng không ...' Bác sĩ về bản khoản nói.

Lăng Nhất Phàm nghe vậy không chút chần chừ vận dụng tất cả các mối quan hệ, rất nhanh đã liên hệ được với chuyên gia tim mạch, nể mặt Lăng Nhất Phàm, ông ta cũng tình nguyện đi đến thành phố G một chuyến nhưng mấu chốt là nguồn tim thích hợp với Lâm Dung thật sự vô phương tìm được.

Đứng trước khó khăn chưa được giải quyết, đôi mày Lăng Nhất Phàm càng lúc càng chau chặt, Lâm Y nhìn chiếc cằm râu đã bắt đầu mọc lởm chởm của Lăng Nhất Phàm, trong lòng có chút khổ sở, mắt cô cũng ngân ngấn nước. Lâm Y lặng lẽ đến bên cạnh Lăng Nhất Phàm ngồi xuống, an ủi ngược hẳn: 'Nhất Phàm, anh đừng lo lắng, nếu thật sự ... tìm không được nguồn tim ... cũng đành chịu ...'

'Lâm Y ...' Trên mặt Lăng Nhất Phàm lộ ra ý cười yếu ớt, hần dụ dằng nói, 'Chỉ cần em đừng quá lo lắng là được ... cả ngày hôm nay em chưa ăn chút gì, em muốn ăn gì anh giúp em đi mua, được không? Nếu như em cũng bị bệnh, vậy lấy ai đến chăm sóc cho đi đây?'

'Nhất Phàm, anh ... cũng có nhiều việc phải làm ... hay là ... anh tạm trở về thành phố H đi ...'

'Ngốc à, còn chuyện gì quan trọng hơn em chứ?' Lăng Nhất Phàm nói một câu từ đáy lòng.

'Nhất Phàm...!' Hốc mũi Lâm Y ề ẩm chua xót, lúc này đây, ở bên cạnh cô đứng ra phải là Lãnh Nghị mới đúng, nhưng mà ... không có Lãnh Nghị!

Trên giường bệnh mí mắt Lâm Dung khẽ động, lời của Lăng Nhất Phàm lọt vào tai bà không sót một chữ. Là Lãnh Nghị sao? Nghe tiếng hình như không giống lắm. Lâm Dung cố giãy dụa hé mí mắt nặng trĩu ra.

'Mẹ!' Lâm Y nhìn thấy mẹ mình mở mắt, cô kích động kêu lớn một tiếng, bỏ nhào đến bên giường, 'Mẹ tỉnh rồi sao? Mẹ tỉnh rồi! Con biết mà, mẹ sẽ không bỏ lại con một mình không lo!'

Nghe tiếng Lâm Y, Lăng Nhất Phàm cũng vội vàng bước tới, hần nhẹ giọng gọi: 'Dì!', rồi lại nhìn sang gương mặt vui mừng của Lâm Y, trên gương mặt anh tuấn cũng không kìm được lộ ra một nụ cười ...

Nụ cười ấm áp của Lăng Nhất Phàm đập vào mắt Lâm Dung một cách rõ ràng, bà ngăn người nhìn người thanh niên tuấn tú ôn hòa trước mặt, trên mặt hần lộ ra vẻ ấm áp như ánh mặt trời, rõ ràng không phải là Lãnh Nghị! Thực ra bà có nghe nói giữa con gái mình và Lãnh Nghị xảy ra vấn đề, hiện giờ xem ra là đúng rồi! Nhưng người thanh niên này thoát nhìn thiện lương áp áp, còn có, ánh mắt cậu ta nhìn Y Y, những lời cậu ta nói với Y Y ... chắc đây là một người có thể mang lại hạnh phúc cho con bé.

Chết, Lâm Dung không sợ, cái bà sợ là bỏ lại con gái mình cô độc trên đời, không nơi nương tựa, hai mươi mấy năm qua, bà sống chẳng qua là vì cho con gái bà một mái nhà, để con gái bà không thấy cô độc ... nhưng hiện giờ, rõ ràng thời gian của bà không còn nhiều ...

Lâm Dung nhẹ mấp máy cánh môi nhưng không nói được thành lời, bà chỉ đành nhìn Lâm Y.

'Mẹ, mẹ muốn nói gì?' Lâm Y quệt nước mắt, giọng cười cúi xuống gần bà, 'Mẹ từ từ nói!'

Ánh mắt Lâm Dung dò sang Lăng Nhất Phàm đứng bên cạnh Lâm Y, cô hiểu ý bà, nhìn Lăng Nhất Phàm rồi giới thiệu với mẹ mình: 'Mẹ, đây là Lăng Nhất Phàm, là ... bạn của con ...'

Mắt Lâm Dung lóe lên một tia nhu hòa, bà nhìn Lăng Nhất Phàm, chậm rãi đưa tay ra, Lăng Nhất Phàm hiểu ý, vội đưa tay nắm lấy tay bà, nhỏ giọng gọi: 'Dì!'

Lâm Dung mấp máy cánh môi, thật không dễ dàng mới bật được mấy chữ 'Chăm sóc ... Y Y ...'

'Xin đi cứ yên tâm...!' Lăng Nhất Phàm nắm chặt tay Lâm Dung nghiêm túc nói, 'Con sẽ chăm sóc Lâm Y thật tốt, nếu như Lâm Y nguyện ý gả cho con, làm vợ của con, đó là vinh dự của con!' Nghe câu này, rốt cuộc khóe môi Lâm Dung cũng lộ ra một ý cười yếu ớt.

Lâm Y lặng lẽ quay lại nhìn Lăng Nhất Phàm, hần cũng cười với cô: 'Y Y, em có đồng ý trở thành vợ của anh không?'

'Em ...' Lâm Y bối rối thu hồi tầm mắt, cô nói không nên lời, chỉ đành âm thầm cầu nguyện, nếu như lần này ông trời thật sự cho mẹ con khỏe mạnh trở lại, em nhất định sẽ gả cho anh ...

Khuya hôm đó ngoài cửa phòng chăm sóc đặc biệt của Lâm Dung xuất hiện một bóng người, người đàn ông này đội một chiếc mũ dạ được kéo xuống thật thấp, cổ áo lại dựng lên thật cao, che khuất gần nửa khuôn mặt, ông ta nhìn qua cửa kiếng vào người phụ nữ đang nằm thiêm thiếp trên giường và cô gái đang ngồi bên cạnh bà, đáy mắt một mảnh âm trầm, thật lâu vẫn không chịu rời đi.

Ánh mắt vô thần của Lâm Dung vừa rời khỏi mặt Lâm Y định nhắm lại nghỉ ngơi thì bất chợt như bị đóng băng, ghim chặt ngoài cửa phòng bệnh, Lâm Y và Lăng Nhất Phàm gần như là đồng thời phát hiện ra ánh mắt khác thường của Lâm Dung, hai người cũng theo đó nhìn ra ngoài, nhưng ngoài cửa không có gì khác thường, một bóng người cũng không có ...

'Mẹ ...' Lâm Y nghi hoặc gọi, lúc này Lâm Dung mới thu hồi tầm mắt, bà thở dài một tiếng, có lẽ là ảo giác thôi, người đó bà coi như đã chết làm sao có thể xuất hiện ở chỗ này được chứ?

Lúc này người đàn ông đội mũ dạ đó đã lách người sang một bên, lẳng lặng đứng chờ một lúc rồi xoay người rời đi ...

Cùng lúc đó ở một vùng núi xa, Lãnh Nghị đang cùng Nam tiên sinh, Lữ Thần tụ tập quanh giường bệnh của Hạ Tịch Họa, Nam tiên sinh chăm mũi kim cuối cùng lên đầu Tịch Họa xong liền ngẩng đầu nhìn Lãnh Nghị nói: 'Lãnh tiên sinh, mạch máu của Hạ tiểu thư đã được khai thông hết, nếu như tất cả đều thuận lợi, mấy ngày sau cô ấy sẽ tỉnh lại, vẫn cần ngài nói chuyện nhiều với cô ấy một chút, kích thích thần kinh của cô ấy ...'

Chính ngay lúc này điện thoại trong túi Lãnh Nghị rung lên, hần cầm lên mở ra xem, thấy cái tên "Lý Tân" nhấp nháy trên màn hình, hần nhìn hai người kia ra hiệu tạm dừng một chút rồi đi ra ngoài vừa đi vừa ấn phím đón nghe.

Lý Tân đã ra nước ngoài một tháng, hiện giờ cô đang báo cáo với Lãnh Nghị thành quả chuyến đi đến Đông Nam Á vừa rồi của mình ... sau khi báo cáo

xong, trong điện thoại im lặng giây lát, đầu bên này sóng mắt Lý Tân thoáng xao động, cô áp ứng: 'Thiếu gia ...'

'Chuyện gì, nói đi!' Lãnh Nghị trầm giọng, ánh mắt sắc bén lúc này đang nhìn mông lung nơi chân trời, đáy mắt một mảnh phức tạp, cũng chỉ có Lý Tân hiểu được tâm tình của hắn.

Quả nhiên, Lý Tân sau đó nhẹ giọng nói: 'Tôi nghe nói ... mẹ của Lâm tiểu thư đã xảy ra tai nạn xe cộ, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông ...'

Sóng mắt Lãnh Nghị xao động dữ dội, đôi chân dài đang sai bước không tự chủ được ngừng lại, một lúc sau mới thấp giọng nói: 'Y Y đâu?'

'Cô ấy đã trở về rồi ...'

Lãnh Nghị khép mắt lại, tay day day huyết thái dương, cô gái này ... xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nói với hắn một lời! Xem ra cô đã hoàn toàn bài trừ hắn ra khỏi cuộc sống của mình! Cách nghĩ này khiến lòng Lãnh Nghị thất lại, lát sau hắn mới cố nén tức giận lần buồn rầu, trầm giọng nói: 'Sao cô không sớm nói với tôi!'

'Thực xin lỗi thiếu gia, tôi mới vừa trở lại ...'

Lãnh Nghị "cạch" một tiếng ngắt điện thoại, suy nghĩ một chút rồi hắn xoay người đi vào trong nhà, vừa hay gặp Lữ Thần đang từ trong bước ra, hắn nhàn nhạt nói: 'Lữ Thần, tôi phải trở về một chuyến, lập tức lên đường, nơi này giao lại cho cậu, Tịch Họa cũng nhờ cậu chăm sóc ...'

'Trễ vậy rồi mà anh còn muốn đi sao?' Lữ Thần nhìn đồng hồ, kinh ngạc hỏi.

Lãnh Nghị thoáng chau mày, 'Mẹ của Lâm Y bị tai nạn giao thông, tình hình không khả quan, tôi trở về xem sao...'

'Lãnh thiếu...' Lữ Thần cũng chau mày, '... chuyện của Lâm tiểu thư bên đó anh có vẻ cũng không giúp được gì, ngược lại ở đây Hạ tiểu thư rất cần có anh, vừa này anh cũng nghe sự phụ tôi nói đấy, mạch máu của Hạ tiểu thư đã được khai thông, không lâu nữa có thể tỉnh lại, chúng ta không thể thất bại trong gang tấc!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153: Càng Lúc Càng Xa (2)

Lãnh Nghị nghe vậy bước chân hơi khựng lại, Lữ Thần thấy vậy liền đề xuất ý kiến: 'Hay là thế này, tôi thay anh trở về một chuyến, trong giới y học tôi quen biết tương đối rộng, chắc là có thể giúp được Lâm tiểu thư ít nhiều!'

Lãnh Nghị chau mày trầm tư, Tịch Họa giống như một bức tường vô hình ngăn cách hắn và Y Y không thể nào vượt qua, nếu như Tịch Họa có thể tỉnh lại, đối với hắn, đối với Lâm Y đều tốt. Thật lâu sau Lãnh Nghị mới nhìn sang Lữ Thần: 'Được, vậy cậu thay tôi đi một chuyến, có chuyện gì lập tức báo với tôi, bất kể tốn bao nhiêu tiền, chỉ cần chữa khỏi là được ...'

'Về phần Hạ tiểu thư bên này, sau khi tôi đi sẽ nhờ một bác sĩ Tây y đến trông chừng!' Lữ Thần suy nghĩ một chút rồi bồi thêm, Trung - Tây y là không thể tách rời.

'Chuyện ở đây cứ để bác sĩ Hoàng sắp xếp...' Giọng Lãnh Nghị thật quả quyết, ngừng một chút rồi hắn tiếp lời: 'Cứ nói là hiệp hội y tế thế giới viện trợ, miễn phí...' Hắn lo lắng cô gái quật cường kia không chịu nhận sự giúp đỡ của mình, lại tìm cách kiếm tiền trả hắn.

'Ân, tôi biết rồi!' Lữ Thần trả lời rồi vội vã đi thu dọn đồ đạc, đi suốt đêm đến thành phố G.

Trưa hôm sau Lãnh Nghị nhận được điện thoại của Lữ Thần, 'Lãnh thiếu, tim của mẹ Lâm tiểu thư bị vỡ, cách duy nhất là phải thay tim, nhưng phải tìm nguồn tim thích hợp với thể chất của bà nhưng trước mắt còn chưa tìm được, cần phải chờ nhưng ... sợ là bà không chờ kịp!'

Mất Lãnh Nghị lóe lên, trầm giọng nói: 'Cậu fax bệnh án của bà qua đây, tự tôi nghĩ cách!'

Buông điện thoại, Lãnh Nghị suy nghĩ giây lát rồi cắt điện thoại vào túi, lấy một chiếc điện thoại khác ra, ấn phím. Hắn gọi cho cục trưởng cục hình cảnh quốc tế, ông Smith bởi vì hắn biết, bệnh viện của tổ chức hình cảnh quốc tế có một ngân hàng nội tạng, đó là chuẩn bị cho các nhân vật cao cấp trong tổ chức trong trường hợp nguy cấp cần thay thế nội tạng, đây cũng là chuyện tối mật...

Smith rốt cuộc không lay chuyển được Lãnh Nghị, đành hứa với hắn cho thuộc hạ đi kiểm tra xem có nguồn tim thích hợp hay không... Rất nhanh, quả tim đã được đông lạnh, bảo quản kỹ càng trong hộp y tế chuyên dụng lập tức được đưa lên máy bay khẩn cấp chuyển đến thành phố G...

Trưa ngày thứ hai, ở một bệnh viện cao cấp của thành phố G, Lâm Y đột ngột nhận được thông báo có thể tiến hành phẫu thuật bởi vì có chuyên gia tim

mạch từ nước ngoài mới đến, hơn nữa đã tìm được nguồn tìm thích hợp...

Nghĩ đến hai ngày nay Lăng Nhất Phàm vì chuyện của mẹ mình mà bồn ba khắp nơi, Lâm Y mừng rỡ nhìn sang hần nói: 'Nhất Phàm, là chuyên gia anh mời đến đó sao?'

Nhìn thấy vẻ mừng rỡ và kinh ngạc trên mặt Lâm Y, còn có một tia cảm động hiện rõ trong đáy mắt, lòng Lăng Nhất Phàm thoáng xao động nhưng rốt cuộc không nói gì, chỉ nhìn cô cười.

Lâm Dung rất nhanh đã được đưa vào phòng giải phẫu sau đó là một đoàn bác sĩ trong bộ đồ phẫu thuật màu xanh, đội nón và khẩu trang khử trùng lần lượt tiến vào.

Từ trưa đến tối Lăng Nhất Phàm luôn ở bên cạnh Lâm Y và mấy người nhà của cô chờ bên ngoài phòng mổ, mãi đến khi bác sĩ chịu trách nhiệm giải phẫu chính cùng mấy bác sĩ phụ tá bước ra tuyên bố ca mổ thành công thì ai nấy mới thở phào một hơi. Lâm Y lúc này đã kích động đến khóc không thành tiếng, Lăng Nhất Phàm mỉm cười ôm cô vào lòng. Lâm Y không cự tuyệt, cô vui đầu vào ngực hần để mặc nước mắt rơi...

Nhưng các bác sĩ cũng cảnh báo Lâm Y, nội tạng cấy ghép đôi khi sẽ xảy ra biến chứng không ngờ, đôi khi nguy hiểm đến tính mạng, vì vậy vẫn phải thận trọng quan sát mới được.

Qua cánh cửa phòng chăm sóc đặc biệt, Lâm Y nhìn mẹ mình vì thuốc mê vẫn còn bất tỉnh nằm trong đó, mừng rỡ kéo tay Lăng Nhất Phàm, 'Nhất Phàm, em muốn đi cảm ơn những bác sĩ nước ngoài kia đã đến giúp mẹ...'

Lăng Nhất Phàm ôn nhu cười nói: 'Àn, nên làm vậy ... nhưng Lâm Y này, em cứ ở đây trông chừng cho dì, lỡ như dì tỉnh lại không nhìn thấy em sẽ thất vọng lắm.'

Cũng đúng! Lâm Y thoáng suy nghĩ rồi ngập ngừng nhìn Lăng Nhất Phàm: 'Hay là đợi mẹ tỉnh lại rồi em đi sau!'

Lăng Nhất Phàm suy nghĩ một giây rồi nói: 'Hay là vậy đi, em ở lại đây với dì, anh đi chào hỏi họ một tiếng ... Đợi lúc nào dì tỉnh lại, anh lại cùng em đi một chuyến nữa, được không?'

Lâm Y suy nghĩ một hồi thấy cũng chỉ còn cách này, 'Vậy anh đi trước giúp em chào hỏi họ một tiếng ...'

Lăng Nhất Phàm đi thẳng đến văn phòng của viện trưởng, hần muốn tìm hiểu trước đội ngũ bác sĩ quốc tế đến viện trợ này rốt cuộc là từ đâu đến. Thấy cửa văn phòng đang đóng, Lăng Nhất Phàm gõ cửa, bên trong truyền ra một giọng nam rất rõ ràng: 'Vào đi!'

Lăng Nhất Phàm đẩy cửa bước vào, hần vừa nhìn đã thấy Lữ Thần đang ngồi nơi ghế đối diện với viện trưởng, sòng mắt hần thoáng xao động, quả đúng như hần đoán, rõ ràng là Lãnh Nghị làm!

'Lăng thiếu!' Lữ Thần mỉm cười nhìn Lăng Nhất Phàm chào hỏi, hần đã nhìn thấy mấy ngày nay Lăng Nhất Phàm luôn ở bên cạnh Lâm Y.

'Lữ Thần!' Lăng Nhất Phàm cũng nhìn Lữ Thần mỉm cười. Hần bước vào trong, thuận tay đóng cửa lại.

'Lăng tiên sinh, Lữ tiên sinh, thì ra hai người quen biết nhau.' Viện trưởng cũng nhìn hai người cười.

'Àn, chúng tôi học cùng trường!' Lăng Nhất Phàm cười hàm hồ trả lời, hần nói thật bình tĩnh, chỉ đặc biệt nhấn mạnh hai chữ 'cùng trường', vừa nói vừa ngồi xuống một chiếc ghế khác đối diện với viện trưởng.

'Vậy sao? Thật trùng hợp!' Viện trưởng cười nói: 'Lăng tiên sinh, đội ngũ chuyên gia mà Lữ tiên sinh dẫn đến là do ngài mời đến sao?'

'Không đâu, tôi làm sao mà mời được họ!' Lăng Nhất Phàm vẫn điềm tĩnh cười dù giọng nói có chút châm chọc.

'Lăng thiếu, sao lại nói như vậy chứ? Nếu anh mời tôi, tôi nhất định sẽ đến!' Lữ Thần cũng nói đùa.

Hai người đàn ông nói vài câu xã giao trước mặt viện trưởng rồi Lữ Thần đứng dậy: 'Viện trưởng, Lăng thiếu, tôi còn chuyện phải làm, phải lập tức trở về, tôi đi trước!'

'Tôi tiễn anh!' Lăng Nhất Phàm nói rồi đứng dậy, Lữ Thần chỉ cười cười, cũng không từ chối.

Lăng Nhất Phàm đi theo Lữ Thần mãi đến cổng chính của bệnh viện mới dừng lại, nhàn nhạt hỏi: 'Vì sao Lãnh Nghị không đến?'

Lữ Thần nhìn Lăng Nhất Phàm bằng ánh mắt sắc bén, cười nói: 'Anh ta không phân thân được, quá trình chữa trị cho Hạ tiểu thư vừa đi vào giai đoạn then chốt!'

Trên môi Lăng Nhất Phàm ý cười càng sâu: 'Nên cùng ai, trong lòng anh ta rõ ràng nhất ... Nếu như đã chọn ở bên cạnh Hạ tiểu thư thì nên cùng cô ấy đến cùng, bằng không đối với ai cũng không tốt...'

Sòng mắt Lữ Thần thoáng xao động nhưng hần chỉ cười cười: 'Lăng thiếu trở về đi thôi, xe tôi đậu ở đằng kia rồi!'

Lăng Nhất Phàm lặng lẽ quay về phòng chăm sóc đặc biệt, nhìn thấy hần, Lâm Y tươi cười bước đến: 'Nhất Phàm, có gặp được chuyên gia hay không?'

Họ còn ở trong bệnh viện không?"

'Gặp được rồi!' Lăng Nhất Phàm vẫn cười ôn hoà, 'Anh đã thay em cảm ơn sự giúp đỡ của họ nhưng mà ... họ đã đi rồi, vừa nãy anh đi tiễn họ!'

'Đi rồi?' Trên mặt Lâm Y lộ vẻ thất vọng, 'Vậy không phải là em không thể đích thân cảm ơn họ rồi sao?'

'Anh cảm ơn họ là được rồi ...' Lăng Nhất Phàm mỉm cười.

Bởi vì ca mổ thành công ngoài sức tưởng tượng, Lâm Dung khôi phục rất tốt, rất nhanh bà đã có thể tự xuống giường bước đi nhưng bởi vì đề phòng nội tạng cấy ghép xuất hiện tình trạng đào thải, bệnh viện vẫn giữ bà lại để quan sát thêm.

Lúc này trong phòng bệnh thường xuyên nghe đến nhất là tiếng cười vui vẻ và giọng nói nũng nịu của Lâm Y. Lăng Nhất Phàm thì lẳng lặng ngồi bên cạnh nhìn gương mặt thanh thuần như thiên sứ của cô, đầy mắt tràn đầy thâm tình, ánh mắt hần không thoát được cặp mắt của Lâm Dung, bà lặng lẽ quan sát hai người...

Một đêm kia, đã khuya lắm, trên một chiếc giường nhỏ cạnh bên giường bệnh, Lâm Y đã ngủ say. Lăng Nhất Phàm lúc này đang nằm nơi ghế dài mới nhẹ nhàng đứng dậy cẩn thận giúp Lâm Y đắp chăn rồi hần ngồi xuống bên cạnh cô, nhờ ánh sáng từ hành lang hắt qua, trầm lặng nhìn về mặt điềm tĩnh của cô trong giấc ngủ --- đây gần như đã trở thành thói quen mỗi ngày của hần.

Từ sau khi Lâm Dung được chuyển sang phòng bệnh thường, Lăng Nhất Phàm kiên trì theo Lâm Y ngủ trong phòng bệnh, cô ngủ giường hần ngủ ghế. Mỗi lần tỉnh giấc nhìn thấy gương mặt điềm tĩnh của cô trong lòng hần liền đang lên một sự thỏa mãn không gì thay thế được.

'Nhất Phàm!' Lúc này Lâm Dung đang nằm trên giường bệnh chợt nhỏ giọng gọi, bà không chỉ một lần nhìn thấy Lăng Nhất Phàm thức dậy trong đêm giúp Lâm Y đắp chăn sau đó ngồi nhìn cô như thế này.

Lăng Nhất Phàm hơi sững sốt sau đó cười có vẻ hời hợt: 'Thực xin lỗi đi, cháu đánh thức đi sao?'

'Ồ, không sao, dù sao ban ngày đi cũng ngủ nhiều rồi.' Bà ngừng một chút, nhìn Lăng Nhất Phàm, rớt cuộc lên tiếng: 'Nhất Phàm, đi hỏi cháu một chuyện được không?'

'Ân, di cứ hỏi!' Lăng Nhất Phàm ôn hoà cười.

'Có phải cháu thích Y Y không?' Lâm Dung hỏi rất bình thản, rất nghiêm túc, với một người được cấy ghép nội tạng như bà, sống được ngày nào hay ngày ấy. Bà chỉ hy vọng lúc mình còn sống được nhìn thấy con gái mình có được hạnh phúc, như vậy bà có ra đi cũng yên lòng nhắm mắt.

'Đúng vậy. Con hy vọng có thể dùng cả đời mang lại hạnh phúc cho cô ấy!' Lăng Nhất Phàm nhỏ giọng đáp lời sau đó cười khổ: 'Đáng tiếc là Lâm Y không thích cháu...'

Sóng mắt Lâm Dung thoáng xao động, bà cười nhẹ, nói như nhắc nhở: 'Cháu không hỏi, làm sao biết nó không chịu? ... Chuyện đời đời khi thay đổi rất nhanh...'

Đôi mắt Lăng Nhất Phàm chợt loé lên, hần nhẹ giọng nói: 'Cháu biết rồi, cảm ơn đi!'

'Di chi muốn Y Y hạnh phúc.' Lâm Dung thờ dãi một tiếng, 'Lúc ta còn sống, hy vọng thấy con bé hạnh phúc!'

'Di yên tâm, đời này con sẽ đối xử tốt với Lâm Y!' Lăng Nhất Phàm nói một cách nghiêm túc, hần sớm đã biết đời này hần vì ai mà sống!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Càng Lúc Càng Xa (3)

Tối hôm sau Lâm Y đang ngồi xem tivi với Lâm Dung thì nghe tiếng gõ cửa nhẹ nhàng sau đó Lăng Nhất Phàm bước vào, hôm nay hần ăn mặc thật chỉnh tề, trên tay còn cầm một bó hoa lớn, râu trên cằm cũng được cạo sạch sẽ, trên gương mặt anh tuấn lộ ra một nụ cười ấm áp, từ lúc bước vào mắt hần vẫn ghim trên người Lâm Y.

Bó hoa kia khiến Lâm Y thoáng sững sốt rồi như hiểu ra điều gì, cô hỏi như che giấu: 'Nhất Phàm, làm gì mà vui thế? Cả ngày hôm nay đi đâu chơi vậy?'

Lăng Nhất Phàm chỉ cười, hần nhắc tay xem đồng hồ rồi lặng lẽ đi đến bên cạnh Lâm Y, mắt vẫn không rời khỏi cô, nhẹ nhàng nâng bó hoa lên đưa cho Lâm Y: 'Lâm Y, tặng cho em!'

'Cám ơn!' Mặt Lâm Y thoáng đỏ lên, cô có chút bất an đón lấy bó hoa, đó là một bó hoa hồng đỏ rực thật lộng lẫy, cô giả vờ cúi xuống ngửi, né tránh ánh mắt nóng rực của Lăng Nhất Phàm nhưng bàn tay cô đã bị hấn nắm lấy rồi siết chặt, ngay lúc Lâm Y còn chưa kịp hoàn hồn lại thì hấn đã chỉ tay ra ngoài cửa sổ: 'Lâm Y, xem kia ...'

Không tự chủ được Lâm Y quay nhìn về phía cửa sổ, trên bầu trời đen thẫm đột nhiên xuất hiện một vầng pháo hoa rực rỡ, trong bóng đêm, những tia lửa bắn tung khắp bốn phía tạo thành những cánh hoa tuyệt đẹp đủ màu sắc rồi từ từ tan biến ...

'Đẹp quá!' Đáy mắt cô gái bừng sáng, sự đề nén và lo âu bấy lâu bay cũng theo những cánh hoa xinh đẹp trên không trung kia tan biến mất, lại thấy một cột pháo hoa khác bắn lên, vẻ đẹp muôn hình muôn vẻ của từng đợt pháo hoa khiến mắt cô gái ngời sáng ... từ những cửa sổ khác của bệnh viện cũng truyền đến từng trận tiếng kêu kinh ngạc lẫn vui vẻ ...

Trên giường bệnh Lâm Dung cũng mỉm cười nhìn xem ...

Lăng Nhất Phàm thu hồi tầm mắt đang nhìn ngoài cửa sổ, hấn dịu dàng nhìn cô gái bên cạnh đang đắm chìm trong màn pháo hoa không ngừng lóe sáng ngoài kia, chậm rãi lấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp, nhẹ nhàng mở ra để lộ một chiếc nhẫn kim cương chói lóa ...

'Lâm Y ...' Lăng Nhất Phàm thâm tình gọi, hàng mi dài của Lâm Y nhẹ rung lên, đôi mắt đen láy dời từ không trung muôn màu sang phía hấn, cô vừa nhìn thấy chiếc nhẫn đang lóe sáng trên tay Lăng Nhất Phàm, sóng mắt liền xao động dữ dội, trong đầu vừa hỗn loạn vừa trống rỗng, cô nhẹ mím môi, ánh mắt dời từ chiếc nhẫn sang gương mặt tuấn tú của Lăng Nhất Phàm.

'Y Y ...' Giọng Lăng Nhất Phàm càng thêm nhu hòa, hấn sửa cách gọi 'Lâm Y' thường ngày bằng 'Y Y', bàn tay với những ngón thon dài nhẹ nhàng lấy chiếc nhẫn ra đưa về phía Lâm Y, nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy tình ý, 'Anh hy vọng em có thể gả cho anh, làm vợ anh ... đây là giấc mộng cả đời của anh, em có thể khiến cho giấc mộng của anh thành sự thật được không?'

Chiếc nhẫn kim cương này là hôm nay hấn đặc biệt đặt hàng từ thành phố H rồi lập tức chuyển về đây ...

'Nhất Phàm ...' Lâm Y nhìn chiếc nhẫn trên tay Lăng Nhất Phàm, thì thào nói không nên lời.

'Y Y, tin tưởng anh, đời này kiếp này anh sẽ yêu mình em thôi ... Bất kể em có yêu anh hay không thì anh vẫn sẽ yêu em ... Nếu như có thể, anh mong đời này, đời sau, đời sau nữa em đều là cô dâu của anh!' Lăng Nhất Phàm nói rất cảm động, lần này hấn không che dấu chút nào đem hết những lời đã giấu sâu trong đáy lòng nói hết với cô.

Cô dâu? Áo cưới? Đó là điều mà Lâm Y vẫn luôn hướng đến nhưng Lãnh Nghị lại nhẫn tâm muốn đoạt nó đi, vì thế mà bọn họ rốt cuộc kết thúc ... Hôm nay có một người đàn ông ưu tú như vậy, mang nhẫn kim cương đến kêu cô làm cô dâu của hấn ... Mà cô, không chỉ nợ hấn một trăm vạn còn nợ hấn rất nhiều ân tình, nợ hấn một lời hứa nguyện, cô đã từng hứa, nếu như mẹ được cứu sống, cô sẽ gả cho hấn ...

Nhìn thấy Lâm Y ngây người ra đó, Lâm Dung nhẹ giọng nói: 'Y Y, những ngày qua mẹ nhìn ra Nhất Phàm là một đứa bé tốt, chính con cũng nói nó là một người đàn ông tốt, mẹ tin nếu con gả cho Nhất Phàm nhất định sẽ hạnh phúc ... Đừng để mẹ lo lắng cho con, mẹ cũng không biết mình còn sống được bao lâu nữa, lỡ như một ngày mẹ đột ngột ra đi ...'

Lãnh Nghị! Lãnh Nghị! Lúc này đây anh ta chắc là còn đang ở trong núi cùng Tịch Họa của anh ta thôi! Đúng vậy, Lãnh Nghị thuộc về Tịch Họa, Tịch Họa trong lòng hấn vĩnh viễn không thể phai nhạt ... Vành mắt Lâm Y ngân ngấn nước, những giọt lệ trong suốt như pha lê khóc cho một đoạn tình cảm đã trở thành mây khói. Lãnh Nghị, em cần phải có một bắt đầu mới ... em nợ Lăng Nhất Phàm quá nhiều ...

Bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Y chậm rãi đưa ra, khoe môi Lăng Nhất Phàm là một nụ cười không khống chế được, nụ cười đó lan đến tận đầu mày cuối mắt, hấn nhẹ cầm lấy tay Lâm Y, đeo nhẫn vào ngón tay trắng nõn của cô, dưới ánh đèn, chiếc nhẫn kim cương tỏa sáng thật mê người, Lăng Nhất Phàm nhẹ nâng bàn tay Lâm Y lên môi, triu mến đặt lên đó một nụ hôn, nụ hôn đó dịu dàng ôn nhu là thế, chừng như chỉ sợ làm kinh động đến cô ...

Ngoài cửa lại một cột pháo hoa nữa tung lên, nổ rộ rực rỡ rồi bùng ra khắp bốn phía ...

Cùng lúc đó, Lãnh Nghị đang ngồi bên giường của Tịch Họa nhìn Nam tiên sinh châm kim lên đầu cô, đột nhiên tim Lãnh Nghị đau nhói, hấn chau mày, không nhận được đưa tay che ngực, đứng nơi vị trí trái tim, trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Lữ Thần đang ngồi đối diện với Lãnh Nghị, rất nhanh đã phát hiện ra sự khác thường của hấn vội kinh ngạc hỏi: 'Lãnh thiếu, anh sao vậy? Không khỏe sao?'

'Không sao ... đột nhiên tim có chút khó chịu, tôi xuống lầu đi dạo một lát!' Lời Lãnh Nghị còn chưa nói hết thì người đã đứng bật dậy, sai những bước dài xuống lầu bước nhanh ra khỏi cửa mới bắt đầu đi chậm lại, thả bộ dọc theo lối mòn trong rừng, hấn rút ra một điều thuốc, đốt lên, hít sâu một hơi như muốn nhờ nó làm dịu đi sự đau đớn và phiền chán đột nhiên đến với mình.

Nhà ra một luồng khói dài rồi Lãnh Nghị ngẩng đầu lên, trên đầu cành lá thưa thớt, những cơn gió lạnh đầu đông đã đến, lá cây dần rơi rụng chỉ còn trơ lại những cành khô, đứng ở đây có thể nhìn thấy vầng trăng sáng trên đầu, trong trẻo như gương mặt của Lâm Y, lúc này đây, gương mặt đó dần dần ẩn vào trong đám mây rồi phút chốc không còn thấy bóng dáng đâu nữa ...

'Y Y ...' Lãnh Nghị nhắm chặt mắt, trong cổ họng bật ra một tiếng kêu nhỏ như tiếng thở than, hấn nhớ cô đến dường nào! Một ý niệm chợt dần dần rõ ràng trong đầu hấn, có một giọng nói càng lúc càng vang dội trong đầu --- Mình muốn cưới Y Y làm vợ, người mình muốn kết hôn là Y Y, cho dù Tịch Họa có tỉnh lại hay không cũng vậy! Lời hứa với Tịch Họa, có lẽ hấn chỉ có thể dùng cách khác để hồi báo, sự áy náy trong lòng hấn dành cho Tịch Họa, có lẽ cũng chỉ dùng cách cứu tình cô để hóa giải ...

'Lãnh thiếu, anh không sao chứ?' Lữ Thần cũng từ căn nhà bước ra đi về phía Lãnh Nghị, hần nhìn thấy Lãnh Nghị nhắm mắt đứng đó, không khỏi lo lắng vội lên tiếng hỏi.

Lãnh Nghị chậm rãi mở mắt, hần dụi thuốc, nhàn nhạt nói: 'Không sao!', sau đó hần ngừng lại giây lát rồi nhẹ giọng hỏi: 'Trái tim kia ghép vào thân thể mẹ của Y Y sẽ không có phản ứng đào thải chứ?'

'Không đâu, trước mắt xem ra tất cả đều tốt lắm!' Lữ Thần nhẹ giọng trả lời.

'Y Y, không biết bây giờ cô ấy thế nào ...' Giọng Lãnh Nghị thật thấp, có chút uể oải, lại có chút hoài niệm

Lữ Thần định nói cho hần biết Lăng Nhất Phàm vẫn luôn ở bên cạnh Lâm Y nhưng rốt cuộc hần vẫn không nói nên lời, hần cảm thấy, nếu lúc này mà nói cho Lãnh Nghị biết thì nói không chừng chỉ càng khiến hần thêm khổ não, chỉ bằng đợi đến khi kỳ hạn một tháng kết thúc, lúc muốn quay về rồi nói cũng chưa muộn. Nghĩ vậy nên Lữ Thần chỉ dè dặt nói: 'Cô ấy ... lần trước trở về tôi thấy cũng tốt lắm!'

Lãnh Nghị chậm rãi gật đầu nhưng không biết vì sao, trái tim vẫn đau đớn không thôi ...

Nơi phòng bệnh của một bệnh viện ở thành phố G, Lâm Y ngăn người nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, 'Y Y!' Lăng Nhất Phàm đưa tay nhẹ lau nước mắt trên khóe mi cô, giọng nói ôn hòa của hần vang lên bên tai cô: 'Lần này quá vội vàng, chỉ tặng em chiếc nhẫn này, thật ủy khuất em, đợi đến khi chúng ta ra nước ngoài, anh lại mua cho em một chiếc khác!'

Ra nước ngoài? Lâm Y đột nhiên từ trạng thái thần thờ bưng tỉnh, cô nhìn Lăng Nhất Phàm, nhìn thấy trong mắt hần tràn đầy ôn nhu và thâm tình, thật rõ ràng, không chút che giấu, trái tim cô chợt mềm xuống, nếu như đã đồng ý với Lăng Nhất Phàm, mình cũng nên làm tốt vai trò này, bằng không thật quá có lỗi với hần.

Nghĩ như vậy, Lâm Y nhìn Lăng Nhất Phàm nở nụ cười, 'Nhất Phàm, chiếc nhẫn này rất đẹp, em rất thích, không cần mua nữa!'

'Nhẫn kết hôn anh sẽ dẫn em đến Luân Đôn chọn, còn áo cưới, nơi đó cũng nổi tiếng toàn thế giới ...' Lăng Nhất Phàm tâm trạng vui vẻ, lời nói cũng đặc biệt nhiều ...

'Nhất Phàm ...' Lâm Y thoáng có chút bất an, nhẹ giọng nói: 'Đơn giản là được rồi, không cần quá phô trương ...'

'Ân, Y Y, những chuyện này em không cần lo, anh sẽ tự thu xếp!' Lăng Nhất Phàm vẫn hào hứng vô cùng, 'Đến lúc đó em chỉ cần xuất hiện là được rồi ...' Dĩ à, con muốn ngày đi xuất viện cháu với Y Y làm một lễ đính hôn trước, sau đó đợi đến lúc chúng ta trở về thành phố H lại cử hành một nghi lễ chính thức, như vậy có được không?'

'Tổ chức ở đây thì không cần đâu, người nhà chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm là được rồi ...' Lâm Dung mỉm cười nhìn Lăng Nhất Phàm nhắc nhở, 'Nhất Phàm, chuyện này con nên bàn bạc với cha mẹ con một chút, đợi họ đồng ý rồi hãy làm!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Tư Tình Đã Đứt (1)

'Dĩ cứ yên tâm, ba mẹ cháu rất thoáng, họ sẽ tôn trọng quyết định của cháu. Lát nữa cháu sẽ gọi điện thoại cho ba mẹ nói với họ chuyện này.' Lăng Nhất Phàm cực kỳ khẳng định nói.

Chuyện quả nhiên thuận lợi như lời của Lăng Nhất Phàm, ông bà Lăng đối với quyết định của con cũng không dị nghị gì, tuy rằng họ cũng nghe nói cô gái này trước đây đã có dây mơ rễ má với thiếu chủ của LS quốc tế, trong lòng họ có chút lo lắng nhưng bởi vì đứa con này của họ từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, làm việc lại có chừng mực, trước giờ chưa từng khiến họ phải lo nghĩ nhiều cho nên đối với chuyện chung thân của con, họ chẳng thả tin vào ánh mắt của con mình, huống gì, con trai họ cũng đã sớm qua tuổi dựng vợ gả chồng rồi ...

Lâm Dung rất nhanh đã được bệnh viện cho phép về nhà dưỡng bệnh, chỉ cần theo đúng lịch của bệnh viện đến kiểm tra là được. Lăng Nhất Phàm và Lâm Y lại một lần yêu cầu bà theo hai người cùng đến thành phố H nhưng Lâm Dung vẫn kiên trì cự tuyệt, bà nói với Lâm Y, mẹ vì con mà giữ gìn căn nhà ở hậu phương, bất luận xảy ra chuyện gì, con lúc nào cũng có thể trở về bên cạnh mẹ.

Vì không để Lâm Y lo lắng, Lăng Nhất Phàm mặc kệ sự phản đối của Lâm Dung mà tìm cho bà một người giúp việc, giúp bà làm chuyện nhà cùng chăm sóc cho mọi sinh hoạt của bà, khi tất cả đã thu xếp thỏa đáng, Lăng Nhất Phàm mới dẫn Lâm Y trở lại thành phố H, hần muốn vì Lâm Y cử hành một lễ đính hôn thật long trọng.

Thành phố H

Trong biệt thự của nhà họ Lăng, cha của Lăng Nhất Phàm, Lăng Thừa Tuấn và mẹ là Dương Tử Anh đã ngồi ở phòng khách chờ sẵn. Con trai nói hôm nay muốn đưa vị hôn thê về nhà ... Không đề họ đợi lâu, Porsche Cayenne đã chậm rãi lái vào trong cổng chính rồi dừng lại ngay trước cửa, cửa xe mở ra, Lăng Nhất Phàm cùng Lâm Y bước xuống, mỉm cười chào cha mẹ mình lúc này đã ra tận cửa chờ.

Ánh mắt của ông bà Lăng lúc này toàn bộ đều tập trung trên người cô gái, cô mặc một chiếc áo khoác màu trắng, quần bò đơn giản, thoát nhìn vóc người mảnh khảnh, tóc dài tùy ý xõa tung trên vai, gương mặt như trắng non, thanh thuần thoát tục, hết như một đóa hoa sen mới nở, đôi mắt đen láy trong suốt như đầm nước nhìn không thấy đáy, chiếc mũi nhỏ xinh xắn, đôi môi anh đào hồng nhuận ... sinh động mà đáng yêu như một nàng tiên nhỏ ...

Đến lúc này cuối cùng họ đã hiểu cô gái này vì sao có thể khiến cho Lãnh đại thiếu gia và con trai mình cùng lúc động lòng ...

'Y Y, đây là ba mẹ anh!' Lăng Nhất Phàm lúc này đã kéo Lâm Y đứng bên cạnh ông bà Lăng, hân hân mỉm cười nhìn Lâm Y giới thiệu.

'Chào bác trai bác gái!' Trên gương mặt trong sáng của Lâm Y lộ ra ý cười ngượng ngùng, cô lễ phép khom người chào hai ông bà.

'Ba mẹ, đây là Lâm Y mà con đã nói với ba mẹ. Vốn là giáo viên của trường đại học H dưới quyền của hiệu trưởng Uông!' Lăng Nhất Phàm đặc biệt nhấn mạnh mấy chữ "hiệu trưởng Uông" bởi vì hân biết cha mẹ mình luôn rất tôn trọng Uông Linh.

Quả nhiên vừa nghe Lăng Thừa Tuấn đã cười nói: 'Ồ, thì ra là cấp dưới của hiệu trưởng Uông ... Ân, không tệ, không tệ ...'

'Chúng ta vào nhà nói chuyện đi!' Dương Tử Anh cũng mỉm cười nhìn Lâm Y ra hiệu cho cô cùng tiến vào ... Từ tướng mạo mà xem, bà đối với nàng dâu tương lai này rất hài lòng.

Nói chuyện, dùng cơm, tiếp xúc một ngày, nói chung ông bà Lăng rất hài lòng về Lâm Y, cô gái này bất luận là tướng mạo, học thức hay cách cư xử đều không có chỗ nào chê trách được, hơn nữa lòng dạ rất đơn thuần, hầu như không có tâm cơ, làm con dâu nhà họ Lăng cũng là thích hợp! Hơn nữa Dương Tử Anh trước giờ vẫn luôn tiếc nuối lúc còn trẻ mình không chịu sinh thêm một đứa con gái, hiện giờ nhìn cô gái này, bà thật lòng hy vọng sau khi cưới về, con dâu cũng giống như con gái ruột!

Bởi vì công việc của Lăng Nhất Phàm ở nước ngoài cần hân trở về để điều hành, không thể kéo dài thêm được nữa vì vậy ông bà Lăng quyết định ngày đính hôn là ba ngày sau, Lâm Y kiên trì muốn đơn giản một chút, Lăng Nhất Phàm cũng không phản đối, đối với hân mà nói, chỉ cần Lâm Y vui vẻ, cô muốn thế nào thì cứ làm thế ấy ...

Buổi tối hôm đó, trong một nhà hàng lớn của thành phố H, nhà họ Lăng đãi tiệc đính hôn cho con trai mình, buổi tiệc chủ yếu là mới những thân bằng quyến thuộc, cũng không quá phô trương nhưng nghi lễ rất long trọng. Lâm Y mặc một chiếc váy dài màu trắng, thanh thuần tươi mát như một nàng tiên không nhiễm khói bụi trần gian, Lăng Nhất Phàm thì mặc một bộ tây Trang cầu kỳ, thân hình cao ráo đỉnh đặc, trên gương mặt tuấn tú là nụ cười hạnh phúc không khống chế được ...

Lăng Nhất Phàm chậm rãi đeo nhẫn lên ngón tay thon dài của Lâm Y, đôi mắt tràn đầy thâm tình không lúc nào rời khỏi mặt cô, đeo xong nhẫn, hân cúi đầu đặt lên trán cô một nụ hôn triu mến; Lâm Y ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của Lăng Nhất Phàm, vành mắt hơi phấp hồng, tạm biệt Lãnh Nghi! Cô nhón chân, cũng đặt một nụ hôn lên má Lăng Nhất Phàm, từ đáy mắt Lăng Nhất Phàm sự hạnh phúc lan tỏa trên khắp cả khuôn mặt ... khắp nhà hàng vang lên những tràng pháo tay giòn giã như chúc phúc ...

'Nhất Phàm, Lâm Y, chúc mừng hai người!' Uông Linh bước đến nắm tay Lăng Nhất Phàm và Lâm Y, bà thật lòng hy vọng hai người có được kết cục viên mãn, đã từng có lúc bà cho rằng hai người họ không duyên phận, không ngờ, chuyện đời khó lường, duyên phận cuối cùng cũng kết nối hai người với nhau.

'Lâm Y, bạn phải hạnh phúc đó!' Trương Tiểu Mạn cũng nghẹn ngào nói, hai tay ôm chặt lấy bạn, trong nội tâm cô ít nhiều gì cũng tiếc cho Lãnh Nghi nhưng không thể phủ nhận, Lăng Nhất Phàm cũng là một người đàn ông rất ưu tú, hơn nữa, rõ ràng là một người chồng tốt.

'Ngốc à, khóc cái gì, phải vui cho mình mới đúng chứ!' Lâm Y vỗ vỗ sau lưng Tiểu Mạn, cười nói nhưng hốc mũi không ngăn được chua xót.

Mà lúc này, nơi một vùng núi cách đó mấy trăm cây số, việc trị liệu của Hạ Tịch Họa lại lâm vào tình trạng đình trệ, Nam tiên sinh vừa xem mạch cho Tịch Họa vừa chau mày, nghi hoặc nhìn Lãnh Nghi và Lữ Thần ngồi bên cạnh nói: 'Mạch của cô ấy đã khôi phục lại bình thường, theo lý thì hệ thần kinh của cô ấy phải khôi phục những chức năng bình thường rồi mới đứng ... nhưng lạ quá, vì sao hệ thống thần kinh của cô ấy vẫn trong trạng thái tê liệt chứ?'

'Liệu có phải vì thời gian chưa đủ không? Còn cần một ít thời gian nữa mới có thể hồi phục?' Lữ Thần ngồi bên cạnh cho ý kiến.

'Không phải vấn đề thời gian!' Nam tiên sinh nói một cách chắc chắn, 'Thời gian đã đủ rồi, đây là vấn đề của hệ thần kinh!' Ông buông tay Tịch Họa ra, thờ dài một tiếng, 'Thuật châm cứu của tôi vốn là có thể kích thích hệ thần kinh của cô ấy nhưng trước mắt xem ra chưa có tác dụng khả quan, thật kỳ lạ! Nếu như sau một tuần nữa mà hệ thống thần kinh vẫn không có chút phản ứng nào thì tôi cũng đành bó tay!'

Lãnh Nghi ngồi bên cạnh nghe vậy mày sít sao chau lại, trong mắt tràn đầy mây đen chùng chùng như đang tập trung suy nghĩ gì đó, thật lâu sau hân mới trầm giọng nói: 'Vậy Nam tiên sinh, ông cho rằng có hiện tượng như vậy là vì nguyên nhân gì?'

'Chuyện này tôi cũng không rõ lắm ... nếu như tôi đoán không lầm, chắc là vấn đề từ hệ thống thần kinh!' Nam tiên sinh trầm ngâm một lúc rồi nhìn Lãnh

Nghị, 'Lãnh tiên sinh, nếu như tiếp tục một tuần nữa mà không có kết quả, tôi cũng đành bó tay!'

Lãnh Nghị không lên tiếng, căn nhà nhất thời im lặng phủ trùm, ai nấy đều nhìn về phía Lãnh Nghị chờ quyết định của hắn, cô hộ lý Tiểu Hồng cũng mở to đôi mắt tròn tròn nhìn Lãnh Nghị, cô cũng theo đoàn của Lữ Thần đến vùng núi này, nói thật lòng, cô muốn trở về lắm rồi!

'Được, chờ một tuần nữa!' Thật lâu sau giọng nói lạnh như băng của Lãnh Nghị mới bật ra từ kẽ răng ...

Nhưng đến ngày thứ ba, Lãnh Nghị lại không thể tiếp tục đợi nữa, hôm đó, lúc gần trưa, trong núi có một người khách đến thăm hỏi Nam tiên sinh, vừa lúc Nam tiên sinh vào núi hái thuốc còn chưa trở lại, người khách đó liền ngồi ở phòng khách chờ, để giết thời gian, ông lấy trong túi ra một tờ báo, lặng lẽ ngồi xem.

Lúc này Lãnh Nghị đang ở trong căn phòng của mình ở trên lầu, sau khi thông qua điện thoại và máy tính xử lý công việc trong công ty xong hắn mới bước xuống lầu, người khách đang ngồi chờ thấy Lãnh Nghị bước xuống liền ngẩng đầu lên chào hỏi.

Lãnh Nghị chỉ nhàn nhạt gật đầu với ông ta, ánh mắt vô tình lướt qua tờ báo trong tay ông bắt chợt như bị dính chặt, trái tim đập lờ một nhịp, bước chân bất giác cũng dừng lại, hắn như không thể tin vào mắt mình xoay hắn người lại, nhìn chăm chăm tờ báo trong tay người khách rồi bước nhanh đến, cũng không kịp để ý đến phép lịch sự đoạt lấy tờ báo trong tay ông, đôi mắt đen thẳm trong chớp mắt như đông cứng lại ...

Trên tờ báo có một tấm ảnh chụp, người đàn ông tuấn tú đỉnh đặc trong bộ tây trang đang mỉm cười đeo chiếc nhẫn kim cương lên ngón tay cô gái, trên gương mặt thanh thuần của cô gái là nụ cười đầm ấm, tiêu đề của bài báo là "Lễ đính hôn của thiếu gia nhà họ Lăng".

Tìm Lãnh Nghị trong phút giây đó như ngừng đập, hô hấp cũng ngưng lại, đáy mắt chuyển sang màu đỏ như máu, sắc mặt Lãnh Nghị thật đáng sợ, trên trán gân xanh nổi lên. Không thể nào! Không thể nào! Y Y không phải đang ở nhà cùng với mẹ mình hay sao? Cô đã từng nói cái cô cần là tình yêu! Người cô yêu là hắn! Cô đã từng nói sẽ không đến với Lăng Nhất Phàm!

Người khách nhìn thấy vẻ mặt đáng sợ của Lãnh Nghị, có chút khiếp sợ hỏi: 'Tiên sinh, ngài không sao chứ?'

Lãnh Nghị ném tờ báo lại xoay người chạy lên lầu, cửa phòng Tịch Họa bị đẩy mạnh ra dọa Lữ Thần lúc này đang đứng ghi chép những số liệu và Tiểu Hồng đứng bên cạnh giật nảy mình, họ vội ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Lãnh Nghị lúc này sắc mặt tái mét, đôi mắt sắc bén chiếu ra những tia nhìn tưởng chừng như có thể giết người.

'Lãnh thiếu!' Lữ Thần khiếp sợ gọi, đây là phòng của Tịch Họa, hắn không nghĩ ra vì sao Lãnh Nghị lại thô lỗ đẩy cửa vào như thế.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Tư Tình Đã Đứt (2)

'Lữ Thần, các người còn chuyện gì đầu tôi sao?' Giọng của Lãnh Nghị lúc này u ám tràn đầy khủng bố, vẻ mặt như muốn ăn thịt người. Lữ Thần từ thành phố G trở lại rõ ràng là nói với hắn Lâm Y rất tốt, đang ở đó cùng với mẹ mình, thế nào vừa chớp mắt đã trở lại thành phố H đính hôn cùng Lăng Nhất Phàm chứ?

'Lãnh thiếu, sao vậy?' Sóng mắt Lữ Thần thoáng xao động, nhưng vẫn điềm tĩnh hỏi Lãnh Nghị.

'Không phải cậu nói Y Y tốt lắm sao, còn đang cùng mẹ cô ấy? Hiện giờ thế nào lại cùng Lăng Nhất Phàm đính hôn?' Lãnh Nghị khàn khàn gầm lên, hắn đi nhanh đến trước mặt Lữ Thần, ánh mắt như đao mang theo đầy huyết sắc nhìn hắn chăm chăm.

'Lãnh thiếu, anh bình tĩnh lại đi!' Lữ Thần cắn môi, thấp giọng nhắc nhở, 'Nơi đây là phòng bệnh của Hạ tiểu thư!'

'Đừng nhắc đến Tịch Họa với tôi!' Lãnh Nghị gần như đã mất đi lý trí, lúc này đây, trong lòng hắn ngoại trừ Lâm Y thì chẳng còn ai khác! Hắn nhìn Lữ Thần rống giận nói, 'Là cậu, là cậu nói đến đây để chữa cho Tịch Họa tỉnh lại nên tôi mới đưa cô ấy đến đây! Chuyện của Y Y cậu cũng không nói cho tôi biết! Nói, rốt cuộc cậu có âm mưu gì?'

'Lãnh thiếu!' Lữ Thần cúi thấp đầu, tay nhẹ day huyệt thái dương, 'Anh nghe tôi giải thích đã!'

'Nói!' Giọng Lãnh Nghị lạnh như băng.

'Chuyện Lâm Y đính hôn với Lăng Nhất Phàm đúng là tôi biết, chúng tôi ai nấy đều biết nhưng không nói với anh là bởi vì chúng tôi không biết nên nói với anh thế nào, bởi vì nói với anh thì cũng đâu thể thay đổi được sự thật ...' Giọng Lữ Thần vẫn điềm tĩnh.

Sự thật không thể thay đổi??! Chuyện này ngược lại Lãnh Nghị tin bởi vì hắn biết cá tính của Lâm Y, một khi cô đã quyết định chuyện gì, thông thường không có ai làm cô thay đổi được ... Lãnh Nghị suy sụp chưa từng có ngã người vào lưng ghế ...

Hắn biết mình đã đánh mất đi thứ quan trọng nhất! Cho tới bây giờ, cho đến tận lúc này đều không có thứ mà hắn muốn mà không có được; cho tới bây giờ, hắn đều tưởng là như vậy, tưởng rằng người Lâm Y yêu là hắn, tưởng rằng Lâm Y sẽ ở đó chờ hắn ... nhưng hiện giờ, sự thật đã chứng minh là hắn sai rồi!

Nhưng, rõ ràng là cô từng nói, thứ cô cần là tình yêu, rõ ràng cô đã từng nói, cô sẽ không chấp nhận Lăng Nhất Phàm!

'Lãnh thiếu ...' Lữ Thần chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, do dự một lát rồi mới nói, 'Có một vài chuyện không biết là có nên nói hay không nhưng tôi vẫn muốn nói ... Giữa Lâm Y và Hạ tiểu thư, anh vốn chỉ có thể chọn một người! ANh không thể cứ muốn Hạ tiểu thư làm vợ anh, mặt khác lại muốn Lâm Y không danh không phận mà đi theo anh, chuyện này đối với ai cũng không công bằng!'

Lãnh Nghị thống khổ nhắm mắt lại, đầu đau quá, Y Y, anh thật sự đã mất em rồi sao? Không! Em không thể cứ như vậy bỏ lại anh! Em không thể cùng người khác đính hôn! Em chỉ là muốn trừng phạt anh thôi, đúng không?

Y Y, anh biết sai rồi, đợi anh với ...

Lãnh Nghị vụt mở mắt ra, đứng bật dậy, giọng u buồn mà lạnh lùng: 'Tôi đi trước, nơi đây giao cho cậu. Nếu như thật sự trị liệu không có hiệu quả, cậu cứ mang cô ấy về!' Nói chưa dứt lời thì thân hình cao lớn của hắn đã bước về phía cửa ...

Ai cũng không dám nói nhiều một câu ...

Lúc Lãnh Nghị trở lại thành phố H trời đã sụp tối, hơn nữa còn đang đổ mưa, xe của hắn chạy thẳng vào hoa viên Mai Khôi. Như cũ hắn vẫn không cách nào tin rằng Lâm Y thật sự sẽ rời khỏi hắn, sẽ cùng một người đàn ông khác đính hôn, hắn chỉ hy vọng hắn có thể phát hiện manh mối gì đó ở hoa viên Mai Khôi, hắn cần thứ gì đó chứng minh rằng cách nghĩ của hắn là đúng!

Mở cửa căn hộ, mở đèn, một mùi ẩm mốc trong phòng xông vào trong mũi, tìm Lãnh Nghị không khỏi đau buốt, ngón tay thon dài của hắn quét qua ngăn tủ bên cạnh, trên ngón tay lưu lại một lớp bụi mỏng, rõ ràng nơi đây đã rất lâu không có ai ở!

Cất những bước chân nặng như chì, Lãnh Nghị chậm rãi đi vào phòng ngủ, nệm giường được phủ một lớp nylon mỏng, lạnh băng mà yên tĩnh, cả căn phòng trống rỗng, lúc cô gái đó đi rõ ràng không lưu lại một chút gì ...

Y Y, không phải anh không muốn cưới em, mà ngược lại, thực ra anh vẫn luôn muốn cưới em làm vợ nhưng mà, hiện giờ em ở nơi đâu?

Bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, đáy mắt Lãnh Nghị cũng một mảnh u ám, hắn chậm rãi rút điện thoại trong túi ra, ấn phím ...

Lúc này nơi phòng khách căn biệt thự nhà họ Lăng, lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác, sáng sủa, ấm áp, vui vẻ, Dương Tử Anh nói bằng giọng tán thưởng: 'Y Y, không ngờ cháu nấu ăn ngon như vậy, ách, sau này Nhất Phàm có lộc ăn rồi!'

'Mẹ, sau này con cũng không cần Y Y nấu cơm cho con ăn, nhờ một người làm nấu là được rồi!' Trên mặt Lăng Nhất Phàm là nụ cười vui vẻ không không chế được, hắn thật không nỡ để Lâm Y suốt ngày quần quanh trong bếp nấu cơm cho hắn.

'Bác gái, nói về nấu ăn cháu làm sao bằng được bác ... cháu chỉ là học theo những quyển sách hướng dẫn nấu ăn rồi làm đại mà thôi chứ cháu không giỏi vậy đâu!' Lâm Y cười cười, khiêm tốn nói.

'Ách, Y Y ...' Dương Tử Anh nhìn Lâm Y, nửa đùa nửa thật, 'Lúc nào thì cháu mới chịu sửa lại gọi ta là "mẹ" hả? Ta thật sự rất muốn nghe cháu gọi một tiếng "mẹ" đó!'

Lâm Y ngẩn người, mặt thoáng đỏ lên, cô ngượng ngùng lắp bắp: 'Cháu ... cháu ...'

'Mặc kệ bà ấy, Y Y, bác gái cháu muốn con gái muốn đến điên rồi ...' Lăng Thừa Tuấn cũng cười nói đùa một câu nhưng sau đó ông lại nói một câu càng bất ngờ hơn, 'Nhưng mà, cháu ngược lại có thể gọi trước một tiếng "ba" ...'

'Ba mẹ, hai người đừng nóng vội mà, đợi chúng con kết hôn rồi, Y Y đương nhiên sẽ gọi hai người là ba mẹ thôi, hiện giờ coi như ba mẹ cho cô ấy một thời gian để thích ứng đi!' Lăng Nhất Phàm cười giúp Lâm Y giải vây.

'Vậy hai đứa mau kể thôn đi, Nhất Phàm, mẹ con đang nóng lòng muốn ẵm cháu đây!' Dương Tử Anh càng hăng hái thúc giục.

'Ừ, chuyện này mẹ con nói đúng đó, ba cũng hy vọng hai đứa sớm chút kết hôn, àn, cả nhà đoàn tụ cùng nhau tốt biết mấy!' Lăng Thừa Tuấn cũng tán đồng.

Mặt Lâm Y lúc này đã đỏ đến mang tai, Lăng Nhất Phàm quay đầu nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, mỉm cười nói: 'Ba mẹ yên tâm, đợi con với Y Y bàn bạc xong, sớm muộn gì cũng cho hai người một đáp án ...'

Dưới một tán cây rậm trước cửa sắt biệt thự nhà họ Lăng không biết từ bao giờ có một chiếc xe màu đen đậu ở đó, Lãnh Nghị ngồi nơi ghế lái, một tay kẹp thuốc, một tay đặt nơi vô lăng, đôi mắt đen thẫm nhìn căn biệt thự xuyên qua màn mưa rào rạt, hắn nhìn thấy trong đó đèn đuốc sáng rõ, xem ra rất ấm cúng.

Cảm giác ẩm ướt ấy đã từng thuộc về hắn! Gương mặt tươi tắn như hoa mới nở của cô gái lúc dán vào ngực hắn, vòng tay ấm áp của cô gái vòng qua người hắn trong giấc ngủ không ngừng xuất hiện trong đầu hắn, người đàn ông cần mẫn, ngả người vào lưng ghế, đỡ đầu nhìn theo làn khói thuốc mỏng

lung ...

Cũng không biết qua bao lâu, qua cánh cửa sắt, rốt cuộc Lãnh Nghị cũng nhìn thấy cửa chính của căn biệt thự mở ra, Lăng Nhất Phàm và Lâm Y sánh vai nhau bước ra sau lưng còn loáng thoáng nhìn thấy bóng của mẹ Lăng Nhất Phàm.

Lăng Nhất Phàm ngừng bước nói gì đó với Lâm Y sau đó mang theo dù rời đi, Lâm Y đứng một mình trước cửa chờ ... Lãnh Nghị mím chặt môi nhìn cô gái, cô mặc một chiếc áo khoác dài, trên cổ còn quây một chiếc khăn choàng, cô vẫn mặc quần jeans đơn giản cùng một đôi bốt cao đến mắt cá chân, vẫn tiêu sái và phiêu dật như một nàng tiên ...

Y Y, Lãnh Nghị lặng lẽ gọi thầm tên cô, chưa bao giờ hắn có cảm giác đau triệt nội tâm như lúc này, hắn đau đớn nhắm mắt lại, chừng như đang cực lực ấn nhắc điều gì ...

Lúc này Lăng Nhất Phàm đã lái xe qua ngừng ngay trước cửa, Lăng Nhất Phàm cầm lấy dù từ trong xe bước ra đi thẳng đến trước mặt Lâm Y, khoác tay lên vai cô đưa cô ra xe sau đó mới vòng về phía ghế lái.

Xe chậm rãi chạy ra cửa sắt, sớm đã có người hầu ra mở cửa cho họ, xe vừa chạy ra khỏi cửa sắt thì chợt dừng lại bởi vì Lăng Nhất Phàm đang ngồi nơi ghế lái và cả Lâm Y đều nhìn thấy rất rõ ràng trước đầu xe của họ xuất hiện một người. Người đó thân hình cao ngất, trên người mặc một chiếc áo khoác dài, trên tay cầm một cây dù, những hạt mưa rơi trên tán dù rồi tung ra bốn phía, chừng như che mắt về u ám lẫn buồn bã trên gương mặt tuần tú của hắn ...

Lãnh Nghị! Tim Lâm Y đập mạnh, sóng mắt thoáng xao động nhưng lập tức khôi phục về bình tĩnh. Giờ mình là vị hôn thê của Nhất Phàm, đã không hề có chút liên quan gì đến người đàn ông kia!

Xe và người đàn ông ngoài xe vẫn giữ nguyên trạng thái giăng co ... ngoài trời mưa vẫn rơi không ngừng..

Thật lâu thật lâu Lăng Nhất Phàm mới quay nhìn sang Lâm Y, hắn nhìn thấy trong mắt cô một vẻ bình lặng, trong lòng cũng dần bình ổn trở lại. Lăng Nhất Phàm đưa tay nắm lấy tay cô, ôn nhu nói: 'Y Y, anh xuống xem sao, em ở trong xe đợi anh!'

Xem dáng vẻ của người đàn ông ngoài xe, nếu như họ không xuống xe chắc là hắn sẽ không đi! Lâm Y mím môi, không nói một lời, Lăng Nhất Phàm buông tay cô ra, mở cửa xe cầm dù bước xuống, đi về phía người đàn ông đang đứng ngoài mưa ...

Gương mặt anh tuần của Lãnh Nghị thoáng rút lại, giọng nói mang theo khí thế bức người vang lên: 'Tôi trở về là muốn mang Y Y đi, cô ấy chỉ có thể là vợ tôi, không phải của cậu!'

Lăng Nhất Phàm thoáng nhướng mày, cười rất nhạt, nói rành rọt từng chữ, 'Cô ấy, lúc này sẽ không đi theo anh; cô ấy, đã là vị hôn thê của Lăng Nhất Phàm tôi, không phải của anh! Xin anh về sau chú ý hình tượng một chút, cách cô ấy xa một chút!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Tư Tình Đã Đứt (3)

'Vị hôn thê của cậu?' Trên gương mặt Lãnh Nghị đột nhiên lộ ra một ý cười, như bầu trời đầy mây đen chợt xuất hiện một tia nắng mặt trời, hắn bước lại gần Lăng Nhất Phàm một bước, 'Là chưa cưới, đúng không? Vậy thì cần chú ý hình tượng gì? Cậu biết con người tôi trước giờ không để ý đến cách nhìn, cách nghĩ của người khác; đừng nói chỉ là vị hôn thê của cậu, cho dù là vợ cậu, tôi cũng sẽ cướp cô ấy về thôi!'

Đáy mắt Lăng Nhất Phàm dần toát ra một vẻ âm trầm, hắn lạnh giọng quát, 'Lãnh Nghị, anh thật vô sỉ, trước đây anh anh vì Hạ Tịch Họa của anh mà ném Y Y lại một mình ngay trong đêm sinh nhật, sau đó anh lại còn vì Hạ Tịch Họa mà bỏ mặc cô ấy cô độc trong thành phố rộng lớn này, lúc cô ấy gặp nguy hiểm, anh đang ở đâu? Hiện giờ anh còn không thấy thẹn khi nói những lời kia sao?'

Lãnh Nghị "hừ" lạnh một tiếng, sắc mặt đầy u ám, 'Tôi không muốn nói chuyện với cậu, tôi muốn dẫn Y Y về!' Hắn vừa nói vừa lách người qua Lăng Nhất Phàm, bước thẳng về phía ghế lái phụ của chiếc Cayenne ...

Lăng Nhất Phàm vội bước nhanh đến đưa tay chặn lấy Lãnh Nghị, dùng thân thể của mình chặn trước mặt Lãnh Nghị, ngăn cản hắn đi về phía chiếc xe, hai chiếc dù chạm vào nhau, mép của hai chiếc dù lập tức nghiêng đi, nước mưa rào rạt rơi trên áo của hai người đàn ông, y phục chỉ chốc lát đã ướt đẫm.

'Lãnh Nghị, anh đừng quá đáng!' Tiếng rống của Lăng Nhất Phàm át cả tiếng mưa.

Lãnh Nghị ném mạnh cây dù trên tay, hai tay hắn cứng như gọng kìm níu chặt cổ áo của Lăng Nhất Phàm, Lăng Nhất Phàm cũng ném cây dù trên tay

mình, giữ chặt bàn tay Lãnh Nghị đang đặt nơi cổ áo mình, tức giận rống lên: 'Anh buông tay!' Lãnh Nghị lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn, nước mưa rơi trên tóc hai người đàn ông rồi không ngừng rơi xuống đất như những dòng suối nhỏ ... nhưng cơn mưa rét lạnh vẫn không đủ để dập tắt lửa giận trong mắt, trong lòng hai người đàn ông ...

'Nhất Phàm ...' Lúc này cửa xe mở ra rồi Lâm Y xuất hiện, trên tay cô là một cây dù, cô vừa gọi tên Lăng Nhất Phàm vừa chạy về phía hai người đàn ông.

'Y Y ...' Hai người đàn ông gần như là đồng thời bật kêu lên, cũng gần như là đồng thời buông nhau ra, cùng lúc quay nhìn về phía cô gái đang chạy về phía họ, hai đôi tay gần như là đồng thời vươn về phía cô gái.

Cô gái nâng cao cây dù che luôn cho cả Lăng Nhất Phàm, bàn tay Lăng Nhất Phàm rất tự nhiên khoác lên vai cô gái, hai người cứ thế cùng che chung một cây dù, sánh vai nhau đứng giữa cơn mưa như trút nước còn lại Lãnh Nghị vẫn một mình cô độc đứng trong màn mưa ...

Hai người cứ như thế hài hòa, thật giống như một đôi vợ chồng thân mật cùng nhau che chung một cây dù ...

Cho dù đứng giữa màn mưa rào rạt Lãnh Nghị cũng có thể nghe tiếng tim mình rạn vỡ rõ ràng như vậy, giọng hấn khàn khàn: 'Y Y ...' Bàn tay nhẹ run lên, không tự chủ được vươn về phía cô gái đang đứng dưới tán dù như muốn túm lấy cô nhưng bàn tay đó còn chưa đụng đến người cô gái thì cô đã đưa tay hung hăng đẩy mạnh người đàn ông về phía sau, sức của cô gái vốn không lớn nhưng thân hình người đàn ông cứ như vậy bị đẩy đến loạng choạng.

Lãnh Nghị tinh tường nhìn thấy vẻ lạnh mạc trong mắt cô gái, không hề có chút xao động, hấn cứ như thế đứng trong mưa, tâm trạng chưa từng uể oải và suy sút đến như vậy, ngờ ngác nhìn cô gái trước mặt.

Cô gái thu hồi tầm mắt đang rơi trên người Lãnh Nghị, ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, nhẹ giọng nói: 'Nhất Phàm, chúng ta đi thôi!' Lăng Nhất Phàm gật đầu, đẩy mắt trần đầy nhu tình, hấn khoác vai cô gái, hai người cùng đi về phía chiếc xe của Lăng Nhất Phàm.

'Y Y, em đã từng nói, cái em cần là tình yêu! Em từng nói em sẽ không cùng với Lăng Nhất Phàm!' Sau lưng hai người vọng đến tiếng rống tuyệt vọng của Lãnh Nghị, cô gái làm như không nghe thấy, hai chân vẫn không hề có ý dừng lại mà bước thẳng về phía xe. Lăng Nhất Phàm giúp cô mở cửa, đỡ cô lên xe còn mình thì vòng ra chỗ ghế lái.

Chiếc xe hơi lùi lại phía sau rồi xoay đầu lệch sang hướng khác, cẩn thận lướt qua bên cạnh Lãnh Nghị rồi lạnh lùng chạy đi chỉ để lại một lớp bụi nước trắng xóa và Lãnh Nghị cô độc đứng trong màn mưa ...

Lãnh Nghị vẫn đứng đó, nước mưa rơi trên gương mặt anh tuấn của hấn thành từng dòng nhỏ; trên vạt áo bành tô của hấn cũng đã thấm ướt ướt mưa, trên gương mặt đầy ngao khí của hấn giờ chỉ còn lại uể oải cùng đau thương ...

Thật lâu thật lâu người đàn ông dang hai tay, ngẩng đầu nhìn bầu trời âm đạm khôn cùng trước mắt, để mặc nước mưa chảy tràn trên mặt, trên người hấn. Trước đây là anh sai, là anh lỡ mất em! Sau này anh sẽ không bao giờ lỡ mất em nữa! Y Y, trở về đi ...

Rất lâu sau người đàn ông mới thu hồi tầm mắt, tay cũng thu lại, gương mặt anh tuấn trong màn mưa lại toát ra một loại kiên nghị cùng khí phách ... Y Y, anh sẽ không buông tay, tuyệt đối không!

Lăng Nhất Phàm tiễn Lâm Y đến dưới lầu tiểu khu, hấn ngừng xe, chuẩn bị xuống xe đưa cô lên lầu thì Lâm Y đã ngăn lại: 'Nhất Phàm, anh cũng ướt hết rồi, mau chóng trở về tắm nước nóng, thay quần áo khô đi, bằng không rất dễ sinh bệnh!'

'Sẽ không bệnh đâu, em không xem, lúc này là mấy giờ rồi, lại còn mưa lớn như vậy nữa, để anh đưa em lên lầu rồi đi cũng không muộn!' Lăng Nhất Phàm tuy giọng điệu ôn hòa nhưng trong nhu có cương, không có chút thương lượng nào, hấn mỗi ngày tiễn Lâm Y trở về đều nhất định phải đưa cô lên lầu, nhìn thấy cô an toàn vào phòng rồi mới yên tâm rồi đi!

Lâm Y mỉm cười, rốt cuộc lại không kiên trì nữa, hấn biết có lúc kiên trì cũng chỉ tổ lãng phí thời gian. Bước xuống xe, mưa lẫn gió lạnh khiến cô gái không khỏi rùng mình, 'Lạnh sao?' Lăng Nhất Phàm ôn nhu hỏi, hấn định đưa tay khoác vai cô gái, dùng nhiệt độ của mình sưởi ấm cho cô gái nhưng chợt nhớ đến thân mình ướt đẫm, liền vội vàng thu tay lại.

Hành động của hấn cô gái hoàn toàn nhìn thấy được, mỗi cô nhẹ câu lên một nụ cười, đưa tay khoác lên cánh tay người đàn ông, khoe môi người đàn ông câu lên một nụ cười đầy hạnh phúc, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn: 'Ngày mai nhớ mặc thêm áo!'

'Ân!' Giọng nói cô gái cũng thật nhu hòa, ở bên Lăng Nhất Phàm không hề có loại tình yêu cuồng mãnh như bão tố mà là một loại tình cảm nhu hòa như dòng suối nhỏ, đã trải qua quá nhiều phong ba, cái mà Lâm Y cần bây giờ là một loại cảm giác an toàn giống như tìm được cảng tránh gió, một loại sóng yên biển lặng ...

'Ách xì ...' Đột nhiên người đàn ông bên cạnh hắt hơi một tiếng rõ to, Lâm Y giật nảy mình, vội vàng nói: 'Anh xem kia, em đã nói rồi mà, như vậy dễ bị cảm lắm ...'

'Không sao, không phải chỉ là ... ách xì ...' Lăng Nhất Phàm còn chưa nói xong thì lại hắt hơi mấy cái liền, hấn lầu bầu một câu, 'Vừa nãy không phải còn tốt lắm sao? ... Ách xì ... Thế nào đột nhiên lại hắt hơi nhiều vậy chứ?'

'Haizz, hay là anh lên chỗ em tắm trước đi!' Lâm Y chau mày, suy nghĩ một chút rồi nói, 'Anh gọi điện thoại, kêu người hầu mang một bộ quần áo qua đây ...'

Vừa nói xong câu này thì cũng đã đi đến chỗ của Lâm Y, cô lấy chìa khóa ra mở cửa, thay giày rồi đi vào; Lăng Nhất Phàm cũng thay giày rồi bước theo cô.

Lâm Y vội kéo Lăng Nhất Phàm vào nhà tắm rồi cẩn thận dặn dò: 'Anh mở nước nóng trước đi, em đi lấy một chiếc khăn tắm cho anh!' Lăng Nhất Phàm rất nghe lời, vào nhà tắm mở nước.

Lát sau Lâm Y một tay cầm khăn tắm, tay kia cầm một chiếc áo ngủ đưa cho Lăng Nhất Phàm: 'Anh tắm xong nếu như quần áo còn chưa được mang đến thì dùng tạm chiếc áo ngủ này vậy ...' Mái lo cho sức khỏe của hắn, Lâm Y không để ý ánh mắt kinh ngạc của Lăng Nhất Phàm, âm thầm nhin cười, 'Đành chịu vậy thôi ...' Cô nói rồi xoay người bước đi để lại Lăng Nhất Phàm ngơ ngẩn đứng đó.

Nhìn thấy cửa phòng tắm đã đóng lại Lâm Y mới chậm rãi ngồi xuống sofa, hình ảnh Lãnh Nghị cô độc đứng trong mưa lẩn nhẩn hiện ra trong đầu, cô hơi nhíu mày, lắc mạnh đầu như muốn rũ đi hình ảnh vừa rồi, mình là vị hôn thê của Lăng Nhất Phàm, Lãnh Nghị đã là quá khứ, anh ta có sinh bệnh hay không không liên quan gì đến mình!

Đang suy nghĩ thì chợt nghe có tiếng chuông cửa, người hầu nhà Lăng Nhất Phàm đã đưa quần áo đến.

Lúc Lăng Nhất Phàm ăn mặc chỉnh tề bước ra khỏi phòng tắm thì đã thấy Lâm Y đang ngồi xem sách nơi sofa, điềm tĩnh mà xinh đẹp, khỏe môi Lăng Nhất Phàm nhẹ câu lên một nụ cười nhu hòa, một cảm giác như đang ở nhà chợt dâng lên trong lòng.

Hắn đi qua, ngồi xuống bên cạnh cô gái, đưa tay khoác lên vai cô, cô gái khẽ xoay sang nhìn hắn, trên mặt người đàn ông vẫn là nụ cười ôn hòa, giọng nói cũng thật nhu hòa: 'Y Y, em đi tắm trước đi, đổi một bộ quần áo mặc ở nhà cho thoải mái ...'

Lâm Y hơi ngẩn người, Lăng Nhất Phàm còn ở đây mà cô đi tắm hình như không tốt lắm! Cô nhìn Lăng Nhất Phàm, trong mắt thoáng có chút do dự, còn chưa kịp nói gì thì đã nghe Lăng Nhất Phàm cười nói: 'Ngoan, đi đi ...'

Nhất Phàm là vị hôn phu của mình! Ý niệm này không ngừng dâng lên trong đầu, Lâm Y rớt cuộc mỉm cười, nhẹ giọng "à" một tiếng rồi đứng dậy, đi về phía phòng tắm ...

Khi Lâm Y tắm xong, thay một bộ quần áo mặc ở nhà thì đã thấy trong phòng thật ấm áp, Lăng Nhất Phàm đã mở điều hòa cao một chút, hắn cũng đã đun sôi nước, pha trà, đặt sẵn trên chiếc bàn nơi sofa, còn mình thì ngồi xem tạp chí ...

Một cảm giác ấm áp tràn đầy cõi lòng Lâm Y, tình yêu giản đơn bình lặng thế này có lẽ mới chính là thứ cô cần!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Dây Dưa Không Dứt (1)

Nhìn thấy Lâm Y bước ra, Lăng Nhất Phàm buông quyển tạp chí trong tay xuống vẫy tay về phía cô: 'Y Y, qua đây ngồi một lát!'

'Àn!' Lâm Y mỉm cười đi đến bên cạnh Lăng Nhất Phàm ngồi xuống, cô không dám nhìn đôi mắt nóng rực của Lăng Nhất Phàm, cô cầm lấy ly trà trên bàn, như che dấu.

'Cẩn thận nóng!' Giọng nói ôn hòa lần nữa vang lên bên tai.

Hàng mi dài của cô gái nhẹ chớp lên, ly trà đã đưa đến bên môi chợt ngừng lại, cô quay đầu nhìn người đàn ông, đôi mắt đen láy rõ ràng tràn đầy cảm động và nhu hòa, giọng cô nhỏ xiu: 'Biết rồi, cảm ơn anh, Nhất Phàm!'

Đáy mắt người đàn ông chợt lóe sáng, hắn đỡ lấy ly trà trên tay cô gái đặt lên bàn, ừ lấy tay cô trong tay mình, đôi mắt hẹp dài nhìn cô gái chăm chăm, đáy mắt dâng lên một tia hy vọng: 'Y Y, chúng ta sớm một chút kết hôn có được không?'

Cô gái nhìn đôi mắt đầy hy vọng của người đàn ông, mím môi, nuốt nước bọt, nhất thời không nói được lời nào. 'Y Y ...' Sự hy vọng trong mắt người đàn ông nhất thời thay bằng sự lo âu, hắn nhẹ giọng gọi.

Trên mặt cô gái lộ ra một ý cười yếu ớt, nụ cười như sóng gợn mặt hồ, cô dịu dàng nhìn gương mặt thoáng lộ vẻ lo lắng của người đàn ông, nhỏ giọng nói: 'Được!'

Sự lo âu trong mắt người đàn ông chớp mắt không còn tung tích, thay vào đó là tình yêu nồng đậm, 'Y Y!', hắn nhẹ giọng gọi, một tay vươn ra ôm cô gái vào lòng, nhẹ nhàng áp má lên mái tóc mềm mại của cô gái.

Cô gái nhìn qua vai người đàn ông về hướng chiếc rèm cửa sổ trắng, đáy mắt trong chớp mắt trống rỗng, nhưng rất nhanh cô thu hồi tầm mắt, nhẹ nhàng gối đầu lên bả vai của người đàn ông.

Hiện tại, người đàn ông này mới là vị hôn phu của cô! Một người thực sự yêu cô, muốn cưới cô làm vợ! Hốc mũi cô gái có chút chua xót, tay nhẹ nhàng vòng qua người người đàn ông, khoe môi người đàn ông không áp chế được lộ ra một nụ cười vui vẻ.

'Y Y, mấy ngày sau chúng ta đi châu Âu ... đến lúc đó, chúng ta có thể cử hành hôn lễ nơi nhà thờ bên đó ...' Giọng người đàn ông như đang nói mê, hẳn muốn sớm một chút đưa Lâm Y rời xa nơi này, sự xuất hiện đột ngột của người kia tối nay tuy rằng Lâm Y biểu hiện rất thờ ơ nhưng hẳn vẫn còn lo sợ, lo sợ một ngày nào đó sẽ mất đi cô ...

Đầu cô gái vẫn dựa vào vai người đàn ông, đôi mắt đang nhắm chột mở ra, hình ảnh Hạ Tịch Họa nằm trong khuỷu tay Lãnh Nghị, vấy dài, tóc dài phiêu dạt lẫn nữa lại hiện ra trong đầu cô, lại còn ... Lãnh Nghị cô độc đứng trong màn mưa ...

'Y Y, được không?' Má người đàn ông cọ nhẹ lên mái tóc mềm mại của Lâm Y, lần nữa hỏi lại.

'Ân, được!' Cô gái lúc này mới hoàn hồn, hơi mỉm cười, giọng ngọt như mật, đôi mắt đen láy lần nữa nhắm lại, tạm biệt nhé, quá khứ!

Lăng Nhất Phàm nhẹ nhắc đầu Lâm Y khỏi vai mình, gương mặt anh tuần kè sát mặt cô, hơi thở ấm áp phất qua mặt cô gái, trong đáy mắt cô gái thoáng qua một tia hoảng hốt nhưng rất nhanh cô đã trấn định lại, chỉ lặng lẽ nhìn người đàn ông đang phóng đại trước mặt mình, không nói một lời.

'Y Y!' Giọng Lăng Nhất Phàm hơi khàn, môi hẳn nhẹ lướt qua cánh môi anh đào của cô, thân thể cô gái rõ ràng là có chút run rẩy, vẫn im lặng không nói, người đàn ông nhẹ nhàng áp xuống cô gái, cô gái bị bức phải ngửa về sau, rồi rất dễ dàng bị người đàn ông áp xuống sofa.

'Đừng, Nhất Phàm!' Cô gái rốt cuộc không tự chủ được kêu lên, thân thể theo bản năng giãy dụa không ngừng, cô hơi ngẩng đầu nhìn ánh mắt như dò xét của người đàn ông đang phủ trên người mình, trong khoảnh khắc đó cô đột nhiên bừng tỉnh, đây là vị hôn phu của mình, nếu như anh ta muốn cô, cô cũng không có lý do gì cự tuyệt; cô gái dần bình tĩnh lại, không giãy dụa nữa mà lặng lẽ nhìn người đàn ông đang áp trên người mình.

Sự yên lặng của cô gái khiến đáy mắt Lăng Nhất Phàm càng thêm nhu hòa, hẳn nỗ lực khống chế sự xung động của mình, thật lâu mới cúi xuống nhẹ hôn lên mí mắt cô gái, khẽ khàng nói: 'Y Y, anh sẽ đợi, đợi đến ngày chúng ta kết hôn ...'

'Nhất Phàm ...' Cô gái mấp máy cánh môi, giọng có chút nghẹn ngào, cô nhẹ vuốt sóng mũi cao thẳng của hắn bằng những ngón tay thon dài của mình, Nhất Phàm, em nhất định sẽ cố gắng, làm một người vợ xứng đáng với anh!

'Được rồi! Tối nay em nghỉ ngơi sớm đi ... ân, dưỡng tốt thân thể, rất nhanh chúng ta sẽ rời khỏi đây!' Lăng Nhất Phàm dùng giọng thoải mái nhất để nói rồi xoay người rời khỏi cô gái dưới thân, thuận thế kéo cô ngồi dậy.

Tiền Lăng Nhất Phàm đi, Lâm Y một mình thu dọn lại phòng khách, ly trà trên bàn, tạp chí trên sofa, khi tất cả đã ổn thỏa, cô xoay người định đi vào phòng ngủ thì nghe có tiếng chuông cửa, Lâm Y ngừng bước chân nhìn về phía cửa, vào lúc này, ai lại có thể không thông qua cửa chính mà trực tiếp đến được phòng cô ư! Chẳng lẽ ...

Một tia nghi hoặc lóe qua đầu, Lâm Y chậm chậm bước đến bên cửa nhìn qua mắt mèo, ngoài cửa là một người phụ nữ tuổi trung niên mặc đồng phục, xem đồng phục của cô, dường như là làm nhân viên của công ty quản lý, 'Xin hỏi cô tìm ai?' Lâm Y hỏi qua cánh cửa.

'Tiểu thư, tôi là nhân viên quản lý tòa nhà này, tôi muốn gặp cô để đối chiếu một số khoản phí quản lý trong năm nay!' Người phụ nữ ngoài cửa hòa nhã nói.

Quả nhiên là nhân viên quản lý của tòa nhà! 'Được, cô đợi một chút!' Lâm Y mỉm cười không do dự mở cửa.

Chính trong khoảnh khắc Lâm Y mở cửa ra đó, đôi mắt đen láy của cô phút chốc đại ra, người phụ nữ vừa nãy không thấy đầu nữa mà thay vào đó là một bóng người cao lớn, đỉnh đặc, trên gương mặt tuần tú một mảnh âm trầm, đôi mắt sắc bén như đao lại mang theo sự quyến luyến nồng đậm ...

Hắn đã thay một bộ y phục khô ráo sạch sẽ, lúc này đang đường hoàng đứng trước mặt cô gái ...

Cô gái rất nhanh đã hoàn hồn lại, ánh mắt đang đại ra của cô trong nháy mắt trở nên lạnh lùng và xa cách, cô nghĩ cũng không nghĩ vội đưa tay đóng cửa --- Lãnh Nghị sao lại xuất hiện ở chỗ này? Vừa nãy không phải hắn còn đứng dầm mưa ngoài kia sao? Nhưng cô thật sự không muốn gặp lại hắn, không muốn nhớ lại những ký ức khổ sở đó, càng không muốn bị dây dưa vô vị ... huống gì, hiện giờ cô đã là vị hôn thê của Lăng Nhất Phàm!

Lãnh Nghị duỗi tay, chỉ khẽ dùng sức cánh cửa liền bị ngăn lại, chỉ đóng được một nửa, thân hình cao lớn chỉ khẽ lách qua đã dễ dàng đẩy cô gái cùng nhau vào phòng, cửa "phanh" một tiếng đóng sập sau lưng hai người.

Cô gái lùi về sau mấy bước, lạnh lùng nhìn vào đôi mắt buồn bã ủ rũ của Lãnh Nghị, không chút nhượng bộ; Lãnh Nghị cũng nhìn cô gái chằm chằm, cảnh tượng trong màn mưa vừa nãy lại một lần nữa lướt qua trong đầu hắn; cơn mưa như trút nước, hai người như một đôi tình lữ, cô đứng bên cạnh Lăng Nhất Phàm, che dù cho Lăng Nhất Phàm; cô lạnh lùng bỏ lại hắn một mình trong cơn mưa như thác kia ...

Một nỗi đau tê tâm liệt phế từ tim lan tràn đến mỗi một tế bào trong người ... thật lâu thật lâu Lãnh Nghị mới thu hồi tầm mắt, hắn quét mắt một vòng quanh chỗ ở mới của cô gái, nơi mà cô đã bỏ lại hoa viên Mai Khôi để đến đây! Ánh mắt u buồn của Lãnh Nghị thoáng xao động, hẳn rào bước một vòng quanh phòng khách chừng như đang tìm kiếm gì đó.

Khi chân Lãnh Nghị rảo ngang qua phòng ngủ, ánh mắt lạnh lùng rơi trên chiếc giường lớn, trên giường chăn gối được xếp thật hình tề, không một nếp gấp, sự âm trầm trong mắt người đàn ông tàn đi không ít, hần ngấm ngấm hít sâu một hơi chừng như muốn người thử xem có chút mùi vị ẩm muội nào để lại hay không nhưng mà ... không có, trong không khí chỉ thoáng thoảng một mùi thơm nhàn nhạt ...

Sự âm trầm trong đáy mắt chớp mắt không còn, chỉ còn lại một chút huyết sắc và u buồn, người đàn ông hơi khép mắt lại, khi hần mở mắt ra lần nữa, cô gái vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, mím chặt cánh môi không nói một lời, cô thật điềm tĩnh, không có một chút xao động hết như rồi gỗ vậy.

Y Y, Lãnh Nghị xoay người đi về phía cô gái, sự nhớ nhung mãnh liệt cuộn trào trong lòng rốt cuộc đã chiến thắng sự ghen tuông, hần đưa tay muốn ôm cô gái, cho dù trong cơn mưa vừa nãy cô gái không chọn hần nhưng hần không có cách nào buông tay!

Nhưng cô gái chỉ nhàn nhạt tránh khỏi bàn tay đang đưa về phía hần, mắt cũng không nhìn người đàn ông một lần, giọng nhạt như nước: 'Lãnh Nghị, em đã là vị hôn thê của Lăng Nhất Phàm ... anh ở lại đây không thích hợp!'

Đáy mắt trong chớp mắt tràn đầy đau xót và khổ sở, sự lạnh nhạt và xa cách của cô gái khiến lòng người đàn ông đau như dao cắt, hần dùng sức cứng rắn kéo cô gái vào lòng, hai tay siết chặt lại, dùng sức ôm lấy cô gái chừng như muốn dùng phương thức này đem cô gái khảm sâu vào trong cơ thể mình, vốn cô gái chính là chiếc xương sườn thất lạc của hần! Sao lại có thể rời khỏi sinh mạng của hần được chứ?

Cô gái hơi chau mày, cắn môi không nói, giọng nói trầm thấp khàn khàn của Lãnh Nghị chọt vang lên bên tai: 'Y Y, gả cho anh, anh muốn em làm vợ anh!'

Thân thể cô gái chợt cứng đờ, đôi mắt đen láy thoáng qua một tia kinh hoảng, câu nói này, cô đợi lâu như vậy, đợi đến khi cô mình đầy thương tích, đợi đến khi cô không còn sức để yêu ... đến bây giờ mới nghe được, còn có ý nghĩa sao?

Nhưng sự kinh hoảng chỉ là trong chớp mắt, chỉ trong một cái chớp mắt, cô gái đã khôi phục lại như thường, người đàn ông này, cô đã quyết định buông tha cho, hiện giờ, Lâm Y cô đã là vị hôn thê của một người khác!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Dây Dura Không Dứt (2)

Tay Lãnh Nghị chậm rãi nói ra một chút, bàn tay hần trượt đến sau gáy cô gái, giữ nó lại, trong đôi mắt đen thăm mang theo một chút sắc thái hy vọng, mắt nhìn chăm chăm gương mặt nhỏ nhắn khiến hần ngày nhớ đêm mong kia. Cô, vẫn như thế thanh thuần đáng yêu, chỉ là trong mắt cô đã không còn tình yêu và sự ỷ lại quen thuộc mỗi khi nhìn hần, mà giờ đây chỉ còn sự lạnh lùng và xa cách ...

'Y Y, anh yêu em! Gả cho anh đi! Trước đây là anh sai, anh quá tự cho là đúng ...' Người đàn ông thâm tình nhìn gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ kia, dịu dàng nói, hần cỡ nào muốn dùng tình yêu bùng cháy của mình làm tan chảy sự lạnh lùng băng giá trong trái tim cô gái.

Nhưng, đáy mắt cô gái vẫn bình lặng như nước, không hề có chút xao động, mắt cô nhìn vô định về phía trước, chừng như người đàn ông trước mặt cô là vô hình, là không khí! Lãnh Nghị buông xuống tất cả kiêu ngạo, khàn giọng gọi: 'Y Y...'

Ánh mắt cô gái rốt cuộc nhìn về phía Lãnh Nghị, nhìn ánh mắt tha thiết của người đàn ông, cô nhàn nhạt nói: 'Hiện giờ em đã không còn muốn làm vợ của anh nữa rồi!'

Sự u ám và buồn bã lần nữa lại dâng lên trong đáy mắt người đàn ông, hần nhìn cô gái như dò xét tính chân thật trong câu nói của cô, hần đã buông xuống hết kiêu ngạo đến cầu xin cô, cái mà hần nhận được chỉ là một câu trả lời lạnh lùng! giọng người đàn ông tràn đầy đau xót và thất vọng: 'Em xác định em đã không muốn làm vợ của anh sao?'

'Đúng, em xác định!' Lâm Y nhìn gương mặt u ám của người đàn ông, cô đã không ngại chọc giận hần, 'Vị trí "vợ" của anh cứ lưu lại cho Hạ Tịch Họa đi, em không đề ý!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, ánh mắt sắc bén bức về phía cô gái: 'Em yêu Lăng Nhất Phàm rồi sao?' Nhìn thấy cô gái vẫn lặng im không nói, khóe môi hần câu lên một nụ cười lạnh, giọng nói cũng trở nên âm trầm: 'Em có tin anh có thể làm cho hần thứ gì cũng không còn không?'

Tim Lâm Y đập thình thịch, ánh mắt xao động dữ dội, người đàn ông này một khi dùng thâm tình không được đáp lại nhất định sẽ dùng thủ đoạn ác liệt hơn, cô tin Lãnh Nghị nói được làm được! Trước giờ hần luôn kiêu ngạo cường hần như thế! Nhưng Lăng Nhất Phàm vô tội, vì sao phải trở thành vật hy sinh giữa hai người họ chứ?

Hốc mắt cô gái phấp phồng, cô cắn chặt môi đến bật máu, cổ áp chế cơn giận nói: 'Lãnh Nghị, là anh bỏ rơi em trước ... Em không làm gì có lỗi với anh! Xin đừng đến ép buộc em nữa!'

Lãnh Nghị nhìn đôi mắt ngấn nước của cô gái, lòng trong chớp mắt mềm nhũn, hần tận lực điều tiết tâm tình của chính mình lát sau mới trầm giọng nói: 'Y Y, trước giờ anh chưa từng bỏ rơi em! ... Anh chỉ mong em chờ anh, cho anh chút thời gian đợi Tịch Họa tỉnh lại ...'

'Anh không bỏ rơi em? Lãnh Nghị?' Lâm Y ngắt lời Lãnh Nghị, chợt cười lạnh một tiếng, nước mắt trong chớp mắt như vỡ òa, tuôn tràn mà ra, cô nghẹn ngào hỏi: 'Lúc em bị người ta nhốt ở trong căn phòng tối tăm hôi hám đó, lúc em suýt nữa thì bị hai người đàn ông cường hiếp đó, lúc em đau khổ muốn chết, anh đang ở đâu?'

'Y Y!' Lãnh Nghị chau mày, ánh mắt trong chớp mắt sáng quắc nhìn cô gái chăm chăm, ngắt lời cô, 'Chuyện này anh không biết!'

'Anh đương nhiên không biết! Lúc đó anh đang ở trên núi cùng Tịch Họa của anh! Là Lăng Nhất Phàm từ nước ngoài suốt đêm về đây đưa tiền cứu em ra!' Lâm Y như phát điên đầy mạnh Lãnh Nghị, ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt chỉ còn lại nỗi đau, 'Lúc mẹ em xảy ra chuyện, lúc em yếu đuối nhất, anh đang ở đâu? Anh đang ở trên núi cùng Tịch Họa của anh! Cùng là Lăng Nhất Phàm ngày đêm ở bên cạnh em ...'

'Y Y ...' Sắc mặt Lãnh Nghị trắng bệch, trầm giọng nói: 'Là anh không tốt, là lỗi của anh ... Anh đã nhận lỗi với em!'

'Nhận lỗi có ích sao? Không!' Cô gái nhìn người đàn ông, rống giận, 'Đều đã qua rồi, Lãnh Nghị, vợ của anh là Hạ Tịch Họa! Cô ấy vẫn luôn là người vợ mà anh nhận định, không phải em! Hiện giờ em toàn tâm toàn ý muốn làm vợ của Lăng Nhất Phàm, cầu xin anh, đừng đến tìm em đây đưa không dứt nữa! Em chỉ muốn sống một cuộc sống bình lặng yên ổn thôi!'

'Y Y!' Lãnh Nghị lần nữa vươn tay ôm cô gái vào lòng, siết chặt lại, giọng nói khàn khàn mà đầy từ tính, 'Người vợ mà anh nhận định là em, không phải Tịch Họa! Anh muốn em làm vợ của anh! Tịch Họa chỉ là một loại trách nhiệm!'

'Không!' Cô gái trong lòng đã dần bình tĩnh trở lại, giọng đã bình đạm lại: 'Quá muộn rồi! Em đã là vị hôn thê của Lăng Nhất Phàm!'

'Không muộn, từ hôn đi Y Y!' Lãnh Nghị giữ chặt hai vai cô gái, cúi đầu nhìn cô, đáy mắt lóe lên một tia hy vọng.

'Không thể nào!' Lâm Y ngẩng nhìn Lãnh Nghị, giọng đầy bất đắc dĩ, 'Anh đi đi, Lãnh Nghị, chúng ta đã kết thúc rồi, cầu xin anh, đừng đến quấy nhiễu cuộc sống của em nữa ... giờ em mệt rồi, em muốn nghỉ ngơi ...'

'Y Y ...'

'Anh đi đi ...'

'Y Y ...'

'Đừng nói nữa ... Nếu như anh thật lòng yêu em, xin để em yên. Hiện giờ em muốn nghỉ ngơi!' Lâm Y rũ bàn tay người đàn ông đang đặt trên vai mình, thấp giọng nói.

'Được ...' Lãnh Nghị rút cuộc lùi về sau một bước, 'Em mệt thì nghỉ ngơi trước đi ... chuyện từ hôn, em suy nghĩ kỹ lại, anh sẽ lại đến tìm em!'

Rút cuộc Lãnh Nghị cũng rời đi, cửa đóng sầm sau lưng hắn, lúc này Lâm Y mới thở phào một hơi, thân hình mềm nhũn ngã xuống sofa ...

Dưới lầu tiểu khu, Lãnh Nghị lên xe, lấy điện thoại trong túi ra, ấn phím. Lát sau điện thoại thông, đầu bên kia truyền đến một giọng nói khiêm nhường: 'Thiếu gia?'

'Điều tra cho tôi, cách đây không lâu là ai bắt Lâm Y ...' Giọng Lãnh Nghị tràn ngập khủng bố.

Trước giờ hắn luôn tự tin cho rằng không có ai dám đụng đến người phụ nữ của hắn; hắn vẫn luôn cho rằng cô gái luôn được che chở dưới đôi cánh của hắn; hắn luôn cho rằng cô gái tuyệt đối sẽ không tùy tiện gả cho người khác; hắn làm sao ngờ được, lúc hắn đi lên núi, cô gái lại bị nguy hiểm như thế! Hơn nữa lại cùng người đàn ông khác đính hôn!'

Hiện giờ hắn không thể không thừa nhận, là mình quá mức tự tin, quá mức cho là đúng! Hắn, không phải trung tâm của vũ trụ! Là sự tự tin thái quá của hắn khiến hắn mất đi người phụ nữ mình yêu!

Ngày hôm sau lúc Lăng Nhất Phàm đến, Lâm Y còn chưa thức dậy, hắn nhẹ nhàng đặt bữa sáng lên bàn còn mình mình rón rén đi vào phòng ngủ, ngồi xuống bên cạnh giường, lặng lẽ nhìn gương mặt của cô gái trong giấc ngủ. Bắt đầu từ khi Lâm Dung xảy ra chuyện, hắn đã thích im lặng nhìn cô ngủ như thế này, điềm tĩnh xinh đẹp như một thiên sứ.

Lâm Y rút cuộc tỉnh dậy, cô vừa hé mắt đã nhìn thấy Lăng Nhất Phàm đang ngồi bên giường, cô thoáng sững sờ rồi khóe môi gợi lên một ý cười: 'Sớm vậy ... hôm nay mang món gì đến đây?'

Đáy mắt Lăng Nhất Phàm đầy vẻ sùng nịnh, hắn đưa tay véo nhẹ chóp mũi cô gái, giọng ngọt như mật: 'Chắc chắn là món em thích ăn ... ừ, có muốn anh mang vào, ăn bữa sáng trên giường không?'

'Không cần!' Cô gái mỉm cười, 'Em còn chưa đánh răng rửa mặt ...'

'Không sao, em không đánh răng rửa mặt, anh vẫn thích em như thường!' Trên mặt Lăng Nhất Phàm là nụ cười ôn hòa.

Mặt Lâm Y thoáng đỏ lên, cô vội ngồi dậy vọt vào phòng tắm như có ai đuổi theo sau lưng vậy, nhìn theo bóng dáng mảnh khảnh của cô, khóe môi Lăng Nhất Phàm không kìm chế được lộ ra một nụ cười âu yếm.

Rửa mặt xong Lâm Y từ phòng tắm bước ra, Lăng Nhất Phàm sớm đã dọn sẵn bữa sáng lên bàn đợi cô, 'Y Y, nhanh ăn đi kẻo nguội!'

'Ân!' Lâm Y kéo ghế ngồi xuống, nhìn một lượt đồ ăn trên bàn rồi cười nói: 'Sao nhiều thế này, em làm sao ăn hết?'

'Ừm...' Khóe môi Lăng Nhất Phàm nhẹ câu lên, 'Một nửa là của anh, anh cũng chưa ăn sáng!'

'Sao anh còn chưa ăn?' Lâm Y không kịp suy nghĩ buột miệng hỏi.

Lăng Nhất Phàm nhìn Lâm Y cười cười: 'Anh muốn ăn với em ... sau này kết hôn rồi, ngày nào anh cũng sẽ cùng em ăn sáng!'

Mặt Lâm Y thoáng hồng lên, hàng mi dài nhẹ chớp lên, Lăng Nhất Phàm nhìn cô gái, cười nói: 'Sao vậy? Cảm động rồi sao?'

'Ân, có một chút!' Lâm Y cười, cúi đầu bắt đầu ăn sáng như che dấu sự bất an trong lòng mình.

'Y Y, ăn xong bữa sáng anh đi dạo phố cùng em, xem có thứ gì muốn mua mang sang châu Âu hay không ... bữa tối anh đã hẹn với ba mẹ, chúng ta cùng đến nhà hàng Hoa Viên ăn cơm, được không?' Lăng Nhất Phàm nhìn cô gái đang ăn sáng, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

'Được!' Cô gái ngẩng đầu cười với hắn.

'Ồ đúng rồi, chúng ta về thành phố G thăm mẹ của em một chuyến trước khi chúng ta xuất ngoại, được không?'

Cô gái mỉm cười gật đầu, Lăng Nhất Phàm trước giờ luôn suy nghĩ chu toàn như vậy!

Buổi tối, trong nhà hàng Hoa Viên các phòng bao đều được xây dựng dưới những tán cây xanh, xung quanh là hoa cỏ muôn màu, khi đến đây ai cũng cảm nhận được cảm giác gần gũi với thiên nhiên, Lăng Nhất Phàm cùng ba mẹ và Lâm Y ngồi trong một gian phòng bao, cả nhà hòa thuận vui vẻ, bầu không khí thật ấm áp hài hòa ...

Ăn xong bữa tối, cả nhà vừa nói vừa cười bước ra khỏi nhà hàng, Lăng Nhất Phàm nắm tay Lâm Y đi phía trước, Lăng Thừa Tuấn và Dương Tử Anh đi phía sau, bốn người còn chưa kịp bước ra cửa nhà hàng thì đã nhìn thấy từ một gian phòng bao khác một đoàn người bước ra, người đàn ông đi trước cao lớn đỉnh đạc, anh tuấn phi phàm nhưng lại mang theo một vẻ cao ngạo lạnh lùng trời sinh, chính là Lãnh Nghị! Sau lưng hắn là Ngải Mỹ và một vài người khách.

Bước chân bốn người không hẹn mà cùng dừng lại, Lâm Y thu hồi tầm mắt đang nhìn về phía Lãnh Nghị, cô níu cánh tay Lăng Nhất Phàm, nhẹ giọng nhắc nhở: 'Chúng ta đi thôi!'

'Ừ!' Lăng Nhất Phàm xoay sang cười với cô, ông bà Lăng rõ ràng cũng nghe được câu nói của Lâm Y, họ nhìn cô gật đầu tỏ vẻ đồng ý rồi cả nhà lại cất bước đi ra ngoài.

'Đội đã!' Bên tai chợt truyền đến giọng nói lạnh mạc của Lãnh Nghị, bốn người lần nữa không hẹn mà cùng ngừng bước chân, xoay người nhìn người đàn ông lãnh ngạo đứng đó không xa, Lăng Nhất Phàm nhìn Lãnh Nghị, khóe môi câu lên một nụ cười nhàn nhạt: 'Lãnh thiếu, có chuyện gì?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Dây Dura Không Dứt (3)

Khóe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười lạnh, hắn chậm rãi đi đến trước mặt Lăng Nhất Phàm và Lâm Y, ánh mắt sắc bén tùy ý lướt qua nơi hai bàn tay đang nắm rồi lướt lên khuôn mặt của Lâm Y, Lâm Y nhàn nhạt nhìn hắn, đáy mắt không chút gọn sóng, chẳng khác gì nhìn một người xa lạ.

Mắt Lãnh Nghị xẹt qua một tia đau xót không dễ dàng phát hiện được, hắn tận lực khống chế cảm xúc của bản thân, ánh mắt dời sang mặt Lăng Nhất Phàm, giọng thản nhiên: 'Lãnh thiếu, lát nữa tôi có chuyện muốn nói với cậu, không biết cậu có rảnh không?'

'Được thôi!' Lăng Nhất Phàm không kiêu không nịnh nói rồi xoay người bước nhanh ra ngoài, Lăng Thừa Tuấn cùng Dương Tử Anh cũng chỉ theo lễ tiết gật đầu với Lãnh Nghị sau đó cũng bước theo Lăng Nhất Phàm.

Lãnh Nghị nhìn theo hai người nắm tay nhau rồi đi đó, trong mắt thoáng chốc trở nên âm trầm sau đó hắn cũng bước nhanh rồi đi, đoàn người phía sau lục tục bước theo ...

Trong xe của Lăng Nhất Phàm ai nấy đều không nói chuyện, bầu không khí vốn thoải mái nhẹ nhàng phút chốc trở thành một loại trầm mặc vi diệu, Lăng Nhất Phàm quay sang nhìn Lâm Y này giờ vẫn đang im lặng ngồi nơi ghế phụ, cười nói: 'Mọi người sao không nói chuyện? Vừa này không phải đang chuyện trò vui vẻ lắm sao?'

Dương Tử Anh chần chờ một lát rồi cười nói: 'Nhất Phàm, thiếu gia nhà họ Lãnh nói tìm con có việc, không biết có phải là chuyện làm ăn hay không?' Khóe mắt bà lén liếc sang Lâm Y, thấy trên mặt cô vẫn một vẻ thản nhiên giống như chuyện này hoàn toàn không liên quan đến mình vậy, trong lòng cũng yên tâm đôi chút.

'Anh ta muốn nói chuyện gì đều được!' Lăng Nhất Phàm cười cười, 'Mẹ, mẹ phải tin tưởng năng lực của con trai mình, con nhất định có khả năng giải quyết tất cả vấn đề!'

'Đúng vậy con trai, phải tin tưởng vào chính mình!' Lăng Thừa Tuấn ở một bên hòa theo, 'Ồ ... ta với mẹ con, còn có Y Y đều sẽ đứng về phía con! Vậy còn gì phải lo lắng nữa chứ! Y Y, con nói phải không?'

'Ân, đương nhiên!' Lâm Y đương nhiên hiểu ý tứ trong lời nói của ông bà Lăng, đơn giản là muốn cô phải kiên định với lập trường của mình, nếu như đã quyết định theo Lăng Nhất Phàm thì phải cùng hắn đến cùng ... Cô xoay lại nhìn ông bà, môi nở một nụ cười, 'Cháu đương nhiên sẽ đứng bên cạnh Nhất Phàm!'

Đáy mắt Lăng Nhất Phàm dâng tràn một cảm giác đầy đủ thỏa mãn, hắn không kìm lòng được đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Y, cô cười cười, dịu ngoan để cho hắn nắm ...

Lăng Thừa Tuấn và Dương Tử Anh nhìn thấy hai bàn tay đan vào nhau, âm thầm thở phào một hơi ...

Trong biệt thự nhà họ Lăng, Lâm Y cùng Dương Tử Anh ngồi xem tivi, Lăng Thừa Tuấn và Lăng Nhất Phàm cùng ngồi bên cạnh xem báo, bàn chuyện công ty.

Lúc này người hầu vào báo: 'Thiếu gia, bên ngoài có một vị khách tự xưng là họ Lãnh muốn vào gặp ngài!'

Mí mắt Lâm Y giật lên, trong đầu bắt đầu vang lên những tiếng ong ong, Dương Tử Anh cũng đồng thời quay đầu nhìn về phía cửa, Lăng Thừa Tuấn giống như không nghe thấy vậy, vẫn thản nhiên xem báo, Lăng Nhất Phàm thì thoáng chau mày, hắn buông báo xuống, trầm giọng nói: 'Nếu như đã có khách đến, đương nhiên chúng ta phải mở cửa tiếp đón!'

Người hầu vội đáp lời rồi chạy ra mở cửa ...

Dưới sự dẫn đường của người hầu, Lãnh Nghị rất nhanh đã xuất hiện nơi cửa phòng khách, một người, không có bất kỳ ai đi theo, trên người là bộ tây trang màu đen càng hiển lộ vẻ anh tuấn và khí thế mạnh mẽ của hắn.

Trên gương mặt tuấn mỹ vẫn là vẻ lạnh lùng cao ngạo, hắn nhàn nhạt quét mắt một vòng quanh phòng khách, ánh mắt rơi trên người Lâm Y và Dương Tử Anh, thoáng dừng lại ở đó, hai người thoát nhìn thán thiết như hai mẹ con ruột, cảnh tượng này rõ ràng khiến mắt hắn sầm xuống, lòng cũng bắt đầu đau ...

Lăng Nhất Phàm đặt tờ báo trong tay xuống nhìn về phía Lãnh Nghị, cười nói: 'Lãnh thiếu, có chuyện gì mà vội đến tìm tôi như vậy?'

'Đúng, rất gấp!' Giọng Lãnh Nghị vẫn lạnh mạc, ánh mắt vẫn ghim nơi Lâm Y, lúc này Lâm Y vẫn dán mắt vào màn hình, cô cố gắng bình tĩnh cảm xúc của mình, làm như Lãnh Nghị không hề tồn tại vậy.

'Vậy chúng ta lên lầu, đến phòng sách nói chuyện được không?' Lăng Nhất Phàm nhìn theo ánh mắt của Lãnh Nghị, quét qua Lâm Y đang ngồi nơi sofa, khóe môi mang theo một ý cười.

'Không cần đâu, cứ nói ở đây cũng được!' Lãnh Nghị dời mắt khỏi Lâm Y, sự uể oải trong mắt phút chốc trở thành lạnh lùng sắc bén, hắn trước giờ làm việc nhanh nhẹn dứt khoát, không thích lời thối rườm rà.

'Được, vậy anh ngồi đi!' Lăng Nhất Phàm nhàn nhạt nói, hắn đưa tay chỉ vào sofa; Lãnh Nghị không chút khách khí ngồi xuống đối diện với Lâm Y, ánh mắt sắc bén vẫn nhìn cô chằm chằm.

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô mím môi, trong lòng chỉ thầm cầu nguyện hắn đừng nói những lời kinh thiên động địa, mắt cô vẫn nhìn về phía tivi lặng im không nói; Dương Tử Anh nhìn Lãnh Nghị như dò xét, Lăng Thừa Tuấn thì cũng chậm rãi buông tờ báo xuống, trầm mặc nhìn Lãnh Nghị, hai người đều đang suy nghĩ, không biết thiếu gia nhà họ Lãnh hôm nay đến đây định nói những gì.

Lăng Nhất Phàm thoáng trầm tư sau đó đứng dậy đến bên cạnh Lâm Y ngồi xuống, vừa hay đối mặt với Lãnh Nghị, đôi mắt hẹp dài cũng mang theo một sự sắc bén nhìn Lãnh Nghị chằm chằm đợi hắn lên tiếng.

'Hôm nay tôi đến đây là bàn chuyện từ hôn!' Người đàn ông lãnh ngạo kia buông ra một câu như một quả bom, vừa dứt lời liền khiến tất cả mọi người chấn động, giọng điệu đó thản nhiên lại mang theo một loại khí thế mạnh mẽ, bức về phía tất cả mọi người.

Tất cả ánh mắt đều không hẹn mà cùng rơi trên người Lăng Nhất Phàm, ai cũng biết hắn đến đương nhiên không có chuyện gì lành nhưng không ai ngờ lời dạo đầu của hắn là như thế, ngắn gọn, trực tiếp, dứt khoát! Cả căn phòng khách rộng lớn thoáng chốc chìm trong im lặng.

'Lãnh Nghị!' Sắc mặt Lâm Y tái mét, đôi mắt đen láy lúc này tràn đầy phẫn nộ lẫn xấu hổ, 'Anh không có tư cách gì nói đến chuyện này! Chuyện này không liên quan gì đến anh.'

Đôi mắt đen láy của Lãnh Nghị nhìn Lâm Y chằm chằm: 'Thế nào lại không liên quan đến anh?' Khóe môi hắn dần câu lên một ý cười nhàn nhạt; giọng

nói lại dịu dàng như nước: 'Người em yêu là anh, trước đây là anh nhất thời sai lầm, khiến em đau lòng; hiện giờ anh biết nên làm thế nào rồi, anh sẽ không làm em buồn nữa, em đã nói em muốn làm vợ anh, đương nhiên phải từ hôn rồi!'

Là vậy sao? Lăng Thừa Tuấn và Dương Tử Anh cùng nhìn nhau rồi nhìn sang Lãnh Nghị không nói tiếng nào, Lăng Nhất Phàm mấp máy cánh môi nhưng rốt cuộc cũng không nói được một lời ...

'Anh ...' Lâm Y vừa sợ vừa giận ...

Nhưng Lâm Y còn chưa nói tiếp thì Lãnh Nghị đã ngắt lời cô, giọng vẫn tràn đầy nhu tình, giống như đang dỗ dành người yêu đang trong cơn tức giận: 'Đêm qua anh đã xin lỗi em rồi, anh cũng nói em nên suy nghĩ kỹ càng chuyện từ hôn, em vẫn còn chưa suy nghĩ sao?'

Đêm qua? Ánh mắt Lăng Thừa Tuấn và Dương Tử Anh gần như là đồng thời dời từ trên người Lãnh Nghị sang người Lâm Y mang theo một tia dò xét. Lăng Nhất Phàm cũng ngăn người. Đêm qua? Chẳng lẽ là sau khi hắn đi rồi, Lâm Y lại gặp Lãnh Nghị sao? Lâm Y hôm nay cũng không hề nhắc đến chuyện đó với hắn!

Sắc mặt Lâm Y tái mét ...

Lãnh Nghị lại nhàn nhạt câu môi cười, tiếp tục 'dỗ dành người yêu': 'Nếu như chuyện từ hôn này em cảm thấy ngại ngần không nói được, vậy chỉ đành để anh đến nói thôi ... ăn, không được sao?'

'Lãnh Nghị!' Cánh môi Lâm Y khẽ run, cô nhắm chặt mắt, giọng nói có chút nghẹn ngào, 'Em chưa từng nghĩ đến chuyện từ hôn! Em với Nhất Phàm rất tốt! Anh đừng cố tình châm ngòi cái gì, vô dụng thôi!'

Lăng Nhất Phàm nhìn Lâm Y, đáy mắt vẫn một mảnh nhu tình, hắn đưa tay khoác lên vai cô, giọng nhu hòa: 'Y Y, cả nhà chúng ta đều tin tưởng em ... em để anh ta nói đi!'

Nhìn về phía bàn tay đang đáp lên vai Lâm Y, trên mặt Lãnh Nghị lướt qua một lớp mây đen, hắn nhẹ giọng cười nhưng giọng nói thật lạnh: 'Lãnh thiếu, anh biết rõ người Lâm Y yêu là tôi, trước đây là vậy, hiện giờ là vậy, tương lai cũng sẽ như vậy ... vậy anh còn tiếp tục lừa mình dối người làm gì?'

Ánh mắt sắc bén của Lăng Nhất Phàm quét về phía Lãnh Nghị, giọng lạnh như băng: 'Lãnh thiếu, tôi mặc kệ trước đây Lâm Y yêu ai, chỉ cần hiện tại cô ấy là vị hôn thê của tôi, không lâu nữa cô ấy sẽ là vợ của tôi, vậy là đủ rồi!'

Lãnh Nghị hơi ngả người vào lưng ghế, hắn híp mắt nhìn Lăng Nhất Phàm, Lăng Nhất Phàm cũng không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt hắn, hai bên không ai nhường ai, lát sau Lãnh Nghị mới lạnh lùng thốt: 'Lăng Nhất Phàm, tôi sẽ không để Lâm Y trở thành vợ của cậu đâu, cô ấy là vợ tôi, không tin cậu cứ chờ xem!'

'Được, tôi mời mắt trông chờ!' Trên mặt Lăng Nhất Phàm giăng đầy mây đen, hắn cắn môi bật ra một câu.

'Lãnh thiếu gia!' Lăng Thừa Tuấn này giờ ngồi bên cạnh không nói tiếng nào rốt cuộc cũng cất lời: 'Nhà họ Lãnh dòng dõi cao quý, cậu là đại thiếu gia của nhà họ Lãnh, có thân phận có địa vị, tôi tin cậu nhất định kinh thường làm những chuyện mà tiểu nhân hay làm ... Nhất Phàm và Lâm Y là hai bên tự nguyện định ra hôn sự, nếu cậu có ý tưởng gì khác, cũng nên tôn trọng suy nghĩ của Lâm Y, chứ không phải chỉ biết làm theo suy nghĩ của riêng cậu!'

'Có phải là suy nghĩ của riêng tôi hay không, trong lòng chúng tôi tự biết!' Lãnh Nghị chỉ thản nhiên cười, đôi mắt đen thẳm vẫn nhìn về phía Lâm Y.

'Lãnh Nghị!' Lâm Y nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng thật nhạt, 'Giữa em với anh sớm đã kết thúc vào cái đêm sinh nhật đó rồi, từ đó trở đi em chưa từng nghĩ đến chuyện gả cho anh, hiện giờ lại càng không ... anh, là tự mình suy nghĩ nhiều thôi!'

Đáy mắt chợt lóe lên một tia âm trầm, Lãnh Nghị vẫn nhìn về phía Lâm Y, thật lâu sau khóe môi mới câu lên một nụ cười, giọng thật nhu hòa: 'Y Y, em sẽ tình nguyện gả cho anh thôi, anh tin tưởng ...'

Đang nói chợt Lãnh Nghị cho tay vào túi lấy điện thoại ra, rõ ràng là có người đang gọi cho hắn, Lãnh Nghị chỉ liếc qua màn hình một cái rồi đặt trở lại trong túi, thân hình cao lớn cũng theo đó đứng lên, rõ ràng cuộc điện thoại đó rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Anh Sai Rồi! (1)

Lãnh Nghị đứng dậy, trên môi treo một nụ cười lạnh: 'Hôm nay tôi làm phiền đến đây thôi, đề nghị từ hôn của tôi hy vọng các vị suy nghĩ kỹ càng, như vậy hai bên còn có thể lưu lại một chút mặt mũi ...'

Câu cuối cùng này hẳn đích thực nói rất nặng, mang theo một chút uy hiếp! Nói rồi hắn sai bước đi về phía cửa.

Vừa ra cửa, nơi chiếc xe màu đen đã có người giúp hắn mở cửa, Lãnh Nghị vừa ấn điện thoại vừa bước vào trong xe.

"Thiếu gia, hôm nay chúng tôi vừa bắt được người đàn ông họ Lý kia, nhưng ông ta đang ở chỗ tạm giam thì bị trúng độc, tính mạng nguy cấp, hiện giờ đã được đưa vào bệnh viện!" Đầu bên kia là giọng trầm trầm của Lưu Dững.

"Tất cả chuyện này không phải được giữ kín sao? Thế nào lại để người khác hạ độc hắn?" Lãnh Nghị tức giận quát, bất tên họ Lý bụng phê kia là hành động bí mật, mục đích không phải là đánh động người khác, nhưng xem ra bây giờ đối phương đã sớm nắm rõ từng hành động của họ!"

"Xin lỗi thiếu gia ... chuyện này tôi sẽ tiếp tục điều tra ..." Lưu Dững thấp giọng nói xin lỗi.

Đáy mắt Lãnh Nghị xẹt qua một tia âm hàn, giọng của hắn như từ địa ngục vọng lên, "Tốt nhất là để hắn khai ra ai là chủ mưu phía sau rồi hãy để hắn chết! Còn phải trông chừng kỹ tên Trần Chính kia, không cho hắn tiếp xúc với bất kỳ ai khác!"

Người chủ mưu sau màn hãm hại Lâm Y rốt cuộc là ai đây? Lãnh Nghị rất muốn biết!

Sau khi Lãnh Nghị đi rồi, không khí vốn đang vui vẻ thoải mái trong nhà họ Lăng bỗng chốc thay đổi hoàn toàn, ai nấy đều trầm mặc không nói, sắc mặt Lâm Y càng thêm tái nhợt, cô biết Lãnh Nghị trước giờ là người kiêu ngạo nhưng thế nào cô cũng không ngờ được Lãnh Nghị lại trực tiếp đến nhà họ Lăng, mạnh mẽ đề xuất từ hôn, cô vì áp lực mà chính mình mang đến cho nhà họ Lăng mà cảm thấy thối thỏm không yên.

Bàn tay Lăng Nhất Phàm đang đặt nơi vai Lâm Y bắt gặc siết chặt, hắn cúi đầu nhìn cô gái đang bất an ngồi trước mặt mình, lại nhìn sang ba mẹ mình này giờ vẫn im lặng không nói, thoáng suy nghĩ một chút rồi mới lên tiếng: "Y Y ... chúng ta sớm một chút rời khỏi nơi này, đi châu Âu được không?"

"Ân!" Lâm Y ngừng đầu nhìn Lăng Nhất Phàm, lúc này cô cảm thấy mình không có lý do gì cự tuyệt sự sắp xếp của Lăng Nhất Phàm.

"Ừ, vậy cũng tốt. Nhất Phàm, hai đứa con sớm muộn gì cũng phải rời khỏi đây ... thay đổi một hoàn cảnh khác nói không chừng sẽ tốt hơn!" Lăng Thừa Tuấn chau mày, trầm tư suy nghĩ rồi gật đầu tán đồng.

"Y Y, chỉ cần cháu thật lòng đối xử với Nhất Phàm nhà bác, hai đứa định thế nào bác cũng không có ý kiến!" Trong mắt Dương Từ Anh lộ rõ sự lo âu, "Nhưng cháu nhất định phải suy nghĩ rõ ràng, rốt cuộc là cháu lựa chọn thế nào!"

"Mẹ, mẹ yên tâm, Y Y là một cô gái tốt, cô ấy biết mình đang làm gì mà!" Lăng Nhất Phàm vội ngắt lời mẹ mình, hắn thật không đành lòng nhìn thấy Lâm Y phải chịu đựng áp lực lớn như vậy.

Lâm Y nhìn sang Lăng Nhất Phàm vừa lúc bắt gặp ánh mắt tràn đầy tình ý của hắn, cô hơi cười môi, bàn tay nhỏ nhắn vươn về phía hắn, nhẹ nhàng nắm lấy ...

Ở một nơi khác, chiếc xe màu đen của Lãnh Nghị lặng lẽ dừng trước cửa bệnh viện của nhà giam, Lãnh Nghị bước xuống, Lưu Dững sớm đã đứng trước cửa chờ đợi, hắn dè dặt quan sát sắc mặt u ám của Lãnh Nghị, thấp giọng nói: "Thiếu gia, tên Lý bụng phê kia đã ăn đồ ăn bên ngoài đưa vào mà trúng độc!"

Lãnh Nghị chau chặt mày, lạnh giọng hỏi: "Giờ hắn sao rồi?"

Lưu Dững vẫn cúi đầu: "Thiếu gia, còn đang cấp cứu ... xem ra không ổn lắm ..."

"Kê đưa thức ăn đến đã bị bắt chưa?" Lãnh Nghị nghiêng răng, sắc mặt xanh mét.

"Kê đưa thức ăn dùng tên giả để đăng ký, hiện giờ còn đang xem lại camera ghi hình để tìm người!"

Trong phòng cấp cứu ở lầu hai đèn vẫn còn sáng, Lãnh Nghị xông thẳng vào, các bác sĩ đang rửa tay chuẩn bị rời đi, bác sĩ chủ trị nhìn Lãnh Nghị bằng ánh mắt có lỗi: "Thực xin lỗi Lãnh tổng, loại độc mà đối phương dùng là xyanua, chúng tôi thực sự không làm gì được!"

Trên mặt Lãnh Nghị mây đen giăng đầy, ánh mắt sắc bén lướt qua gương mặt đã bầm đen của tên họ Lý, thoáng dừng lại ở đó rồi đôi môi với những đường nét rõ ràng bật ra một câu: "Lập tức thẩm tra người tên Trần Chính kia ..."

Trong một phòng thẩm vấn bí mật nằm trong một nhà giam nằm ở ngoại ô thành phố, dưới ánh đèn vàng vọt có thể nhìn thấy Trần Chính đang khấn trương ngồi trên một chiếc băng ghế, ánh mắt khủng hoảng bất an nhìn quanh bốn phía, chiều hôm nay lúc hắn đang ở trong phòng làm việc thì đột nhiên bị bí mật bắt đi, nói thật lòng, cho đến bây giờ hắn cũng không biết mình phạm tội gì mà bị bắt vào đây.

Lát sau bên ngoài hành lang vang lên những tiếng bước chân sau đó cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra, một người đàn ông mang mặt nạ bạc, trên thân là một chiếc áo bành tô dài màu đen xuất hiện nơi cửa, thân hình người đó cao lớn lại mang theo một loại khí độ bất phàm, ánh mắt hắn lóe sáng sau chiếc mặt nạ bạc, sau lưng người đó còn có hai người cũng mặc áo đen, sắc mặt âm trầm nhìn thật đáng sợ.

Trần Chính không kịp lòng được rung mình một cái, hắn nhìn người đàn ông mang theo lực uy hiếp vô hạn trước mặt, không dám lên tiếng.

Ba người bước nhanh vào trong phòng, cùng ngồi xuống mấy chiếc ghế đối diện với băng ghế mà Trần Chính đang ngồi, người đàn ông mang mặt nạ bạc

chính là Lãnh Nghị, hần ngồi ở vị trí chủ vị, ánh mắt sắc như dao ghim trên người người đàn ông vẻ mặt khiếp sợ trước mặt.

"Trần Chính, thẳng trước xảy ra tranh chấp trong hợp đồng với công ty JZ, là ai sai sử người ra tay?" Lưu Dững lạnh giọng hỏi.

"Hợp đồng với công ty JZ?" Sóng mắt Trần Chính thoáng xao động, rồi cuộc hần đã hiểu vì sao mình bị bắt vào đây, hần rất thông minh vội nói, "Chuyện này không liên quan gì đến tôi, là người họ Lý bắt tôi làm như vậy ... tôi, tôi chỉ là thuộc hạ của ông ấy, không có cách nào từ chối ..."

"Ai sai khiến tên họ Lý kia?" Lưu Dững lạnh lùng ngắt lời Lưu Dững, tiếp tục truy hỏi.

"Chuyện ... chuyện này tôi thật sự không biết ..." Trần Chính khùng hoảng lại bất an, "Ông ấy là cấp trên của tôi ..."

"Được, vậy gần đây tên họ Lý hay qua lại với ai?"

"Chuyện này ..." Trong đầu Trần Chính không ngừng suy nghĩ, "Hôm đó lúc tôi đi vào văn phòng của ông Lý ra thì nhìn thấy có một người đàn ông trung niên đã ngồi đó ... tôi còn chào hỏi ông ta nhưng sau đó tôi đã bị ông Lý đuổi ra khỏi văn phòng sau đó tôi còn nhìn thấy họ ăn cơm với nhau ... Người kia tôi không biết là ai!"

"Vậy bọn họ vì sao muốn gài bẫy công ty JZ?"

Trần Chính dè dặt quét mắt về phía ba người đàn ông trước mặt, nhỏ giọng nói: "Thực ra bọn họ không phải là muốn đối phó công ty JZ, mục tiêu của bọn họ là nhân viên thiết kế quảng cáo của công ty JZ lúc đó, Lâm Y ..."

Mắt Lãnh Nghị lóe lên một tia sáng lạnh, hần cắn răng, cố không chế cảm xúc của mình.

"Vì sao muốn đối phó cô ấy?" Lưu Dững lên nhìn biểu tình của Lãnh Nghị, lạnh giọng quát.

"Chuyện này ... chuyện này tôi thật sự không biết, hôm đó tôi nghe ông Lý nói điện thoại, nghe giọng nói ..." Trần Chính lại dè dặt nhìn Lãnh Nghị đang đeo chiếc mặt nạ bạc, thấp giọng nói, "... hình như là muốn cho Lâm Y đó bị bắt giam hoặc là ... đẩy cô ấy vào chỗ chết ..."

Tim Lãnh Nghị chợt co rút lại, thì ra Lâm Y của hần đã từng bị đẩy vào hiểm cảnh như vậy nhưng hần thì lại ở trong núi cùng một cô gái khác! Cũng không trách cô hận hần như vậy, cũng không trách cô kiên quyết gả cho người khác! Là hần, hần quá tự cho là đúng, cho rằng không ai dám động đến người phụ nữ của hần, là hần hại Y Y!

Lãnh Nghị vụt đứng dậy bước nhanh đến bên cạnh Trần Chính, đôi tay như hai gong kim nỉu lấy cổ áo hần nhấc hần ra khỏi ghế, đôi mắt híp lại mang theo một tia nhìn như muốn giết người, dưới chiếc mặt nạ, giọng nói của hần trở nên khàn khàn: "Tại sao?"

"Tôi tôi tôi ... tôi thật sự không biết ..." Trần Chính toàn thân phát run nhìn chiếc mặt nạ trước mặt, "Tha cho tôi, tôi thật sự không biết gì cả ... các người có thể hỏi ông Lý ... hoặc là hai tên xã hội đen đồng bọn ... là bọn họ bắt cô gái kia ..."

Bước ra khỏi phòng thẩm vấn, bước chân Lãnh Nghị hơi dừng lại một chút, Lưu Dững và vệ sĩ cũng dừng lại phía sau, lát sau Lãnh Nghị trầm giọng nói: "Sáng ngày mai, giám sát tất cả các băng ghi hình trong công ty của tên họ Lý kia, tìm cho ra người đàn ông đã xuất hiện trong văn phòng của tên họ Lý là ai ... Bí mật bắt hai tên đồng bọn xã hội đen của tên họ Lý..."

"Dạ, thiếu gia!" Lưu Dững vội đáp lời.

Sáng hôm sau hai tên đồng bọn xã hội đen của tên bụng phệ họ Lý vừa mới thức dậy thì đã bị nhóm cảnh sát mặc thường phục dẫn đi, bị nhốt lại trong một căn nhà nhỏ tối tăm không có cửa sổ, suốt cả một ngày không được ăn không được uống một miếng ...

Gần như là cùng lúc đó toàn bộ băng ghi hình trong công ty của tên họ Lý đều bị xem lại nhưng tất cả các đoạn băng có liên quan đến lúc người đàn ông kia xuất hiện nơi công ty của tên họ Lý đều không thấy, rõ ràng là đã bị người xóa mất ...

Đang lúc tưởng chừng như không có tiến triển gì thì chợt trên đoạn băng ghi hình nơi cửa đại sảnh tầng trệt xuất hiện một bóng người mờ mờ, tuy rằng chỉ lướt qua một cái bóng nhưng vẫn không thoát được cặp mắt tinh anh của hai người đàn ông ... người này trong toàn bộ những đoạn băng trước đó đều không có xuất hiện nhưng lại trực tiếp xuất hiện nơi cửa đại sảnh, điều này nói rõ, rất có khả năng đó chính là người đã xuất hiện nơi văn phòng của tên họ Lý.

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị chợt lóe lên, hần hơi híp mắt nhìn bóng lưng dường như rất quen thuộc kia, trong đầu không ngừng tìm kiếm bóng dáng tương đồng ... Là ông ta sao? Ông ta sao lại xuất hiện trong văn phòng của tên họ Lý kia?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162: Anh Sai Rồi! (2)

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị chợt lóe lên, hần hơi híp mắt nhìn bóng lưng dường như rất quen thuộc kia, trong đầu không ngừng tìm kiếm bóng dáng tương đồng ... Là ông ta sao? Ông ta sao lại xuất hiện trong văn phòng của tên họ Lý kia?

"Thiếu gia!" Lưu Dững nhẹ giọng xin ý kiến của hắn.

Lãnh Nghị trầm tư thật lâu mới trầm giọng nói: "Đi điều tra cho tôi một người, tôi cần tất cả tư liệu, liên quan đến hành tung và con người hắn!"

"Là ai, thiếu gia?" Lưu Dững nghi hoặc nhìn Lãnh Nghị.

"Từ Nhất Hạo!" Giọng Lãnh Nghị lạnh như băng, ánh mắt sắc bén nhìn về một nơi vô định, đáy mắt một mảnh thâm toại ...

Đêm xuống, hai tên xã hội đen đã bị bỏ đói một ngày bị hai người cảnh sát dẫn đến một phòng thẩm tra, vừa đi vào phòng thẩm tra họ đã nhìn thấy một người đàn ông khí thế mạnh mẽ đang ngồi tựa lưng ghế, hai chân bắt chéo nhau, một tay chống cằm, vẻ mặt anh ta lạnh lùng, ánh mắt sắc bén như dao đang quét về phía hai tên đó; đứng hai bên hắn là hai người áo đen cường tráng sắc mặt cũng âm trầm như vậy.

Lần này Lãnh Nghị không đeo mặt nạ!

Hai tên xã hội đen cả kinh, đang thắc thỏm bất an thì đã nghe tiếng người cảnh sát đã dẫn họ đến kêu lên: "Lãnh tổng, đã mang người tới!"

Tiếng "Lãnh tổng" kia khiến cho hai tên toát mồ hôi lạnh, bọn họ lập tức biết ngay vì sao mình bị bắt đến đây, còn chưa đợi Lưu Dững mở miệng thẩm vấn bọn họ đã quỳ thụp xuống, run giọng nói: "Lãnh tổng, là người họ Lý bảo chúng tôi bắt Lâm tiểu thư, ông ta nói Lãnh tổng đã có người mới không cần cô ấy nữa, kêu chúng tôi cứ yên tâm bắt cô ấy ..."

Lãnh Nghị cắn môi, bàn tay đang đặt trên thành ghế hung hăng siết chặt đến nỗi các khớp ngón tay trắng bệch, đáy mắt trong chớp mắt dâng lên một mảnh âm trầm ... Lưu Dững ở bên cạnh trầm giọng quát: "Đem tất cả những gì các người biết khai ra hết!"

"Người họ Lý kêu chúng tôi nhốt Lâm tiểu thư trong một phân xưởng cũng nơi ngoại ô, nói là ... đợi cô ấy đói đến ngất xỉu rồi thì giả trang một hiện trường tai nạn xe cộ, kêu chúng tôi ... cưỡng bạo cô ấy ..."

Tên kia còn chưa nói dứt lời thì cả người đã bị hung hăng ném trên mặt đất, một chân của Lãnh Nghị hung hăng đạp nơi ngực hắn, bàn chân mang giày da hung hăng nghiền xuống, tiếng kêu như heo chọc tiết của tên kia lập tức vang lên, sau đó Lãnh Nghị hơi khom người, một họng súng lạnh như băng đã chia nơi trán tên kia, "cạch" một tiếng, chốt an toàn được mở ra ...

"Không ... không ... Lãnh tổng ... nghe tôi nói ... tôi không có động đến Lâm tiểu thư ... thật đó, tin tôi đi ... là ý của ông họ Lý kia thôi ..." Tên kia mặt xám như tro, đưa tay ôm lấy chân Lãnh Nghị, khóc lóc cầu xin.

Lãnh Nghị hất đôi tay đang ôm lấy chân hắn ra, "phanh" một tiếng súng, lòng bàn tay của tên kia lập tức máu tươi bắn ra, tên đó kêu thảm một tiếng rồi ngất đi, Lãnh Nghị hung hăng đạp thêm một cước rồi mới rút chân lại, xoay người về phía tên còn lại.

"Lãnh ... Lãnh tổng ... tôi tôi tôi không có đụng đến ... một sợi tóc của Lâm tiểu thư, tôi chỉ theo hắn thôi ..." Tên còn lại quỳ thụp xuống đất, run giọng nói.

"Mang hình chụp đến!" Giọng Lãnh Nghị lạnh như băng.

Lưu Dững lập tức lấy ra một bức ảnh chụp đưa đến trước mặt tên đang quỳ, một tay chụp lấy đầu hắn ép hắn ngẩng lên rồi đưa bức ảnh đến sát mặt hắn, lạnh giọng quát: "Có từng thấy người này chưa?"

Tên kia run rẩy nhìn người trong ảnh hồi lâu mới thì thào: "Hình như là ông ấy, là người đi cùng ông họ Lý! Chúng tôi đã gặp ông ấy mấy lần nhưng lần nào cũng là ban đêm, hơn nữa ông ấy còn mang mũ dạ, cổ áo kéo cao, chúng tôi nhìn không rõ mặt lắm ..."

Mặt Lãnh Nghị như phủ một tầng mây đen, hần cắn răng trở lại ghế ngồi, chau mày trầm tư thật lâu ...

Từ phòng thẩm vấn đi ra, trước khi bước lên xe, Lãnh Nghị đứng một mình trong cơn gió lạnh đầu đông thật lâu mới vẫy tay về phía Lưu Dững, mắt vẫn nhìn xa xăm vào nơi chân trời, trầm giọng nói: "Lưu Dững, gọi Khai Khóa Tiền đến đây ..." Khai Khóa Tiền là người trong tổ chức của họ, là một kỹ thuật viên chuyên phụ trách mở khóa, trèo tường, lắp máy nghe lén ..

"Dạ, thiếu gia!" Lưu Dững đáp lời rồi đi sang bên cạnh gọi điện thoại, Lãnh Nghị bước vào xe đợi, trong lòng nổi khát khao được nhìn thấy Lâm Y chợt mãnh liệt hơn bao giờ hết nhưng hắn biết rất rõ, giờ phút này Lâm Y tuyệt đối sẽ không mở cửa cho hắn, trong nội tâm cô đã bài xích hắn rồi ...

Đêm lạnh như nước, trong phòng ngủ Lâm Y đã chìm trong giấc ngủ say, hôm nay cô đã đi dạo phố cả ngày, rất mệt, bởi vì ngày mai cô sẽ cùng Lăng Nhất Phàm trở lại thành phố G thăm mẹ mình, sau khi từ thành phố G trở lại, cô sẽ theo Lăng Nhất Phàm đến một đất nước xa lạ, sống một cuộc sống hoàn toàn mới.

Cửa căn hộ lặng lẽ bị đẩy ra rồi thân hình cao lớn của Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa, hắn đứng lặng lẽ trong bóng đêm hồi lâu mới cất bước đi về phía phòng ngủ, khẽ khàng đẩy cửa phòng ngủ ra, đôi mắt sớm đã thích ứng với bóng tối rất nhanh đã bắt được bóng dáng mảnh khảnh trên giường.

Hắn chậm rãi đi đến bên giường, lặng lẽ ngồi xuống, một tay chống trên giường, cúi xuống nhìn cô gái đang ngủ say sưa kia, gương mặt kia trong giấc ngủ điềm tĩnh ngọt ngào là vậy, giống như trước đây cô đã an tường ngủ trong tay hắn, nhưng hiện giờ trái tim của cô gái rõ ràng là tránh hắn thật xa thật xa ...

Y Y, anh thật sự không biết những ngày anh không có ở đây em lại chịu nhiều khổ nhục như vậy ... Ngày hôm nay lời của hai tên xã hội đen nói trong phòng thẩm vấn như dao đâm vào tim Lãnh Nghị, hắn đột nhiên nhận ra, Lâm Y đúng là nên hận hắn, là nên rời xa hắn, là hắn không đủ tư cách như vậy, hắn suýt nữa khiến cho cô chết đi còn Lăng Nhất Phàm thì lại cứu cô ---- Lãnh Nghị hắn có tư cách gì yêu cầu cô quay lại?

Lòng đau như dao cắt, Lãnh Nghị vô lực ngồi tựa vào thành giường, lúc này hắn chỉ muốn yên tĩnh giữ bên cạnh cô, che chở cô, không để bất cứ ai làm tổn thương cô ...

Cô gái trên giường phát ra những tiếng hừ hừ nhỏ, xoay người lại tiếp tục ngủ ... người đàn ông vẫn ngồi tựa vào thành giường, nhìn gương mặt điềm tĩnh của cô trong giấc ngủ, ánh mắt dần dịu xuống ...

Trời dần sáng, trong phòng ngủ lúc này đã có chút ánh sáng rọi vào, Lãnh Nghị mở bừng mắt nhắm người nhìn cô gái vẫn còn đang ngủ say sưa, hắn khẽ phát tay qua mái tóc mềm mại của cô gái, khỏe môi lộ ra một ý cười yếu ớt, thật lâu sau mới lặng lặng đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại, xuyên qua phòng khách đi thẳng ra cửa chính ...

Lãnh Nghị không trở về nhà mà đi thẳng đến văn phòng, căn nhà đó từ khi Lâm Y đi rồi vẫn luôn lạnh lẽo, không còn tiếng cười ấm áp của cô, nếu có thể không trở về Lãnh Nghị liền không trở về. Mới đến văn phòng không bao lâu thì Lữ Thần đã gọi điện đến, 'Lãnh thiếu, hệ thần kinh của Tịch Họa vẫn không có chút phản ứng nào ... ý của Nam tiên sinh là để chúng ta trở về nhờ Tây y kiểm tra một chút xem hệ thần kinh của cô xảy ra vấn đề gì ... anh thấy thế nào?'

Lãnh Nghị thoáng chau mày, trầm tư giây lát mới nói: 'Vậy tạm thời mang cô ấy về đi ...'

'Ân, vậy chúng tôi ngày mai trở về!' Lữ Thần nhẹ giọng nói.

Rất nhanh lại đến buổi tối, sau khi Lãnh Nghị kết thúc xã giao thì tự mình lái xe đến trước tiểu khu Lâm Y ở, dừng xe dưới lầu ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ nhà cô, tối đen, rõ ràng là Lâm Y chưa trở lại! Lãnh Nghị lặng lẽ ngồi đợi ...

Nhưng đợi thật lâu Lâm Y vẫn không trở lại, Lãnh Nghị không ngừng nhìn đồng hồ, ý muốn gấp lại Lâm Y chưa bao giờ mãnh liệt như vậy! Sao cô vẫn chưa trở lại? Đầu lại bắt đầu đau như muốn vỡ, Lãnh Nghị đưa tay nhẹ day day huyệt thái dương, uể oải lấy ra một điều thuốc đốt lên, hung hăng hút một hơi ...

Mỗi khi thấy một chiếc xe tiến vào tiểu khu mắt Lãnh Nghị đều sáng lên, hắn hy vọng đó là chiếc xe đưa Lâm Y trở về nhưng mỗi một chiếc xe đi qua đều khiến hắn thất vọng.

Cũng không biết hút bao nhiêu điều thuốc, mãi đến khi hắn thấy cổ họng mình nóng lên khó chịu ... nhưng vẫn không thấy bóng Lâm Y đâu!

Không biết lần thứ bao nhiêu đưa tay lên nhìn đồng hồ, mười một giờ! Lãnh Nghị rút cuộc cầm điện thoại lên ấn phím, hắn cấp bách muốn biết Lâm Y đang ở đâu, hôm nay hắn nhất định phải nhìn thấy cô!

Bên kia đã rất nhanh trả lời Lãnh Nghị: 'Thiếu gia, tôi hỏi thăm rồi, Lâm tiểu thư cùng Lăng Nhất Phàm trở về thành phố G thăm mẹ của Lâm tiểu thư!'

Trở về thành phố G? Thăm mẹ? Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, từ khi mẹ Lâm Y xảy ra chuyện, hắn vẫn chưa đi thăm bà ... thoáng suy nghĩ một giây rồi Lãnh Nghị nhanh chóng nổ máy, quay đầu xe, xe nhanh chóng rời khỏi tiểu khu ...

Lãnh Nghị đi xuyên đêm đến thành phố G, lúc hắn đến đã là ba giờ sáng, thành phố G chìm trong màn đêm tĩnh lặng, Lãnh Nghị ngừng xe ngay dưới tiểu khu Lâm Dung đang ở, hắn đẩy cửa xe, bước nhanh đến dưới lầu căn hộ của Lâm Dung.

Mãi cho đến ngón tay Lãnh Nghị đặt lên chuông cửa thì hắn mới bừng tỉnh, vội dùng tay lại, sóng mắt hắn thoáng xao động, lại nâng tay lên nhìn đồng hồ, Lãnh Nghị cắn môi, cố gắng khống chế tâm tình của mình, rút cuộc hắn nhắm mắt lại, xoay người rời đi.

Lãnh Nghị quay trở lại xe, chỉnh lại ghế cho ngã xuống, ngã lưng một chút, nhắm mắt lại đợi trời sáng ...

Lúc Lãnh Nghị thức dậy bên ngoài trời đã sáng hẳn, hắn lần nữa nâng tay nhìn đồng hồ rồi bật ngồi dậy, đẩy cửa xe ra, lần nữa đi đến dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Anh Sai Rồi! (3)

Trên lầu, Lăng Nhất Phàm và Lâm Y đang ngồi ăn sáng, bữa sáng là do người làm mà Lăng Nhất Phàm và Lâm Y mời đến để giúp Lâm Dung làm, thoát

nhìn Lâm Dung khôi phục tốt lắm, trên mặt bà là nụ cười vui vẻ nhìn đôi nam nữ trước mặt, giọng nhu hòa: 'Sau khi hai đứa ra nước ngoài, phải nhớ chăm sóc lẫn nhau ...'

'Mẹ, từ hôm qua chúng con trở lại đến bây giờ, không biết mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi!' Lâm Y nũng nịu nói.

'Mẹ lo lắng cho hai đứa mà!' Lâm Dung mỉm cười nói.

'Là con lo lắng cho mẹ mới đúng!' Nói đến chuyện này, Lâm Y không khỏi lộ vẻ lo âu, để mẹ cô một mình ở lại trong nước, nói thế nào cô cũng không yên tâm nhưng cá tính của mẹ mình cô biết, một khi bà quyết định chuyện gì thì không có ai thay đổi được! Vành mắt Lâm Y phấp phồng, giọng thật thấp: 'Nếu như mẹ chịu đi với tụi con, vậy thì càng tốt hơn!'

'Phải đó đi à, bên đó điều kiện tốt hơn, nhà cũng rất lớn, đi qua đó ở cùng Y Y vậy con cũng yên tâm hơn!' Lăng Nhất Phàm cũng tìm cách thuyết phục.

'Ồ ...' Lâm Dung nhìn Lăng Nhất Phàm cười cười lại sùng nịch sờ đầu con gái, 'Đi theo các con đi, các con thì thấy tốt hơn nhưng đi thì không tốt chút nào! Con đó, nếu muốn mẹ sống thêm vài năm thì đừng hành hạ mẹ kiểu đó!'

'Vậy ... bọn con cách mẹ xa như vậy, nếu con nhớ mẹ thì làm thế nào?' Giọng Lâm Y đã có chút ghen ngào.

'Thì gọi điện thoại ... à, còn có internet, chúng ta có thể nói chuyện mỗi ngày, con còn có thể cho mẹ xem hôm nay con ăn gì hay là con muốn nấu món gì, mẹ sẽ dạy con ... Ừm, như vậy so với hai mẹ con ở cùng nhau đâu có khác biệt gì?' Lâm Dung nói thật thoải mái dù thực ra bà cũng không đành lòng để con gái đi xa như vậy nhưng vì hạnh phúc cả đời của con, bà hy sinh một chút thì có sao đâu? Cứ coi như Lâm Y vẫn còn ở thành phố H là được rồi.

'Mẹ ...' Lâm Y chu môi định nói gì thì chốt chuông cửa vang lên, người làm đang bận rộn ở nhà bếp vội chạy đến nói vào bộ đàm.

Lát sau người làm chạy vào báo: 'Lâm tiểu thư, có một vị tiên sinh muốn tìm cô!'

'Tìm tôi?' Lâm Y nhìn sang bà người làm, 'Là ai vậy? Để anh ta vào đi!'

Khi người làm mở cửa rồi thân hình cao lớn của Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa thì ba người trong phòng nhất thời đều sững sờ không nói nên lời, họ làm sao cũng không nghĩ đến mới sáng sớm như vậy, Lãnh Nghị lại xuất hiện trước cửa nhà họ.

Trên gương mặt tuấn mỹ lộ rõ nét mệt mỏi, có thể tưởng tượng, chắc chắn là anh ta xuyên đêm lái xe đến đây; đáy mắt vốn sắc bén giờ chỉ còn lại lạc lõng và bi thương, giống như một con mãnh thú bị hãm vào tuyệt cảnh vậy, nhưng ánh mắt đó vẫn mang theo một loại khí thế bức người trời sinh không làm sao che dấu được, hần nhìn chăm chăm một nhà đang ngồi ăn sáng nơi chiếc bàn nhỏ --- nơi đó đã từng có chỗ cho hần! Cuối cùng ánh mắt đó dừng lại trên gương mặt kinh ngạc của Lâm Y.

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô lặng lẽ quay đầu lại, cầm cúi tiếp tục ăn bữa sáng của mình, cố gắng che dấu nội tâm bất an của mình; nụ cười trên mặt Lăng Nhất Phàm như cứng lại, hần lạnh lùng nhìn người đàn ông đột ngột xuất hiện kia!

Đáy mắt Lâm Dung thoáng qua một tia phức tạp, bà nhìn Lãnh Nghị rồi nhìn sang Lăng Nhất Phàm, lại nhìn sang Lâm Y sau cùng trở lại nơi Lãnh Nghị, lát sau bà chậm rãi đứng dậy nhìn người đàn ông đang đứng nơi cửa, mỉm cười: 'Lãnh Nghị, vào đi!'

'Cám ơn đi!' Lãnh Nghị lúc này mới thu hồi tầm mắt từ đầu vẫn ghim trên người Lâm Y, giọng hần thật trầm, sải bước đi vào trong nhà.

'Đã ăn sáng chưa?' Lâm Dung nhìn Lãnh Nghị, giọng bà vẫn hiền hòa dễ chịu.

'Vẫn chưa!' Người đàn ông cao lớn dường ấy mà lúc này giọng nói lại trầm thấp đến như vậy, hần cứ thế đứng sau lưng Lâm Y, Lâm Y xoay lưng về phía hần, không quay đầu nhìn hần một lần, người đàn ông nhìn mái tóc dài mềm mại của cô gái, đã từng, hai người yêu thương khăng khít như thế vậy mà giờ đây lại trở nên xa lạ, lạnh lùng như vậy, tìm người đàn ông đầu như bị ai cào xé ...

'Chị Vương, lấy cho Lãnh tiên sinh một phần ăn sáng!' Lâm Dung quay lại dặn dò người làm.

Rất nhanh chị Vương đã mang lên một phần ăn sáng đặt lên bàn, Lâm Dung nhìn Lãnh Nghị: 'Lãnh Nghị, đến đây ngồi đi!' Bà chừng như rất tùy ý kéo một chiếc ghế đặt ở giữa mình với Lăng Nhất Phàm.

Lãnh Nghị gật đầu, lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế mà Lâm Dung vừa kéo ra nhưng không đụng đến bữa sáng, đôi mắt đen thẳm vẫn nhìn chăm chăm Lâm Y, cô gái vẫn giữ vẻ bình thản, cầm cúi ăn bữa sáng.

Bàn ăn chìm trong sự im lặng, bầu không khí có chút khó xử, Lâm Dung nhẹ giọng nói: 'Lãnh Nghị, cháu ăn sáng trước đi!'

Lãnh Nghị lúc này mới dời tầm mắt khỏi Lâm Y, hần nhìn Lâm Dung, khóe môi cau lên một nụ cười gượng gạo: 'Thực xin lỗi đi, lần trước đi xảy ra chuyện nhưng con không kịp đến thăm đi!'

Sóng mắt Lâm Dung thoáng xao động, bà cười thân thiện, lời nói cũng có vẻ tùy ý: 'Không trách cháu được... nghe nói lúc đó cháu đang ở trong núi, khản trương cứu người, cũng không có cách nào!' Bà ngừng một chút rồi lại ôn hòa hỏi: 'Hiện giờ bệnh của bạn cháu đã đỡ chưa?'

Tìm Lãnh Nghị không khỏi đập mạnh, đáy mắt thoáng qua một tia ảm đạm, nhất thời không biết nên giải thích thế nào, chỉ đành nhẹ lắc đầu, Lăng Nhất Phàm này giờ vẫn im lặng ngồi bên cạnh lúc này mới nhướng mắt nhìn Lãnh Nghị; Lâm Y thì cứ làm như không nghe thấy gì, chỉ cầm cúi ăn đồ ăn trong

đĩa của mình.

Nhìn thấy Lãnh Nghị lắc đầu, Lâm Dung cười nhẹ nói, trong giọng nói mang theo chút trách cứ: 'Nếu như còn chưa khỏi sao cháu một mình chạy đến đây làm gì?'

'Dì ...' Mắt Lãnh Nghị lần nữa rơi trên người Lâm Y, hấn cắn môi, khuôn mặt tuấn tú điềm tĩnh nhưng giọng nói vô cùng kiên định: 'Lần này cháu đến là muốn nói với dì, cháu muốn cưới Y Y làm vợ, mong là dì sẽ đồng ý!'

Bầu không khí trong phòng chớp mắt như đông lại, hàng mi dài của Lâm Y chớp lên, cô vụt ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông đối diện mình, vừa hay bắt gặp ánh mắt hấn đang nhìn về phía cô, Lâm Y thoáng chau mày, dời đi tầm mắt; Lăng Nhất Phàm sầm mặt xuống, đôi mắt hẹp dài nhìn chằm chằm người đàn ông đang nói một tin chấn động như vậy bằng vẻ thản nhiên như không, mắt hấn như giăng một tầng mây đen.

Lâm Dung cũng có chút sững sốt, bà không ngờ Lãnh Nghị lại thẳng thắn dứt khoát như vậy nhưng bà rất nhanh hoàn hồn lại, nhìn hấn mỉm cười, sâu kín nói: 'Lãnh Nghị, ta hiểu ý cháu ... nhưng Y Y đã đính hôn với Nhất Phàm ... cháu, cũng nên chuyên nhất đối đãi ... cô gái bên cạnh cháu!'

Lãnh Nghị nhẹ khép mắt, thấp giọng nói: 'Cháu yêu Y Y, cháu sẽ một lòng một dạ với cô ấy!'

'Lãnh Nghị!' Nụ cười trên môi Lâm Dung vụt tắt, bà nghiêm túc nhìn hấn nói, 'Nếu như cháu thật lòng yêu Y Y thì nên chúc cho nó sống được vui vẻ, chúc nó gả cho Nhất Phàm được hạnh phúc chứ không phải cứ dây dưa không dứt!'

Đáy mắt Lãnh Nghị có thể thấy rõ sự đau xót, hấn mím môi, mắt vẫn ghim trên người Lâm Y, trong giọng nói tràn đầy cô đơn, 'Dì, cháu yêu Y Y, người Y Y yêu là cháu, cháu không muốn buông tay ...'

Lâm Dung cũng chau mày, 'Lãnh Nghị, có những chuyện đã qua rồi thì không thể quay lại ... chuyện này, cháu vẫn nên tôn trọng ý của Y Y thôi!'

Lãnh Nghị nhìn Lâm Y, trầm tư giây lát rồi hấn nói: 'Y Y, trước đây là anh sai rồi, xin cho anh một cơ hội ...' Trong cuộc đời lần đầu tiên hấn ăn nói khép nép như thế trước mặt mọi người!

Khi người đàn ông cao ngạo, lạnh lùng, luôn cho mình là đúng này cúi đầu, hốc mũi Lâm Y chợt ê ẩm, nhưng hiện giờ nói những điều đó có ích sao? Cô, đã là vị hôn thê của người khác!

Lâm Y cúi đầu trầm mặc, một lúc lâu sau cô mới chậm rãi xoay về phía Lăng Nhất Phàm, Lăng Nhất Phàm cũng đang nhìn cô, trong mắt hấn tràn đầy lo âu, tìm Lâm Y chợt nhối lên, cô là vị hôn thê của Nhất Phàm, cô không thể làm gì có lỗi với hấn! Lâm Y nhẹ nhàng nắm lấy tay Lăng Nhất Phàm bằng bàn tay nhỏ nhắn của mình, mắt ôn nhu nhìn hấn, sự vui mừng trong đáy mắt Lăng Nhất Phàm chớp mắt nở rộ, hấn hơi cúi môi, bàn tay to trở ngược nắm lấy tay cô gái.

Động tác và vẻ mặt của Lâm Y hoàn toàn rơi vào mắt Lãnh Nghị, hấn cắn môi nhìn cô gái, đợi câu nói hoặc hành động tiếp theo của cô; quả nhiên hấn nhìn thấy Lâm Y xoay sang nhìn mình, giọng nhàn nhạt: 'Lãnh Nghị, đã không còn cơ hội rồi!'

'Y Y ...' Lúc này trên gương mặt anh tuấn của Lãnh Nghị chỉ còn sự đau xót và thê lương, sự tổn thương có thể nhìn thấy rõ ràng trong đáy mắt, giọng nói cũng trầm thấp khàn khàn như một con thú bị thương, 'Em ... muốn anh phải làm sao?'

'Em không muốn anh làm gì cả!' Giọng Lâm Y vẫn nhàn nhạt, 'Anh về đi ... Bọn em cũng rất nhanh sẽ rời khỏi đây ...' Nói rồi cô đứng dậy, Lăng Nhất Phàm cũng đứng dậy, Lâm Y nhìn sang Lăng Nhất Phàm, ôn nhu nói: 'Nhất Phàm, chúng ta đi với mẹ ra phố mua vài món đồ sau đó trở về được không?'

'Ân, được!' Trên mặt Lăng Nhất Phàm tràn đầy nụ cười ấm áp.

Rõ ràng cô gái đang đuổi khách! Hấn thật sự đã mất cô rồi! Cảm giác đau xót phút chốc lan tràn khắp mỗi một tế bào, Lãnh Nghị hơi híp mắt nhìn cô gái lạnh lùng trước mặt, mím chặt môi không nói một lời.

Lâm Dung nhìn sắc mặt của Lãnh Nghị, thở dài một tiếng rồi nhẹ vỗ vai hấn còn mình cũng đứng dậy.

Lãnh Nghị nhìn ba người chỉ lo chuẩn bị đi ra ngoài, hấn chậm rãi đứng dậy ...

Lãnh Nghị ngồi một mình trong xe, đáy mắt một mảnh mờ mịt, chẳng lẽ Y Y đã không còn yêu hấn sao? Ý tưởng này khiến lòng hấn lại bắt đầu đau, hấn cúi đầu nhẹ day day huyết thái dương ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Hồi Hận Còn Kịp Không? (1)

Lúc Lăng Nhất Phàm và Lâm Y cùng với Lâm Dung đi dạo phố một vòng trở lại, xe của Lãnh Nghị vẫn đậu trước cửa tiểu khu, mắt ba người không tự chủ được tập trung tại vào chiếc xe đó, dừng lại trong thoáng chốc rồi Lâm Y dời mắt sang hướng khác, không nói một lời đi theo Lăng Nhất Phàm và Lâm Dung đi vào tiểu khu.

Khoảng mười giờ, xe của Lăng Nhất Phàm ra khỏi tiểu khu, hần và Lâm Y hôm nay phải trở về thành phố H bởi vì ngày mai họ đã rời khỏi đây bay sang châu Âu ...

Nhìn thấy xe của Lăng Nhất Phàm rời đi, Lãnh Nghị lúc này mới nổ máy chạy về thành phố H ...

Lúc về đến thành phố H đã khoảng ba giờ chiều, Lãnh Nghị chạy thẳng đến tòa cao ốc LS quốc tế, hần dừng xe trước cổng lớn, mở cửa bước xuống, bên ngoài đã có một nhóm vệ sĩ chờ sẵn, vài người đi theo Lãnh Nghị còn một người thì chạy xe rời đi.

Lãnh Nghị bước nhanh về phía cửa, vẫn về mặt lạnh lùng, khí thế bức người thường ngày; lúc này Trương Tiểu Mạn đang từ thang máy bước ra đi về phía sảnh lớn, cô vừa liếc mắt đã thấy Lãnh Nghị đang đi ngược hướng với mình, bước chân Tiểu Mạn không khỏi chậm lại, mắt không tự chủ được nhìn về phía hần.

Người đàn ông kia vẫn anh tuấn bức người, khí chất bất phàm nhưng lúc này, Tiểu Mạn có thể nhìn thấy rõ ràng trên gương mặt lạnh lùng kia một vẻ u buồn, phong trần mệt mỏi, đáy mắt âm trầm hiện rõ sự bi thương ... Sóng mắt Tiểu Mạn thoáng xao động, cô nghe nói Lãnh tổng đã từ núi cao trở lại nhưng người được gọi là vị hôn thê của ngài ấy lại không cùng nhau trở về thì cô đã biết, chuyện này nhất định có liên quan đến chuyện Lâm Y đính hôn ...

Tầm mắt Lãnh Nghị thoáng dừng lại giây lát trên người Tiểu Mạn, bất cứ người nào hoặc chuyện gì có liên quan đến Lâm Y đều có thể gọi lại trong hần những hồi ức tốt đẹp đã có. Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần bất giác nhìn Trương Tiểu Mạn, môi hơi gọi lên một ý cười, gật đầu tỏ vẻ như chào hỏi.

Sự chào hỏi chủ động của Lãnh Nghị khiến lòng Tiểu Mạn nóng lên, ở nơi đây có thể được loại đãi ngộ này thật sự đã thiếu lại càng hiếm; thân hình cao lớn của Lãnh Nghị lướt qua bên người cô, phía sau hần là mấy người vệ sĩ, bước chân Tiểu Mạn vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, cô cảm nhận được một cách rõ ràng sự thất lạc và buồn rầu trong mắt Lãnh Nghị.

Cửa thang máy đóng lại, Tiểu Mạn xoay người nhìn những con số không ngừng này lên, 1,2 3 ... mãi cho đến 22 mới ngừng lại, cô vẫn đứng ngẩn người ở đây, suy nghĩ một giây rồi rút cuộc bước trở vào thang máy, do dự một chút rồi rút cuộc cũng ấn vào con số "22" ...

Lúc Ngài Mỹ dẫn Tiểu Mạn đi đến văn phòng tổng giám đốc, cô vừa liếc mắt đã thấy Lãnh Nghị đang nghiêm cẩn ngồi sau bàn làm việc, mắt hần đã mất đi sự sắc bén thường ngày mà thay vào đó là một vẻ cô tịch và buồn rầu, bình thần nhìn Trương Tiểu Mạn đang đứng trước mặt mình, Trương Tiểu Mạn cũng nhìn cô, trong mắt toát ra vẻ khẩn trương không khống chế được, nhất thời không biết nên mở lời từ đâu mới phải.

"Tìm tôi có chuyện gì?" Lãnh Nghị nhàn nhạt lên tiếng, không còn loại ngạo khí bức nhân thường ngày nữa, những người khác hần không muốn gặp nhưng Trương Tiểu Mạn thì khác, bởi vì cô ấy là bạn tốt của Lâm Y.

"Lãnh tổng ..." Trương Tiểu Mạn nuốt nuốt nước bọt, dè dặt lên tiếng, "Tôi ...", vừa mới nói được một chữ "tôi" thì cô lại bắt đầu khẩn trương, mắt nhìn Lãnh Nghị mấp máy môi nhưng mãi mà không thốt được thêm lời nào.

"Có chuyện gì cô cứ nói!" Giọng Lãnh Nghị vẫn nhàn nhạt nhưng mang theo một sự ôn hòa trước giờ chưa từng có.

Một chút ôn hòa đó của Lãnh Nghị rút cuộc khiến Tiểu Mạn lấy lại dũng khí, cô nhìn gương mặt tuấn mỹ nhưng có chút thất lạc của người đàn ông trước mặt, nhẹ giọng nói, "Lãnh tổng ... có còn thích Lâm Y không?"

Trong phòng một mảnh trầm mặc, mí mắt Lãnh Nghị nhẹ nháy lên, ánh mắt đen thẳm nhìn cô gái trước mặt như dò xét, phán đoán xem cô định nói gì với hần, lát sau Lãnh Nghị mới lên tiếng, giọng thật nhẹ: "Tôi mới từ thành phố G trở lại ..."

Vừa mới từ thành phố G trở lại nhưng lại có loại biểu tình này, ngốc cũng biết đã xảy ra chuyện gì. Trương Tiểu Mạn nhìn Lãnh Nghị, do dự giây lát mới nói: "Lãnh tổng ... có vài lời tôi không biết mình nói có đúng hay không ... nhưng, tôi nghĩ thế này ..." Cô ngừng lại giây lát, nhìn ánh mắt nghi vấn của Lãnh Nghị, chùng như lấy lại can đảm, tiếp tục nói: "Lâm Y rời khỏi ngài, là từ buổi tối đêm sinh nhật của bạn ấy, bắt đầu từ giây phút ngài bỏ lại bạn ấy một mình đó ..."

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, lẳng lặng nhìn Trương Tiểu Mạn đợi cô nói tiếp; Tiểu Mạn nuốt nuốt nước bọt, "Chuyện đó ... ngài làm bạn ấy mất hết mặt mũi, cũng bởi vì vậy mà bạn ấy mới rời đi ... có một câu nói, "ngã ở đâu thì đứng lên ở đây", nếu như Lãnh tổng thực sự muốn văn hồi, không bằng ..." Tiểu Mạn thoáng ngừng lại, dè dặt quan sát sắc mặt của Lãnh Nghị rồi nói như nhắc nhở, "... cũng bắt đầu từ chỗ ấy, thay Lâm Y lấy lại thể diện ..."

Mắt Lãnh Nghị nhìn chằm chằm Trương Tiểu Mạn, lát sau hần mới nhẹ câu môi cười, "Cám ơn!", nhưng hiện giờ Lâm Y căn bản là không muốn nhìn đến hần, hần làm gì có cơ hội giúp Lâm Y sáng tạo một tràng yến hội long trọng như vậy để giúp cô lấy lại thể diện, để biểu đạt tình yêu hần dành cho cô nữa chứ?

Trương Tiểu Mạn chùng như nhìn thấu suy nghĩ của Lãnh Nghị, cô ngẫm nghĩ một lúc rồi mới nhẹ giọng nói: "Nếu như Lãnh tổng đồng ý, tôi có thể giúp ngài hẹn Lâm Y ra ..."

Mắt Lãnh Nghị bừng sáng lên, hần trầm tư giây lát rồi mở bừng mắt, giọng nói từ tính bắt đầu có chút sức sống: "Được, vậy cô giúp tôi hẹn cô ấy, tôi

ngày mai ... thời gian địa điểm cụ thể tôi lại báo với cô sau!"

Trên mặt Tiểu Mạn nụ cười lặng lẽ nở ra, cô vội vàng gạt đầu sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Y, rất nhanh điện thoại đã thông, đầu bên kia truyền đến giọng nói nhỏ nhẹ của Lâm Y: 'Tiểu Mạn ...'

'Ân, Lâm Y ...' Giọng Tiểu Mạn thật tự nhiên, '... đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau, tối mai bạn rảnh không, cùng ăn một bữa cơm được không?'

'Tối mai?' Bàn tay đang thu dọn đồ đạc của Lâm Y thoáng khựng lại, cô đứng dậy, chậm rãi bước đến cửa sổ nhìn mông lung ngoài trời, tối ngày mai cô đã rời khỏi Trung Quốc, đang trên đường bay đến một đất nước khác, một bầu trời khác; nhưng lần này vì tránh Lãnh Nghị, hai người họ gần như bí mật rời đi, ngoại trừ người nhà của hai bên, còn lại cũng chưa nói với ai.

Tiểu Mạn đang làm việc ở LS quốc tế, nếu như nói thật với bạn ấy, rất có khả năng sẽ truyền đến tai Lãnh Nghị, vì tránh cho những chuyện ngoài ý muốn phát sinh, Lâm Y quyết định tạm thời không nói cho bạn biết, đợi đến khi ra nước ngoài rồi lại gọi về xin lỗi Tiểu Mạn vậy ... Nghĩ vậy nên Lâm Y cười nói: 'Tối mai, mình không đi được!'

'Không đi được?' Tiểu Mạn vô ý thức lặp lại một lần, cô quay sang nhìn Lãnh Nghị vẫn đang ngồi sau bàn làm việc, Lãnh Nghị ra hiệu cho cô, ý bảo dời sang một thời điểm khác, Tiểu Mạn nhẹ gạt đầu sau đó nói vào điện thoại, 'Tối mai bạn có việc gì quan trọng lắm hay sao mà không đi được? Nói mình nghe thử xem!'

'Khụ ...' Lâm Y nhất thời không nghĩ ra cái gì, chỉ đành nói qua loa, 'Tối mai ... mình với Nhất Phàm đã hẹn rồi, về nhà ba mẹ anh ấy ăn cơm ...'

'À ...' Trương Tiểu Mạn thở phào một tiếng, nói về thoải mái, 'Mình còn tưởng có chuyện gì quan trọng lắm chứ ... nhà ba mẹ anh ta, sau này mỗi ngày bạn đều phải trở về, hai chúng ta khó có một lần gặp mặt ... khụ, nói cho bạn biết, ngày mai bạn không ăn cơm với mình, sau ngày mai mình phải đi công tác đến tận hai tuần, ân, đừng áp a áp ứng nữa, cứ quyết định như vậy đi, thời gian địa điểm cụ thể mình gọi cho bạn sau nhé?'

'Chuyện này ...' Lâm Y nhất thời không biết nói sao, thì đã nghe Tiểu Mạn hỏi thúc: 'Nhanh lên nhanh lên, mình còn phải đi làm nữa, để tổ trưởng khó chịu của mình nhìn thấy thì hỏng, bạn biết người kia rồi ...'

'Được được được ...' Lâm Y bất đắc dĩ gạt đầu, cô nghĩ dù sao cũng là bữa cơm tối mà, vậy thì sáng mai trước khi lên máy bay gọi lại cho Tiểu Mạn, nói với bạn ấy chuyện cô ra nước ngoài, vậy thì vẫn còn kịp!

'Xong rồi!' Tiểu Mạn hào hứng ngắt điện thoại, đắc ý đến suýt nữa thì quên mất người đàn ông trước mặt, vị tổng giám đốc mà trước giờ cô luôn sợ hãi nhưng luôn rất muốn gặp. Trương Tiểu Mạn hưng phấn nhìn Lãnh Nghị: 'Lãnh tổng, ngày mai ngài định chuẩn bị tiết mục gì để văn hồi Lâm Y?'

Sự thất lạc và am trầm trong mắt Lãnh Nghị lúc này rõ ràng đã tan đi không ít, hân nhè câu hỏi, giọng nói vẫn bình đạm như thường: 'Ngày mai cô sẽ biết thôi!' Tiểu Mạn rút cuộc đành thôi, không dám hỏi nhiều.

Nhìn Trương Tiểu Mạn rời khỏi văn phòng, Lãnh Nghị trầm tư giây lát rồi ấn điện thoại bàn: 'Ngãi Mỹ, cô vào đây một chút!'

Rất nhanh Ngải Mỹ đã đẩy cửa vào đứng trước bàn làm việc của Lãnh Nghị, nhẹ giọng nói: 'Lãnh tổng, có gì sai bảo?'

Trên mặt Lãnh Nghị vẫn là vẻ bình thản, 'Ngải Mỹ, cô lập tức liên hệ một công ty tổ chức hôn lễ tốt nhất, chiều nay tôi muốn gặp họ!'

Rõ ràng thấy được vẻ sùng sốt trên mặt Ngải Mỹ, cô do dự một chút rồi nghi hoặc hỏi: 'Lãnh tổng, ai ... muốn kết hôn?'

'Tôi!' Giọng Lãnh Nghị vẫn điềm nhiên.

Ngải Mỹ kinh ngạc tròn to mắt, nhất thời không nói được một lời, lát sau cô mới hoàn hồn lại, cười hờn hờ nói: 'Chuyện này đúng là đại hỷ sự ... Lãnh ... Lãnh tổng, vậy cô dâu may mắn đó là ai vậy?'

Khóe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười, vẻ thất lạc cùng uể oải đã biến mất không chút tăm tích, trong đôi mắt đen thẳm là một mảnh nhu tình, giọng nói từ tính thật dễ nghe: 'Lâm Y!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Hối Hận Còn Kịp Không? (2)

'Hà?' Ngải Mỹ rút cuộc nhìn không được kêu thất thanh một tiếng sau đó lại lập tức đưa tay bịt miệng, Lâm Y đó không phải đã đính hôn với Lăng Nhất Phàm rồi sao? Thế nào lại trở thành cô dâu của Lãnh tổng được chứ? Người thông minh như cô lúc này cũng bị tin tức này làm cho hồ đồ.

Nhìn Ngải Mỹ đang ngăn người đứng đó, Lãnh Nghị nhàn nhạt nói: 'Còn đứng đó làm gì? Tôi bảo cô đi làm việc mà!'

'Ồ ... được, Lãnh tổng, tôi lập tức đi liên hệ với họ!' Ngải Mỹ lúc này mới bình tĩnh lại, vội xoay người rời đi.

Một giờ sau, giám đốc Vương của công ty tổ chức hôn lễ lớn nhất thành phố H đích thân đến văn phòng của Lãnh Nghị, ông ta mặt mày hớn hờ khom lưng chào người đàn ông khí thế cường đại đang ngồi sau bàn làm việc, 'Lãnh tổng ...'

'Ngồi!' Trên mặt Lãnh Nghị vẫn là vẻ lạnh nhạt thường thấy, ngay cả giọng nói cũng thật nhạt.

Giám đốc Vương hớn hờ ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bàn làm việc của Lãnh Nghị, vui vẻ nói: 'Xin hỏi Lãnh tổng, lần này muốn thiết kế tiệc đính hôn hay kết hôn, với lại, ngài có yêu cầu gì đặc biệt hay không?'

'Cầu hôn!' Lãnh Nghị bật ra hai chữ.

'Được, được!' Giám đốc Vương vội lấy một quyển sổ ghi chép, lật ra ghi nhanh mấy chữ, 'Lãnh tổng đối với nghi thức cầu hôn này có yêu cầu gì không?'

'Long trọng, ấm áp, có thể làm người ta cảm động!' Lãnh Nghị thông thả ngã người vào lưng ghế, hẳn muốn nhất chính là khiến Lâm Y cảm thấy cảm động! Hẳn phải làm long trọng hơn cả buổi tiệc sinh nhật kia, hẳn muốn giúp cô lấy lại thể diện, hẳn tin mình nhất định có thể挽 hồi lòng của Lâm Y! Cho dù Lâm Y vẫn cự tuyệt hẳn, Lãnh Nghị tin hẳn chắc chắn có thể từ từ khiến cho cô cảm động! Ai bảo hẳn là người có lỗi trước làm gì!

'Được ...' Giám đốc Vương tiếp tục ghi chép sau đó ngẩng lên nhìn Lãnh Nghị, 'Vẫn còn cần Lãnh tổng cho tôi tên, ngày sinh, còn có những thói quen sinh hoạt thường ngày của đối phương, nếu như có thể, tôi hy vọng chiều nay Lãnh tổng có thể bớt chút thời gian cùng bạn gái mình chụp một vài bức ảnh thân mật ...'

'Chụp ảnh thì thôi đi ...' Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hẳn biết hẳn bây giờ muốn cùng Lâm Y chụp ảnh thân mật gì đó quả thật là nằm mộng

Buổi chiều, Lãnh Nghị đã tan tâm trở về, Lữ Thần đã theo kế hoạch ngày hôm qua đón Hạ Tịch Họa trở về. Lãnh Nghị đứng trước cửa, nhìn cửa xe mở ra, nhìn cô gái vẫn hôn mê bất tỉnh nằm bên trong, hẳn chậm rãi đi qua, nhìn gương mặt tái nhợt mê man kia, đáy mắt trong khoảnh khắc trống rỗng, là hẳn hận Tịch Họa nhưng lúc này, vì lời hứa đó mà hẳn lại làm tổn thương một cô gái khác yêu mình sâu đậm!

'Tiểu Vương, bé Hạ tiểu thư lên lầu ba!' Lãnh Nghị nhìn cô gái, nhẹ giọng dặn dò.

'Há, Lãnh tổng? Tôi ...' Người vệ sĩ tên Tiểu Vương đứng bên cạnh sừng sốt lấp bắp hỏi, nghi hoặc nhìn Lãnh Nghị, hẳn nhớ mấy lần trước đều là Lãnh tổng đích thân bế cô gái này lên lầu, lần này ... hẳn sợ mình nghe nhầm ...'

'Bé Hạ tiểu thư lên lầu!' Lãnh Nghị chau mày, giọng nói nặng nề hơn.

'Ồ, được, Lãnh tổng!' Tiểu Vương vội chạy đến, dè dặt ôm Hạ Tịch Họa trong xe ra; sóng mắt Lữ Thần thoáng xao động nhưng không nói một lời; Tiểu Hồng đứng bên cạnh hẳn cầm theo túi lớn túi nhỏ thỉnh thoảng lại len lút nhìn Lãnh Nghị.

Vẫn là căn phòng trên lầu ba đó, Hạ Tịch Họa an tĩnh nằm trên giường, Lãnh Nghị ngồi bên giường, đột nhiên sóng điện trên màn hình của máy điện tâm đồ nảy lên một cái, ánh mắt thâm trầm của Lãnh Nghị trong chớp mắt trở nên cực kỳ sắc bén, hẳn trầm giọng nói: 'Lữ Thần cậu xem, trái tim cô ấy vừa nảy mới đập một nhịp!' Tuy rằng Lãnh Nghị không phải bác sĩ nhưng hẳn cũng biết một cái nảy lên vừa nảy chứng tỏ sinh mệnh vẫn còn tồn tại!

Ánh mắt Lữ Thần nhìn về phía máy điện tâm đồ, hẳn nhìn đường sóng điện mới vừa nảy lên kia rồi lại khôi phục một đường thẳng, nhẹ giọng nói: 'Lãnh thiếu, không chỉ một lần xảy ra hiện tượng này, điều này chứng tỏ dấu hiệu cho thấy sự sống của Tịch Họa vẫn luôn tồn tại nhưng chính là không biết vấn đề nằm ở đâu mà cho đến bây giờ hệ thần kinh của cô ấy vẫn không có phản ứng!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hẳn trầm tư thật lâu mới thấp giọng nói: 'Hiện tượng như vậy, theo kinh nghiệm của cậu, có thể là do nguyên nhân gì tạo thành?'

Lữ Thần đắn đo một chút rồi mới nói: 'Vấn đề này, lúc Tịch Họa trở về đây tôi đã phát hiện rồi, tôi nghĩ cô ấy vẫn có khả năng tỉnh lại vì vậy mới nghĩ tới biện pháp châm cứu của trung y nhưng mà ... bây giờ xem ra là không được! Theo tôi nghĩ ... liệu có phải là dùng sai loại thuốc nào đó nên cản trở quá trình hồi phục của hệ thống thần kinh hay không?'

'Thuốc?' Lãnh Nghị chau mày, đột nhiên nhớ lại chuyện xảy ra lúc đưa Tịch Họa về nước, vệ sĩ của hẳn bị tấn công đến giờ vẫn chưa truy ra được thủ phạm, mắt Lãnh Nghị chợt lóe lên một tia sáng lạnh, hẳn trầm mặc hồi lâu rồi chợt đứng dậy, chậm rãi bước về phía cửa đồng thời vẫy tay về phía Lữ Thần, Lữ Thần hiểu ý, vội đứng dậy đi theo Lãnh Nghị ra ngoài ... Tiểu Hồng ngồi gần đó kinh ngạc nhìn theo hai người ...

Bên ngoài, Lãnh Nghị đi xa khỏi phòng rồi dừng bước, Lữ Thần hiểu ý tiến sát về phía hẳn, Lãnh Nghị cúi xuống kề bên tai hẳn, 'Ngày mai cậu cẩn thận phân tích tất cả các loại thuốc đang cho Tịch Họa dùng ...'

'Tôi hiểu!' Lãnh Nghị còn chưa nói xong thì Lữ Thần đã nhẹ giọng nói, 'Thực ra tôi đã sớm nghi ngờ điều này nhưng thực sự không dám tưởng tượng ... ngày mai tôi sẽ rút máu của cô ấy đi kiểm tra ...' Giọng của hẳn càng lúc càng nhỏ.

Lúc này điện thoại của Lãnh Nghị chợt reo lên, hẳn lấy ra đón nghe, đầu kia truyền đến giọng của Lưu Dững: 'Thiếu gia, hành tung mấy ngày nay của Từ Nhất Hạo và tư liệu của ông ta đã thu thập xong, lúc nào thì đưa cho ngài?'

Mắt Lãnh Nghị lóe lên, lạnh giọng nói: 'Ngay bây giờ, đưa tới chỗ tôi!'

Trong phòng sách, Lãnh Nghị chậm rãi lật những tư liệu mà Luru Dững mang đến, mắt hắn càng lúc càng trở nên sắc bén, cuối cùng hắn ngừng đầu lên: Thì ra Từ Nhất Hạo là cha ruột của Lâm Y! Nhưng ... Lãnh Nghị nhìn Luru Dững, giọng nghiêm nghị: 'Những tư liệu này có đáng tin hay không?'

'Thiếu gia, tuyệt đối đáng tin!' Luru Dững gật đầu thấp giọng đáp.

'Sao lại thế chứ?' Lãnh Nghị chau mày, buông tập tư liệu xuống bàn ngả người vào ghế trầm tư ... thật lâu sau hắn mới nhìn sang Luru Dững: 'Bên trong liệu có hiểu lầm gì không?'

'Chắc là không! Những tư liệu này trong kho tư liệu có thể điều tra ra được!' Thấy Lãnh Nghị thật lâu không nói gì, Luru Dững mới lần nữa lên tiếng, 'Thiếu gia, có cần phải đối phó ông ta không?'

Lãnh Nghị vẫn không lên tiếng, thật lâu sau mới bật ra một câu: 'Tạm thời không động ông ta!' Hắn phải tìm cơ hội đích thân nói chuyện với Từ Nhất Hạo mới được. Hắn phải chứng thực xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi mới quyết định có nên đối phó ông ta hay không.

Luru Dững gật đầu, thấy Lãnh Nghị vẫy tay về phía mình, hắn khom người chào rồi lặng lẽ rời đi.

Lãnh Nghị ngồi một mình trong phòng sách ngưng thần trầm tư, trước khi mẹ Lâm Y xảy ra chuyện, Từ Nhất Hạo có đi đến thành phố G, sau khi Lâm Y xảy ra chuyện, chính Từ Nhất Hạo và tên họ Lý kia đã từng có tiếp xúc với nhau, chẳng lẽ hai chuyện này thực sự đều có liên quan đến Từ Nhất Hạo sao? Nhưng ông ta là cha ruột của Y Y kia mà, sao lại thế được chứ? Những thông tin trong tập tư liệu này quả thực khiến người ta khó mà tin được!

Đêm càng lúc càng khuya, bóng bệ một mảnh yên tĩnh, 'Y Y ...' Lãnh Nghị không kim lòng được thì thầm, một loại nhớ nhung nhưng không thể khống chế được bùng cháy trong lòng Lãnh Nghị, đáy mắt người đàn ông dần trở nên nhu hòa, hắn trầm tư giây lát rồi đứng dậy, cầm lấy áo vest bước ra ngoài ...

'Thiếu gia, muộn thế này ngài còn muốn ra ngoài sao?' Quản gia nhìn người đàn ông đã mặc áo khoác vội vã đi xuyên qua phòng khách ra ngoài thì quan tâm hỏi.

'Ân!' Lãnh Nghị chỉ nhàn nhạt nói một câu, thân hình cao lớn đã bước ra đến cửa.

Lúc này Lâm Y đã lên giường, đèn cũng đã tắt chỉ còn lại màn đêm phủ trùm, đôi mắt đen láy của cô sáng lên trong bóng tối, ngày mai mình đã rời khỏi đất nước này rồi, cũng rời khỏi sự đeo bám của Lãnh Nghị, nhưng, cô dường như bị mất ngủ!

Chính ngay lúc này, Lâm Y chợt nghe thấy từ ngoài truyền đến tiếng mở cửa khe khẽ, mắt cô gái bỗng nhảy lên, vội vàng xoay người, vành tai lắng nghe mỗi một động tĩnh bên ngoài.

Bước chân đó khê khàng hướng về phía phòng ngủ sau đó cửa phòng ngủ bị đẩy nhẹ ra, Lâm Y vội vàng nhắm mắt lại, cô nghe tiếng cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, bước chân đó, động tác đó, cảm giác quen thuộc đó, mí mắt đang đóng chặt của Lâm Y nhẹ rung lên.

Trong phòng độ ẩm được chỉnh vừa phải, rất ấm áp, Lãnh Nghị vừa liếc mắt đã nhìn thấy bóng dáng gầy gầy quen thuộc, trong lòng bất giác như có một dòng nước ấm chảy qua, xoa dịu hết những buồn đau, thống khổ, dày vò hắn cả ngày hôm nay ...

Hắn rất khê khàng cởi áo vest ra vắt nơi lưng ghế sofa, thân hình cao lớn đứng hồi lâu trong bóng tối rồi mới cất bước đi đến bên giường, vẫn như hôm trước ngồi tựa đầu vào thành giường, hơi cúi xuống nhìn gương mặt cô gái trong giấc ngủ. Y Y! Trong lòng hắn thầm gọi tên cô, bàn tay với những ngón thon dài vươn ra định vuốt ve gương mặt cô gái nhưng lúc ngón tay hắn vừa chạm đến gò má của cô gái thì vội dừng lại, hắn sợ đánh thức cô!

Lãnh Nghị chậm rãi ngồi thẳng dậy, lưng tựa vào thành giường, cánh tay dài nhẹ nhàng vòng qua đỉnh đầu cô gái như ôm ấp cô nhưng lại không dám đụng đến cô, đôi mắt đen thẳm nhìn xa xăm ngoài màn đêm tối tăm ngoài cửa sổ, trầm tư ...

Ngày mai hắn định chính thức cầu hôn với Lâm Y, hắn muốn đoạt cô lại từ tay Lăng Nhất Phàm, để cô mặc chiếc áo cưới đẹp nhất làm cô dâu của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Luru Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 166: Hối Hận Còn Kịp Không? (3)

Hơi thở quen thuộc, sự ấm áp quen thuộc, động tác rõ ràng rất dè dặt không dám động đến cô, sợ làm kinh động đến cô khiến lòng Lâm Y không hiểu sao có chút chua xót ề ảm ... Cô hơi hé mắt, dưới ánh sáng mờ mờ vẫn như cũ nhìn thấy được sườn mặt với những đường nét rõ ràng như điêu khắc của người đàn ông.

Không! Không được! Cô hiện tại đã là vị hôn thê của Lăng Nhất Phàm, cô và người đàn ông này đã không còn chút quan hệ nào, những ký ức tốt đẹp từng có đều đã như mây khói, hắn làm tổn thương cô quá sâu, hơn nữa cô cũng không thể làm gì có lỗi với Nhất Phàm ... Lâm Y chậm rãi khép mắt, Lãnh Nghị, anh đi đi!

Thật lâu thật lâu thân thể người đàn ông bên giường mới nhúc nhích một chút sau đó Lâm Y cảm nhận được hơi thở mang theo mùi bạc hà thoang thoang quen thuộc nhẹ phất qua mặt mình, cánh môi mềm ẩm áp như có như không lướt qua bên má cô; mí mắt cô gái không tự chủ được thoáng động nhưng trong căn phòng tối mờ mờ này, người đàn ông vốn không phát hiện được.

Sau đó cô nghe một tiếng thở dài của người đàn ông, hơi thở ẩm áp của người đàn ông quấn quanh bên người cô thật lâu cũng chưa tản mát; cô gái vẫn như cũ khép chặt mắt, chừng như đang ngủ rất say ...

Lại qua thật lâu thật lâu, hơi thở ẩm áp ấy mới dần dần rời xa, cô gái nghe tiếng người đàn ông xuống giường, cô hơi hé mắt, nhìn thấy người đàn ông rón rén cầm lấy áo vest trên sofa, lại đứng trong bóng tối một lúc nữa mới lẳng lặng rời đi, cửa nhẹ nhàng đóng lại sau lưng hắn rồi tiếng bước chân càng lúc càng xa, cửa phòng khách cũng được đóng lại nhẹ nhàng, lúc này cô gái mới vụt ngồi dậy, trong bóng đêm, đôi mắt đen láy nhìn xa xăm ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì ...

Nhưng bởi vì ánh sáng trong phòng quá yếu, lúc Lãnh Nghị rời đi căn bản là không nhìn thấy hai chiếc va ly đặt ở một góc phòng khách.

Sáng hôm sau, Lãnh Nghị đang ngồi ở văn phòng nghĩ về chuyện cầu hôn Lâm Y tối nay thì điện thoại của Ngải Mỹ đánh tới, 'Lãnh tổng, Tiểu Mạn xin gặp ngài!'

'Đề cô ấy vào!' Giọng Lãnh Nghị có chút vui mừng, Tiểu Mạn chắc chắn là đến báo cáo chuyện ước hẹn Lâm Y tối nay với hắn.

Tiểu Mạn hấp tấp đẩy cửa mà vào, Lãnh Nghị vừa nhìn thấy vẻ sốt ruột của cô thì lòng chợt trầm xuống, một cảm giác không tốt chợt dâng lên trong lòng, quả nhiên, Tiểu Mạn lắp bắp nói: 'Lãnh ... Lãnh tổng, Lâm Y vừa này gọi điện thoại cho tôi ... bạn ấy lên máy bay rồi ...'

'Lên máy bay gì?' Tim Lãnh Nghị đập lỡ một nhịp, ánh mắt dần trở nên sắc bén, trầm giọng hỏi.

'Bạn... bạn ấy nói, hôm nay bạn ấy ... ra nước ngoài ... bữa cơm tối nay, sau này bù lại sau ...; Tiểu Mạn không dám nhìn sắc mặt của Lãnh Nghị, cô cúi thấp đầu, giọng nhỏ như muỗi kêu.

Như bị ai thống hận đâm vào ngực một dao, tim Lãnh Nghị như vừa bị ai khoét một lỗ, máu tươi đầm đìa chảy ra, hắn không kìm chế được đưa tay bịt nơi ngực, đúng vị trí trái tim, đầu hắn trong chớp mắt cũng trắng đến phát đau.

'Lãnh tổng ... ngài ... không sao chứ?' Tiểu Mạn nhìn sắc mặt chợt tái đi của Lãnh Nghị, nhìn hắn đưa tay bịt ngực, mặt cô cũng biến sắc theo vội chạy đến trước bàn làm việc, khăn trương đến hoảng loạn lắp bắp hỏi.

Lãnh Nghị không để ý đến cô, hắn cắn môi, lát sau mới trầm giọng hỏi: 'Máy bay mấy giờ thì cất cánh?'

'Lúc ... lúc bạn ấy gọi điện cho tôi, nói là đang lên máy bay ... chắc là ... hiện giờ máy bay đã cất cánh rồi!' Tiểu Mạn vẫn như cũ lắp bắp không nói được trọn câu, cô cũng không ngờ được, Lâm Y xuất ngoại nhưng ngay cả cô bạn ấy cũng dấu.

Thân hình cao lớn của Lãnh Nghị vụt đứng bật dậy, không kịp khoác áo vest mà xông thẳng ra ngoài, Ngải Mỹ ở bên ngoài chỉ kịp kêu một tiếng 'Lãnh tổng', thì đã thấy Lãnh Nghị vội vàng lướt qua người cô, phía sau là Trương Tiểu Mạn mặt mày tái mét đang đuổi theo, Ngải Mỹ nghi hoặc nhìn theo bóng hai người càng lúc càng xa.

Rolls-Royce đen nhanh chóng chạy vào lối đi chuyên dụng, lúc thân hình cao lớn của Lãnh Nghị bước ra khỏi xe, phía sân bay đã phái người ra đón tiếp rồi nhanh chóng dẫn hắn đi về hướng phòng điều khiển nhưng ... chiếc máy bay mà Lãnh Nghị muốn ngăn lúc này đang ở mấy ngàn mét cao trên không trung yên ổn lướt gió, hắn đã không có cách nào ngăn nó lại được ...

Lãnh Nghị ngẩng đầu nhìn trời xanh nhưng đáy mắt một màu xám xịt, lòng lại bắt đầu đau như dao cắt, Y Y ...

Trong khoang hạng nhất, Lâm Y dựng thẳng lưng ghế, mặt dán sát vào cửa sổ nhìn những đám mây trôi nổi trên bầu trời, Lăng Nhất Phàm thì yên tĩnh nhìn sau lưng cô gái, trên mặt hắn là ý cười dịu dàng, 'Y Y...', hắn ôn nhu gọi, 'Nghỉ ngơi một lát đi, còn phải bay lâu lắm!'

'Ân!' Lâm Y lúc này mới thu hồi tầm mắt, xoay người nhìn sang Lăng Nhất Phàm cười, nhẹ giọng đáp lời; đáy mắt Lăng Nhất Phàm tràn đầy sùng nịnh, hắn vươn cánh tay tay dài ôm cô gái vào lòng để đầu cô thoải mái gối trên vai mình, tay nhẹ nhàng trượt xuống nơi eo cô.

Cô gái rất dịu ngoan tựa vào vai Lăng Nhất Phàm, hắn hơi cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán cô, mặt hắn dán lên mái tóc mềm mại của cô gái ... nếu có thể, hắn tình nguyện cứ thế này ôm cô cả đời!

Trong sân bay, Lãnh Nghị cô độc đứng thật lâu, mấy người vệ sĩ áo đen đứng sau lưng hắn không hề nhúc nhích, dè dặt quan sát sắc mặt của hắn, thật lâu Lãnh Nghị mới khàn giọng gọi, 'Tiểu Vương!'

'Lãnh tổng!' Tiểu Vương vội tiến lên một bước, cung kính đáp.

'Bọn họ đi đến đâu?' Trong giọng nói là sự thất lạc thật rõ ràng.

'Lãnh tổng, Milan nước Ý!' Tiểu Vương nhẹ giọng nói.

Milan, Ý? Lãnh Nghị cúi đầu trầm tư, chính trong lúc này, điện thoại trong túi hắn chợt reo lên, hắn lại không vội nhận cuộc gọi, đợi một lát sau mới cầm

lên xem, là điện thoại của Lý Tân, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, cuối cùng ấn phím đón nghe.

"Thiếu gia ..." Đầu bên kia truyền đến giọng điềm tĩnh của Lý Tân, "... vừa nhận được tin tình báo, người đeo mặt nạ lần trước chạy mất trong rừng tùng vừa mới xuất hiện ở châu Âu ... hình như là có liên hệ với tên cầm đầu tổ chức khủng bố châu Á mà chúng ta vẫn luôn truy lùng ... tình hình cụ thể tôi sẽ gặp ngài báo cáo sau!"

Đôi mày rậm của Lãnh Nghị thoáng chau lại, lúc này đây hẳn thật sự không có tâm tình nào nghe tin gì về tổ chức khủng bố kia, lát sau giọng nói trầm thấp của hắn mới lạnh lùng vang lên: "Hắn xuất hiện ở nơi nào của châu Âu?"

"Milan, Ý!" Giọng Lý Tân vẫn điềm tĩnh như thường.

Tim Lãnh Nghị chợt đập mạnh lên, đáy mắt âm đạm trong chớp mắt lóe lên một tia sáng, hắn mím môi, trầm tư một lát rồi lạnh giọng nói: "Lập tức tập hợp đến tổng bộ, phác thảo phương án tiếp theo!" Thân hình cao lớn của hắn bước vào trong khoang xe, xe lập tức chạy hướng về khu vực ngoại ô.

Bất luận là vì công hay tư, Milan nước Ý, Lãnh Nghị nhất định phải đi ...

Gần như là cùng một thời gian, trong biệt thự nhà họ Lãnh, Lữ Thần dẫn theo một người trợ thủ tuổi còn trẻ đến phòng của Hạ Tịch Họa, hắn bảo người trợ thủ rút máu từ tay của Tịch Họa.

"Bác sĩ Lữ, vì sao còn phải rút máu?" Tiểu Hồng ở bên cạnh nhìn ống máu tươi vừa rút rồi lại nhìn Lữ Thần, dè dặt hỏi.

"Xét nghiệm?" Lữ Thần nhàn nhạt nói.

"Xét nghiệm? Để làm gì? Lần trước không phải đã xét nghiệm rồi sao?" Tiểu Hồng mờ mịt hỏi.

"Lần này không giống ..." Lữ Thần chỉ đơn giản giải thích một câu rồi không nói thêm gì nữa, Tiểu Hồng cũng không dám hỏi, chỉ nghi hoặc nhìn ống máu tươi, trong mắt hơi lộ vẻ khản trương.

Ngày hôm sau mới nhận được kết quả xét nghiệm, hôm đó mãi đến hơn mười một giờ đêm Lãnh Nghị mới vội vã trở về biệt thự, Lữ Thần sớm đã ở phòng khách chờ hắn thật lâu, nhìn thấy Lãnh Nghị đang sai bước vào phòng khách, Lữ Thần vội đứng dậy đi theo hắn đến phòng sách ở lầu hai, vừa vào phòng, Lãnh Nghị đã cởi áo vest ném lên sofa, quay lại nhìn Lữ Thần, trong mắt có chút lo âu, "Thế nào rồi?"

"Lãnh thiếu ..." Lữ Thần chau chặt mày, kết quả xét nghiệm nhận được hôm nay khiến cho hắn giật mình khiếp sợ không thôi, "... trong thành phần máu của Tịch Họa có một loại được vật có thể khống chế hệ thần kinh ... tôi đoán chính là loại được vật này khiến cho cô ấy cứ mãi hôn mê bất tỉnh, không có cách nào cứu chữa!"

Ánh mắt Lãnh Nghị như đao, hắn nhìn Lữ Thần chăm chăm, chậm rãi kéo một chiếc ghế sau bàn làm việc ngồi xuống, thật lâu sau mới trầm giọng nói: "Cậu chắc chắn chứ?"

"Theo tình hình trước mắt cho thấy, chỉ có thể suy đoán như vậy!" Lữ Thần nhẹ giọng nói, "Chỉ cần tìm được nguồn gốc của loại được vật đó, sau đó ngăn chặn nó không tiếp tục được truyền vào trong máu của Tịch Họa ... Sau khi làm vậy, chúng ta lại tiếp tục theo cách trị liệu trước đây, tôi nghĩ Tịch Họa không phải là không có cơ hội tỉnh lại!"

"Vậy loại được vật kia từ đâu mà đến? Là trong các loại thuốc Tịch Họa được dùng mỗi ngày, hay là có người cố ý làm vậy?" Lãnh Nghị vẫn chau mày trầm tư.

"Tôi cũng đang băn khoăn vấn đề này, tôi đã kêu bên phòng dược phân tích tất cả các loại thuốc mà Tịch Họa đang dùng ... chắc là sẽ nhanh có kết quả thôi. Nếu như các loại thuốc đang dùng không có vấn đề, vậy thì chắc chắn là do người cố ý làm ..." Lữ Thần nói tới đây, thoáng ngừng lại một chút không nói tiếp nữa.

Mắt Lãnh Nghị lóe lên một tia sáng lạnh, hắn cắn môi, lát sau mới lạnh giọng nói: "Tôi biết rồi... Lữ Thần, chuyện này tạm thời không cần đánh động người khác, chúng ta dùng kế sách lâu dài, trước tiên cậu phân tích thành phần được vật ...", ngừng lại một chút rồi Lãnh Nghị chậm rãi đứng thẳng dậy, người hơi nghiêng về phía trước, Lữ Thần rất hiểu ý cũng nhón người đến gần, Lãnh Nghị thấp giọng dặn dò gì đó với hắn, chỉ thấy Lữ Thần nghiêm túc gật đầu.

Khi tất cả đã thu xếp thỏa đáng, lúc này Lãnh Nghị mới chậm rãi ngồi xuống trở lại, ánh mắt hắn nhìn vô định về phía trước, một lúc sau mới trầm giọng nói: "Chuyện này tạm thời giao cho cậu làm, có vấn đề gì lúc nào cũng có thể liên lạc với tôi ... Ngày mai tôi phải đi Milan một chuyến..."

Hai ngày nay hắn đã thu xếp mọi chuyện ổn thỏa, thời gian sau đó hắn phải tới Milan tìm Y Y ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Vạn Dặm Tìm Em (1)

Milan, nước Ý

Đây là một thành phố đẹp, công ty mới của Lăng Nhất Phàm được đặt ở đây ...

Khi máy bay chậm rãi đáp xuống sân bay Malpensa, Milan thì trời đã vào đêm, 'Y Y, đến rồi!' Lăng Nhất Phàm nhẹ giọng nhắc nhở cô gái vẫn đang tựa đầu vào vai hắn, chừng như đang ngủ rất say kìa, đầu mày cuối mắt hắn toàn là ý cười, mỗi lần nghĩ tới từ đây về sau có thể ở tại thành phố xinh đẹp này cùng Lâm Y trải qua cuộc sống tốt đẹp là trong nội tâm Lăng Nhất Phàm không khỏi dâng lên một niềm hạnh phúc không thể diễn tả bằng lời.

'Ồ ...' Cô gái chừng như bừng tỉnh, cô nhắc đầu khỏi vai Lăng Nhất Phàm nhìn hắn cười, cô cời dây an toàn rồi đứng dậy.

Lăng Nhất Phàm nắm tay cô rời khỏi máy bay, đi xuyên qua một lối đi dài, lại qua một đại sảnh rộng lớn sáng sủa đến nơi lấy hành lý, thông qua an ninh sân bay rồi mới rời khỏi sân bay.

Nơi cửa đại sảnh sân bay có rất nhiều người đến đón máy bay, 'Lăng tổng!', một giọng nói thanh thúy chọt vang lên trong đám đông, Lâm Y nhìn về phía phát ra tiếng nói, cô nhìn thấy một cô gái người Hoa đang hào hứng vẫy tay về phía Lăng Nhất Phàm, cô có vóc người cao ráo, làn da trắng nõn, tóc dài uốn lượn, thoát nhìn xinh đẹp mê người lại hoạt bát giỏi giang, đôi mắt phượng hẹp dài của cô lúc này đang đầy ý cười.

'Mễ Lệ!' Lăng Nhất Phàm mỉm cười kéo tay Lâm Y đi về phía cô gái có tên Mễ Lệ kia mãi đến khi đứng trước mặt cô, tầm mắt Mễ Lệ hướng về phía Lâm Y, trên mặt vẫn là nụ cười đó nhưng rõ ràng, hoàn toàn không giống với nụ cười dành cho Lăng Nhất Phàm.

Mễ Lệ là con gái cưng của xí nghiệp Mễ Thị danh vọng ở Trung quốc, cô đến Ý du học, sau khi tốt nghiệp thì không lập tức trở về nước mà ở lại làm việc cho một tập đoàn quốc tế nổi tiếng để tích lũy kinh nghiệm, coi như làm bước chuẩn bị đầu tiên trước khi về nước tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc nhưng trong một buổi tiệc khiêu vũ dành cho Hoa kiều cô quen biết với Lăng Nhất Phàm, lúc đó Lăng Nhất Phàm vừa mới ra nước ngoài gây dựng sự nghiệp, nóng lòng tìm kiếm nhân tài, Mễ Lệ liền tự nguyện lưu lại giúp hắn ...

Sự nghiệp của Lăng thị ở nước ngoài dần dần đi vào ổn định như ngày hôm nay, công lao của Mễ Lệ thực sự không nhỏ ...

'Y Y, đây là trợ lý của anh Mễ Lệ; Mễ Lệ, đây là Lâm Y, là vị hôn thê của anh ...' Lăng Nhất Phàm đơn giản giới thiệu cho hai người làm quen với nhau.

Trong mắt Mễ Lệ lóe lên một tia sáng kỳ lạ, lần này Lăng Nhất Phàm trở về nước đặc biệt lâu, lúc trở về lại có thêm một 'vị hôn thê', hôm nay Mễ Lệ đến sân bay một phần là vì muốn đón Lăng Nhất Phàm, một phần là vì muốn sớm biết được 'vị hôn thê' của Lăng Nhất Phàm rốt cuộc là người như thế nào.

Hôm nay thoát nhìn, nhan sắc như vàng trắng, tươi mát như một đóa sen, xinh đẹp dịu dàng, đúng là có gì đó khác hẳn với người thường, đáy mắt Mễ Lệ xẹt qua một tia thất lạc, lúc này cô gái đối diện đã đưa tay về phía cô, nhẹ giọng nói: 'Chào cô!' thì Mễ Lệ mới hoàn hồn lại cô đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Y, cười rạng rỡ: 'Chào cô!'

'Mễ Lệ, cảm ơn em đến đón máy bay ...' Ba người cùng đi về phía bãi đỗ xe, Lăng Nhất Phàm quay sang nhìn Mễ Lệ nói.

'Lăng tổng, anh khách sáo như thế làm gì, trước giờ không phải đều là em đến đón anh hay sao?' Sóng mắt Mễ Lệ thoáng xao động, cô cười nhẹ nói, Lăng Nhất Phàm không tự chủ được nhìn sang Lâm Y, thấy cô vẫn tỏ vẻ điềm tĩnh không hề có chút xao động, Lăng Nhất Phàm mới yên tâm cười nhưng không nói gì, tâm ý của Mễ Lệ dành cho hắn không phải là hắn không biết nhưng trong lòng hắn chỉ có mỗi Lâm Y mà thôi, căn bản là không có cách nào dung nạp thêm người khác.

'Y Y, tối nay em muốn ăn món Tây hay món Trung?' Ba người đi đến trước xe, Lăng Nhất Phàm vừa giúp Lâm Y mở cửa vờ dịu giọng hỏi.

'Ân, em sao cũng được!' Lâm Y khom người chui vào xe, giọng thật ôn nhu, nói thật, cô chẳng có chút thêm ăn gì, ăn gì cũng đều được cả.

Mễ Lệ cũng chui vào trong xe, cô vừa nở mày vừa cười nói: 'Lăng tổng, nếu như Lâm Y không có yêu cầu gì đặc biệt, không bằng đi nhà hàng món Trung mà chúng ta thường đi có được không?'

'Ân', sóng mắt Lăng Nhất Phàm thoáng xao động, hắn cười nhẹ, nhìn Lâm Y nói: 'Y Y, nhà hàng món Trung đó là nơi người công ty anh thường đến ăn, cơ bản là chỗ tụ hội của mọi người trong công ty của anh ... ừm, mùi vị không tệ ...'

'Được thôi, vậy đi đến đó đi!' Lâm Y cười, đi ăn ở đâu thực sự cô đều không ngại.

Rõ ràng chủ nhà hàng món Trung đó rất thân với Lăng Nhất Phàm và Mễ Lệ, bà vừa nhìn thấy ba người đẩy cửa bước vào liền nhiệt tình bước đến chào hỏi, 'Lăng tổng, Mễ tiểu thư, đây là nhân viên mới của công ty các vị sao? Sao trước giờ tôi chưa gặp qua?'

'Không phải, cô ấy là vị hôn thê của tôi!' Lăng Nhất Phàm mỉm cười, trên mặt là niềm hạnh phúc không che dấu được, hắn giới thiệu Lâm Y với chủ nhà hàng, 'Vừa mới từ Trung quốc sang đây, cô ấy tên là Lâm Y... Y Y ở nơi này lạ nước lạ cái, phải nhờ bà chủ đây chiếu cố nhiều hơn!'

'Vị hôn thê?' Mắt bà chủ nhà hàng sáng lên, kinh ngạc nhìn Lâm Y rồi lại nhìn sang Mễ Lệ sau đó cười nói, 'Vị hôn thê của Lăng tổng thật xinh đẹp ... đến đây, vào gian phòng mọi người thường ăn có được không?'

Ăn xong bữa tối, Mễ Lệ đưa Lăng Nhất Phàm và Lâm Y về nhà, trong xe một mảnh trầm mặc, Mễ Lệ im lặng lái xe, mắt Lâm Y thì cứ dờ ra ngoài cửa sổ chừng như rất có hứng thú với những điều mới mẻ ở một đất nước xa lạ, chỉ đến khi Lăng Nhất Phàm lặng lẽ nắm lấy tay cô thì Lâm Y mới quay đầu lại nhìn hắn mỉm cười.

'Mễ Lệ, anh nhờ em báo danh lớp bổ túc ngôn ngữ choa Lâm Y em đã làm chưa? Lúc nào thì có thể bắt đầu học?' Tiếng nói của Lăng Nhất Phàm phá tan sự im lặng trong xe.

'Đã báo danh rồi, ngày mai là có thể bắt đầu học, chủ yếu là học Anh văn và một số câu tiếng Ý đơn giản ... hoặc là tuần sau đi học cũng được, tùy hai người quyết định!'

Lăng Nhất Phàm thoáng suy nghĩ một chút rồi nhìn Lâm Y như trung cầu ý kiến: 'Y Y, hay là tuần sau hãy bắt đầu đi học được không? Tuần này anh dẫn em đi dạo quanh đây, làm quen với hoàn cảnh ở Milan trước?'

Hàng mi dài của Lâm Y chớp lên, cô cười nhẹ giọng nói: 'Em ... em thấy cứ đi học trước đã, thời gian đi chơi còn nhiều ... Nhất Phàm, anh đừng lo cho em, anh phải về lo việc công ty chứ, dù sao cũng rồi đi lâu như vậy rồi ...'

Vậy cũng phải, lần này về nước làm trễ nãi quá nhiều thời gian, chuyện công ty vẫn luôn nhờ Mễ Lệ lo lắng, theo lý hắn nên đi công ty mới phải; Lăng Nhất Phàm trầm tư nhất thời không lên tiếng, thấy vậy Mễ Lệ cười nói: 'Lăng tổng, anh còn không chịu đến công ty, người trong công ty sắp gọi em là Mễ tổng rồi!'

'Vậy thôi được, Y Y, ngày mai em ở nhà nghỉ ngơi một ngày, ngày mốt anh đưa em đến chỗ học bổ túc ...' Lăng Nhất Phàm mỉm môi, rốt cuộc quyết định.

Trong khu biệt thự nơi ngoại ô phía đông nam Milan, phong cảnh nơi đây thật đẹp, hoàn cảnh u nhã, biệt thự của Lăng Nhất Phàm nằm trong khu này, bên ngoài là một hàng rào thấp vây quanh một cái sân nhỏ, trong sân cây cối um tùm, biệt thự của Lăng Nhất Phàm là có hai tầng lầu, thiết kế đầy mỹ quan lại u nhã; Lăng Nhất Phàm nắm tay Lâm Y đi vào cổng lớn ...

Đêm lạnh như nước, Lâm Y đưa tay tắt đèn, gian phòng ngủ lập tức chìm trong bóng tối, cô mặc áo ngủ đứng ngẩn người trong bóng tối hồi lâu mới chậm rãi bước đến bên cửa sổ, đôi mắt đen láy nhìn xa xăm vào màn đêm tĩnh lặng ngoài cửa sổ, bên ngoài im lặng đến đáng sợ --- ở đất nước xa lạ này, một cảm giác cô độc chợt dâng lên trong lòng, tiếp đó là nỗi nhớ nhà, nhớ mẹ ... hốc mũi cô gái có chút ê ẩm, vành mắt cũng bắt đầu phấp phỏng ...

Lúc này ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng gõ nhẹ, tiếng động khiến cô gái đang miên man suy nghĩ chợt bừng tỉnh lại, cô vội quay lại nói: 'Vào đi!'

Lăng Nhất Phàm mặc áo ngủ đẩy cửa bước vào, căn phòng tối đen khiến hắn hơi ngẩn người rồi tầm mắt rất nhanh bắt được bóng dáng mảnh khảnh đang đứng nơi cửa sổ, 'Y Y ...' Hắn dịu giọng gọi rồi bước nhanh về phía cửa sổ, đưa tay khoác lên eo cô gái, môi hắn nhẹ đặt lên trán cô một nụ hôn: 'Sao hử, không thích nơi này sao?'

Cô gái nhẹ lắc đầu không lên tiếng, sóng mắt Lăng Nhất Phàm thoáng xao động, hắn do dự một chút rồi nói: 'Y Y, Mễ Lệ lúc này chỉ là một trợ lý của anh ... em đừng hiểu lầm!'

Hàng mi dài của cô gái nhẹ chớp lên, cô biết người đàn ông hiểu lầm nên vội dịu giọng nói: 'Em biết mà, em tin anh Nhất Phàm ... em chỉ là hơi nhớ mẹ mà thôi ...'

'Ừm, đợi qua vài ngày rồi anh dẫn em về thăm mẹ ...' Thì ra là vậy! Lăng Nhất Phàm âm thầm thở phào một hơi sau đó môi hắn câu lên một nụ cười, giọng điệu như dỗ một đứa bé, 'Nếu như em thật sự không thích ở chỗ này, sau này chúng ta dọn về nước ở có được không?'

'Không phải, em rất thích nơi này, rất yên tĩnh, như chốn thần tiên vậy', khéo môi cô gái rốt cuộc cũng câu lên một nụ cười, cô ngẩng đầu nhìn gương mặt vui vẻ, ôn hòa của Lăng Nhất Phàm, sự ấm áp từ hắn như thấm vào lòng cô, 'Em chỉ là có chút chưa thích ứng, ngày đầu tiên mà, sau này sẽ tốt hơn thôi ...'

'Àn', đẩy mắt Lăng Nhất Phàm tràn đầy tình yêu, hắn nhẹ siết tay lại, đầu cô gái rất tự nhiên ngả lên vai hắn, hai người cứ thế an tĩnh đứng đó.

Thật lâu sau giọng Lăng Nhất Phàm mới vang lên từ trên đỉnh đầu cô gái, 'Y Y, chúng ta trước cử hành hôn lễ ở một nhà thờ ở đây sau đó về nước chúng ta tổ chức tiệc cưới mời các bạn bè thân hữu đến chung vui, như vậy được không?' Hắn chỉ muốn sớm một chút cưới Lâm Y vào nhà, miễn cho phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Cô gái trong lòng hơi sững người nhưng rồi dịu ngoan nói: 'Được ...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Vạn Dặm Tìm Em (2)

Cô gái trong lòng hơi sững người nhưng rồi dịu ngoan nói: 'Được ...'

Trên mặt Lăng Nhất Phàm lộ ra một nụ cười hạnh phúc, hắn ôn nhu đặt môi lên mái tóc cô gái rồi chậm rãi trượt xuống, đến vàng trán tròn bóng của cô, chiếc mũi rồi nhẹ nhàng lướt qua môi cô ... tìm người đàn ông trong chớp mắt đập nhanh hơn, hơi thở có chút dồn dập, hai tay không tự chủ được siết lại, thì thầm gọi: 'Y Y ...'

Cô gái rõ ràng cảm nhận được thân thể người đàn ông có biến hóa, cả người cô trong chớp mắt cứng đờ, trong đầu bắt đầu vang lên những tiếng ong ong, đôi tay bất giác đẩy nhẹ người người đàn ông ra, giọng nói mang theo một tia sợ hãi: 'Nhất Phàm ...'

'Ân', sự sợ hãi và thân thể cứng đờ của cô gái rút cuộc khiến cho Lăng Nhất Phàm tỉnh táo lại, hắn đã hứa với cô, trước khi kết hôn sẽ không đụng đến cô, hắn phải tuân thủ lời hứa! Người đàn ông nhắm mắt lại, đôi tay chậm rãi thả lỏng.

Minh phải dùng tốc độ nhanh nhất kết hôn với Y Y! Nghĩ đến đây, Lăng Nhất Phàm hơi cúi đầu, thấp giọng nói bên tai cô gái: "Y Y, hôm nay em cũng mệt rồi, nhớ nghỉ ngơi sớm, biết không?"

'Ân, ngủ ngon!' Cô gái cũng nhỏ nhẹ trả lời.

'Ngủ ngon!' Người đàn ông đặt một nụ hôn lên tóc cô rồi chậm rãi rời khỏi phòng ngủ của cô gái.

Sáng hôm sau Lăng Nhất Phàm đến công ty, buổi chiều hắn về sớm cùng cô đi đến trường bỏ túi ngôn ngữ mà Mễ Lệ đã đăng ký cho cô.

Bắt đầu từ ngày đó, Lăng Nhất Phàm mỗi buổi sáng đều tự lái xe đưa Lâm Y đến trường sau đó mới đến công ty; buổi chiều lúc hắn tan tầm lại chạy đến trường đón Lâm Y rồi hai người cùng trở về nhà ...

Cách xa Trung quốc, cách xa Lãnh Nghị, ngày tháng trôi qua bình đạm mà ấm áp ...

Khi máy bay tư nhân của Lãnh Nghị chậm rãi đáp xuống sân bay Malpensa của Milan, Lãnh Nghị trong chiếc áo bành tô dài bước nhanh ra ngoài, hắn vừa nhìn đã thấy ngoại trừ xe đến đón hắn còn có một chiếc xe đánh dấu xe cảnh sát cũng đang đợi ở ngoài, Lãnh Nghị lập tức nhận ra, đó là xe của tổ chức hình cảnh quốc tế.

Bọn họ làm sao biết hắn đến đây? Lãnh Nghị ngừng bước chân, có chút bức tức quay lại hỏi Lý Tân đang đi phía sau: 'Họ làm sao biết tôi đến đây?'

'Thực xin lỗi thiếu gia, tôi cũng không biết!' Lý Tân nhẹ giọng nói.

Lãnh Nghị hơi hít mắt lại, cắn môi, rút cuộc cũng cất bước bước xuống thang, hắn vừa đặt chân xuống đất thì từ trong xe cảnh sát đã có hai người nước ngoài vóc dáng tương đương với Lãnh Nghị, trên người cũng khoác áo bành tô dày tươi cười tiến đến đón, thân thiết chào hắn: 'Lãnh tiên sinh ...'

Lãnh Nghị điềm tĩnh nhìn họ, bên môi câu lên một nụ cười nhàn nhạt, 'Tìm tôi có việc?'

'Lãnh tiên sinh, ông Smith mời ông đến chỗ ngài ấy một chuyến!' Hai người cũng không để ý đến sự lạnh nhạt của Lãnh Nghị, vẫn tươi cười trả lời.

'Tôi còn có việc gấp, không kịp đến gặp ông ấy!' Lãnh Nghị trả lời dứt khoát rành rọt.

'Lãnh tiên sinh, lần này phía Trung quốc các ngài có người đang ở tổng bộ, nghe nói Lãnh tiên sinh đến nước Ý, ngài ấy trực tiếp ra lệnh muốn gặp Lãnh tiên sinh để bàn bạc những việc liên quan đến vụ việc chống khủng bố ...' Hai người vẫn bình tĩnh đáp lời.

'Từ Trung quốc đến? Ai?' Mắt Lãnh Nghị chợt trở nên sắc bén, hắn lạnh lùng hỏi.

'Đảng tiên sinh của nước cái ngài!' Hai người nhỏ giọng đáp.

'Đảng Duệ?' Mắt Lãnh Nghị lóe lên, hắn thoáng suy nghĩ vài giây rồi rút cuộc lên tiếng: 'Được, tôi đi!' Vừa định bước đi thì hắn chợt dừng lại nhìn lại Lý Tân ở phía sau, 'Cô tạm thời ở lại Milan tìm nơi ở của Lâm Y, đợi tôi trở lại!'

'Dạ, thiếu gia!' Lý Tân vội gật đầu đáp lời.

Đảng Duệ, trung tướng, cả nhà ba đời theo binh nghiệp, thân phận bí mật của hắn là sư đoàn trưởng sư đoàn bộ đội đặc chủng của Trung quốc, ở trong nước chính là dạng người có thể hô mưa gọi gió, bởi vì công việc, Lãnh Nghị và Đảng Duệ đã từng có không ít lần tiếp xúc với nhau nhưng thân phận của hai người đều thuộc loại bảo mật, chỉ có hai người tự mình biết.

Lúc này biết tin Đảng Duệ đột nhiên xuất hiện ở trung tâm chống khủng bố quốc tế, Lãnh Nghị đương nhiên biết là có liên quan đến tên thủ lĩnh của tổ chức khủng bố châu Á, Đảng Duệ rõ ràng là đã biết tin tức này, người này đến Italy mục đích hiển nhiên là để tiêu diệt tên đầu lĩnh kia mà hắn thì cần những tư liệu trong tay Lãnh Nghị và sự hiệp trợ của hắn.

Trong căn phòng họp nhỏ ở trung tâm chống khủng bố quốc tế được đặt trụ sở chính tại Geneva, Đảng Duệ đang thoải mái ngồi nơi bàn họp, hai chân vắt lên nhau, trên gương mặt anh tuấn của hắn, ngũ quan như điêu khắc, ánh mắt sắc bén, bá khí ngút trời, ngồi đối diện với Đảng Duệ là mấy chuyên gia

chống khủng bố, tất cả mọi người đang thảo luận gì đó thì cửa phòng họp bị đẩy ra rồi thân hình cao lớn của Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa. Đằng Duệ xoay đầu lại nhìn bóng người vừa xuất hiện, trên mặt lộ ra một nụ cười, Lãnh Nghị cũng điềm tĩnh nhìn hấn rồi cất bước bước nhanh đến bên cạnh.

'Cần tôi giúp gì?' Lãnh Nghị ngồi xuống bên cạnh Đằng Duệ, dứt khoát gãy gọn hỏi, điểm này nơi hấn rất giống với cá tính của Đằng Duệ, chính vì lẽ đó mà hai người tuy không gặp mặt nhiều nhưng luôn có thể thu hút lẫn nhau, 'Tôi còn có chuyện gấp phải làm!'

'Chuyện gấp?' Mỗi Đằng Duệ câu lên một nụ cười, nhìn thẳng Lãnh Nghị, đáy mắt mang theo một chút trêu chọc, 'Không phải chỉ là theo đuổi con gái thôi sao, có gì mà gấp chứ? Cô ấy cũng không chạy mất được!'

Lãnh Nghị hơi híp mắt nhìn người đàn ông vẻ mặt phóng túng trước mặt, trả lời lại một cách mỉa mai: 'Hình như so với sự tích huy hoàng, oanh liệt của Đằng thiếu năm đó thì còn kém xa lắm...'

Đằng Duệ cười vội ngắt câu tiếp theo của hấn, 'Được được, hôm nay chúng ta không thảo luận chuyện này ... theo tôi được biết, năm ngoái ở trong khu rừng từng ở thành phố H có người đeo mặt nạ tấn công cậu, có thể miêu tả lại tình huống cụ thể ngày đó hay không, cùng với những tư liệu trong tay cậu đang nắm ...'

Một chuyến đi này tiêu tốn của Lãnh Nghị mất ba ngày tròn ...

Milan, Ý, Lâm Y đã bắt đầu khóa học bổ túc ngôn ngữ, trưa hôm đó, lúc cô học xong nửa buổi tiếng Anh, một mình đi dạo trên một con đường nhỏ rất lãng mạn gần trường, thưởng thức vẻ đẹp của một nền văn hóa mới mẻ, vừa quẹo sang một con đường khác thì một quảng trường không lớn đập vào mắt Lâm Y, trong quảng trường có rất nhiều bò câu, đàn bò câu hấp dẫn không ít khách du lịch và người đi đường dừng bước lại xem.

Nơi một quán cà phê nằm ở phía đông quảng trường, bên trong có mấy chiếc bàn nhỏ, Lâm Y chậm rãi bước qua, chọn một chiếc bàn nhỏ ngồi xuống, gọi một ly cà phê rồi điềm tĩnh ngồi đó, đầu hơi nghiêng về phía cửa sổ quan sát du khách và đàn bò câu cách đó không xa.

Lúc này một chiếc xe màu đen lặng lẽ dừng cách quảng trường không xa, Lãnh Nghị bước xuống, hấn đứng ở đó nhìn Lâm Y đang ngồi nơi chiếc bàn nhỏ xa xa đó, cô điềm tĩnh như một bức tranh, cõi lòng lạnh mạc lâu như vậy rồi cuộc chậm rãi dâng lên một tia nhu hòa ... Sau khi làm xong công việc khẩn yếu trong tay hấn liền lập tức đuổi tới Milan.

Nhìn thật lâu, cuối cùng Lãnh Nghị chậm rãi cất bước đi về phía cô gái trong quán cà phê kia ...

Nơi chiếc ghế trống đối diện với Lâm Y bất ngờ xuất hiện một bóng người cao lớn, dọa cô gái đang chuyên chú nhìn bò câu giật nảy mình, đôi mắt đen láy của cô lập tức thu lại, rồi trên người người đàn ông mới đến, đầu bắt đầu vang lên những tiếng ong ong, ánh mắt trong nháy mắt như đông cứng lại, sắc mặt dần trở nên trắng bệch, cô mấp máy môi nhưng mãi cũng không phát ra được lời nào.

'Y Y ...' Đôi mắt đen thẳm của người đàn ông sau chiếc kính đen nhìn cô không chớp, khẽ môi nhẹ câu lên một nụ cười, thì thầm gọi tên cô.

Cô gái mấp máy cánh môi, thật lâu mới bật ra được một câu: 'Anh ... sao anh lại ở đây?'

Khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, giọng thật nhu hòa: 'Anh đến là để tìm em trở về!'

Không khí như đông lại, một mảnh trầm mặc, lúc này bà chủ quán tươi cười bước đến, dùng tiếng Anh hỏi Lãnh Nghị muốn dùng gì, Lãnh Nghị chỉ nhàn nhạt trả lời bà một câu rồi bà chủ quán tươi cười rồi đi ... tất cả những điều này, Lâm Y hoàn toàn không có tâm trí để ý đến, cô chỉ trừng mắt nhìn gương mặt tuấn tú trước mặt.

'Y Y, đừng tức giận nữa, anh đã nhận lỗi với em rồi, em theo anh về đi!' Lâm Y nhìn người đàn ông, nhìn vẻ thoải mái nhẹ nhàng của hấn, bất chợt có cảm giác như đây chỉ là một trò đùa giữa hai người.

'Không thể nào!' Lâm Y rút cuộc hoàn hồn lại, cô lạnh lùng mà kiên định nói, 'Lúc nào thì anh mới chịu bỏ cuộc đây?'

Lãnh Nghị nhìn cô gái chăm chăm, thật lâu sau mới lại câu lên một nụ cười, mặt đầy nói: 'Anh sẽ không bỏ cuộc đâu, anh biết người em yêu là anh ... anh sẽ luôn ở bên cạnh em, đợi em quay về!'

'Anh sai rồi!' Đôi mắt đen láy của cô gái nhìn thẳng vào mắt hấn, 'Người bây giờ em yêu là Lăng Nhất Phàm, không phải anh ... anh có đợi đến bao lâu cũng vô ích thôi, em sẽ không thay đổi!'

'Y Y ...' Lãnh Nghị như đang nỗ lực kìm nén cảm xúc của mình, nơi khóe môi vẫn treo nụ cười nhàn nhạt nhưng giọng đã có chút lạnh, 'Đừng lừa mình dối người nữa!'

Cô gái cười lạnh một tiếng, giọng nói cũng thật lạnh, 'Lãnh tiên sinh, em không lừa mình dối người... điều em mong muốn nhất lúc này chính là ... không bao giờ gặp lại anh nữa!'

Lòng Lãnh Nghị bắt đầu ần ần đau, mặt dần trở nên xanh mét, hấn hơi híp mắt nhìn cô gái lạnh mạc vô tình trước mặt, thật lâu sau mới nhàn nhạt cười: 'Nếu vậy Y Y, hiện giờ em thật sự cảm thấy hạnh phúc sao? Vui vẻ sao?'

Cô gái cắn môi nhìn người đàn ông, lát sau cô mới bật ra mấy chữ, 'Em rất hạnh phúc, rất vui vẻ!'

Ánh mắt sắc như đao của người đàn ông đối diện phóng về phía cô gái, gương mặt thoáng lộ một ý cười, 'Nếu như em thật sự rất hạnh phúc rất vui vẻ

vậy tại sao em còn có vẻ mặt này? Vì sao em lại một mình ngồi đây ngơ ngẩn nhìn bờ câu chứ?', ánh mắt người đàn ông dòi về phía đàn bò câu rồi lại nhìn về phía cô gái, đáy mắt một mảnh thâm thúy, 'Theo anh đoán, lúc em đang nhìn bờ câu, chắc chắn là nhớ đến anh!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Bế Tắc (1)

Mắt cô gái lóe lên một tia sáng dị thường nhưng trong chớp mắt trở lại vẻ lạnh lùng và bình thản, cô cắn môi nhìn người đàn ông đối diện rồi vụt đứng bật dậy, giọng lạnh như băng: 'Em không muốn nói chuyện với anh nữa ... tạm biệt Lãnh tiên sinh!' Nói rồi cô quả quyết xoay người rồi đi, cô nhớ rất rõ, mình bây giờ là vị hôn thê của Lăng Nhất Phàm, cô và Lăng Nhất Phàm sắp kết hôn rồi!

Đi men theo lối đi dành cho người đi bộ cạnh quảng trường, Lâm Y bước những bước vội vàng, cô muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, cách người đàn ông này thật xa nhưng cánh tay đã rất nhanh bị một bàn tay to nắm lại, Lâm Y không cần nhìn lại cũng biết là ai, cô bắt đầu khẽ khép mắt lại, ngừng bước chân, thân thể cứng đờ đứng đó.

'Y Y ...' Cùng với tiếng gọi, Lâm Y cảm nhận được eo mình bị siết chặt lại, Lãnh Nghị đang giữ cô trong vòng tay mình, hơi thở ấm áp phát qua mái tóc cô gái.

'Buông ra!' Cô gái dùng sức giãy dụa, cô muốn thoát khỏi đôi tay của người đàn ông nhưng rõ ràng là không thể, tay người đàn ông như hai gọng kìm giữ chặt lấy cô. Lâm Y chỉ đành ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ bất phàm kia, đáy mắt một mảnh bình lặng khiến lòng người đàn ông đau xót: 'Lãnh Nghị, có một số chuyện đã qua thì không thể quay lại, xin anh đối mặt với hiện thực ... hãy nghĩ về Hạ Tịch Họa của anh, anh vì cô ấy giữ lời hứa bao nhiêu năm qua, chẳng lẽ giờ muốn buông tay hay sao?'

'Cứ coi như anh nợ cô ấy ... đợi đến khi Tịch Họa tỉnh lại, anh sẽ giải thích rõ ràng với cô ấy!' Đáy mắt Lãnh Nghị lóe sáng, hiện giờ hắn chỉ muốn giành giật cô trở lại, những chuyện khác hắn không quan trọng nhiều như vậy; lúc này cô gái đang ở trong vòng tay hắn, gương mặt trắng nõn xinh xắn cách hắn gần như vậy, còn có, đôi môi anh đào kia, mùi hương quen thuộc kia ... Tim người đàn ông kịch liệt nhảy lên, hắn không chút do dự áp môi xuống đôi cánh môi mướt mà kia.

'Buông ra!' Nhìn thấy gương mặt kia đang áp sát về phía mình, cô gái khiếp sợ muốn tránh đi, cô nén giọng rống lên nhưng rõ ràng điều này đối với Lãnh Nghị mà nói là hoàn toàn vô dụng. Chính ngay lúc này, cô gái chợt nhìn thấy một người cảnh sát cao to đang đi về phía mình, mắt anh ta đang nhìn về phía đôi nam nữ đang dây dưa ôm nhau cách mình không xa.

'Anh cảnh sát ...' Cô gái nhìn về phía anh cảnh sát lớn tiếng gọi, quả nhiên bước chân của anh ta dừng lại rồi chuyển hướng về phía họ, 'Anh cảnh sát, xin giúp tôi, anh ta ... quấy nhiễu tôi!'

'Anh này, xin anh buông cô gái này ra!' Người cảnh sát vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lãnh Nghị nói.

Lãnh Nghị quay lại nhìn người cảnh sát, bàn tay vẫn không hề có ý muốn rời lỏng, giọng hắn lạnh nhạt: 'Anh cảnh sát, hai vợ chồng tôi chỉ cãi nhau mà thôi!'

'Vợ chồng cũng không được!' Người cảnh sát nói một cách chắc chắn, 'Nếu vợ ngài không muốn thì ngài không thể quấy nhiễu cô ấy!'

'Vậy hai vợ chồng chúng tôi chỉ đùa thôi có được không?' Bàn tay Lãnh Nghị hơi nới lỏng, mày hơi chau lại nhìn người cảnh sát.

'Cũng không được,' người cảnh sát càng thêm nghiêm túc, 'xem vẻ mặt của vợ ngài, rõ ràng là không phải hai người đang đùa với nhau!'

Lãnh Nghị tức tối trừng mắt nhìn người cảnh sát "không biết điều" kia, cô gái trong lòng hắn đã nhân lúc này mà giãy thoát ra, vội vàng chạy về phía trước.

Lãnh Nghị cất bước định đuổi theo nào ngờ bị người cảnh sát giữ lại, 'Anh à, nếu anh còn không tự kiểm điểm, tôi có quyền mời anh đến sở cảnh sát!' Lúc này Lãnh Nghị đang vội đuổi theo cô gái, hắn đã không tâm trí đâu để nhiều lời với người cảnh sát, hắn đưa tay định rũ tay anh ta ra, không ngờ anh ta nắm càng chặt hơn, kiên trì không chịu buông.

Lãnh Nghị rốt cuộc không chịu nổi nữa, hắn rút một tấm thẻ từ trong áo vest đưa đến trước mặt người cảnh sát, lạnh giọng quát: 'Anh cảnh sát, nếu như anh còn không chịu buông tay, tôi cáo anh tội cản trở người thi hành công vụ!'

Hả? Người cảnh sát sững sờ nhìn tấm thẻ, tay không tự chủ được nói ra, ngăn người nhìn người đàn ông Đông phương anh tuấn đang sải bước đuổi theo bóng cô gái nhỏ nhắn trước mặt ...

Đang bước vội vàng thì điện thoại của cô gái trong túi chợt reo lên, chắc chắn là Lăng Nhất Phàm gọi đến, nếu như cô không nhận, chắc là Nhất Phàm lo lắng lắm, bước chân cô gái thoáng dừng lại, cô chậm rãi điều hòa hơi thở, lấy điện thoại ra rồi chậm chậm đưa lên bên tai: 'Y Y...', đầu bên kia truyền đến giọng nói ôn hòa của Lăng Nhất Phàm, 'Buổi học hôm nay thế nào? Tốt chứ?'

'Ân, tốt lắm, trên cơ bản là còn theo kịp ...' Lâm Y cố điều hòa hơi thở, tận lực nói một cách thoải mái nhất nhưng cô vừa quay đầu đã nhìn thấy người đàn ông đang đuổi đến sát bên cạnh, mắt cô gái trong nháy mắt đông cứng lại, cảnh sát nước ngoài cũng chỉ có tí bản lĩnh thế thôi sao? Lâm Y chau mày, vội vàng thu hồi tầm mắt.

Nhưng lần này Lãnh Nghị không có ép buộc ôm lấy cô, hắn chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh cô nhìn cô nghe điện thoại, chỉ cần cô gái ở bên cạnh hắn hoặc ở trong tầm mắt của hắn thì không có gì to tát nữa.

'Vậy thì tốt rồi ... còn bữa trưa? Em ăn ở đâu?' Đầu bên kia truyền đến tiếng cười nhẹ của Lăng Nhất Phàm, 'Ăn có quen không?'

'Anh yên tâm, ăn ở một nhà hàng bán món Trung rồi, không có gì không quen ...' Lâm Y cũng cười nhẹ, Lãnh Nghị không cần nghe cũng biết đầu bên kia là ai, giọng điệu như vậy, vốn chỉ thuộc về cô với hắn ...

Lãnh Nghị bắt giác chau mày, một cảm giác chua chát cuộn cuộn dâng lên trong lòng ...

Lúc này Lăng Nhất Phàm đang ngồi tựa vào ghế nơi phòng làm việc của mình, trên mặt không giấu được vẻ hạnh phúc, mỗi ngày vào buổi trưa hắn đều sẽ gọi điện cho Lâm Y, hỏi cô tình hình học tập và ăn uống, buổi chiều lúc Lâm Y tan học hắn sẽ đứng giờ xuất hiện ở cổng trường cô học, đón cô cùng trở về.

Lúc này cửa phòng chợt vang lên tiếng gõ nhẹ, Lăng Nhất Phàm nhẹ giọng nói vào điện thoại: 'Y Y, anh có tí việc .. chiều anh đến đón em tan học!'

'Ân, được!' Đầu bên kia là giọng dịu ngoan của Lâm Y sau đó là tiếng cô ngắt điện thoại, Lăng Nhất Phàm buông điện thoại xuống nhìn ra cửa nói: 'Vào đi!'

Người bước vào là Mễ Lệ, cô nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt Lăng Nhất Phàm, trong mắt lướt qua một tia thất lạc, từ khi bên cạnh Lăng Nhất Phàm có thêm một "vị hôn thê", cô thường xuyên nhìn thấy nụ cười hạnh phúc thế này trên mặt hắn ...

'Lăng tổng, phần văn kiện này cần anh ký tên!' Mễ Lệ đặt nhẹ xấp văn kiện lên bàn làm việc của Lăng Nhất Phàm.

'Ân!' Lăng Nhất Phàm nhanh chóng lật xem rồi cầm bút ký tên lên trang cuối cùng sau đó đưa lại cho Mễ Lệ, hắn nhìn cô giây lát rồi mới nói: 'Mễ Lệ, em giúp anh tìm một tiệm áo cưới nổi tiếng nhất Milan này!'

Mễ Lệ thoáng sững sốt, cô nhìn chằm chằm Lăng Nhất Phàm lát sau mới cười nhẹ, trong nụ cười mang theo chút chua xót, nhẹ giọng nói: 'Lăng tổng, anh nhanh như vậy đã muốn ... kết hôn sao?'

'Ân!' Lăng Nhất Phàm không quá để ý đến biểu tình của Mễ Lệ, hắn mỉm cười: 'Muốn thử áo cưới trước ... ân, nếu như em muốn, đến lúc đó đi cùng bọn anh góp ý hộ!'

'Được!' Thật lâu Mễ Lệ mới miễn cưỡng nở nụ cười, nhẹ giọng đáp lời, cô biết ý của Lăng Nhất Phàm, hắn chính là muốn cô từ bỏ hy vọng! Mễ Lệ chậm rãi cầm lấy tập văn kiện, nhìn Lăng Nhất Phàm, 'Lăng tổng, nếu không có việc gì, tôi ra ngoài trước!'

'Ân!' Lăng Nhất Phàm ôn hòa gật đầu, Mễ Lệ âm thầm rời khỏi văn phòng ...

Ở một góc khác của Milan, Lâm Y vội vã chạy về phía trường học, buổi chiều cô còn tiết học, Lãnh Nghị thì thân nhiên đi bên cạnh cô, thỉnh thoảng còn lôi kéo tay cô rồi lại bị cô hung hăng rũ ra nhưng người đàn ông vẫn kiên trì không chịu bỏ cuộc ...

Người đàn ông bám riết không buông rốt cuộc khiến Lâm Y không chịu nổi, cô dừng bước chân, chau mày nhìn Lãnh Nghị, đáy mắt không dấu được sự tức tối: 'Lãnh Nghị ... đừng đi theo nữa, không có tác dụng gì đâu, em sẽ không quay lại, hiểu không?'

'Em sẽ!' Giọng Lãnh Nghị điềm tĩnh mà kiên định, đôi mắt đen thẳm nhìn chằm chằm cô gái đang áo não vô cùng kia.

Lâm Y rốt cuộc không còn gì để nói, sự áo não trong đáy mắt dần dần biến thành lạnh nhạt, được thôi, anh muốn theo thì cứ theo đi, dù sao cũng không liên quan gì đến tôi! Cô gái cắn môi, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt người đàn ông, lần nữa cất bước đi về phía trường học, Lãnh Nghị vẫn theo sát bên cô nhưng lần này Lâm Y làm như không nhìn thấy hắn.

Hai người lại giằng co một lúc nữa, qua một khúc quanh, cuối cùng Lâm Y cũng nhìn thấy cổng trường bỏ tức ngoại ngữ cô học, cô không khỏi bước nhanh hơn, đi như chạy về phía cổng trường, dừng lại nơi cổng, cô trình thẻ cho bảo vệ rồi vội vã đi vào, chỉ kịp nghe sau lưng tiếng người bảo vệ ngăn Lãnh Nghị lại: 'Anh ơi, xin xuất trình thẻ của anh ...' Khóe môi Lâm Y không dấu được một nụ cười, cô bước nhanh về phía lớp học.

Trong phòng học đã có không ít học viên đến, phần lớn học viên là người châu Á, Lâm Y cười nhẹ như chào hỏi mọi người rồi tìm một chỗ ngồi xuống, lấy sách vở trong túi ra cầm cúi xem trong lúc chờ giáo viên đến lớp.

Không lâu sau nơi cửa truyền đến một tràng đối thoại bằng tiếng Anh, một giọng trong đó đầy từ tính mê người, thật quen thuộc, Lâm Y vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy giáo viên hướng dẫn của mình, Susan, đang cùng Lãnh Nghị vừa nói vừa cười đi vào phòng học.

Lâm Y ngây ngẩn cả người, đối với sự dây dưa không dứt của người đàn ông này, rõ ràng cô hết cách rồi. Đôi mắt đen láy của Lâm Y nhìn theo bóng người cao lớn đang đứng trước phòng học, cô nhìn thấy đôi mắt đen thẳm đó cũng đang nhìn về phía mình, trên gương mặt đó treo một nụ cười mê người.

Sau đó cô thấy bóng người cao lớn đó bước đến gần bàn cô ngồi rồi một giọng nói từ tính vang lên: 'Xin lỗi cô, có thể nhường chỗ ngồi của cô cho tôi không?'

'Tại sao chứ?' Cô bạn học ngồi bên cạnh kinh ngạc nhìn người đàn ông tuấn mỹ bất phàm kia, dùng anh vẫn hỏi lại.

'Bởi vì tôi muốn ngồi cùng với bạn gái tôi!' Người đàn ông kia thật bình tĩnh, trên môi còn treo nụ cười nhàn nhạt, tay chỉ về phía Lâm Y đang ngồi bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Bé Tắc (2)

'Ồ, được!' Cô bạn học của Lâm Y chừng như bừng tỉnh, cô quay nhìn sang Lâm Y, gật đầu rồi vội đứng lên nhường chỗ, Lãnh Nghị rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Lâm Y, hơi quay sang nhìn ánh mắt dè chừng của cô, khẽ mỉm nhẹ nhàng gọi lên ý cười, nụ cười đó tràn đầy ánh mặt trời.

Nhưng ngược lại Lâm Y chẳng vui vẻ chút nào, cô thoáng chau mày, lạnh nhạt quay đầu sang hướng khác không nhìn hấn nữa.

Chỉ lát sau trước mặt Lâm Y hé ra một tờ giấy, trên giấy vẽ một cậu bé đang khóc, đứng bên cạnh là một cô bé oai vệ chống tay lên hông, trên đầu cậu bé là hàng chữ, 'Hu hu hu, bà xã anh không thèm để ý đến anh rồi!'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô mỉm môi, nhẹ nhàng vo mảnh giấy lại, ném đi ...

Lại không lâu sau đó, một bàn tay to lặng lẽ vươn qua, vòng qua thắt lưng mảnh khảnh của cô gái, cô gái cắn môi, nhân lúc cô Susan xoay người đi thì hung hăng rũ bàn tay kia ra nhưng nó rất nhanh lại tiếp tục vươn đến, cô gái thoáng chau mày, trong mắt lộ rõ sự bất đắc dĩ ...

Giảng xong mấy câu cơ bản, cô Susan buông quyển vở trên tay xuống, mỉm cười nhìn xuống các học viên, 'Tiếp đến là giờ phút vui vẻ của chúng ta, ăn, show time mà mọi người mong đợi đã đến ...'

'Oh yeah!' Các học viên nhiệt liệt hoan hô, show time chính là yêu cầu các học viên bước lên bục, vận dụng những câu vừa học chia cặp mà thực hành đối thoại, các học viên có thể tự do phát huy, giáo viên thì căn cứ vào biểu hiện của từng người mà cho điểm phù hợp.

Cô Susan cười hiền hòa, cô vẫy tay về phía các học viên, trong phòng học dần yên tĩnh trở lại, mắt cô Susan quét qua Lãnh Nghị rồi dừng lại giây lâu trên mặt Lâm Y, Lâm Y vội nhìn sang hướng khác như tránh né ánh mắt cô nhưng giọng cô Susan đã vang lên trong phòng học: 'Hôm nay chúng ta mời Lâm Y tiểu thư và Lãnh Nghị tiên sinh lên bục thể hiện một phần trình diễn thật hay nhé, bởi vì hai người là người yêu, vì vậy tôi hy vọng hai người có thể trình bày một phần đối thoại giữa người yêu với nhau, mọi người thấy thế nào?'

'Không phải vậy ...' Lâm Y cả kinh, vội lên tiếng nhưng câu nói của cô chìm lìm trong tiếng reo hò và huýt sáo của các học viên khác.

Trên mặt Lãnh Nghị tràn đầy ý cười, thân hình cao lớn đứng dậy, đôi mắt đen thẳm nhìn về phía cô gái đang ở bên cạnh, nhìn cánh môi bởi vì chấn động mà run run ...

Tiếng vỗ tay nhiệt tình và tiếng huýt sáo dần im bật, rồi tiếng cô Susan lại vang lên: 'Mời hai học viên lên bục!'

Sau câu nói của cô Susan, Lãnh Nghị vươn tay về phía Lâm Y, nắm lấy cánh tay cô dùng sức kéo lên, lực tay đó quá lớn, Lâm Y không thể không đứng dậy, cô nhìn cô Susan, nói năng lộn xộn: 'Cô Susan ... không phải vậy đâu ... em không biết diễn ... em không biết vị Lãnh tiên sinh này!'

Cô Susan hiền hòa cười nói: 'Lâm tiểu thư đừng quá ngại ngùng, bất kể hai người có phải hay không, đây chỉ là một màn trình diễn mà thôi, xin mời lên đây đi, số điểm của phần này rất quan trọng đối với kết quả học tập của cô!' Người đàn ông Trung quốc anh tuấn này vừa nãy lúc ở ngoài phòng học đã nói với bà, bạn gái của hắn đang tức giận với hắn, bây giờ xem ra là đúng như vậy ... ừ, cô Susan cũng là vì có lòng tốt muốn giúp hai người hòa hảo trở lại ...

Bị Lãnh Nghị lôi kéo như vậy, Lâm Y rốt cuộc loạng choạng bước theo người đàn ông lên bục, đứng trên bục, Lâm Y dần bình tĩnh trở lại, đúng vậy, mỗi ngày đều có những màn thực hành như thế này, rất nhiều học viên cũng đều xung phong bước lên trình diễn, còn cô thì quả thực chưa từng lên đây bao giờ.

Nghĩ đến đây, Lâm Y cố gắng khiến cho mình bình tĩnh hơn nữa, mắt cô vẫn nhìn xuống các học viên khác nhưng lúc này cả người đã bị đôi cánh tay hữu lực của Lãnh Nghị xoay trở lại, cô gái không thể không đứng đối mặt với người đàn ông, cũng không thể không nhìn đến gương mặt tuấn tú bất phàm kia.

Lúc này trên gương mặt tuấn tú kia là nụ cười nhẹ nhàng, trong đôi mắt đen thẳm là tình ý dâng đầy, cô gái mỉm môi, hơi rũ hàng mi như né tránh ánh mắt nóng rực của người đàn ông, tận lực giữ cho vẻ mặt mình bình thản nhất có thể.

Hai tay người đàn ông vẫn đặt nơi vai cô gái khiến cô gái không thể không đối mặt hẳn, ánh mắt cô gái né tránh nhìn vào mắt hẳn mà nhìn qua bả vai của người đàn ông, hai người cứ vậy đứng trên bục, im lặng. Lãnh Nghị chừng như áp ủ tâm tình gì đó lại dường như đang tìm kiếm gì đó trong trí nhớ của mình --- bên dưới cũng thật im lặng, tất cả ánh mắt đều cùng hướng về đôi nam nữ trên bục, chờ xem phần trình diễn của họ ...

Đột nhiên Lâm Y nghe thấy giọng nói từ tính của Lãnh Nghị vang lên bên tai, là một câu nói bằng thứ tiếng Anh tiêu chuẩn: 'Bên trong cửa sổ kia là ánh sáng gì vậy? Đó là phương Đông, người tôi yêu chính là mặt trời! Hãy hiện ra đi hỡi mặt trời xinh đẹp! Đó là ý trung nhân của tôi!'

Tiếng anh tiêu chuẩn kia cộng thêm giọng nói trầm thấp mê người kia khiến cả phòng học chớp mắt vang lên một tràng tiếng vỗ tay nhiệt liệt, lần này không có tiếng huýt sáo nữa; Lâm Y vội ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt đen láy nhìn người đàn ông trước mặt, cô nhớ đó là một đoạn trong "Romeo và Juliette" của Shakespeare.

Lâm Y há miệng định nói gì đó nhưng không nói được gì cả, chỉ ngăn người đứng nhìn chúng ta đàn ông trước mặt, ánh mắt người đàn ông nhìn thẳng về phía cô, đáy mắt lóe lên một tia âm áp như ánh nắng mặt trời, nhìn về muốn nói lại thôi của cô gái, giọng nói mê người của người đàn ông lại tiếp tục cất lên: "Đó là tình yêu của tôi, haizz, nhưng chỉ mong nàng biết là tôi yêu nàng! Nàng muốn nói lại thôi, nhưng ánh mắt nàng đã nói ra biết tâm sự của nàng ... hãy để tôi trả lời nàng ... không, tôi không muốn mình quá lỗ mãng ...'

Lâm Y thế nào cũng không ngờ Lãnh Nghị có thể đem đoạn đối thoại này của Romeo nhớ đến rõ ràng như vậy, nói được suông sè như vậy! Nói thật lòng, cô đứng là không theo kịp, trong lòng có chút xấu hổ khiến mặt cô thoáng đỏ, đôi mắt thoáng qua một tia bất an nhưng trong mắt người đàn ông, ngược lại là sự ngượng ngùng đáng yêu nhất.

Khỏe mỗi người đàn ông ý cười càng sâu, ánh mắt càng thêm sáng lạn, giọng nói từ tính dần cất cao hơn, 'Màu đỏ ửng trên má nàng sẽ làm mờ ánh sáng của các vì sao, giống như ngọn đèn tắt đi ánh sáng dưới ánh mặt trời; mắt của nàng lóe sáng trên nền trời khiến chim muông tưởng lầm là đêm đen đã qua đi mà bắt đầu cất cao lời ca tiếng hát!'

Mặt cô gái càng đỏ hơn, cô không tự chủ được đưa tay bịt mắt, rớt cuộc nhẹ giọng tiếp lời: 'Tiếc là màu đỏ trên gương mặt kia không phải vì anh mà đỏ; ánh sáng trong đôi mắt kia cũng không phải vì anh mà sáng ...'

Nhưng câu nói của cô gái đã bị người đàn ông ngắt lời, hẳn cúi xuống nhìn sâu vào mắt cô gái, mỉm cười: 'Nhìn kìa! Nàng dùng tay che mặt, tư thế đó mỹ diệu biết bao! A, chỉ mong tôi là chiếc bao tay trên bàn tay kia, chỉ để ta hôn lên bàn tay mềm mại của nàng!'

Nói đến câu cuối cùng, bàn tay người đàn ông đang đặt trên vai cô gái trượt xuống, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô đưa lên môi hôn, trong đôi mắt đen thẳm kia là tình yêu nồng đượm, giọng nói nhu hòa đầy từ tính: 'Gã cho tôi đi, người yêu hỡi, tôi muốn nàng mặc chiếc áo cưới đẹp nhất, làm cô dâu xinh đẹp nhất của tôi!'

Trong chớp mắt đó, Lâm Y có chút lẩn lộn, khi tư tưởng của cô còn chưa hồi phục lại thì cả người đã bị người đàn ông ôm chặt vào lòng, hơi thở ấm áp của người đàn ông phát qua mái tóc cô gái, giọng nói trầm thấp mê người lần nữa vang lên bên tai: 'Gã cho anh đi, Y Y!'

Trong phòng lại vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt, cô Susan cũng hào hứng vỗ tay, từ chỗ ngồi của mình cô đứng lên, bước lên trên bục, ánh mắt đầy cảm động, tay ôm chặt ngực: 'Thật quá sức cảm động ...'

Cô gái trong lòng người đàn ông chợt bừng tỉnh lại, đôi mắt đen láy thoáng xao động, gương mặt anh tuấn và nụ cười ôn hòa của Lăng Nhất Phàm chợt hiện ra trong đầu, cô gái không khỏi ngượng ngùng, cắn chặt môi đầy vội người đàn ông ra, bước xuống bục trở về vị trí của mình.

Ánh mắt người đàn ông đuổi theo cô gái, trong mắt thoáng qua một tia thất vọng rồi hẳn cũng bước xuống đuổi theo cô.

Cuối buổi học cô Susan công bố thành tích, 'Tiếng anh của Lãnh tiên sinh thực tiêu chuẩn, lại thêm giọng nói rất truyền cảm, không thể chê bai gì, có thể đạt điểm cao nhất; Lâm tiểu thư căn bản là không nói nhiều, có thể đánh rớt nhưng xét thấy với trình độ tiếng Anh hoàn mỹ của Lãnh tiên sinh, xem chừng hoàn toàn có thể dạy thêm cho Lâm tiểu thư, bởi vậy cho Lâm tiểu thư đủ điểm đậu! Mong là Lãnh tiên sinh về sau giúp đỡ Lâm tiểu thư nhiều hơn ...'

Lãnh Nghị trộm nhìn sắc mặt của Lâm Y, thấy mặt cô lúc này đã phủ một vẻ lạnh lùng như băng sương, trong mắt hẳn lộ rõ sự buồn rầu, hẳn mím môi, vội nghiêm túc nhìn cô Susan: 'Cô Susan, thực ra trình độ của Lâm tiểu thư tốt lắm ... vừa nãy là do tôi không tốt, hoàn toàn giành nói hết, cô ấy không có cơ hội ... hay là, đổi lại một chút, cho tôi vừa đủ điểm đậu còn cô ấy thì điểm cao, cô thấy thế có được không?'

Sau lưng truyền đến tiếng cười khúc khích, Susan cũng tròn to mắt, 'Lãnh tiên sinh, thế ... thế sao được?'

Lâm Y trừng mắt nhìn Lãnh Nghị, sự lạnh mạc trong mắt cô chớp mắt trở thành phần nộ, Lãnh Nghị, anh là đang giúp tôi hay đang tổn hại tôi? Nhưng cô nhìn thấy rõ ràng vẻ nghiêm túc của người đàn ông, không giống là đang nói đùa, cô chợt thu hồi tâm mắt, chau mày, rớt cuộc đã hiểu ra hàm ý của câu nói, "tình yêu biến người ta thành ngu xuẩn" ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Bế Tắc (3)

Thật không dễ dàng mới đợi đến giờ tan học, Lâm Y vội thu dọn sách vở rồi nhanh chóng xông ra ngoài, Lãnh Nghị rất nhanh đã đuổi kịp cô, hấn vươn cánh tay dài khoác lên vai cô gái, giọng thật thân thiết: 'Y Y, chúng ta cùng đi ăn cơm đi!'

Lâm Y chỉ đành dừng bước chân, cô nhắm mắt xoay người lại, trong giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ: 'Lãnh Nghị, em đã có vị hôn phu rồi, anh đừng bám theo em nữa, anh có hiểu không?'

'Chỉ là vị hôn phu thôi mà, cũng không phải là chồng!' Ngờ kị người đàn ông đầy bá đạo, cánh tay đang khoác lên vai cô gái càng siết chặt, cô gái tức tối rũ tay hấn ra, bước nhanh về phía trước, người đàn ông lặng lẽ bước theo sau ...

Ngoài cửa trường bỏ tức, Lăng Nhất Phàm ngừng xe lại rồi bước nhanh về phía cổng trường, hấn vừa nhìn đã thấy trên sân trường một đôi nam nữ đang giằng co, nụ cười trên mặt Lăng Nhất Phàm chợt cứng lại, hấn mặc kệ câu hỏi của người bảo vệ, bước nhanh về phía hai người.

'Buông tay!' Lâm Y tức giận trừng mắt nhìn bàn tay to lằn lằn rơi trên eo mình, giẫy dụa nói.

'Y Y ...' Tay Lãnh Nghị siết chặt thêm, chau mày, 'Chỉ ăn một bữa cơm thôi mà!'

Đúng lúc này bà vai Lâm Y bị một bàn tay khác giữ chặt lại, cứng rấn kéo cô ra khỏi cánh tay Lãnh Nghị, bởi vì bất ngờ, tay hấn không kịp dùng sức, cô gái rất dễ dàng bị kéo về hướng ngược lại.

Lâm Y ngẩng đầu lên, khẽ gọi: 'Nhất Phàm ...'

'Ân!' Lăng Nhất Phàm cúi nhìn Lâm Y nhu hòa cười, hấn khoác tay lên vai cô, lằn lằn ngẩng lên nhìn người đàn ông gương mặt u ám trước mặt, khóe môi câu lên một ý cười lạnh: 'Lãnh thiếu, Y Y là vị hôn thê của! Xin anh chú ý một chút thân phận và địa vị của mình, cách cô ấy xa một chút!'

Lãnh Nghị híp mắt nhìn Lăng Nhất Phàm, đáy mắt càng thêm ú ám, những khớp tay hấn bóp chặt, bầu không khí phút chốc trở nên thật khàn trượng.

Lâm Y nhìn Lãnh Nghị rồi lại nhìn người đàn ông tuấn tú bên cạnh mình, thoáng chau mày, bàn tay nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng Lăng Nhất Phàm, nhẹ giọng nói: 'Nhất Phàm ... đi thôi!'

'Ân!' Sự dụ dỗ của cô gái khiến Lăng Nhất Phàm không còn tâm tư giằng co với Lãnh Nghị nữa, hấn đáp lời rồi lập tức ôm bà vai Lâm Y rồi đi.

Lãnh Nghị không đuổi theo, hấn cắn răng đứng tại chỗ nhìn theo bóng đôi nam nữ rồi đi, đáy mắt đầy u ám và uể oải, mình đã rất cố gắng vẫn hỏi, Y Y, em thật sự không muốn quay lại sao? Anh thật sự không còn cơ hội rồi sao? Lần đầu tiên trong đời Lãnh Nghị cảm thấy mờ mịt và bất lực đến vậy.

Trong một căn biệt thự nơi ngoại ô thành phố Milan, Lâm Y đã tắm xong mặc áo ngủ ngồi trên giường chuẩn bị đi ngủ thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ nhẹ, Lâm Y dịu giọng nói: 'Vào đi!'

Lăng Nhất Phàm đẩy cửa vào, hấn mỉm cười nhìn cô gái đang ngồi trên giường, đáy mắt một mảnh nhu hòa: 'Y Y, có chuyện anh muốn cùng em thương lượng một chút!'

'Được!' Lâm Y nhìn hấn, khóe môi câu lên một nụ cười.

Lăng Nhất Phàm đi đến bên giường ngồi xuống, mắt nhìn gương mặt tươi mát thanh thuần của cô gái, tình ý giăng đầy trong mắt, hấn sùng nịch cọ tay lên má cô gái, do dự giây lát rồi hỏi: 'Y Y, em ... còn muốn gả cho anh không?', sự xuất hiện của Lãnh Nghị hôm nay, sự giằng co giữa hấn với Lâm Y khiến trong lòng Lăng Nhất Phàm không khỏi dâng lên nỗi bất an, hấn sợ cô gái thay đổi ý định, không gả cho hấn nữa.

Đôi mắt trong trẻo của cô gái an tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy tình ý kia, khóe môi gợi lên một ý cười, hấn nhẹ giọng nói: 'Nhất Phàm, chỉ cần anh muốn cưới em, em sẽ gả cho anh ... có thể lấy anh, là may mắn của em ...'

Khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, hấn không kim lòng được kéo cô gái vào lòng, siết chặt, cô gái này, hấn nguyện dùng tính mạng mình để chờ cho cô! Cô gái mỉm cười hai tay vòng qua thắt lưng người đàn ông, an tĩnh tựa vào ngực hấn.

Người đàn ông nhẹ hôn lên mái tóc cô gái, dịu giọng hỏi: 'Vậy, Y Y, tuần sau chúng ta cử hành hôn lễ được không? Anh đã liên hệ với nhà thờ rồi, ngày mai là có thể sắp xếp xong ... sau này chúng ta về nước lại làm tiệc cưới sau ...'

Mắt cô gái thoáng xao động nhưng rất nhanh đã đáp ứng: 'Được, anh sắp xếp đi ...'

Vòng tay ôm cô gái càng thêm siết chặt, giọng người đàn ông ngọt như mật: 'Vậy qua hai ba hôm nữa chúng ta cùng đi thử áo cưới ... anh đã bảo Lễ Lễ giúp chúng ta sắp xếp xong cả rồi!'

Áo cưới? Đôi mắt đen láy của cô gái sáng long lanh như hai vì sao, tim không khỏi đập dồn, cô ngẩng đầu khỏi vòng tay người đàn ông, nhìn sâu vào mắt hấn, đôi mắt mê ly như trong mộng --- đó đã từng là giấc mộng của cô từ khi còn bé, hiện giờ đã sắp thành sự thật hay sao?

'Sao vậy? Không thích sao?' Sự trầm mặc của cô gái khiến Lăng Nhất Phàm bắt đầu khăn trương.

'Không phải, em thích lắm ...' Cô gái mỉm môi cười nhưng hốc mũi ê ẩm chua xót, cô cúi đầu vào ngực hấn như che dấu, đã từng, Lăng Nghị nói không thể cho cô mặc áo cưới, chiếc áo cưới của Lăng Nghị là dành cho Hạ Tịch Hòa, đã từng, cô thật sự tưởng rằng đời này cô không có cơ hội mặc áo cưới, rằng giấc mộng thuở bé của cô sẽ không thể trở thành sự thật ...

'Y Y, đang nghĩ gì vậy?' Lăng Nhất Phàm nhẹ vỗ về lưng cô.

'Không nghĩ gì cả, em ... chỉ là đột nhiên cảm thấy rất hạnh phúc, rất may mắn vì đã gặp được anh!' Cô gái nhẹ giọng nói, cô khẽ khàng khép mắt lại.

Khóe môi Lăng Nhất Phàm nụ cười không khống chế được nở rộ ra, hấn không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ ôm cô gái ngồi tựa vào thành giường, nếu như hấn có thể cứ thế ôm cô cả đời hấn cũng bằng lòng! Thật lâu sau Lăng Nhất Phàm chừng như nghĩ ra điều gì, hấn do dự một chút rồi mới nhẹ giọng nói: 'Ngày mai ... em tạm thời đừng đến lớp bỏ tức nữa được không? ... Nghỉ ngơi chuẩn bị một chút ...'

Cô gái hiểu hấn đang lo lắng Lăng Nghị lại đến bám riết lấy cô, hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô khe khẽ gật đầu: 'Àn ...' Lăng Nhất Phàm lại lần nữa mỉm cười, vòng tay đang ôm cô gái từ từ siết chặt.

Cô gái nhẹ nhàng nhắm mắt lại, dần dần phát ra tiếng thở đều đều, đáy mắt người đàn ông một mảnh nhu hòa, thật lâu sau hấn mới lưu luyến không nỡ đặt cô nằm thẳng xuống giường, kéo chăn đắp cho cô rồi cúi xuống nhìn gương mặt điềm tĩnh của cô trong giấc ngủ, thật lâu sau mới rón rén rời đi ...

Lúc này ở một quán bar nổi tiếng ở thành phố Milan, Lăng Nghị ngồi một mình trên chiếc ghế cao cạnh quầy bar, áo bành tô và áo vest đều được cởi ra, trên người chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, cả vạt lông leo trên cổ, sau lưng hấn là mấy người vệ sĩ lặng lẽ đứng ở xa xa, Lăng Nghị uống hết ly này đến ly khác, càng muốn quên lại càng nhớ, càng muốn quên gương mặt tươi mát thanh thuần kia lại càng hiện ra rõ ràng trong đầu ...

Lúc này từ ngoài cửa một người đàn ông bước vào, người đó thân hình cao gầy, trên gương mặt anh tuấn đầy vẻ cương nghị, ánh mắt sắc như đao lóe lên những tia bức người, hấn vừa liếc mắt đã nhìn thấy Lăng Nghị đang ngồi đó không ngừng uống rượu sầu một mình, khóe môi gợi lên một nụ cười tà tử.

Một người vệ sĩ lập tức tiến đến gần Lăng Nghị nhẹ giọng nói: 'Thiếu gia, Đổng tiên sinh đến rồi!'

Lăng Nghị vẫn giữ nguyên tư thế ngồi, cầm cúi uống rượu, Đổng Duệ bước nhanh đến một chiếc ghế bên cạnh Lăng Nghị ngồi xuống, hấn ngoảnh sang nhìn gương mặt lạnh lùng của Lăng Nghị, không khỏi cười nhẹ một tiếng: 'Còn khổ sở vì tình sao?'

Lăng Nghị vẫn không có phản ứng, hệt như Đổng Duệ không tồn tại vậy, thấy vậy hấn vẫy tay gọi một chai rượu, vừa rót rượu vào chiếc ly của mình vừa nhàn nhả nói: 'Phụ nữ thôi mà, không nghe lời rất đơn giản, có hai cách ...' Nói đến đây, hấn có ý dừng lại một chút, không nói tiếp.

Quả nhiên, sóng mắt người đàn ông bên cạnh rõ ràng đã uống nhiều rượu thoáng xao động, lạnh lùng quét mắt về phía hấn, hiển nhiên là đang đợi câu tiếp theo của hấn.

Đổng Duệ ngửa cổ uống cạn ly rượu của mình, lại tiếp tục rót một ly nữa, vừa đưa tay định cầm lên thì bàn tay đã bị Lăng Nghị giữ chặt, đôi mắt đen thăm nhìn hấn chăm chăm, giọng lạnh như băng mang theo chút hơi men: 'Nói, cách gì?', liên quan đến chuyện Đổng Duệ trước đây theo đuổi vợ mình oanh liệt thế nào Lăng Nghị cũng có biết đôi điều, lúc này, không thể nghi ngờ Đổng Duệ có lẽ là người có kinh nghiệm nhiều hơn hấn, không còn cách nào, phải thỉnh giáo hấn thôi.

Đổng Duệ nhìn bàn tay đang chặn tay mình, cười thầm nhưng cố nén lại, rất nghiêm túc nói: 'Một là cướp trở về, nhốt lại!'

Mắt Lăng Nghị thoáng xao động, lại chuyện này hình như hấn cũng đã từng làm! Lần đó Lâm Y sinh bệnh, ngồi sau xe mô tô của Trương Huy bị hấn bắt trở về, sau đó khi khỏi bệnh hấn cũng không để cô đi ... nhưng sau đó Lâm Y dùng cách tuyệt thực, nhảy lầu để uy hiếp hấn, khiến hấn không thể không thả cô đi ...

Nhớ đến đây, Lăng Nghị nhẹ "hừm" một tiếng, lạnh nhạt nói: 'Vậy nếu cô ấy dùng cách tuyệt thực, nhảy lầu gì đó thì làm thế nào?'

Đổng Duệ nhìn hấn và xem thường, cười khẩy một tiếng: 'Chuyện đó không phải đơn giản lắm sao, trói lại, nói với cô ấy, hoặc là anh giúp em nhét thức ăn vào miệng hoặc là em tự ăn, còn không được nữa thì dùng dịch truyền, trói hết tay chân lại truyền chất dinh dưỡng vào người, cô ấy còn nhúc nhích được sao? Nhảy lầu thì càng khỏi phải nói, khóa cửa lại, khóa cửa sổ luôn, xem cô ấy nhảy bằng cách nào!'

Vậy cũng được sao? Lăng Nghị hơi híp mắt liếc xéo về phía người đàn ông lãnh khốc bên cạnh, giọng nói mang theo chút trêu tức: 'Năm đó anh cũng làm vậy sao?'

'Ách, đương nhiên ...' Đổng Duệ lại cười và xem thường, hấn nhớ năm đó khi vợ hấn Tiêu Ngữ Yên cùng một người đàn ông khác chạy trốn, hấn bắt cô trở lại, mạnh mẽ nhốt lại, ép ăn cơm, trói tay chân, ép truyền dịch ... đương nhiên hấn không nói cho Lăng Nghị biết, thực ra sau cùng Tiêu Ngữ Yên cũng không khuất phục hấn hơn nữa còn để cô bày kế để người đàn ông mang cô chạy trốn trốn mất ...

Chương 172: Bế Tắc (4)

Lãnh Nghị rút cuộc câu môi cười, thì ra nếu so với Đàng Duệ thì hắn còn hiền lắm ... Ngón tay thon dài nhẹ nâng chiếc ly pha lê lên, nhẹ nhàng lắc chất lỏng màu vàng nhạt trong ly, giọng trầm thấp: 'Vậy còn cách thứ hai?'

'Cách thứ hai?' Sóng mắt Đàng Duệ thoáng xao động, mày kiếm chau lại, một vẻ ta đây rất có kinh nghiệm, 'Vậy phải xem cô gái đó vì sao không chịu nghe lời, ừm, nếu như là bởi vì một người đàn ông khác ...', hắn xoay lại nhìn Lãnh Nghị, giọng thật lạnh, '... vậy cứ bắt người đàn ông kia lại để cho cô gái đến cầu xin cậu ... haizz, hoặc là bắt người nào mà cô gái quan tâm nhất lại, để cô ấy đến tìm cậu ... ừ, đến lúc đó thì cậu có thể ra điều kiện rồi!'

Lần này đến lượt Lãnh Nghị cười vẻ xem thường, loại phương pháp này hắn đã sớm nghĩ đến, chỉ là hắn không làm! Hắn hừm nhẹ một tiếng, 'Đây cũng gọi là cách sao? Đứa trẻ ba tuổi cũng biết, anh không còn cách nào ôn nhu hơn hay sao? Làm gì phải cứng rắn thế?' Thực ra Lãnh Nghị sợ dùng cách cứng rắn như vậy đối phó với một Lâm Y quật cường như vậy không có tác dụng.

Đàng Duệ lần nữa bật cười ra tiếng, mắt lờ lờ sáng nhìn Lãnh Nghị, ghé đầu qua, miệng kề sát tai hắn, giọng nói có chút ái muội, 'Có, đó chính là trực tiếp gục cô ấy ... ách, chiều này thực ra đối phó với con gái rất hữu dụng, lúc cô ấy bị gục dưới thân thì không còn kịp nghĩ nhiều nữa ... ừm, rất hữu dụng!' Đàng Duệ nhớ lại hắn và Tiểu Ngừ Yên năm đó cãi nhau thế nào nhưng hề bị hắn áp dưới thân đều sẽ tạm thời quên đi tất cả ...

Ừ, chiều này thực ra chưa từng thử qua, tìm Lãnh Nghị đập mạnh một chút, cảm giác tốt đẹp ngày xưa như sóng triều bắt đầu cuộn trào trong đầu hắn, thân thể hoàn mỹ trắng trong như ngọc của cô gái, đôi má ửng hồng, ánh mắt mê ly như phủ một lớp sương mù, cánh tay như ngó sen thẹn thùng vòng qua người hắn ...

Lãnh Nghị nhắm chặt mắt, hít sâu một hơi chừng như đang cố điều tiết cảm xúc dâng trào của mình, một lúc sau hắn mới lại mở mắt ra, mím môi, ánh mắt nhìn xa xăm không mục tiêu, chừng như đang suy nghĩ điều gì ...

Đàng Duệ lại ngồi cổ uồng cạn một ly rượu nhìn Lãnh Nghị ngồi bên cạnh trầm mặc không nói, cười cười, 'Lãnh thiếu ... khụ khụ, tôi dạy cậu những bí quyết kia chính là muốn cậu nhanh chút giải quyết chuyện tình cảm của mình ... như vậy mới có thể toàn tâm toàn ý hợp tác với tôi tiêu diệt kẻ địch chung của chúng ta ...

Lãnh Nghị rút cuộc thu hồi tầm mắt, khoe môi nhẹ câu lên, nâng ly hướng về phía Đàng Duệ.

Ngày hôm sau Lãnh Nghị đậu xe xa xa ngoài cổng trường bỏ túc, những lời Đàng Duệ nói hôm qua khiến lòng hắn nổi lên một sự biến hóa vi diệu, hắn không đợi kịp muốn lập tức nhìn thấy cô gái nhưng đã gần mười giờ, vẫn không thấy Lâm Y xuất hiện ... rút cuộc Lãnh Nghị hiểu ra, hôm nay Lâm Y không lại đến trường! Cô đang tránh né hắn!

Đáy mắt chớp mắt giăng đầy mây đen, Lãnh Nghị cảm môi, đột nhiên đập mạnh chân ga, xoay mạnh vô lăng, xe nhanh chóng lao nhanh trên đường hướng về phía ngoại ô thành phố Milan.

Chiếc xe đen "sít" một tiếng thắng gấp rồi dừng lại trước căn biệt thự của Lăng Nhất Phàm, Lãnh Nghị nhanh chóng bước xuống xe, hắn vừa nhìn đã thấy Lâm Y đang ở trong sân cầm cuốc chăm sóc mấy chậu hoa, Lãnh Nghị cắn môi, một tay chống lên lan can bằng gỗ thấp, xoay người lật tường mà vào.

Nhìn thấy người đàn ông đột ngột nhảy vào trong sân, Lâm Y giật nảy mình, cô vội đứng dậy, kinh ngạc nhìn hắn, lắp bắp nói: 'Anh ... anh thế nào ... định làm gì?'

Lãnh Nghị không trả lời cô, hắn đưa tay kéo cô gái đi thẳng ra ngoài sân, bởi vì sức của người đàn ông quá lớn, cô gái loạng choạng một chút nhưng bước chân không dừng lại được, bị động bị người đàn ông kéo thẳng ra đến ngoài cửa, một cánh tay hắn vòng qua kéo cửa xe, thân thể cô gái bị ném mạnh vào trong xe rồi cửa xe đóng sầm lại, người đàn ông ấn điều khiển trong tay, cửa xe lập tức tự động khóa lại, cô gái không có cách nào mở được cửa xe.

Lãnh Nghị đứng bên ngoài xe nhìn cô gái đang không ngừng đập cửa kính xe, đôi mắt đen láy thoáng híp lại, chỉ suy nghĩ một giây rồi nhanh chóng vòng qua bên kia xe, tay ấn điều khiển mở cửa nơi ghế lái rồi chu vào trong xe, trước khi cô gái kịp hoàn hồn, hắn đã nổ máy xe, ấn mạnh chân ga, xe nhanh chóng rời đi ...

'Lãnh Nghị, anh điên rồi! Mau dừng xe lại!' Cô gái từ bên ghế phụ chồm về phía ghế lái muốn kéo vô lăng lại, ép cho xe dừng lại; người đàn ông chau chặt mày, vẻ mặt lạnh lùng, một tay hắn dùng sức kéo tay cô gái, chân đạp mạnh thắng xe, bởi vì quá tính, cô gái kêu thất thanh một tiếng, lao đảo ngã về phía người đàn ông.

Người đàn ông vươn một tay kéo cô gái vào lòng, tay còn lại đặt lên vô lăng, cô gái trong lòng liễu mình giãy dụa, đụng vào vô lăng, xe đang chạy giữa đường lệch khỏi quỹ đạo, đầu bên kia một chiếc xe tải đang chạy đến, nhìn thấy chiếc xe nhỏ đang lệch về phía trước mình thì liền mạng phanh gấp, chiếc xe nhỏ chỉ kịp lách sang bên cạnh, sượt qua sát bên sườn chiếc xe tải.

Lâm Y sợ đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, cô rút cuộc ngừng giãy dụa, cắn môi nhìn người đàn ông về mặt u ám bên cạnh không nói một lời bởi vì vào lúc này, rõ ràng nói gì cũng đều vô dụng cả!

Sự an tĩnh của cô gái trong lòng rốt cuộc khiến mây đen trong mắt người đàn ông tan đi không ít, sau cùng xe dừng lại trong một khoảnh rừng heo lánh, lúc này người đàn ông mới buông bàn tay đang giữ chặt cô gái ra, thay vào đó vòng qua eo cô, cố định thân thể cô, một tay kia xuyên qua những sợi tóc mềm mại của cô, giữ chặt sau ót cô gái.

Lúc này gương mặt thanh thuần của cô gái đang ở trước mặt hắn, đôi mắt đen láy trong trẻo như đầm nước, hàng mi dài cùng chiếc mũi nhỏ nhắn, phiến môi anh đào hồng nhuận --- tất cả đều quen thuộc như thế, duy nhất bất đồng là sự xa lạ và lạnh mạt trong đáy mắt cô gái.

'Y Y ...', trong giọng nói đầy từ tính của Lãnh Nghị mang theo chút lo âu rõ rệt, '... anh hỏi lại em lần nữa, có muốn đi với anh hay không?'

Nhìn gương mặt tuấn mỹ, ngũ quan như điêu khắc quen thuộc bày ra trước mắt, cô gái mím chặt cánh môi, rốt cuộc mới bật ra một chữ, 'Không ...', đáy mắt người đàn ông dần trở nên sắc bén, chừng như có thể nghe thấy tiếng thờ dòn đập của hắn, môi mỏng bất ngờ áp xuống cô gái, đầu lưỡi như rồng, điên cuồng mà tách cánh môi ra, điên cuồng nghiền ngấu, cô gái gần như không thở nổi nữa ...

Bàn tay đang giữ chặt thân thể cô gái bất ngờ rời khỏi eo cô gái, vuron về phía một nút điều khiển trên ghế ngồi, chiếc ghế dần ngả về phía sau mãi cho đến khi nằm song song với sàn xe, trong đôi mắt đen láy của cô gái thoáng lộ vẻ khiếp sợ, cô có thể cảm nhận được người đàn ông muốn làm gì nhưng môi bị môi hắn chặn cứng lại, cô không phát ra được âm thanh gì cả, tay cô dùng sức bắt về phía mặt của người đàn ông, nhưng lập tức bị người đàn ông bắt lấy, giữ lại sau lưng, người đàn ông xoay người, thân thể cường kiện hung hãn áp xuống cô gái.

Một bàn tay của người đàn ông nhanh chóng giải trừ nút áo của cô gái ... làn da trắng nõn như ngọc của cô gái rất nhanh đã lộ ra trước mắt người đàn ông ... lúc này người đàn ông mới rời khỏi môi cô, trong đáy mắt tràn đầy đau xót và dục vọng, tay hướng về chiếc váy dài của cô gái ...

Cô gái không giãy dụa nữa, để mặc người đàn ông nắm lấy váy mình, cô thờ hào hển, trong mắt tràn đầy đau thương và tuyệt vọng: 'Lãnh Nghị, nếu như anh dám động đến em, có chết em cũng không tha thứ cho anh!', trong giọng nói đó mang đầy chua xót và tuyệt vọng.

Giọng nói và ánh mắt đó khiến trái tim người đàn ông như bị bóp chặt, hắn đột nhiên dừng lại động tác trên tay, cúi xuống nhìn cô gái dưới thân, trên gương mặt thanh thuần đó giăng đầy vẻ tuyệt vọng, trong đáy mắt cũng tràn đầy tuyệt vọng.

Đó là người con gái hắn yêu! Cô gái đã từng yêu hắn đến thế! Nhưng lúc này hắn lại không có cách nào vãn hồi lòng của cô gái! Cô đã không còn là của hắn! Trong tim người đàn ông dâng lên một nỗi đau như dao cắt, qua một lúc lâu, rốt cuộc hắn đưa tay ra, lẳng lặng giúp cô gái chỉnh lý lại y phục ...

Xe đột ngột quay đầu, chạy theo con đường cũ trở về, trên suốt đoạn đường, người đàn ông không nói một lời nào, trong đáy mắt toàn là cô tịch và buồn bã, xe dừng lại trước cửa biệt thự nơi cô gái ở, người đàn ông vẫn không nói một lời, đôi mắt đen thăm nhìn mông lung ngoài cửa sổ, từ đầu đến cuối không quay nhìn cô gái một lần nào; cô gái cũng không lên tiếng, cứ lặng lẽ ngồi đó ...

Qua một lúc lâu sau, cô gái liếc sang gương mặt tuấn mỹ như tạc nhưng không chút biểu tình của người đàn ông, hơi rừ rờn mi, rốt cuộc đưa tay mở cửa bước ra, sóng mắt người đàn ông thoáng xao động, nỗi thất lạc trong đáy lòng lần nữa cuộn cuộn dâng lên, hắn mím chặt môi, vẫn không nói một lời.

Nghe tiếng cửa xe sập lại, người đàn ông hơi nhắm mắt, tay xoay nhẹ vô lăng, chiếc xe nhanh chóng xoay 180 độ chạy về hướng ngược lại, xé gió mà đi ...

Cô gái đứng lặng trong gió đông nhìn theo bóng chiếc xe lúc này đã rời đi xa, một giọt nước mắt rốt cuộc tràn ra khóe mi, nỗi đau mất đi người đàn ông lúc này lan tràn khắp mỗi tế bào ... đứng ngây người một lúc lâu cô gái mới đưa tay lau lệ, mím môi, rốt cuộc bước về phía căn biệt thự --- đó là nhà mới của cô, là cuộc sống mới của cô, cô sẽ từ từ thích ứng ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 173: Vẫn Còn Hy Vọng (1)

Lãnh Nghị quyết tâm lãng quên cô --- nếu như ở bên cạnh Lăng Nhất Phàm thực sự có thể khiến cô cảm thấy hạnh phúc, nếu như sự xuất hiện của hắn thực sự mang đến sự phiền muộn cho cô thì hắn sẽ buông tay. Vì vậy Lãnh Nghị không còn xuất hiện trước mặt Lâm Y nữa, hai ngày nay hắn như bốc hơi khỏi mặt đất vậy, không hề có chút tin tức nào.

Lăng Nhất Phàm đã liên hệ với cửa hàng áo cưới rồi, ngày mai là ngày Lâm Y đi thử áo, ngày hôn lễ cũng sắp xếp cách đó không xa ...

Lâm Y lặng lẽ đứng tựa người vào lan can nơi ban công căn biệt thự nhà họ Lăng, mảy cô hơi chau lại, đôi mắt đen láy nhìn mông lung ngoài chân rồi, lòng không hiểu sao lại cảm thấy thực phiền, cô bất an thay đổi một tư thế đứng khác, đáy mắt vẫn một mảnh trống rỗng.

Đoạn đường trước cửa biệt thự thật vắng, không một bóng người, bất chợt nơi đầu đường xuất hiện một chiếc xe màu đen chậm chậm chạy đến, mắt cô gái chợt sáng lên, nhìn chăm chăm chiếc xe đang càng lúc càng gần kia, trong lòng không hiểu vì sao thật khản trương, muốn tránh vào trong nhà nhưng chân lại giống như mọc rễ vậy, vẫn đứng yên nơi ban công bất động.

Chiếc xe đó càng lúc càng đến gần, cổ họng cô gái như có một ngọn lửa đang cháy, nóng rực, cô gian nan nuốt nuốt nước bọt, đôi mắt đen láy vẫn nhìn chiếc xe kia chậm chậm nhưng chiếc xe chỉ là chạy ngang qua căn biệt thự, không có dừng lại, nó tiếp tục chậm chậm lướt trên đường rồi càng lúc càng xa cho đến khi mất hẳn; trong mắt cô gái có thể thấy rõ sự thất vọng dâng lên một cách rõ ràng.

'Gà cho tôi đi, người yêu ơi, tôi muốn nàng mặc chiếc áo cưới đẹp nhất, làm cô dâu xinh đẹp nhất của tôi!', giọng nói đầy từ tính mê người của người đàn ông văng vẳng bên tai, gương mặt tuấn mỹ của người đàn ông đập dồn hiện lên trong đầu cô, đáy mắt tình yêu nồng đượm ...

Mây cô gái càng chau chặt hơn, cô lắc lắc đầu, xoay người quay trở lại phòng ngủ, giáo trình bỏ túi ngoại ngữ ném trên sofa đập vào mắt cô, sóng mắt cô gái thoáng xao động, vô vị đợi ở nhà chẳng bằng đi đến lớp học ... nghĩ vậy, cô gái vội vàng thu dọn đồ đạc rồi bước ra ngoài.

Lâm Y ngồi xe buýt đến nội ô thành phố Milan rồi lại đón taxi đến trường bỏ túi ngoại ngữ, đã sớm qua giờ lên lớp, bước chân cô gái thoáng dừng lại trước cổng trường, cô nhìn xung quanh, bốn phía không có nhiều người, xe lại càng ít, chỉ ngẫu nhiên có một hai chiếc chạy qua.

Cô gái rút cuộc thu hồi tầm mắt, xoay người đi vào, bảo vệ trường sớm đã nhìn thấy cô, anh ta biết cô gái này, hai hôm trước còn đến đây học tập ... cô gái mỉm cười với người bảo vệ rồi bước vào trong.

Lâm Y ngừng trước cửa lớp hô khẽ một câu, 'Có mặt', cô Susan cười hiền hòa bảo Lâm Y tiến vào, vị trí đó vẫn trống, Lâm Y lặng lẽ bước đến ngồi, cô Susan nói gì đó cô hoàn toàn nghe không rõ, trong phòng thật yên lặng, cũng không phát sinh chuyện gì khác thường, lòng cô gái không khỏi giằng dẩy cảm giác thất lạc ...

Trong phòng kế hoạch của tòa nhà trung tâm chống khủng bố quốc tế đặt tại Geneva, Lãnh Nghị một thân áo đen, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú lên màn hình lớn trước mặt, trước màn hình là một chuyên gia chống khủng bố đang chỉ lên màn hình thuyết minh gì đó.

Đột nhiên di động trong túi áo vang lên âm báo có tin nhắn, Lãnh Nghị diêm nhiên lấy điện thoại ra xem, vừa nhìn sóng mắt hắn liền xao động dữ dội, cánh môi với những đường nét phân minh mím chặt lại --- ngày mai Lăng Nhất Phàm sẽ đưa Lâm Y đi thử áo cưới? Tin nhắn được gửi đi từ một số điện thoại lạ.

Thân hình cao lớn của Lãnh Nghị chợt đứng bật dậy, đáy mắt giằng dẩy mây đen, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu hắn là chạy ra khỏi đây, đến Milan bắt cô gái trở về; những ánh mắt kinh ngạc trong phòng họp không hẹn mà cùng quét về phía Lãnh Nghị, người chuyên gia đang ở trên bục cũng chợt im bật, kinh ngạc nhìn người đàn ông đột nhiên đứng dậy kia.

Không! Mình không phải đã quyết định buông tay rồi sao? Đó là lựa chọn của Lâm Y, nếu như cô ấy cảm thấy hạnh phúc, không phải mình đã quyết định thành toàn cho cô ấy rồi sao? Vì sao còn xúc động như vậy chứ?

Ánh mắt cùng lời nói lạnh lùng của cô gái chợt hiện lên trong đầu, tiếp đó là cảnh tượng trong chiếc xe đó, ánh mắt tuyệt vọng của cô --- trong chớp mắt, một nỗi đau xé lòng lại dâng lên trong lòng. Lãnh Nghị nhắm mắt lại, cố gắng điều tiết tâm tình của mình, lát sau hắn vẫy tay về phía người chuyên gia ra hiệu cho anh ta tiếp tục còn mình thì chậm rãi ngồi xuống trở lại.

Gần trưa hôm sau, trong một tiệm áo cưới nổi tiếng nhất nhì thành phố Milan, Lâm Y mặc chiếc áo cưới thánh khiết đứng soi mình trước gương, chiếc áo cưới kia vừa khéo phụ trợ những đường cong lung linh của cô gái, tôn lên gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn, thanh thuần của cô gái như trắng non mới mọc, cô gái đứng trước gương xinh đẹp như một nàng tiên vừa hạ phàm, thanh thuần thoát tục, không nhiễm chút khói bụi trần gian nào.

Đứng bên cạnh cô là Lăng Nhất Phàm, nhìn cô gái xinh đẹp như một bức tranh trước mặt, đáy mắt hắn dâng lên một niềm hạnh phúc và triu mến vô tận rồi lan ra khắp mỗi một tế bào trong người.

Mẽ Lệ đứng sau lưng Lăng Nhất Phàm, đôi mắt to tròn của cô dời từ trên người Lâm Y sang Lăng Nhất Phàm, nhìn thấy ánh mắt si mê của hắn, một nỗi thất lạc cuộn cuộn dâng lên trong đáy mắt ...

Đôi mắt đen láy của Lâm Y nhìn chăm chăm vào chính mình trong gương, 'Y Y, thích không?', giọng nói ôn nhu của Lăng Nhất Phàm vang lên bên tai, cô quay sang nhìn hắn, khóe môi nhẹ câu lên, cô dịu ngoan nhìn người đàn ông gât đầu.

Trên mặt Lăng Nhất Phàm ý cười càng sâu, hắn không kim lòng được nhẹ vuốt ve gương mặt trắng nõn của cô gái, đáy mắt tràn đầy sùng nịch, giọng nói cũng ngọt như mật: 'Y Y, nghe mẹ em nói, từ nhỏ em đã hy vọng có một ngày mặc áo cưới xoay tròn ... bây giờ, em xoay một vòng được không?'

Tối qua Lăng Nhất Phàm gọi điện thăm hỏi Lâm Dung mới nghe bà nhắc đến chuyện này.

'Mặc áo cưới xoay tròn?' Tim Lâm Y đập dồn, đôi mắt sáng long lanh như hai vì sao, đúng nha, đó là giấc mộng từ thuở bé của mình, thế nào lại không nhớ ra được chứ? Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, dịu ngoan gật đầu.

Lăng Nhất Phàm nhìn một vòng xung quanh, 'Nơi đây hơi nhỏ một chút, chúng ta bên kia đi, nơi đó rộng hơn ...' Hắn vừa nói vừa đưa tay về phía cô gái, cô gái nhẹ nhàng đặt tay vào tay hắn để hắn dẫn mình về phía sảnh nhỏ cạnh đó.

Trong sảnh nhỏ, Lâm Y cúi thấp đầu nhìn chiếc áo cưới thánh khiết trên người mình, hình ảnh lúc nhỏ mặc váy trắng lên đài biểu diễn chợt hiện lên trong đầu, mắt cô gái sáng lên, cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy nụ cười ôn hòa và đầy yêu thương của Lăng Nhất Phàm, trên mặt cô lộ ra nụ cười xinh như mộng,

cô chậm rãi xoay tròn, càng xoay càng nhanh, làn váy trắng càng lúc càng bung rộng ra, như một đóa hoa sen trắng đang nở rộ ...

Vẻ đẹp đó như mộng như ảo ... tim Lăng Nhất Phàm như vọt ra khỏi cổ họng, hần ngay ngẩn nhìn vẻ đẹp trước mắt, Mễ Lệ kinh ngạc nhìn cô gái gần như nhảy đến vòng tình trước mặt, cần nhẹ môi, đáy mắt thoáng qua một tia phức tạp ...

Bên đường có vài người đi ngang qua, lặng lẽ lấy điện thoại ra chụp lại khoảnh khắc đẹp đẽ này ...

Lúc này không ai chú ý đến cửa sảnh nhỏ đã bị đẩy ra, thân hình cao ngất của Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa ... Hần mới từ Geneva cấp tốc trở lại, chính trong buổi sáng hôm nay xe hần chạy ngang qua đường lớn, từ cửa sổ xe hần nhìn thấy cô gái trong chiếc áo cưới thánh khiết, vẻ mặt hạnh phúc kia thì không thể không chế được bản thân, lời thề "quên đi cô gái" trong chớp mắt đã biến mất không tăm tích, hần không thể cứ thế để cô gái gả cho người khác được!

Áo cưới, phải là do hần mặc cho cô gái ...

Lãnh Nghị nhìn chằm chằm cô gái mặc chiếc áo cưới màu trắng, vòng tình xoay tròn giữa phòng, mắt hần như bị ghim chặt nơi bóng trắng đó, nơi làn váy trắng tung bay đó, nơi mái tóc dài xõa tung đó ...

Bóng dáng nhỏ nhỏ trong trí nhớ trong chớp mắt thoáng hiện trong đầu, sao mà quen thuộc đến thế! Lãnh Nghị cảm thấy tay mình khẽ run lên, run run muốn vươn ra nắm lấy bóng dáng đang xoay tròn trước mắt ... trên gương mặt nhỏ nhắn tươi tắn như trăng non kia có thể nhìn thấy rõ ràng đang treo nụ cười tươi tắn, rạng ngời; thì ra, cô gái mặc áo cưới vào lại xinh đẹp đến thế, thì ra, mặc áo cưới xoay tròn lại khiến cô gái vui vẻ đến thế ... mà hần đã từng muốn đoạt đi tất cả những quyền lợi này của cô, thì ra, hần đã từng tàn nhẫn đến như thế!

Mà lúc này, người để cô gái mặc áo cưới xoay tròn không phải là hần! Một nỗi đau như dao cắt phứt chóc lan tràn trong lòng Lãnh Nghị, hần nhìn chằm chằm bóng trắng đang xoay tròn đó, một nỗi hối hận như đang cắn xé lòng hần! Không kìm lòng được, Lãnh Nghị bật thốt lên: 'Y Y!'

Bóng trắng đó dần chậm lại rồi dừng hẳn, gương mặt nhỏ nhắn của cô gái nhuốm một màu đỏ ửng, Lăng Nhất Phàm đứng bên cạnh chu đáo tiến đến đỡ cô, cô gái tựa vào lòng Lăng Nhất Phàm mỉm cười, ánh mắt vô tình lướt qua gương mặt quen thuộc nơi cửa, cô thoáng ngẩn người, nụ cười trong chớp mắt cứng lại.

Lăng Nhất Phàm nhìn theo hướng nhìn của cô gái, trong mắt dâng lên một sự lạnh mạc, khóe môi cũng câu lên một nụ cười lạnh, bàn tay đang đỡ cô gái bất giác siết chặt hơn rồi hần thu hồi tầm mắt, cúi xuống đặt lên trán cô gái một nụ hôn dịu dàng rồi nhìn sang Mễ Lệ nói: 'Mễ Lệ, lấy chiếc áo cưới này đi ...'

'Được, Lăng tổng ...' Mễ Lệ nhìn Lăng Nhất Phàm nở một nụ cười nhàn nhạt, cô xoay người nói với nhân viên tiệm áo cưới đứng bên cạnh mình, Lăng Nhất Phàm thì diu Lâm Y vào phòng thử áo thay đồ ...

Nhìn thấy Lâm Y đã đi vào phòng thử áo, đóng cửa lại, Lăng Nhất Phàm lúc này mới xoay người lại, chính trong giây phút hần xoay người đó Lãnh Nghị đã bước đến trước mặt hần, trên gương mặt anh tuấn đầy vẻ u ám và lãnh ngạo, ánh mắt nhìn như bức về phía Lăng Nhất Phàm, Lăng Nhất Phàm cũng không chút yếu thế nhìn thẳng vào mắt hần, hai người chừng như có thể nghe được hơi thở nặng nề của nhau, tiếng nghiền răng của nhau, bầu không khí khàn trương, gương cung bật kiếm trong chớp mắt phủ trùm cả gian sảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Vẫn Còn Hy Vọng (2)

Đúng lúc đó Mễ Lệ vừa nói chuyện xong với nhân viên cửa hàng áo cưới quay lại, cô nhìn thấy hai người đàn ông đang đứng nhìn nhau, mùi thuốc súng hình như rất nồng, mắt cô chợt lóe lên, thoáng suy nghĩ một giây rồi bước đến gần hai người, mắt cô quét qua gương mặt u ám của Lãnh Nghị sau đó lại dời đến trên người Lăng Nhất Phàm sau đó đưa tay nắm lấy cánh tay Lăng Nhất Phàm, gọi khẽ, 'Lăng tổng?'

Lăng Nhất Phàm rũ tay Mễ Lệ ra, nhìn Lãnh Nghị cười lạnh nói: 'Lãnh thiếu, thế nào, còn chưa chịu thua sao?'

Đáy mắt Lãnh Nghị thoáng qua một tia khùng bỏ, khóe môi gọi lên một nụ cười lạnh: 'Lăng Nhất Phàm, cậu thực sự cho rằng mình có thể cưới Y Y làm vợ được sao?'

Lăng Nhất Phàm hung hăng trừng Lãnh Nghị, lát sau mới lạnh lùng "hừm" một tiếng, 'Cứ chờ xem!'

Lúc này nhân viên cửa hàng áo cưới chừng như mới bừng tỉnh vội vàng bước đến, chen vào giữa hai người để tránh xảy ra chuyện gì lớn ...

Mắt Lãnh Nghị hơi híp lại, trong giọng nói mang theo sự lạnh lùng đến dọa người: 'Được, có khí phách! Chúng ta cứ chờ xem!' Ném lại câu nói đó rồi Lãnh Nghị lạnh lùng xoay người rời đi, cửa đóng sầm sau lưng hần ...

Lăng Nhất Phàm cần mỗi nhìn theo bóng người đã khuất sau cánh cửa, đáy mắt một mảnh âm trầm ...

Lúc này cửa phòng thay đồ mở ra, Lâm Y đã thay xong quần áo xuất hiện nơi cửa, cô nhìn Lăng Nhất Phàm, trong mắt lộ rõ sự bất an, vừa nãy trong phòng thay đồ cô đã nghe rõ ràng từng lời đối thoại bên ngoài ...

'Y Y ...' Đáy mắt Lăng Nhất Phàm mây đen dần tan mất, thay vào đó là vẻ dịu dàng, hắn nhìn cô gái đang đứng nơi cửa, đưa tay khoác lên vai cô, 'Chúng ta đi!'

Trong xe Lăng Nhất Phàm ngồi nơi ghế lái, Lâm Y ngồi ở ghế phụ, thỉnh thoảng liếc sang người đàn ông, chừng như cảm nhận được ánh mắt của cô gái, hắn quay sang nhìn cô mỉm cười, 'Y Y, sao vậy? Đang nghĩ gì vậy?'

'Nhất Phàm!' Cô gái mỉm cười, lấy hết dũng khí, 'Có phải em gây phiền phức gì cho anh không?'

'Làm gì có!' Lăng Nhất Phàm vẫn tươi cười, hắn đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô gái, giọng thật kiên định: 'Y Y, đừng suy nghĩ lung tung, vì em, bất luận gặp phải chuyện gì anh cũng không sợ ... Yên tâm, sau khi chúng ta kết hôn, Lãnh Nghị sẽ bỏ cuộc thôi!'

Nhìn sườn mặt tuấn tú của Lăng Nhất Phàm, nghe giọng nói kiên định của hắn, lúc này Lâm Y mới nở một nụ cười yếu ớt, cô nhìn mông lung ngoài cửa sổ, trong lòng sự bất an như một luồng khói, chậm rãi cuộn lên ...

Điều Lâm Y lo lắng đến còn nhanh hơn cô tưởng, hai ngày sau khi thử áo cưới, buổi chiều đó Lâm Y còn đang trong lớp học bổ túc thi điện thoại trong túi xách rung lên, cô len lén lấy ra xem, là điện thoại của Mễ Lệ, lúc này sao Mễ Lệ lại gọi cho mình chứ? Một cảm giác bất an bỗng chốc dâng lên trong lòng.

Cô ngẩng đầu nhìn cô Susan đang giảng trên bục, cần mỗi ngắt điện thoại, ngón tay thon dài lướt trên màn hình, viết một dòng tin nhắn: 'Tôi đang lên lớp, có chuyện gì?'

Rất nhanh Mễ Lệ đã trả lời lại tin nhắn của cô: 'Lâm tiểu thư, Lăng tổng bị cảnh sát bắt đi, cô mau đến công ty một chuyến ...'

Chuyện cô lo lắng quả nhiên đã xảy ra, trong đầu Lâm Y một mảnh trống rỗng, cô thật không dễ dàng mới khiến mình bình tĩnh trở lại, nhanh chóng trả lời tin nhắn của Mễ Lệ: 'Tôi đến ngay ...'

Lúc Lâm Y đến công ty của Lăng Nhất Phàm, các nhân viên đã rời đi hết, mấy người cảnh sát còn đang kéo dây phân cách trước cửa chính; Mễ Lệ thì đang đứng với một người đàn ông ngoài cửa chính, lo lắng pha lẫn khẩn trương, vừa nhìn thấy Lâm Y bước xuống taxi cô vội bước đến: 'Lâm tiểu thư!', người đàn ông cũng vội bước theo cô.

'Mễ tiểu thư ...' Lâm Y nhìn Mễ Lệ và người đàn ông sau lưng cô, vội vàng gật đầu chào họ.

'Lâm tiểu thư, đây là luật sư của Lăng tổng, Vương Minh... Luật sư Vương, đây là vị hôn thê của Lăng tổng, Lâm Y tiểu thư!' Mễ Lệ giới thiệu hai người với nhau.

Chào hỏi nhau qua loa rồi Lâm Y nhìn Mễ Lệ, giọng đầy lo âu: 'Chuyện là thế nào?'

'Không biết nữa, bọn họ không nói gì mà cứ dẫn người đi ...' Mễ Lệ chau mày, những lời mà người đàn ông cao lớn tuấn mỹ đã nói trong tiệm áo cưới chọt vang lên bên tai cô, đôi mắt to tròn của cô nhìn Lâm Y chăm chăm, thấp giọng nói: 'Liệu có liên quan đến ... Lãnh tiên sinh hay không?'

Mất Lâm Y tối lại, nói thật lòng cô cũng nghĩ như vậy, nhưng hiện giờ đi tìm anh ta sao? Rõ ràng cái mà Lãnh Nghị mong muốn chính là như vậy! Lâm Y chau mày trầm tư, lát sau mới thấp giọng nói: 'Luật sư Vương, Mễ tiểu thư ... hay là chúng ta đi đến cục cảnh sát trước xem sao, nghe ngóng tình hình một chút ... có lẽ... là có hiểu lầm gì sao ...' Lâm Y gian nan nói.

'Ân, Lâm tiểu thư, chúng tôi gọi cô đến cũng là vì chuyện này ... Cô là vị hôn thê của Lăng tiên sinh, tốt nhất là cô đi cùng chúng tôi một chuyến!' Luật sư Vương điềm tĩnh giải thích, 'Hiện giờ không cần nóng lòng, tìm hiểu trước tình huống rồi chúng ta bàn bạc cách giải quyết sau!'

'Ân!' Lâm Y gật đầu ...

'Hai người chờ ở đây ... tôi đi lấy xe!' Mễ Lệ vừa nói vừa vội vàng bước về phía bãi đỗ xe.

Trong cục cảnh sát, nghe người cảnh sát nước ngoài mũi cao mắt xanh đối diện miệng không ngừng dùng tiếng Ý bô lô ba la, đối với Lâm Y người mới vừa bắt đầu học tiếng Ý này mà nói quả thực khó khăn, chỉ ngơ ngác ngồi nhìn luật sư Vương và bọn họ nói chuyện, Mễ Lệ thì đứng bên cạnh giúp cô phiên dịch.

'Ông ấy nói Lăng tiên sinh bị tình nghi là người cung cấp viện trợ tài chính cho tổ chức khủng bố quốc tế, bị tình nghi rửa tiền, hiện giờ còn đang đợi tiếp tục điều tra, những chuyện khác xin thứ lỗi ông ấy không thể tiết lộ quá nhiều ...' Mễ Lệ giải thích cho Lâm Y nghe những lời người cảnh sát trưởng nói.

'Luật sư Vương nói có thể để ông ấy gặp đương sự trước được không ... cảnh sát trưởng nói không được, bởi vì chuyện có liên quan đến vụ án khủng bố quốc tế, cục tình báo quốc gia cũng có tham gia, họ nhận được thông báo của cấp trên, trước mắt những người có liên quan đến vụ án không được tiếp xúc với bên ngoài, cũng không được nộp tiền bảo lãnh!' Vẫn là Mễ Lệ phiên dịch.

'Cảnh sát nói chúng ta về nhà chờ tin tức, đợi điều tra rõ ràng chuyện này rồi sẽ cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng!'

Lúc bước ra khỏi cục cảnh sát thì trời đã dần tối, ba người coi như không có chút thu hoạch gì, luật sư Vương thoáng chau mày, nhìn Lâm Y nói: 'Lâm tiểu thư, chuyện này chỉ sợ là rất phiền phức ... Chúng ta chỉ có thể tạm thời trở về đợi tin tức ... Nếu như cô muốn gặp Lăng tiên sinh, tôi nghĩ cô nên nhờ mối quan hệ cấp cao hơn, xem xem liệu có ai có thể giúp cô nói vài lời hay không ...'

'Ân, tôi biết rồi ...' Mắt Lâm Y tối lại, cô nhẹ nhàng gật đầu, ở đất nước xa lạ này, ngoại trừ Lãnh Nghị cô còn có thể tìm ai?

Bởi vì bằng lái của Lâm Y là bằng lái trong nước, không được thừa nhận ở Ý cho nên chỉ đành nhờ Mễ Lệ lái xe đưa cô về, suốt đoạn đường hai cô gái đều lặng im không nói, ai nấy đều theo đuổi suy nghĩ riêng, trong xe thật yên tĩnh.

Lúc này điện thoại của Lâm Y reo lên trong túi xách, cô lấy điện thoại ra mở lên xem, là điện thoại của mẹ Lăng Nhất Phạm Dương Tử Anh, sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, không biết vì sao lại biết chuyện này nhanh như vậy, cô mím môi, rốt cuộc lấy hết dũng khí đón nghe.

'Y Y', điện thoại vừa thông thì đầu bên kia đã truyền đến giọng nói đầy lo âu của Dương Tử Anh, 'nghe nói Nhất Phạm xảy ra chuyện, rốt cuộc là chuyện gì vậy?' Bà vừa mới nhận được một cuộc điện thoại tự xưng là một trưởng phòng trong công ty của Lăng Nhất Phạm, người đó nói với bà Lăng Nhất Phạm đã bị cảnh sát bắt đi, Lăng thị tạm thời bị phong tỏa.

'Bác gái ...' Lâm Y cố hết sức trấn định lại, '... có lẽ là ... một sự hiểu lầm, hiện giờ còn chưa biết kết quả thế nào, nếu như có chuyện gì cháu nhất định sẽ gọi điện thoại cho bác ... Nhất Phạm anh ấy, chắc sẽ không sao đâu, bác yên tâm!'

'Y Y', đầu bên kia Dương Tử Anh chau mày, 'Nhất Phạm nhà chúng ta trước giờ là một đứa bé hiền lành, nó làm sao có thể làm ra những chuyện phạm pháp được chứ ... liệu có phải bị ai đó hãm hại hay không?' Rõ ràng câu này của Dương Tử Anh còn có ý khác, người đó đương nhiên là nói về Lãnh Nghị!

'Cháu ... không biết', Lâm Y rũ mi, giọng thật thấp, 'Bác gái, xin bác yên tâm, cháu nhất định sẽ không để Nhất Phạm có chuyện!' Buồng điện thoại xuống, Lâm Y nhìn mông lung ngoài cửa sổ, đáy mắt một mảnh trống rỗng ...

'Lâm tiểu thư', Mễ Lệ hơi ngoảnh sang nhìn về thất thần của Lâm Y, nhàn nhạt nói: 'Lăng tổng đối xử với cô rất tốt, vì cô anh ta chuyện gì cũng nguyện ý làm ...' Lâm Y thu hồi tầm mắt quay sang nhìn Mễ Lệ thì nghe cô nói tiếp, '... cô cũng sẽ đối xử với Lăng tổng tốt như vậy chứ?'

Ý của Mễ Lệ quá rõ ràng, chính là giục Lâm Y đi tìm Lãnh Nghị! Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, mắt lại nhìn ra cửa sổ, nhẹ giọng nói: 'Tôi sẽ!'

'Vậy cô sẽ cố hết sức cứu anh ấy ra chứ?' Mắt Mễ Lệ lóe sáng.

Lâm Y mím môi lát sau mới thăm lặng nói: 'Tôi sẽ cố hết sức!' Lời vừa dứt thì xe cũng vừa lúc dừng lại trước cửa biệt thự của Lăng Nhất Phạm, môi Mễ Lệ nhẹ câu lên một nụ cười...

Căn biệt thự đã mất đi bóng dáng người đàn ông, lạnh lẽo đến có chút đáng sợ, lòng Lâm Y cũng trở nên trống vắng... cô máy móc đi tắm rồi trèo lên giường, ánh mắt nhìn mông lung, thật lâu sau mới thu hồi tầm mắt, rồi trên chiếc điện thoại đang nằm trong túi đầu giường, chừng như đã hạ quyết tâm, đưa tay nhẹ nhàng cầm lấy.

Lâm Y ấn lên màn hình, mở ra danh sách bị chặn, nhìn chằm chằm hai chữ "Lãnh Nghị", một nỗi đau xót dâng lên trong lòng, vốn cô nghĩ sau khi kết hôn với Lăng Nhất Phạm thì hình bóng của Lãnh Nghị sẽ dần dần xóa khỏi ký ức ủa cô, từ đó sẽ không còn dây mơ rễ má gì với Lãnh Nghị, nhưng bây giờ rõ ràng là cô không thể không đi tìm hắn!

Ngón tay thon dài nhẹ điểm lên màn hình, kéo "Lãnh Nghị" trở lại danh bạ, chần chừ do dự hồi lâu rốt cuộc cô cũng ấn phím.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Vẫn Còn Hy Vọng (3)

Lúc này Lãnh Nghị đang ngồi trên sofa ở một khách sạn của Milan, trên mặt hắn vẫn là vẻ lạnh mạc thường ngày, mắt sáng như sao nhưng đáy mắt căng đầy mây đen, hai chân hắn vắt chéo nhau, một tay đặt trên đầu gối, tay kia nâng một chiếc cốc chân cao, lắc nhẹ chất lỏng màu nâu nhạt trong cốc.

Hình ảnh Lâm Y mặc áo cưới xoay tròn cứ quần quanh trong đầu hắn, không xua đi được! Hai hôm nay lòng hắn chưa hề thôi đau ... vì đã từng mang lại nỗi đau cho Lâm Y mà đau; vì Lâm Y mặc áo cưới do một người đàn ông khác vì cô chuẩn bị mà đau ...

Đặng Duệ nói đúng! Bất người đàn ông đó, khiến cô phải đến tìm hắn! Bất kể dùng thủ đoạn gì đều phải cướp cô gái trở về, quyết không thể buông tay! Cô chỉ có thể là người phụ nữ của hắn!

Điện thoại đang đặt trên bàn trà chợt reo lên, đáy mắt âm đậm của Lãnh Nghị chợt lóe sáng, xem ra cách này của Đằng Duệ thật không tệ! Hắn nhanh chóng buông chiếc cốc xuống, cầm điện thoại lên, quả nhiên, cái tên đang nhấp nháy trên màn hình là hai chữ "Y Y" đã lâu không nhìn thấy --- hắn biết cô sẽ gọi điện thoại cho hắn, hắn đã đợi suốt buổi chiều rồi!

'Y Y ...' Lâm Y ngồi tựa vào thành giường nghe giọng nói nhu hòa của người đàn ông truyền qua điện thoại, giọng nói đầy từ tính mê người quen thuộc, hốc mũi trong chớp mắt ề ẩm chua xót, cô chớp mấy cánh môi, nhất thời không phát ra được âm thanh gì, giọng nói đó lại lần nữa vang lên, 'Y Y ... nói chuyện...'

Lâm Y cố điều chỉnh lại tâm tình, cô nuốt nuốt nước bọt, tận lực để giọng nói thật điềm tĩnh, không để người đàn ông nghe ra có chút thương cảm nào, 'Lãnh Nghị, Lăng Nhất Phàm ... là bị anh bắt sao?'

Giọng nói lạnh nhạt của cô gái khiến mắt Lãnh Nghị lần nữa tối lại, hắn nhắm mắt, trầm mặc giây lát mới lên tiếng, giọng nói lúc này có chút khàn nhưng đậm đặc tình yêu và nỗi nhớ nhung: 'Y Y, anh rất nhớ em, rất muốn em trở lại!'

Vành mắt trong chớp mắt phấp hồng, lòng Lâm Y đau như dao cắt, lại một hồi im lặng nữa rồi giọng Lãnh Nghị lần nữa cất lên: 'Y Y, anh sai rồi, em trở về đi! Anh làm chiếc áo cưới đẹp nhất thế giới cho em, để em mặc nó xoay tròn ...'

Nước mắt không kiềm được tràn mi, Lâm Y đưa tay bịt miệng, hung hăng nuốt xuống một tiếng nấc nghẹn ngào, cô không muốn đầu bên kia người đàn ông nghe được bất cứ điều gì khác thường nhưng sự im lặng bất thành linh đó vẫn đủ để khiến người đàn ông cảm nhận được điều gì đó, hắn im lặng chờ cô gái lên tiếng.

Qua một lúc lâu giọng trầm thấp của Lâm Y mới vang lên: 'Anh thả Nhất Phàm ra trước đi!'

Mắt Lãnh Nghị trong chớp mắt ngời sáng, môi hắn nhẹ câu lên một nụ cười, giọng nói cũng tràn đầy ý cười: 'Anh thả hắn, em sẽ quay lại sao?'

Lâm Y mím môi, kiên trì nói: 'Anh thả anh ấy ra trước đã!'

Đầu bên kia im lặng, Lâm Y cũng im lặng, giằng co hồi lâu rồi giọng của Lãnh Nghị mới lần nữa vang lên: 'Y Y, em qua đây, chúng ta gặp mặt nói chuyện!'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, vẫn không nói một lời, rồi cô lại nghe tiếng Lãnh Nghị lại vang lên, 'Anh đến đón em!'

'Không!' Lâm Y ậm ừ nói nhưng đầu bên kia điện thoại đã ngắt mất chỉ còn lại những tiếng tút tút, Lâm Y vội ngồi thẳng dậy, ngây ngốc nhìn chiếc điện thoại trên tay, đáy mắt tràn đầy mâu thuẫn lẫn hoang mang, cô không thể để Lăng Nhất Phàm ngồi tù nhưng cô cũng không thể thực xin lỗi Nhất Phàm, cô là vị hôn thê của hắn, cô đã từng hứa với hắn là sẽ gả cho hắn!

Chính ngay lúc còn hoang mang chưa quyết thì điện thoại trong tay Lâm Y lại lần nữa reo lên, cô vội cầm lên xem, lại là Dương Tử Anh! Cũng đúng thời, con trai có chuyện, người làm mẹ lo lắng cũng là chuyện có thể hiểu được. Lâm Y hít sâu một hơi, ần nghe, đầu bên kia vẫn là giọng nói đầy lo lắng của Dương Tử Anh: 'Y Y, giờ đã có tin tức chưa?'

'Bác gái ...' Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, cố gắng để giọng nói mình thật bình tĩnh, 'Cháu ... còn đang tìm người ... không có nhanh như vậy, có tin tức cháu sẽ lập tức báo cho bác biết!'

'Y Y, mặc kệ phải trả giá thế nào đều phải cứu Nhất Phàm ra ngoài ...', giọng Dương Tử Anh pha thêm chút nghẹn ngào, '... đừng để cảnh sát nhốt nó quá lâu được không? Ta sợ bọn họ đánh nó ...'

'Không đâu không đâu ...' Tim Lâm Y như bị ai bóp chặt, cô vội lên tiếng an ủi, 'Bác yên tâm, cháu sẽ cố gắng nghĩ cách!'. Buông điện thoại xuống, mắt Lâm Y lóe lên một tia kiên định, cô phải nói chuyện đang hoảng với Lãnh Nghị, để hắn buông tha cho Lăng Nhất Phàm! Nghĩ là làm, cô vội rời giường, thay đổi y phục đợi Lãnh Nghị đến.

Đại khái chừng nửa tiếng sau rốt cuộc Lâm Y cũng nghe tiếng xe dừng trước cổng biệt thự, lát sau chuông cửa reo lên, Lâm Y đứng lên khỏi sofa bước ra ngoài ...

Mở cửa chính, Lâm Y vừa nhìn đã nhìn thấy người đàn ông cao lớn tuấn mỹ đang đứng bên ngoài, đôi mắt thâm toại quen thuộc ngời sáng, mang theo nồng đượm tình yêu, 'Y Y ...', khoe môi hắn câu lên một nụ cười, hắn duỗi tay kéo cô gái ngã vào lòng mình, cô gái không cự tuyệt, cũng không có chút phản ứng nào, để mặc hắn ôm, để mặc cánh môi ẩm áp của hắn lướt qua mái tóc mình.

Bất kể có chuyện gì xảy ra, chỉ cần cô gái ở bên cạnh hắn là được rồi, những chuyện khác hắn tin sẽ từ từ thay đổi! Tay hắn khẽ dùng sức, cùng với một tiếng "Đi!" rồi kéo cô gái cùng hắn đi ra ngoài, mãi cho đến khi đến chỗ xe đậu, tài xế sớm đã mở sẵn cửa chờ hắn. Lãnh Nghị nhét cô gái vào trong xe rồi mình cũng theo vào, xe cuốn bụi mà đi ...

Trong xe Lãnh Nghị nghiêng đầu nhìn cô gái từ đầu đến cuối không nói một lời, khoe môi câu lên một nụ cười ôn nhu, bàn tay rất tự nhiên rơi trên eo nhỏ của cô gái, nhẹ nhàng kéo qua, cô gái không chống cự được, ngã vào trong ngực hắn; cô gái máy móc dựa vào hắn, vẫn không nói một lời, cũng không có một động tác nào.

'Y Y ...' Ngược lại với cô tâm tình của người đàn ông rất tốt, nhu hòa lên tiếng, muốn khơi gợi hứng thú nơi cô, 'Có muốn ăn món ngon của Ý không?', cô gái trong lòng vẫn không lên tiếng, người đàn ông cười cười, lại tiếp tục nói, 'Àn ... anh đã thử một lần rồi, mùi vị thật ngon, là những món mà em thích

...!', hần đoán chừng cô gái này vẫn chưa ăn tối, tính cách của cô gái hần quá hiểu!

'Lãnh Nghị!' Lâm Y muốn nhanh chóng cứu Lãng Nhất Phàm nhưng người đàn ông thì cứ mãi nói chuyện không đâu, rốt cuộc không nhin được nữa, cô lên tiếng ngắt lời hần, giọng thật lạnh mạc, 'Em không phải đến tìm anh đi ăn uống, em là đến tìm anh bàn chuyện!'

'Ân, chúng ta vừa ăn vừa bàn!' Khóe môi người đàn ông vẫn treo nụ cười, hần hơi cúi đầu hôn nhẹ mái tóc cô gái, chừng như đã quen với sự lạnh nhạt của cô gái, câu tiếp theo lại mang theo chút ái muội, 'Đương nhiên, chúng ta trực tiếp trở về khách sạn bàn cũng được ... ừm, em thích đi đâu?'

Lâm Y nghe câu nói ái muội của Lãnh Nghị, cô thoáng chau mày, cần môi suy nghĩ một chút rồi nói, 'Vậy được, chúng ta đi nhà hàng nói chuyện!'

Trong một nhà hàng tao nhã ở trung tâm Milan, vây quanh nhà hàng cây cò anh em, trên chiếc bàn ăn hình vuông bên trên bày một giá nến kiểu cổ điển thật áp áp, Lãnh Nghị và Lâm Y ngồi đối mặt nhau, trên gương mặt anh tuần kia nụ cười vẫn giữ nguyên, đôi mắt đen thăm nhìn cô gái lạnh lùng như băng sương đối diện, giọng thật kiên quyết, 'Ăn trước đi! Ăn hết những món trên bàn rồi lại nói chuyện tiếp!'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô biết lúc này bất luận là phản kháng thế nào cũng không có ý nghĩa, hiện giờ là cô đang có việc cầu hần, vì vậy cô cầm lấy dao nĩa, nghiêm cần bắt đầu ăn ...

Đáy mắt người đàn ông ý cười càng sâu, hần hào hứng nhìn cô gái chậm rãi nuốt từng miếng một, điện thoại trong túi lần nữa reo lên, hần chỉ lấy ra xem rồi ngắt đi, vào lúc này, hần không muốn có bất kỳ ai quấy nhiễu!

Cô gái rốt cuộc cũng ăn xong, cô cầm ly nước uống một ngụm rồi nhìn người đàn ông lạnh nhạt nói: 'Ăn xong rồi ... anh định chừng nào mới thả Lãng Nhất Phàm?'

Khóe môi Lãnh Nghị lần nữa câu lên, hần nhìn Lâm Y, giọng tuy không lớn nhưng rất rõ ràng: 'Lúc em trở lại bên cạnh anh!'

Lâm Y nhìn Lãnh Nghị, hần mím môi, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói: 'Không thể nào!', giọng của cô cũng không lớn nhưng thật kiên định, chừng như không có chút thương lượng nào! Cô đã từng hứa với Lãng Nhất Phàm sẽ gả cho hần, cô nói thì nhất định sẽ làm được!

Vì vậy cô không thể cho Lãnh Nghị chút hy vọng nào! Huống gì bên cạnh hần còn có Hạ Tịch Họa kia! Cô không có cách nào vượt qua cửa ải đó, cô cũng không có cách nào chắc chắn liệu Lãnh Nghị có thể vượt qua cửa ải đó không.

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, trên mặt hần nụ cười biến mất, mang theo chút lãnh ý, hần đưa tay nhẹ day day huyệt thái dương, lát sau mới trầm giọng nói: 'Vậy anh cũng không có cách nào cứu hần!'

'Lãnh Nghị!' Lâm Y chau mày, cổ nén cơn giận, 'Anh đã từng hứa với Hạ Tịch Họa! Bởi vì cô ấy anh buông tha em ... còn bây giờ, em cũng hứa với Nhất Phàm, bởi vậy em cũng phải tuân thủ lời hứa của mình ... anh hiểu không?'

'Y Y', trên mặt Lãnh Nghị vẻ lạnh mạc và ngạo khí đã trở lại, hần chau mày, giọng trầm thấp, 'anh đã từng hứa với Tịch Họa, anh cũng đã từng không thể thoát ra khỏi lời hứa đó, chính vì thế trong lúc vô tình làm tổn thương đến em ... nhưng mà anh chưa từng nghĩ đến buông tha cho em ... Giờ anh đã hiểu, lời hứa là quá khứ! Anh không thể vì lời hứa trong quá khứ mà đánh mất đi hạnh phúc hiện tại, em hiểu không?'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô rừ mi, nghẹn giọng nói: 'Lãnh Nghị, em đã là vị hôn thê của Lãng Nhất Phàm! Điều này cũng là sự thực không thể thay đổi được!'

'Từ hôn!' Giọng Lãnh Nghị vẫn lạnh mạc, gãy gọn dứt khoát, 'Điều này anh sớm đã nói qua!'

'Không thể nào! Em sẽ không làm bất cứ chuyện gì tổn thương đến Nhất Phàm! Em cũng không có lý do gì làm tổn thương anh ấy!' Lâm Y cũng vạ phần quả quyết.

'Em chính là vì không làm tổn thương Lãng Nhất Phàm mà buông tha cho tình yêu, hạnh phúc của mình sao?' Lãnh Nghị chau mày, 'Y Y, người em yêu không phải hần nhưng em lại nhất quyết gả cho hần, đối với Lãng Nhất Phàm mà nói, đó cũng là một loại tổn thương!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Tìm Lại Nhiệt Tình Đã Mất Từ Lâu (1)

'Em không thể chỉ sống vì mình!' Lâm Y mím môi, 'Chỉ cần Nhất Phàm còn muốn cưới em, em không có lý do gì từ hôn! Em không muốn làm gì có lỗi với anh ấy!'

'Vậy còn anh?' Giọng Lãnh Nghị trầm thấp mang theo chút lãnh ý, 'Anh, thì em có thể có lỗi với anh sao?'

'Em không làm gì có lỗi với anh!' Lâm Y cũng chau mày, 'Lãnh Nghị, là anh bỏ mặc em không lo trước ... Em sớm đã nói với anh em không có gì có lỗi với anh!'

'Được!' Lãnh Nghị nhìn cô gái, 'Là anh có lỗi với em ... nhưng anh đã nhận lỗi, xin lỗi với em, em còn muốn anh làm thế nào thì mới chịu tha thứ cho anh?'

Lâm Y nhìn thẳng vào mắt Lãnh Nghị, giọng nhàn nhạt: 'Anh đúng là có xin lỗi ... nhưng đã quá muộn rồi, anh biết rõ em với Lăng Nhất Phàm đã đính hôn!'

Trên bàn ăn một mảnh trầm lặng, chỉ có bốn luồng ánh mắt không chút nhượng bộ nhìn thẳng nhau, lát sau giọng nói lạnh lạnh của Lãnh Nghị mới vang lên: 'Vậy chuyện này chúng ta không cần thiết phải nói tiếp nữa!'

Lâm Y nhìn chằm chằm gương mặt lãnh liệt của người đàn ông đối diện, người đàn ông đó cô đã từng yêu đến chết đi sống lại, nhưng ngược lại làm cho cô đau khổ đến không muốn sống nữa, tình cảnh của đêm sinh nhật đó, hình ảnh mái tóc dài của Tịch Họa xoắn trên cánh tay hắn, nhiều mô hình của Tịch Họa lúc nhỏ như vậy, còn có... buổi tối đáng sợ trong căn phòng hợp tối tắm trong công xưởng cũ đó ... những chuyện đau lòng từng chút từng chút một lướt qua trong đầu, vành mắt Lâm Y dần phấp phỏng, cô nhấp máy cánh môi nhưng không phát ra được âm thanh nào.

Rốt cuộc Lâm Y cầm lấy túi xách đứng lên, xông ra ngoài nhà hàng, cô không muốn cùng hắn nói thêm gì nữa, cô biết nói gì cũng vô dụng! Nếu như đã không cần nói, vậy ngồi tiếp còn có ý nghĩa gì?

'Y Y, đứng lại!' Đáy mắt Lãnh Nghị mây đen giăng đầy, hắn nén giọng gầm rống về phía cô gái đang chạy vội ra ngoài kia, nhưng cô rõ ràng sẽ không nghe hắn nói, cô đã chạy ra khỏi cửa chỉ để lại nhân viên phục vụ ngăn người nhìn.

Lãnh Nghị rửa thậm câu gì đó, thân hình cao lớn cũng vội đứng bật dậy chạy đuổi theo cô gái.

Lâm Y chạy một hồi ra ngoài đường cái, trên đường người không nhiều, xe cũng rất ít, rõ ràng có chút quanh quẩn, trên các bảng quảng cáo cùng bảng chỉ dẫn ven đường đều là tiếng Ý và tiếng Anh, trong một buổi tối mùa đông ở nơi tha hương thế này, lòng Lâm Y không khỏi trống trải vô thố, một cảm giác cô độc yếu ớt chợt dâng lên trong lòng, cô lê những bước thẫn thờ ra giữa đường, định đón một chiếc taxi ...

Một chiếc xe từ xa chạy tới, đèn pha lóe sáng, đột nhiên từ một góc khuất một cô gái xông ra chặn giữa đường, ánh đèn chói mắt của chiếc xe chiếu thẳng vào mắt cô gái, vẻ mặt khiếp sợ của cô trong bóng đêm vẫn nhìn thật rõ ràng ...

'Y Y!' Lãnh Nghị kinh hoàng kêu lên, hắn bắt chấp tất cả xông qua, kéo mạnh cô gái đang ngỡ ngàng đứng giữa đường, xe lướt sát sạt qua hai người nhưng không hề có ý dừng lại, rất nhanh đã biến mất sau một cua quẹo cuối đường ...

Lãnh Nghị siết chặt cô gái vào lòng, nhắm mắt lại không nói một lời, cái loại tâm tình vừa từ địa ngục đi dạo một vòng trở lại kia, cái cảm giác kéo cô gái trở lại ngay trước cửa địa ngục kia khiến hắn chỉ muốn ôm chặt lấy cô, không thể suy nghĩ được thêm gì nữa!

Mặt cô gái cũng tái nhợt, thân thể cô cứng đờ trong lòng người đàn ông, trong đầu một mảnh trống rỗng ...

Mãi cho đến khi tài xế lái xe qua, ngừng lại bên cạnh hai người thì Lãnh Nghị mới nhẹ nói lỏng vòng tay rồi xoay tay ôm ngang cô gái lên nhét vào trong xe ... cô gái rốt cuộc tê liệt vô lực nằm trong lòng người đàn ông ...

Tại một gian phòng tổng thống xa hoa nằm trong một khách sạn sang trọng ở trung tâm Milan, Lâm Y ngồi nơi chiếc sofa rộng rãi, ánh mắt nhìn mông lung ra màn đêm mờ mịt ngoài cửa sổ, lát sau Lãnh Nghị thay một chiếc áo sơ mi khác từ phòng tắm bước ra, cổ áo mở ra hai nút để lộ làn da màu mật ong gợi cảm, hai tay áo cuộn cao lên.

Trên tay cầm một ly nước, Lãnh Nghị đi đến bên sofa ngồi xuống bên cạnh Lâm Y đưa ly nước cho cô, giọng nhu hòa: 'Uống nước đi, định thần lại!'

Cô gái lúc này mới thu hồi tầm mắt, dừng lại một giây trên gương mặt anh tuấn của người đàn ông rồi nhìn xuống, dò tới chiếc ly trên tay hắn, đón lấy chiếc ly, trong lúc lơ đãng mắt cô lướt qua phía dưới phần tay áo đang được cuộn cao lên kia, cánh tay lộ ra bên ngoài kia một mảnh xanh tím lớn, còn đang tươm máu...

Mắt cô gái trong thoáng chốc đại ra, bàn tay đưa ra cầm chiếc ly một nửa chợt khựng lại, rõ ràng là vừa nãy lúc người đàn ông bắt chấp tất cả kéo cô tránh khỏi chiếc xe kia bị xe quệt phải mà bị thương ...

'Anh ... bị thương sao?' Cô gái mấp máy môi, mắt nhìn chằm chằm vết thương trên tay hắn, lòng ần ần đau.

'Không sao', khoe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười, 'anh đã gọi khách sạn đưa thuốc đến, thoa một chút là được!'. Lời vừa dứt thì đã nghe chuông cửa phòng vang lên, Lãnh Nghị cười nói, 'Xem, đến rồi kia!', vừa nói hắn vừa đứng dậy đi về phía cửa.

'Em ... giúp anh thoa!' Cô gái nhìn hộp y tế trên tay người đàn ông, rĩ mi, nhẹ giọng nói.

'Àn!' Mắt Lãnh Nghị sáng lên, khoe môi không khờng chế được lộ ra nụ cười rạng rỡ, hắn vội đưa hộp y tế cho cô gái, cuộn cao tay áo hơn đưa đến trước mặt cô.

Sóng mắt cô gái thoáng xao động rồi lập tức biến mất, cô mở nắp hộp, nắm lấy cánh tay người đàn ông, nhẹ nhàng, cẩn thận thoa thuốc lên miệng vết

thương.

'A, đau!' Đột nhiên người đàn ông kêu lớn một tiếng dọa cô gái giật nảy mình, vội thu lại bàn tay đang thoa thuốc, hoang mang ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang chau mày, cắn răng vẻ rất đau đớn trước mặt, sốt ruột hỏi: 'Em làm đau anh sao?'

'Ừ, em ngồi sát một chút, đừng ợ xa như vậy cầm tay anh thì sẽ không đau như vậy nữa!' Người đàn ông vẫn nhíu mày nói, cô gái mím môi, rốt cuộc cũng ngồi sát người đàn ông một chút, tiếp tục cúi đầu nhẹ nhàng bôi thuốc.

Người đàn ông mỉm cười cúi đầu nhìn đỉnh đầu cô gái, đôi môi với những đường nét rõ ràng kia không kìm được nhẹ nhàng áp xuống, âu yếm đặt lên mái tóc cô gái một nụ hôn, thân thể cô gái rõ ràng là cứng lại, động tác trên tay cũng dừng lại rồi lập tức làm như không biết, tiếp tục công việc của mình.

Người đàn ông rõ ràng được voi đòi tiên, tay hất vòng qua người cô gái, rơi trên eo thon của cô, cô gái rốt cuộc không nhịn được nữa, đặt hộp thuốc trong tay xuống, đứng dậy định thoát khỏi móng vuốt của người đàn ông nhưng người đàn ông càng quá mức hơn, tay khê dùng sức, cứng rắn kéo cô gái vào trong lòng, một tay hất xuyên qua mái tóc dài của cô, giữ chặt sau gáy cô ...

'Đừng vậy mà!' Cô gái đối diện nhìn gương mặt với ngũ quan tuần mỹ phóng đại trước mặt mình, chau mày tức giận nói, cô vươn tay định đẩy người đàn ông ra nhưng đôi cánh tay kia cứ quấy lầy người cô gái, cô gái trong tay người đàn ông hết như một chú dê đợi làm thịt ...

'Lãnh Nghi, anh đừng ép em!' Nụ cười của Lăng Nhất Phàm như hiện ra trước mắt, cô gái kinh hoàng luống cuống nhìn đôi mắt đầy ý cười trước mặt, giọng mang theo cầu khẩn: 'Đừng vậy mà! Em là vị hôn thê của người khác!'

'Ân, anh không ép em..' Đáy mắt người đàn ông tối lại, cánh môi hằn gần như dán lên đôi môi anh đào của cô gái, giọng nhẹ như tơ, 'Em không phải muốn anh thả Lăng Nhất Phàm ra sao? Ồ ... chúng ta có thể bàn điều kiện một chút ...'

Cô gái cắn môi không lên tiếng, cô thấy đôi mày kiếm của người đàn ông chau lại, giọng trở nên bức người: 'Thế nào? Em có muốn Lăng Nhất Phàm được thả ra hay không?' Đến lúc này, dù cho thủ đoạn có tí bí đến đâu người đàn ông cũng nguyện ý thử.

'Điều kiện gì?' Cô gái rốt cuộc cũng bật ra được mấy chữ, gương mặt thoáng đỏ, thực ra cô biết rất rõ điều kiện mà người đàn ông nói là gì, cô chỉ là cố tình hỏi vậy thôi.

'Cùng anh!' Ánh mắt người đàn ông dần trở nên nhu hòa, màu đỏ trên mặt cô gái càng kích thích thần kinh của hắn, hắn cúi đầu, môi lướt nhẹ lên đôi môi anh đào của cô gái, mang theo chút ý khiêu khích, bàn tay cũng bắt đầu không an phận lướt qua những bộ phận mẫn cảm trên người cô gái.

Cô gái cố bình ổn lại hô hấp, kháng cự lại sự trêu chọc của người đàn ông, môi người đàn ông lần nữa lướt qua môi cô gái, giọng nói mang theo sự mất kiên nhẫn thật rõ ràng: 'Sao hở? Rốt cuộc là có thể hay không?'

'Em cùng anh một đêm thì anh sẽ thả Nhất Phàm sao?' Giọng cô gái nhỏ như muỗi kêu, mắt nhìn gương mặt anh tuấn của người đàn ông chằm chằm.

'Ân, chỉ cần em cùng anh, anh sẽ thả hắn ra!' Cánh môi người đàn ông lướt qua gò má trắng nõn của cô gái, nhẹ nhàng mút lấy vành tai của cô gái, giọng nói đầy từ tính thật khêu gợi.

Thân thể cô gái mềm xuống, không cự tuyệt nữa ... cánh môi người đàn ông quay về bên môi cô gái, đầu lưỡi như rồng, cường lực chen vào giữa đôi hàm răng ngọc của cô gái, cô gái chỉ ậm ừ một tiếng rồi không phát ra âm thanh nào nữa. Bàn tay của người đàn ông đang giữ chặt cô gái dần thả lỏng, nhẹ nhàng vòng ra phía trước, cò từ từ nút áo trước ngực cô gái, rất nhanh bả vai thon thả, khuôn ngực hoàn mỹ của cô gái đã lộ ra, người đàn ông cúi đầu, nhẹ nhàng áp cô gái xuống sofa ...

Cô gái nỗ lực biểu hiện ra mình không thích thú nhưng những âm thanh kiều mị vẫn không thể khống chế được bật ra khỏi cổ họng, những phản ứng thành thực của thân thể cô khiến mắt, môi người đàn ông tràn đầy ý cười, nỗi nhớ mong bấy lâu nay phút chốc hóa thành hành động, chiếc sofa băng da thật của Ý chấn động dữ dội ... cô gái xấu hổ muốn chết ...

Người đàn ông nhẹ nhàng đỡ lấy vùng lưng trần của cô gái bế cô lên đi về hướng phòng ngủ, hai thân thể vẫn dung hợp chặt chẽ với nhau, chậm rãi ngã vào chiếc giường lớn bằng tơ lụa mềm mại ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Tìm Lại Nhiệt Tình Đã Mất Từ Lâu (2)

Người đàn ông áp cô gái dưới thân, đôi mắt đen thẳm nhìn chằm chằm gương mặt ửng đỏ của cô gái, khóe môi ý cười sáng lạn: 'Nói đi ... em có phải là vị hôn thê của người khác không?'

'Phải ...' Cô gái cắn răng như muốn không chế tiếng thở dốc và tiếng ngậm nga kiều mị, nhưng âm thanh đó vẫn không không chế được bật ra.

Người đàn ông hít mắt, người nhẹ nhàng nhấc lên, cánh môi lướt xuống dưới, cô gái dùng sức đẩy của người đàn ông ra, người đàn ông hung hăng dùng sức, cô gái chau mày bật kêu lên, 'Đừng ... nhẹ chút ...'

'Nói mau, em có còn là vị hôn thê của người khác không?' Người đàn ông cố ép.

'Không ...' Cô gái tuyệt vọng nhắm mắt, thực xin lỗi Nhất Phàm, xin lỗi, chỉ lần này thôi!

Khỏe môi người đàn ông độ cong càng sâu, hân thả chậm tốc độ ... cô gái dưới thân gương mặt đỏ ửng, trong suốt như nước, đôi đồng tử mê ly như phủ một màn sương mờ trong chớp mắt mở to, tiếng ngậm nga kiều mị theo cánh môi anh đảo bật ra, thân thể mềm nhũn như một nắm bông ...

'Y Y, em chỉ có thể là vợ anh!' Người đàn ông cúi xuống nhẹ hôn lên cô gái vừa trải qua cực hạn sung sướng, trong mắt thâm tình nồng đậm ...

Trải qua mấy lần ép buộc, cô gái rốt cuộc trầm trầm ngủ mất, người đàn ông nhẹ nhàng kéo cô gái vào lòng, cảm giác ấm áp quen thuộc lại quay trở lại, hân cúi xuống nhìn gương mặt trong trẻo của cô gái, thở một hơi thật dài.

Sáng hôm sau cô gái bị hơi thở ấm áp phủ quanh đột ngột bừng tỉnh từ trong giấc mộng, cô vừa hé mắt liền nhìn thấy gương mặt tuần mỵ kia, đáy lòng nổi bất an cuộn trào như sóng triều, cô cố gắng giả vờ trấn tĩnh, rũ tay người đàn ông ra định bước xuống giường, nào ngờ vừa mới nhòm dậy được một nửa thì rất nhanh đã bị người đàn ông ép trở lại trong khuỷu tay hân, mắt hân vẫn nhắm chặt: 'Àn, ngủ thêm lát nữa, ngày thường không phải em thích nhất là ngủ nướng sao?'

'Không muốn ngủ!' Cô gái giả vờ muốn ngồi dậy, khỏe môi người đàn ông câu lên, hân hé mắt, một cái lật người đã áp cô gái dưới thân, đôi mắt thâm thúy tràn đầy ý cười ái muội: 'Không muốn ngủ sao? Vậy chúng ta làm một chút vận động buổi sáng?'

'Không!' Bị áp đến không thở nổi, cô gái bực dọc kêu lên, 'Anh đã hứa với em hôm nay sẽ thả Lăng Nhất Phàm, em phải đi đón anh ấy!'

Người đàn ông nhìn cô gái chằm chằm, nụ cười nhạt dần, đáy mắt một mảnh thâm trầm, hân "hừm" một tiếng, nói: 'Không cho phép em đi đón hân!'

'Tại sao không được chứ?' Cô gái dần bình tĩnh trở lại, 'Em đã cùng anh một đêm, anh đã hứa rồi ... anh ... nói phải giữ lời!'

Khỏe môi người đàn ông câu lên một nụ cười: 'Anh đã hứa với em sẽ thả Lăng Nhất Phàm nhưng điều kiện không phải là em cùng anh một đêm, mà là cùng anh một đời!'

Mặt cô gái thoáng chốc tái nhợt, trong đầu vang lên những tiếng ong ong không ngừng, run giọng nói: 'Lãnh Nghị, anh ... lại đùa bỡn với em sao?'

Người đàn ông cười nhẹ, cúi xuống triu mến ấn lên trán cô gái một nụ hôn: 'Y Y, điều kiện duy nhất để đổi lấy tự do của Lăng Nhất Phàm chính là: Em trở thành vợ anh!', hân nhìn cô gái đang trừng mắt nhìn hân, cười ái muội: 'Em không cảm thấy tối qua chúng ta vẫn rất vui vẻ sao? Àn, Y Y, em sinh ra chính là dành riêng cho anh!'

Sắc mặt đang tái nhợt của cô gái vụt đỏ ửng, đầu óc không ngừng xoay chuyển, suy nghĩ xem làm thế nào mới khiến cho người đàn ông này thả Lăng Nhất Phàm ra trước nhưng người đàn ông đã cúi xuống gấu nguyền môi cô, đôi chân dài cứng rắn tách chân cô ra, một loại ham muốn như sóng triều lập tức cuộn cuộn mà đến ...

Cô gái cố gắng né tránh đôi môi của người đàn ông, dịu giọng nói: 'Lãnh Nghị, anh cho em một chút thời gian ... àn, em phải có một câu trả lời thỏa đáng cho Nhất Phàm, dù sao anh ấy cũng đã từng cứu em, em còn một lời hứa với anh ấy ... anh buông em ra trước đi, được không?'

'Không được! Em phải hứa với anh là sẽ từ hôn, sau đó gả cho anh!' Ngữ khí của người đàn ông thật bá đạo, không có chút thương lượng nào.

'Chuyện này đợi Lăng Nhất Phàm được thả ra, em bàn bạc với anh ấy ...' Cô gái chau mày, cố nhẫn nhịn.

'Không được!' Người đàn ông quả đoán cự tuyệt, hân cúi đầu ngăn chặn môi cô, không để cô phát ra thêm một câu nào nữa, thân thể cũng mạnh mẽ trầm xuống, thân thể cô gái nhẹ run lên, sự xâm nhập đột ngột khiến cô chau mày, muốn kêu lên nhưng cánh môi bị người đàn ông cứng rắn chặn lấy, không phát được ra âm thanh gì cả ...

Lại một hồi liều chết triều miên ... Lãnh Nghị rốt cuộc buông cô gái, cô gái vừa quần vừa thẹn, thật không dễ dàng gì mới rời giường được, lúc đó đã là giữa trưa; Lãnh Nghị thì một vẻ sung sướng thỏa mãn, rất vui vẻ nhìn vẻ quần bách của cô gái, bây giờ hân tin, chiều mà Đăng Duyệt dạy hân tối qua dường như thật hữu dụng! Hân tin mình rất nhanh có thể cướp cô gái trở về!

Lát sau khi Lãnh Nghị mặc xong quần áo đứng trước mặt cô gái, hân cúi xuống nhìn cô, đáy mắt tràn đầy ý cười, sự lạnh mạc thường ngày đã biến mất không còn tăm tích: 'Y Y, chúng ta đi ăn cơm? Àn, nếu như đi không nổi, anh công em ...'

Cô gái đang ngồi trên sofa ngẩng đầu nhìn gương mặt tuần tú tươi cười trước mặt, áo nã vô cùng, chỉ đành nài nỉ: 'Lãnh Nghị, ăn cơm xong thì thả người có được không?'

'Ừm, nói như vậy là em đồng ý từ hôn?' Mặt người đàn ông vẫn tràn đầy ý cười.

'Thả người trước rồi chúng ta lại bàn chuyện này sau được không?' Cô gái cười lấy lòng.

'Không được, em phải đồng ý trước đã! Đây là vấn đề nguyên tắc, không có thương lượng!' Người đàn ông cười nhưng giọng nói vô cùng kiên định.

'Được!' Cô gái rút cuộc cắn răng đồng ý, 'Giờ anh gọi điện thoại kêu thả người đi!'

Mắt người đàn ông sáng lên, cánh tay bất ngờ duỗi ra nhấc cô gái khỏi sofa, xoay liền trên không mấy vòng, khi đứng lại, hai tay vẫn như cũ ôm lấy cô gái, cúi đầu đặt lên trán cô một nụ hôn, giọng ngọt như mật: 'Buổi chiều chúng ta đến nhà thờ một chuyến, khi cha xứ tuyên bố chúng ta là vợ chồng, anh lập tức thả người!'

Lâm Y cả kinh trừng mắt nhìn người đàn ông, quả thực không dám tin những gì mình vừa nghe được, cô lắp bắp: 'Buổi ... buổi chiều kết ... kết hôn? Anh ... có nhầm lẫn không đấy?'

Mắt người đàn ông ngời ngời sáng, giọng đầy từ tính mê người: 'Y Y, không được sao? Lúc về nước anh bù lại cho em một hôn lễ thật long trọng, anh sẽ nhờ nhà thiết kế đẳng cấp nhất thế giới thiết kế cho em chiếc áo cưới độc nhất vô nhị, để em mặc nó lên làm cô dâu của anh!' Lúc người đàn ông nói câu sau cùng, trong đáy mắt hần thâm tình cuộn cuộn như sóng triều, cô gái ngẩn người nhìn hần, tim đập thật nhanh, gần như quên mất mình đang cùng người đàn ông này giao dịch.

'Y Y?' Người đàn ông nhìn cô gái đang ngẩn người kia, môi nhẹ câu lên.

Cô gái lúc này mới bừng tỉnh lại, cô nhẹ hắng giọng, nuốt nuốt nước bọt, dời ánh mắt sang hướng khác, trong giọng nói không dấu được bối rối: 'Không được ... anh phải thả Nhất Phàm trước, em ... phải từ hôn với anh ấy trước!'

'Kết hôn trước, từ hôn sau!' Người đàn ông nói câu này bằng giọng nói kiên định, trải qua nhiều chuyện như vậy hần đã hiểu, hần không thể lần nữa mất đi cô gái, hơn nữa còn phải dùng tốc độ nhanh nhất giữ cô lại bên cạnh mình!

'Không được ... dù sao em cũng phải báo cho mẹ em một tiếng ...' Cô gái luống cuống tìm đại một cái cớ, kết hôn kiểu này thật sự quá nhanh, khiến cô trở tay không kịp, hơn nữa giờ cô vẫn còn là vị hôn thê của Lăng Nhất Phàm.

'Gọi điện thoại là được rồi!' Người đàn ông quả quyết nói.

'Không được, sức khỏe của mẹ không tốt, không thể bị kích thích!' Cô gái nói.

'Vậy đợi sau khi trở về anh cùng em đến thăm di nói cho di biết!' Giọng người đàn ông vẫn kiên định.

'Vậy ...' Cô gái lén nhìn biểu cảm của người đàn ông, giọng cô kìm nén, 'Tịch Họa của anh tỉnh lại thì làm sao đây?'

Quả nhiên sóng mắt người đàn ông thoáng xao động, mấy ngày nay hần gần như quên mất Hạ Tịch Họa, toàn bộ chuyện của Tịch Họa hần đã giao hết cho Lữ Thần, chuyện lần trước rút máu của cô đi xét nghiệm ra có loại chất gây tê liệt thần kinh, cũng không biết hiện giờ Lữ Thần giải quyết thế nào rồi ...

Thấy người đàn ông trầm mặc, mắt cô gái tối lại, cô nhẹ nhếch môi, lộ ra một nụ cười châm chọc, 'Lãnh Nghị, trong lòng anh vốn chưa chuẩn bị tốt ... đừng lừa mình dối người nữa ...'

Người đàn ông lúc này mới ngừng suy nghĩ miên man, đôi mắt đen thẫm nhìn nụ cười châm chọc bên môi cô gái, tay nhẹ siết lại, nghiêm túc nói: 'Anh đã chuẩn bị tốt lắm rồi ... Y Y, lúc đó anh vội vàng đưa Tịch Họa vào trong núi chính là hy vọng cô ấy có thể sớm ngày tỉnh lại, thứ nhất là anh có thể giải thích với cô ấy, giải quyết lời hứa hẹn, giải quyết gút mắc trong lòng anh; thứ hai là vì giảm bớt cảm giác áy náy trong lòng anh, dù sao cô ấy trở nên như thế này là vì anh mà ra ... nhưng anh không ngờ lại làm em tổn thương sâu như vậy!'

Sóng mắt cô gái thoáng xao động, lúc đó Lãnh Nghị đưa Tịch Họa vào núi chữa trị thật sự là vì muốn cô ấy sớm tỉnh lại cùng cô ấy giải trừ lời hứa hẹn sao? Thấy cô gái trầm mặc không nói, Lãnh Nghị dịu giọng nói: 'Tin tưởng anh Y Y, sau này anh sẽ không làm bất cứ điều gì tổn thương em nữa đâu ... Giờ chúng ta đi ăn cơm, được không? Anh đói quá rồi!' Từ sáng đến giờ hần chưa ăn gì cả.

Cô gái lúc này mới ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt nhẹ gật đầu. Lãnh Nghị mỉm cười khoác vai cô đi ra cửa, xuyên qua hành lang dài vào thang máy, mãi đến lúc xuống đại sảnh tay hần vẫn khoác lên vai cô gái, hai người vẫn tranh luận không ngừng: 'Anh thả người trước đi ...'

'Khụ khụ, đến nhà thờ rồi lại thả ...'

'Thả người trước ...'

'Không được ...'

Chính ngay lúc này từ một góc khuất nơi đại sảnh khách sạn xuất hiện hai bóng người, đôi mắt sắc bén của Lãnh Nghị lóe lên, bước chân lập tức chậm lại ...

Chương 178: Âm Sát Lãnh Nghị (1)

Chính ngay lúc này từ một góc khuất nơi đại sảnh khách sạn xuất hiện hai bóng người, đôi mắt sắc bén của Lãnh Nghị lóe lên, bước chân lập tức chậm lại ...

Cô gái khó hiểu ngẩng lên nhìn hẩn nhưng người đàn ông không nhìn cô, chỉ siết chặt vai cô kéo cô lùi về sau lưng mình, ánh mắt như đao nhanh chóng quét một vòng quanh đại sảnh, tìm kiếm nơi có thể ẩn nấp, một tay kia thì nhanh chóng luồn vào trong áo ...

'Phanh phanh ...' Bất chợt vang lên mấy tiếng súng nổ, Lãnh Nghị mím chặt môi kéo cô gái đang cả kinh thất sắc đến nấp sau một chiếc cột lớn trong sảnh, hành động quyết đoán, nhanh nhẹn, trong đại sảnh nhất thời một mảnh hỗn loạn, tiếng hét chói tai, tiếng bước chân ồn ào, đồ đạc bị vờ văng lên khắp nơi ...

'Phanh phanh ...' Đạn không ngừng bắn về phía cây cột mà hai người đang nấp, 'Nấp xuống! Trốn ở đó không được nhúc nhích!' Lãnh Nghị thấp giọng ra lệnh cho cô gái, cô gái ngoan ngoãn hai tay ôm đầu khụy xuống, Lãnh Nghị rón rén thò đầu ra từ sau chiếc cột, nhanh chóng phản kích, tiếng súng của đối phương ngừng lại một chút, Lãnh Nghị nhanh chóng lẩn người nấp sau một chiếc cột khác, một loạt đạn sát sạt bay qua người hẩn ...

'Lãnh Nghị ...' Lâm Y sợ đến mặt xám như tro, cô liêu lĩnh đứng dậy bỏ nhào về phía người đàn ông, nói thì chậm làm thì nhanh, chỉ thấy Lãnh Nghị đột nhiên nân súng lên, chuẩn xác nhắm về phía một bóng người đang lộ rõ trước mắt hẩn, nhanh chóng bóp cò, sau tiếng súng nổ, bóng người nơi góc khuất kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống, một bóng người khác vội chạy đến đỡ đồng bọn lên, cầm súng lên vừa bắn vừa lùi lại ...

'Thiếu gia!' Lúc này ngoài cửa khách sạn có mấy người áo đen xông vào, dẫn đầu là Lý Tân, vài người trong số đó vội vàng đuổi theo tên sát thủ còn Lý Tân thì chạy về phía Lãnh Nghị, đã đứng dậy đưa tay ôm lấy Lâm Y đang sợ run vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô an ủi: 'Không sao, không sao rồi!'

'Xin lỗi thiếu gia chúng tôi đến trễ!' Lý Tân cúi gầm đầu nói với Lãnh Nghị.

'Không sao!' Trên mặt Lãnh Nghị đã khôi phục vẻ lãnh mạc, mắt hẩn sắc bén quét về phái Lý Tân: 'Báo lên tổng bộ, toàn diện truy tra lai lịch của đám người này!'

'Dạ, thiếu gia!' Lý Tân nghiêm cẩn đáp lời.

Lãnh Nghị nhẹ gạt đầu, nhân nhật nói, 'Tôi với Lâm tiểu thư đi trước! Nơi đây giao lại cho cô!', hẩn vừa nhét súng trở lại trong áo vừa khoác vai Lâm Y đi về phía cửa khách sạn; vừa ra khỏi đó thì đã nghe tiếng còi hụ của xe cảnh sát đang chạy tới, Lãnh Nghị kéo tay Lâm Y vòng qua một con đường nhỏ khác tránh đi.

Lãnh Nghị lấy điện thoại trong túi ra, bắt đầu ấn phím, 'Tôi ở cửa sau khách sạn ...', rồi ngắt máy, không lâu sau, một chiếc xe màu đen đã xuất hiện trước mặt hai người, Lãnh Nghị kéo Lâm Y bước vào.

Xe rất nhanh đã dừng lại trước cửa một nhà hàng Ý ưu nhã, Lãnh Nghị dẫn Lâm Y đi vào trong ...

Lúc này cửa nhà hàng mở ra, một cô gái vóc người cao gầy đang bước ra ngoài, chính là Mễ Lệ, cô vừa liếc mắt đã nhìn thấy Lâm Y đang đi đến, bên cạnh cô còn có một người đàn ông cao lớn anh tuấn, chính là Lãnh tiên sinh ngày đó đến cửa hàng áo cưới, lúc này bàn tay của Lãnh tiên sinh kia đang đặt trên vai Lâm Y, quan hệ giữa hai người vừa nhìn đã biết không tầm thường.

Sóng mắt Mễ Lệ thoáng xao động, cô bất giác dừng bước đợi đôi nam nữ kia đến gần. Lâm Y cũng nhìn thấy Mễ Lệ, tìm cô chợt đập dòn, bất chợt bừng tỉnh lại, vội vàng rũ bàn tay Lãnh Nghị đang đặt trên vai cô ra, chân cũng dừng lại nhìn Mễ Lệ.

Con nguy hiểm vừa nảy khiến Lâm Y khản trương đến gần như quên mất mình bây giờ vẫn còn là vị hôn thê của Lăng Nhất Phàm.

Lãnh Nghị thì thật thản nhiên, bàn tay vừa bị Lâm Y rũ ra lại nhanh chóng trở lại trên vai cô, hơn nữa càng thêm dùng sức khiến cô gái không thể lẩn nữa rũ ra, hẩn cũng dừng bước nhìn cô gái đối diện với mình, lần trước ở cửa hàng áo cưới hẩn đã gặp cô, hình như cô là trợ lý của Lăng Nhất Phàm.

Khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên, bàn tay đang đặt trên vai Lâm Y khẽ dùng sức kéo cô tiến đến, Lâm Y không khống chế được bước chân, chỉ đành loạng choạng bước theo hẩn, đến trước mặt Mễ Lệ mới dừng lại.

Nhìn vẻ lãnh mạc cùng ánh mắt phức tạp của Mễ Lệ, Lâm Y chợt dạ mỉm cười, lấp bấp giải thích, 'Mễ tiểu thư, tôi đang nghĩ cách cứu Nhất Phàm ... ần, vị Lãnh tiên sinh này ... anh ta, có thể cứu Nhất Phàm!'

'Ân', trên mặt Lãnh Nghị vẫn là vẻ cao ngạo lạnh nhạt như trước giờ, hẩn điềm nhiên nhìn cô gái trước mặt, 'Mễ tiểu thư? Điều kiện để tôi cứu Lăng Nhất Phàm chính là Lâm tiểu thư phải từ hôn với hẩn sau đó gả cho tôi ... Hiện giờ chúng tôi trên cơ bản là đã đạt thành hiệp nghị ... Yên tâm, Lăng tổng của cô rất nhanh tôi sẽ cho người thả ra!'

'Lãnh Nghị!' Lâm Y cắn môi, vẻ mặt áo nã, cô biết hẩn chính là cố ý để người khác hiểu lầm!

'Y Y, chuyện em đã hứa với anh thì đừng quên đấy, buổi chiều chúng ta sẽ đi nhà thờ làm lễ ...' Lãnh Nghị lạnh mặc nhìn gương mặt tái mét đầy khó xử của Lâm Y, tiếp tục tuyên cáo, 'Vì sao không thể để người khác biết? Mẹ tiểu thư là trợ lý của Lăng Nhất Phàm phải không? Vậy thì càng nên để cô ấy biết, để khi Lăng Nhất Phàm được thả ra, nhờ cô ấy báo với Lăng tổng của cô ấy một tiếng, Y Y đã từ hôn rồi!'

Đáy mắt Mễ Lệ thoáng qua một tia phức tạp, rất nhanh rất môi cô lộ ra một nụ cười nhiều ý nghĩa, 'Ồ, vậy sao? Tôi chúc phúc hai người! ... Vậy, Lăng tổng lúc nào mới được thả ra?'

Lâm Y chau mày, nhẹ giọng nói 'Mễ Lệ ... không phải vậy đâu!'

'Sau khi tôi với Y Y kết hôn!' Lãnh Nghị hoàn toàn không để cho Lâm Y có cơ hội giải thích đã nhàn nhạt ném lại một câu; Lâm Y rừ rừ, không nói lời, cô biết lúc này có nói nhiều cũng vô dụng! Bất kể thế nào cũng phải để Lăng Nhất Phàm được thả ra, đó mới là chuyện quan trọng hơn cả!

Bà vai chột bị siết lại rồi thân thể Lâm Y bị Lãnh Nghị cứng rắn kéo vào nhà ăn, cô không ngoảnh lại nhìn Mễ Lệ, nên không thấy ánh mắt Mễ Lệ cứ đuổi theo bóng hai người, thật lâu mới xoay người bước nhanh về phía xe mình.

Trên bàn ăn Lâm Y đang cúi đầu ăn cơm thì điện thoại reo lên, cô vội lấy điện thoại ra nhìn lên màn hình, là Dương Tử Anh, lòng Lâm Y trầm xuống, cô ngẩng lên nhìn Lãnh Nghị đang ngồi ở phía đối diện, ấn phím đón nghe.

'Bác gái ...' Lâm Y yếu ớt gọi.

'Lâm Y ...' Đầu bên kia trầm mặc giây lâu rồi tiếng Dương Tử Anh lần nữa vang lên, xa cách mang theo chút ưu thương, 'Cháu đang ở cùng Lãnh Nghị sao?'

Tìm Lâm Y đập dồn, bà làm sao biết được? Mắt Lâm Y lần nữa quét sang Lãnh Nghị, mấp máy môi một lúc sau mới nhẹ giọng nói, 'Phải ... cháu đang bàn chuyện của Nhất Phàm ...'

'Vậy bàn đến đâu rồi?' Giọng Dương Tử Anh có chút lạnh nhạt, 'Nếu như cháu thật sự muốn từ hôn cũng có thể ... nhưng phải mau chóng thả Nhất Phàm ra ...' Nói đến đây giọng lạnh nhạt của bà dần trở nên nặng nề, mang theo chút ghen ghét, 'Lâm Y, Nhất Phàm nhà chúng ta đối xử với cháu tốt như vậy ... sao cháu có thể nhẫn tâm chỉ lo cho bản thân mà để nó cô độc bị giam trong cục cảnh sát chứ? Cháu cũng biết, nó thật sự không làm gì phạm pháp cả ...' Rõ ràng là bà đã nghe được gì đó.

Lòng Lâm Y đau như thắt lại, hốc mũi ề ẩm chua xót, cô nhẹ giọng an ủi bà: 'Cháu biết, bác gái ... cháu lập tức nói với Lãnh Nghị ...'

Lãnh Nghị ngẩng đầu nhìn về mặt có chút thay đổi của cô gái trước mặt, thấy cô đặt điện thoại xuống khoe môi hần mới câu lên một ý cười, 'Ồ ... à? Mẹ của Lăng Nhất Phàm?'

Lâm Y ngẩng đầu nhìn hần, trong mắt tràn đầy tức giận, thấy cô không nói, Lãnh Nghị làm ra vẻ mặt vô tội, Lâm Y cắn môi, giọng sốt ruột: 'Lãnh Nghị, anh gọi điện thoại cho thả Lăng Nhất Phàm ngay đi!'

'Ồ ...' Lãnh Nghị buông dao nĩa trong tay xuống, nhìn Lâm Y bằng ánh mắt tràn đầy ý cười, 'Y Y, anh nói rồi mà ... tối nay, ừ, tối nay anh cho người thả hần ra ...'

'Ngay bây giờ!' Lâm Y chau mày, 'Gọi ngay lập tức!'

'Không được!' Lãnh Nghị quả quyết cự tuyệt, hần nhìn cô gái đang sụ mặt xuống, thoáng suy nghĩ một chút rồi lại nói, 'Được, thả người, dù sao muốn thả cũng cần một cái cớ, cần làm một số thủ tục, cũng không phải nói thả là thả, đúng không?'

Lâm Y ném dao nĩa trên tay xuống, tức giận: 'Vậy sao trước đó anh nói bắt người là bắt người? Bây giờ bảo anh thả người anh lại nói không thể nói thả là thả chứ?'

'Y Y ... ừ, nghe lời ... làm xong chuyện buổi chiều, buổi tối người lập tức được thả ra ...' Lãnh Nghị nói một cách thỏa hiệp.

Lâm Y cắn môi, nhìn chăm chăm người đàn ông ngoan cố trước mặt, đột nhiên cầm lấy túi xách đứng bật dậy, lạnh lùng nói: 'Anh làm thế nào thì làm, hoặc là hiện tại thả người, hoặc là sau này đừng đến tìm em nữa!' Lời vừa dứt thì cô cũng rào bước đi ra cửa.

Lãnh Nghị nhìn theo bóng cô gái đang tức giận dưng dưng rồi đi, lắc đầu cười nhẹ rồi cũng đứng dậy cầm lấy áo khoác, đặt mấy tờ tiền lên bàn rồi bước nhanh ra cửa đuổi theo.

Đi ra khỏi cửa nhà hàng rồi chạy thẳng ra đường lớn, Lâm Y vẫy tay về phía một chiếc taxi, không suy nghĩ nhiều đợi nó đến bên cạnh mình rồi mở cửa bước lên.

'Cô muốn đi đâu?' Người tài xế nước ngoài mũi cao tóc vàng ôn hòa hỏi.

Mấy câu tiếng Ý đơn giản Lâm Y nghe cũng hiểu, cô dùng thứ tiếng Ý không lưu loát của mình đọc một cái địa chỉ, tài xế mỉm cười gật đầu, chính lúc định lái đi thì nghe bên ngoài có tiếng người kêu: 'Đợi đã!', tài xế đương nhiên là ngừng động tác lại, nhìn ra cửa sổ, Lãnh Nghị lúc này đã đuổi kịp, hần nhanh chóng mở cửa ngồi vào rồi nhìn tài xế nói: 'Đi nhà thờ XX!'

'Đi nhà thờ gì chứ?' Lâm Y ảo não nói, cô đẩy thân hình cao lớn của người đàn ông ra, 'Anh đừng đi theo em nữa, xuống xe đi!', rõ ràng đây là một đôi đang dỗi nhau, tài xế lắc đầu, trên mặt lộ ra ý cười nở mày rồi chạy về hướng giáo đường kia.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Âm Sát Lãnh Nghị (2)

Lãnh Nghị vươn tay mạnh mẽ ôm lấy vai cô gái, cười mà không nói; người tài xế taxi rất nhanh đã nhìn thấy một chiếc xe màu đen, ông ta cười dùng tiếng anh nói: 'Anh à, chiếc xe màu đen đi theo sau là của anh phải không?'

Lãnh Nghị xoay đầu nhìn lại rồi nhàn nhạt nói: 'Phải!', Lâm Y cũng ngoảnh lại nhìn rồi quay đầu lại tiếp tục chiến đấu với bàn tay đang vất trên vai mình.

Hai chiếc xe một trước một sau nối đuôi nhau đi qua một con đường tương đối vắng vẻ, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, chiếc xe taxi bị một luồng hơi cực mạnh hung hăng thổi đến vệ đường theo đó là những tiếng lách cách của mảnh vụn đập vào cửa kính của chiếc taxi rồi giọng kinh khiếp của người tài xế taxi vọng đến: 'Trời ạ!'

Lãnh Nghị cả kinh, theo bản năng hấn kéo Lâm Y vào lòng mình, còn mình thì xoay đầu nhìn lại chiếc xe phía sau, ánh mắt sắc bén của hấn chớp lên, đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc, rồi mây đen dần kéo tới chiếc xe màu đen đi theo hấn đã bị hỏa tiễn bắn vỡ tung thành từng mảnh, mảnh vụn của xe, máu người văng đầy đất, chỉ còn người lái xe là còn sống nhưng đang bị lửa thiêu hủy hừng hực ...

Trên đường tàn tích rơi vãi, ai nấy đều hoảng loạn gào thét ...

Chiếc xe taxi dừng lại bên đường, Lãnh Nghị kéo Lâm Y xuống xe, Lâm Y kinh hoàng nhìn tất cả trước mắt, thân thể cô theo bản năng trốn trong lòng Lãnh Nghị run rẩy không ngừng, có thể tưởng tượng, vừa nãy nếu như cô và Lãnh Nghị hai người cùng ngồi trên chiếc xe màu đen kia thì hậu quả sẽ là thế nào!

Lãnh Nghị siết chặt cô gái đang run rẩy vào lòng mình, ánh mắt đỏ rực quét một vòng chung quanh các cửa sổ gần đó nhưng không thấy gì đáng nghi cả! Hấn mím môi, bình tĩnh kéo cô nép vào một cửa hàng nhỏ bên đường, rõ ràng có người tưởng rằng hấn ngồi trên chiếc xe màu đen kia, không ngờ một con tức giận của Lâm Y đã cứu mạng của hấn!

Đứng ở trong căn tiệm nhỏ, Lãnh Nghị siết chặt vai Lâm Y, ánh mắt sắc bén quét về phía hai bên đường, ý đồ tìm ra được chút manh mối gì ...

Rất nhanh tiếng còi xe cảnh sát đã vang lên, một đám đông cảnh sát lũ lượt chạy đến, Lý Tân mặt cũng tối sầm dẫn theo mấy người vệ sĩ nháy mắt vây quanh căn tiệm nhỏ, thiếu gia suýt nữa thì mất mạng, điều này khiến cô ảo não vô cùng! Lý Tân lặng lẽ đi đến đứng sát bên cạnh Lãnh Nghị và Lâm Y.

'Thiếu gia!' Lý Tân thấp giọng gọi, hai người thoạt nhìn như người không liên can đang đứng xem náo nhiệt, thực ra là Lý Tân đang nói chuyện với Lãnh Nghị, 'Chắc là do tên thủ lãnh mới của tổ chức khủng bố châu Á mà chúng ta vẫn luôn truy lùng làm, có lẽ là có liên quan đến chuyện lần trước người mang mặt nạ nhìn được diện mạo thật của ngài ... kẻ địch ở trong tôi, chúng ta ở ngoài sáng, thiếu gia lưu lại đây rất nguy hiểm! Tôi đề nghị ngài nhanh chóng rời đi!'

Lãnh Nghị hơi nheo mắt lại, khi hấn mở mắt lần nữa, ánh mắt càng thêm sắc bén vào ngạo mạn, 'Buổi chiều tôi xong việc rồi sẽ đi!'

'Không được, thiếu gia, quá nguy hiểm!' Sóng mắt Lý Tân xao động dữ dội, cô xoay người nhìn sang Lâm Y nãy giờ vẫn trốn trong lòng Lãnh Nghị, sắc mặt tái nhợt không nói một lời, thấp giọng khuyên, 'Lúc này ngài dẫn Lâm tiểu thư đi thì cô ấy sẽ không bị nguy hiểm!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hấn không nói một lời, thật không dễ dàng cướp Lâm Y trở lại, hấn thật không muốn lại bị tách ra lần nữa!

Lúc Lãnh Nghị còn đang suy nghĩ thì điện thoại trong túi chọt reo lên, hấn đưa tay cầm lấy, nhìn thấy cái tên "Smith" nhấp nháy trên màn hình, lúc này Smith gọi điện thoại đến, chắc chắn là có chuyện quan trọng, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hấn mím môi, chậm rãi đón nghe.

Đầu bên kia truyền đến giọng nói điềm tĩnh của Smith, 'Lãnh tiên sinh, vừa nhận được tình báo mới nhất, thân phận tựa hồ của cậu đã bị lộ, có rất nhiều hành động ám sát nhằm vào cậu đang âm thầm sắp đặt ... Vì sự an toàn của cậu, cũng vì lợi ích của tổ chức chúng ta, tôi nghĩ cậu nên lợi dụng vụ nổ này mà biến mất vài ngày, đợi đến khi điều tra được chân tướng của kẻ đứng sau màn ...'

Ngắt điện thoại, Lãnh Nghị cúi xuống nhìn cô gái sắc mặt tái nhợt đang nhìn hấn chăm chăm, khóe môi câu lên một nụ cười, thân thiết hôn lên trán cô, giọng thoải mái nói: 'Y Y, xem ra chuyện chiều nay đi nhà thờ kết hôn không làm được rồi, chỉ đành đợi lần khác thôi ... chúng ta phải rời khỏi đây mấy ngày ...'

Lâm Y nhìn Lãnh Nghị chăm chăm, trong mắt có thể thấy rõ sự lo âu, cô mấp máy môi, thật không dễ dàng gì mới thốt được mấy chữ: 'Lãnh Nghị, anh đi đi ... em ... không thể đi ...'

'Em đi cùng anh!' Giọng Lãnh Nghị thật quả quyết, bàn tay đang đặt trên vai cô bắt giắc siết chặt.

Lâm Y nhìn Lãnh Nghị chăm chăm, cô biết lúc này hấn đang trong nguy hiểm, Lãnh Nghị nhất định phải rời khỏi đây, nhưng Lăng Nhất Phàm còn đang bị giam trong cục cảnh sát, cô không thể chỉ lo cho mỗi Lãnh Nghị mà bỏ mặc Lăng Nhất Phàm. Nghĩ đến đây Lâm Y cắn môi, nhẹ giọng nói: 'Anh đi trước đi, em đợi Lăng Nhất Phàm thả ra ...'

'Không được!' Mắt Lãnh Nghị chợt trở nên sắc bén, lúc này đây để Lâm Y ở đây đợi Lăng Nhất Phàm được thả ra đối với hấn mà nói quả thực là đưa dê vào miệng cọp, 'Em phải đi với anh, bằng không anh sẽ không thả hấn ra!'

'Lãnh Nghị!' Lâm Y thoáng chau mày, cô chỉ đành dỗ ngọt hấn, 'Anh rời khỏi đây trước đi, em ... đợi Nhất Phàm thả ra rồi lại đi tìm anh được không?'

'Không được!' Lãnh Nghị gãy gọn dứt khoát cự tuyệt, nếu như đến lúc đó cô không đi tìm hấn thì phải làm sao đây? Vậy tất cả những việc hấn làm đều là công cốc cả sao?

Ngay lúc này một chiếc xe ô tô chạy ngang qua căn tiệm nhỏ rồi chậm chậm dừng lại bên đường, Lãnh Nghị liếc mắt liền nhìn thấy dấu hiện ngấm được vẽ ngoài xe, mắt hấn sáng lên, không nói một lời kéo Lâm Y ra ngoài.

Lâm Y giãy dụa nhưng Lãnh Nghị cơ bản là không để ý đến sự giãy dụa của cô, bước chân cô gái loạn choạng, trong tiếng kêu "Dừng, không cần" không ngừng của cô, thân thể đã bị kéo về phía chiếc xe.

Lúc này cửa sau xe mở ra rồi một người đàn ông cao gầy bước ra, trên gương mặt anh tuấn là ngạo khí bức người, hấn bước nhanh về phía đôi nam nữ đang không ngừng lôi kéo nhau kia, rồi dừng lại trước mặt hai người.

Ánh mắt sắc bén của người đàn ông rơi trên mặt Lâm Y, dừng lại đó vài giây, khóe môi lộ ra một nụ cười đầy phóng túng, ánh mắt đó rất nhanh dời đến gương mặt đầy mây đen của Lãnh Nghị, khóe môi nhẹ câu lên: 'Lãnh thiếu, nữ nhân là dễ thương yêu, chắc chắn, sao lại có thể ép buộc người ta làm những chuyện mà cô ấy không thích được chứ?'

Lãnh Nghị dừng bước, ánh mắt có chút áo não bắn về phía người đàn ông lãnh khốc kia, bàn tay đặt trên vai Lâm Y siết chặt thêm, đôi môi với những đường nét rõ ràng cố nén tức giận bật ra một câu nói: 'Không phải là anh dạy tôi sao? Cướp về, nhốt lại, trói lại ... lúc này còn giả vờ làm người tốt gì chứ?'

'Ừm ...' Đẳng Duệ vượt vượt sóng mũi cao thẳng của mình, cười nhẹ, 'Lãnh thiếu, nói là như vậy nhưng mà ... sau cùng vẫn là nên dùng cách nào ôn nhu một tí, bằng không các cô ấy sẽ không phục ...'

'Tôi lười nói với anh!' Lãnh Nghị chau mày, kéo cô gái đi về phía trước.

'Em không muốn đi với anh ...' Tiếng cô gái tiếp tục vang lên, cô giãy dụa nhưng thế nào cũng không phải đối thủ của người đàn ông, chỉ đành loạn choạng bước theo; Đẳng Duệ không khỏi bật cười dường như đang nhớ lại chính mình năm đó, rồi hấn cũng cất bước đuổi theo đôi nam nữ.

'Đoàng đoàng đoàng ...', ngay lúc này đột nhiên một loạt đạn bắn về phía Lãnh Nghị và Đẳng Duệ, hai người đàn ông cả kinh, chừng như là đồng thời rút súng ra, che chắn trước mặt cô gái, nhìn quanh như tìm kiếm nơi bắn ra rồi nhanh chóng bắn trả ... lúc này nhóm người của Lý Tân cũng đã chạy đến, nhanh chóng gia nhập cuộc chiến ... cả con đường lại một lần nữa lâm vào hỗn loạn ...

'Oanh ...', một chiếc xe đậu bên đường đột nhiên trúng đạn rồi nổ tung, những mảnh vụn của thân xe bắn tung lên cao rồi rơi xuống, Lãnh Nghị nằm xuống áp cô gái dưới thân mình, mọi người cũng nằm xuống vệ đường, những mảnh vụn bắn tung tóe khắp xung quanh.

'Y Y, em không sao chứ?' Khi tất cả đã qua, Lãnh Nghị nhẹ lắc người cho bụi và mảnh vụn rơi xuống rồi đứng dậy, tay kéo theo cô gái, 'Không sao ...', cô gái nương lực kéo của Lãnh Nghị, cố sức đứng lên, lần nỗ mạnh này khiến ngực cô thật tức ...

Lãnh Nghị và Lâm Y còn chưa đứng vững thì một loạt đạn lại bắn tới, Đẳng Duệ đứng gần đó vội nâng súng bắn trả, Lãnh Nghị cũng nhanh chóng kéo cô gái ra sau lưng mình, cầm súng bắn trả ... tiếng súng đầu bên kia rốt cuộc tạm dừng.

Đẳng Duệ cầm súng đứng quay lưng với Lãnh Nghị, ánh mắt sáng như đuốc mang theo một tia cảnh giác nhìn khắp xung quanh, trầm giọng nói: 'Lúc này cậu mang cô ấy theo chỉ là hại cô ấy thôi!'

Lãnh Nghị cắn chặt môi, hấn cũng hiểu, hiện giờ đối tượng của nhóm ám sát kia là hấn, lúc này đây mang theo Lâm Y không nghi ngờ gì là hại cô ấy, rốt cuộc hấn nhìn sang Lý Tân đang đứng cách đó không xa, 'Cô hộ tống Y Y về nhà trước, cần phải bảo đảm an toàn cho cô ấy!'

'Được, thiếu gia!' Lý Tân vội đáp lời, 'Mục tiêu của bọn họ không phải là Lâm tiểu thư! Ngài yên tâm, tôi sẽ bảo đảm sự an toàn cho cô ấy!'

Lãnh Nghị nhìn sang Lâm Y, đáy mắt tràn đầy không nở, 'Y Y, qua mấy ngày anh sẽ trở lại, em phải chăm sóc tốt bản thân đợi anh về ...'

'Anh cẩn thận một chút ...' Lâm Y vừa mới trải qua cơn khiếp sợ, lúc này coi như đã hoàn hồn lại, cô còn chưa nói hết câu với Lãnh Nghị thì đã bị Lý Tân kéo đi, nhanh chóng lùi vào con đường bên cạnh căn tiệm nhỏ, hai người vệ sĩ nước ngoài cao lớn cũng theo họ cùng đi...

Câu nói "Anh cẩn thận một chút" của cô gái khiến lòng Lãnh Nghị ảm đạm, khóe môi hấn không tự chủ được câu lên một nụ cười nhu hòa ...

Chương 180: Âm Sát Lãnh Nghi (3)

Câu nói "Anh cẩn thận một chút" của cô gái khiến lòng Lãnh Nghi âm lại, khỏe mỗi hấn không tự chủ được câu lên một nụ cười nhu hòa ...

'Khụ khụ', Đẳng Duệ liếc mắt nhìn nụ cười chói mắt của Lãnh Nghi, cũng bất giác mỉm cười, 'Ánh mắt không tệ ... ủa, cô gái này khí chất khá giống với Ngừ Yên nhà tôi ...', ý hấn nói về khí chất thanh thuần thoát tục kia.

'Ừm ...' Lãnh Nghi thu hồi nụ cười, nhân nhặt hừm một tiếng, '... phải là người phụ nữ nhà anh khá giống với Y Y của tôi!'

Đẳng Duệ chau mày, 'Có gì khác nhau đâu?'

'Đương nhiên là khác rồi ...' Lời của Lãnh Nghi còn chưa dứt thì không biết từ đâu một loạt đạn lại bắn tới, hai người vội im miệng, nâng súng bắn trả.

Lý Tân kéo Lâm Y chạy một đoạn xa, đoán chừng đã thoát ly nguy hiểm thì mới dám dừng lại, ngoảnh nhìn Lâm Y nói: 'Lâm tiểu thư, nơi đây đã an toàn rồi, tôi phải trở lại giúp thiếu gia ... Cô tự trở về đi, Tommy sẽ đi theo bảo vệ cho cô!' Lý Tân nói dứt lời liền nhìn sang một người vệ sĩ người nước ngoài, dặn dò một lượt rồi mới xoay người rời đi.

'Lý tỷ ...' Nhìn theo bóng Lý Tân dần xa, mắt Lâm Y chớp lên, rốt cuộc lấy hết dũng khí gọi; Lý Tân nghe cô gọi liền dừng bước quay lại nhìn cô, Lâm Y mỉm cười, thấp giọng nói, 'Xin cô giúp tôi chuyển lời với thiếu gia ... xin đừng quên gọi điện thoại ... thả Lăng Nhất Phàm ...'

Mày Lý Tân chau chặt lại, giọng nói lạnh như băng, 'Lâm tiểu thư, lúc này đây cái mà cô nên lo lắng là sự an nguy của thiếu gia chứ không phải là chuyện của người khác!' Cô đối với câu nói này của cô gái mà vô cùng bất mãn.

Lâm Y đương nhiên cũng biết vào lúc này mà nhắc đến chuyện này dường như không quá thích hợp nhưng cô không thể không nói, cô không thể bỏ mặc Lăng Nhất Phàm không lo. Lâm Y cúi đầu, mỉm cười không nói, lúc này đây, hai người cô đều lo lắng như nhau.

Lý Tân lạnh lùng nhìn Lâm Y, giọng càng sắc bén pha thêm chút tức giận: 'Cô nhớ kỹ, thiếu gia gặp phải nguy hiểm là bởi vì ngài ấy bị bại lộ thân phận, mà nguyên nhân khiến ngài ấy bị bại lộ thân phận là vì cứu cô trong khu rừng từng năm ngoài!' Lý Tân bỏ lại những lời này rồi không thêm để ý đến Lâm Y nữa, chạy nhanh trở về ...

Lâm Y đứng ngẩn người, cô nhớ lại buổi tối hôm đó trong khu rừng từng, người đàn ông đeo mặt nạ đã uy hiếp cô, buộc Lãnh Nghi, bại lộ thân phận, Lãnh Nghi vì cứu cô, bất chấp sự ngăn cản của Lưu Dững mà tháo mặt nạ xuống ... thật không ngờ chuyện này thực sự mang đến phiền phức lớn như vậy cho Lãnh Nghi.

Lòng ảm ảm đau, Lâm Y không quay trở lại căn biệt thự ở ngoại ô, cô lặng lẽ men theo lối đi dành cho người đi bộ, đáy mắt một mảnh trống rỗng, hiện giờ Lăng Nhất Phàm thì chưa được thả mà Lãnh Nghi thì lại đang gặp nguy hiểm, cô không biết mình nên tìm ai giúp đỡ đây! Lúc này sau lưng cô cách không xa là một người nước ngoài cao lớn, đó là người vệ sĩ mà Lý Tân phái đi bảo vệ an toàn cho Lâm Y, Tommy.

Đầu đường có hai thanh niên tóc dài đang vơ tình đàn guitar, bên cạnh họ đặt một chiếc hộp nhỏ, thỉnh thoảng có người ném tiền vào hộp cho họ, Lâm Y không tiếp tục nhìn xem mà chậm rãi vòng qua họ đi về phía trước, một người đàn ông cao lớn đứng trước mặt cô thân thiện cùng cô chào hỏi, bắt chuyện, Lâm Y lễ phép cười rồi tiếp tục đi về phía trước ...

Phía trước là một tòa nhà kiểu châu Âu, trên cánh cửa treo hai tấm biển, một tấm viết tiếng anh, tấm còn lại viết tiếng Trung, trên đó viết rõ, đây là đại sứ quán của Trung Quốc ở Ý, Lâm Y nhìn tấm bảng chăm chăm, ánh mắt dần dần chợt sáng lên, Lăng Nhất Phàm là công dân Trung Quốc, liệu có thể nhờ đại sứ quán Trung Quốc giúp đỡ hay không?

Lâm Y dừng chân trước cửa tòa nhà, đầu óc xoay chuyển không ngừng, chính lúc này, một chiếc xe dừng lại trước cửa tòa nhà, cửa sau mở ra, từ trên xe một người đàn ông trung niên bước xuống, ông mặc một chiếc áo bành tô, đầu đội mũ dạ, dưới vành mũ dạ là một gương mặt nho nhã tuấn tú, ông vừa nhìn đã thấy Lâm Y đang đứng ngẩn người trước cửa đại sứ quán.

Trên gương mặt nho nhã kia lộ ra một vẻ phức tạp, ông hơi dừng lại rồi bước về phía cô gái, giọng thân thiện: 'Lâm tiểu thư ...'

Lâm Y ngẩn người, cô thu hồi tầm mắt nhìn sang người đàn ông vừa lên tiếng gọi mình, mắt chợt sáng lên, cô hơi lộ ra một nụ cười kinh ngạc, thấp giọng nói: 'Từ ... tiên sinh!' Cô nhớ buổi tối đó ở trước cửa quán cà phê, ông đã bắt chuyện rồi đưa cô về nhà, ông có nói, mình tên Từ Nhất Hạo.

Từ Nhất Hạo cũng cười gật đầu chào cô rồi hỏi: 'Lâm tiểu thư đứng ở đây là có chuyện gì?'

Đúng rồi, vị Từ tiên sinh này là đại sứ! Nghĩ đến đây nụ cười trên môi Lâm Y càng tươi hơn, cô nhìn Từ Nhất Hạo, có chút bất an nói: 'Từ tiên sinh, tôi muốn tìm đại sứ Trung Quốc ... vị hôn phu ... của tôi vô duyên vô cớ bị cảnh sát bắt đi, không biết phía đại sứ quán có thể ra mặt giúp chúng tôi hay không, thử nói chuyện với phía cảnh sát một chút ...'

Sóng mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động, nhàn nhạt hỏi lại: 'Là Lăng Nhất Phàm tiền sinh?'

'Phải đó ... Từ tiền sinh có thể giúp tôi hay không?' Lâm Y lo lắng nhìn ông.

Từ Nhất Hạo thoáng chau mày, ông nhìn về phía đại sứ quán chừng như đang suy nghĩ điều gì, lát sau ông mới thu hồi tầm mắt, dò đến trên mặt Lâm Y, trên gương mặt thanh thuần rõ ràng mang theo chút bất an và mong đợi, Từ Nhất Hạo mím môi, trầm giọng nói: 'Thế này vậy, tôi dẫn cô vào trong trước rồi chúng ta bàn sau, xem có cách nào hay không?'

'Cám ơn ông, Từ tiền sinh!' Lâm Y mỉm cười, nụ cười đó như một đóa tuyết liền đang nở rộ, mắt Từ Nhất Hạo trong chớp mắt thất thần nhưng rất nhanh đã thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt nói: 'Lâm tiểu thư, mời đi theo tôi!' Lâm Y vội đáp lời rồi theo chân ông bước vào.

Dưới sự điều đình của Từ Nhất Hạo, đại sứ quán ý đồng ý thông qua phương thức ngoại giao giao thiệp với phía cảnh sát, hy vọng họ dưới tình huống chưa có chứng cứ xác thực, thả công dân Trung Quốc ra trước ...

Lúc Từ Nhất Hạo tiễn Lâm Y ra cửa, màn đêm đã phủ trùm, ông ngẩng đầu nhìn mông lung về chân trời tối mịt, giọng vẫn nhàn nhạt: 'Lâm tiểu thư có cần ăn gì rồi hãy đi không?'

'Không cần đâu, cám ơn Từ tiền sinh ... Tôi về nhà chờ tin của các vị...' Lâm Y vội cười đáp lời.

'Được ... một khi có tin, chúng tôi sẽ nhanh chóng báo với cô', Từ Nhất Hạo thoáng dừng lại rồi như vô tình hỏi, 'Sau khi cô với Lăng tiền sinh kết hôn, có phải là định định cư ở nước ngoài không? ... Người nhà của cô, àn, lần trước về tôi có nghe cô nói, cô chỉ còn mẹ ...cũng sẽ qua đây chứ?'

'Chuyện này ...' Lâm Y hơi ngần ngừ, chuyện này cô rất muốn nhưng ... mắt cô chớp lên, '... tạm thời chúng tôi vẫn chưa quyết định ... mẹ của tôi thật không muốn rời khỏi thành phố G ...'

Từ Nhất Hạo như có tâm sự chi gặt đầu, Lâm Y chào ông rồi vội vã rời đi, Từ Nhất Hạo thấy cô gọi taxi rồi rời đi, thấy chiếc xe đã đi xa ông mới xoa người bước vào đại sứ quán.

Tối hôm đó Lâm Y ngồi một mình trên giường, mắt nhìn tivi nhưng hoàn toàn không để tâm vào đó, trong đầu vô cùng hỗn loạn, một lúc là nụ cười ôn hòa của Lăng Nhất Phàm, đôi mắt thâm tình của hắn, một lúc lại là gương mặt tuấn mỹ lạnh mạc của Lãnh Nghị, một lúc lại là cảnh tượng Lăng Nhất Phàm bị giam trong cục cảnh sát, một lúc lại là cảnh Lãnh Nghị nổ súng, còn có ... chiếc xe màu đen bốc cháy hùng hục ...

Lâm Y chau mày, nhắm mắt lại ngồi tựa vào thành giường, lúc này điện thoại đặt bên giường chợt reo lên, cô mở mắt cầm điện thoại lên xem, trên màn hình nhấp nháy hai chữ "Lãnh Nghị", Lâm Ymím môi, chậm rãi ấn nghe, đầu bên kia truyền đến giọng nói cố dè dặt của Lãnh Nghị: 'Y Y ...'

Hàng mi dài của Lâm Y chớp lên, cô nuốt nước bọt, nhẹ giọng nói: 'Anh ... khỏe không?'

'Anh rất khỏe!' Đầu bên kia truyền đến tiếng cười khê của Lãnh Nghị, hắn dịu giọng nói, 'Mấy ngày tiếp theo anh sẽ rất bận, có lẽ không có thời gian gọi điện cho em ... đợi qua mấy ngày nữa anh sẽ trở về ...' Lần này hắn phải xử lý chuyện thân phận bị lộ, lại phải điều hành công việc của LS quốc tế từ xa, phỏng chừng thời gian ngủ cũng không có bao nhiêu.

Lâm Y vẫn lẳng lặng lên tiếng, lát sau tiếng của Lãnh Nghị lần nữa vang lên, chừng như đã qua một hồi suy nghĩ thật kỹ càng, 'Lăng Nhất Phàm... ngày mai anh sẽ gọi điện thoại, để bọn họ thả người ... em yên tâm, hắn không sao!'

Trong mắt Lâm Y một tia sáng lóe qua, lát sau chỉ nhẹ nhàng "à" một tiếng, cô không nhắc với Lãnh Nghị chuyện hôm nay cô đến đại sứ quán Trung Quốc, mặc kệ thế nào, có thêm một phần sức giúp đỡ thì vẫn tốt hơn, huống gì, lỡ như Lãnh Nghị hối hận không thực hiện lời nói thì biết làm thế nào?

Rồi Lâm Y nghe đầu bên kia truyền đến, có một giọng nói tiếng Anh vọng đến, chừng như hỏi ý kiến Lãnh Nghị điều gì đó rồi tiếng Lãnh Nghị trả lời, lát sau hắn nói vào điện thoại: 'Y Y, anh còn có việc, anh cúp máy!', lại nghe Lâm Y nhẹ nhàng "à" một tiếng, Lãnh Nghị mới cúp máy.

Lúc này hắn đang ở trong phòng tư liệu của tổng bộ chống khủng bố quốc tế đặt tại Geneva, bận rộn cùng các sĩ quan cao cấp của đơn vị chống khủng bố và tình báo trao đổi tin tức, trong lúc bận rộn hắn lên lúc rút ra chút thời gian gọi điện thoại cho Lâm Y, hắn vừa đặt điện thoại xuống thì lại nghe chuông reo, Lãnh Nghị thoáng chau mày, cầm điện thoại lên xem, là Lữ Thần! Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, điện thoại lại reo lên lần nữa, vào lúc này Lữ Thần gọi điện cho hắn, chắc chắn là có chuyện quan trọng.

Nhẹ đưa tay ra hiệu cho một sĩ quan tình báo ngừng lại, hắn cầm lấy điện thoại đón nghe, giọng trầm trầm của Lữ Thần vang lên: 'Lãnh thiếu ... người họ lý được giao chăm sóc cho Tịch Họa mất tích rồi!'

'Rốt cuộc là chuyện gì?' Lãnh Nghị chau mày, mắt lóe sáng, loại chuyện này, Lữ Thần báo với hắn, chứng tỏ là có vấn đề xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Hôn Lễ (1)

Lữ Thần thoáng ngừng lại, chừng như đang suy nghĩ nên nói thế nào thì phù hợp, lát sau hắn mới tiếp tục: 'Tôi nghi ngờ cô ta chính là người cho loại chất gây tê liệt hệ thần kinh vào dịch truyền của Tịch Họa, tôi vừa mới bắt đầu nghi ngờ nên lên đặt camera theo dõi trong phòng của Tịch Họa, không ngờ cô ta lại mất tích ...'

Lãnh Nghị cắn môi, hắn trầm tư giây lát rồi mới chậm rãi nói từng chữ một: 'Lữ Thần, chuyện này hãy để phía cảnh sát theo dõi, một khi có tin tức về Tiểu Hồng thì lập tức báo cho tôi! ... Ngoài ra, phải điều tra xem trước đây Tiểu Hồng có tiếp xúc mật thiết với ai hay không, có thể bắt đầu tra từ các cuộc gọi của cô ấy ... lần này tuyệt đối không thể đánh động những người khác!'

'Được!' Lữ Thần nhẹ giọng đáp.

'Còn chuyện này nữa ...' Lãnh Nghị chau mày, bồi thêm một câu, '... cậu nhanh chóng tìm cách cứu chữa cho Tịch Họa, cố hết sức để cô ấy tỉnh lại!'

'Được, tôi biết rồi ...' Lữ Thần nhẹ giọng đáp, đầu bên kia đã truyền đến tiếng Lãnh Nghị ngắt máy.

Lúc này trong căn biệt thự ngoài ngoại ô Milan, Lâm Y đã lên giường nhắm mắt, mơ màng ngủ thì ngoài hàng rào xuất hiện một bóng người, trên mặt người đó đeo một chiếc mặt nạ bạc, hắn nhẹ nhàng treo qua hàng rào vốn không cao lắm, nhảy vào trong sân, nhanh nhẹn như một bóng ma, hắn cấp tốc dán mình vào một góc khuất, ngẩng đầu lên nhìn ban công nơi lầu hai rồi rút từ trong người ra một sợi dây thừng chuẩn xác ném về phía lan can của ban công rồi bóng người đó nhanh nhẹn như một chú khỉ bám theo sợi dây thừng đó treo lên ...

Bóng người mang mặt nạ bạc rút ra một cây súng, rón rén xâm nhập vào căn biệt thự, hắn nhẹ đẩy cửa từng phòng, rồi cũng đến phòng ngủ của Lâm Y, hắn vừa liếc mắt đã nhìn thấy bóng người mảnh khảnh nằm trên giường, từ sau chiếc mặt nạ, đôi mắt đen thăm lóe lên một tia sáng dị thường. Bóng đen đứng ở cửa một lúc rồi mới rón rén bước vào trong phòng ngủ, chậm rãi đi đến bên giường.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng nhàn nhạt chiếu qua chiếc rèm cửa mỏng soi ánh sáng mờ mờ vào trong phòng ngủ, nương theo bóng trăng, hắn nhìn thấy vẻ mặt điềm tĩnh ngọt ngào của cô gái trong giấc ngủ, gương mặt trắng nõn dưới ánh trăng như phủ một lớp hào quang, người mang mặt nạ nhìn chằm chằm gương mặt đó, bàn tay cầm súng chậm rãi buông xuống, bước sát đến bên giường, tay kia chậm rãi vươn về phía mặt của cô gái ...

Chính ngay lúc này, cửa phòng ngủ lần nữa bị đẩy ra, một người nước ngoài cao lớn tay cầm một cây súng ngắn chỉ thẳng về phía người mang mặt nạ, quát khê: 'Buông súng xuống, đưa tay lên, úp mặt vào tường!'

Người mang mặt nạ cả kinh, hắn liếc về phía người nước ngoài đang đứng nơi cửa rồi liếc về phía cây súng trên tay mình, hắn nâng súng lên, chân đồng thời phóng về phía tường, chính ngay lúc hắn vừa đến gần tường thì chợt nhanh như chớp rút một cây dao găm phóng thẳng về phía người nước ngoài, người kia lập tức lách mình né tránh, cây dao cắm vào ván cửa phát ra một tiếng trầm đục, lúc người nước ngoài xoay lại cầm súng ngắm thì người đeo mặt nạ đã nhanh chóng đẩy cửa sổ ra nhảy xuống ...

Tiếng động rột cuộc cũng làm cô gái trên giường đột nhiên mở mắt, cô chỉ nhìn thấy chiếc rèm cửa bằng voan trắng phất phơ trong gió đêm, ngoài ra không có một bóng người. Lâm Y kinh ngạc chậm rãi ngồi dậy nhìn xung quanh căn phòng, trong phòng thực sự yên tĩnh, dường như chưa hề xảy ra chuyện gì. Mình nằm mơ sao? Lâm Y nghi hoặc nghĩ rồi chậm rãi nằm trở lại ...

Thật lâu sau, mãi đến khi tiếng thờ đều đều của cô gái lần nữa vang lên thì một bóng người cao lớn nấp sau tủ áo mới chậm rãi bước ra, trên tay là cây dao găm lúc nãy anh ta vừa nhổ ra từ trên ván cửa, rồi bóng anh ta cũng lặng lẽ rời khỏi gian phòng ...

Trưa hôm sau Lâm Y không đi đâu cả mà ở nhà đợi điện thoại, vừa mới ăn qua loa bữa trưa thì nghe điện thoại reo lên, Lâm Y vội vàng cầm lên xem, là Lãnh Nghị!

Sóng mắt cô thoáng xao động, nhẹ nhàng ấn phím đón nghe, đầu bên kia truyền đến giọng nói nhu hòa của Lãnh Nghị: 'Y Y, em khỏe không?'

'Ân ... khỏe!' Giọng Lâm Y nhỏ xíu, trong đầu không ngừng suy nghĩ xem nên nói với Lãnh Nghị chuyện của Lăng Nhất Phàm thế nào mới không làm hắn mất hứng bởi vì hôm qua Lãnh Nghị đã nói, hôm nay hắn sẽ gọi điện cho cục cảnh sát bảo họ thả người.

Thấy đầu bên kia trầm mặc, Lãnh Nghị chừng như sớm đoán được tâm tư của Lâm Y, hắn nhàn nhạt nói: 'Y Y, anh đã gọi điện thoại rồi, cảnh sát chiều nay sẽ thả người ...'

Mắt Lâm Y sáng lên, không kìm được một tiếng kêu mừng rỡ: 'Thật sao Lãnh Nghị? Cảm ơn anh!'

Lúc này đến lượt Lãnh Nghị trầm mặc, Lâm Y thu hồi nụ cười, cô mím môi, nhất thời không biết nên nói gì mới phải, lát sau giọng trầm thấp của Lãnh Nghị mới vang lên: 'Y Y, anh thả Lăng Nhất Phàm không phải vì để em với hắn đoàn tụ, anh chỉ sợ em lo lắng! ... Đừng quên em đã hứa với anh ...'

'Em ...' Lâm Y nuốt nước bọt, theo kế hoạch, ngày cô và Lăng Nhất Phàm kết hôn là ba ngày sau! Nhanh như vậy rõ ràng Lãnh Nghị không nghĩ tới bằng không hắn tuyệt đối sẽ không để Lâm Y ở lại đây! Nghĩ đến đây đầu óc cô gái một mảnh hỗn loạn, giọng nhỏ như muỗi kêu: 'Em ... anh giải quyết hết chuyện của anh đi rồi lại bàn tiếp, được không?'

Giọng Lãnh Nghị dần trở nên nhu hòa: 'Ân, chuyện này anh sẽ giải quyết nhanh thôi ... em đợi anh trở về ...'

'Ân ...' Hàng mi dài của Lâm Y chớp lên, lúc này đây cô nhất định không được để Lãnh Nghị phân tâm nên chỉ đành hàm hồ trả lời.

Lâm Y một mình đạp taxi đến cục cảnh sát, cô thật không dễ dàng mới giải thích được với phía cảnh sát mục đích của mình đến đây, người cảnh sát tra gi đó trên vì tính rồi ngừng đầu nhìn cô, dùng tiếng Anh nói: 'Cô à, Lãng tiên sinh mà cô muốn hỏi chúng tôi đã thả ra rồi!'

'Thả ra rồi?' Lâm Y kinh ngạc hỏi, 'Sao ... sao tôi không biết gì cả?'

Người cảnh sát cười hiền hòa: 'Àn, hình như vừa mới thả đây thôi, chắc là vừa mới ra cửa ... cô à, cô đến đại sảnh của khu tạm giam xem thử!'

'Ồ, cảm ơn!' Cảm ơn người cảnh sát xong rồi Lâm Y vội vã đi về hướng người đó chỉ.

Lúc Lâm Y vội vội vàng vàng chạy đến đại sảnh của khu tạm giam thì cô nhìn thấy Lãng Nhất Phàm đang từ đại sảnh bước ra, bên cạnh hắn là hai người, một người là đại sứ Từ Nhất Hạo còn người kia là Mễ Lệ, ngoại trừ Lãng Nhất Phàm hai người kia trên mặt đều là ý cười, nhất là Mễ Lệ, vẻ mặt cô thật hưng phấn.

Ba người cũng đồng thời nhìn thấy Lâm Y vừa xuất hiện nơi cửa đại sảnh, sóng mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động, ánh mắt mang theo chút dò xét nhìn Lâm Y, ông không biết vì sao cô lại biết chuyện Lãng Nhất Phàm được thả ra; nụ cười trên mặt Mễ Lệ hơi cương lại, không phải đã nói là Lâm Y không biết sao? Thế nào cô ấy còn đến đây?

'Y Y!' Đáy mắt Lãng Nhất Phàm phút chốc tràn đầy ý cười, vừa lúc này khi hắn được thả ra lại không nhìn thấy gương mặt thân quen mà hắn muốn thấy nhất, trong lòng vốn tràn đầy thất vọng, khi hắn hỏi Mễ Lệ vì sao Lâm Y không đến, cô chỉ áp ứng đáp mấy câu qua loa, lúc đó trong nội tâm hắn bắt đầu thối thòm phập phồng ... nhưng không ngờ vừa bước ra cửa khu tạm giam thì đã nhìn thấy Lâm Y!

Lãng Nhất Phàm rõ ràng là gầy đi, trên gương mặt tuần tú lộ rõ sự tiêu tụy, cằm dưới lún phún râu ... lòng Lâm Y ần ần đau, cô không có thời gian truy cứu vì sao Từ Nhất Hạo và Mễ Lệ cùng xuất hiện ở sở cảnh sát còn cô thì lại không biết gì! Lâm Y chỉ lo bước nhanh đến trước mặt Lãng Nhất Phàm, nghẹn ngào gọi: 'Nhất Phàm ...'

'Y Y!' Trên gương mặt tiêu tụy của Lãng Nhất Phàm lộ ra nụ cười rạng rỡ, hắn bước nhanh đến siết chặt cô gái trước mặt vào lòng, chiếc cằm lún phún râu cọ nhẹ lên mái tóc cô gái, Lâm Y cũng vòng tay ôm lấy hắn, mặt dịu ngoan dán vào ngực hắn, nhắm mắt lại, run giọng nói: 'Xin lỗi ...'

'Ngốc, xin lỗi gì chứ!' Lãng Nhất Phàm mỉm cười hôn nhẹ lên mái tóc cô gái, 'Là anh không tốt, bị giam mấy ngày nay, không có cách nào chăm sóc cho em!' Lãng Nhất Phàm rõ ràng sợ trong lòng Lâm Y áy náy, không muốn đem chuyện đổ lên người Lãnh Nghị; Lâm Y làm sao không hiểu suy nghĩ này của hắn chứ, cô cắn môi, không nói một lời.

'Được rồi, chúng ta rời khỏi đây trước đã!' Không biết từ lúc nào Từ Nhất Hạo đã đứng sau lưng hai người, điềm tĩnh nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau trước mặt, lên tiếng nhắc nhở; Mễ Lệ thì đứng sau lưng ông, trầm mặc không nói.

Lâm Y lúc này mới vội vàng buông Lãng Nhất Phàm ra, cô xoay người lại, nhìn về phía Từ Nhất Hạo và Mễ Lệ rồi lại nhìn sang Lãng Nhất Phàm, mỉm cười nói: 'Nhất Phàm, chuyện lần này, Từ tiên sinh và Mễ tiểu thư đều giúp đỡ rất nhiều!'

'Từ tiên sinh, Mễ Lệ, cảm ơn hai người!' Lãng Nhất Phàm mỉm cười nhìn hai người.

Mễ Lệ chỉ cười nhẹ, vẫn lặng im không nói, Từ Nhất Hạo thì ánh mắt thâm trầm, giống như tùy ý hỏi: 'Lãng tiên sinh, nghe Mễ tiểu thư nói hai người rất nhanh sẽ kết hôn, không biết là đã quyết định ngày tháng chưa? Tôi có thể đến tham dự hôn lễ của hai người không?'

Trên mặt Lãng Nhất Phàm lộ ra nụ cười rạng rỡ, giọng nói cũng đầy hưng phấn: 'Sắp rồi, Từ tiên sinh, vốn chúng tôi dự tính là ba ngày sau, àn, giờ xem ra vẫn còn kịp ... Tôi với Y Y định cử hành hôn lễ trước, khi trở về nước mới đãi tiệc cưới sau ... đến lúc đó tôi rất hân hạnh đón tiếp Từ tiên sinh đến tham gia!'

'Được, tôi nhất định sẽ đến!' Từ Nhất Hạo cười.

Lãng Nhất Phàm cũng cười, nắm tay Lâm Y, mấy người cùng cất bước rời khỏi cục cảnh sát.

'Tôi đi lấy xe, mọi người chờ một chút!' Bên ngoài cục cảnh sát Mễ Lệ nhìn ba người nói rồi vội vã đi về phía bãi đỗ xe, không lâu sau xe đã dừng lại bên cạnh ba người, Mễ Lệ hạ kiếng xe ra hiệu cho mọi người lên xe.

'Tôi lái xe đến, tôi tự đi được rồi, tạm biệt!' Từ Nhất Hạo liếc nhìn sang Mễ Lệ, điềm nhiên cười rồi vẫy tay về phía Lâm Y và Lãng Nhất Phàm như tạm biệt rồi xoay người rời đi, trước khi đi còn không quên nhắc một câu, 'Hôn lễ của hai người đừng quên báo tôi một tiếng!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Hôn Lễ (2)

'Chúng tôi nhất định sẽ báo, tạm biệt Từ tiên sinh!' Về rạng rỡ trên mặt Lăng Nhất Phàm đã xóa đi phần nào sự tiều tụy, hấn vẫy tay về phía Từ Nhất Hạo.

Trong xe, Mễ Lệ liếc nhìn Lâm Y như dò xét rồi mỉm cười, giọng nói mang theo chút châm chọc mà chỉ có Lâm Y nghe hiểu, 'Lâm tiểu thư, hôn lễ của cô với Lăng tổng, cô có chắc chắn là cử hành đúng ngày sao?'

Lâm Y né tránh ánh mắt của Mễ Lệ, ho khan một tiếng, nhìn sang Lăng Nhất Phàm nhưng không lên tiếng.

Sóng mắt Lăng Nhất Phàm thoáng xao động, hấn nhìn sang Lâm Y, cười nhẹ: 'Đương nhiên sẽ cử hành đúng ngày rồi ...', hấn nhẹ nắm tay Lâm Y, nhu hòa nói, 'Tuy rằng thời gian hơi gấp một chút, có vài thứ có lẽ sẽ không chuẩn bị kịp ... Y Y, lúc này hơi thiệt thòi cho em, đợi đến khi về nước anh sẽ bù đắp lại cho!'

'Sao lại nói thế chứ? Đơn giản một chút thì tốt hơn!' Lâm Y gượng cười nói, rồi cô vội vã chuyển đề tài, 'Nhất Phàm, buổi trưa anh đã ăn gì chưa? Hay là chúng ta đi ăn gì đó trước, thuận tiện coi như chúc mừng cho anh, được không?'

Lăng Nhất Phàm mỉm cười khoác tay lên vai cô, 'Chúc mừng thì không cần đâu, có em ở bên anh chính là sự chúc mừng tốt nhất rồi ...', hấn hơi ngừng lại rồi nhìn Mễ Lệ nói, 'Mễ Lệ, chiều nay em giúp anh xem chừng tình hình của công ty sau hai ngày tạm ngưng hoạt động thế nào rồi thông báo cho các nhân viên, ngày mai chúng ta bắt đầu trở lại làm việc ...'

Ngày hôm sau Lăng Nhất Phàm bận bịu suốt cả ngày thì tình hình Lăng thị mới coi như bắt đầu hoạt động bình thường trở lại, gần đến giờ tan tầm thấy mọi việc đã ổn Lăng Nhất Phàm mới thở phào một hơi, ngả lưng vào ghế dựa định nghỉ ngơi một chút; lúc này ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ, người bước vào là Mễ Lệ, cô đưa xấp văn kiện trên tay cho Lăng Nhất Phàm: 'Lăng tổng, những văn kiện này tôi đã sửa sang xong, xin anh coi lại!'

'Được ...' Lăng Nhất Phàm đón lấy xấp văn kiện lật xem.

Mễ Lệ yên lặng đứng bên cạnh nhìn hấn, rồi như rất vô tình nói: 'Lăng tổng, vì chuyện lần này của anh Lâm tiểu thư có thể coi như tổn rất nhiều công sức!', thấy nụ cười hạnh phúc trên môi Lăng Nhất Phàm, Mễ Lệ lại tiếp tục: 'Cô ấy không chỉ đi tìm Từ tiên sinh giúp đỡ, hôm đó tôi còn nhìn thấy cô ấy cùng một vị Lãnh tiên sinh ăn cơm... tôi đoán chắc cũng là vì chuyện này mà đi nhờ vả!'

Bàn tay đang lật văn kiện chợt dừng lại, Lăng Nhất Phàm ngẩng đầu lên, vừa hay bắt gặp Mễ Lệ đang nhìn mình, thoáng suy nghĩ rồi hấn cười nói: 'Cảm ơn sự nhắc nhở của em, Mễ Lệ ... anh tin tưởng Y Y chỉ là vì muốn giúp anh nên mới đi tìm Lãnh tiên sinh!'

Mễ Lệ nhìn Lăng Nhất Phàm lát sau mới mỉm cười: 'Lâm tiểu thư được anh yêu đúng là phúc phận của cô ấy!'

Lăng Nhất Phàm chỉ cười cười, cúi đầu tiếp tục xem văn kiện trong tay, xem xong trang cuối cùng rồi hấn đưa lại cho Mễ Lệ, nhìn cô nói: 'Mễ Lệ, hai ngày nữa là ngày hôn lễ của tôi với Y Y, hai ngày này công ty vừa mới bắt đầu vận hành trở lại, công việc tương đối nhiều, chỉ đành nhờ em cố gắng thêm một chút, đợi sau khi anh bận xong hôn lễ, nhất định sẽ sắp xếp cho em mấy ngày nghỉ bù!'

Mễ Lệ đón lấy phần văn kiện Lăng Nhất Phàm đưa, né tránh ánh mắt của hấn, khàn giọng nói: 'Em biết rồi!' Nói rồi vội vã xoay lưng rồi đi, Lăng Nhất Phàm chỉ lặng lẽ nhìn theo bóng cô ...

Hai ngày tiếp theo quả thực rất bận rộn, việc chuẩn bị cho hôn lễ cũng đã ổn thỏa, ngày mai chính là ngày kết hôn của Lăng Nhất Phàm và Lâm Y ...

Tối hôm đó, trong biệt thự của Lăng Nhất Phàm, Lâm Y đang ngồi nơi sofa xem tivi, Lăng Nhất Phàm tắm xong bước ra ngồi xuống bên cạnh cô, tay khoác lên vai cô, Lâm Y mỉm cười, dịu ngọt tựa đầu vào ngực hấn tiếp tục xem tivi; Lăng Nhất Phàm hôn nhẹ lên tóc cô, về mặt tràn đầy hạnh phúc tựa lưng vào sofa, 'Y Y, ngày mai chúng ta đã kết hôn rồi, hôm nay em còn nguyện vọng gì không?', người đàn ông nhẹ giọng hỏi.

'Nguyện vọng?' Cô gái thoáng ngẩn người rồi cười nhẹ, 'Không có nguyện vọng gì!'

Lúc này điện thoại của Lâm Y đặt trên bàn chợt reo lên, cô hơi lùi ra khỏi vòng tay của Lăng Nhất Phàm nhóm người cầm điện thoại lên, cái tên 'Lãnh Nghị' đập vào mắt khiến Lâm Y sững sốt, không kim được quay đầu nhìn sang Lăng Nhất Phàm đang tựa người vào sofa, vừa lúc bắt gặp ánh mắt hấn đang nhìn mình.

Lâm Y hốt hoảng thu hồi tầm mắt, chút khác thường đó của cô gái không thoát khỏi mắt người đàn ông, hấn nhìn chăm chăm chiếc điện thoại đang reo không ngừng trên tay cô, lát sau mới nhẹ giọng hỏi: 'Y Y, nghe điện đi!'

Lâm Y nuốt nước bọt, cô nhìn sang người đàn ông lần nữa, 'Là điện thoại của Lãnh Nghị... không nhận thì hơn!' Rồi cô quả quyết ấn phím từ chối cuộc gọi, đặt điện thoại trở lại bàn trà.

Nhưng điện thoại vừa đặt xuống thì lại bắt đầu đổ chuông, đầu bên kia Lãnh Nghị ả ả cảm thấy có chút bất an, Lâm Y ngắt điện thoại! Hấn chau mày, nhìn về phía phòng họp, nơi khe cửa lộ ra một góc phòng họp bên trong, người trong đó về mặt ai nấy đều nghiêm túc, Lãnh Nghị quay đầu lại, thoáng suy nghĩ một chút rồi lại tiếp tục gọi điện.

'Y Y, nghe đi, anh biết em vì chuyện của anh mà đến tìm anh ta nhờ giúp đỡ ...' Lăng Nhất Phàm cười thản nhiên, '... chuyện này anh phải cảm ơn em mới đúng!'

Mặt Lâm Y thoáng đỏ lên, cô gượng cười, lẩm bẩm: 'Đúng là em có đi tìm anh ta ... nhưng ... sau này cũng không cần tiếp tục liên lạc!' Cô gái lần nữa quả quyết ấn phím từ chối cuộc gọi, rồi cuộc điện thoại không reo lên lần nào nữa.

Lâm Y buông điện thoại xuống đứng dậy, dịu ngoan tựa vào ngực Lăng Nhất Phàm, an tĩnh xem tivi. Khóe môi Lăng Nhất Phàm nhẹ câu lên, cánh tay đang ôm cô gái bất giác siết chặt một chút, thái độ của cô gái quả thật khiến hắn yên tâm rất nhiều.

Đêm khuya, phòng họp của trung tâm chống khủng bố quốc tế ở Geneva vẫn sáng đèn, Lãnh Nghị nhìn chiếc điện thoại trên tay, đáy mắt một mảnh âm trầm, hắn cần môi, rồi cuộc đẩy cửa bước vào ...

Rạng sáng cuộc họp rồi cuộc kết thúc, Lãnh Nghị nhìn ông Smith đang đứng dậy chuẩn bị rời đi, trực tiếp thẳng thắn nói: 'Ngài Smith, sáng mai tôi muốn nghỉ một buổi, đi Milan một chuyến!'

'Không được đâu Lãnh tiên sinh, trước mắt thân phận của cậu đã bị lộ, chúng ta còn chưa biết chính xác đối tượng ra tay tấn công cậu là ai hoặc là tổ chức nào đã biết thân phận của cậu --- vào lúc này nếu như cậu xuất hiện ở Milan là rất nguy hiểm!' Ông Smith nghiêm túc phân tích cho Lãnh Nghị nghe cục diện hiện tại, ông thật sự không muốn mất đi người trợ thủ đắc lực, thanh gươm sắc của tổ chức hình cảnh quốc tế này.

'Tôi không thể mỗi ngày đều trốn chui trốn nhủi không xuất hiện, tôi có việc riêng của mình phải làm ... Ngài Smith, tôi có thể xuất hiện để dụ kẻ địch lộ diện ...' Lãnh Nghị vẫn cố gắng thuyết phục ông ta.

'Tôi không thể đem cậu làm mồi nhử!' Ông Smith nhìn Lãnh Nghị, 'Lãnh tiên sinh, chuyện này không thể giải quyết bằng cách này được!' Thấy Lãnh Nghị còn định lên tiếng, ông mỉm cười đưa tay ngăn lại, nửa đùa nửa thật nói, 'Lãnh tiên sinh, nếu như cậu bị thương lúc này thì không có nội tạng để thay thế đâu, quả tim dự bị dành cho cậu, cậu đã dùng trước rồi!'

Quả tim dự bị mà ông Smith nhắc tới chính là quả tim mà Lãnh Nghị kiên trì dùng cho Lâm Dung, lúc đó Lãnh Nghị nói với ông để hắn "tạm ứng" trái tim dự bị đó, sau này nếu như hắn có bị thương thì không cần dùng đến quả tim đó là được; nghe vậy ông Smith mới đồng ý đưa quả tim dự bị đó đến Trung Quốc ...

Nhìn theo bóng ông Smith xa dần, mày Lãnh Nghị càng lúc càng chau chặt ...

Sáng hôm sau, bên ngoài một nhà thờ ở Milan, mấy chiếc xe sang trọng chậm chậm dừng lại rồi ngừng trước một quảng trường rộng rãi bên cạnh nhà thờ, cửa xe mở ra rồi mọi người lần lượt xuống xe; Lăng Nhất Phàm bước xuống từ một trong những chiếc xe đó, hôm nay hắn mặc một bộ lễ phục màu đen, anh tuấn tiêu sái hơn nữa trên mặt luôn treo nụ cười hạnh phúc, hắn xoay người, lịch sự đưa tay vào trong xe.

Từ trong xe một bàn tay nhỏ nhắn vươn ra, nhẹ nhàng đặt vào bàn tay hắn rồi Lâm Y trong chiếc áo cưới màu trắng thánh khiết từ trong xe bước ra, mái tóc đen dài của cô được vắn lại sau đầu lộ ra vùng gáy trắng nõn, trên gương mặt thanh thuần, xinh đẹp pha thêm chút sắc thái mê ly như phủ một lớp sương; cô nhìn người đàn ông ngũ quan anh tuấn trước mặt, khóe môi dần gọi lên một ý cười, cô bước đến gần, rất tự nhiên khoác tay hắn, trong ánh đèn flash và tiếng hoan hô của mọi người, bước theo Lăng Nhất Phàm đi vào nhà thờ ...

Mễ Lệ lặng lẽ đi theo phía sau, Từ Nhất Hạo nhìn đôi tân nhân trước mặt, đôi môi mím chặt, đáy mắt lộ ra một tia phức tạp, ông thỉnh thoảng nhấc tay xem đồng hồ ...

Cô dâu khoác tay chú rể bước từng bước vào nhà thờ rồi tiếp tục đi về phía cha xứ, cô gái liếc nhìn nụ cười hiền hòa trên môi cha xứ, bên tai tiếng vỗ tay càng lúc càng xa xăm, cô dâu biết, mình đang từng bước từng bước rời xa người đàn ông kia, một khi cánh cửa kia khép lại, thì từ đây cũng không còn dây dưa gì nữa ...

Trái tim đang run rẩy không ngừng nhưng bước chân cô gái thật kiên định, về mặt thật điềm tĩnh, cô biết mình làm vậy là đúng, chú rể của cô là một người tốt! Cô muốn làm vợ của hắn, từ giờ sống một cuộc sống bình đạm, yên ổn ...

Bước chân rồi cuộc dừng lại trước mặt cha xứ ...

'Ngừng lại!' Đang lúc mọi người đều tưởng rằng ván đã đóng thuyền thì bất ngờ từ cửa nhà thờ truyền đến một tiếng quát lớn, tiếng quát đó mang đầy phần nộ lẫn đau xót, vang vọng khắp gian nhà thờ tĩnh lặng ...

Trong chớp mắt đó, ánh mắt kinh ngạc lẫn nghi hoặc của mọi người đều cùng nhìn về phía cửa nhà thờ, đáy mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động, một ý cười lướt qua trên môi ông rồi lập tức biến mất không tăm tích, ông yên lặng đứng nhìn Lãnh Nghị, người vừa đột ngột xuất hiện nơi cửa, sóng mắt Mễ Lệ xao động dữ dội, đôi mắt đen láy cũng nhìn chăm chăm bóng người cao lớn ngoài cửa ...

Lãnh Nghị mặc một chiếc áo bành tô màu đen, bên trong cũng là bộ Tây trang màu đen cùng áo sơ mi trắng, thân hình cao lớn đỉnh đặc, gương mặt tuấn mỹ như tạc lúc này đây mây đen lần sát cơ, hai mắt như đao, khí thế bức người nhìn về phía đôi tân nhân ...

Cô gái mặc chiếc áo cưới thật sự xinh như mộng! Chỉ tiếc là chiếc áo cưới đó không phải vì hắn mà mặc!

Chương 183: Hôn Lễ (3)

Lãnh Nghị sai bước vào trong nhà thờ mang theo một khí thể không ai cản nổi, theo sát sau lưng hắn là mấy người vệ sĩ mặc Tây trang màu đen, ánh mắt sắc bén quét một vòng chung quanh nhà thờ, tay đặt nơi thắt lưng chừng như bất cứ lúc nào cũng có thể rút súng ra.

Sáng hôm nay Lãnh Nghị nhận được một cuộc điện thoại nặc danh thì hắn mới biết tin tức về hôn lễ của Lăng Nhất Phàm và Lâm Y, lòng hắn trong chớp mắt trống rỗng, hắn không kịp suy nghĩ gì thêm, cũng không kịp xin ý kiến của ông Smith mà đi thẳng về Milan, hắn phải đến đó trước khi hôn lễ diễn ra, cướp lại cô dâu vốn thuộc về hắn.

Lâm Y kinh ngạc nhìn người đàn ông khí thế bất phàm đang sai bước về phía mình, trong đầu trống rỗng, ý thức chớp mắt bay đi mất; Lăng Nhất Phàm thì chau mày, đáy mắt một mảnh âm trầm, chuyện hắn lo lắng quả nhiên đã xảy ra!

Lãnh Nghị dừng bước trước mặt đôi tân nhân, ánh mắt âm trầm rơi trên người cô gái, dường như ngoài cô không còn ai tồn tại, cánh tay dài vươn ra, bầy chặt cánh tay cô gái như gọng kìm, không nói một lời kéo cô ra ngoài.

'Không, Lãnh Nghị!' Cô gái kêu thất thanh, cô dùng sức rũ tay Lãnh Nghị ra, một tay cô nắm lấy cánh tay Lăng Nhất Phàm, bấu chặt.

Một tay Lăng Nhất Phàm vòng qua eo Lâm Y siết chặt, một tay kia vươn về phía bàn tay Lãnh Nghị đang giữ cánh tay Lâm Y, tức giận quát: 'Buông tay!'. Anh mắt như đao của Lăng Nhất Phàm lúc này mới nhìn sang Lăng Nhất Phàm, hắn ngừng động tác, khóe môi câu lên một ý cười lạnh, một bàn tay kia đột nhiên cho vào trong áo, nhanh như chớp rút ra một cây súng, hòng súng đen ngòm chia thẳng vào đầu Lăng Nhất Phàm!

Đám đông thờ rút một hơi, đột nhiên đứng cả dậy, trong nhà thờ im lặng như tờ, ai nấy đều ngơ ngẩn xem một màn đầy kịch tính trước mắt; sóng mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động rồi trở lại vẻ lạnh mạc nhìn khẩu súng trong tay Lãnh Nghị; mắt Mễ Lệ thì trừng lớn, mặt cô tái đi, mấp máy môi nhưng không phát ra được âm thanh gì ngay cả cha xứ cũng không khỏi trợn mắt há mồm ...

'Dừng! Lãnh Nghị!' Lâm Y khóc rống, cô buông tay Lăng Nhất Phàm, bỏ về phía hòng súng của Lãnh Nghị nhưng bàn tay kia cũng bị hắn giữ chặt, eo lại bị Lăng Nhất Phàm siết lấy, Lâm Y không làm được gì cả! Mấy người vệ sĩ vây quanh Lãnh Nghị thì tản ra xung quanh, đôi mắt như chim ưng đây cảnh giác quét về phía đám đông ...

Khóe môi Lăng Nhất Phàm lộ ra một ý cười lạnh, hắn nhìn Lãnh Nghị vẻ kinh thường: 'Lãnh Nghị, có bản lĩnh anh nổ súng thử xem!'

Trên môi Lãnh Nghị ý cười càng rõ ràng, bàn tay đang nắm Lâm Y lại không hề có ý thả lỏng, giọng nói lạnh như băng: 'Lăng Nhất Phàm, nếu tôi muốn giết cậu thì lý do thật sự rất nhiều, cậu sẽ chết không đáng một đồng tiền! Có muốn thử hay không?'

'Dừng mà, Lãnh Nghị! Anh bình tĩnh một chút, chúng ta nói chuyện ...' Lâm Y dùng sức giãy dụa, không ngừng khuyên lơn nhưng vào lúc này, tiếng nói của cô đối với hai người đàn ông mà nói không có chút tác dụng nào!

Lăng Nhất Phàm nheo mắt, cười lạnh nói: 'Anh có thể giết tôi, nhưng rồi anh sẽ mất Y Y mãi mãi, không tin anh thử xem!'

Nụ cười bên môi Lãnh Nghị cứng đờ, đáy mắt càng trở nên âm trầm. Đúng vậy! Nếu như hắn giết Lăng Nhất Phàm, chi sự đời này Lâm Y cũng sẽ không tha thứ cho hắn, từ nay về sau, cả đời Lâm Y sẽ sống trong đau khổ và dằn vặt ...

Khóe môi Lăng Nhất Phàm ý cười càng sâu, Lãnh Nghị cắn môi càng chặt, ánh mắt như dao, đột nhiên bàn tay cầm súng móc lên, báng súng đập thẳng vào gáy của Lăng Nhất Phàm, Lăng Nhất Phàm không kịp đề phòng, rên lên một tiếng, bàn tay đang giữ nơi eo của Lâm Y cùng bàn tay đang nắm tay Lãnh Nghị cùng lúc buông ra, ngã nhào xuống đất.

Bị Lăng Nhất Phàm buông ra, thân thể Lâm Y lập tức bị Lãnh Nghị kéo qua, hắn giữ chặt cánh tay cô, bước nhanh về phía cửa nhà thờ, Lâm Y kêu thất thanh như chỉ đành loạn xạ bước theo chân người đàn ông...

Sự dằn dụa của cô gái khiến người đàn ông vô cùng tức giận, hắn cắn răng xoay người, một cái cất tay, trực tiếp bế bổng cô gái lên tay, hai chân cô gái rời khỏi mặt đất, chỉ đành vô lực đá loạn nhưng chi vô dụng, cứ thế bị người đàn ông mang rời đi nhà thờ; mấy người vệ sĩ theo sát sau lưng hắn.

'Y Y ...' Lăng Nhất Phàm sờ chỗ đau sau ót, muốn đứng dậy đuổi theo hai người nhưng nhất thời thân thể không chống đỡ được ... Mễ Lệ đứng ở chỗ dành cho khách mời kinh ngạc trừng mắt nhìn một màn kinh hôn vừa diễn ra, rốt cuộc cũng hoàn hồn lại, cô vội bỏ về phía Lăng Nhất Phàm đang cực kỳ đau đớn lẫn tức giận kia, những người khác cũng vội vàng chạy đến...

'Lăng tổng, anh không sao chứ? Có cần em gọi bác sĩ không?' Mễ Lệ vừa đưa tay nâng Lăng Nhất Phàm lên vừa hỏi, mọi người đều luống cuống tay chân đỡ Lăng Nhất Phàm ngồi dậy.

'Mễ Lệ, lấy túi của tôi lại đây!' Lăng Nhất Phàm đứng dậy, lắc lắc đầu cho đỡ đau, đáy mắt một mảnh âm trầm.

'Được!' Mễ Lệ do dự một chút rồi vẫn chạy đi lấy túi của Lăng Nhất Phàm cầm đến cho hắn, Lăng Nhất Phàm đón lấy, soạt một tiếng, kéo túi ra, rút từ trong đó ra một khẩu súng rồi ném túi đi, xoay người đuổi ra ngoài cửa nhà thờ.

'Lăng tống!' Mễ Lệ cả kinh thất sắc, vội vàng chạy đuổi theo, các khách mời cũng theo sát sau lưng, Từ Nhất Hạo trầm tư giây lát rồi cũng cất bước đuổi theo

Bên ngoài nhà thờ, Lý Tân dẫn theo mấy vệ sĩ nữa đã chờ ở trong xe, khi Lãnh Nghị bế cô gái đang mặc áo cưới giấy dựa không thôi sai bước khỏi nhà thờ đi đến, trên gương mặt lạnh lùng của cô không tự chủ được thoáng nở nụ cười, chuyện này, vẫn luôn chỉ có thiếu gia của cô dám làm!

Lãnh Nghị ném cô gái trên tay vào trong xe, chính mình cũng chui vào trong xe, đóng sầm cửa lại, mấy chiếc xe nối đuôi nhau tung bụi rồi đi ...

Lúc này Lăng Nhất Phàm mới từ trong nhà thờ chạy ra, nhìn theo bóng mấy chiếc xe đã chạy thật xa, mắt hắn càng thêm âm trầm, xoay người chạy nhanh về phía xe của mình mở cửa chui vào, Mễ Lệ cũng vội vàng kéo cửa bên kia ngồi vào, Lăng Nhất Phàm thấy vậy lạnh giọng quát: 'Xuống xe!'

'Không! Em muốn đi với anh!' Giọng Mễ Lệ thật kiên định, Lăng Nhất Phàm không kịp cùng cô tranh luận, hắn cắn môi, nổ máy, đạp mạnh chân ga đuổi nhanh về phía đoàn xe vừa rời đi, chỉ lưu lại một đám khách đứng ngoài nhà thờ ngơ ngẩn nhìn nhau.

Trong xe Lâm Y đã thôi giấy dựa, mặt cô tái mét, môi cắn chặt, nhắm mắt không thèm nhìn người đàn ông bên cạnh một lần; đôi mắt sắc như chim ưng của người đàn ông chỉ liếc về phía cô một lần rồi đưa tay cởi áo bành tô, tháo cà vạt, lạnh lùng nói: 'Cởi áo cưới ra!'

Mí mắt cô gái giật giật, nhưng vẫn nhắm chặt mắt không thèm để ý đến hắn; Lãnh Nghị nghiêng đầu nhìn cô gái quật cường bên cạnh, đáy mắt càng thêm u ám, hắn kéo cô gái về phía mình, giữ chặt trên đùi, bắt đầu động thủ cởi đi chiếc áo cưới trên người cô gái, 'Lãnh Nghị, anh ngừng tay!', cô gái vừa sợ vừa giận nhưng bị người đàn ông giữ chặt không thể nhúc nhích, cô nắm lấy cơ hội, nhắm ngay cổ tay đang để trước mặt mình cắn mạnh.

Một mùi máu tươi lan trong khoang miệng cô gái, Lãnh Nghị ngừng tay, lạnh lùng nhìn cô gái, đáy mắt càng thêm u ám, cứ để mặc cô cắn; sự im lặng của người đàn ông khiến cô gái có chút sợ, hàm răng bắt gặp nhả ra, hơi ngẩng lên nhìn người đàn ông, vừa lúc bắt gặp đôi mắt u ám của hắn đang nhìn mình, trong ánh mắt ấy là nỗi đau xót không cách nào che lấp, cô gái cắn môi, né tránh ánh mắt của người đàn ông, trong khoang xe chớp mắt yên lặng như tờ.

'Em đã hứa với anh những gì?', lát sau giọng lạnh lùng pha lẫn tức giận của người đàn ông mới vang lên, 'Em chính là lợi dụng anh xong rồi ném đi, sau đó vui vẻ đi làm cô dâu mới sao? Luôn miệng nói chuyện em đã hứa với Lăng Nhất Phàm em không thể không làm! Vậy chuyện em đã hứa với anh thì sao? Sao em có thể coi nó không ra gì chứ?'

'Chuyện này không giống!' Cô gái rút cuộc cũng lên tiếng, 'Là anh bắt Lăng Nhất Phàm, anh thả anh ấy ra cũng là lẽ đương nhiên thôi! Chuyện này không liên quan gì đến hứa hẹn hay không!'

'Anh cũng có thể không thả hắn!' Ánh mắt tràn đầy bi thương nhìn cô gái chăm chăm, trong nét bi thương có mang theo một tia rét lạnh, 'Hiện giờ anh cũng có thể bắt hắn trở lại, không tin em cứ thử xem!'. Sóng mắt cô gái thoáng xao động, cắn môi không nói, khoang xe lần nữa rơi vào trong im lặng.

Rút cuộc người đàn ông cũng thu hồi tầm mắt, lần nữa đưa tay xé rách chiếc áo cưới trên người cô gái, lần này cô gái cắn răng không nói một lời, để mặc người đàn ông chừng như đang dùng động tác ấy để phát tiết cơn giận, dưới bàn tay của người đàn ông, chiếc áo cưới rất nhanh chỉ còn lại những mảnh vụn là tả rơi khỏi người cô gái.

Trên người cô gái giờ chỉ còn một bộ nội y bằng ren trắng sít sao bao lấy đôi gò đầy đặn, những đường cong hoàn mỹ kia thật chói mắt! Người đàn ông nhìn chăm chăm thân thể mại dâm đang bị hắn giữ chặt trên đùi kia...

Độ ẩm trong khoang xe tựa hồ không đủ sưởi ấm cho cô gái, một luồng hơi lạnh đột ngột vây lấy cô gái khiến cô rùng mình, né tránh ánh mắt khác thường của người đàn ông, cô vòng tay ôm lấy bờ vai trần của chính mình, người co rúm lại, run giọng nói: 'Đưa quần áo cho em! Em lạnh!'

Sóng mắt người đàn ông thoáng xao động, cõi lòng ưu thương dần trở nên mềm mại, hắn rút cuộc đưa tay kéo cô gái đang nằm trên đùi mình vào lòng, dùng độ ẩm của chính mình sưởi ấm cho cô, lại kéo chiếc áo bành tô của mình phủ lên người cô, cô gái ủ trong vòng tay ấm áp của người đàn ông, an tĩnh không chống cự.

Đôi mắt đen thẳm của người đàn ông lóe sáng, hắn chậm rãi nhắc đầu cô gái rời khỏi ngực mình, giữ chặt sau ót để cô nhìn thẳng vào hắn, giọng trầm nhưng thật rõ ràng: 'Anh chẳng tha em không mặc gì cũng không muốn nhìn thấy em mặc áo cưới của người khác!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Đêm Đắm Máu (1)

Hàng mi dài của cô gái chớp lên, nhìn gương mặt tuấn tú gương mặt, thật lâu sau mới nhỏ giọng nói: 'Lãnh Nghị, có một số chuyện không phải anh muốn thể nào thì được thể ấy ... Em nợ Nhất Phàm một ân tình ... cũng giống như anh nợ Tịch Hạo một lời hứa vậy ... Em không thể làm gì có lỗi với Nhất Phàm!'

Mắt người đàn ông phát ra những tia sáng lạnh, nhìn như bức về phía cô gái: 'Vậy nên em có thể có lỗi với anh sao?' Câu nói này không biết hắn đã nói

bao nhiêu bận rồi.

'Em không làm gì có lỗi với anh hết! Lãnh Nghị!' Câu nói này, cô gái cũng không biết đã nói bao nhiêu bận. Lúc này cô gái thật bình tĩnh nhìn người đàn ông, vẫn câu nói đó, 'Em không nợ anh bất cứ điều gì!'

'Không có sao?' Bàn tay đang giữ sau gáy cô gái bắt giác siết lại, người đàn ông thoáng chau mày, giọng u buồn, 'Em cũng nợ anh một ân tình, Y Y!'

Tim cô gái đập dồn, cô mím môi, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng, tận lực để cho giọng nói của mình thật bình đạm nhưng thật khó khăn, 'Từ trước đến giờ em không nợ anh gì hết ...'

Người đàn ông nhìn chằm chằm cô gái, nói từng chữ một: 'Anh phản bội lại lời hứa với Tịch Họa, là anh nợ cô ấy --- nhưng anh vì em mà phản bội lời hứa của mình ... em nợ anh tất cả tình cảm mà anh đã trả giá...'

'Nhưng mà anh ...', đôi mắt đen láy của cô gái nhìn thẳng vào mắt người đàn ông, lát sau giọng nói lạnh lùng của cô mới lại vang lên, '... trong đêm sinh nhật đó đã bỏ lại em, anh bỏ em lại một mình dưới con mắt của bao nhiêu người để đi gặp Tịch Họa của anh.... bắt đầu từ lúc đó em đã biết em bị bỏ lại', đây là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng cô gái, là một cửa ải mà cô không thể vượt qua! Vừa nghĩ đến chuyện này thì vành mắt cô gái lại bắt đầu phấp phỏng.

Người đàn ông nhìn vành mắt đỏ lên của cô gái, lòng lại ần ần đau, hấn mím môi không nói, lại nghe tiếng cô gái lần nữa vang lên: 'Hôm đó Hạ Tịch Họa từ châu Âu trở về, lúc anh ôm cô ấy xuống xe đi vào trong nhà, em ở bên ngoài cửa sắt nhìn thấy, lúc em nhìn thấy mái tóc dài của cô ấy, làn váy trắng của cô ấy dập dờn trên tay anh, anh biết lòng em đau đến thế nào không?' Nói đến câu cuối, nước mắt cô gái rốt cuộc đã tràn mi.

Sóng mắt người đàn ông thoáng xao động, hấn thật sự không biết thì ra lúc đó cô gái đang đứng ở ngoài cửa sắt! Lòng hấn chợt thất lại, kim lòng không được cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt trong suốt của cô gái ...

'Mà khi em bị người ta nhốt ở trong căn phòng tối tăm đó, suýt nữa là bị người ta làm nhục anh thì lại ở trong núi cùng Tịch Họa của anh, khi hai tên khốn kia nói, "đừng trông mong Lãnh đại thiếu gia đến cứu cô, anh ta đã có tình mới rồi, nếu như anh ta còn lo cho cô, cô sẽ không rơi đến bước đường này ...", từ lúc đó Lãnh Nghị, em bắt đầu hận anh!' Cô gái nghẹn ngào nói.

Người đàn ông mạnh mẽ kéo cô gái trở vào lòng mình, siết chặt, tim hấn vỡ thành từng mảnh vụn đau đớn, hấn nhắm mắt thì thào: 'Xin lỗi, xin lỗi Y Y, là lỗi của anh, anh biết sai rồi! Anh thề, từ nay về sau sẽ không để chuyện tương tự xảy ra nữa!'

'Vì thế Lãnh Nghị, em không nợ anh bất cứ thứ gì ... em chỉ nợ Nhất Phàm!' Cô gái đã ngừng thút thút, lặng lẽ nằm trong ngực người đàn ông thì thào.

'Đừng, Y Y, cho anh một cơ hội!' Người đàn ông lướt môi trên mái tóc mềm mại của cô gái, 'Anh đã sai một lần, anh không muốn lại sai lần thứ hai!'

'Muộn quá rồi ...' Cô gái nhẹ lắc đầu, 'Nếu như em quay trở lại bên cạnh anh, em không có cách nào đối mặt với Nhất Phàm, em sẽ áy náy cả đời ...'

'Y Y, em không quay về, anh cũng sẽ đau khổ cả đời!' Lòng người đàn ông đau như dao cắt, hấn mạnh mẽ kéo cô gái ra, cúi đầu nghiêng ngấu đôi cánh môi hồng nhuận của cô gái, nụ hôn có chút thô bạo, sít sao cảm cổ cô gái trong vòng tay mình, cô gái không có cách nào kháng cự, chỉ đành mặc cho người đàn ông cuồng nhiệt hôn mình.

Hô hấp của người đàn ông dần trở nên dồn dập, thật lâu sau hấn mới rời môi cô gái ra, cánh môi sau nụ hôn thô ráp kia càng trở nên hồng nhuận ướt át ...

Người đàn ông không kim được luồng tay xuống dưới chiếc áo bành tô, lướt trên bả vai trần thon thả của cô gái, 'Y Y, anh yêu em, thực sự rất yêu em!', người đàn ông lâm bầm, mắt hấn dán chặt trên gương mặt trắng nõn của cô gái, đáy mắt dâng lên một sự ham muốn rõ rệt, rồi hấn nhìn về phía tài xế: 'Ngừng xe, gọi người mang đến cho Lâm tiểu thư một bộ quần áo!'

'Dạ, thiếu gia!' Tài xế nhẹ giọng đáp lời, lúc này xe đã chạy đến ngoại ô Milan, tài xế rất hiểu chuyện dừng xe dưới một tán cây rậm rạp gần một bãi cỏ rộng ven đường, thuận thể ấn nút kéo rèm xe lại, mở đèn xe còn mình thì bước xuống ...

Những chiếc xe phía sau vây thành một vòng quanh chiếc xe của Lãnh Nghị, tài xế chạy đến chiếc xe của Lý Tân truyền lại lời dặn của Lãnh Nghị, Lý Tân gật đầu rồi lấy điện thoại ra ...

Mấy chiếc xe lặng lẽ chờ mệnh lệnh tiếp theo từ người ngồi trên chiếc xe màu đen.

Trong khoang xe, cô gái rõ ràng cảm nhận được sự khác thường của người đàn ông, nhìn thấy rèm xe được kéo lại rồi đèn trong xe mở lên, không khí bỗng trở nên cực kỳ ái muội, đáy mắt cô thoáng xẹt qua một tia hoảng loạn, vội vàng đẩy người đàn ông ra, run giọng: 'Lãnh Nghị, vì sao lại dừng xe ...'

'Đội họ mang quần áo lại cho em ...' Giọng người đàn ông thật dịu thật nhẹ, hết như một lời thì thầm: 'Y Y, tha thứ cho anh, chúng ta làm hòa, được không?' Lời vừa dứt thì cánh môi lần nữa áp xuống cô gái, lần này thật dịu dàng, triu mến, hấn đưa tay nhẹ nhàng nhấc chiếc áo bành tô lên, ngón tay thon dài thành thực tháo nút cài của chiếc áo ngực để đôi gò đầy đặn không chút che dấu lộ ra trước mắt hấn ...

Sự ôn nhu quá đổi của người đàn ông khiến cô gái gần như không thở nổi.

Bàn tay to nhanh chóng ấn một nút bên sườn ghế, lưng ghế liền tự động ngả về phía sau, băng ghế biến thành một chiếc giường rộng rãi, trong khoang xe nhỏ, cô gái không có đường trốn, chỉ trơ mắt nhìn người đàn ông tự thoát quần áo của mình ... hơi thở quen thuộc, sự ấm áp quen thuộc, nụ hôn

cuồng nhiệt quen thuộc rốt cuộc khiến cô gái buông tha cho chống cự ... thân thể trắng kiện của hần nhẹ nhàng áp xuống, trong tiếng kêu thảng thốt 'Đừng ... Lãnh Nghị ...' của cô gái, cứng rắn xâm nhập, rất nhanh, tiếp thờ dốc, tiếng ngâm nga kiều mị không khổng lồ được vang khắp không gian nho nhỏ kia ...

Cô gái cắn chặt môi, nhắm mắt thừa nhận sức nặng đang áp trên người nhưng mặt không thể che dấu được đỏ rực, tiếng ngâm nga cổ nén vẫn khe khẽ bật ra ...

'Y Y, anh đã nói, em chỉ có thể là vợ anh, em hiểu không?' Khi mọi thứ đã trở về bình tĩnh, người đàn ông vẫn như cũ áp cô gái dưới thân, cắn nhẹ chóp mũi, vành tai, cánh môi cô gái ...

Lúc này ngoài xe hoàng hôn đỏ như màu máu ...

Lăng Nhất Phàm điên cuồng lái xe khắp nơi tìm kiếm, rốt cuộc hần cũng phát hiện ra mấy chiếc xe đang đỗ dưới một tán cây rậm rạp ven một con đường ngoại ô, hần nhanh chóng chạy xe qua, dừng lại trước mấy chiếc xe đó rồi không chờ kịp nhảy vội xuống xe, Mễ Lệ cũng vội vàng đuổi theo sau hần.

Nhìn thấy chiếc xe đến gần, vệ sĩ từ những chiếc xe kia cùng lúc mở cửa bước xuống, chặn trước mặt Lăng Nhất Phàm không để hần đến gần chiếc xe sang trọng màu đen kia.

'Lãnh Nghị đâu? Gọi hần ra đây?' Lăng Nhất Phàm thấp giọng rống, nhưng không ai để ý đến hần, những vệ sĩ ngoài việc ngăn chặn hần đến gần chiếc xe màu đen kia, còn lại không có động tác gì hết, mặc kệ tiếng rống giận của hần.

Rốt cuộc cửa chiếc xe màu đen được bảo vệ chặt chẽ kia cũng được mở ra rồi thân hình cao lớn của Lãnh Nghị từ trên xe bước xuống, hần vẫn quần áo chỉnh tề như lúc xuất hiện ở nhà thờ nhưng sự vui vẻ sung sướng trong đáy mắt là không dấu được.

Lập tức có một người vệ sĩ đến đưa cho hần một túi giấy đựng quần áo vừa mới được đưa đến không lâu, Lãnh Nghị cũng không nhìn Lăng Nhất Phàm lấy một lần, chỉ đón lấy túi giấy từ tay vệ sĩ, mở cửa xe đưa cho cô gái, đóng cửa lại rồi mới chuyển ánh mắt về phía Lăng Nhất Phàm mặt đầy tức giận đứng đó, khóe môi lộ ra một nụ cười lạnh, trầm giọng nói: 'Cậu tìm tôi?'

Lăng Nhất Phàm nhìn chằm chằm về sung sướng trên mặt Lãnh Nghị, là đàn ông hần biết vừa nãy trong xe xảy ra chuyện gì, đáy mắt Lăng Nhất Phàm càng thêm âm trầm, tức giận quát: 'Lãnh Nghị, Lâm Y đâu?'

Trái với vẻ nóng giận của Lăng Nhất Phàm, ánh mắt Lãnh Nghị lạnh băng quét về phía hần, giọng cũng thật lạnh: 'Lăng Nhất Phàm, tôi đã nói với cậu, Lâm Y là vợ tôi, không phải là vợ cậu, cậu không hiểu sao?'

Nói thì chậm làm thì nhanh, Lăng Nhất Phàm đột nhiên rút súng ra, chỉ thẳng họng súng vào Lãnh Nghị ... gần như là đồng thời, các vệ sĩ đứng chung quanh cũng rút súng ra, nhiều họng súng đen ngòm đều chỉ thẳng vào đầu Lăng Nhất Phàm, đồng thời quát lên: 'Lập tức buông vũ khí xuống!'

'Đừng nổ súng!', Mễ Lệ đứng bên cạnh vội bước đến chắn trước mặt Lăng Nhất Phàm, mắt nhìn Lãnh Nghị cầu xin: 'Lãnh tiên sinh, đừng nổ súng, có gì từ từ nói ...', Lãnh Nghị chậm rãi vẫy tay ra hiệu cho các vệ sĩ đừng nổ súng.

Trên mặt Lăng Nhất Phàm lại không có vẻ gì là sợ hãi, hần thấy Mễ Lệ đang đứng trước mặt mình ra, tay cầm súng vẫn chỉ về phía Lãnh Nghị, lạnh giọng nói: 'Lãnh Nghị, tôi muốn gặp Y Y, cô ấy muốn làm vợ ai, chúng ta để cô ấy lựa chọn!'

Đáy mắt Lãnh Nghị gọn sóng, 'Đã quá muộn!', những lời Lâm Y vừa nãy mới nói trên xe chợt nhảy vào trong đầu hần, hần cắn môi không lên tiếng. Đối diện hần, Lăng Nhất Phàm cười ha hả: "Lãnh Nghị, anh không dám sao? Y Y nguyện ý làm vợ tôi, không phải làm vợ anh, anh mới là người không chịu hiểu!"

Lúc này cửa xe sau lưng Lãnh Nghị mở ra, Lâm Y mặc một chiếc váy trắng từ trong xe bước ra, tất cả ánh mắt trong chớp mắt đều dừng trên người cô. Trên người Lâm Y không còn bộ áo cưới khiến đáy mắt Lăng Nhất Phàm càng thêm u ám, hần vẫn nhìn cô, không nói một lời.

'Nhất Phàm!' Lâm Y nhìn khẩu súng trên tay Lăng Nhất Phàm đang nhắm về phía Lãnh Nghị, lần nữa nhìn sang những khẩu súng đang nhắm về phía hần, kinh hoàng chạy về phía hần, 'Đừng nổ súng ...', câu nói của cô là nói với Lăng Nhất Phàm, cũng là nói với những vệ sĩ, cô không muốn bất cứ ai trong số họ bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Đêm Đắm Máu (2)

'Đứng lại, Y Y!' Nhìn Lâm Y chạy về phía Lăng Nhất Phàm, đáy mắt Lãnh Nghị giăng đầy mây đen, hần thấp giọng rống.

Lâm Y không kịp được dừng bước, quay lại nhìn Lãnh Nghị rồi lại nhìn về phía Lăng Nhất Phàm, khóe môi Lăng Nhất Phàm nhẹ câu lên, hần nhìn Lâm Y nhẹ giọng nói: 'Y Y, qua đây!'

Lâm Y nhìn nụ cười ôn hòa của Lăng Nhất Phàm, cô nuốt nước bọt, lại quay nhìn sang gương mặt u ám của Lãnh Nghị, thoáng suy nghĩ nhưng rồi cuộc cũng bắt bước tiếp tục đi về phía Lăng Nhất Phàm...

Lăng Nhất Phàm chậm rãi bước xuống, nhìn cô gái đang đi về phía mình, đáy mắt một mảnh nhu tình, Lâm Y rồi cuộc vẫn lựa chọn hần!

Đáy mắt Lãnh Nghị mây đen dày thêm một tầng, hần cắn răng nói: 'Y Y, nếu như em muốn hần chết, em cứ tiếp tục đi về phía hần!' Cô gái cả kinh, bước chân không tự chủ được dừng lại, nhìn sang Lãnh Nghị. Lãnh Nghị cắn răng, quát khê: 'Trở lại!'

Ánh mắt sắc bén của Lăng Nhất Phàm dời về phía Lãnh Nghị: 'Lãnh Nghị, để Y Y tự lựa chọn! Anh không có quyền ngăn cản cô ấy!' Rồi hần nhìn sang Lâm Y đang đứng ở giữa, dịu giọng nói: 'Y Y, em có quyền được lựa chọn, em có thể chọn anh, cũng có thể chọn Lãnh Nghị!'

'Em ...' Lâm Y nhìn Lăng Nhất Phàm, lại nhìn Lãnh Nghị, trong mắt đầy hoảng loạn, rồi cô lại nghe giọng nói ôn hòa của Lăng Nhất Phàm lần nữa vang lên: 'Y Y, chỉ cần em hạnh phúc, anh sẽ luôn ủng hộ em!'. Lâm Y nhìn vào mắt Lăng Nhất Phàm, nỗi khát vọng viết trong đó thật rõ ràng, cô biết, chỉ cần cô cảm thấy hạnh phúc, Lăng Nhất Phàm có thể hy sinh hạnh phúc của chính mình vì cô!

Từ trước đến nay Lăng Nhất Phàm luôn đối xử với cô như vậy, lúc cô vui vẻ, hần lặng lẽ ở sau lưng cô, lúc cô không vui, hần luôn kịp thời đứng bên cạnh cô --- người đàn ông như vậy, cô có thể làm tổn thương anh ta sao?

Lâm Y rồi cuộc kiên định bước về phía Lăng Nhất Phàm, 'Y Y!', giọng Lãnh Nghị cao vút vang lên sau lưng cô, hốc mũi Lâm Y ề ảm, chỉ làm như không nghe thấy vẫn bước về phía trước, mãi đến khi đứng trước mặt Lăng Nhất Phàm mới dừng lại, trong mắt Lăng Nhất Phàm chớp mắt tràn đầy tình yêu và sự thỏa mãn, hần vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Y.

Lâm Y né tránh ánh mắt gần như tuyệt vọng của người đàn ông sau lưng, ngẩng đầu gượng cười với Lăng Nhất Phàm, nhẹ giọng nói: 'Nhất Phàm, chúng ta đi thôi!'

'Ân!' Khóe môi Lăng Nhất Phàm ý cười càng sâu, hần nhẹ giọng đáp rồi nắm lấy tay cô gái, xoay người rồi đi ...

Lãnh Nghị nhắm chặt mắt lại, đầu đi sự u ám trong đáy mắt ...

Lúc này đột nhiên vang lên tiếng quát của Lý Tân: 'Thiếu gia cẩn thận!', gần như là đồng thời, một tràng tiếng súng nổ chấn động cả màn đêm, Lãnh Nghị vụt mở mắt, nhanh chóng lách sang bên rồi rút súng ra, nhắm về phía rừng cây bắn trả; Lý Tân và những vệ sĩ nhanh chóng tản ra, ai nấy tự tìm chỗ nấp, dùng hình thức hiệu quả nhất vây quanh Lãnh Nghị, bảo đảm hần sẽ không bị thương.

Đang xoay lưng rồi đi, Lăng Nhất Phàm, Lâm Y cùng Mễ Lệ cả kinh, theo bản năng vội dừng bước, xoay người nhìn lại, tiếng đạn xé gió sượt qua bên cạnh ba người, 'Y Y, Mễ Lệ chạy mau!', Lăng Nhất Phàm vừa kéo tay Lâm Y, vừa gọi Mễ Lệ.

'Lãnh Nghị ...' Lâm Y kinh hoàng xoay người tìm kiếm bóng dáng của Lãnh Nghị! Lúc này trong đầu cô chỉ còn một suy nghĩ, Lãnh Nghị đang bị nguy hiểm! Lòng Lâm Y hoảng loạn vô cùng nhưng tiếng cô vừa bật thốt thì tay đã bị Lăng Nhất Phàm nắm kéo chạy về phía khu rừng ...

Nhưng mới chạy vài bước họ nhìn thấy nắp trong bóng tối của khu rừng có một hòng súng đang nhắm về phía ba người, rõ ràng họ cũng bị bao vây! Chân mang giày cao gót, Mễ Lệ sợ đến nỗi loạng choạng rồi ngã nhào xuống. 'Mễ Lệ ...' Lăng Nhất Phàm vội khom người đỡ lấy cô lên, lại một loạt đạn quét qua bên sườn ba người, sượt qua cánh tay Lăng Nhất Phàm, tay hần trong chớp mắt nhuộm đỏ máu.

'Nhất Phàm ...' Máu đỏ tươi khiến Lâm Y sợ hết hồn, cô hoảng loạn nắm lấy cánh tay Lăng Nhất Phàm.

'Y Y, mau nằm sấp xuống!', cách đó không xa Lãnh Nghị lớn tiếng quát, hần nâng súng nhắm về phía khu rừng, "phanh" một tiếng, một tên nấp trong rừng ngã xuống nhưng lại có bóng của một tên khác lướt qua, Lãnh Nghị cắn môi, vùng dậy nhắm hướng cô gái chạy nhanh đến, không ngừng rống giận, 'Nằm xuống!'

Lãnh Nghị còn chưa kịp đuổi đến bên cạnh Lâm Y thì đôi mắt vốn đã quen với bóng tối của hần nhìn thấy rõ ràng có một bóng người nhấp sau thân cây đang cầm súng nhắm thẳng về phía Lâm Y; mắt Lãnh Nghị tối lại, định nâng súng lên nhưng rõ ràng đã không kịp, hần chỉ đành nhảy bổ về hướng cô gái, hung hăng đẩy cô ra rồi mới nổ súng.

Tiếng súng vang rền khắp khu rừng, Lãnh Nghị và tên nấp trong rừng gần như đồng thời trúng đạn ... một đóa hoa máu nở rộ trên ngực Lãnh Nghị rồi nhanh chóng lan ra, bộ tây trang màu đen của hần ướt đầm máu tươi, thân hình cao lớn chậm rãi ngã xuống ...

'Lãnh Nghị!', bị đẩy xuống đất Lâm Y sợ ngây người, thân thể không ngừng run lên, trái tim như bị ai đào đi, cô giãy dụa bò về phía người đàn ông vừa trúng đạn, đôi cánh tay mảnh khảnh ôm chặt lấy thân hình cường tráng của Lãnh Nghị, máu tươi từ trên người hần phút chốc nhuộm đỏ cả người cô.

Đã khóc không thành tiếng, Lâm Y cắn môi đến trắng bệch, nước nỏ gọi: 'Lãnh Nghị ... đừng rời xa em, đừng rời xa em ...', lúc này, cô cố nào hy vọng lần này lại là một lần sót cả chua! Nhưng rõ ràng là không phải!

'Y Y ... anh không sao!' Lãnh Nghị cố hết sức mới hơi nhòm dậy được, hần vòng tay ôm lấy cô gái.

Mắt Lý Tân tối sầm, cô cắn răng quát: 'Bảo vệ thiếu gia!', nương theo màn đêm, các vệ sĩ nhanh chóng vây quanh Lãnh Nghị, Lý Tân thì rút điện thoại ra gọi cho ai đó, tiếng súng vẫn vang không ngừng, chừng như bốn bề đều có tiếng súng.

Tiếng súng vang khắp trời đêm, chợt Lâm Y nghe thấy một tiếng cười khàn khàn vang lên trong rừng, lòng cô quặn lên, tiếng cười đó rất quen thuộc! Nó khiến cô nhớ đến đêm trong rừng ở thành phố H, là tiếng cười của người giả mạo thiếu gia!

'Lãnh Nghị, rốt cuộc cũng giết được người!', giọng nói đầy khùng bố vọng khắp khu rừng nhỏ, Lý Tân cắn môi, nhìn quanh như nhận định phương hướng mong tìm được dấu vết của người đeo mặt nạ.

'Lý Tân, cô không cần tìm đâu, các người đã bị chúng ta bao vây, ai cũng không thể chạy thoát!' Lại một tràng tiếng cười âm hiểm đầy khùng bố vang lên, sau đó là một giọng âm u, 'Lâm Y, nếu cô không muốn chết thì qua đây cho ta!'

'Người là ai?' Lâm Y ngẩng đầu lên, tiếng quát mang theo tiếng khóc xé lòng vang lên, 'Ra đây cho tôi!'

'Hahaha ...', lại là một tràng cười điên cuồng, bất chợt "phanh" một tiếng súng vang lên, tiếng cười điên cuồng bỗng ngừng lại sau đó lại là một loạt đạn nổ vang, rõ ràng là đối phương lại bị tấn công!

'Tấn công!' Lý Tân vừa thốt thì những vệ sĩ đã nâng súng, nhanh chóng chạy vào trong rừng, phối hợp với đội chi viên vừa mới đến hợp thành thế nội ngoại tấn công, riêng Lý Tân thì nhanh chóng quay trở lại bên người Lãnh Nghị, đẩy Lâm Y ra, 'Tránh ra, tôi băng bó tạm cho thiếu gia, đội cấp cứu sắp đến rồi!', cô nhanh chóng lấy trong túi sau lưng ra thuốc sát trùng và băng gạc ...

Lý Tân kiểm tra vết thương rồi chau mày vừa rửa thấm mấy câu, vừa bôi thuốc sát trùng lên miệng vết thương, Lâm Y trên người đầy vết máu, run rẩy quỳ xuống bên cạnh, tay cô nắm chặt tay Lãnh Nghị giống như chỉ sợ vừa buông tay thì người đàn ông này sẽ rời cô mà đi vậy.

Lăng Nhất Phàm chậm rãi dời đến, quỳ sau lưng Lâm Y, khoác tay lên vai cô như trấn an, mắt hắn nhìn Lãnh Nghị lúc này toàn thân đầy máu tươi, trong mắt lộ vẻ phức tạp, Mễ Lệ thì khiếp sợ đứng ở bên cạnh.

Cuộc chiến rất nhanh đã kết thúc, Đàng Duệ nhanh chóng chạy đến bên cạnh Lãnh Nghị, khuyêu chân xuống, sau lưng hắn còn có năm sáu bộ đội đặc chủng, toàn thân võ trang đầy đủ, mày chau chặt lại: 'Lãnh thiếu, thực xin lỗi, tôi đến trễ một bước! Nhưng cậu yên tâm, toàn bộ bị tiêu diệt!'

Mí mắt Lãnh Nghị khẽ động, cánh môi đã mất đi huyết sắc, nói không thành lời, lúc này hai người bộ đội đặc chủng và vài vệ sĩ kéo lê hai người toàn thân đầm máu đi đến ném trước mặt Lãnh Nghị, thủ lĩnh đội vệ sĩ cúi xuống gần hắn báo cáo: 'Thiếu gia, người mang mặt nạ trọng thương, đồng bọn đã tử vong!'

Lâm Y ngẩng lên liền nhìn thấy một trong hai người mang mặt nạ bạc, mắt cô đại ra trong vài giây, hắn chính là người mang mặt nạ đã từng bắt cóc cô!

Lúc này Lãnh Nghị, người đã suy yếu đến nỗi nói không thành tiếng chợt giãy dụa lật người ngồi dậy, hắn thật sự muốn nhìn xem người luôn muốn đối địch với hắn là ai! Lâm Y vội vờn tay đỡ hắn, mặt Lãnh Nghị tái nhợt nhưng ánh mắt vẫn sắc bén như thường quét về phía hai thân thể đang nằm trên đất rồi dừng lại nơi chiếc mặt nạ bạc!

Lãnh Nghị thoáng nheo mắt, bàn tay dính đầy máu vờn về phía chiếc mặt nạ, dùng hết sức kéo nó ra ...

Gương mặt dưới chiếc mặt nạ quen thuộc là thế! Lâm Y quên cả khóc, gương mặt vốn tái nhợt lúc này càng không có chút máu! Mắt cô đại ra, môi run rẩy nhưng không phát ra được âm thanh nào, thế giới quanh cô như chìm trong bóng đêm.

Lăng Nhất Phàm cũng chau mày, nghi hoặc nhìn gương mặt quen thuộc kia ...

'Y Y ...' Gương mặt dưới chiếc mặt nạ tái nhợt, yếu ớt gọi, bàn tay thấm đầy máu tươi vờn về phía cô.

Thân thể Lâm Y run càng lợi hại, sức lực toàn thân như bị rút đi hết, tay cô như nặng ngàn cân run run, nặng nề vờn về hướng bàn tay kia;

Bàn tay đầm máu ấy nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, trên gương mặt tái nhợt lộ ra nụ cười yếu ớt: 'Y Y, anh đã giúp em báo thù ... rốt cuộc anh đã giết được Lãnh Nghị!'

'Cao Lăng', Lâm Y rốt cuộc cũng thốt được thành lời, nước mắt tràn ra, cô làm sao cũng không ngờ được người mà cô ghét hận sâu như vậy lại chính là Cao Lăng! Cao Lăng đó, đã từng tràn đầy ánh mặt trời! Cao Lăng đó, vẫn luôn truy sát Lãnh Nghị!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 186: Lòng Đau Biết Nói Cùng Ai?! (1)

Mà lí do do Cao Lăng trở nên điên cuồng như thế lại là vì báo thù cho Lâm Y! Nhưng lúc hắn điên cuồng tiến hành trả thù, thậm chí không tiếc làm tổn thương đến Lâm Y! Có chăng, trước khi hắn đối mặt với cái chết, bị trọng thương, mới có thể nhớ lại những điều tốt đẹp đã từng có? Có chăng, chỉ đến lúc này, hắn mới nhớ lại mình đã từng yêu Lâm Y, nhưng cũng chính hắn làm tổn thương cô thật sâu?

Mặt Lãnh Nghị tái nhợt, rót cuộc chống đỡ không nổi, ngã nhào xuống đất.

'Lãnh Nghị ...' Lâm Y ngoảnh đầu nhìn lại người đàn ông đang nằm dài trên đất gào lên, tư duy của cô trống rỗng, không thể suy xét gì nữa, mắt cũng dại ra ... dưới sân khấu của trường đại học H, Lãnh Nghị nhìn sâu vào mắt cô; sự ấm áp ngọt ngào trong căn nhà gỗ trong rừng; niềm vui khi cùng Lãnh Nghị cười đùa, vào rừng hái quả; cảnh tượng Lãnh Nghị nắm tay cô tuyên bố cô là bạn gái hắn; những lần triền miên ôn nhu trong phòng ngủ ... tất cả hết như mộng ảo lướt qua trong đầu cô.

Nước mắt cô rơi như mưa, bàn tay run rẩy đưa về phía Lãnh Nghị, Lãnh Nghị, chỉ là một giấc mộng! Anh lại đùa bỡn với em phải không?

Tiếng xe cứu thương càng lúc càng gần, Lâm Y vội rút tay về, mắt cô nhìn sang Cao Lăng người đang đầm máu nằm đó, ánh mắt đờ đẫn của cô chợt chớp lên, chừng như nghĩ ra điều gì, cô níu tay áo Lý Tân, giọng nài xin: 'Cứu Cao Lăng với ... cầu xin cô!' Mặt Lý Tân tái mét, không nói một lời; Lâm Y khụy chân quỳ trước mặt Lý Tân: 'Lý tỷ, cầu xin cô!'

'Y Y, đừng ... cầu xin ... cô ta ...' Nằm trên đất, máu nhuộm đỏ người, Cao Lăng dùng hết lực tàn nói, máu không ngừng trào ra từ trong miệng hắn ...

'Lâm tiểu thư, tôi cho cô biết, sau khi thiếu gia thoát khỏi nguy hiểm, cô hãy đến nói chuyện này với tôi!', giọng Lý Tân lạnh như băng, 'Nếu như thiếu gia nhà chúng tôi có chuyện, một cái mạng của hắn còn không đủ đền!'

Xe cứu thương đã đến, các nhân viên cứu hộ vội vã chạy về phía Lãnh Nghị.

Ánh mắt đờ đẫn vô thức của Lâm Y dời về phía Đằng Duệ, cô kéo tay áo nắm, lắp bắp cầu xin: 'Đằng tiên sinh, anh tha Cao Lăng có được không ... anh ta ... không phải người xấu ... là bạn tôi ...'

Đằng Duệ lẳng lặng nhìn cô gái trước mặt, gương mặt thanh thuần đã tái nhợt, đôi mắt vốn trong vắt lúc này tràn đầy lo lắng, bi thương, sợ hãi, bộ dạng này, nói đáng thương bao nhiêu thì đáng thương bấy nhiêu, khí chất đó có mấy phần giống với Tiêu Ngữ Yên, chẳng trách Lãnh Nghị tiểu tử này ...

Trong lòng Đằng Duệ không khỏi có chút thương cảm, hắn sờ sờ mũi, nhẹ nhàng nói: 'Được, biết rồi, chúng tôi đưa hắn đến bệnh viện trước, đội Lãnh thiếu khỏe lại rồi để anh ta xử lý ... khụ khụ ... đây không phải chuyện của tôi ...', hắn thề mà dễ dàng đem phần tử khủng bố mà hắn truy đuổi bấy lâu nay ném cho người khác ...

Lãnh Nghị đã được đưa lên xe cứu thương; Cao Lăng thì bị đưa lên một chiếc xe khác có ký hiệu cảnh sát ...

Lâm Y cũng lên xe cứu thương, Lăng Nhất Phàm và Mễ Lệ đứng nhìn theo chiếc xe cứu thương đã đi xa, đáy mắt Lăng Nhất Phàm lộ rõ vẻ lo lắng, hắn rõ ràng cảm nhận được, rất có khả năng hắn sẽ mất đi Lâm Y!

Trong xe cứu thương, Lâm Y vẫn nắm chặt tay Lãnh Nghị, cánh môi không còn chút huyết sắc run rẩy, bên tai cô vang lên giọng đầy lo lắng của Lý Tân đang nói chuyện với bác sĩ, 'Bác sĩ, tình trạng vết thương thế nào? Có nghiêm trọng hay không?'

'Tạm thời còn chưa xác định ... vừa nãy sơ bộ kiểm tra, hình như vết thương gần ngay trái tim, không biết có chạm vào tim hay chưa, nếu như bị thương đến tim, vậy thì phiền phức lắm ... tình huống xấu nhất là phải làm phẫu thuật thay tim; nếu như còn chưa chạm đến tim, vậy thì vấn đề không lớn lắm ...' Bác sĩ nói.

'Thay tim?' Lý Tân chau mày, lạnh lùng trừng mắt nhìn Lâm Y, Lâm Y đờ đẫn nắm bàn tay lạnh băng của Lãnh Nghị, căn bản là không chú ý đến ánh mắt của cô.

Mà sự đờ đẫn của Lâm Y càng kích thích cơn giận của Lý Tân, cô rót cuộc phát tiết hết những bất mãn giấu trong lòng bấy lâu nay: 'Lâm Y tiểu thư, cô có biết không, thiếu gia chúng tôi là bị cô hại? Ngài ấy vì cứu cô mà chịu bại lộ thân phận mới phải chịu nhiều nguy hiểm như vậy; lúc mẹ của cô bị bệnh nguy kịch, là ngài ấy dùng trái tim của mình đổi cho mẹ cô ...'

Cô gái đang trong trạng thái đờ đẫn chợt bừng tỉnh, cô ngoảnh sang Lý Tân như nhìn một người ngoài hành tinh, ánh mắt đầy vẻ khó tin, Lãnh Nghị dùng tim của mình đổi cho mẹ cô? Là chuyện thế nào?

Thấy vẻ mê mang của Lâm Y, Lý Tân lạnh lùng hừm một tiếng: 'Chuyện này chẳng lẽ cô không biết? Mẹ của cô tim không được trái tim thích hợp để ghép, là thiếu gia chúng tôi liên lạc với tổng bộ điều đến trái tim để thay! Đó là trái tim dự phòng cho thiếu gia, nếu như có một ngày ngài ấy bị thương cần phải thay tim thì sẽ dùng nó; trước sự thỉnh cầu hết lần này đến lần khác của ngài ấy, tổng bộ mới chịu đem trái tim đó chuyển đến cho mẹ cô!'

Lòng Lâm Y trong một chớp mắt kia đau đến thất lại, thì ra lúc mẹ sinh bệnh Lãnh Nghị cũng không phải thờ ơ! Nước mắt lần nữa tràn mi, giọng Lý Tân lần nữa vang lên: 'Nếu như thiếu gia lần này thực sự cần thay tim, cô có thể tìm được trái tim thích hợp cho ngài ấy hay không? Thiếu gia đối xử với cô tốt như vậy, cô lại tuyệt tình với ngài ấy như thế trong lòng cô không áy náy sao? Tịch Họa đã từng cứu thiếu gia, thiếu gia cứu cô ấy thì có gì không đúng chứ? Chỉ vì một chuyện này mà cô cảm thấy mình rất khổ sở, vậy còn thiếu gia thì sao? Cô làm thiếu gia tổn thương, ngài ấy có bao giờ trách cô chưa?'

Lâm Y càng nghe càng đau lòng nhưng không biết trả lời Lý Tân thế nào, chỉ lặng lẽ ngồi đó, cắn môi đến bật máu ...

Trong bệnh viện nổi tiếng nhất ở thành phố Milan, rất nhanh đã tập hợp toàn bộ các bác sĩ giỏi nhất từ khắp nơi về đây, ngay cả các bác sĩ trứ danh ở toàn châu Âu cũng đang trên đường đến Milan. Phòng phẫu thuật đèn vẫn đang sáng, Lâm Y, Lăng Nhất Phàm, Lý Tân còn có một nhóm vệ sĩ đang ngồi ngoài phòng phẫu thuật chờ đợi. Lâm Y mặt tái nhợt, ánh mắt vô thần, ngẩn ngơ ngồi nhìn ngọn đèn đỏ chớp lên không ngừng phía trên cửa phòng phẫu thuật...

Lăng Nhất Phàm đau lòng nhìn về tiểu tụy của Lâm Y, đôi mắt sung đỏ của cô, hần khoác tay lên vai cô, nhẹ nhàng kéo cô qua để cô tựa vào vai mình nghỉ ngơi một chút. Ánh mắt đờ đẫn của Lâm Y vẫn nhìn chằm chằm nơi cửa phòng phẫu thuật không một lần dời đi ...

Không lâu sau viện trưởng và hai người đàn ông nước ngoài đi về phía phòng phẫu thuật, họ vừa đi vừa nói chuyện rồi vào thẳng bên trong ...

Rạng sáng, phía đầu hành lang lại truyền đến một tràng tiếng bước chân dồn dập, Trương Mân, Lãnh Tuấn, Lý Uyển cùng vài người nữa cùng xuất hiện, bên cạnh họ là một vị bác sĩ đang nói gì đó với họ; sau lưng còn có một nhóm vệ sĩ và người hầu.

Trên mặt Trương Mân lộ rõ sự lo âu nhưng bà vẫn tập trung nghe bác sĩ giải thích; sắc mặt Lãnh Tuấn thì u ám, ông nín thở, chỉ thỉnh thoảng gật đầu, đi bên cạnh ông là Lý Uyển, trên má vẫn còn vương nước mắt.

Nhìn thấy đoàn người, ánh mắt đờ đẫn của Lâm Y rốt cuộc đã có chút biến chuyển, cô nhấc đầu khỏi vai Lăng Nhất Phàm, chậm rãi đứng dậy nhìn đoàn người đang đi đến gần.

Đi qua bên cạnh Lâm Y, người đi đầu là Trương Mân chợt dừng bước chân, những người khác cũng dừng lại theo, ánh mắt cùng quét về phía cô, người bác sĩ đi bên cạnh đang hào hứng nói cũng chợt im bặt, nhìn theo hướng họ về phía cô gái khóc đến sưng cả mắt trước mặt.

Ánh mắt sắc bén của Trương Mân rơi trên chiếc váy trắng đã dính đầy máu của Lâm Y, đôi mắt sung đỏ của cô, lại dời sang Lăng Nhất Phàm rồi lại nhìn sang Lâm Y, đôi mắt vốn đã sung đỏ của cô lại bắt đầu ngấn ngấn nước, nhấp nháy cánh môi mãi mới gian nan bật ra hai chữ: 'Bà nội ...'

Trương Mân chỉ khẽ gật đầu không nói, nét u ám trên mặt vẫn như cũ chưa tan; Lãnh Tuấn nhìn Lâm Y, trong mắt thoáng lộ vẻ kinh ngạc, ông sớm đã nghe từ miệng nhiều người về cô, người Lãnh Nghị thích, người có thể thay thế Tịch Họa trong lòng Lãnh Nghị nhìn như thế nào nhưng cho đến bây giờ mới là lần đầu tiên ông gặp.

Cô gái được gọi là Lâm Y đứng trước mặt ông trên người là một chiếc váy dài màu trắng đã dính đầy vết máu, tuy vẻ mặt tái nhợt, mắt đã khóc đến sưng đỏ nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ nét tươi mát thanh thuần, mang theo một khí chất thanh nhã thoát tục, xem ra là người không có tâm kế, không tranh sự đời, thiện lương hồn nhiên, lúc này lại càng khiến cho người khác có một cảm giác triu mến thương cảm; sóng mắt Lãnh Tuấn thoáng xao động ...

Nhìn thấy đôi mắt chết lặng của Lâm Y dời từ Trương Mân sang mình, Lãnh Tuấn nhìn cô mỉm cười, cũng gật nhẹ đầu.

Lâm Y nhìn gương mặt cương nghị của người đàn ông trung niên có vài phần giống với Lãnh Nghị, cũng là vẻ lạnh lùng cùng khí thế bức người, cô biết người này chắc chắn là cha của Lãnh Nghị, tổng giám đốc của LS quốc tế Lãnh Tuấn, rồi cô nhìn thấy nụ cười hiền của ông, thấy ông nhìn cô gật đầu, lòng Lâm Y rốt cuộc cảm nhận được chút ấm áp, cũng vội gật đầu đáp lễ.

'Lâm tiểu thư', lúc này Lý Uyển đứng bên cạnh ông hết nhìn sang Lăng Nhất Phàm rồi lại nhìn sang Lâm Y, trên mặt vẫn còn dấu nước mắt nhưng lại mang theo chút lạnh mạc, giọng nói cũng lạnh như băng, 'Cảm ơn cô đã ở đây cùng Nghị nhi lâu như vậy, cô với chồng cô cũng nên về nghỉ ngơi rồi!', bà đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "chồng cô".

Trương Mân và Lãnh Tuấn cùng nhìn về phía Lâm Y, Lâm Y chỉ nhìn Lý Uyển, rừ mi không nói một lời.

'Lão phu nhân ...', lúc này Lý Tân đi đến trước mặt Trương Mân cúi đầu, nhẹ giọng nói, '... thực xin lỗi, lần này là lỗi của tôi, xin lão phu nhân xù phạt!'. Lý Tân từ lúc còn nhỏ đã được Trương Mân đón về từ cô nhi viện nuôi dạy, cô trước nay coi nhà họ Lãnh như nhà của mình, bảo vệ cho Lãnh Nghị là nhiệm vụ đặc biệt mà lão phu nhân giao cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Lòng Đau Biết Nói Cùng Ai?! (2)

Mắt Trương Mân lúc này mới dời đến trên người Lý Tân, bà chậm rãi bước đến mấy bước, vỗ nhẹ vai Lý Tân: 'Không thể trách con cả được!', rồi lại không nói gì thêm.

'Lãnh tiên sinh, hay là mời ngài và người nhà của ngài đến phòng khách vip đợi ở đó được không?' Lúc này người bác sĩ đứng bên cạnh Lãnh Tuấn mới cung kính nhìn Lãnh Tuấn như xin ý kiến.

'Không cần đâu, chúng tôi chờ ở đây được rồi!' Trương Mân xoay người lại nói với bác sĩ, ánh mắt buồn bã nhìn lên ngọn đèn đỏ trên cửa phòng phẫu thuật, 'Ồ đây gần Nghị nhi một chút!'

Nước mắt Lâm Y lại bắt đầu tràn mi, Lý Uyên cũng đưa khăn lên lau lên, 'Ân, mẹ, vậy mẹ ngồi đây nghỉ tạm!'; Lãnh Tuấn chau mày, đi xuống phòng phẫu thuật.

Đoàn người ai nấy tự tìm chỗ ngồi, Lâm Y và Lăng Nhất Phàm ngồi hơi xéo phía đối diện với họ, hành lang lại trở lại yên tĩnh, không có một chút tiếng động nào, ánh mắt mọi người đều thỉnh thoảng liếc về phía ngọn đèn đỏ trên cửa phòng phẫu thuật.

Lại không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra, một nhóm bác sĩ từ bên trong bước ra, tất cả mọi người không hẹn mà đều đứng dậy, người bác sĩ từ đầu đến cuối vẫn cùng với Lãnh Tuấn là người đầu tiên bước đến đón nhóm bác sĩ kia, nhìn họ giới thiệu gì đó.

Người bác sĩ chủ trì vội đi về phía Lãnh Tuấn, 'Lãnh tiên sinh, yên tâm, may mắn là viên đạn không có chạm đến tim, chỉ sượt qua mà thôi! Con trai ngài tạm thời đã thoát ly nguy hiểm, giờ chỉ cần chờ anh ta tỉnh lại là được, sau đó bắt đầu tiến hành phục hồi chức năng ...'

'Cám ơn ông!' Trên mặt Lãnh Tuấn lộ ra nụ cười an ủi còn Lâm Y thì âm thầm thở phào một hơi.

Lúc này mấy y tá đã đẩy Lãnh Nghị từ phòng phẫu thuật ra ngoài, ai nấy đều tranh nhau bước đến, trong chớp mắt chiếc giường bệnh của Lãnh Nghị bị thật nhiều người vây quanh, Lâm Y chỉ có thể đứng ở vòng ngoài, nhìn Lãnh Nghị qua khe hở giữa đám người, cô thấy hân hoan vì mất máu quá nhiều mà gương mặt trở nên tái nhợt, đôi mắt nhắm chặt như đang ngủ say.

'Xin mọi người nhường đường, chúng tôi phải đưa anh ta đến phòng chăm sóc đặc biệt!', một người y tá nhỏ giọng nhắc nhở, vì thế mọi người tản ra, đi theo sau các y tá đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Cả tầng lầu của khu chăm sóc đặc biệt của bệnh viện toàn bộ trống không, tổng bộ hình cảnh quốc tế đã phái những chuyên gia ngoại khoa lần tìm mạch hàng đầu thế giới đến đây giúp Lãnh Nghị lập ra một phương án phục hồi chức năng thích hợp ...

Trong một quán cà phê nhỏ trước cổng bệnh viện, Lăng Nhất Phàm ngồi đối mặt với Lâm Y, lúc này cô đã thay chiếc áo dính máu ra, cúi đầu nhắm nháp vị đắng đắng của tách cà phê trước mặt, đáy mắt lộ rõ sự u sầu và khổ sở. Lăng Nhất Phàm đau lòng nhìn người con gái hân hoan đang ngồi trước mặt, đáy lòng không khỏi dâng lên một cảm giác bất an.

Thật lâu sau cô gái rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn Lăng Nhất Phàm, trong mắt lộ rõ sự áy náy lẫn bất an, cô mím môi, thử hỏi dò: 'Nhất Phàm, em muốn ... ở bên cạnh Lãnh Nghị ...', thấy trên mặt Lăng Nhất Phàm thoáng qua một tia thất vọng, cô gian nan nuốt nước bọt, câu nói muốn rồi đi rồi cuộc vẫn nói không nên lời, chỉ đành bồi thêm một câu, '... cho đến khi anh ấy tỉnh lại ...'

Cô cũng không nói là sẽ rời xa hắn, Lăng Nhất Phàm nhẹ thở phào một hơi, khẽ môi hắn lộ ra một nụ cười, 'Ân ... cũng nên vậy ... đợi anh ta tỉnh lại!', hắn đặc biệt nhấn mạnh câu cuối, Y Y chỉ nói là đợi anh ta tỉnh lại, không phải nói là muốn quay lại bên cạnh anh ta.

Lâm Y cố gượng cười, ánh mắt thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, giữa hai người im lặng phủ trùm, Lãnh Nghị đột ngột bị thương, Cao Lăng đột ngột xuất hiện đều nằm ngoài dự đoán của cô, tình cảm vẫn luôn được Lâm Y giấu ở nơi sâu nhất tận đáy lòng đột nhiên bùng phát, cô hiểu rất rõ ràng, vị trí của Lãnh Nghị trong lòng cô vẫn luôn không thay đổi, loại tình cảm đó đã mọc rễ quá sâu, cô không cách nào trốn thoát ...

Cùng lúc đó, sự áy náy đối với Lăng Nhất Phàm cũng tràn đầy trong lòng, tuy rằng hiện tại cô đã biết trái tim của mẹ là do Lãnh Nghị trợ giúp mà có, là Lãnh Nghị cứu mẹ, không phải Lăng Nhất Phàm nhưng mặc kệ thế nào, lúc đó người ở bên cạnh cô là hắn! Lăng Nhất Phàm đối với cô tốt, cô vẫn biết! Nhưng cô cũng biết, bất kể sau này quan hệ giữa cô và Lãnh Nghị trở thành thế nào cô cũng không nên kéo Lăng Nhất Phàm vào trong đó, điều đó đối với hắn thật không công bình ...

Càng nghĩ lòng cô gái càng mâu thuẫn đến rối tinh rối mù.

'Nhất Phàm, em không xứng với anh ...', trầm mặc giây lâu rồi từ trong miệng cô gái gian nan bật ra mấy chữ, '... anh xứng đáng có được người con gái tốt hơn em ...'

'Y Y ...', đáy mắt Lăng Nhất Phàm đầy thất lạc, hắn biết Lâm Y muốn nói gì, thực ra hắn cũng biết trong lòng Lâm Y không bỏ được Lãnh Nghị nhưng hắn vẫn là luyến tiếc cô. Lăng Nhất Phàm thấp giọng ngắt lời Lâm Y, giọng nói tận lực làm ra vẻ thoải mái, 'Em là một cô gái tốt ... anh biết ý em, em đi quan tâm thương thế của Lãnh Nghị đi, đợi anh ta tỉnh lại ... chuyện của chúng ta sau này hãy nói ... anh sẽ đợi em!'

Mắt Lâm Y nhìn gương mặt anh tuấn mà hiền hòa của Lăng Nhất Phàm chằm chằm, thấy trong mắt hắn vẫn không dấu được một nỗi chờ mong, Lăng Nhất Phàm là người đàn ông tốt như vậy!!! Cô rủi rịch, nấp máy môi nhưng không nói được gì.

Sáng hôm sau Lãnh Nghị vẫn chưa tỉnh lại, người nhà họ Lãnh không ai dám đi nghỉ, ai nấy đều lặng lẽ ngồi trong phòng bệnh chờ đợi. Lâm Y cũng lặng lẽ ngồi bên giường, lặng lẽ nhìn đôi mắt vẫn nhắm chặt của Lãnh Nghị, ánh mắt lạnh băng của Lý Uyên thỉnh thoảng quét về phía Lâm Y nhưng cô chỉ làm như không thấy.

Điện thoại trong túi xách Lâm Y reo lên, cô vội cầm lên xem, là Lăng Nhất Phàm, thoáng suy nghĩ một giây rồi cô lặng lẽ đứng dậy đi đến hành lang bên ngoài nghe điện.

Bởi vì cả tầng lầu chỉ có một bệnh nhân là Lãnh Nghị nên dãy hành lang vắng ngắt, chỉ thoảng có bóng mấy vệ sĩ ... các phòng bệnh bên cạnh được tạm thời sửa sang thành phòng nghỉ cho người nhà họ Lãnh nghỉ ngơi lúc cần.

'Y Y', đầu bên kia truyền đến giọng nói nhu hòa của Lăng Nhất Phàm, 'Lãnh Nghị ... còn chưa tỉnh sao?'

'Chưa ...' Lâm Y rừ rừ, nhẹ giọng nói.

'Em ... nhớ chăm sóc cho mình, bác sĩ đã nói anh ta đã qua giai đoạn nguy hiểm ... em tranh thủ ngủ một chút!' Lăng Nhất Phàm biết làm sao quan tâm và an ủi người khác.

'Ân, em biết rồi, Nhất Phàm, anh cũng nhớ chăm sóc cho mình ...' Lâm Y vô lực dựa tựa vào vách tường ngoài phòng bệnh, tận lực làm cho giọng nói mình không lộ ra vẻ mệt mỏi.

Ngất điện thoại, Lâm Y nhắm mắt lặng lẽ đứng tựa vào tường, lòng ngổn ngang trăm mối, cô làm sao cũng không ngờ được người mang mặt nạ bạc lại chính là Cao Lăng, giờ cô mới hiểu tối hôm đó khi Cao Lăng đột nhiên xuất hiện nơi ký túc xá cô ở, nói câu "Anh hận anh ta, anh nhất định sẽ không tha cho anh ta!", ý nghĩa chân thật của câu nói này là gì.

Lãnh Nghị, là em hại anh! Suy nghĩ này khiến lòng Lâm Y thất lại, cô bất giác đưa tay ôm ngực, đứng một hồi lâu mới bình tĩnh lại, chậm rãi mở mắt ra, bước trở vào trong phòng bệnh.

Lâm Y không nhìn sắc mặt của bất kỳ ai, tầm mắt cô từ đầu tới cuối chỉ rơi trên gương mặt tuấn tú có mấy phần tiểu tụy của Lãnh Nghị trên giường, cô chậm rãi đi đến bên giường, còn chưa kịp ngồi xuống thì đã nghe giọng nói lạnh như băng của Lý Uyển: 'Lâm tiểu thư, nơi đây không cần cô, cô trở về thôi!'

Sóng mắt Lãnh Tuấn thoáng xao động, ông nhìn cô gái đang khựng lại bên giường, ánh mắt Trương Mân thì rơi trên gương mặt u ám của Lý Uyển rồi lại nhìn sang Lâm Y, cũng không nói tiếng nào. Lâm Y mím môi, thấp giọng nói: 'Dì, cháu ... đợi Lãnh Nghị tỉnh lại rồi đi!', giọng cô tuy nhỏ nhưng ai này đều nghe rõ ràng bên trong có bao nhiêu kiên định.

Lâm Y nói xong câu này rồi chậm rãi ngồi xuống, mắt vẫn ghim chặt trên người người đàn ông.

Mặt Lý Uyển mây đen càng dày, trong giọng nói lạnh băng có thêm chút tức giận: 'Lâm tiểu thư, cô đã sắp là vợ của người khác rồi, vì sao còn muốn ở chỗ này? ... Nghĩ kĩ lần này vì sao phải chạy đến Milan cô là người rõ nhất! Nếu như Nghị nhi không đến Milan thì làm gì gặp phải chuyện này!' Lý Uyển càng nói càng kích động, 'Nếu như Nghị nhi có việc gì, tôi là người đầu tiên không tha cho cô!'

Cánh môi Lâm Y run run, cô cắn răng không nói một lời, nếu như Lý Uyển biết Lãnh Nghị nhận viên đạn này thay cho cô; hơn nữa người vẫn luôn trong bóng tối truy sát Lãnh Nghị lại là bạn trai trước của cô Cao Lăng, Lâm Y không dám tưởng tượng Lý Uyển sẽ có phản ứng thế nào ...

Chuyện này rõ ràng Lý Tân đã giúp cô giấu diếm người nhà họ Lãnh.

'Uyển, đừng nói nữa!' Lãnh Tuấn nhìn Lâm Y vành mắt đỏ hồng, cúi đầu không nói, mày ông chau lại, lên tiếng ngăn vợ mình nói tiếp. Lời của Lãnh Tuấn trước nay uy nghiêm không ai dám cãi, nghe ông nói Lý Uyển mới không dám nói nữa, cúi đầu đưa tay lau lệ.

Đầu giờ chiều nơi hành lang lại có chút xôn xao rồi cửa phòng bệnh bị đẩy nhẹ ra, Vương Khiết và Từ Giai xuất hiện nơi cửa, hai người chào hỏi người nhà họ Lãnh thì cũng vừa nhìn thấy Lâm Y đang ngồi bên cạnh giường Lãnh Nghị, sóng mắt Vương Khiết thoáng xao động, cô gái này thế nào còn ngồi ở đây? Từ Giai thì trừng mắt bĩu môi nhìn Lâm Y rồi chạy nhanh đến bên giường khóc gọi: 'Anh Nghị ...'

Nhìn thấy mắt Lãnh Nghị vẫn nhắm chặt, Từ Giai lại trừng mắt nhìn Lâm Y kêu lên: 'Đều do cô hại anh Nghị, cô đã kết hôn với người khác rồi, sao còn mặt mũi ngồi ở đây chứ?'

Lâm Y lạnh mặc ngồi đó, chừng như không hề nghe thấy câu nói của Từ Giai, lại nghe cô tức tối kêu lên: 'Cô mau đi đi, chúng tôi không muốn gặp cô nữa ...', cô vừa nói vừa đưa tay đẩy Lâm Y, định đẩy Lâm Y rời khỏi giường Lãnh Nghị.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Lòng Đau Biết Nói Cùng Ai?! (3)

Lâm Y nắm chặt bàn tay đang vươn về phía mình, lạnh lùng nhìn cô gái kiêu ngạo trước mắt, Từ Giai không ngờ Lâm Y dám phản kháng, hờn hển kêu lên: 'Cô ... cô ...', rồi nhất thời nói không nên lời chỉ dùng sức rừ tay Lâm Y ra.

Lâm Y buông tay Từ Giai, lạnh giọng nói: 'Từ tiểu thư, chuyện tôi có được ngồi ở đây hay không cô quản không được ... xin cô làm rõ thân phận của mình!', ý của câu này thật quá rõ ràng, Từ Giai cô cũng chỉ là khách, căn bản là không có quyền hoài nghi, chất vấn sự có mặt của cô.

'Lâm tiểu thư, Từ Giai không có thân phận quản chuyện cô có được ngồi đây hay không, vậy còn tôi, mẹ của Lãnh Nghị, tôi có quyền quản chuyện này hay không?' Lúc này giọng lạnh như băng của Lý Uyển lần nữa vang lên, Vương Khiết là bạn chí thân của bà đến thăm Lãnh Nghị, giờ Lâm Y không cho

Từ Giai chút mặt mũi nào, chính là không cho bà mặt mũi, bà làm sao có thể để Lâm Y chiếm hết uy phong chứ! Vậy mặt mũi bà biết để đâu!

Trên mặt Từ Giai lộ ra nụ cười đắc ý, lạnh lùng nhìn Lâm Y, Lâm Y thân nhiên thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt nói: 'Di Lý, đội Lãnh Nghị tỉnh lại rồi cháu sẽ tự động rời đi!'

Lãnh Tuấn và Trương Mân im lặng đứng đó, mắt Lãnh Tuấn chợt lóe lên một tia sáng ...

Mấy ngày nay, ngoại trừ ăn cơm, thời gian còn lại Lâm Y đều ở bên cạnh Lãnh Nghị, đêm đến, khi người nhà họ Lãnh đều đến gian phòng bên cạnh để nghỉ ngơi thì Lâm Y vẫn ngồi bên giường, nhìn chăm chăm người đàn ông dù đang nhắm mắt như vẫn tuần mỷ phi phạm kia, hình ảnh của những thời khắc ngọt ngào cũ cùng vô hạn triển miên không ngừng lướt qua trong đầu ... mỗi lần như vậy lòng cô lại bắt đầu ần ần đau ...

Cho đến khi mí mắt sụp xuống thì Lâm Y mới nhẹ nhàng ghé đầu bên cạnh giường chợp mắt ngủ một chút, những người hầu thấy tội nghiệp hôm sau mới mang đến một chiếc ghế nằm cho Lâm Y, để lúc nào cô chịu không nổi nữa thì sẽ nằm trên đó chợp mắt một chút ...

Lãnh Nghị vẫn chưa tỉnh lại, người nhà họ Lãnh ai nấy mặt đầy sầu lo, Lâm Y rõ ràng đã gầy đi rất nhiều, gương mặt vốn đã nhỏ nhắn giờ trông chỉ lớn hơn một bàn tay, hơn nữa mặt ửng mầu, cô vẫn tiếp tục canh chừng bên giường của Lãnh Nghị.

Mãi đến rạng sáng ngày thứ tư, khi Lâm Y vẫn như thường ngày ngồi bên giường bệnh của Lãnh Nghị thì chợt nhìn thấy ngón tay hằn máy động, mắt cô mở thật lớn, tim bắt đầu đập thật nhanh, nhìn hẩn không dám chớp mắt, rồi cô nhìn thấy mí mắt đang nhắm nấp máy, trên gương mặt gầy yếu của cô chớp mắt dăng trào niềm vui sướng. Lâm Y bỏ nhào đến bên giường, nắm chặt tay Lãnh Nghị, vui mừng gọi: 'Lãnh Nghị ...'

Tiếng kêu của Lâm Y làm kinh động tất cả mọi người, ai nấy đều vội vàng chạy đến vây quanh giường, Lãnh Nghị chậm rãi mở mắt, hẩn nhìn thấy thật nhiều gương mặt đang vây quanh, trên mỗi gương mặt đều là nụ cười hớn hở, 'Nghị nhi ...' 'Anh Nghị ...' ... các loại âm thanh vang lên bên tai, đôi mắt đen thẫm lóe lên, chừng như đang nhớ lại điều gì.

Lãnh Nghị rốt cuộc nhớ lại, hẩn xông vào nhà thờ cướp cô dâu, rồi bị trúng đạn, Lâm Y phủ phục trên người hẩn khóc sụt sướt, hẩn nhớ, hẩn giật chiếc mặt nạ bạc xuống ... khóe môi hẩn dần lộ ra ý cười yếu ớt nhìn những gương mặt vui sướng kia.

Khóe môi Lâm Y cũng lộ ra ý cười dù hốc mũi chưa xốt. Lãnh Nghị rốt cuộc cũng tỉnh, vậy cô cũng nên đi rồi ...

Mọi người vẫn vây quanh giường bệnh vui vẻ nói cười, Lâm Y không nghe được gì cả, hàng mi dài nhẹ chớp lên, nhẹ nhàng buông tay Lãnh Nghị ra, chậm rãi đứng dậy, lùi về phía sau, cô định lặng lẽ rời đi.

Bàn tay nhỏ bé đang nắm tay hẩn bắt chợt rút đi, Lãnh Nghị còn chưa kịp hoàn hồn thì đã nhìn thấy cô gái đang lặng lẽ lùi về sau, gương mặt nhỏ nhắn kia gầy yếu tiêu tụy là vậy, lòng hẩn bắt đầu đau, đáy mắt tối lại, hẩn rất muốn gọi: 'Y Y đừng đi!' nhưng lại không thể phát ra âm thanh nào.

Chính ngay lúc Lâm Y xoay người rời đi đó, bàn tay đang ghim dịch truyền của Lãnh Nghị rốt cuộc vung lên, chụp lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô gái, bình dịch truyền bị lắc mạnh, máu từ tĩnh mạch chạy ngược lên kim truyền trên mu bàn tay Lãnh Nghị, nhuộm đỏ cả chất dịch trong dây dẫn truyền.

'Nghị nhi!', nhìn thấy bình dịch truyền bị lắc mạnh và máu tràn vào trong kim truyền, ai nấy đều cả kinh thất sắc, ánh mắt mọi người rất nhanh tập trung đến bàn tay to đang nắm lấy tay Lâm Y. Lâm Y cũng giật nảy mình, cô vội dừng bước quay lại nhìn Lãnh Nghị, kinh hãi kêu: 'Lãnh Nghị!'

'Y Y ...' Lãnh Nghị rốt cuộc phát ra được âm thanh đầu tiên, hẩn nhìn Lâm Y, trong mắt tràn đầy quyến luyến, giọng thật suy yếu nhưng vẫn nghe được rõ ràng, '... đừng đi ...', có lẽ vì dùng sức quá mạnh, có lẽ vì cảm xúc quá độ, đột nhiên từ khóe môi Lãnh Nghị một dòng máu tuôn ra, màu máu đỏ tươi từ khóe miệng chảy xuống dưới cằm.

'Nghị nhi!' 'Lãnh Nghị!', ai nấy đều khiếp sợ thất thanh kêu lên, 'Mau gọi bác sĩ ... mau ...', mặt Trương Mân tái nhợt, vội gọi người hầu; Lý Uyển ghen ngào gọi tên con trai, đưa tay hoảng loạn định lau đi vết máu trên miệng ...

'Lãnh Nghị, em không đi, em không đi ...' Lâm Y khóc không thành tiếng, cô nhào người qua, nắm chặt lấy bàn tay đang vuron về phía cô, máu tươi vẫn không ngừng chảy ngược lên ống truyền, 'Anh để tay xuống, em không đi đâu!'

Khóe môi nhuộm máu của Lãnh Nghị lúc này mới lộ ra một nụ cười yếu ớt, nhẹ nhàng buông thõng tay xuống giường ... Lâm Y vội chỉnh lại kim ghim trên mu bàn tay để máu nhanh chóng chạy xuôi, dịch truyền lại bắt đầu từng giọt từng giọt truyền vào tĩnh mạch của người đàn ông.

Lúc này mấy người bác sĩ vội vàng chạy vào phòng bệnh ...

Tình huống của Lãnh Nghị rất nhanh đã bình ổn trở lại, lặng lẽ nhắm mắt nghỉ ngơi, bác sĩ chủ trị ra hiệu cho mọi người đi ra ngoài, nơi cửa phòng, ông nghiêm khắc nói: 'Trước mắt Lãnh tiên sinh vẫn đang trong giai đoạn hồi sức, rất cần được yên tĩnh, nhất là không thể để cảm xúc của anh ta chịu kích động quá mức, điều này rất bất lợi đối với thân thể của người bệnh... vì vậy tôi đề nghị, thứ nhất là không cần có quá nhiều người vây quanh anh ta; thứ hai là không được để anh ta kích động quá mức, tận lực làm theo ý người bệnh ...'

Bác sĩ đi rồi ai nấy đứng im như phỗng, Trương Mân chau mày trầm tư, những người khác thì lẳng lặng nhìn Lãnh Tuấn, lát sau giọng nói uy nghiêm của Lãnh Tuấn mới vang lên: 'Tôi còn rất nhiều việc chưa xử lý, cần phải trở về một chuyến! Mẹ tuổi đã cao rồi, ở đây mãi đối với sức khỏe của mẹ cũng không tốt, tốt nhất là mẹ theo con cùng về; Uyển, em cũng theo mẹ về thôi ...'

Lý Uyển chau mày, nhỏ giọng kháng nghị: 'Chúng ta đều đi hết còn ai ở đây với Nghị nhi? Nơi đây dù sao cũng cần có một người thân ở lại chứ!'

'Di Lý, con ở lại ...', Từ Giai vội vàng giơ tay, đôi mắt to tròn nhìn Lý Uyên không chớp.

Nhưng Lý Uyên chưa kịp lên tiếng thì giọng nói uy nghiêm của Lãnh Tuấn đã vang lên: 'Từ Giai còn nhỏ, lưu lại cũng không thích hợp ..., vẫn là để Lâm Y ở lại cùng Nghị nhi đi ...'

Lâm Y sùng sốt, đôi mắt đen láy nhìn sang Lãnh Tuấn.

'Không được!' Lý Uyên áo não nhìn chồng, 'Lâm tiểu thư đã sắp kết hôn với người khác rồi, không thích hợp ở lại đây chăm sóc Nghị nhi... Em thấy, hay là để em với Từ Giai ở lại thì tốt hơn!'

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Tuấn quét về phía Lý Uyên, giọng có chút lạnh: 'Không phải còn chưa kết hôn sao? Vậy thì quan hệ gì?' Nói thật lòng, ông hy vọng có một ngày Lâm Y có thể trở thành con dâu của mình.

'Chuyện này ảnh hưởng không tốt đến danh dự nhà chúng ta!' Lý Uyên không cam lòng tranh luận.

'Uyển nhi, cứ quyết định vậy đi ... Nghị nhi cần Lâm Y lưu lại chăm sóc cho nó!' Trương Mân chặn lời Lý Uyên lại, bà nhìn sang Lâm Y, trong mắt có chút chờ mong, 'Y Y, cháu có thể giúp chúng ta lưu lại chăm sóc Nghị nhi không?'

'Bà nội, con tình nguyện ...' Cô gái còn chưa nói hết thì đã cúi thấp đầu, trong lòng ẩn ẩn có chút bất an, cô không phải không muốn lưu lại, ngược lại là khác, hưởng gì Lãnh Nghị vì cứu cô nên mới bị thương! Nhưng mặc kệ thế nào cô cũng phải nói với Lăng Nhất Phàm một câu, hơn nữa ánh mắt tị hiềm của Lý Uyên cũng khiến cô thật lo lắng ...

'Y Y, con sao vậy? Còn có gì lo ngại sao?' Trương Mân sắc bén nhận ra vẻ khác thường của cô.

'Không, không có ...' Đầu Lâm Y vẫn cúi thấp, giọng nhỏ như muỗi kêu, 'Cháu chỉ sợ một mình cháu làm không tốt ...'

'Tôi có chuyện muốn nói riêng với Lâm Y!' Lãnh Tuấn nhìn về bất an trên mặt cô, giọng dứt khoát, 'Lâm Y, cháu theo bác đến phòng bên cạnh một chút!' Ông vừa nói vừa cất bước đi ra ngoài.

'Dạ ...' Lâm Y nuốt nước bọt, cô liếc sang hai người mặt lộ rõ vẻ không vui là Lý Uyên và Từ Giai, còn có Vương Khiết nãy giờ vẫn lặng yên không nói rồi cất bước theo chân Lãnh Tuấn qua phòng bên cạnh.

Đi vào gian phòng bên cạnh, Lãnh Tuấn xoay người nhìn cô gái nhỏ đang lặng lẽ theo chân mình, đáy mắt một mảnh thâm toại, ánh mắt đó thật giống với Lãnh Nghị, mang theo một loại khí thế bức người không thể giải thích; Lâm Y hơi né tránh ánh mắt của ông, cúi đầu chờ nghe ông nói.

'Lâm Y, xin lỗi, Nghị nhi phá hỏng hôn lễ của cháu ...' Lãnh Tuấn rút cuộc lên tiếng, ông thấy hàng mi đang rũ của Lâm Y khẽ chớp lên, tiếp tục nói, 'Nhưng theo ta thấy, Nghị nhi thật lòng yêu thích cháu ...'

Lâm Y nuốt nước bọt, vẫn không nói, Lãnh Tuấn chừng như đang suy tư điều gì, lát sau mới trầm giọng nói tiếp: 'Cháu với Nghị nhi chia tay, nguyên nhân là bởi vì Tịch Họa hay sao?'

'Cháu ...' Lâm Y nhất thời không biết nói sao, rừ mi không dám nhìn ông.

Lãnh Tuấn nhìn cô gái đang cúi đầu trước mặt, lại ngừng một chút rồi mới nói: 'Thực ra ta biết tình cảm Nghị nhi đối với Tịch Họa chỉ là một loại trách nhiệm, Nghị nhi là một đứa nhỏ thiện lương, cho nên ba năm trước khi Tịch Họa trở thành người thực vật, chúng ta mới lựa chọn dấu điểm nó ...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 189: Bước Ngoặt (1)

Lãnh Tuấn nhìn cô gái đang cúi đầu trước mặt, lại ngừng một chút rồi mới nói: 'Thực ra ta biết tình cảm Nghị nhi đối với Tịch Họa chỉ là một loại trách nhiệm, Nghị nhi là một đứa nhỏ thiện lương, cho nên ba năm trước khi Tịch Họa trở thành người thực vật, chúng ta mới lựa chọn dấu điểm nó ...'

Lâm Y vụt ngẩng đầu nhìn Lãnh Tuấn, ông cũng đang nhìn cô: 'Cho đến hôm sinh nhật của cháu, bác sĩ chủ trị của Tịch Họa thông báo, điện tâm đồ của Tịch Họa dao động, có dấu hiệu tỉnh lại, ông ấy bảo chúng ta nhanh chóng báo với Nghị nhi trở lại vì vậy Nghị nhi mới để lại cháu, vội vàng trở về trong đêm đó!'

Đáy mắt Lâm Y gợn sóng, cô mím môi nhìn Lãnh Tuấn, nghe tiếng ông tiếp tục vang bên tai mình: 'Lâm Y, Nghị nhi đối với Tịch Họa là trách nhiệm, đối với cháu mới là cảm tình thật sự ... chẳng lẽ cháu không cảm nhận được sao?'

Lâm Y nấp máy môi, gian nan bật ra mấy tiếng: 'Xin lỗi ...', thực ra trước nay cô không dám nghĩ đến, trong lòng Lãnh Nghị cô với Tịch Họa rốt cuộc hẳn yêu ai nhiều hơn; cô càng không dám nghĩ, nếu như có một ngày Tịch Họa tỉnh lại, Lãnh Nghị sẽ lựa chọn thế nào, cho dù Lãnh Nghị không quay

đầu, vậy Tịch Họa thì sao? Cô ấy có chịu buông tay không?

Nếu như nói Lãnh Nghị đối với Tịch Họa là một loại trách nhiệm, vậy cô với Lăng Nhất Phàm cũng vậy, nếu như lúc đầu đã đồng ý gả cho Lăng Nhất Phàm, vậy có lý do gì để cô chối bỏ trách nhiệm chứ?

Cho đến lần này, Lãnh Nghị vì cô trúng đạn ... nếu như có thể, cô chẳng thà người trúng đạn là mình!

Trong phòng chợt im lặng như tờ, Lãnh Tuấn nhìn gương mặt xanh xao vì đã mấy ngày không ngủ, lòng có chút bất nhẫn, ông thờ dài một tiếng, nhẹ giọng nói: 'Lâm Y, bác biết bác không có lập trường ép cháu lưu lại chăm sóc Nghị nhi ... nhưng trước mắt chỉ có cháu mới có thể khiến Nghị nhi phục hồi nhanh hơn, bác ... mong cháu có thể giúp một lần!' Trong tiềm thức, ông hy vọng nhân cơ hội này có thể tác hợp cho hai người.

'Cháu tình nguyện chăm sóc Lãnh Nghị!' Lâm Y ngẩng đầu nhìn ông rồi lại cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói, 'Cháu chỉ muốn báo với Lăng Nhất Phàm một tiếng, được chứ?'

Lãnh Tuấn gật đầu, cười nhẹ: 'Nên vậy, buổi chiều chúng tôi trở về, mong là có thể sớm nghe tin tức của cháu!'

'Được!' Lâm Y nhẹ gật đầu, 'Giờ cháu gọi điện thoại cho Nhất Phàm ...'

Lãnh Tuấn gật đầu rồi rời đi lưu lại không gian cho Lâm Y gọi điện thoại.

Lâm Y nhìn theo bóng Lãnh Tuấn biến mất ngoài cửa mới thu hồi tầm mắt, trầm tư rồi chậm rãi lấy điện thoại ra, ấn phím, điện thoại thông rất nhanh, đầu bên kia truyền đến giọng nói nhu hòa của Lăng Nhất Phàm: 'Y Y...'

'Nhất Phàm...' Giọng Lâm Y thật nhỏ, mấy ngày qua vì Lãnh Nghị cô ngày đêm không ngủ ở bên cạnh hân Lăng Nhất Phàm cũng không có ý kiến, chỉ có mỗi ngày lúc tan tầm mang theo một vài món cô thích ăn đến bệnh viện, gọi Lâm Y xuống lấy, đau lòng nhìn gương mặt ngày càng gầy gò của cô, nhìn cô ăn xong mới yên tâm rồi đi ...

Lăng Nhất Phàm càng tốt lòng Lâm Y càng bất an, cảm thấy mình tệ bạc với hân, cứ kéo Lăng Nhất Phàm vào chuyện này đối với hân là không công bình; lòng cô thật rối rắm, không biết mình nên làm gì mới không tổn thương đến hân.

Nhưng lúc này cô không thể không báo với hân, cô muốn tiếp tục ở lại chăm sóc Lãnh Nghị, chờ hân hồi phục rồi mới dứt khoát được, như vậy sẽ không lại có lỗi với Lăng Nhất Phàm, đau dài không bằng đau ngắn ... mặc kệ lựa chọn thế nào, cô biết mình nhất định phải có quyết tâm!

'Y Y, có việc tìm anh sao?' Sự trầm mặc của Lâm Y khiến lòng Lăng Nhất Phàm dâng lên nỗi bất an nhưng hân vẫn dùng giọng điềm tĩnh hỏi cô, hân không muốn Lâm Y cảm nhận được bất cứ điều gì khác thường, làm tăng thêm gánh nặng tâm lý trong lòng cô.

'Nhất Phàm, anh có rảnh không? Em muốn chúng ta gặp nhau ăn cơm ...' Giọng Lâm Y vẫn nhỏ xíu.

'Àn, được chứ ...' Đầu bên kia là tiếng cười nhẹ của Lăng Nhất Phàm, 'Giờ anh đến đón em!'

Nhìn Lãnh Nghị vẫn ngủ an ổn trên giường bệnh, Lâm Y cầm túi xách, chào mọi người trong phòng rồi vội vã rời đi, lát sau xe của Lăng Nhất Phàm đã dừng trước cửa bệnh viện, hân hạ kính xe xuống, vẫy tay về phía Lâm Y, thấy hân cô mỉm cười bước đến.

Trong phòng ăn, Lăng Nhất Phàm nhìn gương mặt gầy gò của Lâm Y, lòng ần ần đau, hân xót xa vuốt đôi gò má xanh xao của cô, nhẹ giọng nói: 'Y Y, em ở bệnh viện ráng tranh thủ ngủ nhiều một chút ...'

'Àn, em biết!' Lâm Y nhìn Lăng Nhất Phàm mỉm cười, 'Rất nhanh em sẽ có thể trở về, ngủ bù lại!'

'Àn!' Lăng Nhất Phàm hài lòng cười, hân ân cần múc cho cô một chén canh đặt trước mặt cô, dịu dàng nói: 'Món canh này em thích ăn nhất, ăn lúc còn nóng đi!'

Không hiểu sao câu nói đơn giản của hân lại khiến Lâm Y mũi lòng, cô rũ mi, nhẹ gật đầu rồi cầm cúi uống canh, những lời đã ập ủ sẵn nhất thời bị nghẹn nơi cổ họng, không nói ra được gì cả.

Lăng Nhất Phàm nhìn cô gái đang im lặng uống canh, đáy mắt thoáng qua một tia phức tạp, không gian bất chợt thật trầm mặc.

Lâm Y rót cuộc cũng uống xong anh, cô hơi ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của Lăng Nhất Phàm, rót cuộc vẫn không có can đảm, chỉ nhỏ giọng nói: 'Nhất Phàm, Lãnh Nghị đã tỉnh lại rồi ...'

Sóng mắt Lăng Nhất Phàm thoáng xao động, cười nhẹ: 'Àn, vậy tốt rồi!'

Hàng mi dài của Lâm Y chớp lên, cánh môi hơi run: 'Nhưng ...', lại ngừng một lúc, '... tâm trạng ... còn chưa tốt lắm ... bác sĩ nói ... không thể quá kích động ... đối với thân thể không tốt ...'

Lăng Nhất Phàm nhìn Lâm Y, lát sau mới dịu giọng nói: 'Y Y, anh hiểu rồi, em còn muốn chăm sóc anh ta cho đến khi bình phục phải không? ... Chuyện này em tự quyết định đi, chỉ cần em vui anh đều ủng hộ em!'

Tim Lâm Y đập dồn, hốc mũi chua xót, cúi đầu không dám nhìn Lăng Nhất Phàm, lát sau cô mới lấy hết dũng khí, run giọng nói: 'Nhất Phàm, em không

thể làm trẻ nãi anh mãi ... như vậy với anh không công bằng ... anh ...'

'Đừng nói vậy!', lòng Lăng Nhất Phàm ần ần đau, hấn vội ngắt lời Lâm Y, đưa tay cọ nhẹ lên má cô, 'Cái gì công bằng không công bằng chứ, em có thể ở bên cạnh anh, đối với anh mà nói là công bằng nhất rồi!'

'Nhất Phàm!', Lâm Y ngẩng đầu nhìn hấn, đáy mắt tràn đầy ưu thương.

'Giờ chúng ta không bàn chuyện này nữa ...', Lăng Nhất Phàm hít sâu một hơi, 'Y Y, đợi Lãnh Nghị khỏe rồi, lúc em trở về chúng ta bàn lại, được không?'

'Nhất Phàm', giọng Lâm Y càng nhỏ, 'Mẽ Lệ là một cô gái tốt ...'

'Anh biết ...' Lăng Nhất Phàm lần nữa ngắt lời cô, 'Được rồi Y Y, anh đã nói chúng ta tạm thời không bàn đến chuyện này ...'

'Đừng vì em mà lỡ mất cô ấy ...', giọng Lâm Y đầy áy náy và bất an.

'Y Y, em yên tâm, anh rất rõ ràng mình đang làm gì, anh sẽ đợi em, đợi khi Lãnh Nghị khỏe lại rồi chúng ta lại bàn tiếp ...' Giọng Lăng Nhất Phàm vẫn điềm tĩnh nhưng đầu mày thoáng chau lại.

Lâm Y nhất thời không biết nói sao, bất chợt điện thoại trong túi xách đổ chuông, cô lấy điện thoại ra ấn nghe, đầu bên kia truyền đến giọng nói có chút lo lắng của Trương Mân: 'Y Y, cháu ở đây? Trở lại đây được không? Nghị nhi tỉnh lại rồi!'

Hình ảnh Lãnh Nghị ôm ngực, máu tươi ướm đầm lại hiện ra trong đầu, Lâm Y vội lên tiếng: 'Giờ cháu quay lại ...', rồi cô vội ngắt điện thoại, nhìn Lăng Nhất Phàm có chút áy náy lần ray rứt: 'Nhất Phàm, em ... phải đi ...'

'Được, anh đưa em!' Giọng Lăng Nhất Phàm vẫn bình thản, hấn đứng dậy cùng cô bước ra ...

Lăng Nhất Phàm lẳng lẳng nhìn theo bóng Lâm Y khuất dần sau cửa bệnh viện, mày thoáng chau lại, nhẹ nhàng tựa vào lưng ghế, cứ nghĩ đến Lâm Y đi lần này có lẽ sẽ không quay về thì lòng hấn như có gì đó chặn lại thật khó chịu; hấn cũng biết Lâm Y là vì cảm thấy có lỗi với hấn, hy vọng hấn gặp được người tốt hơn nhưng lại không dám đề xuất chia tay ...

Ngồi ở đó thật lâu rồi Lăng Nhất Phàm mới thở dài một tiếng, ngồi thẳng dậy nỏ máy rồi đi ...

Lâm Y vội vã chạy về phòng bệnh, vừa nhìn đã thấy Trương Mân đang ngồi bên giường tươi cười nói gì đó với hấn, tình thương và sự sùng nịch mà bà dành cho cháu không chút dấu điểm trong mắt bà; Lý Uyên và Từ Giai thì đứng bên kia giường, Lãnh Tuấn chỉ ngồi nơi sofa nhìn sang.

Trên giường bệnh Lãnh Nghị mặt vẫn còn xanh xao, hơi thở yếu ớt, ánh mắt tuy vẫn còn sắc bén nhưng găng đầy thất lạc và thối thỏm không yên ...

'Xem kia, Y Y trở lại rồi!' Trương Mân liếc mắt thấy Lâm Y đang từ ngoài cửa bước vào, sang sảng cười nói, 'Bà nội trước giờ có nói dối con đâu ...', ánh mắt ai nấy đều dời từ giường bệnh sang người Lâm Y, đôi mày đang chau lại của Lãnh Nghị dần dần ra, sự lo lắng trong mắt cũng lập tức biến mất, hấn nhìn cô chăm chăm như sợ chỉ lơ là thì cô sẽ bốc hơi đi mất vậy.

'Y Y, đến, ngồi đây đi!' Trương Mân đứng lên nhường ghế cho Lâm Y.

'Không cần đâu, cháu đứng là được rồi!' Lâm Y nhẹ giọng nói. Trương Mân mỉm cười, ấn vai cô buộc cô ngồi xuống, chừng như cố ý nói cho Lãnh Nghị nghe, lại chừng như cố ý nói cho Lâm Y nghe, lại chừng như cố ý nói cho những người khác trong phòng nghe: 'Ngồi đi, sau này thời gian cháu ở bên Nghị nhi còn dài!'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, lẳng lẳng không nói ngồi nhìn Lãnh Nghị, vừa hay bắt gặp ánh mắt nhu hòa của hấn, cô vội thu lại tầm mắt, vờ nhìn lên bình truyền dịch...

Lăng thị xí nghiệp, đã qua giờ tan tầm rất lâu, thành phố đã lên đèn nhưng Lăng Nhất Phàm vẫn ngồi yên trong văn phòng xem văn kiện nhưng rõ ràng là không thể tập trung vào tập văn kiện trên tay.

Cửa phòng chợt vang lên tiếng gõ nhẹ, Lăng Nhất Phàm thu hồi ánh mắt lơ đãng, nhẹ giọng nói: 'Vào đi!', người vào là Mẽ Lệ, cô nhìn người đàn ông sau bàn làm việc, Lăng Nhất Phàm cũng nhìn cô mỉm cười: 'Sao em còn chưa đi?'

Mẽ Lệ cũng cười với hấn: 'Em thấy anh còn chưa đi ...', từ sau vụ cướp dáu, cô đã mấy lần nhìn thấy Lăng Nhất Phàm lơ đãng thế này, từ đó về sau, chỉ cần Lăng Nhất Phàm chưa đi cô cũng sẽ không đi, cô chỉ muốn ở bên cạnh hấn được lúc nào hay lúc ấy cho dù biết người hấn yêu không phải mình.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190: Bước Ngoặt (2)

Tối nay rõ ràng tâm trạng của Lăng Nhất Phàm không tốt, Mễ Lệ chậm rãi bước đến ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc của hắn, cười nhẹ: 'Lãnh tiên sinh còn chưa tỉnh lại sao?' Cô nhớ Lăng Nhất Phàm có nói, đợi Lãnh Nghị tỉnh lại Lâm Y sẽ trở về.

'Tỉnh rồi!' Lăng Nhất Phàm đặt xấp văn kiện xuống, nhàn nhạt đáp.

'Vậy ...' Mễ Lệ cắn môi, cuối cùng nhìn không được lại hỏi tiếp, 'Lâm tiểu thư khi nào trở về?'

'Chắc đợi anh ta khỏe lại!' Lăng Nhất Phàm dọn dẹp bàn làm việc, đứng dậy đi đến bên giá áo, 'Mễ Lệ nên tan tâm rồi!'

Mễ Lệ chau mày nhìn người đàn ông đang khoác áo lên người, mắt hơi tối lại, Lăng Nhất Phàm mặc xong áo, quay lại nhìn cô gái vẫn ngồi nơi ghế, nhìn sắc mặt u ám của cô, nhàn nhạt cười, 'Em sao vậy? Sao còn chưa đi?'

'Lăng tổng, em có chuyện muốn nói với anh!' Mễ Lệ cắn môi, rốt cuộc cũng lên tiếng.

'Được, em nói đi!' Mắt Lăng Nhất Phàm lóe lên nhưng vẫn ôn hòa cười, 'Có chuyện gì mà nhìn em nghiêm túc vậy?'

'Lăng tổng ...', Mễ Lệ lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt hắn, giọng nói có chút kích động, '... có mấy lời tôi không thể không nói ... tôi cảm thấy Lâm tiểu thư không yêu anh, người cô ấy yêu là Lãnh tiên sinh, vì sao anh còn không chịu buông tay?'

Bàn tay đang cầm cặp táp của Lăng Nhất Phàm chợt khựng lại, đáy mắt lóe lên một tia thất lạc, người trong lòng cô là Lãnh Nghị, hắn làm sao không biết nhưng chỉ cần Lâm Y chịu theo hắn, hắn thật sự không đành lòng buông tay ... Lăng Nhất Phàm rất nhanh điều tiết lại cảm xúc, cầm lấy cặp táp, nhàn nhạt nói: 'Cô ấy sẽ thay đổi!'

'Lăng tổng!', Mễ Lệ chau mày gọi, còn đang định nói gì thì đã nghe Lăng Nhất Phàm ngắt lời: 'Tan tâm thôi, cùng đi đi!', Mễ Lệ nhìn gương mặt anh tuấn mà cương nghị của Lăng Nhất Phàm, rốt cuộc chỉ thờ dài một tiếng đứng dậy, theo Lăng Nhất Phàm ra ngoài.

Ở trong phòng bệnh của Lãnh Nghị, Lãnh Tuấn bởi vì công việc bận rộn nên trong ngày hôm đó đã rời đi; Trương Mân và Lý Uyển bởi vì không yên tâm nên lưu lại đến ngày thứ ba, khi tận mắt nhìn thấy Lãnh Nghị có thể ngồi dậy mới lưu luyến rời đi, chỉ lưu lại vài người hầu để Lâm Y sai sử.

Lúc này thật sự chỉ còn Lãnh Nghị và Lâm Y hai người! Tiễn Trương Mân và Lý Uyển ra cửa, Lâm Y nhẹ đẩy cửa phòng bệnh bước vào, vừa liếc mắt đã thấy một đôi mắt đen thẳm đang nhìn mình, tim bất chợt đập dồn, cô che dấu bằng nụ cười mỉm đi đến bên giường ngồi xuống, nhẹ giọng nói: 'Sao anh không nghỉ ngơi một lát!'

Lãnh Nghị chỉ cười đưa tay về phía cô gái, cô gái nhìn bàn tay đang đưa về phía mình, mím môi, chậm rãi đưa tay ra, lập tức bị bàn tay to kia nắm chặt, hai người đều trầm mặc, bầu không khí có chút khác thường, một lúc sau cô gái mới nhẹ giọng nói: 'Anh nên nghỉ ngơi một lát!'

'Ừ!', giọng người đàn ông hơi khàn, khóe môi ý cười càng sâu, tay vẫn không rời tay cô gái, yên tâm nhắm mắt ngủ ... cô gái không dám rút tay về, sợ đánh thức hắn, cô im lặng ngồi nhìn gương mặt có hơi xanh xao nhưng vẫn tuấn mỹ kinh người kia, ý thức dần mờ hồ, cô nhẹ nhàng gác đầu lên mép giường nhắm mắt lại, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ, mấy ngày nay cô thật sự mệt quá rồi!

Lát sau Lãnh Nghị hơi hé mắt nhìn cô gái đang ghé đầu vào mép giường ngủ thật say kia, đáy mắt tràn đầy tình yêu, hắn biết mấy ngày đêm vừa rồi cô gái vẫn luôn ở bên cạnh hắn, cô chắc là mệt quá rồi; mà hắn thì vẫn luôn ỳ khuất có!

Lãnh Nghị lặng lẽ rút tay về, dùng sức ngồi dậy, xuống giường, đầu vẫn còn choáng váng, hắn cắn răng, đưa tay ôm cô gái đặt lên giường, vết thương nơi ngực bởi vì dùng sức quá độ mà vỡ ra truyền cơn đau kịch liệt đến khắp toàn thân, Lãnh Nghị ôm lấy ngực, cắn chặt môi, trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng ...

Cô gái trên giường mơ màng hé mắt nhưng không có phản ứng gì, nằm trên giường bệnh so với mấy ngày ngủ ghế nằm quả thật là một sự hưởng thụ xa xỉ; môi cô bật ra một tiếng ậm ừ rồi lại xoay người thoải mái ngủ.

Lãnh Nghị chậm chậm vịn mép giường ngồi xuống, dựa sát vào người cô gái, một màu đỏ tươi từ lớp băng gạc trắng trên ngực hắn dần loang ra, Lãnh Nghị chau mày rút mấy tờ khăn giấy thấm máu, hắn không muốn gọi người, hắn muốn cô gái thoải mái mà ngủ một giấc ...

Không biết qua bao lâu cửa phòng truyền đến mấy tiếng gõ nhỏ, Lãnh Nghị chau mày hé mắt, hơi nghiêng đầu nhìn sang cô gái đang nằm nghiêng người trên giường không lên tiếng nhưng rồi ngoài cửa lại truyền đến tiếng của một bác sĩ, 'Lãnh tiên sinh, chúng tôi đến kiểm tra vết thương của ngài, có thể vào không?'

Rốt cuộc tiếng động cũng đánh thức cô gái trên giường, cô vội mở mắt, vừa nhìn đã thấy người đàn ông đang ngồi bên cạnh mình, mình thì nằm trên giường hắn, cô gái hoảng hốt vội ngồi dậy xuống giường, nhìn ra cửa gọi: 'Mời vào!'

Cửa bị đẩy ra, bác sĩ chủ trị cùng năm sáu chuyên gia cùng bước vào, họ vừa nhìn đã thấy người đàn ông đang tựa vào thành giường, sắc mặt tái nhợt, tay ôm ngực thì cả kinh vội kêu: 'Lãnh tiên sinh, chuyện gì vậy?', rồi một đám người vội chạy đến vây quanh giường bệnh.

Lâm Y cũng giật mình xoay lại nhìn, lúc này mới thấy trên ngực Lãnh Nghị một màu đỏ tươi ... các bác sĩ vội vàng đỡ hấn nằm xuống, tháo băng gạc ra rồi kinh ngạc hỏi: 'Sao lại thế nào? Vết thương vỡ ra rồi ... mau đưa vào phòng phẫu thuật, phải khâu lại!'

Lâm Y biết vết thương Lãnh Nghị đột ngột bị vỡ chắc chắn là có liên quan đến chuyện vừa nãy cô nằm trên giường ngủ.

Khi Lãnh Nghị bị đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, bởi vì thuốc mê nên hấn nằm trên giường ngủ mê man, bác sĩ chủ trị gọi Lâm Y đến văn phòng của mình, nghiêm túc nhìn cô nói: 'Lâm tiểu thư, nếu muốn Lãnh tiên sinh sớm bình phục nhất định phải chú ý đến tâm trạng của anh ta, không thể quá qua loa; thứ hai là phải chú ý không được để anh ta dùng sức, một khi dùng sức rất có khả năng động đến vết thương đang lành miệng, như vậy sẽ làm chậm lại thời gian bình phục, nghiêm trọng hơn sẽ dẫn đến vết thương bị nhiễm trùng, rất phiền phức cho nên ...', vị bác sĩ dừng lại một chút nhìn Lâm Y, ý vị nhắc nhở, '... lúc Lâm tiểu thư và Lãnh tiên sinh thân thiết, nên vừa phải thôi!'

Mặt Lâm Y nháy mắt đỏ đến mang tai, cô biết bác sĩ chắc chắn là hiểu lầm, lúc họ gõ cửa, thật lâu cô mới trả lời hơn nửa lúc họ tiến vào rõ ràng nhìn thấy Lâm Y vừa từ trên giường nhảy xuống, về mặt hoảng hốt ... nhưng cô không có cách nào giải thích, chỉ đành thì thào: 'Xin lỗi bác sĩ, là lỗi của tôi ...'

Vị bác sĩ người nước ngoài thấy mặt cô gái đỏ bừng lúc này mới mỉm cười, nhẹ giọng "tốt bụng" nhắc nhở: 'Giai đoạn này, tốt nhất cô ở mặt trên ...'

'Không phải vậy ...', mặt cô gái nóng như thiêu, lắp bắp định giải thích.

'Chuyện này rất bình thường, Lâm tiểu thư!', bác sĩ quả đoán ngắt lời Lâm Y, 'Đây là nhu cầu bình thường của con người ... ân, chỉ cần cô đừng để anh ta dùng sức là được ...', câu nói khiến cô gái quần bách đến nỗi chỉ hận không có cái lỗ trên đất để chui vào.

Tối hôm đó Lâm Y như thường ngày thấy Lãnh Nghị ngủ rồi mới đi tắm, thay một bộ quần áo ngủ, cầm sách đi đến bên chiếc ghế nằm ngả người xuống chuẩn bị đọc sách rồi ngủ, khó có được lúc này không có ai vào ra quấy rầy cô ...

Vừa đặt lưng xuống, cầm sách lên thì nghe giọng trầm thấp của Lãnh Nghị ở giường bên vang lên: 'Y Y, em qua đây một lát!'

Thế nào còn chưa ngủ? Lâm Y thoáng chau mày, chỉ đành ngoan ngoãn buông sách xuống, ngẩng đầu nhìn người đàn ông tuy bị thương nhưng vẫn lãnh liệt kia, mặc kệ gương mặt xanh xao, trong đôi mắt đen vẫn không dấu được tình yêu nồng đượm, trong đêm vắng chỉ có hai người thế này, một loại không khí ái muội nhẹ nhàng vây phủ lấy họ, Lâm Y chợt nhớ đến lời vị bác sĩ nước ngoài nói hôm nay, gò má không tự chủ được lại đỏ ửng lên, cô bắt an hỏi lại: 'Chuyện gì?'

'Em cứ qua đây đã!', người đàn ông trên giường lặp lại một lần, mắt vẫn nhìn cô gái chằm chằm.

'Em không qua', giọng Lâm Y nhỏ xiu, 'có chuyện gì anh nói là được rồi!'

'Em nằm ghế nằm ngủ không ngon', giọng người đàn ông lúc này đã đỡ khàn hơn nhiều, lại trở lại đầy từ tính mê người, 'Ân, lên giường nằm ngủ ...', hấn nhìn đôi mắt tròn to của cô gái, vội vàng bồi thêm một câu, 'Anh không có ý gì khác, chỉ là sợ em ngủ như thế eo mồi lưng đau thôi!'

Biết là thế mà! Lâm Y khẽ ho một tiếng, nằm xuống trở lại, cầm sách lên, nhẹ nhàng nói: 'Em ngủ ở đây rất tốt ...', hôm nay người nhà họ Lãnh đều đi rồi, người đàn ông này lại bắt đầu tùy ý rồi đây.

'Y Y ...', người đàn ông nhìn thấy cô gái lạnh nhạt nằm xuống trở lại, thoáng chau mày, lại bắt đầu không an phận chống tay ngồi dậy, chừng như định xuống giường đi về phía ghế nằm.

'Anh làm gì vậy? Làm gì vậy? Đừng nhúc nhích, ngoan ngoãn nằm xuống!', cô gái nhìn thấy người đàn ông như vậy liền bắt đầu khàn trương, trưa hôm nay, người đàn ông này chắc chắn là giương xuống giường như vậy ôm cô lên giường cho nên mới gây ra một đồng phiền phức kia, vậy mà còn chưa sợ!

'Vậy em qua đây!', giọng điệu người đàn ông không cho thương lượng, đôi mắt đen thăm vẫn ghim trên người cô gái.

'Chiếc giường kia nhỏ quá hai người ngủ không được, hơn nữa ...', cô gái chau mày, mặt hơi đỏ lên, '... bác sĩ không cho phép!'

Người kia không nói một lời, nhò người định bước xuống giường, Lâm Y vội vàng lật người ngồi dậy, áo nã đi đến bên giường ngồi xuống, nhìn chăm chăm gương mặt mang chút ý cười kia, giọng rầu rĩ: 'Anh muốn em ngủ thế nào?'

Người đàn ông xoay người trở lại trên giường, nhẹ nhàng nhích sang một bên chừa ra một khoảng trống, 'Ngủ ở đây, ân ... ở đây thoải mái hơn chiếc ghế nằm kia nhiều ... lúc chiều em ngủ ở đây, ngủ thật ngon!'

Thân thể người đàn ông vừa nhúc nhích, cô gái thấy rõ ràng hấn chau mày lại, chừng như lại đụng đến vết thương ... cô gái cũng chau mày, nuốt nuốt nước bọt, vội nói: 'Được được được, anh nằm xuống trước đi!' Cô vừa nói vừa đỡ hấn nằm xuống, mình thì ngồi bên giường chần chờ do dự.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Bước Ngoặt (3)

Thân thể người đàn ông vừa nhúc nhích, cô gái thấy rõ ràng hần chau mày lại, chừng như lại đụng đến vết thương ... cô gái cũng chau mày, nuốt nuốt nước bọt, vội nói: 'Được được được, anh nằm xuống trước đi!' Cô vừa nói vừa đỡ hần nằm xuống, mình thì ngồi bên giường chân chừ do dự.

Chưa do dự bao lâu thì tay người đàn ông đã duỗi ra, kéo cô lên giường, cô gái cũng không dám kháng cự, chỉ đành thuận thể kéo của hần nằm xuống giường, mặt đỏ lên, miệng lầu bầu: 'Giường chật như vậy hai người làm sao ngủ?'

Khóe môi người đàn ông câu lên một nụ cười, hai người không nói gì thêm, cô gái cũng mặc kệ hần, xoay nghiêng người đưa lưng về phía người đàn ông, nhắm mắt giả vờ ngủ, người đàn ông cũng không tiếp tục làm phiền cô, rốt cuộc cô gái yên tâm ngủ mất ...

Sáng hôm sau Lâm Y thức dậy thật sớm, tay Lãnh Nghị rõ ràng là đang gác qua eo cô, sóng mắt cô gái thoáng xao động, nhẹ nhàng giật cánh tay kia xuống rồi vội ngồi dậy ...

Ăn sáng cùng Lãnh Nghị không bao lâu thì người hầu tiến vào thông báo: 'Thiếu gia, Lý Tân tiểu thư xin gặp ngài!'

Cửa phòng bệnh rất nhanh được đẩy ra rồi Lý Tân xuất hiện, mắt Lâm Y sáng lên, nhìn Lý Tân định nói gì đó, chợt nhớ đến Lãnh Nghị ở bên cạnh, vội vàng thu hồi tầm mắt.

Lý Tân nhìn Lãnh Nghị đang ngồi trên giường, lại nhìn Lâm Y ngồi bên cạnh, đầu hơi cúi xuống, nhỏ giọng gọi: 'Thiếu gia!'

'Nói đi, có chuyện gì?' Lâm Y lên lút liếc sang người đàn ông bên cạnh, trên mặt hần vẫn là vẻ lạnh lùng và cao ngạo cùng khí thế bức người thường thấy. Người đàn ông này là vậy, cho dù chế anh ta vẫn bảo trì loại khí thế mạnh mẽ này, về yếu đuối đằng sau sự cường ngạnh kia có lẽ chỉ có Lâm Y được chứng kiến...

'Thiếu gia ...', Lý Tân ngần ngại nhìn sang Lâm Y bên cạnh như do dự gì đó.

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô hiểu ngay, rất thức thời nhìn Lãnh Nghị, 'Em ra ngoài một chút!', nói rồi cô cất bước rời đi, lúc xoay người đóng cửa vẫn không nhìn được quay lại nhìn hai người trong phòng bệnh một chút.

Thấy bóng Lâm Y khuất ngoài cửa, Lý Tân mới tiến đến bên giường thấp giọng nói: 'Thiếu gia, Cao Lăng đã tỉnh rồi ... xử lý thế nào?', lần trước lúc Lâm Y xin cô tha cho Cao Lăng thì Lý Tân đã biết, xử lý Cao Lăng thế nào chỉ có thể do Lãnh Nghị quyết định bởi vì địa vị cô gái này trong lòng Lãnh Nghị thế nào Lý Tân biết rất rõ ràng! Đây là lý do vì sao cô che dấu nguyên nhân thực sự khiến Lãnh Nghị bị thương với người nhà họ Lãnh.

Lãnh Nghị chau mày, mắt nhìn mông lung ra ngoài như đang suy nghĩ điều gì, hần cũng không nghĩ đến kẻ đeo mặt nạ bạc luôn đối đầu với mình lại chính là Cao Lăng! Hơn nữa nguyên nhân là vì bạn gái của hần bị cướp đi! Thật lâu Lãnh Nghị mới trầm giọng nói: 'Chuyện này Y Y có tìm cô chưa?'

Lý Tân gật đầu, nhẹ giọng đáp: 'Ngày ngài bị thương, cô ấy có xin tôi cứu Cao Lăng!'

Lãnh Nghị nhẹ khép mắt lại, thật lâu sau mới trầm giọng nói: 'Thăm vấn trước, xem còn con cá nào lọt lưới không, xem liệu còn kẻ nào ở sau màn nữa không ... toàn bộ diệt trừ ...', nói đến đây hần chợt dừng lại, 'Cao Lăng ... tạm thời giam lại!'

Lâm Y bất an đứng ngoài cửa, cô lơ mơ cảm nhận được Lý Tân lần này đến tìm Lãnh Nghị chắc chắn có liên quan đến Cao Lăng, lần trước cô có tìm cơ hội hỏi Lý Tân nhưng cô chỉ lạnh lùng nói Cao Lăng đang ở bệnh viện của nhà giam cục cảnh sát quốc tế nhưng sau đó Lý Tân cũng không có thêm tin tức gì của hần!

Rốt cuộc cũng thấy Lý Tân bước ra, mắt Lâm Y sáng lên, lấy hết dũng khí đón đầu, còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe Lý Tân lạnh nhạt nói: 'Đừng hỏi tôi, cô tự đi hỏi thiếu gia đi!' nói rồi nhanh chóng rời đi.

Lâm Y nhẹ đẩy cửa phòng bệnh, Lãnh Nghị thì vẫn ngồi tựa vào thành giường, nhìn cô gái đang rón rén bước vào, trên gương mặt xanh xao của hần lộ ra một nụ cười yếu ớt, Lâm Y chậm rãi dịch người qua, lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh hần, mắt vẫn nhìn hần muốn nói lại thôi ...

Cao Lăng còn sống không? Nếu như còn sống, chuyện Cao Lăng hết lần này đến lần khác gây phiền phức cho Lãnh Nghị, thậm chí không tiếc dùng cô làm vật hy sinh, đến cuối cùng sứt nửa giết chết Lãnh Nghị ... Hần sẽ buông tha cho Cao Lăng sao?

Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị cũng nhìn Lâm Y không rời, hần sớm đã nhìn thấu tâm sự của cô, lát sau mới nhàn nhạt nói: 'Cao Lăng còn sống, yên tâm!'

Hàng mi dài của Lâm Y chớp lên, đáy mắt lóe lên một tia sáng, khóe môi hơi lộ ra ý cười nhưng đột nhiên cảm thấy nụ cười này không quá thích hợp, dù sao Cao Lăng là người bắn Lãnh Nghị bị thương vì thế cô vội thu lại nụ cười.

Biểu tình thay đổi liên tục của Lâm Y khiến Lãnh Nghị không khỏi cười thầm, hần đưa tay ra hiệu cho cô đến bên giường ngồi, lần này Lâm Y rất nghe lời đứng dậy khỏi ghế, ngoan ngoãn đến ngồi bên cạnh hần, đôi mắt đen láy vẫn nhìn hần, mấp máy cánh môi: 'Anh...', cô chỉ nói một chữ rồi không nói tiếp nữa..

Thấy vẻ khó xử của cô gái, khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên, giọng nói pha chút trêu chọc: 'Tôi ... thế nào?'

'Anh có thể tha cho Cao Lăng không?', cô gái nín thở, cúi thấp đầu không dám nhìn thẳng mặt người đàn ông. Cao Lăng là người truy sát hấn, giờ cô lại nhắc đến chuyện này, chính cô cũng thấy mình có chút quá phận.

Nhưng thế nào cô cũng không ngờ được tiếng người đàn ông rất nhanh vang lên: 'Được!'. Lâm Y sững sốt, bất giác ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ phi phàm kia, đáy mắt sự kinh ngạc dần thay bằng ảm áp và nhu hòa ...

'Cám ơn ...', cô nhẹ giọng nói, khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, ánh mắt lửa nóng vẫn ghim trên mặt cô, không nói một lời.

Ánh mắt lửa nóng ấy khiến mặt Lâm Y thoáng đỏ, cô mím môi, rữ mi, những lời Lý Tân nói với cô trên xe cứu thương chợt hiện lên trong đầu --- thiếu gia dùng trái tim dự bị của mình đưa đến cho mẹ cô thay tim --- vầng mắt Lâm Y chớp mắt phiếm hồng, lâu như vậy, đều là cô trách lầm hấn...

Thấy cô xúc động như vậy, mắt Lãnh Nghị lóe lên, trong mắt lộ ra chút nghi vấn nhưng hấn chỉ cười nhẹ hỏi: 'Lại thế nào? Chuyện này cũng làm em cảm động muốn khóc sao?'

Lâm Y hít sâu một hơi như muốn buộc đem nước mắt ép ngược trở về, lát sau mới ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Nghị, giọng nhỏ như muỗi kêu mang theo chút áy náy: 'Cám ơn anh ... cứu mẹ em ...'

Thì ra là chuyện này! Khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, đáy mắt dâng đầy tình ý, trong trí nhớ của hấn, Lâm Y nói những lời này, ngồi bên cạnh hấn thế này, dùng ánh mắt này nhìn hấn đã là chuyện rất lâu rất lâu trước đây! Hấn nhẹ giọng nói: 'Cám ơn gì chứ? Anh cũng không kịp trở về, cùng em chăm sóc dì, xin lỗi em!'

'Không, là em không tốt!', cô gái rớt cuộc cũng nói thành lời.

Mắt Lãnh Nghị lóe sáng, hấn tỉ mỉ nhìn cô gái, thật lâu sau mới đưa tay nhẹ vuốt má cô, giọng đầy đau lòng: 'Y Y, em gầy đi nhiều quá!', cô gái nuốt nuốt nước bọt, nhẹ lắc đầu.

'Là anh làm khổ em ...', giọng người đàn ông vẫn thật nhẹ mang theo chút tự trách, 'Y Y, tha thứ cho những tổn thương mà anh đã gây ra cho em trước đây!'

Hốc mũi cô gái không ngăn được chua xót, cô cố gắng không chế cảm xúc, gượng cười: 'Đều đã qua rồi, em cũng không tốt ...', ngừng một chút rồi cô lại nhìn người đàn ông mỉm cười: 'Còn nói những lời này làm gì! Anh ... giờ anh có thể hồi phục lại sức khỏe mới là chuyện quan trọng nhất!'

'Ân', khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, ánh mắt ngời sáng, giọng nói nồng đậm tình ý, 'Đợi anh khỏi rồi, chúng ta kết hôn!'

Kết hôn? Hàng mi dài của Lâm Y rung lên, lòng cũng rung động theo, cô nhìn Lãnh Nghị, mấy ngày trước suýt nữa là thành cô dâu của Lăng Nhất Phàm, nhanh như vậy lại thành cô dâu của Lãnh Nghị sao? Hơn nữa chuyện này bảo cô nói với Lăng Nhất Phàm thế nào? Thân thể cô gái cứng đờ, nhất thời không biết nên trả lời hấn thế nào.

'Y Y ...' Ánh sáng trong mắt Lãnh Nghị vụt tắt, sự lo âu chợt dâng lên như sóng triều, bà nội không phải nói là Y Y đã tha thứ cho hấn, sẽ luôn lưu lại bên cạnh hấn sao? Vì sao nói đến kết hôn Y Y lại có phản ứng thế này?

Thấy Lãnh Nghị đột nhiên biến sắc, lòng Lâm Y có chút hoảng, bác sĩ nói tuyệt đối không thể để hấn quá xúc động ... cô vội cười nói: 'Chuyện này đợi anh khỏe rồi lại bàn được không?', thấy Lãnh Nghị không nói tiếng nào, cô lại bồi thêm một câu, 'Kết hôn không phải cần chuẩn bị nhiều thứ lắm sao?'

Sự u ám trong mắt Lãnh Nghị lúc này mới dần tan đi, hấn nhìn cô gái, khóe môi lộ ra chút ý cười, nhẹ giọng nói: 'Cũng đúng, anh sẽ dẫn em đến Luân Đôn, đính một bộ áo cưới đẹp nhất trên đời, để em làm cô dâu xinh đẹp nhất!'

Hốc mũi lại bắt đầu ề ảm chua xót, cô gái cúi thấp đầu, gượng cười, giọng thật nhỏ: 'Hiện giờ, chuyện quan trọng nhất là anh mau chóng khỏe lên ...'

Buổi chiều, Lãnh Nghị im lặng nằm trên giường, cổ tay hấn đang ghim kim truyền dịch, dịch truyền đang từng giọt truyền vào tĩnh mạch hấn, Lâm Y thì nhàn rãi ngồi nơi đầu giường, tỉ mỉ nhìn ống truyền dịch, nghiêm túc búng cho từng bong bóng khí nhỏ trong đó tan mất.

Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị nhìn chằm chằm về nghiêm túc trên mặt cô gái, đáy mắt một mảnh nhu tình, hấn thậm chí có chút cảm ơn phát súng này của Cao Lăng đã giúp đem Lâm Y trở lại bên cạnh hấn ... có cảm giác ảm áp này, hấn còn cầu gì hơn chứ?

'Y Y ...', người đàn ông không kim lòng được nhẹ giọng gọi.

'Gi?', ánh mắt cô gái dời từ ống truyền dịch sang người đàn ông, rồi vội xoay người lại, tiếp tục công việc.

Ngoài cửa truyền đến mấy tiếng gõ nhẹ, Lâm Y lúc này mới dừng tay, nhìn về phía cửa lên tiếng: 'Vào đi!'

Mấy người làm đẩy cửa bước vào, nhìn Lãnh Nghị và Lâm Y khẽ khom người chào rồi hỏi: 'Thiếu gia, giường mang đến rồi, giờ mang vào sao?'

Chương 192: Chiếc Giường Lớn Trong Phòng Bệnh (1)

Người làm đẩy cửa bước vào, nhìn Lãnh Nghị và Lâm Y khẽ khom người chào rồi hỏi: 'Thiếu gia, giường mang đến rồi, giờ mang vào sao?'

Giường? Lâm Y ngẩn người nhìn sang Lãnh Nghị trên giường, mặt Lãnh Nghị vẫn bình thản, nhân nhạ nói: 'Mang vào!'

Người làm đáp lời rồi xoay người rời đi.

'Giường gì? Phải đổi giường sao?' Lâm Y nghi hoặc nhìn Lãnh Nghị.

'Ừm ...' Lãnh Nghị nhẹ câu môi, giọng nói vẫn nhân nhạ, 'Em cũng không thể ngủ mãi trên ghế nằm được!'

Ồ, thì ra là vậy, thì ra Lãnh Nghị kêu người mang giường đến cho cô, sợ cô ngủ trên ghế nằm không được thoải mái, cũng đúng, ngủ lâu như vậy trên ghế nằm đúng là không dễ chịu chút nào. Lâm Y mỉm cười, không nói nữa.

Lát sau cửa lại bị đẩy ra, hai người đàn ông vạm vỡ nhấc một chiếc giường vào trong, trên tay hai người khác là chăn gối và vài vật dụng linh tinh khác.

Mặt Lâm Y chớp mắt đờ ra, chiếc giường kia sao lại lớn thế này? Cô nuốt nước bọt nhìn sang Lãnh Nghị, nhẹ giọng nói: 'Chỉ mình em ngủ, không cần chiếc giường lớn vậy chứ!', lời này vừa thốt ra cô lập tức nhận ra điều gì, mắt nhìn chăm chăm Lãnh Nghị, miệng há hốc, vẻ kinh ngạc lộ rõ trên mặt, tiếp đó mặt cô nóng bừng, đỏ ửng. Lãnh Nghị này, xem nơi đây là gì chứ? Phòng ngủ của hấn sao?

'Lãnh Nghị, em muốn chiếc giường nhỏ kia!', cô gái rút cuộc tỉnh ngộ, ảo não nhìn người đàn ông trên giường, tận lực đè nén cơn tức.

'Ừm ... phòng bệnh không thể để hai chiếc giường ... khu ... đây là quy định của bệnh viện!', người đàn ông dờ mắt khỏi cô gái, nhìn sang nhóm người đang bận rộn, vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

Chiếc giường lớn mới tinh mà xa hoa rất nhanh đã được bày biện xong, nó được đặt ở trong căn phòng trắng tinh của bệnh viện trông đặc biệt khác lạ, Lâm Y không dám nhìn ánh mắt đầy hàm ý của những người làm, lại nhớ đến lời dặn dò hôm đó của vị bác sĩ, thật lâu vẫn chưa hoàn hồn lại; mãi cho đến khi nhóm người làm mang chiếc ghế nằm của cô đi Lâm Y mới bừng tỉnh vội kêu lên: 'Đừng dọn đi, tôi còn dùng nó!'

Buổi tối, khi Lâm Y tắm rồi thay quần áo ngủ xong từ phòng tắm bước ra, vừa nhìn đến chiếc giường lớn kia, mặt không khỏi lại đỏ lên, cô vội ngoảnh sang chiếc ghế nằm như che dấu, chân cũng bước về phía đó.

Lãnh Nghị cố nhịn cười, mắt hấn đuổi theo bóng dáng mảnh khảnh của cô gái, bất gặp gương mặt đỏ ửng của cô nhưng lại cứ cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhìn cô nằm xuống chiếc ghế nằm, xoay lưng về phía hấn, kéo chăn che kín cả đầu sau đó không có động tĩnh gì khác...

'Y Y ...' Lãnh Nghị nhìn cô gái đang trùm kín đầu giả vờ ngủ, gọi nhỏ.

Cô gái nằm dưới chăn hé mắt, mí mắt không lên tiếng, phòng bệnh lại rơi vào im lặng nhưng sự im lặng rất nhanh bị phá vỡ, Lâm Y chợt cảm thấy người lạnh lạnh rồi cả chiếc chăn đã bị kéo ra, cô cả kinh, theo bản năng xoay người lại liền nhìn thấy gương mặt tuần tú của Lãnh Nghị đang ở phía trên mình, khóe môi ý cười thật rõ ràng: 'Lên giường ngủ đi!'

'Không đi!', mặt cô gái càng đỏ, giọng nói có chút khiếp sợ, 'Đây là phòng bệnh, đừng gây sự, người ta cười cho ...'

'Hừm, ai dám cười?' Lãnh Nghị hừm một tiếng vẻ xem thường, 'Là tại em hôm qua nói giường chật quá, ngủ không thoải mái đấy chứ!'

'Em em ...', cô gái cố tìm cách giải thích, '... không có ý này, ý em là ...'

'Ý em là sao?' Người đàn ông ngắt lời cô gái, nụ cười trên môi càng thêm ái muội, 'Suy nghĩ của em có phải có chút lệch lạc không? Em nghĩ đi đâu vậy? Y Y, ý của anh rất thuần khiết, anh chỉ muốn em ngủ được thoải mái hơn thôi!'

'Em ...' Lâm Y kinh ngạc, có lẽ là cô nghĩ lệch lạc thật, Lãnh Nghị là một người bệnh, lúc này hấn có thể làm gì được đâu chứ? Nghĩ tới đây mặt cô gái càng đỏ rực, nói không nên lời.

'Được rồi!' Về mặt cô gái khiến Lãnh Nghị bật cười thành tiếng, hấn nói, giọng bá đạo lại chân thật, 'Em tự đi qua hay anh ôm em qua? Chọn một cái!'

Lâm Y nhìn gương mặt anh tuần tà tứ kia, cô hiểu hấn, lúc này cô biết phản kháng cũng vô dụng thôi, huống gì chiếc giường lớn kia quả thực rất hấp dẫn ... rút cuộc cô cắn môi, nhỏ giọng nói: 'Em ... có thể đi qua nhưng phải nói trước ... anh không được ... động đến em!'

'Ân!' Lãnh Nghị thu hồi vẻ tà tứ, làm ra vẻ nghiêm túc nhưng giọng nói vẫn có chút bồn chồn, 'Anh tuyệt đối không động đến em... khu ... em cũng không được động đến anh!'

Hai người rút cuộc cũng nằm trên chiếc giường lớn, cô gái vẫn giống như hôm qua nằm nghiêng người, xoay lưng về phía hấn, người đàn ông nghiêng đầu

nhìn chiếc gối trắng nõn cách mình không xa, khoe môi nhẹ câu lên, bàn tay khẽ khàng vươn ra, chạm vào người cô gái, cô gái nhẹ nhàng rũ ra, nhỏ giọng nói: 'Lãnh Nghị, anh đã nói anh tuyệt đối không động đến em mà!'

'Ân, được!' Người đàn ông lập tức rút tay về; nhưng qua một lúc sau, thân thể lại bắt đầu dịch về phía cô gái, cô gái cũng bắt đầu dịch về phía mép giường, giọng nói đầy ý cười của người đàn ông vang lên sau lưng: 'Em dịch nữa thì sẽ rơi xuống đất đấy!'

'Vậy anh đừng qua đây!' Cô gái lầu bầu.

'Ân, được!' Người đàn ông vẫn trả lời sang sảng nhưng thân thể lại bắt đầu dịch về phía cô gái, hơi thở ấm áp của hắn phất qua mái tóc của cô, cô gái nhắm mắt, bất đắc dĩ lại nói: 'Vết thương anh chưa lành, đừng nằm nghiêng ngủ!'

'Ân, được!' Khoe môi người đàn ông ý cười càng sâu, 'Vậy em đừng xoay lưng về phía anh!' Mục đích cuối cùng đã đạt được, hắn nhẹ nhàng xoay người lại, nằm thẳng trên giường, trong bóng đêm đôi mắt đen lờ lờ sáng ... ngày hôm qua cô gái xoay lưng về phía hắn, hôm nay cô gái nằm thẳng, lại tiến bộ một bước rồi, vậy ngày mai thì sao? Hắn quả thật có chút chờ mong!

Tóm lại, không biết từ ngày nào bắt đầu, cánh tay của người đàn ông kia bắt đầu vòng qua eo cô gái, rồi sau đó đầu cô gối lên khuỷu tay hắn, hơn nữa lần nào cũng ngủ rất an ổn ...

Sáng hôm đó, Lâm Y vừa thức giấc thì đã nhìn thấy đôi mắt đen thẫm của Lãnh Nghị, đầu cô lại gối lên khuỷu tay người đàn ông, mặt cô gái bừng đỏ, vội vàng xoay người ngồi dậy, 'Anh đói chưa? Em kêu người mang bữa sáng đến?'

'Không đói!' Giọng Lãnh Nghị đã hết khàn, lại mang đầy từ tính mê người như trước đây, hắn vươn tay kéo cô gái, 'Em ngủ thêm lát nữa!', hắn biết cô gái thích ngủ nướng một chút.

'Không ngủ nữa!' Cô gái hoang mang giãy ra khỏi tay người đàn ông, bước xuống giường, mặt vẫn đỏ ửng, 'Vậy ... em đi rửa mặt rồi lại cùng anh ăn sáng!', thấy người đàn ông gật đầu, cô gái vội đi vào phòng tắm ...

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước rào rào, điện thoại cô gái đặt nơi đầu giường chợt reo lên, người đàn ông đang nằm trên giường nhìn về phía đó rồi nhòm dậy cầm điện thoại lên, thấy cái tên "Lăng Nhất Phàm" đang nhấp nháy trên màn hình.

Nhìn chằm chằm ba chữ kia, mắt người đàn ông nheo lại, thoáng suy nghĩ rồi hắn ấn phím nghe, đầu bên kia lập tức truyền đến giọng nói ôn hòa của Lăng Nhất Phàm, 'Y Y, anh mang bữa sáng mà em thích đến, em xuống lấy đi!'

Lăng Nhất Phàm thường đem đến những món ngon đến bệnh viện rồi gọi Lâm Y xuống lấy, hôm nay trước khi hắn đi làm còn đặc biệt chạy đến một nhà hàng món Trung nổi tiếng ở Milan mua bữa sáng, định đưa cho cô rồi mới đi làm.

Thực ra những chuyện này Lãnh Nghị đều biết, hắn cúi nhìn chiếc giường lớn khoe môi lộ ra một ý cười, vui vẻ nói: 'Nhất Phàm ... Y Y đang tắm, cậu đem bữa sáng lên đây đi, ăn, ngồi chơi một chút!'

Lăng Nhất Phàm ngồi trong xe ngăn người, đẩy mắt tối lại, hắn mím môi, lát sau mới cười nói: 'Được, vậy tôi mang lên, thuận tiện xem vết thương của anh khôi phục thế nào!'

Lúc Lăng Nhất Phàm đẩy cửa phòng bệnh, vừa liếc mắt đã thấy chiếc giường lớn giữa phòng, chiếc giường đó lớn đến mờ mắt hắn, tưởng rằng mình đi nhầm một gian phòng đôi trong khách sạn; mà Lãnh Nghị thì đang ngồi tựa thành giường, lớp băng gạc trắng băng ngang ngực hắn lộ ra dưới cổ áo, gương mặt anh tuấn mà lạnh mạc đó lúc này treo một ý cười đầy ý vị; bên cạnh hắn là một khoảng trống, phần chân bên đó hỗn độn, rõ ràng là có người vừa thức dậy.

Mắt Lăng Nhất Phàm càng tối lại, hắn thoáng chau mày rồi dãn ra, tận lực bình thần nhìn người đàn ông bị thương trên giường, giọng bình thản: 'Xem ra Lãnh thiếu hồi phục rất nhanh!'

'Ân, tốt lắm!' Khoe môi Lãnh Nghị lộ ra một ý cười lạnh, ánh mắt sắc bén quét qua hộp thức ăn trên tay Lăng Nhất Phàm, 'Cảm ơn cậu đã mang bữa sáng đến cho Y Y, thực ra cậu không cần vất vả như vậy, cô ấy muốn ăn gì ở đây đều có!', hắn nhìn Lăng Nhất Phàm, ngừng một chút rồi cười, 'Mang nhiều ăn không hết, sau cùng cũng phải đổ đi!'

Mắt Lăng Nhất Phàm híp lại, khoe môi câu lên một ý cười lạnh, giọng sắc bén: 'Lãnh thiếu, anh là người bệnh, tôi không so đo với anh!', hắn hài lòng nhìn thấy trên gương mặt cuồng vọng của Lãnh Nghị nụ cười đông cứng lại, vì vậy Lăng Nhất Phàm lại cười, 'Tôi cũng mong anh sớm ngày bình phục ... vậy Y Y có thể sớm ngày rời đi!'

Đáy mắt Lãnh Nghị xẹt qua một tia âm trầm rồi lập tức trở lại sắc bén: 'Lãnh thiếu, anh hết hy vọng đi!'

Lăng Nhất Phàm nhìn Lãnh Nghị chằm chằm, gian phòng bỗng im lặng như tờ, lúc này cửa phòng tắm mở ra, Lâm Y mặc đồ ngủ bước ra ngoài, cô vừa liếc mắt đã nhìn thấy Lăng Nhất Phàm đứng trước mặt mình, trong tay cầm một hộp thức ăn, trên mặt cô bắt gặp lộ ra nụ cười vui vẻ: 'Nhất Phàm!', cô thế nào cũng không ngờ lần này Lăng Nhất Phàm lại lên đây.

Lăng Nhất Phàm thu hồi tầm mắt đang rơi trên người Lãnh Nghị, nhìn sang Lâm Y, vừa tắm rửa xong cô gái kiều diễm như một đóa sen vừa nở rộ, bộ quần áo ngủ bằng vải cotton trắng bị bắn mấy giọt nước... Mỗi buổi tối cô đều mặc áo ngủ, ngủ trên chiếc giường lớn kia, bên cạnh người đàn ông kia! Một cảm giác ghen tức vô hạn lan tràn trong lòng Lăng Nhất Phàm --- cô là như vậy cùng hắn hồi phục sức khỏe sao?

Chương 193: Chiếc Giường Lớn Trong Phòng Bệnh (2)

Sự trầm mặc khác thường của Lăng Nhất Phàm khiến lòng Lâm Y thoáng có chút bất an, cô rất ít khi thấy hắn trầm mặc thế này, một loại trầm mặc đến đáng sợ! Lâm Y nhìn Lăng Nhất Phàm, môi mỉm cười nhưng vẻ bất an trong đôi mắt trong veo kia vẫn rất rõ ràng.

Lăng Nhất Phàm cũng nhìn thấy sự bất an trong mắt Lâm Y, lòng hắn chợt mềm lại, không phải hắn luôn hy vọng cô vui vẻ sao? Vậy biểu hiện của hắn lúc này không phải là càng làm tăng thêm gánh nặng trong lòng cô sao? Lăng Nhất Phàm, không phải mày đã từng nói, chỉ cần cô ấy vui vẻ, mày thế nào cũng được sao?

Nghĩ đến đây về mặt Lăng Nhất Phàm dần ôn hoà trở lại, một nụ cười hiền lành nở trên môi, 'Y Y, anh mang vài món điểm tâm cho em..', hắn cúi hộp thức ăn vào tay Lâm Y, '...em ăn nhanh kéo nguội!'

'Ăn!', hàng mi dài của cô gái chớp lên, ánh mắt thoáng qua chút hoang mang nhưng vẫn mỉm môi cười, đưa tay đón lấy hộp thức ăn: 'Anh ăn chưa? Hay là cùng ăn?' Lời vừa thốt ra cô liền cảm thấy có chút không thích hợp bởi vì lúc này Lãnh Nghị cũng chưa ăn sáng. Cô chợt dạ liếc về phía người đàn ông trên giường, quả nhiên thấy mặt hắn sự xuống.

'Anh ăn rồi, em ăn đi thôi!' Lăng Nhất Phàm dịu giọng nói.

Lâm Y khẽ gật đầu rồi nhìn sang Lãnh Nghị: 'Lãnh Nghị anh đói chưa? Em bảo họ mang bữa sáng lên cho anh?'

Khoé môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên: 'Ừ, anh cũng hơi đói. Y Y, mang bữa sáng Nhất Phàm mang đến ra đây, anh cũng ăn một chút ... Ân, bảo người làm dọn bàn ăn lên đây!', hắn nói bàn ăn là chỉ loại bàn chuyên dụng cho bệnh nhân có thể ăn trên giường!

Lâm Y nuốt nước bọt, đàn ông đôi khi thật ấu trĩ, mấy chuyện này cũng đáng để đem ra so đo sao? Cô nhìn sang Lăng Nhất Phàm miệng hàm hồ đáp: 'Ồ...' Rồi bước đến góc phòng lấy một chiếc bàn nhỏ đến.

Lâm Y đặt chiếc hộp đựng thức ăn sáng lên bàn rồi đi đến đầu giường ấn chuông, rất nhanh ngoài cửa có tiếng gõ rồi người hầu xuất hiện, lễ phép nói: 'Thiếu gia, Lâm tiểu thư ...'

'Thiếu gia muốn ăn sáng ...' Lâm Y mỉm cười dặn dò, người hầu khom lưng chào, đáp lại một tiếng rồi rời đi.

Lâm Y chậm rãi đi đến bên chiếc bàn nhỏ, kéo ra một chiếc ghế, nhìn Lăng Nhất Phàm này giờ vẫn đứng đó mỉm cười: 'Nhất Phàm, ngồi một lát...', bị kẹp giữa hai người đàn ông như thế này khiến cô thấy thật khó thở.

Thấy Lâm Y chuẩn bị ngồi xuống chiếc bàn nhỏ kia ăn sáng, mắt Lăng Nhất Phàm hơi loé sáng, hắn cười nhẹ: 'Không cần đâu, anh còn phải đi làm... Ân, Y Y, anh đi trước!' Nói rồi hắn cố làm ra vẻ thoải mái vẫy tay với cô, 'Nhớ đừng để mình mệt mỏi quá!' Rồi hắn xoay người bước về phía cửa, không nhìn lại người đàn ông trên giường một lần.

'Ân, em biết rồi!' Nói rồi cô vội theo chân hắn, tiễn hắn ra đến cửa, lúc này người làm đã dọn bữa sáng lên.

Lâm Y đứng nơi cửa nhìn theo cái bóng cao gầy của Lăng Nhất Phàm khuất dần nơi ngã rẽ hành lang mới thu hồi tầm mắt, khi nghe tiếng Lãnh Nghị trong phòng bệnh gọi với: 'Y Y, đến ăn sáng!' thì cô mới hoàn hồn lại, nhẹ thờ dài một tiếng rồi xoay người bước vào trong phòng.

Buổi tối, trong một quán cà phê khung cảnh lịch sự trong nội thành Milan, ở một góc tương đối khuất, Từ Nhất Hạo đang ngồi một mình nơi sofa, nâng ly nhấp một ngụm cà phê, đôi mắt hẹp dài nhìn mông lung về phía trước như đang suy nghĩ điều gì..

Không lâu sau từ ngoài cửa bước vào một cô gái vóc dáng cao gầy, tóc dài uốn xoắn, chính là Mễ Lệ. Đôi mắt tinh tường của cô nhìn một vòng quanh quán, rất nhanh đã nhìn thấy chỗ Từ Nhất Hạo đang ngồi, chân dài liền cất bước đi về phía đó.

'Từ tiên sinh, lần này ông hẹn tôi đến là vì việc gì?' Mễ Lệ ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Từ Nhất Hạo, mỉm cười nhìn ông bằng ánh mắt dò xét... Lần trước Từ Nhất Hạo gọi điện thoại cho cô là vì muốn cô cùng ông đi đón Lăng Nhất Phàm từ cục cảnh sát.

'Mễ tiểu thư, cô không phải dễ dàng bỏ cuộc như vậy chứ?' Từ Nhất Hạo nâng ly cà phê lên nhấp nhẹ một ngụm, đôi mắt sắc bén loé lên chút ý cười ...

Mễ Lệ cười cười, cô vẫy tay về phía nhân viên phục vụ gọi một ly cà phê rồi quay lại nhìn Từ Nhất Hạo: 'Từ tiên sinh, không muốn bỏ cuộc cũng không được ... Lần trước tôi cũng nghe theo sự sắp xếp của ông, không báo cho Lâm tiểu thư biết mà cùng ông đi đón Nhất Phàm, nhưng cho đến giờ vẫn

không cảm thấy thái độ của Nhất Phàm đối với tôi có thay đổi gì...'

Từ Nhất Hạo thoáng chau mày, cười nhạt nói: 'Mề tiểu thư, cảm động và cảm tình là lâu ngày tích lũy mà thành, không phải nóng vội mà được... Lăng Nhất Phàm với Lâm Y không phải vẫn chưa kết hôn sao? Huống gì...' Từ Nhất Hạo thoáng dừng lại, nhìn chằm chằm Mễ Lệ, '... Lâm Y không phải vẫn luôn ở trong bệnh viện chăm sóc Lãnh Nghị sao? Đây đối với cô mà nói thực sự là một cơ hội tốt!'

Đôi mắt to của Mễ Lệ chợt sáng lên rồi lại tối lại, cô rũ mi, lát sau mới cười khổ một tiếng, 'Chỉ cần Lâm tiểu thư không nói chia tay, Nhất Phàm sẽ không chịu tách rời khỏi cô ấy!' Cô cắn môi, giọng càng thấp, 'Cho dù anh ấy biết người trong lòng Lâm tiểu thư yêu không phải mình...'

Từ Nhất Hạo nhìn Mễ Lệ, lại cười: 'Lâm tiểu thư không chịu nói chia tay, cô không thể thúc cho cô ấy nói sao?'

Mễ Lệ vụt mở to mắt, nhìn thẳng vào Từ Nhất Hạo, một lúc sau mới nói: 'Xin Từ tiên sinh nói rõ hơn...'

Từ Nhất Hạo híp mắt, ánh mắt như đao: 'Lâm tiểu thư sợ dĩ không chịu nói chia tay là bởi vì cô ấy cảm thấy áy náy với Lăng Nhất Phàm, nói không được "chia tay" hai chữ này; nhưng nếu cô ấy biết Lăng Nhất Phàm có kết cuộc tốt hơn, tìm được người tốt hơn, cô cho rằng cô ấy có còn kiên trì không nói nữa không?'

Sóng mắt Mễ Lệ thoáng xao động, cô nhìn Từ Nhất Hạo, Từ Nhất Hạo chỉ cười, tiếp tục nói những lời đã dự định sẵn trong đầu: 'Lăng Nhất Phàm là một người trọng tình nghĩa ... Cô không thể khiến cậu ta cảm thấy ... thua thiệt cô sao?'

Mễ Lệ nuốt nước bọt nhìn nụ cười sâu xa trên mặt Từ Nhất Hạo...

Bước ra khỏi quán cà phê, Mễ Lệ xoay lại nhìn Từ Nhất Hạo ánh mắt mang theo chút dò xét, mỉm cười: 'Từ tiên sinh vì sao lại giúp tôi như vậy? Có phải là có mục đích khác không?'

Từ Nhất Hạo mỉm cười đôi mắt hẹp dài nhìn xa xăm nơi chân trời, đáy mắt một mảnh thâm toại, giọng nhàn nhạt mang theo chút lãnh ý: 'Tôi chỉ không muốn chia rẽ Lãnh Nghị và Lâm Y, một đôi yêu nhau như vậy!'

Ở bên này trong phòng bệnh, Lãnh Nghị bởi vì tâm trạng vui vẻ lại thêm được chăm sóc đặc biệt nên hồi phục rất nhanh, giờ hẳn lại trở lại cuộc sống bận rộn trước đây, điện thoại reo không ngớt, từ công ty, từ đối tác --- phòng bệnh gần như trở thành phòng làm việc, Lâm Y thì ngồi bên cạnh xem sách của mình, cảnh tượng thoạt nhìn khá là hài hòa.

Tối hôm đó vào khoảng mười giờ, Lâm Y buông sách xuống định tắm rửa đi ngủ thì điện thoại đang đặt trên bàn chợt reo lên, Lâm Y vội cầm lên xem, một dãy số xa lạ hiện lên trên màn hình. Là ai đây? Lâm Y thoáng chau mày, ngẩng đầu lên, vừa hay bắt gặp ánh mắt hân hoan nhìn mình, trên tay hẳn đang cầm điện thoại, vẫn đang nói chuyện với đầu bên kia nhưng mắt thì rõ ràng đang nhìn về phía cô.

Lâm Y mỉm môi, vì không muốn làm phiền hẳn nghe điện thoại nên cô bước ra ngoài, vừa đi vừa ấn phím nhận nghe, 'Alo!'

Đầu bên kia truyền đến một giọng nói tiếng Trung không lưu loát cho lắm: 'Xin hỏi là Lâm tiểu thư phải không?'

'Phải, xin hỏi ai vậy?' Lâm Y nhẹ giọng đáp lời.

'Tôi là quản lý quán bar xx', đối phương cười nhẹ, 'Lăng Nhất Phàm tiên sinh hôm nay ở quán chúng tôi uống quá chén, anh ta cứ gọi tên cô, xin hỏi cô có thể đến đây một chuyến không?'

'Quán của các vị ở đâu?' Lâm Y thoáng giật mình, vội hỏi. Nghe đối phương báo tên quán và địa chỉ, Lâm Y ghi nhớ rồi quay lại phòng bệnh, mở tủ lấy áo khoác, nhìn Lãnh Nghị đang ngồi trên giường: 'Em có việc ra ngoài một chuyến!'

Lãnh Nghị nhanh chóng ngắt điện thoại nhìn cô gái đang mặc áo, lại nhìn đồng hồ trên tường: 'Muộn thế này rồi còn có chuyện gì?'

Động tác trên tay cô gái chợt dừng lại, do dự một lát rồi vẫn nói thật: 'Nhất Phàm uống say ở quán bar, em muốn đi qua đó xem sao.'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hân nhồm dậy: 'Anh đi với em!'

'Không cần đâu, anh vẫn chưa khỏe hẳn, cứ nghỉ ngơi sớm đi, em đi lát sẽ về!' Lâm Y đã mặc xong áo, chỉ bỏ lại một câu rồi vội vã rời đi.

'Y Y, đợi đã!' Lãnh Nghị vội gọi với theo, 'Anh bảo tài xế đưa em đi!'

Lâm Y thoáng dừng lại, ngoái nhìn Lãnh Nghị mỉm cười: 'Cũng được!', rồi lại xoay người rời đi.

Lãnh Nghị thoáng suy nghĩ rồi cũng bước xuống giường đi đến bên tủ lấy áo khoác.

Khi Lâm Y đến quán bar xx thì thấy nơi đây đèn hoa rực rỡ, nhưng con đường trước quán lúc này đã hơi vắng vẻ, khi xe vừa đến cửa, thì Lâm Y đã vội mở cửa bước xuống đi thẳng vào trong.

Lâm Y bước vào trong chưa lâu thì bên ngoài lại có một chiếc xe màu đen khác dừng lại dưới một tán cây rậm đối diện với quán, qua cửa kính xe có thể loáng thoáng thấy được gương mặt cương nghị của Lãnh Nghị, ánh mắt hân hoan nhìn về phía cửa quán bar... trong một đêm thế này để cô gái một mình ra ngoài hẳn không yên tâm!

Xuyên qua đám đông ồn ào Lâm Y đi về chỗ ngồi của Lăng Nhất Phàm mà người quản lý đã chỉ nhưng ngồi nơi đó là một cặp đôi người nước ngoài, nào có thấy bóng dáng Lăng Nhất Phàm đâu. Lâm Y thoáng chau mày, quay trở lại quầy bar, người pha chế rượu người nước ngoài nháy mắt với cô, dùng tiếng Anh hỏi: 'Cô muốn uống gì?'

'Xin lỗi, tôi muốn tìm quản lý!' Lâm Y nhẹ nhàng nói.

'Ồ!' Người điều rượu như bưng tỉnh, hần chỉ tay về phía một cánh cửa ở góc quán, 'Đi vào trong kia!', Lâm Y nói cảm ơn rồi vội đi vào bên trong cánh cửa nhỏ.

Gặp được người quản lý, anh ta lại tỏ vẻ có lỗi nói với Lâm Y Lăng tiên sinh đi rồi, hình như là có bạn đến đón.

Sau khi nói cảm ơn với người quản lý, Lâm Y xoay người rồi đi, xuyên qua quầy bar đồng đúc rồi ra ngoài, cô định đi đến nhà Lăng Nhất Phàm một chuyến xem hần thế nào, cô không thể để hần uống say mà ở nhà một mình không ai chăm sóc.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Cho Nhau Ấm Áp (1)

Lãnh Nghị ngồi trong chiếc xe bên kia đường thấy Lâm Y vội vã bước ra ngoài mà không có Lăng Nhất Phàm, hần không gọi cô mà lặng lẽ nhìn cô bước lên xe rồi xe nhanh chóng quay đầu rồi đi.

Lãnh Nghị suy nghĩ hai giây rồi quả đoán nói với tài xế: 'Đi theo cô ấy!' Tài xế nhẹ gật đầu, lúc xe quay đầu, đôi mắt sắc bén của Lãnh Nghị vô tình quét về phía cửa quán, không ngờ lại tình cờ nhìn thấy một bóng người quen thuộc --- Từ Nhất Hạo! Mày Lãnh Nghị cau lại, hần quát khẽ: 'Dừng lại!'

Chiếc xe đang quay đầu đột ngột dừng lại, ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị không rời khỏi bóng người quen thuộc kia. Từ Nhất Hạo đang vội vàng bước đến chiếc xe đen đang đậu cách cửa quán bar không xa, mở cửa bước vào rồi xe nhanh chóng rời đi.

Lãnh Nghị chau mày, giọng lạnh như băng: 'Đuổi theo!' Tài xế nghe lệnh vội đuổi theo phía xa xa, một chiếc xe khác lặng lẽ đi theo phía sau xe Lãnh Nghị ...

Chiếc xe phía trước chừng như phát hiện có người theo dõi, quẹo qua hai con đường rồi bắt đầu chạy chậm lại, Lãnh Nghị rõ ràng nhận ra chiếc xe phía trước đã phát hiện ra mình, vì vậy ba chiếc xe tự mình hiểu lấy nỗi đuôi nhau chạy chậm chậm trên đường.

Rốt cuộc chiếc xe đầu tiên dừng lại nơi một đoạn đường vắng vẻ, cửa ghế lái mở ra rồi Từ Nhất Hạo trong bộ tây trang màu đen bước xuống, đứng tựa vào thân xe nhìn hai chiếc xe phía sau đang chạy đến.

Hai chiếc xe của Lãnh Nghị dừng lại ngay phía sau chiếc xe đầu tiên rồi Lãnh Nghị bước xuống, trên môi là nụ cười lạnh, hai người đàn ông nhìn nhau rồi cùng bước về phía đối phương, vươn tay ra bắt tay theo phép lịch sự.

'Lãnh Nghị, không ngờ cậu hồi phục nhanh như vậy!' Từ Nhất Hạo mỉm cười, điềm nhiên nhìn hần.

'Phải đó! Đờ nhiều rồi!' Khoé môi Lãnh Nghị câu lên một ý cười lạnh: 'Thật không ngờ lại gặp được Từ tiên sinh ở quán bar! Từ tiên sinh thế nào mà vẫn ở lại nước Ý? ... Ồ, công việc ở đại sứ quán Pháp nhàn rồi lắm hay sao?'

Tuy rằng Vương Khiết và Lý Uyển là bạn thân của nhau, Từ Giai cũng thường đến nhà họ Lãnh chơi nhưng quan hệ giữa vị Từ Nhất Hạo này và nhà họ Lãnh gần như bằng không, bởi vì ông bận rộn, lại thường xuất ngoại nên chưa lần nào đến nhà họ Lãnh, cũng chưa bao giờ tham gia bất kỳ buổi tiệc lớn nhỏ nào tổ chức ở nhà họ Lãnh vì vậy giữa Lãnh Nghị với ông mỗi lần gặp nhau đều hết sức khách sáo, so với Vương Khiết, Từ Giai thì hết như người của hai nhà.

'Ấn, cũng tốt lắm...' Từ Nhất Hạo cười nhẹ nhĩ Lãnh Nghị, 'Chi là không ngờ lại trùng hợp như vậy, nơi cậu đến chẳng lẽ lại cũng là nơi tôi đến?'

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị lóe lên, giọng nói không nhanh không chậm mang theo một khí thế bức người: 'Không... nhưng gần đây hình như đặc biệt có duyên với Từ tiên sinh, thường xuyên nghe được, gặp được những chuyện liên quan đến ngài cho nên có chút hiếu kỳ mới đi theo phía sau thôi!'

Sóng mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động, trên đoạn đường vắng ngắt hai người đàn ông đứng đối diện nhau, bầu không khí trầm mặc bao trùm hai người, cuối cùng Từ Nhất Hạo lên tiếng, giọng trầm thấp lạnh mạc: 'Vậy sao? Tôi ngược lại rất muốn nghe thử xem cậu đã nghe được chuyện gì liên quan đến tôi, cũng rất muốn biết cậu rốt cuộc đối với tôi hiếu kỳ đến mức nào!'

Đôi mắt thâm thúy của Lãnh Nghị lóe lên trong bóng tối, giọng vẫn như cũ không nhanh không chậm: 'Hay là chúng ta tìm một chỗ nào yên tĩnh ngồi xuống nói chuyện?'

'Được!' Từ Nhất Hạo cười sáng khoái, 'Tôi thấy đằng kia có một quán cà phê không tệ lắm..'

Trong một góc yên tĩnh của quán cà phê, Từ Nhất Hạo ngồi đối diện với Lãnh Nghị, hai người trầm mặc nhìn nhau như muốn từ thần thái của đối phương đọc ra điều gì. Cứ thế giằng co một lúc lâu, rốt cuộc Lãnh Nghị lên tiếng trước, ánh mắt sắc bén bức về phía Từ Nhất Hạo: 'Người tối hôm nay gọi điện thoại cho Lâm Y, nói Lăng Nhất Phàm say rượu là ngài phải không?'

Sóng mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động, ông cảm ly cà phê lên nhấp một ngụm, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén của Lãnh Nghị: 'Thật không hổ là đại thiếu gia của nhà họ Lãnh, vừa đoán đã trúng ... Là tôi nhờ người quản lý gọi điện!'

Lãnh Nghị nhìn Từ Nhất Hạo như dò xét, lát sau mới lạnh giọng nói: 'Tại sao?'

Từ Nhất Hạo nhìn chằm chằm Lãnh Nghị, cười nhẹ: 'Tôi làm như vậy không phải là vì giúp cậu sao?' Ông nhìn về khó hiểu trên mặt Lãnh Nghị, lại cười: 'Tôi chỉ giúp cậu thúc đẩy một chút, giúp Lâm Y kia thoát ra khỏi tình trạng khó xử, bỏ không được bên này, bỏ không được bên kia để cô ấy không suy nghĩ nhiều nữa mà quyết tâm ở bên cạnh cậu, đây không phải là điều cậu mong mỏi nhất sao?'

Đáy mắt Lãnh Nghị thoáng gọn sóng, hần nhìn Từ Nhất Hạo, cười nhạt: 'Ông đã làm gì?'

'Tôi không làm gì cả!' Từ Nhất Hạo vẫn thản nhiên, 'Là Lăng Nhất Phàm tự mình uống quá chén, tôi chỉ giúp cậu thúc đẩy một chút, thuận tiện để người con gái thích cậu ta đưa cậu ta về nhà, thuận tiện chỉ điểm cho cô gái kia một chút, sau đó ... gọi điện thoại cho ... Lâm Y của cậu!'

Lãnh Nghị thoáng nhũn mày, lạnh nhạt nhìn Từ Nhất Hạo không nói tiếng nào, Từ Nhất Hạo nhìn biểu tình của hắn, lại cười: 'Lúc này chắc là Lâm Y sắp đến nhà của Lăng Nhất Phàm rồi!'

'Ông ... chẳng lẽ ông không suy nghĩ cho con gái mình, Từ Giai hay sao?' Lãnh Nghị thông thả nói, hần cẩn thận quan sát từng thay đổi trên mặt Từ Nhất Hạo.

Từ Nhất Hạo cười lạnh: 'Cậu không thích Từ Giai, Từ Giai gả cho cậu cũng không có hạnh phúc, tôi là ba của nó, đương nhiên hy vọng nó có thể gả cho người đàn ông yêu nó!'

Lãnh Nghị câu môi cười, giọng nói có chút khinh thường lẫn ngạo mạn: 'Nhưng mẹ cô ấy không nghĩ vậy, có người còn dùng trăm phương nghìn kế để cô ấy có thể gả cho tôi!'

'Bà ấy là bà ấy, tôi là tôi!' Từ Nhất Hạo lạnh giọng nói, ánh mắt cũng trở nên sắc bén.

'Thật sao?' Mắt Lãnh Nghị loé lên những tia sắc bén: 'Vậy Từ tiên sinh vì sao lại giúp tôi như vậy?'

Từ Nhất Hạo bật cười ha ha, nhún vai: 'Bởi vì mẹ cậu là bạn thân của Vương Khiết, Từ Giai từ nhỏ đã gọi cậu là anh!'

Lãnh Nghị cũng cười, ánh mắt vẫn sắc bén như đao: 'Vậy lần trước lúc Lăng Nhất Phàm bị tôi bắt đến cục cảnh sát, vì sao Từ tiên sinh lại không giúp tôi, hơn nữa còn dấu điểm tôi đi liên hệ với cục cảnh sát để họ thả Lăng Nhất Phàm chứ?'

'Lãnh thiếu', Từ Nhất Hạo thu hồi nụ cười, thản nhiên nhìn Lãnh Nghị, 'Chuyện lần đó tự cậu hiểu rõ nhất, nếu như cuối cùng không phải vì cú điện thoại của cậu, cục cảnh sát cũng sẽ không thả người nhanh như vậy ... đây không thể xem như tôi không giúp cậu!'

Mắt Lãnh Nghị thoáng gọn sóng, không trả lời ông, hần nhớ rất rõ hôm đó khi hần ở tổng bộ của cục chống khủng bố quốc tế thì nhận được điện thoại của cục cảnh sát Milan, nói có người từ đại sứ quán Trung Quốc đến liên hệ, xem liệu trước khi có chứng cứ xác thực có thể thả Lăng Nhất Phàm ra hay không; lúc đó chính hần bảo thả người, cục cảnh sát bên đó mới đồng ý thả Lăng Nhất Phàm.

Thấy Lãnh Nghị im lặng, trên mặt Từ Nhất Hạo lại lộ ra nụ cười: 'Về chuyện này, lúc đó tôi dẫn Mễ tiểu thư qua đón người là vì muốn tạo một cơ hội cho Mễ tiểu thư ... đây còn không kể là giúp cậu sao?! ... Mà Lâm Y đó, là cậu tự mình báo với cô ta chuyện Lăng Nhất Phàm được thả ra!'

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị quét về phía Từ Nhất Hạo, vẫn chưa nói gì, Từ Nhất Hạo lại cười: 'Lâm Y đến tìm tôi giúp đỡ, thân là người của đại sứ quán Trung Quốc, đối với yêu cầu giúp đỡ của một người Trung Quốc, tôi không thể bỏ mặc không lo!'

'Chỉ sợ không chỉ có nguyên nhân này, Từ tiên sinh!' Mắt Lãnh Nghị loé lên, nhìn ông chăm chăm, nói từng chữ một, 'Còn bởi vì Y Y là con gái ông!'

Không khí trong chớp mắt đông cứng lại, giữa hai người im lặng phủ trùm, chỉ còn tiếng mưa lách tách đập vào khung cửa sổ, mưa như vô số hạt trần châu đập vào ô cửa thủy tinh rồi rơi xuống, thành từng dòng nhỏ.

'Sao cậu biết được?' Thật lâu thật lâu sau giọng nói hơi khàn của Từ Nhất Hạo mới vang lên, đáy mắt một mảnh thâm toại, nhìn không ra đang suy nghĩ gì.

'Ông mặc kệ tôi làm sao biết ...' Lãnh Nghị cắn răng, 'Chỉ là, có một điểm tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu, ông rõ ràng biết Y Y là cô gái ông, vì sao khi tên họ Lý đồng bọn với Vương Khiết bày kế hãm hại Y Y, ông chỉ ngăn cản hai tên cận kề kia không xâm phạm Y Y mà không chịu thả cô ấy để cô ấy hôm mê bất tỉnh tội nghiệp như thế trong căn phòng tối tăm đó mà cứ coi như không biết?'

Mặt Từ Nhất Hạo hơi tái đi, ông không lên tiếng, lại nghe giọng nói lạnh lùng của Lãnh Nghị tiếp tục vang lên: 'Tên họ Lý là do ông và Vương Khiết sai người giết chết! Giết người diệt khẩu, đúng không? Những chuyện này tôi đều có nhân chứng vật chứng! Sờ dĩ tôi bỏ qua cho ông cùng với Vương Khiết

chỉ là vì nể mặt Y Y! Ông về nói cho Vương Khiết biết, nếu như còn có lần sau, tôi nhất định bắt bà ấy một trả lại mười!"

Lãnh Nghị lạnh nhạt nhìn gương mặt đã hơi tái của Từ Nhất Hạo, 'Đương nhiên, có một số chuyện tôi vẫn phải cảm ơn ông, chẳng hạn như cái ngày Lăng Nhất Phàm và Lâm Y kết hôn đó, dùng dây số lạ gọi điện thoại cho tôi, chắc là ý của ông đúng không? Ân, dĩ nhiên là còn có chuyện tối hôm nay...'

Lãnh Nghị chậm rãi đứng dậy, nhìn Từ Nhất Hạo nãy giờ vẫn chưa có chút phản ứng nào, khẽ môi nhẹ câu lên: 'Dù gì ông cũng là cha của Y Y ... cũng xin ông nhớ kỹ điều này, đừng tiếp tục dung túng vợ mình đi hãm hại cô ấy nữa!'

Nói xong những lời này, Lãnh Nghị không đợi ông trả lời mà đi thẳng ra cửa, chỉ lưu lại Từ Nhất Hạo vẫn còn ngây ngốc ngồi nơi đó, giờ hẳn phải đi đến biệt thự của Lăng Nhất Phàm để đón Y Y trở về.

Trong phòng ngủ chính ở biệt thự của Lăng Nhất Phàm, ngọn đèn đầu giường đang chiếu những luồng ánh sáng nhu hòa, ấm áp khắp cả căn phòng, Lăng Nhất Phàm mắt nhắm chặt nằm trên giường, Mễ Lệ đang ngồi bên cạnh hắn, lặng lẽ nhìn hắn, đáy mắt nhu tình như nước, cô nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt anh tuấn của người đàn ông ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Cho Nhau Ấm Áp (2)

Có lẽ là sự đụng chạm nhẹ nhàng đó đánh thức người đàn ông trên giường, hắn chậm chạp hé mắt, mơ hồ nhìn cô gái bên giường, khẽ môi bắt giác lộ ra một nụ cười ôn nhu, miệng thì thào: 'Y Y ...', đáy mắt cô gái tối lại, định rút tay về nhưng bàn tay đó đã bị người đàn ông nắm chặt, nhẹ nhàng kéo đến bên môi ...

Giọng nói của Từ Nhất Hạo lúc vừa nãy ở trong quán bar vang bên tai Mễ Lệ: 'Mễ tiểu thư, nếu như cô có thể khiến Lăng tiên sinh cảm thấy anh ta cần phải chịu trách nhiệm với cô, lòng có á náy, vậy anh ta sẽ không thể buông bỏ ra ... cô là người thông minh, chắc là biết nên làm thế nào ...'

Đôi mắt trong trẻo của Mễ Lệ chớp lên, cô chậm rãi cúi xuống gần hắn, mùi hương của cô gái từng chút một len vào trong mũi của người đàn ông trên giường, trong mắt người đàn ông tình ý càng thêm nồng đượm, hắn vươn tay kéo cô gái càng đến gần mình hơn, để môi cô áp lên môi mình ...

Hơi thở dần trở nên dồn dập, 'Y Y ...', người đàn ông thì thào gọi, vòng tay càng siết chặt, cuồng nhiệt nghiêng ngửa bờ môi thom tho của cô gái, lâu như vậy, tình cảm bị đè nén sâu trong đáy lòng rốt cuộc trong một giây này bùng nổ, hắn rút cuộc xoay người, áp cô gái dưới thân ...

Cô gái thấp giọng nỉ non một tiếng, dịu ngoan nằm dưới thân người đàn ông, để mặc bàn tay to nhanh chóng bóc ra quần áo trên người, tiếng rên rỉ, tiếng thờ dốc rất nhanh tràn khắp căn phòng ...

Lại nói về Lâm Y, lúc cô vội vội vàng vàng chạy đến căn biệt thự của Lăng Nhất Phàm thì đã quá nửa đêm. Lâm Y ngẩng đầu nhìn căn phòng ngủ chính ở lầu hai, loáng thoáng thấy có ánh đèn chiếu ra, Lâm Y mở túi xách lục tìm chìa khóa căn nhà, nhẹ nhàng mở cửa bước vào, mở đèn dưới phòng khách rồi men theo cầu thang lên lầu.

Cô sốt ruột đi đến phòng ngủ của Lăng Nhất Phàm, nghĩ cũng không nghĩ nắm lấy tay nắm cửa đẩy ra, vừa mới mở hé cửa ra thì tiếng động lạ thường trong phòng truyền một cách rõ ràng vào tai cô, Lâm Y thoáng ngẩn người, động tác trên tay chợt dừng lại, thờ cũng không dám thở, trong đêm yên tĩnh, tiếng thờ thò rập của đàn ông, tiếng ngâm nga yêu kiều của phụ nữ hòa cùng với nhau cùng vọng vào tai Lâm Y.

Lâm Y sững sốt đứng ngây người nơi cửa phòng ngủ, thật lâu mới hoàn hồn lại, sau đó mặt nóng lên, tim cũng đập hoảng loạn, cô vội kéo cửa lại, rón rén bước về phía thang lầu, vì để người trong phòng ngủ không phát hiện ra mình, cô tắt đèn, căn nhà lại chìm trong bóng tối. Lâm Y dò dẫm đi trong bóng tối, cẩn thận bước từng bước xuống lầu.

Thật không dễ dàng mới lần dò đi hết cầu thang, cô vội vội vàng vàng đi về phía cửa chính, trong bóng tối, cô vấp mạnh vào một chiếc ghế, đá đổ nó, con đau nơi đầu ngón chân truyền khắp mỗi tế bào trong người, đau đến nỗi cô thờ rút một hơi, không kịp được phát ra một tiếng rên.

Nhưng rất nhanh Lâm Y không còn tâm trí đau mà quán đầu ngón chân đau, cô vội khom lưng dựng chiếc ghế đã bị đổ lên, cố nén đau bước cà nhấc về phía cửa.

Ngay khi cô vừa chạm tay vào tay nắm cửa thì đèn trong phòng khách bật sáng, Lâm Y sợ đến giật mình, vội vàng xoay người thì nhìn thấy Mễ Lệ mặc một chiếc áo ngủ đứng ngay cầu thang nhìn xuống Lâm Y.

Trên má Mễ Lệ màu đỏ ửng vẫn chưa tan, đôi mắt to trong suốt lúc này mông lung như phủ một lớp sương mù.

'Xin lỗi ...' Lâm Y khàn khàn đến nỗi nói năng lộn xộn, 'Tôi ... tôi không phải có ý ... tôi tưởng Nhất Phàm uống say, cho nên mới đến xem sao ...', bộ dạng này, dường như kẻ bị bắt gian là cô chứ không phải Mễ Lệ.

Mễ Lệ nhìn cô gái đang khàn khàn trước mặt, khẽ môi rút cuộc lộ ra một ý cười nhàn nhạt, cô chậm rãi bước xuống lầu, giọng thật bình tĩnh: 'Nếu

nghư đã đến, vậy không ngại ngồi một lát chứ ...', giọng điệu đó hết như cô mới là chủ nhân ở đây.

'Không ngồi đâu, muộn thế này rồi!' Lâm Y ngượng ngùng nói, trong lòng cô thật sự vì mình làm phiền đến chuyện tốt của Mễ Lệ mà xấu hổ.

'Ngồi đi!' Giọng Mễ Lệ bình thản đến lạnh mạc, cô bước nhanh vào phòng khách, chỉ tay vào sofa, 'Tôi muốn nói chuyện với cô một chút, vừa hay gặp được dịp tốt này!'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô suy nghĩ một chút rồi xoay người bước vào phòng khách, ngồi xuống đối diện với Mễ Lệ, đôi mắt đen láy nhìn màu đỏ ửng trên mặt Mễ Lệ vẫn còn chưa rút đi, Mễ Lệ cũng nhìn Lâm Y, hai người cứ thế nhìn nhau không nói tiếng nào, phòng khách im lặng phủ trùm.

Lát sau Lâm Y rút cuộc nở nụ cười gượng gạo, nói cũng thật không được tự nhiên: 'Cái kia ... nghe nói Nhất Phàm uống say, anh ấy ... không sao chứ?'

Đôi mắt to tròn của Mễ Lệ hơi híp lại, nhìn Lâm Y chằm chằm rồi cười nói: 'Nhất Phàm không có say, chỉ là hơi quá chén một chút ... mặc kệ thế nào, tôi là thật lòng với anh ấy!'

'Ồ', Lâm Y lại cười ngượng ngùng, 'Tôi tưởng rằng anh ấy uống say ...'

Đối với chuyện Lâm Y hết lần này đến lần khác nhấn mạnh chuyện Lăng Nhất Phàm uống say, Mễ Lệ rõ ràng cũng hết cách, cô cắn môi, 'Lâm tiểu thư, thực ra tôi sớm đã muốn nói chuyện với cô rồi ... Tôi cảm thấy cô cũng không yêu Nhất Phàm, người cô yêu là Lãnh tiên sinh!', thấy vẻ mặt Lâm Y dần bình tĩnh lại, Mễ Lệ lại cười, 'Nếu đã như thế, vì sao cô không chịu buông tay?'

Lâm Y nuốt nước bọt, hơi né tránh ánh mắt của Mễ Lệ, không trả lời cô.

'Tôi yêu Nhất Phàm!', giọng Mễ Lệ lại tiếp tục vang lên, trong đêm tối yên tĩnh nghe đặc biệt rõ ràng. Mắt Lâm Y lần nữa trở lại trên mặt Mễ Lệ, cô nhìn thấy khóe môi Mễ Lệ mang theo nụ cười có chút xấu hổ, chừng như câu nói này khiến cô nhớ lại một màn kịch tình và ngọt ngào vừa nãy, 'Từ hôm nay trở đi, tôi muốn đường hoàng cạnh tranh với cô!'

'Tôi ...' Lâm Y nhìn Mễ Lệ, thật lâu mới thì thào thốt được một câu: '... chúc phúc hai người ...', tiếp đó cô nhìn thấy nụ cười tươi như hoa nở trên mặt cô.

Lâm Y ngăn người nhìn về hạnh phúc mãn nguyện trên mặt Mễ Lệ, chừng như nghĩ ra điều gì, có chút hoảng loạn mở túi xách, lật tìm một hồi mới lấy ra một chiếc hộp gấm nhỏ, cô nhẹ nhàng mở ra, để lộ một chiếc nhẫn kim cương sáng loáng bên trong, đó là chiếc nhẫn đính hôn mà Lăng Nhất Phàm đưa cho cô, vốn cô vẫn luôn đeo trên tay nhưng bởi vì gần đây vẫn luôn ở trong bệnh viện cùng Lãnh Nghị, cho nên cô mới tháo ra nhưng vẫn luôn mang theo bên người.

Lâm Y chậm rãi lấy nhẫn ra đưa đến trước mặt Mễ Lệ, ánh mắt Mễ Lệ thoáng qua chút kinh ngạc vui mừng dòi từ chiếc nhẫn sang mặt Lâm Y: 'Đây là Nhất Phàm đưa cho cô sao?'

'Phải đó!' Lâm Y nhẹ giọng nói, 'Giờ tôi giao nó lại cho cô ... Tôi tin cô nhất định sẽ là người vợ tốt của Nhất Phàm ...'

Mễ Lệ chậm rãi đưa tay qua, trong giọng nói không dấu được hưng phấn, 'Đời này tôi chỉ muốn làm vợ của anh ấy!'

Lâm Y nhìn cô gái về mặt hạnh phúc trước mặt, khóe môi cô cũng lộ ra nụ cười, trong lòng có chút thất lạc, lại có chút an ủi; Nhất Phàm, thực ra Mễ Lệ mới xứng với anh, cô ấy lại yêu anh như vậy, nhất định có thể làm cho anh hạnh phúc! Còn em thật sự không xứng để anh vì em trả giá nhiều như vậy, mặc kệ sau này giữa em và Lãnh Nghị trở thành thế nào, em cũng không nên kéo anh vào.

Lâm Y chậm rãi đứng dậy, nhìn cô gái đang cầm chiếc nhẫn, yêu thích không buông tay đối diện, nhẹ giọng nói: 'Muộn rồi, tôi về trước!', cô nói rồi xoay người rời đi, lúc đi đến cửa, chừng như chợt nhớ ra điều gì, bước chân chợt dừng lại sau đó vội vàng xoay người quay trở lại bên cạnh Mễ Lệ, lấy từ trong túi xách ra một chiếc chìa khóa đưa cho Mễ Lệ, mỉm cười, 'Đưa cô cái này!'

Mễ Lệ nhìn Lâm Y rồi đưa tay đón lấy, Lâm Y lúc này mới vội vàng xoay người rời đi, 'Cám ơn cô, Lâm tiểu thư!', sau lưng chợt truyền đến giọng của Mễ Lệ, Lâm Y ngoảnh lại cười với cô rồi kéo cửa, đi vào trong màn đêm.

Đêm đã rất khuya, ngoài trời rét lạnh, Lâm Y hơi dừng lại kéo cao cổ áo rồi men theo con đường nhỏ dẫn từ cửa băng qua khu vườn nhỏ rồi đi ra cửa, nhẹ nhàng kéo cánh cửa sắt, Lâm Y rào bước đi ra. Vừa ra cô đã nhìn thấy một bóng người cao lớn đứng đặc biệt chờ ngoài cửa, gió đêm nhẹ thổi qua mái tóc ngắn của hắn, trên gương mặt tuấn mỹ phi phàm kia lúc này tràn đầy ôn nhu.

Nhìn thấy Lâm Y bước ra, trên gương mặt tuấn mỹ kia là nụ cười không khống chế được, hắn bước nhanh về phía Lâm Y, dừng lại trước mặt cô, cúi đầu nhìn chằm chú cô gái, chừng như muốn từ biểu cảm của cô nhìn ra được điều gì.

'Lãnh Nghị!' Cô gái có chút bất ngờ, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, không ngờ người vốn đang phải nằm trên giường bệnh lúc này đáng lý phải nằm trên giường bệnh lại đột ngột xuất hiện ở đây, trong giọng nói không ngăn được có chút trách móc, 'Sao anh lại ra đây? Mau về thôi!'

Khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, hắn duỗi tay ôm cô gái vào lòng, chừng như muốn mang lại cho cô chút an ủi, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phát qua mái tóc dài của cô gái, giọng đầy từ tính mê người: 'Anh đến đón em về!'

Đầu cô gái nhẹ nhàng áp vào ngực người đàn ông, trên ngực hắn vẫn còn quần băng gạc, cô hơi ngẩng lên, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ vuốt lớp băng gạc,

giọng thật nhỏ: 'Còn đau không?'

'Không đau!', người đàn ông cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô gái, đáy mắt tràn đầy nhu tình ...

Trong xe, Lâm Y hơi ngoảnh lại nhìn căn biệt thự càng lúc càng xa, chỉ đến khi nó biến mất trong tầm mắt mới chậm rãi quay đầu lại, lòng, chừng như cuối cùng cũng thả lỏng ...

Một cánh tay nhẹ vòng qua lưng cô, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng để cô tựa vào ngực, cô gái rất dịu ngoan, cứ thế lẳng lặng tựa vào, hai người đều lặng im không nói cứ thế ôm ấp, hài hòa, thâm tình ôm nhau. Trong trí nhớ của người đàn ông, tình cảnh này đã là thật lâu thật lâu trước kia bởi vì những cái ôm trong phòng bệnh phần lớn đều là từ phía người đàn ông, cô gái vẫn luôn thối thò mặt vào ngực ... Hiện tại, cái loại cảm giác mát mà cô lại được đó khiến người đàn ông cảm thấy thật ngọt ngào và hạnh phúc, chỉ cần có cô ở bên cạnh hắn, vậy là đủ lắm rồi!

Xe dừng lại trước cổng bệnh viện, người đàn ông nắm tay cô gái thông thả bước vào ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Cho Nhau Ấm Áp (3)

Trong phòng bệnh, Lâm Y đang ngồi tựa vào thành giường, một chân co, một chân duỗi, trên bàn chân đang duỗi ra kia, đầu ngón chân cái đã hiện lên những vết ửng bầm xanh tím, đó là hậu quả của lúc ở biệt thự của Lăng Nhất Phàm bắt cần đá đến chiếc ghế trong phòng khách; Lãnh Nghị đang ngồi bên giường, nửa thân trên hơi nhóm lên xem xét vết thương nơi chân cô.

'Haizz, sao lại không cẩn thận đá thành thế này chứ?' Trên gương mặt tuần tú lộ rõ vẻ đau lòng, mày nhăn tít lại, hắn cẩn trọng cầm lấy vải gạc, thấm thuốc giảm đau nhẹ nhàng lau lên vết bầm.

Loại thuốc giảm đau đó mát lạnh, vừa tiếp xúc đến miếng vết thương lập tức cơn đau thấu tận trong lòng, cô nhin không được rên lên một tiếng: 'Ai ya, anh nhẹ chút ...'

'Ân, biết rồi!', người đàn ông cũng không ngẩng lên, 'Em đừng nhúc nhích, lát nữa là hết đau thôi!'. Người đàn ông cẩn thận bôi thuốc thêm chút nữa rồi mới cầm lấy băng gạc đặt ở bên cạnh, cẩn thận giúp cô gái băng bó lại ...

Cô gái nhướng mắt tỉ mỉ nhìn gương mặt tuần tú như điêu khắc kia, lúc này trên mặt hắn lộ rõ vẻ nghiêm túc, trong đáy mắt vốn lạnh mạc giờ tràn đầy đau lòng, ánh mắt đó đang chuyên chú quan sát nơi đầu ngón chân, sóng mũi cao thẳng, môi mỏng nhẹ mím, dù vậy vẫn không dấu được khí chất bức người đó, quen thuộc như thế ...

Lòng cô gái thoáng lay động, chừng như đã thật lâu thật lâu rồi cô không tỉ mỉ quan sát người đàn ông này như vậy, hàng mi dài của cô gái nhẹ chớp lên, lặng lẽ nhìn gương mặt tuần tú mỹ phi phạm kia ...

'Ân, tốt lắm ...', người đàn ông rút cuộc đã làm xong, khoe môi hắn nhẹ câu lên, ngẩng đầu nhìn cô gái, vừa hay bắt gặp ánh mắt cô gái đang an tĩnh nhìn mình, trong mắt tràn đầy nhu tình mà hắn đã lâu không nhìn thấy, đôi mắt đen thẳm của người đàn ông lóe sáng, khoe môi ý cười càng sâu, 'Ân, đã lâu lắm rồi không nhìn thấy em si ngốc nhìn anh như vậy!'

'Hà ...' Mặt cô gái đỏ ửng, vội thu tầm mắt lại, người đàn ông đứng dậy mỉm cười kéo chân giúp cô gái đắp lên chân còn mình thì đi vòng qua chỗ của mình trên giường ngồi xuống ...

Tắt đèn, phòng bệnh một mảnh an tĩnh, trong chăn, cô gái từ lúc đầu vẫn nằm cách thật xa người đàn ông, người đàn ông xoay người, từ từ tiến sát đến cạnh cô gái, cô gái vẫn nhắm mắt, không hề nhúc nhích, đối với những hành động "quấy nhiễu" của người đàn ông trước khi ngủ cô đã quen lắm rồi.

Lát sau, cô gái bắt đầu cảm thấy độ ấm từ bàn tay kia; tiếp đó một bàn tay nóng rực dần dần trèo lên thắt lưng cô gái, khoe môi cô gái âm thầm câu lên trong bóng tối rồi rất nhanh trở lại như cũ.

Khoe môi người đàn ông cũng âm thầm câu lên tong bóng tối, bàn tay nóng rực đang đặt nơi thắt lưng cô gái rất nhanh đã trượt xuống, hoàn toàn vòng qua eo cô gái, thân hình cao lớn cũng theo đó dán sát sau lưng cô gái, hơi thở ấm áp chớp mắt vây phủ cô gái.

'Cẩn thận miếng vết thương!' Cô gái vẫn nhỏ nhẹ nhắc nhở, cũng không có cự tuyệt cái ôm của hắn.

'Ân', khoe môi người đàn ông ý cười càng sâu, hắn rất nghe lời hơi lật người lại nhưng tay vẫn vòng qua eo cô gái, thân thể vẫn dán sau lưng cô gái, hai người cứ thế an tĩnh nằm, ánh mắt người đàn ông trong bóng tối lờ lờ sáng.

Lại qua thật lâu, người đàn ông vẫn không có chút buồn ngủ nào, cô gái bên cạnh nhẹ nhàng lật người lại, rõ ràng cô cũng chưa ngủ! Sóng mắt người đàn

ông thoáng xao động, hần suy nghĩ một chút rồi lật người lại nằm thẳng, mắt nhìn lên trần nhà, giọng thật nhẹ hỏi dò: 'Y Y, em ... có gặp qua ba em chưa?'

Đôi mắt đang nhắm lại vùng mở ra. Ba? Trong trí nhớ của cô không có ba! Cũng chưa từng nhìn thấy bất cứ hình ảnh nào có liên quan đến ba mình, mẹ cũng chưa bao giờ nhắc với cô về ba, "ba" con người này hình như chưa từng tồn tại trong cuộc sống của mẹ con cô... Thấy cô gái bên cạnh im lặng, người đàn ông không nhìn được hơi lật người lại, cánh tay lần nữa đáp lên eo cô gái, nhẹ giọng gọi: 'Y Y ...'

'Chưa từng gặp!' Lát sau Lâm Y mới nhàn nhạt nói, đôi mắt đen láy hơi lóe lên, không biết vì sao Lãnh Nghị đột nhiên lại hỏi đến vấn đề này.

'Ân!' Lãnh Nghị chỉ bật thốt một tiếng rồi lại im lặng, sau đó chừng như rất tùy ý hỏi: 'Em ... có nghĩ đến ông ấy không? Ồ... chính là ... em có muốn gặp ông ấy không?'

Gặp ba? Đôi mắt đen láy của Lâm Y lóe lên, cô chậm rãi xoay người lại đối mặt với Lãnh Nghị: 'Ý anh là sao?'

'Ồ, không có gì, chỉ là tò mò thôi!' Lãnh Nghị lấp liếm nói.

Lâm Y mỉm môi, nhẹ xoay người lại, mắt nhìn mông lung trên trần nhà, lát sau mới nhẹ giọng nói: 'Lúc còn nhỏ em rất muốn gặp ba, nhìn thấy các bạn khác đều có ba, chỉ có em không có, em liền về nhà hỏi mẹ rằng ba đang ở đâu, mẹ nói ba chết rồi ...' Nói đến đây, Lâm Y ngừng lại một chút, chừng như đang nhớ lại điều gì.

Bàn tay đang đặt nơi eo cô gái hơi siết lại, chừng như muốn dùng cách này để cô gái cảm thấy chút ấm áp; cô gái có chút rầu rĩ nói: 'Lớn lên rồi em không muốn gặp ba nữa ... em có mẹ yêu em là đủ rồi ... Sau này có một lần, vô tình em nghe đi nói ba em vẫn còn sống nhưng không biết ông ấy đang ở đâu ...'

'Y Y, em hận ông ấy không?' Lãnh Nghị chần chờ thật lâu mới hỏi.

Lâm Y nhè nhẹ lắc đầu, giọng nhẹ như gió thoảng: 'Có lẽ là ông ấy sống rất tốt cho nên mới không muốn gặp lại mẹ con em ... Vậy cứ để ông ấy sống những ngày tháng vui vẻ của mình!' Lãnh Nghị nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô gái, dưới ánh sáng mờ nhạt, dưới hàng mi dày rợp kia rõ ràng có một chút kỳ vọng; sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, nhất thời không lên tiếng.

Lại một hồi lặng im rồi cô gái ngoảnh sang đối mặt với người đàn ông, trong đôi mắt trong trẻo lộ ra một tia nghi hoặc: 'Có phải anh có gì giấu em không?'

'Làm gì có ...' Lãnh Nghị nhẹ câu môi, '...chỉ là muốn hiểu thêm về em một chút thôi ... Ân, tìm đại một đề tài nói chuyện phiếm với em thôi mà!'

Lâm Y mỉm cười chậm rãi xoay người lại, nhắm mắt không nói; người đàn ông duỗi tay, rất tự nhiên áp đầu cô gái lên khuỷu tay mình, cô gái mỉm môi, im lặng nằm trong cánh tay người đàn ông, sự ấm áp quen thuộc từng chút từng chút một len lỏi vào trong nội tâm cô ...

Bàn tay đang đặt nơi eo cô gái bắt đầu không an phận, nhẹ nhàng luồn vào trong áo ngủ của cô gái, làn da cô gái mềm mại bóng loáng như một loại tơ lụa thượng đẳng, từng chút từng chút lay động lòng người đàn ông; bàn tay đó nhẹ nhàng lướt lên trên, bắt lấy nơi đầy đặn mềm mại người kia, tìm cô gái đập càng nhanh, cô hoảng loạn bắt lấy bàn tay còn đang muốn làm loạn kia.

'Y Y ...' Người đàn ông kể tai cô gái, trong giọng nói từ tính tràn ngập một loại dục vọng.

'Không được ...' Cô gái cắn môi, nỗ lực không chế giọng nói khác thường của mình, '... vết thương của anh khỏi hẳn đã ...'

'Y Y, chỉ một lát thôi ...' Người đàn ông nài nỉ.

'Lúc này không được ... anh còn động đến em, em ra ghế nằm ngủ ...' Giọng cô gái cực kỳ kiên định.

'Được được ... haizz...' Trong giọng nói người đàn ông tràn ngập bất đắc dĩ.

Trong biệt thự của Lăng Nhất Phàm, gần trưa hôm sau Lăng Nhất Phàm mới từ giấc ngủ mỗi một tỉnh dậy, hần nhẹ lật người ngồi dậy, cơn đau đầu khiến hần chau mày, nhẹ lắc lắc đầu.

Lúc này ngoài cửa phòng ngủ truyền đến mấy tiếng bước chân nhẹ nhàng, Lăng Nhất Phàm thoáng sững sốt, sóng mắt thoáng xao động, là Y Y trở về sao? Suy nghĩ này vừa xẹt qua đầu hần thì cửa phòng ngủ mở ra rồi Mễ Lệ xuất hiện nơi cửa.

'Mễ Lệ...' Lăng Nhất Phàm giật mình, đầu óc cũng tỉnh táo lại nhiều.

'Nhất Phàm, anh dậy rồi sao?' Mễ Lệ nở nụ cười rạng rỡ, cô đã rất tự giác đổi "Lăng tổng" thành "Nhất Phàm!'

Sự thay đổi trong cách xưng hô này của Mễ Lệ lại khiến Lăng Nhất Phàm giật mình lần nữa, hần cắn môi im lặng nhìn cô gái đang tươi cười bước đến bên giường, cổ sức nhớ lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

'Em đã làm bữa sáng, ăn, anh uống chút canh giải rượu trước rồi ăn sáng sau!' Mễ Lệ nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Lăng Nhất Phàm, cúi xuống nhìn gương mặt bởi vì một đêm say rượu mà có chút tiêu tụy, đầy mắt thật ôn nhu.

Đáy mắt Lăng Nhất Phàm thoáng xao động, mọi chuyện tối qua hẳn đã dần nhớ lại, rõ ràng hẳn nhớ Y Y điu hẳn về nhà, Y Y nằm bên cạnh hẳn, đôi mắt đen láy ôn nhu nhìn hẳn, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng vuốt ve mặt hẳn, hẳn nhớ hẳn không kim lòng được hôn cô, cô cũng nhiệt tình hôn trả hẳn ...

Nhưng, vì sao Mễ Lệ lại đứng ở đây?! Lòng Lăng Nhất Phàm có chút loạn, còn chưa đợi hẳn hỏi, giọng nói ôn nhu của Mễ Lệ lại vang lên: Nhất Phàm, sao vậy? Còn chưa khỏe hẳn sao?

Lăng Nhất Phàm cắn môi, giọng hơi lạnh: 'Y Y đâu?'

Nụ cười tươi tắn của Mễ Lệ hơi cứng lại, sự nhu hòa trong đáy mắt dần trở thành một loại ưu thương, đôi mắt trong trẻo nhìn chăm chăm Lăng Nhất Phàm, lát sau cô chợt ngẩng đầu lên, nhìn hẳn cười, nụ cười mang theo chút khiêu khích: 'Nhất Phàm, người tối hôm qua cùng anh cả đêm không phải Lâm Y! Là em!'

Đầu Lăng Nhất Phàm bắt đầu vang lên những tiếng ong ong, hình ảnh tối qua phóng tung loáng thoáng hiện ra trong đầu, cô gái ôn nhu nằm dưới thân hẳn, cùng hẳn kết hợp làm một không phải là Y Y sao?!

'Nhất Phàm!', Mễ Lệ cắn môi, tuy rằng cô đối với thái độ của Lăng Nhất Phàm sớm đã có chuẩn bị tinh thần nhưng biểu tình của Lăng Nhất Phàm giờ phút này vẫn khiến cô thấy mình bị tổn thương, 'Người Y Y yêu không phải anh! Người yêu anh là em!'

Đáy mắt thoáng lộ vẻ âm trầm, Lăng Nhất Phàm nhắm mắt lại, cắn răng nỗ lực không chế tâm tình của mình ... Thực ra hẳn biết những điều Mễ Lệ nói đều là sự thật, hẳn cũng biết tâm ý Mễ Lệ luôn dành cho hẳn! Hẳn cũng biết Mễ Lệ là một cô gái tốt nhưng lòng hẳn không có cách nào dừng lại trên người cô!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Anh Đi Đường Anh, Em Đường Em (1)

Thật lâu thật lâu Lăng Nhất Phàm mới mở mắt ra, nhìn cô gái đang ngồi bên cạnh quan sát hẳn về mặt buồn bã, nhân nhạ nói: 'Àn, đem canh giải rượu đến đây trước đi ...'

'Được!' Đáy mắt Mễ Lệ về buồn bã lập tức biến mất, cô không chút che dấu sự vui vẻ của mình, gấp gấp nói: 'Anh đợi một chút, em đi lấy ngay!'

Nhìn bóng dáng cao gầy nhanh chóng biến mất nơi cửa, đáy mắt Lăng Nhất Phàm càng giăng đầy mây đen, hẳn nhắm mắt lại, chậm rãi tựa vào thành giường..

Rất nhanh Mễ Lệ đã mang canh giải rượu đến, nhìn Lăng Nhất Phàm uống, trên mặt cô là sự vui vẻ không không chế được: 'Em mang bữa sáng lên đây cho anh ăn được không?'

Lăng Nhất Phàm day day chiếc đầu đang đau của mình, nhẹ giọng nói: 'Không cần đâu, anh đi tắm trước ... rồi xuống ăn sau ...'

'Àn, được, vậy anh tắm trước, em xuống bếp coi sao ...' Mễ Lệ nhanh chóng xoay người rời đi; Lăng Nhất Phàm hách chắn ra, chuẩn bị xuống giường, trong khoảnh khắc đó hẳn nhìn thấy, trên chiếc ga trắng, một dấu máu như một đóa hoa mai nở rộ trên tuyết trắng đập vào mắt hẳn. Mắt Lăng Nhất Phàm thoáng có chút đại ra, hẳn ngẩn ngơ nhìn dấu máu đó, đầu lại bắt đầu ần ần đau ...

Trong phòng ăn, Mễ Lệ sớm đã giúp Lăng Nhất Phàm kéo ghế, nhìn thấy Lăng Nhất Phàm đã ngồi xuống, cô vội chạy xuống bếp bê bữa sáng lên, đặt trước mặt Lăng Nhất Phàm, lại đưa dao nĩa cho hẳn, tất cả đều chuẩn bị xong xuôi cô mới ngồi xuống đối diện với hẳn, hai tay chống cằm, lặng lẽ nhìn hẳn ăn, trong mắt tràn đầy tình ý...

Lăng Nhất Phàm cúi đầu chậm rãi ăn cháo, trong đầu không ngừng suy nghĩ làm sao giải thích với Mễ Lệ về những hành vi tối qua của mình. Nói xin lỗi sao? Nói trong lòng hẳn thật ra vẫn chưa buông xuống Y Y được sao? Trong phòng ăn thật yên lặng, chỉ có tiếng Lăng Nhất Phàm chậm rãi ăn cháo ...

Lát sau, ăn hết chừng nửa chén cháo, rốt cuộc Lăng Nhất Phàm ngẩng đầu lên nhìn Mễ Lệ, vừa định nói gì đó thì bất chợt ánh mắt đồng cứng lại, dính chặt nơi chiếc nhẫn Mễ Lệ đang đeo trên tay, những lời vừa ra đến miệng lập tức nuốt xuống, không nói gì nữa.

Chiếc nhẫn đó là hẳn tặng cho Lâm Y, sao giờ lại ở trên tay Mễ Lệ? Lăng Nhất Phàm thoáng ngẩn ngơ, chẳng lẽ là mình nhìn nhầm sao? Lăng Nhất Phàm mấp máy cánh môi, lát sau mới nói: 'Mễ Lệ ... chiếc nhẫn của em ...'

Mắt Mễ Lệ nhìn chăm chăm vào Lăng Nhất Phàm, mỉm cười, cúi xuống nhìn chiếc nhẫn trên tay rồi lại nhìn hẳn, giọng nhân nhạ: 'Tối qua Lâm tiểu thư có trở lại đây, cô ấy đưa chiếc nhẫn này cho em, bảo em phải chăm sóc anh thật tốt!'

Đầu Lăng Nhất Phàm như nổ tung, sắc mặt trở nên tái mét ... Nói như vậy, chuyện tối hôm qua Lâm Y cũng đều biết cả rồi sao? Nhưng câu này hắn không nói ra, hắn biết đã không cần hỏi lại rồi!

'Y Y ...' Lăng Nhất Phàm buông chiếc muỗng trên tay xuống, lòng hắn đau như xé, hắn bất giác đưa tay ôm ngực.

'Nhất Phàm ...' Thấy mặt Lăng Nhất Phàm biến sắc, Mễ Lệ có chút hoảng, cô mấp má môi, định giải thích gì đó, 'Em cũng không biết Lâm tiểu thư tối hôm qua vì sao lại đột ngột đến đây ...'

Lăng Nhất Phàm chậm rãi dời mắt về phía Mễ Lệ, đáy mắt lộ rõ vẻ dò xét ... Mễ Lệ mím môi, cúi thấp đầu né tránh ánh mắt dò xét của Lăng Nhất Phàm... 'Nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cô nghe Lăng Nhất Phàm trầm giọng nói.

Trong phòng ăn thật im lặng, im lặng đến nỗi chừng như có thể nghe được tiếng hô hấp của hai người, lát sau Mễ Lệ mới ngẩng đầu lên, dùng cảm nhìn thẳng vào mắt Lăng Nhất Phàm, điềm tĩnh nói: 'Nhất Phàm, tối hôm qua Lâm tiểu thư quay lại đây không liên quan gì đến em! ... Tối hôm qua anh uống quá chén, em đưa anh về, lúc em bước ra khỏi phòng anh, Lâm tiểu thư đã ở trong phòng khách rồi ...'

Lăng Nhất Phàm cắn môi, nhắm mắt lại, chợt nghe giọng Mễ Lệ lại tiếp tục vang lên: 'Nhất Phàm, em mong anh tỉnh táo một chút, người Lâm tiểu thư yêu không phải là anh! Người yêu anh là em! Là em! Anh hiểu không?' Giọng Mễ Lệ bắt đầu có chút kích động, cũng có chút nghẹn ngào, 'Em vốn định quay về nước tiếp nhận việc kinh doanh của gia đình, em là vì anh nên mới lưu lại nước Ý xa xôi này! Anh không hiểu sao? ... Anh về nước một chuyến thì dẫn về một vị hôn thê, anh muốn kết hôn, em cũng không có gì để nói, chỉ cần anh hạnh phúc là được! ... Nhưng mà... anh hạnh phúc sao? Nhất Phàm, vì sao anh ngay cả một cơ hội cũng không chịu cho em?'

Vết máu trên giường lại lần nữa hiện lên trong đầu, Lăng Nhất Phàm lần nữa nhắm mắt lại, hắn nâng bàn tay nặng như chì, vẫy về phía Mễ Lệ, giọng trầm thấp khàn khàn: 'Được rồi, em đừng nói nữa ...'

Mấy hôm sau trong bệnh viện, đội ngũ chuyên gia điều trị cho Lãnh Nghị kiểm tra lại vết thương kỹ càng, sau đó báo với hắn vết thương cơ bản đã khép miệng, giai đoạn tiếp theo chủ yếu là tiến hành phục hồi chức năng, có thể phối hợp với một số vận động trị liệu thích hợp ...

Khi đội ngũ chuyên gia đi rồi, Lâm Y nhìn Lãnh Nghị, trong mắt không dấu được sự vui sướng, khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, đôi mắt đen thẳm nhìn Lâm Y, đáy mắt tràn đầy nhu tình, hắn đưa tay về phía cô: 'Y Y, qua đây!' Lâm Y nghe lời đi đến bên giường Lãnh Nghị ngồi xuống, những ngày qua, cảm giác thân mật gần bó dường như đã quay trở lại, hơn nữa còn hơn cả trước đây.

Cánh tay người đàn ông nhẹ nhàng khoác qua vai cô gái, kéo cô vào trong lòng, siết lại, cứng rắn ôm cô gái ngồi trên đùi mình, cô gái chỉ hơi nhúc nhích một chút rồi thuận theo lực kéo ngã đầu lên vai hắn, giờ cô đã rất quen thuộc với những động tác này của người đàn ông.

'Y Y', người đàn ông cúi đầu nhẹ hôn lên mái tóc mềm mượt của cô gái, giọng thật nhu hòa: 'Có cảm thấy ở đây thoải mái lắm không?'

'Không đến nỗi nào!' Cô gái nhẹ câu môi cười, hiện tại người đàn ông cũng đã bắt đầu để ý đến cảm thụ của cô.

'Bằng không qua vài ngày nữa chúng ta trở về nước ...' Lãnh Nghị rõ ràng cảm nhận được thân thể trong lòng cứng đờ, rồi cô gái xoay mặt lại, ngược nhìn người đàn ông sau lưng, thì thào: 'Về nước?'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn cúi xuống nhẹ miết môi mình lên môi cô, 'Trở về nước anh cũng có thể hồi phục thân thể ... Sao hở? Không muốn trở về sao? Anh thấy em ở đây rất thoải mái ...'

'Không phải ...' Lâm Y cố nặn ra một nụ cười, xoay đầu lại, ánh mắt nhìn mông lung ra ngoài, cô vừa nghĩ đến trong biệt thự nhà họ Lãnh còn có một cô gái nằm đó thì trong lòng lập tức có cảm giác sụp đổ chỉ muốn trốn chạy, cô không biết mình liệu có vượt qua được cửa ải này không ...

Lãnh Nghị chừng như nhận ra tâm tư của cô gái, cánh tay đang ôm cô gái cũng siết lại, mặt dán lên mái tóc thơm ngát của cô gái, chừng như đang hứa hẹn gì đó: 'Trở về nhà của chúng ta ... anh hy vọng em có thể làm vợ anh, làm Lãnh phu nhân của anh ...' Hắn đặc biệt nhấn mạnh "nhà của chúng ta", "vợ của anh"!

Đôi mắt đen láy của cô gái lóe lên, cô đã từng khát vọng làm vợ hắn, làm Lãnh phu nhân đến thế nào... Nhưng hiện giờ vì sao trong lòng cứ mãi thất thỏm bất an? Cô cắn môi, không lên tiếng.

Sự trầm mặc của cô gái rõ ràng khiến người đàn ông sau lưng cảm thấy bất an, ánh mắt lãnh liệt mang theo chút dò xét, hắn dè dặt quan sát sắc mặt của cô gái, nhẹ giọng nói: 'Y Y, được không?'

'Hả?' Cô gái lúc này như mới bừng tỉnh lại, quay đầu nhìn người đàn ông, sự khản trương trong mắt người đàn ông đập vào mắt cô. Lâm Y nhẹ mỉm cười nói, 'Àn ... đợi anh điều dưỡng thân thể tốt lên rồi tính sau!'

Người đàn ông còn đang định nói gì đó thì điện thoại của hắn đang đặt nơi đầu giường chợt reo lên, hai tay người đàn ông vẫn đang ôm siết lấy cô gái, dường như không có ý định đón nghe; cô gái rũ bàn tay đang đặt nơi eo mình ra: 'Nhanh nghe điện thoại đi, anh đã nhớ mấy cuộc điện thoại rồi, có chuyện gấp thì sao?'

Người đàn ông nhẹ câu môi cười, lúc này mới chịu rời tay khỏi eo cô gái, cầm lấy điện thoại, nhìn thấy cái tên "Lữ Thần" nhấp nháy trên màn hình, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn biết vào lúc này gọi điện thoại cho hắn, nhất định Lữ Thần có chuyện quan trọng cần báo.

Khẽ liếc qua cô gái ở trong lòng mình rồi thân thể không tự chủ được nhích về phía đầu giường, một cánh tay khác đang ôm eo cô gái cũng nói lỏng ra, hẳn có ý thức cách cô gái xa một chút bởi vì sợ cô gái nghe được điều gì đó lại khiến cô không vui.

Người đàn ông nói tay khiến thân thể cô gái lại được tự do, cô xoay người thoát ra khỏi vòng tay người đàn ông, xuống giường, đi đến bên ghế nằm cầm quyển sách đã đọc được một nửa của mình tiếp tục đọc, cô cũng không muốn ảnh hưởng đến người đàn ông, vốn hẳn là một người rất bận rộn, mấy ngày nằm viện đã làm trì trệ của hắn rất nhiều chuyện.

'Lãnh thiếu!' Đầu bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp của Lữ Thần, hắn gọi một tiếng rồi dừng lại, chừng như đang đợi nghe Lãnh Nghị trả lời.

'Àn, có chuyện gì, nói đi!' Ánh mắt Lãnh Nghị quét sang cô gái lúc này đã dời đến chiếc ghế nằm, nhàn nhạt nói.

'Cô hộ lý Tiểu Hồng lần trước mất tích đã chết rồi, tối hôm qua mới phát hiện thi thể, thi thể đã thối rữa rồi, dự đoán chắc là chết cũng được khá lâu rồi ...' Giọng Lữ Thần thật nhỏ.

Mắt Lãnh Nghị lóe lên, hắn chau mày, trầm giọng nói: 'Tra được hung thủ chưa?'

'Phía cảnh sát đang tiến hành điều tra ...', Lữ Thần trầm mặc giây lâu mới nói, 'Ngoài ra, nguyên nhân vì sao Tịch Họa cứ hôn mê bất tỉnh cũng cơ bản điều tra xong rồi --- trong cơ thể cô ấy có một lượng chất gây tê liệt thần kinh, là do tích lũy thời gian dài mà có, tôi phỏng đoán không phải là bị cho dùng thuốc này khi về Trung Quốc mà là trước đó nữa, chính vì trong cơ thể tích lũy lượng lớn loại thuốc này nên hệ thần kinh của Tịch Họa bị ảnh hưởng nặng nề, mãi vẫn không thể tỉnh lại ...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198: Anh Đi Đường Anh, Em Đường Em (2)

Lãnh Nghị trầm mặc thật lâu chừng như đang suy nghĩ điều gì, lát sau mới thấp giọng nói: 'Chuyện này cậu giữ bí mật trước đi, tôi sẽ để Lưu Dững sắp xếp, âm thầm điều tra bác sĩ chủ trị của Tịch Họa khi còn ở Paris, Charlie --- nhất là những người có quan hệ mật thiết với ông ta!' Khi Lãnh Nghị nhắc đến hai chữ 'Tịch Họa' thì ngừng lại một chút, mắt không tự chủ được chủ động nhìn về phía Lâm Y đang ngồi xem sách trên ghế.

Lâm Y đương nhiên cũng nghe được Lãnh Nghị là đang bàn bạc về chuyện trị liệu của Tịch Họa, cô chỉ làm như không nghe thấy, tiếp tục bình tĩnh xem sách, cho đến khi Lãnh Nghị buông điện thoại xuống, nhẹ giọng gọi: 'Y Y!' thì cô mới ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông trên giường, cũng nhẹ giọng nói đáp, 'Gi?'

Đôi mắt đen thẳm mà sáng quắc của người đàn ông nhìn cô gái chăm chăm như muốn từ trên mặt cô nhìn ra có gì không thích hợp hay không, cô gái bị nhìn đến mắt tự nhiên, chỉ đành ngưng ngưng cười: 'Làm gì mà nhìn em như vậy?', thì người đàn ông mới thờ phào một tiếng.

Ánh mắt cô gái lại quay về quyển sách trên tay, hai người đều im lặng không nói, người đàn ông vẫn nhìn cô gái, trầm tư giây lâu rốt cuộc cũng lên tiếng: 'Y Y, có chuyện này anh muốn nói với em ...'. Cô gái nhẹ 'Àn' một tiếng, mắt vẫn không rời khỏi quyển sách, giọng nói đầy từ tính mang theo chút dè dặt của người đàn ông vang lên: 'Vừa nãy Lữ Thần gọi điện thoại đến báo với anh vài chuyện liên quan đến Tịch Họa ...'

Hàng mi dài của cô gái nhẹ lay động, vẫn không lên tiếng, người đàn ông lại nói tiếp: 'Là anh ủy thác cậu ấy xử lý chuyện của Tịch Họa, cậu ấy nói đã tìm ra nguyên nhân vì sao Tịch Họa cứ luôn hôn mê bất tỉnh, phỏng chừng là có người cố ý làm vậy ...'

Sóng mắt cô gái xao động dữ dội, lúc này mới rời mắt khỏi quyển sách nhìn sang người đàn ông trên giường, trong mắt có thể thấy rõ sự kinh ngạc và khó tin, lát sau mới nhẹ giọng nói: 'Ý anh là ... có người cố ý hại ... Tịch Họa?'

Lãnh Nghị nhẹ gật đầu, hắn nhìn cô gái mặt đầy kinh ngạc, khóe môi nhẹ câu lên: 'Anh vẫn luôn hoài nghi chuyện này nhưng không tìm được chứng cứ, đó cũng là một trong những lý do anh quyết định đưa Tịch Họa về nước chữa trị!'

Cô gái nhẹ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, thấy vậy khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, 'Tịch Họa từng cứu anh, cũng là vì anh nên mới bị xe đụng, về tình về lý anh đều phải cứu cô ấy, cũng là trách nhiệm của anh ...'

Đôi mắt đen láy của cô gái chớp lên, chần chờ một chút rồi lại kiên định gật đầu, tỏ vẻ điều này cô cũng hiểu, giọng Lãnh Nghị thật nhu hòa: 'Bởi vì lời hứa với Tịch Họa, cũng bởi vì sự áy náy đối với cô ấy, có lẽ anh đã từng không đủ kiên định, cho nên mới làm em bị tổn thương ... nhưng giờ anh đã hiểu rất rõ, anh không thể bởi vì lời hứa và sự áy náy mà mất đi em ...'

Ánh mắt cô gái lần nữa rơi trên mặt người đàn ông, trong mắt người đàn ông tình ý dào dạt: 'Vì vậy Y Y, tuy rằng anh vẫn cứu Tịch Họa nhưng người anh yêu là em, em mới là vợ anh ... sau này anh sẽ không làm chuyện gì tổn thương đến em nữa ... em phải tin anh!'

Khóe môi cô gái rốt cuộc lộ ra ý cười, nhẹ giọng nói: 'Em biết rồi!', cô nhận ra, người đàn ông này nói nhiều như thế chính là vì lo lắng cô vì cú điện thoại

của Lữ Thần lúc này mà tức giận ...

Thực ra thời gian ở bệnh viện thật sự rất nhàm chán, buổi trưa Lãnh Nghị ngồi nơi sofa, từ xa xử lý công việc của công ty; Lâm Y thì ngồi xem sách.

Thật lâu sau rốt cuộc Lãnh Nghị cũng buồn điện thoại xuống, hần quay đầu nhìn cô gái đang ngồi nơi ghế xem sách, một cảm giác an tâm dâng tràn trong lòng, nếu như nói, bị trúng đạn có thể giúp hần vẫn hồi trái tim của cô gái, hần thật sự rất tình nguyện bị thương.

Người đàn ông chậm rãi đứng dậy đi đến bên cạnh cô gái, cứng rắn ép cô gái sang một bên, ngồi xuống.

'Này, anh cao lớn như vậy đừng có chen vào ghế của em ...', cô gái chau mày.

Người đàn ông mặc kệ, hần duỗi tay ôm lấy cô gái, khước môi câu lên, trong tiếng cười pha thêm chút ái muội: 'Anh không chen ở chỗ của em thì chen ở chỗ của ai đây?'

Lâm Y ngẩn người, lập tức nghe ra bên trong có ý khác, những lời nói đùa thân mật mà ái muội như vậy, trước đây lúc hai người yêu nhau Lãnh Nghị cũng thường hay nói, mỗi lần đều khiến mặt cô gái nóng lên ... cô thật sự đã rất lâu rất lâu không nghe hần nói những lời như vậy, mà lúc này mặt cô gái vẫn đỏ ửng, thì thào: 'Anh lại nói gì đâu không!'

Màu đỏ ửng trên má cô gái khiến lòng người đàn ông càng nhộn nhạo, khước môi ý cười càng sâu, đôi môi với những đường nét rõ ràng nhẹ dán lên má cô gái, sau đó trượt đến vành tai, nhẹ nhàng mút lấy, giọng nói đầy từ tính mê người: 'Lúc này anh muốn chen vào một tí!'

Mặt cô gái càng nóng rực, cô huych người đàn ông, vừa then vừa giận: 'Lại nữa rồi, thân thể anh còn chưa tốt, bác sĩ nói anh không thể vận động quá sức!'

Mắt người đàn ông sáng lên, cố làm ra vẻ nghi hoặc, 'Bác sĩ nói vậy sao? Ân, Y Y, bác sĩ đã nói những gì với em?'. Lúc này Lâm Y mới phát hiện ra mình lơ lửng, lần trước bị bác sĩ chủ trị hiểu lầm, tìm cô nói mấy lời kia cô không dám để Lãnh Nghị biết, cô đỏ mặt, rừ mi, dúi mặt vào lòng hần như che dấu.

Thấy biểu cảm này của cô gái, Lãnh Nghị mười phần đã đoán được tám chín, nhưng nghĩ lại cũng đúng thôi, hần đặt chiếc giường lớn như vậy trong phòng, đừng nói là bác sĩ, chỉ cần là người trưởng thành đều sẽ suy nghĩ lung tung. Vị bác sĩ kia gọi Y Y đến nói chuyện, đương nhiên cũng là chuyện rất bình thường, nghĩ đến đây, người đàn ông không nhịn được cười nói: 'Ừm, bác sĩ nói anh không thể vận động quá sức, vậy không phải là bảo em chủ động một chút sao? Để em ở mặt trên?'

Lâm Y ngẩn người, bác sĩ đúng là đã nói với cô như vậy, Lãnh Nghị sao lại biết được chứ? Màu đỏ trên má cô lúc này đã lan đến cổ ... Thấy mình đoán đúng, rốt cuộc Lãnh Nghị bật cười ra tiếng, cô gái này đúng là chẳng có chút tâm kế nào, tâm sự gì cũng không dấu được, hần vừa cười vừa áp sát môi bên tai cô gái: 'Vậy em chủ động một chút, ở mặt trên thì tốt rồi ...'

'Lãnh Nghị!' Lâm Y áo não kêu lên, biểu tình đó so với khóc còn khó coi hơn, 'Bây giờ là ban ngày ban mặt ...'

'Ban ngày thì thế nào?' Lãnh Nghị cười ngắt lời cô gái, tay ôm cô vào lòng bế lên khỏi ghế, 'Ai nói ban ngày thì không thể làm?'

Cô gái trên tay cả kinh kêu: 'Mau thả em xuống, anh không thể dùng sức!'

'Được, anh không dùng sức, em dùng sức là được!' Người đàn ông nói thật ái muội, tay nhẹ thả ra, câu nói vừa dứt thì cô gái cũng đã bị hần ném lên giường.

Dưới thân người đàn ông cô gái không ngừng giẫy dụa: 'Đừng vậy mà, Lãnh Nghị, ân, bác sĩ sắp đến rồi!'

'Y Y, em đừng đến vết thương của anh!' Người đàn ông phía trên chau mày, trên mặt thoáng lộ vẻ đau đớn, quả nhiên cô gái dưới thân lập tức an tĩnh lại, đôi mắt đen láy nhìn người đàn ông, dường như rất sợ mình làm đau hần.

Đầu mày cuối mắt người đàn ông đều là ý cười, ngón tay thon dài nhẹ trượt vào trong cổ áo của cô gái, dần dần ý cười biến mất, thay vào đó là tình ý dào dạt cùng ham muốn vô tận, mặt cô gái đỏ ửng, thân thể nhẹ run lên; người đàn ông hơi cúi xuống, hôn nhẹ lên đôi cánh môi anh đào đầy dụ hoặc kia, ngón tay thon dài nhẹ nhàng cời từng chiếc nút áo trên người cô gái, cô gái dứt môi ra khỏi môi người đàn ông, kinh hoàng thờ hào hể: 'Lãnh Nghị, không được ... anh còn chưa khỏi hần!'

Người đàn ông xoay đầu cô gái lại, giọng nói chân thật đáng tin, 'Hoặc là em ở phía trên, hoặc là đừng nói gì ... ân, ngoan!', cánh môi bởi vì nụ hôn mạnh mẽ mà ướt át hồng nhuận lần nữa lại bị lấp đầy ...

Người đàn ông dường như đã quên thân phận "bệnh nhân" của mình, tiếng thở dốc yêu kiều, tiếng ngậm nga tình tứ không thể khống chế được bật ra khỏi cánh môi cô gái, đầy mắt cô một mảnh mê ly, tràn ngập vui sướng đồng thời cũng tràn ngập sợ hãi đồng thời ập đến, cô dùng sức ôm chặt người đàn ông, chừng như muốn nỗ lực ngăn cản hần nhưng cánh tay mảnh khảnh của cô quá yếu ớt, căn bản là chẳng có tác động gì mấy đến người đàn ông.

Cô gái có chút hoài nghi người đàn ông này rốt cuộc có phải là bệnh nhân hay không ... trong phòng bệnh là từng hồi tiếng thở dốc và tiếng ngậm nga không khống chế được ... tâm giao hòa, thân thể giao hòa, hai người chừng như trở về thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt trước đây ...

Sáng hôm sau khi bác sĩ chuyên gia đến khám cho Lãnh Nghị như thường lệ, ông cười hềnh: 'Lãnh tiên sinh, sau này cậu nên vận động nhiều hơn, như vậy rất có lợi cho việc hồi phục sức khỏe của cậu!'

Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị liếc sang Lâm Y bên cạnh, tâm trạng thật tốt, hần nhẹ câu môi cười: 'Có phải ông cảm thấy hôm nay thân thể tôi hồi phục rất tốt không?'

Bác sĩ cười nói: 'Đúng vậy, hôm nay biểu hiện rất tốt ... ừ, nhất là tâm trạng của Lãnh tiên sinh hôm nay hình như đặc biệt tốt, nên biết tâm trạng tốt xấu có ảnh hưởng rất lớn đến việc hồi phục sức khỏe!'

Môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, 'Ừ, xem ra sau này mỗi ngày tôi nên vận động nhiều hơn mới được!' Hần nói rồi còn không quên nháy mắt với cô gái bên cạnh, chọc cho cô mặt mày đỏ ửng, chỉ đành quay sang hướng khác che dấu ...

Bác sĩ không nhận được cười nhẹ, ông vò đầu, tốt bụng nhắc nhở, 'Khụ khụ, nhưng cũng vừa phải thôi ... ngoài ra ... phải chú ý tư thế ... ừ, tốt nhất là nam dưới nữ trên ...'

Lãnh Nghị phá lên cười ha hả, gương mặt tuần mỹ bừng sáng như ánh mặt trời Lâm Y thì xấu hổ đến nổi sứt té nhào khỏi ghế, mặt cô đỏ đến mang tai, kinh hoàng luống cuống nhìn quanh như tìm vật gì có thể giúp mình trấn định lại ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 199: Anh Đi Đường Anh, Em Đường Em (3)

Giờ nghỉ trưa, Lãnh Nghị đã nằm trên giường, nhìn chằm chằm cô gái đang đứng trước giường, đáy mắt tràn đầy ý cười ái muội; Lâm Y quét mắt về phía gương mặt tuần tú kia, thu hết ý cười ái muội của hần vào trong mắt, mặt cô đỏ ửng, chột dạ nuốt nuốt nước bọt, giọng hơi lạc đi: 'Em ... nghỉ trưa ở ghế nằm ...'

'Tại sao chứ?' Khóe môi người đàn ông trên giường câu lên, giọng thật mê người, vẻ mặt vô tội.

'Em ...' Cô gái cố giả vờ bình tĩnh, '... không muốn ngủ, muốn xem sách ...'

'Vậy lên giường cũng có thể xem mà!' Giọng người đàn ông cố tình làm ra vẻ nghi hoặc nhưng đáy mắt tràn đầy ý cười.

'Em em em ... vẫn là ngồi đây xem thôi!' Cô gái nín thở, không nhìn người đàn ông nữa, quay đầu tìm sách khắp nơi, cô lật tung lên, miệng lầu bầu: 'Sách của em đâu? Vừa nãy còn ở đây mà!'

'Ồ đây!' Người đàn ông như biết phép thuật, từ sau lưng rút ra một quyển sách, lật sột soạt, lật một lúc, nghe thấy phía cô gái không có chút tiếng động nào, mắt hần dò từ quyển sách sang cô gái, thấy cô vẫn đứng ngây người nơi đầu giường, gò má đỏ ửng như một đóa tuyết liên dưới ánh mặt trời, xinh đẹp đến nỗi khiến lòng người đàn ông rung động, tâm mắt như bị hút vào đấy không dời đi được, hần đưa sách về phía cô gái, giọng nhu hòa: 'Y Y ... sách của em ...'

Sóng mắt cô gái thoáng xao động, cô nhìn gương mặt tuần tú của người đàn ông, chậm rãi bước tới gần đưa tay đón lấy quyển sách, nhưng bàn tay nhỏ nhắn vừa chạm vào quyển sách thì bàn tay to đang cầm quyển sách đột nhiên lật lại, bàn tay nhỏ nhắn của cô gái đã bị bàn tay kia nắm chặt, lại thuận thế kéo nhẹ, cô gái cố nén một tiếng kêu thất thanh, thân thể đã bị kéo nằm ngang trên giường, đầu không nghiêng không lệch, vừa khéo rơi vào trong ngực người đàn ông...

Khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, tay lại kéo một cái, cả người cô gái liền ngoan ngoãn rơi vào trong lòng người đàn ông, một tay người đàn ông xoay người, kéo chần, áp cô gái dưới thân ... một loạt động tác liền mạch lưu loát.

'Em ở trên hay anh ở trên?' Đáy mắt người đàn ông toàn là ý cười, nhìn về khiếp sợ của cô gái, giọng càng thêm ái muội, bàn tay đã bắt đầu cời nút áo cô gái.

'Không ...' Cô gái dưới thân nhẹ giãy dụa, 'Bác sĩ nói, phải vừa phải ...'

'Đối với anh mà nói, đây là vừa phải!' Người đàn ông cười nhẹ ...

'Vậy vậy ... tôi chúng ta lại làm ...' Cô gái tìm cách thương lượng.

'Ừ, được, tối lại làm một lần ...' Người đàn ông giả vờ hồ đồ.

'Ý em là để đến tối, không phải bây giờ!' Cô gái yếu ớt giải thích.

"Ý anh là giờ làm, tối lại làm!" Người đàn ông cười càng tà tứ, giọng nhỏ dần...

Xong việc, cô gái nhắm mắt, bộ dáng lười lỉnh cô không biết về lười lỉnh của mình mang theo một vẻ dụ hoặc rất riêng khiến tâm tư người đàn ông lần nữa rung động, 'Y Y ...', hần cúi xuống nhẹ giọng gọi; giọng nói đó khiến cô gái vụt mở mắt, quả nhiên nhìn thấy trong mắt người đàn ông tràn đầy tình yêu và ham muốn.

Cô gái nhất thời tỉnh táo hẳn ra, vội vàng đẩy người đàn ông: 'Mau xuống đi...'

'Đi đâu?' Giọng người đàn ông dị thường mê người, cánh môi nhẹ điểm lên chóp mũi cô gái.

Đôi mắt đen láy của cô gái đảo một vòng, vội nói, 'Àn, đã lâu không đi dạo phố, anh đi dạo với em ...' Ừm, ý kiến này hay, có thể khiến người đàn ông phân tâm một chút, dù sao cũng không thể suốt ngày nghĩ đến chuyện kia.

Dạo phố? Người đàn ông thoáng ngẩn người, hần nhìn cô gái như đang suy nghĩ điều gì, trước giờ hần chưa từng đi dạo phố, cũng không có hứng thú đi dạo, trên đường người đến người đi nhộn nhịp, vừa nghĩ đến hần đã thấy phiền, giờ còn đi dạo phố?

Nhưng Y Y muốn đi! Đã lâu rồi cứ bắt cô ở trong bệnh viện cùng hần quả thật rất nhàm chán ... nghĩ như vậy, rốt cuộc hần mỉm cười, 'Được, anh đi với em!' Hần vừa nói vừa lật người xuống.

Lâm Y thở phào một hơi, vội vàng ngồi dậy, cũng không quản chỗ nào đó có chút đau nhức, vội vã xông vào phòng tắm...

Hai người tắm, thay y phục xong thì ra xe để xe đưa đến những con đường phồn hoa nhất của Milan, người đàn ông cao lớn tuần mẩy nắm tay cô gái Đông phương nhỏ nhắn xinh đẹp xuống xe, thả bước chậm chậm men theo những con đường đông đúc, dần đến ánh mắt hâm mộ của không ít người nước ngoài.

Hai bên những con đường đông đúc đều là cửa tiệm, ở trong bệnh viện lâu như vậy đột nhiên được thả lỏng chạy ra ngoài chơi, Lâm Y cao hứng cực điểm, cô kéo tay Lãnh Nghị, cửa tiệm nào cũng muốn đi vào, thứ gì cũng muốn xem.

Còn Lãnh Nghị trước giờ đều không thích ồn ào, hần lớn thế này rồi nhưng chưa từng đi dạo phố, giờ bị cô gái nắm tay đi vào cửa tiệm này, đi ra cửa tiệm kia, chen chúc trong đám đông, lại còn thỉnh thoảng nhận được cái háy mắt đầy ân ý của các cô gái ... thì ra đi dạo phố "đau khổ" như vậy! Mặt Lãnh Nghị bắt đầu rúm lại, đáy mắt tràn đầy bất đắc dĩ...

Người đàn ông luôn quen với việc ngồi sau chiếc bàn rộng lớn xa hoa, chỉ huy đám người vây chuyển xung quanh, cao ngạo lãnh liệt kia rốt cuộc bị cô gái làm cho gần như sụp đổ, khi cô gái kéo hần từ một căn tiệm bước ra lại chuẩn bị tiến vào một căn tiệm khác, người đàn ông rốt cuộc chịu thua, nhìn cô gái cầu xin: 'Cái kia ... Y Y, anh còn phải gọi điện thoại, àn, hay là, em tự vào xem xem, anh ở bên ngoài đợi em được không?'

'Anh có cuộc điện thoại nào quan trọng hơn em sao?' Cô gái chớp đôi mắt trong veo, môi hơi chu ra, giọng đầy bất mãn, một người đi vào cửa hàng xem thì có gì hay ho chứ, nhất định phải có người đàn ông cùng vào, vậy thì khác rồi huống gì là một người đàn ông cao lớn tuần mẩy, chất lượng tốt đủ khiến người ta thêm nhỏ dãi thế kia! Cùng hần đi vào trong tiệm, khí thế đó rõ ràng là khác nha!

Nhìn thấy vẻ bất mãn và ủy khuất trên mặt cô gái, người đàn ông rốt cuộc không dám nói gì, hần chỉ có thể nhẫn xuống, chịu theo ý cô, 'Được được, không gọi điện thoại nữa, anh đi với em, àn, vui rồi chứ?' Vì thế lại tiếp tục cất những bước chân nặng trĩu lần nữa cùng cô gái đi vào trong cửa tiệm.

Đi hết nửa con đường, đôi chân cô gái vừa nhức vừa mỏi, nặng như đeo chì, lại thêm vận động quá sức lúc trưa khiến cô rốt cuộc đi không nổi nữa, nhìn người đàn ông nói: 'Em mệt rồi, đi không nổi nữa!'

Người đàn ông chừng như chỉ đợi câu nói này của cô, hần thở phào một hơi, đầu mày cuối mắt tràn đầy ý cười, nhìn không được bật thốt: 'Tốt quá!'

Tốt? Cô gái tưởng mình nghe nhầm, cô nói mình mệt, hần lại nói "tốt"? Cô nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhìn thấy nụ cười vui vẻ của hần liền sự mặt xuống, bất mãn nói: 'Em mệt mà anh lại vui vẻ thế là sao?'

'Ồ ...' Người đàn ông vội thu lại vẻ tươi cười, nuốt nuốt nước bọt, mắt đảo một vòng rồi cười nói, 'Là như vậy, em mệt thì anh sẽ có cơ hội cống em cho nên mới vui ...'

Vì vậy một người đàn ông cao lớn, ngũ quan như tạc khí thế bất phàm lưng cống theo một cô gái nhỏ nhắn tiếp tục đi dạo phố, một đám vệ sĩ đi theo sau càng trở thành một điểm nhấn, thu hút vô số ánh mắt nhìn lại...

Cô gái còn yêu cầu người đàn ông phải giữ nguyên nụ cười, cô nói: 'Nếu như anh không cười, vậy chứng tỏ là không muốn cống em, vậy em chẳng tha đi bộ còn hơn!'

Thế là cô gái ở trên lưng chỉ huy người đàn ông đi đường nào, vào căn tiệm nào, duy trì thái độ ra sao ... người đàn ông chỉ đành nhẫn xuống nghe theo sự chỉ huy của cô gái, vẻ lạnh mạc cao ngạo thường ngày không còn nữa, cô gái mỉm môi cười thầm, Lãnh Nghị thoắt, anh cũng có ngày này, hừm!

Nhưng người đàn ông cũng rất nhanh thuyết phục chính mình --- khụ khụ, đại trượng phu cơ được đuổi được, khụ khụ, tạm thời để em đắc ý đi, đến tối chẳng phải lại ngoan ngoãn nằm dưới thân cho anh hưng hăng yêu thương một phen sao? ... Nghĩ đến đây, người đàn ông cũng cười thầm...

Bên đường một chiếc xe màu đen chậm chậm chạy ngang qua, Lãng Nhất Phàm ngồi nơi ghế lái nhìn chằm chằm đôi nam nữ đang vui vẻ bên nhau kia,

trong mắt không dấu được thất lạc.

Từ sau đêm uống say đó Lăng Nhất Phàm không gọi điện thoại cho Lâm Y nữa, hần đã mất đi dũng khí tuy rằng vẫn rất muốn được gặp cô; không ngờ hôm nay lại để hần nhìn thấy cô đi dạo phố, thấy cô vui vẻ để Lãnh Nghị cũng đi, trên mặt hai người là niềm vui sướng không che dấu được ...

Lòng Lăng Nhất Phàm trống rỗng, hần biết giữa cô với hần đã kết thúc! Đạp mạnh thắng xe rồi dừng lại bên vệ đường, hần nhìn đôi nam nữ từ sau kính chiếu hậu, đáy mắt dâng tràn thất lạc và buồn bã ... Không, không, mình sao lại khổ sở như thế chứ? Không phải mình vẫn luôn hy vọng Y Y được hạnh phúc sao? Giờ nhìn thấy cô ấy hạnh phúc như vậy, mình nên vui vẻ mới phải!

Lăng Nhất Phàm nhẹ xoa huyết thái dương đang ần ần đau, lúc hần ngẩng đầu lên lần nữa, đôi nam nữ đã đi gần đến chiếc xe của hần. Lăng Nhất Phàm vội mở cửa xe bước xuống, đứng đón đôi nam nữ đang đi đến gần.

Nhìn thấy Lăng Nhất Phàm, bước chân Lãnh Nghị chợt dừng lại, nụ cười trên mặt cũng dần lạnh xuống, nụ cười của Lâm Y cũng trong nháy mắt đông cứng lại, từ trên lưng người đàn ông cô vội nhảy xuống, cười ngượng ngùng bước về phía Lăng Nhất Phàm, Lãnh Nghị thì đứng một bên bất động. Lâm Y đi đến trước mặt Lăng Nhất Phàm thì dừng lại, nhỏ nhẹ nói: 'Nhất Phàm, trùng hợp vậy? ... Anh cũng đi dạo phố sao?'

Nhìn thấy nụ cười của Lâm Y cùng đôi mắt trong trẻo của cô, hốc mũi Lăng Nhất Phàm có chút chua xót nhưng lòng dần mềm lại, đây là cô gái hần yêu, hần tình nguyện dùng cả đời để yêu cô, chỉ cần cô cảm thấy hạnh phúc, hần có lí do gì để khổ sở chứ? Trên mặt Lăng Nhất Phàm lộ ra nụ cười nhu hòa, hần nhìn cô gái, giọng nói có chút khác thường: 'Y Y, em khỏe không?'

Giọng nói khác thường của Lăng Nhất Phàm khiến lòng Lâm Y rung động, hốc mũi cũng có chút chua xót, 'Em ... khỏe lắm, còn anh thì sao Nhất Phàm?', cô thấy mình thật hồ thẹn với tấm chân tình của Lăng Nhất Phàm, lại cảm thấy nên để cho Lăng Nhất Phàm có được người yêu hần như Mễ Lệ bầu bạn cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Cầu Hôn (1)

'Ấn, em thấy tốt là tốt rồi!' Lăng Nhất Phàm nhìn cô gái trước mặt chăm chăm, đáy mắt tràn đầy quan tâm và lưu luyến, câu nói đó thốt ra từ miệng hần nghe thật tự nhiên, không có chút làm màu nào --- Nếu em an ổn, trời sẽ nắng đẹp!

Vành mắt Lâm Y chớp mắt phiếm hồng, cô mấp máy môi, nhẹ giọng nói: 'Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống được không?' Lăng Nhất Phàm cười nhìn cô, ôn hòa gật đầu; Lâm Y cười với hần, 'Anh đợi một chút!' rồi cô xoay người, đi đến trước mặt người đàn ông này giờ vẫn đứng yên một chỗ kia, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía cô và Lăng Nhất Phàm kia, mỉm cười: 'Lãnh Nghị, em ngồi với Lăng Nhất Phàm một lát, anh về trước đi!'

Cô ngồi với Lăng Nhất Phàm, để hần đi về? Há? Lời này mà cô gái này cũng nói ra được một cách tự nhiên như thế sao? Lãnh Nghị kinh ngạc nhìn cô gái, hần chau mày, khoanh hai tay trước ngực, vừa định phản đối thì bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Y đã bịt lấy miệng hần, cô học giọng điệu bá đạo thường ngày của Lãnh Nghị: 'Cứ quyết định như vậy đi, phản đối vô hiệu!'

Aaa! Người đàn ông nhất thời không biết nói sao chỉ đành trừng mắt nhìn theo bóng cô gái vừa nói xong liền xoay người rời đi kia, thảm thờ dài một tiếng: Xong rồi, cô gái này sắp leo lên đầu hần mà ngồi rồi! ... Khụ khụ, nhưng là hần tình nguyện để cô leo lên, còn gì để nói chứ! Haizz!

Trong một góc quán cà phê đầu đường, Lăng Nhất Phàm và Lâm Y ngồi đối diện với nhau, hai người đều trầm mặc không nói, nhất thời không biết nên mở lời thế nào, Lâm Y lên tiếng trước, cô bất an thì thào: 'Nhất Phàm, xin lỗi ...'

Từ đầu đến cuối trên mặt Lăng Nhất Phàm vẫn là nụ cười nhu hòa, hần nhìn cô gái trước mặt, dịu giọng nói: 'Ngốc, có gì phải xin lỗi anh chứ? Chỉ cần em vui vẻ, vậy là đủ rồi!'

Lâm Y nuốt xuống một tiếng nghẹn ngào: 'Em ... thực ra không xứng để anh ... đối xử tốt với em như vậy... Anh không cần tốt với em, như vậy chỉ càng khiến em đau lòng ...' Lâm Y nói, hay tai che mặt, nhắm mắt cố nén không cho nước mắt rơi.

Lăng Nhất Phàm cũng có chút kích động, trong lòng hần rõ nhất chính mình có bao nhiêu điều không nữ, từ năm đó khi cô mới chỉ là cô sinh viên vừa bước vào cổng trường đại học, hần thường nhìn theo bóng cô đi qua sân trường, nhìn cô nhảy múa trên sân khấu... Nhưng nếu như cô ở bên hần mà không cảm thấy hạnh phúc, hoặc là vì thế mà hần ray rứt cả đời thì hần chẳng thà buông tay để cô đi tìm hạnh phúc của riêng mình...

Hần bất giác đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Y đang che mặt, giọng vẫn thật nhẹ nhàng: 'Y Y, anh biết em là cô gái tốt, đáng để anh đối xử tốt với em!'. Nước mắt rớt cuộc tràn ra hốc mắt, Lăng Nhất Phàm nhẹ nhàng giúp cô lau đi, 'Trước đây anh đã từng nói anh có thể làm anh trai của em, biết không?'

'Nhất Phàm!' Cô gái rớt cuộc khóc thành tiếng, cô gục đầu xuống bàn, bả vai run run nghẹn ngào.

'Đừng khóc', Lăng Nhất Phàm cố làm ra vẻ thoải mái, 'Em khóc như vậy người khác nhìn thấy sẽ tưởng anh bắt nạt em! Khăn giấy đây, lau nước mắt

đi!"

Chiều này quả nhiên hữu dụng, cô gái hơi ngẩng đầu liên liếc nhìn xung quanh rồi đưa tay đón lấy khăn giấy từ tay Lăng Nhất Phàm, nhẹ nhàng lau nước mắt, lát sau cô mới nhìn Lăng Nhất Phàm về có lỗi, 'Xin lỗi!'

'Lại nữa rồi!' Lăng Nhất Phàm mỉm cười.

Lâm Y lúc này mới lộ ra một nụ cười khó coi còn hơn khóc, hai người lặng lẽ ngồi, lát sau Lâm Y nhìn Lăng Nhất Phàm, muốn nói lại thôi, Lăng Nhất Phàm lại mỉm cười nhẹ giọng hỏi: 'Y Y, em muốn hỏi gì?'

'Nhất Phàm', Lâm Y thoáng suy nghĩ vài giây, rốt cuộc lên tiếng, 'Mẽ Lệ ... cô ấy khỏe không?'

Sóng mắt Lăng Nhất Phàm xao động dữ dội, hần nâng ly cà phê lên nhẹ nhấp một ngụm, khi xác định mình đã điều tiết tốt cảm xúc mới nhìn về phía Lâm Y nhàn nhạt nói: 'Cô ấy tốt lắm... lúc này chắc đang ở công ty!'

Lâm Y nhìn về bình thần trên mặt Lăng Nhất Phàm, cô mỉm cười, nhẹ giọng nói: 'Cô ấy là một cô gái tốt, em thấy cô ấy thật tốt với anh, anh nên quý trọng tấm lòng của cô ấy!'

Lăng Nhất Phàm không lên tiếng, hần nhớ Mẽ Lệ đã đeo chiếc nhẫn mà Lâm Y đưa cho, suốt cả một tuần mỗi ngày đều chạy đến nhà hần làm bữa tối cho hần, mặc kệ hần cự tuyệt thế nào cô đều không nghe, chẳng những thế còn tin tưởng vô cùng nhìn Lăng Nhất Phàm khiêu chiến nói nhất định sẽ có một ngày cô khiến hần phải yêu cô!

Lăng Nhất Phàm nhẹ day day huyết thái dương, đầu máu đỏ khiến lòng hần ray rứt nhưng hần biết mình không yêu Mẽ Lệ vì thế hần sợ mình không thể cho cô hạnh phúc, hần hy vọng cô có thể tìm được một người thực sự yêu mình ...

Nhưng Mẽ Lệ nói cô sẽ luôn đợi hần ... Con người vốn là một loại động vật kỳ quái, rõ ràng biết chỉ cần quay đầu lại sẽ tìm thấy hạnh phúc lại cứng rắn không chịu quay đầu ...

Từ trong ánh mắt của Lăng Nhất Phàm Lâm Y như đọc ra được điều gì, cô chau mày, nhẹ giọng nói: 'Nhất Phàm, tình cảm có thể vun đắp ... anh cũng nên cho cô ấy một cơ hội!'

Lăng Nhất Phàm rốt cuộc ngẩng lên nhìn Lâm Y cười nói: 'Được, anh biết rồi, em yên tâm!' Hần không muốn Lâm Y lo lắng vì chuyện của mình, không muốn ảnh hưởng đến hạnh phúc của cô!

Khi Lăng Nhất Phàm và Lâm Y bước ra khỏi quán cà phê, Lâm Y nhìn thấy bên cạnh xe của Lăng Nhất Phàm là hai chiếc xe màu đen, đó là xe của Lãnh Nghị! Suy nghĩ này vừa thoáng qua đầu cô thì Lâm Y đã nhìn thấy cửa sau của một trong hai chiếc xe mở ra rồi Lãnh Nghị bước xuống đi đến trước mặt cô.

'Y Y, em nhất định phải hạnh phúc!' Lăng Nhất Phàm xoay lại nói nhỏ với cô gái bên cạnh, cô gái vụt ngẩng đầu lên nhìn hần, nhẹ gật đầu: 'Anh cũng vậy!'

Lăng Nhất Phàm mỉm cười gật đầu, lúc này Lâm Y thấy vai mình bị siết lại rồi một hơi thở ấm áp vây phủ lấy cô, Lãnh Nghị nhìn Lăng Nhất Phàm câu môi, nụ cười mang theo chút hàn ý, lại mang theo chút khiêu chiến: 'Lãnh thiếu, tạm biệt!' Sao đó kéo Lâm Y bước nhanh về phía xe mình.

Hừm, bà xã của mình ngồi quán cà phê nói chuyện với người đàn ông khác còn mình chỉ có thể đứng ngoài chờ, loại cảm giác này thật tệ hết biết! Lãnh Nghị vừa nghĩ là đã tức nhưng hần không dám phát tác với cô gái, chỉ đành trông đợi vào sự trả thù ngọt ngào tối nay ...

Trong xe, Lãnh Nghị khoác tay lên vai cô gái: 'Y Y, tối ngày một đài truyền hình quốc gia của Ý có tiết mục phỏng vấn, đã hẹn phỏng vấn anh, em phải đi với anh một chuyến!'

'Tiết mục phỏng vấn trên đài truyền hình quốc gia?' Lâm Y ngẩng lên nhìn người đàn ông.

'Phải đó!' Người đàn ông chăm chăm nhìn hần, nghiêm túc gật đầu.

'Vậy em xem tivi là được rồi, còn đi theo anh đến đó làm gì?' Lâm Y không hiểu hỏi lại, 'Em ngồi đó chán lắm, cũng không phải là phỏng vấn em!'

'Ừm, nếu như em muốn, vậy anh giới thiệu em với họ một chút, bảo họ phỏng vấn em là được! Em cứ lên đài nói một chút bí quyết làm sao để làm một anh đẹp trai như anh điển đảo vì em là được!' Lãnh Nghị cười cười.

'Hừm ...' Lâm Y tỏ vẻ khinh thường dù đáy mắt tràn đầy ý cười.

Ngày hôm đó hai người ăn tối rất sớm, vừa mới dùng xong bữa tối thì một đoàn khách lạ bước vào phòng bệnh, trên tay họ là hộp lớn hộp nhỏ đủ loại. Lâm Y ngăn người, cô còn chưa kịp hỏi thì một cô gái cao gầy dẫn đầu đoàn người đã nhìn Lâm Y cười gật đầu chào, dùng một loại tiếng Anh tiêu chuẩn nói với cô: 'Chào cô, xin hỏi cô là Lâm Y tiểu thư phải không?'

'Phải!' Lâm Y lịch sự trả lời dù trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

'Chào cô Lâm tiểu thư, Lãnh tiên sinh gọi chúng tôi đến giúp cô trang điểm để tham gia tiết mục phỏng vấn trên đài truyền hình...' Cô gái vẫn giữ nụ cười.

Đi với Lãnh Nghị đến đài truyền hình, còn phải trang điểm long trọng vậy sao? Lâm Y khó hiểu xoay lại nhìn Lãnh Nghị đang ngồi sau bàn ăn nhỏ đang đọc tư liệu chuẩn bị cho buổi phỏng vấn, thấy cô nhìn mình hẩn đặt tư liệu xuống, khoe môi câu lên một nụ cười, 'Ừ, Y Y, là anh gọi họ đến!'

'Em ... chắc không cần phải trang điểm đâu? Cũng đâu phải là phỏng vấn em!' Lâm Y chau mày.

'Cần chứ!', khoe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, đôi mắt đen thẳm vẫn nhìn Lâm Y chăm chăm, đáy mắt lóe lên một tia sáng dị thường, 'Nếu như đến lúc đó họ đột nhiên nghĩ đến muốn phỏng vấn em thì sao? Ân, đài truyền hình này phát sóng trên toàn thế giới nha ... cho nên, em phải duy trì hình tượng hoàn mỹ trước mặt người của toàn thế giới chứ, đúng không?'

'Lãnh tiên sinh, chào ngài!' Cô gái cao gầy đi đầu chào Lãnh Nghị, 'Chúng tôi có thể bắt đầu được chưa?'

'Bắt đầu đi!' Lãnh Nghị mỉm cười, xem ra thật vui vẻ.

Lâm Y không còn cách nào cự tuyệt, cô giống như rối gỗ vậy, ngồi trên ghế để mặc nhóm người làm đủ trò trên mặt, trên tóc cô, cuối cùng cô mặc kệ họ, nhắm mắt nghỉ ngơi ...

Cũng không biết qua bao lâu rốt cuộc nghe cô gái kia thấp giọng nói: 'Lâm tiểu thư, xong rồi!', Lâm Y lúc này mới chậm rãi hé mắt, đập vào mắt cô đầu tiên là gương mặt tuấn mỹ tràn đầy ý cười của Lãnh Nghị, nhìn thấy cô gái mắt hẩn sáng lên nhưng chỉ cười không lên tiếng.

Lâm Y có chút bất an đứng dậy, lập tức có người mang một chiếc gương đến trước mặt cô, Lâm Y nhìn chính mình trong gương, sau khi trang điểm, ngoài vẻ tươi mát thanh thuần vốn có còn có thêm một vẻ xinh đẹp động lòng người khiến người ta không dám thờ ơ, một vẻ đẹp không tầm thường khiến Lâm Y cũng thán kinh ngạc, ngẩn người nhìn chính mình trong gương.

Chung quanh thật yên tĩnh, tất cả những người trong phòng đều tươi cười nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, gương mặt lạnh mạc của Lãnh Nghị lúc này cũng trở nên thật nhu hòa, đáy mắt lại lóe lên một sắc thái dị thường.

'Lâm tiểu thư thật xinh đẹp!' Lát sau xung quanh bắt đầu rộ lên những lời ngợi khen ...

Chợt chiếc gương trước mặt Lâm Y bị lấy mất rồi một chiếc váy dạ hội màu trắng hở vai xuất hiện trước mặt. Lâm Y nuốt nuốt nước bọt nhìn Lãnh Nghị: 'Còn phải mặc lễ phục nữa sao? Có cần thiết không?' Lãnh Nghị chỉ cười không nói ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 201: Cầu Hôn (2)

Tiếp đó là thay y phục, mang đồ trang sức, khi Lâm Y như một đóa sen trắng mới nở, lại như một đóa tuyết liên thanh thuần đứng trước mặt mọi người thì trời đã tối, xong việc mọi người dọn dẹp xong liền rời đi, chỉ để lại hai cô gái để theo Lãnh Nghị và Lâm Y cùng đi đến trường quay.

Trong một trường quay của đài truyền hình quốc gia Ý, người chủ trì tiết mục cùng Lãnh Nghị chậm rãi nói chuyện, Lâm Y thì cùng với một vài nhân viên hậu trường ngồi ở dãy ghế dành cho khán giả. Dưới ánh đèn chói sáng của trường quay, Lãnh Nghị vẫn duy trì phong độ và khí thế cường đại thường ngày, trên gương mặt anh tuấn vẫn là khí chất cao ngạo lạnh mạc đó, khoe môi hẩn thỉnh thoảng câu lên nụ cười nhàn nhạt nhưng không dấu được ngạo khí bức người trời sinh của mình.

Khoe môi Lâm Y không khống chế được lộ ra một nụ cười tự hào, người đàn ông ưu tú trên bục kia là của cô, sẽ có rất nhiều người hâm mộ cùng đổ kỵ ...

Trong đại sảnh của biệt thự nhà họ Lãnh ở Paris nước pháp, Trương Mân, Lãnh Tuấn, Lý Uyển và Lãnh Thành đều tề tựu nơi sofa im lặng theo dõi tiết mục phỏng vấn, Trương Mân nhìn cháu mình trên tivi, trong mắt đầy vẻ từ ái ...

Trong biệt thự của nhà họ Từ, Từ Giai cũng đang si mê nhìn Lãnh Nghị trong tivi, Từ Nhất Hạo thì neho mắt nhìn chăm chăm lên màn hình, ánh mắt thật phức tạp, Vương Khiết thì trầm mặc ngồi một bên xem, không biết đang nghĩ gì.

Sau cùng Lâm Y chợt nghe người chủ trì tiết mục nói: 'Lãnh tiên sinh, trên sự nghiệp ngài đã rất thành công khiến người ta hâm mộ vô cùng, giờ tôi có thể hỏi một vài vấn đề có liên quan đến đời sống cá nhân của ngài không? Ồ ... vừa nãy tôi có nhận được rất nhiều thông tin từ hậu đài gửi đến hỏi một vấn đề mà các vị khán giả, đặc biệt là các vị khán giả nữ vô cùng quan tâm ...'

Người chủ trì tiết mục nói đến đây thì cố ý dừng lại nhìn Lãnh Nghị, Lãnh Nghị cười thản nhiên: 'Xin hỏi!'

Người chủ trì cũng cười: 'Ai nấy đều biết Lãnh tiên sinh chưa kết hôn nhưng tin đồn liên quan đến vị hôn thê hay bạn gái của ngài nhiều vô số kể, điều mà

các khán giả muốn biết nhất hiện nay là, rốt cuộc vị hôn thê hay bạn gái của ngài rốt cuộc là ai? Đã có dự định kết hôn hay chưa?"

Ngồi nơi hàng ghế khán giả Lâm Y ngẩn người, tim không khỏi đập dồn, ánh mắt có chút khấn trương nhìn chăm chăm Lãnh Nghị, nếu có người hỏi hẳn câu này trong những trường hợp thông thường, Lãnh Nghị chắc chắn sẽ mặc kệ nhưng lúc này ở trên bục Lãnh Nghị hoàn toàn không có vẻ không vui, đôi mắt đen thẳm có chút thâm thúy, khoe môi ý cười càng rõ ràng, giọng thật mê người: 'Tôi sớm đã đoán được mọi người sẽ hỏi về vấn đề này...' Hắn ngừng một chút, khí thế bức người gần như áp đảo toàn trường quay, '... cho nên hôm nay tôi đặc biệt dẫn bạn gái của tôi đến đây!' Ánh mắt hắn dò đến Lâm Y đang ngồi nơi hàng ghế khán giả rồi thân hình cao lớn đứng dậy, đi về phía đó.

Người chủ trì tiết mục mỉm cười rồi cũng vội đứng dậy đi theo Lãnh Nghị đến hàng ghế khán giả: 'Lãnh tiên sinh thật thẳng thắn, àn, camera đâu, quay phía này ...'

Trong biệt thự nhà họ Lãnh ở Paris, Trương Mân có chút kinh ngạc rồi trên môi lộ ra ý cười; đôi mắt đen thâm thúy của Lãnh Tuấn vẫn nhìn vào con trai trên màn hình, mắt lóe sáng, khoe môi lộ ra một nụ cười không dễ dàng phát hiện; mặt Lý Uyển thì tối lại, chau mày quan sát hành động của con trai.

Trong nhà họ Từ, Từ Giai áo não bủi môi; Vương Khiết thì cắn răng không nói một lời; sóng mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động, ánh mắt càng thêm phức tạp.

Lúc này ở trường quay, Lâm Y ngồi nơi ghế khán giả vẫn chưa hoàn hồn lại thì ánh mắt chói mắt của đèn cao áp đã chiếu về phía cô, soi rõ ánh mắt đầy kinh ngạc và khấn trương của cô, nụ cười ngượng ngùng trên môi cô cùng đôi má ửng hồng.

Lãnh Nghị và người chủ trì tiết mục gần như đồng thời đứng trước mặt Lâm Y, Lãnh Nghị nhả nhận đưa tay về phía cô gái, cô gái nhìn bàn tay to đang chìa ra trước mặt mình, trên gương mặt đỏ ửng lộ ra nụ cười hạnh phúc, cô nhẹ nhàng đặt bàn tay bé nhỏ của mình vào tay người đàn ông, mượn lực kéo của người đàn ông đứng dậy, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm gương mặt anh tuấn kia.

'Ồ, xem ra ánh mắt Lãnh tiên sinh chọn bạn gái cũng tinh chuẩn không kém ánh mắt trên thương trường!' Người chủ trì trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ, 'Vậy xin hỏi Lãnh tiên sinh có thể giới thiệu bạn gái của ngài cho các vị khán giả nhiệt tình ở đây biết một chút được không?'

Lãnh Nghị mỉm cười nhìn gương mặt đỏ bừng thật xinh đẹp của cô gái, kéo tay cô lên miệng đặt một nụ hôn, giọng nói vẫn đầy từ tính mê người; 'Bắt đầu từ hôm nay, mọi người không cần lo vì chuyện ai là bạn gái của tôi mà thảo luận không ngừng nữa bởi vì hôm nay tôi muốn mượn tiết mục này của quý đài truyền hình cầu hôn với bạn gái tôi, để người trên toàn thế giới đều là chứng nhân cho tình yêu của chúng tôi!'

'Oa ...' Người chủ trì kinh ngạc kêu lên sau đó là tiếng vỗ tay rào rạt vang lên từ hàng ghế khán giả, người chủ trì cũng vỗ tay theo, trong giọng nói có chút kích động: 'Các vị khán giả của chúng ta hôm nay nhất định cảm thấy rất may mắn, có thể trực tiếp theo dõi màn cầu hôn chấn động toàn cầu này!'

Trong đại sảnh nhà họ Lãnh, Lý Uyển sầm mặt lại đứng bật dậy khỏi sofa: 'Chuyện quan trọng thế này mà sao Nghị nhi không thương lượng với chúng ta?'

'Không!' Trong biệt thự nhà họ Từ, Từ Giai cũng đứng bật dậy, 'Ba, mẹ!', cô khóc rống lên nhưng không có ai trả lời cô, Từ Giai vừa khóc vừa chạy lên lầu ... Vương Khiết chau chặt mày, trong ánh mắt phức tạp của Từ Nhất Hạo lóe lên một ý cười lạnh.

Ở trường quay bên này Lâm Y lảo nhão người, miệng cô suýt nữa thì hát thành hình chữ O rồi vội đưa bàn tay nhỏ nhắn lên che miệng, sau đó cô nhìn thấy Lãnh Nghị lấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp tình xảo, ngón tay thon dài của hắn nhẹ bật nắp chiếc hộp để lộ một chiếc nhẫn, viên kim cương ở trên thật lớn, lóe lên những tia sáng mê người.

Trong tiếng hoan hô của mọi người trong trường quay, Lãnh Nghị tươi cười nhìn Lâm Y, lấy chiếc nhẫn ra đưa đến trước mặt cô, giọng nói tràn đầy nhu tình: 'Y Y, gả cho anh, làm vợ anh, anh tin tưởng sẽ mang hạnh phúc đến cho em!'

Vành mắt Lâm Y phấp phồng, cô nhìn Lãnh Nghị chăm chăm, mấp máy môi thật lâu cũng chưa thốt lên được chữ nào. Lãnh Nghị cười, hắn nắm lấy tay cô, hai mắt sáng ngời: 'Y Y, có đồng ý làm vợ anh không?'

'Đồng ... ý!' Cô gái rốt cuộc thốt ra được mấy chữ, trên mặt người đàn ông ý cười càng sâu, hắn cúi xuống nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn lên ngón tay thon dài của cô, lại bàn tay lên môi, nhẹ hôn lên chiếc nhẫn ...

Lại một tràng tiếng vỗ tay rào rạt, Lý Uyển tức giận đùng đùng bước lên đầu, Lãnh Tuấn và Trương Mân chỉ mỉm cười, không lên tiếng, Lãnh Thành thì nhìn theo bóng Lý Uyển, cũng trầm mặc không nói ...

Đêm đó Lãnh Nghị mời tất cả thành viên phụ trách tiết mục phỏng vấn đó cùng tất cả nhân viên của trường quay đến một nhà hàng nổi tiếng ở Milan để ăn mừng một đêm; còn hẳn đương nhiên là ở trên đường đi dẫn theo vị hôn thê của mình lên lút chuẩn bị, họ không trở về bệnh viện mà đi đến khách sạn tình nhân nổi tiếng xa hoa nhất Milan ...

Dưới ánh đèn nhu hòa mà ái muội, những đồ vật trong phòng mang đầy tính khiêu khích, bức tường, bàn ghế, căn phòng tắm bằng thủy tinh trong suốt đều khiến người ta dễ dàng suy nghĩ vẩn vơ. Trong khoảnh khắc cánh cửa phòng sập lại sau lưng họ, cánh môi nóng rực của Lãnh Nghị đã dán lên môi cô gái, đôi tay đã không chờ kịp cấp tốc bóc ra chiếc váy dài trên người cô, má cô gái đỏ ửng, người đàn ông ôm lấy thân thể ngọc ngà kia, một đường hôn đến khi cả hai đều ngã xuống giường ...

Tiếng rên rỉ mất hồn của cô gái tràn ra bên môi, xen lẫn đó là tiếng thở dốc, tiếng cầu xin đứt quãng, 'Nghị ... thân thể anh còn chưa có ... khỏe hẳn ...'

Người đàn ông cười nhẹ: 'Bằng không, em ở trên?'

'... em không ...' Mặt cô gái càng đỏ.

Chiếc điện thoại nằm trong túi áo bị ném trên đất không ngừng đổ chuông nhưng hai người dường như không hề nghe thấy ...

Cô gái nằm trong lòng người đàn ông, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vẽ những vòng tròn trên ngực hắn, giọng mang theo chút trách móc: 'Lần sau không được dùng sức như vậy nữa, vết thương của anh còn chưa khỏi hẳn ...'

Khỏe môi của người đàn ông câu lên một nụ cười ái muội, hắn cúi xuống hôn nhẹ lên chóp mũi cô gái, giọng thật mê người: 'Tối nay mới bắt đầu thôi mà ...' Hắn nhìn đầy mắt cô gái dâng lên vẻ khiếp sợ thì cười thầm, ôm cô ngồi dậy để cô nhìn cách bài trí của căn phòng thật rõ ràng.

'Ừm, em thấy chiếc ghế kia không ... à, còn chiếc trường kỷ kia nữa ... ồ, còn chiếc bàn lớn kia ... có phải rất đặc biệt không?' Giọng người đàn ông tràn đầy ý cười, dĩ nhiên không kém phần ái muội, 'Tối nay chúng ta thử từng cái một ...'

'Không được!' Cô gái thực sự hoảng, 'Anh anh... còn chưa khỏe hẳn ...'

'Y Y, em là vợ anh, đây ... khụ khụ, cũng coi như là nghĩa vụ của em ...' Người đàn ông cố nhịn cười, tiếp tục trêu cô gái.

'Không được!' Cô gái giãy dụa càng dữ, người đàn ông xoay người ôm lấy cô gái bế đi thẳng đến chiếc trường kỷ khiến người ta suy nghĩ viên vông kia ...

Tiếng kêu của cô gái dần nhỏ lại, thay vào đó là tiếng ngậm nga yêu kiều cùng tiếng thở gấp không ngừng ché được ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 202: Trở Về (1)

Mấy ngày sau Lãnh Nghị xuất viện, lúc này đã gần đến tết âm lịch, hắn dẫn Lâm Y đi Paris trước. Khi xe chậm rãi lái vào trong trang viên đầy khí phái của nhà họ Lãnh, nhìn ra ngoài cửa sổ bãi cỏ rộng lớn, rừng cây, suối nhỏ --- lướt qua mắt Lâm Y, khi xe dừng lại trước một căn biệt thự xa hoa kiểu châu Âu, Trương Mân và Lý Uyển cùng những người hầu sớm đã đứng chờ ở cửa.

Lãnh Nghị nắm tay Lâm Y bước xuống xe bước nhanh về phía mọi người. Trên gương mặt tuần mỷ toàn là ý cười còn trên mặt cô gái rõ ràng hiện lên vẻ bất an, hai chân cô máy móc bước theo người đàn ông.

'Bà nội, mẹ ...' Lãnh Nghị tạm buông tay Lâm Y ra thân thiết ôm lấy Trương Mân và Lý Uyển.

'Bà nội ...' Trên mặt Lâm Y có chút xấu hổ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô chính thức đến gặp trường bối của Lãnh Nghị với vai trò vị hôn thê; Trương Mân tươi cười, bà chủ động ôm lấy Lâm Y, giọng nhu hòa: 'Hoan nghênh con gia nhập đại gia đình họ Lãnh!'

'Cảm ơn bà nội!' Lâm Y nói lời từ đáy lòng, trong cái gia đình lớn này, Trương Mân hiểu và quan tâm cô nhất, điều này khiến cô thực sự rất cảm động; rồi Lâm Y nhìn sang Lý Uyển, thấy trên mặt bà tuy là tươi cười nhưng vẫn lộ rõ sự lạnh nhạt, Lâm Y cười nhẹ nhìn Lý Uyển khom người, 'Chào dì!'

'Y Y', Trương Mân đứng bên cạnh cười nói, 'Sao đến giờ còn gọi là dì chứ? Cũng nên sửa gọi là "mẹ" đi!' Lâm Y thoáng ngẩn người, cô nhìn sang Lý Uyển như xin phép bà.

'Không cần đâu, còn chưa kết hôn mà ... Cho dù kết hôn rồi cũng có thể không gọi ... Tôi sợ đảm đương không nổi!' Trên mặt Lý Uyển vẫn là nụ cười lạnh, giọng nói càng lạnh hơn, dường như không hề muốn tiếp cận.

Thấy Lâm Y cảm môi không dám nói, Lãnh Nghị cười khoác tay lên vai cô: 'Àn, nếu như mẹ không thích, sau này tính sau!' Rồi hắn khoác vai Lâm Y dẫn đầu đi vào trong nhà, những người khác cũng lục tục vào theo ...

Đến giờ cơm tối, Lãnh Tuấn và Lãnh Thành mới từ công ty trở về, Lâm Y chào hỏi hai người, nhìn cô trên mặt hai người đều là nụ cười hiền hòa. Trong phòng ăn rộng rãi xa hoa, cả nhà ngồi ăn cơm nơi chiếc bàn dài đặt giữa phòng, Lãnh Tuấn và Lãnh Nghị ngồi đối diện nhau nơi hai đầu bàn, Lâm Y thì ngồi bên phải Lãnh Nghị ...

Đang ăn, Lãnh Tuấn ngẩng lên nhìn con trai, trầm giọng nói: 'Nghị nhi, công việc ở khu vực châu Á con đã trở nãi hơn một tháng rồi, định lúc nào thì trở về tiếp tục đây?'

'Mẹ thấy hay là đợi qua tết âm lịch đi, àn, vậy tết năm nay nhà chúng ta có thể nói là đại đoàn viên rồi!' Trương Mân cười nhìn Lâm Y, ám chỉ rõ ràng bà đã xem cô như một thành viên của nhà họ Lãnh.

'Dạ, vậy cũng được, đỡ phải trở về không bao lâu rồi lại phải trở sang!' Lãnh Tuấn cũng gật đầu tán thành.

Lãnh Nghị điềm tĩnh nói, 'Chuyện của công ty ba cứ yên tâm, tuy rằng hơn một tháng qua con không có ở công ty nhưng những chuyện quan trọng con đều nắm được hết, không có vấn đề gì lớn!'

Lãnh Tuấn gật đầu, 'Vậy thì tốt!', về điểm này ông rất tin tưởng năng lực của con trai.

Rồi Lãnh Nghị quét mắt về phía tất cả mọi người trên bàn ăn sau cùng dừng lại trên mặt Lâm Y, cười nhẹ, giọng vẫn điềm tĩnh, 'Nhưng con vẫn muốn trở về trước!'. Nghe vậy ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía hắn, Lâm Y cũng nhìn Lãnh Nghị chờ câu nói tiếp theo của hắn.

Lãnh Nghị lại mỉm cười: 'Hôm nay con về nhà, ngoại trừ dẫn Lâm Y về gặp mọi người, còn có một chuyện muốn tuyên bố, hôn lễ của con và Lâm Y dự định tháng sau sẽ cử hành!'

Lâm Y cả kinh nhìn hắn chằm chằm, ai nấy cũng dừng động tác trên tay, ánh mắt có chút kinh ngạc quét về phía hắn, Lãnh Nghị lần nữa câu môi cười: 'Con nghĩ lúc này đây nói cho mọi người cũng không tính là muộn!'

Trên mặt Lãnh Tuấn lộ ra nụ cười an ủi, ông là người gật đầu trước tiên: 'Ừm, Nghị nhi, con cũng nên kết hôn rồi!'

Tiếp đó Trương Mân cũng bật cười vui vẻ: 'Nghị nhi, bà nội mong con kết hôn mong nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng đợi đến ngày nghe con nói câu này! Ân, đây có phải ý nói ngày bà nội được bế cháu sắp đến rồi không?'

Ánh mắt sắc bén của Lý Uyển quét về phía Lâm Y rồi lại nhìn sang Lãnh Nghị, lát sau trên mặt bà lộ ra ý cười lạnh lùng, giọng nói cũng lạnh như băng: 'Vậy Tịch Họa tỉnh lại thì tính sao?'

Trên bàn ăn chớp mắt lặng ngắt, Lãnh Thành lén lút nhìn sang Lãnh Nghị không lên tiếng, Trương Mân và Lãnh Tuấn cùng chau mày, Lâm Y thì cúi đầu, tiếp tục cắt thịt bò nhưng rõ ràng tâm tư không đặt vào đĩa thức ăn.

'Uyển, có phải em muốn Nghị nhi vì Tịch Họa mà vĩnh viễn không kết hôn thì em mới hài lòng không?' Giọng Lãnh Tuấn đầy bất mãn, con trai thật không dễ dàng gì mới bước ra khỏi cái bóng của Hạ Tịch Họa, muốn kết hôn, chuyện này còn gì tốt bằng, chẳng lẽ người làm mẹ lại không hiểu sao?

'Em chỉ muốn con đổi mặt với thực tế, đem những chuyện có thể xảy ra trong tương lai nói ra thôi, nếu như ngay cả chuyện này cũng không dám đối mặt, thì kết hôn còn có ý nghĩa gì!' Lý Uyển lý lẽ hùng hồn nói.

'Yên tâm', Lãnh Nghị đặt dao nĩa trong tay xuống, bình thản nhìn mẹ mình, 'Nếu như Tịch Họa tỉnh lại, con sẽ giải thích với cô ấy ... Chuyện này ai phản đối cũng vô dụng, con đã quyết định rồi!'

Lý Uyển chau mày, cắn môi không lên tiếng, bà biết bà phản đối chắc chắn là vô dụng! Trước giờ con trai muốn làm gì bà căn bản là ngăn không được. Trên mặt Trương Mân và Lãnh Tuấn lộ ra một nụ cười, Lâm Y thầm thở phào một tiếng, không khí trên bàn ăn dần nhẹ nhàng thoải mái hơn, ai nấy bắt đầu thưởng thức bữa ăn trước mặt mình.

Lãnh Nghị cũng cầm lên dao nĩa, giọng nói không lớn nhưng thật rõ ràng: 'Cho nên tết âm lịch năm nay con định về Trung Quốc, cùng Lâm Y và mẹ cô ấy ăn tết, qua tết con sẽ cử hành hôn lễ ở Trung Quốc, mời các bạn bè thân hữu bên đó, sau đó lại quay về Paris tổ chức một lần, như vậy mọi người cũng không cần vất vả chạy về Trung Quốc tham gia hôn lễ của con!'

Lâm Y ngẩng đầu nhìn Lãnh Nghị, cô không ngờ Lãnh Nghị còn nhớ đến mẹ mình, muốn cùng cô và mẹ cùng đón năm mới, điều này khiến cô thật ấm áp.

'Vậy làm sao được! Nhà chúng ta đón năm mới sao lại có thể thiếu con!' Lý Uyển chau mày, bà đối với việc con trai không về nhà đón năm mới rõ ràng rất bất mãn.

Trương Mân suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: 'Cũng không sao, dù sao chúng ta cũng đồng người thế này, thiếu Nghị nhi cũng vẫn náo nhiệt như thường; mẹ của Y Y chỉ có một mình, cũng nên trở về cùng bà ấy đón tết ...' Bà ngừng lại chút rồi nói, 'Nhưng tết năm sau xem xem có thể mời mẹ Y Y qua đây cùng chúng ta đón năm mới hay không, như vậy vừa không tịch mịch mà nhà chúng ta cũng không thiếu đi Nghị nhi ...'

'Dạ, đề nghị này của bà nội con sẽ bàn với mẹ của Y Y!' Lãnh Nghị nhìn Trương Mân mỉm cười.

'Cám ơn bà nội!' Lâm Y cũng nở nụ cười, nói lời cảm ơn từ đáy lòng.

'Lâm Y, nghe nói mẹ cháu vốn là một diễn viên múa phải không?' Lãnh Thành này giờ vẫn ngồi im không nói lúc này mới ngẩng lên nhìn Lâm Y, trên mặt là nụ cười hiền hòa.

'Đúng vậy ...' Lâm Y nhìn Lãnh Thành cười.

Mắt Lãnh Thành lóe lên sau cặp kính, ông cười hiền, có vẻ tùy ý nói: 'Lúc chú con trẻ, ở thành phố H cũng quen biết không ít diễn viên múa, không biết mẹ cháu có phải là người mà chú biết không ...'

'Ồ ...' Động tác trên tay Lâm Y thoáng dừng lại, cô nhìn Lãnh Thành, lần nữa cười, nhẹ giọng nói: 'Chắc là không biết đâu ... mẹ cháu giải nghệ từ rất sớm!'

Lãnh Thành cảm ly nước nhẹ nhấp một ngụm, 'Tên mẹ cháu là ...'

'Lâm Dung... Cháu theo họ mẹ!' Lâm Y điềm tĩnh nói.

'Ồ ...' Lãnh Thành cúi đầu tiếp tục ăn, 'Đúng là chú không biết thật!'

Ở trong nhà họ Lãnh hai ngày sau Lãnh Nghị vội vã dẫn Lâm Y đến Luân Đôn, hẳn muốn đặt chiếc áo cưới đẹp nhất cho cô dâu của mình, xem cô mặc áo cưới xoay tròn ... Lãnh Nghị đã nhờ một nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng giúp Lâm Y thiết kế chiếc áo cưới, lại nhờ một cửa hàng áo cưới lâu đời của nước Anh giúp chế tác chiếc áo.

Từ Luân Đôn quay về Paris nghỉ hai ngày thì đã là cận kề cuối năm, Lãnh Nghị và Lâm Y lập tức bay về thành phố G, Trung Quốc. Khi chiếc máy bay tư nhân của Lãnh Nghị đáp xuống sân bay của thành phố G thì đã tối, khắp các đường phố bởi vì ngày tết mà càng thêm đông đúc, đèn hoa rực rỡ, bên tai không ngừng vang lên tiếng pháo, bầu không khí tết đã tràn ngập khắp mọi nẻo đường.

Dưới sự hộ tống cả các vệ sĩ, hai người đi rời khỏi sân bay, Lâm Y sớm đã đợi ở cửa, từ xa nhìn thấy Lãnh Nghị nắm tay con gái mình nói nói cười cười thật thân mật, trên mặt bà lộ ra vẻ an ủi.

Bên này Lâm Y cũng đã nhìn thấy mẹ mình, 'Mẹ!', cô gọi, vành mắt nóng lên, buông tay Lãnh Nghị chạy về phía bà, hai mẹ con ôm nhau thật chặt.

Lại quay về căn nhà nhỏ của Lâm Dung trong tiểu khu, Lãnh Nghị và Lâm Y thu dọn đồ đạc xong thì cùng ra phòng khách nói chuyện với Lâm Dung, Lâm Dung nhìn con gái mặt tràn đầy hạnh phúc thì rất cuộc thờ phào một hơi.

Từ khi Lâm Y và Lăng Nhất Phàm đi ra nước ngoài, Lâm Dung vẫn luôn cảm thấy ngực mình nặng nề rất khó chịu, bà đi bệnh viện để bác sĩ khám lại thì bác sĩ nói có lẽ do trái tim được ghép có phản ứng đào thải, rồi đưa thuốc cho bà uống nhưng cảm giác khó chịu nơi ngực đó vẫn chưa từng giảm bớt ... Bà loáng thoáng cảm thấy ngày tháng còn lại của mình không còn nhiều!

Nhưng vì sợ Lâm Y lo lắng nên bà vẫn luôn không nói cho con biết...

Hơn nữa lúc bà cảm thấy sức khỏe mình càng lúc càng không tốt thì lại nghe tin Lãnh Nghị quá nhiều hôn lễ của Lâm Y và Lăng Nhất Phàm sau đó lại còn trúng đạn bị thương, Lâm Y thì cùng Lãnh Nghị ở lại nước Ý điều trị thương thế, chuyện hôn nhân của con gái với Lăng Nhất Phàm cũng vì vậy mà lỡ dở thì trong lòng bà càng thêm bất an ...

Hiện giờ bà nhìn thấy Lãnh Nghị thương thế đã khỏi lại dẫn Lâm Y trở về, sự thân mật giữa hai người rốt cuộc đã khiến trái tim thắc thom của bà an ổn lại.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 203: Trở Về (3)

'Dì à, cháu định qua tết sẽ cùng Lâm Y cử hành hôn lễ ...' Lãnh Nghị mỉm cười nhìn Lâm Dung đang ngồi đối diện mình nơi sofa nói, hẳn nhìn sang Lâm Y, vừa hay bắt gặp ánh mắt cô đang nhìn mình, hai người không hẹn mà cùng mỉm cười, hai bàn tay nắm chặt.

Lâm Dung nhìn thấy, bà ôn hòa cười, trong giọng nói có chút cảm khái: 'Tốt, dì vẫn luôn hy vọng những ngày mình còn sống có thể nhìn thấy được YY mặc áo cưới gả đi ... Ân, tốt lắm ...'

'Mẹ, đương nhiên là mẹ sẽ nhìn thấy rồi!' Lâm Y quay lại nhìn mẹ, đôi mắt đen láy sáng lên, cô buông tay Lãnh Nghị ra sà vào lòng mẹ, nhìn bà có chút nghi hoặc, 'Mẹ, mẹ sao vậy? Thân thể có gì không ổn sao?'

'Không sao!' Lâm Dung nhẹ vuốt mái tóc dài của con, cố che dấu, 'Giờ mẹ khỏe lắm ... chính là đang nghĩ xem lúc con làm cô dâu sẽ thế nào ... Ân, người lớn tuổi đều là thế cả mà!'

Lâm Y lúc này mới yên lòng cười, cô thân thiết ghé đầu vào vai mẹ; Lãnh Nghị mỉm cười nhìn hai mẹ con, 'Cháu định tổ chức hôn lễ một lần ở trong nước sau đó lại về Paris cử hành hôn lễ trong nhà thờ; cha mẹ và bà nội sẽ tham dự hôn lễ ở Paris, đến lúc đó mong là dì cũng có thể đến đó cùng gia đình cháu!'

'Paris?' Sóng mắt Lâm Dung thoáng xao động, bà thoáng ngần ngừ nhưng rất nhanh trên môi lại lộ ra nụ cười, 'Bên đó xa quá, cũng lạnh nữa, dì không đi đâu. Dì tham gia hôn lễ của Lâm Y lần này là được rồi ...'

'Bên đó ở trong nhà cũng không lạnh!', Lâm Y vội nói, cô lại cọ đầu lên vai mẹ, 'Mẹ, từ lúc nào mà mẹ sợ lạnh vậy?'

'Ân, giờ mẹ rất sợ lạnh ... con xem, giờ mẹ đang thấy lạnh lắm đây!' Lâm Dung làm một động tác rung mình.

Mắt Lãnh Nghi lóe lên, hần cười cười đề nghị: 'Nếu như đi thật sự sợ lạnh, hay là chúng ta đến đảo Tam Á Hải Nam đón năm mới có được không?'

'Được đó!' Mắt Lâm Y sáng lên, vội vàng phụ họa, 'Đảo Tam Á rất ấm áp, mẹ nhất định sẽ thích!'

'Được, vậy ngày mai chúng ta đi ...' Lãnh Nghi cười cười.

Mùa đông ở đảo Tam Á quả thực rất ấm áp, nơi đây ánh mặt trời rực rỡ, trời xanh, biển cũng rất xanh, Lâm Dung ngồi trên bờ cát lặng lẽ nhìn hai người trẻ tuổi, Lãnh Nghi dẫn Lâm Y chơi lướt sóng, tiếng cười của hai người không ngừng vang vọng khắp mặt biển trong vắt, hòa theo từng lớp sóng cuộn ...

Lâm Dung mỉm cười nhìn xem, đáy mắt một mảnh nhu hòa, hạnh phúc của con gái cũng chính là hạnh phúc của bà ... Đột nhiên nơi ngực truyền đến cảm giác nhói nhói khó chịu, Lâm Dung thoáng chau mày, không kịp được đưa tay ôm ngực, một cảm giác lo lắng bất chợt dâng lên trong lòng ... Nếu như bà không còn, một mình Y Y trên đời biết làm thế nào? Lâm Dung rốt cuộc vẫn không yên lòng!

Trên bàn ăn của gian khách sạn xa hoa, Lâm Y đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, trên bàn chỉ còn lại Lãnh Nghi và Lâm Dung, Lâm Dung nhìn Lãnh Nghi đang ngồi cạnh bên mình, cảm ly nước nhấp một ngụm, đắm chiêu thật lâu rồi cuộc lên tiếng: 'Lãnh Nghi, có một chuyện đi muốn nói với cháu ...'

Lãnh Nghi nhìn sang Lâm Dung mỉm cười: 'Dì, có chuyện gì xin cứ nói!'

'Chính là ... nếu như có một ngày dì không còn trên đời ...' Lâm Dung chau mày, gian nan nói, sóng mắt Lãnh Nghi thoáng xao động, hần nhìn Lâm Dung nghe bà nói tiếp, 'Nếu như ... ba của Y Y vẫn còn quan tâm nó ... Vậy nhờ con và Y Y đón nhận ông ấy ...'

'Dì ...' Lãnh Nghi mím môi, đang do dự định nói thì Lâm Dung đã đưa tay ngăn hần lại, bà chau mày nhắm mắt, thấp giọng nói: 'Dì chỉ mong ngoại trừ dì, Y Y còn có một người thân ... những chuyện khác dì không muốn biết!' Giọng nói đó mang theo vô hạn thê lương ...

Trên bàn ăn im lặng như tờ, 'Sao vậy? Không có con bàn ăn sao lại yên lặng thế này?' Lúc này tiếng của Lâm Y chợt vang lên phá vỡ bầu không khí im lặng, Lãnh Nghi và Lâm Dung gần như là đồng thời nhìn cô mỉm cười ...

Ở đảo Tam Á năm ngày, trong năm ngày này, Lâm Dung và Lãnh Nghi để cho Lâm Y hưởng thụ đầy đủ sự tốt đẹp của tình thân và tình yêu... Nghi tết xong, Lãnh Nghi và Lâm Y đưa Lâm Dung trở về thành phố G rồi hai người trở về thành phố H.

Ngày về đến thành phố H đó, trời thật âm u, chiếc xe màu đen chậm chậm lái vào cửa biệt thự nhà họ Lãnh, Lâm Y nhìn cảnh vật quen thuộc qua cửa kính xe, hình ảnh Tịch Họa an tĩnh nằm trong khuỷu tay Lãnh Nghi, tóc dài, váy trắng phiêu dật lại đột ngột hiện lên trong đầu, tâm trạng đang vui vẻ của Lâm Y lại bắt đầu trở nên nặng nề, ánh mắt dần trở nên trống rỗng.

Xe dừng lại trước cửa chính, quản gia và người hầu đã đứng trước cửa chờ, Lãnh Nghi nắm tay Lâm Y bước xuống xe đi về phía cửa, một nỗi lo sợ chợt dâng lên trong lòng cô gái, cô nhớ đến Tịch Họa đang nằm trong căn biệt thự này, nhớ đến những mô hình nho nhỏ được bài trí khắp nơi, thân thể bất giác cứng đờ, bước chân không tự chủ được hơi chậm lại, nhất thời không theo kịp người đàn ông.

Lãnh Nghi cũng phát hiện ra sự dị thường của cô gái, hần ngừng bước chân quay lại nhìn cô, khóe môi lộ ra một nụ cười nhu hòa, 'Sao vậy? Đi không nổi sao? Có muốn anh bế em đi vào không?'

'Không, không cần!' Cô gái cố lấy lại tinh thần, vội vàng cất bước đi tiếp, người đàn ông nhìn biểu cảm của cô gái, sóng mắt thoáng xao động nhưng chỉ cười cười không nói gì.

Lãnh Nghi mang theo Lâm Y đi thẳng vào phòng ngủ, người đàn ông cởi áo khoác rồi đi đến bên tủ áo lấy quần áo đi tắm, 'Y Y, lấy quần áo rồi đi tắm đi!'

'Ồ!' Cô gái vừa trả lời vừa không tự chủ được ngẩng đầu nhìn về phía tủ pha lên, tim chợt đập dồn, nơi vị trí bất mắt nhất trong tủ đã không còn thấy mô hình nhỏ kia nữa!

Sóng mắt cô gái thoáng xao động, chậm chậm cất bước đến gần chiếc tủ đó, cô đứng trước tủ, từ trên xuống dưới nhìn hết một lần vẫn không thấy mô hình kia, hai chân cô gái như bị dính cứng ở đó, không động đậy được.

Lãnh Nghi đã lấy xong quần áo, hần quay lại nhìn cô gái vẫn đang đứng ngăn người trước chiếc tủ pha lên, dường như đã biết xảy ra chuyện gì, khóe môi hần lộ ra một nụ cười bước nhanh đến ôm ngang cô gái lên: 'Đi tắm trước đi!'

Tắm xong, ăn cơm tối rồi Lãnh Nghi một mình đi đến thư phòng, công việc tích lũy lâu như vậy giờ hần phải tập trung xử lý cho xong ... Lâm Y thì đứng ngồi không yên, cô đi lên đi xuống khắp biệt thự, tìm từ lầu trên xuống lầu dưới, đôi mắt đen láy không ngừng dò xét xung quanh.

'Lâm tiểu thư, cô tìm gì sao?' Quản gia Trần Thế nhìn thấy Lâm Y đi lên đi xuống không ngừng tìm kiếm gì đó thì không nhịn được tiến đến dè dặt hỏi.

'Ồ, không ... không có ... tôi chỉ muốn ... tản bộ ... không có gì!' Cô gái vội vàng dẩu diêm, bước chân lần nữa vội vội vàng vàng chạy lên lầu, lần này cô không đi lòng vòng nữa mà đi thẳng vào phòng ngủ, chậm rãi ngồi xuống sofa, mày chau thật chặt: Tịch Họa không phải vẫn luôn ở trong căn biệt thự này sao? Sao lần này lại không thấy cô ấy? Chẳng lẽ ... Lãnh Nghi đã mang cô đến nơi khác? Đi đâu chứ?

Suy nghĩ miên man hồi lâu rồi cuộc cô gái đứng dậy đi về phía phòng sách, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Lâm Y vừa nhìn đã thấy người đàn ông anh tuấn đang

ngheem cần ngồi sau bàn làm việc xử lý công vụ; thấy người đẩy cửa vào là Lâm Y, khoe môi hân nhệ câu lên một nụ cười.

Lâm Y chậm rãi đi đến trước bàn làm việc của Lãnh Nghị ngồi xuống chiếc ghế đối diện, đôi mắt đen láy không tự chủ được quét về phía bàn làm việc chính và phụ, mô hình nho nhỏ vốn vẫn bày trên bàn giờ cũng không thấy, mắt cô gái thoáng xao động, chậm rãi nhìn sang Lãnh Nghị, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Trên gương mặt tuần nỡ của Lãnh Nghị thoáng lộ nụ cười, đẩy mắt một mảnh thâm toại: 'Y Y, em định nói gì?'

'Cái kia ...' Cô gái ngập ngừng, giọng nhỏ như muỗi kêu: 'Tịch Họa đâu?'

Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị lóe lên, quan sát cô gái một hồi mới bình thản nói: 'Tịch Họa đang ở chỗ Lữ Thần, anh nhờ cậu ấy giúp anh chăm sóc ...'

Lâm Y thoáng ngẩn người, lát sau mới nhẹ giọng hỏi: 'Chuyện lúc nào?'

'Khoảng hai ngày trước!' Giọng Lãnh Nghị vẫn thật bình thản.

Chuyện hai ngày trước? Lãnh Nghị rõ ràng là vì suy nghĩ đến tâm trạng của cô nên mới đưa Tịch Họa đến chỗ của Lữ Thần! Trong lòng cô gái không khỏi dâng lên một cảm giác bất an, cô chợt thấy mình thật quá tàn nhẫn, Tịch Họa chỉ là một người thực vật, vậy mà cô còn liêu minh ghen tuông với cô ấy ...

Nhìn thấy Lâm Y im lặng không nói, Lãnh Nghị mỉm cười, dường như đang an ủi cô: 'Lữ Thần là bác sĩ, ở chỗ cậu ấy tiện quan sát và điều trị hơn!'

Chính lúc này quản gia tiến vào thông báo: 'Thiếu gia, Lữ Thần tiên sinh đến rồi!'

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị chợt lóe lên, ánh mắt đó quét về phía Lâm Y rồi lại dời sang quản gia, trầm giọng nói: 'Đề cậu ấy vào!'. Hắn vừa mới trở về nước Lữ Thần đã vội vã đến tìm hắn, nhất định là đã phát hiện ra được manh mối gì mới!

'Vậy em ra ngoài trước!' Lâm Y rất hiểu chuyện vội đứng dậy, cô biết Lữ Thần đến tìm Lãnh Nghị rất có khả năng là liên quan đến Tịch Họa.

'Ừ, được, em nghỉ ngơi trước đi, anh xử lý xong công việc sẽ trở lại!' Lãnh Nghị dịu giọng nói.

'Ân ...' Lâm Y trả lời hân rồi chậm rãi đi về phía phòng sách, lúc đi đến cửa, cô lại không tự chủ được quay lại nhìn Lãnh Nghị, nhưng thấy Lãnh Nghị cũng không có ý lưu cô lại nên Lâm Y mỉm môi, đẩy cửa bước ra.

Quả nhiên Lữ Thần tìm đến là mang theo tin tức mới, Charlie, bác sĩ chủ trị của Tịch Họa khi ở Paris đã có nhiều lần sử dụng đến loại thuốc làm tê liệt thần kinh, rõ ràng việc Tịch Họa vẫn luôn được cho dùng loại thuốc kia là bắt đầu từ Charlie mà ra, bởi vì tích lũy trong thời gian dài khiến cho trung khu thần kinh của Tịch Họa bị tổn hại rất nặng nề;

Lãnh Nghị chau chặt mày, trầm giọng nói: 'Vậy, là ai sai khiến ông ta làm như vậy chứ? Đã có điều tra xem trước khi Tịch Họa xảy ra chuyện, người có liên hệ mật thiết với Charlie là ai chưa?'

Lúc này, cánh cửa vốn đang khép hờ của phòng sách loáng thoáng xuất hiện một bóng dáng mảnh khảnh đang ghé tai sát vào khe hờ lắng nghe....

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204: Trở Về (3)

'Lãnh thiếu, chúng tôi đã bí mật tra khảo Charlie, theo lời khai của ông ta, người lúc đầu nhờ ông ta làm bác sĩ chủ trị cho Tịch Họa là chú của anh, Lãnh Thành; nhưng người sai khiến ông ta bỏ thuốc cho Tịch Họa là Từ Nhất Hạo và Vương Khiết! Mà người trước đó cùng bác sĩ Charlie có quan hệ mật thiết chính là Từ Nhất Hạo!'

'Từ Nhất Hạo?' Mắt Lãnh Nghị sáng quắc, 'Sao lại là ông ta?'

Lữ Thần do dự một lát rồi mới nói: 'Phải đó, Lãnh thiếu, tôi đang nghĩ Từ Nhất Hạo làm như vậy chắc là vì con gái ông ta Từ Giai, cho nên mới cố ý làm cho Tịch Họa không tỉnh lại!'

Lãnh Nghị không lên tiếng, chỉ đắm chiêu suy nghĩ, có lẽ là trước đây Từ Nhất Hạo cũng từng nghĩ gán ghép Từ Giai cho hắn? Về sau khi biết được Lâm Y cũng là con gái mình, ông lại quyết định tác hợp cho hắn với Lâm Y? Lãnh Nghị chỉ có thể giải thích như vậy ...

'Lãnh thiếu!' Lữ Thần ngắt dòng suy nghĩ của Lãnh Nghị, 'Nếu như là vậy, vậy cô hộ lý Tiểu Hồng nhất định là cũng bị Từ Nhất Hạo mua chuộc, mà cái chết của cô ấy, kẻ đứng sau màn rất có khả năng là Từ Nhất Hạo hoặc Vương Khiết!'

Tiểu Hồng chết rồi? Có người hãm hại Tịch Họa? Lâm Y ngoài cửa kính ngạc nhiên không thể tin vào những gì vừa nghe được, thật lâu vẫn chưa hoàn hồn lại, cô bỗng vì sự hiểu lầm, trách móc và giận dữ Lãnh Nghị trước đây mà thấy áy náy vô cùng.

Lãnh Nghị chau mày, vẫn không lên tiếng, Lữ Thần nhìn sắc mặt của hắn, dè dặt hỏi ý kiến; 'Chúng ta có nên bắt Từ Nhất Hạo và Vương Khiết không?'

Lãnh Nghị vẫn không nói một lời, mày chau càng lúc càng chặt như đang suy nghĩ gì đó, thật lâu sau hắn mới nhẹ lắc đầu, vẻ mặt dường như đang quyết định điều gì khiến hắn đau đầu lắm vậy;

Lữ Thần khó hiểu nhìn Lãnh Nghị, tác phong của anh ta trước giờ đều là cương nghị quyết đoán, làm việc gãy gọn nhưng sao hôm nay lại do dự bất quyết thế này? Hơn nữa biểu tình như rất khó xử vậy! Hắn không nhịn được hỏi lại: 'Vì sao không bắt ông ta?'

Trầm tư một hồi lâu rồi Lãnh Nghị mới nhẹ giọng nói: 'Từ Nhất Hạo là cha ruột của Lâm Y!' Hắn nhớ lúc ở đảo Tam Á, Lâm Dung đã dặn dò thế nào ...

'Ông ta là cha của Lâm Y?' Lữ Thần chấn động cả người, giọng không tự chủ được cao lên mấy phần.

Lâm Y đứng ngoài cửa cũng ngây ngẩn cả người, cha cô? Từ Nhất Hạo? Ông hại Tịch Họa? Bàn tay đang đặt nơi tay nắm cửa nhẹ run lên, đầu óc trống rỗng, hai chân như không chống đỡ nổi thân mình, một cái lão đảo, cả người ngã về phía trước khiến cửa thư phòng bật ra ...

Hai người đàn ông trong phòng gần như là đồng thời nhìn ra, Lâm Y hoảng loạn cố đứng vững lại, sắc mặt tái nhợt nhìn Lãnh Nghị và Lữ Thần, đáy mắt tràn ngập hoảng hốt và mê mang ...

Rõ ràng cô gái đã nghe được những gì họ vừa nói, Lãnh Nghị vụt đứng bật dậy bước nhanh đến trước mặt cô gái đưa tay ôm cô vào lòng, trong vòng tay hắn cô gái vẫn còn run rẩy, Lãnh Nghị nhẹ vỗ vỗ vai cô, dịu giọng nói: 'Không sao, không sao đâu! Yên tâm!'

'Nghị!' Thật lâu sau cô gái mới gian nan thốt ra mấy chữ, 'Từ Nhất Hạo ... thực sự là ... ba em sao?'

'Đúng vậy!' Lãnh Nghị cố làm ra vẻ thoải mái nói, 'Ông ấy là ba em cũng là chuyện bình thường thôi mà, ai mà chẳng có ba!'

Cô gái cắn môi, đáy mắt tràn đầy đau xót: 'Là ông ấy hại Tịch Họa không tỉnh lại được sao?'

Trầm mặc một chút rồi Lãnh Nghị cười nhẹ: 'Cũng không nhất định là ông ấy, có lẽ là do Vương Khiết giờ trở ...' Rồi Lãnh Nghị nhẹ nâng cằm cô lên để cô nhìn thẳng vào hắn, nhẹ giọng nói: 'Y Y, nhớ kỹ, có một số chuyện không hề có liên quan đến em, Từ Nhất Hạo không phải đã rời khỏi hai mẹ con từ lâu rồi sao?'

Lâm Y nhìn ngu ngơ quan cương nghị của người đàn ông trước mặt, trên gương mặt ấy tràn đầy sự quan tâm, cô rút cuộc hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: 'Em hiểu rồi, anh yên tâm!'

Trong phòng ngủ tối mờ mờ, Lãnh Nghị vẫn còn đang bận việc ở thư phòng, Lâm Y một mình trở lại phòng ngủ nhưng nằm trên giường thật lâu cũng không làm sao ngủ được, từ nhỏ cô vẫn luôn cố tưởng tượng xem ba mình rốt cuộc là người như thế nào, hôm nay mới biết được, thì ra Từ Nhất Hạo là ba cô; chẳng trách ông ấy cứ luôn hỏi về mẹ, mẹ là người ở đâu, mẹ là ai; chẳng trách ông ấy lại luôn sẵn sàng giúp cô.

Nhưng ông lại là hung thủ hại Tịch Họa vẫn luôn hôn mê bất tỉnh sao?! Còn muốn Lãnh Nghị bao che cho hành vi phạm tội của ông?! Mà Từ Giai kia lại là em gái của mình! Lâm Y vừa phiền loạn vừa đau lòng trần trụi không ngừng, đôi mắt đen láy vẫn mở to, không hề có chút buồn ngủ nào.

Lại qua thật lâu, cửa phòng ngủ bị đẩy nhẹ ra rồi Lãnh Nghị bước vào, hắn nhìn bóng dáng nhỏ nhắn trên giường, một cảm giác an lòng chậm rãi dâng lên trong lòng, khỏe mỗi cũng nhẹ câu lên, hắn rón rén đi đến bên sofa cõi áo khoác ra rồi đi vào phòng tắm, chỉ chốc lát trong phòng tắm truyền đến tiếng nước rào rạt.

Khi người đàn ông lần nữa rón rén từ phòng tắm bước ra, lật chăn lên nằm xuống mới phát hiện cô gái vốn là chưa ngủ, hắn kéo cô gác đầu lên khuỷu tay mình, giọng nói mang theo chút ý cười: 'Sao vẫn chưa ngủ?'

'Chưa', cô gái nhẹ giọng đáp, cô vòng tay qua cổ người đàn ông, vùi đầu vào ngực hắn, người đàn ông nhẹ nhàng vỗ về sống lưng cô gái.

Thật lâu giọng nói yếu ớt của cô gái mới vang lên: 'Ông ấy biết em là con gái ông ấy, vì sao ... không nhận lại em?'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, môi nhẹ câu lên trong bóng tối: 'Có lẽ ... ông ấy cảm thấy thẹn với mẹ con em, không dám nhận lại em!'

Cô gái chừng như nhẹ nhõm thở phào một hơi, giọng rầu rĩ của cô lại vang lên: 'Vậy năm đó ông ấy vì sao lại rời bỏ em và mẹ?'

Lãnh Nghị im lặng như đang suy nghĩ xem nên nói với cô thế nào mới không làm cô đau lòng, sự trầm mặc của hắn lại khiến cô gái trong lòng không khỏi nghi ngờ, cô ngẩng đầu lên, trong bóng tối bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt hắn, 'Lãnh Nghị, nói cho em sự thật, em có thể chịu được!'

'Ông ấy ...' Lãnh Nghị ngập ngừng rồi nhẹ giọng nói, 'Năm đó vì Vương Khiết mà bỏ lại em với mẹ em, chính ngày mà ông ấy kết hôn với Vương Khiết, mẹ em biểu diễn sơ sót mới té từ trên sân khấu xuống; sau đó mẹ em dẫn theo em trở về quê cũ của mình, bắt đầu làm công việc văn phòng ... Có lẽ chính bởi vì như vậy nên mẹ em từ đó về sau không muốn bước đến thành phố H nửa bước ...'

Lâm Y im lặng lắng nghe, mẹ thật tội nghiệp, vành mắt cô phấp phỏng, thì ra ba cô là một người đàn ông không chịu trách nhiệm như vậy, cũng khó trách ông không dám nhận lại cô!

'Được rồi Y Y, ngủ đi ...' Lãnh Nghị ấn đầu cô trở lại nơi khuỷu tay mình, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, 'Chuyện đã qua rồi, đừng giữ mãi trong lòng ... àn, hiện giờ em có anh rồi ... ừm, anh có thể cho em tình thương của cha ...'

'Giữ chứ?' Cô gái khóc không được, cười cũng không xong, huých vào ngực người đàn ông, 'Nói lung tung gì vậy?'

Sáng hôm sau, khi Lãnh Nghị đến công ty, Lâm Y tự mình lái xe đến bệnh viện tư nhân của Lữ Thần, bệnh viện không lớn nhưng rất sạch sẽ, trang trí rất ấm áp, các bác sĩ làm việc ở đây cơ bản đều là bác sĩ nổi tiếng ở các bệnh viện lớn thay nhau đến đây khám chữa bệnh, có một số là giống như Lữ Thần vậy, từ các bệnh viện nước ngoài trở về làm việc trường kỳ ở đây ...

Lữ Thần không có trong bệnh viện, nghe Lâm Y nói rõ thân phận của mình, trợ lý của Lữ Thần liền dẫn cô đến phòng bệnh của Tịch Họa, căn phòng đó ở đầu hành lang của tầng ba. Lâm Y nhẹ đẩy cửa vào, vừa nhìn đã thấy cô gái đang nằm trên giường, mái tóc dài của cô xõa tung trên gối, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt xanh xao, trên người đắp một chiếc chăn mỏng, đầu giường bày đầy các loại máy móc y tế, bên giường có một hộ lý ngồi trực ...

Lâm Y chậm rãi đi vào, cô gái đang nằm kia đã từng cứu Lãnh Nghị, lại bởi vì Lãnh Nghị mà bị xe đụng phải, lại để mình cướp đi người yêu, để Từ Nhất Hạo, người mà được cho là ba cô hại đến không thể tỉnh lại? Giờ cô ấy yếu ớt có độc như thế nằm ở một nơi xa lạ cũng là bởi vì mình không cho phép mà ra!

Trong lòng cô nổi áy náy càng lúc càng nhiều lên ... cuối cùng, khi Lâm Y chuẩn bị rời đi, trong khoảnh khắc mà cửa sập lại đó, khoảnh khắc mà cô nhìn thấy bóng người cô độc gầy gò nằm trên giường đó, Lâm Y đã quyết định nói chuyện với Lãnh Nghị, mang cô gái tội nghiệp này về nhà!

Tối hôm đó khi Lãnh Nghị nghe Lâm Y nói rằng muốn đem Tịch Họa trở lại biệt thự để chăm sóc, hần thoáng nhú mảy nhìn cô gái như dò xét, muốn từ về mặt cô nhìn ra xem câu nói kia có thật sự hay không, đã từng, bởi vì chuyện của Tịch Họa mà hần gần như mất đi cô gái này, giờ hần làm theo ý cô đưa Tịch Họa đi thì cô lại nói với hần muốn đón trở về? Lãnh Nghị bán tín bán nghi hỏi lại: 'Vì sao vậy Y Y?'

'Em ... cảm thấy Tịch Họa nằm một mình ở đó cô độc quá!' Lâm Y nhẹ giọng nói, cô nhìn về nghi hoặc trên mặt người đàn ông, nuốt nuốt nước bọt, lại bồi thêm một câu: 'Sau này em sẽ không ghen tuông với cô ấy nữa đâu ...'

Lãnh Nghị nhìn Lâm Y thật lâu rồi cuộc cười cười, dịu giọng nói: 'Em suy nghĩ thêm vài ngày nữa đi, suy nghĩ xong lại nói với anh!' Hần biết cô gái này tuy bề ngoài quật cường thật ra lòng dạ rất thiện lương, nhưng hần vẫn muốn cô suy nghĩ kỹ hơn, miễn cho đến lúc đó lại cảm thấy hối hận.

Hai hôm sau, Lâm Y vẫn quyết định đón Tịch Họa về nhà! Vì vậy Lãnh Nghị cho người đón Tịch Họa trở lại biệt thự của hần, vẫn sắp xếp cho cô ở căn phòng ở tầng ba, Lữ Thần còn đưa đến một cô hộ lý Tiểu Lâm chăm sóc cho cô.

Lúc mọi việc xong xuôi đã là chiều hôm đó, Lãnh Nghị và Lâm Y đứng trước đầu giường của Tịch Họa, Lâm Y chăm chú nhìn, ánh mắt từ trên người Tịch Họa dời đến những máy móc y tế đặt nơi đầu giường rồi lần nữa quay lại trên người Tịch Họa --- cô ấy xanh xao là vậy, yếu ớt là vậy, cô ấy đã từng cứu Lãnh Nghị, Lãnh Nghị cứu cô ấy cũng là lẽ đương nhiên thôi ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Bí Mật Sau Hôn Lễ (1)

Lãnh Nghị lặng lẽ quan sát Lâm Y, thấy ánh mắt cô chớp lên, sóng mắt hần cũng thoáng xao động, lặng lẽ đưa tay khoác lên vai cô, dường như muốn dùng cách này để bày tỏ tình yêu bất biến của mình dành cho cô, dùng cách này để xóa đi nỗi bất an vẫn ít nhiều còn tồn tại trong lòng cô.

Sóng mắt Lâm Y lại lóe lên, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, thấy trong mắt hần lộ rõ sự lo âu liền không kìm lòng được mỉm cười, an ủi hần: 'Nghị, Tịch Họa đã cứu anh, anh cũng cứu cô ấy, là việc nên làm ... em hiểu mà!'

Mắt Lãnh Nghị lóe sáng, hần nhẹ câu lên một nụ cười, cúi đầu hôn lên mái tóc cô, thấp giọng nói: 'Cảm ơn em, Y Y!'

Lâm Y lần nữa nhòa miệng cười, ánh mắt lại rơi trên người Tịch Họa, hai người đều trầm mặc thật lâu, rồi cuộc Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, nhẹ giọng hỏi: 'Nghị, anh còn chưa nói cho em nghe chuyện Tịch Họa cứu anh thế nào?'

Đã từng, chủ đề này đối với Lâm Y mà nói là một nỗi đau, cô không muốn nhắc đến, cũng chưa từng chủ động hỏi đến nhưng hiện giờ, rõ ràng nhận thức đã khác, rồi cuộc cô cũng có dũng khí nhắc đến nó

Ánh mắt Lãnh Nghị dần tối lại, hần im lặng không nói tiếng nào; căn hầm ngầm đó, đám người hung ác đó, tiểu Lãnh Nghị bị đối diện cơ hồ ngất đi nằm

sóng soài trên đất già chết ... là bóng ma tâm lý trong lòng hấn từ đạo đó, trước giờ hấn không muốn nhắc đến quá nhiều.

Lúc đó người nhà họ Lãnh chính vì muốn giảm bớt bóng ma trong lòng hấn nên mới di dân sang nước Pháp; không phải vạn bất đắc dĩ, người nhà họ Lãnh ai cũng không muốn nhắc tới chuyện này.

Chỉ đến khi Lãnh Nghị kiên trì muốn tìm Họa Nhi trở về, chuyện này mới không thể không được nhắc lại, nhưng họ trước giờ đều thống nhất với nhau, đơn giản nói là Lãnh Nghị lúc còn nhỏ bị một con nguy hiểm, một cô gái tên là Họa Nhi đã cứu hấn...

Còn Lãnh Nghị, trong lòng hấn càng nguyên ý giữ lại hình ảnh chiếc váy trắng xoay tròn kia, tiểu Họa Nhi đáng yêu đã thành một hồi ức tốt đẹp nhất trong hấn, những chuyện khác hấn không muốn nhắc đến quá nhiều --- hấn chỉ hy vọng lưu lại trong lòng mình những điều tốt đẹp nhất về tiểu Họa Nhi để quên đi những điều xấu xa khác.

Thấy Lãnh Nghị lặng im không nói, Lâm Y không nhịn được kéo khéo tay áo hấn, cười nhẹ: 'Sao vậy? Muốn giữ bí mật sao?'

Lúc này Lãnh Nghị mới cười, mắt nhìn xa xăm ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói: 'Lúc anh còn nhỏ bị kẻ xấu truy sát ... Tịch Họa giúp anh gọi điện thoại báo cảnh sát, cứu anh một mạng!'

'Bị kẻ xấu truy sát?' Lâm Y ngăn người, sau đó thở rút một hơi, 'Một đám người xấu đuổi theo một cậu bé sao?'

'Ừ ...' Lãnh Nghị hàm hồ đáp, bàn tay đang đặt nơi vai Lâm Y chợt siết chặt, nói sang chuyện khác: 'Y Y, chúng ta xuống dưới xem phim đi!' Hấn không đợi cô trả lời đã kéo cô cùng đi ra ngoài.

Sức lực của Lâm Y từ đầu đến cuối đều không thể so với Lãnh Nghị, cô chỉ đành bước theo hấn, vừa đi cô vừa ngẩng đầu nhìn hấn, mấp máy môi định nói gì đó nhưng rốt cuộc vẫn không nói ra được câu nào...

Bởi vì không còn ai giờ trò trong thuốc của Tịch Họa nên thân thể cô dần dần có dấu hiệu khôi phục ... Lữ Thần nói, các chất thuốc tích tụ trong máu cô càng lúc càng ít đi, điều này có nghĩa là cô có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào!

Ngày hôn lễ của Lãnh Nghị và Lâm Y cũng càng lúc càng đến gần, tất cả công việc Lãnh Nghị đều sắp xếp cho cấp dưới đầu vào đầy cả ...

Chiếc áo cưới cũng đã được chuyển từ Luân Đôn về đây, chiếc áo cưới màu trắng đó được làm hoàn toàn bằng thủ công, tầng tầng lớp lớp những lớp voan mỏng như cánh ve xếp lên nhau, là thiết kế hở vai, trên tán váy có đính tổng cộng 999 viên kim cương nhỏ, dưới bàn tay tài hoa của người thợ, thoáng ẩn thoáng hiện, lóe sáng như những vì sao nhỏ ...

Lúc Lãnh Nghị trải chiếc áo cưới trước mặt Lâm Y, cô che miệng, thật lâu không nói được tiếng nào. Chiếc áo cưới đẹp quá! So với trong tưởng tượng của cô còn đẹp hơn rất nhiều!

'Đi đi, mặc thử cho anh xem!' Trên mặt Lãnh Nghị là nụ cười rạng rỡ, hấn thúc giục cô gái mau chóng đi thử áo.

Dưới sự giúp đỡ của những người làm, Lâm Y khoác lên người chiếc áo cưới có giá trên trời kia, tán váy với vô số lớp voan lóe lên ánh sáng mê người của những viên kim cương, bờ vai trắng nõn của cô gái lộ ra đầy dụ hoặc, gương mặt thanh thuần như một bức tranh, tất cả thật hoàn mỹ, cô gái hết như một nàng tiên vừa lạc xuống trần gian, khiến người ta có cảm giác chỉ nhìn không thể đến gần.

Đôi mắt sắc bén của Lãnh Nghị lúc này có vài giây dại ra, chỉ đến khi cô gái nhìn hấn nhovn miệng cười, nụ cười như đóa hoa xinh đẹp nở rộ thì hấn mới hoàn hồn lại, giọng nói mê người lúc này có chút khàn, 'Y Y, xoay một vòng!'

'Được!' Cô gái tươi cười nhẹ nhàng xoay thân mình, tán váy với những lớp voan mỏng như cánh ve xòe tung, rực rỡ như một đóa tuyết liên mới nở, lại như một nàng tiên đang rải xuống đất vô vàn những cánh hoa nhỏ, trên tán váy xoay tròn, những viên kim cương nhỏ hợp thành một luồng sáng lóe mắt, như một vầng hào quang phủ lên người cô gái, như mộng như ảo ...

Cô gái vong tình xoay tròn, giấc mơ lúc nhỏ thành sự thật, lúc này cô cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất ...

Chiếc váy trắng xoay tròn kia và chiếc váy trắng nho nhỏ xoay tròn bỗng chốc dung hòa làm một, Lãnh Nghị vong tình đưa tay về phía cô gái: 'Y Y ...'

Cô gái ngã vào lòng người đàn ông, trên mặt bởi vì động tác vừa rồi cộng với niềm hưng phấn mà phiếm hồng, đôi mắt đen láy lóe lên ý cười vui sướng, bờ vai trần hoàn mỹ cùng những đường cong dụ hoặc của bộ ngực sữa ... vẻ đẹp đó, không có cách nào diễn tả!

'Y Y!' Lãnh Nghị mặc kệ những người hầu đang đứng gần đó, cúi xuống nhẹ nhàng áp môi lên cánh môi anh đào, những người làm mỉm cười, tự giác rời khỏi phòng lưu lại không gian cho một đôi bởi vì yêu nhau mà quên hết tất cả kia...

Trước hôn lễ một ngày, Lãnh Nghị cho người đến thành phố G đón mẹ của Lâm Y, Lâm Dung đến thành phố H, lần này Lâm Dung không cự tuyệt bởi vì đây là hôn lễ của con gái, bà hy vọng mình có thể tận mắt chứng kiến con gái mặc áo cưới, làm cô dâu xinh đẹp, như vậy dù có rời khỏi thế giới này bà cũng an lòng!

Chiếc xe màu đen vừa dừng lại trước cổng chính thì Lâm Y đã chạy như bay ra đón, 'Mẹ!', Lâm Y vui vẻ ôm lấy mẹ mình thật lâu cũng không buông ...

Lâm Y dẫn mẹ đi dạo quanh biệt thự, khi hai người đến phòng sách của Lãnh Nghị, ánh mắt Lâm Dung rơi trên một bức ảnh chụp gia đình treo trên tường, sóng mắt xao động dữ dội, bà đứng hồi lâu rồi mới chậm rãi bước đến, dừng lại trước tấm ảnh.

Lâm Y thấy vẻ mặt của bà, vội lên tiếng: 'Đây là người nhà của Lãnh Nghị!' Cô thấy mẹ mình vẫn nhìn chăm chăm bức ảnh đó, liền giới thiệu chi tiết hơn, 'Đây là ba của Lãnh Nghị, đây là chú của anh ấy, còn đây là mẹ ...'

'Chú của Lãnh Nghị?' Lâm Dung thoáng chau mày, mắt vẫn không rời bức ảnh, 'Ông ta cũng họ Lãnh sao?'

'Phải đó!' Lâm Y mỉm cười đưa tay khoác lên vai mẹ, 'Chú ấy đương nhiên là họ Lãnh rồi ... có vấn đề gì sao? Chẳng lẽ trước đây mẹ quen biết chú ấy?'

'Ồ, không quen!' Lâm Dung vội thu hồi tầm mắt, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, bà cố trấn tĩnh lại cất bước đi về hướng khác, dường như rất tùy ý hỏi, 'Ngày mai ... nhà họ Lãnh chắc sẽ không đến đúng không?'

'Đúng vậy, lần này chỉ mời các thân bằng quyến thuộc ở Trung Quốc thôi! Không nhiều người lắm!' Lâm Y cười nói, 'Lần sau lúc cử hành hôn lễ ở nhà thờ Paris, cả nhà của Nghị mới đến tham gia. Đến lúc đó mẹ cũng phải đi nha!'

'Xa vậy, mẹ thực sự đi không nổi đâu!' Lâm Dung mỉm cười, chợt bà dừng bước nhìn con gái: 'Y Y, mẹ mệt rồi, không đi nữa, mẹ muốn nghỉ ngơi ...'

'Dạ được, con đi với mẹ!' Lâm Y hạnh phúc mỉm cười, có mẹ với Lãnh Nghị, hai người quan trọng nhất trong cuộc đời cô bên cạnh là một chuyện thật vui vẻ, cô khoác tay mẹ, vừa đi vừa nũng nịu: 'Mẹ, tối nay con muốn ngủ với mẹ!'

Lãnh Nghị bao cả một gian khách sạn năm sao để tổ chức hôn lễ, gần như có mặt đầy đủ những người có danh vọng của thành phố H. Khi Lâm Y khoác tay Lãnh Nghị bước xuống xe, trên người là chiếc áo cưới có giá trên trời, Lãnh Nghị thì mặc một bộ lễ phục chỉnh chu, bộ quần áo được cắt may thủ công càng hiển lộ vẻ tuấn mỹ và khí chất cao ngạo của hân, phôi hợp với vẻ thoát tục của cô gái, quả thực hoàn mỹ vô khuyết khiến mọi người đều không khỏi thốt lên những tiếng ngợi khen.

Gần như là đồng thời, bốn phía pháo hoa nổ rộ chiếu sáng cả bầu trời đêm, ánh đèn flash cũng không ngừng lóe sáng, trong tiếng ban nhạc hòa tấu khúc nhạc kết hôn hòa cùng tiếng vỗ tay rào rạt của tất cả mọi người, hai người bước vào đại sảnh khách sạn, Lữ Thần và Trương Tiểu Mạn làm phù rể và phù dâu đi theo phía sau, người MC trên đài sớm đã chuẩn bị tất cả ...

Lâm Dung ngồi cùng bàn với Uông Linh, nhìn con gái mắt bà ngân ngấn nước, Uông Linh đưa một tờ khăn giấy cho bà, cười nhẹ: 'Khóc cái gì, hai người họ rốt cuộc cũng có kết thúc tốt đẹp chị phải vui lên mới đúng chứ ...', Lâm Y rốt cuộc vẫn là gả cho Lãnh Nghị, chuyện này đối với Uông Linh mà nói rõ ràng là một chuyện tốt, ít ra bà không cần lo lắng cho tương lai của trường đại học H, cho tiền đồ của chính mình nữa!

Ngải Mỹ ngồi cùng với các đồng nghiệp ở LS quốc tế, Trương Huy và Trương Hiểu Hâm thì ngồi cùng với các đồng nghiệp ở công ty quảng cáo JZ ... tất cả ánh mắt đều dồn về phía đôi tân nhân hạnh phúc trên lễ đài, hâm mộ pha lẫn với đố kỵ.

Về sau trong suốt một đoạn thời gian rất dài mọi người đều say sưa nói về một đêm xa hoa mộng ảo kia, mà các cô gái thì càng đối với bộ áo cưới giá trên trời kia hâm mộ không thôi...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Bí Mật Sau Hôn Lễ (2)

Hôn lễ đang tiến hành thì vệ sĩ Tiểu Vương vội vã chạy đến bên tai chú rể nói khẽ: 'Lãnh tổng, Từ Nhất Hạo đến rồi!'

Từ Nhất Hạo không phải đang ở châu Âu sao? Lãnh Nghị vốn định đến lúc tổ chức hôn lễ ở Paris mới mời ông đến, không ngờ ông lại chạy đến Trung Quốc! Nhưng dù sao ông cũng là ba của Y Y, xuất hiện trong lúc này cũng dễ hiểu thôi! Lãnh Nghị nhẹ câu môi cười, thấp giọng dặn dò Tiểu Vương: 'Đề ông ấy vào!'

Sự xuất hiện của Từ Nhất Hạo trong hôn lễ đông đúc như thế này vốn không gây nhiều sự chú ý với mọi người, chỉ có Lãnh Nghị sau khi nhìn thấy Từ Nhất Hạo liền mỉm cười, thấp giọng nói bên tai Lâm Y: 'Từ Nhất Hạo đến rồi, chúng ta qua đó chào ông ta, được không?'

Hàng mi dài của Lâm Y chớp lên, thực ra cô cũng cảm thấy ông sẽ đến, nhìn theo hướng chỉ của Lãnh Nghị, cô nhìn thấy một người đàn ông trung niên phong độ, ông mặc Tây trang chỉnh chu, phong độ, tiêu sái đang rào bước đi về phía hai người, không biết vì sao Lâm Y đột nhiên có chút khẩn trương, cánh tay đang khoác nơi tay Lãnh Nghị hơi siết lại.

Lãnh Nghị dường như cũng phát hiện được sự khẩn trương của Lâm Y, hân mỉm cười nghiêng đầu nói bên tai cô: 'Ông ấy là ba em, sợ cái gì! Huống gì còn có anh ở bên cạnh em!' Hai người kẻ môi kẻ má, dưới ánh mắt của mọi người xem ra cũng là một loại ân ái.

Lãnh Nghị dẫn theo Lâm Y tiến lên mấy bước đón Từ Nhất Hạo, trên mặt Lãnh Nghị là nụ cười thân thiện, hân chìa tay về phía Từ Nhất Hạo trước: 'Từ tiên sinh, cảm ơn ông đã đến!'

Trên mặt Từ Nhất Hạo là một nụ cười kỳ bí, ánh mắt cũng dường như mang theo chút ý cười từ trên mặt Lãnh Nghị dời đến trên mặt Lâm Y, lúc này trên mặt cô rõ ràng có thể thấy được vẻ ngượng ngùng và khấn trương, cái cảm giác gặp được người thân thiết lạc đã lâu này khiến Từ Nhất Hạo thoáng ngẩn người, nụ cười kỳ bí trên mặt thu lại một ít, ông cắn môi, vươn tay về phía Lãnh Nghị.

Hai bàn tay to chỉ nắm nhẹ rồi buông ra ngay, Từ Nhất Hạo vẫn giữ nụ cười trên môi, không nói gì.

Biểu cảm khác thường của Từ Nhất Hạo khiến mặt Lãnh Nghị lóe lên, có lẽ là vì tham gia hôn lễ của con gái nên có chút khấn trương, nghĩ như vậy, khóe môi hần nhẹ câu lên, 'Xin mời Từ tiên sinh ngồi!'

Bên này đã có một nhân viên tiếp đãi đi đến khom người chào Từ Nhất Hạo rồi ngọt ngào nói: 'Xin mời Từ tiên sinh đi theo tôi!', nhưng Từ Nhất Hạo vẫn đứng yên không nhúc nhích, ánh mắt ông quét một vòng nơi bàn dành cho thân thích, vừa nhìn thấy Lâm Dung đang ngồi cạnh Uông Linh, mắt ông liền ghim chặt nơi đó.

Lãnh Nghị và Lâm Y nhìn theo tầm mắt của Từ Nhất Hạo, họ cũng nhìn thấy sắc mặt hơi tái đi của Lâm Dung, bà mím môi, cúi thấp đầu, Lâm Dung thế nào cũng không ngờ được lại gặp được Từ Nhất Hạo ở đây, chẳng lẽ Lâm Y cũng biết ông ấy là ba mình sao? Ông ấy thật sự là vì nể tình cũ mà đến tham dự hôn lễ của con gái sao?

Lâm Dung thoáng chau mày, trong lòng có chút nghi hoặc bởi vì bấy nhiêu năm qua Từ Nhất Hạo đều chưa từng đến thăm bà và con gái một lần này, điều này vẫn luôn là nỗi đau trong lòng bà, bà thế nào cũng không ngờ Từ Nhất Hạo lại nhẫn tâm đến mức đó!

Đáy mắt Từ Nhất Hạo xa vời thâm toại, ông rất nhanh thu lại tầm mắt, cất bước đi theo nhân viên tiếp đãi ...

Hôn lễ kết thúc, Lãnh Nghị mang Lâm Y trở lại biệt thự, quản gia đã dẫn theo những người hầu đứng ở cửa chờ đợi, vừa nhìn thấy Lãnh Nghị nắm tay Lâm Y bước vào cửa lớn, họ đều nhất tề cúi đầu chào: 'Thiếu gia, thiếu phu nhân!'

Nụ cười trên môi Lãnh Nghị lan đến tận đầu mày cuối mắt, hần kim lòng không được cúi đầu nhìn Lâm Y bên cạnh, hai má Lâm Y đỏ ửng, câu "thiếu phu nhân" kia ít nhiều cũng khiến cô cảm thấy không quá quen.

Gò má đỏ ửng của cô gái khiến người đàn ông không nhịn được sự khát khao đã lâu, hần nhẹ câu môi, chợt đứng lại, một tay dùng sức, trong tiếng kêu thất thanh của cô gái, bệ ngang cô lên bước nhanh qua phòng khách, đi lên cầu thang để lại sau lưng tiếng vỗ tay và tiếng cười của những người làm ...

Đẩy ra cửa phòng ngủ, người đàn ông ôm cô gái tiến vào, hần dùng vai đẩy cửa sập lại, đôi mắt đen thẳm nhìn say đắm cô gái trên tay, gương mặt nhỏ nhắn trong suốt như ngọc, đôi mắt đen láy trong veo như nước, gò má vì ngượng ngùng mà đỏ ửng, xinh đẹp như một đóa hoa sen vừa mới nở.

'Y Y ...' Giọng Lãnh Nghị hơi khàn, trải qua bao nhiêu trắc trở khúc mắc, giờ cô gái này chân thực nằm trong cánh tay mình, trở thành Lãnh phu nhân, xinh đẹp, thẹn thùng, thâm tình nhìn hần, lòng hần mềm nhũn, cảm giác thỏa mãn dâng đầy trong lòng. Lãnh Nghị nhẹ cúi đầu đặt môi lên đôi môi mềm mại của cô gái trong cánh tay.

Mắt cô gái trong cánh tay sáng ngời, cánh tay thon thả thâm tình vòng qua cổ người đàn ông, đón nhận nụ hôn của hần, người đàn ông chậm rãi thả cô gái xuống, xoay người siết lấy thân thể mảnh khảnh của cô gái trong tay mình, cô gái sít sao dán lên người người đàn ông, bốn cánh môi nồng nhiệt tiếp hợp với nhau.

Quần áo trên người nhanh chóng bị bóc ra, cánh tay mạnh mẽ hữu lực của người đàn ông nhẹ nhấc cô gái lên, một cái xoay người, lưng của cô gái dán lên cửa, tay cô gái vẫn vòng qua cổ người đàn ông, thân thể cường kiện của người đàn ông áp lên người cô gái, trong tiếng ngâm nga yêu kiều, mạnh mẽ tiến vào...

Cửa phát ra những tiếng vang dị thường, cùng tiếng ngâm nga không nhịn được của cô gái hòa cùng tiếng thở thô ráp của người đàn ông, tạo thành một khúc nhạc tận hồn mất hồn...

Hai thân thể nóng rực dần dời về phía giường rồi ngã nhào lên chiếc nệm lông ngỗng mềm mại, lại diễn tấu một khúc nhạc hài hòa nhất, tốt đẹp nhất của đêm tân hôn ...

'Y Y, chúng ta định đi đâu hưởng tuần trăng mật đây?' Xong việc người đàn ông thân thiết hôn lên đôi mắt, chóp mũi, cánh môi cô gái.

'Tùy anh thôi, chỉ cần cùng với anh, đi đâu cũng được!' Giọng cô gái vẫn còn chút hào hển.

'Em thích biển, vậy chúng ta đi Maldives đi, vòng qua biển Thái Bình Dương một chuyến được không?' Khóe môi người đàn ông tràn đầy ý cười, bàn tay to lại bắt đầu không an phận trượt trên làn da mượt mà như lụa của cô gái ...

'Ân, sao cũng được', giọng cô gái dần trở nên mê ly, cô nhẹ giữ lấy bàn tay của người đàn ông, 'Ngày mai nghỉ ngơi một ngày, ngày một rồi đi ...'

'Ân', giọng người đàn ông pha thêm chút ái muội, 'Anh biết ngày mai em nhất định phải ngủ cả ngày ...'

'Hà ...' Mặt cô gái bắt đầu đỏ lên, giọng nói cũng dần trở nên khấn trương, 'Đừng mà, Nghị, lát nữa đi ...'

'Cái gì mà lát nữa, đêm nay là đêm tân hôn của hai chúng ta mà, dù sao cũng phải lưu lại chút ấn tượng cho em chứ ...' Giọng người đàn ông nhỏ dần,

trên giường lại một hồi phong vân tái khởi ...

Gần trưa hôm sau hai người mới rời giường, khi xuống lầu thì đã nhìn thấy Lâm Dung ngồi ngẩn người một mình nơi sofa, cho đến khi nhìn thấy Lãnh Nghị và Lâm Y bước xuống thì bà mới thu hồi tâm mất mông lung của mình, nhìn sang hai người mỉm cười: 'Hôm nay mẹ định trở về thành phố G!'

Lâm Y buông tay Lãnh Nghị, đi đến ngồi xuống bên cạnh mẹ mình, cầm lấy tay bà: 'Mẹ, ngày mai chúng ta cùng nhau đi du lịch đi ... con với Nghị đã bàn bạc rồi!' Lãnh Nghị cũng chậm rãi đi đến bên sofa ngồi xuống.

'Ngốc à, có ai đi hưởng tuần trăng mật mà dẫn mẹ theo đâu chứ!' Lâm Dung gượng nở nụ cười, tiếp đó bà nhìn sang Lãnh Nghị, 'Lãnh Nghị, ta giao Y Y cho con, con phải đối xử thật tốt với nó ... ta cũng không thể luôn ở bên cạnh Y Y mãi được!'

'Dạ, con biết rồi, mẹ yên tâm!' Lãnh Nghị lần nữa nở nụ cười, một tiếng 'mẹ' này của hắn khiến trên mặt bà ý cười càng sâu, bà hiền từ nhìn Lãnh Nghị gật đầu.

Lâm Dung kiên quyết không chịu theo Lâm Y và Lãnh Nghị đi du lịch, Lâm Y cũng đành chịu, cô hiểu cá tính của mẹ, Lâm Dung quyết định lưu lại thêm một ngày nữa, đợi ngày mai khi Lãnh Nghị và Lâm Y xuất phát thì bà cũng lên đường trở về thành phố G.

Tối hôm đó, sau bữa cơm tối Lâm Dung đi dạo một mình trong vườn hoa thì chợt nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, bà cầm điện thoại lên xem, là một dãy số lạ, gương mặt quen thuộc của người đàn ông trong hôn lễ tối qua chợt hiện lên trong đầu, Lâm Dung thoáng chau mày, không biết vì sao, sự xuất hiện đột ngột của ông luôn khiến bà cảm thấy bất an.

Ngực lại bắt đầu nhói đau khiến bà thở có chút khó khăn, sóng mắt Lâm Dung thoáng xao động, bà cắn môi, rút cuộc ấn phím đón nghe, hai đầu điện thoại đều trầm mặc thật lâu rồi giọng nói có chút lạnh của Từ Nhất Hạo mới vang lên từ đầu bên kia: 'Chúng ta gặp mặt đi!'

Lâm Dung che tay nơi vùng ngực đang đau nhói, giọng trầm thấp lạnh nhạt: 'Được!', vốn bà đã từng thề cả đời này cũng sẽ không gặp lại người đàn ông kia nhưng hiện giờ vì Y Y, Lâm Dung quyết định gặp ông một lần, bà muốn nghe thử Từ Nhất Hạo nói thế nào, nếu như ông còn nhớ tình vợ chồng xưa, Lâm Dung cũng sẽ rất nguyện ý để con nhận lại ba ... bởi vì bà luôn cảm thấy sinh mệnh của mình còn không dài lắm, bà hy vọng con gái ngoại trừ tình yêu của Lãnh Nghị còn có thêm một phần tình thương của cha ...

Khi Lâm Dung bước vào phòng bao trong quán trà nhỏ kia, Từ Nhất Hạo đã ngồi chờ bên trong, trên tay ông kẹp một điếu thuốc, đầu thuốc đỏ rực, một luồng khói trắng phất phơ che khuất phần nào gương mặt anh tuấn của ông; ông nhìn chăm chăm Lâm Dung đang đẩy cửa bước vào, ánh mắt thật phức tạp, có chút thâm thúy, chút lãnh khốc, chút phần hận lại có chút đau xót.

Lâm Dung chỉ lạnh nhạt nhìn người đàn ông trước mặt rồi bình tĩnh ngồi xuống vị trí đối diện với ông, hai mươi năm trước, hai người từng có tình yêu bùng cháy có thể so với sa mạc, nhưng hôm nay chỉ còn lại hai trái tim vỡ nát, lạnh băng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Bí Mật Sau Hôn Lễ (3)

Từ Nhất Hạo nhìn chăm chăm người phụ nữ lạnh lùng trước mặt, vết thương hơn hai mươi năm dường như lại lần nữa bị người hung hăng xé toạc ra, khóe môi ông lộ ra một nụ cười lạnh, đáy mắt mang theo vô tận đau thương, khàn giọng nói: 'Xem ra bà rất vui mừng khi thấy con gái mình gả cho Lãnh Nghị!'

Lâm Dung thoáng nhíu mày, lạnh lùng nhìn chăm chú người đàn ông trước mặt rồi người nhạt, giọng nói mang theo chút phẫn nộ: 'Tôi vì sao lại không vui chứ? Thấy con gái tôi sống thật tốt, ông khó chịu lắm sao?'

Từ Nhất Hạo nhíu chặt mày, nhìn bà như nhìn một người ngoài hành tinh, mãi đến khi điếu thuốc trên tay đã tàn hết ông mới hít một hơi, giọng lạnh như băng nói từng chữ một: 'Bà thật sự không biết, năm đó Lâm Thành, người tình của bà lại chính là chú của Lãnh Nghị, Lãnh Thành?'

Sóng mắt Lâm Dung thoáng xao động, gương mặt có chút quen thuộc của người trong bức ảnh trong phòng sách của Lãnh Nghị lần nữa xuất hiện trong đầu bà, khi đó Lâm Y giới thiệu với bà, nói ông ấy là chú của Lãnh Nghị, Lãnh Thành! Lâm Dung vốn tưởng rằng có lẽ do mình nhận sai người, người giống người cũng không phải là không có! Hiện giờ nghe cách nói này của Từ Nhất Hạo, thì ra bà không nhận sai người.

Lâm Dung mỉm môi, cười nhạt một tiếng: 'Ông ấy có phải là người tình của tôi của tôi hay không không có quan hệ gì đến ông cả! Chẳng lẽ sau hai mươi mấy năm ông gọi tôi đến đây là vì muốn cùng tôi tranh luận đề tài cũ rích kia sao? Nếu như ông gọi tôi đến đây hôm nay là vì nói chuyện này, vậy tôi không có hứng thú, cáo từ!'

'Lâm Như Thanh!' Sự ngoan cố và lạnh nhạt của Lâm Dung khiến cho đáy mắt Từ Nhất Hạo dâng đầy mây đen, ông nghiêng răng, 'Bà là thật sự không biết hay giả vờ không biết, Lâm Y vốn là con gái của Lãnh Thành, cô ta với Lãnh Nghị là anh em họ!'

Mắt Lâm Dung trong chớp mắt trừng lớn, nhìn ánh mắt lạnh mạc mang theo thù địch của người đàn ông trước mặt bằng vẻ khó tin, cánh môi run nhẹ, dường như muốn nói gì đó lại không phát ra được bất kỳ âm thanh nào, chỉ nghe giọng nói bi thương đầy phẫn nộ của Từ Nhất Hạo tiếp tục vang lên: 'Hai mươi mấy năm trước bà luôn miệng nói bà với người đàn ông kia không có quan hệ gì, vậy ... con gái của hai người từ đâu mà có?'

'Không thể nào!' Lâm Dung run run cánh môi rồi cuộc cũng nói được mấy câu, 'Ông đừng lại tìm cớ cho hành vi phản bội của mình nữa! Ai mà không biết năm đó ông bỏ lại mẹ con tôi là vì tương lai của chính mình, một lòng muốn bám theo con gái của phó thị trưởng!'

'Không thể nào?' Khóe môi Từ Nhất Hạo lại lộ ra một nụ cười lạnh, ông sớm đã nghĩ đến người phụ nữ này sẽ nói như vậy, hai mươi mấy năm trước bà cũng nói như vậy về quan hệ giữa mình với Lâm Thành! Ông nhìn bà chăm chăm, giọng nói trào phúng mang theo chút lạnh lùng, 'Lâm Thành, Lâm Y, Lâm Như Thanh ... đều là "Lâm", quả thật là người một nhà!' Năm đó khi ông rời đi không lâu thì nghe nói Từ Y sửa tên thành Lâm Y, mỗi hận này ông đã giấu trong lòng suốt hai mươi mấy năm rồi!

'Họ "Lâm" của Y Y là theo họ của tôi, không liên quan gì đến Lâm Thành!' Lâm Dung cắn răng, khó tin nhìn người đàn ông trước mặt, chẳng lẽ ông vì điều này mà nghi ngờ sao?

'Có liên quan đến Lâm Thành hay không bà rõ ràng nhất!' Giọng Từ Nhất Hạo lạnh như băng, ông nhìn người phụ nữ ngoan cố, quật cường trước mặt, đáy mắt tràn đầy bi thương, ông cảm thấy, run run lấy từ trong túi áo vest một phong bì, phong bì đó có lẽ rất lâu rồi, giấy của nó đã ố vàng.

Tìm Lâm Dung bắt đầu đập kịch liệt, Từ Nhất Hạo lấy từ trong phong bì ra hai tờ giấy cũng đã ố vàng, bàn tay đó vẫn không ngừng run rẩy, ông đặt hai tờ giấy trước mặt Lâm Dung, mắt bà như dính chặt trên nơi mấy chữ "Giấy giám định" trên tờ giấy đó, chừng như đã hiểu ra điều gì, trong đầu chớp mắt một mảnh trống rỗng, chỉ còn lại mấy dòng kết luận cuối cùng trên hai trang giấy còn lại trong đầu, trên một trang viết "quan hệ cha con", còn trang kia viết "không phải quan hệ cha con".

Chuyện này sao có thể chứ? Đầu Lâm Dung bắt đầu vang lên những tiếng ong ong, chẳng lẽ đêm say rượu đó bà và Lâm Thành thực sự có xảy ra quan hệ hay sao? Không thể nào? Bao nhiêu năm qua Lâm Dung vẫn luôn tin tưởng, tối hôm đó hai người họ là trong sạch! Chẳng lẽ Lâm Thành gạt bà sao? Lâm Dung mấp máy cánh môi, mắt tối sầm lại, thấp giọng thì thào: 'Không thể nào, không thể nào ...'

'Lâm Như Thanh!' Giọng run giãy của Từ Nhất Hạo lại vang lên, 'Lần đó xuất ngoại biểu diễn, lưu lại Paris suốt một tháng, mỗi ngày bà đều cùng tên Lâm Thành kia cùng nhau, bà thật sự cho rằng tôi không biết sao? Ông ta trở về nước tìm bà, hai người hẹn hò nhau ở khách sạn, bà tưởng tôi không biết sao? Tôi nhìn hết lần này tới lần khác, chỉ bởi vì lúc đó tôi yêu bà!'

Ngực Lâm Dung bắt đầu đau dữ dội, bà không tự chủ được đưa tay che ngực, trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng: thì ra lúc đó Từ Nhất Hạo đã không tin tưởng bà! Bà vô lực lắc đầu, giống như hai mươi mấy năm trước định giải thích nhưng giọng nói thật yếu ớt: 'Không phải như ông nghĩ đâu, không phải ...'

Giọng run run của Từ Nhất Hạo lại vang lên: 'Lúc bà có đứa con đầu tiên, bà nói bà cần sự nghiệp, mặc kệ sự phản đối của tôi cũng kiên quyết bỏ nó ... tôi cũng thông cảm với bà ... Sau khi xuất ngoại trở về bà lại có đứa con thứ hai, tôi đã từng hoài nghi, khuyên bà bỏ nó đi thì bà lại kiên trì giữ lại ... nhất định muốn sinh đứa con đó ra ... Thì ra đứa con đó là của Lâm Thành!'

'Lúc này báo ứng đã đến rồi ...' Từ Nhất Hạo chợt bật cười, tiếng cười nghe thật đáng sợ, từ lần yến hội đó ở hiệp hội thương mại của thành phố H ông đã phát hiện Lâm Y là con gái của Lâm Như Thanh, hơn nữa còn mang họ Lâm, mặc kệ là theo họ Lâm Dung hay Lâm Thành, dù sao cũng là họ Lâm! Thấy cô cùng Lãnh Nghị dây dưa không dứt, ông liền có niềm tin chắc chắn đây là sự ưu ái của ông trời dành cho ông, là sự trừng phạt đối với họ!

'Không, không thể nào, không phải như vậy đâu!' Lâm Dung một tay ôm ngực, một tay bịt mắt, run giọng nói! Rõ ràng Từ Nhất Hạo đã phản bội bà trước hiện giờ thế nào lại trở thành bà là người phản bội ông trước? Bà còn nhớ buổi tối hôm đó khi bà đi diễn trở về đã chết lặng khi nhìn thấy trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ, Từ Nhất Hạo và một người phụ nữ khác đang liêu liếm chết triền miên, khi ông nhìn thấy vợ mình đứng ngoài cửa, trong mắt lại lạnh nhạt như thế ...

'Không thể sao? Chẳng lẽ hai tờ giấy giám định kia còn không đủ sao?' Từ Nhất Hạo ném hai tờ giấy trước mặt Lâm Dung, hai mươi mấy năm trước ông đã giấu diếm Lâm Dung đi làm giám định, quả nhiên, kết quả là ông và đứa bé kia không phải quan hệ cha con.

Ông không cam lòng, tìm đủ mọi cách mới lấy được tóc của Lâm Thành, lại đi làm giám định một lần nữa, quả nhiên chứng minh người kia với đứa bé mới là quan hệ cha con! Ông cầm trên tay hai tờ giấy giám định, từ đó không trở về nhà nữa ... Ông chẳng tha mạng lấy tội danh phản bội vợ, kết hôn cùng một người phụ nữ khác cũng không có mặt mũi nói cho bất cứ ai biết chân tướng của chuyện này!

Mắt Lâm Dung tối sầm, bà thấy ngực mình càng đau dữ dội, sắc mặt càng trắng bệch, Từ Nhất Hạo nhìn thấy vẻ khổ sở đến không chịu nổi của Lâm Dung, tiếp tục cười lạnh: 'Tôi vốn định vạch trần chân tướng của chuyện gièm pha này trong ngày hôn lễ hôm qua, để tất cả mọi người đều biết chuyện gièm pha này của nhà họ Lãnh ... Nhưng tôi thế nào cũng không ngờ bà lại bình thản ung dung đến vậy ngồi ở chỗ đó!'

'Không!' Lâm Dung vụt ngừng đầu lên, hoảng loạn nhìn Từ Nhất Hạo, khàn giọng nói: 'Ông không thể làm như vậy ...'

Sự hoảng loạn của Lâm Dung càng khiến lòng Từ Nhất Hạo càng thêm nặng nề, ông cười âm hiểm, giọng lạnh như băng: 'Vì sao tôi không thể làm như vậy chứ? Ngày hôm qua tôi đã tha cho các người một lần, ngày mai tôi tuyệt đối sẽ không mềm lòng, ngày mai trên trang đầu của tất cả các tờ báo sẽ là tin tức chấn động về nhà họ Lãnh, hahaha, anh em kết hôn ...'

Từ Nhất Hạo cười càng dữ tợn, ông vụt đứng bật dậy, mỗi hận đè nén trong lòng hai mươi mấy năm qua trong giờ phút này gần như được phóng thích hoàn toàn, ông từ trên cao nhìn xuống người phụ nữ yếu ớt đang đau đớn ôm ngực, gần từng chữ một: 'Ngày mai chúng ta gặp nhau trên báo đi!' Nói rồi

ông xoay mình bước ra khỏi phòng bao.

'Không, Từ Nhất Hạo!' Lâm Dung gắng gượng đứng dậy đuổi theo người đàn ông đang đi về phía cửa phòng bao chợt bà thấy chân như nhũn đi, cả người yếu ớt ngã nhào trên đất rồi bà chỉ cảm thấy thân thể tiếp xúc với mặt đất lạnh như băng, một mùi máu tươi vọt từ cổ họng phun ra sau đó là những tiếng kêu kinh hãi càng lúc càng mờ hồ bên tai ...

Máu tươi vẫn tiếp tục trào ra từ khoe môi bà, những tiếng kêu giờ đã nghe không rõ, bà cảm nhận được sức lực trong người đang bị rút đi từng chút một rồi Lâm Dung chậm rãi khép mắt lại ... Y Y, Lãnh Nghị, mẹ thật sự không biết ...

Đi ở phía trước Từ Nhất Hạo nghe được những tiếng kêu kinh hãi phía sau, rốt cuộc ông dừng bước, chậm rãi xoay người lại thì đã thấy Lâm Dung ngã nhào trên đất, mặt không còn chút máu, hai mắt nhắm chặt, máu tươi từ miệng đã nhuộm đỏ trước ngực...

'Nhu Thanh!' Từ Nhất Hạo giật mình, không kịp được kêu thất thanh một tiếng, sự u ám trong mắt hoàn toàn tan biến hết, tim bắt đầu đau kịch liệt, hơn hai mươi năm qua ông gần như quên mất đau lòng là cảm giác gì, hiện giờ cảm giác này dường như đã quay trở lại; ông vội bước nhanh đến bên cạnh Lâm Dung, tay run run ôm lấy người phụ nữ đã gần như không còn sức sống vào ngực, bước nhanh xuống lầu rồi chạy thẳng về phía xe mình, mở cửa đặt bà vào ghế phụ ...

Xe rất nhanh đã dừng lại trước cửa một bệnh viện, Từ Nhất Hạo ôm Lâm Dung chạy thẳng vào phòng cấp cứu ... 'Nhất Hạo...' Lâm Dung trong tay ông mặt mũi héo hắt, yếu ớt gọi.

'Nhu Thanh, cố chờ một chút, chúng ta đã đến bệnh viện rồi!' Từ Nhất Hạo run giọng nói, ông cúi đầu nhìn Lâm Dung lúc này hơi thở đã mong manh, giọng nghẹn lại, 'Bà không thể chết được ...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Hối Thế Gian Tình Là Gì? (1)

'Em không được rồi ...' Giọng Lâm Dung càng suy yếu, 'Anh đừng đăng báo, xin anh ... tha cho bọn trẻ ...'

'Anh biết rồi!' Từ Nhất Hạo cắn răng, bế bà xông thẳng vào phòng cấp cứu.

Lúc này Lãnh Nghị và Lâm Y đang ở trong phòng của Tịch Họa ở lầu ba, nhìn Lữ Thần tiến hành kiểm tra cho cô, trên mặt Lữ Thần lộ ra nụ cười vui vẻ: 'Tình trạng của Tịch Họa càng lúc càng tốt rồi, ngày cô ấy tỉnh lại chắc cũng không còn xa nữa!'

Hàng mi dài của Lâm Y chớp nhẹ, cô nhẹ mỉm cười, Lãnh Nghị hơi ngoảnh sang nhìn về không được tự nhiên của Lâm Y, khoe môi hân hỷ câu lên, một bàn tay lặng lẽ đưa sang nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, dùng sức nắm chặt, cô gái ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, vẻ bất an trong mắt dần tan mất ...

Chính ngay lúc này quản gia đẩy cửa bước vào nói: 'Thiếu phu nhân, điện thoại của cô ở trong túi cứ đồ chuông mãi ...'

'Ồ, tôi biết rồi, tôi xuống ngay đây!' Lâm Y quay đầu nhẹ giọng nói, mẹ còn chưa về, lúc này người gọi điện thoại rất có khả năng là mẹ.

Sau bữa cơm tối, sau khi mẹ đi dạo vườn hoa trở về thì nói với cô muốn ra ngoài một chuyến gặp bạn bè cũ, Lâm Y cũng không để ý lắm, cô rất vui khi thấy mẹ chịu ra ngoài bởi vì như vậy chứng tỏ sau này có lẽ mẹ sẽ đồng ý ở lại thành phố H cùng cô.

Lâm Y buông tay Lãnh Nghị đi theo quản gia xuống lầu; điện thoại của cô reo rồi lại ngừng, ngừng rồi lại reo, lúc Lâm Y lấy ra thì nó vẫn đang đồ chuông không ngừng, nhưng đập vào mắt cô là một dãy số lạ, không biết vì sao, một dự cảm chẳng lành chợt dâng lên trong lòng, Lâm Y mím môi, nhẹ ấn lên màn hình đón nghe: 'Alo...'

Lời còn chưa nói hết thì đã nghe giọng nói có chút bất mãn từ đầu bên kia: 'Xin hỏi là Lâm Y tiểu thư con gái của bà Lâm Dung phải không?', sau khi nghe được câu trả lời khẳng định, người bên kia vội nói, 'Mẹ của cô xảy ra chuyện, đang ở bệnh viện!'

Lâm Y ngẩn người, trong mắt thoáng qua một tia khiếp sợ, cô vội chạy ra cửa vừa hay gặp Lãnh Nghị đang từ lầu ba bước xuống, hân hân nhìn Lâm Y về mặt kinh hoàng vội vàng chạy ra ngoài thì vội đuổi theo: 'Y Y, xảy ra chuyện gì?'

'Mẹ em ... xảy ra chuyện, đang ở bệnh viện ...' Giọng Lâm Y đứt đoạn, chân vẫn không ngừng bước, Lãnh Nghị vẫn theo sát phía sau ...

Khi Lãnh Nghị và Lâm Y đến được phòng cấp cứu của bệnh viện đó thì bác sĩ đã phủ một tấm drap trắng lên người Lâm Dung, đỡ đầu đứng bên giường là một bóng dáng cao gầy, Từ Nhất Hạo! Áo ông nhuộm đỏ những dấu máu, trên mặt lộ rõ vẻ đau xót và bi thương, đôi mắt hẹp dài thần thờ nhìn tấm drap trắng đang phủ trên mặt Lâm Dung...

Bước chân Lâm Y trong khoảnh khắc đó như đình trệ, mặt cô tái nhợt, đôi mắt đen láy nhìn về chiếc giường đang phủ drap trắng, đáy mắt tràn đầy vẻ

tuyệt vọng. 'Mẹ ...' Cô hoảng loạn thì thảo, giọng nói kia trống rỗng, mờ mịt như không phải của cô.

Một vị bác sĩ đeo kính trắng đi về phía Lâm Y, giọng ông vọng đến bên tai Lâm Y: 'Cô là con gái của bà Lâm phải không? Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức!', nói rồi ông thông thả rời đi.

Không ... Chắc chắn không phải là mẹ mình, mẹ trước khi ăn cơm tối còn ngồi nói chuyện với mình, mẹ là người thân duy nhất của mình, sao có thể bỏ mặc mình không lo chứ?! Nhất định là bác sĩ nhầm lẫn rồi!

Lâm Y lê từng bước đến bên giường, bàn tay run rẩy hướng về phía tấm drap trắng mang theo một tia hy vọng mong manh! Cô hy vọng khi cô lật tấm drap lên nhìn thấy một gương mặt xa lạ thì thật là một chuyện vui mừng xiết bao!

Bàn tay run run đó khi chạm đến tấm drap mỏng thì dừng lại giây lâu; 'Y Y ...' Lãnh Nghị từ phía sau ôm lấy cô gái, muốn dùng hơi ấm từ người mình sưởi ấm cho thân thể lạnh như băng của cô.

Rốt cuộc cô gái cũng không có dũng khí lật tấm drap kia lên, cô rút tay về, vô lực tựa vào trong ngực Lãnh Nghị, thì thảo: 'Nghị, đó không không phải mẹ em! Nhất định là họ nhầm lẫn rồi!'

'Ừ ừ ... không phải!' Lãnh Nghị siết cô gái vào lòng, thấp giọng an ủi.

'Đúng là mẹ cô!' Đột nhiên người đàn ông cao gầy đứng bên kia giường cất giọng lạnh như băng nói, cả người Lâm Y run lên, cô dò dẫm quay nhìn sang Từ Nhất Hạo, thấy trong mắt ông tràn ngập bi thương nhưng, vì sao ánh mắt ấy lại lạnh lùng như vậy? Lâm Y khẽ rung mình, đó là ba của cô sao? Vì sao trong ánh mắt ông nhìn cô lại có hận?

Từ Nhất Hạo bước từng bước đến gần Lâm Y, khóe môi chọt câu lên một nụ cười lạnh, giọng nói mang đầy hận ý: 'Là cô hại chết mẹ mình!' Sự khiếp sợ phút chốc dâng lên trong lòng Lâm Y, thân thể run rẩy không thôi, nếu không có Lãnh Nghị ôm lấy chắc là cô đã sớm té ngã xuống đất.

'Từ Nhất Hạo!' Lãnh Nghị chau mày, trong mắt lộ vẻ sắc bén, lạnh giọng quát, 'Y Y là con gái ông!'

Từ Nhất Hạo nhìn Lâm Y, trong mắt lúc này chỉ còn nổi phần hận như muốn giết người, ông nhìn Lâm Y đang run rẩy không ngừng trong lòng Lãnh Nghị, giọng càng lạnh lẽo vô tình: 'Cô ta không phải con gái tôi! Nếu như không phải vì cô ta, tôi và Như Thanh cũng sẽ không đi tới bước này! Là cô ta hại chết Như Thanh!'

Lâm Dung chết nhưng đây không phải là mục đích mà Từ Nhất Hạo muốn đạt được! Hai mươi mấy năm trước ông yêu bà điên cuồng vì thế khi hận, ông hận tới tận xương; nhưng giờ tất cả đều đã không còn, yêu hận của ông toàn bộ đã rời ông mà đi! Giờ phút này ông mới phát hiện, thì ra lòng của ông sớm đã theo Lâm Dung mà đi...

Nỗi đau đè nén trong nội tâm hơn hai mươi năm qua toàn bộ đều bộc phát trong một khoảnh khắc này ...

Lãnh Nghị kinh ngạc trừng mắt nhìn Từ Nhất Hạo, thân thể nhỏ nhắn trong lòng hán cũng run rẩy không ngừng, Từ Nhất Hạo gật đầu, giọng nói đầy phần hận, rành mạch từng chữ một, 'Hai người là anh em! Lãnh Thành mới là cha của cô ta!'

Như bị sét đánh, Lãnh Nghị ngẩn người, đôi mắt sắc bén có vài giây mờ hồ; Lâm Y cũng trừng mắt nhìn Từ Nhất Hạo bằng ánh mắt không thể tin được, ánh mắt đó như đang đối mặt với ngày tận thế rồi cô thấy trước mắt tối sầm, không còn biết gì nữa, thân thể mềm nhũn ngất đi trong tay Lãnh Nghị ... Theo bản năng Lãnh Nghị siết chặt đôi tay, dùng sức ôm lấy cô gái lúc này đã mê man bất tỉnh.

Giọng nói của Từ Nhất Hạo như một loại ma chú lắng đọng khắp căn phòng: 'Các người nên cảm tạ tôi tôi qua không tuyên bố bí mật này trong hôn lễ của các người, tôi nghĩ tôi nghĩ lui vẫn cảm thấy nên cho các người qua một đêm tân hôn hoàn mỹ ...'

Lãnh Nghị rớt cuộc hoàn hồn lại, ánh mắt sắc như dao bắn về phía Từ Nhất Hạo, lạnh giọng nói: 'Ông có chứng cứ gì chứng minh Y Y không phải là con ông mà là con của chủ tôi?'

'Có!' Mắt Từ Nhất Hạo đỏ rực bi thương, 'Nhưng tôi sẽ không đưa cho cậu, tôi sẽ đưa cho giới truyền thông! Tôi muốn nhà họ Lãnh các người không ngẩng đầu lên được!' Lúc này ông đã hoàn toàn quên mất chuyện mình vừa hứa với Lâm Dung, ông chỉ đắm mình trong nỗi đau xót mất đi người mình yêu, đắm mình trong khoái cảm đã trả được mối hận trong lòng!

Lãnh Nghị thoáng nheo mắt, quan sát Từ Nhất Hạo rồi cười lạnh: 'Từ tiên sinh, tôi theo ông đến cùng!' Nói rồi hán ôm lấy thân thể mềm nhũn của Lâm Y xông vội ra phòng cấp cứu ...

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Từ Nhất Hạo, ông ngẩn người đứng đó thật lâu mới chậm rãi lê chân đến bên giường, bàn tay run run đưa lên nhắc một góc tấm drap trắng, nhìn gương mặt đã không còn sức sống nhưng điểm tĩnh của bà, những ngày ngọt ngào ân ái xưa chọt hiện lên trong đầu, trong mắt ông tràn ngập nỗi đau xót, ông đã từng yêu bà đến thế, yêu hết lòng, yêu bằng cả sinh mạng mình vậy mà, bà lại phản bội ông ...

Nhưng trong hơn hai mươi năm qua, chỉ có mình ông biết, ông hoàn toàn không vui vẻ, ông cố gắng quên nhưng không cách nào quên ... Khi ông lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Y trong buổi tiệc của hiệp hội thương mại, trên gương mặt cô ông loáng thoáng tìm lại được hình bóng năm nào của Lâm Như Thanh thì ông liền không có cách nào tiếp tục giả vờ bình tĩnh được nữa, ông hận Lâm Dung, hận Lãnh Thành, người năm đó tự xưng là Lâm Thành, hận con gái của họ!

Ông muốn nhà họ Lãnh trở thành trò cười của thiên hạ, muốn nhìn thấy bộ dạng đau lòng tuyệt vọng của Lâm Như Thanh! Giờ ông đã được toại nguyện

rồi nhưng vì sao, vì sao trong lòng lại bi thương đến vậy? Vì một chút vui vẻ khi được báo hận kia mà ông để Như Thanh phải trả giá bằng tính mạng của mình ...

Như Thanh, đây là sự trừng phạt dành cho bà ... Từ Nhất Hạo đau đớn khép mắt lại, khuỷu chân quỳ bên giường bệnh, lúc này một chiếc xe màu đen thẳng lại trước cửa bệnh viện, Lưu Dững dẫn theo mấy vệ sĩ xông vào phòng cấp cứu ...

Gần như là đồng thời, ở cửa biệt thự họ Từ ở Paris cũng có một chiếc xe dừng lại, từ trên xe bước xuống mấy người nước ngoài mắt xanh tóc vàng xông thẳng vào cửa biệt thự ...

Mà lúc này, trong một phòng bệnh gần phòng cấp cứu, Lâm Y an tỉnh nằm trên giường bệnh, một người bác sĩ trong chiếc áo trắng giúp cô kiểm tra rồi đứng sang bên cạnh, mảy chau chặt nói với Lãnh Nghị: 'Lãnh tiên sinh, phu nhân chỉ vì thương tâm quá độ mà thôi, không có gì nghiêm trọng, rất nhanh sẽ tỉnh lại!'

Lãnh Nghị nhẹ gật đầu, hần lảng lạng ngồi bên giường bệnh nhìn Lâm Y, bác sĩ trầm ngâm giây lát rồi lại hỏi: 'Lãnh tiên sinh, vậy di thể của mẹ của phu nhân xử lý thế nào? Có cần bệnh viện hỗ trợ xử lý không?'

Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị lóe lên, hần mím môi, suy nghĩ thật lâu mới nhẹ giọng nói: 'Cứ để tạm ở đây, vợ tôi lúc tỉnh lại còn phải nhìn bà một lần!'

'Được!' Vị bác sĩ trả lời rồi dè dặt hỏi: 'Lãnh tiên sinh còn gì dặn dò không?'

Lãnh Nghị dăm chiêu giây lát rồi trầm giọng: 'Mẹ vợ tôi vì sao mà chết?'

'Ồ, là thế này, lúc vị tiên sinh kia đưa bà đến bệnh viện thì tim bà đã ngừng đập... là trái tim xảy ra vấn đề, nghe vị tiên sinh kia nói, mẹ vợ ngài đã từng làm phẫu thuật ghép tim, chúng tôi đoán rằng đó là do trái tim ghép có hiện tượng bài xích nhưng không được chữa trị kịp thời vì thế sau khi bị kích thích quá độ thì ...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 209: Hối Thế Gian Tình Là Gì? (2)

Lãnh Nghị đưa tay ngăn vị bác sĩ nói tiếp, hần đã hiểu rồi, trái tim Lâm Dung vốn không tốt lại không được trị liệu kịp thời, lúc đó bị kích thích quá độ nên không chịu nổi! Lãnh Nghị mím chặt môi, lát sau mới nói: 'Không có việc gì nữa, ông đi trước đi!'

'Được, Lãnh tiên sinh, nếu cần gì thì cứ gọi!' Vị bác sĩ lặng lẽ lui ra.

Lãnh Nghị ngồi bên giường Lâm Y, hơi cúi người, dùng một tay chống bên gối chống đỡ thân hình lạng lẽ nhìn cô, mảy cô đang chau chặt, mắt nhắm nghiền, hàng mi dài rợp bóng, chiếc mũi nhỏ xinh xắn, Lãnh Nghị không kìm lòng được đưa tay nhẹ vuốt ve làn da trơn bóng của cô ... Y Y, chúng ta chắc chắn sẽ không là anh em, anh không tin ...

Điện thoại trong túi đồ chuông, Lãnh Nghị khẽ khàng ngồi thẳng dậy, người vẫn tựa vào thành giường cảm điện thoại đón nghe, đầu bên kia truyền đến tiếng của Lưu Dững: 'Thiếu gia, Từ Nhất Hạo là đại sứ, chúng ta bắt giữ ông ấy cần có lý do, nên dùng lý do gì đây?'

'Lý do gì?' Lãnh Nghị lạnh giọng nói, 'Ông ta bị tình nghi giết người, cần hỗ trợ điều tra, đây không thể coi là lý do sao?'

'Thiếu gia ...' Lưu Dững do dự một chút mới nhẹ giọng nói, 'Nhưng ông ấy là ba của thiếu phu nhân ...' Lưu Dững hoàn toàn không biết chuyện vừa xảy ra trong phòng cấp cứu, anh ta đối với việc Lãnh Nghị đột nhiên hạ lệnh bí mật bắt giữ Từ Nhất Hạo quả thực nghĩ mãi không hiểu, thiếu gia trước giờ không phải vì ông ta là ba của thiếu phu nhân mà luôn tha cho ông ta sao? Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng anh ta vẫn quyết định hỏi lại ý của Lãnh Nghị, tránh để hiểu lầm ý hần mà làm sai.

Mắt Lãnh Nghị như đao, hần cắn môi, lạnh giọng nói: 'Cứ dùng lý do này ... trước giam ông ấy lại đợi tôi tự mình thẩm tra!' Buồng điện thoại xuống, Lãnh Nghị nhìn mông lung ra ngoài, cổ bình tĩnh suy xét những biến cố đột ngột vừa qua, Y Y sao lại có thể là con gái của Lãnh Thành được chứ? Ở đoạn giữa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không! Không thể nào! Nhưng vì sao Từ Nhất Hạo lại nói một cách quả quyết như vậy? Mấy Lãnh Nghị càng lúc càng chau chặt.

Mí mắt cô gái trên giường khẽ động đậy sau đó cô chậm rãi hé mắt ra, màu trắng như tuyết của bốn bức tường xung quanh đập vào mắt cô, ánh mắt cô có chút đại ra, bất an nhức nhích thân mình.

Chút động tĩnh nhỏ của cô gái cũng đủ khiến Lãnh Nghị đang miên man suy nghĩ bừng tỉnh lại, hần thu lại ánh mắt mông lung, xoay đầu nhìn cô gái đang mở to mắt ngẩn người trên giường.

'Y Y, em tỉnh rồi sao?' Lãnh Nghị nhẹ câu môi, vội xoay người lại cúi xuống nhìn kỹ cô, đáy mắt lo âu lẫn mừng rỡ đan xen nhau. Cô gái dờ dẩn nhìn

Lãnh Nghị hồi lâu mới thì thào: 'Nghị...'

'Ừ, anh đây Y Y!' Lãnh Nghị nhẹ vuốt ve gương mặt tái xanh của cô gái, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Trong đầu cô gái dần hiện lên cảnh tượng lúc nãy. Mẹ! Mẹ cô đang nằm trên giường, trên mặt phủ drap trắng! Ánh mắt đờ đẫn của cô gái thoáng lộ vẻ khiếp sợ, cô vội vã ngồi dậy định nhảy xuống giường, miệng thì hoảng loạn kêu: 'Mẹ em đâu? Em muốn gặp mẹ!'

'Được được ...' Lãnh Nghị đau lòng hết sức, hấn vội kéo cô vào lòng, giọng vỗ về an ủi: 'Anh dẫn em đi gặp mẹ, anh dẫn em đi được không?'

Cô gái trong lòng hấn vẫn chưa hết khiếp sợ, hoảng loạn gắt đầu, giọng nói tràn đầy chờ mong: 'Nghị, người nằm trên giường đó không phải mẹ phải không?'

'Không phải!' Lãnh Nghị nhắm chặt mắt, rút cuộc cắn răng nói, 'Họ nhầm lẫn rồi, ả, mẹ đã trở về thành phố G rồi, đúng rồi, chiều nay mẹ không phải đã nói vậy với chúng ta, rằng mẹ muốn trở về sao?'

'Phải nha ...' Cô gái dường như nhớ lại buổi chiều lúc mẹ với cô ngồi nơi sofa nói chuyện có nhắc đến chuyện trở về thành phố G, cô thờ phào một hơi, an tĩnh dúi vào lòng người đàn ông, đôi mắt đen láy ngời sáng.

Rồi chợt cô nhớ lại điều gì, vội vàng rời khỏi vòng tay người đàn ông, nhìn chăm chú gương mặt anh tuần kia, đầy mắt phút chốc tràn ngập hoảng loạn, cô đẩy mạnh người đàn ông ra, run giọng nói: 'Người kia nói ... anh ... là anh trai em ...'

Lãnh Nghị nhìn gương mặt xinh xắn thanh thuần của cô gái lúc này đây chỉ còn một màu tái nhợt, đầy mắt tràn ngập hoảng sợ thì lòng đau như dao cắt. Không, Y Y, anh không phải! Lãnh Nghị cắn răng, lần nữa vươn tay định ôm cô gái vào lòng nhưng cô gái lại nhìn hấn không ngừng lắc đầu, thân thể nhỏ nhắn co rúm lại, rồi bỗng nhảy xuống giường, quên cả mang giày cứ thế chân trần chạy ra ngoài.

'Y Y ...' Lãnh Nghị vội nhảy xuống, cũng không kịp mang giày, đuổi theo.

Lúc này đêm vắng người thưa, trên hành lang bệnh viện im lặng như tờ, hành động của cô gái làm kinh động đến các hộ lý đang trực ban, nghe tiếng động họ vội chạy từ phòng trực ra ngoài thì nhìn thấy trên hành lang người đàn ông cao lớn anh tuần đang ôm một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp đi từ trong phòng bệnh ra, cô gái không ngừng giãy dụa mà người đàn ông thì ngay cả giầy cũng chưa kịp mang, chỉ có đôi tất còn cô gái thì đi chân trần ...

Nghe các cô hộ lý của ca trước rỉ tai với họ, người đàn ông đó là thiếu chủ của LS quốc tế trứ danh và người vợ mới cưới của ngài ấy, viện trưởng cũng đặc biệt dặn dò các cô, phòng bệnh kia là của riêng họ, nếu họ không có yêu cầu thì tuyệt đối không được tiến vào quấy rầy. Thiếu chủ của LS quốc tế ở lại đây, đối với bệnh viện của họ mà nói rõ ràng là một cơ hội tốt để nổi tiếng.

Bởi vậy các hộ lý sớm đã rất muốn tiếp cận căn phòng bệnh kia xem thử 2 bên trong thế nào nhưng các cô không dám, không ngờ rút cuộc cũng để họ nhìn thấy, nhưng không ngờ lại để họ nhìn thấy trong trường hợp này.

Lãnh Nghị ôm Lâm Y đang dấy dụa không ngừng trở về giường bệnh ngồi xuống, hấn nhìn sâu vào đôi mắt tuyệt vọng của cô, lòng đau như dao cắt. Bàn tay người đàn ông nhẹ vỗ vai cô gái, dỗ dành cô như dỗ dành một đứa bé: 'Y Y, anh là Lãnh Nghị, là chồng em, không phải anh trai em, hiểu không? Anh không phải anh trai em!'

Sự tuyệt vọng trong mắt cô gái dần biến thành sự hoài nghi, cô nhìn chăm chăm gương mặt anh tuần trước mặt mình, thật lâu mới thì thào: 'Anh thật sự không phải anh trai em sao?' Thấy Lãnh Nghị gắt đầu cô không yên tâm lại hỏi tiếp, 'Nhưng vừa nãy người kia nói anh là anh trai em!'

'Ông ta nói vậy!' Khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, tận lực khiến giọng nói mình thật thoải mái: 'Ông ta bị điên... YY, sao lại có thể tin lời của một người điên được chứ?!'

'Ông ta bị điên?' Ánh mắt Lâm Y vẫn tràn đầy nghi hoặc.

'Ừ, phải đó ...' Lãnh Nghị cúi xuống nhẹ ấn một nụ hôn lên trán cô, 'Giờ chúng ta về nhà được không?' Đôi mắt đen láy của cô gái nhìn chăm chăm người đàn ông thật lâu, rút cuộc gắt đầu.

Khóe môi Lãnh Nghị lại câu lên một nụ cười, hấn ấn cô nằm xuống giường, dịu giọng nói: 'Anh gọi hai cuộc điện thoại, em đợi anh một lát được không?' Sự ân cần của người đàn ông khiến cô gái dần an lòng hơn.

Khóe môi cô gái cũng câu lên một nụ cười yếu ớt, nhìn người đàn ông gắt đầu, người đàn ông nhẹ vuốt mái tóc cô gái, mang giày vào sau đó lấy điện thoại ra, vừa đi ra ngoài vừa gọi điện thoại, hấn phải xử lý di thể của Lâm Dung trước!

Rất nhanh hấn đã giao việc xong rồi vội vã trở lại phòng bệnh, đỡ cô gái trên giường ngồi dậy, để cô ngồi tựa vào thành giường sau đó giúp cô mang giày, rồi mới dịu giọng nói: 'Anh công em đi được không?' Cô gái dịu ngoan gắt đầu, Lãnh Nghị mỉm cười, công cô gái đi ra ngoài.

Sáng hôm sau lúc Lãnh Nghị thức dậy thì Lâm Y vẫn còn ngủ rất say, hấn ngồi dậy, lặng lẽ tựa vào đầu giường nhìn cô gái đang ngủ say bên cạnh mình, trong mắt tràn ngập lo lắng, tối hôm qua trong giấc ngủ cô gái vẫn không ngừng gọi mẹ, lại nói phải về thành phố G thăm mẹ, nhưng hấn làm gì có năng lực biến ra một người mẹ cho cô đây? Chuyến du lịch trăng mật dĩ nhiên là hủy bỏ, Lãnh Nghị nhẹ day day huyệt thái dương, một cảm giác hoang mang trước giờ chưa từng có tràn ngập trong lòng...

Lúc này điện thoại trong túi hấn rung lên, Lãnh Nghị lấy ra xem, là Lưu Dững! Hấn vội ấn phím đón nghe, đầu bên kia truyền đến giọng trầm thấp của

Lưu Dừng: 'Thiếu gia, chúng tôi lục trên người Từ Nhất Hạo lấy được hai tờ giấy...'

'Giấy gì? Lãnh Nghị chau mày, lạnh giọng hỏi.

'Hai tờ giấy giám định của bệnh viện, tối hôm qua đã tìm thấy nhưng sợ làm phiền đến thiếu gia nên hôm nay mới báo cho ngài!' Trên hai tờ giấy giám định viết "Lâm Y", "Từ Nhất Hạo" và "Lâm Thành", Lưu Dừng nhìn thấy có liên hệ đến Lâm Y nên không dám tự quyết định, vội cắt ký hai tờ giấy chuẩn bị ngày mai đưa đến cho Lãnh Nghị.

'Lập tức mang đến đây!' Lãnh Nghị lạnh giọng nói rồi ngắt máy.

Lãnh Nghị vẫn ngồi tựa vào thành giường, đôi mắt đen thẳm nhìn mông lung ngoài cửa sổ đêm chiều, thật lâu hần mới cầm điện thoại lên, ấn phím, đầu bên kia rất nhanh truyền đến tiếng của Lữ Thần: 'Lãnh thiếu?'

'Lữ Thần, cậu đến đây một chuyến, ngay bây giờ!' Lãnh Nghị nhẹ giọng nói, 'Y Y xảy ra chuyện!'

Nửa tiếng sau Lữ Thần đã xuất hiện trong phòng sách của Lãnh Nghị, nghe hần tả lại, mày Lữ Thần chau chặt, nói: 'Đây là hiện tượng xảy ra khi một người đột ngột phải chịu một đả kích lớn, nhất thời mê loạn thần trí, y học gọi là chứng "mất trí nhớ"... Người đó cứ nhớ mãi không quên một vài chuyện đối với người đó là quan trọng nhất mà rất có khả năng... quên đi một số người, một số chuyện ...'

Nói đến đây, Lữ Thần hơi dừng lại quan sát sắc mặt của Lãnh Nghị rồi nhẹ giọng nói tiếp: 'Thực ra, nói đến cùng thì không phải người đó thực sự quên mà bởi vì trong lòng quá hoảng loạn nên muốn quên đi, như một cách trốn tránh cho nên mới sinh ra một loạt ảo giác ...'

'Vậy làm thế nào?' Lãnh Nghị chau mày nói, hần vừa nghĩ đến Lâm Y trở thành như thế thì hết sức đau lòng.

Lữ Thần chau mày, trầm tư thật lâu mới nói: 'Tôi cũng có nghiên cứu qua về cách chữa trị cho loại bệnh này, đại khái là thuận theo ý cô ấy, tận lực làm cho cô ấy cảm thấy yên tâm, theo thời gian chứng bệnh sẽ giảm đi, cô ấy sẽ dần quên đi những chuyện đáng sợ đó, đi ra khỏi nỗi ám ảnh đó, như vậy từ từ sẽ khỏi!'

Thuận theo ý cô? Làm cho cô cảm thấy yên tâm? Lãnh Nghị chau mày trầm tư suy nghĩ về những lời Lữ Thần nói. Lữ Thần xem đồng hồ, nhẹ giọng nói: 'Tôi đi xem Tịch Hạo thế nào!', thấy Lãnh Nghị gật đầu, hần liền rời đi phòng sách còn Lãnh Nghị thì vẫn ngồi một mình đêm chiều.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210: Hỏi Thế Gian Tình Là Gì? (3)

Lại qua một lúc nữa, quản gia tiến vào báo cáo: 'Lưu Dừng xin gặp ngài!', Lãnh Nghị chỉ nhẹ gật đầu, quản gia lập tức rời đi rồi Lưu Dừng đẩy cửa bước vào, hần đưa cho Lãnh Nghị hai tờ giấy giám định.

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị dừng lại thật lâu trên hai tờ giấy giám định, đáy mắt âm trầm, phòng sách im lặng như tờ, thật lâu sau hần mới nhàn nhạt nói: 'Tôi biết rồi, tôi sẽ xử lý!', Lưu Dừng gật đầu rồi đi.

Lại ngồi đêm chiều thật lâu rồi Lãnh Nghị cầm lấy điện thoại đặt trên bàn, ấn phím, rất nhanh điện thoại đã nói đến máy của Lãnh Thành ở Paris, chờ mấy hồi chuông, đầu bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp của Lãnh Thành: 'Nghị, tìm chú có chuyện gì?' Lúc này ở Paris đã quá nửa đêm, Lãnh Thành là bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

'Chú', Lãnh Nghị do dự một lúc sau mới lên tiếng, '... xin lỗi, trẻ như vậy còn gọi điện làm phiền chú, cháu ... muốn hỏi chú một chút việc riêng tư ...'

Bên kia sóng mắt Lãnh Thành thoáng xao động, trầm tư giây lâu rồi cười nhẹ: 'Được, cháu cứ hỏi!'

Lãnh Nghị mím môi, 'Lúc chú còn trẻ, có biết một diễn viên múa nào tên Lâm Như Thanh hay không?'

Mắt Lãnh Thành dần trở nên sắc bén, ông dường như đang nhớ lại điều gì, lại như đang suy đoán mục đích Lãnh Nghị hỏi đến chuyện này; hai đầu điện thoại đều trầm mặc thật lâu, Lãnh Nghị lặng lẽ chờ đợi câu trả lời của chú mình, thật lâu sau mới nghe Lãnh Thành nhẹ giọng nói: 'Biết, là chuyện lâu lắm rồi!'

Lãnh Nghị chậm rãi nhắm mắt, hần mím môi, thật lâu mới thấp giọng hỏi: 'Cháu muốn nghe chuyện giữa hai người ...'

Thoáng ngẩn người rồi Lãnh Thành cười nhẹ: 'Lúc đó cô ấy nói với chú là cô ấy đã kết hôn rồi, đã có chồng ...'

Đầu bên kia lại một hồi im lặng, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần thấp giọng nài nỉ: 'Có thể nói rõ hơn cho cháu không?'

'Ừ', sóng mắt Lãnh Thành thoáng xao động, ông chậm rãi ngồi dậy, lưng tựa vào thành giường, mắt nhìn mông lung trong bóng đêm dường như đang nhớ

lại điều gì, lát sau mới nhẹ giọng nói, 'Cháu muốn nghe lắm sao?'

'Dạ', Lãnh Nghị dứt khoát trả lời.

Lãnh Thành mím môi, bắt đầu hồi tưởng lại, lúc đó nhà họ Lãnh còn ở trong nước, chàng thanh niên Lãnh Thành lúc đó đến Pháp du học, Lâm Như Thanh thì đi theo đoàn biểu diễn đến Pháp lưu diễn, buổi tối hôm đó, Lãnh Thành và bạn học của mình cùng đến xem biểu diễn nên mới biết được cô diễn viên trụ cột của đoàn múa, Lâm Như Thanh!

Vẻ đẹp của Lâm Như Thanh trên sân khấu khiến Lãnh Thành vừa gặp đã xiêu lòng, ông phí hết tâm tư lại nhờ vào mối hảo cảm khi cùng là người Trung Quốc gặp nhau ở một đất nước xa lạ nên mới hẹn được Lâm Như Thanh đi ăn cơm, ông tự giới thiệu với Lâm Như Thanh mình họ Lâm, tên là Lâm Thành, mà dường như Lâm Như Thanh cũng rất có hảo cảm với người thanh niên nho nhã, anh tuấn này ...

Vì vậy chàng thanh niên Lãnh Thành năm đó gần như bỏ hết tất cả điên cuồng theo đuổi Lâm Như Thanh, cùng cô đi theo đoàn lưu diễn khắp nước Pháp ... nhưng Lâm Như Thanh nói với hắn cô đã có gia đình, đã kết hôn ... nhưng tình yêu nồng nhiệt vừa mới bùng lên khiến Lâm Thành mặc kệ tất cả, thậm chí là sau khi Lâm Như Thanh trở về nước cũng trở về Trung Quốc tìm cô, tuy rằng Lâm Như Thanh luôn cự tuyệt...

Lãnh Thành rút cuộc cũng bó tay, chỉ đành bỏ cuộc, quay lại nước Pháp tiếp tục học hành, sau này cũng không trở lại Trung Quốc nữa, mãi đến khi xảy ra chuyện tiểu Lãnh Nghị bị bắt cóc, cả nhà họ Lãnh đều dọn đến nước Pháp ...

Nói đến đây, Lãnh Nghị lại nghe đầu bên kia im lặng thật lâu rồi giọng nhàn nhạt của Lãnh Thành mới lại vang lên: 'Nghị, rút cuộc xảy ra chuyện gì? Sao đột nhiên lại hỏi chủ mấy chuyện xưa đó?'

Lãnh Nghị suy nghĩ một hồi rồi thấp giọng nói: 'Chú, năm đó chú thật lòng yêu Lâm Như Thanh sao?'

Sóng mắt Lãnh Thành thoáng xao động, ông cười nhẹ: 'Năm đó tuổi trẻ, đối với tình yêu có chút bông bột ...'

'Vậy sau đó ... vì sao chú lại bỏ cuộc?' Lãnh Nghị hỏi tiếp.

Đầu bên kia lại im lặng hồi lâu, Lãnh Thành hí mắt trầm tư, vì sao năm đó bỏ cuộc? Đời này những chuyện ông từ bỏ thực sự quá nhiều! Ông vẫn luôn sống trong bóng ma nặng nề đó, ông vẫn luôn lý trí như vậy, Lâm Như Thanh là lần điên cuồng duy nhất của ông, vì cô, ông gần như quên mất sứ mệnh của mình, quên mất lời thề của mình ... nhưng sự điên cuồng của ông rút cuộc vẫn không được đền đáp ... ông chỉ đành buông tay ...

'Chú ...' Đầu bên kia tiếng Lãnh Nghị kéo Lãnh Thành ra khỏi dòng hồi ức, ông ho khan một tiếng, vẻ thoải mái nói: 'Cô ấy có chồng rồi, cô ấy nói rất yêu chồng của mình cho nên ... chú chỉ đành buông tay!'

'Ân', Lãnh Nghị nhẹ đáp một tiếng, trong lòng hắn hơi nhẹ nhõm một tí, cúi đầu thoáng suy nghĩ rồi mới dè dặt nói: 'Y Y chính là con gái của Lâm Như Thanh, Lâm Như Thanh tối hôm qua đã qua đời rồi!'

Thân thể đang tựa vào đầu giường của Lãnh Thành run nhẹ, trong bóng đêm mắt ông càng thêm âm trầm, móng lung nhìn ra ngoài, lòng cũng nhẹ run lên đau đớn!

Như Thanh, cô gái xinh đẹp như thiên thần ngày xưa đã chết rồi? Lâm Như Thanh từng là giấc mộng của ông, nhưng từ sau lần chia tay ở thành phố H đó ông chưa từng gặp lại cô! ... Đối với ông mà nói, một đoạn tình cảm này đã trở thành dĩ vãng, đã phủ kín bụi...

Chỉ có điều Lãnh Thành không ngờ, qua hơn hai mươi năm lại có người nhắc đến đoạn chuyện xưa này với ông, hơn nữa Lâm Y lại chính là con gái của Lâm Như Thanh! Chẳng trách từ lần đầu tiên gặp mặt ông đã cảm thấy trên gương mặt đó có chút gì như đã quen, nhưng cảm giác đó qua đi rất nhanh, ông cũng không có tâm tư đi truy cứu xem rút cuộc là gì bởi vì đối với ông mà nói, tất cả đều đã qua đi! Ông còn nhiều chuyện quan trọng hơn phải làm!

Mà giờ, Lâm Như Thanh đã đi rồi!

Lãnh Nghị nghe đầu bên kia thật lâu cũng không có âm thanh nào, rõ ràng tin tức này đối với người ở đầu bên kia mà nói có sức oanh tạc tương đối lớn! Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, thật lâu mới nhẹ giọng hỏi: 'Chú ... có muốn trở lại gặp mặt lần cuối không?'

Lãnh Thành nãy giờ ngẩn người trên giường chợt bừng tỉnh lại, đôi mắt âm trầm lóe sáng trong bóng tối, thật lâu sau mới hít sâu một hơi, 'Thật không ngờ thế giới này lại nhỏ như vậy ... Nghị, chú ... không về đâu! Không làm phiền họ ...'

'Dạ ...' Lãnh Nghị hơi hí mắt, đáy mắt một mảnh âm trầm, hắn hỏi dò: 'Chú, mẹ của Y Y trước giờ đều một mình nuôi con khôn lớn, hai mươi mấy năm ... chuyện này chú biết không?'

Lãnh Thành thoáng ngẩn người, đáy mắt gọn sóng, lát sau mới nói: 'Chú .. thật sự không biết!'

'Vậy chú có biết ba của Y Y là ai không?' Lãnh Nghị cắn môi, hỏi tiếp.

'Không biết ...' Giọng Lãnh Thành đã bình tĩnh trở lại, '... cũng chưa gặp!'

'Ồ ...' Lãnh Nghị trầm tư giây lát mới nhẹ giọng nói, 'Xin lỗi đã làm phiền chú, khuya rồi ... cháu cúp máy đây!'. Nhẹ buông điện thoại xuống, Lãnh Nghị tiếp tục đắm chìm suy nghĩ.

Lúc này cửa phòng sách chợt bị đẩy ra, Lâm Y mặc chiếc áo ngủ mỏng, đi chân trần xuất hiện nơi cửa, vẫn là vẻ mặt lo lắng và kích động như tối qua, khi nhìn thấy Lãnh Nghị ngồi sau bàn làm việc thì mới thở phào một tiếng, ý cười mới dần lộ ra trên mặt.

'Y Y ...' Lãnh Nghị ngẩn người, vội đứng bật dậy đi về phía cô gái, bế cô lên, giọng nhu hòa: 'Sao không phủ thêm áo khoác, như vậy dễ bị cảm lạnh lắm!'

'Nghị, anh sẽ không rời xa em phải không?' Lâm Y nằm trên cánh tay người đàn ông, đôi mắt đen láy khiếp sợ nhìn hắn, khi cô vừa thức giấc thì không thấy người đàn ông đâu, trong lòng bất giác tràn ngập lo lắng.

Lòng Lãnh Nghị như thất lại, hắn cúi xuống hôn nhẹ lên vàng trán tròn bóng của cô gái, 'Y Y, anh sẽ không bao giờ rời xa xem, biết không? Không bao giờ!' Nụ cười trên mặt cô gái như hoa nở rộ, cô nhẹ nhàng vòng tay qua cổ hắn.

Đẩy cửa phòng ngủ, Lãnh Nghị nhẹ nhàng đặt cô gái xuống giường, hai tay cô vẫn vòng qua cổ hắn, đôi mắt đen láy nhìn gương mặt anh tuấn kia chăm chăm như khăn cầu, Lãnh Nghị nhẹ câu môi cười, dịu giọng nói: 'Anh sẽ cùng em ...', lúc này cô gái mới chậm rãi nói tay ra.

Lãnh Nghị lần nữa ngồi xuống bên cạnh cô gái, lưng tựa vào thành giường để cô tựa vào ngực mình, cô gái dán mặt lên lồng ngực tinh trắng của người đàn ông, nghe tiếng tim đập hữu lực của hắn, người đàn ông nhẹ vỗ về sống lưng của cô gái, trấn an cõi lòng đau thương của cô.

Thật lâu sau, cô gái đột nhiên lại nhớ ra gì đó, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông, trong mắt tràn ngập nghi hoặc và sợ hãi, cô mấp máy cánh môi, yếu ớt hỏi: 'Nghị, anh ... không phải là anh trai em, phải không?' Cô rốt cuộc vẫn không yên lòng được ...

'Dĩ nhiên không phải, anh là chồng em, Y Y!' Người đàn ông cúi xuống, đáy mắt một mảnh nhu tình, hắn chậm rãi ôm siết cô gái vào lòng.

Sáng hôm sau, Lãnh Nghị bước vào căn phòng ngầm dưới đất của căn biệt thự ngoài ngoại ô, Từ Nhất Hạo đang bị bí mật giam giữ ở đây; vừa nhìn thấy Lãnh Nghị bước vào, Từ Nhất Hạo tức giận rống lên: 'Lãnh Nghị, cậu dám giam cầm phi pháp! Cậu có biết thân phận của tôi là gì không? Sự mất tích của tôi sẽ đánh động đến rất nhiều các bộ ngành của chính phủ!'

Khỏe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười lạnh: 'Từ Nhất Hạo, ông không ở chỗ của tôi thì cũng phải vào sở cảnh sát thôi, ông sai khiến người bỏ độc cho Tịch Hạo, khiến cô ấy không tỉnh lại được, ông còn sai người giết chết tên họ Lý cùng cô hộ lý Tiểu Hồng... những tội danh này còn không đủ sao?'

Từ Nhất Hạo sầm mặt, lạnh giọng nói: 'Cậu có chứng cứ gì chứng minh những chuyện kia là do tôi làm?'

'Vợ của ông đã khai hết tất cả rồi!' Lãnh Nghị cười lạnh, sắc bén nhìn hắn, 'Những chuyện này ông đều không thể thoát khỏi liên can!'

'Cậu bắt Vương Khiết?' Từ Nhất Hạo chau mày rống giận, 'Lãnh Nghị, cậu thực độc ác!'

'So với hai vợ chồng ông, tôi còn kém xa! Tịch Hạo các người muốn hại, Y Y các người cũng muốn hại!' Giọng Lãnh Nghị trầm thấp mà lạnh như băng, 'Tôi muốn bắt ông từ lâu rồi, chỉ nể tình ông là ba của Y Y nên mới không làm vậy! Giờ ông đã nói mình không phải ba cô ấy, vậy tôi yên tâm mà làm rồi!'

Từ Nhất Hạo bật cười ha hả, 'Cậu với em gái cậu thật sự là nặng tình, hơn nữa còn không biết xấu hổ chút nào!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 211: Âm Áp Chở Che (1)

Lãnh Nghị cắn môi, ánh mắt càng lạnh, 'Ông đừng vui mừng quá sớm, có một ngày tôi sẽ khiến ông khóc không còn nước mắt!' Từ Nhất Hạo im bất tiếng cười, nhìn Lãnh Nghị như cánh giác, chừng như muốn từ trong miệng hắn nghe được manh mối gì, Lãnh Nghị không dài dòng với ông ta nữa, chỉ quay lại ra lệnh cho hai người đàn ông đã sớm đứng đợi ngoài cửa: 'Rút máu ông ta!'

'Lãnh Nghị, cậu muốn làm gì?' Trong tiếng rống giận của ông, một cánh tay của Từ Nhất Hạo bị người đàn ông kia giữ chặt lấy, một ống kim tiêm đâm chuẩn xác vào tĩnh mạch của ông, máu tươi rất nhanh đã rút đầy ống.

Lãnh Nghị cũng không để ý đến Từ Nhất Hạo nữa mà đi thẳng ra ngoài, tiếng Từ Nhất Hạo vang lên sau lưng ông, đã không còn sự kiêu ngạo vốn có mà mang theo vô hạn thê lương, 'Lãnh Nghị, những chuyện này đều là tôi làm, cậu thả Vương Khiết ra đi, Từ Giai không thể không có mẹ!'

Lãnh Nghị ngừng bước chân, chợt quay đầu lại cao giọng hỏi: 'Từ Giai không thể không có mẹ, chẳng lẽ Y Y có thể sao? Mẹ Y Y là do ông hại chết!'

'Không phải tôi!' Từ Nhất Hạo khàn giọng nói, mặt ông tái nhợt, vẻ mặt như một con thú cùng đường; Lãnh Nghị chỉ hừ lạnh một tiếng, không để ý đến ông nữa, bước nhanh ra ngoài.

Vừa mới ra khỏi cửa trang viên ngồi vào xe thì điện thoại của Lãnh Nghị lại reo lên, hắn lấy điện thoại ra xem, là trong nhà gọi đến: 'Thiếu gia, ngài sắp trở về chưa? Thiếu phu nhân cứ đứng ngoài cửa không chịu đi vào, nói là phải đợi ngài trở về ...'

Nhìn màn mưa xuân tí tách rơi ngoài xe, mắt Lãnh Nghị tràn ngập đau lòng, hắn trầm giọng nói: 'Giúp cô ấy mặc thêm áo, đừng để bị ngấm mưa, tôi lập tức trở về!'

Xe rất nhanh đã chạy về biệt thự nhà họ Lãnh, còn chưa qua cửa sắt thì Lãnh Nghị đã nhìn thấy cô gái đứng sau cửa sắt, sau lưng cô có hai người làm giúp cô che dù, trên người mặc một chiếc váy trắng bằng nhung, bên ngoài phủ thêm một chiếc áo khoác, gương mặt nhỏ nhắn hơi tái đi, đáy mắt tràn đầy lo âu cứ thế lặng lẽ đứng nhìn ra ngoài cửa, mong manh như một đóa hoa trong mưa.

'Ngừng xe!' Lãnh Nghị trầm giọng quát, xe lập tức dừng lại ngoài cửa sắt, Lãnh Nghị vội vàng bước xuống chạy về phía cô gái sau cửa sắt, 'Nghị...'
Trên gương mặt thanh thuần của cô gái lộ ra một chút mừng rỡ, vẻ lo âu trong mắt dần dần mất, cất bước đi về phía người đàn ông đang chạy về phía cô.

Lúc này đây, trong trí nhớ của cô, chỉ có mẹ và người đàn ông này là người thân! Lãnh Nghị rời đi đã lâu chưa về lòng cô liền bắt đầu hoang, đi tìm hắn khắp nơi, chỉ đến khi người làm nói với cô thiếu gia đã ra ngoài thì cô mới kiên quyết đứng chờ ngoài cửa, dường như chỉ có làm vậy mới làm cô yên tâm đôi chút.

Người đàn ông đau lòng ôm cô gái vào lòng, nhẹ hôn lên mái tóc của cô: 'Y Y, nếu anh không ở nhà em cứ ở trong phòng chờ anh là được, không cần đứng ở ngoài ...'

'Em sợ...' Giọng yếu ớt của cô gái truyền đến tai khiến Lãnh Nghị mím môi, đau đớn nhắm mắt lại, Y Y, phải làm thế nào em mới hồi phục lại đây? Rồi hắn lại nghe cô gái thì thầm, 'Nghị, em muốn gặp mẹ, em rất nhớ mẹ!'

Lòng người đàn ông khẽ run lên, hắn nhẹ giọng nói bên tai cô gái: 'Ừ, anh hứa với em, qua mấy ngày nữa anh rảnh sẽ dẫn em đi gặp mẹ ...', nghe vậy cô gái trong lòng mới nhoe nhoét cười, nhẹ gật đầu.

Người đàn ông bế cô gái lên, ôm cô về phòng ngủ, hắn dịu dàng giúp cô cởi áo khoác rồi đặt cô nằm xuống giường, đắp lại chăn, nhẹ giọng nói: 'Y Y, em nằm nghỉ ngơi trước đi, anh đi tắm rồi trở lại với em, được không?'

'Ân', cô gái trên giường rất nghe lời ngoan ngoãn gật đầu, Lãnh Nghị mỉm cười, cúi xuống nhẹ ấn lên trán cô một nụ hôn rồi đi vào phòng tắm.

Cô gái an tĩnh nằm trên giường nghe tiếng nước rào rạt từ phòng tắm truyền ra, đôi mắt đen láy chớp lên, trong đầu một lúc là gương mặt anh tuấn của Lãnh Nghị, một lúc lại là nụ cười hiền hòa của mẹ; 'Mẹ ...', mắt cô gái chợt trở nên trống rỗng, thất thần, đôi môi không tự chủ được khe khẽ thì thào, cô chợt nhớ lại hôm đó mẹ ngủ trong một căn phòng trên tầng ba, cô còn ngủ với mẹ một đêm..

Đôi mắt thất thần của cô gái trong chớp mắt lóe lên một ý cười, cô vội ngồi dậy, bước xuống giường, chân trần chạy thẳng ra cửa, cô không chờ kịp muốn đi đến căn phòng ngủ trên lầu ba, mẹ vẫn còn ở đó!

Cô gái giẫm chân trần trên thảm, không một tiếng động đi thẳng lên cầu thang, dừng lại ở đầu cầu thang một chút rồi quả quyết bước tiếp.

Dựa vào trí nhớ của mình cô gái đi đến trước một căn phòng, ánh mắt tràn đầy ý cười, 'Mẹ ...', cô đẩy mạnh cửa phòng nhưng bên trong nào thấy bóng dáng của mẹ, đôi mắt đen láy nhất thời tối lại, cô bước nhanh vào trong, 'Mẹ...', nhưng trong phòng làm gì có ai trả lời.

Cô gái có chút tức giận, vội vàng chạy ra khỏi phòng, đi đến gian phòng cạnh bên, cô muốn thử xem liệu mình có nhớ nhầm không, bước chân cô vừa đi đến trước cửa gian phòng bên cạnh thì dừng lại, trong lòng có chút khản trương, cô thật sự sợ lúc mở cánh cửa kia ra vẫn không nhìn thấy mẹ ...

Nín thở, cô gái nhẹ nhàng đẩy cửa, trong phòng chỉ có một bộ sofa, một bàn trà, vẫn không có một bóng người, đáy mắt cô gái dâng đầy sự thất vọng, chợt cô nhìn thấy một cánh cửa khác sau sofa, ô, thì ra đây là một căn phòng đôi, có lẽ là mẹ ở trong kia, cô gái lại háo hức trở lại, vội bước nhanh vào trong.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đôi mắt đen láy của cô gái trong chớp mắt đại ra, cô nhìn thấy trên giường có một cô gái đang nằm, trên người đắp một chiếc chăn mỏng, gương mặt xanh xao, đôi mắt nhắm nghiền, mái tóc dài xõa tung trên gối, nơi đầu giường bày đầy các loại dụng cụ y tế ...

Đôi mắt đen láy của Lâm Y lần nữa rơi trên mặt của cô gái trên giường, trong đầu chợt hiện ra hình ảnh mái tóc dài, váy trắng xõa tung trên tay Lãnh Nghị ...

Cô ấy là ai? Vì sao lại ở chỗ này? Vì sao lại nằm trên tay Lãnh Nghị? Đầu bắt đầu đau kịch liệt, trong đôi mắt đen tràn đầy nỗi sợ hãi, hai tay cô ôm lấy đầu như muốn làm dịu đi cơn đau, kêu thất thanh một tiếng rồi đi cuống chạy ra khỏi phòng, vừa đạp lên cầu thang thì lỡ một bước chân, lại một tiếng kêu thất thanh nữa, cả người Lâm Y lảo đảo xuống cầu thang ...

Lại nói đến Lãnh Nghị, sau khi tắm xong bước ra, nhìn thấy chiếc giường trống không, không thấy bóng dáng cô gái đâu, 'Y Y...', hắn phát hoảng vội lên tiếng gọi nhưng nào có ai trả lời, mày Lãnh Nghị chau chặt, vội bước ra ngoài.

Men theo hành lang đi tìm cô, vừa đến chân cầu thang thì đã nghe tiếng kêu thất thanh của Lâm Y truyền đến từ lầu ba, Lãnh Nghị kinh hãi chạy vội về hướng đó, rất nhanh đã nhìn thấy Lâm Y đập huyệt lên bậc thang, cả người lảo đảo xuống ...

'Y Y...'
Lãnh Nghị càng thêm khiếp sợ, vội chạy nhanh về phía thân thể đang lảo đảo xuống cầu thang kia, vươn tay đón lấy, thân thể cô gái vững vàng rơi

vào trong đôi tay rắn chắc của hắn, bởi vì sức rơi quá mạnh khiến Lãnh Nghị phải lùi về sau mấy bước liền mới đứng vững lại được.

Nghe tiếng kêu những người làm vội vàng chạy lên cầu thang, nhìn thấy Lãnh Nghị đang ôm Lâm Y họ mới thở phào một hơi, lúc này dưới lầu có một cô gái chạy vội lên, cô chính là hộ lý chuyên chăm sóc cho Tịch Họa tên Tiểu Lâm. Cô sợ đến mặt không còn chút máu, đứng bên cạnh Lãnh Nghị lắp bắp nói: 'Thiếu gia ... xin lỗi, tôi tôi tôi ... chỉ xuống lầu lấy nước ...'

'Y Y...' Lãnh Nghị cúi xuống nhìn gương mặt tái nhợt của cô gái trong tay mình, đáy mắt tràn đầy đau lòng.

Lúc này trong đầu Lâm Y trống rỗng, cô nhìn chăm chăm Lãnh Nghị bằng ánh mắt khiếp sợ lẫn thất thần, thật lâu mới hoàn hồn lại, mấp máy môi, lát sau mới phát ra được mấy tiếng rời rạc, trong giọng nói tràn đầy nghi hoặc: 'Cô ấy ... là ai?'

Lãnh Nghị thoáng ngẩn người, lập tức hiểu ra "cô ấy" mà Lâm Y vừa nhắc đến là ai, sóng mắt hắn thoáng xao động, nhất thời không biết nên trả lời thế nào mới không kích thích đến cô. Hắn trầm tư một chút rồi chậm rãi bế cô xuống lầu, nhẹ giọng nói: 'Cô ấy ... là một người khách của chúng ta ...'

Cánh tay trắng nõn của cô gái vòng qua cổ người đàn ông, đầu áp sát vào ngực hắn, trong mắt vẫn đầy nghi hoặc, lẩm bẩm: 'Vậy vì sao cô ấy lại nằm trên tay anh?'

Lãnh Nghị lại ngẩn người một hồi, mắt hắn dần tối lại, cắn môi, bước dọc theo hành lang về phòng ngủ, quản gia đi trước giúp hắn mở cửa... Cô gái ngẩng đầu nhìn người đàn ông này giờ vẫn trầm mặc, trong mắt càng lộ vẻ nghi hoặc, cô thì thảo hồi lại một lần: 'Vì sao cô ấy lại nằm trên tay anh?'

Lãnh Nghị nhẹ nhàng đặt cô gái xuống giường, để cô tựa vào thành giường còn mình thì ngồi xuống bên cạnh, nhìn cô dịu giọng nói: 'Y Y, cô ấy sinh bệnh, không thể đi được cho nên anh mới ôm cô ấy ...'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ rung lên, như hiểu như không gật đầu, Lãnh Nghị cười nhẹ, âu yếm vuốt nhẹ gương mặt trắng nõn của cô gái, Lâm Y vẫn không rời mắt khỏi hắn: 'Cô ấy sinh bệnh, vì sao còn ở chỗ này?' Ý của cô là, sinh bệnh thì nên ở trong bệnh viện!

Bàn tay đang vuốt ve gương mặt cô gái của Lãnh Nghị chợt khựng lại, mắt hắn thoáng xao động, trầm mặc một lát rồi mới trầm giọng nói: 'Cô ấy chỉ ở tạm đây thôi, rất nhanh sẽ trở lại bệnh viện ...'

'Ồ ...', lúc này Lâm Y mới thở phào một hơi, vẻ khẩn trương và nghi hoặc trên mặt dần tan mất ...

Trưa hôm sau, Lãnh Nghị thấy Lâm Y ngủ say rồi mới rón rén ngồi dậy, nhẹ nhàng mở cửa đi ra khỏi phòng ngủ, hắn khép cửa lại rồi mới lấy điện thoại ra, ấn số, đầu bên kia rất nhanh đã truyền đến giọng nói trầm thấp của Lữ Thần: 'Lãnh thiếu?'

'Lữ Thần...' Lãnh Nghị mím môi, thấp giọng nói, 'Cậu qua đây một lát, có việc gấp ...'

Ngắt điện thoại rồi Lãnh Nghị bước nhanh lên lầu ba, hắn đẩy nhẹ cửa căn phòng thứ ba, cô hộ lý Tiểu Lâm nhìn thấy Lãnh Nghị vội đứng dậy, cúi đầu chào một tiếng: 'Thiếu gia!'

Lãnh Nghị nhìn cô nhẹ gật đầu rồi chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường của Tịch Họa, nhìn cô gái vẫn đang nhắm nghiền mắt, gương mặt đó, bởi đã lâu không nhìn thấy ánh mặt trời mà trắng bệch! Lòng Lãnh Nghị có chút buồn bã, hắn nuốt nước bọt: Tịch Họa, xin lỗi em! Y Y hiện giờ có bệnh, anh không thể lại để cô ấy chịu kích thích ... chỉ đành đưa em đến chỗ Lữ Thần ... Anh biết cậu ấy vẫn luôn thích em, sẽ chăm sóc em thật tốt ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Ấm Áp Chở Che (2)

Rất nhanh Lữ Thần đã chạy đến, nghe Lãnh Nghị nêu ý kiến của mình, hắn mỉm cười: 'Cũng được, ở chỗ của tôi lúc nào cũng có hộ lý chăm sóc, mà cũng tiện cho tôi hơn, không cần mỗi ngày đều chạy đến đây!' Lữ Thần vội gọi điện thoại về bệnh viện nhờ thu xếp phòng bệnh cho Tịch Họa rồi ngay chiều hôm ấy, đưa Tịch Họa trở lại bệnh viện của Lữ Thần lần nữa ...

Lúc Tịch Họa đi Lâm Y đã thức dậy, cô lẳng lặng bước ra khỏi phòng, cô nghe nhiều tiếng bước chân sau đó nhìn thấy mấy người đang dọn những dụng cụ y tế xuống; Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp, cô nhớ đến cô gái nằm trong căn phòng trên lầu ba, lòng không hiểu sao có chút khẩn trương, bước chân không khống chế được bước nhanh về phía cầu thang.

Đứng ở đầu cầu thang lầu hai, Lâm Y rất nhanh đã nhìn thấy Lữ Thần từ lầu ba bước xuống, trên tay hắn ôm một người, mái tóc dài và váy trắng xõa tung trong tay hắn... Mắt Lâm Y trong chớp mắt có chút mê mang, cô nhớ người ôm cô gái này là Lãnh Nghị, vì sao giờ lại trở thành Lữ Thần chứ?

Lãnh Nghị đi phía sau Lữ Thần, hắn vừa liếc mắt đã nhìn thấy Lâm Y, 'Y Y ...' Lãnh Nghị nhẹ giọng gọi, vội sai bước vượt qua Lữ Thần đi đến bên cạnh Lâm Y, đưa tay khoác lên vai cô.

Lữ Thần đi qua bên cạnh Lâm Y, mỉm cười như chào cô rồi tiếp tục ôm Tịch Họa xuống lầu; ánh mắt mê mang của Lâm Y dõi theo bóng lưng của Lữ Thần, sau đó dời đến trên mặt Lãnh Nghị, hần sâu thăm nhìn cô, đáy mắt một mảnh nhu hòa, 'Y Y, cô ấy phải về bệnh viện rồi... về sau em không cần sợ nữa ...'

Về mê mang trong mắt Lâm Y dần tan mất, cô nhìn Lãnh Nghị, khóe môi nhẹ câu lên một nụ cười, tươi mát thanh thuần như bông hoa bách hợp sau cơn mưa, cô gái này sau khi bị mất trí nhớ, ánh mắt càng thêm mê mang, càng khiến cô nhìn giống như một nàng tiên từ trên trời xuống, không nhiễm chút bụi trần ...

Về đẹp và sự yếu ớt bất lực của cô khiến lòng Lãnh Nghị không ngừng xao động, môi hần nhẹ câu lên nụ cười, hai tay ôm siết cô gái vào lòng, môi nhẹ lướt qua tóc cô gái: Y Y, anh không tin em là em gái anh! Anh nhất định sẽ chữa khỏi cho em!

Ngày hôm sau Lãnh Nghị dẫn theo Lâm Y đi làm, giống như thật lâu thật lâu trước đây. Xe dừng lại trước cổng LS quốc tế, Lãnh Nghị nắm tay cô bước xuống xe, đi xuyên qua đại sảnh đến thang máy, tất cả những nhân viên nhìn thấy họ đều gật đầu chào: 'Lãnh tổng, Lãnh phu nhân!'

Cô gái ngược đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ của người đàn ông bên cạnh, hần cũng lẳng lặng nhìn cô cười, nụ cười trên mặt cô gái như sóng gợn mặt hồ, dần dần lan khắp gương mặt.

Lãnh Nghị ngồi nơi bàn làm việc xử lý công sự, cô gái thì ngồi nơi sofa, lẳng lẽ lật tạp chí; Lãnh Nghị đi họp, cô gái thì lẳng lẽ ngồi bên cạnh hần trong phòng họp, gần đến giờ nghỉ trưa, Ngải Mỹ bước vào thông báo: 'Lãnh tổng, Trương Tiểu Mạn muốn gặp phu nhân!'

'Đề cô ấy vào đi!' Lãnh Nghị liếc sang cô gái đang ngồi nơi sofa đọc sách, sóng mắt xao động.

Tiểu Mạn đẩy cửa bước vào, cô lo lắng nhìn Lãnh Nghị đang ngồi sau bàn tổng giám đốc khẽ gật đầu chào rồi nhìn sang Lâm Y đang ngồi nơi sofa, nghe nói mẹ của cô qua đời vào buổi tối sau hôn lễ một ngày, bởi vì tim phát bệnh nên qua đời đột ngột, Lâm Y chịu đả kích nên thần trí luôn lâm vào trạng thái khẩn trương...

Tiểu Mạn chậm rãi đi đến bên sofa ngồi xuống bên cạnh Lâm Y, nhẹ giọng nói: 'Lâm Y ...', mắt Lâm Y lúc này mới dời khỏi quyển tạp chí, xoay người nhìn Tiểu Mạn đang đột ngột xuất hiện bên cạnh, cô nhìn Tiểu Mạn chăm chăm, chừng như đang lục tìm trong trí nhớ, thật lâu sau mới mỉm cười, 'Cô là bạn của tôi ...'

Trương Tiểu Mạn ngẩn ngơ, Lâm Y dường như đã quên mất cô, vành mắt Tiểu Mạn ngấn nước, suýt nữa thì rơi lệ trước mặt Lâm Y, giọng nói cũng nghèn nghẹn: 'Lâm Y, mình là Tiểu Mạn, bạn tốt của bạn đó ... Quên rồi sao? Lúc trước khi chúng ta học cùng nhau, còn ngủ chung trong phòng ký túc xá ...'

Khóe môi Lâm Y ý cười càng sâu, đôi mắt đen láy nhìn Tiểu Mạn, ngời sáng, nhẹ giọng kêu: 'Tiểu Mạn ...'

'Ân...' Tiểu Mạn khoác tay lên vai Lâm Y, đầu gật như bầm tỏi, 'Lúc đó chúng ta mỗi ngày đều ăn cơm cùng nhau ... còn đua chạy thang lầu ...'

Lâm Y mỉm cười gật đầu, trong mắt như có một tia nắng mặt trời rơi đến... Khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, mấy ngày nay, lần đầu tiên hần thấy trong mắt cô gái rạng rỡ như vậy, hần chậm rãi đứng dậy đi về phía sofa, ngồi đối diện với hai cô gái, nhìn họ.

Tiểu Mạn thả tay ra khỏi vai Lâm Y, vành mắt phấp phồng nhìn Lãnh Nghị ở phía đối diện, cô nhìn thấy trên gương mặt lạnh mạc mà tuấn mỹ của tổng giám đốc lộ ra nụ cười: 'Tiểu Mạn, tối hôm nay gọi các bạn đồng học cùng đến, ân, tối nhà chúng ta, tổ chức một bữa tiệc nhỏ, được không?'

'Đến nhà ... hai người ... tổ chức tiệc?' Tiểu Mạn quả thực không dám tin vào tai mình, ai cũng biết Lãnh tổng của các cô ghét nhất là ồn ào, không thích náo nhiệt, lúc nào cũng giữ khoảng cách với mọi người vì vậy cho dù Lâm Y kết hôn, một đám bạn học tốt cũng không quá thân cận với Lâm Y.

Nhưng hiện giờ vị tổng giám đốc mặt lạnh này lại chính miệng mời họ đến chơi?!

'Ân, từ tối hôm nay, nếu các cô thích mỗi ngày đều có thể đến chơi, thích ăn thích chơi thế nào, tùy ý các cô ...' Giọng Lãnh Nghị đầy từ tính mê người, 'Cùng Y Y chơi thật vui về ...' Lãnh Nghị đã hiểu, Lâm Y cần là tình thân, tình yêu và cả tình bạn...

Gần tối, Tiểu Mạn oai phong chỉ huy tài xế của công ty lái xe đưa mười mấy bạn học đại học cùng đến biệt thự, một đám lúu rú cười đùa đi xuyên qua vườn hoa lớn của biệt thự, dưới sự quan sát của đám người làm tiền vào đại sảnh nhưng khi họ vừa nhìn thấy người đàn ông tuấn mỹ phi phàm ngồi bên cạnh Lâm Y trong đại sảnh, trên mặt là sự lãnh liệt và khí chất cao ngạo trời sinh kia thì cả đám đều im bật.

Lâm Y mỉm cười nhìn một đám bạn học cả trai lẫn gái trước mặt, Lãnh Nghị nói họ đều là bạn học thời đại học của cô, hôm nay đặc biệt đến chơi với cô.

Nhìn thấy đám bạn học nhất thời im bật, Lâm Y ngược nhìn Lãnh Nghị, khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, hần khoác vai Lâm Y đi về phía đám bạn học, dừng lại trước mặt họ, giọng thân nhiên: 'Y Y cần mọi người, mọi người cứ tận tình vui chơi, cần gì thì cứ báo với quản gia và các người hầu, tôi ... không làm phiền mọi người ...'

Nói rồi Lãnh Nghị quay lại, nhẹ vuốt mái tóc dài của Lâm Y, giọng thật nhu hòa: 'Y Y, em với các bạn chơi vui về, anh đến phòng sách trên lầu, có chuyện gì cứ lên tìm anh, được không?'

'Ân ...' Lâm Y nhu thuận gật đầu nhìn người đàn ông mỉm cười, như thế này cô cảm thấy mình sẽ không còn cô độc nữa, không cần phải sợ nữa ...

Khi bóng Lãnh Nghị dần khuất nơi góc cầu thang, một đám người vất vả đè nén nảy giờ rốt cuộc bật lên một tràng hoan hô, nắm tay Lâm Y, ôm cô, thăm hỏi đủ điều sau đó tản ra khắp nơi tìm kiếm thứ mà mình thích ...

Sau cùng không biết là ai đề xuất ý kiến, một đám người bảo quản gia chuẩn bị lò nướng cùng thức ăn, bày ở một góc vườn hoa, dưới ánh trăng bắt đầu nướng đồ ăn, uống rượu, nhớ lại những giờ phút vui vẻ của thời sinh viên ...

Mùi khói, mùi thức ăn khét, mùi rượu, tiếng cười đùa, tiếng thét chói tai ồn ào xen lẫn với nhau khiến cho hoa viên của Lãnh gia trước giờ luôn yên tĩnh sạch sẽ nhất thời không khác gì cái chợ ...

Quản gia thoáng chau mày, tình cảnh này không biết thiếu gia có chịu nổi hay không; đám người làm càng bị chấn động mạnh hơn khi nhìn thấy đám người tuổi trẻ đang quây quật trời kia, bọn họ làm sao dám chơi đùa như vậy trong khuôn viên nhà họ Lãnh chứ?

Lãnh Nghị lặng lẽ bước ra ngoài ban công, hẩn nhìn xuống nơi góc kia của vườn hoa, một đám người đang vui vẻ đến quên cả trời đất, một chiếc bóng trắng mảnh khảnh đang ở trong đám người đó, cho dù là dưới ánh trăng mờ ảo hẩn vẫn có thể nhìn thấy nụ cười vui vẻ của cô, khéo môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên ...

Đêm đến, một đám người chơi đến điên cuồng vẫn chưa có ý tản ra, họ dọn chiến trường từ ngoài vườn hoa vào trong nhà ... dưới lầu ầm ầm truyền đến tiếng đồ vật bị vỡ, một người hầu vội vã gõ cửa phòng: 'Thiếu gia, bọn họ ... có người uống say, đánh vỡ cái ... cái bình sứ cổ đời Tống rồi ...' Đó là đồ cổ chính tông đời Tống giá trị cả triệu nha! Là một trong những món đồ sưu tầm mà Lãnh Nghị thích nhất.

Đầu Lãnh Nghị cũng không ngẩng lên, tiếp tục đọc văn kiện trên tay, nhàn nhạt nói: 'Tùy họ chơi đi ...'

Lại một hồi nữa lại có người vội vã chạy lên: 'Thiếu gia, có người ới trong phòng khách, bộ sofa kia ... dơ hết rồi ...' Những chuyện thế này, chắc chắn thiếu gia sẽ không chịu nổi!

'Vậy ngày mai đổi một bộ khác là được rồi ...' Lãnh Nghị vẫn vui đầu vào công việc, chỉ cần Y Y thấy vui là được rồi!

'Thiếu gia, có người ... đang trêu chọc vệ sĩ Tiểu Vương của chúng ta ...' Anh chàng vệ sĩ Tiểu Vương đó cũng khá đẹp trai, có hai bạn học nữ uống say, mượn rượu trêu chọc hẩn ...

'Bảo Tiểu Vương ráng nhịn một chút ...'

Rốt cuộc cũng không còn ai lên báo cáo nữa, đám người làm đã biết có báo cũng vô ích! Bọn họ chỉ đành ngoan ngoãn đợi đám người kia điên xong rồi bắt đầu thu dọn tàn cuộc vậy ...

Thật lâu Lãnh Nghị rốt cuộc ngẩng đầu lên, đôi mắt đen thẫm lóe lên, trầm tư giây lát sau đó chậm rãi cầm lấy điện thoại trên bàn ấn phím, lát sau giọng Lữ Thần vang lên từ đầu bên kia: 'Lãnh thiếu?'

Lãnh Nghị chậm rãi ngả người vào ghế, giọng bình thản: 'Lữ Thần, báo cáo giám định DNA của Từ Nhất Hạo và Y Y lúc nào mới có?'

Lần đó sau khi nói chuyện với Lãnh Thành, hẩn cảm thấy phản ứng của ông đối với chuyện Lâm Dung tự mình nuôi lớn Lâm Y quá bình thản, điều này khiến hẩn càng thêm hoài nghi chuyện Lâm Y là con của Lãnh Thành; tối hôm qua hẩn đến rút máu Từ Nhất Hạo là để làm lại kiểm nghiệm DNA một lần, hiện giờ hẩn thật sự mong biết được kết quả.

'Lãnh thiếu, chắc phải mấy ngày nữa mới có kết quả ... giám định DNA không gấp được ...' Lữ Thần trả lời; đáy mắt Lãnh Nghị thoáng qua một tia sắc bén, hẩn chậm rãi buông điện thoại xuống ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Anh Nhất Định Sẽ Chữa Khỏi Cho Em (1)

Lãnh Nghị vừa buông điện thoại xuống thì thấy cửa thư phòng bị đẩy ra, rồi Lâm Y xuất hiện nơi cửa, rõ ràng cô đã uống chút rượu, gò má ửng hồng, ánh mắt ngời sáng, khéo môi nhẹ câu lên một nụ cười, cô nhìn về phía người đàn ông, nhẹ giọng gọi: 'Nghị ...'

Lãnh Nghị nhìn nụ cười vui vẻ của cô gái đang đứng trước cửa, khéo môi hẩn cũng nhẹ câu lên, mắt sáng lên: 'Y Y... mọi người kết thúc rồi sao?'

Cô gái nhẹ lắc đầu, cất bước đi về phía bàn làm việc, người đàn ông đưa tay về phía cô, ý bảo cô đi đến chỗ hẩn, cô gái ngoan ngoãn vòng qua bàn sách, đến bên cạnh chiếc ghế của người đàn ông.

Người đàn ông chỉ dùng sức một chút, cô gái liền chuẩn xác rơi vào lòng hẩn, an ổn ngồi trên đùi hẩn, hai tay người đàn ông siết lại, môi lướt trên mái tóc mềm mại của cô gái, giọng nhu hòa như dỗ một đứa trẻ: 'Chơi vui không?'

Cô gái ngược nhìn người đàn ông, mỉm cười gật đầu, người đàn ông lại cười hỏi: 'Vậy sao em lại lên đây?'

'Muốn anh xuống cùng chơi ...' Cô gái nhỏ nhẹ nói, trong mắt là vô hạn quyến luyến cùng dựa dẫm.

'Được!' Khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, hần đứng dậy, thuận tiện kéo cô gái trong lòng cùng đứng dậy, khoác vai cô đi xuống lầu.

Mức độ lộn xộn ở phòng khách vẫn vượt xa dự đoán của Lãnh Nghị, hẳn biết là sẽ bẩn và loạn nhưng thế nào cũng không ngờ tới, đám thanh niên nam nữ này lại có thể khiến cho căn phòng khách xa hoa sạch sẽ loạn thành như vậy khiến người có chút ưa sạch sẽ như hắn thoáng ngừng bước chân, chau mày, cô gái cũng dừng lại theo, lặng lẽ ngược nhìn hắn.

Người đàn ông cúi nhìn cô nhu hòa cười, tiếp tục cất bước đi xuống lầu, lúc này đám người ngồi có, nằm có, có cả một số người hẳn xuống đất lớn tiếng kể lại chuyện tình sự của mình ... trên bàn trà, trên ghế là một đồng tằm tích.

Cả phòng khách dậy lên một thứ mùi hỗn hợp của rượu và hơi người...

Lãnh Nghị tốn một chút sức mới khiến mặt mình trông thật tự nhiên, rồi thoải mái bước xuống tìm một chiếc ghế ngồi xuống...

Cứ như vậy, Lãnh Nghị mỗi ngày dẫn theo Lâm Y đi làm, thỉnh thoảng lại mời các bạn học đại học của cô đến nhà tụ hội, tinh thần của Lâm Y thoát nhìn tốt hơn nhiều lắm, gò má cũng dần hồng hào trở lại nhưng trong những đêm tĩnh lặng, cô vẫn sẽ nhớ về mẹ, thường là giật mình tỉnh lại trong tiếng kêu sợ hãi ...

Lại là một đêm vắng lặng, lại là tiếng kêu thét khiến Lãnh Nghị trong giấc mộng bừng tỉnh, hắn vừa mở mắt thì đã nhìn thấy Lâm Y trong lòng mình không biết từ lúc nào đã ngồi dậy, trừng lớn đôi mắt xinh đẹp lúc này đã tràn ngập sợ hãi, hai tay ôm lấy đầu, cả người không ngừng run run...

'Y Y...' Lãnh Nghị vội mở đèn, một tay ôm lấy cô gái vào lòng, 'Đừng sợ, anh ở đây, đừng sợ, đừng sợ ...'

Cô gái vui mặt vào ngực Lãnh Nghị, thân thể không ngừng phát run, bàn tay nhỏ bé vòng qua cổ Lãnh Nghị, run giọng nói: 'Nghị, em mơ thấy mẹ, mẹ chết rồi...' Rồi cô bật khóc nức nở, 'Nghị, em không muốn mẹ chết ...'

'Anh biết anh biết', lòng Lãnh Nghị lại đau một hồi, nhẹ nhàng vỗ lưng cô gái an ủi, 'Y Y, đó chỉ là mơ thôi, không phải anh đã hứa với em rồi sao? Đợi mấy ngày nữa khi anh có thời gian sẽ dẫn em về thăm mẹ, được không?'

Cô gái trong lòng lúc này mới nín khóc, ngẩng lên nhìn hắn, hốc mắt vẫn ươn ướt, bộ dạng thật yếu ớt đáng thương: 'Nghị, anh không gạt em chứ? Mẹ em vẫn còn sống phải không?'

'Anh gạt em làm gì, ngoan ...' Lãnh Nghị chỉ đành ngồi đó ôm cô gái, cô gái lúc này mới thoáng yên tâm trở lại, an ổn rúc vào lòng người đàn ông, dần chìm vào giấc ngủ. Nghe cô gái phát ra những tiếng thở đều đều, Lãnh Nghị mới thở phào một hơi, nhẹ đặt cô gái nằm xuống, giúp cô đắp chăn rồi mình mới nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh ...

Lãnh Nghị biết, ngoại trừ tình yêu, tình bạn, Lâm Y còn cần tình thân, đây là mấu chốt để chữa khỏi bệnh cho cô! Mắt Lãnh Nghị lóe lên trong bóng tối, báo cáo giám định DNA của Từ Nhất Hạo và Lâm Y chắc là ngày mai sẽ có ...

Quả nhiên, ngày hôm sau khi Lãnh Nghị đang ngồi ở văn phòng, Lâm Y thì như thường ngày, ngồi nơi sofa xem sách, Lữ Thần đã sai người mang kết quả giám định đến cho hắn. Lãnh Nghị mở ra xem, kết luận trong tờ giám định viết rành rành: DNA giống nhau 80%, y học đưa hai người vào dạng quan hệ cha con.

Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị lóe lên, hắn thở phào một hơi thật dài nhưng đồng thời một câu hỏi khác lại xuất hiện trong đầu: Chẳng lẽ hai mươi mấy năm trước hai tờ giám định kia có sai sót sao? Hay là, có người ở sau màn đạo diễn bí kịch này? Người kia làm thế nào khiến cho Từ Nhất Hạo tin tưởng không chút nghi ngờ như vậy?

Năm đó là ai giúp Từ Nhất Hạo làm tờ giám định DNA kia? Lãnh Nghị quyết định điều tra từ hướng này! Hắn lập tức cầm điện thoại lên...

Buông điện thoại xuống, mắt Lãnh Nghị trên gương mặt điềm tĩnh ngọt ngào như một đoá sen mới nở của cô gái, hắn lặng lẽ thu lại tờ giấy giám định, chậm rãi đứng dậy đi về phía Lâm Y, ngồi xuống bên cạnh cô, tay khoác vai cô.

Ánh mắt cô gái dời từ quyển sách sang người đàn ông, trên mặt là nụ cười tươi tắn, Lãnh Nghị nhìn cô, nhẹ giọng nói, 'Y Y, em ... có muốn ba em đến thăm em không?'

'Ba?' Nụ cười trên mặt cô gái vụt tắt, cô cố gắng nhớ lại gì đó nhưng hình như không nhớ được gì cả. Lâm Y nghi hoặc nhìn người đàn ông, 'Em không biết ba mình là ai ...' nhưng mà, "ba", khái niệm này tốt đẹp biết mấy!

Lãnh Nghị thầm thở dài một tiếng, ấn nhẹ đầu cô gái vào ngực mình, 'Trước đây ông ấy không biết em là con gái mình, cho nên làm sai rất nhiều chuyện, nếu như em muốn, rất nhanh ông ấy sẽ đến thăm em ...'

Mắt Lâm Y vẫn một mảnh trống rỗng, cô mấp máy môi nhưng không nói được lời nào ...

Buổi tối hai hôm sau đó, Lãnh Nghị lần nữa đi vào trong căn phòng ngầm dưới lòng đất của căn biệt thự ở ngoại ô, cửa vừa mở thì Lãnh Nghị đã nhìn

thấy vẻ mặt âm trầm Từ Nhất Hạo, ông đang ngồi trên chiếc giường cá nhân nhỏ hẹp trong phòng, ánh mắt âm trầm mang theo vô hạn bi thương. Từ Nhất Hạo lạnh lùng nhìn Lãnh Nghị đang bước vào, không nói một lời.

Lãnh Nghị chậm chậm đi đến trước mặt Từ Nhất Hạo, ánh mắt như dao lạnh lùng quét lên mặt ông. Từ Nhất Hạo không chút yếu nhược nhìn thẳng vào mắt hắn, hai người cứ thế lạnh lùng nhìn nhau.

Thật lâu sau, trong ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Nghị lóe lên một ý cười, hắn nhẹ khoát tay, Lưu Dững đứng ở sau lưng hắn liền tiến đến, lấy từ trong phong bì ra một tờ giấy cứng đưa cho Lãnh Nghị.

Lãnh Nghị đón lấy, bình thần nhìn qua tờ giấy rồi nhìn sang Từ Nhất Hạo, trong đáy mắt ý cười càng sâu; Từ Nhất Hạo nhìn chằm chằm Lãnh Nghị, trong lòng ông đột nhiên có chút khản trương, ông mấp máy môi, thật lâu mới bật ra mấy tiếng: 'Lãnh Nghị... cậu muốn làm gì?'

Lãnh Nghị không trả lời ông, hắn chỉ lặng lẽ quan sát Từ Nhất Hạo, sau đó chậm rãi đẩy tờ giấy kia đến trước mặt Từ Nhất Hạo. Ánh mắt Từ Nhất Hạo rớt cuộc đời từ trên mặt Lãnh Nghị sang tờ giấy trong tay hắn, ông cắn môi, đưa tay đón lấy.

Trên tờ giấy kia viết rõ ràng mấy chữ lớn "Giấy giám định DNA", tim Từ Nhất Hạo đập dồn, bàn tay bắt đầu run run, ánh mắt trống rỗng lướt qua mấy chữ phía dưới, "người đưa mẫu: Từ Nhất Hạo (máu), Lâm Y (máu)... chứng minh giữa hai người là quan hệ cha và con gái ... Khoa xét nghiệm bệnh viện XXX".

Tay Từ Nhất Hạo run càng mạnh, sắc mặt dần tái đi, trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng, ông ném mạnh tờ giấy xuống đất, run giọng rống lên: 'Không thể nào! Đây là giả!'

Lãnh Nghị lạnh lùng nhìn ông không nói tiếng nào, Từ Nhất Hạo khiếp sợ nhìn vẻ lạnh mạc của Lãnh Nghị, dường như muốn tìm trên mặt hắn chút dấu vết giả tạo nào, nhưng trên gương mặt anh tuấn kia chỉ có sự lạnh lùng, không có chút giả trá, sợ hãi nào, không phải là vẻ mặt mà một người làm chuyện xấu nên có.

Mặt Từ Nhất Hạo rúm lại, đột nhiên phát ra một tràng cười lớn: 'Lãnh Nghị, cậu muốn dùng tờ giấy giả mạo này để đã kích tôi, che dấu chuyện xấu giữa hai anh em cậu sao? Nói cho cậu biết, tôi sẽ không tin đâu!' Rồi ông nhặt tờ giấy lên xé thành từng mảnh vụn, run run đứng thẳng dậy ném những mảnh vụn ấy lên người Lãnh Nghị, từng mảnh giấy trắng tung bay như hoa tuyết.

Từ Nhất Hạo run rẩy tiến lên một bước đưa tay định nắm lấy cổ áo Lãnh Nghị nhưng lại bị Lưu Dững ở phía sau tiến lên chặn lấy, hắn chỉ đẩy nhẹ một cái, thân hình run rẩy của Lãnh Nghị đã bị đẩy trở lại chiếc giường đơn, Từ Nhất Hạo chán nản hai tay ôm lấy đầu, gằn giọng: 'Không thể nào! Không thể nào! Nhất định là các người làm giả! Các người chỉ là muốn che dấu chuyện gièm pha này!'

Lãnh Nghị lạnh lùng nhìn người đàn ông đã sụp đổ trước mặt, lát sau mới lạnh giọng nói: 'Cái được làm giả là tờ giấy giám định năm xưa của ông! Ông suy nghĩ cẩn thận lại xem, năm đó lúc ông đi làm giám định đã nói cho ai biết? Còn có ai khác biết được chuyện này?'

Từ Nhất Hạo vụt ngẩng đầu lên, nhìn Lãnh Nghị chằm chằm: 'Tôi nói cho Vương Khiết nhưng mẫu vật là tôi đích thân mang đến, chưa từng qua tay Vương Khiết! Người năm đó giúp tôi làm giám định là bạn học của tôi, bạn tốt của tôi, ông ấy sẽ không gạt tôi đâu!'

Lãnh Nghị cười lạnh một tiếng: 'Thật sao? Người giúp ông làm giám định là bạn học của ông? Người bạn học đó của ông năm đó chỉ là một nhân viên xét nghiệm quen, hai năm sau đã thăng chức thành viện trưởng, ông không thấy lạ sao?'

Sắc mặt Từ Nhất Hạo tái nhợt, tuyệt vọng giẫy dụa: 'Không thể nào, bạn tôi sẽ không gạt tôi! Ông ấy là bạn tôi!'

'Ông ta không gạt ông? Khi có người dùng danh lợi tiền tài dụ dỗ ông ấy, ông làm sao biết ông ta nhất định sẽ giúp cho ông?', giọng Lãnh Nghị vẫn lạnh như băng, 'Cha của Vương Khiết năm đó là phó thị trưởng của thành phố H, khi ông ruồng bỏ mẹ con Lâm Dung, cử hành hôn lễ với v, có phải ông cũng nghĩ đến điều đó không? Ông có thể ngồi ở vị trí đại sứ ngày hôm nay, có phải là nhờ vào mối quan hệ của ba của Vương Khiết hay không?'

'Không phải!' Trong mắt Từ Nhất Hạo tràn đầy đau đớn, 'Trước giờ tôi chưa từng nhờ cậy ông ta cái gì!'

Lãnh Nghị lạnh lùng nhếch môi: 'Từ Nhất Hạo, ông có suy nghĩ này hay không tôi không có hứng thú tìm hiểu ... Hôm nay tôi đến đây mục đích là để nói cho ông biết, tờ giấy giám định năm đó của ông là giả! Ông tin hay không cũng vậy thôi, Vương Khiết và người làm xét nghiệm cho ông năm đó đã khai hết cả rồi. Lúc đó Vương Khiết mua chuộc bạn ông, đổi cái túi đựng tóc của ông và chú tôi...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 214: Anh Nhất Định Sẽ Chữa Khỏi Cho Em (2)

Sắc mặt Từ Nhất Hạo trắng bệch, cắn môi đến bật máu nhưng không nói tiếng nào, chỉ nhìn chăm chăm Lãnh Nghị, trong mắt là nỗi tuyệt vọng cận kề cái chết; Lãnh Nghị chỉ cười nhạt một tiếng, quay đầu nhìn sang Lưu Dững: 'Mang băng ghi hình thăm vấn Vương Khiết đến cho Từ tiên sinh xem!' Lưu Dững gật đầu rồi đi.

Xem hết băng ghi hình, mắt Từ Nhất Hạo tối sầm, khụy xuống...

Ông rút cuộc cũng hiểu, vì sao mỗi lần nhìn thấy Lâm Y đều có một cảm giác rung động kỳ lạ --- cái đêm Lâm Y bị nhốt trong căn phòng tối tăm kia, ông không hiểu sao lại ra tay giúp đỡ --- cô năn nỉ ông cứu Lăng Nhất Phàm, ông vẫn không cự tuyệt cho đành; ngày đám cưới, vốn định công bố cái bí mật động trời kia nhưng khi nhìn thấy gương mặt tươi cười như thiên sứ của Lâm Y, rút cuộc ông cũng từ bỏ ý định kia --- thì ra, giữa cô với ông có một mối ràng buộc huyết thống!

Lãnh Nghị lạnh lùng nhìn người đàn ông suy sụp trên đất, lát sau mới ra lệnh cho thuộc hạ: 'Theo dõi ông ta, đừng để ông ta tự sát! Có chuyện gì lập tức báo cho tôi!' Nói rồi hất xoay người rồi đi, hấn sợ Lâm Y đợi lâu sẽ lo lắng!

Vừa đi ra khỏi tầng ngầm thì điện thoại của Lãnh Nghị đổ chuông, hấn mở ra xem, là Lý Uyển gọi đến, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, ấn phím đón nghe: 'Mẹ ...'

Đầu bên kia truyền đến giọng nói có chút lo lắng của Lý Uyển, 'Từ Giai nói ba mẹ con bé đột nhiên mất tích, đã mấy ngày rồi ...', bà ngừng lại một chút rồi cân trọng hỏi, 'Có liên quan đến con không?'

Lãnh Nghị suy nghĩ một chút rồi bình thản nói: 'Mẹ, mẹ có biết không, Vương Khiết mua chuộc Charlie, bác sĩ của Tịch Họa, vẫn luôn bỏ thuốc mê vào trong thuốc của cô ấy, khiến trung khu thần kinh của Tịch Họa xảy ra vấn đề nên mới không thể tỉnh lại được... Bà ta còn sai người hại Y Y, sau này, bởi vì muốn che dấu tội trạng mà giết người diệt khẩu ...'

Lý Uyển ngẩn người, thật lâu sau mới nhỏ giọng hỏi: 'Nghị nhi ... có chứng cứ không?'

'Có!' Lãnh Nghị nhàn nhạt nói, 'Bác sĩ Charlie đã khai hết rồi, chính Vương Khiết cũng đã khai nhận!'

Đầu bên kia im lặng một hồi, Lãnh Nghị đã đi đến cầu thang, hấn thấp giọng nói vào điện thoại: 'Mẹ, nếu không còn gì khác, con cúp máy đây!'

'Đợi đã, Nghị nhi!' Lý Uyển rút cuộc hoàn hồn lại, bà gian nan lên tiếng, 'Dì Vương Khiết ... từ đầu đến cuối chỉ là vì con gái mình, di ấy ... dù sao cũng là bạn tốt của mẹ, đã trông nom con từ nhỏ đến lớn ... con có thể tha cho di ấy sao?'

'Mẹ ...' Lãnh Nghị thoáng chau mày, 'Mẹ của Y Y qua đời mẹ không hỏi thăm một câu ... Mẹ có biết không, ba của Y Y là Từ Nhất Hạo! Vương Khiết hai mươi mấy năm trước bày kế hãm hại mẹ của Y Y, cướp lấy ba từ tay mẹ Y Y! Mẹ, sao mẹ lại có người bạn ác độc đến dường ấy?'

Từ Nhất Hạo là ba của Y Y? Năm đó người chồng mà Vương Khiết bày kế cướp trở về là ba của Y Y sao? Mắt Lý Uyển vụt mở to, cả người cứng đờ ... Bà còn nhớ rõ, năm đó bà cùng với Vương Khiết đến bệnh viện tìm nhân viên xét nghiệm kia, lúc đó bà với Vương Khiết còn ngồi cười nhạo người phụ nữ bị giật chồng kia ...

Nghe nói người phụ nữ đó năm đó đã dẫn đứa con nhỏ trở về quê nhà ... Thì ra đó là mẹ Y Y! Thì ra bà một mình nuôi con hơn hai mươi năm, mà bây giờ, người phụ nữ tội nghiệp kia đã qua đời! Lòng Lý Uyển nhẹ run lên, hốc mũi phút chốc tràn ngập chua xót ...

Thật lâu không nghe mẹ mình nói câu gì, Lãnh Nghị thoáng chau mày, thấp giọng nói: 'Mẹ, không có gì nữa con cúp máy đây!' Đầu bên kia vẫn không có ai trả lời, rút cuộc Lãnh Nghị ấn phím ngắt điện thoại.

Đi đến trước cửa phòng ngủ, Lãnh Nghị cất điện thoại vào túi rồi nhẹ đẩy cửa ra; cô gái đang ngồi tựa đầu giường xem tivi vụt ngẩng đầu lên, khoe môi lộ ra nụ cười tươi tắn.

Lãnh Nghị cũng mỉm cười, hấn bước nhanh về phía cô gái, ngồi xuống bên cạnh rồi kéo cô vào lòng, nhẹ hôn lên mái tóc thơm ngát của cô gái: 'Y Y, ngày mai anh dẫn em ra ngoài chơi ...'

'Được', cô gái trong lòng dịu ngoan đáp lời; Lãnh Nghị hy vọng nhờ chuyện đi này có thể xoa dịu vết thương lòng của Lâm Y, gọi lại trí nhớ của cô, hấn dẫn cô đến bên bờ cát, cùng cô đi nhặt vỏ sò, cùng nằm dưới trời đêm xem sao, cũng cô đi dạo... Mỗi nụ cười vui vẻ của cô đều khiến hấn cảm động sâu sắc...

Tuy rằng qua mấy ngày Lâm Y vẫn là như thế, bệnh tình không có chút tiến triển nào nhưng sự vui vẻ của cô vẫn khiến người đàn ông cảm thấy thỏa mãn... Hấn thế, nhất định sẽ khiến cho Y Y trở lại như xưa!

Ngày đi du lịch trở về, vừa vào đến cửa thì đã nhận được điện thoại của Lưu Dững, 'Thiếu gia, Từ Nhất Hạo muốn gặp ngài!'

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị lóe lên, lát sau mới nhàn nhạt nói: 'Được!'. Hấn sớm đã dự đoán được Từ Nhất Hạo cần mấy ngày để chấp nhận sự thật, khi ông tuyệt vọng muốn tìm cái chết nhưng không chết được thì sẽ chậm rãi tiếp nhận sự thật, khi đó ông sẽ muốn gặp hấn! Hấn chính là đợi ngày này!

Từ Nhất Hạo thật lòng muốn tìm chết, bởi vì sự ghen tuông đến mất đi lý trí của ông mà ông khiến cho người phụ nữ ông yêu nhất cùng đứa con cô độc sống nửa đời người, sau cùng lại bởi vì sự trả thù điên cuồng của ông mà gián tiếp hại chết bà ... Còn con gái của ông, cũng đã từng suýt bị ông hại chết! Đời này ông sống còn có ý nghĩa gì chứ?

Nhưng bọn họ không cho ông chết, nay cả quyền được chết của ông cũng bị tước đoạt, ông chỉ đành đau khổ sống tiếp, mỗi ngày đều khổ sở như sống trong địa ngục. Từ Nhất Hạo bây giờ cũng không còn vẻ kiêu ngạo và tự tin như lúc trước, vẻ phần nộ đã biến mất không còn, chỉ còn lại sự tuyệt vọng và tàn tạ, cằm lún phún râu, tóc đã xuất hiện mấy sợi bạc, chỉ có vẻn vẹn mấy ngày mà xem ra ông đã già đi chừng mười tuổi.

Từ Nhất Hạo nhìn thấy Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa, đôi mắt đầy tơ máu lóe lên một tia sáng giống như nhìn thấy được ánh sáng cuối đường hầm.

'Ông muốn gặp tôi?' Giọng Lãnh Nghị vẫn lạnh mạc, ánh mắt sắc bén không ngừng quan sát Từ Nhất Hạo.

Từ Nhất Hạo nhìn Lãnh Nghị, mấp máy môi, giọng nói khàn khàn mà hơi run: 'Tôi ... muốn gặp Y Y ...'

Lãnh Nghị không nói một lời, vẫn đứng đó quan sát Từ Nhất Hạo, ông nhắm mắt, lát sau mới nhỏ giọng nói: 'Tôi biết tôi không xứng làm ba của Y Y, tôi cũng không có mặt mũi nào gặp con bé ...' Ông, thấp giọng nài nỉ, 'Tôi chỉ đứng xa xa nhìn Y Y thôi, sau đó sẽ trở về bầu bạn cùng mẹ con bé ...'

Lãnh Nghị chỉ cười lạnh một tiếng, vẫn không nói tiếng nào mà vẫy tay ra hiệu cho Lưu Dững, Lưu Dững hiểu ý, hẩn khom người, trầm giọng đáp: 'Dạ, thiếu gia!' Lãnh Nghị không nhìn Từ Nhất Hạo, xoay người rời đi.

Buổi tối hôm đó, sau khi ăn cơm tối, Lưu Dững đưa cho Từ Nhất Hạo một bộ Tây trang mới, cạo râu, làm cho ông sạch sẽ gọn gàng rồi đưa ông đến biệt thự của nhà họ Lãnh.

Trong vườn hoa của biệt thự, Lãnh Nghị đang nắm tay Lâm Y tản bộ thì quân gia tiến đến thì thầm mấy câu vào tai hẩn, Lãnh Nghị nhẹ gật đầu sau đó xoay người cô gái lại, cúi xuống đặt lên má cô một nụ hôn, dịu giọng nói: 'Y Y, lần trước anh có nói ba em sẽ đến thăm em, giờ ba em đã đến rồi, em xem thế nào? Có muốn gặp ba không?'

'Ba em đến thăm em?' Mắt Lâm Y lộ ra một tia dị thường nhưng rõ ràng là có chút vui mừng, 'Em ... có ba sao?'

'Đương nhiên, ai mà không có ba chứ!' Trên mặt Lãnh Nghị tràn đầy ý cười, đáy mắt một mảnh nhu tình, 'Em có muốn gặp ông ấy không?', Lâm Y mừng rỡ lẫn ngỡ ngàng khẽ gật đầu, trong trí nhớ của cô sao không có chút ấn tượng nào về ba thế nhỉ? Nhưng rõ ràng trong tiềm thức của cô, Lâm Y biết mình rất muốn có người ba này.

Lát sau quân gia dẫn Từ Nhất Hạo quần áo chỉnh tề tiến vào vườn hoa, Từ Nhất Hạo từ xa đã nhìn thấy Lâm Y đứng bên cạnh Lãnh Nghị, xinh đẹp tươi mát như một đóa sen mới nở, lòng ông chợt thất vọng lại sau đó là tràn ngập chua xót, hốc mũi ề ề, Y Y, con gái của ba! Bước chân Từ Nhất Hạo bất giác dừng lại, ông không dám đi đến gần cô.

'Từ tiên sinh, xin mời ...' Quân gia thấy Từ Nhất Hạo dừng lại, mỉm cười hướng về phía ông làm một động tác mời, 'Thiếu gia có dặn, kêu ông qua đó!'

'Tôi ... không qua thì hơn!' Từ Nhất Hạo khàn giọng nói, 'Đứng đây một lát là tốt rồi ...'

Lãnh Nghị thấy Từ Nhất Hạo đứng ở xa xa không bước đến, khóe môi hẩn nhẹ câu lên một nụ cười, 'Y Y, chúng ta qua đó!', hẩn vừa nói vừa khoác vai Lâm Y kéo cô đi về phía Từ Nhất Hạo.

Từ Nhất Hạo nhìn thấy hai người đang đi đến gần, rốt cuộc thu hồi tầm mắt, xoay người định trốn nhưng tay đã bị quân gia nắm lại: 'Từ tiên sinh, đừng đi!' Từ Nhất Hạo muốn giãy thoát khỏi tay quân gia nhưng rốt cuộc không được.

Lãnh Nghị và Lâm Y đã đi đến, Từ Nhất Hạo chỉ đành đối mặt với hai người, ông nhìn chằm chằm Lâm Y, hốc mắt phút chốc ươn ướt.

Phản ứng của Từ Nhất Hạo Lãnh Nghị đều nhìn thấy hết, bàn tay đang đặt trên vai Lâm Y chợt siết lại, thấp giọng nói bên tai cô: 'Y Y, ông ấy là ba em đó!'

Trên gương mặt thanh thuần của Lâm Y thoáng lộ ra nụ cười ngỡ ngàng, mắt cô lóe sáng nhìn người đàn ông tuy tuổi đã về chiều nhưng vẫn còn phong độ kia, lại nhìn sang Lãnh Nghị, nhìn nụ cười sùng nịch trong mắt hẩn rồi lại nhìn sang Từ Nhất Hạo, cô mấp máy môi, giọng nói yếu ớt mang theo một chút mừng rỡ, chút hoài nghi, 'Ba em sao?'

Từ Nhất Hạo rốt cuộc cũng nhận ra sự khác thường của Lâm Y, lòng ông thất vọng, vụt quay nhìn sang Lãnh Nghị, run run hỏi: 'Lãnh Nghị, Y Y con bé ...'

'Đúng vậy!' Lãnh Nghị lạnh giọng ngắt lời ông, 'Là ông làm hại!'

Nước mắt rốt cuộc tràn ra, Từ Nhất Hạo không kìm lòng được đưa tay về phía Lâm Y, giọng khàn khàn đứt ruột đứt gan: 'Y Y...', thấy Từ Nhất Hạo đột nhiên chảy nước mắt cùng đôi tay đang đưa về phía mình, hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp, cô do dự một chút rồi chậm rãi bước đến, đặt tay mình vào tay ông.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 215: Anh Nhất Định Sẽ Chữa Khỏi Cho Em (3)

'Y Y, hai tay Từ Nhất Hạo rút cuộc ôm lấy Lâm Y, siết cô thật chặt trong lòng, lệ nóng tuôn trào, ông run giọng: 'Ba có lỗi với con, là ba hại con, ba là kẻ xấu xa, con tha thứ cho ba ...'

Giọng nghi hoặc của Lâm Y vang lên bên tai Từ Nhất Hạo: 'Ông là ba tôi thật sao?'

'Ta là ba con, nhưng ta không xứng làm ba con ... Y Y...' Từ Nhất Hạo đã khóc không thành tiếng, vành mắt Lâm Y cũng dần phấp hờng, cô nhẹ nhàng ngả đầu lên vai Từ Nhất Hạo.

Lãnh Nghị kéo Lâm Y ra khỏi vòng tay của Từ Nhất Hạo, mắt cô vẫn ngấn nước, ngẩng lên nhìn hắn, Lãnh Nghị nhu hòa cười, hôn nhẹ lên tóc cô: 'Y Y, chúng ta mời ba em vào nhà ngồi, được không?'

'Ân', Lâm Y nhẹ gật đầu, khóe môi cũng lộ ra ý cười, Lãnh Nghị thấy nụ cười của cô trên mặt cũng không dấu được niềm vui, hắn xoay nhìn sang Từ Nhất Hạo: 'Từ tiên sinh, chúng ta vào nhà nói chuyện!'

Lãnh Nghị dẫn Lâm Y trở lại phòng ngủ, hắn đặt tay lên vai cô, xoay cô lại đối diện với hắn, giọng trầm thấp mà nhu hòa: 'Y Y, em xem sách hoặc tivi, anh với ba em nói chuyện một lát, được không?'

'Ân', Lâm Y dịu ngoan đáp lời rồi tự giác đi đến bên sofa, cầm lấy quyển sách cô đang đọc dở dang trên bàn trà, nhìn sang Lãnh Nghị cười: 'Anh đi đi...'

Lãnh Nghị trêu mếu vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt của cô gái rồi mới rời đi...

Trong phòng sách, Từ Nhất Hạo đang ngồi trước bàn làm việc của Lãnh Nghị, trên mặt lộ rõ vẻ buồn bã và suy sụp, Lãnh Nghị bình thần quan sát ông, không nói một lời, thật lâu sau giọng khàn khàn của Từ Nhất Hạo mới vang lên: 'Lãnh Nghị, cảm ơn cậu... chăm sóc cho Y Y...'

Lãnh Nghị nhàn nhạt câu môi: 'Y Y là vợ tôi, tôi vốn nên chăm sóc cô ấy, không cần ông cảm ơn!'

Từ Nhất Hạo nhẹ gật đầu, lại thấp giọng hỏi: 'Tôi phải làm thế nào mới có thể khiến Y Y hồi phục thì cậu cứ việc nói, cho dù muốn mạng của tôi tôi cũng cam lòng ...' Nói đến câu cuối, giọng nói ngẹn ngào của ông mang theo chút thê lương, ông đã biết mục đích hôm nay Lãnh Nghị kêu ông đến đây.

'Từ tiên sinh quả nhiên là người hiểu chuyện, bệnh tình của Y Y có khôi phục hay không là nhờ vào sự giúp đỡ của ông ... Cô ấy mất đi mẹ thì cho rằng đã mất đi tất cả, không có người thân cho nên không có cách nào chấp nhận sự thật này... Cái mà Y Y cần lúc này là tình thân, tình bạn, tình yêu!' Giọng Lãnh Nghị vẫn bình thản nhưng đầy từ tính mê người.

'Tôi sẽ cho con bé toàn bộ tình yêu ... bao gồm cả tính mạng của tôi, chỉ cần con bé có thể hồi phục ...' Từ Nhất Hạo gật đầu, 'Tôi biết mình nên làm thế nào rồi ...'

'Từ ngày mai, ông tạm thời dọn đến chỗ chúng tôi, để cô ấy cảm nhận được tình thương của cha ... qua hai ngày nữa, chúng ta đi thành phố G một chuyến, mang Y Y đi gặp mẹ cô ấy ...'

'Gặp mẹ Y Y?' Đôi mắt Từ Nhất Hạo bắt gặp sáng lên, 'Lãnh Nghị, ý cậu là mẹ của Y Y... còn sống sao?' Từ Nhất Hạo quả thực không dám tin vào những gì mình vừa nghe.

Lãnh Nghị hơi mị mắt, lát sau mới nhẹ giọng nói: 'Không phải, đi thì biết!'

Khi Lãnh Nghị trở lại phòng ngủ, Lâm Y vẫn đang ngồi nơi sofa lật sách nhưng nơi cửa vừa có tiếng động thì cô gái đang ngồi nơi sofa đã nhảy bật dậy, đáy mắt tràn đầy niềm vui, giọng nói cũng đầy mừng rỡ: 'Nghị ...'

'Y Y ...' Lãnh Nghị nhẹ câu môi cười, sùng nịch kéo cô gái vào lòng, vỗ nhẹ sau lưng cô như trấn an, 'Anh chỉ ở trong phòng sách nói chuyện với ba em thôi mà, giờ không phải đã trở lại rồi sao ... Ân, đi tắm đi, rồi chúng ta cùng xem tivi hoặc xem phim sau đó đi ngủ, chịu không?'

'Ân', Lâm Y vẫn tươi cười, vẫn, dịu ngoan gật đầu, Lãnh Nghị cũng cười, hắn ấn cô gái trở lại sofa còn mình đi đến tủ áo lấy quần áo, ánh mắt cô gái dõi theo bóng dáng cao ngất của người đàn ông, từ tủ quần áo đến cửa phòng tắm rồi bóng người đàn ông biến mất sau cửa phòng tắm, sau đó lại từ phòng tắm trở ra, bàn tay vươn về phía cô gái: 'Y Y, chúng ta cùng tắm...'

Cô gái đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình vào tay người đàn ông, mỉm cười nương theo sức kéo của người đàn ông đứng dậy, người đàn ông kéo cô gái đi về phía phòng tắm, chiếc bồn tắm tạo sóng khổng lồ đã đầy nước, trên mặt nước dập dờn những cánh hoa hồng, Lãnh Nghị cẩn trọng giúp Lâm Y thoát quần áo.

Mặt cô gái vì ngượng ngùng mà đỏ ửng, cô ấp úng: 'Em tự làm được rồi...', khóe môi Lãnh Nghị không tự chủ được ý cười càng sâu, đã đến lúc này mà cô gái vẫn còn nhớ thẹn thùng, hắn mặc kệ cô gái, bàn tay vẫn tiếp tục công việc của mình, sau khi thoát đi mảnh vải cuối cùng trên người cô gái thì bề ngang cô lên, nhẹ nhàng bước vào bồn tắm.

Người đàn ông ngồi tựa vào thành bồn tắm, cô gái dịu ngoan ngồi tựa vào ngực hắn, thân thể trắng nõn hoàn mỹ như một dây thường xuân, sít sao dán

lên thân hình cao lớn của người đàn ông, đẹp như một bức tranh. Người đàn ông nhẹ hôn lên mái tóc ướt đầm của cô gái, nhẹ nhàng khoát nước lên người cô.

Tắm xong người đàn ông cầm lấy khăn lông, thật săn sóc phủ lên người cô gái, giúp cô lau khô, lại giúp cô mặc vào áo ngủ, cuối cùng hắn cầm lấy máy sấy tóc, kéo cô gái trở lại sofa ngồi xuống, cô gái rất hiểu ý gối đầu lên đầu gối hắn để người đàn ông nghiêm túc giúp cô sấy tóc...

Đêm khuya, người đàn ông ôm cô gái ngủ, cô gái rúc vào trong lồng ngực tình trạng của người đàn ông, đôi mắt đen láy lóe sáng trong bóng đêm, hàng mi dài khê chớp, không ngừng cọ vào da người đàn ông khiến lòng hắn không khỏi có chút ngứa ngáy, từ khi cô gái bị bệnh, người đàn ông chỉ cần có chút xao động thì cô gái đã lộ vẻ hoảng hốt và sợ hãi lùi lại khiến người đàn ông chỉ đành cắn răng, thân thể xinh đẹp ôm trong lòng chỉ có thể nhìn không thể động, làm một Liễu Hạ Huệ bất đắc dĩ...

Tối nay, trong cơ thể lại bắt đầu cuộn trào một cơn sóng triều không thể không chế quen thuộc, hắn nghiêng người sang thăm dò, bàn tay to nhẹ nhàng len vào góc áo ngủ của cô gái, lướt trên làn da mượt như lụa của cô gái, chậm rãi phủ lên vùng gò đầy đặn của cô gái, giữ nó trong lòng bàn tay xoay động.

Thân thể cô gái nhẹ run lên, cô hơi ngẩng đầu nhìn người đàn ông trong bóng tối, thì thầm gọi: 'Nghị...'

'Y Y, anh yêu em!', người đàn ông nhẹ giọng đáp lời, lực đạo trên bàn tay mạnh hơn một chút rồi hắn cúi xuống nhẹ hôn lên mắt cô gái, chớp mũi nhỏ xinh rồi cuối cùng phủ lên đôi môi anh đào của cô gái, mạnh mẽ nghiêng ngả, cô gái không cự tuyệt, để mặc người đàn ông bày tỏ tình yêu.

Có tiền bộ! Đáy mắt người đàn ông lóe lên ý cười trong bóng tối, hắn xoay người áp cô gái dưới thân, hôn lên từng phân từng tấc làn da như tuyết trắng của cô gái... nhưng khi nơi cứng rắn của hắn chạm đến nơi mềm mại của cô gái thì cô vẫn hoảng loạn hai tay chống nơi ngực hắn, cản lại, giọng nói kia rõ ràng tràn ngập sợ hãi, 'Nghị, anh không phải anh trai em, phải không?'

'Đương nhiên là không phải rồi! Người đàn ông vội vỗ nhẹ vai cô gái như trấn an, 'Trước đó không phải em còn gặp được ba mình nữa sao?'

Sự hoảng loạn trong mắt cô gái dần bình ổn trở lại, đôi tay đang chống đỡ nơi ngực người đàn ông cũng hơi thả lỏng, không lên tiếng nữa, để mặc thân thể người đàn ông áp trên người mình, đôi mắt trong bóng tối hơi lóe sáng.

Rõ ràng hiện tại cô gái vẫn chưa sẵn sàng, người đàn ông cắn môi, cố gắng áp chế nỗi xao động trong nội tâm, rồi cuộc chậm rãi xoay người rời khỏi người cô gái, vươn tay ôm cô gái vào lòng trở lại, nhắm mắt: Y Y, anh sẽ đợi...

Sáng hôm sau sau khi thức dậy Lãnh Nghị nắm tay Lâm Y xuống lầu, hai người đi vào nhà ăn vừa ngồi xuống bàn ăn thì đã nhìn thấy Từ Nhất Hạo, trên người mặc một chiếc tạp dề, trong tay là một cái khay bê thức ăn ra bày lên bàn --- hai mươi mấy năm trước khi ông với Lâm Dung vừa kết hôn, ông cũng làm bữa sáng cho bà như thế này...

Lãnh Nghị thoáng ngẩn người, đôi mắt đen thẳm nhìn Từ Nhất Hạo, trên gương mặt anh tuấn của Từ Nhất Hạo tràn đầy ôn nhu, ông cẩn thận đặt đĩa thức ăn trước mặt Lâm Y, nhu hòa nói: 'Y Y, ba làm bữa sáng cho con, ăn thử xem có thích không?'

Đôi mắt đen láy của Lâm Y ngời sáng, cô nhớ lúc còn ở nhà mẹ cũng làm bữa sáng cho cô thế này! Một cảm giác vui vẻ lập tức lan tràn khắp toàn thân, Lâm Y cúi nhìn đĩa thức ăn trên bàn, đều là những món cô thích, cô lại ngẩng lên nhìn Từ Nhất Hạo, khloe môi không tự chủ được lộ ra ý cười vui vẻ: 'Đều là những món con thích ăn!'

'Ân, con thích là tốt rồi, về sau mỗi ngày ba sẽ làm cho con ăn!' Đáy mắt Từ Nhất Hạo ý cười dần lan ra nhưng hốc mũi không ngăn được chua xót, là ông, là ông tự tay đạo diễn bi kịch này! Hai người ông yêu nhất và con gái! Ông thấy tính mạng này của mình đã không đáng tiền nữa, ông chỉ mong có thể làm gì đó cho Y Y để con bé sớm khôi phục lại bình thường...

Lúc này má Ngõ cũng bê bữa sáng của Lãnh Nghị lên, Từ Nhất Hạo chậm rãi ngồi xuống phía đối diện nhìn hai người ăn sáng, Lâm Y ngẩng lên nhìn Từ Nhất Hạo, đáy mắt là ý cười ngọt ngào: 'Ông ... cũng ăn một chút đi!', không biết vì sao, tiếng 'ba' này cô không gọi ra lời được, có lẽ là vì hơn hai mươi năm qua chưa từng được gọi một lần, nhất thời cô không quen với tiếng gọi thiêng liêng ấy.

'Ba ăn rồi... Y Y, buổi trưa con muốn ăn gì? Ba làm cho con ăn... Lúc ba còn trẻ, tay nghề cũng rất khá...' Từ Nhất Hạo cố gượng cười.

'Buổi trưa thì không cần, Y Y theo tôi cùng đến công ty!' Lãnh Nghị bình thản ngắt lời Từ Nhất Hạo, Lâm Y xoay lại nhìn gương mặt anh tuấn của người đàn ông, đáy mắt tràn đầy ngọt ngào, Lãnh Nghị cũng nhìn cô mỉm cười.

Lâm Y lại nhìn sang Từ Nhất Hạo, nhỏ nhẹ nói: 'Buổi tối con về, ăn cơm của ông nấu, được không?'

'Ừ, được!' Từ Nhất Hạo vội gật đầu.

Nhìn Lãnh Nghị và Lâm Y lên xe rồi xe chạy ra khỏi cổng sắt, Từ Nhất Hạo mới thu hồi tầm mắt, ông nhìn quần gia này giờ vẫn đứng bên cạnh mình, trầm giọng nói: 'Tôi cũng ra ngoài một lúc!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 216: Cô Ấy Là Em Gái Em! (1)

Nhìn Lãnh Nghị và Lâm Y lên xe rồi xe chạy ra khỏi cổng sắt, Từ Nhất Hạo mới thu hồi tầm mắt, ông nhìn quần gia này giờ vẫn đứng bên cạnh mình, trầm giọng nói: 'Tôi cũng ra ngoài một lúc!'

Quần gia nhẹ gật đầu, 'Từ tiên sinh muốn dùng xe không?'

'Không cần đâu!' Giọng Từ Nhất Hạo vẫn bình thản, tối qua ông đã suy nghĩ cả đêm, gần đây quả thực đã xảy ra quá nhiều chuyện, chính ông cũng nhận chịu quá nhiều đả kích nên Từ Nhất Hạo quyết định tạm thời rời khỏi vị trí đại sứ, nếu như không được phê chuẩn ông sẽ xin nghỉ phép trước, ông phải lưu lại đây một lòng một dạ chăm sóc, giúp đỡ Y Y khôi phục trở lại, đợi sau khi con bé khỏi bệnh, ông định trở về thành phố G cùng Lâm Dung qua nửa đời còn lại ... Đương nhiên còn phải thu xếp ổn thỏa cuộc sống của Từ Giai vẫn còn đang một mình ở Paris nữa.

Hai ngày sau là cuối tuần, vừa sáng sớm trước cửa biệt thự nhà họ Lãnh đã có hai chiếc xe chờ sẵn, lát sau Lãnh Nghị nắm tay Lâm Y xuất hiện trước cửa, hai người đều mặc áo bành tô dày, Từ Nhất Hạo thì đứng sau lưng hai người.

Lúc này trên mặt Lâm Y tràn đầy ý cười không không chế được, tối hôm qua Lãnh Nghị nói cho cô biết hôm nay sẽ dẫn cô trở về quê nhà ở thành phố G thăm mẹ, cô hưng phấn gần như cả đêm không ngủ được, lúc này cô vừa đi về phía xe vừa không ngừng nhìn sang Lãnh Nghị, Lãnh Nghị cũng ôn hòa nhìn cô cười.

Trên xe, Lãnh Nghị và Lâm Y ngồi ở băng sau, Từ Nhất Hạo thì ngồi ở ghế phụ lại, Lâm Y hưng phấn dán mặt nơi cửa sổ nhìn ra hàng cây đang lùi dần phía sau, Lãnh Nghị yêu thương vươn tay nhẹ kéo người cô vào trong lòng mình, cô gái ngược lên nhìn người đàn ông, hưng phấn hỏi: 'Nghị, lát nữa em có thể gặp được mẹ rồi phải không?'

'Ừ, phải đó!' Người đàn ông nhẹ câu môi cười, tay nhẹ ấn đầu cô vào ngực mình, 'Em nghỉ ngơi một lát, tốt nhất là chớp mắt một chút, tối hôm qua em gần như thức suốt cả đêm rồi!'

'Em không mệt!', gương mặt nhỏ nhắn của cô gái vì hưng phấn mà hơi phồng hồng, chiếc đầu nhỏ vừa bị người đàn ông ấn vào ngực mình lại lần nữa ngược lên, người đàn ông cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô, mỉm cười nói: 'Em muốn lát nữa mẹ nhìn thấy bộ dạng của em vì buồn ngủ mà tiêu tụy sao?'

Hàng mi dài của cô gái nhẹ chớp lên, vội vàng vùi đầu vào ngực người đàn ông, nói vội: 'Vây em ngủ một lát, đến nơi anh gọi em!', khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, nhẹ 'Àn' một tiếng, vòng tay đang ôm cô gái càng siết chặt.

Từ Nhất Hạo nhìn mong lung ra ngoài cửa kính xe, đáy mắt cực kỳ phức tạp, xấu hổ có, bi thương có, áy náy có... Nếu như có thể, ông nguyện dùng tính mạng của mình đổi lại sự thanh tỉnh của Lâm Y.

Hai chiếc xe nối đuôi nhau tiến vào thành phố G, dừng lại trước một tiểu khu hơi cũ, Lâm Y vội vã thoát ra khỏi vòng tay Lãnh Nghị, bảo tiêu đã mở sẵn cửa, cô là người đầu tiên bước ra, Lãnh Nghị theo sau cô.

Lâm Y đứng trước một tiểu khu, ngẩng đầu lên nhìn những tầng lầu cũ kỹ của khu nhà, trong đầu cô những hình ảnh hiện lên thật rõ ràng, không sai, chính là ở đây, cô đã từng sống ở nơi này, mẹ cô cũng ở trong đây, nghĩ đến đây, Lâm Y vụt quay lại nhìn Lãnh Nghị này giờ vẫn đứng bên cạnh, tay khoác lên vai cô, trong giọng nói là sự vui sướng không không chế được: 'Nghị, đây là nhà em... Mẹ em ở trong này!'

Đáy mắt đen thẳm của Lãnh Nghị cũng lóe sáng, hẳn tin những gì mình làm là đúng, cô gái nhất định sẽ hồi phục! Hắn dịu giọng nói: 'Em còn nhớ mẹ ở tầng mấy, ở căn hộ nào không?'

Hàng mi dài của Lâm Y chớp lên, mắt bừng sáng như hai vì sao nhỏ, khóe môi ý cười càng sâu: 'Àn, em ... nhớ ...'

'Vây em dẫn đường...' Lãnh Nghị cười nhẹ, Lâm Y gật đầu, hớn hờ kéo tay Lãnh Nghị đi vào trong tiểu khu, sóng mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động, ông cũng cất bước đuổi theo ...

Đi qua hết tầng này đến tầng khác, càng đi những hình ảnh trong đầu Lâm Y càng rõ ràng, cô chuẩn xác dừng lại nơi cầu thang của một tầng lầu, nhìn số hiệu trên cánh cửa sắt, khóe môi cô hiện lên ý cười, chậm rãi đưa tay ấn mấy con số, ý cười trên môi cô càng lúc càng sâu..

Là người làm của Lâm Dung mở cửa cho họ, lúc ba người đi đến trước cửa căn hộ, cửa phòng đã mở ra, Lâm Dung đang đứng nơi cửa tươi cười nhìn Lâm Y, vành mắt Lâm Y phồng hồng, nghẹn ngào gọi: 'Mẹ...', rồi bỏ nhào vào lòng bà, ôm siết lấy mẹ, khóc gọi: 'Mẹ, con biết mà, con biết mẹ không có chết, mẹ sẽ không bỏ lại con không lo...'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, đáy mắt thoáng qua một tia dị thường, Từ Nhất Hạo nhìn gương mặt điềm tĩnh mang theo một khí chất tao nhã, cao quý quen thuộc, lòng lại bắt đầu đau như ai cào xé, Như Thanh....

Lâm Dung hiền hòa vỗ nhẹ lưng Lâm Y, nhẹ giọng nói: 'Y Y, mẹ làm sao nỡ rời xa con...', tiếng khóc của Lâm Y dần nhỏ lại rồi ngưng hẳn, cô chậm rãi rời khỏi vòng tay ôm của mẹ, nhìn bà: 'Mẹ, giọng của mẹ sao không giống như trước đây?'

'Ồ, Lâm Dung vẫn tươi cười, 'Bác sĩ nói là do lần trước mẹ bị té, máu tươi tràn ra khỏi cổ họng, làm tổn thương dây thanh quản cho nên giọng nói bị ảnh hưởng...'

Lâm Y ngán người nghe, mắt một lúc mới hoàn hồn lại, Lâm Dung vội khoác vai cô kéo vào trong nhà: 'Y Y, vào nhà trước đã!', Lãnh Nghị và Từ Nhất Hạo cũng bước theo vào nhà.

Bốn người ngồi nơi sofa phòng khách, người làm vội giúp mọi người pha trà, Lâm Y thì nép sát bên người Lâm Dung, ôm lấy cánh tay bà, Lãnh Nghị cũng ngồi xuống bên cạnh Lâm Y, cô quay sang cười với Lãnh Nghị, một tay khoác cánh tay hắn, cô nhìn mẹ ở bên trái, lại nhìn Lãnh Nghị ngồi bên phải, ánh mắt, khóe môi tràn đầy ý cười.

Ánh mắt Lâm Y rơi trên người Từ Nhất Hạo đang ngồi trên sofa đối diện, đôi mắt đen láy lóe sáng, dè dặt nhìn sang Lâm Dung, cô nhớ ra rồi, ba dường như chưa từng đến căn nhà này, mẹ trước giờ cũng chưa từng nhắc đến ba.

Lâm Dung sớm đã nhìn thấy ánh mắt khác thường của Lâm Y, bà mỉm cười vỗ nhẹ bàn tay con, giọng bình thản: 'Y Y, mẹ với ba con đã từng vì sự hiểu lầm mà chia tay, hiện giờ hai chúng ta đều đã già cả rồi, cũng đã tha thứ cho nhau... những chuyện đã qua cứ để cho nó qua đi, hiện giờ đối với ba mẹ mà nói, quan trọng nhất là con sống được vui vẻ ... Con cũng đừng trách ba con lúc nhỏ không có ở bên cạnh chăm sóc con!'

Lâm Y nhìn Lâm Dung, như nghe hiểu lời bà, nhẹ gật đầu rồi cô lại nghe tiếng Từ Nhất Hạo vang lên: 'Xin lỗi con Y Y, trước đây là ba không tốt, ba có lỗi với hai mẹ con con ... Sau này ba sẽ không rời khỏi hai mẹ con nữa đâu!'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, đôi mắt đen láy nhìn sang Từ Nhất Hạo, thấy trong mắt ông tràn ngập hối hận, ăn năn và thương cảm, cô mỉm cười, trong lòng dần cảm thấy ấm áp...

Lúc này cánh tay Lâm Y chợt bị siết lại, cô quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt sùng nịch của Lãnh Nghị, khóe môi cô ý cười càng sâu, có Lãnh Nghị, có mẹ, có ba, cô thật sự cảm thấy mình chính là người hạnh phúc nhất trên đời.

Cơm tối, Từ Nhất Hạo và Lâm Dung đích thân xuống bếp, hai người dẫn Lãnh Nghị và Lâm Y ra chợ mua thức ăn, sau khi mua đủ loại thức ăn thì cùng về nhà, cả nhà quây quần gói sủi cào... Trong căn nhà nhỏ không ngừng vọng đến tiếng cười vui vẻ của Lâm Y...

Đêm khuya, Lãnh Nghị chen chúc với Lâm Y trên chiếc giường nhỏ của cô, một người cao lớn như hắn gần như chiếm hết diện tích của chiếc giường cá nhân, cô gái chỉ đành dán sát vào người hắn, cánh tay trắng nõn của cô vòng qua cổ người đàn ông, gương mặt dán lên lồng ngực tinh trắng của hắn, lắng nghe hơi thở ấm áp của hắn phất qua má mình.

Ánh trăng chiếu xuyên qua chiếc rèm cửa mỏng màu trắng khiến cho căn phòng chìm trong một màu trắng huyền ảo, lung linh khiến cho gương mặt trắng nõn của cô gái như được phủ một vàng hào quang càng xinh đẹp như mộng ảo, điềm tĩnh ngọt ngào như một nàng tiên...

Người đàn ông thoáng cúi đầu nhìn gương mặt đẹp như tranh của cô gái, cổ gồng không chế nổi xao động trong nội tâm, nhưng bàn tay không kìm được thâm nhập vào một góc áo ngủ của cô gái, nhẹ vuốt theo sóng lưng tròn bóng, thân thể bắt đầu không an phận khẽ động đậy...

Sự xáo động đầy bất an của người đàn ông khiến cô gái trong lòng khẽ khàng mở mắt, cô chậm rãi ngẩng đầu lên khỏi hõm vai người đàn ông, nhòm người lên nhìn xuống gương mặt tuấn tú bất phàm kia, người đàn ông cũng chăm chú nhìn cô, đầy mắt nhu tình như nước...

Khóe môi cô gái nhẹ câu lên, đôi mắt đen láy dập dờn như nước hồ thu, trái tim người đàn ông đập kịch liệt hơn, một bàn tay to chế trụ sau gáy cô gái, nhẹ nhàng ấn xuống, đôi môi anh đào kia đã áp xuống đôi môi với những đường cong rõ ràng của người đàn ông.

'Y Y...', tiếng nói trầm thấp của người đàn ông như mộng ảo, 'Ân', giọng nói mơ màng của cô gái thầm thì vang lên trong đêm, hai cánh môi quyến luyến giao triền cùng nhau, tiếng thở dồn dập rõ ràng hơn trong căn phòng an tĩnh, sự kích tình đã say ngủ từ lâu của cô gái rốt cuộc thức dậy, nhanh chóng lan tràn như lửa...

Bàn tay người đàn ông nhanh chóng giải trừ tất cả những chướng ngại trên người hai người, thân thể cường tráng nhẹ nhàng áp cô gái dưới thân, cô gái rốt cuộc không còn sợ hãi nữa, không kháng cự nữa, trong tiếng ngâm nga của cô gái, thân thể người đàn ông trầm xuống, hai cơ thể kết hợp cùng nhau một cách hoàn mỹ, dưới ánh trăng nhàn nhạt khuấy lên vô hạn tình triêu...

Sáng hôm sau Lãnh Nghị dẫn Lâm Y và Từ Nhất Hạo trở lại thành phố H, xe vừa chạy vào nội thành, Lãnh Nghị nhắc tay nhìn đồng hồ, thoáng suy nghĩ một chút rồi nhìn sang cô gái: 'Y Y, anh còn phải đến công ty một chuyến, em có muốn đi theo anh không?'

Lâm Y ngược lên nhìn hắn, thoáng suy nghĩ rồi nhẹ giọng nói: 'Hôm nay em không đi đâu, em muốn về nhà nghỉ ngơi trước. Sóng mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động, ông cũng nói nhỏ: 'Ba sẽ trông chừng Y Y...'

Sự vui sướng trong mắt Lãnh Nghị thoáng chốc lan tràn, rõ ràng cô gái tiến bộ rất nhanh, đã từng bước từng bước hồi phục!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217: Cô Ấy Là Em Gái Em! (2)

Lãnh Nghị vừa đến cửa văn phòng của mình ở tầng 22 của tòa nhà LS Quốc tế thì Ngải Mỹ đã tiến lên đón: 'Lãnh tổng, bác sĩ Lữ Thần đã đợi ngài rất lâu rồi!' Lãnh Nghị khẽ gật đầu, bước chân vẫn không ngừng lại, nhanh nhẹn bước vào.

Hắn vừa ngồi xuống sau bàn làm việc thì Ngải Mỹ đã dẫn Lữ Thần vào, cô giúp Lữ Thần pha một tách trà rồi hơi khom người chào hai người sau đó rời đi, nhẹ nhàng đóng cửa lại sau lưng cô.

Lữ Thần ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bàn làm việc của Lãnh Nghị, tỉ mỉ quan sát sắc mặt hắn, xem ra không tệ lắm. Lữ Thần cười nhẹ: 'Lãnh thiếu, kiệt tác của tôi thế nào? Có phải có thể lấy giả thay thật không?'. Vì tìm được một người thích hợp đóng vai Lâm Dung, hơn nữa có thể giúp bà hóa trang giống hệt Lâm Dung quá thật Lữ Thần đã tốn không ít tâm tư, còn may là không bị lộ.

Lãnh Nghị nhìn Lữ Thần, khóe môi nhẹ câu lên một nụ cười, 'Làm rất tốt! Không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!'

Lữ Thần mỉm cười, tay cầm lấy tách trà nhấp một ngụm lại dời mắt về phía Lãnh Nghị: 'Nhưng mà Lãnh thiếu... đây cũng không phải kế sách lâu dài, anh cũng không thể cứ dấu giếm Lâm Y cả đời được...'

Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị nhìn chằm chằm Lữ Thần, sóng mắt thoáng xao động, lát sau mới thấp giọng nói: 'Tôi muốn lợi dụng người giả kia đợi sau khi củng cố tình cảm giữa Y Y với ba mình, khi Y Y thực sự tin tưởng vào tình thân của cha, cho dù cô ấy biết mẹ mình đã không còn trên đời thì sẽ không tuyệt vọng đến vậy bởi vì lúc đó bên cạnh cô đã có một người cha yêu thương mình...'

Lữ Thần cũng nhìn chằm chằm Lãnh Nghị, hắn thật không ngờ Lãnh Nghị vì Lâm Y mà phí nhiều tâm tư đến vậy ... Lãnh Nghị bình thản nhìn Lữ Thần, hắn cần môi, qua thật lâu mới nhẹ giọng hỏi: 'Tịch Họa thế nào rồi? Gần đây tương đối nhiều chuyện, tôi cũng không rảnh đến thăm cô ấy...'

Thực ra đối với Hạ Tịch Họa trong lòng hắn vẫn luôn tồn tại nỗi áy náy không thôi nhưng vì Y Y, hắn không thể lần nữa mất đi cô nên chỉ đành có lỗi với Tịch Họa!

Nụ cười trên mặt Lữ Thần rõ ràng tươi tắn thêm mấy phần, giọng nói cũng tràn đầy hưng phấn: 'Àn, Lãnh thiếu, thực ra hôm nay tôi đến chính là vì muốn nói cho anh biết một tin tốt, các chất gây tê liệt thần kinh tồn dư trong máu Tịch Họa đã thải ra hết rồi, hệ thần kinh đã có dấu hiệu khôi phục lại chức năng, tôi tin Tịch Họa rất nhanh sẽ tỉnh lại ... có lẽ là chỉ vài ngày nữa thôi!'

Mắt Lãnh Nghị bừng sáng, hắn mỉm cười: 'Vất vả cho cậu, Lữ Thần, chuyện của Tịch Họa phiền cậu để ý nhiều hơn!'

'Đây vốn là trách nhiệm của tôi ...' Lữ Thần khiêm tốn nói.

Cùng lúc này ở biệt thự nhà họ Lãnh, Lâm Y nghỉ ngơi xong mới chậm rãi rời giường, đi xuống phòng khách dưới lầu, Từ Nhất Hạo đang ngồi xem báo nơi sofa, nghe tiếng động nơi cầu thang, ông vội quay đầu nhìn, quả nhiên nhìn thấy Lâm Y đang chậm rãi bước xuống lầu, Từ Nhất Hạo vội đứng dậy đi về phía cô.

Lâm Y vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Từ Nhất Hạo đang đứng nơi chân cầu thang, nhìn cô ôn hòa cười, bước chân Lâm Y bất giác dừng lại, khóe môi cũng nhẹ câu lên một nụ cười, vui vẻ nhìn Từ Nhất Hạo.

'Y Y...!' Giọng Từ Nhất Hạo đầy sự sùng nịch của một người cha dành cho cô con gái cưng, 'Tối nay muốn ăn gì? Ba nấu cho con ăn...'

'Không ... không cần đâu ...' Giọng Lâm Y thật mềm mại, không biết vì sao tiếng "ba" này cô mãi vẫn không thốt nên lời, 'Ông cũng nghỉ ngơi đi ... con tôi cứ để má Ngô nấu!'

Mắt Từ Nhất Hạo bừng sáng, Y Y cũng biết đau lòng cho ông! Trên mặt ông là nụ cười vui sướng không khống chế được nở rộ, 'Cứ để ba nấu cho con ăn, con xem, tay nghề của ba cũng không tệ ... chỉ nấu hai ba món mà con thích ăn thôi!'

Lâm Y nở nụ cười ngọt ngào, cô thoáng suy nghĩ vài giây rồi nhẹ giọng nói: 'Hay là để con giúp, chúng ta cùng nhau nấu ăn được không?'

'Àn, được đó...!' Trong mắt Từ Nhất Hạo tràn ngập vui sướng và phấn chấn, thực ra chuyện ai nấu ăn vốn không quan trọng, quan trọng là có thể kéo gần lại khoảng cách giữa cha và con gái! Hiện giờ con gái chủ động muốn cùng ông nấu ăn, đây còn không phải là cơ hội tốt để bồi dưỡng cảm tình sao? Hơn nữa, đây cũng cách ngày con gái khôi phục càng gần hơn một bước rồi!

Trong bếp, má Ngô và một người làm khác sớm đã chuẩn bị sẵn thức ăn, rửa sạch bày đầy, họ nhìn thấy Từ Nhất Hạo và Lâm Y xuất hiện nơi cửa thì rất chủ động chào họ rồi lùi sang một bên, đợi xem hai người đó có gì sai khiến không.

Từ Nhất Hạo lại mặc tạp dề vào, đương nhiên ông vẫn là bếp chính, Lâm Y thì ở bên cạnh giúp đỡ, khi thì lấy gia vị, khi thì lấy bát đĩa, hoặc là múng thìa gì đó, Từ Nhất Hạo thì không ngừng giảng giải cho cô những điều cần chú ý khi nấu ăn, dạy cô các kỹ xảo xào nấu thức ăn, Lâm Y chỉ mỉm cười gật đầu, thoạt nhìn thật là một bức tranh thân tình ấm áp.

Khi Lãnh Nghị về nhà, Từ Nhất Hạo đã nấu xong thức ăn nhưng vẫn còn ở trong phòng bếp, chiếc tạp dề trên người ông đã cởi ra, Lâm Y thì đang dùng một đôi đũa thử thức ăn ... Nhìn thấy tình cảnh ấm áp này, nhìn thấy nụ cười vui sướng trên mặt cô gái, đáy mắt Lãnh Nghị không khống chế được lóe lên những tia sáng chói lọi, hắn nhẹ giọng gọi: 'Y Y...'

Lâm Y lúc này mới để ý đến Lãnh Nghị đang đứng ở cửa phòng bếp, đôi mắt đen thẳm bừng sáng, nụ cười tươi tắn lập tức nở trên môi cô, Lâm Y vội vàng buông đũa xuống, chạy như bay về phía người đàn ông đang đứng nơi cửa: 'Nghị...'

Lãnh Nghị vươn tay ôm lấy cô gái đang bỏ nhào về phía hắn, cúi xuống nhẹ hôn lên trán cô, trong mắt tràn đầy ý cười: 'Hôm nay em nấu ăn sao?'

'Không phải!' Lâm Y chỉ tay về phía Từ Nhất Hạo, mỉm cười: 'Là ông ấy...'

Tiếng "ông ấy" bật ra từ miệng Lâm Y khiến lòng Từ Nhất Hạo có chút mất mát, trong tiềm thức, Lâm Y dường như vẫn chưa tiếp nhận ông, nhưng ông cũng biết mình không có tư cách, không có quyền lợi yêu cầu Lâm Y gọi mình một tiếng "ba" bởi vì chính ông đã từ bỏ, hai mươi mấy năm trước ông đã từ bỏ quyền lợi làm ba của Y Y!

Lãnh Nghị cười nhẹ, hân hân yếm véo nhẹ chóp mũi xinh xắn của cô gái, giọng đầy sủng nịch: 'Sao vẫn còn gọi là "ông ấy" chứ, đó là ba em nha, ba em làm thức ăn cho em ăn, em còn không gọi "ba" sao?'

Mặt Lâm Y thoáng có chút đỏ, cô cúi mặt vào ngực người đàn ông, nũng nịu nói: 'Àn, em có gọi rồi mà!'

'Không sao đâu! Y Y muốn gọi thế nào thì cứ gọi thế ấy!' Tiếng Từ Nhất Hạo vang lên kể bên, trong giọng nói đó, rõ ràng là tràn ngập một loại sủng nịch riêng của cha dành cho con gái...

'Được, vậy ăn cơm thôi!' Lãnh Nghị không nói nhiều về đề tài này nữa, quay sang dặn bảo người làm dọn cơm còn mình thì khoác vai Lâm Y đi vào trong phòng ăn.

Từ Nhất Hạo hết lòng hết sức thể hiện vai trò người cha của mình, nấu ăn cho cô, cùng cô tắm bộ, thậm chí mua cho cô những món đồ chơi dễ thương... Lãnh Nghị càng là không chút nề hà chăm sóc cho Lâm Y, cố gắng mang đến cho cô một hoàn cảnh và không gian sống vui vẻ tràn đầy... Tâm trí của Lâm Y khôi phục lại mỗi ngày, sẽ không lúc nào cũng bám sát Lãnh Nghị, hơn nữa tự mình còn có thể làm vài việc đơn giản.

Buổi tối thứ sáu hôm đó, lúc Lãnh Nghị tan tầm trở về ba người cùng ngồi nơi bàn ăn dùng cơm tối thì quản gia vội vã đi vào nhà ăn, ông liếc sang Từ Nhất Hạo rồi đi đến bên cạnh Lãnh Nghị, nhẹ giọng nói: 'Thiếu gia...', rồi ngừng lại.

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, bình thần nói: 'Nói đi, có chuyện gì?'

'Àn, Từ Giai tiểu thư ... đến rồi, đang ở ngoài cửa...' Quản gia nói đến đây lại ngẩng đầu liếc sang Từ Nhất Hạo, ông đã biết quan hệ giữa Từ Nhất Hạo và Lâm Y, cũng biết mẹ của Từ Giai, Vương Khiết, năm đó đã cướp đi cha của Lâm Y, sau đó lại còn hãm hại cô, vì vậy Tịch Họa đến đây, ông không biết phải xử lý thế nào cho thỏa đáng, chỉ đành đến hỏi ý Lãnh Nghị.

Từ Nhất Hạo thoáng ngần ngừ, ông buông đũa xuống nhìn sang Lãnh Nghị rồi lại nhìn sang Lâm Y, Lãnh Nghị cũng dừng lại động tác trên tay, thoáng chau mày, những chuyện hãm hại Lâm Y là do Vương Khiết ở phía sau thao túng, tuy rằng Từ Giai cũng không thể thoát khỏi quan hệ nhưng dù sao cô cũng chỉ là con tốt nhỏ, cũng không tạo thành chuyện gì lớn, lại vì quan hệ với Từ Nhất Hạo cho nên Lãnh Nghị buông tha cho cô!

Giờ Từ Giai một thân một mình ở nước ngoài, chạy về Trung Quốc tìm cha mình cũng là chuyện bình thường, nhưng cô ấy đến đây liệu có làm ra điều gì nguy hại cho Y Y hay không? Huống gì, Y Y lúc này vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn.

Nhìn vẻ mặt của Lãnh Nghị, trên mặt Từ Nhất Hạo cũng tràn ngập bất đắc dĩ và buồn rầu, ông thở dài một tiếng, thấp giọng nói: 'Lãnh Nghị, để con bé vào đi, tôi sẽ khuyên nó, bảo nó ngày mai trở lại châu Âu...'

Lãnh Nghị vẫn im lặng không nói một lời, đôi mắt đen láy của Lâm Y chớp lên, cô nhìn thấy vẻ bất đắc dĩ trên mặt Từ Nhất Hạo rồi tầm mắt lại dời sang Lãnh Nghị, thoáng nhíu mày; Từ Giai, người này Lâm Y vẫn còn chút ấn tượng, cô gái tóc ngắn đó, gương mặt tràn đầy kiêu ngạo đó, hình như là rất thích Lãnh Nghị, trước giờ thái độ đối với cô cũng không tốt lắm...

'Vậy giờ tôi đi, sắp xếp chỗ cho nó nghỉ lại đêm nay!' Từ Nhất Hạo lại nhẹ thở dài một tiếng, đứng dậy. Dù sao Từ Giai cũng là con gái ông, ông không thể nhìn con bé đứng ngoài cửa mặc kệ, đây tất cả đều là cái sai của ông và Vương Khiết, không liên quan đến Từ Giai!

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô thấy Từ Nhất Hạo đứng dậy, rõ ràng Từ Giai và Từ Nhất Hạo có quan hệ gì đó, 'Từ..' Lâm Y chợt như nhớ ra điều gì, cô nhớ bà mình từ nhỏ đã không sống cùng với cô và mẹ, vậy thì Từ Giai đó có phải là một đứa con khác của Từ Nhất Hạo hay không? Nghĩ đến đây, cô ngẩng đầu nhìn Từ Nhất Hạo, nhẹ giọng hỏi: 'Từ Giai là con gái của ông sao?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 218: Hồi Tỉnh! (1)

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hân hân xoay nhìn sang Lâm Y, ngậm thở phào khi thấy trên mặt cô gái vẫn là vẻ điềm tĩnh, dường như không có quá nhiều phản ứng, Từ Nhất Hạo đang chuẩn bị bước ra ngoài thì chợt khựng lại, ông vội quay đầu nhìn sang Lâm Y, vẻ điềm tĩnh của cô khiến lòng ông thoáng có chút yên tâm, trầm mặc một chút rồi ông nhẹ giọng đáp: 'Y Y, con bé là em gái con...'

Từ góc độ của Từ Nhất Hạo mà nói, ông thực sự hy vọng Lâm Y không ghi hận gì với Từ Giai, ông thật sự hy vọng hai chị em cô có thể hòa hợp với

nhau.

Hai người đàn ông đều khần trương nhìn sang Lâm Y, không biết cô sẽ có phản ứng gì hoặc quyết định thế nào đây; Lâm Y thoáng dừng lại động tác trên tay, quả nhiên là như vậy! Cô nhẹ rừ rềm mĩ, mím môi, thật lâu sau mới quay nhìn sang Lãnh Nghị, nhẹ giọng nói: 'Nghị, cho cô ấy vào đi...' Tuy rằng trong trí nhớ của cô Từ Giai đối xử với cô không tốt gì nhưng dù sao cô ấy cũng là em gái cùng cha khác mẹ với cô!

Trong mắt Từ Nhất Hạo cùng lúc tràn ngập áy náy lẫn mừng rỡ đan xen nhau, giọng ông hơi khàn đi: 'Y Y, cảm ơn con!'

Lãnh Nghị nhẹ khoác tay lên vai Lâm Y, hẳn biết Lâm Y nói như vậy là bởi vì cô luôn có tấm lòng thiện lương như vậy, rồi hẳn quay sang quản gia: 'Để cô ấy vào trước đã!'

Quản gia đáp lời rồi chuẩn bị rời đi thì Lâm Y nhìn theo bóng lưng của ông, nhẹ giọng nói: 'Bác trần, nếu như cô ấy còn chưa ăn cơm thì dẫn cô ấy vào đây cùng ăn chút gì đi!' Mắt Từ Nhất Hạo hơi ngấn nước, ông nhìn Lâm Y khẽ gật đầu, cất bước đi theo quản gia.

Từ Giai mang theo một chiếc vali nhỏ đứng một mình trước cửa sắt, vẫn là mái tóc ngắn đó, trên mặt vẫn còn chút bướng bỉnh nhưng rõ ràng không còn khí thế kiêu ngạo như trước đây mà thay vào đó là một vẻ buồn bã và yếu đuối.

Cô thế nào cũng không ngờ được mẹ đột nhiên bị bắt đi, hơn nữa còn bị buộc tội cố sát, ông ngoại đã nghỉ hưu của cô đã dùng hết các mối quan hệ muốn bảo lãnh bà ra ngoài nhưng không có chút hiệu quả nào bởi vì Vương Khiết bị bắt ở nước ngoài, hơn nữa ông ngoại cô về hưu đã lâu, thời thế đã mất, xa mặt cách lòng, không có mấy người chịu ra tay giúp đỡ nữa.

Mà ba cô thì lại đột ngột mất tích, cho tới mấy hôm trước cô mới nhận được điện thoại của ông, bảo cô phải chăm sóc chính mình thật tốt, ông phải qua một thời gian nữa mới trở về; Từ Giai hỏi thế nào ông cũng không chịu nói mình đang ở đây ... Vì vậy Từ Giai từ một cô tiểu thư kiêu ngạo, bá đạo giờ chỉ còn là một cô gái đáng thương phứt chóc mất đi cha mẹ.

Về sau vẫn là Lý Uyển thấy cô quả thực rất tội nghiệp nên mới ngầm báo cho Từ Giai biết Từ Nhất Hạo hiện đang ở biệt thự của Lãnh Nghị, cô cũng từ Lý Uyển mới biết được, thì ra Lâm Y lại là người chị cùng cha khác mẹ với mình! Mẹ của Lâm Y mất rồi, cô bởi vì đau lòng quá độ nên mất đi tâm trí vì thế ba cô mới xin nghỉ phép, chuyên tâm ở bên cạnh Lâm Y tìm cách giúp cô khôi phục thần trí.

Từ Giai biết được chuyện chấn động không thôi, cô mất mấy ngày mới có thể từ cơn chấn động đó hồi tỉnh lại, cô quyết định đi tìm ba, ông là ba của Lâm Y, cũng là ba của cô, huống gì cả căn biệt thự nhà họ Từ rộng lớn như vậy, ngoại trừ mấy người làm thì chỉ còn lại mình cô. Cô thực sự thấy rất sợ...

Vì vậy Từ Giai lặng lẽ mua vé máy bay, thu thập hành lý rồi bay từ Paris về thành phố H, cô không báo cho Từ Nhất Hạo biết bởi vì cô sợ ba mình sẽ ngăn cản.

Nhưng khi đến biệt thự của Lãnh Nghị cô mới phát hiện, hiện giờ cô thật sự không còn giống như trước đây, trước đây cô ở căn biệt thự này luôn luôn tự do ra vào, không khác gì người nhà họ Lãnh, ai cũng sẽ không ngăn cản cô; nhưng giờ người làm trong căn biệt thự này lại ngăn không cho cô đi vào bởi vì ai cũng đều biết trước đây cô luôn gây khó dễ cho thiếu phu nhân' vì thế Từ Giai chỉ đành đứng ngoài cửa chờ, đợi người làm vào thông báo.

Nhìn xuyên qua hai cánh cửa sắt uy nghiêm, Từ Giai nhìn thấy bên trong căn biệt thự đã sáng đèn, ánh đèn điện chiếu qua những khung cửa sổ thật ấm áp nhưng người làm đi vào đã lâu vì sao vẫn chưa trở lại? Trước đây mình làm nhiều việc quá đáng như vậy, hiện giờ liệu Lâm Y có thể tha thứ cho mình, cho mình tiến vào hay không? Càng nghĩ lòng Từ Giai càng lạnh, thân thể cũng không tự chủ được rung mình một cái trong cơn gió đêm lạnh lẽo.

Chính ngay lúc này, Từ Giai rút cuộc nhìn thấy cửa biệt thự mở ra, người làm vừa nãy mới vào thông báo cùng quản gia, còn có cha cô Từ Nhất Hạo cùng bước ra, đi về phía cô...

'Ba, ba ơi...' Từ Giai vội nhìn về phía Từ Nhất Hạo vội gọi, trong giọng nói tràn ngập ủy khuất, còn có một chút ghen ngạo; nghe tiếng gọi, bước chân Từ Nhất Hạo càng nhanh hơn, đi về phía Từ Giai ở trước cửa sắt...

Cánh cửa sắt nhỏ bên hông được mở ra rồi Từ Nhất Hạo bước ra, ông đón lấy vali hành lý trên tay Từ Giai, giọng nói có chút trách móc: 'Sao con không nói với ba một tiếng đã lặng lẽ chạy đến đây rồi?'

'Ba...' Giọng Từ Giai vẫn nghèn nghẹn, tay nín chặt cánh tay Từ Nhất Hạo, 'Con sợ ba không cho con đến ... Mẹ lại không có ở nhà, một mình con rất sợ!'

'Được được được, vào trước rồi nói sau, được không?' Từ Nhất Hạo thấp giọng an ủi rồi dẫn Từ Giai đi vào trong, 'Giai Giai, con ăn cơm tối chưa?'

'Chưa!' Giọng Từ Giai nhỏ xú.

'Vậy cùng vào ăn cơm đi...' Từ Nhất Hạo nhẹ thở dài một tiếng, sống mắt thoáng xao động, ông trầm tư giây lát rồi thoáng dừng bước chân, xoay về phía Từ Giai, nhẹ giọng nói: 'Giai Giai, Lâm Y... là chị con!'. Nói đến đây ông lại ngừng một chút như muốn nhìn xem phản ứng của Từ Giai, khi thấy vẻ mặt cô không có thay đổi gì mấy thì ông biết, Từ Giai nhất định đã nghe được điều gì rồi.

Từ Nhất Hạo lại thở dài một tiếng rồi nói tiếp: 'Lần này, cũng là con bé cho con vào đây, còn kêu con cùng vào ăn cơm ... Con ... phải đối xử tôn trọng với chị mình một chút, biết không?'

Là Lâm Y để cô vào sao? Còn kêu mình cùng vào ăn cơm? Đôi mắt to tròn của Từ Giai thoáng lóe lên, nhẹ nhàng 'Dạ' một tiếng rồi lặng lẽ bước theo

Từ Nhất Hạo vào trong biệt thự.

Khi Từ Nhất Hạo và Từ Giai xuất hiện nơi cửa phòng ăn, Lãnh Nghị và Lâm Y cùng ngẩng lên nhìn cô, trên gương mặt anh tuấn của Lãnh Nghị chỉ có sự lạnh nhạt, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô một cái rồi lập tức thu lại, bình thần tiếp tục bữa ăn đang dở của mình giống như Từ Giai không hề tồn tại vậy.

Sự lạnh nhạt của Lãnh Nghị khiến mắt Từ Giai tối lại, chiếc miệng nhỏ hơi chu ra; đôi mắt đen tròn của cô dời từ mặt Lãnh Nghị sang Lâm Y, vẻ mặt Lâm Y thật bình thản, đôi mắt đen láy nhìn Từ Giai chăm chăm, tư thái điềm tĩnh và cao quý của nữ chủ nhân kia chợt khiến Từ Giai cảm thấy có chút bất an, cô rũ mị, không dám tiếp tục nhìn hai người nữa.

Từ Giai với mái tóc ngắn, gương mặt có chút bướng bỉnh trước mặt khiến trí nhớ của Lâm Y cuộn cuộn trở về, Lâm Y nhớ đến sự kiêu ngạo, sự khắc nghiệt, sự tùy ý của Từ Giai; mà hôm nay, vẻ kiêu ngạo và bướng bỉnh đã hoàn toàn biến mất không chút tăm tích, chỉ còn lại sự cô độc và bất an, về mặt mà chỉ có những người đã từng trải qua những biến cố trọng đại hoặc bị đã kích sâu sắc mới có...

Huống gì cô ấy là em gái khác mẹ của mình! Lòng Lâm Y chợt mềm lại, khóe môi nhẹ câu lên một nụ cười, dịu giọng nói: 'Ngồi xuống ăn cơm đi!'. Sóng mắt Từ Giai thoáng xao động, cô nhìn nụ cười trên môi Lâm Y, lại nhìn thấy Lâm Y quay sang dặn bảo người làm, 'Má Ngô, chuẩn bị chén đĩa cho Từ Giai!'

'Dạ, thiếu phu nhân!' Má Ngô mỉm cười lùi xuống, Từ Nhất Hạo kéo nhẹ tay Từ Giai ra hiện cho cô ngồi xuống bên cạnh mình, lúc này Từ Giai mới nhẹ thốt hai tiếng 'Cám ơn!', rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Từ Nhất Hạo..

Ăn cơm tối xong Lâm Y bảo người làm thu dọn một căn phòng cho Từ Giai để cô ở lại, nghe vậy đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị thoáng qua một tia sắc bén nhưng rốt cuộc không nói tiếng nào.

Đêm khuya, Lâm Y vẫn như thường ngày vui vào lòng người đàn ông, cánh tay vòng qua thắt lưng Lãnh Nghị, Lãnh Nghị yêu thương hôn lên trán cô, nhu hòa nói: 'Y Y ... Từ Giai đó, để cô ấy ở lại một hai ngày rồi đi thôi, ở đây lâu dài ... sợ rằng không tốt lắm...'

'Sao lại không tốt?' Cô gái trong lòng Lãnh Nghị hơi nhòe dấy, nương theo ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào phòng ngủ quan sát sắc mặt người đàn ông đang nằm, 'Cô ấy, xem ra không giống với trước đây, thật đáng thương, cứ để cô ấy ở lại thôi...'

'Anh sợ cô ấy làm gì bất lợi cho em.. tổn thương em..' Dưới ánh trăng cô gái càng xinh đẹp đến không chân thật, tay Lãnh Nghị nhẹ vuốt ve gương mặt xinh đẹp trước mắt, hơi nhòe dấy nhẹ hôn lên đôi cánh môi anh đào, ôn nhu nói.

'Không đâu, em có thể chăm sóc cho mình...' Khóe môi cô gái nhẹ câu lên một nụ cười nhưng những chữ phía sau đã bị đôi cánh môi của người đàn ông chặn lại hết, mãi cho đến khi người đàn ông chịu buông tha cô, giọng nói của cô gái mới có thể tiếp tục: 'Xem cô ấy giờ đã khác xưa nhiều lắm..', chưa hết thì đôi môi lần nữa lại bị người đàn ông chặn lại, rốt cuộc không phát ra được thêm lời nào nữa. Cô gái nằm phủ phục trên lòng ngực tinh trắng của người đàn ông, để mặc bàn tay to của hắn giữ chặt sau gáy mình, môi cô dần từ bị động biến thành chủ động, nhiệt tình nghiêng ngả đôi môi với những đường nét rõ ràng của người đàn ông.

Niềm hạnh phúc khiến đầy mắt người đàn ông bừng sáng, những ngón tay thon dài khẽ khàng kéo dây đai chiếc áo ngủ của cô gái xuống, bàn tay nhẹ nhàng thâm nhập vào một góc áo, chậm rãi trượt trên làn da mượt như một loại tơ lụa thượng hạng của cô gái, xúc cảm tuyệt vời khiến ngón lửa trong lòng người đàn ông đột nhiên bùng cháy, hơi thở dần trở nên dồn dập, bàn tay người đàn ông nhanh chóng cởi ra chiếc áo ngủ của cô gái, chỉ một cái xoay người đã dễ dàng áp cô gái dưới thân, đôi chân dài nhẹ nhàng chen vào giữa hai chân cô gái, thân thể cũng dần trầm xuống...

'Úm...', cô gái phát ra một tiếng ngậm nga kiều mị khi hai cơ thể hoàn mỹ dung nhập làm một.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Hồi Tỉnh! (2)

Sáng hôm sau lúc Lâm Y thức dậy bên giường đã trống không, Lãnh Nghị đã rời giường, hàng mi dài của cô gái nhẹ chớp, không tự chủ được vội xoay người ngồi dậy, vừa lúc đó liền nghe từ phòng tắm truyền đến tiếng nước rào rạt, cô gái lúc này mới thở phào một hơi. Lãnh Nghị dạo này nếu như Lâm Y còn chưa thức dậy, chưa hỏi ý cô hẳn căn bản là không dám ra ngoài, chính là vì sợ làm cô sợ hãi.

Lát sau tiếng nước rào rạt từ phòng tắm ngừng lại rồi lát sau nữa Lãnh Nghị từ bên trong bước ra, hắn mặc một bộ Tây trang màu nhạt, bên trong là áo sơ mi màu lam thẫm, vừa đi vừa thắt cà vạt, ăn vận thể này càng khiến cho vẻ anh tuấn và khí chất bức người của hắn lộ ra không sót chút gì.

Vừa ra Lãnh Nghị đã nhìn thấy cô gái đang ngồi tựa đầu giường, trong mắt liền lộ ra một tia yêu thương, hắn đi nhanh đến bên cạnh cô gái, 'Em ngủ thêm lát nữa, anh đi làm trước, được không?'

'Dạ...' Cô gái vòng tay qua cổ hắn, nhóm người đặt lên môi hắn một nụ hôn mới buông ra, ngoan ngoãn nằm xuống trở lại.

Lãnh Nghị trêu mến hôn nhẹ lên má cô gái: 'Nếu như cảm thấy nhàm chán thì gọi điện thoại cho anh... Ân, hay là anh gọi Trương Tiểu Mạn đến cùng em

đi dạo phố...' Thấy cô gái cười nhẹ, gật đầu người đàn ông mới yên tâm rời đi.

Hôm nay hình như cô gái đặc biệt một mình, Lãnh Nghị vừa đi không bao lâu thì cô rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ say ...

Mãi cho đến giờ cơm trưa Lâm Y mới từ trong tiếng gõ cửa mơ màng thức giấc, 'Y Y, Y Y...', là Từ Nhất Hạo, ông thấy Lâm Y ngủ đến tận trưa còn chưa thức dậy thì có chút lo lắng nên mới lên gõ cửa. Lúc này Lâm Y mới lười nhác ngồi dậy, nhìn ra cửa nói: 'Dạ, con dậy rồi...'

Lâm Y làm vệ sinh cá nhân xong thì chậm rãi xuống lầu, Từ Nhất Hạo và Từ Giai đang ngồi nơi sofa phòng khách nhìn thấy Lâm Y đang đi xuống thì không hẹn mà cùng nhìn về phía cô, Từ Nhất Hạo đứng dậy, hiền hòa nói: 'Y Y, có đói không? Con muốn ăn gì? Ba làm cho con ăn...'

'Con không muốn ăn lắm...' Về mặt Lâm Y có chút mệt mỏi, cô nhìn Từ Nhất Hạo cố gượng cười.

'Không được đâu, ít nhiều gì cũng phải ăn một chút, ăn, ăn chút đồ rồi ba dẫn hai đứa ra ngoài dạo phố được không?' Từ Nhất Hạo như dỗ dành một đứa trẻ.

'Vậy ... cũng được, ăn đại gì đó thôi...' Lâm Y rút cuộc không phản đối, cô nhìn theo bóng lưng Từ Nhất Hạo dần khuất sau cánh cửa thông giữa phòng khách và phòng ăn, lúc này mới quay lại Từ Giai đang ngồi nơi sofa, Từ Giai cũng đang nhìn cô, trên mặt có chút ngượng ngùng, có chút khiếp sợ, so với vẻ bướng bỉnh kiêu ngạo ngày thường quả thực đã khác hoàn toàn...

Lâm Y điềm đạm cười, thu hồi tầm mắt, cất bước đến bên sofa ngồi xuống, giọng nói vẫn nhàn nhạt nhưng không thiếu nhu hòa: 'Tối qua ngủ có ngon không?', đáy mắt Từ Giai thoáng gọn sóng, cô nuốt nuốt nước bọt nhìn Lâm Y chăm chăm, thật lâu sau giọng nói có chút sợ sệt mới vang lên: 'Cũng được...'

Lâm Y nhẹ gật đầu không nói gì thêm, Từ Giai nhìn chăm chăm cô một lúc chừng như đang nghĩ gì đó, thật lâu sau mới lại lên tiếng, trong giọng nói vẫn đầy sợ sệt như trước: 'Chị Y Y ... trước đây là em sai, chị... đừng trách em được không?' Cô bắt đầu gọi Lâm Y là "chị".

'Chị', cách xưng hô này khiến tim Lâm Y đập nhanh hơn một nhịp, cô vụt quay nhìn sang Từ Giai, ánh mắt không tự chủ được nhu hòa hơn rất nhiều, lúc này mặt Từ Giai hơi đỏ lên, đáy mắt rõ ràng vẫn còn sợ sệt. Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp, cô bất giác mỉm cười, nhẹ giọng nói: 'Chuyện đã qua cứ để nó qua đi ... Chị không trách em...'

Vậy là từ đó trở đi Từ Giai thường vô tình hay cố ý bám theo Lâm Y, "chị", cách xưng hô này càng gọi càng thuận miệng, cô cũng biết chính mình bây giờ đại thể đã mất, cô cần phải cùng người chị này làm tốt quan hệ, bằng không sẽ không có cách nào ở lại lâu dài trong căn nhà này; vì vậy từ sự chủ động của Từ Giai, sự chỉ điểm của Từ Nhất Hạo, cộng với sự thiện lương của Lâm Y, mối quan hệ chị em này dường như càng lúc càng hòa hợp.

Bởi vì tình thân, bởi vì tình yêu, Lâm Y dần hồi phục, mà cùng lúc đó, Tịch Hạo cũng đang hồi phục lại...

Một buổi tối nọ, cô hộ lý Tiểu Lâm người vẫn luôn giữ bên cạnh Tịch Hạo đột nhiên phát hiện ngón tay cô gái vẫn luôn nằm hôn mê trên giường động đậy, phát hiện này khiến cô sợ hãi, sợ rằng mình hoa mắt, không tự chủ được đưa tay dụi mắt mấy lần mới định thần nhìn lại, quả nhiên, ngón tay kia đang động đậy.

'Trời ạ!', cô hộ lý kích động kêu lên, nhất thời không biết nên làm gì, một lúc lâu sau cô mới hoàn hồn lại, người đầu tiên cô nghĩ đến là bác sĩ Lữ Thần vì thế cô vội vàng tông cửa chạy ra.

Tịch Hạo chậm rãi hé mắt, vừa mở mắt sự vật thật mơ hồ, không nhìn thấy gì cả nhưng dần dà mắt cô nhìn được rõ ràng hơn, đập vào mắt cô trước tiên là trần nhà trắng toát sau đó một ngọn đèn tròn màu trắng treo trên trần nhà, rồi mắt cô chậm rãi đảo quanh một vòng, những bức tường trắng toát, cửa sổ rèm trắng, sau đó cô nhìn thấy những máy móc y tế đặt nơi đâu giường...

Đây là đâu? Mình là ai? Tịch Hạo thoáng nhú mày nhưng trong đầu một mảnh trống rỗng, không nghĩ ra được gì cả, chính ngay lúc này cửa bị đẩy ra, cô nhìn thấy một người đàn ông trong chiếc áo choàng trắng dành cho bác sĩ chạy nhanh vào, sau lưng anh ta là một cô hộ lý, hai người chạy thẳng đến bên giường, trong mắt không dấu được vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng.

'Tỉnh lại thật rồi!' Người bác sĩ mặc áo choàng trắng nhìn thấy đôi mắt hé mở của Tịch Hạo trước tiên, đôi mắt sau chiếc kính trắng bừng sáng, anh ta khom người nhìn cô gái trên giường, 'Tịch Hạo, còn nhớ anh không?'

Tịch Hạo mờ mịt nhìn người đàn ông nho nhã đeo kính mắt trước mặt, cô chớp mấy môi nhưng thật lâu vẫn không nói được lời nào, trên mặt người đàn ông ý cười càng sâu, hân ôn hòa nói: 'Không vội, vừa mới tỉnh lại là như thế, nên để đầu óc nghỉ ngơi một lúc đã, ăn, nghe anh nói...'

Giọng người đàn ông đang cúi xuống nhìn cô thật ôn hòa, hân dẫn dắt từng bước: 'Nhớ không, em tên là Tịch Hạo, anh là Lữ Thần, anh với em trước đây đã từng biết nhau, anh là bạn thân của Lãnh Nghị, thường đến nhà hai người chơi...'

Lãnh Nghị! Đôi mắt có chút trống rỗng của Hạ Tịch Hạo chợt trừng to, chuyện xưa như sóng triều cuộn cuộn chảy vào trong óc... Lãnh Nghị, Lãnh Nghị đâu? Thân thể cô bất an khẽ động, rồi từ cổ họng khô khốc bật ra mấy tiếng trầm đục: 'Em ... muốn gặp ... Lãnh Nghị...'

Lữ Thần nhẹ vỗ vỗ bàn tay đang lộ ra ngoài chăn của Tịch Hạo, dịu giọng nói: 'Anh đi thông báo với anh ta, anh ta lập tức sẽ đến ngay ... em nằm yên trước đã, cố gắng nhớ lại chuyện trước đây ... anh đi gọi điện thoại trước!'

Tịch Hạo lúc này mới an tĩnh trở lại, cô thấy Lữ Thần lấy điện thoại ra rồi ấn phím, khỏe môi bất giác lộ ra một nụ cười yếu ớt, trong mắt phát ra một tia sáng dị thường, cô rất nhanh có thể gặp lại Lãnh Nghị, người đàn ông mà cô ngày cả năm mộng cũng muốn nhìn thấy kia...

Trong biệt thự nhà họ Lãnh, Lãnh Nghị đang cùng Lâm Y xem phim trong rạp hát nhỏ trong nhà, Lâm Y dịu ngoan ngả đầu lên bờ vai rộng rãi của Lãnh Nghị, hai bàn tay nắm chặt nhau, ở ghế bên cạnh là Từ Nhất Hạo và Từ Giai.

Chính lúc này điện thoại trong túi Lãnh Nghị chọt reo lên, hắn cầm lên xem, nhìn thấy cái tên 'Lữ Thần' nhấp nháy trên màn hình, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, sợ ảnh hưởng đến mọi người xem phim vì vậy hắn cúi xuống nói nhỏ bên tai cô gái, 'Anh ra ngoài nghe điện thoại rồi đứng dậy bước ra cửa.'

Lãnh Nghị bước nhanh ra ngoài, vừa đi vừa ấn nghe, đầu bên kia truyền đến giọng nói có chút hưng phấn của Lữ Thần: 'Lãnh thiếu, Tịch Họa tỉnh rồi, anh mau đến đây!'

Đôi chân đang sải bước đột ngột dừng lại, trong đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị lóe lên một tia sáng, hắn không tự chủ được xoay đầu nhìn về phía cửa của căn phòng xem phim, tia sáng trong mắt lóe lên rồi chọt tắt, có nên nói cho Y Y biết không? Lúc này mà nói cho cô liệu có gia tăng thêm gánh nặng tâm lý cho Y Y, ảnh hưởng đến quá trình hồi phục của cô không?

'Lãnh thiếu?' Đầu bên kia Lữ Thần có chút hốt hoảng, 'Tịch Họa muốn gặp anh!'

'Ồ, tôi biết rồi, tôi đến ngay đây!' Lãnh Nghị trầm giọng nói xong liền ngắt điện thoại, hắn đứng yên bất động ngoài cửa hồi lâu, đầu óc không ngừng xoay chuyển, lát sau mới xoay người đi vào căn phòng chiếu phim, đến bên cạnh Lâm Y, cúi xuống nói bên tai cô: 'Y Y, em ra đây một chút, anh có chuyện muốn nói!'

Lâm Y dời mắt từ màn hình sang Lãnh Nghị, nhẹ giọng 'Àn' một tiếng rồi thuận theo sức kéo của người đàn ông đứng dậy, cất bước ra ngoài.

Lãnh Nghị kéo Lâm Y đi mãi đến phòng khách mới dừng lại, hai tay hắn giữ chặt vai cô, cúi xuống nhìn gương mặt có chút nghi hoặc và lo lắng của cô gái, người đàn ông vội vàng kéo cô ra ngoài khiến cô không khỏi cảm thấy bất an.

Về mặt của cô gái khiến tim Lãnh Nghị đập nhanh hơn, hắn cũng điện thoại mình làm vậy quá gấp gáp nên vội điều tiết lại tâm tình, khước môi câu lên một nụ cười nhu hòa, giọng cũng thật nhẹ, 'Y Y, Tịch Họa đó, em còn nhớ không ...'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô làm sao quên được, đương nhiên là cô nhớ, cô nhớ cô gái đó đã từng nằm trong căn phòng trên lầu ba, mắt nhắm nghiền, mái tóc dài xõa tung trên gối, trên người đắp một chiếc chăn mỏng; cô còn nhớ Lãnh Nghị từng bế cô gái đó, mái tóc dài và làn váy trắng xõa tung trên cánh tay Lãnh Nghị; cô còn nhớ Lãnh Nghị vì muốn cùng cô ấy đi đâu đó chữa bệnh mà bỏ cô lại một mình trong thành phố rộng lớn này....

Nghĩ đến đây mặt Lâm Y dần tái đi, cô không muốn nghĩ tiếp nữa, cô chỉ biết, đã từng, vì Tịch Họa này mà cô và Lãnh Nghị suýt nữa mất nhau, đoạn ký ức đau khổ đó cô không muốn nhớ lại! Trong đầu chọt truyền đến cơn đau kịch liệt, cô phiền muộn đưa tay nhẹ day day huyệt thái dương.

'Y Y...' Lãnh Nghị sợ hãi kêu, vội vàng ôm lấy cô gái về mặt có chút thất thần kia vào lòng, cô gái dịu ngoan áp mặt vào ngực hắn, thì thào nói: 'Nghị, em ... không nhớ ...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 220: Hồi Tỉnh! (3)

'Được được, không nhớ thì không nhớ ...' Lãnh Nghị nhẹ vỗ sau lưng cô gái, nhẹ giọng trấn an, rõ ràng lúc này báo tin Tịch Họa tỉnh lại cho cô gái là không thích hợp, chuyện đó chỉ làm cản trở sự khôi phục của cô; Lãnh Nghị ngẩng đầu nhắm mắt lại, thật lâu mới nói: 'Y Y, không sao, anh chỉ muốn hỏi thôi ... Ân, em với ba tiếp tục xem phim đi, anh ra ngoài một lát sẽ về, được không?'

'Anh đi đâu?' Cô gái vội ngược lên nhìn gương mặt anh tuấn của người đàn ông, trong mắt không dấu được chút nghi hoặc và bất an.

Lãnh Nghị cố gắng nở một nụ cười thoải mái, hắn cúi xuống nhẹ hôn lên trán cô gái, nhu hòa nói: 'Lữ Thần và Trịnh Thiếu Bạch tìm anh bàn chút việc, anh đi một lát sẽ về, ân... hay là em đi với anh?'

Lâm Y nhìn gương mặt tươi cười của Lãnh Nghị, nuốt nuốt nước bọt, nhẹ giọng nói: 'Em ... muốn xem phim...'

'Ừ, vậy đi xem phim đi, em muốn sao cũng được...' Lãnh Nghị cười nhẹ, khoác vai cô đi trở lại căn phòng xem phim, cẩn thận đỡ cô ngồi xuống rồi thấp giọng nói với Từ Nhất Hạo ở bên cạnh, 'Con có chuyện ra ngoài một chút, ba trông chừng Y Y một lát.'

Từ Nhất Hạo liếc nhìn Lãnh Nghị rồi nhẹ gật đầu, Lãnh Nghị lần nữa xoay người hôn nhẹ lên má Lâm Y rồi mới vội vã rời đi; Từ Giai thì lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của Lãnh Nghị, sóng mắt thoáng xao động.

Lúc Lãnh Nghị đến bệnh viện của Lữ Thần thì hộ lý đã đỡ Tịch Họa ngồi tựa vào thành giường, hai cô hộ lý ở hai bên giúp cô xoa bóp tay chân để máu huyết lưu thông thuận lợi hơn, cũng đỡ tay chân nhanh chóng hồi phục công năng hơn.

Mái tóc đen dài của Tịch Họa xõa tung trên vai, làn da do không thường tiếp xúc với ánh nắng mặt trời nên trắng bệch nhưng ngũ quan xinh xắn, mắt to mũi cao miệng nhỏ, là một mẫu con gái xinh đẹp theo kiểu cổ điển điển hình.

Khi Tịch Họa nhìn thấy bóng dáng cao lớn kia xuất hiện nơi cửa và gương mặt anh tuần kia, khí thế khác với người thường kia thì đôi mắt trống rỗng của cô bùng sáng, 'Nghị...', cô thì thảo gọi, không biết lấy sức lực từ đâu mà vụt ngồi thẳng dậy, vung ra khỏi bàn tay đang xoa bóp của các cô hộ lý.

Lãnh Nghị nhìn thấy Tịch Họa vụt ngồi thẳng dậy trên giường, ánh mắt thoáng lộ vẻ sùng sốt rồi bước nhanh đến bên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống, tay ấn nhẹ lên vai cô, ấn cô ngồi tựa vào thành giường trở lại, gọi nhỏ: 'Tịch Họa...'

'Nghị...' Giọng Tịch Họa hơi khàn, đôi mắt to tròn nháy mắt không kìm được nước mắt, cô đưa bàn tay run rẩy, vẫn còn chưa linh hoạt của mình níu lấy cánh tay Lãnh Nghị, nước mắt nhoe nhoẹt trên má nhưng không che được tình yêu, sự đau lòng, sự vui sướng, các loại cảm xúc đan xen nhau trong mắt.

'Nghị...', cô gái lần nữa run run cánh môi, nhẹ giọng gọi, Lãnh Nghị nhẹ rút tay ra khỏi tay cô gái, nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt, dịu giọng an ủi: 'Àn, giờ đã không sao, không sao rồi...'

Nước mắt Tịch Họa như vỡ òa tí tách rơi xuống, cô dùng hết sức nhào người về phía người đàn ông, bàn tay cứng ngắc vòng qua người hắn, siết chặt, đầu cô áp vào ngực người đàn ông thút thít khóc, nước mắt rất nhanh đã thấm ướt chiếc áo sơ mi của người đàn ông...

Lãnh Nghị ngăn người ngồi đó, để mặc Tịch Họa ôm hắn khóc, hắn không có cách nào cự tuyệt cô, đó là hắn nợ cô! Thật lâu Lãnh Nghị mới chậm rãi vỗ nhẹ vai cô sau đó kéo hai tay đang vòng qua người hắn ra, tay đặt lên vai cô, 'Tịch Họa, em tỉnh rồi thì nên vui mừng mới phải, đừng khóc nữa! Àn, em muốn ăn gì, anh bảo người đi mua cho em...'

Tịch Họa lúc này mới nín khóc, trên gương mặt tái nhợt ướt đẫm nước mắt lộ ra nụ cười yếu ớt, mắt nhìn chằm chằm người đàn ông tuần mỵ trước mặt, thì thào: 'Em không muốn ăn, em muốn anh ở đây với em...'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn cắn môi đặt tay lên vai Tịch Họa ấn cô ngồi trở lại giường, trong đầu không ngừng suy nghĩ lúc nào và nói thế nào với cô chuyện hắn đã kết hôn! Nhưng hôm nay rõ ràng không phải cơ hội tốt.

Sự trầm mặc của Lãnh Nghị khiến lòng Tịch Họa có chút bất an, nụ cười trên môi cô đông cứng lại, đôi mắt khàn trương nhìn hắn chằm chằm, gương mặt vốn đã tái nhợt giờ càng trắng như một tờ giấy, ba năm trước, tình cảnh buổi tối trước ngày hai người đính hôn lại hiện lên trong đầu, môi cô không khỏi run run, 'Nghị... anh không muốn ... ở lại với em sao?'

'Không phải không phải ...' Lãnh Nghị thoáng chau mày, những lời hắn đã suy nghĩ kỹ trước đó, đợi đến lúc Tịch Họa tỉnh lại sẽ nói với cô lúc này lại không nói được một câu, ba năm trước, lúc Tịch Họa xông ra khỏi nhà, tiếng xe sis sao thảng gập lại vang lên bên tai, Lãnh Nghị rõ ràng cảm nhận được lưng mình toát mồ hôi lạnh, thật lâu hắn mới dịu giọng nói: 'Hôm nay chúng ta không nói chuyện này, đợi khi thân thể em hồi phục tốt hơn rồi chúng ta bàn lại, được không?'

Tịch Họa mấp máy môi, giọng thật nhỏ: 'Nghị... anh đã hứa với em...'

'Anh biết...' Lãnh Nghị ngắt lời cô, '... hôm nay chúng ta không nói chuyện này ...'

Lúc này cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Lữ Thần không biết từ lúc nào ra ngoài giờ đã trở lại trong tay hắn là hai chiếc hộp giữ ấm. Lữ Thần đi đến bên giường nhẹ nhàng đặt hai chiếc hộp lên tủ đầu giường rồi nhìn về buồn bã của Tịch Họa rồi lại nhìn sang Lãnh Nghị, lập tức hiểu ra chuyện gì, hắn cười nhẹ, bình thản nói nhưng rõ ràng đang ngầm nhắc nhở Lãnh Nghị, 'Lãnh thiếu, Tịch Họa mới vừa tỉnh lại, anh ... nên nói ngọt một chút như vậy cô ấy mới mau khỏi phục lại...'

'Ồ...' Lãnh Nghị lập tức hiểu ra, hắn cũng mỉm cười, cố làm ra vẻ thoải mái, 'Nói mới nhớ, hôm nay nên chúc mừng một chút, àn, Tịch Họa, em muốn chúc mừng thế nào đây? Hay là muốn tặng quà gì không?'

Lúc này Lữ Thần đã ra hiệu cho hộ lý bày bàn ăn ra sau đó đặt hai hộp giữ ấm lên bàn, mở ra, đưa cho Tịch Họa một chiếc muỗng nhỏ, cười nói: 'Tịch Họa, em vừa mới tỉnh lại, tốt nhất là chỉ ăn chút cháo trắng với trứng... àn, thuận tiện luyện tập hai tay một chút, em thử xem sao!'

Tịch Họa dường như không nghe thấy lời hắn nói vậy, cũng không cầm lấy chiếc muỗng mà Lữ Thần đưa, mắt cô vẫn không rời khỏi mặt Lãnh Nghị, nhẹ giọng nói, 'Em muốn xem pháo hoa, em muốn anh công em đi xem pháo hoa...' Cô nhớ năm đó vào sinh nhật cô, Lãnh Nghị cùng các bạn học của hắn dẫn cô đến một quảng trường lớn đốt pháo hoa, lúc đó cô hạnh phúc biết mấy...

Lãnh Nghị thoáng ngăn người rồi mỉm cười, 'Được...', rồi hắn nâng tay nhìn đồng hồ lại nhìn sang Hạ Tịch Họa, 'Nhưng hôm nay muộn lắm rồi, cũng không biết lấy pháo hoa ở đâu, àn, không bằng đợi em hồi phục lại, tự mình có thể đi được, chúng ta cùng đi bắn pháo hoa được không?'

Tịch Họa nhìn Lãnh Nghị, cô hiểu cá tính của hắn, chọc giận hắn rất có khả năng phũ tay rồi đi, cô đành cười thỏa hiệp: 'Vậy cũng được... nhưng anh phải công em đi ...'

'Ùm...' Lãnh Nghị hàm hồ đáp, hần thấy Tịch Họa vẫn chưa cầm lấy chiếc muỗng trong tay Lữ Thần, vội cướp lấy, đưa đến trước mặt cô, nói sang chuyện khác, 'Em ăn chút cháo trước đi, ừ, đứng rồi, luyện tập bàn tay một chút.'

Tịch Họa nhìn chiếc muỗng đưa đến trước mặt mình, đôi mắt to lóe lên, rút cuộc đưa tay đón lấy, Lữ Thần vội đẩy chiếc bàn ăn đến gần cô, để cô tựa vào đó.

Tịch Họa múc một muỗng cháo nhỏ đưa đến bên miệng nhấp, những động tác tiếp theo dần dần thuận tay hơn nhiều, hai người đàn ông nhìn cô không rời, Lãnh Nghị thậm thờ phào một hơi, hần lại nhìn đồng hồ, định đợi Tịch Họa ăn xong sẽ rời đi.

Không ngờ chút động tác nhỏ của Lãnh Nghị lập tức khiến Tịch Họa ngừng lại động tác trên tay, cô mở to mắt nhìn hần, nhỏ giọng hỏi: 'Nghị, anh ... tôi nay còn có việc sao?'

'Ừ', Lãnh Nghị mỉm cười, 'Em xem vừa nãy có rất nhiều cuộc điện thoại anh đều không nhận...'

Sóng mắt Lữ Thần thoáng xao động, hần cũng cười nói: 'Tịch Họa, anh biết Lữ thiếu là người rất bận rộn, tôi hôm nay anh ta có thể ngồi với em lâu như vậy cũng đã là khó có rồi!'

Tịch Họa lúc này mới tiếp tục ăn cháo, không nói gì nữa.

Rút cuộc cũng đợi đến lúc Tịch Họa buông muỗng xuống tỏ ý không ăn nữa, hộ lý giúp cô thu dọn bàn ăn, Lãnh Nghị thì nhìn cô cười nói: 'Tịch Họa, cũng đã khuya rồi, hay là em nghỉ ngơi đi!' Hần suy nghĩ một chút rồi nhìn sang Lữ Thần, 'Phương án giúp Tịch Họa khôi phục lại cậu đã có chưa?'

Lữ Thần vội đáp, 'Tôi đã nghĩ xong cả rồi nhưng còn chưa viết ra, nói chung là vận động là chính, thực vật phụ trợ, ngoài ra uống thêm vài loại thuốc bổ nữa là được!'

'Vậy được rồi', Lãnh Nghị cười nhẹ, nhìn sang Tịch Họa, 'Từ sáng ngày mai, em bắt đầu theo sự hướng dẫn của Lữ Thần tiến hành một số động tác vận động đơn giản ... rất nhanh sẽ hồi phục lại thôi...'

Đôi mắt to của Tịch Họa lóe lên, lát sau mới nhẹ giọng hỏi: 'Anh ... không đến cùng em tập luyện sao?'

'Anh?' Ý cười trên môi Lãnh Nghị càng sâu, 'Tịch Họa, anh chắc là không đến kịp đâu, để Lữ Thần cùng tập với em trước được không?'

Đáy mắt Tịch Họa không dấu được sự thất vọng quá rõ ràng, cô lặng im không nói nhìn Lãnh Nghị, Lãnh Nghị lại nâng tay nhìn đồng hồ rồi nhìn sang Tịch Họa, giọng vẫn nhu hòa: 'Tịch Họa, hôm nay em nghỉ ngơi sớm được không? Đêm nếu có chuyện gì em cứ nhấn chuông nơi đầu giường, cô hộ lý này sẽ theo suốt bên cạnh em, có gì cần em cứ báo cô ấy!'

Tịch Họa gật nhẹ đầu, thấy vậy Lãnh Nghị hài lòng cười rồi nhóm dậy giúp cô đắp lại chăn, vò nhẹ mái tóc dài xõa tung trên gối của cô, dịu giọng nói: 'Vậy anh về trước, ngày mai anh lại đến thăm em!'

Sóng mắt Tịch Họa thoáng xao động nhưng rút cuộc vẫn gật đầu, lúc này Lãnh Nghị mới nhìn sang Lữ Thần đang đứng bên cạnh: 'Lữ Thần, Tịch Họa ở đây nhờ cậu coi chừng!'

'Đương nhiên', Lữ Thần cười nhẹ, 'Anh yên tâm, tôi sẽ lo cho cô ấy!'

Lãnh Nghị gật đầu đứng dậy rời đi, khi bóng dáng cao ngất của hần vừa đi đến cửa thì giọng nói yếu ớt của Tịch Họa vang lên sau lưng: 'Nghị... lúc nào thì em có thể về nhà?'

Bước chân vừa chạm đến cửa chợt khựng lại, đáy mắt Lãnh Nghị lóe lên một tia phức tạp, hần đương nhiên biết Tịch Họa nói đến 'nhà' là đâu, thoáng suy nghĩ một chút rồi Lãnh Nghị ngoái lại, thoải mái nói: 'Tùy em thôi, em thích căn nhà ở Paris kia hay thích ở lại Trung Quốc ... Tịch Họa, những chuyện này đợi em suy nghĩ kỹ rồi lại bàn cụ thể với anh... Giờ em nghỉ ngơi đi, được không?'

Tịch Họa rút cuộc gật đầu, nhìn theo bóng Lãnh Nghị khuất dần nơi cửa, đáy mắt tràn đầy thất lạc...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 221: Em Không Thể Không Có Anh (1)

Khi Lãnh Nghị về đến nhà, Lâm Y đã xem xong phim, cô, Từ Nhất Hạo và Từ Giai cùng ngồi nơi sofa phòng khách, Từ Giai thì thân thiết ngồi bên cạnh cô, vui vẻ nói gì đó, Lâm Y chỉ mỉm cười, Từ Nhất Hạo thì ngồi đối diện nhìn hai chị em trò chuyện, về mặt thỏa mãn.

Khi thấy bóng dáng cao ngất của Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa, ba người gần như là đồng thời quay lại nhìn về phía người đàn ông, Lâm Y hớn hờ đứng dậy chạy đến đón hần.

Lãnh Nghị vòng tay ôm lấy cô gái đang chạy về phía mình mang cô trở vào trong nhà, nhìn sang Từ Nhất Hạo và Từ Giai cười nhẹ: 'Sao vẫn chưa ngủ?'

'Chỉ nói phải đợi anh về cho nên em với ba ngồi chờ với chị...' Từ Giai tươi cười nói, nóng lòng muốn chứng minh với Lãnh Nghị quan hệ thân thiết giữa mình với Lâm Y.

Lâm Y chỉ cười không nói, bàn tay đang đặt nơi vai Lâm Y của Lãnh Nghị hơi siết lại, hần hơi cúi xuống nhìn cô, nhẹ giọng nói: 'Vậy giờ mọi người đi nghỉ ngơi đi!', hần khoác vai Lâm Y đi về phía cầu thang, đi đến một nửa chợt ngừng bước, quay lại nhìn Từ Nhất Hạo vẫn đang đứng ở phòng khách: 'Con muốn nói chuyện với ba một chút ... lát nữa đến thư phòng được không?'

'Ừ, được...' Từ Nhất Hạo ngược nhìn Lãnh Nghị, gật đầu.

Đưa Lâm Y trở về phòng ngủ, đợi cô tắm xong rồi Lãnh Nghị đỡ Lâm Y nằm xuống, âu yếm đặt lên trán cô một nụ hôn, dịu giọng nói: 'Anh đến phòng sách bàn chút chuyện với ba, em ngủ trước được không?'

'Àn!', cô gái dịu ngoan gật đầu, người đàn ông mỉm cười rồi đi, Lâm Y nhìn theo bóng lưng người đàn ông khuất dần sau cửa rồi cửa đóng sập lại mới thu lại tầm mắt, đôi mắt đen láy lóe sáng trong đêm, không hề có chút buồn ngủ nào.

Trong phòng sách, Lãnh Nghị nhìn Từ Nhất Hạo đang ngồi đối diện nơi bàn làm việc, Từ Nhất Hạo cũng nhìn hần như dò xét, hai người trầm mặc hồi lâu Lãnh Nghị mới nhẹ giọng nói: 'Tịch Hạo ... cô ấy tỉnh lại rồi!'

Từ Nhất Hạo thoáng ngẩn người, ông nhìn chằm chằm Lãnh Nghị như muốn từ trong mắt hần tìm ra manh mối gì, nhưng đôi mắt đó bình lặng như nước, ông gần như không nhìn được bất kỳ biểu cảm nào, lát sau Từ Nhất Hạo mới điềm tĩnh nói: 'Con ... định làm thế nào?'

'Đợi cô ấy khôi phục tốt hơn con sẽ giải thích với cô ấy...' Lãnh Nghị thu hồi tầm mắt, nhìn mông lung về phía trước, ngừng lại giây lát rồi mới tiếp tục, 'Nhưng hiện giờ Y Y còn chưa khỏi bệnh hẳn, nếu như để cô ấy biết, con sợ sẽ ảnh hưởng đến quá trình khôi phục của cô ấy, phí hết công sức đã bỏ ra...'

Sóng mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động, trầm giọng nói: 'Ý con là tạm thời giấu con bé?'

Lãnh Nghị nhẹ gật đầu, 'Đợi Tịch Hạo khỏe lại một chút, con sẽ nói rõ với cô ấy chuyện này, khi mọi chuyện giải quyết xong rồi chúng ta lại cho Y Y biết sau... vì vậy mấy ngày này, thời gian con cùng Y Y chắc là sẽ ít đi một chút ... cho nên cần sự phối hợp của ba.'

Từ Nhất Hạo thoáng chau mày, lát sau mới nói: 'Chuyện này con mau chóng giải quyết ... không thể để Y Y lại bị tổn thương...'

'Con biết!' Lãnh Nghị quả quyết nói.

Từ phòng sách trở lại phòng ngủ, nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn đang nằm im trên giường, khóe môi Lãnh Nghị bắt gặp lộ ra một nụ cười nhu hòa, hần rón rén đi vào, lật chăn lên nằm xuống bên cạnh cô gái, còn chưa ôm lấy cô thì đã thấy cô gái xoay người lại gối đầu lên hõm vai người đàn ông. Khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu nhưng giọng có chút trách móc: 'Sao vẫn còn chưa ngủ?'

Cô gái im lặng không nói, cánh tay trắng nõn vòng qua cổ người đàn ông, gương mặt nhỏ nhắn dán lên lồng ngực tinh trắng của người đàn ông, chiếc mũi xinh xắn cọ nhẹ lên ngực hần, thì thào, 'Nghị, anh sẽ không ... rời xa em chứ?'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, rõ ràng sự rời đi vội vã hôm nay của hần khiến cô gái nhạy cảm sợ sệt, hần hít sâu một hơi, vỗ nhẹ lưng cô gáinhư trấn an, 'Không đâu không đâu, ần, sao có thể rời xa em được chứ?'

'Àn...', cô gái trong lòng dường như thở phào một hơi, lúc này mới yên tâm nhắm mắt lại ngủ.

Sáng hôm sau Lãnh Nghị còn đang ngồi ở phòng ăn ăn sáng thì điện thoại trong túi đã reo lên, hần lấy điện thoại ra xem, là Lữ Thần, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần bắt giác xoay đầu nhìn lại Lâm Y đang ngồi bên cạnh mình, Lâm Y đang chuyên tâm ăn bữa sáng của cô, dường như hoàn toàn không chú ý đến tiếng chuông điện thoại của Lãnh Nghị.

Lãnh Nghị nhẹ thở ra một hơi, trấn tĩnh đón nghe, đầu bên kia truyền đến giọng nói hơi sốt ruột của Lữ Thần: 'Lãnh thiếu, Tịch Hạo... không chịu ăn gì, cũng không chịu làm vật lý trị liệu, cô ấy nói ... muốn gặp anh!'

Lãnh Nghị nhắm chặt mắt, trên mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, hần buông dao nĩa xuống, trầm giọng nói: 'Đợi lát nữa tôi sẽ đến!'

Động tác ném dao nĩa khá mạnh và sự nặng nề trong câu nói của Lãnh Nghị khiến Lâm Y cũng dừng tay nhìn về phía hần, Từ Nhất Hạo và Từ Giai cũng quay nhìn sang, Lãnh Nghị bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của Lâm Y, sắc mặt lập tức dịu lại, mỉm cười nói: 'Y Y, công ty có chút chuyện gấp, anh phải lập tức đến đó một chuyện...'

'Àn', Lâm Y nhẹ giọng đáp, cô mỉm cười nhìn Lãnh Nghị đứng dậy, rồi như nhớ ra điều gì, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông, nhắc nhở: 'Nghị, hôm nay là thứ bảy...', cô nhớ hai hôm trước Lãnh Nghị có nói thứ bảy này sẽ dẫn cô ra ngoài chơi một chút cho khuây khỏa.

'Ừ...' Lãnh Nghị cười, 'Anh nhớ mà... Y Y, đợi lát nữa anh về sẽ dẫn em ra ngoài!', hần nói xong cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán cô rồi xoay người rời đi.

Xe rất nhanh đã chạy đến bệnh viện của Lữ Thần, ngồi trong xe Lãnh Nghị buồn bực nghĩ, hôm nay bất kể thế nào hắn cũng không thể dấu diếm Tịch Hòa được nữa! Hắn phải nói hết với cô chuyện hắn đã kết hôn, nói với cô hắn không có cách nào thực hiện được lời hứa, xin cô tha thứ hắn!

Thân hình cao lớn của Lãnh Nghị vừa xuất hiện ngoài cửa thì trên giường Tịch Hòa đã lộ ra một nụ cười hớn hở, trong giọng nói cũng không giấu được sự vui sướng: 'Nghị...'

Lãnh Nghị nhìn gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc kia, có chút không đành lòng, giọng nói cũng dịu lại: 'Tịch Hòa, sao không ăn gì?'

'Em muốn đợi anh...' Giọng Tịch Hòa nhỏ xíu, yếu ớt mang theo vô hạn quyến luyến, 'Em muốn anh ăn với em...'

'Tịch Hòa...' Lãnh Nghị thoáng chau mày, hắn suy nghĩ một chút rồi ngồi xuống bên giường cô, giọng nghiêm túc, 'Anh không thể ngày nào cũng đến đây cùng em, lần sau anh không có ở đây thì em vẫn phải ăn đầy đủ, luyện tập cũng phải làm, nếu như làm không được, anh sẽ không đến thăm em nữa!'

Lữ Thần đứng bên cạnh vội ra hiệu cho hộ lý bày bàn và thức ăn ra, Lãnh Nghị nhìn những món ăn trên bàn rồi lại nhìn sang Tịch Hòa, 'Bây giờ em ăn sáng trước đi!'

Sự không vui của Lãnh Nghị khiến nụ cười trên môi Tịch Hòa hơi cứng lại, đáy mắt lộ rõ sự khản trương, cô vội gạt đầu, đón lấy chiếc muỗng bắt đầu ăn...

Ăn xong bữa sáng, nghỉ ngơi một chút thì có các hộ lý đến giúp cô xoa bóp tay chân, qua chừng khoảng nửa giờ, Lữ Thần bảo các hộ lý diu cô dậy tập đi, khi chân được vận động nhiều thì sẽ nhanh chóng khôi phục hơn để có thể tự đi.

Các hộ lý cẩn trọng diu Tịch Hòa nhưng ngay lúc này Tịch Hòa chợt nhắm mắt, gương mặt vốn đã tái nhợt giờ như không còn chút máu, đôi mắt to tròn vụt nhìn sang Lãnh Nghị, trong mắt lộ rõ sự khiếp sợ.

'Sau vậy?' Lãnh Nghị cũng nhíu mày, nghi hoặc nhìn về khiếp sợ của cô.

'Nghị', giọng Tịch Hòa hơi run, 'Em ... chân em sao không có chút cảm giác nào?'

'Chân của em không có cảm giác?' Lãnh Nghị cũng sợ hãi bật thốt, hắn vội nhìn sang Lữ Thần, 'Lữ Thần, chuyện này là thế nào?'

Lữ Thần trầm tư giây lâu rồi thấp giọng nói: 'Lãnh thiếu, có đôi khi những người nằm quá lâu một chỗ bởi vì máu huyết không lưu thông nên vừa bắt đầu vận động chân sẽ có tình trạng không có cảm giác như thế này ... trong những trường hợp bình thường, gia tăng vận động thì chân sẽ dần hồi phục lại...'

Lãnh Nghị lúc này mới thở phào một hơi, hắn nhìn Tịch Hòa mỉm cười: 'Lữ Thần đã nói không sao, cho nên mỗi ngày em phải siêng năng tập luyện, điều này rất quan trọng...'

Tịch Hòa lúc này cũng thở một hơi thật dài, cô nhìn Lãnh Nghị, thì thầm: 'Em chỉ sợ nếu chân em không khỏi, sau này không thể nhảy múa cho anh xem...'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn mím môi không nói; lúc này chợt nghe tiếng cười của Lữ Thần vang lên: 'Sao có thể không khỏi chứ, Tịch Hòa, em tạm để hộ lý diu em, đứng thêm một lát, nếu như có thể thì thử động đây hai chân một chút!'

Những hộ lý nghe vậy liền diu Tịch Hòa xuống giường để chân cô tiếp xúc với mặt đất...

Cứ như vậy mấy ngày chân của Tịch Hòa vẫn không có chút cảm giác nào, cô chỉ có thể di chuyển một bước nhỏ, chỉ một bước nhỏ này cũng đủ khiến nụ cười trên mặt Tịch Hòa nở rộ, cô hào hứng nhìn Lãnh Nghị vừa nghe xong điện thoại quay lại, kêu lớn, 'Nghị, em có thể đi được...'

Lãnh Nghị cũng cười với cô, ra sức cổ vũ: 'Tốt lắm, tiếp tục cố gắng!' Hắn vừa nói vừa bước đến ghé ngồi.

Nhưng đôi mắt to tròn của cô gái vẫn chăm chăm nhìn hắn, đáy mắt rõ ràng đầy những chờ mong, cô hy vọng vào lúc này người đàn ông sẽ đến diu cô một chút, thậm chí là ôm lấy cô cổ vũ cô; nhưng dường như người đàn ông này không hề nghĩ như vậy, cô gái cũng không biết làm sao, cuối cùng không kìm lòng được đưa tay về phía hắn, giọng nhỏ xíu pha lẫn chút thẹn thùng, 'Nghị...'

Lãnh Nghị nhìn về phía bàn tay đang đưa về phía mình thì ngẩn người như đang do dự điều gì; sự chần chừ của Lãnh Nghị khiến nụ cười trên mặt Tịch Hòa vụt tắt, cô mím môi, lại gần nữa gọi: 'Nghị!', tiếng gọi đó rõ ràng là đầy lo âu.

'Khụ... Tịch Hòa', Lữ Thần đứng bên cạnh lén nhìn sắc mặt của Lãnh Nghị, vội đứng dậy bước đến định cầm tay Tịch Hòa, 'Anh diu em đi một chút!'

'Không', Tịch Hòa tránh khỏi bàn tay của Lữ Thần, đôi mắt to tròn vẫn dán trên người Lãnh Nghị, 'Em... muốn Nghị diu em...', cô rõ ràng cảm nhận được, lần này tình lại thái độ của Lãnh Nghị đối với cô đã khác xưa nhiều lắm ... điều này khiến cô càng lúc càng thấy bất an.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 222: Em Không Thể Không Có Anh (2)

Lữ Thần chỉ đành rút tay về, nhìn sang Lãnh Nghị, tất cả ánh mắt đều hướng về phía hắn, mày Lãnh Nghị thoáng chau lại, ánh mắt thâm thúy lảng lảng nhìn Tịch Họa, rốt cuộc cũng đứng dậy đi về phía cô gái cầm lấy tay cô.

Nụ cười lần nữa trở lại trên môi Tịch Họa, bàn tay nhỏ nhắn giữ chặt tay Lãnh Nghị, trọng tâm cơ thể hoàn toàn nghiêng về phía Lãnh Nghị khiến hắn không thể không đưa bàn tay còn lại vịn nơi eo cô, thấy vậy trong mắt cô gái trào dâng niềm hạnh phúc...

Dưới sự điều khiển của Lãnh Nghị Tịch Họa tập luyện rất chăm chỉ, trên trán đã toát ra một tầng mồ hôi mỏng nhưng vẫn không chịu nghỉ ngơi, mãi cho đến khi Lữ Thần ở bên cạnh nhắc nhở: 'Đủ rồi, một lần không thể tập quá nhiều, sẽ phản tác dụng!', thì Tịch Họa mới chịu dừng lại, Lãnh Nghị điều cô trở lại giường, dặn dò hộ lý giúp cô lau mồ hôi.

Thấy Tịch Họa ngồi tựa vào thành giường, vẻ mặt hớn hở Lãnh Nghị mới nhìn sang Lữ Thần nói: 'Lữ Thần, tôi có vài việc muốn nói với Tịch Họa, mọi người tạm ra ngoài một lúc!'

Sóng mắt Lữ Thần thoáng xao động, hắn nhìn Lãnh Nghị định nói gì đó nhưng vừa mở miệng gọi: 'Lãnh thiếu...' thì Lãnh Nghị đã khoát tay ngắt lời hắn, Lữ Thần chỉ đành im bật, cùng những hộ lý bước ra lưu lại không gian cho Lãnh Nghị và Hạ Tịch Họa.

Thấy mọi người đều đã rời đi, Lãnh Nghị nghiêng mặt ngồi xuống bên giường, trong mắt Tịch Họa lộ rõ sự khản trương, cô nhấp nhòm bát an ngồi nhìn Lãnh Nghị chờ hắn lên tiếng.

Lãnh Nghị thấy vẻ khản trương của cô, lúc này mới nhàn nhạt cười, đưa tay giúp cô vén những sợi tóc dài lòa xòa, quả nhiên sự khản trương của Tịch Họa giảm đi rất nhiều, cô nhìn Lãnh Nghị nở nụ cười ngọt ngào.

'Tịch Họa', giọng Lãnh Nghị thật bình thản, nhẹ nhàng, không chút gợn sóng, 'Thấy em tỉnh lại anh thật sự rất mừng, mấy năm qua anh vẫn luôn áy náy vô cùng bởi vì buổi tối trước ngày đính hôn đó, anh hại em gặp tai nạn...'

Tịch Họa không tìm được ý cười trên môi, cô vội ngắt lời Lãnh Nghị: 'Đó không phải là lỗi của anh, là tự em không cẩn thận thôi!'

Lãnh Nghị không trả lời cô, chỉ tiếp tục biểu đạt ý của mình: 'Tịch Họa, em còn nhớ những lời ba năm trước anh đã nói với em tối hôm đó không?'

Nụ cười trên môi Tịch Họa chợt cứng lại, đôi mắt to tròn khản trương nhìn Lãnh Nghị, khe khẽ gật đầu nhưng rất nhanh lại đổi thành lắc đầu.

Lãnh Nghị mỉm môi, không lên tiếng, hồi tưởng lại ba năm trước...

Đêm trước ngày đính hôn của họ, Lãnh Nghị đi như trốn khỏi khung cảnh náo nhiệt dưới đại sảnh, một mình trở lại phòng ngủ của mình, rõ ràng hắn đã uống không ít rượu, ngày mai đã là ngày đính hôn của hắn với Tịch Họa, là ngày hắn thực hiện lời hứa đã nợ cô từ thuở nhỏ, Tịch Họa là do hắn phải người tìm kiếm, tổn không ít công sức mới tìm lại được cô nhưng hiện giờ trong lòng hắn lại có một nỗi bất an lạ thường, đột nhiên rất muốn trốn tránh tất cả.

Lãnh Nghị vươn tay cầm lấy mô hình cô bé khiêu vũ đặt trên bàn lên, quay trở lại sofa, ánh mắt mang theo chút ý say nhìn chăm chú mô hình đó, hy vọng từ đó có thể tìm thấy chút động lực khiến hắn muốn cưới Tịch Họa làm vợ nhưng không biết vì sao, hắn không có cách nào đánh đồng mô hình nhỏ kia với Tịch Họa xinh đẹp duyên dáng hiện tại là một.

'Họa Nhì', Lãnh Nghị nhìn mô hình nhỏ nhỏ thì thầm gọi, trong mắt không dấu được sự thất lạc, có lẽ hắn thực sự chỉ sống trong hồi ức tốt đẹp mà không phải là hiện tại!

Ngay lúc này cửa phòng ngủ bị đẩy nhẹ ra rồi gương mặt đẹp như hoa của Tịch Họa xuất hiện nơi cửa, đôi mắt trong veo khi nhìn thấy Lãnh Nghị liền sáng bừng lên, bước chân nhẹ như bay chạy đến trước mặt Lãnh Nghị, cô nghịch ngợm cúi xuống nhìn người đàn ông tuổi trẻ đang vui mình nơi sofa trầm tư kia.

Đôi khi Tịch Họa cảm thấy không biết nên cảm tạ trời cao thế nào vì đã đưa Lãnh Nghị đến bên cạnh cô, hai năm trước cô đến bên hắn, từ cái nhìn đầu tiên cô đã yêu hắn rồi, cô biết đôi này cô chỉ có thể yêu một người, Lãnh Nghị!

Ánh mắt Tịch Họa rất nhanh rơi trên mô hình nhỏ nhỏ trên tay Lãnh Nghị, khóe môi ý cười càng sâu, trêu hắn: 'Nghị, người thật đang đứng trước mặt anh, vì sao còn phải nhìn mô hình chứ?'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn hơi ngẩng lên nhìn gương mặt tràn trề hạnh phúc của cô gái, mắt hơi nheo lại, ánh mắt có chút sắc bén, mượn rượu nói ra một câu mà hắn vẫn luôn muốn nói nhưng lại sợ làm tổn thương cô: 'Anh ... vì sao luôn cảm thấy em và cô bé này không giống nhau lắm...'

Nụ cười trên môi Tịch Họa vụt tắt, trong mắt bắt đầu lộ ra vẻ lo lắng và bất an, cô chậm rãi quỳ xuống bên chân Lãnh Nghị, hai tay đặt lên đầu gối hắn, ngược mắt nhìn hắn: 'Nghị, em có chỗ nào không giống chứ ... anh... có phải là hết yêu em rồi phải không?'

Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị nhìn chằm chằm Tịch Họa, hắn mấp máy môi định nói gì đó nhưng rốt cuộc không nói được lời nào, hai người cứ giữ nguyên tư thế như vậy, căn phòng chìm trong im lặng thật lâu, hoàn toàn đối lập với bầu không khí náo nhiệt dưới lầu.

'Nghị', Tịch Họa nhỏ giọng gọi, mắt vẫn nhìn Lãnh Nghị, trong giọng nói lộ rõ sự bất an, Lãnh Nghị cũng nhìn cô, thật lâu rồi giọng nói có chút khàn hòa

lẫn chút men say của hân mới vang lên, 'Tịch Họa ... buổi lễ đính hôn của chúng ta ... hủy bỏ đi ...'

Sóng mắt Tịch Họa xao động dữ dội, cô cắn môi đến rướm máu, nhìn người đàn ông tuấn mỹ bất phàm kia bằng ánh mắt không thể tin được, run giọng nói: 'Nghị... anh đã nói ... sẽ cưới em làm vợ, anh đã nói ... vợ anh chỉ có thể là em ... vì sao... vì sao anh thay đổi?'

'Tịch Họa', Lãnh Nghị kéo cô gái đang quỳ bên cạnh hân dậy, ấn cô ngồi bên cạnh mình nơi sofa, hân cúi nhìn cô, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ, 'Em bình tĩnh một chút, đúng là anh nói sẽ cưới em làm vợ ... nhưng ... xin em cho anh thêm chút thời gian!'

'Nghị, hãy nhớ lại lúc nhỏ ... em đã từng cứu anh ...' Tịch Họa hoảng loạn giật lấy mô hình nhỏ trong tay Lãnh Nghị đưa đến trước mặt hân, bắt đầu nói năng lộn xộn, 'Anh xem này, anh yêu nó, anh đã từng hứa với cô bé, đúng không?'

Lãnh Nghị cắn môi, nhắm chặt đôi mắt, ngã lưng vào sofa, 'Là anh không tốt, là do anh chỉ sống trong quá khứ mà không phải hiện tại, người anh yêu là em lúc nhỏ ... Tịch Họa, em có hiểu cho anh không?'

Hạ Tịch Họa vụt đứng bật dậy, cánh môi run run, đôi mắt thất thần nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, thật lâu mới nói được một câu: 'Nghị, nếu như em không thể làm vợ anh, em thà chết còn hơn!', giọng nói đó tràn đầy tuyệt vọng, rồi cô xông ra khỏi phòng ngủ của Lãnh Nghị chạy thẳng xuống lầu, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, xông thẳng ra ngoài ...

Nghe tiếng động, Lãnh Nghị vội mở mắt nhìn theo bóng cô gái đang chạy ra ngoài, thoáng chau mày, rốt cuộc cũng đứng dậy đi về phía cửa, xuống lầu sau đó dưới sự chỉ điểm của mọi người, chạy ra ngoài cửa.

Nhưng khi hân vừa chạy ra đến đường cái, đang dao dác tìm kiếm bóng cô thì đã nghe nơi góc đường các đồ không xa truyền đến một tiếng thắng xe chói tai sau đó là tiếng thét của Hạ Tịch Họa; men say trong người Lãnh Nghị lập tức tan đi quá nửa, 'Tịch Họa...' hân chạy nhanh về phía phát ra tiếng kêu ...

Từ đó Lãnh Nghị biết mình nợ Tịch Họa một lời hứa, là hân hại Tịch Họa, gánh nặng nề này hân đã mang trên lưng suốt mấy năm qua ... hân tưởng rằng mình đã không thể yêu ai được nữa bởi vì hân luôn bị quá khứ dằn vặt...

Mãi cho đến khi gặp được Lâm Y, nhìn thấy bóng cô xoay tròn trên sân khấu hân cảm thấy dường như cõi lòng đã chết của mình lại sống lại, cảm giác muốn gặp lại cô, muốn giữ cô bên cạnh mình mãnh liệt chưa từng có trước giờ...

Trở lại thực tế với Tịch Họa trong căn phòng bệnh của cô, trong phòng vẫn im lặng như tờ dường như hai người vẫn chưa thoát ra khỏi những hồi ức, thật lâu giọng Lãnh Nghị mới vang lên, 'Tịch Họa, anh biết anh có lỗi với em, là anh không tuân thủ lời hứa... những lời anh đã nói với em ba năm trước, bây giờ vẫn như vậy!'

'Không!' Tịch Họa không không chế được khóc nức lên, 'Không, Nghị ... em không thể không có anh!'

'Tịch Họa', Lãnh Nghị nắm tay cô như muốn truyền thêm dũng khí cho cô, 'Em phải học cách đối mặt với sự thật, không thể cứ sống mãi trong mộng tưởng... Anh nợ em lời hứa đó, anh xin lỗi em!' Thấy nước mắt lăn dài trên má cô gái, Lãnh Nghị nhẹ giọng nói tiếp, 'Sau này anh làm anh trai em, em làm em gái anh, được không?'

'Không cần...', cô gái vừa khóc vừa lắc đầu, 'Em không muốn làm em gái anh, em muốn làm vợ anh!'

Mắt Lãnh Nghị tối lại, hân nhìn Tịch Họa, thật lâu mới cất giọng thật trầm, 'Tịch Họa, em không thể làm vợ anh bởi vì... anh đã có vợ rồi!'

Tiếng khóc của cô gái chợt im bật, kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, đáy mắt phút chốc tràn đầy tuyệt vọng, cô mấp máy môi, thật gian nan mới thốt được mấy tiếng: 'Anh ... có vợ rồi sao?'

'Đúng vậy!' Lãnh Nghị bình thản nhìn cô gái, đau ngắn còn hơn đau dài, hân chỉ có thể khiến cô tuyệt vọng bởi sớm muộn gì cũng có một lần, biết sớm biết trễ thì rồi cũng biết! Có lẽ trải qua tuyệt vọng người ta mới lại có cơ hội sống lại...

Cô gái đau đớn nhắm mắt lại, thân thể mềm nhũn ngã xuống giường, ngất đi...

'Tịch Họa!' Lãnh Nghị vội đứng bật dậy khom người xem xét cô gái trên giường, tay nhẹ lắc thân thể bất động của cô, 'Em không sao chứ?', cô gái không có chút phản ứng nào, thấy vậy hân chau mày vội ấn chiếc chuông nơi đầu giường.

Lát sau Lữ Thần dẫn theo mấy hộ lý chạy vội vào, hân nhìn cô gái ngất đi trên giường, sốt ruột hỏi: 'Sao vậy?' sau đó khom xuống vạch nhẹ mí mắt cô kiểm tra rồi gọi hộ lý chuẩn bị tiêm thuốc hồi sức...

Tịch Họa rất nhanh đã tỉnh lại, vừa hé mắt cô liền nhìn Lãnh Nghị chăm chăm, nước mắt không kiềm được ràn rụa trên mặt, về mặt hết sức u oán...

Lúc này điện thoại trong túi Lãnh Nghị chợt reo lên, hân vội thu hồi tầm mắt, chậm rãi lấy điện thoại ra xem, là Y Y! Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hân vừa ấn nghe vừa cất bước đi ra ngoài hành lang.

Mắt Tịch Họa vẫn luôn dõi theo bóng Lãnh Nghị cho đến khi bóng hân biến mất ngoài cửa...

Chương 223: Maldives (1)

'Y Y...', đi ra đến hành lang, Lãnh Nghị nhẹ giọng trả lời.

'Nghị, anh còn chưa xong việc sao?' Đầu bên kia truyền đến giọng nói nũng nịu pha chút trách móc của Lâm Y.

'Xong ngay đây, lát nữa anh về!' Lãnh Nghị cười cười, dịu giọng nói, 'Em thu dọn đồ đạc đi, lát nữa anh về dẫn em đi chơi mấy ngày, được không?'

'Ân...', đầu bên kia giọng cô gái mừng rỡ nói, 'Bây giờ em đi thu dọn ...'

Khi Lãnh Nghị trở lại phòng bệnh, hắn nhìn cô gái trên giường, nhẹ thở dài một tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh cô, tay vuốt nhẹ mái tóc cô, dịu giọng nói, 'Tịch Họa, anh còn việc phải làm, phải ra nước ngoài mấy hôm... mấy ngày này anh không thể đến thăm em được... khi nào trở về anh lại đến thăm em sau!'

Tịch Họa không trả lời hắn, thấy vậy Lãnh Nghị cười cười đứng dậy nhìn sang Lữ Thần: 'Lữ Thần, giúp tôi chăm sóc cho Tịch Họa, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi ...'

'Ừ, tôi biết rồi!' Lữ Thần trả lời hắn rồi tiễn Lãnh Nghị ra ngoài.

Bước chân hai người còn chưa ra đến cửa thì đã nghe giọng nói buồn rầu, tuyệt vọng của Tịch Họa vang lên sau lưng: 'Nghị, anh cùng cô ấy đi ra ngoài sao?', 'cô ấy' ở đây đương nhiên là nói về người vợ mà Lãnh Nghị đã nhắc đến.

Bước chân của Lãnh Nghị và Lữ Thần cùng khựng lại, Lãnh Nghị xoay người nhìn cô gái ừ ừ trên giường, khẽ môi nhẹ câu lên, 'Đúng vậy ... qua mấy ngày nữa anh dẫn cô ấy đến thăm em!', nói rồi hắn bước nhanh ra ngoài.

Vừa ra đến ngoài, Lãnh Nghị lại ngừng bước nhìn Lữ Thần này giờ vẫn đi theo sau lưng mình, 'Lữ Thần, cảm xúc của Tịch Họa hiện giờ không được ổn định lắm, cô ấy cần thời gian để bình tĩnh lại, mấy ngày nay tôi không có ở đây, vừa khéo lưu lại chút thời gian cho cô ấy điều tiết lại ... Cậu giúp tôi trông chừng cô ấy chặt một chút, đừng để bên cạnh cô ấy không có ai, hiểu không?'

'Ân, tôi hiểu!' Lữ Thần gật đầu, hắn biết Lãnh Nghị lo lắng điều gì, suy nghĩ một chút rồi Lữ Thần nhẹ giọng nói, 'Anh nói với Tịch Họa chuyện này có phải là sớm quá không? Có lẽ nên đợi cô ấy hoàn toàn khỏe lại rồi nói thì tốt hơn.'

'Cho cô ấy tiếp tục hy vọng càng không hay! Có một số chuyện là không thể thay đổi, không bằng sớm cho cô ấy đối mặt với nó, như vậy cũng cho cô ấy thêm thời gian suy nghĩ về chuyện đó ... huống gì...' Lãnh Nghị thoáng ngừng lại rồi nói tiếp, 'Y Y cũng chưa khỏi hẳn, tôi không có thời gian ngày nào cũng đến...'

Lữ Thần gật đầu, nhẹ thở dài một tiếng nhưng không nói gì. Lãnh Nghị chỉ nói thêm một câu: 'Có gì nhớ điện thoại cho tôi!' rồi hắn sai bước rồi đi.

Lúc Lữ Thần trở lại phòng bệnh, Tịch Họa đã bình tĩnh hơn nhiều, đôi mắt cô nhìn mông lung trên trần nhà như đang suy nghĩ điều gì, Lữ Thần đi đến bên giường kéo ghế ngồi xuống cô cũng như không nhìn thấy.

Lữ Thần cũng không lên tiếng, lẳng lặng ngồi đó nhìn cô, thật lâu sau cô gái mới lên tiếng: 'Lữ Thần, Nghị ... kết hôn khi nào?'

'Ồ...' Lữ Thần làm ra vẻ thoải mái, 'Cách đây không lâu... anh ta vốn muốn đợi em tỉnh lại nhưng em mãi mà không tỉnh, cho nên ...'

'Cô ấy tên gì? Làm việc gì?' Cô gái trên giường ngắt lời Lữ Thần, đáy mắt vẫn trống rỗng.

'Cô ấy tên là Lâm Y, vốn là giáo viên của một trường đại học', Lữ Thần trầm tư giây lát rồi bồi thêm, 'Cô ấy cũng rất thích múa!'

Ánh mắt đang nhìn lên trần nhà của Tịch Họa chợt hướng về phía Lữ Thần, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, cô chớp mấy môi, thật lâu mới phát ra được mấy tiếng yếu ớt, 'Nghị ... sao lại quen biết cô ấy? Họ ... vốn biết nhau từ trước sao?'

Lữ Thần nhìn Tịch Họa, mỉm cười bình thản nói: 'Họ vốn không quen biết nhau... nghe nói, hình như Lãnh thiếu thu mua trường đại học kia, lúc đến tham quan vô tình nhìn thấy cô ấy múa trên sân khấu sau đó mới quen biết nhau ...'

Tịch Họa nghe vậy mới chậm rãi thu hồi tầm mắt, sau đó lại nhìn lên trần nhà, thật lâu sau mới thì thầm bằng giọng nói buồn bã đầy thương cảm, 'Nghị, với cô ấy cùng nhau thì không nhớ đến em cô đơn nằm ở đó sao...'

'Không đâu', Lữ Thần mỉm cười, an ủi cô gái, 'Lúc em trị liệu, phần lớn thời gian là anh ta cùng em... Vì cứu em, anh ta còn ở trong núi gần một tháng ... trong một tháng đó, Lâm Y gặp nguy hiểm anh ta đều không biết, vì chuyện đó mà hai người họ suýt nữa thì chia tay nhau'

Sóng mắt Tịch Họa thoáng xao động, cô lần nữa nhìn sang Lữ Thần, đáy mắt có một tia sáng dị thường lóe lên ...

Lúc Lãnh Nghị đi vào phòng khách của biệt thự thì Lâm Y đã ngồi ở sofa chờ sẵn, bên cạnh sofa là một chiếc vali lớn, cô vừa nhìn thấy Lãnh Nghị bước vào thì vội vàng đứng dậy đón hân, trên mặt là nụ cười tươi tắn, 'Nghị, em đã thu dọn xong rồi ...'

'Ừ', khoe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, đưa tay đón lấy cô gái đang nhào vào lòng mình, âu yếm hôn lên trán cô, 'Em muốn đi đâu chơi đây?'

'Lần trước không phải anh nói chúng ta đi Maldives sao?' Đôi mắt đen láy trong veo của cô gái sáng lên; thì ra cô vẫn nhớ sau khi họ kết hôn, Lãnh Nghị nói muốn dẫn cô đi nơi nào hưởng tuần trăng mật!

Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị cũng bừng sáng, khoe môi hân ý cười càng sâu, rõ ràng bệnh của cô gái đã đỡ hơn từng ngày! Hân không kìm lòng được siết chặt cánh tay, cúi đầu hôn lên đôi môi hồng nhuận của cô gái, giọng ngọt như mật, 'Àn, được, chúng ta đi nơi đó đi!... Ừm, bù lại tuần trăng mật!'

Maldives, thiên đường tình yêu, nơi đó trời đặc biệt xanh, nước đặc biệt xanh, tất cả đều như ánh lên một màu xanh thuần khiết của ngọc bích, trong trẻo mà sáng ngời, không có chút tạp chất nào, tất cả đều đẹp đến không chân thật.

Nơi một khách sạn năm sao xa hoa, một mặt nhìn ra biển, bờ cát trắng trước khách sạn che mát tán dù lớn, dưới một trong số những tán dù đó đặt hai chiếc ghế dài nằm song song nhau, Lãnh Nghị để ngực trần đeo kính râm, trên người chỉ mặc một chiếc quần bơi, nằm nghiêng trên ghế, tay hân vòng qua người Lâm Y, rất tự nhiên đặt trên vòng eo mảnh khảnh của cô; Lâm Y cũng mặc đồ bơi, những đường cong kiều diễm được che lại bởi một chiếc khăn tắm thật lớn, cô cũng đeo kính râm, thoải mái gối đầu lên tay người đàn ông.

Lãnh Nghị hơi cúi xuống nhìn gương mặt điềm tĩnh xinh đẹp như ngọc của cô gái, dưới ánh mặt trời đôi môi đỏ mọng càng thêm kiều diễm mê người, người đàn ông không kìm lòng được nhẹ nhàng xoay người lại, đôi cánh môi hôn nhẹ lên chóp mũi xinh xắn của cô gái rồi trượt xuống đôi môi anh đào kiều diễm kia.

Cô gái thu hồi tầm mắt đang nhìn về phía chân trời, khoe môi không tự chủ được nở rộ một nụ cười, từ lúc đến đây, ngoại trừ ăn cơm và đi vệ sinh ra, thời gian còn lại người đàn ông này đều dán sát bên cạnh cô không rời một tấc; hân nói cô đã có một thời gian dài không để ý đến hân, bây giờ hân nhất định phải bù lại...

Cô gái dịu ngoan đón nhận nụ hôn của người đàn ông nhưng nụ hôn đó dần trở nên cuồng nhiệt hơn, đầu lưỡi kỹ xảo chen vào khoang miệng của cô gái, nồng nhiệt quán quýt, hai tay vòng qua thắt lưng mảnh khảnh của cô gái, siết chặt ...

Rốt cuộc không chịu nổi quá nhiều, cô gái đẩy người đàn ông ra, giọng trách cứ: 'Đây là nơi công cộng, anh xem, nhiều người như vậy!'

'Nơi công cộng thì đã sao?' Người đàn ông hơi rời khỏi môi cô gái, nhìn cô chằm chằm qua chiếc kính râm, nói một cách hùng hồn, 'Anh thân thiết với bà xã của mình cũng không được sao?'

'Àn, được...', cô gái mỉm cười, ôn nhu nói. Khoe môi người đàn ông ý cười càng sâu, cúi xuống tiếp tục sự quá nhiều của mình ... Từ khi cô gái bị bệnh thì trở nên vô cùng ôn nhu và ý lại, cá tính quật cường vốn có cũng không còn nữa... Ừm, cảm giác này thật sự quá tốt!

Dưới ánh trăng mờ mờ, cô gái chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng đứng tựa vào lan can, tầm mắt nhìn mông lung nơi mặt biển đen thẳm vô tận, bên tai là tiếng sóng biển rào rạt, mái tóc dài của cô tỏa xòa trong gió, chiếc áo ngủ mỏng manh cũng phất phơ theo từng cơn gió thổi qua.

Đèn trong phòng sau lưng cô chợt tối đi, cô gái còn chưa kịp quay lại tìm hiểu xem vì sao thì một đôi tay mạnh mẽ đã siết sao siết lấy thân thể mảnh khảnh của cô. Người đàn ông tắm xong, vừa bước ra đã nhìn thấy cô gái đứng nơi ban công, mái tóc và làn váy bị gió thổi tung, những đường cong mê người của cô gái thoát ẩn thoát hiện dưới ánh đèn và ánh trăng khiến lòng người đàn ông không khỏi xao động, hân đưa tay tắt đèn để cả gian phòng và ban công đều chìm trong bóng tối, chỉ còn lại ánh trăng mông lung và tiếng sóng biển dạt dào.

Người đàn ông xoay cô gái lại để cô đối mặt với mình, dưới ánh trăng gương mặt cô gái như phủ bởi một vầng hào quang trông càng xinh đẹp như mộng ảo, thanh thuần như một nàng tiên một nhím chút bụi trần nào; 'Y Y...', ánh mắt người đàn ông dần trở nên mơ hồ, một tay hân giữ chặt sau gáy cô gái, sóng mũi cao thẳng cọ nhẹ lên chóp mũi xinh xắn, môi nhẹ phớt qua môi cô.

Tay cô gái vòng qua eo lưng tinh trắng của người đàn ông, nụ hôn của người đàn ông dần trở nên cuồng nhiệt hơn, môi nghiêng ngáu đôi môi anh đào của cô gái, bàn tay đang đặt nơi eo thắt lưng rút đai lưng chiếc áo ngủ của cô gái, theo lực tay của hân, chiếc áo ngủ chớp mắt đã trượt xuống một nửa lộ ra xương quai xanh và đôi gò đầy đặn, cô gái thoáng giật mình, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị người đàn ông kéo sát vào người, đôi gò đầy đặn mềm mại dán sát lên lồng ngực tinh trắng của hân.

Bàn tay người đàn ông lướt trên làn da mượt như lụa của cô gái, ngón tay thon dài nhẹ nhàng giữ lấy nụ hoa kiều diễm; cô gái lại giật mình lần nữa nhưng cánh môi người đàn ông đã khóa chặt môi cô, không để cô có cơ hội thốt ra bất kỳ âm thanh nào; gò má cô gái phớt phớt đỏ ửng, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

'Y Y...', người đàn ông âu yếm gọi, hần thuần thực bóc đi từng chút vải vóc trên người cô gái, cô gái bất an bật kêu lên, 'Dừng', rồi đưa tay định ngăn lại nhưng bàn tay kia lập tức bị người đàn ông giữ lấy, khóa lại phía sau, hần nhẹ nâng cô lên, hai tay cô gái vòng qua cổ người đàn ông, tiếng thờ dốc, tiếng ngâm nga rất nhanh đã hòa quyện vào nhau...

Dưới ánh trăng, làn da của cô gái càng thêm trắng nõn như ngọc, từ ban công đến sofa rồi dõn đến chiếc giường lớn... Đây đúng là một tuần trắng mặt đúng nghĩa của nó.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Maldives (2)

Năm ngày sau Lãnh Nghị dẫn Lâm Y trở về từ Maldives, xe dừng lại trước cổng biệt thự thì trời cũng đã vào đêm, Lãnh Nghị bước xuống xe trước sau đó đưa tay cho cô gái ngồi trong xe, bàn tay nhỏ nhắn của cô gái nhẹ nắm lấy tay người đàn ông, từ trong xe bước ra, mái tóc dài của cô tung bay trong gió đêm, gương mặt tràn đầy ý cười.

Chợt người đàn ông nở một nụ cười tà mị, hần nhấc tay bế bổng cô gái lên, hành động đột ngột của hần khiến cô gái giật mình kêu thất thanh nhưng người đàn ông đã sải bước ôm cô gái đi vào trong nhà, liền đó từ trong nhà truyền đến tiếng cười vui vẻ của hai người, tiếng cười đó xuyên qua cửa sắt truyền đến một chiếc xe đang đậu dưới một tán cây bên kia đường cách cửa sắt không xa.

Hạ Tịch Họa ngồi trong khoang của chiếc xe đó, đôi mắt to tròn nhìn một màn tình tứ trong cửa sắt kia không chớp, cô thấy Lãnh Nghị ôm cô gái kia đi vào trong nhà, cô nghe được tiếng cười vui vẻ của hần.

Đáy mắt Tịch Họa tràn ngập u ám và buồn bã, cô mím môi, lặng lẽ ngồi thật lâu. Thì ra Lãnh Nghị bây giờ hạnh phúc như vậy! Mà hạnh phúc đó vốn là thuộc về mình hay là nói, hạnh phúc này đã từng thuộc về mình!

'Xem xong rồi, có thể đi rồi sao?' Nơi ghé lái truyền đến giọng nói không kiên nhẫn của một người đàn ông; đôi mắt to tròn mờ mịt của Tịch Họa lúc này mới lóe sáng, lát sau nhẹ "à" một tiếng rồi xe nhanh chóng rời đi.

Sáng hôm sau, trong văn phòng tổng giám đốc của LS quốc tế, Lãnh Nghị đang vui đầu xem đồng văn kiện tích lũy chồng chất mấy ngày qua thì điện thoại trên bàn chợt reo lên, hần cầm điện thoại lên, mắt thoáng xao động khi nhìn thấy cái tên "Lữ Thần" nhấp nháy trên màn hình. Ra ngoài nhiều ngày như vậy, hần vốn định trưa nay tranh thủ thời gian đến thăm Tịch Họa, không ngờ mới sáng Lữ Thần đã gọi điện thoại đến. Buồng xấp văn kiện trên tay xuống, Lãnh Nghị ấn lên màn hình đón nghe, đầu bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp của Lữ Thần: 'Lãnh thiếu... anh có rảnh không ... đến thăm Tịch Họa đi!'

'Ừ, đợi giải quyết xong những mấy việc gấp này rồi trưa tôi sẽ đến...', giọng Lãnh Nghị cũng thật thấp, đối với Hạ Tịch Họa trong lòng hần vẫn luôn có sự áy náy nhưng hần hiểu rất rõ, quá quan tâm đến cô chỉ khiến cô càng ý lại vào hần; Lãnh Nghị thật lòng hy vọng Tịch Họa có thể đi ra khỏi cái bóng của mình.

'Vậy ... cũng được!' Lữ Thần buông điện thoại xuống rồi cất bước đi trở lại phòng bệnh, trong phòng, Tịch Họa đang lặng lẽ ngồi tựa vào đầu giường, mắt nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ, trên mặt Lữ Thần lộ ra chút ý cười, nhẹ nhàng đi đến bên giường nhìn cô.

Trong suốt một tuần lễ Lãnh Nghị không xuất hiện, hai hôm trước tâm trạng của Tịch Họa cực kỳ kích động, không muốn ăn uống gì, ai khuyên cũng mặc kệ, cứ thế nằm trên giường không động đậy, giống như là sắp chết vậy khiến Lữ Thần không dám lơ lỏng canh chừng cô bất kể ngày đêm.

Nhưng buổi tối hôm đó bởi vì Lữ Thần có chuyện quan trọng phải làm không thể không rời đi, sáng hôm sau khi hần trở lại lại phát hiện tâm trạng của Tịch Họa bình tĩnh hơn nhiều, hơn nữa còn chủ động yêu cầu ăn sáng.

Điều này khiến Lữ Thần kinh ngạc vô cùng, sau này hỏi họ lý hần mới biết, đêm mà hần không có ở bệnh viện có một người thanh niên đến tìm nói là anh họ của Tịch Họa, anh ta ở trong phòng bệnh cùng Tịch Họa thật lâu, sau khi anh ta đi rồi, tâm tình của Tịch Họa tốt hơn nhiều lắm, tuy rằng vẫn thường ngăn người nhưng đã có thể chủ động phối hợp trị liệu, điều này khiến Lữ Thần âm thầm nhẹ nhõm, cũng không cần mỗi ngày trông chừng cô nữa...

'Tịch Họa, Lãnh thiếu... còn đang trên đường về, ừm, anh ta nói vừa đến nơi thì sẽ đến thăm cô!' Lữ Thần dịu giọng nói, hy vọng có thể khơi dậy chút hứng thú nơi cô, khiến cô vui vẻ một chút.

Sóng mắt Tịch Họa thoáng xao động, cô nhìn gương mặt tươi cười nho nhã của Lữ Thần, đáy mắt lóe lên một tia phức tạp dù trên mặt vẫn lộ rõ vẻ buồn bã. Tịch Họa nhấp máy môi, gian nan thốt ra mấy chữ: 'Em đã thành như thế này rồi, anh ấy có đến thăm hay không cũng vậy thôi...'

'Tịch Họa...' Lữ Thần nuốt nuốt nước bọt, nhẹ giọng khuyên lơn, 'Chân em có lẽ chỉ là tạm thời mất đi cảm giác thôi, sau này sẽ dần hồi phục lại! Em xem ... mấy ngày nay em rất tích cực tập luyện, nhất định sẽ có ngày khôi phục thôi!'

'Ai mà biết có ngày đó hay không...' Giọng Tịch Họa vẫn nhuốm bi thương và buồn bã, một tuần lễ này chân cô vẫn chưa thể động đậy, Lữ Thần đã giúp

cô kiểm tra nhưng vẫn không biết được vì sao; vốn Lữ Thần định gọi báo cho Lãnh Nghị nhưng Tịch Họa ngăn lại, cô nói không cần làm phiền hân và vợ đi du lịch.

Buổi trưa, Lãnh Nghị rút cuộc cũng xuất hiện nơi phòng bệnh, trong đôi mắt to tròn của Tịch Họa không ngăn được sự vui sướng nhưng niềm vui chỉ trong chớp mắt rồi lại ảm đạm trở lại, cô mím môi nhìn bóng dáng cao ngất của người đàn ông nơi cửa, không nói tiếng nào.

'Tịch Họa', Lãnh Nghị cười nhẹ, sải bước đi về phía cô gái, chậm rãi kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, 'Em sao rồi? Có đỡ hơn không?'

'Ân', Tịch Họa cố gắng điều tiết cảm xúc của mình, cô nhìn Lãnh Nghị, mấp máy môi, gian nan bật ra mấy chữ: 'Anh ... vừa mới về tới sao?'

Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị lóe lên, khóe môi vẫn treo nụ cười, bình thản nói: 'Anh tới hôm qua về đến đây...'

Vành mắt Tịch Họa trong nháy mắt phấp phỏng, Lãnh Nghị, vì sao anh không thể nói anh mới vừa về đến chứ? Cho dù là một lời nói dối thiện chí để em vui như Lữ Thần đã nói anh cũng keo kiệt với em đến thế sao? Tịch Họa hoảng loạn vội đưa tay lau đi những giọt nước mắt đã tràn mi.

Lãnh Nghị hơi mím môi không nói thêm gì nữa. Hân chỉ có thể làm vậy! Không thể lưu lại cho Tịch Họa chút hy vọng nào dù mỏng manh! Lúc này Lữ Thần đứng bên cạnh nhẹ kéo tay áo Lãnh Nghị, nhẹ giọng nói: 'Lãnh thiếu, đến văn phòng của tôi một chút, tôi có chuyện muốn nói với anh...'

Trong mắt Lãnh Nghị lóe lên một tia sắc bén, hân chậm rãi đứng dậy bước theo Lữ Thần ra ngoài.

Trong văn phòng của Lữ Thần, hân đắm chiêu một lúc rồi mới nhẹ giọng nói: 'Chân của Tịch Họa ... không có cảm giác, không rõ nguyên nhân, sợ là ... rất khó hồi phục...'

Lãnh Nghị vụt ngẩng lên nhìn Lữ Thần, thật lâu mới nén giọng nói; 'Lần trước trước khi tôi đi không phải cô ấy luyện tập tốt lắm sao? Không phải cậu nói chỉ là tạm thời thôi sao? Sao giờ lại nói với tôi rất khó hồi phục?'

'Phải đó...!' Lữ Thần nuốt nuốt nước bọt, nhìn về kích động của Lãnh Nghị, bình tĩnh nói, 'Theo lý là tạm thời thôi, trước khi anh đi, lúc luyện tập dường như có chút cảm giác... nhưng giờ thì vẫn chưa được', nói đến đây, Lữ Thần ngập ngừng giây lát, 'Có lẽ ... có liên quan đến tâm trạng của cô ấy, tâm trạng quá mức phập phồng rất bất lợi với những người bệnh như Tịch Họa; hoặc là ... do chứng ngại tâm lý, cô ấy không muốn khôi phục lại...'

Mày Lãnh Nghị nhăn tít lại, hân nghe ra ý của Lữ Thần là đang ám chỉ chuyện hân quá sớm nói cho Tịch Họa biết sự thật, khiến tâm lý của cô khó có thể chấp nhận nên khiến cho quá trình hồi phục càng thêm khó khăn; giọng Lãnh Nghị có chút phiền chán nói: 'Cậu lại giúp cô ấy kiểm tra lần nữa xem liệu có còn nguyên nhân nào khác nữa không ... hoặc là có cách chữa trị nào khác không...'

'Tôi đã kiểm tra nhiều lần lắm rồi vẫn chưa biết được nguyên nhân vì sau ... vẫn tiếp tục tiến hành trị liệu nhưng chủ yếu là phải giúp cô ấy duy trì tâm trạng lạc quan vui vẻ, vận động nhiều một chút!' Lữ Thần nhẹ giọng giải thích, đồng thời ngầm nhắc nhở Lãnh Nghị đừng nên để tâm trạng Tịch Họa kích thích quá độ, tận lực khiến cô duy trì tâm trạng vui vẻ.

Thấy Lãnh Nghị chau mày không nói Lữ Thần lại nhẹ giọng tiếp tục: 'Mấy ngày trước Tịch Họa gần như không ăn uống gì, về sau nghe hộ lý nói có một người anh họ xa của cô ấy đến thăm, có lẽ là anh ta đã khuyên bảo cô ấy nên sau đó tâm trạng cô ấy tốt hơn nhiều, mới chịu phối hợp với sự trị liệu của tôi!'

'Anh họ xa?' Lãnh Nghị quét ánh mắt sắc bén về phía Lữ Thần, 'Có phải là một người đàn ông tên Phong không?', hân nhớ Tịch Họa trước đây đã từng nói năm cô mười tám tuổi ba mẹ vì tai nạn giao thông mà đều qua đời, còn để lại một đồng nợ nần, tất cả người thân đều tránh cô không kịp, chỉ có một người anh họ xa lâu lâu có liên hệ một lần mà thôi.

'Không biết nữa, hôm đó tôi không có ở đó, không nhìn thấy!' Lữ Thần nhẹ giọng trả lời.

Lãnh Nghị trầm ngâm giây lát rồi nói: 'Tịch Họa không còn nhiều người thân... để anh họ cô ấy thường xuyên đến thăm, có lẽ sẽ giúp hồi phục nhanh hơn!'

Lữ Thần lắc đầu, 'Không được đâu, hôm đó tôi có hỏi cô ấy xem liệu có muốn anh họ mình ở lại bệnh viện không thì cô ấy nói không cần, anh ta không ở thành phố H, hơn nữa cũng không thân cho lắm, cô ấy không cần anh ta ở lại!'

Lãnh Nghị mím môi, nhất thời không nói gì...

Lúc hai người trở lại phòng bệnh thì thấy Tịch Họa vẫn ngồi tựa vào thành giường, hai mắt khóc đến sưng đỏ, trên gương mặt tái nhợt lộ rõ vẻ u sầu...

Lòng Lãnh Nghị ần ần đau, hân lẳng lặng ngồi bên cạnh giường nhẹ vuốt tóc cô, dịu giọng nói: 'Tịch Họa, đừng lo lắng ... Lữ Thần đã nói rồi, chân em ... rồi sẽ khỏe lại thôi, chỉ là vấn đề thời gian ...'

Khi những ngón tay thon dài của Lãnh Nghị nhẹ phớt qua mặt Tịch Họa, thân thể cô rõ ràng cứng lại, bàn tay trắng xanh sít sao nắm lấy bàn tay to đang vuốt tóc mình kia, Lãnh Nghị không rút tay về, để mặc cho cô nắm.

Đáy mắt Tịch Họa nhu tình như nước, cô nhìn Lãnh Nghị chăm chăm, cánh môi run run: 'Nghị, em muốn rời khỏi đây, em không muốn ở lại bệnh viện một mình, anh đưa em trở về được không?'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, ánh mắt quét qua gương mặt xanh xao của cô gái, lát sau mới mỉm cười, dịu giọng nói: 'Ừ, đợi em khỏe lại rồi anh đưa em rời khỏi đây!'

Chương 225: Maldives (3)

Đáy mắt cô gái thoáng lộ vẻ vui sướng, gương mặt tái nhợt hơi ửng hồng, cô vẫn nín chặt tay Lãnh Nghị, bởi vì kích động mà nói năng có chút lộn xộn: 'Em ... muốn rời đi bây giờ, em trở về nhà cũng có thể làm vật lý trị liệu... Ân, trở về rồi em sẽ càng cố gắng hơn...'

Lãnh Nghị nhẹ rút tay về, tận lực giữ cho giọng nói nhu hòa như sợ kích thích đến cô gái: 'Đừng vội, hiện giờ tình trạng của em còn chưa ổn định, đợi em tốt hơn chút nữa đã ...'

'Em đã khỏe nhiều rồi...', cô gái vội ngắt lời hắn, ánh mắt hoảng loạn rơi trên mặt Lữ Thần đang đứng sau lưng Lãnh Nghị, 'Không tin anh hỏi Lữ Thần xem... Lữ Thần, mau nói với Nghị em đã ổn định rồi, em trở về cũng có thể tập vật lý trị liệu...'

Lữ Thần liếc nhìn sắc mặt của Lãnh Nghị, vội cười nói: 'Ừ ừ, Tịch Họa, quan sát thêm một tuần nữa đi... Nếu như tình huống ổn định rồi trở về nhà điều dưỡng tập luyện thêm được không?'

Tịch Họa gật mạnh đầu, ánh mắt rơi trên mặt Lãnh Nghị, đáy mắt đầy những chờ mong và nài nỉ, Lãnh Nghị rút cuộc mỉm cười, 'Ừ, được!'

Lúc Lãnh Nghị bước ra khỏi bệnh viện của Lãnh Nghị, một chiếc xe sớm đã đậu ở cửa chờ sẵn, hắn đi đến bên cạnh xe rồi chọt dừng lại, hơi xoay lại nhìn Lữ Thần, thấp giọng dặn dò: 'Lữ Thần, mấy ngày nay cậu giúp tôi để ý chuyện nhà ở, xem Tịch Họa thích kiểu nhà thế nào ... tôi sẽ cho người đến giúp cậu!'

'Lãnh thiếu...' Lữ Thần mỉm môi, thấp giọng nói: 'Tôi đoán là, Tịch Họa... không quá muốn một mình ở bên ngoài!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động nhưng giọng nói vẫn bình thản: 'Lữ Thần, trước đây vì Tịch Họa tôi đã để cho Y Y chịu khổ, chịu ủy khuất quá nhiều, giờ tôi không thể lại vì bất cứ ai mà tổn thương cô ấy!', hắn hơi ngừng lại, ánh mắt thâm thúy nhìn sâu vào mắt Lữ Thần, nói một câu đầy ý vị: 'Cậu giúp tôi chăm sóc Tịch Họa cho tốt, rồi sẽ có một ngày cô ấy cảm động thôi...'

Lữ Thần thoáng ngẩn người, mấp máy môi hồi lâu vẫn không nói được tiếng nào, Lãnh Nghị không nói gì thêm, bước vào trong xe, vệ sĩ giúp hắn đóng cửa lại, xe nhanh chóng rời đi để lại Lữ Thần một mình ngơ ngẩn đứng đó.

Lữ Thần vẫn luôn cho rằng Lãnh Nghị không biết gì về tình cảm hắn dành cho Tịch Họa! Hơn ba năm trước khi Lữ Thần lần đầu tiên gặp được Tịch Họa nơi trang viên của nhà họ Lãnh ở Châu Âu thì đã không kìm lòng được đem lòng yêu cô gái xinh đẹp như cái tên của mình, nhưng bởi vì Tịch Họa là bạn gái của Lãnh Nghị, hơn nữa rõ ràng là tình cảm của cô đối với Lãnh Nghị quá sâu đậm, Lữ Thần hẳn vốn không có cơ hội, hắn chỉ đành đem tình yêu đó chôn sâu tận đáy lòng...

Cũng vì vậy mà trong suốt quá trình trị liệu cho Tịch Họa hắn không chút nề hà...

Thì ra, Lãnh Nghị đều biết cả...

Trở lại LS quốc tế, Lãnh Nghị lại bận rộn suốt cả buổi chiều, xã giao buổi tối hắn nhờ Ngải Mỹ và phó tổng ra mặt còn mình thì về nhà ăn cơm. Khi bước vào phòng khách hắn lại chỉ thấy có mỗi Từ Giai đang ngồi một mình xem tivi, thấy Lãnh Nghị bước vào cô vội đứng dậy, cười ngọt ngào: 'Anh Nghị!'

Lãnh Nghị hơi mỉm cười nhẹ gật đầu, từ sau khi Từ Giai đến đây nhận Lâm Y là chị, cô đã bớt đi nhiều tính bướng bỉnh và kiêu ngạo vốn có; cũng bởi vì cô là em gái của Lâm Y nên thái độ của Lãnh Nghị đối với cô tốt hơn rất nhiều. Thấy hắn đảo mắt quanh phòng khách, Từ Giai lập tức biết hắn đang tìm ai, vội nói: 'Chị Y Y với ba đang ở trong bếp.'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn nhớ rất lâu trước đây khi Lâm Y mới vào ở trong biệt thự này, cô rất thích mỗi ngày làm cơm chờ hắn về... Nhớ lại điều này, khỏe môi Lãnh Nghị không kìm được câu lên một nụ cười, rảo bước về phía phòng bếp.

Trong bếp Từ Nhất Hạo và Lâm Y đang bận rộn nấu nướng, má Ngô thì ở một bên phụ giúp; lúc tuổi trẻ Từ Nhất Hạo đã là một tay nấu nướng giỏi, mấy năm sau khi kết hôn, gần như mỗi ngày ông đều làm thức ăn cho Lâm Dung...

Bây giờ Lâm Y cũng rất thích ăn những món ăn mà ông nấu, chiều nay cô đột nhiên đề nghị ông dạy cô nấu mấy món sở trường của ông, đương nhiên là Từ Nhất Hạo vui mừng nhận lời ngay. Ông phải tập cho con biết nấu những món ngon của mình bởi vì ông biết mình không thể cứ ở mãi ở nhà họ Lãnh được, khi sức khỏe của Lâm Y khôi phục lại thì ông cũng rời khỏi đây, ông phải đi giữ ở bên cạnh người phụ nữ mà ông đã nợ bà rất nhiều kia...

Nhìn hai cha con bận rộn trong phòng bếp, nghe tiếng cười của họ, một cảm giác ấm áp chọt dâng lên trong lòng Lãnh Nghị, cái hắn cần chính là những thứ này, hắn tin, đợi đến khi Lâm Y hoàn toàn tiếp nhận tình thương của cha thì sẽ có thể cho cô biết chuyện mẹ cô đã qua đời, như vậy đã kích đối với cô sẽ giảm đi rất nhiều!

Hắn cứ đứng ở cửa nhìn họ như thế, chỉ đến khi má Ngô kêu lên: 'Thiếu gia!', thì hai cha con đang bận bịu kia mới ngoảnh lại nhìn người đàn ông đang đứng nơi cửa phòng bếp.

'Nghị...' Nhìn thấy hân gương mặt thanh thuần của Lâm Y bừng sáng, khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, hân nhẹ 'Ừ' một tiếng rồi sai bước đi đến trước mặt cô gái, rất tự nhiên khoác vai cô, 'Đừng làm mình mệt quá...'

Lâm Y ngược đầu nhìn người đàn ông anh tuấn bên cạnh, cười nhẹ: 'Em không mệt...', rồi cô nhìn sang Từ Nhất Hạo, 'Em học nấu ăn... với... ông ta...', rồi cô dời mắt sang Lãnh Nghị, 'Sau này em có thể nấu cơm cho anh ăn!'

Tiếng 'ông ấy' đó khiến sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, Từ Nhất Hạo thì ngược lại đã quen rồi, Lâm Y chưa từng gọi ông là 'ba', trước giờ chỉ dùng 'ông ấy' để thay thế, ông biết mình nợ đứa con gái này nhiều lắm, trong suy nghĩ của ông, bất luận cô làm gì ông cũng không cảm thấy quá đáng!

Giờ ông tạm thời rời đi chức vụ đại sứ, cam tâm ở lại bên cạnh con gái, nấu những món cô thích cho cô ăn, đợi cô hồi phục; tương lai ông định sẽ trở về giữ bên cạnh Lâm Dung --- ông chỉ muốn dùng cách này để chuộc lại lỗi lầm!

Đêm khuya, khi Lãnh Nghị xong việc ở phòng sách trở lại phòng ngủ đã thấy Lâm Y đang ngồi xem tivi, thấy hân, đôi mắt đen láy của cô sáng lên, dịu dàng mỉm cười như chào hân; người đàn ông bước nhanh đến bên giường, khom xuống đặt lên trán cô gái một nụ hôn, âu yếm hỏi: 'Sao em còn chưa ngủ?'

Cô gái chỉ 'ân' một tiếng, cô nhìn người đàn ông đứng dậy, cởi áo vest, cà vạt rồi sơ mi... rất nhanh trên người người đàn ông chỉ còn một chiếc quần tam giác, thân thể cường kiện màu đồng cổ hoàn toàn bại lộ trước mắt cô gái; cô gái nhìn hân chăm chăm không rời mắt ...

Người đàn ông quay lại nhìn thấy ánh mắt chăm chú của cô gái đang nhìn mình, chút khác thường của cô không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của hân, hân nhẹ câu lên một nụ cười, không đi vào phòng tắm nữa mà đi đến bên giường, ngồi xuống bên cạnh cô gái, cúi nhìn cô, tay nhẹ nâng cằm cô lên, cổ lấy giọng thoải mái trêu cô: 'Y Y, đến giờ còn háo sắc vậy sao?'

Mặt cô gái đỏ ửng ngượng ngùng cười, không thể phủ nhận người đàn ông này có đủ vốn liếng khiến phụ nữ điên cuồng vì hân... cô lảng nhìn màn hình tivi phía sau người đàn ông như che dấu, nhẹ giọng nói, 'Anh đi tắm đi, lát nữa em có chuyện muốn nói với anh!'

'Em có gì muốn nói với anh?' Sóng mắt người đàn ông thoáng xao động, hân biết hôm nay cô gái có gì đó không đúng, nên mặc kệ sự phản đối của cô kéo chân chui vào, một tay vòng qua vòng eo mảnh khảnh của cô, hơi thở ấm áp phất qua gò má của cô gái, 'Em nói trước đi!'

Cô gái nhìn hân, nuốt nước bọt, nhẹ giọng nói: 'Nghị, Từ Giai nói mẹ cô ấy bị bắt, anh có thể cứu bà ấy...'

Nói đến đây cô gái chợt dừng lại bởi cô thấy nụ cười trên mặt người đàn ông cứng lại, đáy mắt lộ ra vẻ phức tạp, cô không biết mình nói sai điều gì, cô còn nhớ người phụ nữ trung niên nhưng vẫn còn phong vận kia, cô cũng nhớ bà đối xử với cô không thân thiện lắm nhưng dù sao bà cũng là mẹ của Từ Giai mà giờ Từ Giai lại là em gái cô.

Thấy vẻ khản trương của cô gái, Lãnh Nghị vội mỉm cười, nhẹ giọng hỏi: 'Em có biết không, bà ấy là hung thủ phía sau màn bắt cóc, nhốt em trong căn phòng tối kia nhưng may mắn là ba em cứu em...', sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô không nhớ chuyện này cho lắm, một cảm giác không vui chợt dâng lên trong lòng, Lâm Y rũ mắt, không trả lời hân.

'Là bà ấy hại ba và mẹ em chia lìa...' Ánh mắt Lãnh Nghị vẫn nhìn Lâm Y chăm chăm, thân thể cô khẽ run lên, cô nhớ mình là do mẹ một mình nuôi lớn. Cánh tay Lãnh Nghị đang ôm cô gái chợt siết lại, giọng vẫn nhu hòa, 'Cho nên chuyện này em đừng xen vào, biết không?'

Lâm Y trầm tư giây lát, khi cô lần nữa ngược nhìn Lãnh Nghị, trong mắt rõ ràng có chút nghi hoặc, lại có chút khản trương, mím môi, nhẹ giọng nói: 'Nhưng Từ Giai nói, mẹ cô ấy giờ chút thù đoạn, không cho Tịch Hạo tính lại... ngăn anh cưới Tịch Hạo làm vợ! ... Cho nên anh mới cưới em!'

Ý của Từ Giai thực sự quá rõ ràng, nếu như mẹ cô không ra tay, Lãnh Nghị sớm đã cưới Tịch Hạo làm vợ, làm gì đến lượt Lâm Y? Theo lý luận đó của Từ Giai, để Lâm Y cầu xin Lãnh Nghị cứu mẹ mình là đương nhiên thôi. Nhưng vào tai Lâm Y lại mang thêm một ý nghĩa khác nữa, là trong lòng Lãnh Nghị, Tịch Hạo quan trọng hơn cô!

Thì ra là thế!! Mắt Lãnh Nghị lóe lên một tia khác thường, hân cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô gái, dùng sự triu mến của mình hóa giải cảm xúc khản trương của cô rồi nhìn cô cười, tận lực nói một cách thân thiện: 'Y Y, mẹ cô ấy bỏ thuốc cho Tịch Hạo, nhưng chuyện này không liên quan gì đến chuyện anh có cưới Tịch Hạo hay không, mặc kệ bà ấy làm gì, người anh muốn cưới cũng chỉ có em thôi!'

Lâm Y nhìn chăm chú gương mặt tuấn tú của Lãnh Nghị, khóe môi nhẹ câu lên, đầu nhẹ gối lên lồng ngực tinh trắng của hân, trên mặt là nụ cười thỏa mãn; Lãnh Nghị dụi mặt vào mái tóc thơm ngát của Lãnh Nghị, đáy mắt tràn đầy sùng nịch và tình yêu; thật lâu hân mới nhẹ giọng hỏi dò: 'Y Y, nếu như Tịch Hạo tính lại, em có muốn đi thăm cô ấy không?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 226: Lại Dậy Phong Ba (1)

Chiếc đầu nhỏ đang gồi lên ngực người đàn ông vụt ngẩng lên, đôi mắt đen láy nhìn hẩn chăm chăm, cô nhớ mang máng hẩn đã từng vì Tịch Họa mà bỏ lại cô một mình trong đêm sinh nhật đó, cô cũng nhớ Lãnh Nghị có hứa cưới Tịch Họa làm vợ ... Mấp máy cánh môi, cô gian nan bật ra mấy chữ: 'Cô ấy tỉnh lại thì anh sẽ ở bên cạnh cô ấy sao?'

'Sao có thể chứ?' Lãnh Nghị cố làm ra vẻ thoải mái, ấn đầu cô gái trở vào ngực mình, 'Anh đương nhiên là ở bên cạnh em...', nghe vậy cô gái dường như an tĩnh lại đôi chút, trong phòng thật im ắng, Lãnh Nghị chau mày, nhìn mông lung trong bóng tối...

Sáng hôm sau trước khi Lãnh Nghị đi làm hẩn gọi Từ Nhất Hạo vào thư phòng, đem những lời tồi qua Lâm Y nói với hẩn nói lại một lần với Từ Nhất Hạo sau cùng nhìn ông với ánh mắt sắc bén, 'Ba có thể nói cho con biết, ba cảm thấy chuyện này thế nào?'

Từ Nhất Hạo chau mày, sắc mặt tối lại, Từ Giai cũng đã từng cầu xin ông cứu Vương Khiết, ông còn chưa nhận lời nhưng cũng không mặc kệ con bé. Tuy rằng ông hận Vương Khiết, là bà một tay bày mưu hãm hại, chặt đứt hạnh phúc cả đời của ông nhưng dù sao Vương Khiết cũng là mẹ của Từ Giai, mà ông là ba của Từ Giai, ông phải để ý đến cảm nhận của con bé.

Từ Nhất Hạo trầm ngâm giây lát rồi mới nói: 'Lãnh Nghị, xin lỗi, là do ba không theo sát Từ Giai... con yên tâm, ba sẽ nói chuyện với con bé, sẽ không để Từ Giai quấy rầy Y Y nữa! Nhưng con cũng thông cảm cho con bé, dù sao Vương Khiết cũng là mẹ con bé, từ nhỏ Từ Giai rất ít khi xa mẹ...'

Lãnh Nghị nhìn Từ Nhất Hạo, lát sau mới lạnh nhạt nói: 'Con tin ba sẽ xử lý tốt chuyện này, con không hy vọng khi Y Y sắp hồi phục lại xảy ra điều gì ngoài ý muốn!' Lãnh Nghị rõ ràng là ám chỉ chuyện của Tịch Họa, bởi vì ngoại trừ chuyện Lâm Dung đã qua đời, với Lâm Y, chuyện này rõ ràng là có lực sát thương mạnh nhất!

Khi Lãnh Nghị đang tích cực tìm thời cơ tốt nhất để dẫn Lâm Y đi gặp Tịch Họa...

Lữ Thần tìm cho Tịch Họa một căn biệt thự nhỏ ở ngoài ngoại thành, căn biệt thự có diện tích không lớn nhưng thiết kế khá ưu nhã, trong sân nhỏ cây cối xanh um còn có một bãi cỏ nhỏ, bên cạnh nó là những căn biệt thự liền kề, đều đã có người vào ở nên hoàn cảnh tương đối náo nhiệt bởi vì hẩn lo lắng tìm cho Tịch Họa căn nhà lớn quá, một mình cô ở, cho dù có thêm một hai người làm cũng sẽ thấy rất lạnh lẽo, dễ dàng khiến người thương cảm, suy nghĩ vẩn vơ.

Lữ Thần cầm bản vẽ của căn biệt thự đó đến văn phòng của Lãnh Nghị, hẩn đẩy bản vẽ đến trước mặt người đàn ông đang vui đầu xem văn kiện: 'Lãnh thiếu, anh xem đi, đây là căn phòng mà tôi ưng ý, tôi cảm thấy Tịch Họa ở đây khá thích hợp, đồng người cô ấy sẽ không cảm thấy quá cô độc...'

Lãnh Nghị xua tay, nhàn nhạt nói: 'Không cần đưa tôi xem đâu, cậu thấy được thì cứ mua thôi, nhanh chóng dọn dẹp lại rồi xem Tịch Họa lúc nào muốn chuyển đến thì cứ chuyển thôi!'

'Được!' Lữ Thần gật đầu.

'Vội lại...' Lãnh Nghị vẫn cầm cúi xem văn kiện, bồi thêm một câu, '... cậu tìm giúp hai người làm, giúp chăm sóc chuyện ăn ngủ của cô ấy... còn về tập vật lý trị liệu thì tự cậu thu xếp đi! Cho hộ lý Tiểu Lâm giúp cô ấy tập luyện cũng được!'

'Được!' Lữ Thần lần nữa gật đầu nhưng không có ý định rời đi, hẩn chậm rãi ngồi xuống đối diện với Lãnh Nghị, thấy vậy Lãnh Nghị cảnh giác ngược lên nhìn hẩn, 'Còn chuyện gì nữa sao? Cậu nói đi!'

Lữ Thần thoáng nghiêng người qua bàn làm việc nhìn thẳng vào Lãnh Nghị, 'Lãnh thiếu... Tôi vẫn là hy vọng anh rút ra chút thời gian đi thăm Tịch Họa, bằng không cảm xúc luôn kích động của cô ấy rất bất lợi cho việc hồi phục...' Nói đến đây hẩn cười nhẹ, giọng cười đầy bắt đắc dĩ lại mang chút cảm giác trào phúng, 'Về phương diện này, tôi không có cách nào thay thế anh...'

Lãnh Nghị buông xấp văn kiện trên tay xuống, chau mày, ngả người ra sau ghế, tay nhẹ day huyệt thái dương, lát sau mới nhẹ giọng nói: 'Lữ Thần, tôi không thể đến bệnh viện mỗi ngày được... dù sao cũng phải để cô ấy đối mặt với thực tế!'

Lữ Thần mím môi, thờ dài một tiếng, 'Tôi chỉ hy vọng sau khi chân cô ấy khỏi rồi anh định làm thế nào cũng được...'

Buổi chiều hôm đó Lãnh Nghị tranh thủ chút thời gian rảnh chạy đến bệnh viện của Lữ Thần, Lữ Thần đi cùng hẩn đến phòng bệnh của Tịch Họa, lúc này cô đang nằm trên giường để hai hộ lý giúp mình xoa bóp hai chân, vừa nhìn thấy Lãnh Nghị bước vào, thì đôi mắt bừng sáng tràn đầy vui sướng, cô nhẹ giọng báo hai hộ lý, 'Được rồi, đỡ tôi ngồi dậy đi!'

Hai hộ lý nghe vậy dừng lại động tác trên tay đến giúp đỡ cô ngồi thẳng, lưng tựa vào thành giường, Lãnh Nghị mím cười bước đến bên giường ngồi xuống, giọng nhu hòa: 'Tịch Họa, Lữ Thần nói em mỗi ngày đều rất chăm chỉ vận động và xoa bóp, phải không?'

Khỏe môi Tịch Họa lộ ra nụ cười tươi tắn, cô nhìn hẩn chăm chú, ánh mắt đầy quyến luyến, 'Nghị, em muốn sớm chút khôi phục lại... nhảy múa cho anh xem, làm động tác xoay tròn mà anh thích nhất đó, giống như lúc nhỏ vậy!'

Mí mắt Lãnh Nghị nhẹ nháy lên, hẩn bắt giác đưa tay day day huyệt thái dương như đang dẫu diêm điều gì, Tịch Họa cũng theo dõi sát sao từng thay đổi trên mặt Lãnh Nghị, rõ ràng chiếc váy xoay tròn lúc nhỏ kia vẫn là điểm yếu mềm trong nội tâm Lãnh Nghị! Nó vẫn luôn chiếm vị trí quan trọng trong lòng hẩn! Điều này khiến gương mặt cô rạng rỡ hẩn lên!

'Nghị!' Tịch Họa nhìn người đàn ông, nhẹ giọng nói, 'Lần trước anh hứa với em, tuần sau sẽ đưa em trở về...'

Lãnh Nghị lúc này mới buông tay xuống nhìn cô gái trên giường, cười nhẹ, 'Được, nếu như em thật sự muốn rời khỏi đây, vậy thì về nhà đi!'

Trong mắt Tịch Họa không dấu được sự vui sướng, cô thế nào cũng không nghĩ tới Lãnh Nghị lại dễ dàng chấp thuận yêu cầu của cô như vậy, ngay cả lời nói cũng vì mừng rỡ mà lắp bắp: 'Là ... thật sao? ... Nghị ... thật sao?'

'Đương nhiên!' Lãnh Nghị cười, quay về phía Lữ Thần, 'Lữ Thần, cậu đem bản vẽ căn biệt thự mà cậu đã chọn cho Tịch Họa xem đi, xem cô ấy có thích hay không! Không thích chúng ta có thể đổi một căn khác!'

Tịch Họa thoáng ngẩn người, đôi mắt to tròn tròn lớn, nghi hoặc nhìn Lãnh Nghị. Lúc này Lữ Thần đã lấy một tờ bản vẽ đưa cho Tịch Họa, Tịch Họa đỡ nhận lấy, nghe giọng nói của Lữ Thần như gần như xa: 'Tịch Họa, chung quanh căn hộ này có khá nhiều hàng xóm, tương đối đông đúc, em ở đó một mình cũng sẽ không quá lạnh lẽo, hơn nữa còn có hai người làm...'

'Không cần!' Tịch Họa vội ngắt lời Lữ Thần, gương mặt vốn xanh xao giờ lại càng trắng như tờ giấy, cô rút cuộc đã hiểu, cô với Lãnh Nghị sẽ không ở cùng một chỗ! Đôi mắt to tròn không khỏi tròn lên nhìn Lãnh Nghị, bất chấp tất cả thét lớn, 'Em không muốn ở bên ngoài một mình!'

'Tịch Họa, em sẽ không ở một mình!', Lữ Thần vội an ủi, 'Còn hộ lý Tiểu Lâm với hai người làm nữa, anh với Lãnh thiếu cũng sẽ thường xuyên đến thăm em! Hơn nữa còn có rất nhiều hàng xóm...'

'Không cần!' Tịch Họa lần nữa ngắt lời Lãnh Nghị, cô bặm mặt, nước mắt nhoe nhoẹt trên má, giọng khàn đi mang theo chút cuồng loạn, 'Nghị, em muốn ở chung với anh ... Anh thật sự đã quên lời hứa lúc nhỏ sao? Anh nói anh sẽ cưới em làm vợ!'

'Tịch Họa!' Mặt Lãnh Nghị hơi tái đi, ánh mắt tối lại, hần nhủu mảy, trầm giọng nói, 'Anh đã kết hôn rồi, không thể cưới em được! Cũng không thể ở cùng em, em hiểu không?'

'Không cần ...' Tâm tình Tịch Họa có chút không khống chế được.

Lãnh Nghị vụt đứng dậy, bình thần nói: 'Tịch Họa, anh đi trước, đợi em bình tĩnh lại rồi anh bàn với em sau!' Hần nói rồi bước nhanh ra cửa.

'Nghị...' Trong phòng bệnh tiếng khóc của cô gái càng lúc càng xa...

Tịch Họa rút cuộc vẫn chịu thỏa hiệp, cô đồng ý dọn đến căn biệt thự nhỏ đó, điều kiện là Lãnh Nghị nhất định phải đích thân đưa cô đi, Lữ Thần không được ra mặt; với lại Lãnh Nghị phải thường xuyên đến thăm cô...

Tịch Họa quyết định dọn đến căn biệt thự kia vào thứ bảy, hôm đó trời trong nắng đẹp, trong không khí ngập tràn hơi thở mùa xuân; Tịch Họa dậy thật sớm, làm vệ sinh cá nhân dưới sự giúp đỡ của các hộ lý rồi ngồi sẵn trên giường chờ Lãnh Nghị đến đón.

Gần trưa Lãnh Nghị mới đến, hần mang theo một chiếc xe lăn, Tịch Họa thấy chiếc xe lăn đó, vội rũ tay của hộ lý Tiểu Lâm đang đưa về phía mình, đôi mắt đen láy nhìn Lãnh Nghị, giọng thật nhẹ: 'Nghị, ôm em qua!'

Lãnh Nghị chần chừ giây lát rồi cũng vươn tay ôm lấy cô gái lên, nhẹ nhàng đặt xuống xe lăn, trên mặt Tịch Họa lúc này mới lộ chút ý cười, Tiểu Lâm giúp cô đẩy xe lăn, Lãnh Nghị và Lữ Thần thì đi ở phía sau, đoàn người cùng rời khỏi phòng bệnh.

Cùng lúc đó, trong biệt thự của Lãnh Nghị, Lâm Y ngồi một mình trong phòng sách đọc sách, Lãnh Nghị đã rời nhà từ sớm, nói là công ty có chút chuyện; đang say sưa đọc thì điện thoại của cô đặt trên bàn chợt reo lên, Lâm Y ấn phím nghe, đầu bên kia truyền đến giọng vui vẻ của Từ Giai: 'Chị, hôm nay trời đẹp lắm, chúng ta ra ngoài đi dạo đi, em chờ ở ngoài, chị ra nhanh nhé! Em đợi!'

Lâm Y chậm rãi đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài quả nhiên mặt trời ấm áp, cây cối xanh um dưới ánh mặt trời, loáng thoáng có thể nghe được tiếng hót của những chú chim nhỏ ... bầu không khí mùa xuân quả nhiên đã tràn ngập vạn vật.

Đầu bên kia Từ Giai thấy Lâm Y thật lâu không trả lời thì không kìm được lên tiếng thúc giục: 'Chị, nhanh chút đi, em đợi một mình bên ngoài nha!'

'Được!' Lâm Y rút cuộc cũng nhận lời, một phần là cô cũng muốn đi dạo dưới ánh mặt trời, một phần là cô cũng muốn giải thích với Từ Giai chuyện lần trước nhờ cô nói đỡ cho Vương Khiết mấy lời nhưng Lãnh Nghị đã phản bác tất cả, bởi không giúp được Từ Giai chuyện gì nên Lâm Y luôn cảm thấy bất an.

Lúc cô xuống lầu, Từ Nhất Hạo đang ngồi đọc báo nơi sofa, ông thấy Lâm Y mặc quần áo chỉnh tề đi xuống thì ngạc nhiên hỏi: 'Y Y, con đi đâu vậy?'

'Từ Giai hẹn con ra ngoài dạo, em ấy đã ở bên ngoài đợi con rồi!' Lâm Y mỉm cười trả lời ông rồi đi về phía cửa. 'Ồ', Từ Nhất Hạo chỉ đáp một câu, mắt nhìn theo bóng cô biến mất ngoài cửa mới cúi xuống tiếp tục đọc báo.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 227: Lại Dậy Phong Ba (2)

Từ Giai dẫn cô đi dạo ở nội thành, càng đi càng xa, mãi đến khi hai người đều thấm mệt mới ngồi nghỉ tạm ở một băng ghế ven đường. Từ Giai cảm điện thoại không ngừng bấm gì đó, Lâm Y thì đưa mắt nhìn xung quanh, thường thức không khí dễ chịu của mùa xuân.

Qua một lát sau Từ Giai cảm điện thoại lên, về mặt nhàm chán nhìn Lâm Y: 'Chị, chỗ này chúng ta đi dạo đủ rồi, hay là đổi một chỗ khác được không?', nói cũng đúng, bởi vì biệt thự của Lãnh Nghị nằm trong nội thành vì vậy nội thành đối với họ mà nói đúng là không có gì lạ.

Từ Giai vẫy một chiếc taxi rồi kéo Lâm Y ngồi vào, đọc một địa chỉ, xe nhanh chóng rời đi...

Đây là một khu tập trung những căn biệt thự nhỏ, mỗi căn biệt thự đều cách nhau khá gần, trong khu biệt thự có khá nhiều cây cối, bãi cỏ xanh um, còn có suối nhỏ, cầu nhỏ, cũng là một nơi khá đẹp để đi dạo... Từ Giai dẫn theo Lâm Y, hai người chậm rãi tản bộ, thường thức cảnh đẹp ngày xuân.

Đi đến một khoảng đất trống được bao quanh bởi những tán cây, họ thấy trên mặt đất bày rất nhiều máy móc tập thể thao, Từ Giai chừng như rất có hứng thú, vội vàng chạy đến gần một chiếc máy chạy bộ, vừa chạy vừa không ngừng vẫy gọi Lâm Y đến cùng cô chơi; Lâm Y cười cười rồi cũng bước qua, đứng tựa người vào chiếc máy chạy bộ đó xem Từ Giai chơi.

Xéo xéo với mảnh đất trống đó là một căn biệt thự nhỏ, lúc này một chiếc xe màu đen chạy đến, dừng lại trước cổng sắt của biệt thự... đó là chiếc xe của Lãnh Nghị, chờ Tịch Họa về nhà!

Trong khi đợi người làm ra mở cửa, Tịch Họa nhìn phong cảnh xung quanh qua cửa sổ xe rồi quay sang nhìn Lãnh Nghị: 'Nghị, xuống xe ở đây đi, em muốn đi một vòng xem thử, làm quen với hoàn cảnh, anh giúp em đẩy xe được không?'

'Được!' Lãnh Nghị mỉm cười thoải mái nhận lời, Tịch Họa muốn đi dạo xung quanh đây cũng là dễ hiểu thôi, hẳn xuống xe, Lữ Thần lấy xe lăn từ cốp xe ra, để sẵn trên đất.

Trên mảnh đất trống dưới tán cây, Từ Giai đã ngừng nghịch chiếc máy chạy bộ, nhìn về phía cửa sắt xéo xéo phía đối diện, thấy người trên xe bước xuống, cô đẩy nhẹ Lâm Y bên cạnh, trong giọng nói có chút kinh ngạc: 'Chị, chị xem kia, đó có phải là anh Nghị không?'

Lâm Y nhìn theo hướng chỉ của cô, quả nhiên nhìn thấy Lãnh Nghị đang đứng bên cạnh một chiếc xe màu đen, cô chỉ thấy sườn mặt của hắn, sườn mặt với những đường cong hoàn mỹ đó, sự cao ngạo và khí thế bức người đó hiển lộ không sót gì... khóe môi Lâm Y nhẹ câu lên một nụ cười cất bước định đi về phía đó gọi Lãnh Nghị.

'Chị, đợi chút!' Từ Giai vội kéo Lâm Y lại, thoáng chau mày, 'Nhìn kia...'

Bên đó ... từ trong xe truyền đến giọng nói nhỏ nhẹ của Tịch Họa, 'Nghị...!', Lãnh Nghị 'Àn' một tiếng, khom xuống nhìn cô, gò má Tịch Họa thoáng đỏ lên, đôi mắt ngời sáng nhìn hắn rồi chậm rãi vươn hai tay ... Lãnh Nghị hiểu, cô là định nhờ hắn ôm đến xe lăn!

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, nhất thời đứng im bất động, sự vui sướng trong mắt Tịch Họa phút chốc tan đi không ít, cô mấp máy môi, giọng có chút khổ sở: 'Chân em đi không tiên, anh ôm em một chút cũng không được sao? Vừa nãy trong bệnh viện không phải anh cũng ôm em đến xe lăn sao?'

Lãnh Nghị rút cuộc cũng vươn tay ôm lấy cô gái trong xe, lúc này cô gái mới thoáng nở nụ cười, nụ cười khiến cả gương mặt cô bừng sáng, bàn tay bé nhỏ vòng qua cổ hắn, mặt dán sát vào ngực hắn, thân mật như một đôi tình nhân, mái tóc dài xõa tung trên tay hắn, làn váy trắng phát phơ trong gió xuân...

Ở bên này, mặt Lâm Y đột nhiên tái nhợt, cô gái đó, cô biết, cô đã từng nhìn thấy cô gái nằm trên giường trong một căn phòng ở lầu ba trong biệt thự của Lãnh Nghị, khiến cô giật mình suýt nữa té xuống thang lầu! Đó là Tịch Họa! Cô nhớ, đó là cô gái Lãnh Nghị đã từng định cưới làm vợ!

Những ký ức ồ ạt trở về, cô nhớ Lãnh Nghị ôm Tịch Họa đi vào biệt thự nhà họ Lãnh, mái tóc và làn váy cô phát phơ trên tay hắn, cô nhớ lúc đó Lãnh Nghị vì cô gái này mà bỏ cô lại một mình trong thành phố rộng lớn kia --- những ký ức đó và cảnh tượng trước mặt cô bây giờ sao lại giống nhau đến thế!

Không phải Nghị nói Tịch Họa còn chưa tỉnh lại sao? Không phải Nghị nói anh sẽ không cùng với Tịch Họa sao? Thì ra đều là gạt cô!

Lâm Y khiếp sợ nhìn cô gái đang dán mặt vào ngực Lãnh Nghị, cô thấy Lãnh Nghị ôm cô gái đặt vào một chiếc xe lăn đặt gần đó sau đó Lãnh Nghị đẩy xe lăn rời đi, trên gương mặt cô gái đó là nụ cười vui sướng và hạnh phúc...

Đáy mắt Lâm Y phút chốc tràn ngập sợ hãi và hoang mang, cả người run lên, cô chột đưa tay che mắt lại, miệng thét lên một tiếng rồi như một viên đạn, phóng thẳng về phía căn biệt thự kia.

Tiếng thét của cô khiến Lãnh Nghị đang đẩy chiếc xe lăn của Tịch Họa giật bắn người, hắn vội ngừng bước chân. Là tiếng của Y Y? Không tìm được, Lãnh Nghị thừa thào gọi: 'Y Y...' rồi vụt quay đầu nhìn, ánh mắt sắc bén vừa kịp nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của cô biến mất nơi đầu đường...

'Y Y!' Mặt Lãnh Nghị sầm xuống, tay vụt rời khỏi chiếc xe lăn xoay người đuổi về phía bóng dáng quen thuộc đang biến mất dần kia; Tịch Họa ngồi trên xe lăn cũng quay lại nhìn bóng Lãnh Nghị đang xa dần, cô cắn nhẹ môi, chậm rãi rũ mi che đi sự u oán vô tận trong đáy mắt...

Lâm Y như phát điên xông ra đường, một chiếc xe xé gió xông về phía cô gái đang kinh hoàng luống cuống kia, khiến cô hoảng sợ dừng lại ngay giữa đường ngay người nhìn chiếc xe đang xông thẳng về phía mình, ánh mắt mờ mịt...

Vừa mới đuổi đến rìa đường Lãnh Nghị khiếp sợ nhìn cô gái đang ngăn người đứng giữa đường cùng chiếc xe đang chạy thẳng về phía cô, lúc này cho dù tay hấn có dài đến đâu cũng không thể kịp kéo cô gái lại, hấn có thể nghe rõ ràng tiếng tim mình như vỡ vụn, một nỗi đau phút chốc lan tràn khắp mỗi một tế bào... 'Tránh ra, Y Y...', hấn điên cuồng gào thét, tiếng kêu tuyệt vọng của một người đang cận kề với cái chết.

Chính ngay trong thời khắc kinh hoàng đó một bóng người chọt xông ra, là Từ Nhất Hạo! Ông dùng hết sức đẩy mạnh Lâm Y đang ngã người đứng giữa đường ra. Lâm Y bị đẩy đến vệ đường, chiếc xe suột qua người Từ Nhất Hạo, thân hình ông bị đụng mạnh cũng bắn vào vệ đường, ngã xuống...

Chiếc xe vẫn xé gió lướt đi, loáng thoáng có thể nhìn thấy người đàn ông ngồi sau ghế lái đang lăm bầm máng gì đó.

Lâm Y bị đẩy ngã bên vệ đường khiếp sợ nhìn Từ Nhất Hạo đang ngã sóng soài bên cạnh mình, Từ Nhất Hạo thì dùng hết sức gượng ngồi dậy, dịch người về phía Lâm Y, sốt ruột hỏi: 'Y Y, con có sao không?'

Từ Nhất Hạo ở nhà đợi thật lâu cũng không thấy Lâm Y và Từ Giai trở lại, trong lòng ông không hiểu sao chọt dâng lên một nỗi bất an. Ông gọi điện thoại cho Từ Giai nhưng cô không nghe; một dự cảm chẳng lành càng lúc càng dâng lên trong lòng, ông nhớ sáng nay lúc Lãnh Nghị ra ngoài có nói với ông hôm nay hấn đi đón Tịch Họa xuất viện rồi đưa cô đến căn nhà mới...

Nội tâm Từ Nhất Hạo có chút kích động, ông vội rời nhà gọi xe chạy thẳng đến khu nhà mà Lãnh Nghị có nhắc đến với ông sáng nay, không ngờ xe vừa dừng lại thì ông đã thấy cảnh tượng kinh hoàng trước mắt liền nghĩ cũng không nghĩ vội chạy ào đến, đẩy Lâm Y ra, vừa kịp tránh được một tai nạn khủng khiếp ...

'Y Y...', vừa kịp đuổi đến, Lãnh Nghị vội vươn tay định ôm cô gái vào lòng, cô gái mở to đôi mắt đen láy nhìn Lãnh Nghị trừng trừng, trong mắt tràn ngập sợ hãi, 'Không cần!', cô dùng hết sức rũ tay Lãnh Nghị ra, giống như hấn là một loại ma quỷ đáng sợ vậy, thân thể run rẩy dịch về phía Từ Nhất Hạo.

Lòng Lãnh Nghị chọt đau như dao cắt, trong mắt tràn ngập đau xót nhưng hấn không dám ép cô, chỉ tiếp tục vươn tay về phía cô, run giọng nói: 'Y Y, anh là Lãnh Nghị ... là chồng em...'

'Không phải!' Cô gái lắc mạnh đầu, trong mắt vẫn không dấu được sự khiếp sợ, lúc này trong đầu cô chỉ có cảnh tượng người đàn ông này đang ôm cô gái tên Tịch Họa kia, cô chỉ biết chỉ cần nhìn thấy hấn lòng cô sẽ rất đau! Hấn chính là ma quỷ! Hấn luôn lừa gạt cô! Những thứ khác cô đều không nhớ được!

Lúc này Từ Nhất Hạo đã gượng ngồi dậy được, tay trái của ông đau đến không thể nhúc nhích được, chỉ đành dùng tay phải kéo Lâm Y đang ngồi trên đất dậy. Nương theo sức kéo của Từ Nhất Hạo, Lâm Y đứng dậy, cô nín chặt cánh tay Từ Nhất Hạo, run run nói: 'Dẫn tôi đi, dẫn tôi đi...'

Lúc này cô chỉ muốn tránh thật xa khỏi người đàn ông như ác ma chỉ biết lừa gạt cô kia thôi...

'Được được, chúng ta đi...' Từ Nhất Hạo cố nén đau dùng tay phải khoác lên vai Lâm Y, Lâm Y tựa vào vai ông run run không ngừng, Từ Nhất Hạo đau lòng nói, 'Ba đưa con đi!'

'Y Y...' Lãnh Nghị chậm rãi bước đến, hy vọng có thể đánh thức những hồi ức tốt đẹp của cô nhưng hấn tiến một bước thì cô gái lại lùi một bước, trốn hấn sau lưng Từ Nhất Hạo, môi cắn chặt, trong mắt tràn ngập sợ hãi và xa cách.

'Lãnh Nghị', Từ Nhất Hạo đưa tay ngăn Lãnh Nghị lại, trầm giọng nói, 'Con để cho con bé bình tĩnh lại ... Ba mang nó ra ngoài ở vài ngày!'

Lãnh Nghị cắn môi, đáy mắt dâng đầy mây đen, thật lâu sau mới nhẹ gạt đầu, đôi mắt nhìn theo Từ Nhất Hạo và Lâm Y, mãi cho đến khi xe rời đi hấn vẫn còn đứng đó thật lâu, ánh mặt trời mùa xuân thật ấm áp nhưng Lãnh Nghị cảm nhận được lòng mình thật lạnh.

Thật lâu thật lâu hấn mới xoay người đi về phía căn biệt thự của Tịch Họa.

Lúc này Lữ Thần đã đẩy xe lăn của Tịch Họa vào phòng khách, hấn đang dặn dò hai người làm gì đó, Tịch Họa thì im lặng ngồi bên cạnh; dặn dò xong Lữ Thần quay sang Tịch Họa, dịu giọng: 'Giờ anh đẩy em đi xem phòng của mình, ở tầng trệt, như vậy tiện cho em hơn, hơn nữa phòng ở hướng nam, rất dễ chịu!'

Tịch Họa thờ ơ gạt đầu, Lữ Thần đẩy cô đi về phòng của mình. Bên trong ánh sáng đầy đủ, hấn đẩy xe của Tịch Họa vào, giới thiệu sơ với cô về căn phòng, đang nói thì chọt nghe ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng bước chân rồi Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa, hai người trong phòng không hẹn mà cùng ngược nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 228: Lại Dậy Phong Ba (3)

Mặt Lãnh Nghị tối sẫm, trong đôi mắt đen thẳm một mảnh âm trầm, khí thế bức người hướng về phía Tịch Họa; lúc Tịch Họa còn chưa kịp phản ứng lại thì hắn đã bước đến trước mặt cô, hai tay như vuốt chim ưng bầu chặt vai Tịch Họa, thân thể cô suy tũn thì bị nhất bổng khỏi chiếc xe lăn.

'Nghị...' Tịch Họa khiếp sợ gọi to, trong mắt cũng tràn ngập sợ hãi. 'Lãnh thiếu!' Lữ Thần cũng giật mình vội đưa tay ngăn Lãnh Nghị lại nhưng hắn chỉ đẩy nhẹ một cái Lữ Thần đã không trụ được lùi về sau mấy bước.

'Tịch Họa', giọng Lãnh Nghị đầy vẻ khủng bố, 'Sao Y Y lại có thể xuất hiện ở đây? Có phải là em giờ trò không? Em cố ý làm vậy cho cô ấy xem sao?' Ý Lãnh Nghị là chỉ việc cô đứng lại trước cửa, bảo hắn ôm xuống, giúp cô đẩy xe.

'Không không không, Nghị...' Tịch Họa hoảng loạn lắc đầu, 'Em không có, em ... cũng không biết vì sao cô ấy xuất hiện ở đây nữa...'

Lãnh Nghị nhìn chằm chằm Tịch Họa hồi lâu mới thả lỏng tay, thân thể Tịch Họa rơi trở lại trên xe lăn, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang trong cơn thịnh nộ kia, nước mắt tí tách rơi xuống, trong giọng nói có hoảng loạn, có cầu khẩn, có cả sợ hãi: 'Nghị, thật sự ... không phải em...'

'Lãnh thiếu!' Lữ Thần đứng bên cạnh lên tiếng khuyên lơn, 'Tịch Họa sẽ không làm những chuyện như vậy đâu ... Chắc chắn là có hiểu lầm!'

Lãnh Nghị ngẩng đầu, nhắm mắt lại, cũng phải, Tịch Họa vẫn luôn thiện lương như vậy, thế nào lại làm ra những chuyện như thế chứ? Huống gì chân cô đi lại không tiện, người cô tiếp xúc đều nằm dưới tầm quan sát của hắn, làm sao có thể hại được Lâm Y chứ?

Lãnh Nghị mím chặt môi, xoay người bước nhanh ra khỏi phòng, mặc kệ, tiếng gọi thương tâm mà tuyệt vọng của Tịch Họa vang lên sau lưng hắn, 'Nghị...'

Từ Nhất Hạo mang Lâm Y vào ở trong một khách sạn, ông đỡ cô ngồi xuống giường nghỉ ngơi, giúp cô pha trà bằng cánh tay không bị thương của mình bởi ông nghe nói trà có thể giúp định thần, ông bê tách trà đến bên giường, đưa nó cho cô, nhẹ giọng nói, 'Y Y, uống chút trà sau đó ngủ một giấc, được không?'

Đôi mắt đen láy của Lâm Y nhìn Từ Nhất Hạo chăm chú, cô nhớ ông là ba mình nhưng từ trước giờ cô chưa từng gọi ông là ba, cô không gọi được bởi vì trong trí nhớ của mình cô chưa từng gọi tiếng gọi thiêng liêng ấy ... nhưng bây giờ bên người cô rõ ràng chỉ có người ba này có thể khiến cô an tâm đôi chút; vì vậy cô ngoãn ngoãn nhìn Từ Nhất Hạo, gật đầu.

Lâm Y rốt cuộc an tĩnh nằm trên giường ngủ, Từ Nhất Hạo thở phào một hơi thật dài, ông cầm điện thoại lên, bên trong đã có mấy cuộc gọi nhờ của Lãnh Nghị, ông chậm rãi ấn phím, đầu bên kia lập tức có người nhận máy, giọng đầy sốt ruột, 'Y Y sao rồi? Hai người đang ở đâu?'

'Con bé ngủ rồi!' Từ Nhất Hạo chau mày nhẹ xoay cánh tay bị thương, giọng bình thản, 'Để Y Y bình tĩnh mấy ngày, ba sẽ nói với con bé... con tạm thời đừng quấy rầy chúng ta!'

Lãnh Nghị lúc này đã trở lại biệt thự của mình, hắn cầm điện thoại, ừ ừ ngồi tựa lưng vào chiếc ghế da trong thư phòng, hắn hiểu, tâm huyết bao nhiêu ngày qua đã thành công đã trắng, Lâm Y lại trở lại trạng thái ban đầu khi Lâm Dung vừa mới qua đời, tệ hại hơn nữa là, lần này ngay cả hắn Lâm Y cũng không tin, không muốn gặp nữa!

Nhưng hắn làm sao có thể không gặp cô chứ! Lát sau hắn cần môi nói với Từ Nhất Hạo: 'Con muốn đi gặp Y Y... con sẽ không quấy rầy cô ấy đâu!'

Từ Nhất Hạo thoáng suy nghĩ giây lát, con đau nơi cánh tay trái khiến ông thở rút một hơi, chắc là gãy xương rồi; ông cắn răng thấp giọng nói: 'Lãnh Nghị, lúc này con đến chỉ làm con bé sợ thôi, như vậy rất bất lợi với Y Y, con biết đấy ... cho ta chút thời gian ...'

Lãnh Nghị rốt cuộc cúi đầu lặng im không nói, chỉ khàn giọng nói "Àn" một tiếng rồi ngắt điện thoại.

Buông điện thoại xuống, Từ Nhất Hạo bắt đầu tìm số của Từ Giai, ông phải bảo con bé lập tức trở về châu Âu, một phần là ông sợ Từ Giai lại làm điều gì tổn thương đến Lâm Y, một phần là vì ông sợ Lãnh Nghị sẽ không tha cho con bé. Dù sao Từ Giai cũng là con gái ông, ông không thể bỏ mặc không lo!

Khi tất cả đã thu xếp xong, Từ Nhất Hạo định đi bệnh viện một chuyến nhưng nhìn thấy Lâm Y trên giường thì lại do dự, ông không dám đi, ông không thể liều lĩnh bỏ Lâm Y lại một mình trong khách sạn vì vậy ông chỉ đành ngồi nơi sofa, một môi tựa lưng vào sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không biết qua bao lâu rốt cuộc Lâm Y cũng thức dậy, cô nhồm đậy, hơi ngẩng đầu quan sát xung quanh, hoàn cảnh xa lạ khiến cô có chút khản trương nhưng rất nhanh cô đã bắt gặp Từ Nhất Hạo đang tựa vào sofa ngủ ngon lành, đôi mắt đen láy như dính cứng ở đó. Cô chậm rãi rời giường, đi đến ngồi xuống bên cạnh Từ Nhất Hạo, mắt vẫn ghim trên mặt ông, thấy trên trán ông toát ra một tầng mồ hôi mỏng, Lâm Y thoáng ngẩn người, không kìm lòng được vội đưa tay nhẹ nhàng giúp ông lau mồ hôi.

Dù động tác hết sức nhẹ nhàng nhưng Từ Nhất Hạo rốt cuộc cũng tỉnh lại, ông nhìn Lâm Y đang ngồi bên cạnh mình, gương mặt nhỏ nhắn kia quen thuộc là vậy, lòng ông thoáng rung động, trên mặt lộ ra một nụ cười nhu hòa.

'Ông sao vậy?' Lâm Y nói, giọng nhỏ xiu.

'Cánh tay của ba có lẽ là gãy xương rồi ... có lẽ phải đi bệnh viện một chuyến!' Từ Nhất Hạo suy yếu nói.

"Tôi đi với ông!" Lâm Y nhìn Từ Nhất Hạo, đó là ba cô nha!

"Ừ!" Từ Nhất Hạo mỉm cười, ông chỉ có thể đem Lâm Y theo mình, dù là đi bệnh viện cũng vậy, ông không thể để cô lại một mình, hiện giờ ngoại trừ cô có lẽ Lâm Y đã không thể tin tưởng ai khác nữa rồi.

Xe taxi chở Từ Nhất Hạo và Lâm Y đến một bệnh viện cách khách sạn không xa, đứng trước cửa bệnh viện, bước chân Lâm Y chợt dừng lại, cô nhúm mày, trong đầu loáng thoáng hiện ra một cảnh tượng tương tự, cô lơ mơ nhớ lại mình đã từng đến một nơi giống như vậy nhưng thế nào cũng không nhớ ra được.

Bác sĩ chụp X quang cho Từ Nhất Hạo, quả nhiên là gãy xương, có lẽ là vì không kịp đến bệnh viện chữa trị nên Từ Nhất Hạo còn phát sốt, vì để để phòng vết thương bị nhiễm trùng, bác sĩ đề nghị ông ở lại bệnh viện theo dõi hai ngày.

"Bác sĩ, có thể không nhập viện không?" Từ Nhất Hạo chau mày, ông nhập viện, Lâm Y phải làm sao đây? Cũng không thể để cô ở suốt trong bệnh viện với ông được.

"Từ tiên sinh, ông đang sốt, chúng tôi cần theo dõi kỹ hơn, nếu như ông không muốn bị những hậu quả nghiêm trọng hơn, tôi đề nghị ông vẫn nên nhập viện!" Bác sĩ vẻ mặt nghiêm túc nói với Từ Nhất Hạo.

"Vậy nhập viện đi!" Lâm Y đứng bên cạnh chợt xen vào nói với bác sĩ, nói rồi cô nhìn sang Từ Nhất Hạo, nghiêm túc nói, "Tôi sẽ cùng ông!"

Từ Nhất Hạo chợt cảm thấy hốc mũi chua xót, đây là con gái ông, máu đậm hơn nước, thế nào cũng không ngăn được, nhưng vì sao, đến bây giờ mình mới hiểu điều đơn giản này chứ? Ông không kìm lòng được đưa tay nhẹ vuốt mái tóc dài mượt của Lâm Y.

Cánh tay Từ Nhất Hạo phải bó bột, làm thủ tục nhập viện, ông bao cả một gian phòng bệnh, hai chiếc giường để Lâm Y được nghỉ ngơi tốt hơn ...

Tối hôm đó, Từ Nhất Hạo và Lâm Y đang ngồi xem tivi thì chuông điện thoại của ông reo lên, là Lãnh Nghị. Từ Nhất Hạo liếc sang Lâm Y đang an tĩnh ngồi xem tivi, chăm rãi ấn phím nghe.

"Sao hai người không có ở khách sạn?" Đầu bên kia truyền đến giọng nói sốt ruột của Lãnh Nghị, hẳn bởi vì quá muốn gặp Lâm Y, một phút cũng không chịu đợi nên bất chấp tất cả chạy đến khách sạn mà Từ Nhất Hạo nói nhưng trong phòng khách sạn không có một bóng người!

"Chúng tôi đổi chỗ rồi!" Từ Nhất Hạo lần nữa liếc sang Lâm Y, trông cô thật điềm tĩnh đáng yêu, ông sợ Lãnh Nghị đến thật thì sẽ phá vỡ sự điềm tĩnh này! Cẩn mòi, Từ Nhất Hạo nói khẽ: "Con bé giờ rất tốt ... cho ba chút thời gian..."

Đầu bên kia trầm mặc thật lâu rồi giọng nói cố đè nén của Lãnh Nghị mới vang lên, "Cô ấy là vợ con! Con chỉ muốn gặp cô ấy một lát thôi!"

"Ba biết!" Từ Nhất Hạo thấp giọng nói, "Chắc con không hy vọng vợ mình luôn sống trong sợ hãi chứ?" Nghe bên kia không có tiếng trả lời, ông lại trầm giọng nói tiếp: "Để ba khuyên bảo con bé trước..."

Lãnh Nghị rút cuộc buông điện thoại xuống...

Trong tivi đang chiếu cảnh một bà mẹ bán máu đổi thức ăn cho con gái --- vành mắt Lâm Y phấp phồng, cô cúi đầu nói khẽ, "Tôi muốn trở về thăm mẹ, tôi nhớ mẹ lắm!"

Lòng Từ Nhất Hạo rung động không thôi, mắt bắt đầu ngân ngấn nước, Y Y, ba vĩnh viễn nợ hai mẹ con con, bà không thể biến ra một người mẹ trả lại cho con! Ông trầm mặc hồi lâu, cố điều tiết cảm xúc, thật lâu mới quay lại nhìn Lâm Y, khẽ môi lộ ra một ý cười yếu ớt, "Y Y, thực ra ngoại trừ mẹ còn có rất nhiều người yêu thương con!"

Lâm Y chậm rãi xoay đầu nhìn Từ Nhất Hạo, ông cố nén nước mắt, mỉm cười: "Ba rất thương con, có biết không?" Khóe môi Lâm Y thoáng lộ ra ý cười, dịu ngoan gật đầu.

Giọng Từ Nhất Hạo hơi khàn, "Còn Lãnh Nghị nữa... thực ra nó rất yêu con!"

Nụ cười trên môi Lâm Y vụt tắt, cô nhìn Từ Nhất Hạo chằm chằm, đáy mắt tràn đầy nghi hoặc, lát sau mới thì thào: "Anh ta ... yêu Tịch Hạo!"

"Không đâu", Từ Nhất Hạo cố nở nụ cười, "Y Y, Tịch Hạo đó đã từng cứu Lãnh Nghị, giờ chân cô ấy không khỏe, không thể đi đường, Lãnh Nghị chỉ giúp người thôi..." Từ Nhất Hạo thoáng ngừng lại rồi cười, "Lãnh Nghị làm việc tốt giúp người chắc con không phản đối chứ?"

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, hình như giúp người khác là việc nên làm, đang suy nghĩ thì lại nghe Từ Nhất Hạo nói tiếp: "Người vợ mà Lãnh Nghị cưới là con, con quên rồi sao? Tối hôm đó con mặc một chiếc áo cưới thật đẹp, phía trên đính rất nhiều viên kim cương sáng như những ngôi sao nhỏ, đó là chiếc áo cưới mà Lãnh Nghị đã nhờ nhà thiết kế nổi tiếng nhất thế giới thiết kế ra..."

Áo cưới? Đúng nha, cô có một chiếc áo cưới rất đẹp ... Mắt Lâm Y chợt sáng long lanh, gương mặt cũng rạng rỡ hẳn ra, cô nhớ rồi, cô nhớ hôn lễ xa hoa đó, đêm đó cô mặc chiếc áo cưới đính thật nhiều kim cương, cô đứng bên cạnh chú rể, trên gương mặt tuấn tú của chú rể ý cười dào dạt, ánh mắt tràn đầy nhu tình, đó là Lãnh Nghị!

Mí mắt Lâm Y chợt nháy lên, Lãnh Nghị là chú rể của cô! Cô là cô dâu của Lãnh Nghị! Vậy còn Tịch Hạo? Cô ấy là gì của Lãnh Nghị? Lâm Y nhú

mày, cố gắng nhớ lại.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 229: Trong Kho Lạnh (1)

Khoảng hai giờ chiều hôm sau, Lâm Y đang nằm trên giường nghỉ trưa thì hộ lý đến thông báo Từ Nhất Hạo đến phòng X quang chụp lồng ngực xem có bị tổn thương hay không. Từ Nhất Hạo nhìn Lâm Y đang an tĩnh ngủ trên giường, không gọi cô dậy mà lẳng lặng đi đến phòng chụp X quang.

Từ Nhất Hạo vừa đi không lâu thì cửa phòng bị đẩy nhẹ ra, một bóng người chớp lên ngoài cửa rồi không thấy đâu nữa; không lâu sau chuông điện thoại của Lâm Y reo lên, tiếng chuông đánh thức cô gái dậy, cô mơ màng cầm điện thoại lên đón nghe.

Đầu bên kia trầm mặc giây lát rồi một giọng nam xa lạ vang lên: 'Lâm tiểu thư phải không?'

'Là tôi!' Giọng nam xa lạ khiến Lâm Y hết hẳn cơn buồn ngủ, cô ngồi dậy, hàng mi dài nhẹ chớp lên, nhỏ nhẹ trả lời.

'Lâm tiểu thư có phải đang rất nhớ mẹ không?' Giọng nói kia mang chút ý cười, đột nhiên trở nên rất ôn hòa.

'Đúng vậy', Lâm Y khẽ nghiêng người tựa vào thành giường, cô thật sự rất nhớ mẹ, cũng định trở về thăm bà.

'Lâm tiểu thư, mẹ cô đang ở gần chỗ cô', người đàn ông kia lại cười, 'Cô có muốn gặp bà không?'

Lâm Y vụt ngẩng đầu lên nhìn qua cửa sổ, đáy mắt không dấu được ngạc nhiên và mừng rỡ, giọng nói cũng trở nên kích động: 'Anh nói mẹ đang ở gần tôi sao? Mẹ đến thăm tôi sao?'

'Ừ, phải đó', giọng nói kia vẫn mang ý cười, 'Bà sắp đến nơi rồi, tám giờ tối nay sẽ đến! Nhưng bà không muốn để người khác biết, nếu như cô muốn gặp bà thì tối nay tám giờ xuống lầu, tôi ở cửa sau bệnh viện chờ cô... Àn, nhớ kỹ, mẹ cô không muốn để bất cứ ai biết, cô chỉ được nói là mình đi dạo thôi!'

'Àn, được, tôi nhớ rồi!' Lâm Y vội nói, 'Tôi sẽ không nói ai biết đâu!'

Vừa nghĩ đến rất nhanh sẽ được gặp mẹ, lòng Lâm Y mừng rỡ vô cùng. Từ Nhất Hạo cũng phát hiện ra sự vui vẻ của cô, không kìm được lên tiếng trêu: 'Y Y, có chuyện gì mà con vui vậy?'

'Dạ không có gì...' Lâm Y tận lực giả vờ như không có gì. Mẹ nói rồi, không muốn người khác biết là mình đến, vậy cô sẽ giúp mẹ giữ bí mật. Sóng mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động, cũng không hỏi thêm, ông nghĩ có lẽ Lâm Y cần yên tĩnh, như vậy mới hồi phục nhanh được.

Không lâu sau Lãnh Nghị gọi điện đến, vẫn là hỏi thăm tình hình của Lâm Y, Từ Nhất Hạo cầm điện thoại ra hành lang nghe, ông trầm giọng nói, 'Tình trạng của Y Y tốt hơn nhiều, con ráng đợi, ngày mai đi, ngày mai con thử đến đây thăm nó, chắc là được rồi!'

Khoe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười, hân thờ phào một hơi, thấp giọng nói: 'Được, ngày mai con đến ... Giờ hai người đang ở đâu?'

'Ở bệnh viện XX!' Từ Nhất Hạo bình thản đáp.

'Bệnh viện?' Lãnh Nghị rõ ràng là giật mình.

'Là tôi, lần đó bị xe đụng phải, gãy xương, giờ đỡ nhiều rồi!' Từ Nhất Hạo vẫn bình thản.

Đến khoảng bảy giờ rưỡi Lâm Y bắt đầu lộ rõ sự bất an, khoảng bảy giờ bốn mươi cô nhìn Từ Nhất Hạo, đáy mắt tràn đầy vui sướng, giọng nói cũng ngọt ngào hơn: 'Tôi ... muốn đi dạo...'

'Ừ, được, ba đi với con!' Từ Nhất Hạo cười nói.

'Không cần không cần!' Lâm Y vội kêu lên, 'Ông không cần đi với tôi, tôi đi một mình là được rồi!'

Sóng mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động, ông nhìn Lâm Y thật lâu mới cười nói: 'Được, vậy ba không đi với con ... con cẩn thận một chút, nhớ về sớm!'

'Àn!' Lâm Y mỉm cười đi ra khỏi phòng bệnh, Từ Nhất Hạo suy nghĩ một chút rồi cũng đứng dậy lẳng lặng đi theo sau lưng cô.

Lâm Y rất nhanh đã đến cửa sau của bệnh viện, bên ngoài không khí mát lạnh, không có một bóng người nào, những ngọn đèn vàng vọt bên đường chiếu những luồng sáng mờ mờ, Lâm Y sốt ruột nhìn trái nhìn phải, Từ Nhất Hạo thì đứng từ xa nhìn cô, lòng đầy nghi hoặc.

Không lâu sau chuông điện thoại của Lâm Y reo lên, cô vội cầm lên nghe, đầu bên kia vẫn là giọng của người đàn ông đó, 'Lâm tiểu thư, giờ cô đang ở cửa sau phải không?'

'Phải phải!', Lâm Y vội nói.

'Vậy cô đi theo đường tôi sẽ chỉ cô đây thì sẽ được gặp mẹ... Àn, trước tiên đi theo con đường nhỏ bên tay trái cô...' Đầu bên kia chỉ cô cặn kẽ từng bước một, Lâm Y cứ đi theo hướng người đó chỉ; Từ Nhất Hạo thì lặng lặng bám theo.

Cuối cùng Lâm Y đi đến một tòa nhà nhỏ nằm dưới chân núi phía sau bệnh viện, đầu bên kia tiếp tục chỉ đường, 'Cô mở cánh cửa bên tay phải, bên trong còn một cánh cửa nữa, cửa không khóa, cô cứ đi vào, đèn ở sau cửa, cô mở lên sẽ gặp được mẹ!'

Mẹ mình sao lại ở trong đó chứ? Suy nghĩ này chỉ lướt qua đầu Lâm Y rồi biến mất ngay, cô căn bản là quên mất sợ hãi là gì, chỉ một lòng làm theo lời người kia. Quả nhiên cánh cửa bên trong không khóa, chỉ khép hờ, Lâm Y mò mẫn tiến vào, quả nhiên bên trong còn một cánh cửa nữa, cô vừa đẩy cửa đã mở ra, một luồng khí lạnh từ bên trong lập tức thổi đến khiến Lâm Y không dám thở mạnh, rón rén bước vào.

Phía sau cô Từ Nhất Hạo giật mình sợ hãi, bên trái của căn phòng này là nhà xác, còn bên phải không biết là gì, thế nhưng Lâm Y không chút sợ hãi đi vào! Từ Nhất Hạo vội vàng bước nhanh đến cánh cửa bên phải đẩy vào.

'Mẹ!' Lâm Y vừa gọi vừa sờ soạng tìm kiếm, cô rất nhanh đã tìm được công tắc điện, vừa ấn công tắc cả căn phòng liền được chiếu sáng bởi ngọn đèn tiết kiệm năng lượng trắng đục. Phòng thật nhỏ, chỉ có mấy chục mét vuông, trần nhà thấp, ở giữa phòng là thứ gì đó rất giống một chiếc hộp lớn, phía trên phủ vải đen.

Nhưng trong căn phòng nhỏ này Lâm Y không nhìn thấy mẹ đâu, cô nghi hoặc đứng đó, tầm mắt bất giác rơi trên chiếc hộp, đồ vật duy nhất trong phòng; cô chậm rãi đi về phía đó, đưa tay kéo tấm vải đen, cô nhìn thấy mẹ mình! Mẹ đang nằm trong chiếc quan tài bằng kiếng trong suốt, vẻ mặt an tường, mắt nhắm lại như đang ngủ.

'Mẹ!', đôi mắt đen láy của Lâm Y trừng lớn, đó là mẹ cô! Cô chậm rãi khuy xuống bên cạnh quan tài, tay dùng sức định đẩy nắp chiếc quan tài bằng kiếng ra nhưng nắp dường như đã bị đóng chặt lại, cô không có cách nào đẩy ra.

'Mẹ...', nước mắt Lâm Y bắt đầu tí tách rơi, cô chợt hiểu ra, mẹ cô nằm trong đó, sẽ không thể ra nữa nhưng tay vẫn cố dùng sức đẩy nắp quan tài ra.

'Y Y...' Từ Nhất Hạo vừa bước vào cửa liền ngầy người nhìn cảnh tượng trước mắt, tầm mắt ông rơi trên chiếc quan tài bằng kiếng sau đó rơi trên mặt người nằm trong quan tài. Ông đứng đó thật lâu thật lâu mới chậm rãi quỳ xuống bên chiếc quan tài, một tay đặt lên nắp quan tài, nhìn gương mặt điềm tĩnh như đang ngủ của Lâm Dung mà nước mắt ông tuôn trào.

Hai người hoàn toàn không phát hiện cánh cửa sau lưng họ không chút tiếng động đóng lại, lặng lẽ cài then ở ngoài...

'Mẹ...' Lâm Y thút thít gọi, hai tay vẫn kiên trì muốn đẩy nắp quan tài ra, cô muốn đưa mẹ ra, cô muốn ôm chặt lấy mẹ!

'Nhu Thanh, xin lỗi em... là anh hại em, hại Y Y...' Từ Nhất Hạo đã khóc không thành tiếng. Lãnh Nghị vẫn luôn không cho ông biết Lâm Dung được chôn cất ở đâu, giờ ông đã biết rồi, thì ra Lãnh Nghị giữ lại di thể của Lâm Dung, có lẽ hán lo lắng sẽ có một ngày Lâm Y khôi phục lại thì sẽ không còn hối tiếc vì không đưa tiền bà.

Chính lúc hai người đang chìm trong đau xót và nuối tiếc thì cũng bắt đầu phát hiện nhiệt độ trong phòng càng lúc càng giảm, Từ Nhất Hạo chợt nhận ra đây là kho lạnh! Bởi vì muốn giữ lại thi thể nên đương nhiên nhiệt độ phải thật thấp nhưng bởi vì Lâm Dung được giữ trong quan tài bằng kiếng vì vậy nhiệt độ bên trong kho lạnh cũng không cần thấp lắm nên lúc hai người vừa bước vào chỉ cảm thấy hơi lạnh chứ không lạnh như băng như bây giờ.

Rõ ràng bây giờ nhiệt độ đang giảm nhanh ...

Nhận ra điều này, Từ Nhất Hạo cố nén nỗi đau xót trong lòng, vẫy tay về phía Lâm Y, 'Y Y, nơi đây là kho lạnh, không thể ở quá lâu... chúng ta ra ngoài trước, lần sau lại đến được không?'

'Không, không cần. Tôi không muốn đi, tôi muốn ở lại với mẹ!' Lâm Y lắc đầu, nước mắt vẫn rơi như mưa, cô dù mất đi lý trí nhưng cô cũng biết, cô không muốn mẹ vĩnh viễn rời xa mình!

Lại qua một lúc nữa, hơi lạnh càng lúc càng ghê gớm, rốt cuộc Từ Nhất Hạo đứng dậy đi đến bên cạnh Lâm Y đưa tay kéo cô đứng lên nhẹ giọng vỗ về: 'Y Y, muộn lắm rồi, mẹ con phải nghỉ ngơi, mai chúng ta lại đến thăm bà ấy!'

Lâm Y ngược nhìn Từ Nhất Hạo bằng đôi mắt nhoe nhoẹt nước, thút thít nói: 'Tôi muốn mang mẹ trở về!'

'Không được!' Mất Từ Nhất Hạo tới lại, 'Y Y, nghe lời đi, con còn có ba, đừng không?' Thật không dễ dàng mới thuyết phục Lâm Y chịu rời đi, Từ Nhất Hạo khoác vai Lâm Y kéo cô đi về phía cửa.

Đến cửa, Từ Nhất Hạo đẩy mạnh nhưng cánh cửa kia không nhúc nhích, ông ngăn người, thử lại lần nữa, vẫn không có chút động tĩnh gì. Đẩy mắt Từ Nhất Hạo giằng dầy mây đen, ông lập tức hiểu ra, hai người bị người ta tính kế, có người muốn nhốt họ trong kho lạnh này, để họ lạnh đến chết!

Từ Nhất Hạo vội rút điện thoại ra, ấn lên màn hình nhưng rồi thất vọng phát hiện, điện thoại không có sóng, cũng đúng thôi, đây là một kho lạnh, toàn bộ bị vây lại, sau khi đóng cửa rồi đương nhiên sẽ không có sóng điện thoại! Mày Từ Nhất Hạo chau chặt, đầu óc không ngừng xoay chuyển tìm cách.

Sự trầm mặc đột ngột của Từ Nhất Hạo khiến Lâm Y nghi hoặc, cô ngẩng người nhìn ông rồi lại nhìn sang Lâm Dung, vốn là cô không định rời đi, lúc này Lâm Y lại quay lại, quỳ xuống bên cạnh quan tài, tay vòng qua nắp quan tài ôm chặt, giống như đang ôm mẹ mình vậy.

Lúc này trong biệt thự nhà họ Lãnh, Lãnh Nghị đang nhắm mắt ngồi tựa vào chiếc ghế da trong phòng sách, trên người chỉ mặc một chiếc sơ mi màu đen, cổ áo cởi ra mấy nút để lộ làn da rám nắng, trên tay hẩn kẹp một điếu thuốc.

Qua một lúc nữa, Lãnh Nghị vụt mở mắt ra, hẩn nâng tay nhìn đồng hồ, hơn chín giờ! Lúc này chắc là Y Y ngủ rồi, vậy mình đến đó chắc cũng khôngquấy nhiễu đến cô.

Ý nghĩ muốn gặp lại Lâm Y dâng lên mãnh liệt trong lòng, Lãnh Nghị vội đứng dậy, bước nhanh đến giá áo lấy áo vest, cả vạt cũng không kịp thắt cứ thế vội vã bước ra ngoài.

Rất nhanh bóng dáng cao ngất của Lãnh Nghị đã xuất hiện nơi hành lang bệnh viện XX, hẩn đẩy nhẹ cửa một phòng bệnh, đó là phòng bệnh mà Từ Nhất Hạo đã nói cho hẩn, bên trong vẫn sáng đèn nhưng không có một bóng người, Lãnh Nghị thoáng chau mày, vào lúc này Từ Nhất Hạo và Lâm Y còn có thể đi đâu được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 230: Trong Kho Lạnh (2)

Thoáng suy nghĩ vài giây rồi Lãnh Nghị rút điện thoại trong túi ra ấn phím nhưng đầu bên kia truyền đến một giọng máy móc nói: 'Số điện thoại bạn đang gọi hiện không liên lạc được...'. Lãnh Nghị thoáng chau mày, đôi mắt sắc bén lóe lên, hẩn lại gọi đến số máy của Lâm Y, nhưng vẫn là câu nói máy móc kia.

Một nghi vấn lập tức xẹt qua đầu, Lãnh Nghị lại nghĩ, có lẽ hai người đi ăn khuya, vừa mới vào thang máy nên không có tín hiệu... Nghĩ như vậy nên hẩn cố chờ thêm mấy phút nữa rồi lại gọi, vẫn không thể liên lạc được!

Mất Lãnh Nghị lóe lên một tia sắc bén, hẩn quả quyết đi về phía phòng y tá, cô hộ lý xác thực Lâm Y và Từ Nhất Hạo khoảng tám giờ thì ra ngoài nhưng không phải đi cùng nhau mà là một trước một sau; lúc này các hộ lý mới kinh ngạc nhận ra, hai người vẫn còn chưa quay về.

Một trước một sau? Điện thoại không có tín hiệu? --- Lúc này Lãnh Nghịcơ bản đã chắc chắn hai người xảy ra chuyện. Vậy thì xảy ra chuyện gì? Lãnh Nghị nhanh chóng suy nghĩ: nơi không có tín hiệu, không liên lạc được là ở đâu? Trong thành phố này, chỉ có những nơi khép kín mới không có tín hiệu điện thoại. Ngoại trừ thang máy thì còn nơi nào?

Đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu Lãnh Nghị, tim hẩn chợt thắt lại, chẳng lẽ hai người họ đi đến kho lạnh nơi giữ di thể của Lâm Dung? Lúc đó Lãnh Nghị không chịu hòa táng thi thể của Lâm Dung là bởi vì lo lắng ngày nào đó khi Lâm Y tỉnh lại, bởi vì không gặp được mẹ mình lần cuối mà nuối tiếc nên hẩn đặc biệt dặn làm một chiếc quan tài kiếng, nhờ bệnh viện lưu trữ trong kho lạnh kế bên nhà xác.

Vậy thì họ ở trong đó, nhưng thế nào mà lâu như vậy vẫn chưa trở ra? Một dự cảm không lành chợt dâng lên trong lòng. Lãnh Nghị cắn môi, đáy mắt đầy mây đen, hẩn cất bước chạy nhanh về phía kho lạnh dưới chân núi sau bệnh viện.

Trong kho lạnh, Từ Nhất Hạo đã cởi áo vest ra khoác lên người Lâm Y còn mình thì ôm chặt cô vào lòng, muốn dùng cách này chia sẻ cho cô chút ấm áp, hai cha con cứ thế ngồi bên cạnh quan tài của Lâm Dung.

Sức khỏe của Từ Nhất Hạo vốn không tốt lắm, chỉ chốc lát ông đã gần như mất đi tri giác, đôi môi lúc này đã bị đông lạnh đến tím lại, thì thảo nói với Lâm Y: 'Y ... Y ... ba ... xin lỗi ... hai mẹ con ...' Chết, ông không sợ, chết rồi, ông có thể bầu bạn với Lâm Dung, nhưng còn Y Y? Sinh mạng của Y Y như đoá hoa mới nở, còn có Lãnh Nghị yêu con bé như vậy, sao có thể chết lúc này được chứ?

Ông trời, nếu như muốn trừng phạt, xin trừng phạt mình con được rồi, xin để cho con gái con sống sót! Từ Nhất Hạo dùng chút ý thức cuối cùng, thì thảo lời cầu nguyện.

Cửa kho lạnh rốt cuộc cũng mở ra rồi thân hình cao lớn của Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa, sau lưng hẩn còn mấy nhân viên của bệnh viện. Vừa nhìn thấy tình cảnh bên trong kho lạnh, Lãnh Nghị trong chớp mắt cũng thấy lòng mình như đông cứng lại, 'Y Y...', hẩn bước vội vào trong, kéo Lâm Y từ trong lòng Từ Nhất Hạo ra, Lâm Y đờ đẫn nhìn người đàn ông trước mặt, bởi vì cạn kiệt sức lực, bởi vì bị thương mà cô đã gần như mất đi ý thức!

'Y Y...!' Lãnh Nghị vội ôm chặt lấy cô xông ra khỏi kho lạnh ... những người còn lại cũng vội vàng nâng Từ Nhất Hạo lúc này đã mất đi tri giác ra ngoài.

Trong phòng bệnh, bác sĩ vội vàng kiểm tra cho Lâm Y, Từ Nhất Hạo thì nằm ở phòng bệnh bên cạnh, cũng được chăm sóc cẩn thận.

Lát sau bác sĩ nhìn Lãnh Nghị nói: 'Lãnh tiên sinh, Lãnh phu nhân không có vấn đề gì lớn, ba của cô ấy đã che chắn cho cô ấy rất tốt, chỉ cần ngủ một giấc thì không sao rồi ... còn về việc xét nghiệm máu, có lẽ ngày mai mới có kết quả, hôm nay trễ quá rồi, nhưng tôi đoán cũng không có vấn đề gì lớn!'

Nghe vậy Lãnh Nghị mới thờ phào một hơi, hần nhìn bác sĩ gật đầu, lại thấp giọng hỏi: 'Ba cô ấy thế nào rồi?'

'Còn đang chăm sóc, nhưng Lãnh tiên sinh yên tâm, sẽ không nguy hại đến tính mạng!' Bác sĩ nghiêm túc nói, Lãnh Nghị gật đầu, bác sĩ chào hần rồi rời đi.

Lâm Y trên giường đã ngủ say, Lãnh Nghị lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh cô, cúi đầu nhìn gương mặt điềm tĩnh của cô trong giấc ngủ, ngay cả trong giấc ngủ mảy của cô cũng hơi chau lại, như một chú nai con vừa bị dọa sợ, thấy cô ngay cả ngủ cũng không an ổn, lòng Lãnh Nghị như thắt lại ...

Thật lâu sau hần mới rời mắt khỏi cô gái trên giường, nhìn mông lung ra ngoài chân trời trầm tư. Hôm nay sao lại xảy ra chuyện này? Chẳng lẽ có người lại muốn đẩy Lâm Y vào chỗ chết sao? Sao họ lại biết thi thể của Lâm Dung được giữ lại ở trong kho lạnh đó?

Theo tình hình trước mắt mà đoán, Lâm Y xảy ra chuyện thì đối với ai có lợi nhất? Trong đầu Lãnh Nghị lướt qua hình ảnh một người, lòng lại bắt đầu đau dữ dội, rồi hần lập tức phủ định, không thể là cô ấy được!

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị rơi vào điện thoại của Lâm Y đang ném trên giường, đáy mắt chợt lóe lên một tia sắc bén, hần lập tức cầm lên, dò xem..

Lát sau Lãnh Nghị buông điện thoại xuống, lấy điện thoại của mình ra ấn số, rất nhanh đầu bên kia đã truyền đến tiếng của Lưu Dũng: 'Thiếu gia!'

'Lập tức cho người điều tra số điện thoại này cho tôi..' Lãnh Nghị bình tĩnh dặn dò xong mới lặng lẽ buông điện thoại, ánh mắt lại rơi trên người Lâm Y.

Ngồi như vậy thật lâu hần mới cởi áo vest, trên người chỉ mặc một chiếc sơ mi màu đen, lật chăn khê khàng nằm xuống bên cạnh Lâm Y, như trước đây vậy, nhẹ nâng đầu cô lên để cô gối lên tay mình, một tay kia nhẹ nhàng vòng qua eo cô, xong xuôi mới yên tâm nhắm mắt ngủ.

Sáng hôm sau khi Lâm Y thức giấc, cô vừa hé mắt đã nhìn thấy gương mặt tuấn tú của người đàn ông hiện ra trước mắt mình, mắt hần vẫn nhắm chặt, đầu óc cô trong chớp mắt trở nên có chút mơ hồ, cảnh tượng này - quen thuộc làm sao!

Nhưng rồi cô lại chậm rãi nhớ ra, cô nhớ hần ôm Tịch Hạo, cô nhớ hần đẩy xe cho Tịch Hạo ... cô lại nhớ đến mẹ ... tối hôm qua ... hô hấp của Lâm Y dần nặng nề hơn, vội vàng nhò dậy định xuống giường, cách xa Lãnh Nghị!

Nhưng chút động tĩnh của Lâm Y lập tức đánh thức người đàn ông đang trong giấc ngủ, hần hé mắt, tay túm lấy Lâm Y đang định xuống giường chạy trốn, nhỏ nhẹ gọi: 'Y Y, anh là Lãnh Nghị ...'

Lâm Y không ngừng giãy dụa, 'Anh buông em ra!'

'Được được được, anh buông em ra!' Lãnh Nghị dịu giọng nói, 'Em không chạy thì anh sẽ buông em ra, được không?'

Dường như phát hiện có giấy cũng không thoát, rốt cuộc Lâm Y thỏa hiệp, cô nhìn Lãnh Nghị chằm chằm, trong mắt không dấu được sự khiếp sợ, nhỏ giọng nói: 'Em không chạy, anh buông em ra!'

Ánh mắt sợ sệt của cô, hành động cấp tốc muốn kéo rời khoảng cách giữa hai người của cô khiến lòng Lãnh Nghị đau đớn không thôi, hần nỗ lực nờ một nụ cười nhu hòa với cô, bàn tay cũng chậm rãi buông ra. Vừa có lại được tự do, Lâm Y vội vàng lủi đến một góc khác của chiếc giường bệnh, cách xa Lãnh Nghị, ánh mắt sợ sệt pha thêm chút cảnh giác nhìn hần chằm chằm.

'Y Y!' Lãnh Nghị khàn giọng gọi, hần xoay người về phía cô, mỉm cười, 'Anh là chồng em, em không nhớ sao?'

Lâm Y trừng mắt nhìn hần, mấp máy môi không nói; Lãnh Nghị suy nghĩ một chút rồi cầm điện thoại lên, mở ra album ảnh trong điện thoại, chỉ cho cô xem những bức ảnh thân mật mà hai người đã chụp ở Maldives, nhẹ giọng nói: 'Em xem, hai chúng ta mấy ngày trước đã đi Maldives chơi, em còn nhớ không?'

Maldives? Trong đầu Lâm Y dần hiện rõ cảnh tượng trời xanh, biển xanh, cát trắng, tán dù lớn đủ màu sắc, trên chiếc ghế dài màu trắng, Lãnh Nghị đeo kính râm nằm bên cạnh cô...

Lâm Y nhìn chằm chằm những bức ảnh thân thiết của hai người, trong đầu lại vang lên từng câu nói của Từ Nhất Hạo, 'Lãnh Nghị là chú rể của con, Lãnh Nghị rất yêu con... Lãnh Nghị chỉ giúp đỡ Tịch Hạo vì cô ấy không thể đi được thôi...', cô nhẹ mím môi, ngẩng đầu lên nhìn hần như đang dò xét điều gì, lại như đang cố nhớ lại gì đó... 'Con còn nhớ chiếc áo cưới đính kim cương kia không? ... Đó là chiếc áo cưới mà Lãnh Nghị đã nhờ nhà thiết kế nổi tiếng nhất thế giới thiết kế ra... Tôi hôm đó con mặc nó làm cô dâu của Lãnh Nghị, mặc vào trông đẹp làm sao!...' Đáy mắt Lâm Y ánh sáng dần ngưng tụ lại, thật lâu cô mới ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Nghị, giọng nghi hoặc: 'Nhưng, anh ... yêu Tịch Hạo!' Trong đầu cô vẫn không thể xóa đi hình ảnh Lãnh Nghị bế Tịch Hạo trên tay.

'Không, anh yêu em, Y Y, anh chỉ yêu Lâm Y một người thôi!' Lúc Lãnh Nghị nói câu này, trong mắt là vô hạn thâm tình, ánh mắt ấy ngưng tụ trên mặt Lâm Y, ánh mắt ấy dường như cũng khiến Lâm Y rung động, an tĩnh nhìn hần, môi mấp máy nhưng không phát ra được âm thanh nào, cô đang phân đoán độ chân thật của câu nói kia.

'Y Y, em còn nhớ chiếc áo cưới kia không? Lúc em làm cô dâu của anh đã mặc nó...' Lãnh Nghị chợt như nhớ ra, áo cưới đối với Lâm Y mà nói là khác

sâu trong trí nhớ, chắc là cô còn nhớ! Câu nói kia của hắn rõ ràng khiến Lâm Y động tâm.

Đáy mắt Lâm Y rớt cuộc cũng sáng lên, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm Lãnh Nghị, khoe môi hắn nhẹ câu lên một nụ cười, dịu giọng nói: 'Anh bảo người mang áo cưới đến cho em xem được không?', nói rồi hắn vội lấy điện thoại ra gọi.

Lần này Lãnh Nghị gọi về nhà, khi quản gia nghe điện, Lãnh Nghị lập tức dặn: 'Bác lập tức mang chiếc áo cưới đính kim cương treo ở phòng để quần áo đến đây, phòng bệnh X ở bệnh viện XX, phải nhanh!'

'Dạ, thiếu gia!' Quản gia không dám chậm trễ, buông điện thoại xuống lập tức chạy lên lầu...

Nghe Lãnh Nghị gọi điện thoại, ánh mắt cảnh giác của Lâm Y dần dịu lại, cô vẫn ngồi ở đầu giường bên này nhìn Lãnh Nghị ở đầu giường bên kia. Lãnh Nghị nhìn cô mỉm cười, 'Y Y, còn nhớ tối đó ở Maldives không...'

Nghe Lãnh Nghị nhắc lại từng chút một những cảnh tượng quen thuộc, Lâm Y rớt cuộc an tĩnh trở lại, thỉnh thoảng nhìn những ảnh chụp trong điện thoại của hai người; Lãnh Nghị chậm rãi dịch người đến gần, cuối cùng ngồi sát bên cạnh cô, Lâm Y chỉ ngẩng lên nhìn hắn, hơi dịch người ra một chút chứ không phản kháng kịch liệt như lúc nãy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 231: Mang Thai (1)

Khoảng nửa giờ sau quản gia và vệ sĩ Tiểu Vương đã có mặt ở phòng bệnh, trên tay hai người nâng chiếc áo cưới màu trắng có giá trên trời kia, từ lúc bước xuống xe hai người đã thành tiêu điểm của tất cả mọi người, ai nấy đều kinh ngạc nhìn chiếc áo cưới đẹp đẽ kia được cẩn thận nâng đi vào bệnh viện.

Những viên kim cương đính trên tán váy lóe sáng ngời ngời, từng tầng voan mỏng như cánh ve xếp chồng lên nhau như những tầng mây, đẹp như một món lễ vật từ trên trời!

Lâm Y ngồi trên giường xoay đầu nhìn chiếc áo cưới kia, đôi mắt đen láy trong chớp mắt bừng sáng long lanh, gò má thoáng nhuộm đỏ, rạng rỡ như ráng chiều... Cô nhớ mình từng mặc chiếc áo cưới này, cô mặc nó xoay tròn ...

Lâm Y không kìm lòng được bước xuống giường đi về phía chiếc áo cưới đẹp như mộng ảo kia, khoe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, hắn cũng chậm rãi bước xuống giường, đi sau lưng Lâm Y.

Lâm Y dừng bước trước chiếc áo cưới, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve làn váy, khoe môi chậm rãi câu lên một nụ cười, ánh sáng của những viên kim cương ánh vào trong mắt cô, nụ cười kia dần rạng rỡ như một đóa tuyết liên mới nở giữa đầm băng, đẹp mà không nhuốm chút bụi trần...

Đáy mắt Lãnh Nghị tràn ngập ôn nhu, hắn cúi xuống nhìn sườn mặt xinh đẹp của Lâm Y, nhìn biểu cảm chuyên chú mà vui sướng của cô, không kìm lòng được dịch đến gần hơn, tay khoác lên vai cô rồi chậm rãi trượt xuống, dừng lại nơi thắt lưng mảnh khảnh của cô, nhẹ nhàng siết chặt.

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô chậm rãi xoay đầu lại nhìn người đang đứng phía sau mình, tay giữ nơi eo mình, trên gương mặt tuấn mỹ phi phàm kia một mảnh nhu tình, gương mặt kia quen thuộc là vậy, đó là chú rể của cô, Lâm Y nhớ ra rồi, Lãnh Nghị là chồng cô...

Chính ngay lúc này cửa phòng bệnh bị đẩy ra, bác sĩ Vương cùng mấy bác sĩ khác trong chiếc áo blouse trắng đi vào, ánh mắt họ rơi trên chiếc áo cưới trước mặt, vẻ đẹp của nó khiến ai nấy đều kinh ngạc mở to mắt, sau đó ánh mắt họ rơi trên một đôi nam nữ đang thân mật ôm nhau trước chiếc áo cưới...

Lãnh Nghị nhìn qua các bác sĩ rồi nhìn lại Lâm Y, mỉm cười nhu hòa nói: 'Em xem, các bác sĩ đến rồi, em trở lại giường nằm, được không?'

Lâm Y cũng đã nhìn thấy mấy người trong chiếc áo blouse trắng đứng đó, cô xoay lại nhìn Lãnh Nghị ở sau lưng mình, nhẹ gật đầu. Lãnh Nghị dẫn cô trở lại giường, để cô tựa vào thành giường, giúp cô đắp chăn rồi mới quay sang dặn quản gia và Tiểu Vương mang áo cưới trở về treo lại đúng vị trí của nó...

'Lãnh tiên sinh thực là người chồng tốt, Lãnh phu nhân thật may mắn!' Đứng nơi đầu giường bác sĩ Vương mỉm cười nhìn Lâm Y nói.

Chồng tốt? Lãnh phu nhân? Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô lên nhìn người đàn ông anh tuấn bên cạnh, vừa hay bắt gặp ánh mắt nhu hòa của hắn đang nhìn mình, cô chợt thu lại tầm mắt, mỉm môi không nói.

Bác sĩ nhìn cô gái đang im lặng kia, lại dời mắt về phía Lãnh Nghị, trong giọng nói tràn đầy ý cười: 'Lãnh tiên sinh, hôm qua rút máu của Lãnh phu nhân đi xét nghiệm đã có kết quả rồi, tất cả bình thường, đứa bé trong bụng phu nhân chắc cũng không chịu ảnh hưởng gì lớn...'

Đứa bé? Lãnh Nghị vụt quay đầu nhìn bác sĩ, đáy mắt ngời sáng, khóe môi ý cười nòng đượm, trong giọng nói cũng không khổng chế được vui sướng và kích động: 'Bác sĩ, ý ông là vợ tôi mang thai sao?'

Đứa bé? Mang thai? Lâm Y ngồi trên giường lúc này cũng mở to mắt nhìn bác sĩ, rồi nhìn sang Lãnh Nghị, vẻ mặt của Lãnh Nghị vui sướng là thế, nội tâm của Lâm Y cũng không tự chủ được rung động, một chút cảm giác ấm áp dần lan trong lòng cô.

'Đúng đó!' Bác sĩ ngạc nhiên nhìn vẻ vui sướng của Lãnh Nghị, 'Hai người... còn chưa biết sao?'

'Ồ, Lãnh Nghị có chút bối rối đưa tay day day huyết thái dương như che dấu sự khẩn trương nhưng trong giọng nói không giấu được sự mừng rỡ, 'Gần đây xảy ra nhiều chuyện, chúng tôi nhất thời không chú ý...'

'Ân, nếu như Lãnh tiên sinh không yên tâm, sợ chuyện tối qua ảnh hưởng đến thai nhi thì cũng có thể đi kiểm tra...' Bác sĩ hào tâm đề nghị.

'Ồ, không cần đâu, không sao!' Lãnh Nghị vội xua tay ngăn lại lời bác sĩ, mắt hấn không tự chủ được dời sang Lâm Y, hấn sợ lời đề nghị của bác sĩ sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng của cô, gia tăng thêm gánh nặng của cô.

Thấy bác sĩ đã rời đi, Lãnh Nghị vội ngồi xuống bên cạnh Lâm Y, mỉm cười nhìn cô, Lâm Y cũng nhìn hấn đắm đắm, lát sau Lãnh Nghị chợt đưa tay kéo Lâm Y vào lòng, ôm siết lấy cô, hơi thở ấm áp phất qua những sợi tóc dài của cô, giọng nói nhu hòa mà vui sướng vang lên bên tai cô: 'Y Y, em sắp làm mẹ rồi ... anh sắp làm ba...'

'Mẹ? Em sắp làm mẹ?' Lâm Y an tĩnh tựa đầu vào ngực Lãnh Nghị, thì thào nói, sự dờ dẩn và u ám nơi đáy mắt dần tan đi ...

'Phải đó, vừa nãy bác sĩ nói em sắp làm mẹ rồi, trong bụng em có cục cưng của chúng ta, biết không?' Lãnh Nghị nhẹ vỗ về sống lưng cô, 'Cho nên giờ em phải chăm sóc tốt cho mình, chuẩn bị làm bà mẹ tốt của cục cưng!'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, mình sắp làm mẹ rồi! Trong bụng mình có đứa bé thuộc về mình! Một gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn lướt qua trước mắt Lâm Y, khóe môi cô nhẹ câu lên một nụ cười vui sướng, cô nhẹ gật đầu, cắn môi, giọng nhỏ nhưng kiên định: 'Em sẽ chăm sóc cục cưng thật tốt!'

Lãnh Nghị hào hứng gật đầu, bàn tay vẫn vỗ nhẹ sống lưng cô, 'Ừ, anh là ba của cục cưng, anh sẽ chăm sóc tốt hai mẹ con!'

Lâm Y ở trong lòng Lãnh Nghị khẽ gật đầu, mắt cô ngời sáng, hai người cứ thế lặng lẽ ôm nhau hồi lâu rồi giọng nói nhỏ nhẹ của Lâm Y mới lại vang lên: 'Em rất muốn nhìn thấy cục cưng..'

Ánh mặt trời đang từng chút chiếu rọi tâm trí mờ mịt, đã bị phong bế từ lâu của cô...

'Ừ, được!' Lãnh Nghị mỉm cười, hấn kéo cô ra, hai tay đỡ lấy mặt cô, sóng mũi cao thẳng cộ nhẹ lên mũi cô, đáy mắt một mảnh nhu tình, cánh môi với những đường nét rõ ràng phớt qua môi cô, cô gái không cự tuyệt hấn, khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, hấn dụ giọng nói: 'Anh lập tức thu xếp để em có thể nhìn thấy cục cưng, nhưng bây giờ nó còn rất nhỏ...'

Gương mặt cô gái được giữ trong hai tay người đàn ông, nhẹ gật đầu, ánh mắt càng lúc càng sáng ...

Trong bệnh viện của Lữ Thần, Lâm Y an tĩnh nằm trên giường cao để siêu âm, Lãnh Nghị thì đứng bên cạnh, Lữ Thần đứng ở một bên kia, chuyên gia ngồi trên ghế trước máy siêu âm, trước mặt ông là một màn hình lớn.

Đầu dò của máy siêu âm lạnh lạnh nhẹ lướt trên vùng bụng bằng phẳng của Lâm Y, bác sĩ dờ đầu dò một cách chậm rãi rồi cố định, rồi vị chuyên gia chỉ tay lên một chấm nhỏ trên màn hình, nhẹ giọng giải thích, 'Đây là phôi thai, hiện giờ còn rất nhỏ...'

Lãnh Nghị nhìn không rời mắt chấm nhỏ trên màn hình đó, ánh mắt ngời sáng, khóe môi không tự chủ được câu lên một nụ cười, hấn đi đến gần màn hình, ngón tay thon dài sờ nhẹ lên chấm nhỏ đó, sinh mệnh nhỏ đó, rồi hấn nhìn sang Lâm Y trên giường, đáy mắt nhu tình như nước, giọng cũng ngọt như mật, 'Y Y, có thấy không? Đây là cục cưng của chúng ta!'

Cô gái trên giường cũng nhìn chằm chằm chấm nhỏ trên màn hình mà Lãnh Nghị đang chỉ, ánh mắt long lanh: Cục cưng nhỏ như vậy, nhỏ đến mức nhìn không rõ, mình phải để nó trưởng thành thật tốt; giờ nó nhất định rất yếu ớt, nhất định cần có tình thương của mẹ, mình phải yêu thương nó, che chở nó, nuôi nấng nó trưởng thành; mình phải giống như mẹ vậy, cho cục cưng tất cả tình yêu!

Khóe môi Lâm Y dần câu lên một nụ cười, cô nhẹ giọng nói với người đàn ông đang đứng trước màn hình, 'Em.. muốn đi nhà sách!' Cô nhớ trước đây lúc đồng nghiệp của cô trong trường mang thai, thường ôm mấy quyển sách thai giáo, giờ cô cũng muốn đọc loại sách đó bởi vì cô còn chưa biết gì về chăm sóc thai.

'Ừ, được, giờ chúng ta đi!' Khóe môi người đàn ông tràn đầy ý cười, bước nhanh đến bên giường, đừng nói là đi nhà sách, lúc này nếu cô gái muốn mặt trắng chần hấn cũng sẽ nghĩ cách lấy được cho cô...

Lãnh Nghị cùng Lâm Y đi chọn một chồng sách thật dày, khi bước ra khỏi nhà sách, sớm đã có xe đậu ở đó chờ sẵn, Lãnh Nghị cẩn thận đỡ cô lên xe.

Xe nổ máy rời đi, Lãnh Nghị rút trong túi ra một quyển sách xem, Lâm Y hơi liếc mắt nhìn sang, thấy tựa đề của quyển sách là 'Làm một người cha tốt', hàng mi dài của cô nhẹ chớp lên, đôi mắt đen láy chuyên chú nhìn người đàn ông, gương mặt tuấn mỹ như tạc kia --- đó là ba của cục cưng!

Đáy mắt Lâm Y tản ra một chút ẩm áp và vui sướng, lớp sương mù vây phủ đầu óc cô cũng dần tản đi, tâm trí dần tỉnh táo lại...

Đột nhiên sóng mắt Lâm Y xao động, cô dường như nhớ ra điều gì, ba của cô, người đàn ông mà đáng lý cô phải gọi là ba kia lúc ở trong kho lạnh, đã quên mình che chở cho cô, cởi áo khoác cho cô đắp sau đó còn dùng chính thân nhiệt của mình để sưởi ấm cho cô ... Lâm Y không kìm lòng được thì thảo gọi: 'Ba...' rồi cô vụt ngẩng lên nhìn Lãnh Nghị, đôi mắt đen láy sâu thẳm như đầm nước, nhẹ giọng hỏi: 'Ba em, ông đang ở đâu?'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, khóe môi ý cười càng sâu, cô gái rốt cuộc cảm nhận được tình thương của cha rồi! Đây chính là hiệu quả mà hắn đạt được! Lãnh Nghị nhẹ siết cô vào lòng, dịu giọng nói: 'Ba em còn đang ở bệnh viện... Lúc đó ông nhường áo cho em mặc nên chính mình chịu lạnh quá lâu...'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô cắn môi: 'Em muốn đi thăm ba!'

Trong bệnh viện Từ Nhất Hạo đang nằm an tĩnh trên giường bệnh, mắt nhắm nghiền, một cánh tay ông còn đang bó bột, một tay kia thì đang ghim kim truyền dịch, thân thể vốn còn chưa khỏe hẳn lại bởi vì chịu lạnh quá lâu mà bệnh tình càng thêm trầm trọng.

Cửa phòng bệnh bị đẩy nhẹ ra, Lâm Y và Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa; Từ Nhất Hạo đang nằm ngủ không nghe thấy tiếng mở cửa, mắt ông vẫn nhắm nghiền; hộ lý đang canh chừng bên người ông thấy hai người liền gạt đầu chào, cô nhận ra Lãnh Nghị, tối hôm qua anh ta có đến thăm ông.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Mang Thai (2)

Lâm Y khẽ khàng đi đến bên giường nhìn Từ Nhất Hạo, cô dần nhớ ra, năm ngoái cô gặp ông lần đầu tiên trong buổi tiệc của hiệp hội thương mại, lúc đó ông dù tuổi trung niên nhưng thoát nhìn vẫn phong độ và tuấn tú lắm, nhưng so với lúc đó, người đàn ông đang nằm trên giường bệnh lúc này dường như đã già đi mười tuổi, tóc ông bắt đầu có những sợi bạc, trên mặt đã có nếp nhăn, xem ra tiêu tụy nhiều lắm.

Lòng Lâm Y chợt có chút khó chịu, cô bất giác nhìn người đàn ông trên giường, nhẹ giọng gọi: 'Ba...'

Đang chìm trong giấc ngủ Từ Nhất Hạo chợt bừng tỉnh, ông rõ ràng nghe được bên tai có một giọng nói nho nhỏ, yếu ớt gọi "ba", hé mắt nhìn, quả nhiên nhìn thấy Lâm Y đang đứng bên giường, gương mặt thanh thuần, điềm tĩnh, đôi mắt đen láy đang chăm chú nhìn ông.

Lâm Y thấy Từ Nhất Hạo mở mắt thì ngăn người nhìn ông, khóe môi bất giác lộ ra một nụ cười, lần nữa nhẹ giọng gọi, 'Ba...'

'Y Y...' Từ Nhất Hạo rốt cuộc đã nghe rõ ràng, nước mắt chớp mắt tràn mi, ông nâng cánh tay đang ghim kim về phía Lâm Y, Lâm Y chậm rãi ngồi xuống bên giường, nắm lấy bàn tay đang duỗi về phía cô, đáy mắt lộ ra ý cười ôn hòa.

'Ba, đợi khi ba khỏe lại rồi, chúng ta lại cùng đi thăm mẹ...' Lâm Y nhỏ giọng nói, ánh mắt điềm tĩnh ôn hòa, Từ Nhất Hạo ngăn người nhìn Lâm Y, thật lâu mới cười nhẹ gạt đầu.

'Ba, Y Y sắp làm mẹ rồi...' Lãnh Nghị đứng bên cạnh mỉm cười, giọng nói tràn đầy vui sướng. Từ Nhất Hạo vụt ngẩng nhìn Lãnh Nghị, niềm vui dâng trào trong đáy mắt.

Trong biệt thự nhà họ Lãnh, Lưu Dững đang báo cáo với Lãnh Nghị kết quả điều tra, 'Số điện thoại trong máy của thiếu phu nhân là số điện thoại công cộng... Còn Hạ tiểu thư hai này nay đều luôn ở trong nhà, chưa từng bước ra khỏi cửa...'

Mắt Lãnh Nghị lóe sáng, hần thềm thờ phào một hơi, đúng như hắn đoán, Tịch Hạo chắc là không có thời gian và điều kiện để thực hiện kế hoạch này, huống gì, cô vốn không biết chuyện của mẹ Lâm Y, càng không biết thi thể của mẹ cô đang được giữ trong kho lạnh kia --- bởi vì chuyện này hắn luôn giữ bí mật... Vậy thì, chuyện này là do ai sắp đặt đây?

Lưu Dững thấy Lãnh Nghị chau mày, do dự một chút rồi anh ta nhẹ giọng nói, 'Liệu có phải là người của Vương Khiết làm không? Họ nhắm vào Từ Nhất Hạo và Lâm Y là vì trả thù?... Nghe nói thế lực của nhà cha đẻ của bà ấy khá lớn.'

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị nhìn mông lung ra ngoài, từ chuyện lần trước Từ Giai cố ý dẫn Lâm Y xuất hiện trước cửa nhà Tịch Hạo mà nói, việc người nhà của Vương Khiết sắp đặt chuyện này cũng không phải không có khả năng... Nhưng không hiểu sao Lãnh Nghị luôn cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ lạ, đó là gì chứ? Nhất thời hắn không có chút manh mối nào...

Trầm mặc thật lâu rồi Lãnh Nghị mới cắn môi, trầm giọng dặn dò: 'Chuyện này chúng ta chỉ có thể tiếp tục điều tra... điều quan trọng trước mắt là lập tức tìm một trợ thủ đắc lực, đáng tin cậy, theo sát ngầm bảo vệ cho Y Y...'

'Dạ, thiếu gia!' Lưu Dững nhận lệnh rồi rời đi.

Tin tức Lâm Y mang thai rất nhanh đã truyền đến nhà họ Lãnh ở Paris, ngày nhận được điện thoại báo tin của Lãnh Nghị cả nhà họ Lãnh náo nhiệt như có lễ hội, bầu không khí vui vẻ lan tràn khắp mọi góc ngách trong căn biệt thự.

Tiếng cười sáng khoái của Trương Mân vang khắp phòng khách, bà chấp tay trước ngực âm thầm cảm tạ trời cao rốt cuộc đã cho bà có chất, rốt cuộc để cho bà trong những ngày còn sống còn có cơ hội bé chất...

Lý Uyển thì lặng lẽ ngồi đó, từ khi biết được Lâm Dung trước đây một mình nuôi lớn Lâm Y suốt hơn hai mươi năm thì bà luôn sống trong cảm giác bất an và áy náy, bà thật sự không biết năm đó Vương Khiết cướp đi người đàn ông đó lại làm phá hủy cuộc đời của một người phụ nữ! Mà năm đó bà lại là đồng lõa với Vương Khiết, là đồng lõa đạo diễn nên bị kịch cuộc đời của Lâm Dung. Nghĩ đến đây lòng bà chợt thất lại, đau đớn...

'Uyển, con đang nghĩ gì vậy? Sao dáng vẻ như mất hồn mất vía thế kia? Con có cháu rồi, chẳng lẽ không vui sao?' Bên tai chợt vang lên giọng nói khó hiểu của Trương Mân.

Lý Uyển nghe vậy hơi hoàn hồn lại, bà vội nhìn mẹ chồng mỉm cười, 'Mẹ, con nào có không vui chứ... con vui đến nỗi ngất người ra đây, thật không dám tin đây là sự thật!'

Trương Mân lúc này mới cười, uyển chuyển nói, 'Uyển, có một số việc không nên quá cố chấp, làm vậy chỉ làm khổ bản thân mà thôi; Lâm Y là con dâu nhà họ Lãnh chúng ta, đây đã là chuyện không thể thay đổi rồi, con phải học cách đối đãi khoan dung với lớp trẻ, bằng không, người khó xử là chính con thôi!'

'Mẹ, con biết rồi!' Lý Uyển cúi đầu, nhẹ giọng nói, 'Sau này con sẽ đối xử tốt với Y Y như một người mẹ vậy!'

'Ừ', Trương Mân cười gật đầu rồi mắt bà sáng lên, lại cười, 'Uyển, mẹ đang nghĩ xem chúng ta có nên đón Y Y qua bên này không, để chúng ta chăm sóc cho con bé thì yên tâm hơn... Nghị đứa bé này, ta sợ... khụ khụ... không biết cách chăm sóc cho hai mẹ con Y Y! Con thấy sao?'

Lý Uyển bật cười: 'Mẹ, chỉ sợ Nghị nhi và Y Y đều không chịu, nhất là Nghị nhi, không gặp Y Y mấy ngày là trong lòng đã muốn điên rồi... không tin mẹ cứ thử xem!' Bà nhớ năm đó khi bà mang thai Lãnh Nghị, Trương Mân cũng cứng rắn tách bà và Lãnh Tuấn ra, bắt họ chia phòng ngủ, năm đó họ không thể không nghe theo...

'Mặc kệ thế nào, hỏi thử trước đã!' Trương Mân không cam lòng, bà cầm điện thoại lên bắt đầu gọi cho Lãnh Nghị.

Lúc này Lãnh Nghị đang ngồi bên cạnh Lâm Y hào hứng xem sách thai giáo thì điện thoại reo lên, hắn cầm điện thoại lên nhưng mắt vẫn không rời khỏi quyển sách, lúc ấn nghe mới liếc qua màn hình, nhìn thấy hai chữ 'bà nội' đang nhấp nháy, sống mắt hắn thoáng xao động, khóe môi nhẹ câu lên, hắn biết, để bà nội và mẹ biết tin Y Y mang thai, sau này chỉ sợ điện thoại của hắn sẽ càng nhiều.

'Bà nội...' Lãnh Nghị vừa chào thì đã nghe giọng sột rột của Trương Mân, 'Nghị nhi, ta muốn bàn với con một việc...'

'Dạ, bà nội nói đi...' Giọng Lãnh Nghị rất vui vẻ.

'Là thế này, khụ khụ...' Trương Mân nghiêm giọng nói, 'Y Y mang thai, con thì bận rộn quá cho nên, để Y Y được chăm sóc tốt hơn, con cũng có thể tập trung vào công việc hơn, ta với mẹ con nghĩ là... đón Y Y qua chúng ta bên này... khụ khụ, đợi con bé sinh xong lại về Trung Quốc với con, con thấy thế nào?'

'Bà nội!' Lãnh Nghị nuốt nước bọt, "Y Y ở đây cũng được chăm sóc rất tốt... ừm, không cần làm phiền mẹ và bà nội đâu!'

'Haizz, Nghị nhi, nghe lời! Con không biết chăm sóc đâu! Ân, sinh một đứa bé mà, nhanh lắm, chỉ mấy tháng thôi! Đến lúc đó đưa cả hai mẹ con trở về, tốt biết mấy!' Trương Mân cố gắng thuyết phục.

'Bà nội, tuổi bà đã cao, con không thể để bà nội quá vất vả có phải không... Thôi đi, cứ để con tự chăm sóc Y Y...' Lãnh Nghị kiên nhẫn giải thích.

'Nghị nhi!' Trương Mân chau mày, thành trì này xem ra không dễ công phá, vẫn là tìm một chỗ yếu hơn, 'Ta không nói với con nữa, ta nói với Y Y, con đưa điện thoại cho con bé!'

'Bà nội', Lãnh Nghị quay lại nhìn sang bên cạnh, thấy Lâm Y vẫn đang nghiêm túc xem sách thì cười nói với Trương Mân, 'Y Y ngủ rồi!'

Đôi mắt đen láy của Lâm Y sáng lên, cô quay sang Lãnh Nghị, giọng thật rõ ràng: 'Nghị... em còn chưa ngủ mà!', tiếng cô rõ ràng truyền đến đầu bên kia, Trương Mân cũng nghe được rõ ràng, bà xụ mặt, ừ ừ nói, 'Nghị nhi!'

Lãnh Nghị bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chỉ đành nói với Trương Mân, 'Bà nội, con... không thể xa Y Y, Y Y cũng không thể xa rồi con... Con hứa với bà nội, đợi Y Y sinh xong con sẽ dẫn cô ấy về, được không?'

'Mẹ...' Thấy Trương Mân còn đang định nói gì, Lý Uyển ngồi bên cạnh rốt cuộc không nhịn được nữa bật cười, 'Mẹ đừng chia rẽ uyên ương nữa mà...'

Trương Mân chau mày nhìn con dâu: 'Ta lúc nào thì làm chuyện chia rẽ uyên ương chứ?'

'Ừm, lúc đó...' Lý Uyển cười nói, '... lúc con sinh Nghị nhi, mẹ không phải cứng rắn bắt con với Tuấn tách phòng sao? Hơn nữa một lần tách là đăng đăng mười tháng! Haizz, mẹ, suy nghĩ ngày của mẹ đã xưa rồi ... thực ra ngủ cùng nhau cũng có ảnh hưởng gì đâu...'

Sóng mắt Trương Mân thoáng xao động, bà lý lẽ hùng hồn ngắt lời Lý Uyển, 'Nếu như không phải ta làm vậy, Nghị nhi có được ưu tú như vậy không?' Lý Uyển kinh ngạc nhìn Trương Mân, bà đưa hai tay lên trời tỏ vẻ chịu thua.

'Vậy, Nghị nhi...', Trương Mân tiếp tục nói qua điện thoại, nghiêm túc dặn dò, 'Từ hôm nay trở đi con với Y Y phải phân phòng ngủ ... ừm, bà nội có thể đến kiểm tra bất cứ lúc nào, nếu như để bà nội thấy hai đứa ngủ chung, khụ khụ, vậy bà lập tức dẫn Y Y về Paris!'

'Khụ khụ... hoan nghênh bà nội đến kiểm tra!' Lãnh Nghị mỉm cười nói, 'Tạm biệt bà nội...'

Vừa định ngắt điện thoại thì Trương Mân lại nhớ ra chuyện gì, vội nói, 'Nghị nhi, hôn lễ của con với Y Y khi nào thì tổ chức ở châu Âu đây? Có muốn tranh thủ tổ chức không?'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần thoáng suy nghĩ rồi nói: 'Chuyện này để con bàn với Y Y rồi nói sau ... đợi trạng thái tinh thần của cô ấy hồi phục lại thì thích hợp hơn...'

'Vậy cũng được, con với Y Y bàn bạc rồi lại báo cho bà nội biết...' Trương Mân rút cuộc cũng chịu ngắt điện thoại.

Buông điện thoại xuống, Lãnh Nghị quay lại nhìn Lâm Y này giờ vẫn ngồi nghiêm túc xem sách, khoe môi ý cười càng sâu, hần lẳng lẳng ngồi xuống bên cạnh vòng tay ôm cô vào lòng.

'Em đang xem sách mà!' Lâm Y thoáng giãy dụa, cô ngẩng lên nhìn gương mặt tuấn tú tràn đầy ý cười của Lãnh Nghị, bên tai văng lại giọng nói đầy ái muội của hần, 'Em cứ xem sách của em, anh thì xem em, xem con chúng ta!'

Lâm Y còn chưa kịp phản ứng lại thì môi Lãnh Nghị đã nghiêng ngả đôi môi anh đào của cô, bàn tay to thuận thể vuốt nhẹ vùng bụng còn bằng phẳng của cô rồi chậm rãi trượt xuống...

Tiếng thở dốc dần vang lên rõ hơn, quyển sách trong tay cô rơi rơi trên đất, người đàn ông nhẹ nhàng áp cô gài dưới thân, hần không dám dùng sức, chỉ đành dùng hai tay chống hai bên sườn của cô gài chịu đựng sức nặng của mình...

Bởi vì mang thai, bởi vì niềm hạnh phúc được làm mẹ mà sự sợ hãi và u buồn trong nội tâm Lâm Y dần dần tan đi, cô hồi phục rất nhanh, dường như cũng không phát hiện có nhân vật khả nghi nào theo dõi cô nữa, tất cả dường như đang phát triển theo hướng thuận lợi...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Mang Thai (3)

Tất cả dường như đang phát triển theo hướng thuận lợi, Lãnh Nghị rút cuộc cũng có thể nhẹ nhõm đôi chút. Tối hôm đó, Lâm Y vẫn như thường ngày ngồi tựa thành giường xem sách, Lãnh Nghị thì ngồi trong phòng sách làm việc, lúc này điện thoại của hần đặt trên bàn chọt reo lên, Lãnh Nghị cầm lên xem, vừa ấn lên màn hình đã thấy cái tên "Hạ Tịch Hòa" đang nhấp nháy.

'Tịch Hòa...', sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, từ lần Lâm Y xảy ra chuyện đó hần đã không đến thăm cô nữa, một phần là vì không có thời gian, một phần là vì muốn cô từ bỏ, hiện giờ Lâm Y đã mang thai, sức khỏe cũng dần khôi phục, tâm tình của Lãnh Nghị cũng thoải mái hơn, lâu rồi không đi thăm cô giờ nghĩ lại hần cũng thấy có chút băn khoăn, không biết chân cô thế nào rồi...

Lãnh Nghị chậm rãi ấn phím nghe, hần còn chưa nói thì đã nghe đầu bên kia truyền đến tiếng khóc thút thít, Lãnh Nghị thoáng chau mày, lòng có chút bồn chồn, nhẹ giọng gọi: 'Tịch Hòa...'

'Nghị...' Tịch Hòa thút thít nói, giọng ngắt quãng, 'Em ... làm mất ... chiếc lắc tay rồi ... em tìm không thấy ...'

Tim Lãnh Nghị lạc mất một nhịp, ánh mắt sắc bén nhìn mông lung ra ngoài, chiếc bóng nhỏ màu trắng xoay tròn kia bị bọn ác nhác lên cao rồi ném xuống đất, tiếng khóc vang lòng, chiếc lắc tay trên cổ tay nhỏ xíu ấy đứt ra, rơi bên cạnh tiểu Lãnh Nghị...

Lòng Lãnh Nghị lại ần ần đau, Hòa Nhi, Lãnh Nghị gọi thầm một tiếng, hần đưa tay nhẹ day huyệt thái dương, đầu bên kia vẫn truyền đến tiếng khóc thút thít của Tịch Hòa, 'Nghị ... đến giúp em với...'

'Em đợi một lát, anh sẽ đến!' Lãnh Nghị rút cuộc nhẹ giọng đáp, hần thoáng suy nghĩ vài giây rồi đứng dậy bước ra khỏi phòng sách đi về phòng ngủ.

Vừa đẩy cửa phòng ngủ hắn đã thấy Lâm Y đang ngồi trên giường xem sách, gương mặt cô điềm tĩnh mà nghiêm túc, khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, sự uể oải trong nội tâm chợt biến mất, hắn bước nhanh đến bên giường ngồi xuống, Lâm Y lúc này mới ngẩng lên nhìn hắn mỉm cười, 'Anh xong việc rồi sao?'

'Ừ', Lãnh Nghị nhu hòa nói, hắn đưa tay nhẹ vuốt đôi má mướt mà của cô.

'Vây quyền "Làm người cha tốt" của anh đã đọc xong chưa?' Đôi mắt của cô gái sáng lên, trên mặt đầy vẻ chờ mong.

Lãnh Nghị thoáng ngần ngừ, mấy ngày gần đây nếu không phải bận công sự thì cùng Lâm Y nên căn bản không có tâm tư nào đọc quyển sách đó. Lãnh Nghị nuốt nước bọt, cười trừ: 'Còn chưa ... nhưng ngày mai anh sẽ bớt chút thời gian tranh thủ đọc.'

Lâm Y cười không nói gì nữa, lại trở về với quyển sách của mình ... Lãnh Nghị nhìn cô một lát rồi thấp giọng nói, 'Y Y, anh có việc phải ra ngoài một chuyến... lát nữa em ngủ trước, được không?'

'Àn...' Lâm Y chỉ nhàn nhạt liếc Lãnh Nghị một cái rồi lại tiếp tục đọc sách, Lãnh Nghị vẫn luôn rất bận rộn, điều này cô biết, buổi tối có việc đột xuất ra ngoài cũng bình thường thôi.

Lãnh Nghị đưa tay vuốt nhẹ tóc cô rồi đứng dậy bước ra ngoài..

Xe Lãnh Nghị rất nhanh đã đến trước cửa căn biệt thự nhỏ của Tịch Họa, người làm má Trương đã đứng chờ ở đó, bà vội giúp hắn mở cửa để xe chạy thẳng vào trong..

Lãnh Nghị còn chưa xuống xe thì đã nhìn thấy một bóng nhỏ mặc váy trắng đang bò trên mặt cỏ, mái tóc dài của cô rũ xuống trên đất, hai cánh tay vươn ra như đang cố sức chống đỡ trọng lượng của cơ thể, chiếc xe lăn của cô thì vất sang một bên.

'Tịch Họa!' Lãnh Nghị kinh hãi lập bập gọi, hắn vội xuống xe đi về phía bóng người trên bãi cỏ; nghe tiếng gọi Tịch Họa vội ngẩng đầu lên nhìn, gương mặt xanh xao nhòe nhoẹt nước mắt, còn dính vài cọng cỏ, bùn đất, đôi mắt to tròn tràn ngập lo âu.

Lãnh Nghị vừa quỳ xuống định đỡ cô dậy vừa lên tiếng trách má Trương đứng bên cạnh: 'Các người sao lại để Hạ tiểu thư bò trên đất như thế? Các người không thể đỡ cô ấy sao?'

'Lãnh thiếu gia, là Hạ tiểu thư không cho chúng tôi đỡ...' Má Trương vội phân trần.

Tịch Họa không ngừng giãy dụa định thoát khỏi tay Lãnh Nghị: 'Không cần, Nghị... lắc tay của em rơi mất, là em không cẩn thận làm mất, em phải tìm...'

Mất Lãnh Nghị tới lại, hắn dùng sức cứng rắn ôm Tịch Họa lên, nhét vào trong xe lăn. Tịch Họa bị hắn ấn vào xe lăn, ngược đôi mắt to nhìn Lãnh Nghị, giọng nói tràn đầy bi thương và vô lực: 'Nghị, đó là món đồ lúc nhỏ của em, là anh đưa lại cho em, là tín vật của hai chúng ta, em không thể làm mất...'

'Được, anh với má Trương tìm giúp em, em cứ ngồi yên đó!' Lãnh Nghị nhẹ giọng khuyên rồi hắn nhìn sang trước mặt và một người làm nữa: 'Các người mang đèn pin đến đây giúp Hạ tiểu thư tìm lắc tay của cô ấy!'

Hai người làm vội đi tìm những công cụ chiếu sáng rồi bắt đầu tìm khắp bãi cỏ, Lãnh Nghị cũng cầm một chiếc đèn pin tìm khắp xung quanh; Tịch Họa mặt mày tái nhợt ừ dột nói: 'Đều tại em cả, rõ ràng biết nó quá nhỏ mà cứ đeo nó trên tay...'

'Tìm được rồi, tìm được rồi!' Đột nhiên giọng hớn hờ của má Trương vang lên, bà đã nhìn thấy sợi lắc tay mà Tịch Họa thường đeo đang nằm khuất dưới một cọng cỏ nhỏ, bà vội nhặt lấy đưa cho Lãnh Nghị đứng ở bên cạnh.

Lãnh Nghị cầm lấy sợi lắc tay tỉ mỉ xem nó dưới ánh sáng của chiếc đèn pin, đây đúng là sợi lắc mà năm đó Họa Nhi đã đeo lúc bị bọn người xấu từ trên cao ném xuống đất bị đứt, lúc đó tiểu Lãnh Nghị đã nhặt nó lên, vẫn luôn giữ bên mình mãi cho đến lúc trưởng thành, sau khi tìm được Tịch Họa Lãnh Nghị mới trả sợi lắc cho cô.

Đó là một sợi lắc tay bằng bạc, kiểu dáng rất bình thường, do những vòng tròn nhỏ lấp vào nhau giống như sợi dây đeo đồng hồ mà những người đàn ông ngày xưa thường đeo, đáng chú ý nhất là nơi đầu sợi lắc có hai quả tim bằng bạc giống nhau, giống như để trang trí cho các cô bé nhìn thích mắt hơn, mà hai quả tim ấy chế tác thô thiển, rõ ràng là do người thợ bạc tay nghề bình thường làm ra.

Hình ảnh của chiếc váy trắng xoay tròn lại hiện lên trong đầu Lãnh Nghị, còn có... gương mặt nhỏ nhắn ngọt ngào kia ... Lãnh Nghị trong nháy mắt thất thần; Tịch Họa đang ngồi trên xe lăn nhìn chăm chăm chiếc lắc trên tay Lãnh Nghị rồi dời đến gương mặt tuấn mỹ phi phàm kia, vẻ thất thần trên mặt hắn khiến đáy mắt Tịch Họa lóe lên một tia sáng dị thường.

'Nghị...' Tịch Họa nhẹ giọng gọi, Lãnh Nghị lúc này mới hoàn hồn vội bước đến đưa chiếc lắc tay cho cô; đôi mắt to tròn của Tịch Họa nhìn chăm chăm sợi lắc được đưa đến trước mặt mình một lúc lâu sau mới chậm rãi đón lấy, bàn tay nhỏ nhắn chạm vào sợi lắc, do dự một chút rồi mới nắm chặt cả sợi lắc lẫn bàn tay to đang cầm nó, ánh mắt chăm chú nhìn chủ nhân của bàn tay đó, Lãnh Nghị.

Thấy Tịch Họa nắm lấy tay mình, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, bình tĩnh rút tay về. Thấy bàn tay to trượt ra khỏi tay mình, đáy mắt Tịch Họa nháy mắt dâng tràn nỗi thất vọng, vành mắt bắt đầu phồng hông.

Lãnh Nghị nhìn vẻ thất thần và bất lực của Tịch Họa, trong lòng chợt dâng lên một nỗi bất nhẫn, dù sao cô là Họa Nhi! Mặc kệ thế nào, là hắn nợ cô! Lãnh Nghị cắn môi, nhẹ giọng nói: 'Tịch Họa, muộn rồi, dễ cảm lạnh lắm, vào nhà trước được không?'

'Ân...' Tịch Họa nghẹn ngào nói; Lãnh Nghị nhìn cô mỉm cười, đưa tay giúp cô đẩy xe lăn vào nhà; vào đến phòng khách Lãnh Nghị ngừng lại, quay sang dặn dò má Trương, 'Đưa Hạ tiểu thư về phòng ngủ, giúp cô ấy tắm rửa nghỉ ngơi!'

'Không!' Tịch Họa vụt quay đầu nhìn Lãnh Nghị sau lưng mình, trong mắt tràn đầy sự cầu xin, 'Nghị, anh đưa em vào, ngồi với em một lúc đi!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần mím môi thoáng suy nghĩ một chút rồi nhẹ giọng nói, 'Được' sau đó đẩy Tịch Họa vào trong phòng ngủ. Đẩy xe đến bên giường Lãnh Nghị mới dừng lại, vòng đến phía trước kéo một chiếc ghế ngồi xuống đối diện với cô.

Đôi mắt to tròn của Tịch Họa nhìn Lãnh Nghị chăm chăm, trong mắt lộ rõ vẻ khẩn trương, thấy vậy Lãnh Nghị mỉm cười, nhẹ giọng nói, 'Tịch Họa, em biết anh đã kết hôn rồi, giữa hai chúng ta đã là chuyện không thể nào! Vì vậy em phải học cách nhìn về phía trước chứ không phải là đắm chìm mãi trong quá khứ...'

'Em không có cách nào nhìn về phía trước, phía trước của em là con số không!' Tịch Họa ngắt lời Lãnh Nghị, giọng đầy tuyệt vọng.

'Sao lại thế chứ?' Lãnh Nghị thoáng chau mày, ngừng lại một chút rồi nói tiếp: 'Lữ Thần vẫn luôn rất thích em, em không biết sao?', thấy Tịch Họa im lặng không nói, Lãnh Nghị lại tiếp tục, 'Khoảng thời gian anh đưa em về nước chữa trị, vẫn là Lữ Thần luôn chăm sóc em, em thử tiếp nhận cậu ấy, được không?'

Tịch Họa nhẹ lắc đầu, giọng vẫn nghẹn ngào: 'Không! Nghị... ngoại trừ anh, em không tiếp nhận được ai cả!'

'Nhưng anh đã kết hôn rồi, anh đã có vợ!' Lãnh Nghị chau mày, trong đôi mắt sắc bén lộ ra một tia bất đắc dĩ.

'Nghị...' Mắt Tịch Họa chợt lóe lên một tia sáng dị thường, cô hơi nghiêng người về phía trước với tay nắm lấy cánh tay Lãnh Nghị, giọng nói bức thiết mà tuyệt vọng, 'Em có thể không cần danh phận, em chỉ cần có thể ở bên cạnh anh là được, làm gì cũng được, chỉ cần anh không đuổi em đi...'

'Không được!' Lãnh Nghị trầm giọng ngắt lời Tịch Họa, 'Tịch Họa, em thực tế một chút đi! Có những lời, hơn ba năm trước anh đã nói với em rồi!'

Hơn ba năm trước? Tịch Họa ngậy người nhìn Lãnh Nghị, trong mắt cuộn lên một nỗi u buồn, cô mấp máy môi định nói nhưng không nói được lời nào.

Lúc này điện thoại của Lãnh Nghị chợt reo lên, hần lấy ra xem, trên màn hình là hai chữ "Y Y" đang nhấp nháy, vẻ nôn nóng trong mắt Lãnh Nghị nháy mắt trở nên nhu hòa, hần liếc nhìn Tịch Họa một cái rồi nhẹ giọng nói: 'Y Y...'

'Nghị, sao anh còn chưa về?' Trong căn phòng ngủ an tĩnh, giọng nói của Lâm Y từ đầu bên kia nghe thật lớn, ngay cả Tịch Họa ngồi đối diện cũng nghe rõ.

'Ừ, anh trở về bây giờ đây, em ngủ trước đi!' Giọng Lãnh Nghị nhu hòa như đang dỗ một đứa trẻ.

Buông điện thoại xuống Lãnh Nghị nhìn về tuyệt vọng trong mắt Tịch Họa, cố điều tiết cảm xúc rồi tận lực dịu giọng nói: 'Tịch Họa, anh phải trở về, anh bảo má Trương giúp em tắm, em nghỉ ngơi sớm đi, suy nghĩ kỹ về Lữ Thần...'

Tịch Họa lặng im không nói, thấy vậy Lãnh Nghị đứng dậy, cúi xuống nhìn cô, chiếc lắc tay trên tay Tịch Họa chợt đập vào mắt hần, thoáng ngẩn người rồi Lãnh Nghị nhẹ vuốt mái tóc cô gái, thấp giọng nói: 'Tịch Họa, qua vài ngày nữa anh sẽ mang Y Y đến thăm em..'

Đôi mắt to tròn của Tịch Họa khẽ chớp lên, cô nhìn theo bóng dáng cao ngất của Lãnh Nghị đi ra khỏi cửa, nghe tiếng hần dặn dò má Trương gì đó rồi sau đó là tiếng xe càng lúc càng xa...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 234: Hồi Phục (1)

Lãnh Nghị vội vã trở về, khi hần nhẹ đẩy cửa phòng ngủ bước vào thì đã nghe tiếng nhạc du dương vang khắp căn phòng, đèn đã tắt, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt chiếu qua chiếc rèm cửa mỏng manh, trên chiếc giường lớn là một bóng dáng mảnh khảnh.

Nhìn cảnh tượng này, lòng Lãnh Nghị chợt thấy bình yên vô cùng, khóe môi hần nhẹ câu lên, rón rén đi đến bên giường, một tay chống lên nệm, cúi xuống nhìn cô gái trên giường nhưng lại bất ngờ thấy đôi mắt cô gái lóe sáng trong bóng tối, Lãnh Nghị bất giác mỉm cười, nhỏ giọng nói: 'Em còn chưa ngủ sao? Đang nghe nhạc gì?'

'Ân' Đáy mắt cô gái toát lên sự vui sướng, nhẹ giọng đáp, 'Đây là nhạc cho thai nhi... sách nói nghe nhiều sẽ có lợi cho việc phát triển trí lực của cục cưng!'

'Ồ...', người đàn ông ra vẻ bưng bít, đáy mắt tràn ngập ôn nhu, hần thân thiết véo nhẹ gương mặt cô gái, 'Ồ, vậy em nghe thêm tí nữa, anh đi tắm trước!'

Người đàn ông tắm xong, kéo chăn nằm xuống bên cạnh cô gái, đưa tay ôm lấy cô vào lòng, nhẹ nhàng cời đai áo ngủ của cô gái, bàn tay nóng rực dán lên vùng bụng của cô, sự ấm áp truyền từ lòng bàn tay hần đến vùng bụng bằng phẳng của cô. Mắt cô gái lóe lên trong bóng tối, dường như đang im lặng cảm thụ độ ấm từ người đàn ông truyền qua cho mình. Bàn tay to của người đàn ông nhẹ nhàng vuốt ve, khoe môi câu lên một nụ cười ái muội, kẻ môi bên tai cô gái nói nhỏ: 'Để anh xem bụng của em!'

'Ân', trên mặt cô gái lộ ra nụ cười ngượng ngùng đầy hạnh phúc, người đàn ông ấn công tắc của chiếc đèn đầu giường, lật một góc chăn lên, ánh mắt đen thẫm rơi trên vùng bụng vẫn còn bằng phẳng của cô, đáy mắt ý cười càng sâu, hần cúi đầu nhẹ áp má lên đó, vẻ mặt nghiêm túc như đang lắng nghe gì đó.

Nhìn mái đầu tóc đen đang phủ nơi bụng mình, khoe môi cô gái không tự chủ được câu lên một nụ cười hạnh phúc, đôi tay nhỏ nhắn nhẹ nhàng vờn ra ôm lấy đầu người đàn ông, nhẹ giọng nói: 'Anh nghe được gì rồi?'

'Ừ, anh nghe cục cưng kêu ba đến thăm nó...' Người đàn ông đang áp mặt nó bụng cô gái cười nhẹ.

'Nói nhảm không...' Cô gái hờn dỗi nói.

'Thật mà...' Người đàn ông vừa nói vừa nhẹ hôn lên vùng bụng bằng phẳng của cô gái, cảm giác mềm mại ôn nhuận như ngọc khiến lòng người đàn ông xáo động, hần hơi dừng lại một chút, rất nhanh lại cúi xuống, một đường hôn nhẹ lên, chỉ khi đến đôi gò đầy đặn kia... hơi thở hần dần dồn dập hơn, cánh môi nhẹ nhàng vỗ về đùa bỡn nụ hoa mê người kia...

Dục vọng chậm rãi lan tràn trong không khí, 'Nghị...', cô gái dưới sự trêu đùa của người đàn ông bất an động đậy thân hình; người đàn ông lúc này mới từ đôi gò đầy đặn kia ngẩng đầu lên, lại tiếp tục một đường hướng lên, cho đến khi chạm đến đôi môi anh đào của cô gái, ôn nhu nghiêng ngáu cho đến khi tiếng ngâm nga khe khẽ của cô gái nhẹ bật ra hần mới chịu buông ra, ngẩng đầu nhìn cô gái, gò má cô gái đã đỏ ửng một mảnh, đôi mắt đen láy mê li như phủ một màn sương.

Khoe môi người đàn ông ý cười càng sâu, hần hần nữa cúi xuống cắn nhẹ vành tai xinh xắn của cô gái, thấp giọng thì thào: 'Y Y, vừa nãy cục cưng kêu anh đi thăm nó...'

'Không được! Anh sẽ dọa đến nó!', cô gái thờ dòn, đáy mắt mang theo chút lo âu.

'Không đâu, cục cưng thấy anh sẽ rất mừng... ă, anh là ba nó...' Giọng nói đầy từ tính của người đàn ông đầy dụ hoặc, hần nhẹ áp cô gái dưới thân, hai tay chống hai bên sườn cô gái, chống đỡ lấy thể trọng của mình, miễn cho chính mình áp đến cô.

'Ân ... vậy anh nhẹ chút... đừng áp đến bụng em!', cô gái thờ dòn, giọng đứt quãng nhắc nhở, hôm nay cô đọc sách, thấy trong sách có nhắc đến làm thế nào thân thiết trong giai đoạn đặc thù này; hai tay cô gái vô thức xếp chồng lên nhau đặt trước bụng như muốn dùng cách này để bảo hộ thai nhi trong bụng.

'Ừm...' Giọng người đàn ông mơ hồ, hần chậm rãi trầm người xuống, tiếng thờ dốc và tiếng ngâm nga dần khuấy động căn phòng...

Lãnh Nghị sớm đã đem lời cảnh cáo của bà nội quăng đến chín tầng mây...

Ngày hôm sau sau bữa cơm tối, Lãnh Nghị cùng Lâm Y đi tản bộ trong vườn hoa sau đó lại đến thư phòng xử lý một số công việc còn dở dang, lát sau ngoài cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ, Lãnh Nghị ngẩng đầu lên nói: 'Vào đi!'

Người đẩy cửa vào là Từ Nhất Hạo, gương mặt sau cơn bệnh của ông gầy đi đôi chút, ông đi đến bên bàn làm việc, ngồi xuống chiếc ghế đối diện, Lãnh Nghị nhìn ông, cười nhẹ: 'Có việc sao?'

Từ Nhất Hạo cũng cười, 'Ba muốn bàn với con một việc...', thấy Lãnh Nghị gật đầu ông trầm giọng nói: 'Ba đã xin với chính phủ cho về nước phục vụ, nhận công tác ở thành phố G, cấp trên đã phê chuẩn rồi, ba muốn ... đưa Như Thanh trở về thành phố G...'

Lãnh Nghị nhìn Từ Nhất Hạo một lúc mới trầm giọng nói, 'Không phải con không đồng ý để ba đưa mẹ của Y Y về thành phố G, giờ Y Y cũng đã hồi phục gần như trước rồi, chỉ là...' Lãnh Nghị trầm mặc một lúc mới nói tiếp, 'Con lo lắng có một ngày ... Y Y lại muốn gặp mẹ của cô ấy!'

Từ Nhất Hạo thờ dãi một tiếng, 'Dù sao cũng phải an táng Như Thanh... giờ Y Y đã mang thai, vì cục cưng, ba tin con bé sẽ dùng cảm đối mặt với thực tế ... Thành phố G là nhà của Như Thanh, cũng là nhà của Y Y, ba sẽ dùng nửa lại còn lại của mình, giống như Như Thanh vậy, vì Y Y giữ một mái nhà...'

Lãnh Nghị cắn môi, mắt nhìn mong lung về phía trước, trầm ngâm giây lâu mới nhìn sang Từ Nhất Hạo: 'Chuyện này để con tìm cơ hội bàn với Y Y trước đã ... sau đó trả lời cho ba ...'

'Ừ, ba biết, chuyện này nhất định phải cho Lâm Y biết, hơn nữa phải có sự đồng ý của con bé...' Từ Nhất Hạo nói.

Ai cũng không phát hiện ra cửa phòng sách hé ra một khe hở nhỏ, rồi lại được đóng lại nhẹ nhàng, ngoài cửa Lâm Y tựa lưng vào tường, vành mắt phấp phồng nhưng trong lòng rất ấm áp, thì ra bên cạnh cô còn có nhiều người yêu thương cô như vậy...

Lâm Y tựa lưng vào tường đứng một lúc lâu mới rón rén bước đi về phía phòng ngủ...

Lúc Lãnh Nghị trở lại phòng ngủ thì thấy Lâm Y đang tựa lưng vào thành giường, đôi mắt đen kịt nhìn mông lung ra ngoài như đang suy nghĩ điều gì, thấy Lãnh Nghị bước vào, ánh mắt cô dời đến gương mặt tuấn tú của hắn, khóe môi không tự chủ được lộ ra một nụ cười dịu dàng.

'Y Y, hôm nay sao không đọc sách? Đọc hết cả rồi sao?' Lãnh Nghị cũng cười nhu hòa nhìn cô, hắn vừa nói vừa cởi áo vest ném trên sofa còn mình thì đi đến bên giường, ngồi xuống bên cạnh cô.

'Nghị...' Lâm Y nhìn Lãnh Nghị đang ngồi bên cạnh mình, hàng mi dài của nhẹ chớp lên, giọng nhẹ như gió thoảng, 'Trưa nay lúc em ngủ trưa đã nằm mơ... còn chưa kịp nói với anh...'

'Nằm mơ?' Trong mắt Lãnh Nghị thoáng qua một tia nghi hoặc nhưng vẫn cười hỏi: 'Mơ thấy gì? Mơ thấy anh sao?'

Lâm Y nhẹ rũ mi, né tránh ánh mắt của người đàn ông, giọng vẫn thật nhẹ: 'Em mơ thấy mẹ...'. Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn mím môi không nói gì đợi câu tiếp theo của cô, Lâm Y vẫn rũ mi không nhìn hắn, 'Mẹ em nói với em... mẹ ở một thế giới khác rất tốt, bảo em yên tâm... Mẹ còn bảo em phải chăm sóc tốt cho cục cưng...'

'Y Y...' Lãnh Nghị nhẹ kêu lên một tiếng, vươn tay ôm Lâm Y vào lòng, nhẹ hôn lên mái tóc cô, khóe môi không không chế được lộ ra một nụ cười vui sướng, ngay cả giọng nói cũng có chút kích động, 'Em... rất cuộc đã thoát ra rồi!'

Đầu Lâm Y áp nhẹ lên lồng ngực của Lãnh Nghị, cô nhắm mắt lại, thì thào: 'Nghị, xin lỗi, để anh chịu khổ rồi!' Cô rút cuộc đã có thể chấp nhận sự thật là mẹ mình đã qua đời, cô cần phải như vậy, bởi vì trong bụng cô còn có một sinh mệnh khác có mối liên hệ máu mủ với cô đang lớn lên từng ngày!

Vành mắt Lãnh Nghị chợt nóng lên, từ khi hắn chạy đến Milan trải qua bao nhiêu vất vả mới đưa được Lâm Y trở lại, gả cho hắn, đến khi Lâm Y bởi vì cái chế của mẹ mình mà mắc chứng mất trí nhớ tạm thời cho đến bây giờ khi Lâm Y hồi phục lại, suốt quãng đường dài này, những khoảnh khắc hạnh phúc quả thực ít đến đáng thương...

'Nghị, tiếng Lâm Y vọng ra từ trong ngực Lãnh Nghị, 'Ngày mai anh đưa em đi gặp mẹ một lần cuối sau đó để ba đưa mẹ đi thôi... Có ba cùng mẹ, em tin mẹ sẽ rất vui...'

'Ừ!' Môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên, tay nhẹ vỗ về sống lưng cô...

'Nghị, cảm ơn tất cả những gì anh đã làm vì em!', cô gái trong lòng hắn lại thì thầm, chiếc đầu nhỏ không ngừng cọ nhẹ lên ngực hắn.

'Ngốc à, cảm ơn cái gì, em là vợ của anh mà!' Đáy mắt Lãnh Nghị tràn đầy kích động và sùng nịch.

Sáng hôm sau Lãnh Nghị và Từ Nhất Hạo đi cùng với Lâm Y đến kho lạnh trong bệnh viện một lần nữa, Lâm Y quý trước chiếc quan tài bằng kiếng của Lâm Dung, hai tay đặt trên nắp quan tài, cô nhìn gương mặt hiền từ của mẹ, nước mắt lặng lẽ thấm ướt má, thật lâu sau cô mới nở một nụ cười qua màn lệ, giọng nghẹn ngào: 'Mẹ, ba trở về rồi... mẹ ở thế giới kia phải thật vui vẻ, đợi sau khi con sinh cục cưng rồi sẽ dẫn nó đến trước mộ thăm viếng mẹ...'

Từ Nhất Hạo nhanh chóng thu xếp đưa tro cốt của Lâm Dung trở về thành phố G, ông đã nhậm chức thị trưởng của thành phố G nhưng một mực cự tuyệt căn hộ cao cấp mà thành phố phân phối cho mình mà quyết tâm vào ở căn nhà nhỏ trong tiểu khu mà Lâm Dung đã từng ở, ông muốn dùng nửa đời còn lại của mình tiếp tục giữ lấy một mái nhà cho Lâm Dung, cho Lâm Y...

Nhìn theo bóng xe Từ Nhất Hạo khuất dần, Lâm Y vẫn đứng lặng giữa làn gió mùa xuân ấm áp, ánh mắt trong nháy mắt đại ra, một bàn tay nhẹ nhàng khoác lên vai cô, Lâm Y chậm rãi ngược lên, lập tức thấy mình chìm trong đôi mắt đen thẳm quen thuộc, tình yêu trong đôi mắt đó đủ để đánh tan cảm giác lạnh lẽo và cô độc vừa thoáng qua trong lòng...

'Được rồi, vào nhà thôi!' Giọng Lãnh Nghị thật ấm áp, nhu hòa mang theo chút ý cười, 'Đừng để cục cưng của anh và mẹ của nó bị mệt!' Lâm Y không nói gì chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng cất bước theo lực kéo của người đàn ông đi vào nhà.

Lúc này điện thoại trong túi Lãnh Nghị chợt reo lên, hắn cầm điện thoại lên xem, hai chữ "Lữ Thần" nhấp nháy trên màn hình khiến sóng mắt hắn thoáng xao động, bàn tay đang khoác trên vai cô gái hơi nói ra, hắn cúi nhìn cô cười nhẹ: 'Y Y, em vào trước đi, anh... nghe điện thoại đã...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 235: Hồi Phục (2)

Bước chân cô gái cũng dừng lại theo, mắt cô đã liếc thấy hai chữ "Lữ Thần" trên màn hình, hàng mi dài nhẹ chớp lên, cô ngược nhìn Lãnh Nghị rồi nhẹ gạt đầu, 'Àn' một tiếng sau đó bước vào phòng khách; Lãnh Nghị thoáng do dự một chút rồi xoay người bước ra ngoài...

Lúc Lãnh Nghị nghe xong điện thoại bước vào thì đã thấy Lâm Y ngồi nơi sofa phòng khách, trên tay là một quyển tạp chí, điềm tĩnh như một đóa hoa mới nở; Lãnh Nghị nhìn cô một lúc rồi bước đến, ngồi xuống bên cạnh.

'Y Y...' Lãnh Nghị khoác tay lên vai cô, nhẹ giọng gọi, Lâm Y quay sang nhìn hắn mỉm cười rồi lại quay nhìn quyển tạp chí trên tay đợi câu tiếp theo của hắn; nụ cười đó của cô như sóng gợn mặt hồ, thanh thuần đến khiến lòng người sợ sệt, Lãnh Nghị vốn định nói với Lâm Y về chuyện của Tịch Họa nhưng nhìn thấy nụ cười của cô, người đàn ông mập mạp môi nhưng không nói được lời nào.

Hắn vẫn sợ sẽ làm cô gái tổn thương, sẽ làm hỏng đi nụ cười đẹp đẽ kia...

Trên vai cô gái là bàn tay ấm áp của người đàn ông, hơi thở ấm áp của hắn phát qua gò má cô nhưng lại không nghe hắn nói câu gì, cô không tự chủ được nghiêng đầu nhìn hắn, cô thấy trong mắt người đàn ông là nồng đượm tình yêu, khóe môi cô gái lần nữa lộ ra nụ cười, rất tự nhiên tầm mắt quay lại với quyển tạp chí trên tay, dịu dàng hỏi: 'Nghị, chân của Tịch Họa sao rồi? Đã khỏe lại chưa?'

Tim Lãnh Nghị đập dồn, đôi mắt đen thẳm liếc nhìn sườn mặt xinh xắn của cô gái, thì ra cô đã nhớ lại tất cả! Minh thì vẫn luôn ngại nói về Tịch Họa... Hắn cười có chút ngượng ngùng: 'Còn chưa khỏe, vẫn như cũ thôi!'

Lâm Y rời mắt khỏi quyển tạp chí, lần nữa nhìn sang Lãnh Nghị, ánh mắt trong trẻo mang theo chút ý cười dịu dàng, 'Có phải anh định đưa em đi thăm cô ấy không?'

Mắt Lãnh Nghị sáng lên, vẫn là nụ cười có chút ngượng ngùng đó, 'Thì ra em đều biết cả ... Là anh nghĩ vậy, chỉ không biết em có muốn đi hay không thôi!'

'Được chứ, em vốn là nên đi thăm Tịch Họa, dù sao cô ấy cũng từng cứu anh...' Giọng Lâm Y thật bình thản, cô biết tâm tư của Lãnh Nghị, cô biết trách nhiệm và nghĩa vụ với Tịch Họa luôn đè nặng trong lòng hắn, hắn không có cách nào chối bỏ.

'Y Y...', bà vai chợt bị siết lại, người đàn ông đã ôm chặt cô vào lòng...

Vào một buổi chiều thứ bảy, thấy tâm trạng và tinh thần của Lâm Y thật tốt, Lãnh Nghị dẫn cô đến căn biệt thự nhỏ của Tịch Họa. Khi xe vừa dừng lại, Lãnh Nghị bước xuống xe, Lâm Y theo phía sau, Tịch Họa đang ngồi trên xe lăn chờ ở trước cửa, đôi mắt to tròn sít sao quan sát cô gái vừa từ trong xe bước xuống.

Cô gái đó có gương mặt nhỏ nhắn, tươi mát thanh thuần, đôi mắt trong trẻo như đầm nước sâu không thấy đáy, hàng mi dài rợp, trên người toát ra một loại khí chất thoát tục khác hẳn với người thường; cô mặc một chiếc váy trắng rộng rãi thoát nhìn càng phiêu diêu thoát tục, trên môi là chút ý cười tươi tắn như một đóa sen mới nở...

Lãnh Nghị nắm tay cô gái đó đi về phía chiếc xe lăn, đáy mắt Tịch Họa không khỏi tối lại, một cảm giác u buồn dâng ngập đáy lòng, cô mím môi nhìn hai người đang đi đến trước mặt mình.

'Tịch Họa, đây là Lâm Y!' Mắt Lãnh Nghị đầy ý cười giới thiệu hai cô gái làm quen với nhau, 'Y Y, đây là Tịch Họa, em đã gặp trước đó rồi!'

Lâm Y dời mắt từ trên mặt Tịch Họa xuống chiếc xe lăn rồi đôi chân dài của cô, rồi lại đi ngược lên trên mặt Tịch Họa --- ánh mắt u buồn đó khiến gương mặt cô như phủ một lớp sương mờ, đẹp nhưng thê lương mà đôi chân không thể động đậy trên chiếc xe lăn kia lại càng khiến cảm giác thê lương kia rõ ràng hơn.

Tịch Họa chỉ nhàn nhạt câu mỗi lên, một nụ cười không chút vui vẻ, giọng nói của cô cũng nhuốm chút u buồn: 'Thật ngại quá, tôi là một người tàn phế, không thể đứng dậy chào hỏi...' Tịch Họa đặc biệt nhấn mạnh hai chữ 'tàn phế'!

Bầu không khí phủ trùm một loại cảm giác vi diệu, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, không kìm được liếc sang Lâm Y, thấy hàng mi dài của cô nhẹ chớp lên nhưng chỉ mím môi, mím cười lặng im không nói ... Loại cảm xúc này của Tịch Họa, cô có thể lý giải!

Ánh mắt u buồn của Tịch Họa dời sang Lãnh Nghị, sự u sầu và thê lương đó khiến lòng hắn rung động, một cảm giác áy náy tràn ngập trong lòng; hắn cố cười, nhìn hai cô gái nói: 'Chúng ta đi vào trong nhà ngồi được không?'

'Ừ, vào đi!' Tịch Họa lúc này mới thờ ơ nói, cô quay lại bảo với người làm, 'Má Trương, đẩy tôi vào đi!', má Trương đáp lời rồi tiến đến đẩy xe lăn của Tịch Họa đi vào trong nhà.

Xe lăn được đẩy đến bên sofa thì dừng lại, Tịch Họa nhìn sang hai người đang đứng phía sau, mỉm cười: 'Hai người ngồi đi!'

Lãnh Nghị nắm tay Lâm Y đi đến bên sofa nhưng vừa ngồi xuống thì mắt hai người trong chớp mắt như đông cứng lại, trong mắt Lâm Y có thêm một chút sững sốt, còn trong mắt Lãnh Nghị, ngoài sự kinh ngạc còn có một chút áy náy...

Trên bàn trà trước sofa đặt hai mô hình nhỏ, chính là mô hình của tiểu Họa Nhi mặc áo trắng xoay tròn trước đó Lãnh Nghị thường đặt trong biệt thự của hắn.

Phòng khách nháy mắt im lặng như tờ, im lặng đến nỗi dường như có thể nghe được tiếng hô hấp của nhau, Tịch Họa lặng lẽ quan sát sự thay đổi trên mặt của Lãnh Nghị và Lâm Y, rồi cười nhẹ, đẩy xe lăn đến trước bàn trà.

Tịch Họa cố nhóm người với lấy một mô hình nhỏ trên bàn, cầm trên tay, đôi mắt mơ màng như đang chìm đắm trong những hồi ức tốt đẹp của quá khứ: 'Mô hình này là do Nghị, dựa theo trí nhớ về cảnh tượng lúc nhỏ tôi nhảy múa mà nhờ một nhà nghệ thuật hàng đầu thể giới dựng lại, đúng không Nghị?'

Mắt Lãnh Nghị lóe lại, ánh mắt không tự chủ được dời từ mô hình nhỏ trên tay Tịch Họa sang Lâm Y, thấy trên mặt cô vẫn một vẻ điềm tĩnh ngọt ngào, lòng hân hoan an tâm hơn, bàn tay đang nắm tay cô càng siết chặt hơn.

Rồi hân nghe tiếng Lâm Y bình thản vang lên: 'Mô hình này thật đẹp, nghe nói Tịch Họa lúc nhỏ đã từng cứu Nghị, Nghị làm mô hình nhỏ này để làm kỷ niệm cũng là phải thôi!'

Đôi mắt to tròn của Tịch Họa lóe sáng, ánh mắt dời từ mô hình trên tay sang Lâm Y, giọng nói mang theo chút châm chọc: 'Có phải Nghị cũng đã làm vật kỷ niệm gì cho Lâm tiểu thư?'

Khỏe môi Lâm Y nhẹ câu lên, giọng thật hòa nhã: 'Những kỷ niệm của tôi và Nghị thì nhiều lắm, quả thực không chỉ có một món đồ lưu niệm thì có thể biểu đạt ra hết! Nếu như nhất định phải tìm một thứ, vậy thì, từ góc độ của tôi mà nói, đó là chiếc áo cưới hiện đang được giữ ở phòng thay áo trong nhà!' Khi nguy hiểm đến gần, cô gái đương nhiên sẽ phản kích.

Ánh mắt Lãnh Nghị thoáng lộ vẻ kinh ngạc sau đó môi không tự chủ được câu lên một nụ cười, hân nhìn sang Tịch Họa nhưng không nói tiếng nào, rõ ràng lúc này Lâm Y đã hoàn toàn hồi phục, Lâm Y mà hân biết, thiện lương như không kém phần sắc bén đã trở lại!

Phòng khách lại tạm chìm trong im ắng, nụ cười của Tịch Họa cũng biến mất, chợt thu lại tầm mắt đang rơi trên mặt Lâm Y, nhẹ nhàng đặt mô hình trở lại bàn trà, khí thế cường hân vừa nãy biến mất không còn tăm tích, sự u buồn lần nữa lộ rõ trên mặt, cô mím môi, giọng cũng thật thê lương: 'Lâm tiểu thư quả thực là một người hạnh phúc, thân thể khỏe mạnh, còn có tình yêu của Nghị... đầu giống như tôi, một người tàn phế, ai cũng xem thường, cũng không được ai yêu, chỉ có một người tự sinh tự diệt...'

Giọng nói thê lương và tuyệt vọng đó động vào chỗ mềm mại nhất trong nội tâm Lâm Y, cô đột nhiên có chút hối hận vừa nãy lời nói quá gay gắt, mình đúng là một người rất hạnh phúc mà Tịch Họa, rõ ràng một là một người bất hạnh! Cô suýt mất đi tính mạng, sau đó lại mất đi người đàn ông mà mình yêu nhất, giờ còn mất đi đôi chân nữa!

Vì sao mình còn so đo với Tịch Họa làm gì chứ? Để cô nói mấy câu cho hả giận thì có sao đâu chứ? Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, nhẹ giọng nói: 'Tịch Họa, thực xin lỗi, tôi không phải cố ý đụng đến nỗi đau của cô... Lần này tôi đến chỉ hy vọng hai chúng ta có thể đối xử với nhau như hai người bạn! Tôi ... biết Nghị cũng rất quan tâm cô, chúng tôi hy vọng cô có thể vui vẻ hơn!'

Ánh mắt của Tịch Họa dời đến trên mặt Lâm Y, vành mắt phỉếm hồng rồi nước mắt dần tụ lại, chiếc xe lăn chậm rãi dời đến trước mặt Lâm Y, dừng lại, đôi mắt to tròn vẫn nhìn Lâm Y chăm chăm, trong mắt đầy những chờ mong như người đang đi trong bóng tối nhìn thấy phía trước có một ngọn đèn dẫn lối vậy.

'Lâm tiểu thư', Tịch Họa run run cánh môi, 'Nếu như hai người thực sự muốn tôi được vui, muốn tôi sống được tốt hơn, vậy hãy để tôi ở bên cạnh Nghị.. tôi không cần danh cũng không cần phận, tôi chỉ cần được ở bên cạnh anh ấy là được rồi!' Nước mắt rớt cuộc cũng tràn mi, Tịch Họa nói như thê thốt, 'Lâm tiểu thư, tôi thề, tôi nhất định sẽ sống hòa thuận thân thiết với cô!'

Trong mắt Lâm Y lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó là khản trương, cô quay nhìn sang Lãnh Nghị đang ngồi bên cạnh, thấy hân cũng đang chau mày, còn chưa nói gì thì đã nghe giọng Tịch Họa sột ruột vang lên, vẫn là nói với Lâm Y: 'Lâm tiểu thư, tôi thề, tôi sẽ không cướp của cô cái gì, tôi ... chỉ cần có thể ở bên cạnh Nghị ... ừm ừm, làm em gái cũng được...'

'Tịch Họa!', Lãnh Nghị rớt cuộc không nhin được nữa lên tiếng ngắt lời Tịch Họa, hân nhìn cô, 'Em đã là em gái của anh rồi, là em gái cũng không thể suốt ngày ở bên cạnh anh, cũng phải gả đi thôi, em hiểu không?'

'Không không, em là em gái của anh, hoặc làm người hầu của anh, em không lấy chồng!', nước mắt Tịch Họa đã nhòe nhoẹt trên má, cô lại nhìn sang Lâm Y, 'Lâm tiểu thư, xin hãy tin tôi, tôi sẽ không cướp đi của cô cái gì...'

Lâm Y mờ mịt nhìn Tịch Họa, không nói được câu gì, Lãnh Nghị mày chau càng chặt hơn, hân tận lực dùng giọng ôn nhu nói: 'Tịch Họa, em lại kích động rồi ... Em bình tĩnh lại đã, đợi em bình tĩnh rồi rồi anh với Y Y lại đến thăm em!'

Lãnh Nghị nói xong quay nhìn sang Lâm Y: 'Y Y, chúng ta về trước đi', hân nói rồi nắm tay Lâm Y đứng dậy định rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 236: Hai Người Phụ Nữ (1)

'Dừng!' Đột nhiên Tịch Họa kêu lớn một tiếng, dường như muốn đứng lên khỏi xe lăn, dùng sức rướn người về phía trước, bởi vì dùng quá sức, trong

tiếng kêu thất thanh, cả người mất đi điểm tựa, ngã nhào trên đất.

"Tịch Họa!" Lãnh Nghị và Lâm Y đều giật nảy mình, Lãnh Nghị vội buông tay Lâm Y bước nhanh đến ôm lấy Tịch Họa đặt trở lại trên xe lăn, Tịch Họa ngược đầu nhìn gương mặt anh tuấn của Lãnh Nghị, không tự chủ được vòng tay qua cổ hắn ôm chặt lấy, thút thút khóc: "Nghị, Nghị, em không muốn ở một mình trong này ... Anh thật sự đã quên Họa Nhi rồi sao? Anh đã nói sẽ cưới Họa Nhi là vợ ... nhưng giờ anh không làm được, cô ấy chỉ muốn ở bên cạnh anh cũng thấy thỏa mãn, vậy cũng không được sao?"

Thấy tâm trạng của Tịch Họa quá kích động, trên mặt Lãnh Nghị lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hắn cầm lấy điện thoại ấn số, rất nhanh đầu bên kia đã có người nghe, Lãnh Nghị nói vào điện thoại: "Lữ Thần, cậu lập tức đến đây đi, tâm trạng của Tịch Họa có chút kích động..."

"Em không cần Lữ Thần!" Tịch Họa lắc đầu khóc lớn.

"Lữ Thần là bác sĩ của em, lúc này em cần cậu ta!" Lãnh Nghị chỉ đành dịu giọng khuyên, "Tịch Họa, em thả tay ra trước, anh với Y Y không đi nữa, ở đây với em..."

Đứng gần người bên cạnh này giờ rốt cuộc Lâm Y cũng hoàn hồn lại, cô nhìn Tịch Họa đang ngồi nơi xe lăn, sắc mặt tái nhợt mà thể lực rất cuộc không nhẫn tâm, cô nuốt nuốt nước bọt, lên tiếng an ủi: "Phải đó Tịch Họa, chúng tôi không đi, cô ... buông Nghị ra trước đã, chúng ta bàn lại sau..."

Đôi mắt to tròn của Tịch Họa dời sang Lâm Y rồi lại trở về trên mặt Lãnh Nghị, thì thào: "Tôi ... chỉ muốn ở bên cạnh Nghị, không cần danh phận gì!"

"Àn, chúng tôi biết rồi, cô ... để chúng tôi suy nghĩ thêm, được không?" Lâm Y cười có chút miễn cưỡng.

Tâm trạng của Tịch Họa rốt cuộc cũng bình ổn trở lại, cô chậm rãi buông tay ra, ngồi im trên ghế; Lãnh Nghị đi đến sofa ngồi xuống sát bên cạnh Lâm Y, hắn không ngờ Tịch Họa lại ngoan cố như vậy, không ngờ chuyện này lại trở nên rối rắm như vậy...

Lữ Thần cũng nhanh chóng đến nơi...

Lãnh Nghị và Lâm Y thật không dễ dàng mới rời được căn biệt thự nhỏ của Tịch Họa...

Trở về xe, Lâm Y an tĩnh ngồi, đôi mắt đen láy lơ đãng nhìn ra ngoài cửa xe, Lãnh Nghị nhẹ nhàng đưa tay vòng qua eo cô, Lâm Y thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn sang Lãnh Nghị, rất dịu ngoan tựa đầu vào ngực hắn.

"Y Y, xin lỗi em!" Lãnh Nghị trầm giọng nói.

Trong lòng hắn, cô gái khế lác đầu, thở dài một tiếng, chiếc đầu nhỏ cọ cọ trên ngực người đàn ông, nhỏ giọng nói: "Em... chỉ cảm thấy Tịch Họa thật tội nghiệp..." Cô thậm chí có cảm giác hạnh phúc của mình được xây dựng trên nỗi đau khổ của Tịch Họa, cảm giác này thật sự khiến cô thấy bất an.

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn mím môi, im lặng không nói, chỉ dùng sức ôm siết lấy cô gái, đôi mắt đen thẳm nhìn mông lung ra ngoài! Hắn cũng biết tình trạng bây giờ của Tịch Họa thật khiến người ta lo lắng, hắn cũng muốn giúp cô thoát ra khỏi tình trạng đó, vui vẻ mà sống; nhưng giờ hắn thật sự không có năng lực làm gì cả...

Trong xe im lặng hồi lâu rồi tiếng của Lâm Y lần nữa vang lên: "Nghị... hay là, để Tịch Họa về ở cùng chúng ta?"

Sóng mắt Lãnh Nghị xao động dữ dội, hắn hơi cúi xuống nhìn cô gái trong lòng, trên gương mặt nhỏ nhắn thanh thuần của cô gái lúc này có chút mờ mịt, đôi mày thanh tú hơi chau lại, rõ ràng cô làm vậy là vì quan tâm đến cảm giác của hắn.

Lãnh Nghị có chút cảm động, hắn mím môi, nhẹ vỗ về sóng lưng của cô gái, thấp giọng nói: "Y Y, em thật sự có thể buông xuống, không để tâm sao? Hay là chỉ vì quan tâm đến cảm giác của anh?"

Đôi mắt đen láy của cô gái thoáng xao động, cô ngược lên nhìn gương mặt anh tuấn của người đàn ông, cười nhẹ: "Nghị, có lẽ trước đây em còn chưa buông xuống được, không thể hiểu được vì sao anh chiều cố Tịch Họa như vậy ... nhưng bây giờ em tin anh, em tin người anh yêu là em; chỉ cần anh yêu em, em còn sợ gì nữa chứ?"

Sau khi đã trải qua quá nhiều chuyện rõ ràng đã thật sâu cảm nhận được tình yêu người đàn ông dành cho mình, có thứ tình yêu sâu đậm đó vây quanh cô không sợ gì cả; ngược lại càng hy vọng mình có thể giúp người đàn ông chia sẻ chút trách nhiệm...

Khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, hắn cúi xuống nhẹ hôn lên trán cô gái, đáy mắt dâng trào tình yêu, hắn dịu dàng nói: "Cám ơn em, Y Y, ai cũng không thể thay đổi tình yêu của anh dành cho em... nhưng chuyện này chúng ta vẫn phải bàn bạc kỹ hơn!"

"Bàn bạc kỹ hơn?" Lâm Y lẩm bẩm nói.

"Ừ, xem liệu còn cách nào khác không..." Lãnh Nghị hơi chau mày, đôi mắt đen thẳm nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ xe, hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, không nói gì thêm.

Nhưng chuyện bàn bạc kỹ hơn mà Lãnh Nghị nói rất nhanh đã phá sản, một buổi tối hai ngày sau đó, đêm lạnh như nước, bốn bề yên tĩnh, trong chiếc giường lớn trong phòng, Lãnh Nghị đang ôm Lâm Y ngủ, Lâm Y dịu ngoan tựa vào trong lòng hắn, mắt nhắm nghiền, gương mặt điềm tĩnh...

Lãnh Nghị còn chưa ngủ, hắn siết sao ôm cô gái vào lòng, môi nhẹ lướt trên mái tóc dài thơm ngát của cô gái, hơi thở ấm áp của hắn phất qua gò má cô,

nghe tiếng thở đều đều của cô, trong lòng tự nhiên dâng lên một cảm giác bình an...

Bầu không khí ấm áp tràn khắp căn phòng, Lãnh Nghị âu yếm đặt lên trán cô gái một nụ hôn mới nhắm mắt định ngủ ...

Nhưng đúng lúc đó điện thoại của người đàn ông đặt trên tủ đầu giường vang lên rất không hợp thời điểm, trong đêm tối tiếng chuông nghe đặc biệt rõ ràng, hai người gần như là đồng thời mở mắt ra, đôi mày người đàn ông chau chặt lại, lúc này còn ai dám gọi điện thoại đến quấy nhiễu hần chứ?

Thân thể cô gái bất an vặn vẹo trong lòng người đàn ông, cô hơi ngước lên nhìn hần, giọng lười nhác: 'Nghị, điện thoại kia!'

'Mặc kệ nó...' Người đàn ông áo nã cầm điện thoại lên, cũng không xem là ai gọi mà trực tiếp ngắt điện thoại sau đó tiếp tục ôm cô gái, 'Ngủ đi Y Y...'

Cô gái dịu ngoan 'Àn' một tiếng, đầu gối lên khuỷu tay người đàn ông, lần nữa nhắm mắt lại.

Nhưng không lâu sau từ ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng gõ nhẹ, mày người chau càng chặt hơn, trong mắt thoáng lộ vẻ tức giận, ai dám đến gõ cửa phòng hần vào lúc này chứ?

Nhưng cơn giận của Lãnh Nghị còn chưa kịp trút ra thì từ ngoài cửa đã truyền đến giọng nói lo lắng của quản gia: 'Thiếu gia, Hạ tiểu thư muốn tự sát...' Lãnh Nghị kinh hãi, đáy mắt lóe lên một tia sắc bén dọa người; Lâm Y cũng mở to mắt, một chút buồn ngủ cũng không còn...

Rất nhanh hai chiếc xe một trước một sau nối đuôi nhau dừng lại trước căn biệt thự nhỏ của Tịch Họa, cửa xe gần như là đồng thời mở ra, Lãnh Nghị bước ra từ chiếc xe phía sau, Lâm Y thì theo sát sau lưng hần, từ trên chiếc xe lớn phía trước mấy người vệ sĩ bước xuống, nhanh chóng lấy từ trong xe ra một chiếc đệm cao su lớn, thuận thực bơm hơi cho nó thổi phồng lên...

Mặt Lãnh Nghị tối sầm, hần ngẩng đầu nhìn về phía khung cửa sổ nhỏ của căn gác nhỏ trên nóc căn biệt thự; Lâm Y cũng nhìn về phía đó, về mặt lo lắng.

Lúc này trên căn gác nhỏ trên nóc biệt thự, một cánh cửa sổ mở hé ra, Tịch Họa đang ngồi trên bậc cửa, trong đêm tối, chiếc váy dài màu trắng trông càng chói mắt, làn váy và mái tóc cô phát phơ trong làn gió đêm, hai chân đã ở ngoài bậc cửa, dường như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào...

Những vệ sĩ đã kéo tấm đệm hơi đến dưới ô cửa sổ đó...

Lãnh Nghị cắn môi bước nhanh vào trong nhà, đi thẳng lên căn gác nhỏ ở lầu ba, Lâm Y cũng vội vã bước theo; Lãnh Nghị vừa đặt chân vào trong căn gác nhỏ thì đã nhìn thấy má Trương và một người hầu đang luống cuống tay chân đứng đó nhìn Tịch Họa đang treo mình ngoài cửa sổ; rồi Lãnh Nghị nghe tiếng thét gào của Tịch Họa: 'Các người đừng qua đây, bằng không tôi nhảy xuống...'

Nghe tiếng chân, Tịch Họa hơi nghiêng người lại, ánh mắt ghim chặt trên người Lãnh Nghị vừa mới bước vào, trên mặt toàn là nước mắt và sự tuyệt vọng, thân thể lại dịch ra ngoài cửa sổ thêm một chút, thực sự rất nguy hiểm...

Lãnh Nghị không thể không dừng bước, hần sợ hãi như hần xông qua hoặc là làm cô giật mình, rất có khả năng Tịch Họa sẽ rơi xuống lầu! Lãnh Nghị nhìn chằm chằm cô gái trên bậc cửa, tận lực hòa nhã nói với cô: 'Tịch Họa, em trở vào nhà đi!'

'Không em không vào...' Tịch Họa nghẹn ngào nói, thân thể gầy yếu run rẩy trong cơn gió đêm, cô u oán nhìn Lãnh Nghị, 'Nghị, anh để em chết đi, em không muốn sống nữa...'

'Vào đây trước đi, chúng ta nói chuyện!' Giọng Lãnh Nghị vẫn thật ôn hòa, 'Nếu như em chết, chúng ta không nói được gì với nhau nữa!'

'Nghị...' Cô gái trên bậc cửa khóc rống, 'Em thà rằng mình chết đi chứ sống còn có ý nghĩa gì đâu? Nghị, anh kết hôn cũng không nói với em, ngay cả giữ em lại bên cạnh anh cũng không muốn!'

'Tịch Họa!' Lãnh Nghị chau mày, trong lòng thoáng có chút khổ sở nhưng giọng nói vẫn ôn tồn, 'Lúc anh kết hôn em còn chưa tỉnh lại, anh làm sao nói với em?'

'Vậy cho em về nhà ở được không?' Cô gái khóc lóc cầu xin.

Lãnh Nghị trầm giọng nói: 'Cho dù em đến nhà anh ở cũng không có ý nghĩa gì, em có hiểu không?'

'Không!' Tịch Họa bị ai nói, 'Nghị, em đã nói em có thể không cần danh phận, cái gì cũng có thể không cần, chỉ cần được ở lại bên cạnh anh ... vì sao ước muốn giản đơn như vậy cũng không được chứ?'

Mày Lãnh Nghị chau càng chặt nhưng cố nhẫn nại khuyên bảo: 'Tịch Họa, em ở đây so với ở chỗ kia có gì khác nhau đâu, anh đều xem em là em gái...'

'Nghị, vậy thì em là em gái...', nước mắt Tịch Họa nhoe nhoẹt trên má, nghẹn ngào ngắt lời hần, 'Anh biết trên đời này em không còn người thân nào, chỉ còn mỗi anh thôi, anh đừng bỏ mặc em ... Em là Họa Nhi của anh, anh thật sự quên rồi sao?'

Mặt Lãnh Nghị tối sầm, hần nhắm mắt như cố bình ổn cảm xúc của mình...

'Tịch Họa, cô muốn dọn qua ở cùng chúng tôi có phải không?' Lúc này Lâm Y đứng bên cạnh này giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng, cô mỉm cười nhìn cô gái trên bậc cửa, dịu giọng hỏi.

Chương 237: Hai Người Phụ Nữ (2)

'Y Y...' Lãnh Nghị vụt quay lại nhìn Lâm Y, trong mắt không dấu được cảm kích, hẳn biết mình có lỗi với Tịch Họa, hơn nữa cũng không thể tro mắt nhìn cô chết mà không cứu; nhưng nếu như để Tịch Họa vào biệt thự của mình ở thì sợ có lỗi với Lâm Y... nhưng cũng may là Lâm Y hiểu cho hẳn!

Tiếng khóc của Tịch Họa ngưng bật, cô nhìn sang Lâm Y đang đứng bên cạnh Lãnh Nghị, thấy nụ cười ôn hòa của cô, trong mắt Tịch Họa dấy lên một tia hy vọng, giọng nói tràn đầy cầu xin: 'Lâm Y, tôi chỉ là một người tàn phế, tôi sẽ không cướp đi cái gì của cô, xin cô cho tôi về nhà...'

'Được, Tịch Họa...' Giọng Lâm Y vẫn dịu nhẹ, '... giờ cô vào nhà trước đã, chúng ta cùng bàn bạc chuyện này, được không?'

Ngồi trên bậu cửa Tịch Họa gật mạnh đầu, cô chậm rãi chống cánh tay yếu ớt lên bậu cửa định xoay người lại, thấy vậy Lãnh Nghị vội bước đến định đỡ cô vào nhà thì trong tích tắc đó, tay Tịch Họa bị trượt, thân thể vốn ngồi không vững trên bậu cửa mất đi điểm tựa, trong tiếng thét chói tai, cả người cô trượt xuống...

Tất cả mọi người trong phòng đều sợ đến ngất người... Lãnh Nghị lúc đó đã đi đến bên cửa sổ vội vàng nhào qua bậu cửa, một tay vừa kịp bắt lấy tay Tịch Họa, cả người cô treo lơ lửng ngoài cửa sổ của căn gác nhỏ.

'Nghị...' Tịch Họa lúc này đang treo lơ lửng ngoài không trung ngược nhìn sườn mặt cương nghị của Lãnh Nghị, lại nhìn bàn tay to đang nắm chặt tay mình, trên gương mặt u buồn ướt đẫm nước mắt lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, Nghị, có anh nắm tay em như vậy, cho dù em thật sự chết đi, cũng không sao cả!

Lãnh Nghị không lên tiếng, hẳn cần môi, dùng sức kéo mạnh, từng chút một kéo Tịch Họa lên, một tay kia vội nắm lấy bàn tay còn lại của cô, hai tay dùng sức kéo, cứng rắn kéo cô gái đang treo lơ lửng ngoài cửa sổ vào nhà, theo quán tính thân thể cô gái ngã mạnh vào trong lòng hắn...

Lúc này mọi người mới dám thở ra, Lãnh Nghị ôm Tịch Họa lên, nhìn má Trương vẫn còn đứng ngây người kia, quát bảo: 'Xe lăn!'

'Thiếu ... thiếu gia, ở đây!' Má Trương lúc này mới hoàn hồn lại, vội kéo chiếc xe lăn mà Tịch Họa ném ở một bên đến trước mặt Lãnh Nghị.

'Mang xuống lầu!' Mặt Lãnh Nghị vẫn tối sầm, lạnh giọng nói, còn mình thì ôm Tịch Họa sai bước xuống lầu, lúc lướt qua bên người Lâm Y, ánh mắt sắc bén kia trong nháy mắt nhu hòa trở lại, giọng nói cũng thật dịu dàng: 'Y Y, xuống thôi!' Lâm Y lúc này mới gật đầu, theo chân Lãnh Nghị xuống lầu.

Tịch Họa an tĩnh tựa đầu vào ngực Lãnh Nghị, hai tay chậm rãi vòng qua người hắn mắt nhắm lại cảm thụ ... nếu như cái ôm này vĩnh viễn thuộc về cô, cô tình nguyện dùng tính mạng mình đổi lấy...

Đi xuống phòng khách dưới lầu, má Trương đã bày sẵn xe lăn, Lãnh Nghị đặt Tịch Họa vào trong xe lăn, tay Tịch Họa vẫn lưu luyến không rời khỏi người Lãnh Nghị, sự an tĩnh trong đáy mắt chớp mắt đã thay bằng sự bi thương, mắt mát và vô lực, cô nhìn Lãnh Nghị về đáng thương.

Lãnh Nghị chỉ làm như không thấy, hẳn quay đầu, ánh mắt sắc bén quét về phía má Trương và chị Lâm, giọng lạnh lùng: 'Ai cho các người đưa Hạ tiểu thư lên căn gác đó? Là ai đỡ Hạ tiểu thư lên bậu cửa?'

'Thiếu ... thiếu gia ... xin lỗi', má Trương sợ đến nói lắp bắp, 'Là Hạ tiểu thư nói muốn lên đó xem ... tôi không biết cô ấy là muốn nhảy ... lầu...'

'Hai người bị đuổi việc, thu dọn đồ đạc đi, ngày mai rời khỏi chỗ này!' Giọng Lãnh Nghị lạnh như băng, trong mắt tràn đầy tức giận.

'Nghị... đừng trách họ, là em tự mình muốn lên', ngồi trên xe lăn nghe vậy Tịch Họa sợ ngất người, thấp giọng cầu xin, 'Nghị, đừng đuổi họ đi, em đã quen với hai người... Nghị, xin anh ... em không muốn để người lạ chăm sóc mình...'

'Nghị, nếu như Tịch Họa đã nói vậy, thôi bỏ đi anh... dù sao có người quen chăm sóc cũng tốt hơn!' Lâm Y đứng bên cạnh kéo nhẹ tay áo Lãnh Nghị, nhắc nhở hắn đừng để tâm trạng của Lâm Y bị kích thích nữa.

Lãnh Nghị quay lại nhìn Lâm Y, sóng mắt thoáng xao động, hẳn chậm rãi ngồi xuống sofa, ánh mắt mọi người đều dồn trên người hắn, trong mắt Tịch Họa thì tràn đầy chờ mong, mong Lãnh Nghị lên tiếng, đồng ý cho cô về biệt thự nhà họ Lãnh ...

Lãnh Nghị vẫn lặng im không nói, hẳn chau mày như đang suy nghĩ điều gì; sự thất vọng trong mắt Tịch Họa càng lúc càng rõ ràng, cô dùng ánh mắt cầu xin nhìn Lâm Y, run giọng nói: 'Lâm Y, vừa nãy cô hứa với tôi, để cho tôi theo hai người trở về, đúng không?'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, tay bất giác vuốt ve vùng bụng bằng phẳng, trong đó đang dự trữ cục cưng của cô và Lãnh Nghị! Lãnh Nghị yêu cô như vậy, vậy cô còn gì mà lo lắng chứ?

Cảm giác hạnh phúc dâng trào trong nội tâm Lâm Y, cô mỉm cười, nhẹ giọng nói: 'Được, nếu cô thực sự muốn ở cùng với chúng tôi, vậy cô có thể ở... dù sao căn biệt thự kia cũng rất lớn, không ở cũng dễ trống thôi!'

Sóng mắt Lãnh Nghị xao động dữ dội, Tịch Họa cũng nhìn về phía hắn, giọng có chút sợ sệt, 'Nghị... em thề, em sẽ không quấy nhiễu hai người đâu ... em biết, em là em gái...'

Lãnh Nghị chậm rãi mở mắt, ánh mắt sắc bén quét về phía Tịch Họa, trầm giọng nói: 'Tịch Họa, em có thể ở cùng bọn anh ... anh sẽ xem cô như em gái... nhưng rồi có một ngày em cũng phải gả đi thôi! Không thể cứ ở mãi ở nhà anh trai được, em hiểu không?'

Mắt Tịch Họa trong tích tắc bùng sáng, cô vội gật đầu: 'Nghị, em biết rồi ...' Đối với Tịch Họa mà nói, chỉ cần được vào ở trong biệt thự của Lãnh Nghị, có thể ở bên cạnh hắn, có thể nhìn thấy hắn mỗi ngày, cô thật sự thấy thỏa mãn rồi.

Tịch Họa rất nhanh đã dọn đến biệt thự của nhà họ Lãnh, bởi vì chân cô đi lại không tiện nên sắp xếp cho cô vào ở một căn phòng ở tầng trệt, dưới sự thỉnh cầu của Tịch Họa, má Trương cũng được điều đến chăm sóc cho cô, thuận tiện giúp đỡ má Ngô trong việc bếp núc...

Tối hôm đó, đêm lạnh như nước, phòng ngủ đã tắt đèn, Lâm Y an tĩnh gối đầu lên khuỷu tay của Lãnh Nghị, đôi mắt đen láy lóe sáng trong bóng tối, hiện giờ Tịch Họa đang ngủ dưới lầu, cô không còn cô độc sống một mình bên ngoài, vậy Lãnh Nghị cũng không cần phải sống trong áy náy nữa... Tin tưởng Lãnh Nghị, cũng vì Lãnh Nghị, Lâm Y tin mình làm vậy là đúng...

'Y Y, cảm ơn em!' Nằm bên cạnh, người đàn ông rõ ràng cũng phát hiện cô gái còn chưa ngủ, hắn nghiêng người sang nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn, đẩy mất một mảnh nhu tình...

'Cảm ơn gì chứ...' Cô gái trong lòng khẽ mỉm cười, đẩy mắt tràn đầy hạnh phúc, cánh tay mảnh khảnh vòng qua cổ người đàn ông, nửa đùa nửa thật, 'Em phải làm chút việc tốt vì cục cưng, tích thêm công đức, đúng không?', đây là điều mà Lâm Y thường nghe những người già nói.

Khóe môi người đàn ông cũng lộ ra ý cười, vòng tay càng siết chặt hơn, cô gái mang theo nụ cười nhắm mắt lại...

Trong phòng ngủ thật an tĩnh, đôi mắt Lãnh Nghị lóe sáng trong đêm, bàn tay to nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng mảnh khảnh của cô gái, dù cách một lớp áo ngủ hắn vẫn cảm nhận được làn da mềm mại như lụa của cô gái...

Tim Lãnh Nghị không tự chủ được đập mạnh hơn, bàn tay to nhẹ nhàng chen vào một góc áo ngủ ...

Mắt cô gái hơi hé ra, cô mỉm môi, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang xằng bậy trên người mình; trong bóng tối, khóe môi người đàn ông nhẹ câu lên, đợi cô gái buông tay, quả nhiên chỉ lát sau tay cô gái đã rời ra, vì thế bàn tay to của người đàn ông lại bắt đầu không an phận chậm rãi trượt từ vùng bụng băng phẳng lên đôi gò mềm mại kia.

Cô gái bị quấy nhiễu, bất an động dẩy thân người, muốn rời khỏi sự khống chế của người đàn ông nhưng bàn tay to kia như hai giọng kìm, hoàn toàn không có ý thả cô ra, cô gái chỉ đành ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn; lát sau cô nhận đến không thể nhận được nữa, áo nã nói: 'Nghị... đừng mà!'

Tiếng cười của người đàn ông trong đêm nghe thật rõ ràng: 'Vì sao không thể?'

'Em ...' Cô gái mỉm môi, áo nã pha lẫn với thẹn thùng, 'Không thể là không thể, làm gì có vì sao chứ!'

'Ừ...' Giọng nói của người đàn ông mang đầy ý cười ái muội, 'Vậy anh không đụng đến em, anh thăm con anh chắc là được rồi chứ?'

'Không được!' Cô gái nói một cách kiên quyết, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông, trong bóng tối, gương mặt kia vẫn anh tuấn mê người, ánh mắt ngời sáng kia mang theo sự dụ hoặc không có cách nào kháng cự lại đang nhìn cô gái.

Cô gái nuốt nước bọt, cố gắng bình ổn con sóng lòng, giọng nói nhỏ xiu mang theo chút thẹn thùng, 'Trong sách nói... lúc mang thai, cái đó ... chuyện đó ... phải tiết chế...'

'Khụ khụ...', người đàn ông rất nghiêm túc nói, 'Anh đã tiết chế rồi nha... ừm, Y Y, con trai một mình trong đó rất cô đơn nha, giờ anh lại không thể mỗi ngày thăm con, vậy mấy ngày đến thăm một lần chắc là được chứ, phải không?'

'Mấy ngày một lần cũng là nhiều...', cô gái lầu bầu, 'Một tuần một lần thì còn có thể...'

'Vậy không được!', người đàn ông dứt khoát cự tuyệt, một tay tiếp tục thành thực cời bỏ áo ngủ của cô gái, thân thể như ngọc của cô rất nhanh đã lộ ra trước mắt người đàn ông, để hắn vuốt ve, âu yếm cho đến khi cô gái không còn, chỉ còn lại tiếng ngâm nga kiều mị ...

Người đàn ông chống hai tay hai bên sườn của cô gái chống đỡ trọng lượng của hắn, cô gái vẫn theo bản năng lấy hai tay che nơi bụng, vẫn không khống chế được hơi thở dồn dập.

Ánh mắt như đuốc của người đàn ông nhìn xuống gương mặt thanh thuần của cô gái, khóe môi hơi câu lên, hắn cúi xuống âu yếm hôn lên đôi môi anh đào kia, ái muội nói: 'Anh vào xem một chút, rất nhanh sẽ trở ra...' Lúc hắn nói câu này, đôi chân dài đã nhẹ nhàng chen vào giữa hai chân cô gái, thân thể cũng theo đó trầm xuống...

Động tác của người đàn ông thật ôn nhu nhưng cô gái vẫn không ngăn được tiếng thở dốc...

'Nghị ... sách nói...' Cô gái lên tiếng nhắc nhở, giọng dứt quãng.

'Ừm, biết rồi, em chuyên tâm chút!' Người đàn ông ngắt lời cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 238: Hai Người Phụ Nữ (3)

Sáng hôm sau, như thường ngày lúc Lãnh Nghị thức giấc Lâm Y vẫn còn đang ngủ, hần cúi xuống nhìn về mặt điềm tĩnh của cô trong giấc ngủ một chút rồi mới rời giường, rửa mặt xong hần lại đi đến bên giường, hôn nhẹ lên trán cô gái, nhỏ giọng nói: 'Anh đi làm đây!'

Cô gái trên giường hơi hé mắt, khoe môi lộ ra ý cười, không nói gì, thấy người đàn ông rời khỏi phòng, cô gái nhắm mắt lại tiếp tục ngủ, bởi vì mang thai, mấy ngày gần đây cô đặc biệt thích ngủ.

Lãnh Nghị bước xuống lầu, đi vào phòng ăn, vừa bước vào cửa phòng ăn thì đã nhìn thấy Tịch Họa đang ngồi nơi bàn ăn, đôi mắt to tròn nhìn về phía hần, ánh mắt bừng sáng: 'Nghị, em làm bữa sáng cho anh!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần cười nhẹ, bình thản nói: 'Tịch Họa, sau này bữa sáng để má Ngô làm được rồi, em không cần cực khổ vậy đâu!'

'Nghị, em thích làm cho anh ăn, anh đợi chút!' Tịch Họa vui sướng nói, sau đó quay nhìn sang má Trương đứng cạnh đó, 'Má Trương, mang bữa sáng mà tôi đã làm cho thiếu gia lên đây!', má Trương vội rời đi, lát sau đã bê lên một khay thức ăn đều là món Tây, đặt trước mặt Lãnh Nghị.

Thấy khay thức ăn, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần nhớ lúc htht vừa mới đến nhà họ Lãnh, chuyện đầu tiên là học làm bữa sáng kiểu Tây, vì hần thích ăn nên cô học rất nghiêm túc, sau này quả thực luyện thành một tay nghề thật giỏi, giờ nhìn khay thức ăn này, hần không khỏi nhớ lại chuyện trước đó.

Lãnh Nghị ngẩng đầu nhìn Tịch Họa, cười nhẹ, 'Cám ơn...'

Đáy mắt Tịch Họa tràn đầy ý cười, cô thoải mái nói: 'Nghị, nếu anh thích, em sẽ như trước đây vậy, mỗi ngày đều nấu cho anh ăn!'

Mắt Lãnh Nghị lóe lên lần nữa, hần nhìn Tịch Họa, ôn tồn nói: 'Tịch Họa, sau này em không cần làm đâu, được không?', thấy ánh mắt thất vọng của cô, Lãnh Nghị bồi thêm một câu như giải thích, 'Giờ bữa sáng của anh đa phần là món Trung!' Hần nhớ Tịch Họa chỉ học làm cơm tây.

Mắt Tịch Họa lại sáng lên, cô mỉm cười: 'Món Trung em cũng biết làm, lúc ba mẹ em còn sống có dạy cho em... Nếu anh thích ăn món Trung, ngày mai em làm thử!' Cô nhìn sắc mặt của Lãnh Nghị, vội bồi thêm câu: 'Bữa sáng của Y Y em cũng sẽ nấu cho chị ấy, giờ chị ấy đang mang thai, em có thể chuẩn bị một phần ăn dưỡng thai, giúp bổ sung canxi!'

'Không cần vất vả vậy đâu!' Lãnh Nghị chỉ đánh cười nhắc nhở, 'Những thứ này người làm đều biết làm cả!'

'Em thích mà!' Tịch Họa cười thật vui vẻ, 'Em làm với người làm họ làm sao giống nhau được chứ!'

Lãnh Nghị không trả lời cô, chỉ cầm cùi ăn bữa sáng, Tịch Họa ngồi ở bên cạnh lặng lẽ nhìn gương mặt tuấn tú mà cô thầm thương trộm nhớ bao nhiêu năm qua, trong mắt tràn đầy ý cười thỏa mãn...

Ăn xong bữa sáng, Lãnh Nghị buông dao nĩa xuống, Tịch Họa vội đưa cho hần chiếc khăn ăn sớm đã chuẩn bị sẵn, Lãnh Nghị bình thản cầm lấy chiếc khăn nhỏ, lau tay sau đó điềm đạm nói: 'Em đừng quên tập vật lý trị liệu... lát nữa Lữ Thần sẽ đến giúp em...'

'Ân, em biết rồi!' Một câu quan tâm dù là vô tình của Lãnh Nghị cũng khiến cho Tịch Họa vui sướng vô cùng.

'Anh đi làm!' Lãnh Nghị nói rồi đứng dậy đi về phía cửa, Tịch Họa vội đẩy xe lăn đuổi theo, cô dõi mắt nhìn theo bóng Lãnh Nghị mãi đến khi bóng hần mất hút mới chịu đẩy xe trở vào lại phòng khách...

Lúc Lâm Y thức dậy xuống lầu thì đã thấy Tịch Họa đang ngồi đan len, vẻ mặt thật nghiêm túc, mắt Lâm Y lóe sáng, bước chân đang bước xuống cầu thang chợt ngừng lại, Tịch Họa đang chuyên chú với công việc trên tay, căn bản là không để ý đến Lâm Y.

Lâm Y nuốt nước bọt, rốt cuộc cũng tiếp tục bước xuống, tiếng bước chân cuối cùng cũng kinh động đến Tịch Họa đang mải mê đan áo, lúc này cô mới ngược lên nhìn Lâm Y, trong mắt lộ chút ý cười: 'Y Y, chị qua đây!'

Lâm Y thoáng ngẩn người, cô phát hiện Tịch Họa giờ đã thay đổi cách xưng hô, gọi cô là 'Y Y', cách xưng hô này kéo hai người đến gần hơn nhiều; Lâm Y mỉm cười đi đến gần Tịch Họa, 'Cô cũng biết đan áo sao?'

'Phải đó', Tịch Họa cầm lấy chiếc áo len mới đan được một nửa đưa đến trước mặt Lâm Y, 'Lúc mẹ em còn sống đã dạy cho em..'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô mím môi, thì ra Tịch Họa cũng không còn mẹ, một cảm giác đồng cảm chợt dâng lên trong lòng, Lâm Y lặng lẽ đi đến bên cạnh xe lăn của Tịch Họa nhìn xem chiếc áo.

Tịch Họa buông cuộn len xuống nhìn Lâm Y cười: 'Y Y, chị đi ăn sáng trước đi, má Ngô đã giúp chị làm sẵn rồi!'

'Giờ tôi không muốn ăn, đợi lát nữa ăn sau vậy!' Lâm Y chậm rãi đi đến bên sofa ngồi xuống.

'Bỏ bữa sáng không tốt đâu!' Giọng Tịch Họa vẫn thật mềm mại, cô dúm một cuộn len vào trong tay Lâm Y, 'Chị xem có thích màu này không, em đan cho cục cưng trong bụng chị!', Lâm Y lần nữa ngăn người, cô nhìn lại cuộn len trong tay mình, lúc ngẩng đầu lên thì chiếc xe lăn của Tịch Họa đã đẩy vào phòng ăn.

Lâm Y lần nữa cúi xuống nhìn cuộn len trong tay, màu vàng nhạt, mềm mại, Tịch Họa nói là đan cho cục cưng, khỏe môi Lâm Y chợt lộ ra nụ cười, bàn tay không tự chủ được nhẹ sờ lên bụng mình...

Lãnh Nghị nói không sai, Tịch Họa quả thực là một cô gái hiền lành, cũng khó trách trước đây Lãnh Nghị đối xử tốt với cô ấy như vậy... Trong lòng Lâm Y chợt có chút bất an, Tịch Họa không còn ba mẹ, giờ chân lại không thể đi được, mình lại cướp bạn trai của người ta... ít ra mình cũng còn ba, còn Lãnh Nghị, quan trọng hơn là còn cục cưng trong bụng...

Đang lúc Lâm Y đứng ngẩn người thì Tịch Họa đã lặng lẽ lăn xe vào trong phòng khách, trên tay là một ly sữa, cô đưa cho Lâm Y, 'Chị không muốn ăn sáng thì uống tạm ly sữa này vậy, sữa có thể bổ sung canxi, đối với chị, đối với cục cưng đều tốt cả, sau này chị nên uống sữa mỗi ngày!'

Lâm Y đột nhiên có chút cảm động, cô nhẹ giọng nói cảm ơn rồi đón lấy ly sữa, Tịch Họa cười, đưa tay cầm lại cuộn len trong tay Lâm Y, tiếp tục đan; Lâm Y cầm ly sữa, im lặng quan sát gương mặt xanh xao của Tịch Họa.

'Y Y, sữa phải tranh thủ uống lúc nóng, uống xong rồi em dạy chị đan áo, được không?' Tịch Họa vẫn cầm cúi đan áo nhưng lời là nói với Lâm Y.

'Được!' Lâm Y mỉm cười, học đan len cũng tốt, cô cũng có thể tự mình đan cho cục cưng một chiếc, cho Lãnh Nghị một chiếc, à, còn cho ba một chiếc nữa.

Lúc này quản gia tiến vào nói với hai người: 'Thiếu phu nhân, Hạ tiểu thư, bác sĩ Lữ Thần đến!'

Tiếng "thiếu phu nhân" kia rõ ràng khiến mắt Tịch Họa tối lại nhưng Lâm Y không phát hiện ra điều đó, cô nhìn Tịch Họa cười: 'Lữ Thần chắc là đến thăm cô phải không?'

Tịch Họa nhàn nhạt nói: 'Anh ta là bác sĩ chủ trị của em!'

Đang lúc nói chuyện thì Lữ Thần đã đi vào trong phòng khách, ánh mắt hai cô gái không hẹn mà cùng nhìn về phía hắn, sóng mắt Lữ Thần thoáng xao động, xem ra quan hệ giữa hai cô gái này không tệ lắm, xem thế nào cũng không giống tình địch nha! Hắn có chút khó hiểu lắc lắc đầu, đi đến gần hai người.

Lâm Y sớm đã nhìn thấy vẻ khó hiểu trong mắt Lữ Thần, cô đùa: 'Anh lắc đầu gì vậy? Cảm thấy hai người chúng tôi ngồi với nhau lạ lắm sao?'

'Ừ, có một chút!' Lữ Thần nửa đùa nửa thật nói.

Lâm Y mỉm cười nhấp một ngụm sữa, ý vị nói: 'Ai có thể cười được Tịch Họa thật là có phúc nha, anh xem, ly sữa này là Tịch Họa giúp em lấy, cô ấy còn biết đan áo, nghe nói nấu ăn cũng rất ngon nha!'

Lữ Thần nhìn ly sữa trên tay Lâm Y, đáy mắt lộ ra ý cười, hắn lại lén liếc sang Tịch Họa, Tịch Họa chỉ cười nhạt, cầm cúi tiếp tục đan áo, không nói gì.

Lâm Y đứng dậy, cười nhẹ: 'Ừm, tôi đi ăn sáng, sau đó lên lầu xem sách, hai người tự nhiên nha!'

Thấy bóng Lâm Y khuất sau cửa phòng ăn, ánh mắt Lữ Thần mới lần nữa rơi trên người Tịch Họa, hắn hơi cúi xuống nhìn cô nói: 'Tịch Họa, mấy ngày nay chân em có chút cảm giác nào chưa?'

Tịch Họa lúc này mới ngẩng đầu lên, hơi mỉm cười: 'Thỉnh thoảng cảm thấy hơi nóng!'

Sóng mắt Lữ Thần thoáng xao động, hắn cười: 'Ừ, vậy là tốt rồi, chứng tỏ chân em đã bắt đầu có cảm giác ... Tịch Họa, mỗi ngày phải gắng tập vật lý trị liệu, rồi bảo Tiểu Lâm giúp em xoa bóp, chân em chắc là sẽ khỏi nhanh thôi!'

'Àn!' Tịch Họa nhàn nhạt nói.

'Vậy giờ chúng ta đến phòng tập đi...' Lữ Thần quay lại dặn dò Tiểu Lâm đang đứng bên cạnh, 'Tiểu Lâm, đi chuẩn bị cho Hạ tiểu thư đi...' Tiểu Lâm đáp lời rồi đi về phía phòng ngủ của Tịch Họa.

Lúc Lâm Y ăn xong bữa sáng bước ra thì Lữ Thần và Tịch Họa đã không còn ở trong phòng khách rồi, chắc là họ đã đi đến phòng gym, bắt đầu tập vật lý trị liệu. Lâm Y không quan tâm đến hai người nhiều, cô bước lên lầu, hôm nay cô còn phải đọc sách, sau đó nghe một chút âm nhạc dành cho thai nhi

nữa...

Trong căn phòng ngủ trên lầu hai vang lên tiếng nhạc du dương, Lâm Y ngồi nơi sofa xem một quyển sách thai giáo, cô nhẹ nhàng đặt sách lên đầu gối, theo lời chỉ dẫn trong sách, không ngừng lấy tay vuốt ve bụng mình, sách nói như vậy có thể giúp liên kết với đứa con trong bụng...

Buổi trưa, điện thoại của cô đang ném trên sofa chọt reo lên, lúc này Lâm Y mới dừng động tác trên tay, cầm điện thoại lên, thấy cái tên trên màn hình, khóe môi cô nhẹ câu lên, cầm điện thoại đưa đến bên tai, ngọt giọng nói: 'Nghị...'

Ở bên này Lãnh Nghị mới vừa xong một cuộc họp trở lại văn phòng của mình, hân hả mình xuống chiếc ghế da rộng rãi sau bàn làm việc, điện thoại đặt bên tai, nghe giọng nói ngọt ngào của Lâm Y, gương mặt vốn lạnh lùng không tự chủ được lộ ra một nụ cười ôn nhu, đôi mắt đen láy ngời sáng, dịu giọng hỏi: 'Em đây chưa? Lại xem sách sao?'

'Àn, em đang tiếp xúc với con theo sách dạy!' Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, giọng nói nũng nịu có chút thẹn thùng nhưng tràn đầy hạnh phúc.

Lãnh Nghị bật cười ra tiếng, thân hình cao lớn thoải mái tựa vào lưng ghế, đầy mắt tràn đầy vui sướng, 'Y Y, không cần mỗi ngày đều dạy con đâu ... ừm, ba của cục cưng thông minh thế, con nó nhất định cũng giống vậy...'

Nghe hân nói vậy, đầy bên kia cô gái cũng bật cười, 'Trời... Nghị, anh đừng nỏ như vậy ...'

Đầy mắt Lãnh Nghị phút chốc tràn đầy ý cười, vẻ lạnh lùng trên mặt đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự ấm áp như ánh mặt trời, sùng nịnh nói: 'Anh có nỏ hay không em rõ ràng nhất... ần, em làm gì cũng nhớ phải nghĩ ngời, biết chưa?'

'Àn, cũng vậy, đừng làm quá sức, phải nhớ nghĩ ngời!' Lâm Y cười ngọt ngào, lúc này cô có lý do gì để không tin mình là cô gái hạnh phúc nhất trên thế giới này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 239: Khám Thai (1)

Buồng điện thoại xuống không lâu thì có người đến gõ cửa phòng, 'Vào đi!' Lâm Y nhìn ra cửa nói; người bước vào là quản gia, ông mỉm cười nhìn Lâm Y: 'Thiếu phu nhân, Tịch Họa tiểu thư hỏi cô có thể dùng cơm trưa chưa?'

Lâm Y lúc này mới phát hiện giờ cơm trưa đã tới rồi, Tịch Họa dậy từ rất sớm, lại qua một quá trình tập vật lý trị liệu, chắc là đói lắm rồi, nghĩ vậy Lâm Y vội buông sách xuống, gật đầu: 'Bác Trần, cháu xuống ngay đây!'

Lúc Lâm Y xuống lầu đã thấy Tịch Họa ngồi nơi bàn ăn chờ sẵn. Lâm Y đi đến ngồi xuống đối diện với cô, mỉm cười: 'Ngại quá Tịch Họa, tôi quên mất thời gian...'

Tịch Họa nhìn nụ cười rạng rỡ của Lâm Y, đôi mắt to tròn cũng lóe lên một ý cười: 'Y Y, trước đây mẹ em có nói, người mang thai nên đi lại nhiều một chút, không thể ngồi một chỗ suốt được... Em thấy ở gần đây có một công viên khung cảnh cũng rất đẹp, về sau sau mỗi bữa cơm, em đi tản bộ với chị, được không?'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, nhẹ giọng đáp: 'Được, cảm ơn cô...'

'Không cần cảm ơn, Lữ Thần nói em cũng phải tập đi nhiều hơn...' Tịch Họa cười nói.

Dùng xong cơm trưa, Lâm Y và Tịch Họa đi tản bộ trong công viên gần đó, má Trương đẩy chiếc xe lăn của Tịch Họa, Lâm Y thỉnh thoảng cũng giúp bà đẩy, họ chậm rãi thả bước trên đường, lúc này đang là mùa xuân, khí trời ấm áp, cây cối đều đang sinh sôi nảy nở, thậm chí cũng một màu xanh mướt, khắp nơi đều tràn ngập sức sống mùa xuân...

Tay Lâm Y không tự chủ được nhẹ vuốt ve bụng mình, trong đó cũng có một sinh mệnh nhỏ đang lớn lên từng ngày ... khóe môi cô gái không tự chủ được câu lên một nụ cười hạnh phúc, cô nói từ đáy lòng, 'Thật tốt quá, sau này thật sự nên đi dạo mỗi ngày...'

Tịch Họa nghiêng người sang, ánh mắt cô rơi trên bàn tay đang vuốt ve nơi bụng của Lâm Y rồi lại dời đến gương mặt hạnh phúc tươi cười của cô, khóe môi cũng lộ ra một ý cười, không nói gì nữa...

Hai người đi dạo hồi lâu mới dừng lại nghỉ ngơi một chút rồi mới chậm rãi trở về nhà, vừa vào đến phòng khách Lâm Y không nhịn được ngáp một cái rồi hướng đôi mắt nhập nhèm về phía Tịch Họa: 'Tịch Họa, tôi buồn ngủ quá, tôi đi ngủ trước!'

'Y Y, buổi sáng em có nói sẽ dạy chị đan áo ... hay là giờ chị học một chút đi!' Tịch Họa mỉm cười đề nghị, cô nhìn vẻ do dự của Lâm Y lại cười, bồi

thêm, 'Học thử một chút thôi, sau đó lại đi ngủ... lát nữa em cũng phải đi ngủ một chút!'

'Vây cũng được!' Lâm Y rút cuộc xoay người đi đến sofa ngồi xuống, học đan áo vốn là rất thú vị, huống gì Lâm Y vừa nghĩ đến chính mình có thể đan cho cục cưng một chiếc áo thậm chí là đan cho Lãnh Nghị một chiếc áo thì hứng thú càng tăng thêm gấp bội..

Vốn chỉ định học lát nhưng vì quá hứng thú nên không ai để ý đến thời gian, khi Tịch Họa ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường thì đã thấy hơn bốn giờ, sóng mắt cô thoáng xao động, nhẹ vươn vai, lấy giọng thoải mái nói: 'Y Y, hay là giờ chúng ta đi nghỉ một lúc trước, ngày mai lại tiếp tục?'

Buông cuộn len trong tay xuống, Lâm Y ngẩng đầu lên, quả thực hình như hơi mệt, vì vậy cô mỉm cười phụ họa: 'Được đó, tôi thực sự phải ngủ một giấc mới được!' Cô nói rồi đứng dậy, chào Tịch Họa rồi bước lên lầu..

Khoảng sáu giờ, cửa sắt của biệt thự nhà họ Lãnh mở ra, hai chiếc xe nối đuôi nhau chạy vào trong rồi dừng lại trước cổng chính của biệt thự.

Vệ sĩ từ chiếc xe phía trước vội vàng chạy đến mở cửa sau của chiếc xe phía sau rồi Lãnh Nghị bước ra, trên mặt vẫn là vẻ lạnh mạc thường ngày, bộ tây trang màu đen càng khiến khí thế của hắn thêm phần cường đại.

Lãnh Nghị đang định bước nhanh vào trong thì đáy mắt thâm thúy lóe lên một tia dị thường không dễ phát giác, bước chân cũng chậm lại, hắn nhìn thấy nơi thêm cửa Tịch Họa đang ngồi trên xe lăn nhìn hắn, quần gia thì đứng bên cạnh cô.

Đôi mắt to tròn của Tịch Họa tràn đầy ý cười ngọt ngào, cô mặc một chiếc váy dài màu trắng, mái tóc dài xõa tung trên vai, trong làn gió xuân làn váy nhẹ nhàng phát phơ... thoát nhìn rất xinh đẹp...

Lãnh Nghị hơi mỉm môi, tiếp tục bước về phía cổng chính, khi đến trước chiếc xe lăn của Tịch Họa thì dừng lại, Tịch Họa ngược lên nhìn gương mặt tuấn mỹ của Lãnh Nghị, ý cười trong mắt trong nháy mắt trở thành tình yêu mãnh liệt.

'Tịch Họa, sao em lại ngồi ở đây?' Lãnh Nghị hơi cúi xuống nhìn cô gái đang ngồi trên xe lăn, mỉm cười hỏi.

'Em đón anh về!' Trong giọng nói của Hạ Tịch Họa không giấu được tình yêu, dịu dàng đến khiến người ta đau lòng.

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, nhẹ giọng hỏi: 'Y Y đâu?'

'Chị ấy còn đang ngủ!' Giọng Tịch Họa vẫn thật dịu dàng, 'Hôm nay em với chị ấy đi tản bộ, lại dạy chị ấy đan áo, có lẽ vì vậy nên chị ấy hơi mệt...'

'Ừ, cảm ơn em..' Lãnh Nghị cười rồi vịn tay đẩy xe lăn của Tịch Họa, đẩy vào trong.

Ý cười trong mắt Tịch Họa càng thêm nồng đượm, vừa tiến vào phòng khách, giọng nói nhỏ nhẹ của cô lại vang lên, 'Nghị, em nhờ người hâm cho anh một chung canh bách hợp hạt sen, trong sách nói canh này có tác dụng bồi bổ sức khỏe và trí não, anh uống trước đi!'

Lãnh Nghị thoáng ngẩn người, còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe Tịch Họa dặn má Trương đang đứng bên cạnh: 'Má Trương, bê canh dinh dưỡng đã hâm xong lên cho thiếu gia đi!'

'Tịch Họa', bàn tay Lãnh Nghị đang đẩy xe lăn chợt dừng lại, nhẹ giọng nói: 'Anh không cần uống những thứ này...'

'Nghị..' Tịch Họa vụt quay lại nhìn Lãnh Nghị đang đứng phía sau xe lăn của mình, trong mắt lộ rõ sự tổn thương, 'Em không có ý gì khác, em ... chỉ là có hảo ý, mong anh luôn khỏe mạnh... như em gái chăm sóc anh trai vậy thôi!'

Sự đau xót trong đáy mắt Tịch Họa rút cuộc khiến lòng Lãnh Nghị mềm đi, hắn thấp giọng nói: 'Không cần bê lên đây, anh đến phòng ăn!', nghe câu này trên mặt Tịch Họa lần nữa lộ ra ý cười, Lãnh Nghị lẳng lẳng đẩy xe lăn của Tịch Họa đi về phía phòng ăn.

Lúc Lãnh Nghị đi lên lầu, Lâm Y vẫn còn ngủ say sưa, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn trên giường, Lãnh Nghị bất giác lắc đầu cười, rón rén đi đến bên giường ngồi xuống, hơi cúi xuống nhìn cô gái.

Gương mặt cô gái trong giấc ngủ say điềm tĩnh là vậy, xinh đẹp như một đóa tuyết liên khiến lòng hắn ngứa ngáy khó nhịn, hắn cúi xuống thấp hơn, cánh môi nhẹ lướt qua chóp mũi xinh xắn rồi trượt xuống dưới, dừng lại nơi hai phiến môi anh đào dụ hoặc kia nhưng cô gái vẫn không có chút phản ứng nào.

Ý cười trên môi Lãnh Nghị càng sâu, đáy mắt cũng lộ ra tình yêu nồng đượm, cánh môi lần nữa dán lên môi cô gái, đầu lưỡi len lỏi vào trong khoang miệng..

'Úm..', cô gái hơi nhú mảy, đầu theo bản năng hơi nghiêng đi định tránh thứ đang quấy nhiễu mình, đôi mắt mập mèm hơi hé ra, khi ngủ quan tuần nữ của người đàn ông đập vào mắt, đôi mắt ấy mới dần mở lớn hơn, trong mắt ý cười như ẩn như hiện, khoe môi cũng nhẹ câu lên, hai tay vòng qua cổ người đàn ông, giọng vẫn còn mơ hồ: 'Nghị..'

'Sâu lưỡi, dậy ăn cơm tối thôi!' Người đàn ông lại thân thiết hôn cô gái.

'Em không đói, không muốn ăn, còn muốn ngủ!' Giọng cô gái vẫn thật lười nhác, đôi mắt vẫn còn mập mèm nhìn người đàn ông.

Khoe môi người đàn ông ý cười càng sâu, mắt nhìn về lưỡi nhác mê người của cô gái, kề môi bên tai cô, giọng bồn chồn: 'Hay là, em muốn ăn anh trước?'

Về lười nhác của cô gái trong chớp mắt biến mất hoàn toàn, về mờ mịt trong mắt cũng biến mất theo, hai tay đang vòng qua cổ người đàn ông vội thả xuống, biến thành chống đỡ nơi ngực người đàn ông đang dán trên người cô, gậy dựa định ngồi dậy, 'Hừm, vẫn là xuống ăn cơm tốt hơn!' Cô biết hẳn nói thì sẽ làm, mặc kệ trường hợp nào, mặc kệ thời điểm gì...

Lãnh Nghị bật cười ra tiếng, hẳn đưa tay đỡ sau lưng cô gái ôm cô ngồi dậy, để cô tựa vào ngực mình, môi nhẹ lướt trên mái tóc cô gái, giọng nồng nàn tình yêu: 'Y Y, giờ em đã hồi phục rồi, hay là chúng ta chọn thời gian trở về châu Âu, làm bù lại hôn lễ ở châu Âu, được không?'

Giương mặt cô gái tràn đầy ý cười, cô vòng tay qua vòng eo tinh trắng của người đàn ông, đầu vẫn dán lên ngực hắn: 'Không vội, dù sao cũng đã làm rồi...'

Chợt cô như nhớ ra điều gì, ánh mắt ngời sáng, ngược đầu lên nhìn ngũ quan tuấn tú của người đàn ông, 'Nghị, hay là đợi em sinh cục cưng xong rồi đem theo cục cưng cùng tham gia lễ cưới? Ừ, đến lúc đó anh ôm cục cưng, em khoác tay anh, một nhà ba người cùng vào nhà thờ, hạnh phúc biết mấy!'

Trên mặt người đàn ông không giấu được vẻ kinh ngạc, hẳn thế nào cũng không ngờ cô gái lại nghĩ đến hình thức kết hôn như vậy, nhất thời hắn không biết nói sao! Cô gái ngược lại rất hào hứng lắc lắc thân thể cường tráng của người đàn ông: 'Anh nói xem vậy có được không?'

'Ừm, cái này ... cũng tốt ... bàn bạc sau đi ...' Người đàn ông nuốt nuốt nước bọt, hàm hồ qua loa.

Cô gái đi rửa mặt, Lãnh Nghị thì ngồi ở sofa đợi cô, khi thấy cô ra, hẳn đi đến bên cạnh, bế bổng cô lên bước nhanh xuống lầu.

Cô gái dịu ngoan rúc vào trong ngực người đàn ông, báo cáo với hắn công trạng hôm nay, 'Nghị, hôm nay em với Tịch Họa đi tản bộ, quanh đây cảnh xuân thật đẹp nha, sau này em định sẽ đi dạo mỗi ngày ... với lại, Tịch Họa dạy em đan áo len...'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hẳn hơi cúi xuống nhìn cô gái, mắt cô gái bừng sáng, hào hứng nói tiếp: 'Nghị, em định tự mình đan cho cục cưng một chiếc áo len, sau đó lại đan cho anh một chiếc ... ừm, nói rõ nha, anh không thể không mặc đó!'

Khỏe môi Lãnh Nghị không khống chế được nhẹ câu lên, cười nói: 'Được, mỗi ngày ra ngoài anh đều mặc, đi làm cũng mặc...'

'Nói phải giữ lời!'

'Đương nhiên! Ừm, lúc ngủ cũng không cởi ra, vậy được chưa?'

Nói đến đây hắn cũng đã bước xuống hết thang lầu, Tịch Họa đang đợi hắn nơi chân cầu thang, Lãnh Nghị nói lên lầu gọi Lâm Y xuống ăn cơm, cô thì vẫn luôn ngồi đó chờ hai người; đợi thật lâu, thật vất vả mới nghe thấy từ trên cầu thang truyền đến tiếng của hai người, vì thế cô ngẩng đầu mở to mắt nhìn về phía chiều nghĩ nơi thang lầu, đáy mắt tràn đầy chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Khám Thai (2)

Rốt cuộc cũng nhìn thấy bóng Lãnh Nghị đang bước xuống, vừa thấy, nụ cười mới hé trên môi Tịch Họa trong chớp mắt đông cứng lại, cô nhìn thấy Lãnh Nghị đang ôm ngang Lâm Y, hai tay Lâm Y vòng qua cổ Lãnh Nghị, thân hình mảnh khảnh thân mật dán trên lồng ngực tinh trắng của hắn, gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn hướng về phía Lãnh Nghị, hào hứng nói gì đó còn khỏe môi Lãnh Nghị vẫn luôn treo nụ cười nhu hòa, sự lạnh mạc trong đáy mắt đã được thay thế bằng nét dịu dàng, hẳn cũng hào hứng nghe cô nói.

Bọn họ xem ra ân ái là thế, ấm áp là thế! Cảnh tượng này khiến lòng Tịch Họa quặn đau, cảm giác chua xót từ trong tim phút chốc lan tràn đến từng tế bào trên người...

Lãnh Nghị rốt cuộc cũng nhìn thấy Tịch Họa, thấy ánh mắt khổ sở, đáng thương của cô khi nhìn hắn và Lâm Y thân mật, mắt Lãnh Nghị kè lên, chân bước thẳng đến bên xe lăn của Tịch Họa, 'Tịch Họa, ăn cơm thôi!', Lãnh Nghị nói rồi mỉm cười nhìn cô sau đó đặt Lâm Y trên tay xuống.

'Tịch Họa...' Lâm Y nãy giờ chỉ lo nói chuyện với Lãnh Nghị, lúc này mới phát hiện Tịch Họa đang ngồi đó, cô mỉm cười, thân thiết chào hỏi, 'Tôi đang nói với Nghị chuyện hôm nay cô dạy tôi đan áo len...'

'Àn!' Tịch Họa chỉ nhẹ nhàng đáp một tiếng, cố nặn ra một nụ cười; Lâm Y thì rất tự nhiên đưa tay đẩy xe cho cô, ba người cùng đi vào phòng ăn...

Sáng hôm sau lúc Lãnh Nghị xuống lầu, Tịch Họa vẫn như hôm qua làm xong bữa sáng rồi chờ hắn ở phòng ăn, Tịch Họa nhìn Lãnh Nghị chậm rãi đi đến bên bàn ăn ngồi xuống, ăn bữa sáng mình làm, trên môi không dấu được nụ cười vui sướng và thỏa mãn.

Ăn xong bữa sáng, Tịch Họa vẫn như hôm qua, đưa cho Lãnh Nghị chiếc khăn nhỏ, Lãnh Nghị đón lấy, lau tay rồi đặt xuống bàn, mắt nhìn sang Tịch

Họa lát sau mới trần giọng nói; 'Tịch Họa, từ ngày mai em không cần dậy sớm nấu bữa sáng cho anh đâu, má Ngô sẽ làm, biết không?'

Đôi mắt Tịch Họa chớp lên, vành mắt bắt đầu ngấn nước, cô chậm rãi khép mi không nói, Lãnh Nghị thờ dãi một tiếng, dịu giọng nói: 'Tịch Họa, em tốt với anh, anh biết.... nhưng không cần làm như vậy, em hiểu không?'

Tịch Họa lúc này mới ngược lên nhìn Lãnh Nghị, cô mím môi, nghẹn ngào nói: 'Nghị, không phải em mơ tưởng viễn vông gì nơi anh, anh đã có vợ rồi, em biết!... Em chỉ là ... làm chút chuyện mà em muốn làm, vậy cũng đủ vui rồi... anh đừng ngăn cản em, được không?'

Lãnh Nghị lẳng lẳng nhìn về khổ sở của Tịch Họa, trầm tư thật lâu rốt cuộc vẫn không nói tiếng nào, hần chậm rãi đứng dậy, nhàn nhạt nói: 'Anh đi làm!' rồi bước nhanh ra ngoài; Tịch Họa ngẩn người nhìn theo bóng dáng cao ngất của hần khuất dần nơi cửa, đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng lẩn xe ra ngoài.

Ngoài cửa lớn, lúc Lãnh Nghị bước lên xe hần còn kịp nhìn thấy chiếc xe lẩn của Tịch Họa đuổi theo ra ngoài..

Lúc Lâm Y xuống lầu, Tịch Họa vẫn ngồi nơi phòng khách đan áo len, cô nhìn về nghiêm túc của Tịch Họa, một cảm giác thương hại chợt dâng lên rong lòng, cô nhẹ mím môi, làm ra vẻ thoải mái đi đến bên cạnh xe lẩn, cầm chiếc áo nhỏ trên tay Tịch Họa lên xem, mắt chợt sáng lên, không kìm được khen ngợi: 'Oa, Tịch Họa, thế nào mà một đêm cô đan được nhiều như vậy chứ?'

'Ân, em đan suốt buổi tối ...' Tịch Họa nhợt nhạt cười rồi nhìn sang Lâm Y, 'Chị đi ăn sáng nhanh đi, ăn xong chúng ta cùng đi tản bộ!'

'Được!' Lâm Y đáp rồi đi về phía phòng ăn... Vừa ăn xong bữa sáng Lâm Y đã nhìn thấy người làm chuyên hầu hạ Tịch Họa, má Trương đi vào, trên tay bà là một cốc sữa bò, bà mỉm cười đặt nó trước mặt Lâm Y, lễ phép nói: 'Thiếu phu nhân, đây là sữa mà Hạ tiểu thư dặn tôi rót cho cô!' Bà thấy Lâm Y đang nhìn mình, vội mỉm cười giải thích: 'Hạ tiểu thư nói, người mang thai nên uống nhiều sữa, cô ấy dặn tôi mỗi buổi sáng đều chuẩn bị cho cô một ly!'

'Ồ, cảm ơn!' Lâm Y mỉm cười, cầm ly sữa trên bàn chậm rãi uống.

Ngày cứ thế an tĩnh trôi, chớp mắt đã qua một tuần, học đan áo, tản bộ, ngủ, đã thành những chuyện thường ngày Lâm Y và Tịch Họa làm, quan hệ giữa hai cô gái cũng dần trở nên thân thiết hơn...

Hôm đó lại là một ngày ẩm áp, thời tiết thật đẹp, hai người chậm rãi tản bộ trên bãi cỏ xanh mướt, má Trương đẩy xe lẩn cho Tịch Họa, Lâm Y thì đi bên cạnh. Trên bãi cỏ là mấy căn lều nhỏ của người đi cắm trại, bên trong thỉnh thoảng vọng ra tiếng cười vui vẻ của những đôi tình nhân, bên ngoài là mấy cặp cha mẹ tuổi trẻ dẫn con đến chơi, tiếng cười đùa không ngừng vang lên...

Đi qua bãi cỏ hai người đến một hồ nước nhỏ, bên hồ có một trạm dừng chân nho nhỏ, chung quanh trạm dừng chân là bụi cây rậm, đây là nơi Lâm Y và Tịch Họa thường đến ...

'Y Y, chúng ta qua trạm dừng chân đó nghỉ ngơi một lát được không?' Lúc này Tịch Họa ngồi trên xe lẩn nhìn qua Lâm Y bên cạnh, đề nghị.

'Ồ, được!' Lâm Y mỉm cười, má Trương lúc này đã đẩy xe lẩn hướng về phía trạm dừng kia...

Ngay khi Lâm Y bước vào trạm dừng kia, bước chân cô đột nhiên dừng lại, đôi mắt đen láy trong chớp mắt đông cứng lại: trước mặt cô là một đôi nam nữ, người nam vóc dáng cao gầy, gương mặt anh tuấn tràn đầy ánh mặt trời, cô gái tóc dài uốn xoắn, dung mạo xinh đẹp, trên người toát ra một vẻ khéo léo giỏi giang.

Hai người đang đi nhanh về phía Lâm Y, cô gái là người nhìn thấy Lâm Y đầu tiên, bước chân cô không tự chủ được dừng lại, ánh mắt quan sát nhìn về phía cô, đầy mắt mang theo một tia cảnh giác, người đàn ông bên cạnh cô cũng đã dừng bước.

'Cao Lăng, Triệu Viêm..' Lâm Y rút cuộc hoàn hồn lại, cô nhẹ nhàng lên tiếng chào; rồi kinh ngạc nhìn Cao Lăng xem ra sau lần trúng đạn đó hần đã hồi phục lại hoàn toàn rồi, trạng thái tinh thần rất tốt, trên mặt đã có lại vẻ ẩm áp như ánh mặt trời, không còn vết tích bạo lực gì nữa.

Lãnh Nghị thật sự thả Cao Lăng! Khóe môi Lâm Y không tự chủ được lộ ra một nụ cười, cô nhìn đôi nam nữ trước mặt, lên tiếng chào: 'Trùng hợp vậy?'

Triệu Viêm chỉ nhàn nhạt cười, 'Lâm Y, đã lâu không gặp!' Lâm Y cười gật đầu, mắt cô lại không kìm được rơi trên mặt Cao Lăng, cô thấy hần nhìn mình mỉm cười, đầy mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, bất gặp ánh mắt Lâm Y nhìn mình, ý cười trên môi hần càng sâu, lịch sự nhìn Lâm Y gật đầu, 'Xin chào!'

Về xa cách của Cao Lăng khiến Lâm Y thoáng giật mình, trước khi cô kịp phản ứng lại thì Triệu Viêm đã khoác tay Cao Lăng, thân thiết nói: 'Cao Lăng, chúng ta đi thôi!'

'Ừ!' Cao Lăng ôn hòa trả lời một tiếng rồi cùng Triệu Viêm tiếp tục đi về phía trước... Lâm Y đôi mắt nhìn theo bóng hai người càng lúc càng xa, cô nhìn thấy khi đã đi thật xa rồi, Cao Lăng mới quay đầu lại nhìn về phía cô...

'Y Y', Tịch Họa nghi hoặc nhìn Lâm Y vẫn đứng ngây người kia, nhẹ giọng hỏi: 'Là bạn học của chị sao?'

'Ồ, phải đó!' Lâm Y vội thu hồi tầm mắt, cùng Tịch Họa bước vào trong.

Buổi chiều hôm đó, Tịch Họa vẫn ngồi ở phòng khách dạy Lâm Y đan áo; không lâu sau thì Lữ Thần đến, trên tay hần cầm một chiếc nạng, Lâm Y buông cuộn len trên tay xuống, nhìn đôi nạng trên tay Lữ Thần, cười nói: 'Lữ Thần, đôi nạng này là để Tịch Họa dùng sao?'

'Phải đó', Lữ Thần liếc sang Tịch Họa đang ngồi bên cạnh, ôn hòa nói.

'Vậy có phải ý là Tịch Họa có thể đi được rồi không?' Trong mắt Lâm Y lộ ra ý cười vui sướng.

'Ừ, cô ấy tiến bộ rất nhiều, cũng có thể tự đứng được một lúc cho nên giờ tôi muốn để cô ấy thử cái này!'

'Thật sao?' Lâm Y nhìn sang Tịch Họa, cười: 'Cố lên, Tịch Họa!', thấy Tịch Họa cũng cười với mình, mắt Lâm Y lại nhìn sang Lữ Thần, đứng dậy, 'Tôi lên lầu nghỉ một chút, thuận tiện tiến hành thai giáo... hai người cứ tự nhiên!' Nói rồi cô cất bước đi lên cầu thang...

Trong phòng gym, sau khi Tiểu Lâm tiến hành một loạt thủ thuật xoa bóp chân cho Tịch Họa sau đó dưới sự chỉ dẫn của Lữ Thần, Tịch Họa lại thực hiện một loạt động tác vật lý trị liệu; cuối cùng Lữ Thần đưa cho cô đôi nạng, ôn hòa nói: 'Tịch Họa, giờ em thử chống nạng, xem có đi được bước nào hay không...'

Tịch Họa hơi nhú mảy, ngược lên nhìn Lữ Thần; 'Không được, em vẫn chưa đi được đâu...'

'Tịch Họa, mấy ngày trước không phải em đã có thể đứng được một lúc rồi sao? Giờ em thử đi một hai bước xem...' Lữ Thần nhẫn nại giải thích, 'Nếu như em không chịu đi thử, hoặc là không có lòng tin với mình, thời gian để chân em hồi phục, đi lại được sẽ càng lâu hơn...'

'Em không để tâm chuyện có hồi phục được hay không!' Tịch Họa có chút phiền chán ngắt lời Lữ Thần; Lữ Thần ngẩn người, nghi hoặc nhìn Tịch Họa, nhất thời không biết nói sao; Tịch Họa dường như cũng nhận ra mình lỡ lời, cô phiền não chau mày, thờ dãi một tiếng, đưa tay về phía hân lấy đôi nạng qua.

Lữ Thần vội đưa cặp nạng cho Tịch Họa còn mình thì đưa tay định đỡ lấy cô, 'Anh đỡ em đứng dậy, em chống nạng dưới nách, mượn lực của chiếc nạng tự mình đi xem... Em đừng sợ, bọn anh ở sau lưng đỡ em!'

Dưới sự dìu đỡ của Lữ Thần và Tiểu Lâm, Tịch Họa rớt cuộc chống nạng đứng lên, cả ba người cùng nỗ lực, cuối cùng thân thể của Tịch Họa cũng dịch về phía trước được một bước, Lữ Thần chậm rãi thả tay ra, hân ra hiệu cho Lâm Y cũng chậm rãi thả tay...

Không có hai người đỡ, Tịch Họa vẫn có thể đi về phía trước một bước, thấy vậy Lữ Thần kinh ngạc nói: 'Xem kìa Tịch Họa, em có thể đi được hai bước rồi đó!', nhưng lời của Lữ Thần còn chưa dứt thì cả người Tịch Họa cùng với cây nạng đã đổ về phía trước, Lữ Thần thất kinh, vội đưa tay đỡ lấy cô nhưng đáng tiếc, đã trễ một bước.

Tịch Họa ngã sòng soài trên đất, trán đập mạnh vào một góc của chiếc máy chạy bộ, bị rách ra một vết thương nhỏ, máu tươi lập tức tươm ra.

'Tịch Họa!' Lữ Thần kinh hãi kêu lên một tiếng, vội bước đến ôm cô lên, đặt cô trở lại trên xe lăn, trong mắt hân tràn ngập áy náy lẫn đau lòng, 'Xin lỗi em, xin lỗi... tại anh quá nóng lòng...' Thực ra hân thật nóng lòng muốn Tịch Họa hồi phục lại bởi vì chân Tịch Họa ngày nào đó khỏi rồi, có lẽ cô sẽ không còn có cớ nào tiếp tục ở lại trong nhà họ Lãnh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 241: Khám Thai (3)

'Tiểu Lâm, cô trông chừng Hạ tiểu thư, tôi đi vào nhà lấy ít thuốc sát trùng và băng gạc qua đây!' Lữ Thần nói rồi xoay người vội vã chạy ra khỏi phòng gym, bởi vì chân Tịch Họa không tốt, Lữ Thần sợ cô có chuyện gì ngoài ý muốn nên luôn chuẩn bị sẵn một hòm thuốc, bên trong có một số thuốc Tịch Họa thường dùng, ngoài ra còn có một số loại thuốc thông thường và mấy lọ thuốc sát trùng, băng gạc linh tinh để trị vết thương ngoài da.

Đi xuyên qua một hành lang dài, đi qua phòng khách rồi rẽ về hướng phòng của Tịch Họa, Lữ Thần đẩy cửa bước vào, hân khụy chân xuống, thành thạo mở ra ngăn tủ đầu giường lấy trong đó ra một hòm thuốc, từ trong đủ loại thuốc chọn ra một chai thuốc sát trùng, một cuộn băng gạc sau đó đặt hòm thuốc trở lại trong tủ.

Nhưng khi vừa khom xuống định đặt hòm thuốc trở lại thì nhìn thấy trong một góc tủ, nơi rất khó thấy còn có hai lọ thuốc khác, sòng mắt Lữ Thần thoáng xao động, Tịch Họa sao lại còn thuốc gì mà không cho vào trong hòm thuốc chứ?

Lữ Thần vươn tay nhặt lấy hai lọ thuốc kia, ngoài nhãn ghi toàn tiếng Anh, hân vừa định đặt trở lại hòm thuốc thì chợt một chữ tiếng Anh quen thuộc đập vào mắt, với sự nhạy cảm từ nghề nghiệp, mắt Lữ Thần trong nháy mắt đông cứng lại, hân mím môi, tỉ mỉ đọc những dòng chữ thuyết minh trên nhãn rồi sự kinh sợ lập tức tràn trong đáy mắt, Lữ Thần vội cầm lọ thuốc còn lại lên đọc hết phần thuyết minh...

Chậm rãi buông lọ thuốc xuống, Lữ Thần đắm chìm trong suy tư, hai lọ thuốc này Tịch Họa làm sao mà có? Dùng vào mục đích gì chứ? Có lẽ người thường không biết được tác dụng của loại thuốc đó nhưng Lữ Thần là bác sĩ, hân đương nhiên hiểu biết được tính của loại thuốc này, và hậu quả khi sử dụng nó trong thời gian dài...

Trong đầu Lữ Thần chợt hiện ra tình cảm hôm đó hân đến, thấy Lâm Y cầm một ly sữa trên tay cười nói với hân, "Ai có thể cưới được Tịch Họa thật sự rất có phúc; anh xem, ly sữa này là Tịch Họa rót cho em, cô ấy còn dạy em đan áo len, nghe nói nấu ăn cũng rất ngon nữa!". Tim Lữ Thần chợt đập lờ một nhịp, hân cắn môi, nhẹ nhàng đặt hai lọ thuốc vào chỗ cũ, lại đặt hòm thuốc vào sau đó mới cầm lấy lọ thuốc sát trùng và băng gạc bước ra ngoài.

Sau khi Lữ Thần giúp Tịch Họa xử lý vết thương thì đẩy cô về phòng, Tịch Họa quay lại nhìn Lữ Thần, nhàn nhạt nói, 'Lữ Thần, anh về trước đi, em muốn nhờ má Trương giúp em tắm!'

'Được!' Lữ Thần nhìn Tịch Họa, ánh mắt thâm thúy, hân mỉm cười buông xe lăn ra, nhẹ giọng nói, 'Tịch Họa, em ... còn chỗ nào thấy không khỏe không?'

Đôi mắt to tròn của Tịch Họa lóe lên, cô quay sang Lữ Thần, thấy nụ cười trên môi hân thì nghi hoặc hỏi: 'Em không có chỗ nào không khỏe cả ... Anh, sao anh lại hỏi vậy?'

'Ồ...' Lữ Thần vẫn ôn hòa cười, 'Anh ... sợ sau khi em té ngã có chỗ nào không khỏe... Ân, nếu như có thì em cứ nói với anh!'

'Ân, có em sẽ nói!' Tịch Họa lúc này mới nhọt nhọt cười, Lữ Thần nhẹ gật đầu, xoay người rời đi...

Lúc Lữ Thần rời đi, hân mở cửa xe ngồi vào nhưng không nổ máy, hai tay ôm lấy vô lăng chau mày, mắt nhìn mông lung ra ngoài, trầm tư hồi lâu mới lấy điện thoại ra, ấn phím.

Lát sau đầu bên kia truyền đến giọng nói có chút ngạc nhiên của Lâm Y, 'Lữ Thần, anh tìm em sao?' Lâm Y nhớ trước giờ Lữ Thần chỉ tìm Lãnh Nghị, cho dù là chuyện có liên quan đến cô thì anh ta cũng chỉ gọi điện thoại cho Lãnh Nghị thôi, sao bây giờ lại gọi cho cô? Điều này khiến Lâm Y có chút ngạc nhiên.

'Ân, phải đó!', ngồi sau tay lái Lữ Thần cười nói, 'Lâm Y, cũng lâu rồi, em nên đi khám thai đi... Ừm, ngày mai đi, em đến bệnh viện của anh, anh nhờ người khám cho em, được không?'

'Ồ, được!' Lâm Y mỉm môi, có chút ngượng ngùng cười, 'Thật ngại quá, em đọc sách thấy nói một tháng khám thai một lần...' Lâm Y nhớ lần trước cô đi khám thai đến giờ vẫn chưa đến một tháng.

'Đúng là khám thai thông thường thì một tháng một lần', sống mắt Lữ Thần thoáng xao động, hân trầm tư tìm cách giải thích, 'Nhưng lần này anh định làm kiểm tra sức khỏe toàn diện cho em, bao gồm cả thử máu ... ừm, để đảm bảo cục cưng khỏe mạnh ...'

'Vậy sao?' Sự khỏe mạnh của cục cưng đúng là rất quan trọng. Lâm Y nghe vậy mỉm cười, 'Vậy được, sáng mai em đến...'

'Ừ', Lữ Thần lại cắn môi, rút cuộc bồi thêm một câu, 'Đúng rồi, từ giờ cho đến sáng mai đi kiểm tra, em tạm thời đừng uống sữa...'

'Không uống sữa?' Lâm Y sững sốt hỏi lại, có loại kiểm tra gì mà không được uống sữa nữa sao? Cô không nên được tò mò hỏi, 'Lữ Thần, vì sao không thể uống sữa chứ?'

'Sữa ảnh hưởng đến một số chỉ số của cơ thể...' Lữ Thần hàm hồ trả lời.

'Ồ...' Lâm Y như hiểu như không.

Tối hôm đó, Lãnh Nghị vì công vụ nên khi trở về nhà thì đã là tối muộn, hân xuống xe bước vào nhà thì thấy quản gia vẫn đứng ở cửa chờ, bên cạnh quản gia là một người khác vẫn chờ hân về mỗi ngày --- Tịch Họa, cô vẫn vẫy dài tóc dài ngồi trên xe lăn, đôi mắt to tròn nhìn hân mỉm cười, chỉ là hôm nay trên trán cô có thêm một miếng băng gạc.

Bước chân Lãnh Nghị hơi khựng lại, mày hơi nhíu lại sau đó vẫn tiếp tục bước vào, thấy Lãnh Nghị đi đến gần, quản gia khom người, nhẹ giọng chào: 'Thiếu gia!', Lãnh Nghị nhìn ông gật đầu, bước đến trước xe của Tịch Họa thì dừng lại, cúi xuống nhìn miếng băng gạc trên trán cô.

'Nghị...' Giọng Tịch Họa ôn nhu, ngọt ngào, thân thiết.

'Trán em sao vậy?' Lãnh Nghị nhẹ giọng hỏi.

'Không sao', đáy mắt Tịch Họa tràn đầy ý cười, '... hôm nay lúc em làm vật lý trị liệu không cẩn thận bị té ngã thôi.'

Lãnh Nghị được, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, 'Lần sau nhớ cẩn thận một chút...' Hân vừa nói vừa giúp đẩy xe lăn của cô vào trong, đi đến phòng khách mới giao lại cho má Trương còn mình thì vòng đến trước mặt cô, cúi xuống nhìn cô, 'Tịch Họa, lần sau không cần đợi anh, ngủ sớm một chút, biết không?'

Tịch Họa ngược lên nhìn gương mặt làm cho cô si mê kia, nhẹ nhàng gật đầu; Lãnh Nghị lúc này mới mỉm cười, nhẹ vuốt tóc cô, 'Ngủ ngon!'

'Ngủ ngon!' Tịch Họa thì thào, ánh mắt vẫn đuổi theo bóng dáng cao ngất của hân mãi cho đến khi bóng hân khuất nơi đầu cầu thang.

Phòng ngủ trên lầu đã tắt đèn, Lâm Y đang nằm trên giường nhưng đôi mắt vẫn mở to, cô đang nghĩ tới chuyện gặp lại Cao Lăng sáng nay...

Ngoài hành lang vang lên những tiếng bước chân nhẹ nhàng, dù tấm thảm dày đã chặn phần lớn tiếng chân nhưng Lâm Y vẫn tỉnh táo nhận ra đó là

tiếng chân của Lãnh Nghị, khoe môi cô nhẹ câu lên một nụ cười, khi cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Lâm Y khẽ khàng nhắm mắt lại.

Trong bóng tối, Lãnh Nghị lơ mơ nhìn thấy bóng nhỏ của cô gái trên giường, khoe môi hân nhẹ câu lên, rón rén đi đến bên giường, như thường lệ, ngồi nhìn cô gái một lúc rồi cúi xuống hôn nhẹ lên má cô mới lại rón rén đi đến bên tủ quần áo, lấy quần áo ngủ để thay...

Tắm xong bước ra, người đàn ông lại đi đến bên giường, một góc chăn nằm xuống bên cạnh cô gái sau đó nhẹ nhàng nhắc đầu cô gái gối lên khuỷu tay mình.

Vừa mới đặt đầu cô xuống thì cô gái đã chủ động vòng tay qua cổ hắn, giọng nói mang ý cười của người đàn ông vang lên trong bóng tối, 'Ủm, em còn chưa ngủ sao? Thì ra là giả vờ ngủ!', rồi cánh tay hắn siết lại, ôm chặt cô gái vào lòng như muốn dung nhập cô vào cơ thể mình.

'Haizz, anh nhẹ chút, đừng đụng đến cục cưng!' Cô gái vội nhắc nhở.

'Nói anh nghe xem vì sao còn chưa ngủ? Có phải là nhớ anh không?' Người đàn ông hơi nói tay ra, nhẹ đặt môi lên trán cô gái.

'Được được được, em nhớ anh!' Cô gái tỏ vẻ bất đắc dĩ.

'Nếu như nhớ anh, vậy chúng ta...' Bàn tay người đàn ông bắt đầu không an phận, trượt trên người cô gái.

Cô gái vội bắt lấy bàn tay đang xằng bậy của người đàn ông, ngược lên nhìn gương mặt tuần mỵ mơ hồ của người đàn ông trong bóng đêm, 'Nghị... Anh biết hôm nay lúc đi dạo em đã gặp anh không?'

'Ài?' Lãnh Nghị thực ra đối với chuyện cô đã gặp ai không có chút hứng thú nào nhưng bởi vì muốn làm cô vui, hắn chỉ đành giả vờ như rất có hứng thú vậy nhưng bàn tay kia lại bắt đầu không an phận trượt trên người cô gái.

'Cao Lăng!' Lâm Y bình thản nói, động tác trên tay Lãnh Nghị chợt dừng lại, sóng mắt thoáng xao động nhưng không nói gì, lại nghe cô gái nói tiếp, 'Nhưng anh ta dường như không quen biết em...'

'Ồ, vậy sao?' Lãnh Nghị bình thản nói, nghe không ra có chút khác thường nào.

Lâm Y đưa tay véo nhẹ mũi hắn, đôi mắt đen láy hơi sáng lên, cô nhẹ giọng hỏi, 'Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Chắc chắn là anh biết!' Lãnh Nghị chỉ cười, vẫn không chịu trả lời cô, Lâm Y không khỏi có chút sốt ruột, 'Nói nhanh...'

'Anh ta mất đi trí nhớ!' Giọng Lãnh Nghị không lớn, bình tĩnh lạnh nhạt, nhưng trong căn phòng yên tĩnh nghe đặc biệt rõ ràng.

'Mất đi trí nhớ?' Quả nhiên là như thế, tuy rằng điều này nằm trong suy đoán của Lâm Y nhưng câu trả lời của Lãnh Nghị vẫn khiến cô giật mình, cô buông tay, trầm mặc hồi lâu mới hỏi lại, 'Vì sao lại như thế?'

'Bọn anh làm một chút tiểu phẫu cho cậu ta!' Lãnh Nghị vẫn bình thản nói.

'Phẫu thuật?' Lâm Y giật mình kinh ngạc, cô vốn cho rằng Cao Lăng bởi vì bị thương nên mất đi trí nhớ, nếu như là vậy, anh ta còn có khả năng hồi phục, nhưng nếu như làm phẫu thuật, rõ ràng là trí nhớ đã mất không thể phục hồi được.

Giọng nói lạnh nhạt của Lãnh Nghị tiếp tục vang lên trong bóng tối, 'Như vậy cậu ta mới vĩnh viễn quên đi những gì đã xảy ra... Y Y, đây đối với Cao Lăng là một chuyện tốt, không có những ký ức đó, anh ta có thể trở lại là Cao Lăng trước đây, vui vẻ sáng láng, em hiểu không?'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, lát sau cô mới nhẹ gạt đầu, chiếc đầu nhỏ lần nữa ngã vào khuỷu tay người đàn ông.

Lãnh Nghị cúi xuống hôn lên tóc cô, dịu giọng nói, 'Đừng nói chuyện người khác nữa, nói chuyện của chúng ta đi...', rồi giọng hắn trở nên thật ái muội, 'Ủm, đã mấy ngày anh không có thăm cục cưng rồi, chắc là nó nhớ anh lắm!'

'Mới có mấy ngày thôi mà!' Đầu cô gái dúi vào ngực người đàn ông như che dấu sự thẹn thùng, giọng hờn dỗi.

'Ân, vậy hôm nay cũng nên đi thăm con rồi...' Người đàn ông vừa nói vừa kéo cô gái ra, xoay người cô đặt cô nằm trên người mình, đưa tay cởi ra dây đai áo ngủ của cô gái...

'Đừng đừng ...' Cô gái vội bắt lấy tay người đàn ông, 'Nghị, Lữ Thần nói ngày mai em phải đi khám thai...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242: Khám Thai (4)

Bàn tay Lãnh Nghị đang xả áo ngủ của cô gái chỉ thoáng dừng lại, rút tay ra khỏi tay cô gái, tiếp tục công việc của mình, giọng thần nhiên, 'Ừm, anh thăm con trai anh, hần làm việc của hần, chuyện này đâu có mâu thuẫn gì đâu!'

'Để người khác phát hiện thì sao?' Cô gái sốt ruột nói.

Người đàn ông ngạc nhiên nói 'Chuyện này cũng có thể phát hiện ra sao? Với lại, cho dù phát hiện ra thì thế nào? Vợ chồng còn không thể làm chuyện này sao?', rồi như nhớ ra điều gì, hần chợt dừng tay, có chút nghi hoặc, lại có chút buồn bực, 'Y Y, chẳng lẽ khám thai phải kiểm tra phía dưới nữa sao? Là bác sĩ nam hay bác sĩ nữ?'

Cô gái thoáng sùng sốt rồi lập tức hiểu ra, cô cố nhin cười, trêu người đàn ông: 'Đúng đó, khám thai phải khám cả bên dưới, ừm, là bác sĩ nam... có lúc còn phải dùng tay khám..'

Mặt Lãnh Nghị trong chớp mắt đen lại, cả người chợt cứng đờ, thật lâu sau mới tức giận nói, 'Vậy sau này chúng ta không cần khám thai gì nữa... Hừm, Lữ Thần đáng ghét này, xem anh làm sao xử lý hần!' Hần nói rồi nhòm người lên cầm lấy điện thoại, ấn phím, hần phải mắng Lữ Thần một trận mới được, chẳng những dám sắp xếp cho bác sĩ nam khám cho vợ hần! Hơn nữa... còn khám bên dưới...

Lâm Y vội giật lấy điện thoại trên tay Lãnh Nghị, kinh ngạc hỏi: 'Anh làm gì vậy?'

'Tìm Lữ Thần!' Người đàn ông vẫn chưa hết tức, cánh tay dài vươn ra để cô gái không thể chạm đến điện thoại của hần, bắt đầu ấn phím.

Lâm Y vừa hoảng sợ vừa sốt ruột, buồn bực nói, 'Lãnh Nghị, em nói đùa với anh thôi mà, mau ngắt điện thoại đi.'

Lúc này đầu bên kia truyền đến giọng nói của Lữ Thần, 'Lãnh thiếu?', ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị quét về phía Lâm Y, mặc kệ Lữ Thần ở đầu bên kia, nhìn Lâm Y nói: 'Em xác định là mình đang nói đùa chứ?'

'Đương nhiên...' Lâm Y thật bất đắc dĩ ra hiệu cho hần ngắt điện thoại trước, 'Khám thai chính là đo tim thai, đo huyết áp, ân, lần trước khi anh đi cùng em không phải đã nhìn thấy rồi sao? Hơn nữa còn là nữ bác sĩ!'

Dường như nhớ ra, khoe môi Lãnh Nghị mới lộ ra nụ cười, hần đưa điện thoại trở lại bên tai, bình thần nói với người ở đầu bên kia, 'Ồ, không có gì, ngày mai tôi sẽ cùng Y Y đi khám thai!'

Lữ Thần lúc này đang ngồi trong phòng sách nhà mình, hần loáng thoáng nghe được đoạn đối thoại ở đầu bên kia, không kìm được mỉm cười, chỉ nói 'Được!' rồi nghe đầu bên kia ngắt máy, hần cũng buông điện thoại xuống.

Lữ Thần chống tay lên cằm, mắt nhìn mông lung về phía trước trầm tư, thật lâu sau hần mới rút từ trong ngăn kéo ra hai lọ thuốc, nhìn kỹ chúng dưới ánh đèn, sau đó cho hai lọ thuốc kia vào cặp táp của mình.

Nhìn thấy Lãnh Nghị ngắt máy, Lâm Y mới dám thở phào một tiếng, cô nằm lăn ra giường, nghiêng người quay lưng về phía người đàn ông không thêm để ý đến hần; người đàn ông không mấy để tâm, hần cũng nghiêng người qua, ôm lấy cô gái từ phía sau, bàn tay rất tự nhiên đặt nơi gò ngực đầy đặn của cô gái, nhẹ nhàng vuốt ve.

Bàn tay không an phận của người đàn ông khiến lòng cô gái thoáng rung động, cổ bình ổn hơi thở, nén nhịn; người đàn ông được một tác lại muốn một thuốc, kê môi nơi vành tai nhỏ xinh của cô gái, nhẹ nhàng cắn lấy, giọng nói từ tính trần ngập khiêu khích, 'Ừm, một bàn tay đã giữ không hết rồi..'

'Mang thai là như vậy!' Cô gái lầu bầu một câu; tiếng cười nhẹ của người đàn ông vang lên bên tai cô gái, lần nữa xoay người cô qua, rút đi áo ngủ rồi thân hình cường kiện của hần áp lên trên cô, vẫn dùng hai tay chống hai bên sườn của cô gái. Lần này cô gái không phản kháng, thân thể người đàn ông nhẹ nhàng trầm xuống, cô gái nhắm mắt lại, khẽ khàng dật ra một tiếng ngâm nga yêu kiều.

Ngày hôm sau bởi vì đưa Lâm Y đi khám thai nên Lãnh Nghị không xuống lầu sớm như thường ngày, Tịch Họa ngồi trên xe lăn ở phòng khách chờ thật lâu, tay chậm rãi tiếp tục đan áo len nhưng mắt không ngừng liếc nhìn về phía thang lầu, trong mắt lộ rõ sự lo âu.

Gần đến chín giờ từ trên thang lầu mới truyền đến tiếng bước chân, đáy mắt u ám của Tịch Họa bừng sáng lên, cô chậm rãi lăn xe về phía cầu thang, từ ngã rẽ của thang lầu bóng dáng cao ngất của Lãnh Nghị xuất hiện, hần nắm lấy tay Lâm Y hai người cùng bước xuống, ánh mắt vừa sáng lên của Tịch Họa trong chớp mắt tối lại, cô vội thu hồi tầm mắt, bối rối vò cuộn len trên tay.

Lãnh Nghị cũng vừa nhìn thấy Tịch Họa, trong đôi mắt đen thẳm là vẻ bình thần không chút xao động, chân vẫn tiếp tục bước xuống thang lầu; 'Tịch Họa...' Lâm Y tươi cười chào hỏi cô gái dừng xe lăn nơi chân cầu thang, đi ngang qua Tịch Họa, Lâm Y chợt dừng lại, Lãnh Nghị chỉ đành dừng lại theo.

Lâm Y hơi khom người cầm lấy chiếc áo len trong tay Tịch Họa, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, giọng nói cũng đầy hào hứng, 'Tịch Họa, chiếc áo len này sắp đan xong rồi nha!', Tịch Họa chỉ cười không trả lời, Lâm Y quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, 'Nghị, anh xem này, Tịch Họa đan áo cho cục cưng đó, sắp xong rồi!'

Lãnh Nghị nhu hòa nhìn Lâm Y, nhẹ giọng nói: 'Ừ, cũng đẹp lắm!' Lâm Y cầm chiếc áo trên tay yêu thích không nỡ rời, Lãnh Nghị mím môi kiên nhẫn chờ hồi lâu rồi cuộc phải lên tiếng nhắc, 'Y Y, chúng ta nên đi ăn sáng rồi đi thôi, Lữ Thần còn đang chờ chúng ta đấy!'

'Ồ!' Lúc này Lâm Y mới lưu luyến thả chiếc áo xuống.

Sóng mắt Tịch Họa thoáng xao động, cô nhìn Lãnh Nghị, thấy trên mặt hần không có biểu cảm gì, Tịch Họa mấp máy môi, rồi cuộc bật thốt: 'Hai người

... với Lữ Thần có chuyện gì?"

'Lữ Thần đã hẹn với tôi rồi, hôm nay đến bệnh viện của anh ấy khám thai!' Lâm Y cười với Tịch Họa rồi theo chân Lãnh Nghị đi về phía phòng ăn.

Vừa ăn sáng xong thì đã thấy má Trương đặt một ly sữa trước mặt Lâm Y, 'Thiếu phu nhân, mời uống sữa!' Lâm Y nhìn ly sữa lại ngược nhìn má Trương, mỉm cười, 'Má Trương, cảm ơn... nhưng hôm nay tôi phải đi khám thai, bác sĩ Lữ có dặn không được uống sữa, ừ, tôi khám thai xong về uống sau!'

'Ồ', má Trương nghi hoặc nhìn Lâm Y, khám thai không thể uống sữa sao? Lần đầu tiên bà nghe được điều này nhưng cũng không dám nói gì, chỉ bê ly sữa đi.

Sóng mắt Lãnh Nghị cũng thoáng xao động, hẳn không tự chủ được nhìn sang Lâm Y, hỏi một cách khó tin, 'Lữ Thần nói hôm nay khám thai không được uống sữa sao? Lần trước sao không nghe cậu ta nói?'

'Phải đó!' Lâm Y nhẹ gật đầu nói, 'Lữ Thần nói hôm nay không phải khám thai định kỳ, hôm nay phải kiểm tra tổng quát, còn phải rút máu xét nghiệm... nói sữa bò có thể ảnh hưởng đến kết quả xét nghiệm!'

Lãnh Nghị hơi nhướng mắt, không nói gì nữa, hẳn đang nghĩ: Kiểm tra tổng quát vì sao không nghe Lữ Thần nhắc với hẳn?!

Trong bệnh viện, Lữ Thần dẫn bác sĩ chuyên khoa phụ sản nổi tiếng nhất đến giúp Lâm Y kiểm tra sức khỏe toàn diện cho cô và thai nhi, sau khi rút máu, nghe tim thai đủ các loại xong, cuối cùng là siêu âm, bác sĩ chậm rãi di chuyển đầu siêu âm trên vùng bụng bằng phẳng của Lâm Y, rất nhanh màn hình lớn trên tường đã chiếu lên hình ảnh của thai nhi trong bụng mẹ.

'Thai nhi phát triển rất bình thường, tim thai cũng bình thường...' Bác sĩ giải thích cho Lâm Y cùng Lãnh Nghị và Lữ Thần đứng bên cạnh.

Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị nhìn chăm chăm chằm nhỏ trên màn hình, đáy mắt dâng đầy vui sướng, hẳn chậm rãi bước đến gần màn hình, tay chạm nhẹ lên sinh mệnh nhỏ đó, quay đầu nhìn Lâm Y trên giường, cười thật tươi: 'Con nó lớn hơn một chút rồi!'

'Àn!' Gương mặt cô gái trên giường cũng không khống chế được ý cười.

Trong văn phòng của Lữ Thần, Lãnh Nghị và Lâm Y đang ngồi nơi sofa, Lữ Thần đặt hai tách trà trước mặt hai người, mỉm cười: 'Theo những kết quả kiểm tra cho đến giờ tất cả đều rất bình thường, thai nhi phát triển rất tốt...'

Đáy mắt của Lâm Y dâng đầy ý cười, cô nhìn Lãnh Nghị, Lãnh Nghị cũng đang âu yếm nhìn cô, lúc này lại nghe Lữ Thần nói tiếp: 'Giờ chỉ còn chờ một kết quả cuối cùng, nhưng chắc là phải chờ đến ngày mai mới có kết quả xét nghiệm máu...'

Nói đến đây, Lữ Thần chợt trông thấy rõ ràng trong mắt Lâm Y thoáng qua một tia bất an, hẳn vội mỉm cười trấn an: 'Thông thường thì không có vấn đề gì lớn! Đây chỉ là một trình tự trong khám tổng quát thôi...'

Lâm Y lúc này mới thả lỏng một chút, nhưng Lãnh Nghị thì không cho qua đơn giản như vậy, hẳn điềm tĩnh hỏi: 'Lần này vì sao lại muốn khám tổng quát đột ngột như vậy?'

'Ồ!' Sóng mắt Lữ Thần thoáng xao động, hẳn cười giải thích: 'Là thế này, rất nhiều người mang thai không đi khám tổng quát, có lẽ là họ cho rằng không cần thiết... nhưng bởi vì trước mắt Lâm Y bệnh mới khỏi, tôi sợ cảm xúc của cô ấy ảnh hưởng đến đứa bé...' Lữ Thần ngừng một chút, liếc nhìn sang Lãnh Nghị, thấy sắc mặt hẳn vẫn bình tĩnh, lúc này mới nói tiếp, '... vì vậy tôi cảm thấy đề xác định không có chuyện đó xảy ra, làm kiểm tra một lần thì an tâm hơn. Đây là đứa con đầu của hai người, đương nhiên tôi hy vọng nó khỏe mạnh rồi...'

Lãnh Nghị nhẹ gật đầu, rồi hẳn và Lâm Y đứng dậy cáo từ ra về, Lữ Thần cũng đứng dậy, trên tay là chiếc cặp táp: 'Tôi đi theo hai người một chuyến... hôm nay tôi muốn đến xem Tịch Họa tập luyện một chút...'

Trong phòng gym của biệt thự nhà họ Lãnh, Tịch Họa vừa làm vật lý trị liệu vừa liếc nhìn Lữ Thần đang diu mình, hỏi một cách tùy ý: 'Hôm nay Lâm Y đi khám thai, kết quả thế nào?'

Lữ Thần mỉm cười: 'Tất cả đều bình thường!'

Trầm mặc một lát rồi Tịch Họa lại hỏi tiếp: 'Trước khi khám thai không được uống sữa sao?'

Lữ Thần vẫn thản nhiên như thường: 'Phải đó, sữa có thể ảnh hưởng đến kết quả kiểm tra... Nhưng sau khi khám thai xong thì có thể uống bình thường!' Tịch Họa gật nhẹ đầu, không hỏi gì thêm.

Chiều ngày hôm sau, lúc Lãnh Nghị đang ở văn phòng của mình ở LS quốc tế thì nhận được điện thoại của Lữ Thần, giọng hẳn trầm thấp nhưng đầy vui vẻ: 'Lãnh thiếu, vừa mới nhận được kết quả xét nghiệm máu, đứa bé rất khỏe mạnh, chúc mừng...' Lãnh Nghị mỉm cười, thoải mái ngã người vào chiếc ghế da

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243: Là Thật Hay Chỉ Là Ảo Giác? (1)

Ngày tháng bình lặng trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua hai tuần...

Buổi sáng hôm đó, sau khi ăn sáng, uống sữa, Tịch Họa và Lâm Y như thường lệ chuẩn bị đi dạo ở công viên gần đó, Lâm Y mang theo một túi xách nhỏ, má Trương thì đẩy xe cho Tịch Họa.

Người đi dạo trong công viên vẫn rất đông, ba người chậm chậm thả bước men theo một bãi cỏ, đi đến một trạm nghỉ bên bờ hồ, Tịch Họa ngẩng nhìn hàng cây đang soi bóng mặt hồ, nhẹ giọng nói với má Trương: 'Má Trương, giúp tôi đẩy xe lên đến bên bờ hồ, tôi muốn nhìn mặt hồ một lát!'

'Được, tiểu thư!' Má Trương nhỏ nhẹ đáp lời, bà đẩy xe lên của Tịch Họa đến một bãi cỏ nhỏ bên bờ hồ thì dừng lại, từ đây có thể nhìn xuống mặt hồ; Lâm Y cũng chậm rãi bước đến đứng bên cạnh xe lên của Tịch Họa, cô hít sâu một hơi, chăm chú nhìn cảnh sắc tuyệt đẹp xung quanh.

'Má Trương, tôi muốn uống chút nước, mang dùm tôi chai nước đến đây!' Lát sau Tịch Họa quay nhìn sang má Trương dặn dò, má Trương vội lấy từ trong túi ra một chai nước, chu đáo mở sẵn nắp chai rồi đưa nó cho Tịch Họa.

Tịch Họa đưa tay đón lấy, mắt cô vẫn dõi nhìn về cảnh đẹp xa xa tầm mắt, miệng thì nói với Lâm Y đang đứng bên cạnh: 'Y Y, chị muốn uống nước không?'

'Không cần đâu!' Lâm Y mỉm cười, nhưng lời nói còn chưa dứt thì đã nghe một tiếng kêu thất thanh của Tịch Họa, Lâm Y giật mình quay lại nhìn thì đã thấy chai nước của Tịch Họa đã tuột tay rơi xuống nước đổ ướt cả váy và giày của cô.

'Xin lỗi, xin lỗi! Tịch Họa vội nói, 'Y Y, tôi không phải cố ý!'

'Ồ, không sao đâu!' Lâm Y nhàn nhạt cười, cô người lưng giúp Tịch Họa nhặt lại chai nước đang rơi lăn lóc trên đất, khi cô vừa đứng thẳng lưng lên thì đã nghe một tiếng động lạ, sau đó một con vật gì đó vọt mạnh từ trong một bụi cây gần đó về phía cô.

Lâm Y cả kinh giật mình, theo bản năng cô ném chai nước đi, kêu thất thanh đưa tay chặn lại con vật đang bỏ về phía mình, 'Y Y!' Tịch Họa cũng giật mình, cô bất chấp tất cả từ xe lăn bỏ về phía Lâm Y, đẩy Lâm Y về phía trước, dùng chính thân thể mình chặn lại con vật đang hung mãnh bỏ về phía Lâm Y kia.

Bị Tịch Họa dùng sức đẩy một cái như vậy, thân thể Lâm Y không tự chủ được lùi về sau mấy bước, nhưng sau lưng Lâm Y lúc này là hồ nước, cả người cô lập tức mất đi trọng tâm, trong tiếng kêu thất thanh của Lâm Y, cả người cô chới với bên mép hồ, thoát nhìn như sắp ngã vào trong hồ nước vậy.

Chính ngay lúc này đột nhiên có một cánh tay vươn ra giữ chặt thân hình đang lắc lư không vững của Lâm Y, lúc này cô mới có thể coi như là hoàn hồn lại, vừa nhìn thấy gương mặt anh tuấn, tràn đầy ánh mặt trời kia, ánh mắt Lâm Y phút chốc trở nên khác thường, cô thì thào gọi: 'Cao ... Lăng...!'

'Cô biết tôi sao?' Trên mặt Cao Lăng lộ ra nụ cười vui vẻ, ánh mắt ngời sáng nhìn lại cô gái vẫn còn đang bám vào tay mình... Không hiểu vì sao lần trước khi hắn và Triệu Viêm tình cờ gặp cô ở chỗ này thì trong lòng luôn dậy lên một cảm giác khác thường, cảm giác giống như đã từng quen biết cô, cảm giác muốn gặp lại cô lần nữa mạnh mẽ là thế.

Nhưng hắn trở về tìm khắp cũng không tìm thấy bất cứ điều gì liên quan đến cô ... vì thế sau này Cao Lăng có đến chỗ này thêm vài lần nữa, chỉ để gặp lại cô một lần nhưng đáng tiếc là đều không gặp được, mãi cho đến hôm nay, rốt cuộc hắn lại nhìn thấy cô, rồi thấy một chú chó lông xù thỉnh thoảng nhảy bỏ về phía cô, thấy cô kinh hoàng, luống cuống đến suýt nữa thì rơi vào trong hồ...

Nhưng Lâm Y còn chưa kịp nói gì thì đã nghe má Trương ở bên này thất thanh kêu lên: 'Tiểu thư, cô chảy máu kìa... Cô không sao chứ? ... Sao ở đây lại có chó chạy ra cắn người vậy!'

Lâm Y vội giãy tay Cao Lăng ra chạy qua, cô nhìn thấy trên cánh tay trắng muốt của Tịch Họa một dấu máu thật rõ ràng, trên trán cũng có vết xước... 'Tịch Họa, xin lỗi!' Lâm Y vội cầm túi xách lên, lấy khăn giấy giúp Tịch Họa thấm lên vết thương đang rỉ máu...

'Mau đưa cô ấy đến bệnh viện đi!' Không biết từ lúc này xung quanh đã có một đám đông vây lại xem, ai nấy đều đang xôn xao bàn tán...

'Tôi đưa cô ấy đi bệnh viện! Cao Lăng thấy Lâm Y luống cuống tay chân liền lên tiếng trấn an, 'Không sao đâu, bác sĩ sẽ xử lý vết thương!'

Lâm Y chỉ nhìn hắn gật đầu...

Trong bệnh viện, Lữ Thần giúp Tịch Họa sát trùng miệng vết thương rồi băng bó lại, sau đó chích cho cô một mũi thuốc ngừa bệnh dại... Khi tất cả đã xong xuôi hắn mới thờ phào một hơi, nhìn Tịch Họa và Lâm Y, lúc này vẻ mặt buồn bã, trấn an: 'Không có việc gì, yên tâm...'

Sau đó Lữ Thần mới nhìn đến người đàn ông cao ráo đứng sau lưng Lâm Y, đáy mắt thoáng gọn sáng, nhìn anh ta khẽ gật đầu.

Lãnh Nghị rất nhanh đã đến bệnh viện, khi hắn vào đến phòng bệnh thì vừa nhìn đã thấy vẻ mặt tái nhợt, buồn rầu của Lâm Y, 'Y Y', Lãnh Nghị vội vươn tay ôm cô gái và mặt yếu đuối kia vào lòng, giọng nói tràn đầy đau lòng, 'Em không sao chứ?'

Cao Lăng đứng ở bên cạnh nhìn thấy Lãnh Nghị ôm Lâm Y, ánh mắt thoáng xao động. Tịch Họa ngồi trên xe lăn cũng chậm rãi ngẩng lên nhìn người đàn ông đang ôm chặt Lâm Y vào lòng, trong mắt dâng đầy sự thất vọng và thương cảm.

'Nghị, em không sao!' Giọng Lâm Y nhẹ như gió thoảng, cô cắn môi, hơi giấy thoát ra khỏi vòng tay của Lãnh Nghị, quay lại nhìn Tịch Họa và Cao Lăng, 'Là Tịch Họa với ... Cao Lăng cứu em..'

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Nghị lúc này mới dời sang Cao Lăng, đáy mắt một mảnh thâm toại, hần sắc bén quan sát Cao Lăng một lúc, phòng bệnh lúc này im lặng như tờ, thật lâu sau khi Lãnh Nghị thấy vẻ mờ mịt và xa lạ trong mắt Cao Lăng thì mới nhẹ câu lên một nụ cười, giọng nói trầm thấp và điềm tĩnh: 'Cám ơn Cao tiên sinh!'

Cao Lăng nhàn nhạt cười, không lên tiếng; rồi Lãnh Nghị nhìn sang Tịch Họa đang ngồi trên xe lăn, hần chậm rãi tiến đến một bước, dừng lại trước mặt cô đưa tay sờ nhẹ lớp băng gạc trên cánh tay cô, mắt nhìn miếng băng gạc trên trán cô, nhẹ giọng nói: 'Tịch Họa, cám ơn em!'

Môi Tịch Họa nhẹ câu lên một nụ cười, cô ngẩng lên nhìn Lãnh Nghị, khẽ lắc đầu, 'Xin lỗi Nghị, đều là em không tốt... không nên dẫn Y Y đi lung tung..'

Lãnh Nghị lại mỉm cười, nhìn sang Lữ Thần, 'Tịch Họa không sao chứ?'

Lữ Thần cười, 'Không sao đâu, băng bó và chích thuốc rồi..'

Lãnh Nghị gạt đầu, mắt lóe lên một tia sắc bén như đao: 'Sao đột nhiên lại có chó chạy ra cắn người?'

Sóng mắt Lữ Thần thoáng xao động, ánh mắt không tự chủ được rơi trên mặt Tịch Họa nhưng rất nhanh liền thu hồi lại rồi lại nhìn sang Lãnh Nghị, cười nhẹ: 'Giờ đang là mùa xuân, là mùa động dục của những loại động vật nhỏ như chó, mèo các loại, chúng rất dễ tấn công người... cũng bình thường thôi!'

Câu này Lữ Thần nói là thật, Lãnh Nghị cũng biết thế, hần nhẹ gạt đầu rồi nhìn sang Tịch Họa rồi ánh mắt dời sang Lâm Y, bình thân nói: 'Lần sau đi tản bộ trong vườn hoa nhà mình là được rồi..'

Đoàn người đi ra cổng chính của bệnh viện, hai chiếc xe đã dừng trước cổng chờ, má Trương đẩy xe lăn của Tịch Họa đến bên cạnh một trong số hai chiếc xe đó, Lãnh Nghị quay sang dặn dò người vệ sĩ thân cận, 'Tiểu Vương, diu Hạ tiểu thư lên xe!'

'Không cần đâu, em có thể đứng được, má Trương có thể diu em lên xe!' Tịch Họa nhẹ giọng nói, cô chỉ ngẩng lên liếc nhìn Lãnh Nghị một cái rồi không nói gì nữa nhưng vẻ ai oán và đáng thương hoàn toàn hiện rõ trên mặt cô.

Má Trương lẳng lặng đi đến trước xe của Tịch Họa đỡ lấy eo cô dùng sức nâng lên, muốn nâng cô lên xe, Tịch Họa cố gắng bước theo sự diu đỡ của bà nhưng chỉ một bước, trên gương mặt xanh xao đã lộ vẻ đau đớn.

Lãnh Nghị thoáng chau mày, hần nhìn sang Lâm Y đang đứng bên cạnh dịu giọng nói, 'Anh bế Tịch Họa lên xe!', Lâm Y nhẹ gạt đầu, Lãnh Nghị bước lên một bước duỗi tay, từ trong tay má Trương ôm lấy Tịch Họa, nhẹ nhàng đặt cô vào ghế sau xe; Tịch Họa ngẩng lên nhìn Lãnh Nghị, trong mắt không giấu được một tia vui sướng..

Lâm Y im lặng đứng nhìn, hàng mi dài của cô nhẹ chớp lên, giấy lát sau, trên vai cô có thêm một bàn tay khoác lên, Lãnh Nghị đã quay lại bên cạnh, đôi mắt đen láy nhìn chăm chú về mặt cô, nhẹ giọng gọi, 'Y Y...'

'Ấn...' Lâm Y vụt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt nhu hòa của Lãnh Nghị, cô nhẹ mỉm cười, Lãnh Nghị cũng cười theo, tay càng siết chặt hơn, 'Chúng ta đi thôi!' Lâm Y nhẹ gạt đầu, hai người cùng đi về chiếc xe thứ hai.

Hai chiếc xe nối đuôi nhau mà đi, Cao Lăng vẫn đứng yên đó mắt nhìn theo hai chiếc xe cho đến khi mất hút ra khỏi tầm mắt...

Tối đó, Lâm Y ngồi một mình trên giường, tivi đang mở, trên tay cô là một quyển sách thai giáo nhưng cô lại không hề để ý đến mà tầm mắt lại nhìn mông lung ra ngoài chân trời xa xăm...

Hôm nay nếu như không phải Tịch Họa, người bị chó cắn là cô, cô quả thực không dám tưởng tượng hậu quả! Cô phải chích thuốc ngừa dại nhưng cực cung trong bụng thì không thể chịu được loại thuốc đó... Hôm nay nếu như không có Cao Lăng, cô đã ngã xuống nước, cô cũng không dám tưởng tượng nếu là vậy hậu quả sẽ như thế nào...

Nhưng không biết vì sao trong lòng Lâm Y luôn cảm thấy thối thối không yên; cảnh tượng Tịch Họa từ xe lăn nhảy lên, dùng sức đẩy cô qua một bên không ngừng xuất hiện trong đầu, cô ấy thật sự là không thể đi được sao? Vậy vì sao sức bật lại lớn như thế? Nghĩ thế rồi Lâm Y lại phi nhô chính mình, Tịch Họa cứu cô là sự thật, cô hoài nghi gì chứ?

Cửa phòng ngủ bị đẩy nhẹ ra rồi Lãnh Nghị bước vào, Lâm Y thu hồi tầm mắt, thần thờ nhìn Lãnh Nghị không nói tiếng nào.

Lãnh Nghị nhìn tivi đang mở, lại nhìn quyển sách trên tay Lâm Y rồi lại nhìn ánh mắt dò dẫm của cô đang nhìn mình, khóe môi hần nhẹ câu lên một nụ cười, bước nhanh đến bên giường ngồi xuống, nhìn gương mặt nhỏ nhắn kia một cách chăm chú, cười nhẹ, 'Sao vậy? Còn đang nhớ lại chuyện sáng nay sao?'

Lâm Y nuốt nước bọt, nhìn người đàn ông chăm chăm, nhẹ giọng nói, 'Nghị, xin lỗi, lại để anh thiếu Tịch Họa một ân tình..'

Mắt Lãnh Nghị thoáng gọn sóng, hấn kéo Lâm Y vào lòng, cúi đầu thân thiết hôn lên tóc cô, dịu giọng nói, 'Không sau, sau này chúng ta chăm sóc cô ấy nhiều hơn là được... Đừng nghĩ về chuyện này nữa!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 244: Là Thật Hay Chỉ Là Ảo Giác? (2)

Lâm Y mềm mại ngã đầu lên vai Lãnh Nghị, đáy mắt một mảnh mờ mịt, thật lâu mới hỏi nhỏ: 'Nghị, người mà hai chân không thể nhúc nhích, nếu muốn từ xe lăn nhảy lên thì phải nhờ vào sức ở đâu?'

Lãnh Nghị cúi xuống nhìn Lâm Y, cười nhẹ: 'Có thể dùng sức của cánh tay để bật lên!'

'Ừ nhỉ!' Lâm Y bừng tỉnh gật đầu, rồi cô lại cúi đầu xuống, thấp giọng lầm bầm, 'Lúc Tịch Họa nhảy lên đẩy em ra, sức của cô ấy thật lớn...'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, rồi hấn cười, dịu giọng nói, 'Y Y, Tịch Họa trước giờ luôn là một cô gái tốt bụng... em đừng suy nghĩ nhiều quá, được không?'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, Tịch Họa vì cứu cô mà bị chó cắn đến bị thương mà mình còn nghi ngờ này nọ hình như thật sự rất quá đáng, nghĩ như vậy nên cô cố gắng áp chế nỗi bất an trong lòng, nhẹ 'Àn' một tiếng.

Lãnh Nghị hài lòng âu yếm ôm siết lấy cô.

Sáng hôm sau lúc Lãnh Nghị xuống lầu, Tịch Họa vẫn như thường ngày ở dưới lầu chờ hấn, giúp hấn làm bữa sáng, tiễn hấn đi làm...

Lúc Lâm Y xuống lầu, Tịch Họa vẫn ngồi trên xe lăn đan áo len, đây là chiếc áo thứ ba mà cô đan, thấy bóng Tịch Họa, bước chân Lâm Y bất giác ngừng lại, cô nhìn chiếc đầu đang cúi xuống của Tịch Họa, nhìn mảnh băng gạc trên trán rồi mắt lại dời sang mảnh băng gạc đang băng vòng qua cánh tay Tịch Họa... Lâm Y nuốt nước bọt, cô nhẹ nhàng đi đến bên cạnh, lặng lẽ ngồi xuống; Tịch Họa ngẩng lên nhìn Lâm Y, mỉm cười, 'Chỉ chắc là còn chưa ăn sáng phải không? Bữa sáng rất quan trọng, đừng bỏ bữa, nhất là khi có thai...'

Lâm Y mỉm cười gật đầu, 'Tịch Họa, chuyện hôm qua... cảm ơn cô...'

'Có gì đâu', Tịch Họa lại mỉm cười, 'Quan trọng là đứa bé trong bụng cô không sao... Hôm qua tôi dùng sức mạnh quá, đến giờ cánh tay vẫn còn đau...'

Lâm Y thoáng ngần ngừ, hàng mi dài nhẹ chớp lên, đột nhiên hơi chột dạ, những lời đối thoại giữa cô với Lãnh Nghị tối qua sao có vẻ như Tịch Họa đã nghe được hết vậy? Sự nghi ngờ của mình dành cho Tịch Họa liệu có phải quá đáng lắm không? Nghĩ đến đây mặt Lâm Y thoáng đỏ lên, cô vội đứng dậy như che dấu tâm tư: 'Xin lỗi Tịch Họa... Tôi đi ăn sáng trước!'

'Àn, chị đi đi!' Tịch Họa vẫn tươi cười nhìn Lâm Y, Lâm Y cười với cô rồi nhanh chóng đi vào trong phòng ăn.

Sau bữa cơm trưa Lâm Y ngồi ở sofa phòng khách học đan áo với Tịch Họa, được một lát thì cô bắt đầu buồn ngủ nên đứng dậy nói, 'Tôi muốn đi ngủ một lát!', vừa nói thì nghe quản gia vào báo, 'Thiếu phu nhân, bên ngoài có một người tên là Cao Lăng muốn gặp cô!'

'Cao Lăng?' Lâm Y ngẩn người, thân hình vừa nhom dậy ngồi xuống trở lại, cô nhìn quản gia, lát sau mới nhẹ giọng nói, 'Cho anh ta vào đi!'

Sóng mắt Tịch Họa thoáng xao động, sau đó mỉm cười, 'Y Y, chị có khách, em về phòng ngủ trước!' Lâm Y gật đầu, rồi Tịch Họa đẩy xe lăn, đi về phía phòng ngủ của mình.

Lát sau Cao Lăng được dẫn vào phòng khách nhà họ Lãnh, hấn chậm rãi ngồi xuống đối diện với Lâm Y, Lâm Y thì có chút bất an nhìn Cao Lăng, cố nặn ra một nụ cười, 'Cao Lăng, cảm ơn anh hôm qua đã cứu tôi!'

'Ồ, không cần cảm ơn!' Ánh mắt nóng rực của Cao Lăng nhìn Lâm Y chằm chằm như đang suy nghĩ điều gì, theo bản năng, Lâm Y hơi né tránh ánh mắt của hấn, bất chợt nghe giọng nhẹ nhàng của Cao Lăng vang lên, 'Lâm Y, trước đây chúng ta quen biết nhau, phải không?'

'Ồ... phải đó!' Lâm Y cười.

'Nhưng vì sao trong album ảnh của tôi không hề thấy cô?' Ánh mắt và cả giọng nói của Cao Lăng đều mang chút nghi hoặc.

Lâm Y thoáng ngần ngừ rồi cười nhẹ, hàm hồ đáp, 'Àn, trước đây chúng ta học cùng trường... anh là chủ tịch hội học sinh, rất nhiều người biết anh... ừm, chỉ quen biết thôi, trong album ảnh đương nhiên là không có tôi rồi!'

Ánh mắt Cao Lăng vẫn chăm chú nhìn Lâm Y, trong mắt thoáng qua một tia mất mát, trầm mặc hồi lâu rồi hấn mới cười nhẹ, 'Chỉ vậy thôi sao?' Nhưng

vì sao mỗi lần hần nhìn thấy Lâm Y trong lòng luôn dâng lên một cảm giác quan tâm đặc biệt, một loại cảm giác như đã quen thuộc với nhau từ mấy vạn năm rồi chứ?

Lâm Y cố điều tiết lại cảm xúc rồi cười, 'Đương nhiên, bằng không anh còn muốn thế nào nữa?'

Cao Lăng không trả lời cô, phòng khách lại rơi vào im lặng, Lâm Y bắt an chỉ tách trà trên bàn, 'Cao Lăng, anh uống trà đi!'

Cao Lăng nhẹ gạt đầu, ánh mắt có chút thần thờ quét về phía tách trà rồi lại trở lại trên mặt Lâm Y, lát sau hần mới thở dài một tiếng, 'Lâm Y, tôi ... chỉ là rất muốn tìm lại ký ức, ký ức có liên quan đến em! Em có thể giúp tôi không?'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô mím môi lát sau mới cười một cách thoải mái, 'Cao Lăng, anh hiểu lầm rồi! Chúng ta... thật sự không có ký ức gì cả, chỉ là quen biết sơ mà thôi... bởi vậy tôi thật sự không giúp anh được!'

Cao Lăng vẫn nhìn Lâm Y chăm chăm, tình cảnh tối qua ở trong bệnh viện, người đàn ông cao lớn kia khoác tay lên vai Lâm Y lại hiện ra trong đầu, sóng mắt hần thoáng xao động, trong lòng có một nỗi mất mát không nói thành lời, trầm mặc hồi lâu rồi hần mới nhẹ giọng nói, 'Tôi ... biết em đã kết hôn rồi, tôi sẽ không phá hoại hôn nhân của em, tôi chỉ muốn tìm lại ký ức...'

Lâm Y chăm chú nhìn Cao Lăng rồi khoe môi cô lộ ra một nụ cười yếu ớt, nhẹ giọng nói, 'Tôi hiểu... Cao Lăng, Triệu Viêm biết rất rõ về anh, anh muốn tìm lại trí nhớ, có thể nhờ cô ấy giúp anh!'

Cao Lăng nhẹ gạt đầu, hần cười, 'Tôi biết... Cô ấy nói tôi với cô ấy đã đính hôn, có rất nhiều ảnh chụp, nhưng tôi nhớ không ra...'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, vội cười nói, 'Đúng là vậy mà, hai người đã đính hôn rồi, tôi còn đi dự buổi lễ đính hôn của hai người...'

Cao Lăng ngăn người nhìn Lâm Y, thật lâu mới nhẹ giọng nói, 'Ồ, ...thật vậy sao?'

'Phải đó!' Lâm Y vội gạt đầu, đáy mắt Cao Lăng tối sầm lại, hần trầm mặc nhìn Lâm Y thật lâu mới đứng dậy, giọng nói tràn đầy thất vọng cùng không nổi, 'Lâm Y, làm phiền cô rồi, vậy... tôi đi đây...'

'Tôi tiễn anh!' Lâm Y nói rồi cũng đứng dậy cùng Cao Lăng đi ra cửa, xuyên qua vườn hoa đến cửa sắt lớn...

Từ cửa sổ phòng ngủ của mình ở tầng trệt của căn biệt thự, đôi mắt to tròn của Tịch Họa lặng lẽ nhìn theo hai bóng người đang đi về phía cửa... Lúc này cửa phòng bị đẩy nhẹ ra, má Trương từ bên ngoài đi vào, đưa một chiếc điện thoại di động cho Tịch Họa, 'Tiểu thư, điện thoại!'

Mắt Tịch Họa chợt lóe lên, cô nhẹ mím môi, chậm rãi đưa tay đón lấy, đầu bên kia truyền đến một giọng nam lạnh như băng, 'Chuyện hôm qua thất bại rồi phải không?'

Tịch Họa cúi đầu nghe, không nói tiếng nào, đầu bên kia lạnh lùng 'hừm' một tiếng, dường như đã sớm đoán được sẽ có kết cục này, sau đó giọng nói lạnh như băng kia lần nữa vang lên, 'Vẫn còn những chuyện khác thì sao? Những chuyện cô đã hứa với chúng tôi, rốt cuộc là cô có làm không?'

'Có!' Sóng mắt Tịch Họa thoáng xao động, giọng nhẹ như gió thoảng.

'Vẫn đã có tiến triển gì chưa?' Giọng nói kia vẫn lạnh, mang theo chút đe dọa.

'Vẫn chưa!' Giọng Tịch Họa vẫn nhỏ như muỗi kêu.

Đầu bên kia trầm mặc hồi lâu sau đó giọng nói lạnh lùng đó lại vang lên, 'Vậy cô đẩy nhanh tốc độ đi! Hạ Tịch Họa, đừng giờ trò gì với chúng tôi! Chúng tôi có thể giúp cô đạt thành ước nguyện thì cũng có thể hủy diệt cô!' Lời vừa dứt thì đầu bên kia đã vọng đến tiếng cúp máy lạnh lùng.

Tịch Họa chậm rãi buông điện thoại xuống, ánh mắt âm đạm, má Trương thì đứng ở bên cạnh lặng lẽ quan sát cô.

Buổi chiều của hai ngày sau đó, lúc Lâm Y đang ngủ say sưa trên giường thì đột nhiên trong giấc ngủ mơ màng, cô cảm giác có một bàn tay đang luồn vào trong chăn, nhẹ nhàng vuốt ve bụng dưới của cô, chắc là Lãnh Nghị rồi, hà, nhưng sao Nghị lại trở về sớm như vậy? Nhưng mí mắt của Lâm Y thật nặng, cô không hé nổi mắt ra, chỉ thì thào gọi, 'Nghị...'

Nhưng Lãnh Nghị lại không trả lời cô, Lâm Y nhẹ nhàng xoay người, vẫn trầm trầm chìm trong giấc ngủ...

Không biết ngủ bao lâu, rốt cuộc Lâm Y bị cảm giác nhồn nhột khó chịu đến cực kỳ trên má làm cho cô thức giấc, chậm rãi hé mắt ra, vừa liếc mắt Lâm Y đã nhìn thấy Lãnh Nghị đang ngồi bên cạnh cúi đầu đầy hứng thú nhìn cô, khoe môi hần tràn đầy ý cười, đang dùng ngón tay thon dài của mình cọ nhẹ lên má cô.

Lâm Y thoáng nhú mày, lười lỉnh giũ tay hần ra, giọng cũng đầy lười nhác, 'Em còn muốn ngủ!'

'Ừm, em xem, trời đã tối rồi, còn muốn ngủ sao? Ngoan, dậy đi, rửa mặt rồi đi ăn cơm!' Giọng người đàn ông tràn đầy sủng nịch, bàn tay kia còn không ngừng nghịch mái tóc, gương mặt của cô gái.

Lâm Y lúc này mới phát hiện trong phòng ngủ lúc này chìm trong ánh sáng nhu hòa của đèn điện, ngoài cửa sổ trời đã tối mịt, cô dụi mắt, nũng nịu trách cứ: 'Anh cứ đựng đến em hoài, em vốn là ngủ không được ngon!'

Trong giọng nói Lãnh Nghị có chút ý cười, 'Anh cũng mới vừa về tới, nào có chuyện cứ đụng đến em chứ!'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô nhìn chằm chằm gương mặt tuần tú của chồng, 'Trước đó không phải anh còn lấy tay sờ sờ bụng em hay sao...'
Lúc ngủ Lãnh Nghị thường có thói quen vuốt ve bụng cô, cảm giác ấm áp từ tay hắn truyền đến khiến cho cô thấy rất thoải mái, Lãnh Nghị vẫn thường hay nói đó là sức mạnh từ tình yêu của cha mà hắn muốn truyền cho cục cưng!

'Hử?' Lãnh Nghị hơi sững sốt rồi cười nói, 'Y Y, có phải là em nằm mơ không?'

'Nằm mơ?' Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, nhưng cô cảm nhận được rất chân thật rằng có một bàn tay vuốt ve bụng cô kia mà. Nghi hoặc nhìn Lãnh Nghị, Lâm Y thì thào, 'Không đâu... Em thật sự cảm nhận được có người đang sờ bụng em..'

Lãnh Nghị cười nhẹ, 'Em đó, chắc là ngủ đến mê mết rồi nên mới nằm mơ thôi, ảo giác thôi!' Trong cái nhà này, ngoại trừ hắn còn có ai đi sờ bụng cô làm gì chứ? Mà cũng có ai dám làm như vậy đâu?'

Lâm Y lúc này mới nuốt một ngụm nước bọt nhìn Lãnh Nghị, dè dặt hỏi, 'Nghị, thật sự là không có đụng đến em sao?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 245: Là Thật Hay Chỉ Là Ảo Giác? (3)

Nụ cười trên môi Lãnh Nghị dần trở nên ái muội, hắn cúi xuống ấn lên trán cô gái một nụ hôn, hơi thở ái muội phủ quanh hai người, giọng nói tà tử đủ khiến người ta mặt đỏ tim đập, 'Vậy không bằng, tối nay anh lại đụng em được không?' Mặt cô gái đỏ ửng, đưa tay đẩy mạnh gương mặt tuần tú đang đi sát mặt cô kia.

Người đàn ông cười nhẹ, kéo cô gái vào lòng, âu yếm bế cô lên ôm sát vào lòng, 'Giờ chúng ta đi ăn cơm trước, ăn, anh đói rồi!'

Lãnh Nghị bế Lâm Y đi xuống phòng ăn, đặt cô ngồi vào ghế sau đó mới nhìn quần gia đang đứng bên cạnh, nhàn nhạt nói, 'Dọn cơm đi!'

Vừa mới ngồi xuống, ngẩng đầu lên Lâm Y đã nhìn thấy Tịch Họa đã ngồi ở bàn ăn, trước mặt cô là một ly nước đã uống gần cạn, rõ ràng là cô đã đợi khá lâu! Lâm Y ngượng ngùng nuốt một ngụm nước bọt, nhẹ giọng nói, 'Xin lỗi Tịch Họa, tôi ngủ say quá, cô đói chưa?'

Tịch Họa mỉm cười, nhẹ giọng nói,

'Không sao đâu, nghe nói người có thai rất thích ngủ, như vậy chứng tỏ đứa bé rất khỏe mạnh!' Lâm Y có chút ngượng ngùng gật đầu cười, từ sau khi mang thai, quả thực là cô rất hay buồn ngủ, cứ luôn thấy ngủ bao nhiêu cũng không đủ...

Rất nhanh cơm đã được dọn lên, Tịch Họa vừa ăn vừa trò chuyện với Lâm Y, 'Y Y, chiều nay người tên Cao Lăng kia là bạn học của cô sao?'

Bàn tay đang cầm muỗng định múc canh của Lâm Y chợt rụt về, đôi mắt đen láy không tự chủ được nhìn sang Lãnh Nghị bên cạnh, vừa hay bắt gặp ánh mắt của hắn đang nhìn mình, Lâm Y thu hồi tầm mắt, nhìn sang Tịch Họa, cười nhẹ, 'Àn, học cùng một trường, anh ta học trước tôi mấy khóa! ... Chuyện hôm qua thật sự rất trùng hợp... Hôm nay anh ta đến xem tôi thế nào...'

'Đúng là rất trùng hợp... ở trong trạm nghỉ chân kia, chúng ta cũng đã gặp anh ta hai lần... cũng may là có anh ta cứu chị!' Tịch Họa vẫn tươi cười nói.

'Ừ, phải đó!' Lâm Y cúi đầu cười nhẹ đáp lời.

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn nhìn bàn tay đang đưa ra múc canh lại rụt về của Lâm Y, khéo môi câu lên một nụ cười, rất tự nhiên vươn tay đón lấy chiếc chén nhỏ trước mặt cô, giúp cô múc một chén canh đặt trở lại trước mặt cô, bình thản nói: 'Bạn học mà, gặp mặt cũng là bình thường thôi!'

Nghe giọng nói bình thản của Lãnh Nghị, nhìn thấy chén canh đặt trước mặt mình, đáy lòng Lâm Y chợt trào dâng một tia cảm động lẫn cảm kích, cô xoay nhìn sang Lãnh Nghị, đáy mắt tràn đầy ý cười, như hoa nở rộ trong gió xuân...

Đêm đến, trong phòng ngủ của Tịch Họa, tivi đang mở, Tịch Họa thì lẳng lẽ ngồi tựa vào thành giường, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía tivi nhưng tâm tư rõ ràng là không đặt ở đó... Cô yêu Lãnh Nghị, cô thật sự chỉ muốn được ở lại bên cạnh Lãnh Nghị, có thể nhìn thấy hắn mỗi ngày là được. Nhưng rõ ràng đây là chỉ là chuyện cổ tích thôi! Ba năm trước cô vì muốn thoát khỏi sự khống chế và âm mưu thâm độc kia mà suýt phải trả giá bằng tính mạng của mình; ba năm sau, cô càng không có cách nào thoát ra khỏi âm mưu kia...

Cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra nhưng Tịch Họa chừng như là bị tiếng động kia dọa đến giật mình, đôi mắt trống rỗng vội dời ra khỏi màn hình tivi nhìn về phía cửa, khi thấy má Trương bước vào, Tịch Họa thoáng chau mày, ánh mắt lại dời về phía tivi.

Má Trương đi đến bên giường Tịch Họa mới dừng lại, bà nhìn sắc mặt cô, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói, "Tiểu thư, người ở tầng trệt đã ngủ hết rồi, chỉ còn ở tầng hai, Lãnh thiếu gia vẫn còn đang ở phòng sách, Lâm Y thì đã ngủ rồi!"

Đôi mắt to tròn của Tịch Họa lúc này mới thoáng có chút xao động, cô chậm rãi cúi đầu suy nghĩ, má Trương cũng nhíu mày sau đó nhẹ giọng nói, "Làm như vậy liệu có phải là mạo hiểm quá không? Lỡ như để cho Lãnh thiếu gia phát hiện, hậu quả ...thật sự không dám tưởng tượng..."

Tịch Họa nhẹ nhắm mắt lại, cô làm sao không biết đây là một sự mạo hiểm chứ! Nhưng đây là ý của người kia, cô cũng không nghĩ ra được cách nào vẹn toàn hơn để có thể ép Lâm Y rời khỏi nhà họ Lãnh hoặc là để giết chết đứa bé trong bụng cô để từ đó chính mình có thể hoàn toàn đi vào cuộc sống của Lãnh Nghị...

Vì thế cô chỉ có thể lựa chọn mạo hiểm! Tịch Họa cắn môi, thấp giọng nói, "Má Trương, mở máy nghe lên..."

Trong phòng sách ở lầu hai, Lãnh Nghị buông tập văn kiện cuối cùng trên tay xuống, nhấc tay xem đồng hồ thì đã thấy kim đồng hồ chỉ về hướng mười một giờ, hần vội đứng dậy đi về phía cửa, sau khi đóng cửa tắt đèn thì đi về phòng ngủ.

Lúc hần về đến phòng ngủ thì Lâm Y đã ngủ say. Lãnh Nghị vội đi tắm rồi rón rén lên giường, vẫn như cũ nhẹ nhàng đặt đầu cô gái gối lên khuỷu tay mình, cô gái chỉ khẽ "ừm" một tiếng rồi lại rúc vào lòng người đàn ông say sưa ngủ tiếp.

Khóe môi người đàn ông âm thầm câu lên trong bóng tối, hần nhẹ nhàng đổi một tư thế nằm thoải mái hơn, bàn tay kia rất tự nhiên lăn vào trong áo ngủ của cô gái, nhẹ nhàng vuốt ve vùng bụng vẫn còn bằng phẳng của cô.

Độ ấm từ bàn tay kia dần thấm thấu vào da thịt, cô gái hơi hé mắt ra, khóe môi hơi lộ ra ý cười, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ nâng lên áp lên lưng bàn tay to kia, giọng nói vì buồn ngủ mà mang chút lười nhác vang lên, "Àn, lần này bắt được rồi, quả nhiên là anh động vào em!" Cô gái còn nhớ cảm giác có người sờ bụng mình lúc cô ngủ trưa.

Lòng người đàn ông bị vẻ lười nhác đáng yêu của cô gái chọc cho nhồn nhột, khóe môi hần ý cười càng sâu, cúi xuống nhẹ hôn lên trán cô gái, giọng nói nhu hòa mà đầy ái muội, "Àn, có thích anh động em không?"

"Không thích!" Giọng cô gái vẫn thật lười nhác.

"Nhưng anh lại thích động em!" Bàn tay của người đàn ông bắt đầu không an phận trượt từ bụng cô gái lên trên... dây đai của chiếc áo vì động tác của người đàn ông mà hờ ra rồi rất nhanh bị cởi ra...

"Em muốn ngủ mà..." Nằm gối đầu lên vùng ngực trần của người đàn ông, cô gái nũng nịu thì thào.

"Ừ, em tiếp tục ngủ..." Người đàn ông dè dặt lật người lại, cúi xuống nghiêng ngấu đôi môi anh đào của cô gái... trong phòng ngủ rất nhanh chỉ còn lại tiếng thở dốc và tiếng ngậm nga kiêu mị.

Trên cầu thang, một chiếc bóng trắng, đi chân trần đang lặng lẽ bước đi lên, dưới cầu thang là má Trương trong chiếc áo ngủ, đôi mắt lo âu nhìn quanh bốn phía như canh chừng...

Trong phòng ngủ trên lầu, cô gái hơi hé mắt, nương theo ánh trăng nhu hòa từ cửa sổ chiếu vào, nhìn gương mặt anh tuấn phi phàm của người đàn ông, hai tay hần vẫn chống hai bên sườn của cô không dám liếc nhìn áp xuống, cô gái hơi dịch đầu sang một bên, ánh mắt mê ly nhìn qua vai người đàn ông, vô tình lướt về phía cửa...

Mắt cô gái trong chớp mắt như dính cứng tại đó, cô nhìn thấy cánh cửa bị đẩy hé ra, Tịch Họa tóc dài quá vai, váy dài màu trắng đang đứng ở đó, ánh mắt u uẩn nhìn hai thân thể đang triển miên trên giường.

"Aaa!" Cô gái giật mình kêu thất thanh một tiếng, cả người theo bản năng co rúm lại, dúi sát vào trong lòng người đàn ông, hành động của cô gái khiến người đàn ông cũng giật mình, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén, một tay hần vẫn chống lên nệm, một tay ôm lấy cô gái đang hoảng loạn kia, trầm giọng hỏi: "Sao vậy Y Y?"

"Tịch... Tịch Họa..." Cô gái càng co người lại hơn nữa, mặt vùi vào lồng ngực tinh trắng của người đàn ông, lắp bắp nói, "Đang... ở ngoài cửa!"

Lãnh Nghị vụt quay đầu lại nhìn về phía cửa, cửa phòng ngủ vẫn đóng chặt, không có một chút khác thường nào, ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị lóe lên, hần cúi xuống nhìn cô gái đang co người trong mình, nghi hoặc hỏi, "Không có ai cả, Y Y, có phải là em nhìn nhầm rồi không?"

"Em không nhìn nhầm đâu, em thấy Tịch Họa đang đứng ở cửa thật mà..." Lâm Y nhíu mày, thấp giọng nói.

"Nhưng Tịch Họa vẫn đang ngồi xe lăn, cô ấy đâu có đi lên đây được!" Lãnh Nghị lật người lại nằm xuống, ôm cô gái vào lòng, dịu giọng trấn an.

Đúng nha, Tịch Họa còn chưa đi lại được, đôi mắt đen láy của Lâm Y lóe lên một tia nghi hoặc, cô rúc vào trong lòng Lãnh Nghị, rốt cuộc không nói gì nữa, trong bóng tối, mắt Lãnh Nghị cũng lóe lên một tia sắc bén...

Sáng hôm sau lúc Lâm Y xuống lầu, Tịch Họa đã có mặt ở phòng khách, cô vẫn ngồi trên xe lăn, trước mặt là một chiếc bàn nhỏ, trên bàn có mấy miếng vải màu sắc thật vừa mắt, kim chỉ các loại, trên tay Tịch Họa cầm một chiếc kéo đang cắt gì đó, vẻ mặt điềm tĩnh như mọi ngày.

Lâm Y nhìn chăm chăm cô gái đang ngồi trên xe lăn như muốn từ trên về mặt cô tìm ra chút manh mối gì; Tịch Họa đang cầm cúi cắt vải dường như cũng cảm nhận được ánh mắt của Lâm Y, cô dùng tay, chậm rãi ngược lên nhìn Lâm Y, khóe môi nhẹ câu lên một nụ cười, 'Y Y, dậy rồi sao? Chị đi ăn sáng đi!' Nói rồi Tịch Họa lại cúi xuống tiếp tục công việc.

'Ừ!' Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô không đi về phía phòng ăn mà chậm rãi bước đến bên cạnh Tịch Họa, kéo một chiếc ghế rồi ngồi xuống đối diện với Tịch Họa, chỉ cách chiếc bàn nhỏ, chăm chú nhìn cô làm việc.

Tịch Họa bận rộn bao lâu thì Lâm Y trầm mặc ngồi đó bấy lâu, rốt cuộc khi Tịch Họa ngẩng đầu lên nhìn lần nữa thì vừa hay bắt gặp ánh mắt dò xét của Lâm Y đang nhìn về phía mình.

Ánh mắt hai người giao nhau, Lâm Y có chút ngượng ngùng thu hồi tầm mắt, cô cười khẽ như che dấu, 'Tịch Họa... cô thật giỏi, cái gì cũng biết làm..'

Đôi mắt to tròn của Tịch Họa hơi lóe lên, cô cười nhẹ, 'Y Y, sắc mặt của chị hôm nay không tốt lắm... Có phải là tối qua ngủ không được ngon không?'

Tim Lâm Y chợt đập dồn, đôi mắt đen láy lập tức quay trở lại trên mặt Tịch Họa nhưng trên gương mặt xanh xao kia vẫn chỉ có một vẻ điềm tĩnh, ngoài ra chẳng có gì, Lâm Y nhẹ mím môi, dùng giọng thoải mái nói, 'Tịch Họa, tối hôm qua ... hình như nhìn thấy cô lên lầu!'

Tịch Họa dường như bị dọa giật mình, cô vội dừng công việc trên tay, lần nữa nhìn sang Lâm Y đang ngồi đối diện, giọng nói cũng bởi vì khiếp sợ mà cao hẳn lên, 'Em lên lầu? ... Y Y, chị... nhìn lầm rồi đúng không?'

Về khiếp sợ cùng giọng nói vút cao của cô lập tức khiến những người làm đứng gần đó chú ý tới, quản gia cũng vội liếc mắt về phía hai cô gái...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 246: Hoài Nghi (1)

Lâm Y nhìn chăm chú biểu tình của Tịch Họa, cô còn chưa kịp nói gì thì đã nghe má Trương đứng bên cạnh cười nói, 'Chắc chắn là thiếu phu nhân nhìn lầm rồi, Hạ tiểu thư hôm qua đi ngủ rất sớm, hơn nữa, thiếu phu nhân, Hạ tiểu thư còn ngồi xe lăn, làm sao có thể lên lầu được chứ?'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, lát sau mới điềm tĩnh cười: 'Tôi ... nói đùa thôi...' Lúc này ngay cả cô cũng hoài nghi chính mình liệu có phải nhìn lầm rồi không!

Lại một buổi tối mấy ngày sau đó, tối đó Lãnh Nghi bởi vì có cuộc xã giao mà không trở về ăn cơm tối, lúc hán về nhà thì đã quá nửa đêm, bởi vì quá muộn, nên cửa chính của biệt thự vắng ngắt, không có bóng quản gia, cũng không có bóng Tịch Họa, cả căn biệt thự như chìm trong sự an tĩnh của đêm.

Lãnh Nghi bước ra khỏi xe, người làm ngủ ở tầng trệt vội chạy ra giúp hán mở cửa, Lãnh Nghi bước nhanh vào trong, đi xuyên qua phòng khách, lên lầu, trong đêm vắng, tiếng bước chân của hán nghe đặc biệt rõ ràng.

Trong phòng ngủ của Tịch Họa ở tầng trệt, đèn cũng đã được tắt, Tịch Họa vẫn như cũ lặng lẽ ngồi tựa vào thành giường, cô nghe tiếng động cơ xe, nghe tiếng bước chân của Lãnh Nghi, đôi mắt to tròn sáng lên trong bóng tối...

Một lúc sau từ trong phòng ngủ trên lầu truyền đến tiếng thì thảo của cô gái, 'Sao anh về muộn vậy...'

'Có chút việc... ừ, nhớ anh rồi sao?' Giọng nói tà tử mê người của người đàn ông mang theo chút ái muội, 'Khai mau, có nhớ anh không?'

'Àn, nhớ...' Giọng mơ màng của cô gái đáp lời, sau đó là tiếng cười nhẹ của người đàn ông sau đó lại im lặng hồi lâu, lại một lúc sau, chợt có tiếng thì thảo của cô gái, 'Nghi, đừng mà... em muốn ngủ...'

'Chỉ một lúc thôi, ngoan ...' Giọng nói của người đàn ông ngọt như mật.

'Không cần...' Giọng nũng nịu kháng nghị của cô gái chợt ngừng lại, rõ ràng là môi đã bị môi người đàn ông chặn lại.

Đáy mắt Tịch Họa lập tức dâng đầy mây đen, cô cắn mạnh môi, tắt đi máy nghe lén; lúc này má Trương này giờ vẫn đang ngồi bên giường đứng dậy, bà nhìn Tịch Họa, nhẹ giọng nói, 'Tiểu thư, tôi đi ra trước xem sao, lát nữa cô theo sau tôi...' Bà nói rồi rón rén bước ra ngoài.

Đôi mắt to tròn của Tịch Họa lóe lên, cô ngồi thẳng lưng dậy sau đó bước xuống giường, đi chân trần về phía cửa...

Trong phòng ngủ ở lầu hai, cô gái ở dưới thân người đàn ông không ngăn được một tiếng thở dốc yêu kiều, gò má ửng đỏ, đôi mắt đen láy mê li như phủ

một lớp sương mù... Chợt nhớ lại chuyện lần trước Tịch Họa xuất hiện nơi cửa, ánh mắt mê ly của cô gái liền không tự chủ được bắt đầu liếc về phía cửa, ản, thật tốt, không có ai, cô gái vội thu hồi tầm mắt, ánh mắt lại rơi trên gương mặt ản tuần của người đàn ông đang phóng đại trước mắt mình...

Giữa dựa thoát khỏi sự cầm cố của đôi môi của người đàn ông, cô gái dồn dập thở một hồi, tầm mắt lại không tự chủ được nhìn qua sau vai người đàn ông lần nữa, lướt về phía cửa --- cô nhìn thấy thật rõ ràng, Tịch Họa vậy trắng, tóc dài đang đứng ở đó...

Về mê ly trong mắt cô gái trong chớp mắt hoàn toàn biến mất, cô vòng tay ôm người đàn ông càng chặt hơn, mắt vẫn nhìn chăm chăm Tịch Họa đang đứng ở cửa sau đó cô nhìn thấy Tịch Họa lạng lẽ lùi lại sau đó cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại sau lưng cô ta... Cô gái lúc này mới hoàn hồn lại, lắp bắp gọi, 'Tịch Họa... Nghỉ, Tịch Họa...'

Lãnh Nghị cả kinh, lập tức dừng lại, ánh mắt như đao lần nữa lóe sáng, hấn cắn môi, xoay người rời khỏi cô gái sau vươn tay cầm lấy áo ngủ mặc vào rồi thân hình cao lớn bước xuống giường, vừa buộc lại dây đai áo ngủ vừa bước nhanh ra cửa.

Đây đã là lần thứ hai rồi, hấn phải cho Lâm Y một câu trả lời rõ ràng, miễn cho tâm lý của cô luôn bị ản ản bởi chuyện đó...

Kéo cửa phòng ngủ, Lãnh Nghị bước ra ngoài nhìn quanh một vòng, hành lang vắng ngắt nào có bóng người nào, ngay cả một chút tiếng động cũng không có, sóng mắt hấn thoáng xao động, đôi chân dài men theo hành lang đi đến cầu thang, lần theo cầu thang đi xuống dưới, cầu thang và tầng dưới đều chìm trong bóng tối, lúc này đêm đã khuya lắm, rõ ràng ai này đều đã ngủ.

Thoáng do dự một giây rồi Lãnh Nghị sai bước đi về phía phòng ngủ của Tịch Họa, đến trước cửa, hấn thoáng dừng lại một chút rồi quả quyết gõ nhẹ mấy tiếng, bên trong rất nhanh truyền đến mấy tiếng bước chân rồi cửa được mở ra, má Trương mặc áo ngủ xuất hiện nơi cửa... Ngày thường, vì để chăm sóc cho Tịch Họa, má Trương và họ lý Tiểu Lâm luôn thay phiên nhau ngủ ở trong phòng của cô.

Mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc má Trương nhìn người đàn ông ản tuần lãnh liệt đang đứng trước cửa phòng, rụt rè hỏi, 'Thiếu gia... có chuyện gì?'

'Tịch Họa đâu?' Ánh mắt sắc như đao của Lãnh Nghị bắn về phía má Trương, trầm giọng hỏi.

'Cô ấy đã ngủ rồi...' Má Trương nhỏ giọng trả lời, 'Thiếu ỉa, có muốn tôi đánh thức cô ấy không?'

Mắt Lãnh Nghị lóe lên, lạnh giọng nói, 'Không cần đâu!' rồi không đợi má Trương trả lời mà lách qua người bà bước thẳng vào trong, má Trương cũng dám lên tiếng, chỉ dè dặt đi theo sau lưng hấn bước vào trong phòng.

Đi xuyên qua phòng ngoài vào đến phòng ngủ của Tịch Họa, hấn thấy trên chiếc giường đơn ở phòng ngoài chần gối hỗn độn, rõ ràng là má Trương vừa thức dậy, đi đến phòng ngủ chính của Tịch Họa, Lãnh Nghị đẩy nhẹ cửa, đôi mắt vốn quen thuộc với bóng tối rất nhanh đã bắt được bóng dáng nho nhỏ lộ ra dưới chăn, mái tóc dài xõa tung trên gối, bên giường là chiếc xe lăn.

Tịch Họa dường như bị tiếng động đột ngột làm cho thức giấc, cô nhẹ nhàng lật người lại, trong bóng tối dường như cô nhìn không rõ lắm người đến là ai, giọng nói mơ hồ mang theo chút buồn ngủ của cô vang lên, 'Má Trương, có chuyện gì vậy?'

'Ồ, không có gì, tiểu thư, cô ngủ tiếp đi!' Má Trương vội đáp lời.

'Ản!' Tịch Họa chỉ hàm hồ đáp lại một tiếng rồi lại nhẹ nhàng lật người lại, tiếp tục ngủ...

Nhìn chăm chăm thân thể đang nghiêng người xoay lưng về phía hấn kia, mí mắt Lãnh Nghị giật mạnh, đáy mắt lóe lên một tia dị thường rồi rất nhanh biến mất không chút tằm tích, hấn hơi nheo mắt lại, lạng lẽ xoay người rời khỏi căn phòng sau đó bước thẳng lên lầu...

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ của mình, bước chân Lãnh Nghị hơi khựng lại khi nhìn thấy Lâm Y đang ngả người ngồi trên giường sau đó bước tiếp vào trong. Đôi mắt đen lay của Lâm Y lúc này tràn đầy nghi hoặc, cô nhìn người đàn ông đang càng lúc càng đến gần, thắc thỏm hỏi, 'Nghỉ, là ... Tịch Họa phải không?'

Lãnh Nghị nhìn về thất thần của Lâm Y, đau lòng bước nhanh đến bên giường ngồi xuống, nhẹ ản cô nằm xuống giường, hai tay chống hai bên sườn của Lâm Y, cúi xuống nhìn cô, dịu giọng nói, 'Vừa nãy ngoài cửa không có ai, ản, là em nhìn lầm thôi...'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô lại liếc về phía cửa một lần sau đó ánh mắt lại dời trên ngũ quan tuần tú của người đàn ông đang phủ phía trên cô kia, thì thào, 'Nhưng... vừa nãy em thật sự nhìn thấy cô ấy! ... Lần trước cũng vậy!'

Những ngón tay thon dài của Lãnh Nghị ảu yếm vuốt má cô, tiếp tục nhỏ giọng nhắc nhở, 'Y Y, Tịch Họa vẫn chưa thể đi được, làm sao cô ấy có thể đi lên lầu được chứ?'

Đôi mày của Lâm Y chau chặt lại, chẳng lẽ mình thật sự nảy sinh ảo giác sao? Không đúng nha, mình thấy rõ ràng rành rành mà... Lãnh Nghị nhìn về trầm mặc của Lâm Y, khéo môi nhẹ câu lên, hấn nằm xuống kéo cô vào trong lòng, nhẹ giọng nói, 'Y Y, Tịch Họa đã ngủ rồi... má Trương thì ngủ ở phòng ngoài...'

Lâm Y rử mi, rúc vào trong ngực Lãnh Nghị, thì thào, 'Nhưng rõ ràng vừa nãy em nhìn thấy cô ấy!'

'Y Y, vừa nãy chỉ là ảo giác...' Lãnh Nghị vẫn cười một cách thoải mái, hấn cúi xuống ảu yếm hôn cô, 'Đừng cứ mãi nghĩ đến chuyện của Tịch Họa, như vậy rất dễ nảy sinh ảo giác, biết không?'

Chẳng lẽ thật sự là ảo giác sao? Lâm Y rót cuộc không lên tiếng nữa, trong vòng tay Lãnh Nghị cô chậm rãi nhắm mắt lại, từ từ ngủ mất, nhưng đôi mắt Lãnh Nghị trong bóng tối vẫn lóe lên những tia sáng dị thường, thật lâu vẫn chưa ngủ...

Sáng hôm sau lần đầu tiên trong đời Lãnh Nghị ngủ nướng, đến lúc Lâm Y thức giấc hẳn vẫn còn đang ngủ, Lâm Y cúi xuống nhìn hẳn sau đó đưa tay nghịch chiếc mũi cao thẳng của hẳn. Người đàn ông lãnh liệt này trong giấc ngủ lại an tĩnh, đáng yêu là thế, khỏe mỗi Lâm Y không tự chủ được câu lên một nụ cười.

Lãnh Nghị bị chọc cho thức giấc, hẳn rót cuộc cũng hé mắt ra, vừa mở mắt đã nhìn thấy gương mặt thanh thuần đáng yêu của Lâm Y cùng nụ cười vui vẻ trên môi cô; thấy hẳn tỉnh lại, Lâm Y hỏi với giọng tò mò, 'Hôm nay anh không đi làm sao?'

Khỏe mỗi Lãnh Nghị không tự chủ được câu lên một nụ cười, hẳn xoay người, thuận tay kéo cô gái đang cúi xuống nhìn mình áp trở lại trên giường, nghiêng người nhìn sang cô, giọng nhu hòa, 'Àn, hôm nay anh thấy mệt quá! Y Y, chắc là anh bị cảm rồi, em đi ăn sáng trước đi, anh gọi Lữ Thần đến xem một chút!'

'Em đợi anh cùng dậy thôi!' Lâm Y nũng nịu nói.

'Không được... Cục cưng trong bụng em sẽ đói đấy, ngoan, nhanh rời giường rồi xuống ăn sáng trước đi!' Giọng Lãnh Nghị thực nghiêm túc, hẳn cứng rắn giật Lâm Y rời giường, cô không còn cách nào, chỉ đành xuống giường đi vào phòng tắm.

Nhìn theo bóng Lâm Y rời khỏi phòng ngủ, Lãnh Nghị lúc này mới ngồi dậy, cầm điện thoại lên gọi cho Lữ Thần...

Lúc Lữ Thần đến Lãnh Nghị vẫn chưa rời giường, hẳn đang tựa lưng vào thành giường, Lâm Y ăn bữa sáng xong đã trở lại ngồi bên cạnh hẳn, hai người đang thân mật cười cười nói nói thì nghe tiếng gõ cửa vang lên, nghe tiếng trả lời từ bên trong quản gia mới đẩy cửa vào, ông khom người chào Lãnh Nghị rồi thấp giọng nói, 'Thiếu gia, bác sĩ Lữ đến rồi... bảo cậu ấy đợi ngài ở phòng khách được không?'

Mắt Lãnh Nghị vẫn nhìn Lâm Y nhưng giọng nói nhàn nhạt hướng về phía quản gia, 'Tôi không khỏe, bảo Lữ Thần lên đây gặp tôi!'

'Được, thiếu gia!' Quản gia đáp lời rồi lui xuống, Lãnh Nghị lúc này mới âu yếm véo nhẹ gò má trắng nõn của Lâm Y, mỉm cười, 'Y Y, em đi phòng sách xem sách nhé, hoặc là xuống lầu cùng Tịch Hợp ăn áo, anh với Lữ Thần có chút chuyện phải bàn, được không?'

'Àn, được!' Lâm Y mỉm cười rồi rời giường đi ra ngoài, Lãnh Nghị thường có việc quan trọng phải bàn, điều này cô hiểu, hẳn muốn cô tránh đi một chút cũng là bình thường thôi, cô căn bản là không cảm thấy điều này có gì không ổn.

Lúc Lâm Y đi đến cửa thì vừa hay gặp được Lữ Thần, hai người mỉm cười chào hỏi rồi ai đi đường nấy...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Hoài Nghi (2)

'Lãnh thiếu', Lữ Thần mỉm cười nhìn người đàn ông đang tựa lưng vào thành giường chào hỏi, 'Anh... không khỏe sao?'

'Àn, có lẽ là bị cảm... Cậu cho tôi chút thuốc uống!' Giọng Lãnh Nghị vẫn bình thản, hẳn ra hiệu cho Lữ Thần kéo một chiếc ghế đến ngồi bên cạnh giường.

'Được!' Lữ Thần nhẹ giọng đáp, hẳn theo lời kéo ghế ngồi xuống, mắt vẫn nhìn chăm chăm Lãnh Nghị, hẳn biết Lãnh Nghị nhất định không phải là vì chút bệnh nhỏ này mà kêu hẳn đến, tin chắc là còn chuyện khác muốn nói với hẳn nên lắng lặng chờ Lãnh Nghị lên tiếng.

Quả nhiên, Lãnh Nghị nhú mày, mắt nhìn mông lung ra ngoài thật lâu mới thấp giọng hỏi, 'Lữ Thần, theo cậu chứng bệnh mất trí nhớ của Lâm Y liệu có thể bị tái phát không?'

Lữ Thần ngăn người hẳn thế nào cũng không nghĩ đến Lãnh Nghị sẽ hỏi mình vấn đề này. Sóng mắt Lữ Thần thoáng xao động, hẳn nhìn chăm chăm Lãnh Nghị, một lúc sau mới nhẹ giọng đáp, 'Theo lý thuyết thì sau khi tìm được nguồn gốc của chứng bệnh này rồi giải trừ thì sẽ không bị tái phát nữa... Lâm Y đã có thể chấp nhận sự thực là mẹ mình không còn trên đời, theo lý thì cô ấy sẽ không bị tái phát nữa!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hẳn trầm tư một lúc sau mới hẹ giọng nói, 'Dạo gần đây cô ấy dường như xuất hiện một chút ảo giác... cứ cảm thấy Tịch Hợp đi đến lầu hai!'

Mí mắt Lữ Thần giật giật, hẳn mím môi, cúi đầu trầm tư, nhất thời không nói một lời, đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị vẫn nhìn Lữ Thần chăm chăm, ánh

mất mang theo một khí thế bức người.

Lữ Thần thật lâu mới bình tĩnh từ trong cơn suy tư, hần ngược nhìn Lãnh Nghị, hắng giọng, 'Lâm Y đột nhiên xuất hiện ảo giác có lẽ là liên quan đến việc coo á mang thai, đã từng có một bài báo việc, một số thai phụ bởi vì quá mức muốn bảo vệ đứa con trong bụng, sợ đứa bé phải chịu bất kỳ tổn thương nào nên trong tiềm thức, đối với mỗi người, mỗi sự vật xung quanh đều có thái độ cảnh giác cao độ --- chính là kẻ địch giả tưởng của cô ấy... từ đó xuất hiện ảo giác...'

Đáy mắt Lãnh Nghị lóe sáng, hần trầm giọng nói, 'Có chuyện này sao?'

Lữ Thần lần nữa mỉm cười, 'Lãnh thiếu, không cần lo lắng, đây chỉ mang tính tạm thời thôi...'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, ánh mắt lần nữa rơi vào móng lung, giọng nói vẫn bình thản, 'Hai ngày nay tôi sẽ tiếp tục quan sát xem Y Y liệu có xuất hiện ảo giác nữa không, nếu như còn tiếp tục, chứng tỏ bệnh của cô ấy có lẽ là tái phát... vậy chỉ đành trị bệnh cho cô ấy trước đã...'

Lữ Thần mỉm môi, trầm giọng nói, 'Nhưng Lâm Y đang mang thai, phải chú ý điểm này, không được cho cô ấy uống thuốc!'

'Nếu như nghiêm trọng đến mức phải uống thuốc, vậy chỉ đành tạm thời không cần đứa bé, trị bệnh quan trọng hơn!' Giọng Lãnh Nghị có chút lạnh nhạt nhưng ánh mắt lại lóe lên một tia dị thường.

Lữ Thần ngăn người, hần chăm chú quan sát Lãnh Nghị, hần biết Lãnh Nghị coi trọng đứa bé này đến đâu, đây là đứa cháu đầu mà nhà họ Lãnh trông đợi đã lâu. Cháu đích tôn! Đây là đứa cháu bảo bối của nhà họ Lãnh! Nếu như không phải Lãnh Nghị hết lần này đến lần khác ngăn cản, người nhà họ Lãnh sớm đã đưa Lâm Y trở về trang viên của họ ở Paris đợi ngày sinh nở...

Vậy mà giờ Lãnh Nghị lại nói ra câu này, có thể tưởng tượng hần đã hạ quyết tâm lớn đến đâu!

Phòng ngủ bỗng chìm trong im lặng... thật lâu sau giọng nói có chút bất an của Lữ Thần mới vang lên phá vỡ sự im lặng nặng nề, 'Lãnh thiếu... thực ra chuyện này cũng không nghiêm trọng như vậy...'

Lãnh Nghị không trả lời hần, Lữ Thần dè dặt quan sát sắc mặt của Lãnh Nghị, hơi ngừng lại một chút rồi cẩn trọng nói, 'Hay là Lãnh thiếu, anh mang Lâm Y ra ngoài chơi mấy ngày đi, thả lỏng một chút, như vậy rất tốt cho cô ấy!'

Lãnh Nghị nhẹ gật đầu, 'Tôi sẽ đưa cô ấy ra ngoài mấy ngày... nhưng tạm thời cứ quan sát tình huống của Y Y trước đã!'

Lữ Thần nhìn Lãnh Nghị, đáy mắt có chút xao động nhưng im lặng không nói gì, ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị chợt quét về phía Lữ Thần, nhàn nhạt hỏi, 'Lữ Thần, chân của Tịch Họa lúc nào thì mới có thể hồi phục hoàn toàn?'

'Ồ!' Lữ Thần lúc này mới bình tĩnh, vội đáp, 'Cô ấy đã có thể chống nạng đi được một hai bước rồi, sau này sẽ càng lúc càng tốt hơn!'

Lãnh Nghị gật đầu, 'Àn, cứ vậy đi... cậu lấy ít thuốc cho tôi, lát nữa tôi còn phải đến công ty...' Hần vừa nói vừa lật chăn bước xuống giường, hơi hột bồi thêm một câu, 'Tôi nay tôi còn có xã giao, có lẽ là sẽ về nhà rất muộn...'

Mà lúc này Lâm Y đang ngồi trong chiếc ghế lớn trong phòng sách, quyển sách trên tay nhưng cô không có tâm trí đọc, trong đầu cứ không ngừng hiện ra hình ảnh Tịch Họa đang đứng nơi cửa phòng mình. Nhưng rõ ràng cô ấy vẫn còn ngồi xe lăn mà! Nhiều nhất thì cũng chỉ chống nạng đi được mấy bước mà thôi! Lâm Y bất an nhúc nhích thân mình...

Lát sau cửa phòng sách bị đẩy ra rồi thân hình cao lớn của Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa, Lâm Y sững sờ nhìn hần rồi vội đứng dậy, 'Nghị... không phải anh nói bị cảm, hơi mệt sao? Sao giờ lại rời giường làm gì?'

'Ừ, Lữ Thần cho anh uống thuốc rồi... Anh thấy bệnh cũng không nặng, hôm nay anh còn có một cuộc họp quan trọng, cần phải đến công ty một chuyến...' Lãnh Nghị mỉm cười đi đến bên bàn sách, thu dọn những hồ sơ của mình sau đó kéo cổ gài vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô, 'Em phải nghỉ ngơi nhiều, đừng suy nghĩ lung tung nữa, biết không?'

'Àn!' Lâm Y nhẹ gật đầu, cô nhìn theo bóng dáng cao lớn của Lãnh Nghị rời khỏi phòng sách rồi mới ngồi xuống ghế, chăm chú đọc sách... Cô không muốn xuống lầu, cũng không muốn học đàn áo, cô đột nhiên rất sợ nhìn thấy Tịch Họa...

Nhưng qua không bao lâu thì ngoài cửa lại truyền đến những tiếng gõ nhẹ, Lâm Y ngẩng đầu lên, nhỏ giọng đáp, 'Vào đi!', người đẩy cửa vào là má Trương, thấy bà, mí mắt Lâm Y giật giật nhưng không lên tiếng, lặng lẽ nhìn người phụ nữ trung niên đang đứng nơi cửa.

Má Trương vui vẻ nhìn Lâm Y khom lưng chào rồi nhẹ giọng nói, 'Thiếu phu nhân, Hạ tiểu thư hỏi cô có muốn đi tản bộ trong vườn không?'

Tản bộ? Không biết vì sao những sóng gió trong trạm nghỉ chân trong công viên lại thoáng hiện ra trong đầu, rồi sau đó lại là cảnh tượng Tịch Họa đứng nơi cửa phòng ngủ, Lâm Y nhủ mảy, nhàn nhạt nói, 'Nói với Hạ tiểu thư của các người, hôm nay tôi hơi mệt, không muốn ra ngoài!'

'Dạ, thiếu phu nhân!' Má Trương nhẹ gật đầu rồi lui xuống.

Nhìn má Trương rời khỏi phòng sách, Lâm Y cũng không còn tâm tư xem sách nữa, cô ngồi ngẩn người trên ghế hồi lâu, ngẫm nghĩ nhiều chuyện. Hai lần rồi, Tịch Họa đều xuất hiện ở trước cửa phòng cô vào thời điểm đặc thù như vậy! Sao lại trùng hợp như thế? Cô ấy làm vậy để được gì chứ? Chẳng lẽ chỉ xuất phát từ sự đố kỵ sao? Hay là, thật sự là ảo giác của mình?!

Tâm trạng chán nản, Lâm Y rời ghế đứng dậy, cô chậm rãi đi tới đi lui trong phòng sách, đi đến gần cửa sổ, cảnh tượng ảm áp của mùa xuân đập vào mắt cô, bước chân Lâm Y chậm dần rồi dừng hẳn lại bên cửa sổ.

Cửa sổ nhìn ra vườn hoa bên ngoài, Tịch Họa đang ngồi trên xe lăn, má Trương ở phía sau đẩy xe cho cô, hai người đang chậm rãi đi dạo xung quanh vườn hoa; Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô nhìn chăm chăm đôi chân bất động trên xe lăn kia, đôi chân đó liệu có thể chạy đến trên lầu hay không?

Mãi cho đến trưa khi quản gia lên gọi cô xuống ăn cơm thì Lâm Y mới xuống lầu. Lúc cô đến phòng ăn đã thấy Tịch Họa ngồi bên bàn ăn chờ, nhìn thấy Lâm Y bước vào, đôi mắt to tròn của Tịch Họa lóe lên một ý cười, nhu hòa chào hỏi Lâm Y, 'Y Y...'

'Ân!' Lâm Y nhếch môi cười, lịch sự đáp lại một tiếng, đôi mắt đen láy quét nhìn về phía Tịch Họa rồi lập tức thu hồi, đi đến chỗ của mình ngồi xuống, cảm giác bất chợt dấy lên khúc mắc từ trong nội tâm khiến Lâm Y nhất thời không nghĩ ra được nên nói gì với Tịch Họa.

Trên bàn ăn im lặng như tờ, má Ngô và má Trương bê từng đĩa thức ăn lên, Tịch Họa lặng lẽ quan sát sắc mặt của Lâm Y, lát sau mới cười nhẹ, 'Y Y, hôm nay có phải là thân thể không khỏe không? Sao lại không xuống cùng đi tản bộ, hoặc là cùng đan áo len?'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô cũng hơi hốt đũa đưa, 'Ân, cảm thấy có chút mệt cho nên không muốn xuống lầu!', nói rồi cô cầm đũa lên, nhìn Tịch Họa mỉm cười, 'Ăn cơm đi!'

'Ân!' Tịch Họa nhẹ gạt đầu rồi cầm đũa chậm rãi ăn mấy miếng sau đó đôi mắt to tròn lại nhìn về phía Lâm Y, mỉm môi, chần chừ do dự một lúc mới lên tiếng, 'Y Y... có phải chị lại có hiểu lầm gì với em không?'

Bàn tay đang đưa ra gấp thức ăn của Lâm Y chợt khựng lại, hàng mi dài nhẹ chớp lên, cô vụt ngẩng lên nhìn Tịch Họa nhưng còn chưa vội lên tiếng, cô chờ câu nói tiếp theo của Tịch Họa.

Thấy vẻ mặt này của Lâm Y, Tịch Họa hơi nhếch môi, cười có chút ủy khuất, 'Nghe má Trương nói tối hôm qua Lãnh Nghị đột nhiên chạy đến phòng em, lúc đó em đã ngủ rồi...' Nói đến đây Tịch Họa hơi ngừng lại một chút rồi mới tiếp tục, 'Nghe nói, chị cho rằng em lại chạy đến phòng chị, phải không?'

Ánh mắt của quản gia và người làm đứng gần đó không hẹn mà cùng nhìn về phía Lâm Y, những lời này bọn họ được nghe không chỉ một lần, chân của Tịch Họa không tốt, chuyện này ai cũng biết mà, vậy mà thiếu phu nhân lại cứ nói cô ấy nửa đêm nửa hôm chạy đến phòng ngủ của mình... Chẳng lẽ thiếu phu nhân thật sự xuất hiện ảo giác sao? Hay là cố ý nói thế để hãm hại Tịch Họa tiểu thư?

Hơn nữa ai cũng nhận ra, mấy hôm nay thiếu phu nhân không lại xuống lầu cùng Tịch Họa đi tản bộ, cũng không cùng đan áo len... rõ ràng là thiếu phu nhân đối với Hạ tiểu thư có điều gì bất mãn!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 248: Hoài Nghi (3)

Lâm Y rõ ràng cũng cảm giác được ánh mắt của những người đứng gần đó không hẹn mà cùng nhìn về phía Lâm Y, những lời này bọn họ được nghe không chỉ một lần, chân của Tịch Họa không tốt, chuyện này ai cũng biết mà, vậy mà thiếu phu nhân lại cứ nói cô ấy nửa đêm nửa hôm chạy đến phòng ngủ của mình... Chẳng lẽ thiếu phu nhân thật sự xuất hiện ảo giác sao? Hay là cố ý nói thế để hãm hại Tịch Họa tiểu thư?

Phòng ăn lại rơi vào im lặng, ánh mắt của những người làm lặng lẽ dời đến trên mặt Tịch Họa sau đó lại quay về trên mặt Lâm Y, Tịch Họa rũ mi, giọng nói yếu ớt mà đầy chua xót vang lên, 'Y Y, chị thực sự là hiểu lầm em rồi... Em, chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu ở đây, em chỉ muốn sống hòa hảo với chị...'

Rõ ràng ở đây nữ chủ nhân so với kẻ ở nhờ Tịch Họa cường thế hơn nhiều lắm!

Sự yếu đuối và đáng thương của Tịch Họa rốt cuộc khiến Lâm Y buông tha cho việc cùng cô đối chọi gay gắt, cho dù cô thật sự lên đó nhìn thì lại thế nào? Giọng Lâm Y dần nhu hòa trở lại, 'Tịch Họa, ăn cơm đi... Tôi cũng muốn sống hòa hảo với cô!'

Tối hôm đó đã khuya mà Lãnh Nghị vẫn chưa về, Lâm Y ngồi một mình trong phòng sách nghe nhạc thai giáo, đọc sách, sau cùng không có việc gì làm liền nhắm chán ngồi tựa vào thành giường xem tivi sau đó dần mơ hồ ngủ mất...

Không biết ngủ bao lâu, trong giấc mộng Lâm Y chợt nghe thấy có người gọi tên mình: 'Y Y, Y Y...', giọng nói thật giống của Tịch Họa, Lâm Y vụt mở mắt ra, trong phòng tối đen, nhưng cô nghe thật rõ ràng có người đang gọi 'Y Y, Y Y...'

Con buồn ngủ lập tức biến mất, Lâm Y vụt ngồi dậy, trong phòng ngủ vẫn chìm trong bóng tối và sự yên tĩnh nhưng Lâm Y mơ hồ nhìn thấy cửa phòng ngủ đang nhẹ nhàng khép lại.

"Tịch Họa!" Lâm Y vội ngồi thẳng dậy, hoảng loạn đưa tay ấn công tắc đèn, ánh đèn nhu hòa lập tức chiếu sáng khắp cả căn phòng, trong phòng nào có bóng ai; Lâm Y chau mày, đáy mắt dâng đầy mây đen, cô lặng lẽ ngồi tựa vào thành giường, thật lâu sau mới hoàn hồn lại.

Thoáng suy nghĩ một chút rồi Lâm Y khoác thêm áo ngoài, mở cửa bước xuống lầu, vừa đi đến cầu thang thì cô đã thoáng nghe được dưới lầu có tiếng người nói chuyện. Đáy mắt Lâm Y thoáng xao động, vội bước nhanh xuống lầu, vừa đến chiếu nghỉ thì cô đã nhìn thấy bên dưới sáng đèn, quản gia Trần Thế đang ngồi nơi sofa nói chuyện gì đó với Tịch Họa, má Trương thì đứng cách đó không xa.

Bước chân đang bước xuống thang lầu của Lâm Y chợt khựng lại, cô nhìn Tịch Họa đang ngồi trên xe lăn, cô đang may gì đó, nghe thấy trên cầu thang có tiếng động thì vội ngược lên xem, nhìn thấy Lâm Y đang đứng nơi cầu thang, mắt Tịch Họa nhìn cô tràn đầy ý cười.

Quản gia cũng có chút sững sốt, ông vội đứng dậy đi đến gần cầu thang nhìn Lâm Y tươi cười hỏi, "Thiếu phu nhân còn chưa ngủ sao? Có chuyện gì cần tôi giúp không?"

Ánh mắt Lâm Y dời từ trên người Tịch Họa sang quản gia, cô mím môi, khóe môi miễn cưỡng câu lên một nụ cười, "Mọi người còn chưa ngủ, tôi ngủ sao được?"

"Ân, thiếu phu nhân, Tịch Họa tiểu thư đang giúp tiểu thiếu gia may túi thơm, tôi thì đang đợi thiếu gia về cho nên cũng ngồi đó xem!" Quản gia nhẹ giọng giải thích.

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, ánh mắt lại dời đến trên người Tịch Họa, Tịch Họa chỉ mỉm cười rồi lại cúi xuống tiếp tục công việc, cô lên tiếng, vẻ thoải mái: "Ân, em muốn nhanh chóng hoàn thành công việc!"

Lâm Y lúc này mới cất bước tiếp tục xuống phòng khách, cô cười nhẹ, "Vừa nãy hình như tôi nghe được Tịch Họa đang gọi tôi nên xuống đây xem thử..." Cô vừa nói vừa chậm rãi đi đến sofa gần bên Tịch Họa, giọng thoải mái nhưng ánh mắt thì có chút sắc bén, "Tịch Họa, cô gọi tôi sao?"

"Đâu có đâu!" Tịch Họa ngẩng đầu lên nhìn Lâm Y, đáy mắt thoáng lộ vẻ kinh ngạc, "Nãy giờ em vẫn ngồi ở đây..."

"Vậy sao?" Lâm Y vẫn mỉm cười, cô nhìn sang quản gia, thấy ánh mắt cô, quản gia mỉm cười gật đầu, "Thiếu phu nhân, Tịch Họa tiểu thư đúng là vẫn luôn ngồi ở đây..."

Mắt Lâm Y dừng lại một chút trên mặt quản gia sau đó hơi hột cười, "Ồ, vậy có lẽ là tôi nghe nhầm rồi!" Rồi cô lại dời mắt sang má Trương đang đứng gần đó, má Trương vội cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Y.

Đúng lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng động cơ xe, chắc chắn là Lãnh Nghị đã trở về; quản gia vội đi về phía cửa chính; Tịch Họa quay đầu nhìn sang Lâm Y, chậm rãi buông kim chỉ trên tay xuống rồi cũng lăn xe đi về phía cửa; má Trương thì vội vàng bước theo sau cô, phòng khách phút chốc chỉ còn lại mỗi mình Lâm Y đứng yên bất động.

Lãnh Nghị vừa bước ra khỏi xe đã nhìn thấy quản gia và Tịch Họa đứng đón mình nơi thềm cửa, trên gương mặt tuấn lãng không có bất cứ biểu cảm nào, hẳn đã quen với việc họ đón mình như thế này; Lãnh Nghị bước nhanh lên bậc thang định đi vào nhà thì nghe tiếng gọi yếu ớt của Tịch Họa, "Nghị..."

Lãnh Nghị chỉ quay lại nhìn cô, thờ ơ gật nhẹ đầu, trầm giọng nói, "Vào nhà đi!", rồi hần lướt qua xe lăn của cô mà đi vào trong.

Tịch Họa cũng đẩy xe lăn đuổi theo, đến cửa chính, cô lại gọi một lần nữa, "Nghị...", Lãnh Nghị dừng bước, quay lại nhìn Tịch Họa, hẳn thấy vẻ u oán hiện lên thật rõ ràng trong đôi mắt to tròn của Tịch Họa, thoáng suy nghĩ hai giây rồi hần bước đến gần, nắm lấy tay cầm đẩy xe lăn đi vào, trên mặt Tịch Họa lập tức không thể giấu được nụ cười vui sướng...

Lâm Y vẫn đứng nguyên ở phòng khách, rất nhanh cô đã nhìn thấy bóng dáng cao ngát của Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa, hần đẩy xe lăn của Tịch Họa, trên mặt Tịch Họa tràn đầy ý cười, hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, mím môi không nói một lời.

"Y Y..." Nhìn thấy Lâm Y đứng giữa phòng khách Lãnh Nghị rõ ràng cũng có chút sững sốt, theo lệ thường, vào lúc này đã ngủ rồi mới phải; đôi mắt sắc bén rất nhanh bắt gặp vẻ u ám trong mắt cô, sóng mắt hần thoáng xao động, buông tay nắm chiếc xe lăn của Tịch Họa ra bước nhanh về phía Lâm Y, đi đến trước mặt cô hần mới dừng lại, cúi xuống nhìn cô âu yếm hỏi: "Sao giờ này vẫn còn chưa ngủ?"

Lâm Y không trả lời hần, cô vẫn im lặng đứng đó; khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên, hần đưa tay ôm lấy thân thể mảnh khảnh kia vào lòng, siết chặt như một cách thể hiện tình yêu; sau lưng hần truyền đến giọng nói nhỏ xíu của Tịch Họa: "Y Y vừa nãy nằm mơ, nói em đang gọi chị ấy... cho nên chị ấy mới xuống đây xem, vừa hay có em với quản gia và má Trương đều ở phòng khách cả..."

Đáy mắt Lâm Y thoáng có chút xao động, thân thể được bao trùm trong vòng tay ấm áp của Lãnh Nghị, cô vẫn im lặng không nói một lời, ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị lóe lên một tia dị thường nhưng biến mất rất nhanh, hần nhẹ câu lên một nụ cười, cúi xuống nhìn Lâm Y, dịu giọng nói: "Y Y, em lại nằm mơ sao?"

"Không có..." Giọng Lâm Y hơi lạnh, cô hơi đẩy Lãnh Nghị ra, ngược lên nhìn hần, "Anh bận việc đi, em lên lầu ngủ trước!" Nói rồi cô không đợi hần trả lời mà cầm cúi bước lên thang lầu.

Đáy mắt Lãnh Nghị lóe lên một ý cười, hần vội sai bước đuổi theo Lâm Y, vươn tay bế ngang cô lên, mặc kệ sự giãy dụa cùng câu phản kháng uể oải của cô: "Thả em xuống...", bước những bước dài lên lầu... Những người còn lại trong phòng khách lặng lẽ nhìn theo cho đến khi bóng Lãnh Nghị mất hút sau ngã rẽ cầu thang...

Đặt Lâm Y lên giường, Lãnh Nghị chống hai tay ở hai bên sườn cô, cúi xuống nhìn cô, Lâm Y xoay người lại, đưa lưng về phía hắn, tỏ vẻ không thèm để ý đến hắn; cánh môi Lãnh Nghị nhẹ nhàng rơi trên vành tai Lâm Y, nhẹ nhàng cắn lấy, cười khẽ: 'Em đang ghen sao?'

Mắt Lâm Y vẫn nhắm nghiền, không có chút phản ứng nào, cánh môi người đàn ông chậm rãi rơi trên đôi môi anh đào, 'Ừm, lần trước lúc đón cô ấy về, là ai nói sẽ không ghen với cô ấy?...'

Lâm Y rớt cuộc mờ mắt ra, cô nhìn thấy gương mặt tràn đầy ý cười, ngũ quan như tạc phỗng đại trước mắt mình, nghiêm túc nói: 'Nghị... trước đây em cảm thấy cô ấy rất đáng thương... nhưng giờ em chỉ cảm thấy cô ấy thật khác thường... thường hay làm em sợ!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, sau đó là một tiếng cười nhẹ, giọng nói bất giác cao hơn mấy phần, 'Y Y, đó chỉ là ảo giác của em thôi, còn không thì chỉ là giấc mơ thôi.... Tịch Họa còn chưa thể đi lại được, làm thế nào cô ấy có thể xuất hiện nơi cửa được, em làm sao nghe thấy tiếng của cô ấy được chứ?'

'Lãnh Nghị!' Ánh mắt mang theo chút uy khuất của Lâm Y nhìn chòng chênh chênh, âm ức nói: 'Em chắc chắn là mình không có ảo giác, cũng không phải nằm mơ...'

'Được, được, Y Y..' Lãnh Nghị nhìn Lâm Y, đáy mắt nồng đậm yêu thương, hắn cúi xuống kề môi bên tai cô, nhẹ giọng nói, 'Em nhớ kỹ, trong nhà này không có ai làm tổn thương đến em được! Mặc kệ là xảy ra chuyện gì, mặc kệ là thật hay giả, anh đều sẽ ở bên cạnh em, anh vẫn sẽ yêu em... em hiểu không?'

Lâm Y rớt cuộc không lên tiếng phản kháng nữa, cô nhìn người đàn ông trước mặt, đôi mắt đen láy ngời sáng; Lâm Y cũng cười với cô, giọng lại cao hơn một chút, 'Được rồi, em ngủ trước đi ... ần, ngày mai anh không đến công ty, ở nhà với em một ngày, được không?'

Khoe môi Lâm Y lúc này mới câu lên một nụ cười, cô nhìn Lãnh Nghị khẽ gật đầu, Lãnh Nghị âu yếm véo nhẹ đôi má trắng nõn, cười nói: 'Giờ anh có thể đi tắm được rồi chứ?'

Lâm Y lại lần nữa gật đầu, Lãnh Nghị lại cúi xuống hôn cô một lần mới chịu rời buông tay đi vào phòng tắm..

Sáng hôm sau quả nhiên Lãnh Nghị không đến công ty mà ở nhà cùng Lâm Y như lời hắn nói tối qua...

Khoảng chín giờ, Lãnh Nghị sai người mang đến một bộ phim điện ảnh vừa đoạt giải Oscar đến, cùng Lâm Y và những người khác tụ tập ở phòng giải trí cùng xe phim, Lãnh Nghị và Lâm Y thì ngồi ở hàng ghế sau, Tịch Họa thì ngồi ở phía trước.

Đang xem nửa chừng thì chợt quản gia vào báo, 'Thiếu gia, tranh mà ngài kêu người đưa đến đã mang đến đây rồi!'

'Gọi họ vào đi!' Lãnh Nghị bình thản nói.

'Tranh?' Lâm Y nghi hoặc xoay nhìn sang Lãnh Nghị, dưới ánh sáng mờ mờ, những đường cong nơi sườn mặt của hắn vẫn thật hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 249: Hoài Nghi (4)

'Nghị, tranh gì vậy?' Tịch Họa ngồi phía trước cũng không kìm được sự tò mò quay đầu nhìn lại Lãnh Nghị.

'Ồ, mấy bức tranh trong phòng ngủ của chúng ta và phòng sách cũ quá rồi, anh bảo người đổi nó đi... những bức tường trong phòng Tịch Họa cũng trống trải, anh bảo họ thuận tiện mang thêm một bức nữa đến!' Giọng Lãnh Nghị thật điềm tĩnh, sau đó hắn quay nhìn sang quản gia, 'Bác dẫn họ đến phòng ngủ của tôi và phòng sách, cả phòng của Tịch Họa nữa, để bọn họ treo tranh lên...'

Quản gia nghe lời lui xuống, Lãnh Nghị vẫn tiếp tục ngồi xem phim với Lâm Y và Tịch Họa, không lâu sau quan gian vội vã vào báo, 'Thiếu gia, tranh trong ba gian phòng đều treo xong cả rồi, ngài có muốn đi xem không?'

'Được!' Lãnh Nghị nhàn nhạt nói, rồi hắn nhìn sang Lâm Y bên cạnh, nhẹ giọng nói, 'Em cứ xem phim, anh đi ra ngoài một chút rồi vào!' Thấy Lâm Y nhẹ gật đầu, thân hình cao lớn của Lãnh Nghị lúc này mới đứng dậy rời đi.

Hắn bước qua dãy hành lang dài đi về phía phòng khách trên lầu, quản gia theo sát sau lưng hắn; hai người đàn ông cao lớn trong bộ quần áo công nhân đang ngồi trước bàn làm việc thấy Lãnh Nghị bước vào lập tức đứng dậy, nhỏ giọng gọi: 'Lãnh tổng!'

Lãnh Nghị đưa tay ra hiệu cho họ ngồi, hắn thì bước đến chiếc ghế sau bàn làm việc ngồi xuống, hai người đàn ông thấy Lãnh Nghị đã yên vị trên ghế mới lần nữa ngồi xuống trở lại.

Lãnh Nghị hơi ngả người ra sau, ánh mắt như dao phóng về phía hai người đàn ông, không nói tiếng nào.

Hai người kia nhìn nhau hội ý rồi một trong hai người khom xuống sờ soạn dưới bàn làm việc của Lãnh Nghị, rất nhanh đã lấy ra một thứ gì đó màu đen, thoát nhìn giống như một chiếc nhút áo sau đó anh ta thuận thực bỏ nó vào trong một chiếc hộp bằng kim loại màu trắng, đóng nắp lại... Làm xong tất cả anh ta mới nhìn Lãnh Nghị, nhẹ gật đầu.

Lãnh Nghị lạnh lùng nhìn một loạt động tác của người đàn ông, đáy mắt một mảnh âm trầm, ánh mắt từ tính mà uy nghiêm lúc này mới vang lên, 'Nói!'

Một trong hai người hắng giọng nói, 'Thiếu gia, trong phòng khách chỉ có một chiếc máy nghe lén được lắp ở dưới bàn làm việc của ngài này thôi!'

Thì ra thứ mà người đàn ông trong bộ đồ công nhân kia vừa lấy từ dưới bàn làm việc của Lãnh Nghị ra là một chiếc máy nghe lén còn chiếc hộp bằng kim loại màu trắng kia có công dụng hoàn toàn phong bế, khi chiếc máy nghe lén bị bỏ vào trong hộp thì hoàn toàn mất đi công dụng của nó, vì vậy sau khi Lãnh Nghị nhìn thấy người đàn ông bỏ nó vào trong hộp, đóng lại thì mới bắt đầu nói chuyện.

Người đàn ông trong bộ áo công nhân nhìn Lãnh Nghị, nói tiếp: 'Trong phòng ngủ của ngài cũng phát hiện một máy nghe lén khác, đặt ở đây chiếc tủ đầu giường của ngài... Những nơi khác tạm thời không có phát hiện!'

Đáy mắt Lãnh Nghị một mảnh thâm trầm, có lúc lóe lên một tia sắc bén, có lúc lại nhìn mông lung ra ngoài, trái tim kịch liệt co rút, cũng đau đớn dữ dội! Hắn cắn chặt răng, bởi vì quá mức dùng sức mản nơi huyết thái dương dần nổi lên gân xanh.

Quả nhiên như hắn suy đoán, trong phòng ngủ và phòng sách của hắn có cài máy nghe lén! Mặc dù hắn hy vọng chuyện này chỉ là do suy đoán một phía từ hắn biết nấy nhưng sự thực đã chứng minh rõ ràng --- Tịch Họa thế mà lại dám cài máy nghe lén trong nơi ở của hắn.

Vốn hắn luôn cho rằng Tịch Họa là một cô gái thiện lương, khi Lâm Y hoài nghi cô, nói rằng lúc ở trạm dừng chân bên bờ hồ Tịch Họa dùng sức đẩy mình rất mạnh hắn còn cho rằng cô suy nghĩ quá nhiều, thậm chí buổi tối hôm đó, Lâm Y cả kinh kêu Tịch Họa đang đứng ở cửa phòng của họ hắn vẫn còn tin rằng chỉ là sự nghi ngờ của Lâm Y mà thôi...

Khi hắn xuống lầu đi vào phòng Tịch Họa xem xét, một phần là để chứng minh cô trong sạch, một phần là để có lời giải thích với Lâm Y... Nào ngờ khi hắn nhìn thấy Tịch Họa dễ dàng xoay người tới lui trên giường thì sự khiếp sợ trong lòng hắn khó mà hình dung được...

Bởi vì hắn rõ ràng nhìn thấy chân của Tịch Họa cũng theo người cô, lật qua thật dễ dàng!

Rõ ràng rành rành là, chân của Tịch Họa đã khỏi hắn rồi!

Lãnh Nghị không vạch trần Tịch Họa bởi vì điều hắn hoài nghi là, Tịch Họa làm sao có thể dám chạy lên lầu? Cô làm sao có thể nắm chắc sẽ không bị hắn hay Y Y bắt gặp? ... Trừ phi, cô nắm rõ tình huống của họ như trong lòng bàn tay...

Vì vậy ngày hôm sau Lãnh Nghị gọi Lữ Thần đến phòng ngủ của hắn khám cho hắn, lại cùng Lữ Thần nói những lời kia, đây đều là Lãnh Nghị cố tình làm như vậy, hắn muốn thử xem xem liệu những lời hắn nói có bị tiết lộ ra ngoài hay không... quả nhiên đêm hôm đó, Lâm Y lại lần nữa xuất hiện "áo giặc"!

Lãnh Nghị lập tức hiểu ra, trong phòng ngủ của hắn rất có khả năng bị cài máy nghe lén...

Giờ sự thật đã chứng minh những gì hắn nghĩ là đúng! Nhưng điều làm Lãnh Nghị phải suy nghĩ nhiều hơn nữa đó là: Vì sao Tịch Họa phải làm như vậy? Chẳng lẽ chỉ đơn giản là vì tranh đoạt tình yêu, hy vọng có ngày ép Lâm Y đến điên, để cô được thay thế vào?

Nếu chỉ đơn giản là vậy, Lãnh Nghị ngược lại không lo lắng nhiều, nhưng giờ điều then chốt là, những thiết bị này là do ai trang bị cho Tịch Họa? Theo phạm vi hoạt động và những người Tịch Họa có tiếp xúc từ lúc tỉnh lại đến giờ, dường như là không có ai có khả năng làm những chuyện này! Vậy người ở sau màn giúp đỡ cô là ai đây?

Lãnh Nghị đưa tay cầm lấy chiếc hộp kim loại màu trắng trên bàn sẫm soi ngắm nghía, đôi mắt lạnh lùng lóe sáng, lát sau mới trầm giọng hỏi, 'Loại máy nghe lén này là thuộc cấp độ nào?' Ý Lãnh Nghị muốn hỏi là chiếc máy nghe lén này hiện đại đến mức nào, thuộc đời nào.

'Thiếu gia, theo kinh nghiệm của chúng tôi, đây thuộc loại sản phẩm cao cấp nhất, rất chuyên nghiệp, chất lượng truyền âm cực tốt, chắc là được sản xuất ở nước ngoài... người bình thường chắc là không thể mua được loại sản phẩm này!' Một trong hai người công nhân lên tiếng trả lời Lãnh Nghị.

Sản phẩm sản xuất ở nước ngoài? Tịch Họa sao lại có nó được? Lãnh Nghị càng thêm tin tưởng suy đoán của mình là chính xác! Phía sau lưng Tịch Họa chắc chắn là còn người hay là tổ chức nào đó, hơn nữa thực lực của họ rất hùng hậu.

Người đó hay là họ là ai? Muốn làm gì? Lãnh Nghị neho mắt lại tiếp tục trầm tư, trong đầu hắn chợt lóe lên một tia sáng, chuyện lần trước Lâm Y và Từ Nhất Hạo đã từng bị nhốt trong kho lạnh chứa di thể của Lâm Dung... Lãnh Nghị lơ mơ cảm nhận được, một âm mưu cực lớn đang bủa vây xung quanh hắn.

'Thiếu gia', một trong hai người công nhân thấy Lãnh Nghị trầm tư thật lâu mới dè dặt hỏi: 'Giờ xử lý thế nào?'

Lãnh Nghị lúc này mới thoát khỏi dòng suy tưởng mà bừng tỉnh lại, ánh mắt sắc bén của hắn quét qua hai người đàn ông trước mặt, giọng bình thản mà cực kỳ uy nghiêm, 'Đem máy nghe lén đặt trở về chỗ cũ, không cần đánh động đến họ... giám sát tất cả động tĩnh dưới tầng trệt...'

'Hiếu rồi, thiếu gia!' Hai người đàn ông mặc áo công nhân cùng gật đầu.

'Ngoài ra, phải thêm người âm thầm bảo vệ thiếu phu nhân!' Giọng Lãnh Nghị lạnh như băng nhưng cực kỳ kiên định.

'Được, thiếu gia!'

Lãnh Nghị lúc này mới nhẹ vẫy tay, hai người đàn ông lập tức đứng dậy, lễ phép cúi chào rồi lui ra khỏi phòng sách.

Thấy hai người rời đi rồi, Lãnh Nghị mới chậm rãi đứng dậy, đứng yên một lúc mới cất bước đi về phía cửa phòng sách, bên ngoài quản gia Trần Thế vẫn như cũ đứng chờ... Lãnh Nghị lặng lẽ quay trở lại phòng chiếu phim, đi vào ngồi bên cạnh Lâm Y, cô quay lại nhìn người đàn ông vừa ngồi xuống, nhẹ giọng nói, 'Sao lại đi lâu vậy anh?'

'Ừ, bức tranh ở phòng sách treo không đúng ý anh, anh bảo họ treo lại...' Lãnh Nghị điềm nhiên nói, hần chậm rãi khoác tay lên vai Lâm Y kéo cô nép sát vào người mình.

'Phòng của em cũng treo rồi sao?' Ngồi ở hàng trên Tịch Họa quay lại hỏi.

'Cũng xong rồi, sau khi xem hết phim tự em đi xem xem có thích hay không, nếu như không thích, có thể bảo họ đổi một bức khác!' Lãnh Nghị cười, giọng thật nhu hòa.

Xem xong phim, má Trương đẩy xe lăn của Tịch Họa trở lại phòng ngủ, Tịch Họa vừa vào đã nhìn thấy bức tranh sơn dầu treo trong phòng: Ráng chiều đỏ rực, mặt trời như sắp chìm dưới mặt biển mênh mông, những đám mây xung quanh đó và mặt biển đều nhuộm màu đỏ của hoàng hôn --- quả thực là một bức tranh tịch dương thật đẹp!

Khỏe môi Tịch Họa lộ ra một ý cười vui sướng, cô chậm rãi đứng dậy khỏi chiếc xe lăn đi đến bên cạnh bức tranh, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve bức tranh... Ý nghĩa của bức tranh này thật phù hợp với tên của cô - Tịch Họa (bức tranh hoàng hôn), Lãnh Nghị chọn bức tranh này treo ở đây khiến lòng Tịch Họa chợt dâng lên một cảm giác thật ấm áp...

Ngày hôm sau sau bữa cơm trưa, Lâm Y đang nằm trong phòng ngủ định chớp mắt một chút nhưng không biết vì sao trong lòng cô luôn có cảm giác thắc thom không yên, sau khi mang thai, đây là lần đầu tiên cô trở mình qua lại mãi mà vẫn không ngủ được...

Rốt cuộc Lâm Y ngồi dậy, xuống giường, đi đến bên cạnh cửa khóa trái lại, xem xét cẩn thận rồi mới trở lại giường, thở phào một hơi thật dài nhưng đôi mắt đen láy vẫn mở to nhìn mông lung trên trần nhà, không có chút buồn ngủ nào.

Ngẩn ngơ như thế hồi lâu, chợt cảm giác buổi trưa hôm đó có người sờ bụng mình lại hiện lên trong đầu Lâm Y, hàng mi dài của cô nhẹ chớp lên, môi mím lại, dường như lại nảy ra ý gì khác, cô lần nữa nhồm dậy, chạy đến bên cửa, mở khóa ra, lại lặng lẽ đứng đó hồi lâu rồi mới quay trở lại giường, nằm xuống.

Cũng không biết đã qua bao lâu, lúc Lâm Y đang định bỏ cuộc thì từ ngoài cửa chợt truyền đến một tràng tiếng gõ nhẹ nhẹ, mí mắt Lâm Y giật mạnh, tim cũng bắt đầu đập mạnh hơn, cô vội nhắm mắt lại, không lên tiếng, để mặc tiếng gõ ngoài cửa cứ tiếp tục vang lên.

Rồi sau đó Lâm Y nghe thấy tiếng cửa bị đẩy nhẹ ra, kế tiếp là tiếng chân người rón rén bước vào, cố gắng bình ổn hơi thở cùng tiếng tim đập dồn dập, Lâm Y cảm nhận được có người đang tiến đến bên giường, cô vụt mở mắt ra, vừa kịp bắt gặp vẻ hoảng hốt trên mặt má Trương.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 250: Sữa Và Hoa (1)

'Bà làm gì vậy?' Lâm Y vừa tức giận quát vừa ngồi dậy.

'Xin ... xin lỗi thiếu phu nhân!' Má Trương sợ đến mặt trắng bệch, bà hoảng loạn nâng bình hòa trong tay lên, 'Là Tịch Họa tiểu thư hôm nay đi dạo mua một chậu hoa, bảo tôi đưa lên phòng của thiếu phu nhân...'

Lâm Y lúc này mới nhận ra trên tay má Trương là một chiếc lọ thủy tinh tinh xảo, bên trong là một bó hoa tulip đủ màu sắc rực rỡ, ánh mắt cô ghim chặt nơi bình hoa giấy lát rồi lại chau mày, lạnh giọng hỏi: 'Nhưng tôi còn chưa cho phép bà tiến vào, sao bà có thể tùy tiện bước vào phòng chứ?'

'Xin lỗi!' Má Trương cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói, 'Là tại tôi quá nóng lòng... Tịch Họa tiểu thư nói trong phòng của cô không có hoa tươi nên cố tình ra ngoài chọn mua về, bảo tôi đưa lên trên phòng cô. Cô ấy nói nếu như cô ngủ rồi thì không cần đánh thức cô dậy, cứ để trên bàn là được rồi!'

Trái tim Lâm Y chợt đập dồn, Tịch Họa sao lại biết trong phòng cô không có hoa tươi? Dĩ nhiên cũng có thể do người làm nói cho cô biết... Lâm Y cắn

môi, nhìn bình hoa đủ màu sắc kia, trầm tư thật lâu không nói tiếng nào, má Trương dè dặt quan sát sắc mặt của cô, nhỏ nhẹ hỏi: 'Thiếu phu nhân, bình hoa này... cô muốn đặt ở đâu?'

Cần răng, Lâm Y rút cuộc bật ra hai chữ: 'Trên bàn!', má Trương lập tức đặt bình hoa lên bàn rồi vội vã rời khỏi đó...

Chính ngay lúc má Trương lùi ra khỏi phòng, một bóng người ở ngoài cửa xẹt qua rồi như tia chớp lướt vào căn phòng bên cạnh...

Thấy má Trương rời khỏi phòng, Lâm Y vô lực ngồi phịch xuống giường, ánh mắt cô dính chặt nơi bình hoa, trầm tư thật lâu. Cảnh tượng hôm đó ở bên bờ hồ, Tịch Họa nhảy lên, đẩy mạnh cô; hình ảnh Tịch Họa đứng ngoài cửa phòng trong buổi tối hôm đó; tiếng Tịch Họa gọi cô trong giấc ngủ mơ màng; hôm nay má Trương lại đột ngột đẩy cửa phòng mà vào; từng chút một lần lượt hiện ra trong đầu cô...

Lâm Y càng nghĩ thì càng tin cái mình nhìn thấy không phải là ảo giác, chắc chắn là thật! Điểm mấu chốt là, giờ phải làm sao thì những người khác mới tin tưởng cô đây?

Cứ thế, Lâm Y ngồi trên giường đầu óc xoay chuyển không ngừng mãi đến khi sắc trời dần tối lại, màn đêm dần buông xuống thì ánh mắt cô mới lần nữa hướng về phía bình hoa, cô chậm rãi bước xuống giường, đi đến bên cạnh bình hoa, tỉ mỉ nhìn xem sau đó đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve nó rồi lại đưa mũi đến gần ngửi nó...

Lúc Lãnh Nghị về nhà, Lâm Y vẫn đang đứng trước bình hoa sẫm soi, nghe tiếng động nơi cửa cô mới vụt quay đầu lại nhìn, khi gương mặt tuấn dật của Lãnh Nghị đập vào trong mắt, đáy mắt Lâm Y mới thoáng qua một chút ý cười, cô không kìm lòng được nhẹ giọng gọi: 'Nghị...', trong giọng nói không giấu được sự vui sướng.

'Y Y...' Đáy mắt tràn đầy ý cười của Lãnh Nghị lúc này thoáng qua một tia kinh ngạc, 'Em còn chưa ngủ sao? Sao lại đứng ngẩn người ở đây?' Vừa nói hắn vừa bước đến bên cạnh Lâm Y, kéo cô vào lòng mình, ánh mắt rơi trên bình hoa tulip trên bàn, ngạc nhiên hỏi: 'Hoa đẹp thế, em mua sao?'

'Không phải!' Trong vòng tay Lãnh Nghị, Lâm Y nhẹ nhàng xoay người lại mặt đối mặt với chồng, cô ngẩng đầu lên, trả lời một cách ngắn gọn.

Khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, hắn nhìn về mặt có chút khác thường của Lâm Y, giọng nói tràn đầy sùng nịch, 'Thế là thế nào?'

Lâm Y mím môi, nhẹ giọng nói, 'Là Tịch Họa mua tặng em!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn hơi nhướng mắt lên, sau đó cười nói: 'Vậy em phải cảm ơn cô ấy nha, ừ, anh đã nói Tịch Họa là một cô gái rất tốt rồi mà, em phải đối xử tốt với cô ấy một chút!'

'Nhưng mà Nghị...' Lâm Y thoáng chau mày, trầm tư hồi lâu rốt cuộc quyết định nói, 'Trưa nay lúc em đang ngủ, thực ra là chưa ngủ... má Trương gõ cửa, em không trả lời bà ấy, bà ấy... tự tiện đẩy cửa vào!'

'Ồ!' Đáy mắt Lãnh Nghị có chút gọn sóng, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc hơn, hắn nhìn Lâm Y, 'Vì sao bà ấy lại làm thế? Em có hỏi bà ấy chưa?'

'Em hỏi rồi!' Lâm Y nhẹ giọng nói, 'Bà ấy nói Tịch Họa có dặn, nếu như em còn đang ngủ thì đừng đánh thức em, lẳng lặng đặt bình hoa trong phòng là được rồi!'

Lãnh Nghị làm ra vẻ bưng bình, 'Ồ, thì ra là thế. Tịch Họa nói cũng đúng thôi, thấy em ngủ thì đánh thức em làm gì, cứ đặt hoa lên bàn là được rồi... Ân, Y Y, Tịch Họa quả là người suy nghĩ chu toàn!'

'Nhưng mà, Nghị, em luôn cảm thấy chuyện này có vấn đề...' Đầu mày Lâm Y càng chau chặt thêm.

'Được rồi được rồi, đừng suy nghĩ nhiều quá...' Lãnh Nghị nhẹ giọng ngắt lời Lâm Y, đôi tay đang ôm lấy cô dần siết chặt hơn, cúi xuống âu yếm ấn lên trán cô một nụ hôn, dịu giọng nói, 'Qua mấy ngày nữa anh với em ra ngoài đi du lịch một chuyến cho thoải mái, ừ, giờ chúng ta xuống lầu ăn cơm trước, được không?' Rồi không để cô kịp trả lời đã khoác tay lên vai kéo cô xuống lầu.

Lúc Lãnh Nghị khoác vai Lâm Y xuống lầu, vừa hay lúc đó Tịch Họa cũng từ trong phòng mình đi ra, má Trương đẩy xe cho cô; bước chân Lâm Y không tự chủ được khựng lại, mắt nhìn Tịch Họa chằm chằm, Lãnh Nghị cũng dừng bước nhìn cô.

Tịch Họa cũng nhận ra ánh mắt khác thường của Lâm Y nhưng cô vẫn bình thản mỉm cười, 'Y Y, hoa tôi tặng cô có thích hay không?' Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cuối cùng mỉm cười, nhẹ gật đầu.

'Xin lỗi!' Ngồi trên xe lăn Tịch Họa tiếp tục nhẹ giọng nói, 'Tôi vốn muốn tự mình đưa lên cho cô, chỉ tiếc là chân tôi còn chưa khỏi hẳn, không thể bước lên lầu... chỉ đành nhờ má Trương mang lên, nghe nói bà ấy tưởng rằng cô đã ngủ, dọa cô sợ đến giật mình đúng không?'

'Ồ, không sao, Tịch Họa!' Lãnh Nghị đứng bên cạnh mỉm cười, 'Y Y sẽ không để tâm chuyện này đâu... Ân, em cũng chỉ có lòng tốt thôi!' Ánh mắt hắn thật nhu hòa, cả giọng nói cũng vậy.

'Ân, chỉ mong Y Y không để tâm là tốt rồi!' Giọng Tịch Họa tràn đầy vui sướng, ánh mắt cô rơi trên gương mặt tuấn dật của Lãnh Nghị, vẻ vui sướng trong đáy mắt càng là không thể che giấu được.

Lãnh Nghị sao lại chỉ tin lời Tịch Họa mà không tin lời mình chứ? Lâm Y quay đầu lại nhìn Lãnh Nghị, đáy mắt lặng lẽ lướt qua một tia không vui...

Sau giờ cơm tối bầu không khí trong phòng khách nhà họ Lãnh thật ấm cúng. Lãnh Nghị vắt chéo chân thoải mái ngồi tựa vào sofa đọc báo sau đó mở tivi lên xem, Lâm Y thì ngồi bên cạnh hần cùng hần xem tivi, Tịch Họa ngồi trên xe lăn tiếp tục công việc may vá của mình, thỉnh thoảng cũng đảo mắt qua tivi góp vui.

Vào khoảng chín giờ, quản gia tiến vào báo: "Thiếu gia, Luru Dững xin gặp!"

Lãnh Nghị nhàn nhạt nói: "Bảo anh ta vào đi!" Quản gia đáp lời rồi lui đi.

Lát sau Luru Dững tiến vào, anh ta đi đến bên cạnh Lãnh Nghị cúi đầu chào, "Thiếu gia!"

"Có chuyện gì?" Giọng Lãnh Nghị vẫn thật bình thản, đầu cũng không ngẩng lên, mắt cứ dán lên màn hình, một vẻ hoàn toàn không để ý.

"Ồ.. có chút vấn đề liên quan đến hợp đồng cần báo cáo với ngài một chút!" Luru Dững cung kính đáp lời.

Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị lóe lên một tia sắc bén rồi vụt tắt, hần đứng dậy, "Được... vậy chúng ta vào phòng sách nói chuyện đi!" Luru Dững vội gật đầu rồi lách người nhường Lãnh Nghị bước trước còn mình thì theo sát phía sau.

Lâm Y nhìn theo bóng lưng của Lãnh Nghị, đôi mắt đen láy bất giác sáng lên, sau đó cô cũng đứng dậy, giọng nhàn nhạt: "Tôi cũng lên lâu..."

Tịch Họa cười không lên tiếng, chỉ đến khi bóng lưng Lâm Y cũng khuất sau cầu thang cô mới hơi hốt phát tay ra hiệu cho má Trương nãy giờ vẫn đứng bên cạnh là mình muốn về phòng, má Trương vội vàng bước tới đẩy xe lăn của Tịch Họa đi vào phòng của cô.

Trong phòng sách, Luru Dững đang ngồi đối diện với Lãnh Nghị, thân nhiên nhắc với Lãnh Nghị một vài công sự không quá quan trọng, sau đó giọng nói bình thản của Lãnh Nghị vang lên, "Luru Dững, gần đây sức khỏe của Y Y không được tốt lắm, thường xuất hiện ảo giác ... Tôi phải bớt chút thời gian ở bên cạnh cô ấy, chuyện công ty mấy ngày gần đây cậu phụ trách nhiều một chút!"

Luru Dững rất phối hợp, gật đầu nói: "Được, thiếu gia, bệnh của thiếu phu nhân quan trọng hơn, ngài có rảnh thì cùng cô ấy nhiều hơn, công việc bên đó tôi sẽ cố gắng làm tốt!" Hần vừa nói vừa rút một tờ giấy trắng viết lên mấy chữ: Theo quan sát hai ngày nay tạm thời chưa phát hiện có người lạ nào xuất hiện, người làm của Tịch Họa tiểu thư là đồng bọn.

Lãnh Nghị nhẹ gật đầu, hần nheo mắt trầm tư một lúc rồi mới cầm bút viết lên trang giấy: Công việc Lý Tân đang theo dõi cậu tạm thời tiếp quản, để Lý Tân chuyên tâm phụ trách bảo vệ sự an toàn cho Lâm Y.

Lãnh Nghị lơ mơ cảm thấy một âm mưu đáng sợ đang bủa vây quanh hần và người nhà của hần, đây là chuyện Tịch Họa tuyệt đối không thể một mình làm được! Vì để phòng bất trắc, hần chỉ có cách phái trợ thủ đắc lực nhất của mình đi bảo vệ sự an toàn cho Lâm Y.

Lúc này ở trong phòng ngủ, Lâm Y đã tắm xong, cầm một quyển sách trở lại giường nhưng tâm tư của cô hoàn toàn không đặt ở những trang sách mà liên tục xuất thần. Áo nào, Lâm Y gấp sách lại, mở tivi lên, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm màn hình nhưng cũng xem không nhập tâm... Cảnh tượng trưa nay má Trương rón rén đi vào trong phòng lại hiện lên trong đầu, sau đó là hình ảnh Tịch Họa đứng nơi cửa phòng ngủ, lại còn tiếng gọi của Tịch Họa.

Ánh mắt của Lâm Y dời từ tivi sang bình hoa tulip đang bày trên bàn, cô nhẹ cắn môi trầm tư, rốt cuộc quyết định xuống giường bê bình hoa đó ra ban công, mở cửa rồi ném nó ra ngoài sau đó quay vào trong phòng, ngồi trở lại trên giường.

Luru Dững đi rồi, Lãnh Nghị một mình ở trong phòng sách xử lý công sự, khi đã giải quyết xong những việc quan trọng hần mới đứng dậy đi trở về phòng. Nhẹ đẩy cửa phòng ngủ, vừa bước vào Lãnh Nghị đã thấy Lâm Y đang ngồi trên giường ngẩn người, thấy hần đẩy cửa vào, cô gái kia chỉ thờ ơ ngẩng lên nhìn hần một cái rồi chẳng có biểu hiện gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Luru Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 251: Sữa Và Hoa (2)

Đối với sự lạnh nhạt của Lâm Y, Lãnh Nghị vốn chẳng để tâm, hần chỉ mỉm cười, rồi khi ánh mắt sắc bén không nhìn thấy bình hoa tulip trên bàn nữa thì sóng mắt hần mới có chút xao động nhưng không nói gì mà đi thẳng đến bên tủ quần áo, lấy áo ngủ rồi đi vào phòng tắm.

Khi Lãnh Nghị tắm xong mặc áo ngủ bước ra thì thấy cô gái trên giường vẫn ngồi nguyên ở đó, vẫn không có chút biểu tình nào, dường như người đàn ông anh tuấn, cao ngất, khí thế bức người kia hoàn toàn không có chút sức hấp dẫn gì với cô vậy.

Lãnh Nghị bước nhanh đến bên giường ngồi xuống, hơi cúi đầu nhìn chăm chú gương mặt nhỏ nhắn kia, cười nhẹ, "Y Y, sao vậy? Lại có gì không vui sao?"

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, đôi mắt đen láy nhìn sang người đàn ông, nhàn nhạt nói: "Em đem bỏ bình hoa Tịch Họa tặng rồi!"

Lãnh Nghị nhẹ vuốt ve gò má trắng nõn của cô gái, dịu giọng nói, 'Àn, bỏ thì bỏ...'

Hàng mi dài của Lâm Y lại chớp lên, nhìn chăm chăm Lãnh Nghị, ánh mắt đầy vẻ dò xét, lát sau mới nhẹ giọng nói, 'Ngày mai em định đem bình hoa đó, với sữa mà Tịch Họa sai má Trương pha cho em uống mỗi ngày đó đi xét nghiệm...'

Đáy mắt Lãnh Nghị lóe lên một tia dị thường rồi tắt mất, hần cười nhẹ: 'Em muốn làm thế nào thì làm thế ấy...' Hần dừng lại một chút rồi nói tiếp: 'Nhưng Y Y, chỉ sợ hiểu lầm của em đối với Tịch Họa quá sâu rồi, cô ấy rất thiện lương, không phải loại người mà em nghĩ đâu...'

'Vậy ý của anh là em không thiện lương, em ác độc phải không?' Lâm Y tức giận ngắt lời Lãnh Nghị, cô chau mày, ánh mắt sắc bén hần lên, 'Em không thể đem sự an toàn của cục cưng ra đánh cược được!'

'Anh không có ý này!' Lãnh Nghị lần nữa câu môi cười cười, xốc chân lên ngồi xuống sát bên cô gái, vẫn như thói quen kéo cô vào lòng, vẻ thỏa hiệp, 'Được được, vậy có cần anh nói với Lữ Thần trước một tiếng rồi ngày mai em đem đồ đến chỗ cậu ta xét nghiệm không?'

Thân thể đang cứng đờ của Lâm Y lúc này mới dần mềm lại, cô tựa đầu vào ngực Lãnh Nghị, đáy mắt gọn sóng, lát sau mới nhẹ giọng nói: 'Không cần, em đem chúng đến chỗ khác xét nghiệm...'

'Ồ... được, tùy em thôi...' Lãnh Nghị hoàn toàn nghe theo ý cô, hần cúi xuống hôn nhẹ lên mái tóc cô gái, tìm đề tài phân tán sự chú ý của cô, 'Đứng rồi, em nghiên cứu sách thai giáo đến đâu rồi? Àn, cũng lâu rồi anh không nghe em mở nhạc thai giáo rồi...'

Cô gái trong lòng hần im lặng không nói, mấy ngày nay cô vốn là không có tâm tư đọc sách, cũng không làm thai giáo; thấy cô gái im lặng, Lãnh Nghị thăm câu môi cười, giọng điệu như dỗ dành một đứa trẻ: 'Giờ anh đi mở nhạc thai giáo, chúng ta cùng nghe, được không?' Cô gái trong lòng hần vẫn im lặng, chỉ nhẹ gật đầu.

Tắt đèn, căn phòng chìm trong bóng tối, chỉ có tiếng nhạc du dương len lỏi vào từng góc nhỏ trong phòng, người đàn ông ôm cô gái nằm trên giường, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô gái, cảm giác ấm áp ấy từng chút một truyền đến trong bụng rồi truyền đến trái tim, lòng cô gái dần an tĩnh lại, cô lẳng lặng xoay người lại, đôi tay trắng nõn chậm rãi vòng qua cổ người đàn ông...

Đáy mắt người đàn ông lóe lên một tia sáng, bàn tay đang vuốt ve bụng cô gái lặng lẽ trượt đến sau lưng, ôm chặt thân hình mảnh khảnh của cô lần một vòng ba trăm sáu mươi độ, thân thể hần cũng lần theo áp cô gái dưới thân, hai tay chống lên nệm nhìn xuống cô gái đang nằm dưới thân mình, trong bóng tối hần vẫn thấy một cách rõ ràng đôi má ửng đỏ của cô gái, khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, hần nhẹ nhàng cúi xuống, âu yếm nghiêng ngả đôi môi anh đào của cô gái.

Đột nhiên cô gái tránh đi nụ hôn của người đàn ông, giọng nói lo lắng lẫn với hơi thở dồn dập, 'Nghị, đi khóa cửa lại đi!'

Người đàn ông thoáng sững sốt sau đó bật cười ra tiếng, cô gái quả thực là bị dọa sợ đến mất hồn rồi! Hần ngoan ngoãn lật người lại, xuống giường đi đến bên cửa "cạch" một tiếng, khóa trái cửa lại rồi bước nhanh trở lại giường, lật chăn chui vào, lần nữa áp cô gái dưới thân, lần nữa chiếm lấy đôi môi anh đào của cô, tiếp tục công việc còn dở dang...

Đồng thời, một bàn tay của người đàn ông lặng lẽ vươn về phía đáy chiếc tủ ở đầu giường, lấy ra một chiếc "nút áo" màu đen, cánh tay ấy lặng lẽ rút về, lại kéo ra một ngăn tủ khác, chính xác bỏ chiếc "nút áo" ấy vào trong chiếc hộp kim loại màu trắng, đóng nắp hộp lại...

Sau đó cánh tay kia lặng lẽ quay trở lại trên người cô gái, dịu dàng âu yếm vuốt ve nhưng đôi môi kia chưa từng rời khỏi đôi môi anh đào của cô gái...

Tiếng thở dốc của cô gái dần trở nên rõ ràng hơn, người đàn ông nhẹ nhàng cởi ra chiếc áo ngủ, âu yếm hôn lên làn da trắng như tuyết của cô gái, từng chút từng chút một cho đến khi thân thể cô gái bắt đầu bắt an khê run lên, khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, bàn tay to vững vàng giữ lấy vùng eo thon của cô gái, nhẹ nhàng tiến vào, ôn nhu như nước...

Tiếng nhạc dịu dặt hòa cùng tiếng ngâm nga yêu kiều hòa quyện vào nhau thành một bản tình ca động lòng người...

Sáng hôm sau Lâm Y xuống lầu ăn bữa sáng, Tịch Họa vẫn như cũ bảo má Trương rót cho cô một ly sữa, Lâm Y nhìn ly sữa được đặt trên bàn, sóng mắt thoáng xao động, cô nhàn nhạt nói với má Trương, 'Bà lui xuống trước đi... hôm nay tôi ăn sáng hơi nhiều, lát nữa tôi uống sau.'

'Dạ, thiếu phu nhân! Má Trương nhẹ gạt đầu, mỉm cười rồi đi.'

Lâm Y nhìn chăm chăm ly sữa sau đó đưa tay cầm lấy, thật lâu sau mới thấp giọng nói với má Ngô đang đứng gần đó, 'Má Ngô, lấy giúp tôi hai cái hộp, bỏ sữa này vào trong một cái hộp, còn dư thì bà đổ đi, cái hộp còn lại đưa cho tôi!'

Mắt má Trương lóe lên một tia kinh ngạc, bà nhỏ giọng hỏi: 'Thiếu phu nhân không uống sao?'

Lâm Y nhàn nhạt nói: 'Sao này sữa mà tôi uống bà giúp tôi mua riêng, tự bà giúp tôi rót... đừng qua tay người khác!' Vì sự an toàn và khỏe mạnh của đứa bé trong bụng, giờ phút này Lâm Y chẳng tha là hiểu lầm người khác cũng không muốn bởi vì sự dễ tin của mình mà gây ra bất cứ tổn thương gì cho đứa bé!

Má Ngô đến nhà họ Lãnh sau khi Lâm Y đến, Lãnh Nghị vì muốn chiều theo khẩu vị của Lâm Y nên đặc biệt dặn dò quản gia tìm người đến để nấu ăn cho cô, là người cô tự chọn lấy, với bà Lâm Y rất yên tâm! Má Ngô nhìn Lâm Y, như hiểu như không gật đầu.

Từ phòng ăn bước ra, Lâm Y nhìn thấy Tịch Họa vẫn ngồi trên xe lăn làm công việc may vá của mình, cô ngược lên thấy Lâm Y bước ra, trong mắt lóe lên một ý cười, "Y Y, chiếc áo len chị đan được một nửa, giờ không đan nữa sao?"

"Ồ, hôm nay không có thời gian đan, tôi có hẹn với bạn học, đi ra ngoài chơi một chút..." Lâm Y mỉm cười, giọng nói nhàn nhạt mà có chút châm chọc, "Tịch Họa, cô cũng đừng cứ mãi làm những việc may vá này mãi mà nên dành nhiều thời gian làm vật lý trị liệu hơn... như vậy cô cũng có thể sớm hồi phục lại... Ân, tôi cũng có thể mời cô lên phòng tôi trên lầu ngồi chơi!"

Đôi mắt to tròn của Tịch Họa lóe lên, cười nhẹ nói: "Được thôi, hôm nào tôi đi được, nhất định sẽ lên phòng chị xem thử!"

Lâm Y cười nhạt, không nói gì nữa mà đi thẳng lên lầu, Tịch Họa nhìn theo bóng lưng của Lâm Y, rồi cuộc bật kêu lên, "Y Y..."

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, bước chân khựng lại, cô quay lại nhìn Tịch Họa, nhàn nhạt hỏi: "Còn có chuyện gì sao?"

"Y Y..." đôi mắt to tròn của Tịch Họa nhìn Lâm Y chằm chằm, do dự thật lâu rồi cuộc nhẹ giọng hỏi, "Chị thật lòng muốn mời em đến phòng ngủ của chị ngồi chơi sao?"

"Phải đó!" Lâm Y thật sự không hiểu, chuyện đơn giản như vậy Tịch Họa vì sao cứ phải hỏi đi hỏi lại, rồi cô cười nhẹ, nói đầy thâm ý, "Cho dù là tôi không mời cô cũng có thể đến phòng ngủ của tôi vậy, không đúng sao?"

Đáy mắt Tịch Họa lóe lên một tia dị thường rồi vụt tắt, dường như còn muốn nói thêm gì nữa nhưng Lâm Y đã mặc kệ cô, cầm cúi bước lên lầu, rất nhanh đã đi đến phòng ngủ của mình, cô bước vào rồi "phanh" một tiếng sập cửa lại sau lưng.

Lúc này cánh cửa của một gian phòng cạnh bên nhẹ nhàng mở ra, một bóng người từ bên trong lướt ra, nhanh chóng đi lên tầng trên.

Lâm Y mở cửa ban công, bình hoa tulip tối qua bị cô ném ra ngoài nằm ở góc vơ ở một góc ban công, hoa trong bình vẫn đang nở rộ, Lâm Y cẩn mồi, cất bước đi ra ngoài ban công, lấy chiếc hộp mà má Ngô đã chuẩn bị cho cô, dè dặt rót một chút nước từ trong bình ra, lại ngắt lấy một bông hoa, cho hết vào trong hộp sau đó cài nắp lại.

Sau đó Lâm Y mang hai chiếc hộp cho vào trong túi nylon rồi lại cho vào trong túi xách của mình sao đó mới cầm túi xách xuống lầu. Trong phòng khách đã không thấy bóng Tịch Họa đâu, Lâm Y cũng không có hứng thú tìm hiểu, cô vội vã bước ra ngoài, cũng không gọi tài xế chờ mà tự mình lái xe rời đi.

Xe của Lâm Y vừa ra khỏi cửa sắt thì một chiếc xe đậu ở gần đó lặng lẽ bám sát sau lưng...

Lâm Y chạy xe vào Tịch Họa, cô không vội đi chào hỏi Uông Linh mà cầm túi xách vội vã đi về phía phòng thí nghiệm của trường, cô đã hẹn trước với đồng nghiệp ở phòng thí nghiệm, nhờ anh ta giúp cô làm một vài xét nghiệm...

Chiều hôm đó đồng nghiệp của Lâm Y đưa cô báo cáo xét nghiệm, sửa và hoa đều rất bình thường, không phát hiện có thành phần gì khác chứ đừng nói gì là có độc tố.

Lâm Y ngăn người nhìn kết quả xét nghiệm, đáy mắt trong chớp mắt dờ dẩn, cô quả thực có chút hồ đồ, chẳng lẽ điều này chứng thật là cô quá đa nghi hay sao? Chẳng lẽ cô thật sự đổ oan cho Tịch Họa sao? Chẳng lẽ tất cả những thứ cô nhìn thấy... đều chỉ là ảo giác cả sao? Không thể nào! Lâm Y khốn quẩn lắc đầu...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 252: Đau Lòng (1)

Rời khỏi phòng thí nghiệm Lâm Y đi thăm Uông Linh, chào hỏi những đồng nghiệp cũ sau đó mời họ cùng đi ăn cơm tối, sau khi dùng cơm xong thì đã hơn tám giờ, sau khi chào tạm biệt mọi người, Lâm Y một mình lái xe trở về.

Xe rời khỏi khu nội thành đông đúc, hai bên đường là những hàng cây dày rợp khiến cả con đường thoát nhìn có chút u ám, xe của Lâm Y bon bon chạy trên đường, không nhanh cũng không chậm.

Đột nhiên có một chiếc xe tải từ phía ngược lại chạy nhanh đến, từ xa đèn pha đã được bật sáng, ánh sáng chói mắt đến nỗi khiến Lâm Y gần như không mở được mắt ra, cô vội nhả đèn ra hiệu cho đối phương tắt đèn pha đi nhưng chiếc xe tải kia hoàn toàn chẳng có chút phản ứng nào, nó chạy thật nhanh xông thẳng về phía chiếc xe nhỏ của Lâm Y.

Lâm Y cả kinh thất sắc, cô vội đánh vô lăng định cho xe lách vào vệ đường tránh đi chiếc xe kia nhưng chiếc xe tải vẫn xông thẳng về phía chiếc xe nhỏ, rõ ràng Lâm Y lúc này muốn tránh ra đã là chuyện không thể nào...

Đúng ngay giờ phút chỉ mảnh treo chuông đó, Lâm Y loáng thoáng nghe được hai tiếng sấm nổ, đầu chiếc xe tải đột nhiên nghiêng về bên trái sau đó cả chiếc xe cũng nghiêng về bên trái theo, theo quán tính, chiếc xe tiếp tục lao tới đánh thẳng vào một gốc cây cổ thụ ven đường, cây cổ thụ bởi lực tác

động quá lớn mà gây ồn, bên phải đường lúc này đã có một khoảng trống, xe Lâm Y vội vàng lách qua khoảng trống bên cạnh chiếc xe tải đó rồi dừng lại bên vệ đường.

Vẫn chưa tỉnh hồn, Lâm Y vội vã hạ cửa sổ xe xuống nhìn ra ngoài, chiếc xe tải đã lật nghiêng bên vệ đường, sau đó cô nhìn thấy một bóng người quen thuộc dẫn theo hai người nữa từ một chiếc xe khác chạy đến trước chiếc xe tải, chính là Lý Tân! Cô đang chỉ huy hai trợ thủ cố gắng nạy cửa chiếc xe tải.

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô vội mở cửa xe bước xuống chạy đến trước mặt ba người, lúc này hai trợ thủ của Lý Tân đã kịp lôi người đàn ông bị thương máu me khắp người ở ghế lái ra ngoài.

'Lý Tân...' Lâm Y nhẹ giọng gọi.

Lý Tân quay đầu nhìn sang Lâm Y, nhàn nhạt nói, 'Ở đây không có chuyện của cô, cô mau trở về đi!' Lâm Y nhìn Lý Tân, gật nhẹ đầu rồi quay trở lại xe, nổ máy rời đi. Xe của Lâm Y rời đi không được bao lâu thì tiếng còi xe cảnh sát đã vang lên gần đó...

Xe của Lâm Y rất nhanh đã về đến biệt thự của Lãnh Nghị, cô chạy thẳng vào garage đậu lại, Lâm Y nhanh chóng xuống xe rồi đi thẳng vào nhà, cô nóng lòng muốn nói chuyện này với Lãnh Nghị, cô không dám chắc chiếc xe tải kia liệu có cố ý tông vào cô hay không hay chỉ là một tai nạn giao thông bình thường nhưng chuyện Lý Tân cứu cô thì ...

Lâm Y vội vã đi thẳng vào phòng khách, cô nhìn thấy quản gia nhưng Tịch Họa thì lại không có ở đó.

'Thiếu phu nhân về rồi sao?' Quản gia vội bước đến trước mặt Lâm Y lễ phép hỏi thăm.

'Ân', Lâm Y đáp nhanh rồi tùy ý hỏi lại, 'Thiếu gia đã về chưa?'

'Về rồi...' Sóng mắt quản gia thoáng xao động, vội lên tiếng trả lời.

'Ân, tôi đi tìm anh ấy!' Lâm Y vừa nói vừa vội vã bước lên lầu.

Thấy Lâm Y như vậy, quản gia không thể không nhẹ giọng nhắc nhở: 'Thiếu phu nhân, thiếu gia hiện giờ không có ở trên lầu!'

Lâm Y sững sờ dừng bước rồi xoay người nhìn quản gia, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, lúc bình thường Lãnh Nghị ngoại trừ đi làm, ở trong phòng gym vận động ra thì chỉ ở trong phòng sách xử lý công sự hoặc xem sách, sao tối như vậy rồi mà Lãnh Nghị còn không ở trên lầu, chẳng lẽ lại ở trong phòng gym?

Nghĩ đến đây, sóng mắt Lâm Y hơi xao động, nhẹ giọng nói, 'Vậy thiếu gia đang ở đâu?'

Quản gia dè dặt quan sát sắc mặt của Lâm Y, hơi do dự một chút rồi mới nhẹ giọng nói, 'Thiếu gia đang ở phòng gym, cùng Tịch Họa tiểu thư tập đi!'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, tư duy trong nháy mắt đông cứng lại, lúc này mà Lãnh Nghị đang ở phòng gym cùng Tịch Họa tập đi? Hắn vẫn là tin lời Tịch Họa mà không tin lời mình! Một nỗi chua xót chợt dâng lên trong lòng, cô chỉ suy nghĩ hai giây rồi xoay người cất bước đi về phía phòng gym.

Lâm Y rất nhanh đã đi đến cửa phòng gym, cô vừa liếc mắt đã thấy tay Lãnh Nghị vòng qua thắt lưng Tịch Họa dịu cô bước đi, khóe môi hân lộ ra chút ý cười còn Tịch Họa thì cả người như tựa hẳn vào lòng Lãnh Nghị đang chậm rãi nhích từng bước một, trong đôi mắt to tròn tràn đầy vui sướng và hạnh phúc.

Mắt Lâm Y tối lại, cô mím môi lặng lẽ đứng đó quan sát đôi nam nữ đang vô cùng thân thiết kia, không lên tiếng; Lãnh Nghị ngẩng đầu lên nhìn thấy Lâm Y đứng ở cửa, đôi mắt đen thẫm hơi lóe sáng, hắn ngừng bước sau đó mỉm cười nói, 'Y Y, em về lúc nào vậy?'

Tịch Họa cũng dừng bước nhìn Lâm Y đang đứng ở cửa, cả người vẫn như cũ tựa vào trong lòng Lãnh Nghị, trên mặt vẫn là nụ cười hạnh phúc, bộ dạng như cô với Lãnh Nghị mới đúng là một đôi còn Lâm Y chỉ như một người khách đến chơi vậy.

Lâm Y mấp máy môi, cô rất muốn rộng lượng nói, 'Em mới về!' nhưng cổ họng như mắc một chiếc xương cá, thế nào cũng nói không nên lời; rồi cô lại nghe tiếng Lãnh Nghị vang lên, dường như là đang giải thích gì đó, 'Hôm nay Tịch Họa đã có thể đứng lên đi được một hai bước rồi... vì để chúc mừng tiến bộ vượt bậc đó của Tịch Họa nên anh đến phòng gym cùng cô ấy tập đi một lát...'

'Ồ!' Lâm Y rớt cuộc khàn khàn thốt ra được mấy tiếng, 'Chúc mừng...'

'Cám ơn Y Y!' Giọng Tịch Họa tràn đầy vui sướng, ản ản mang theo chút ý cười, cô ngược đầu nhìn người đàn ông tuấn kiệt đặt bên cạnh, lại cười, dịu dàng nói, 'Nghị, Y Y nói khi nào em có thể đi được, cô ấy sẽ mời em lên phòng ngồi chơi!'

Đáy mắt Lãnh Nghị lại có chút xao động, hắn nhìn sang Lâm Y không nói gì, hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, khóe môi rớt cuộc câu lên một nụ cười, giọng nói lại có chút sắc bén, mang theo chút châm chọc, 'Phòng ngủ của tôi cô đến lúc nào cũng được... Nếu như cô thích, tôi cũng có thể nhường cho cô!'

Mắt Lãnh Nghị tối lại, hắn nhìn Lâm Y chằm chằm, vẫn không nói một lời, đôi mắt đen láy của Lâm Y nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt toát lên một loại khiêu khích...

Đôi mắt to tròn của Tịch Họa cũng nhìn chăm chăm Lâm Y, giọng yếu ớt phản trần, 'Y Y... Em không có nghĩ như vậy...' Nhưng ý cười và sự vui sướng trong đáy mắt cô thì dâng trào như thủy triều, không có cách nào che dấu được.

Mắt Lâm Y dò từ trên mặt Lãnh Nghị sang mặt của Tịch Họa lại lần nữa quay về trên mặt Lãnh Nghị, đậm đậm thân nhiên, khóe môi cô lộ ra một nụ cười lạnh lùng, giọng nói cũng lạnh nhạt, 'Em lên lầu trước, hai người cứ tiếp tục...' Nói rồi không đợi Lãnh Nghị trả lời mà xoay người rời đi.

Dùng sức đẩy mạnh cửa phòng ngủ, lại dùng sức sập cửa lại, bước chân Lâm Y rớt cuộc dừng lại, cô ngăn người đứng giữa phòng, trong lòng dâng lên từng trận đau đớn, đau đến cô không thể thở được, đúng vậy, đúng là lúc đầu là cô đồng ý đón Tịch Họa về đây ở, cũng chính cô nói với Lãnh Nghị là mình sẽ không ghen tuông.

Đó là vì cô tin tưởng vào tình yêu của Lãnh Nghị, tin tưởng tình yêu sâu đậm này sẽ không thể thay đổi... Nhưng hiện giờ Lãnh Nghị lại luôn che chở cho Tịch Họa, vẫn luôn tin tưởng lời Tịch Họa mà không tin tưởng lời cô nói! Hơn nữa, hai người họ còn có thể thân mật như thể diu nhau tập đi!

Lòng Lâm Y đau quá đôi!

Đang lúc cô còn đứng thần thờ giữa phòng thì cửa sau lưng lại bị đẩy ra, Lâm Y không cần quay đầu lại cũng biết chắc đó là Lãnh Nghị! Cô vội thu lại ánh mắt dờ dẩn, cất bước đi về phía tủ, tùy tiện lấy ra một chiếc áo ngủ, từ đầu đến cuối cũng không thèm nhìn Lãnh Nghị một lần.

Rút chiếc áo ngủ ra, Lâm Y xoay người định bước vào phòng tắm thì cả người đã bị Lãnh Nghị ôm siết lấy từ phía sau; hai tay hắn từ phía sau vòng qua thân thể mảnh khảnh của Lâm Y, gương mặt tuần dật dần lên mái tóc dài của cô, hơi thở ấm áp phất qua từng sợi tóc mềm mại của cô.

Thân thể Lâm Y hơi cứng lại nhưng vẫn để mặc Lãnh Nghị ôm mình, không lên tiếng, hai người cứ trầm mặc như thế hồi lâu rồi Lâm Y nhẹ giãy ra, giọng không mặn không nhạt nói: 'Buông em ra, em muốn đi tắm...'

'Y Y...' Tay Lãnh Nghị cũng không có ý buông ra, hắn cúi xuống cho đến khi đôi mắt đen thẳm của mình nhìn đến mắt Lâm Y mới thôi, 'Em là vợ anh... Tịch Họa, anh chỉ cùng cô ấy tập đi một chút thôi, nếu như em không thích, sau này anh không tập cô ấy nữa, được không?'

'Không sao, anh thích tập cùng cô ấy thì cứ tập thôi, tùy anh!' Giọng Lâm Y vẫn không mặn không nhạt, không có chút xao động nào.

'Y Y, em biết người anh yêu là em, vĩnh viễn sẽ không thay đổi...' Môi Lãnh Nghị nhẹ lướt qua mái tóc dài của Lâm Y, giọng nhu hòa mà đầy từ tính.

'Giờ em không muốn nói về chuyện này, giờ em chỉ muốn đi tắm rồi ngủ thôi...' Lâm Y lạnh nhạt ngắt lời Lãnh Nghị! Ý định nói với Lãnh Nghị chuyện xảy ra tối nay vốn mãnh liệt là thế nhưng tới lúc này, cô lại hoàn toàn chẳng có chút hứng thú nào nói cho hắn nghe chuyện đó nữa cả.

Lãnh Nghị cắn môi, đáy mắt thoáng có chút gọn sóng, hắn suy nghĩ một thoáng rồi buông tay ra, nhẹ giọng nói, 'Được, vậy em đi tắm trước đi...'

Lâm Y vẫn không nhìn hắn một lần mà đi thẳng đến phòng tắm, rất nhanh từ phòng tắm truyền đến tiếng nước rào rào, ánh mắt Lãnh Nghị lóe lên một tia phức tạp, hắn chậm rãi bước đến sofa ngồi xuống.

Hắn muốn biết người ở sau lưng Tịch Họa là ai, hắn rõ ràng cảm nhận được đó phương khí thể hùng mãnh hơn nữa rất rõ ràng, trước khi Tịch Họa xảy ra tai nạn ba năm trước bọn họ đã quen biết nhau! Từ lúc đó một âm mưu nham hiểm đã tồn tại... Vậy hắn có thể nói cho Lâm Y hay không? Rõ ràng là không thích hợp, một phần là vì Lâm Y nếu biết được chân tướng sự thật chỉ càng làm cô thêm một phần nguy hiểm, hơn nữa theo cá tính của Lâm Y, cô vốn không biết che dấu những suy nghĩ của bản thân...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Đau Lòng (2)

Chính ngay lúc Lãnh Nghị đang miễn man suy nghĩ thì điện thoại trong túi chợt reo lên, đầu bên kia truyền đến tiếng của Lý Tân, 'Thiếu gia, người tài xế trong chiếc xe tải bị tai nạn tối nay đã chết rồi, manh mối của chúng ta cũng đứt!'

Lãnh Nghị thoáng chau mày, trầm giọng hỏi: 'Tai nạn xe gì? Tài xế gì? Cô nói rõ một chút xem!'

Lần này đổi lại là Lý Tân ngăn người, cô tưởng rằng Lâm Y trở về chắc chắn sẽ tìm Lãnh Nghị để nói về chuyện này đầu tiên nhưng giờ nghe cách nói này của Lãnh Nghị, thì ra hắn không hề nghe nói về chuyện này, chẳng lẽ Lâm Y còn chưa trở về nhà sao?

Mắt Lý Tân lóe lên một tia sắc bén, cô thấp giọng nói, 'Tối hôm nay lúc Lâm Y lái xe trở về thì có một chiếc xe tải từ phía bên kia đường chạy thẳng đến suýt nữa thì đụng phải xe của cô ấy, tôi nổ súng bắn vào bánh xe của chiếc xe tải đó khiến nó bị lật... Xe của Lâm Y từ bên phải đường mới vượt qua được. Từ lúc đó đến giờ, tính thời gian, chắc là cô ấy đã trở về nhà rồi!'

Đáy mắt Lãnh Nghị lập tức u ám hẳn lại, hẳn hiểu rồi, Lâm Y vội đi tìm hẳn chắc chắn là muốn nói cho hẳn biết chuyện này, nhưng lại nhìn thấy hẳn điu Tịch Họa tập đi, cũng khó trách lần này cô gái kia lại giận đến như vậy. Trong giọng nói trầm thấp của Lãnh Nghị mang theo một chút phẫn nộ: 'Cho dù tên tài xế kia đã chết chẳng lẽ các người không thể điều tra những người bên cạnh hẳn sao? Còn nhật ký điện thoại nữa!'

'Hiểu rồi, thiếu gia!' Lý Tân thấp giọng đáp.

Buồng điện thoại xuống, mày Lãnh Nghị càng chau chặt hơn, lúc này chợt nghe cửa phòng tắm mở ra, thấy Lâm Y mặc áo ngủ bước ra, Lãnh Nghị đứng dậy đi về phía cô định nói với cô mấy câu nhưng ánh mắt của Lâm Y vẫn không chịu nhìn hẳn một lần nào, cô thân nhiên lướt qua bên người hẳn đi thẳng đến bên giường, lật chăn nằm xuống rồi kéo chăn trùm kín.

Lãnh Nghị ngăn người đứng đó, hẳn nhìn thân người nhỏ lên dưới chăn, suy nghĩ một chút rồi chậm rãi đi về phía tủ áo lấy áo ngủ rồi bước vào phòng tắm

Lãnh Nghị tắm xong bước ra, nhìn cái bóng trên giường một lúc rồi chậm rãi bước đến, lật chăn nằm xuống bên cạnh cô gái, cô gái vẫn nhắm mắt, không có chút động tĩnh nào, thoáng suy nghĩ một chút rồi Lãnh Nghị nhòm người dậy, hai tay chống hai bên sườn của cô gái cúi xuống nhìn cô, lát sau mới nhẹ giọng nói, 'Xin lỗi Y Y...'

Dưới thân cô gái vẫn không có chút động tĩnh nào, dường như là đã ngủ rồi, Lãnh Nghị mím môi, chợt như nhớ ra điều gì, hẳn hơi nhẹ câu môi, thoải mái hỏi, 'Đúng rồi Y Y, hôm nay em đem hoa và sữa đến phòng xét nghiệm, kết quả thế nào rồi? Có thành phần độc tố nào hay không?'

Đôi mắt đang nhắm nghiền của Lâm Y rớt cuộc cũng hơi hé ra, hàng mi dài nhẹ chớp, ánh mắt lướt qua đầu vai Lãnh Nghị nhìn mông lung nơi góc phòng không nói một lời, đúng vậy, không có thành phần gì đặc biệt cả!

Lãnh Nghị nhìn cô gái rớt cuộc đã chịu mở mắt ra nhưng vẫn trầm mặc không nói tiếng nào, môi lần nữa nhẹ câu lên, rớt cuộc cũng tìm ra đề tài thu hút sự quan tâm của cô! Lãnh Nghị cười nhẹ, 'Thế nào? Còn chưa có kết quả sao?'

Hàng mi dài của Lâm Y lại chớp lên, giọng nhỏ xíu: 'Bình thường, không có độc tính!'

Lãnh Nghị cúi xuống gần hơn, chiếc mũi cao thẳng cọ nhẹ lên chớp mũi cô gái, giọng thật nhu hòa, 'Àn, cho nên em không cần đa nghi... những thứ kia chỉ là ảo giác mà thôi...'

Mí mắt Lâm Y giật mạnh, cô cảm môi, rớt cuộc chậm rãi xoay người nằm thẳng trên giường, đôi mắt với Lãnh Nghị, đôi mắt đen láy nghiêm túc nhìn hẳn, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hẳn lại mỉm cười, 'Sao lại nhìn anh như vậy?'

'Lãnh Nghị!' Lâm Y chậm rãi cất lời, giọng thật bình thản, 'Lúc đó em đồng ý đón Tịch Họa về đây ở một phần là vì cảm thấy cô ấy thật tội nghiệp nhưng chủ yếu là vì em cảm nhận được anh yêu em, em vốn không cần lo lắng điều gì cả, với lại em cũng muốn làm gì đó để anh giảm bớt cảm giác áy náy... Nhưng giờ xem ra, có lẽ là em suy nghĩ đơn giản quá rồi...'

Đáy mắt Lãnh Nghị một mảnh nhu hòa, hẳn lẳng lẳng nhìn cô không nói, Lâm Y mím môi, trầm ngâm giây lát rồi lại nói tiếp, 'Anh giờ cái gì cũng tin cô ấy hết, không tin em! Anh biết như thế em sẽ cảm thấy thế nào không?'

'Xin lỗi em, Y Y...' Lãnh Nghị dịu giọng nói, nhưng lúc này đây hẳn không có cách nào giải thích rõ ràng với cô.

'Đừng nói xin lỗi với em!' Lâm Y tức giận ngắt lời Lãnh Nghị, đôi mắt đen láy vẫn nhìn hẳn đắm đắm, ánh mắt lạnh lùng như nước, sự lạnh mạc ấy khiến tim Lãnh Nghị đập dồn, giọng bình thản của Lâm Y lại tiếp tục, 'Nếu như, anh vẫn cảm thấy mình chỉ có thể tin tưởng Tịch Họa, không có cách nào tin tưởng em... vậy giữa anh với em, thật sự không có cách nào tiếp tục nữa rồi!'

Lãnh Nghị chau mày, hẳn mấy máy môi, cố gắng nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ bật ra được một câu, 'Y Y, đừng như vậy... Em biết là anh yêu em mà!' Hẳn chậm rãi cúi đầu, dịu dàng hôn lên mắt cô, chớp mũi rồi trượt xuống môi cô.

Lâm Y hơi nghiêng đầu sang hướng khác tránh đi nụ hôn của hẳn, giọng nói bình thản lại lần nữa vang lên, 'Nghị, giờ em muốn để Tịch Họa trở về căn biệt thự của cô ấy!' Lâm Y đã nghĩ kỹ rồi, nếu như Tịch Họa đã không đáng tin vậy cô không thể đem cục cưng trong bụng làm tiền đặt cược, bất luận thế nào cô cũng phải toàn lực bảo vệ sự an toàn của cục cưng!

Lãnh Nghị ngồi thẳng lưng lên, hẳn bình tĩnh nhìn cô gái dưới thân, đáy mắt một mảnh thâm toại, căn phòng chìm trong im lặng hồi lâu rồi giọng nói trầm thấp đầy từ tính của Lãnh Nghị mới vang lên, 'Y Y, cho anh thời gian mấy anh để anh từ từ nói chuyện với Tịch Họa, được không?'

Đôi mắt đen láy của Lâm Y vẫn nhìn Lãnh Nghị đắm đắm, rớt cuộc chậm rãi gạt đầu, khoe môi hẳn rớt cuộc cũng lộ ra chút ý cười, nhẹ giọng nói, 'Vậy em phải thả lỏng tâm tình... vì cục cưng của chúng ta!'

'Cục cưng của chúng ta' mấy chữ này rớt cuộc khiến ánh mắt ám đạm của Lâm Y sáng lên, đáy mắt thoáng lộ ra vẻ nhu hòa, cô bất giác đưa tay nhẹ vuốt ve bụng mình.

Khoe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, hiện giờ đối với cô gái này mà nói, cục cưng trong bụng quan trọng hơn bất cứ gì... Hẳn chậm rãi lật người nằm xuống bên cạnh cô, tay nhẹ đưa ra ôm lấy đầu cô, Lâm Y không cự tuyệt, để mặc Lãnh Nghị ấn đầu cô lên hõm vai mình...

Lúc này trong phòng Tịch Họa ở tầng trệt, Tịch Họa đang ngồi tựa vào thành giường ngăn người, bên cạnh cô là một chiếc máy ghi âm, những lời Lãnh Nghị và Lâm Y nói với nhau lọt vào tai cô không sót một chữ; từ sau khi có chiếc máy nghe trộm này cô liền không thể ngủ được một giấc nào an ổn,

mỗi lần nghe những lời yêu trên lầu, mỗi lần nghe tiếng thờ dục yêu kiều đều khiến cô đau lòng không thôi...

Mà tối nay khi cô nghe Lãnh Nghị hứa với Lâm Y sẽ nói chuyện với cô, qua mấy ngày nữa để cô dọn về căn biệt thự nhỏ của mình thì lòng cô càng rung động, đau đến tê dại...

Không, Nghị, em không thể trở về! Em phải tiếp tục ở lại đây! Ánh mắt đờ đẫn của Tịch Họa lộ ra một tia lo lắng và bi thương...

Chính ngay lúc này má Trương ở phòng ngoài nhẹ gõ cửa rồi tiến vào, thấp giọng nói với Tịch Họa, 'Tiểu thư, điện thoại!' Ánh mắt đờ đẫn của Tịch Họa nghe vậy mới bừng tỉnh trở lại, cô thu hồi tâm mất nhưng trong mắt vẫn không giấu được sự âm thầm, cô chậm rãi đón lấy điện thoại từ tay má Trương.

'Có phải là cô đã bại lộ gì không?' Đầu bên kia vẫn là giọng nói trầm thấp mà lạnh lùng trước đó, ả ả mang theo chút tức giận và lo lắng.

'Tôi không biết ông đang nói cái gì!' Tịch Họa thoáng chau mày, nhàn nhạt đáp lời.

'Hôm nay cô nói Lâm Y một mình lái xe ra ngoài! Nhưng vì sao khi chúng tôi sắp xếp cho một chiếc xe khác đựng vào xe của cô ta thì lại có người cản trở?' Giọng của đối phương tràn đầy nghi vấn, 'Có phải là cô để cho Lãnh Nghị phát hiện ra điều gì hay không?'

'Các người cho xe đựng vào xe của Lâm Y?' Tim Tịch Họa đập dồn, cổ nện một tiếng kêu thất thanh sau đó vội vàng lấy tay bịt miệng, giọng đầy hoang mang, 'Các người sẽ bị Lãnh Nghị phát hiện!'

'Tai nạn giao thông! Hẳn có thể phát hiện ra gì chứ?' Giọng nói lạnh lùng của đối phương có chút khinh thường, 'Nếu như hoàn toàn chỉ dựa vào cô thì lúc nào mới có kết quả chứ? Hai bên đều cùng tiến hành hành động, ít ra cũng sẽ có một bên thành công!'

Sóng mắt Tịch Họa xao động dữ dội, thật lâu mới bình tĩnh lại được, cô cúi đầu trầm tư, cô nhớ đoạn đối thoại giữa Lãnh Nghị với Lữ Thần, cùng đoạn đối thoại với Lưu Dũng, Lãnh Nghị đều nhắc đến Lâm Y lại bắt đầu xuất hiện ảo giác; cô không nhận ra Lãnh Nghị có chỗ nào khác thường, nếu theo cá tính của Lãnh Nghị trước giờ, hẳn không có khả năng nhẫn nại như vậy, huống gì lúc nào Lâm Y lại đang mang thai...

Nghĩ đến đây, Tịch Họa thấp giọng nói, 'Không có khả năng tôi bị tôi... Có lẽ là Lãnh Nghị vốn đã sắp xếp vệ sĩ âm thầm bảo vệ cho Lâm Y!' Nói đến đây, đôi mắt to tròn của Tịch Họa chợt sáng lên, giọng nói cũng mang theo chút lo âu, 'Các người có để họ phát hiện tai nạn xe cộ này là có người cố ý sắp đặt hay không?'

'Sao có thể chứ... tài xế đã chết rồi, hoàn toàn là một tai nạn giao thông bình thường!' Đối phương trầm tư giây lát rồi lại trầm giọng hỏi: 'Bên đó cô đã có tiến triển gì chưa?'

Tịch Họa rũ mi, nhẹ giọng nói, 'Tôi đang làm... Lãnh Nghị đã tin tưởng bệnh cũ của Lâm Y tái phát, bị chứng hoang tưởng...'

Đối phương dường như thở phào một hơi nhưng giọng nói vẫn thật âm độc, 'Tốt lắm! Cô phải nhanh chóng tìm cách ép cô gái kia đi... Nếu như cô ta thật sự không đi thì nghĩ cách xử lý cô ta cũng được! Dùng cách nhanh nhất không chế cuộc sống thường ngày của Lãnh Nghị trong lòng bàn tay cô!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 254: Đau Lòng (3)

Tịch Họa cắn môi, lạnh giọng nói, 'Xử lý? Xử lý thế nào? Các người còn xử lý không xong, tôi làm sao xử lý cô ta được? Các người không sợ tôi bị bại lộ sao? Tôi bị lộ các người cũng không tốt đến đâu!'

'Tôi chỉ kêu cô tìm cách xử lý cô ta, cũng không phải bảo cô làm lộ chính mình!' Đối phương có chút phiền chán trả lời, người đó ngừng lại chút rồi lại hỏi, 'Bảo cô tìm cách bôi thuốc lên bụng cô ta, làm được mấy lần rồi?'

'Mới một lần...' Giọng Tịch Họa nhỏ xíu, 'Tôi không tìm được cơ hội...' Lần trước má Trương lợi dụng lúc Lâm Y ngủ say đột nhập vào phòng ngủ, dùng khói mê khiến Lâm Y nhất thời không tỉnh lại được, nhân cơ hội đó mà bôi một loại thuốc lên bụng cô, đây là một loại thuốc nhập khẩu, loại thuốc này nếu thường xuyên bôi lên bụng của thai phụ sẽ tạo thành thai lưu, hơn nữa không để lại chút dấu vết nào, thậm chí khoa học tiên tiến nhất cũng không thể xét nghiệm ra nguyên nhân.

Nhưng trưa hôm đó khi cô lần nữa bảo má Trương lên lầu tìm cơ hội bôi thuốc, bà còn chưa kịp sử dụng khói mê thì đã bị Lâm Y phát hiện, má Trương chỉ đành vội vã đặt bình hoa lên bàn rồi lui xuống... Hiện giờ Tịch Họa tạm thời không dám hành động lỗ mãng, cô sợ bị Lãnh Nghị phát hiện ra điều gì đến lúc đó cho dù cô là Tịch Họa cũng không dám đảm bảo Lãnh Nghị sẽ tha cho cô!

'Nếu hẳn đã hoài nghi cô ta bị chứng hoang tưởng, sao lại không có cơ hội chứ?' Giọng đối phương tràn đầy tức giận.

"Tôi biết..." Giọng Tịch Họa thật ảo não, "Tôi chỉ là không thể liều lĩnh để bị bại lộ!"

Đối phương lạnh lùng "hừm" một tiếng, "Cô phải nhớ kỹ, trừ khi đi cô gái này chính là vì giúp cô quét sạch chướng ngại, Lãnh Nghị mới là mục tiêu của tôi!" rồi ngữ điệu của người kia càng thêm nặng nề, "Thuốc đó, cô có theo lời tôi bỏ vào thức ăn của Lãnh Nghị hay không?"

Sắc mặt Tịch Họa trong nháy mắt xám xịt, cô mấp máy môi, thật không dễ dàng mới bật ra mấy tiếng, "Tôi... đang làm..."

Đối phương cười lạnh một tiếng, giọng càng âm độc: "Tốt! Cô đừng quên nhiệm vụ của mình! Nếu như cô làm tốt, chúng tôi nhất định giữ lại mạng của hân, đến cuối cùng cô còn có thể có được hân... Nếu như cô lại không phối hợp giống như trước đây, vậy cô không chỉ là không có được hân mà chúng tôi còn có thể cho cô lại chết một lần!"

Tịch Họa cắn mạnh môi không nói tiếng nào, tiếng cười của đối phương mang theo chút châm chọc, "Chắc là cô cũng không đến nỗi ngốc như vậy, Lãnh Nghị hiện giờ còn chưa phải là của cô, chỉ có khi nào cô hợp tác với chúng tôi mới có thể lần nữa có được hân, đúng không?"

Một mùi máu tươi từ trong miệng bật ra, Tịch Họa mím đôi môi rướm máu, thật lâu mới trầm giọng nói, "Tôi biết..."

Sáng hôm sau Lãnh Nghị còn đang vui đầu phê duyệt đồng công văn trên bàn thì điện thoại chọt reo lên, Lãnh Nghị cầm điện thoại lên nghe, đầu bên kia truyền đến tiếng của Lưu Dững, "Thiếu gia, có tình huống nghiêm trọng xảy ra... Tôi cần phải gặp ngài!"

Mắt Lãnh Nghị lóe lên một tia sắc bén nhưng giọng vẫn bình thản, "Đến văn phòng của tôi!"

Lưu Dững rất nhanh đã xuất hiện ở văn phòng của Lãnh Nghị, anh ta ngồi xuống đối diện với hân qua chiếc bàn làm việc sau đó lấy trong túi ra một chiếc máy ghi âm loại nhỏ, thấp giọng nói, "Thiếu gia, tối hôm qua chúng tôi nghe được đoạn đối thoại này từ máy nghe lén trong phòng Tịch Họa tiểu thư... ngài nghe xem..."

Lưu Dững nói rồi ấn một nút trên máy ghi âm, lập tức từ trong máy vọng ra một đoạn đối thoại... chính là đoạn đối thoại tối qua Tịch Họa và người đàn ông kia nói chuyện với nhau!

Nghe xong đáy mắt Lãnh Nghị một mảnh âm trầm, hân từ từ ngả người ra sau, nhắm mắt lại, ngón tay thon dài nhẹ day day huyết thái dương, quả nhiên, chuyện này còn phức tạp hơn hân nghĩ nhiều!

Nhưng chuyện này cũng không xa suy đoán của hân là mấy, Tịch Họa và người kia hơn ba năm trước, cũng chính là trước khi Tịch Họa xảy ra tai nạn xe cộ kia đã quen biết nhau! Mà rõ ràng là, ba năm trước Tịch Họa vì không muốn làm theo lời bọn họ mà hãm hại hân cho nên mới tạo thành họa sát thân cho chính cô! Cũng chính là nói buổi tối hôm đó, tai nạn xe cộ mà Tịch Họa gặp phải là do người cố tình gây nên!

Còn hiện giờ, càng rõ ràng hơn là Tịch Họa vì chiếm được hân mà lại cấu kết với người kia! Vậy người kia rốt cuộc là ai? Vì lẽ gì lại hận hân đến nỗi phải hại hân như thế? Tịch Họa, làm sao lại quen biết với người đó? Chẳng lẽ đó là người mà Tịch Họa gọi là người anh họ xa của mình sao?

"Thiếu gia..." Lưu Dững nhìn người đàn ông đang ngả người vào lưng ghế, không ngừng day day huyết thái dương kia, nhẹ giọng nhắc nhở.

Lúc này Lãnh Nghị mới bừng tỉnh khỏi cơn suy tư miên man, ánh mắt âm trầm mà sắc bén của hân quét về phía Lưu Dững, giọng lạnh như băng, "Người này là ai? Đã tra ra manh mối gì chưa?"

"Xin lỗi, thiếu gia" Lưu Dững hơi cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói, "Tối qua sau khi nghe được đoạn đối thoại này trên máy nghe lén, người của chúng ta đã lập tức theo dấu tín hiệu điện thoại của Tịch Họa tiểu thư nhưng lại phát hiện cuộc điện thoại đó không phải gọi đến điện thoại của Tịch Họa tiểu thư mà là đến một số máy khác... vì vậy không thể truy đến số điện thoại kia!"

Lãnh Nghị chau chặt đôi mày, mắt thoáng nheo lại, ánh mắt nhìn mờ mờ lung lung ra ngoài, đang đắm chìm suy nghĩ thì lại nghe Lưu Dững nói tiếp, "Thiếu gia, rõ ràng là Tịch Họa tiểu thư còn một chiếc điện thoại di động khác..."

Lãnh Nghị nhẹ gật đầu, chậm rãi nói, "Nghĩ cách tìm cho ra chiếc điện thoại di động kia của Tịch Họa, đặc biệt lưu ý các cuộc điện thoại giữa cô ấy với người anh họ... Ngoài ra, toàn lực điều tra các chuyện liên quan đến người tài xế đã lái chiếc xe tải tông vào Lâm Y tối qua! Nhất định phải điều tra cho ra kẻ chủ mưu phía sau màn là ai!... Hành động toàn bộ phải tiến hành bí mật, không được đánh động bất kỳ ai!"

"Hiểu rõ!" Lưu Dững gật đầu, hai người lại bàn bạc một hồi về những chuyện khác rồi Lưu Dững đứng dậy cáo từ...

Đêm đến, trong phòng sách biệt thự nhà họ Lãnh, Lãnh Nghị ngồi một mình sau bàn làm việc, ánh mắt lãnh liệt nhìn mờ mờ lung lung ra ngoài, mày chau chặt lại, thật lâu hân mới thu hồi tầm mắt, ánh mắt rơi trên chiếc điện thoại đặt trên bàn, thoáng suy nghĩ vài giây rồi hân cầm điện thoại lên gọi cho Lữ Thần.

Rất nhanh Lữ Thần đã đón nghe, "Lãnh thiếu..."

Lãnh Nghị đưa những ngón tay thon dài xoa nhẹ đầu mình, giọng mệt mỏi: "Lữ Thần, dạo gần đây tôi thường cảm thấy đầu vàng mắt hoa, tinh thần mệt mỏi, liệu tôi có cần đến chỗ của cậu làm một cuộc kiểm tra không?"

Đầu bên kia Lữ Thần thoáng ngần người rồi hân lập tức nhớ lại hai lọ thuốc trong phòng của Tịch Họa, nếu như Lãnh Nghị bị cho uống loại thuốc đó trong một thời gian dài, quả thực sẽ gây ra trạng thái mệt mỏi kéo dài, đầu óc choáng váng, nghiêm trọng hơn nữa có thể dẫn đến tê liệt thần kinh, si ngốc... Nhưng loại thuốc đó hân đã lén đổi thành một loại vitamin rồi kia mà!

Chẳng lẽ Tịch Họa đã phát hiện điều gì nên lại đổi thuốc khác hay sao? Lữ Thần chau mày, hần chần chờ hồi lâu mới nhẹ giọng nói: 'Lãnh thiếu, hay là ngày mai anh đến bệnh viện của tôi làm một cuộc kiểm tra toàn diện xem thế nào?'

'Ừ, được!' Lãnh Nghị neho mắt lại, sau đó lại hỏi: 'Kỳ khám thai kế tiếp của Y Y là lúc nào?'

'Lần khám thai kế tiếp là vào tuần sau...' Lữ Thần suy nghĩ một lúc rồi đáp.

'Ừ!' Giọng Lãnh Nghị có chút lo lắng, 'Cô ấy thường xuất hiện ảo giác, tôi lo lắng sẽ ảnh hưởng đến thai nhi...'

Đáy mắt Lữ Thần có chút xao động sau đó hần cười nhẹ một tiếng: 'Chắc là không sao đâu, nhưng nếu anh lo lắng, ngày mai có thể dẫn cô ấy cùng đến, sớm một chút làm kiểm tra cũng tốt!'

'Được!' Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần ngắt điện thoại, im lặng ngồi thêm một lúc nữa rồi mới đứng dậy bước về phòng ngủ, hần muốn bàn kỹ với Lâm Y, để cô trở về Paris trước...

Lâm Y đang ngồi tựa vào thành giường xem sách, thấy Lãnh Nghị bước vào cô chỉ nhàn nhạt cười rồi lại tiếp tục cúi xuống đọc sách, đáy mắt Lãnh Nghị thoáng qua một tia mắt mát, từ khi Lâm Y cho rằng hần không tin tưởng cô thì luôn đối xử với hần bằng thái độ lạnh nhạt như vậy,

Lãnh Nghị nuốt nuốt nước bọt, hần chậm rãi bước đến bên giường ngồi xuống, hơi cúi xuống nhìn cô gái đang nghiêm túc đọc sách kia, không kìm lòng được nhẹ đưa tay vuốt mái tóc dài của cô, nhẹ giọng nói: 'Y Y ngày mai anh phải đến bệnh viện của Lữ Thần làm một cuộc kiểm tra sức khỏe, em đi với anh để khám thai luôn nhé!'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, ánh mắt cô chậm rãi dời từ quyển sách lên mặt Lãnh Nghị, 'Anh...không khỏe sao?'

Sự quan tâm trong mắt Lâm Y khiến ý cười nơi khoé môi Lãnh Nghị càng sâu, cô gái vẫn còn yêu hần, hần luôn biết! Giọng Lãnh Nghị thật nhu hoà: 'Không có gì nghiêm trọng, có lẽ là gần đây công việc quá vất vả, cảm thấy hơi mệt mà thôi... Thuận tiện đưa em đi khám thai luôn.'

Đôi mắt đen láy của Lâm Y nhìn Lãnh Nghị chằm chằm, nhẹ giọng nói: 'Vậy anh đừng vất vả quá... Anh còn em và con...'

Lòng Lãnh Nghị lập tức như bị hòa tan, tình yêu từ sâu trong tim tràn ra khắp mỗi một tế bào trong người, hần vươn tay nhẹ nhàng kéo cô gái vào lòng, cánh môi lướt qua mái tóc mềm mại của cô, lát sau mới thấp giọng nói nói bên tai cô: 'Em với con chính là điều anh quan tâm nhất... Anh sẽ không có chuyện gì đâu, yên tâm!'

Cánh tay mảnh khảnh của Lâm Y vòng qua thắt lưng Lãnh Nghị, đầu áp lên ngực hần, hai người lặng lẽ ôm nhau. Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần mím môi, lên tiếng hỏi dò, 'Y Y... bà nội đang giục anh, muốn đưa em về Paris...'

Mắt Lâm Y kóe lên, cô chậm rãi nhích đầu ra khỏi ngực Lãnh Nghị, nhìn ngũ quan tuần tú trước mắt, đáy mắt thoáng lộ vẻ nghi hoặc và cảnh giác, giọng nói cũng lạnh nhạt hơn nhiều, 'Anh... muốn em đi sao?'

'Không phải', Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, vội kéo cô gái trở vào trong ngực mình, 'Anh làm sao nỡ để em đi chứ...'

'Vậy lúc nào thì anh để Tịch Họa đi?' Giọng cô gái trong lòng vẫn lạnh nhạt.

'Nhanh thôi...' Người đàn ông thấp giọng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 255: Xin Đừng Đuổi Em Đi! (1)

Rất nhanh đã có kết quả kiểm tra sức khỏe, các chỉ tiêu của Lãnh Nghị hết sức bình thường, của Lâm Y cũng vậy; lúc này trên bàn làm việc của Lãnh Nghị bày ra hai phần kiểm tra sức khỏe, một phần là từ bệnh viện của Lữ Thần, phần kia là từ một cơ sở chữa bệnh nổi tiếng ở nước ngoài, rõ ràng kết quả của hai phần kiểm tra sức khỏe này là hoàn toàn giống nhau!

Lãnh Nghị nhẹ nhàng thở phào một hơi, Tịch Họa, rõ ràng là chưa cho bất kỳ loại thuốc gì vào thức ăn của hần cũng như Lâm Y; càng quan trọng hơn là, Lữ Thần dường như vẫn còn có thể tin cậy...

Chiều hôm sau trong biệt thự nhà họ Lãnh, Tịch Họa sau khi hoàn thành phần tập vật lý trị liệu của mình rồi rời khỏi phòng gym thì tâm trạng có vẻ rất hưng phấn, cô tự lặn xe đi vào phòng khách, trong phòng khách chỉ có quần gia và vài người hầu, đôi mắt to tròn của Tịch Họa tràn đầy ý cười, giọng nói cũng không giấu được sự vui sướng, 'Bác Trần, cháu đã có thể đi được, ă, cháu đi một vòng cho mọi người xem!'

Quản gia cười gật đầu nói: 'Khó được Tịch Họa tiểu thư vui vẻ như vậy... Nhưng cô phải cẩn thận một chút, đừng quá gắng sức!'

'Ân!' Tịch Họa nhẹ giọng đáp rồi quay sang nhìn má Trương, 'Má Trương, lấy cây nạng của tôi đến đây!' Má Trương nghe lời vội cầm nạng đến đưa cho Tịch Họa, rồi cô chống nạng, chậm rãi từ xe lăn đứng dậy, dưới ánh mắt quan sát của mọi người, chậm rãi đi một vòng nhỏ quanh phòng khách sau đó trở lại xe lăn ngồi xuống.

Quản gia và những người làm đều cực lực vỗ tay tán thưởng, trên mặt quản gia cũng lộ vẻ vui mừng, ông nhìn Tịch Họa cười: 'Tịch Họa tiểu thư, chúc mừng cô! Thiếu gia biết được nhất định cũng sẽ rất vui!'

Đôi mắt to tròn của Tịch Họa chợt lóe lên, trên môi là nụ cười không khống chế được, cô thoáng suy nghĩ một chút rồi nhìn quản gia nói: 'Bác Trần, cháu muốn đến phòng của chị Y Y ở lâu hai chơi một lát, Y Y hôm qua có mời cháu...'

Quản gia suy nghĩ một chút rồi gật đầu, 'Được rồi, chỉ là không biết thiếu phu nhân hiện giờ có đang ngủ hay không, hay là để tôi lên đó giúp cô hỏi thử.'

Tịch Họa cười gật đầu, giọng vui vẻ nói, 'Cảm ơn bác Trần!' Quản gia chỉ cười rồi cất bước lên lầu.

Nói về Lâm Y, sau bữa sáng cô lên phòng, cẩn thận khóa trái cửa lại rồi an tâm ngủ một giấc đến trưa nên giờ cô chẳng có chút buồn ngủ nào, lúc này cô đang ngồi nơi sofa trong phòng mình, bên cạnh là một quyển sách thai giáo, quyển sách đang được xem dở dang.

Tiếng nhạc du dương vang khắp từng góc nhỏ trong phòng, Lâm Y hơi cúi thấp đầu, bàn tay nhỏ nhắn dịu dàng xoa lên bụng mình, đáy mắt toát ra vẻ từ ái và nhu hòa thiên tính của một người mẹ, gương mặt thanh thuần thật điềm tĩnh, cô thì thầm: 'Cục cưng, mẹ đang âu yếm con, con có cảm nhận được không?'

Trên môi cô là nụ cười ngọt ngào, cô tiếp tục nói chuyện với đứa bé trong bụng, 'Cục cưng, mẹ còn không biết con là trai hay gái đây... ă, bác sĩ nói phải đợi hai tháng nữa mới có thể biết được nha...'

Đang lúc đắm chìm trong niềm vui và cảm giác ngọt ngào thì chợt Lâm Y nghe thấy từ cửa phòng ngủ truyền đến mấy tiếng gõ cửa nhẹ, cô nhìn về phía cửa, nhẹ giọng nói, 'Mời vào!'

Người đẩy cửa bước vào là quản gia, ông đang đứng nơi cửa, thấy Lâm Y đang ngồi nơi sofa, ông nhìn cô gật đầu chào rồi mỉm cười, 'Thiếu phu nhân, Tịch Họa tiểu thư đã có thể chống nạng đi một quãng ngắn rồi!'

Hàng mi dài của Lâm Y chỉ nhẹ chớp lên một cái, cô vẫn ngồi im bất động, thu hồi tầm mắt đang nhìn về phía quản gia, cô nhìn sang quyển sách thai giáo đang đọc dở dang, chậm rãi cầm lên, nhàn nhạt nói, 'Tôi biết...'

'Cô ấy... muốn đến phòng cô ngồi chơi một lát...' Quản gia thấy hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô chậm rãi dời mắt khỏi trang sách nhìn sang quản gia, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Quản gia lại cười nhẹ, thấp giọng nói, 'Tịch Họa tiểu thư nói, ngày hôm qua cô có mời cô ấy...'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, những lời đối thoại tối hôm qua khi cô đứng ở phòng tập gym nói với Tịch Họa chợt hiện ra trong đầu, cô lần nữa thu hồi tầm mắt, trở lại với quyển sách thai giáo của mình, môi nhợt nhạt cười, 'Được, cô ấy muốn đến thì cho cô ấy đến đi!' Lâm Y ngược lại muốn xem thử Tịch Họa rốt cuộc định làm gì!

Quản gia đáp lời Lâm Y rồi bước xuống lầu, Tịch Họa vẫn đang ngồi trên xe lăn, bên cạnh cô là má Trương, trên tay bà là cây nạng, ánh mắt Tịch Họa dõi theo bóng quản gia đang bước xuống, ông bước thẳng đến bên cạnh cô, mỉm cười: 'Tịch Họa tiểu thư, thiếu phu nhân mời cô!'

Đôi mắt to tròn của Tịch Họa trong chớp mắt tràn đầy ý cười, giọng thật ngọt ngào: 'Bác Trần, phiền bác với má Trương giúp tôi một chút, dìu tôi lên cầu thang...'

Cứ như vậy, quản gia và má Trương dìu Tịch Họa bước từng bước một lên thang lầu rồi Tịch Họa chống nạng chậm rãi đi đến trước cửa phòng của Lâm Y, quản gia và má Trương thì đi theo phía sau, Tịch Họa đến trước cửa phòng đưa tay gõ nhẹ mấy tiếng...

Cửa rất nhanh đã được mở ra, Lâm Y xuất hiện nơi cửa, đôi mắt đen láy của cô nhìn chằm chằm cô gái đang chống nạng đứng trước cửa rồi lại nhìn sang má Trương và quản gia, nhất thời không nói gì.

'Y Y, chị xem, em có thể đi được rồi!' Tịch Họa nhìn Lâm Y môi nở một nụ cười hớn hở, trong giọng nói cũng không dấu được sự hưng phấn, 'Chị có nói lúc nào em có thể đi được thì mời em lên phòng ngồi chơi!'

'Chúc mừng cô!' Dường như lúc này Lâm Y mới hoàn hồn lại, đôi mắt đen láy vẫn nhìn Tịch Họa đăm đăm, môi nở một nụ cười nhợt nhạt, 'Vào đi!', nói rồi cô lách người sang một bên lưu lại không gian đủ lớn để Tịch Họa chống nạng bước vào.

'Cảm ơn!' Tịch Họa chống nạng nhích từng bước một vào trong phòng ngủ, Lâm Y lặng lẽ đi theo phía sau cô, đôi mắt to tròn của Tịch Họa nhìn quanh phòng ngủ của Lâm Y một lần, ánh mắt thoáng có chút âm thầm rồi biến mất rất nhanh, cô cười nhẹ, 'Thật là một gian phòng ngủ vừa đẹp vừa xa hoa!'

Quản gia mỉm cười nhìn hai cô gái đi vào trong phòng, ông chu đáo đóng cửa lại rồi ra hiệu cho má Trương cùng mình xuống lầu.

Tịch Họa chậm rãi đi một vòng quanh phòng ngủ của Lâm Y, ở trước bàn, trước tủ pha lê, mỗi chỗ cô đều dừng lại một chút, cuối cùng dừng bước bên cạnh sofa, cô quay lại nhìn Lâm Y, Lâm Y cũng nhìn cô, nhàn nhạt cười, chỉ tay về phía sofa, 'Cô ngồi đi!'

Môi Tịch Họa lộ ra một ý cười nhưng cô không ngồi xuống, đôi mắt đen trong vẫn nhìn Lâm Y chằm chằm, dường như rất tùy ý hỏi: 'Y Y, Nghị đem cất những mô hình nhỏ ấy ở đâu rồi, cô có biết không?'

Nụ cười trên mặt Lâm Y hơi cứng lại nhưng rất nhanh lại giãn ra, trong nụ cười mang theo một tia lãnh ý, 'Không phải cất, mà là lấy đi; tôi cũng không muốn biết anh ấy lấy đi đâu, chỉ cần mô hình đó không xuất hiện trước mặt tôi với Nghị là được rồi!'

'Ồ, vậy sao?' Tịch Họa lần nữa nhếch môi cười, cô cúi đầu chậm rãi đặt cặp nặng cạnh bên sofa còn mình thì thoải mái ngồi xuống.

Nhìn thấy động tác thuần thực, thoải mái của Tịch Họa, đáy mắt Lâm Y hơi gọn sáng, cô không kìm được nhướn mắt lên, quan sát cô gái trước mặt, rồi cô nghe tiếng cô gái kia nhàn nhạt vang lên, 'Y Y, cô không cảm thấy xuất hiện trước mặt mới không đáng sợ, đáng sợ là anh ta đem cô gái đó giấu thật sâu trong lòng mình sao?'

Mí mắt Lâm Y khẽ giật, rõ ràng Tịch Họa muốn ám chỉ Lãnh Nghị luôn giữ mãi hình bóng tiểu Họa Nhi trong lòng mình! Đôi mắt đen lấy mang theo chút lãnh ý quét về phía gương mặt tươi cười có chút đắc ý của Tịch Họa, cười nhẹ một tiếng, 'Cô nói đúng đó, cất giữ trong lòng mới là quan trọng nhất! Tôi tin người mà Lãnh Nghị luôn giữ trong lòng là tôi! Không - phải - bắt - cứ - ai - khác!' Câu cuối cùng Lâm Y nói thật chậm, từng chữ từng chữ thật rõ ràng!

Mắt Tịch Họa thoáng qua một chút thất thần, cô nhìn Lâm Y thật lâu mới nhếch môi cười, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, 'Y Y, chị đừng hiểu lầm, không phải em muốn đá kích chị, em... chỉ muốn nhắc nhở chị!'

Mắt Lâm Y lóe lên lần nữa, rốt cuộc nhìn Tịch Họa môi lộ ra nụ cười nhợt nhạt sau đó thu tầm mắt lại, bước đến phía đối diện với Tịch Họa, ngồi xuống.

Hai người đều trầm mặc thật lâu dường như ai nấy đều đang theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, gian phòng nhất thời im lặng như tờ, thật lâu sau tiếng của Tịch Họa mới lần nữa vang lên, giọng thật thấp: 'Y Y, lần này em đến, chỉ là muốn nói chuyện với chị một lát thôi...'

'Được!' Lâm Y nhàn nhạt cười.

Đôi mắt to tròn của Tịch Họa lóe sáng, cô nhìn Lâm Y chăm chú rồi cắn môi, nhẹ giọng nói, 'Y Y, em... thật sự rất yêu Nghị, vì anh ấy, em có thể không cần tính mạng... nhưng em biết người anh ấy yêu là chị, em...'

Nói đến đây, đôi mắt to tròn của Tịch Họa như bị phủ một lớp sương mù, giọng nghẹn ngào, 'Nếu như em có làm gì có lỗi với chị, chỉ là bởi vì em quá ghen tỵ, em không chế không được... mong là chị có thể tha thứ cho em...'

Lâm Y nhìn vẻ khổ sở của Tịch Họa, lòng hơi mềm lại, ánh mắt cũng dần trở nên nhu hòa, dù sao trong sữa và hoa cũng không phát hiện được có gì khác thường! Nhưng Tịch Họa rõ ràng là có ảnh hưởng rất lớn đến sinh hoạt của cô, cô không thể bởi vì một lúc mềm lòng mà không để ý đến sự an toàn của cục cưng trong bụng...'

Nghĩ đến đây, Lâm Y nghiêm túc nói, 'Tịch Họa, tôi biết cô rất yêu Lãnh Nghị nhưng Lãnh Nghị giờ đã kết hôn, đã là chồng của tôi, là cha của con tôi... kiểu dây dưa không dứt của cô thật không có ý nghĩa gì, cô nên rời đi, tự tìm cuộc sống riêng cho mình... Lữ Thần là một người đàn ông tốt!'

Thấy nước mắt tràn ra khóe mi của Tịch Họa, Lâm Y rút mấy tờ khăn giấy đưa cho cô, Tịch Họa đưa tay đón lấy, lau nhẹ rồi thấp giọng khàn cầu, 'Y Y, chị đừng đuổi em đi...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 256: Xin Đừng Đuổi Em Đi! (2)

Lâm Y thoáng sùng sốt, Tịch Họa sao lại biết chuyện mình muốn cô ấy đi chứ? Chẳng lẽ Lãnh Nghị đã nói chuyện này với cô ấy rồi sao? Nghĩ vậy Lâm Y cắn môi, giọng điệu thật kiên định: 'Tịch Họa, rời khỏi chỗ này đối với cô đối với tôi đều tốt... Hiện giờ chân cô đã có thể tự đi được rồi, tôi hy vọng cô buông tay, rời khỏi chỗ này, tiến về phía trước!'

'Nếu chị nhất định muốn em đi, Nghị, anh ấy sẽ cảm thấy rất cần rứt, chị... chẳng lẽ không để ý đến cảm nhận của anh ấy chút nào sao?' Giọng Tịch Họa run run.

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ rung lên, tối hôm đó câu nói của Lãnh Nghị, 'Cho anh thời gian mấy ngày, để anh nói chuyện rõ ràng với Tịch Họa', lại vang lên bên tai, dường như quyết định này của mình quả thực đang mang đến áp lực cho Lãnh Nghị; Lâm Y cắn chặt môi, không nói một lời.

Tịch Họa thấy vẻ trầm mặc của Lâm Y, cô lại bồi thêm, 'Nếu như em xảy ra chuyện, trong lòng Nghị nhất định rất bất an... chị không sợ anh ấy sẽ trách chị sao?'

Một nỗi bất an tràn trong lòng Lâm Y, vốn cô định đón Tịch Họa về đây ở ngoại trừ cảm thấy cô đáng thương ra còn là bởi vì cô yêu Lãnh Nghị, muốn giúp Lãnh Nghị giảm bớt cảm giác áy náy... giờ lời của Tịch Họa rõ ràng đã nói trúng tâm sự của cô rồi.

Nhưng cảnh tượng tối hôm đó Tịch Họa đứng ở cửa phòng mình, còn tiếng gọi của cô nữa, lại còn chuyện má Trương lên lút đi vào trong phòng ngủ của cô, thậm chí, trong trạm dừng chân bên hồ, Tịch Họa đẩy mạnh cô ra... từng chuyện từng chuyện một lần lượt xuất hiện trong đầu.

Không, không được! Vì để cục cưng trong bụng có thể an toàn và khỏe mạnh trưởng thành, bất kể là thật sự hay chỉ là do mình đa nghi, Tịch Họa đều phải rời khỏi đây! Lâm Y cắn môi, bàn tay nhỏ nhắn không tự chủ được lại vuốt ve bụng mình, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói, 'Xin lỗi Tịch Họa...'

Đôi mắt to tròn của Tịch Họa phút chốc tràn đầy thất vọng, cô không cầm lấy nạng mà cứ thế đứng thẳng dậy, nhìn Lâm Y, giọng thật thấp, thật nhạt, 'Em... đi đây...'

Đấy mắt Lâm Y gọn sóng dữ dội, cô nhìn chằm chằm Tịch Họa, giọng nói không tự chủ được vút cao, 'Tịch Họa, chân của cô...? Rõ ràng là chân của Tịch Họa đã hoàn toàn khỏi hẳn rồi.'

'Ồ, không có gì... chân của tôi đã khỏi hẳn rồi!' Tịch Họa nói một cách thần nhiên, lúc này mới đưa tay với lấy cặp nạng, không nhanh không chậm đi về phía phòng ngủ; Lâm Y khiếp sợ ngăn người, miệng há hốc, ánh mắt đờ đẫn nhìn theo bóng Tịch Họa đang bước về phía cửa.

Tịch Họa đến bên cửa chợt dừng chân lại, chậm rãi xoay người lại, đôi mắt to tròn lóe sáng nhìn Lâm Y đang khiếp sợ ngồi nơi sofa, cười nhưng giọng lạnh như băng, 'Cô đoán đúng rồi, chân tôi đã sớm hồi phục... Tối hôm đó, cô ở trên giường nhìn thấy tôi đứng ở cửa không phải là ảo giác, là thật!'

Sắc mặt Lâm Y chợt tối lại, cô vụt đứng dậy nhìn trừng trừng cô gái đang đứng ở cửa, giọng không tự chủ được vút cao, 'Hạ Tịch Họa! Cô... thật biến thái!' Tịch Họa cười lạnh không nói, mở cửa rồi bước nhanh ra ngoài.

Đấy mắt Lâm Y dâng đầy mây đen, lát sau bình tĩnh lại cô vội mở cửa đuổi theo, khi nhìn thấy bóng Tịch Họa đang bước về phía cầu thang, Lâm Y lớn tiếng gọi, 'Đợi đã!' Nhưng Tịch Họa dường như không nghe thấy vậy, chỉ cắm cúi bước đi, Lâm Y thấy vậy vội vàng cất bước đuổi theo.

Đứng ngay cầu thang, Tịch Họa chợt dừng bước, lần nữa cặp đôi nạng vào rồi nhướn mắt nhìn Lâm Y đang vội đuổi đến trước mặt mình trên mặt là nụ cười lạnh lùng; Lâm Y cắn môi, mắt nhìn Tịch Họa chằm chằm, trong giọng nói là sự phẫn nộ cổ giấu, 'Hạ Tịch Họa, cô ... vì sao phải làm như vậy?'

Tịch Họa cười khẩy một tiếng, 'Đơn giản thôi, muốn mọi người đều cho rằng cô có bệnh, muốn ép cô rời khỏi chỗ này!'

Lâm Y khiếp sợ trừng to mắt, không kìm được cười lạnh một tiếng, 'Tịch Họa, cô cho rằng cô có thể đuổi tôi đi được sao?'

Tịch Họa lạnh nhạt nhìn Lâm Y, giọng cũng lạnh như băng mang theo chút uy hiếp, 'Lâm Y, cô nhớ kỹ, nếu như cô không đi, rồi sẽ có một ngày đứa bé trong bụng cô sẽ không còn! Tôi có thể cho thuốc vào trong sữa của cô, có thể cho thuốc vào thức ăn của cô, cũng có thể đẩy cô té...'

'Cô dám?!' Lâm Y phẫn nộ rống lên, cô đưa tay nắm chặt cánh tay Tịch Họa, không ngừng lắc thân thể cô ta, 'Cô thật là một kẻ độc ác, giờ tôi ra lệnh cho cô, lập tức rời khỏi nhà tôi!'

Đang đứng ở đầu cầu thang nên tiếng rống giận của Lâm Y lập tức đánh động quản gia và những người làm trong phòng khách, quản gia cả kinh vội chạy lên lầu, má Trương sổng mắt xao động rồi cũng theo chân những người làm khác cùng chạy lên cầu thang.

Nghe những tiếng bước chân rầm rập trên thang lầu, nụ cười lạnh lùng trên môi Tịch Họa chợt biến thành buồn bã và u sầu, cô nhìn Lâm Y về mặt tức giận, giọng thê lương, 'Chỉ Y Y, chị đừng vậy mà, chị lại xuất hiện ảo giác rồi, em là Tịch Họa đây, chị thả em ra đi!'

Lâm Y tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, cô giận giữ quát, 'Cô còn dám giả vờ... cô thật đúng là một người phụ nữ âm độc...'

Đúng ngay lúc này, Tịch Họa đưa tay nhắm về phía bụng của Lâm Y, thấy vậy Lâm Y cả kinh, cô nghĩ cũng không kịp nghĩ, theo bản năng thu tay lại, một tay che lấy bụng mình, một tay khác thì đẩy Tịch Họa ra... Ai dám làm hại đến cục cưng trong bụng, cô sẽ liều mạng với người đó!

Trên gương mặt thê lương của Tịch Họa lóe lên một ý cười rồi biến mất rất nhanh, trong tiếng kêu thất thanh: 'Đừng đẩy em...'. Bàn tay tái nhợt của Tịch Họa chụp lấy tay Lâm Y rồi thân thể hướng về phía thang lầu lẫn xuống.

Lâm Y quá sợ hãi! Thân thể của cô bởi vì sức kéo của Tịch Họa mà không ngừng lao đảo, đôi chân muốn trụ vững lại nhưng đã bất lực, mắt thấy chính mình cũng sắp lăn xuống thang lầu cùng với Tịch Họa thì tại giây phút ngàn cân treo sợi tóc đó, đột nhiên một cánh tay rắn rỏi hữu lực không biết từ đâu vươn ra níu giữ lại cánh tay Lâm Y, dễ dàng kéo lại cô từ trong tay Tịch Họa, trong tiếng thét chói tai của Tịch Họa, thân thể cô tiếp tục lăn xuống thang lầu.

Những người làm đang từ dưới lầu chạy vội lên, vừa vòng qua chiếu nghỉ của chiếc cầu thang khí phải lộn lắt thì đã nhìn thấy Tịch Họa đang từ phía trên lăn xuống mà đứng ngay đầu cầu thang là Lâm Y, sắc mặt trắng bệch, trong đôi mắt đen láy vẫn tràn đầy phẫn nộ và kinh ngạc chưa tan...

Rõ ràng là thiếu phu nhân trong con giận dữ đã đẩy Tịch Họa tiểu thư tội nghiệp xuống lầu!

Những người làm không khỏi khiếp sợ kêu lên một tiếng thất thanh, họ bước càng nhanh hơn vừa kịp cản lại thân hình đang lăn nhanh xuống thang lầu của Tịch Họa, trong vòng tay của những người làm, sắc mặt Tịch Họa tái xanh, đôi mắt nhắm nghiền...

'Nhanh, đi gọi điện thoại cho bác sĩ Lữ Thần! Kêu xe cứu thương!' Quản gia là người tinh táo nhất vội lên tiếng ra lệnh, một người làm đáp lời ông rồi vội vã chạy đi...

'Tịch Họa tiểu thư... cô không thể có chuyện được...' Má Trương khóc rống lên, vừa lay vừa gọi...

'Đừng gọi nữa, Tịch Họa tiểu thư không sao đâu, chỉ bị ngã thôi!' Quản gia thấp giọng trấn an bà, rồi ông đứng dậy ngược lên nhìn Lâm Y đang đứng gần người nơ đầu cầu thang.

Lâm Y nhìn những người làm nâng Tịch Họa đi xuống, chỉ còn lại quản gia đang bước về phía cô, sự phẫn nộ trong mắt Lâm Y dần tan đi, chỉ còn lại ánh mắt trống rỗng, mờ mịt như phủ một lớp sương mù, Tịch Họa, cô muốn dùng cách ôm nhau cùng chết này để cục cưng trong bụng cô biến mất sao?

Quản gia chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Y, nhẹ giọng nói, 'Thiếu phu nhân, Tịch Họa tiểu thư không sao... Cô về phòng nghỉ ngơi đi!' Ánh mắt trống rỗng của Lâm Y dời đến trên mặt quản gia, quản gia nhìn cô ôn hòa cười, 'Tôi lập tức gọi thiếu gia trở về!'

Đáy mắt Lâm Y lúc này mới thoáng có chút xao động, cô chậm rãi gạt đầu, chậm rãi bước về phía phòng ngủ của mình, quản gia nhìn theo bóng cô rồi đi rồi mới xoay người vội vã bước xuống lầu...

Bước chân đang đi về phía phòng ngủ của Lâm Y chợt khựng lại, cô nhớ cánh tay rắn rỏi đột ngột đưa ra kéo cô trở lại kia, đôi mắt đen kịt lóe sáng, bước chân chợt đổi hướng, đi về phía một gian phòng cạnh bên cầu thang, đó là một gian phòng để đồ lật vật, tranh, sách, đĩa nhạc cũ, bình thường rất ít có người đến đó.

Nhẹ nhàng đẩy cửa gian phòng, Lâm Y nhìn thấy một người đang cầm cúi lau những chiếc kệ cũ, đó là người làm mới mấy ngày trước quản gia tuyển đến làm việc, vừa cầm vừa điếc, quản gia nói thấy ông ta đáng thương nên mới giữ lại làm việc vặt, nghe nói ông ta họ Lý, vì thế mọi người đều gọi ông ta là Lý cầm điếc...

Là ông ta cứu mình! Lâm Y chậm rãi đi về phía người đó, chỉ đến khi cô dừng bước trước mặt thì ông ta mới phát hiện ra, lúc đó mới kinh ngạc ngược đầu lên mỉm cười, 'Cảm ơn chú, chú Lý!' Nhưng người họ Lý này dường như không nghe được gì, ông chỉ cười với Lâm Y rồi lại tiếp tục cầm cúi với công việc của mình.

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô nhìn chằm chằm người họ Lý, 'Là Lãnh Nghị phái ông đến sao?', ông Lý vẫn không có chút phản ứng nào, Lâm Y hiểu rõ, hiển nhiên là ông không muốn có ai biết điều gì... nhưng một cảm giác âm áp chợt dâng tràn trong đáy lòng Lâm Y, chắc chắn là Lãnh Nghị! Hắn vẫn luôn quan tâm đến mình, đúng không?

Mà lúc này ở phòng họp lớn của tòa nhà LS Quốc tế, Lãnh Nghị đang ngồi ở đầu chiếc bàn họp lớn hình bầu dục điều hành một cuộc họp cấp cao quan trọng, trên mặt và vẻ lạnh mạc và sắc bén thường thấy, ngồi vòng quanh chiếc bàn là các chủ quản cao cấp của LS Quốc tế, phía ngoài bàn họp cũng có rất nhiều người đang ngồi...

Chính ngay lúc này điện thoại trong túi Lãnh Nghị đổ chuông, đôi mắt thâm thúy của hắn hơi lóe lên, do dự một chút rồi vẫn quyết định lấy ra xem, là từ nhà gọi đến, lúc này mà ở nhà gọi điện thoại cho hắn, chắc chắn chỉ có quản gia, Lãnh Nghị mỉm cười, đưa tay ấn nghe.

Nhìn thấy Lãnh Nghị đón điện thoại, một trưởng bộ phận đang phát biểu rất có ý thức ngừng lời lại, phòng họp lập tức im lặng như tờ, vào lúc này mà Lãnh tổng nhận điện thoại, chứng tỏ là có chuyện quan trọng, thậm chí đối với Lãnh tổng mà nói, là chuyện rất quan trọng, điểm này ai nấy đều hiểu, bằng không Lãnh tổng nhất định đã ấn phím từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 257: Xin Đừng Đuổi Em Đi! (3)

Đầu bên kia điện thoại lập tức truyền đến giọng nói có chút lo lắng của quản gia, 'Thiếu gia, Tịch Họa tiểu thư bị ngã, từ trên cầu thang lăn xuống...' Nói đến đây, quản gia hơi ngừng lại một chút, dường như đang suy nghĩ câu tiếp theo nên nói thế nào.

Lãnh Nghị thoáng ngẩn người, cô ấy làm sao có thể rơi từ trên cầu thang xuống được chứ? Rồi như lập tức nghĩ ra điều gì, đáy mắt Lãnh Nghị lóe lên, mày cũng theo đó chau lại, ánh mắt sắc bén nhìn ra cửa sổ, trầm giọng nói, 'Là chuyện gì?'

'Là... thiếu phu nhân đẩy cô ấy xuống lầu...' Đầu bên kia giọng của quản gia có chút khó xử, Lãnh Nghị nhướng mày, vốn đang ngồi tựa lưng vào thành ghế chợt ngồi thẳng dậy, sự lo âu trong mắt càng lộ rõ hơn, lúc đó tiếng quản gia tiếp tục truyền đến, 'Tịch Họa tiểu thư chỉ ngã thôi... chúng tôi đã đưa cô ấy trở về phòng của mình, bác sĩ Lữ Thần đang trên đường đến đây...'

'Y Y thế nào rồi?' Lãnh Nghị ngắt lời quản gia, giọng nói từ tính cổ nén nhỏ lại.

'Thiếu phu nhân không có việc gì... đang ở trong phòng ngủ trên lầu nghỉ ngơi...' Quản gia vội thấp giọng trả lời.

"Tôi trở về ngay!" Lãnh Nghị ngắt điện thoại rồi thân hình cao lớn đứng dậy, dưới ánh mắt quan sát của mọi người, nhìn phó tổng đang ngồi bên cạnh dặn dò, 'Anh chủ trì phần còn lại của cuộc họp, đến tối báo cáo lại với tôi!' Nói rồi hần bước nhanh ra cửa, tất cả ánh mắt của mọi người mang theo chút tò mò dõi theo bóng hần mãi cho đến khi biến mất ngoài cửa.

Xe của Lãnh Nghị rất nhanh đã chạy vào cổng sắt biệt thự nhà họ Lãnh, ngoài cửa đã có hai chiếc xe cứu thương đã đỗ ở đó, Lãnh Nghị quét mắt về phía đó rồi không đợi vệ sĩ đến mà tự mình mở cửa bước ra, bước nhanh về phía cửa chính.

Quần gia sớm đã đứng ở cửa chính chờ sẵn, ông đi theo sau Lãnh Nghị, báo cáo: 'Thiếu gia, bác sĩ Lữ Thần đã đến rồi, đang ở phòng của Tịch Họa tiểu thư giúp cô ấy kiểm tra, Tịch Họa tiểu thư đã tỉnh lại rồi!... Thiếu phu nhân vẫn còn ở trong phòng ở lầu hai...'

Về mặt Lãnh Nghị lạnh mạc, không có chút biểu cảm gì đặc biệt, hần bước nhanh về phía trước không hề dừng lại, giọng nói thật bình thản, 'Chuyện xảy ra thế nào?' Quần gia vừa đi vừa kể lại tất cả những chuyện vừa xảy ra, Lãnh Nghị trầm mặc lắng nghe, hần bước xuyên qua phòng khách, dừng lại một chút nơi chân cầu thang, ánh mắt sắc bén quét về hướng phòng ngủ của Tịch Họa.

Những người làm đứng xung quanh không dám thở mạnh, bọn họ khần trương nhìn Lãnh Nghị, ánh mắt Lãnh Nghị chỉ dừng lại ở đó vài giây rồi lập tức thu hồi, bước nhanh lên lầu...

Lãnh Nghị dừng lại một chút trước phòng ngủ của mình rồi hần đưa tay đẩy nhẹ cửa, hần vừa liếc mắt đã nhìn thấy Lâm Y đang ngồi nơi sofa, nghe tiếng cửa mở, Lâm Y lúc này mới chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm người đàn ông vừa đẩy cửa bước vào, đôi môi hơi mấp máy nhưng không phát ra chút âm thanh nào.

Khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười ôn hòa, hần bước nhanh đến bên sofa ngồi xuống bên cạnh cô gái, nhẹ nhàng duỗi tay ôm lấy thân thể mảnh khảnh kia lên, nhắc cô đặt lên đầu gối mình, cô gái lặng lẽ tựa vào trong ngực Lãnh Nghị, vẫn không nói một lời; Lãnh Nghị cúi xuống nhẹ đặt lên mái tóc dài của cô gái một nụ hôn, đôi tay dần siết lại, hai người cứ thế lặng lẽ ngồi tựa vào nhau...

Thật lâu thật lâu hàng mi dài của cô gái mới nhẹ chớp lên, cô mấp máy môi, 'Cô ấy... muốn hại con em...' Lúc đứng ở đầu cầu thang nhìn thấy bàn tay Tịch Họa chộp về phía mình, Lâm Y liền giống như một con gà mẹ hung mãnh bỏ về phía kẻ địch để bảo vệ con mình...

Đáy mắt Lãnh Nghị lóe lên một tia sắc bén, đôi tay đang ôm cô gái nhẹ siết lại, môi trượt xuống bên tai cô, giọng trầm thấp mà nhu hòa, 'Ừ, anh biết!'

Về u ám trên gương mặt thanh thuần của cô gái tan đi một chút, 'Chân cô ấy sớm đã khỏi rồi, những chuyện kia đều do cô ấy làm, cô ấy chính miệng thừa nhận rồi!'

'Ân...' Lãnh Nghị vẫn áp đầu lên mái tóc cô gái, nhu hòa trả lời, hần thật sự sợ chuyện này sẽ làm cô gái nhỏ kia khiếp sợ chỉ muốn tìm mọi cách trấn an cô.

Đáy mắt Lâm Y lóe lên một tia sáng, cô chậm rãi ngược đầu lên, nhìn gương mặt tuấn tú, ngũ quan như tạc của người đàn ông đang phóng đại trước mặt mình, giọng nói tràn đầy kinh ngạc lẫn vui sướng, 'Nghị, anh thật sự tin tưởng em sao?... Em thật sự không bị ảo giác!'

Khóe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười, đáy mắt càng thêm nhu hòa, hần nhìn cô gái nhẹ gật đầu; thấy vậy khóe môi cô gái cũng lộ ra một nụ cười vui sướng cô lặng lẽ xoay người lại, cánh tay thon thả vòng qua cổ người đàn ông, chiếc đầu nhỏ nhẹ nhàng dúi vào lồng ngực tinh trắng của hần.

Khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, hần nhẹ nhàng kéo cô gái trong ngực ra, bàn tay to vững vàng giữ lấy sau gáy cô gái, đôi mắt đen thăm nhìn chằm chú gương mặt tươi mát như đóa sen mới nở của cô gái, thấp giọng thì thầm, 'Y Y, nhớ kỹ, cho dù em bị ảo giác anh cũng vẫn sẽ yêu em như thế, hiểu không?' Hần chậm rãi cúi đầu, âu yếm đặt lên môi cô gái một nụ hôn...

Thời khắc ấm áp bỗng nhiên bị một tràng tiếng gõ cửa nhẹ phá vỡ, sau đó là giọng nói dè dặt của quần gia: 'Thiếu gia... bác sĩ Lữ Thần mời ngài xuống một chút!'

Lãnh Nghị lúc này mới rời môi khỏi cô gái, hần nhìn đôi môi anh đào bởi vì nụ hôn mà trở nên hồng nhuận kiêu diễm kia, ánh mắt ngời sáng, dịu giọng nói, 'Em ở đây chờ anh, anh đi xuống gặp Lữ Thần một chút!'

'Ân!' Cô gái dịu ngoan gật đầu, chỉ cần Lãnh Nghị chịu tin tưởng cô, chuyện gì cô cũng không sợ! Lãnh Nghị đặt cô gái xuống sofa rồi thân hình cao lớn đứng dậy khỏi sofa, đi về phía cửa...

Trong phòng ngủ của mình, Tịch Họa sắc mặt xanh mướt đang ngồi tựa vào thành giường, Lữ Thần thì ngồi trên một chiếc ghế cạnh giường, má Trương đứng ở bên cạnh, lúc này đôi mắt to tròn của Tịch Họa một mảnh trống rỗng, thoát nhìn không có chút sức sống nào, trên mặt, trên cánh tay và cả trên đùi đều có những vết bầm, Lữ Thần đang giúp cô thoa thuốc sát trùng.

Khi thấy bóng Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa, ánh mắt thất thần của Tịch Họa rốt cuộc lóe lên một tia sáng, rồi vành mắt mắt đầu phấp phồng, cô nghẹn ngào gọi: 'Nghị...' Rồi không nói tiếp được nữa.

Lãnh Nghị bước đến bên giường, Lữ Thần chào một tiếng 'Lãnh thiếu!' rồi đứng dậy, nhường lại chiếc ghế cho Lãnh Nghị, Lãnh Nghị nhìn hần khẽ gật đầu rồi chậm rãi ngồi xuống, hần nhìn Tịch Họa, dịu giọng nói, 'Xin lỗi Tịch Họa, Y Y thường hay xuất hiện ảo giác, cô ấy có làm gì tổn thương đến em, em cũng đừng trách!'

Sóng mắt Lữ Thần thoáng xao động, hần lén lút quan sát sắc mặt của Lãnh Nghị, trên mặt Lãnh Nghị vẫn là vẻ lạnh mạc thường thấy, ngoài ra không có biểu tình gì khác; đôi mắt to tròn của Tịch Họa trong chớp mắt đại ra nhưng rất nhanh đã khôi phục lại như thường, cô nấc lên một tiếng, giọng nhỏ xú:

'Em không trách chị ấy... Em chỉ muốn đến phòng chị ấy ngồi chơi một chút; chị ấy, cứ luôn cảm thấy là em sẽ hại chị ấy, hại đứa bé trong bụng...'

Lữ Thần nhìn Lãnh Nghị, thấp giọng nói: 'Lãnh thiếu, chân của Tịch Họa... lại mất cảm giác rồi!'

Lãnh Nghị thoáng chau mày, hần chậm rãi quay sang Lữ Thần, trong đáy mắt thoáng qua một tia sắc bén; Lữ Thần mím môi, hơi né tránh ánh mắt của hần mà quay sang Tịch Họa, nhẹ nhàng bồi thêm một câu, 'Những buổi tập vật lý trị liệu trước đây mất công vô ích rồi... Giờ phải bắt đầu lại từ đầu!'

Ánh mắt Lãnh Nghị dời sang mặt Tịch Họa, khóe môi nhẹ câu lên một nụ cười, 'Tịch Họa, không sao, vậy thì bắt đầu lại một lần nữa... chuyện này cứ yên tâm để Lữ Thần xử lý!'

'Nghị...' Đáy mắt Tịch Họa gọn sóng dữ dội, giọng nói tràn ngập thê lương và bi thương, 'Xin đừng đuổi em đi!'

'Anh lúc nào thì nói muốn đuổi em đi chứ?!' Đôi mắt thâm thúy của Lãnh Nghị lóe lên một tia sáng dị thường không dễ phát hiện, khóe môi hần lần nữa câu lên một nụ cười ôn hòa, 'Sẽ không đuổi em đi đâu, đợi khi chân em khỏi rồi mới tính!'

'Thật sao?' Mắt Tịch Họa bùng sáng, khóe môi không tự chủ được lộ ra một ý cười. Lữ Thần nhìn Tịch Họa, đôi mày dần chau chặt lại...

Sau bữa tối, quân gia tập hợp những người làm lại tuyên bố: 'Bởi vì chân của Tịch Họa tiểu thư lại không có cảm giác cho nên về sau má Trương chuyên tâm phụ trách chăm sóc cho Tịch Họa tiểu thư, liên quan đến chuyện ẩm thực của cả nhà vẫn do má Ngô toàn quyền phụ trách...'

Đêm đến, Lãnh Nghị ôm Lâm Y ngồi trên giường xem tivi, được một lát, hần hơi cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, sóng mắt thoáng xao động, một lúc lâu sau mới thử hỏi dò, 'Y Y, chân của Tịch Họa... lại mất đi cảm giác rồi, lại không thể đi được!'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô dời mắt từ màn hình sang Lãnh Nghị, mấp máy môi, muốn hỏi "Cô ấy định giả vờ đến lúc nào?" nhưng nghĩ tới nghĩ lui, đến cuối cùng vẫn giữ im lặng.

Trong phòng ngủ bỗng chốc im lặng như tờ, chỉ còn tiếng đối thoại vọng ra từ tivi, thật lâu sau giọng nói nhàn nhạt của Lâm Y mới vang lên, 'Nghị... lúc nào thì bảo Tịch Họa dọn đi?'

Đôi mày Lãnh Nghị thoáng chau lại, hần hơi cúi đầu, nhẹ lướt môi lên mái tóc dài của Lâm Y, nói khẽ: 'Y Y, Tịch Họa tạm thời sẽ không dọn đi...'

Sóng mắt Lâm Y xao động dữ dội, cô lần nữa ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Nghị, trong đáy mắt lộ rõ sự lo lắng lẫn không vui, giọng nói cũng lạnh hơn, 'Nghị, anh đã nói là anh tin tưởng em... Vì sao còn không để Tịch Họa dọn đi?'

'Y Y', Lãnh Nghị nhìn thấy rõ vẻ không vui trên mặt Lâm Y, hần cắn môi, vẫn bình thản nói, 'Không phải là anh không tin tưởng em... ần, ngoan, Tịch Họa cũng rất đáng thương, em xem, chân cô ấy lại không thể đi lại được, em để cô ấy ở lại thêm một thời gian nữa, ần, đợi khi nào chân cô ấy khỏe lại một chút rồi bàn lại sau, được không?'

'Lãnh Nghị, cô ấy giả vờ! Em thấy rất rõ ràng, chân cô ấy thật sự rất tốt!' Giọng Lâm Y cố kìm nén, 'Em không thể nhìn cô ấy ở đây tìm cơ hội hại con em được, anh hiểu không? Không phải là em ác!'

'Y Y, Tịch Họa là một cô gái rất lương thiện...' Lãnh Nghị dịu giọng dỗ dành.

'Lương thiện?' Lâm Y áo não vô cùng, 'Nói đến cùng vẫn là anh không tin những gì em nói là thật! Anh vẫn nghĩ là em xuất hiện ảo giác, đúng không?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 258: Tịch Họa Thật - Giả (1)

Lâm Y áo não vô cùng, 'Nói đến cùng vẫn là anh không tin những gì em nói là thật! Anh vẫn nghĩ là em xuất hiện ảo giác, đúng không?'

'Không phải như vậy đâu!' Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, rõ ràng chuyện hần đến cùng là tin tưởng ai luôn chen vào giữa hần và Lâm Y, là vấn đề vẫn chưa tìm được cách giải quyết!

'Lãnh Nghị!' Đôi mắt đen láy của Lâm Y nhìn chòng đăm đăm, giọng trở nên lạnh như băng mang theo chút uy hiếp, 'Nếu như anh không để cho Tịch Họa đi, vậy thì để cho em đi!'

Lãnh Nghị thoáng chau mày trầm tư, nói thật ra hần cũng có ý này, như vậy an toàn cho cô hơn nhưng hần không biết nên mở miệng nói với cô thế nào bởi vì một khi hần lên tiếng, nói không chừng lại dẫn đến sự hiểu lầm khác nơi cô... Còn đang miên man suy nghĩ thì điện thoại của hần chợt vang lên âm báo có tin nhắn, Lãnh Nghị hơi thả lỏng cánh tay đang ôm Lâm Y ra, với lấy điện thoại mở ra xem.

Là tin nhắn của Lưu Dũng, bên trong viết: "Thiếu gia, tối nay lại nghe được cuộc đối thoại mới, chúng tôi đã lần được số điện thoại kia... Ngài giờ có tiện nhận điện thoại không?"

Mắt Lãnh Nghị loé lên một tia sắc bén, hần nhanh chóng trả lời tin nhắn: "Cậu chờ một chút, tôi đến phòng sách nghe điện, đợi tin nhắn của tôi!"

"Được!" Lưu Dũng rất nhanh trả lời lại.

Lãnh Nghị buông điện thoại xuống nhìn Lâm Y này giờ vẫn nhìn mình chăm chăm, nở một nụ cười thoải mái: 'Y Y, anh đến phòng sách một chút, có chút công sự cần xử lý, em ngủ trước nhé!' Nói rồi hần buông cô ra, xuống giường bước nhanh ra ngoài.

Lâm Y dõi mắt nhìn theo bóng Lãnh Nghị cho đến khi nghe tiếng sập cửa rồi bóng hần biến mất thì mới thu tầm mắt lại, cúi đầu trầm tư...

Lãnh Nghị vừa đi về phía thư phòng vừa gọi điện thoại cho Lưu Dũng, đầu bên kia lập tức có người nghe, giọng Lưu Dũng thật trầm thấp: 'Thiếu gia, cuối cùng tối hôm qua Tịch Họa và người đàn ông khả nghi kia lại liên lạc với nhau... Sóng điện thoại của người đàn ông khả nghi kia cùng sóng điện thoại của một đối tượng tình nghi trong danh bạ của người tài xế lái xe tài vừa khéo trùng khớp nhau.'

Mắt Lãnh Nghị loé lên những tia sắc bén, hần chỉ 'Ân' một tiếng, tay nhẹ nhàng đẩy cửa phòng sách, đi về phía chiếc ghế da sau bàn làm việc ngồi xuống, nhẹ ngả lưng vào ghế tiếp tục nghe Lưu Dũng báo cáo: 'Chúng mình là tín hiệu này phát ra từ cùng một chiếc điện thoại, như vậy trên cơ bản có thể xác định là từ một người... Ngày mai tôi có thể thu thập đầy đủ thông tin của người này giao cho ngài!'

Lãnh Nghị vừa nghe anh ta nói vừa lấy chiếc máy nghe lén ra, lại mở một ngăn kéo lấy ra chiếc hộp kim loại màu trắng cho chiếc máy kia vào đóng nắp lại rồi mới nói: 'Tốt lắm!'

'Vậy thiếu gia có muốn nghe nội dung cuộc đối thoại tối hôm qua không?'

Mắt Lãnh Nghị thoáng nheo lại: 'Được!', đầu bên kia Lưu Dũng ấn nút của chiếc máy ghi âm, dù qua điện thoại vẫn nghe được rất rõ ràng.

'Nhiệm vụ hôm nay của cô lại thất bại rồi?' Vẫn là giọng trầm trầm mà lạnh như băng đó, nhưng lần này rõ ràng mang theo chút bức dọc, 'Lúc nào thì cô mới thành công được đây?'

'...' Đầu bên này Tịch Họa hiển nhiên là trầm mặc không nói.

'Rốt cuộc cô có đang làm việc hay không?' Người đàn ông kia nghiêng răng nghiêng lợi nói, 'Bên đó đã bắt đầu hỏi thúc rồi, nếu như còn không có chút tiến triển nào, Hạ Tịch Họa, cô tự lo liệu lấy! Chúng tôi sẽ khiến cô cái gì cũng không còn, ngay cả tính mạng cũng không còn!'

Bên phía Tịch Họa vẫn không có tiếng trả lời, rốt cuộc người đàn ông kia không nhịn được rống giận: 'Hạ Tịch Họa, cô lên tiếng cho tôi!'

'Tôi... muốn rút lui!' Giọng nhỏ như muỗi kêu của Tịch Họa rốt cuộc vang lên.

'Giờ cô mới muốn rút lui?' Đầu bên kia người đàn ông cười lạnh một tiếng, 'Cô cảm thấy chuyện này có khả năng sao? Hạ Tịch Họa, cô với chúng tôi là ngồi chung một thuyền, cô vĩnh viễn cũng không thoát khỏi chúng tôi được, hiểu không? Nếu như cô dám phản bội lại chúng tôi, hậu quả chắc là cô biết rồi đấy!'

...

Đoạn ghi âm chấm dứt, đáy mắt Lãnh Nghị một mảnh âm trầm, trong lòng ả ả có chút khó chịu, rõ ràng Tịch Họa cũng bị bên kia uy hiếp! Vậy cô có điểm yếu gì mà phải chịu sự uy hiếp của họ? Cô có chuyện gì bị họ nắm đằng cán sao? Nếu như thật sự có chuyện không thể giải quyết, vì sao Tịch Họa không chịu đi tìm mình?

Lúc Lãnh Nghị từ phòng sách trở về, Lâm Y vẫn ngồi nguyên tư thế cũ trên giường, khi thấy bóng Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa phòng ngủ, đôi mắt đen láy của cô nhìn hần đắm đắm, Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, bước nhanh đến bên giường rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

Trong phòng im lặng hồi lâu, Lãnh Nghị cúi đầu nhìn Lâm Y này giờ vẫn không nói một lời, lại mỉm cười, kéo nhẹ cô vào lòng, môi nhẹ lướt qua má cô, hơi thở ấm áp phất qua mái tóc mềm mại của cô; cô gái hơi né ra, người đàn ông lại không chịu buông tha cứ quấn quýt mãi, cô gái rốt cuộc bị quấy rầy đến phiền, đưa tay đẩy nhẹ gương mặt tuấn tú đang dí sát mặt cô kia ra, 'Đừng đụng vào em!'

'Khụ khụ', khỏe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, hần nhẹ ho khan mấy tiếng rồi lại cúi xuống nhìn cô gái, dè dặt hỏi, 'Y Y, vừa này em mới nói em muốn tạm thời rời khỏi đây một thời gian sao?'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào mắt Lãnh Nghị, trong mắt lộ rõ vẻ lạnh mạc lẫn tổn thương, đợi câu tiếp theo của hần. Lãnh Nghị cắn răng, tiếp tục nói: 'Anh cảm thấy em tạm thời rời khỏi đây một thời gian cũng tốt, ... khụ, về Paris, bà nội và mẹ đều rất mong em về đó, hơn nữa họ đều có kinh nghiệm chăm con, có thể dạy em...'

'Lãnh Nghị!' Lâm Y dứt khoát ngắt lời Lãnh Nghị, đôi mắt lộ rõ nội tâm đang bị tổn thương của cô, 'Anh không để Hạ Tịch Họa đi mà lại để em đi, đây là ý gì? Anh là sợ chứng bệnh hoang tưởng của em phát tác, tiếp tục ở đây sẽ làm Hạ Tịch Họa bị thương phải không?'

'Không phải không phải', Lãnh Nghị lần nữa câu lên một nụ cười, bàn tay nắm chặt lại, hần lại cúi xuống hôn nhẹ cô như an ủi, giọng thật dịu dàng, 'Vừa

này là em nói em muốn rời đi mà!"

"Em nói rời đi thì anh để em rời đi sao?" Giọng Lâm Y không tự chủ được vút cao, đáy mắt lộ rõ vẻ bi thương, cô vụt quay lại, giấy thoát khỏi vòng tay của hắn, "Vậy nếu như em nói em vĩnh viễn rời đi thì sao? Có phải là anh rất vui mừng không?"

"Không!" Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, vẻ mặt cùng ánh mắt bị tổn thương của cô khiến lòng hắn ầm ầm đau, hắn vội kéo cô vào lòng siết chặt, dịu giọng nói, "Y Y, anh làm sao nỡ để em đi, em đi rồi anh cô độc biết mấy! Anh chỉ sợ em không vui thôi..."

Lâm Y nhìn mông lung ra ngoài, ánh mắt mờ mịt, dờ dẫm, thật lâu sau giọng nói lạnh nhạt của cô mới vang lên, "Lãnh Nghị, Tịch Họa nói đúng lắm, thực ra trong lòng anh vẫn không quên được Họa Nhi, cô ấy vĩnh viễn luôn được anh giấu ở sâu trong tâm khảm mình... cho nên trong tiềm thức anh vẫn sợ làm tổn thương cô ấy, anh chẳng tha tin tưởng cô ấy..."

Tim Lãnh Nghị đập dồn, hắn vội quay nhìn về phía cô gái, tay giữ lấy sau ót cô để cô đối mặt với chính mình, đôi mắt đen thâm thúy nhìn chằm chằm gương mặt nhỏ nhắn của cô, nhẹ giọng nói, "Y Y... chuyện không phải như em nghĩ đâu!"

"Không phải như em nghĩ, vậy nó là thế nào? Anh dám nói, Họa Nhi nhỏ nhỏ đó đã hoàn toàn biến mất trong lòng anh không?" Đáy mắt Lâm Y lộ rõ vẻ ưu thương, "Bằng không sao anh lại cứ muốn để em đi mà giữ Tịch Họa lại chứ?"

"Y Y", Lãnh Nghị áp đầu cô vào ngực mình, tìm lại ầm ầm đau, hắn cắn môi, thật lâu sau mới đau lòng nói, "Em không muốn đi thì đừng đi, anh gọi điện thoại nói với bà nội là được rồi!"

Cô gái hé mắt, trong đôi mắt đen láy vẫn một vẻ mờ mịt, không nói tiếng nào không biết vì sao cô luôn cảm thấy lòng quặn đau, thật khó chịu.

Lãnh Nghị hơi chau mày, mắt nhìn mông lung ra ngoài, đáy mắt một mảnh thâm toại, hắn lặng lẽ suy tư một lúc mới cúi thấp đầu, nhìn cô gái trong lòng, "Y Y, hay là thế này, anh thường xuyên không ở nhà, không có ai bầu bạn với em... anh giúp em tìm một người hầu theo sát bên người, như vậy có được không?"

Ánh mắt cô gái vẫn mờ mịt, giọng nói thật mơ hồ: "Anh là muốn tìm một người theo dõi em, sợ em lại lần nữa xuất hiện ảo giác, sợ em lại gây chuyện, làm Tịch Họa bị thương, đúng không?"

"Không phải đâu", Lãnh Nghị bắt lực khép mắt lại. Chết tiệt! Hiện giờ bất luận hắn làm chuyện gì Lâm Y cũng đều nghĩ về hướng kia, hắn chỉ đành dịu giọng giải thích, "Y Y, anh không phải là sợ em xuất hiện ảo giác, anh cũng không sợ em gây chuyện... mà là anh sợ em xảy ra chuyện, sợ em cô đơn, em có hiểu được không? Em phải tin anh!"

Lâm Y chậm rãi giãy ra khỏi vòng tay của Lãnh Nghị, cô ngược lên nhìn sâu vào mắt hắn chùng như hy vọng có thể từ đó đọc ra điều gì nhưng cô thật sự chỉ nhìn thấy trong đôi mắt ấy là tình yêu, thật sâu đậm! Lâm Y rốt cuộc chậm rãi rũ mi, không nói gì nữa.

Một đêm đó, Lâm Y ngủ thật sự không an ổn, cảnh tượng chiều nay Tịch Họa không cần dùng năng cũng có thể bước đi nhanh nhẹ, những lời nói cố tình kích thích cô, còn có, cảnh tượng Tịch Họa lần xuống thang lầu cứ quẩn quanh mãi trong đầu cô, làm thế nào cũng không xua đi được...

Càng quan trọng hơn là, hiện giờ mọi người đều cho rằng bệnh cũ của cô tái phát, rằng cô xuất hiện ảo giác nên mới đẩy Tịch Họa xuống lầu; mà hậu quả của cú đẩy này của cô chính là chân của Tịch Họa vốn đã hồi phục lần nữa mất đi cảm giác!... Chuyện này cũng khó trách, ai sẽ tin một người chỉ ngồi xe lăn như Tịch Họa nửa đêm lại chạy đến phòng ngủ của cô? Liệu có ai tin?...

Ngay cả Lãnh Nghị cũng không tin mình! Đôi mắt đen láy của Lâm Y lóe lên những tia ảm đạm trong bóng tối: Lãnh Nghị luôn miệng nói là tin mình, vì sao lại để nghị mình trở về Paris? Vì sao lại muốn tìm cho mình một cô hầu gái? Nếu như anh ấy thật sự tin tưởng mình, anh ấy phải để Tịch Họa rời khỏi đây mới đúng chứ! Rõ ràng là Lãnh Nghị không hề tin mình như anh ấy nói, đây chẳng qua chỉ là một lời an ủi mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 259: Tịch Họa Thật - Giả (2)

Càng nghĩ đáy mắt Lâm Y càng thêm ảm đạm, cô cắn môi, nhẹ nhàng xoay người lại, đưa lưng về phía hắn, không chuyện, mình phải tìm cho được chứng cứ chứng minh mình không bị bệnh hoang tưởng, là Tịch Họa thật sự muốn hại cục cưng...

Chiều hôm sau, hai chiếc xe ô tô nối đuôi nhau nhanh chóng tiến vào một trang viên tư nhân rộng rãi đầy khí thế ở bên sườn núi ở một vùng ngoại ô, xe chạy đến trước cổng chính của trang viên thì dừng lại, Lãnh Nghị mang mặt nạ vội xuống xe, chiếc mặt nạ lạnh lẽo phối hợp với thân hình cao ngất cùng khí thế lãnh liệt trời sinh của hắn khiến người ta thoát nhìn vào có một cảm giác áp bức cực kỳ.

Bên trong phòng họp dưới tầng ngầm của trang viên, Lưu Dững và Lý Tân đã ngồi đó đợi sẵn, khi thấy cửa phòng họp mở ra rồi Lãnh Nghị tiến vào, cả

hai vội đứng dậy cung kính cúi chào, 'Thiếu gia!'

Lãnh Nghị khẽ gật đầu, hần đi đến vị trí chủ tọa ngồi xuống, thuận tay tháo mặt nạ xuống đặt trên bàn, thân hình cao lớn hơi ngả về phía sau lưng ghế, Lưu Dững và Lý Tân cũng ngồi xuống rồi giọng trầm thấp đầy từ tính mà đầy uy nghiêm của Lãnh Nghị vang lên: 'Nói về chuyện người tài xế lái xe tải và kết quả điều tra các cuộc điện thoại của Tịch Họa trước!'

'Dạ, thiếu gia!' Lưu Dững gật đầu rồi bắt đầu báo cáo, 'Chúng tôi đã điều tra tất cả những người mà người lái xe tải có tiếp xúc mật thiết lúc còn sống, sau khi loại trừ thì còn lại ba người, chúng tôi đã lắp máy nghe lén trong điện thoại của cả ba người này, sau đó phát hiện, người tối qua liên lạc với Tịch Họa tiểu thư là một trong số họ!'

Lãnh Nghị nhẹ gật đầu, những chuyện này tối qua Lưu Dững đã báo cáo với hần! Sau đó Lưu Dững lấy trong chiếc cặp da bên người ra một bức ảnh đưa cho Lãnh Nghị, 'Thiếu gia ngài xem, chính là người này...'

Lãnh Nghị đón lấy bức ảnh, trong ảnh là một người đàn ông tướng mạo nho nhã anh tuấn, sống mắt hần thoáng xao động, người này dường như hần đã gặp qua ở đâu rồi thì phải? Nhưng là ở đâu chứ? Lãnh Nghị thoáng chau mày, cố lục tìm trong trí nhớ nhưng mãi vẫn không nghĩ ra, trên đời này người giống người cũng không phải ít, có lẽ thật sự hần nhớ nhầm rồi...

Bên tai Lãnh Nghị là giọng đều đều của Lưu Dững tiếp tục báo cáo: 'Anh ta tên là Lâm Phong, năm nay ba mươi tuổi, kinh doanh một siêu thị cỡ vừa...'

Lãnh Nghị nhẹ gật đầu, hần buông bức ảnh trong tay xuống, nhìn sang Lưu Dững: 'Đã điều tra bối cảnh của hần chưa? Có quan hệ gì với Tịch Họa? Muốn gì từ nhà họ Lãnh?'

'Đã điều tra rồi', Lưu Dững nhẹ gật đầu, 'Sau khi chúng tôi lần đến số điện thoại kia thì đã bắt đầu điều tra người này...' Nói đến đây Lưu Dững hơi dừng lại, hần nhìn sang Lãnh Nghị, cố nén thấp giọng, 'Thiếu gia, chúng tôi phát hiện, cha của Lâm Phong đã từng là tài xế của Lãnh lão gia... tức là ông nội của ngài, Lãnh Tân!'

Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị lóe lên một tia dị thường, chớp mắt trở nên lạnh như băng, hần nhìn mông lung ra ngoài như đang hồi tưởng lại điều gì, bên tai tiếp tục vang lên tiếng của Lưu Dững: 'Năm đó, khi Lãnh lão gia xảy ra tai nạn xe cộ, người tài xế chở ông chính là cha của Lâm Phong...'

Lãnh Nghị nheo mắt lại, lúc ông nội qua đời hần còn rất nhỏ, sau này khi lớn lên có nghe người nhà nói lúc đó xe của ông nội xảy ra tai nạn trên đường cao tốc, vì mất khống chế mà đâm vào dải ngăn cách, cả ông nội và tài xế đều mất mạng đương trường!

Lãnh Nghị trầm tư thật lâu: Chẳng lẽ anh ta cho rằng cái chết của cha mình có liên quan đến ông nội, vì vậy đến trả thù nhà họ Lãnh sao? Không đúng! Cách nói này không thuyết phục chút nào! Cha anh ta là tài xế, vì cha anh ta mà ông nội mình qua đời, nếu theo lý, nhà họ Lãnh mình trách nhà họ mới đúng... Hơn nữa anh ta với Tịch Họa có quan hệ gì? Vì sao lại dính dáng đến Tịch Họa chứ?

'Thiếu gia', Lưu Dững lại lên tiếng cắt đứt dòng suy tư của Lãnh Nghị, 'Theo sự điều tra của chúng tôi, sau khi cha của Lâm Phong qua đời thì để lại trên đời hai người con, một trai một gái, trai là Lâm Phong, chuyện này không còn nghi ngờ gì nữa, nhưng cô con gái đến giờ vẫn chưa tra được tung tích...'

Mày Lãnh Nghị nhướng lên, hần không kìm được bật kêu lên, 'Chẳng lẽ lại là Tịch Họa?' Hần nhớ rõ, sau khi tìm được Tịch Họa, khi lần đầu tiên gặp được cô hần có hỏi về gia thế của cô, thì Tịch Họa nói là cha mẹ qua đời trong một tai nạn giao thông, trong nhà chỉ còn lại cô một người, bởi vì lúc còn sống cha mẹ nợ rất nhiều tiền nên trong nhà những thứ có giá trị đều bị chủ nợ đến lấy hết hơn nữa họ hàng không ai chịu nhận, chỉ có một người anh họ xa thỉnh thoảng có qua lại...

Nhưng thế nào lại trùng hợp như vậy, năm đó tiểu Họa Nhi cứu hần, mà tiểu Họa Nhi vừa khéo lại là em gái của Lâm Phong? Hơn nữa, nếu như Tịch Họa quả thực là em gái của Lâm Phong, vậy tại sao hần lại có thể tuyệt tình đến thế, dùng điểm yếu gì đó của Tịch Họa để uy hiếp cô?

Lãnh Nghị càng nghĩ càng thấy phức tạp, hần nhẹ day huyệt thái dương --- Còn nữa, Tịch Họa họ 'Hạ', không phải họ 'Lâm'! Đột nhiên mắt Lãnh Nghị bùng sáng: Trừ phi Hạ Tịch Họa này là giả! Nhưng sao có thể chứ?

'Thiếu gia!' Lưu Dững thấy Lãnh Nghị trầm mặc này giờ, thấp giọng nói, 'Chúng tôi cũng hoài nghi một điểm... Nếu như Lâm Phong có quan hệ với Tịch Họa, mà tung tích của em gái của Lâm Phong không rõ, vậy liệu có phải Hạ Tịch Họa chính là em gái của Lâm Phong hay không?'

Lãnh Nghị rót cuộc thả tay xuống, mắt vẫn nhìn ra ngoài, đáy mắt lãnh liệt mà thâm thúy, giọng trầm mà hữu lực, 'Các người... lập tức giúp tôi điều tra lại tất cả về Hạ Tịch Họa một lần nữa, kể cả bối cảnh, gia tộc... cùng với tình huống của cha của Lâm Phong...'

'Dạ thiếu gia, tôi lập tức bố trí làm theo lệnh ngài!' Lưu Dững gật đầu.

'Còn nữa', Lãnh Nghị hơi nheo mắt lại, 'Hai người lập tức tìm một cô gái, ngày mai đưa đến bên cạnh Lâm Y, chuyên phụ trách cuộc sống hằng ngày của cô ấy... Phải tìm cô gái trẻ tuổi một chút, thoát nhìn không có kinh nghiệm, loại người không khiến người khác chú ý và nghi ngờ!'

'Dạ, thiếu gia!' Lưu Dững và Lý Tân gần như là đồng thanh đáp lời.

Lãnh Nghị xua tay, 'Được rồi, nói về chuyện mấy ngày nay, nhiệm vụ mà tổng bộ giao cho chúng ta tiến triển đến đâu rồi?' Rồi ba người tiếp tục bàn những việc cơ mật trong căn phòng họp nhỏ dưới tầng ngầm đó.

Mà lúc này trong biệt thự nhà họ Lãnh, Lâm Y đang bước xuống lầu định ra ngoài vườn hoa tản bộ. Vừa đi đến cầu thang thì đã thấy Tịch Họa đang ngồi trên xe lăn trong phòng khách, má Trương và hai người làm đang vây xung quanh cô dường như đang quan sát vết thương trên người Tịch Họa, ba

người vừa xem vừa nhỏ giọng bàn tán.

Lâm Y thoáng dừng bước nhìn bốn người trong phòng khách, lúc này một người hầu vô tình ngược lên nhìn thấy Lâm Y trên cầu thang, bà ngăn người vội ra hiệu cho hai người kia, mấy người dưới lầu không hẹn mà cùng nhìn về phía Lâm Y đang đứng nơi thang lầu, tiếng bàn tán đột nhiên im bật.

Phòng khách bỗng chốc im lặng như tờ, Tịch Họa cũng chậm rãi xoay xe lần lại, cô nhìn Lâm Y đang đứng đó, môi dần lộ ra một nụ cười yếu ớt, lát sau mới nhẹ giọng nói, 'Chị Y Y, chị... khỏe chứ?'

Rõ ràng Tịch Họa đã thành công đoạt được sự đồng tình của tất cả những người làm, mà Lâm Y thì trở thành một kẻ mang bệnh không chịu nói lý lẽ! Một nữ chủ nhân độc ác ngay cả một cô gái đôi chân không lành lặn cũng nhẫn tâm đẩy xuống lầu!

Lâm Y cắn môi, cô điều tiết cảm xúc, lạnh giọng nói, 'Tốt lắm!'

'Vây... hay là chúng ta cùng ra vườn hoa tản bộ đi?' Giọng Tịch Họa vẫn thật nhu hòa.

'Không cần đâu!' Lâm Y lạnh như băng nói, cô trước giờ không biết giả vờ, không thích chính là không thích, mặc kệ người khác nghĩ cô thế nào! Lâm Y vừa nói vừa cất bước tiếp tục đi xuống thang lầu.

'Vây thì thôi, má Trương, chúng ta đi thôi!' Tịch Họa cũng không nói gì thêm, má Trương nghe lời vội cầm lấy tay vịn đẩy xe lăn đi về phía cửa, những người hầu cũng tản ra.

Phòng khách nhất thời lại an tĩnh trở lại, không một tiếng động, không một bóng người, Lâm Y đứng giữa phòng khách nhất thời không biết nên làm gì, vốn cô định xuống vườn hoa tản bộ nhưng giờ Tịch Họa ở đó, cô đương nhiên là không muốn đi nữa.

Nhẹ thở dài một tiếng Lâm Y xoay người định cất bước về phòng thì mắt vô tình lướt qua hành lang bên hông phòng khách, cô biết, đi qua hành lang ấy một chút nữa chính là phòng của Tịch Họa...

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, giọng Tịch Họa lại vang lên bên tai: 'Nếu như cô không đi, rồi có một ngày đứa bé trong bụng cô cũng không còn nữa! Tôi có thể cho thuốc vào trong sữa, có thể cho thuốc vào thức ăn...'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô do dự hai giây rồi đổi hướng đi về phía gian phòng của Tịch Họa; đẩy cửa phòng của Tịch Họa ra, Lâm Y rón rén đi vào, cô nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt rất nhanh rơi trên một chiếc hộp đặt nơi đầu giường, xuyên qua lớp nhựa của vỏ hộp cô loáng thoáng thấy được bên trong có mấy lọ thuốc.

Lâm Y nhanh chóng bước đến mở hộp thuốc ra, cô cầm mấy lọ thuốc lên, đọc nhanh những dòng thuyết minh trên nhãn --- cả hộp chỉ toàn là thuốc sát trùng, thuốc cầm máu, rất thông dụng!

Lâm Y thất vọng đóng nắp hộp lại, cô thoáng chau mày, ánh mắt tiếp tục quan sát khắp phòng sau cùng dừng lại ở một ngăn tủ lớn, ổ khóa của ngăn tủ đó vẫn còn cắm chìa khóa nhưng ngăn tủ có ổ khóa chứng tỏ trong đó có thể có những thứ quan trọng!

Mắt Lâm Y lóe sáng lên, cô bước nhanh đến trước tủ mở ra ngăn tủ đó, một chiếc hộp sắt màu đỏ lập tức đập vào mắt Lâm Y, tim cô bỗng đập nhanh hơn, Lâm Y nhẹ nhàng nhấc chiếc hộp ra, mở nắp; ánh mắt đang lóe sáng của Lâm Y vụt tối lại rồi lập tức dâng đầy nỗi thất vọng --- bên trong chiếc hộp chỉ là những đồ trang sức lặt vặt của Tịch Họa.

Nhưng chính ngay lúc Lâm Y định đẩy nắp hộp lại thì đột nhiên mắt cô dính cứng ở một vật, vật đó nằm dưới những món trang sức khác, gần như bị che lấp hết, đó là một chiếc lắc tay bằng bạc, sự thô sơ của nó so với những món trang sức tinh xảo khác trong hộp quả thực là một trời một vực.

Chiếc lắc tay đó được tạo thành từ những vòng tròn nhỏ móc vào nhau, rất bình thường, đầu dây là hai quả tim cũng bằng bạc rất thô sơ, vừa nhìn đã biết là do một người thợ có tay nghề bình thường làm ra nhưng không hiểu sao cô cảm thấy nó rất quen thuộc! Lâm Y thoáng ngẩn người, cô nghĩ hoặc đưa tay nhặt sợi lắc lên, tỉ mỉ xem nó, càng xem càng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 260: Tịch Họa Thật - Giả (3)

Nhưng ngay lúc đó cửa phòng của Tịch Họa đột ngột bị đẩy ra, Lâm Y còn chưa kịp đẩy hộp trang sức lại thì Tịch Họa, má Trương và hai người làm khác đã đẩy cửa bước vào, họ ngạc nhiên nhìn Lâm Y đang đứng trước tủ sau đó ánh mắt kinh ngạc rơi trên chiếc hộp trang sức trên tay cô...

Lâm Y nhất thời cũng ngẩn người ra, cô ngượng ngùng đứng đó, không có động tĩnh gì chỉ ngẩn người nhìn những người làm đang đứng nơi cửa.

'Y Y' Tịch Họa là người đầu tiên có phản ứng, cô đẩy xe lăn tiến tới một bước, đôi mắt to tròn nhìn chiếc hộp trang sức trên tay Lâm Y, sau đó nhìn lên mặt cô, khóe môi lộ ra một ý cười, 'Chị thích những trang sức của em sao? Chỉ cần chị nói một tiếng, em có thể tặng chị hết!'

Lâm Y lúc này mới bừng tỉnh lại. Cô bị xem như kẻ trộm! Cẩn mạnh mẽ, Lâm Y đặt chiếc hộp trang sức xuống bàn, không nói một lời, cô biết vào lúc này có nói gì cũng là dư thừa! Chậm rãi cất bước đi ra ngoài, ba người phụ nữ thấy Lâm Y bước ra vội vàng tránh ra nhường đường cho Lâm Y lướt qua người họ đi ra. Nhưng chân Lâm Y còn chưa bước ra cửa thì đã nghe tiếng Tịch Họa vang lên sau lưng, 'Y Y, có phải là chị lại xuất hiện ảo giác, đi nhầm phòng hay không?'

Bước chân của Lâm Y chợt khựng lại, cô vụt xoay người đối mặt với Tịch Họa cùng ba người làm, nhàn nhạt cười, 'Đúng đó, tôi lại xuất hiện ảo giác, Tịch Họa, cô phải cẩn thận một chút, miễn cho tôi lại làm cô bị thương...' Nói rồi Lâm Y xoay người rồi đi, chỉ lưu lại một đám người đứng ngẩn ra giữa phòng.

Buổi tối, Lãnh Nghị trở về nhà rất muộn, hần bước xuống xe, vẫn như thường ngày, nhìn thấy quản gia và Tịch Họa đứng ở thềm cửa nghênh đón. Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị quét trên mặt Tịch Họa, hần bước nhanh về phía cửa, cũng như thường ngày, tự động cầm lấy tay đẩy xe lăn của cô vào trong.

Trên mặt Tịch Họa tràn đầy ý cười, mỗi ngày chỉ có lúc này, khi Lãnh Nghị giúp cô đẩy xe lăn mới là lúc cô vui vẻ nhất.

Quản gia dè dặt nhìn sắc mặt của Lãnh Nghị rồi đi theo sau nhỏ giọng nói, 'Chiều hôm nay thiếu phu nhân một mình đến phòng của Tịch Họa tiểu thư...' Nói đến đây, quản gia thấy bước chân của Lãnh Nghị chợt dừng lại, câu nói của ông cũng tự động ngưng bật, len lén liếc nhìn sắc mặt của Lãnh Nghị, Tịch Họa cũng chậm rãi quay đầu lại nhìn hần.

Trong mắt Lãnh Nghị một mảnh âm trầm, nhìn không ra có bất cứ biểu tình gì, dường như đang đợi câu tiếp theo của quản gia, thấy vậy quản gia chậm chạp nuốt nước bọt, thấp giọng nói, 'Cô ấy lục tìm hộp trang sức của Tịch Họa tiểu thư...'

Lục tìm hộp trang sức của Tịch Họa? Lãnh Nghị thoáng chau mày, vẫn không lên tiếng. Tịch Họa lúc này mới mềm mại nói: 'Nghị, không có việc gì, Y Y nói, chỉ là chị ấy lại xuất hiện ảo giác, đi nhầm phòng, tìm nhầm đồ...'

'Cô ấy chính miệng nói mình xuất hiện ảo giác?' Đáy mắt Lãnh Nghị thoáng gọn sóng rồi lập tức biến mất, chân vẫn bước tiếp, tay vẫn không quên đẩy xe lăn giúp Tịch Họa.

'Phải đó, chị ấy nói như vậy', Tịch Họa cười nhẹ một tiếng, 'Chị ấy còn bảo em phải cẩn thận, không chừng hôm nào đó lại xuất hiện ảo giác, sẽ lại làm em bị thương... rất nhiều người nghe thấy...'

Đáy mắt Lãnh Nghị thoáng qua một ý cười không dễ phát hiện...

Lúc Lãnh Nghị lên lầu, Lâm Y vẫn còn chưa ngủ, cô đang ngồi tựa vào sofa, mắt nhắm hờ, một tay đặt lên bụng mình, tiếng nhạc thai giáo đang du dương vang lên, sự xuất hiện của Lãnh Nghị dường như chẳng khiến cho cô gái có chút phản ứng nào, cô vẫn ngồi nguyên tư thế cũ.

Khóe môi Lãnh Nghị lộ ra một ý cười, hần cởi áo vest ném lên sofa để lộ áo sơ mi màu đen bên trong, màu mà hần thích nhất, rồi nhẹ nhàng đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, cô gái vẫn duy trì tư thế ngồi đó, vẻ mặt thật điềm tĩnh.

'Y Y', đáy mắt Lãnh Nghị tràn ngập tình yêu và sự sùng nịch, hần vươn tay nhẹ nhàng ôm cả người cô vào lòng, cô gái vẫn không có chút phản ứng nào, mắt vẫn khép hờ, để mặc người đàn ông ôm mình, để mặc môi hần vờn trên mái tóc, đôi mắt, chiếc mũi nhỏ rồi dừng lại ở môi...

Chỉ đến khi người đàn ông kéo cổ áo ngủ của cô gái xuống, đôi môi với những đường nét rõ ràng cũng theo đó trượt xuống thì cô mới hé mắt ra, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ đẩy đầu người đàn ông ra, nhàn nhạt hỏi: 'Lúc nào thì anh để Tịch Họa đi?'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần hơi ngước lên, chiếc mũi cao thẳng cọ nhẹ vào mũi cô gái, khóe môi lộ ra ý cười, giọng đầy từ tính mê người, 'Àn, đợi chân cô ấy tốt hơn một chút, được không?'

Lâm Y nhìn chằm chằm gương mặt tuấn đạt trước mặt, còn có sự sùng nịch vô hạn trong đáy mắt, rốt cuộc rũ mi, không nói gì thêm, nói thế nào, Lãnh Nghị cũng là một người trọng tình trọng nghĩa, cô dường như không thể trách hần điều gì.

'Qua mấy ngày nữa, đợi anh rảnh một chút, dẫn em đi Luân Đôn một chuyến...' Mũi Lãnh Nghị lại cọ nhẹ vào mũi cô, giọng ngọt như mật.

Hàng mi đang rũ xuống của Lâm Y hơi nhướng lên, cô nhìn sâu vào mắt người đàn ông, nhìn ánh mắt sáng ngời của hần, lát sau mới thấp giọng hỏi, 'Vì sao phải đi Luân Đôn?'

'Nơi đó tụ tập toàn bộ những đồ trang sức tinh xảo nhất trên thế giới, em tha hồ chọn...' Giọng Lãnh Nghị trầm ấm mê người.

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, rõ ràng người dưới lầu đã đi cáo trạng với Lãnh Nghị rồi! Cô nhìn chồng đắm đắm, lạnh giọng nói, 'Anh nghĩ em đi trộm đồ trang sức của cô ta sao?'

Lãnh Nghị bật cười, âu yếm hôn cô, trong giọng nói pha chút trêu chọc, 'Sao anh lại nghĩ thế chứ, không phải em lại xuất hiện ảo giác, đi nhầm phòng, cầm nhầm đồ sao?'

Lâm Y chau mày, tức giận nói, 'Đây không phải là kết luận mà mọi người đã xác định rồi sao? Em chỉ thuận theo ý của mọi người mà nói ra thôi!'

'Được được, đây là kết luận của họ, thực ra em không có ảo giác!' Lãnh Nghị một vẻ sao cũng được nhưng giọng nói vẫn đầy sùng nịch, rồi hần nhướng

mắt, hỏi về khó hiểu, 'Nhưng mà Y Y, vì sao em lại lục hộp trang sức của người ta?'

Lâm Y nuốt nước bọt, lườm: 'Em là muốn tìm xem có thuốc gì không, thuốc mà cô ta muốn dùng để hại cục cưng... nhưng tìm không thấy, chỉ tìm thấy hộp trang sức đó...' Chiếc lắc tay bằng bạc thô sơ lần nữa lại hiện ra trong đầu Lâm Y, hàng mi dài của cô nhẹ chớp lên, cô mấp máy môi định nói gì đó nhưng rốt cuộc vẫn không nói ra lời.

Bởi vì cô còn chưa dám mạo muội xác nhận sợi lắc tay đó liệu có phải là của mình hay không? Có lẽ trên đời này có nhiều thứ trùng hợp, hai sợi lắc tay giống hệt nhau cũng không phải không có; hoặc có lẽ lúc nhỏ cô đánh mất, có người nhặt lại, lại rơi đến tay Tịch Họa, ai mà biết được!

Thấy Lâm Y ngẩn người suy tư, Lãnh Nghị bất chợt siết chặt vòng tay hơn, cười nhẹ: 'Lại nghĩ gì đó?'

'Không có gì!' Lâm Y rừ mi, qua loa nói.

Chiều hôm sau quản gia dẫn một cô gái tuổi trẻ, mặt mũi sáng sủa, tóc ngắn, thoát nhìn giống như một cô học sinh cấp ba, trên mặt vẫn còn nét ngượng ngùng vào nhà, tập hợp tất cả người làm trong nhà lại tuyên bố: 'Hôm nay tôi giới thiệu với mọi người một người mới, cô tên là Linh Nhi, vừa mới tốt nghiệp khóa y tá, thiếu gia đặc biệt chọn cô ấy đến làm người hầu thân cận của thiếu phu nhân...'

Tốt nghiệp khóa y tá? Làm người hầu thân cận của thiếu phu nhân? Ánh mắt ai nấy bỗng chốc tập trung hết trên người cô gái có tên là Linh Nhi kia, thiếu phu nhân đến đây lâu như vậy trước giờ đều không cần người hầu thân cận, hai ngày trước thiếu phu nhân đẩy Tịch Họa xuống lầu, hôm qua lại chạy vào phòng của Tịch Họa lục lại đồ của cô ấy... Nếu theo thân phận của thiếu phu nhân và sự chiều chuộng mà thiếu gia dành cho cô ấy, rõ ràng không thể nào thiếu phu nhân đi trộm đồ! Vậy có lẽ là như chính miệng thiếu phu nhân nói, mình xuất hiện ảo giác! Mà hôm nay đột nhiên lại xuất hiện một cô gái vừa tốt nghiệp trường y tá đến làm người hầu thân cận của thiếu phu nhân? Vậy chẳng phải rõ ràng là bởi vì bệnh hoang tưởng của thiếu phu nhân càng lúc càng nghiêm trọng, thiếu gia vì muốn trông chừng thiếu phu nhân nên đặc biệt sai người tìm cô gái này đến sao?

Rồi quản gia dẫn Linh Nhi đi gặp Lâm Y...

Lâm Y rời mắt khỏi trang sách nhìn lên cô gái trẻ đang đứng trước mặt mình, tóc ngắn, vẻ nhanh nhẹn gọn gàng, trên mặt vẫn còn chút ngượng ngùng, đôi mắt to tròn vui vẻ nhìn Lâm Y...

'Thiếu phu nhân, cô thấy thế nào? Thiếu gia nói, nếu như cô không thích có thể lại tìm một người khác!' Quản gia đứng bên cạnh hỏi nhỏ.

'Không cần đâu... cô này thôi!' Lâm Y nhìn Linh Nhi mỉm cười tỏ vẻ thân thiện nhưng giọng thật hồ hững, thực ra cô không hào hứng với chuyện này lắm nhưng chỉ thuận theo ý của Lãnh Nghị thôi.

Nhưng sự có mặt của Linh Nhi quả nhiên là hữu dụng, điều hữu dụng chính là buổi trưa Lâm Y đã có thể an ổn ngủ một giấc, không còn lo này lo nọ nữa...

Chiều hôm đó khi Lâm Y thức dậy thì thời gian vẫn còn sớm, cô chậm rãi rời giường bước ra ngoài ban công nhìn xuống vườn hoa dưới lầu, trong vườn bởi vì mùa xuân đến nên cây cối xanh tốt, hoa nở chim kêu, khỏe môi Lâm Y không tự chủ được lộ ra một ý cười, cô cúi đầu nhẹ xoa vùng bụng đã hơi lộ ra của mình, ừm, dần cục cưng đi dạo một chút!

Lâm Y chậm rãi bước xuống lầu, Linh Nhi thì đi theo sau lưng cô; vừa bước đến chiếu nghỉ của cầu thang thì đã nghe ở một góc phòng khách khuất sau thang lầu có hai người đang nhỏ giọng bàn tán...

'Tiểu thư của các người thật tội nghiệp, chân vừa mới khỏi một chút giờ lại không thể đi được, haizz...'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô không tự chủ được dừng bước, lặng lẽ đứng nghe.

'Phải đó, lúc cô ấy còn chưa đi lại được, thiếu phu nhân cứ nói là cô ấy chạy lên phòng ngủ của mình; thật không dễ dàng mới tập đi được, thiếu phu nhân lại nói cô ấy muốn hại con mình, đẩy người ta xuống lầu... còn chạy đến phòng ngủ của tiểu thư chúng tôi lục hộp trang sức của cô ấy...'

'Bệnh hoang tưởng kia sợ nhỉ... Giờ là tiểu thư của các người, không biết sau này có đến lượt chúng tôi không nữa!'

'Haizz, không biết nữa... thiếu gia thì lại bao che cho cô ấy như vậy, một câu cũng không nỡ nói nặng lời, chỉ tội nghiệp cho tiểu thư của chúng tôi... Nhưng giờ thiếu gia tìm một người hầu trông chừng cô ấy, chắc là sẽ đỡ hơn!'

'Haizz, thiếu phu nhân của các người vốn không phải như vậy đâu... sau khi mang thai thì mới thay đổi, không biết cảm xúc như vậy đối với tiểu thiếu gia trong bụng có ảnh hưởng gì không nữa...'

'Lâu dài cứ như vậy, chắc chắn là có ảnh hưởng rồi...'

Sóng mắt Lâm Y xao động dữ dội, bàn tay không tự chủ được sờ nhẹ lên bụng mình --- chuyện này cũng chính là chuyện cô đang lo lắng, mấy ngày nay tâm trạng cứ phập phồng như vậy, cô thật lo sợ sẽ ảnh hưởng đến cục cưng...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261: Tịch Họa Thập - Giả (4)

'Các người xì xào gì đó?' Đột nhiên truyền đến giọng nói có chút tức giận của quản gia vang lên, rõ ràng ông từ đâu vừa đi ngang qua nghe được lời bàn tán của những người làm này.

Hai người lập tức im bặt, nhỏ giọng nói: 'Xin lỗi...' Rồi Lâm Y nhìn thấy từ một góc khuất nơi thang lầu một bóng người đi ra, chính là má Trương, bà liếc mắt thấy Lâm Y đang đứng nơi thang lầu, phía sau là Linh Nhi thì đáy mắt thoáng lộ ra một vẻ khiếp sợ, bà vội khom người chào Lâm Y rồi đi nhanh về phía phòng ngủ của Tịch Họa...

Lâm Y cắn môi, rốt cuộc vẫn tiếp tục chậm rãi bước xuống, 'Thiếu Thiếu phu nhân... xin... xin lỗi...' Một người làm khác cũng xuất hiện trước mặt Lâm Y, trong đáy mắt sự khiếp sợ thật rõ ràng, ở phía lưng bàn tán chuyện của chủ nhân, đây thật sự không phải chuyện một người hầu nên làm.

Lâm Y chỉ nhếch môi cười, cũng không so đo gì, cô giờ bị người ta nói là bị bệnh hoang tưởng cũng thấy không sao cả, cũng không còn kích động như lúc ban đầu, họ thích nói gì cứ nói, giờ điều mà cô quan tâm là cảm xúc của mình liệu có thật sự ảnh hưởng đến đứa nhỏ hay không!

Chậm rãi đi dạo trong vườn hoa, một tay Lâm Y lại không ý thức vuốt ve nơi bụng, vừa đi ánh mắt cô vừa nhìn mông lung về phía trước, suy nghĩ miên man, vì cục cưng, mình không thể lại vì chuyện của Tịch Họa mà làm hỏng cảm xúc của chính mình!

Nhưng chỉ cần có Tịch Họa ở đó, cảm xúc của mình không thể không bị ảnh hưởng... Lâm Y chậm chạp dừng bước, đôi mắt đen láy vẫn nhìn mông lung nơi chân trời... Vậy thì, vì cục cưng, hay là tạm thời mình rời đi? Mày Lâm Y bắt giặc chau lại...

Cùng lúc đó, trong văn phòng của mình ở LS quốc tế, Lãnh Nghị đang vui đầu vào công việc thì điện thoại reo lên, hắn cảm lên nghe, đầu bên kia truyền đến giọng nói có chút khàn trương nhưng cố nén của Lưu Dững, 'Thiếu gia...' Anh ta chỉ hô một tiếng rồi lại dừng lại.

Mắt Lãnh Nghị lóe sáng, trầm giọng nói: 'Có chuyện gì, cứ nói đi!'

'Thiếu gia', Lưu Dững lại gọi một lần, giọng nói có chút bất an, 'Kết quả điều tra của chúng tôi là... Hạ Tịch Họa tiểu thư năm năm trước... đã chết rồi! Mà cha mẹ của Hạ Tịch Họa tiểu thư vẫn còn, cả hai người đều còn sống trên đời!'

Quả nhiên là có vấn đề! Ánh mắt Lãnh Nghị ghim trên bức tường trước mặt, cắn mạnh môi đến rướm máu, trong mắt thoáng qua một tia phức tạp lẫn âm trầm, thật lâu vẫn không nói tiếng nào.

Đầu bên kia tiếng Lưu Dững lại tiếp tục vang lên: 'Chúng tôi có gặp cha mẹ cô ấy hỏi qua, Hạ tiểu thư đã qua đời kia mười tám năm trước đúng là có tham gia một tiết mục biểu diễn văn nghệ mừng ngày 1 tháng 6, nhà của họ vẫn còn ảnh chụp cô ấy mặc chiếc váy màu trắng đang nhảy múa!'

Lòng Lãnh Nghị chớp mắt truyền đến cảm giác đau như xé, Họa Nhi thực sự đã chết rồi sao? Vậy Hạ Tịch Họa đang ở trong nhà hắn kia là ai chứ? Cô ấy thực sự là em gái của Lâm Phong sao?

'Thiếu gia', Lưu Dững lại nhẹ giọng nói, 'Còn cha của Lâm Phong, tuy rằng ông ấy là tài xế của Lãnh lão gia, nhưng trong hồ sơ của phòng hộ tịch lại không thể tìm được người này, chúng tôi cho rằng, thân phận của Lâm Phong năm đó là giả tạo!'

Lãnh Nghị lại lần nữa ngẩn người, cha Lâm Phong năm ấy cố tình giả mạo thân phận, lên vào nhà họ Lãnh, giờ xem ra rõ ràng là nhắm vào ông nội Lãnh Tân rồi! Vậy ông ta vì sao phải làm như thế? Sau khi ông ta chết đi còn để cho hai con tiếp tục đến đối phó nhà họ Lãnh sao? Sau lưng tất cả những chuyện này rốt cuộc có bí mật gì lớn lao đây?

Mặt Lãnh Nghị xanh mét, hắn chậm rãi gạt đầu, lạnh giọng nói: 'Cậu cho rằng Hạ Tịch Họa bây giờ chính là em gái của Lâm Phong, còn Hạ Tịch Họa thật sự đã chết rồi có phải không?'

'Đúng vậy thiếu gia!' Lưu Dững nhỏ giọng đáp, 'Theo suy đoán của chúng tôi, Hạ Tịch Họa rất có khả năng là bị Lâm Phong giết chết, hắn giết cô ấy sau đó đem em gái của hắn thay thế cho Hạ Tịch Họa, để cô ấy có thể đến bên cạnh chúng ta tùy thời ra tay!' Nói đến đây Lưu Dững dừng lại một chút, nghe bên kia vẫn không nói tiếng nào, hắn lại thấp giọng hỏi, 'Có cần bắt Lâm Phong tra hỏi hay không?'

Trán Lãnh Nghị nổi lên gân xanh, trầm tư thật lâu rồi giọng nói lạnh lùng của hắn mới cất lên, 'Cứ tạm tha cho hắn, đừng làm kinh động, một mình hắn vốn không có bản lĩnh lớn như vậy, tôi còn muốn xem sau lưng hắn còn có ai sau đó mới đồng loạt bắt hết!' Nói đến câu cuối, Lãnh Nghị vụt đứng dậy đáy mắt đỏ rực màu máu.

'Được, thiếu gia!' Lưu Dững nhỏ giọng đáp, 'Tôi cũng cảm thấy phía sau có thể còn có người, theo lý một mình hắn không thể làm được chuyện gì lớn!'

Lãnh Nghị trầm mặc hồi lâu rồi mới lên tiếng, giọng lạnh như băng, 'Giờ cậu nhanh chóng đến dưới lầu LS quốc tế đợi tôi, tôi muốn đi một chuyến đến chỗ cha mẹ của Tịch Họa...'

Một tiếng sau xe của Lãnh Nghị đã dừng lại trước một khu nhà cũ kỹ của thành phố H, Lãnh Nghị, Lưu Dững cùng một thành viên khác tiểu Trương xuống xe đi vào trong, Lưu Dững và tiểu Trương đi trước dẫn đường, Lãnh Nghị một mình đi phía sau.

Ba người dừng lại trước cửa một tòa nhà, tiểu Trương ấn chuông của một căn hộ, từ bộ đàm truyền ra một giọng già nua: 'Ai vậy?'

'Bác Hạ, chào bác, cháu là tiểu Trương buổi sáng nay có đến nhà chơi đây, Lãnh tông của bọn cháu muốn đến thăm bác!' Tiểu Trương nói vào máy bộ đàm

'Được, được...' Theo câu trả lời của ông Hạ, "cách" một tiếng cửa sắt mở ra, tiểu Trương mở rộng cửa để Lãnh Nghị và Lưu Dững bước vào trong, ba người đi theo một cầu thang tối tăm đến trước một căn hộ ở tầng ba thì dừng lại, cửa đã mở, một ông già tuổi khoảng sáu mươi, tóc hoa râm đang đứng nơi cửa, bên trong nhà còn có một phụ nữ thoát nhìn tuổi cũng không nhỏ.

Căn phòng khách vốn không lớn, cùng lúc ngồi năm người đã chật chội không chịu nổi, nhắc đến con gái mình Hạ Tịch Họa, hai người già liền nhin không được nhe nhào, bà Hạ gần như khóc rống, 'Lúc con gái tôi mới được hai tuổi, chúng tôi đón nó từ trong cô nhi viện về nuôi! Đang tuổi thanh xuân phơi phới, không ngờ con bé lại cứ thế ra đi... Con tôi không biết bơi, tôi hôm đó chúng tôi cũng không biết vì sao nó lại đi đến bên bờ sông..'

Nỗi đau người đầu bạc tiễn người đầu xanh phút chốc tràn khắp căn hộ nhỏ, ai nấy nhất thời đều không lên tiếng, Lãnh Nghị mím chặt môi, đáy mắt một mảnh âm trầm, thật lâu sau, khi nghe tiếng khóc của bà Hạ đã nhỏ dần, tiểu Trương mới thấp giọng hỏi: 'Bác Hạ, bác có còn tấm ảnh nào của con gái mình lúc nhỏ không? Có thể lấy ra cho chúng tôi xem một chút không?'

Bà Hạ đưa tay lau lệ, đau xót nói: 'Sau khi con gái tôi mất không lâu nhà chúng tôi đột nhiên bị cháy, tất cả những giấy tờ liên quan đến con gái tôi đều bị cháy sạch hết, ảnh chụp cũng không còn, chỉ còn lại một tấm ảnh tôi để trong chỗ làm, không có mang về nhà là còn thôi, tôi lấy cho các người xem!'

Đó là một tấm ảnh đã ố vàng, trong ảnh chụp cảnh một sân khấu đơn giản, trên sân khấu có rất nhiều cô bé mặc váy trắng giống nhau đang nhảy múa, cùng một kiểu tóc, cùng một kiểu trang phục, cũng là những gương mặt tươi cười, thoát nhìn giống hệt nhau nhưng Lãnh Nghị vẫn rất nhanh nhận ra Hạ Tịch Họa, cô gái nhỏ với gương mặt tròn và nụ cười thật ngọt; bởi vì hơn ba năm trước hắn đã từng nhìn thấy những bức ảnh tương tự bức ảnh này trong album ảnh của Hạ Tịch Họa đang ở nhà hắn bây giờ.

Lòng Lãnh Nghị ảm ảm đau, rõ ràng bọn người Lâm Phong đã giết Hạ Tịch Họa, đốt nhà họ Hạ, lấy cắp đi bức ảnh của Hạ Tịch Họa lúc nhỏ rồi Lâm Phong cho em gái mình mạo xưng là Hạ Tịch Họa đến tìm hắn.

Nhưng năm đó Lâm Phong cả gan dối người, vì sao Lãnh Thành, người trở về giúp Lãnh Nghị tìm lại Họa Nhi lại không phát hiện ra có chút nghi vấn nào?

Lãnh Nghị vẫn còn nhớ rõ, lúc đó Lãnh Thành dẫn Hạ Tịch Họa đến nước Pháp, khi một Hạ Tịch Họa xinh đẹp duyên dáng đứng trước mặt Lãnh Nghị, Lãnh Nghị thế nhưng không thể nào tìm lại cảm giác năm đó. Nhưng bởi vì hắn nhìn thấy mấy bức ảnh chụp sân khấu còn lưu lại của Hạ Tịch Họa, chiếc váy trắng, gương mặt tròn tròn, nụ cười ngọt ngào đó rất quen thuộc với mình nên hắn vì chuyện này mà còn đặc biệt trở về nước một lần chỉ để tìm gặp cô giáo Triệu, giáo viên tiểu học của Tịch Họa, từ miệng của cô giáo Triệu hắn lần nữa chứng thực cô gái đó là Hạ Tịch Họa, lúc đó các cô giáo đều gọi cô là 'Họa Nhi!'

Nhưng giờ sự thật đã chứng minh cảm giác của hắn là đúng, Hạ Tịch Họa mà Lãnh Thành đón về lại không phải là Hạ Tịch Họa thật! Lâm Phong làm thế nào có thể dối người mà thân không hay quý không biết chứ?

Lãnh Nghị chậm rãi đưa trả bức ảnh cho bà Hạ, hắn nhìn hai người già về mặt đau buồn trước mặt, đáy mắt càng thêm âm trầm, hắn mím môi, nhìn hai người thấp giọng nói, 'Sau này nếu cuộc sống của hai người có gì khó khăn, đừng ngại, cứ tìm đến chúng tôi!'

Ông Hạ nhìn Lãnh Nghị đầy cảm kích, 'Cám ơn Lãnh tiên sinh... cuộc sống của chúng tôi vốn cũng không đáng lo, có một người bà con xa ở nước ngoài nghe nói hai vợ chồng già chúng tôi sống cô đơn, thường hay gọi tiền về... chỉ là mấy năm gần đây đột nhiên lại không có tin tức gì, nhưng gần đây lại có liên hệ trở lại..'

Mắt Lãnh Nghị lóe lên một tia sắc bén, hắn dăm chiêu một lúc rồi nhẹ giọng hỏi: 'Người đó đại khái bao lâu không có tin tức?'

'Chắc khoảng ba năm!' Ông Hạ ngẫm nghĩ rồi nói... Mắt Lãnh Nghị và Lưu Dững cùng lóe sáng..

'Bác có bao giờ gặp người họ hàng đã gửi tiền cho mình không?' Lưu Dững nhẹ giọng nói.

'Không có... Haizz, anh ta nói mình là cháu, năm đó em trai tôi sau khi đến Đài Loan thì mất liên lạc... tốn nhiều tiền rồi mà vẫn chưa tìm được nó!'

Lưu Dững không nói gì nữa, chỉ âm thầm nhìn sang Lãnh Nghị, rõ ràng người gửi tiền là Hạ Tịch Họa, vậy Tịch Họa rốt cuộc là vì áy náy mà gửi tiền cho ông bà Hạ hay là Hạ Tịch Họa vốn không chết, cô ấy chỉ bị Lâm Phong khống chế, tạo thành cái chết giả để lừa cha mẹ mình?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 262: Tất Cả Là Vì Cục Cưng (1)

Lãnh Nghị thoáng chau mày trầm tư rồi dường như rất tùy ý hỏi: "Trước khi con gái của hai người xảy ra chuyện, có phải đã có người đến tìm hai người, đề cập đến chuyện lúc con gái hai người còn nhỏ đã từng cứu người?"

Ông Hạ thờ dài một tiếng, "Có... họ không có tìm chúng tôi, lúc đó họ trực tiếp đến trường tìm con gái tôi, sau đó con gái tôi về nhà nói lại cho chúng tôi... Chuyện này chúng tôi cũng không rõ lắm, lúc còn nhỏ con bé đã từng cứu người đến lúc nó nói chúng tôi mới biết!"

Mắt Lãnh Nghị hơi lóe lên, "Lúc cô ấy còn nhỏ đã từng nói về chuyện đó cho hai người không?"

"Không có!" Ông Hạ lắc đầu.

Rời khỏi nhà họ Hạ một quãng, bước chân của Lãnh Nghị chợt dừng lại, Lư Dững và tiểu Trương cũng dừng lại theo, trầm ngâm giây lâu rồi Lãnh Nghị mới thấp giọng nói, "Giúp ông bà Hạ đổi một căn nhà tốt hơn, lại cho họ một khoản tiền để họ an dưỡng tuổi già!"

"Dạ, thiếu gia!" Lư Dững nghiêm cẩn nói.

Trong xe, Lư Dững lên lúc nhìn Lãnh Nghị này giờ vẫn dăm chiêu không nói, chần chờ hồi lâu rồi thấp giọng hỏi: "Thiếu gia, ngài thấy Tịch Họa này..."

"Cô ấy không phải em gái của Lâm Phong, cô ấy chính là Hạ Tịch Họa! Cái chết của cô ấy chỉ là giả thôi!" Gương mặt tuấn tú của Lãnh Nghị lộ rõ vẻ lạnh mạc, "Trong các đoạn ghi âm chúng ta cũng nghe thấy, thái độ của Lâm Phong đối với Tịch Họa thật ác liệt, không thể nào là thái độ của một người anh trai với em gái mình! Tiền mà ông bà Hạ nhận được chính là cho Tịch Họa gửi về cho cha mẹ mình!"

Lư Dững khẽ gật đầu, "Tôi đoán lúc bắt đầu cô ấy là vì lợi ích gì đó mà thỏa hiệp với bọn họ, về sau có lẽ là có chuyện gì bị bọn người của Lâm Phong nắm đằng cán nên bị họ khống chế..."

Lãnh Nghị gật đầu, đôi mắt đen một mảnh thâm trầm, thật lâu sau hắn mới trầm giọng ra lệnh: "Lư Dững, ngày mai giúp tôi tìm cô giáo Triệu Hà, giáo viên hướng dẫn vũ đạo trong buổi biểu diễn văn nghệ năm đó! Tôi muốn đi gặp bà ấy lần nữa!" Những chuyện mà Tịch Họa này làm quả thực khiến Lãnh Nghị khó mà lý giải! Hắn ần ần có chút lo âu...

"Dạ, thiếu gia!" Lư Dững lần nữa trầm giọng đáp.

Lãnh Nghị không trở về LS quốc tế mà đi thẳng về nhà. Lúc hắn bước vào nhà, Lâm Y đã lên lầu, trong phòng khách chỉ còn lại quản gia và mấy người làm, bước chân Lãnh Nghị dừng lại trong phòng khách, đáy mắt âm trầm mà sắc bén.

Quản gia cảm nhận được rõ ràng thiếu gia hôm nay có gì đó không đúng, dường như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. Ông dè dặt bước đến gọi, "Thiếu gia!"

Đáy mắt âm trầm của Lãnh Nghị hơi lóe lên, giọng nói tận lực đè nén, "Tịch Họa tiểu thư đâu?"

Quản gia thoáng sửng sốt, trong ấn tượng của ông, câu đầu tiên mỗi khi thiếu gia về nhà luôn là "Y Y đâu?" Nhưng hôm nay câu đầu tiên ngài ấy nói khi về nhà lại là "Tịch Họa tiểu thư đâu?", nhưng ông không dám trễ nãi, vội lên tiếng trả lời: "Tịch Họa tiểu thư đang ở phòng tập vật lý trị liệu!"

Lãnh Nghị hơi mím môi, cuối cùng cất bước đi về phía phòng gym.

Trong phòng gym, dưới sự diu dờ của cô hộ lý Tiểu Lâm, Tịch Họa đang chống nạng chậm chạp đi từng bước nhưng tâm tư của cô rõ ràng là không đặt ở chuyện luyện tập, mới đi được mấy bước cô đã đòi trở lại xe lăn, phiền chán ném đôi nạng đi, cô thật sự không biết những ngày tháng này còn tiếp tục đến bao giờ!

Đang lúc rầu rĩ không vui thì Tịch Họa chợt nghe tiếng Tiểu Lâm nhắc nhở: "Thiếu gia đến rồi!" Sóng mắt Tịch Họa thoáng xao động, cô vội quay đầu về phía cửa, quả nhiên nhìn thấy một bóng người cao ngất đang tiến vào, 'Nghị!' giọng Tịch Họa tràn ngập vui sướng, cô vội lăn xe về phía Lãnh Nghị.

Lãnh Nghị dừng bước nhìn cô gái đang lăn xe về phía mình, vốn hắn tưởng rằng Tịch Họa chỉ vì muốn tranh giành tình yêu nên mới không ngừng nghĩ cách hãm hại Lâm Y, giờ hắn mới hiểu rõ, vốn sau lưng cô còn có một bí mật lớn như vậy! Mà có lẽ là còn nhiều bí mật nữa mà hắn chưa biết!

Thì ra năm năm trước lúc cô đến nhà họ Lãnh thì cũng bắt đầu nguy trang, bắt đầu lừa dối hắn! Mà hắn thì vẫn luôn cho rằng cô thật thiện lương!

Đáy mắt hắn thoáng qua một tia âm trầm nhưng tàn đi rất nhanh, môi hơi lộ ra một nụ cười nhìn cô gái đã đến trước mặt hắn, nhẹ giọng hỏi: "Chân của em hôm nay có cảm giác chút nào chưa?"

Trong đôi mắt to tròn của Tịch Họa tràn đầy ý cười, cô nhẹ gật đầu, "Àn, không còn đau nữa... Nghị, sao hôm nay anh về sớm vậy?"

"Ừ, hôm nay muốn về sớm một chút, xem em làm vật lý trị liệu đến đâu rồi!" Lãnh Nghị nhàn nhạt nói, hắn nhìn thấy sự vui sướng trong mắt Tịch Họa, lại bồi thêm một câu, "Dù sao cũng là do Y Y gây ra họa, khiến em chịu khổ rồi, Tịch Họa!"

Hốc mũi Tịch Họa bỗng có chút ê ẩm, vành mắt cũng bắt đầu phấp phồng, cô nhỏ giọng nói, "Nghị, chỉ cần anh có thể hiểu em vậy là đủ rồi..."

Lãnh Nghị lại nở nụ cười, "Được rồi, đừng buồn nữa... ần, anh tập với em, nạng đâu?" Tiểu Lâm đứng bên cạnh vội đưa cặp nạng cho Tịch Họa.

Tịch Họa chống nạng, Lãnh Nghị thì đặt tay lên eo diu cô đi từng bước chậm chậm, trên mặt, trên môi Tịch Họa đều là nụ cười hạnh phúc... Hôm nay rõ

ràng Lãnh Nghị đặc biệt hào hứng, hân cùng Tịch Họa tập vật lý trị liệu, lại cùng cô nghỉ ngơi, nói chuyện, rồi lại tập. Lúc này trời đã tối, phòng gym cũng đã sáng đèn.

Lâm Y từ trên lầu bước xuống, Linh Nhi thì ở phía sau, xuống đến phòng khách, quản gia và những người làm đều ở đó chỉ không thấy Tịch Họa, mỗi ngày vào lúc này không phải Tịch Họa đều ở đây sao? Vì sao hôm nay lại không có?

Suy nghĩ này chỉ lướt qua trong đầu Lâm Y, cô cũng không để ý lắm, chỉ tùy ý hỏi quản gia, 'Bác Trần, thiếu gia sao vẫn còn chưa về? Hôm nay anh ấy không có nói là sẽ không về ăn cơm!'

'Thiếu phu nhân!' Quản gia do dự một chút rồi nhẹ giọng nói, 'Thiếu gia đã về, ngài ấy đang ở phòng gym!'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, lúc này Tịch Họa không có ở đây mà Lãnh Nghị thì đang ở phòng gym, rõ ràng là Nghị lại đi giúp Tịch Họa tập đi rồi! Những người làm dè dặt quan sát sắc mặt của Lâm Y, cô mím môi, nhỏ giọng nói, 'Tôi đi gọi họ ăn cơm!' Cô nói rồi cất bước đi về phía phòng gym.

Trong phòng gym, Lãnh Nghị đang dìu Tịch Họa tập đi, đột nhiên chân Tịch Họa khuy xuống, suýt nữa thì ngã nhào, Lãnh Nghị vội dùng sức kéo cô lại, cặp nặng trong tay Tịch Họa tuột ra, thân thể cô mất trọng tâm, cả người cứ thế rơi vào lòng Lãnh Nghị, hai tay vòng qua người hắn.

Mắt Lãnh Nghị lóe lên một tia phức tạp rồi biến mất rất nhanh, tay hắn vẫn đỡ nơi eo cô, không đẩy ra, chỉ hơi chau mày, giọng trách cứ: 'Sao lại bất cẩn thế?'

Tịch Họa hơi ngước lên nhìn gương mặt tuấn dật của Lãnh Nghị, đáy mắt là nỗi khát khao không dấu diếm, cô cố nào khát khao đôi môi kia áp lên môi mình, chìm cô trong nụ hôn của hắn, cô cố nào khát khao hơi thở của hắn vờn quanh mặt mình, Tịch Họa mấp máy môi, thì thào: 'Nghị...'

Lãnh Nghị trầm mặc nhìn gương mặt xinh xắn trước mặt, đằng sau gương mặt xinh đẹp kia còn ẩn giấu bao nhiêu bí mật nữa? Hắn thật sự rất muốn biết...

'Luyện tập thân mật như vậy, ngay cả cơm cũng quên ăn rồi sao?' Đột nhiên bên tai hai người truyền đến một giọng lạnh như băng, Tịch Họa lúc này mới bừng tỉnh nhưng hai tay vẫn ôm lấy Lãnh Nghị, cô quay nhìn về phía cửa, vừa liếc mắt đã thấy gương mặt nhỏ nhắn mang chú ý cười châm chọc của Lâm Y, đôi mắt đen láy lộ rõ sự lạnh nhạt cùng bất mãn.

'Ồ, Y Y, anh với Tịch Họa đang định về phòng ăn!' Mắt Lãnh Nghị bừng sáng, hắn nhìn Lâm Y đang đứng nơi cửa, môi câu lên một nụ cười, 'Àn, Tịch Họa giờ lại không thể đi được, là em gây ra họa, theo lý em nên cùng cô ấy luyện tập mới đúng...'

'Lãnh Nghị!' Lâm Y ngắt lời Lãnh Nghị, cô cắn môi, đáy mắt dâng trào sự tức giận, giọng lạnh như băng, 'Có anh cùng tập với cô ấy không phải đủ rồi sao? Chỉ cần mỗi ngày anh đều đến tập với cô ấy, sợ là cả đời này cô ấy cũng không muốn thôi lại!' Lâm Y là đang chỉ trích chuyện Tịch Họa giả vờ không thể đi lại.

Tịch Họa nuốt nước bọt, cô nhìn Lãnh Nghị không nói gì, xa xa văng lại tiếng của quản gia và những người làm, Lãnh Nghị thoáng chau mày, trầm giọng quát, 'Y Y, đừng hạ khắc như thế! Tịch Họa là bị em đẩy xuống lầu kia mà!'

Mày Lâm Y cũng chau chặt, vành mắt trong chớp mắt phỉếm hồng, Lãnh Nghị trước giờ chưa từng chỉ trích cô! Nhất là ở trước mặt nhiều người như vậy! Cô nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú của chồng, như vậy, cắn răng cố không cho nước mắt chảy xuống xoa người bước nhanh ra khỏi phòng gym.

Tất cả người có mặt ở đó thờ cũng không dám thờ mặt, ai nấy đều không ngờ thiếu gia hôm nay lại chỉ trích thiếu phu nhân như vậy! Ngày thường ngài ấy không phải sùng thiếu phu nhân sùng tới trời sao? Quản gia cũng chau mày lại, ông đã cảm thấy thiếu gia hôm nay có gì không đúng nhưng thế nào ông cũng không ngờ thiếu gia lại nhắm vào thiếu phu nhân!

'Nghị!' Tịch Họa bật kêu lên, giọng có chút bất an; Lãnh Nghị lúc này như mới hoàn hồn lại, hắn ôm Tịch Họa lên đặt vào trong xe lăn rồi quay lại dặn dò Tiểu Lâm: 'Đẩy Tịch Họa tiểu thư về phòng tắm rửa trước đi, sau đó đi ăn cơm!'

Trên bàn ăn chỉ có Lãnh Nghị và Tịch Họa, lát sau quản gia sốt ruột vào báo: 'Thiếu gia, thiếu phu nhân nói cô ấy không muốn ăn!'

Đáy mắt Lãnh Nghị hơi gọn sáng, hắn mím môi, trầm giọng nói: 'Cô ấy không muốn ăn thì tùy cô ấy thôi!' Rồi hắn quay sang má Ngô: 'Dọn cơm đi!' Má Ngô vội đáp lời rồi lui xuống.

Tịch Họa không ngừng ngước lên nhìn Lãnh Nghị, Lãnh Nghị hôm nay quả thực rất khác thường, đôi mắt to tròn của cô chớp lên, rớt cuộc nhỏ giọng hỏi: 'Nghị, hôm nay... anh sao thế?'

Bàn tay Lãnh Nghị hơi khựng lại, hắn ngẩng lên nhìn quản gia, giọng lạnh nhạt: 'Bác Trần, sáng hôm nay thiếu phu nhân ra ngoài làm gì ông biết không?'

Quản gia hơi sững sốt sau đó nhẹ giọng nói: 'Sáng hôm nay người tên Cao Lăng đó đến tìm thiếu phu nhân... Thiếu phu nhân cùng anh ta đi ra ngoài!' Cao Lăng này đến nhà họ Lãnh không phải lần đầu tiên, quản gia không nghĩ ra chuyện này có gì không ổn!

Lãnh Nghị nghiêm mặt, lạnh giọng nói: 'Dặn Linh Nhi, không cho thiếu phu nhân gặp người kia nữa, cũng không cho phép Cao Lăng lại đến nhà của tôi!'

Chương 263: Tất Cả Là Vì Cục Cưng (2)

Lãnh Nghị nghiêm mặt, lạnh giọng nói: 'Dạ Linh Nhi, không cho thiếu phu nhân gặp người kia nữa, cũng không cho phép Cao Lăng lại đến nhà của tôi!'

'Dạ, thiếu gia!' Quán gia vội đáp lời; thấy mắt Tịch Họa thoáng qua một chút ý cười, cô không nói gì chỉ cầm cúi ăn cơm, phòng ăn bỗng rơi vào im lặng.

Lâm Y ngồi một mình nơi sofa trong phòng, đôi mắt đen láy nhìn mông lung ngoài cửa sổ, trong tiềm thức, cô thật mong mỗi Lãnh Nghị sẽ lên lầu gọi cô xuống ăn cơm nhưng mà... không có! Cô nói với quán gia rằng mình không muốn ăn cơm, dưới lầu cũng không có phản ứng gì! Rõ ràng Lãnh Nghị không hề có ý định lên gọi cô ăn cơm! Lâm Y cắn môi, lời chỉ trích của Lãnh Nghị hôm nay lại vang lên bên tai, trong mắt cô phút chốc mờ mịt trong màn lệ...

Cô hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý sẽ bị Lãnh Nghị đối đãi như vậy, từ khi hấn cướp cô về từ trong tay Lăng Nhất Phàm thì vẫn luôn bảo hộ chăm sóc hết mực, luôn sợ tổn thương cô...

Lâm Y ngồi một mình ngẩn người thật lâu, mãi đến khi điện thoại của cô đổ chuông thì Lâm Y mới bừng tỉnh lại, đôi mắt đen láy dời từ cửa sổ đến chiếc điện thoại trên bàn, rồi chậm chạp cầm lên, là Từ Nhất Hạo! Hiện giờ ba cô đang là thị trưởng của thành phố G nhưng mặc kệ công việc bận rộn đến đâu ông vẫn luôn tranh thủ thời gian gọi điện về hỏi thăm Lâm Y...

'Y Y, hôm nay thế nào?' Đầu bên kia truyền đến giọng nói hiền hòa của Từ Nhất Hạo, lúc này ông vẫn chưa tan tâm, đang ngồi trong văn phòng của mình.

'Dạ, tốt lắm...' Vào lúc này, sự quan tâm của Từ Nhất Hạo khiến hốc mũi Lâm Y ề ẩm chua xót, cổ họng như bị nghẹn lại, giọng cô nhỏ xiu, không hề có chút tinh thần nào.

Từ Nhất Hạo lập tức nghe ra trong giọng nói con gái có gì đó khác thường, đưa con gái này là vậy, trước giờ không biết che dấu cảm xúc của chính mình, cũng không biết che dấu tâm tư; đôi mắt hẹp dài của Từ Nhất Hạo hơi lóe lên, ông thấp giọng hỏi dò: 'Sao vậy Y Y?'

Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, cố gắng nuốt nước mắt vào lòng, nhất thời không lên tiếng mãi đến khi đầu kia lần nữa truyền đến giọng nói có chút lo âu của Từ Nhất Hạo, 'Y Y...' thì Lâm Y mới hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: 'Ba, con muốn... về nhà ở mấy ngày!' Hiện giờ ở nhà họ Lãnh, những người hầu xem cô như một người bị bệnh hoang tưởng không nói lý lẽ, thậm chí ngay cả Lãnh Nghị cũng nghĩ cô như thế...

Từ Nhất Hạo thoáng sửng sốt rồi ông cười nhẹ: 'Y Y, con muốn về cứ về, cái nhà này ba vốn là giữ cho con mà... ă, cứ vui lên đi, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ba vẫn luôn ở bên cạnh con.'

Lâm Y lại hít sâu một hơi, nhẹ 'Ăn' một tiếng; dừng lại một chút rồi Từ Nhất Hạo lại nhẹ giọng hỏi: 'Con muốn về lúc nào thì báo cho ba biết trước, ba bảo tài xế đến đón con, được không?'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, thấp giọng nói: 'Ngày mai đi!'

Lâm Y quyết định rồi đi. Trước đây ở trong căn biệt thự này, cho dù mọi người nhìn cô bằng ánh mắt khác thường cô cũng không để ý bởi vì có Lãnh Nghị che chở! Nhưng giờ ngay cả Lãnh Nghị cũng lên tiếng chỉ trích cô, cô ở lại đây còn có ý nghĩa gì chứ?

Tìm Lâm Y đâu đến vỡ vụn, cô chỉ muốn sớm một chút rời khỏi nơi này, vì cục cưng trong bụng, cô cũng không muốn so đo gì với Hạ Tịch Họa nữa! Cô muốn mình lúc nào cũng giữ được tâm trạng vui vẻ, như vậy cục cưng mới có thể khỏe mạnh trưởng thành... đối với cô mà nói, chuyện này quan trọng hơn bất cứ điều gì!

Ngày mai? Nhanh vậy sao? Sóng mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động nhưng ông trả lời rất nhanh: 'Được, sáng mai ba kêu tài xế lái xe qua đón con, chắc khoảng trưa là đến chỗ con, được không?'

'Dạ được!' Giọng Lâm Y thật nhỏ, thật nhẹ, tâm trạng chẳng có gì vui vẻ; Từ Nhất Hạo nghe mà có chút đau lòng, ông dịu giọng nói, 'Y Y, phải vui vẻ lên chứ, con yên tâm, dù thế nào ba cũng có thể nuôi con cả đời...'

'Ba...' Nước mắt Lâm Y rớt cuộc tràn mi....

Không khí trong phòng ăn thật trầm mặc, Lãnh Nghị ăn qua loa mấy miếng rồi buông đũa; Tịch Họa thấy vậy cũng dừng lại động tác trên tay nhìn sang Lãnh Nghị, trên mặt hẳn không có chút biểu cảm nào, chỉ thờ ơ cầm lấy khăn ăn lau tay rồi đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi phòng ăn.

'Nghị...' Đôi mắt to tròn của Tịch Họa nhìn xoáy vào Lãnh Nghị, kêu khẽ.

Lãnh Nghị dừng bước, xoay lại nhìn Tịch Họa, nhàn nhạt hỏi: 'Em cứ ăn đi, anh còn có việc...' Nói rồi không đợi cô trả lời mà bước nhanh ra ngoài.

Men theo hành lang đi thẳng đến trước phòng ngủ Lãnh Nghị mới dừng bước, hẩn mím môi, chần chờ một giây mới đưa tay đẩy nhẹ cửa, đôi mắt đen thăm nhìn chăm chú bóng người nhỏ nhắn đang ngồi nơi sofa, nghe tiếng động, chiếc bóng ấy vẫn không chút phản ứng nào nhưng Lãnh Nghị hoàn toàn có thể hình dung ra ánh mắt đau xót, thất thần của cô lúc này.

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hẩn lặng lẽ đi đến bên sofa ngồi xuống bên cạnh Lâm Y, hẩn thấy cô nhìn mông lung ra cửa sổ nhưng đôi mắt sưng đỏ, rõ ràng đã khóc không ít.

Tìm Lãnh Nghị nhất thời đau khôn xiết, 'Y Y...', hẩn vươn tay nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cô gái vẫn không có chút phản ứng nào để mặc hẩn ôm, cô thần thờ tựa vào ngực hẩn, Lãnh Nghị hôn phớt lên mái tóc dài mềm mại của cô, nhẹ giọng nói, 'Anh đưa em ra ngoài ăn chút gì, được không?'

Cô gái trong lòng vẫn không có chút phản ứng nào, Lãnh Nghị nhẹ kéo cô ra, một tay giữ sau gáy cô để cô đối mặt với hẩn ở khoảng cách thật gần, càng thêm đau lòng khi thấy đáy mắt cô dờ dẩn vô hồn, không có chút gọn sóng nào.

Môi Lãnh Nghị nhẹ lướt qua đôi môi anh đào của cô gái, xót lòng khi cảm nhận được đôi môi ấy lạnh băng, không có chút độ ấm nào, hẩn mím môi, dịu giọng nói, 'Em không muốn ăn, cục cưng của chúng ta cũng muốn ăn mà, đúng không?'

Hàng mi dài của cô gái lúc này mới nhẹ chớp lên, tầm mắt rớt cuộc cũng chịu rơi trên gương mặt tuấn dật kia, sự trống rỗng trong đáy mắt dần tan đi, thay vào đó là sự lạnh nhạt và xa cách... Đứng nhà, cục cưng phải ăn...

Cô gái giãy dụa thoát khỏi đôi tay của Lãnh Nghị, cả người cũng né ra, cô lẳng lẳng đứng dậy đi đến bên tủ áo mở ra lấy một chiếc áo khoác rồi lại quay trở lại sofa cầm túi xách lên rồi chậm rãi đi về phía cửa, từ đầu đến cuối vẫn không chịu nhìn Lãnh Nghị một lần.

Lãnh Nghị vội sai bước đuổi theo cô gái, tay khoác lên vai cô: 'Anh đi với em!'

'Vậy anh đi đi, em không đi!' Lâm Y dừng bước, ngược lên nhìn Lãnh Nghị, sự lạnh mạc trong đáy mắt cô như một thanh đao sắc, phút chốc cắt lòng Lãnh Nghị tan nát thành từng mảnh nhỏ, hẩn thoáng suy nghĩ một giây rồi chậm rãi buông bàn tay đang đặt trên vai Lâm Y xuống; Lâm Y thu hồi tầm mắt xoay người rồi đi, bước chân thong thả mà điềm tĩnh.

Lãnh Nghị dõi mắt nhìn theo bóng cô gái mãi cho đến khi bóng cô mất hút nơi ngã rẽ cầu thang.

Lâm Y chậm rãi bước xuống thang lầu, cô mặc một chiếc váy trắng rộng rãi, bên ngoài là một chiếc áo len màu lam nhạt, trên gương mặt thanh thuần là một vẻ điềm tĩnh, không chút gọn sóng, xinh đẹp cao quý như một đóa sen vừa nở.

Tất cả người trong phòng khác đều im lặng nhìn về phía cô gái đang bước xuống, sóng mắt Tịch Họa thoáng xao động, sự điềm tĩnh của Lâm Y hoàn toàn ngoài dự liệu của cô... Linh Nhi vội đứng dậy mím cười tiến đến đón cô: 'Thiếu phu nhân...'

'Linh Nhi, cùng tôi ra ngoài ăn chút gì đi!' Giọng Lâm Y nhàn nhạt, tư thái cao quý ưu nhã của một nữ chủ nhân quả thực đã trấn áp tất cả mọi người.

'Dạ, được!' Đáy mắt Linh Nhi ý cười càng sâu, cô vội đưa tay đón lấy túi xách trong tay Lâm Y, Tịch Họa thì mím môi, không nói một lời; má Ngô thì tiến đến, nhẹ giọng nói, 'Thiếu phu nhân, cô muốn ăn gì để tôi làm cho cô được không?'

'Không cần đâu, hôm nay tôi muốn đổi khẩu vị...' Lâm Y nhìn bà mím cười, 'Cám ơn má Ngô!'

Trong một nhà hàng tao nhã, Lâm Y an tĩnh ngồi ăn, Linh Nhi thì ngồi bên cạnh im lặng nhìn cô, đôi mắt to tròn chăm chú quan sát từng biểu cảm của cô, thật lâu sau Linh Nhi mới mím môi, dè dặt nói, 'Em thấy thiếu gia còn rất yêu chị, chị đừng tức giận với ngài ấy...'

Lâm Y ngẩng đầu nhìn Linh Nhi mím cười, không mặn không nhạt nói: 'Chị biết...'

Nụ cười trên môi Linh Nhi càng rộng mở, cô chống cằm, mắt ngời sáng nhìn Lâm Y, 'Vậy chị sẽ không giận ngài ấy nữa chứ?'

Lâm Y nhẹ lắc đầu, lát sau mới thở dài một tiếng, 'Trong lòng anh ấy chưa bao giờ quên được tiểu Họa Nhi kia, bóng trắng nhỏ kia.... cho nên anh ấy không thể hạ quyết tâm đuổi Tịch Họa đi!'

Nụ cười trên môi Linh Nhi vụt tắt, cô mấp máy môi định nói gì đó nhưng rốt cuộc vẫn không nói nên lời, cuối cùng giọng nói cổ nén bất an của cô mới vang lên: 'Thực ra cũng không nhất định là như thế...'

Lâm Y hời hợt cười, không nói gì thêm.

Khi Lâm Y và Linh Nhi về đến nhà, Lãnh Nghị không như ngày thường làm việc ở phòng sách mà đang ngồi ở phòng khách dưới lầu, cả người hẩn vùi trong sofa, hai chân vắt chéo nhau, một tay gác lên thành ghế, một tay kia đặt nơi đầu gối, những ngón tay thon dài gõ nhẹ lên đầu gối theo một tiết tấu nào đó, đôi mắt nhìn chăm chú lên màn hình tivi thoạt nhìn như rất say sưa theo dõi tiết mục trên tivi.

Tịch Họa đã rời khỏi xe lăn lặng lẽ ngồi ở sofa đối diện, một cặp nạng được dựng bên cạnh sofa, cô cũng đang xem tivi nhưng đôi mắt to tròn vẫn không ngừng liếc sang người đàn ông đối diện, trong mắt là vẻ vui sướng không giấu được.

Tiếng động khi Lâm Y và Linh Nhi bước vào nhà rõ ràng đã đánh động đôi nam nữ đang ngồi xem tivi cùng mấy người làm trong phòng khách, mọi người không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía cửa.

Đôi mắt đen láy của Lâm Y chỉ thờ ơ quét về phía hai người ngồi sofa, trên mặt vẫn là vẻ điềm tĩnh không gợn sóng ấy, bước chân cô cũng không hề dừng lại, thong thả, bình thản đi ngang qua sofa, đi qua phòng khách, bước thẳng lên lầu chỉ để lại một bóng lưng xinh đẹp mà lạnh lùng.

Tất cả ánh mắt đều đuổi theo bóng Lâm Y; Lãnh Nghị cắn mạnh môi nhìn theo bóng người vợ yêu dần khuất sau cầu thang, thật không dễ dàng mới nén được ý muốn đuổi theo cô, ôm siết cô vào lòng đang gào thét trong lòng hắn! Y Y, tha thứ anh, xin cho anh thêm một chút thời gian!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264: Tất Cả Là Vì Cục Cung (3)

'Nghị...' Đôi mắt to tròn của Tịch Họa dời sang người Lãnh Nghị, giọng có chút bất an, 'Anh ... không đi dỗ chị ấy sao?'

'Không sao đâu...' Lãnh Nghị bình thản nói, vẻ mặt cũng không có chút biểu cảm nào, 'Cô ấy tức giận một lát rồi sẽ không sao đâu... Có lẽ là trước đây anh quá dung túng cho cô ấy, cho nên...' Lãnh Nghị nói đến đây chợt dừng lại, ánh mắt rơi trên người Tịch Họa nhưng chỉ lưu lại một giây rồi dời đi, điềm tĩnh nói tiếp, '... mới khiến em chịu nhiều ủy khuất...'

'Em... không sao!' Giọng Tịch Họa thật nhẹ, mang theo chút thẹn thùng lẫn vui sướng, cô yêu người đàn ông này, cho dù không danh không phận, cho dù có một ngày anh ta không còn gì, thậm chí tử chi tàn phế cô cũng sẽ cam tâm tình nguyện theo bên cạnh anh ta!

Lâm Y trở về phòng ngủ, nhanh chóng tắm rửa thay áo ngủ, mở nhạc rồi ngồi trên giường xem sách thai giáo của mình...

Không lâu sau cửa phòng ngủ bị đẩy nhẹ ra, thân hình cao ngất của Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa, tiếng nhạc dịu dàng trong phòng vắng ra khiến đáy lòng hắn trong chớp mắt thấy thật ấm áp, rồi hắn nhìn thấy cô gái đang ngồi tựa vào thành giường nghiêm túc đọc sách, gương mặt xinh đẹp mà điềm tĩnh, đối với sự tiến vào của hắn, cô có vẻ như không có cảm giác gì.

Lãnh Nghị đi đến ngồi xuống bên cạnh cô gái, đầu hơi cúi xuống chăm chú nhìn gương mặt nhỏ nhắn thanh thuần của cô như muốn khơi dậy sự chú ý của cô nhưng thật lâu sau cô gái vẫn không có chút phản ứng nào, chỉ cầm cúi đọc sách.

'Y Y...' Lãnh Nghị chỉ đành lên tiếng gọi cô nhưng cô gái ngay cả mí mắt cũng không thèm động một lần, Lãnh Nghị đưa tay định vuốt ve mặt cô nhưng cô gái lại lập tức né tránh, bàn tay Lãnh Nghị khựng lại giữa không trung, đáy mắt tràn đầy thất lạc, lát sau hắn mới nuốt nuốt nước bọt, dịu giọng nói, 'Anh đi tắm trước...'

Lúc Lãnh Nghị tắm xong bước ra thì đèn phòng ngủ đã tắt, căn phòng chìm trong bóng tối chỉ còn tiếng nhạc du dương vẫn còn đang mở, chân Lãnh Nghị khựng lại ở cửa phòng tắm hồi lâu, hắn đắm chìm nhìn bóng người nhỏ nhắn cộm lên dưới lớp chăn, sóng mắt thoáng xao động, một lúc sau mới bước nhanh đến bên giường, lật chăn nằm xuống bên cạnh cô gái.

Cô gái trở người nằm quay lưng về phía hắn, thấy động tác của cô, khóe môi người đàn ông nhẹ câu lên rồi hắn cũng trở người, như lệ thường nhắc đầu cô gối lên khuỷu tay mình, ngực dán sát vào lưng cô gái, môi nhẹ lướt trên mái tóc mềm mượt của cô, một cánh tay kia rất tự nhiên thất lưng vẫn còn mảnh khảnh của cô gái, chân cũng quấn lấy chân cô, vậy cả người cô trong vòng tay của mình.

Cô gái vẫn không có chút phản ứng nào, không thèm để ý đến hành động thân thiết của người đàn ông nhưng cũng không có ý cự tuyệt; ôm siết cô gái càng sát vào lòng mình hơn, Lãnh Nghị hít một hơi thật sâu, cõi lòng rối rắm trong chớp mắt vì có cô mà bắt đầu an tĩnh lại.

Cô gái nhắm mắt lại không biết đã ngủ hay chưa nhưng đôi mắt của người đàn ông vẫn sáng quắc trong bóng tối, hắn đã giả vờ lạnh lùng cả ngày nay rồi, giờ thì lòng ngổa khó nhện, chỉ còn cô với hắn, cũng không cần phải giả vờ làm gì nữa, hôn nhẹ lên mái tóc của cô gái, hơi thở ấm áp phất qua gò má cô, âu yếm gọi: 'Y Y...'

Nhưng sự nhiệt tình của người đàn ông lần này bị dội nước lạnh, cô gái vẫn không có chút phản ứng nào, dường như đã ngủ rồi.

Người đàn ông cắn nhẹ môi, bàn tay đang vòng qua người cô gái bắt đầu không an phận, không ngừng động đậy, thấy cô vẫn không có phản ứng, bàn tay kia bắt đầu lớn mật thăm dò, từng chú từng chút luồn vào trong áo ngủ của cô gái; cô gái vẫn không có chút phản ứng nào, mắt người đàn ông lóe sáng, khóe môi nhẹ câu lên, bàn tay tiếp tục trượt lên trên.

Đang lúc bàn tay của Lãnh Nghị sắp leo lên được đỉnh núi thì tay cô gái đã giữ chặt tay hắn rồi không chút do dự rũ ra; đáy mắt Lãnh Nghị lóe lên, hắn hơi ngừng lại rồi rất nhanh diễn lại trò cũ, đôi môi với những đường nét rõ ràng không ngừng cọ trên mái tóc cô gái, thì thào gọi: 'Y Y!', bàn tay cũng lại không an phận, không từ bỏ ý định chiếm cứ đỉnh núi...

Khi bàn tay kia lần nữa bị cô gái rũ ra, cô gái nhàn nhạt cất lời: 'Anh đừng quấy rầy em, trong bụng em còn cục cưng!'

Khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, hắn hơi nhòm dậy, môi trượt đến bên vành tai cô gái, nhẹ nhàng cắn mút, giọng càng thêm ái muội, 'Nhưng anh yêu em, anh muốn em...'

'Giờ em không thích hợp!', giọng cô gái vẫn bình thản nhưng thật quyết tuyệt, 'Nếu như anh thật sự muốn, dưới lầu vẫn còn một người, anh đến chỗ cô ấy, em sẽ không để ý!'

'Y Y... em...' Lãnh Nghị kinh ngạc đến ngất người, thật lâu sau như mới có lại phản ứng, nằm trở lại xuống giường, đôi mắt đen thẳm nhìn mông lung trên trần nhà như đang suy nghĩ điều gì, muốn nói điều gì nhưng rốt cuộc hắn vẫn không nói được nên lời.

Cô gái hơi hé mắt ra, hàng mi dài nhẹ chớp, cô muốn nói với Lãnh Nghị chuyện ngày mai cô về thành phố G nhưng chần chờ hồi lâu cô rút cuộc cũng không lên tiếng, giờ cô thật sự không muốn nói nhiều với hắn một câu!

Lãnh Nghị nằm một lúc, cuối cùng vẫn nhịn không được lần nữa xoay người về phía cô, vẫn như lúc này, ngực dán lên lưng cô, dùng cả tay lẫn chân vây cô trong lòng mình, hắn thích loại cảm giác này, loại cảm giác khiến lòng hắn rất an tâm, rất ấm áp.

Sáng hôm sau lúc Lãnh Nghị thức dậy, vừa mở mắt đã nhìn thấy cô gái trong lòng mình vẫn còn đang ngủ rất say thì khỏe mỗi nhẹ câu lên m trong lòng mình vẫn còn đang ngủ rất say thì khỏe mỗi nhẹ câu lên một cười mẫn nguyệt, hắn cúi xuống nhẹ hôn lên vàng trán thánh khiết của cô gái, tỉ mỉ nhìn gương mặt điềm tĩnh của cô trong giấc ngủ mới nhẹ nhàng rút tay lại, xuống giường đi vào phòng tắm, trong phòng tắm rất nhanh truyền đến tiếng nước rào rạt.

Cô gái trên giường lúc này mới lặng lẽ mở mắt ra, ánh mắt nhàn nhạt quét qua chỗ trống bên cạnh mình...

Không lâu sau khi Lãnh Nghị từ phòng tắm bước ra thì đã quần áo chỉnh tề, hắn nhẹ nhàng bước đến bên giường ngồi xuống cạnh cô gái, hơi cúi xuống nhìn cô gái vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ, nhẹ ấn một nụ hôn lên trán cô rồi mới đứng dậy, bước nhanh ra ngoài, cửa sập lại sau lưng hắn, tiếng bước chân cũng xa dần...

Cô gái lúc này mới chậm rãi ngồi dậy, lưng tựa vào thành giường, đôi mắt đen láy nhìn mông lung ra ngoài, đầu óc trống rỗng... mãi cho đến khi Từ Nhất Hạo gọi điện thoại đến thì cô mới hoàn hồn lại, đưa tay cầm lấy điện thoại ấn nghe. Đầu bên kia truyền đến giọng nói hiền từ của Từ Nhất Hạo, 'Y Y, tài xế của ba đã lên đường đến thành phố H rồi, chắc là khoảng hai giờ chiều sẽ đến chỗ con, con bảo người làm giúp con thu dọn đồ đạc, không cần tự mình làm, biết chưa?'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô nhẹ nhàng nói: 'Dạ!'

Mà lúc này trong văn phòng của mình ở LS quốc tế, Lãnh Nghị đang ngồi sau bàn làm việc phê duyệt văn kiện. Khoảng mười giờ, điện thoại của hắn đang đặt trên bàn chợt vang lên, Lãnh Nghị chậm rãi đón nghe, là điện thoại của Lưu Dững, 'Thiếu gia, hôm qua ngài dặn tôi tìm kiếm cô giáo Triệu Hà, tôi đã tìm được rồi, nhưng bà giờ đã di dân sang Nhật Bản, không còn ở Trung Quốc...'

Lãnh Nghị thoáng chau mày: 'Bà ấy ở thành phố nào của Nhật Bản, đã có địa chỉ cụ thể chưa?'

'Có địa chỉ, là nhờ một người bạn của chúng ta ở Nhật Bản tìm được... Bà ấy đang ở trong một thị trấn nhỏ tên là Tĩnh Cương...' Lưu Dững vội trả lời.

Lãnh Nghị thoáng thả ngả người ra ghế, đầu mày chau lại, lát sau mới quả đoán nói: 'Chuẩn bị một chút, buổi chiều chúng ta đến Tĩnh Cương, Nhật Bản một chuyến!'

Từ hôm qua sau khi gặp gỡ ông bà Hạ, nghe ông Hạ nói Tịch Họa lúc nhỏ cũng chưa từng đề cập với ông chuyện đã cứu mình, điều này khiến Lãnh Nghị cảm thấy hơi bất ngờ; mà Tịch Họa vô duyên vô cớ bị Lâm Phong khống chế, điều này càng khiến hắn có cảm giác không quá thỏa đáng, theo lý mà nói, Tịch Họa còn có chuyện gì không thể nhờ cậy hắn giải quyết những người có ý đồ khống chế cô mà ngược lại, lựa chọn để họ khống chế mình đi đối phó với hắn chứ?

Vì vậy tuy rằng ba năm trước Lãnh Nghị đã từng đi gặp cô giáo Triệu Hà nhưng giờ hắn vẫn rất muốn tìm bà một lần nữa, trong tiềm thức, hắn nghĩ từ chỗ của cô giáo Triệu Hà có thể tìm được đáp án mà mình cần!

'Dạ, thiếu gia, tôi lập tức đi chuẩn bị!' Đầu bên kia truyền đến câu trả lời của Lưu Dững.

Trong biệt thự của Lãnh Nghị bên này, sau khi ăn xong cơm trưa, Lâm Y thu dọn xong hành lý thì ngồi ngẩn người một mình nơi sofa; nghe ngoài cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ, mí mắt Lâm Y giật mạnh, không khỏi nhìn về phía đó, chẳng lẽ xe đến sớm như vậy sao? Cô nhẹ mấp máy môi, 'Mời vào!'

Người đẩy cửa vào không phải quản gia mà là Linh Nhi, đôi mắt to tròn linh hoạt của cô vừa nhìn thấy Lâm Y thì lóe lên một ý cười sau đó xoay người đóng cửa lại rồi đi đến bên sofa nhưng vừa đi được mấy bước thì lập tức khựng lại khi nhìn thấy một chiếc vali lớn đặt bên cạnh sofa.

Mắt Linh Nhi lóe sáng, cô nghi hoặc nhìn Lâm Y, cười nhẹ: 'Thiếu phu nhân định đi đâu vậy? Sao em không nhận được thông báo của quản gia vậy?'

Lâm Y nhìn Linh Nhi, mỉm miệng cười: 'Chị định về ở thành phố G mấy ngày...'

'Thành phố G?' Linh Nhi ngẩn người, cô chậm rãi ngồi xuống đối diện với sofa, mắt mở to nhìn Lâm Y, lát sau mới hỏi: 'Thiếu gia... ngài ấy có biết không?'

Lâm Y nhìn Linh Nhi, nhợt nhạt cười: 'Lát nữa chị sẽ gọi điện báo anh ấy!'

'Nhưng mà...' Linh Nhi mím môi, nhỏ giọng nói, 'Thiếu gia không muốn chị đi đâu!'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, đôi mắt to tròn chậm rãi dời từ trên mặt Lâm Y nhìn xuống ra cửa sổ trầm tư, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói: 'Sẽ không đâu... Anh ấy sớm đã muốn chị đi rồi!' Chi là Lãnh Nghị kêu cô trở về Paris chứ không phải thành phố G!

'Thiếu phu nhân', Linh Nhi chau mày, muốn nói gì đó lại thôi, sau cùng chỉ nói một câu: 'Thiếu gia làm vậy, chắc chắn là vì tốt cho chị!'

'Chị biết', Mắt Lâm Y vẫn nhìn xuống ngoài cửa sổ, giọng nhẹ như gió thoảng, 'Chị quyết định trở về, cũng có lý do riêng của chị... Chị muốn tâm trạng của mình bình ổn lại, an tĩnh dưỡng thai...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 265: Tất Cả Là Vì Cục Cưng (4)

Đôi mắt to tròn của Linh Nhi lóe sáng, cô nhìn Lâm Y nhẹ gật đầu, 'Thiếu phu nhân, xe còn chưa đến, cô nghỉ ngơi một lúc trước đi!'

Khoảng hai giờ chiều lúc Lâm Y còn đang nghỉ ngơi trong phòng ngủ thì quản gia lên gõ cửa, nghe câu 'Mời vào!' của Lâm Y thì ông vội đẩy cửa vào, còn chưa bước vào phòng ông đã nhìn thấy chiếc vali đặt cạnh sofa, ông hơi ngần ngừ, dè dặt nhìn Lâm Y, thấp giọng nói, 'Thiếu phu nhân... ngoài cửa có một chiếc xe đến, nói là do Từ tiên sinh phái đến đón cô trở về thành phố G?'

'Phải đó!' Lâm Y vội nhòe mắt nhìn quản gia mỉm cười, 'Bác Trần, tôi định về thành phố G ở vài ngày!'

Quản gia thoáng chau mày, rõ ràng là thiếu phu nhân đang giận thiếu gia nên mới quyết định như vậy! Ông nuốt nước bọt, tiếp tục cẩn trọng quan sát sắc mặt của Lâm Y, hỏi tiếp: 'Nhưng tôi không nghe thiếu gia nhắc đến... thiếu phu nhân... cô, có phải nên nói với thiếu gia một tiếng rồi hẵng đi không?'

Quản gia còn nhớ năm ngoái khi Lâm Y một mình rời khỏi biệt thự nhà họ Lãnh, sau khi Lãnh Nghị trở về con giận của hắn lớn đến mức nào.

'Tôi gọi điện thoại báo cho anh ấy!' Lâm Y vẫn bình thản mỉm cười, cô biết quản gia lo lắng điều gì, thoáng suy nghĩ một giây rồi Lâm Y lấy điện thoại ra, ấn phím.

Lúc này Lãnh Nghị đang bước lên thang lên máy bay, hắn đang vội bay đến Nhật Bản, gặp mặt cô giáo Triệu Hà sau đó tranh thủ trở về trong đêm.

Chính ngay lúc này điện thoại trong túi Lãnh Nghị vang lên, hắn lấy điện thoại ra, khi ánh mắt sắc bén bắt gặp hai chữ "Y Y" đang nhấp nháy trên màn hình thì sóng mắt thoáng xao động, đáy mắt lộ ra một tia nhu hòa, khẽ mỉm cười lên một nụ cười.

Lãnh Nghị nhẹ ấn phím đón nghe, đầu bên kia truyền đến giọng nói nhỏ nhẹ của Lâm Y, 'Nghị...'

Tiếng nói quen thuộc khiến lòng Lãnh Nghị ấm lại, hắn dịu giọng nói, 'Y Y... có chuyện gì vậy?' Hắn vừa nói điện thoại vừa bước tiếp, lúc này hắn đã đi đến những bậc thang cuối cùng, chuẩn bị bước vào khoang máy bay.

Lâm Y trầm mặc một lúc rồi mới bình thản nói: 'Nghị... em định trở về thành phố G ở vài ngày... xe của ba em đã đến đón rồi...'

Bước chân Lãnh Nghị lập tức khựng lại, hắn không nói tiếng nào mà Lâm Y cũng vậy, hai đầu điện thoại duy trì trạng thái trầm mặc hồi lâu, lòng Lãnh Nghị như bị thứ gì đó chặn lại thật khó chịu, vốn đây là kết quả mà hắn mong muốn! Hắn là muốn Lâm Y tạm thời rời khỏi đây, tránh một trận phong ba sắp diễn ra ở đây để yên tâm dưỡng thai...

Mà giờ Lâm Y thật sự muốn rời nhà đi thành phố G, theo lý mà nói đây là một chuyện tốt, nhưng rõ ràng lòng hắn đau, đau quá, hắn không nỡ xa cô là vậy... Có lẽ hôm qua những lời hắn nói quá nặng, làm cô tổn thương rồi!

'Chuyện tôi qua, anh xin lỗi Y Y!' Bước đến cửa máy bay, Lãnh Nghị nhìn xuống ra ngoài, nỗ lực muốn bù đắp những tổn thương mà hắn mang lại cho cô, 'Đó không phải là lời thật lòng của anh!'

'Không sao, đều đã qua rồi!' Lâm Y cố cười một cách thoải mái, 'Cứ vậy đi, tạm biệt!'

'Đội đã...' Lãnh Nghị vội gọi kêu lên, Lâm Y mỉm cười, không nói tiếng nào nhưng cũng không ngắt điện thoại, Lãnh Nghị chậm rãi bước vào trong khoang máy bay, vừa đi vừa dịu giọng nói, 'Xin lỗi em Y Y... Anh cũng không muốn em rời xa anh, anh rất yêu em, em phải tin tưởng anh!'

Đáy mắt Lâm Y một mảnh an tĩnh, cô chậm rãi gật đầu, giọng nói cũng thật điềm tĩnh, 'Anh yên tâm, em không sao... Em chỉ muốn thay đổi hoàn cảnh, thay đổi tâm trạng, để cục cưng khỏe mạnh trưởng thành...'

Rõ ràng cô gái vẫn không buông xuống được, cô vẫn còn trách hắn! Lòng Lãnh Nghị càng thêm đau đớn, hắn chậm rãi ngồi xuống, lát sau mới nói: 'Y Y, em về đi ở tạm vài ngày, điều tiết cảm xúc lại... Bên này sau khi anh xong việc, anh sẽ đến đón em...'

'Được, vậy... tạm biệt!' Lâm Y ngắt lời Lãnh Nghị rồi vội vã ngắt máy, cô biết Lãnh Nghị sẽ không lên tiếng giữ lại mình, mấy ngày trước hẳn còn bảo cô về Paris... Có lẽ Lãnh Nghị thật sự là vì tốt cho cô nhưng xem hẳn không có ý giữ lại mình, lòng cô vẫn đau đớn không thôi.

Cực lực nén nước mắt đừng rơi, cô bình thần nhìn sang quần gia nói: 'Bác Trần, tôi đã nói với Nghị rồi, anh ấy... đồng ý rồi, ông yên tâm...'

Quần gia cẩn trọng gạt đầu, ông nhìn thấy vành mắt cô ngấn lệ, vội nhẹ giọng nói, 'Được... thiếu phu nhân, tôi giúp cô cảm hành lý xuống lầu!'

Quần gia nói rồi bước đến nhắc vali lên, Lâm Y thì đi phía sau, lúc hai người từ trên lầu bước xuống, ánh mắt của Tịch Họa và những người làm đang ở phòng khách đồng loạt quét về phía chiếc vali trên tay quần gia sau đó lại dời sang người Lâm Y; Lâm Y cố gắng giữ cho mình trông thật bình tĩnh, thông thả đi xuống phòng khách.

Tịch Họa chậm rãi lên xe đến gần cầu thang, đôi mắt to tròn đăm đăm nhìn Lâm Y, Lâm Y chỉ lặng lẽ đi qua bên người cô. Tịch Họa rớt cuộc lên tiếng, 'Y Y...'

Lâm Y dừng bước quay sang nhìn cô; Tịch Họa mấp máy môi, lát sau mới nhẹ giọng hỏi: 'Chị muốn đi đâu?'

Trên mặt Lâm Y thoáng lộ ra một ý cười nhợt nhạt, giọng cũng thật bình đạm, 'Tôi về nhà ở mấy ngày!' Tịch Họa nhìn Lâm Y, sóng mắt thoáng xao động nhưng không nói gì; Lâm Y lần nữa mỉm cười rồi điềm nhiên bước ra ngoài.

Lâm Y vừa bước ra khỏi cổng chính thì đã nhìn thấy Linh Nhi đứng sẵn nơi cửa, trên tay cũng có một chiếc vali, Linh Nhi đang nhìn Lâm Y, vẫy tay với cô.

'Linh Nhi', khước môi Lâm Y lộ ra một ý cười...

Chiếc xe mà Từ Nhất Hạo phái đến đón Lâm Y nhanh chóng rời đi, chạy ra khỏi nội thành của thành phố H thì bắt đầu bon bon chạy, Lâm Y ngồi lặng lẽ ở băng ghế sau, một bàn tay vuốt ve lên bụng mình, đôi mắt đen láy nhìn mông lung ngoài cửa sổ; Linh Nhi cũng nhìn ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng quay sang nhìn Lâm Y.

Ở phi trường bên này, Lãnh Nghị nghe tiếng ngắt điện thoại quả đoán của Lâm Y, đáy mắt lập tức tối lại, hẳn cần môi, rớt cuộc tắt máy, cắt điện thoại vào túi áo vest, rồi quát khẽ, 'Đi!'

Nơi cửa máy bay có người lên tiếng đáp, 'Dạ, thiếu gia!' Lát sau chiếc máy bay màu bạc đã lướt trên mấy nghìn mét trên không trung...

Máy bay bay hơn hai giờ thì đến nơi, nơi phi trường sớm đã có người đến đón máy bay, Lãnh Nghị và Lưu Dững lên xe, nhanh chóng rời đi đến thị trấn Tĩnh Cương. Vừa đi được không lâu thì hẳn nghe thấy điện thoại của mình đổ chuông, Lãnh Nghị cầm lên xem, nhìn thấy cái tên 'Từ Nhất Hạo' nhấp nháy trên màn hình, sóng mắt hẳn thoáng xao động, chậm rãi ấn phím đón nghe, lại chậm rãi đưa lên tai nhưng hai đầu điện thoại đều trầm mặc không nói, dường như đều đang suy nghĩ xem làm sao mở miệng mới tốt.

Lúc này Từ Nhất Hạo đang ở trong văn phòng của mình, ông ngồi tựa lưng vào ghế, mắt nhìn mông lung ngoài cửa sổ, giờ này Lâm Y vẫn còn trên đường, còn chưa đến thành phố G nhưng thái độ quá mức bình thản của Lâm Y vẫn luôn khiến ông cảm thấy thắc thỏm không yên, suy nghĩ thật lâu rồi cuộc ông cũng gọi cho Lãnh Nghị, ông thật sự muốn biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì.

Vẫn là Từ Nhất Hạo lên tiếng trước, giọng ông có chút bất mãn, lại có chút lãnh ý, 'Lãnh Nghị... vì sao Lâm Y đột nhiên lại muốn về thành phố G... ba nghe ra, tâm tình của con bé dường như không tốt lắm...'

Mắt Lãnh Nghị hơi mị đi, trầm giọng nói, 'Xin lỗi ba, để cô ấy về ở đó mấy ngày là ý của con...'

'Ý của con?' Mắt Từ Nhất Hạo thoáng qua một tia sắc bén, ông bắt đầu lạnh giọng nói, 'Lãnh Nghị, ba muốn biết lý do con làm như vậy... Nếu như lý do của con không đủ để ta hài lòng, nếu như con dám làm tổn thương Y Y... ta sẽ tìm cách khuyên nó rời khỏi con!'

Lòng Lãnh Nghị lại bắt đầu ần ần đau, hẳn nhúu chặt mày, cắn môi, ánh mắt thâm trầm có chút âm đạm nhìn mông lung những hàng cây ven đường, trầm mặc thật lâu hẳn mới trầm giọng nói: 'Tịch Họa giờ đang ở nhà con... Y Y tạm thời rời đi mới an toàn hơn...' Câu sau giọng hẳn thật trầm...

Nghe giọng nói có chút khác thường của Lãnh Nghị, Từ Nhất Hạo cũng chau chặt mày, đáy mắt một mảnh thâm toại, ông chậm rãi buông điện thoại xuống, đắm chiêu suy nghĩ...

Cửa văn phòng vang lên tiếng gõ nhẹ khiến Từ Nhất Hạo đang trong cơn suy tư bừng tỉnh lại, ông quét mắt về phía cửa, trầm giọng quát: 'Vào đi!'

Người đẩy cửa bước vào là thư ký của Từ Nhất Hạo, Tiểu Ưông, anh ta mỉm cười nhìn Từ Nhất Hạo báo cáo, 'Thị trưởng Từ, Lý Mặc tiên sinh từ Bắc Kinh đến...'

'Ồ, nhanh mời vào!' Từ Nhất Hạo vội ra lệnh cho thư ký.

Lời của ông còn chưa dứt thì ngoài cửa đã xuất hiện một bóng người cao gầy, tiếng cười cũng theo đó vọng đến, giọng nói sang sảng mang theo một chút tà tứ bất kham, 'Thị trưởng Từ, tôi lại đến làm phiền!' Tiếng nói xuất phát từ miệng một người đàn ông tuổi còn trẻ, gương mặt tuấn tú, mũi cao, mắt sáng mà hữu thần mang theo ngạo khí pha lẫn một chút can rờ.

'Lý thiếu, thế nào lại rảnh rỗi đến thành phố nhỏ của chúng tôi chơi vậy?' Từ Nhất Hạo cũng rất sáng khoái cười nói, ông đưa tay chỉ chiếc ghế đối diện

ra hiệu mời Lý Mặc ngồi xuống.

Lý Mặc, tổ tiên ba đời theo nghiệp binh ở Bắc Kinh, là đội viên bộ đội đặc chủng, quân hàm thượng tá, Từ Nhất Hạo lúc làm đại sứ ở Pháp tình cờ quen biết, giao tình cũng không tệ, giờ Từ Nhất Hạo về nước đảm nhiệm chức thị trưởng của thành phố G, Lý Mặc vì công vì tư, tổng cộng đã đến thành phố G gặp ông ba lần.

Lý Mặc lại cười, vui vẻ nói: 'Thành phố G của các vị là nơi địa linh nhân kiệt, người đẹp đặc biệt nhiều, hơn nữa rất hợp khẩu vị của tôi...'

Từ Nhất Hạo cũng cười: 'Cũng phải, cậu cũng nên ổn định cuộc sống rồi, bằng không cha cậu nhất định phát rầu...'

Lúc xe chờ Lâm Y đến thành phố G thì đường phố đã lên đèn, xe chậm rãi tiến vào một nhà hàng quốc doanh lớn của thành phố G, Từ Nhất Hạo đã đứng ở cửa chờ sẵn, thấy xe dừng lại, trên mặt ông lộ ra một nụ cười vui vẻ, vội bước đến gần, thư ký Tiểu Ưng cùng một số thuộc cấp cũng vội bước đến theo.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266: Chiếc Lắc Tay Của Tịch Họa (1)

Cửa xe mở ra, người xuống xe trước là Linh Nhi, sau đó là Lâm Y, cô vừa liếc mắt đã thấy Từ Nhất Hạo đứng bên cạnh xe, đôi mắt đen láy hơi lóe sáng, cô mỉm cười, nhẹ giọng gọi: 'Ba...'

'Y Y...' Trong mắt Từ Nhất Hạo tràn đầy tình thương của cha, ông khoác vai con gái cùng đi vào trong nhà hàng, 'Ba dẫn con đi ăn cơm trước...'

Trong một gian phòng bao xa hoa ở lầu hai, rất nhiều vị lãnh đạo cao cấp và tinh anh của các ngành kinh tế của thành phố G đều đã tề tựu, thấy Từ Nhất Hạo khoác vai Lâm Y xuất hiện ở cửa, tất cả ánh mắt của mọi người có mặt trong phòng bao đều hướng về phía Lâm Y, không khí trong phòng nhất thời im lặng như tờ. Từ Nhất Hạo mỉm cười đi vào nhìn mọi người giới thiệu: 'Các vị, đây là con gái cưng của tôi Y Y...'

'Xin chào mọi người!' Lâm Y khẽ gật đầu chào tất cả mọi người trên bàn ăn, khoe môi lộ ra một ý cười yếu ớt, nụ cười khiến gương mặt thanh thuần tươi mát của cô thêm một phần thanh tao thoát tục như tiên nữ vừa hạ phàm, lại như một đoá tuyết liên đột nhiên nở rộ giữa sông băng.

'Khụ khụ, thị trưởng Từ...', ngồi ở vị trí trung tâm, đôi mắt sắc bén mang theo chút ngạo khí của Lý Mặc lóe sáng, khoe môi ý cười càng sâu, mắt nhìn chăm chăm Lâm Y đang đứng bên cạnh Từ Nhất Hạo, cố ý làm ra vẻ kinh ngạc, '... tôi thế nào lại không biết ngài có một cô con gái xinh đẹp thế này?'

Trên bàn ăn mọi người lập tức bật ra tiếng cười, có người lớn mật nói đùa: 'Lý thiếu, cô con gái đẹp của thị trưởng Từ làm sao có thể cho ngài thấy được?... Khụ khụ... như vậy quá nguy hiểm đi!'

Lý Mặc không có vẻ gì tức giận vì lời trêu chọc của người kia, khoe môi lộ ra nụ cười tươi tắn, ánh mắt sắc bén vẫn ghim chặt trên gương mặt nhỏ nhắn thanh thuần của Lâm Y, giọng nói từ tiếp tục vang lên bên tai Từ Nhất Hạo: 'Khụ... Thị trưởng Từ, con gái của ngài... đã có đối tượng kết hôn hay chưa?'

'Haha', trên bàn lại vang lên những tràng cười sáng khoái, lại có người lên tiếng trêu chọc, 'Lý thiếu, chẳng lẽ ngài thật sự muốn dùng chân sao?' Lại có người cười nói: 'Thị trưởng Từ, ngài trông chừng Lý Mặc cẩn thận một chút, giữ cô con gái xinh đẹp của ngài cách xa hẳn một chút!'

'Khụ khụ', lần này là tiếng ho khan của Lý Mặc sau đó là tiếng nói sang sảng của hắn, 'Bỏn thiếu gia cũng đã đến tuổi kết hôn rồi... Ba ta ở nhà cũng đang hối thúc mà!' Miệng nói nhưng đôi mắt sắc bén kia vẫn không quên quét về phía Lâm Y.

'Oa, thị trưởng Từ, Lý thiếu gia đang cầu hôn với con gái ngài nha...' Lập tức có người hòa theo câu nói đùa của Lý Mặc.

Lúc này Từ Nhất Hạo đã kéo Lâm Y ngồi xuống chỗ của mình, đối với sự trêu ghẹo của mọi người, ông chỉ cười cho qua, đôi mắt hẹp dài thân nhiên quét về phía Lý Mặc không nói gì, bắt đầu giới thiệu mọi người cho Lâm Y biết: 'Vị này là bí thư... Vị này là tổng giám đốc của tập đoàn tài chính Minh Tinh... Vị này là...', khi ông giới thiệu đến Lý Mặc thì thoáng ngừng lại một chút, mắt nhìn hắn đầy thâm ý, khoe môi gọi lên một ý cười, 'Vị này là Lý Mặc, là khách của thành phố G chúng ta, từ thủ đô đến... quân hàm thượng tá...'

Lâm Y theo lễ phép nhìn Lý Mặc mỉm cười thay cho lời chào hỏi, Lý Mặc cũng cười với cô, ánh mắt sắc bén vẫn nhìn chăm chăm Lâm Y, Lâm Y chỉ nháy mắt lướt qua hắn rồi nhìn về phía người bên cạnh...

Sau bữa cơm, Từ Nhất Hạo đưa Lâm Y về nhà, vẫn là căn hộ nhỏ trong tiểu khu cũ kỹ kia, nơi trước đây Lâm Dung ở lúc còn sống, người làm má Triệu giúp họ mở cửa... Căn nhà vẫn không có gì thay đổi, tất cả đều được giữ lại nguyên trạng, chỉ có bức tường trong phòng khách có treo thêm một tấm ảnh chụp, trong ảnh Từ Nhất Hạo tuổi trẻ anh tuấn, Lâm Dung xinh đẹp tươi tắn, hai người tươi cười tựa vào nhau...

Cổ họng Lâm Y như nghẹn lại, cô chậm rãi đi đến trước bức ảnh lẳng lặng nhìn xem, nếu như không có sự xen vào của Vương Khiết, ba với mẹ cô sẽ là một đôi hạnh phúc biết mấy...

Từ Nhất Hạo dẫn Linh Nhi vào phòng khách, ông sắp xếp cho cô ngủ tạm trong đó. Khi Từ Nhất Hạo từ phòng sách bước ra, nhìn thấy Lâm Y đang đứng ngẩn người trước bức ảnh chụp, đáy mắt ông có chút xao động rồi ông nhẹ nhàng đi đến sau lưng Lâm Y, cùng cô nhìn xem.

Thật lâu sau Từ Nhất Hạo mới trầm giọng nói, 'Y Y, hôm nay mệt rồi, con trở về phòng nghỉ ngơi đi! Từ ngày mai, mỗi ngày ba sẽ nhờ người đến cùng con đi dạo, đi chơi đâu đó cho khuây khỏa...'

Lâm Y lúc này mới từ trong dòng suy tưởng bừng tỉnh lại, cô quay đầu nhìn lại ba mình, mỉm cười, 'Ba, con có Linh Nhi đi theo con là được rồi!'

Từ Nhất Hạo cười nói: 'Linh Nhi lại không quen thuộc nơi đây lắm, hơn nữa một cô gái trẻ như vậy thì biết gì chứ, ừm, ba chỉ mong con vui vẻ lên...'

'Thật sự không cần đâu ba! Con thích tự do hơn!' Lâm Y kiên định đáp.

'Được được được, vậy con nghỉ ngơi vài ngày, lúc nào muốn ra ngoài thì cứ nói với ba, ba cho người cùng con đi!' Từ Nhất Hạo cũng không miễn cưỡng cô.

Trong phòng mình, Lâm Y tắm rửa thay áo ngủ xong thì đến trên giường ngồi, cho đến lúc này lòng cô có thể coi như an tĩnh trở lại, có thể điều tiết lại cảm xúc của mình, có thể ngẫm nghĩ lại những ngày vừa qua, ngẫm nghĩ lại những chuyện không tầm thường đã xảy ra gần đây, từ chuyện Tịch Họa đẩy cô bên hồ cho đến chuyện đi tìm thuốc trong phòng Tịch Họa...

Đáng tiếc là lần đó cô không tìm được loại thuốc gì khả nghi! Nghĩ đến đây hình ảnh chiếc hộp trang sức màu đỏ, trong hộp có một sợi lắc tay bằng bạc bỗng dưng xuất hiện trong đầu Lâm Y.

Đôi mày thanh tú của Lâm Y hơi chau lại, sợi lắc tay đó sao lại giống của cô thế nhỉ? Tư duy của Lâm Y dần quay lại thời điểm cách đây rất lâu rất lâu...

Lúc đó Lâm Y mới sáu tuổi, sau khi nghỉ Tết không lâu thì Lâm Y sinh bệnh, không thể đến nhà trẻ mà mẹ thì bận bịu công việc không thể chăm sóc cô nên bà đưa cô đến nhà ông bà ngoại.

Bà ngoại cô trước giờ vẫn luôn thích đứa cháu gái xinh đẹp, ngoan ngoãn này của mình, thấy cô bởi vì sinh bệnh mà ho đến đỏ cả mặt thì không khỏi đau lòng vì vậy bà lục tìm trong chiếc hòm gỗ cũ của mình lấy ra một chiếc lắc bạc đưa đến trước mặt Lâm Y, giọng thật từ hòa, 'Xem nè Y Y, con có thích sợi lắc này không?'

Lâm Y ngược nhìn sợi lắc bạc trên tay bà ngoại, đây là một sợi lắc được kết lại bằng những vòng tròn nhỏ nối với nhau thì gập đầu, đưa tay đón lấy, trong đôi mắt đen láy lộ ra một chút vui sướng, cô bé Lâm Y tò mò hỏi: 'Bà ngoại, sao sợi dây này không có đồ trang trí? Loại trang trí hình trái tim ấy?' Cô nhớ mẹ có một sợi dây chuyền, có một mặt dây chuyền hình trái tim.

Bà ngoại bật cười, yêu mến sờ chiếc đầu nhỏ: 'Bé ngọc, đây không phải dây chuyền, đây là dây đeo đồng hồ, là ông cố của con, chính là ba của bà ngoại lúc còn sống thường dùng, ừ, sau này khi ông mất rồi, sợi dây này là của bà!'

Dây đeo đồng hồ? Lâm Y như hiểu như không gật gật đầu, say mê nghịch sợi dây bằng bạc trên tay...

Bà ngoại ngồi bên cạnh nhìn cô chơi, thờ dãi một tiếng nói: 'Y Y, nghe nói những đồ bằng bạc có thể giúp trừ tà, định thân, lại có thể mang đến may mắn cho người đeo nó; con đó, cứ sinh bệnh suốt, giờ bà ngoại cho con sợi dây này, con đeo nó ở cổ cho lành, được không?' Bà vừa nói vừa khom xuống định đeo sợi dây lên cổ Lâm Y.

Cô bé Lâm Y chợt chớp đôi mắt to tròn, nhỏ nhẹ nói: 'Bà ngoại, con có thể đeo nó ở tay được không?'

Bà ngoại cô hơi sững sốt sau đó sùng nịch vò chiếc đầu nhỏ, cười nói: 'Vật nhỏ này, có phải là chê nó không được đẹp không?'

'Không phải', cô bé Lâm Y vừa nói được hai chữ thì lại bắt đầu ho một tràng dài, gương mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên, bà ngoại xót cháu vội đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Lâm Y giúp cô dịu cơn ho, lát sau cô bé Lâm Y mới ngừng được cơn ho, thờ dốc một hồi rồi nói, 'Bà ngoại, sợi dây này đeo ở cổ dài quá, con muốn làm thành hai sợi dây đeo lên hai tay!'

'Được được được, bà ngoại dẫn con ra chỗ bác thợ bạc xem sao...' Thế là bà ngoại dẫn cô bé Lâm Y đi đến một cửa hiệu trang sức nho nhỏ ở ngoài tiểu khu họ ở, chủ tiệm là một ông lão, ông cắt sợi dây làm hai, làm thành hai sợi lắc tay, lại theo yêu cầu của Lâm Y, gom những miếng bạc vụn nấu lên, đánh thành bốn quả tim móc vào hai sợi lắc tay đó.

Bà ngoại cô nhìn hai sợi lắc tay, vẫn cảm thấy như thiếu thiếu gì đó, bà suy nghĩ một chút rồi hỏi: 'Ông chủ, có thể giúp khắc tên Y Y nhà chúng tôi lên mấy quả tim này không? Giúp con bé trừ tà ấy mà!'

Ông chủ ngược lên nhìn bà ngoại, giọng có chút không kiên nhẫn, 'Khắc tên gì chứ...' Nhưng nhìn sắc mặt của bà, ông đành bồi thêm một câu, 'Hay là tôi giúp các người khắc một chữ đầu của họ của cô bé lên là được!' Thực ra là ông muốn làm qua loa cho xong mà thôi.

'Vậy ... cũng được!' Bà ngoại cũng nhượng bộ.

'Vậy cô bé họ gì?' Ông lão hỏi lại.

'Họ Lâm..' Chợt bà ngoại như nhớ ra điều gì, vội bồi thêm, 'Nhưng ba con bé... họ Từ...'

'Ừm, vẫn là theo họ ba đi!' Ông lão nghiêm túc nói, 'Bà nếu muốn trừ tà cầu bình an thì phải đúng họ mới được, từ trước đến nay con đều theo họ ba cả... ừ, vậy đi, tôi khắc một chữ "X" lên trên!'

Thế là ông lão khắc bốn chữ X lên bốn quả tim trang trí sau đó móc nó lại vào lắc tay rồi đưa cho hai bà cháu.

Tuy rằng sợi lắc tay rất thô sơ nhưng cô bé Lâm Y vẫn rất thích, cô mừng rỡ lập tức đeo nó trên tay, thỉnh thoảng lại nâng tay lên xem, bà ngoại nhìn vẻ vui sướng của đứa cháu nhỏ, thấp giọng thì thầm: 'Chỉ mong sợi dây bạc này có thể giữ cho tiểu Y Y nhà chúng ta khỏe mạnh bình an, có thể mang đến may mắn cho con bé...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 267: Chiếc Lắc Tay Của Tịch Họa (2)

Mấy tháng đó, cô bé Lâm Y vẫn luôn đeo sợi lắc trên tay không chịu tháo xuống, sau này cô vì sợ mất đi nên mới đeo một sợi, còn một sợi kia cất ở trong nhà, như vậy cho dù cô mất một sợi thì cũng còn một sợi khác.

Cho đến lần đó, khi cô bé Lâm Y theo các bạn đến thành phố H tham gia hội diễn văn nghệ nhi đồng nhân ngày 1 tháng 6, lúc trở về thì cô mới phát hiện sợi dây kia đã bị đánh mất rồi, điều này khiến cô bé đau lòng một thời gian dài.

Nhớ đến đây, mắt Lâm Y bắt đầu dờ về một ngăn tủ đầu giường, cô nhớ mình còn một sợi dây giống như vậy, cô vẫn luôn giữ kỹ, cũng như những đứa bé cùng tuổi của mình, cô thích gom những món đồ mà mình thích cất giữ trong một chiếc hộp thiếc vốn là một chiếc hộp đựng bánh cũ.

Chiếc hộp thiếc chắc là vẫn còn để trong hộc tủ kia! Lâm Y vội nhóm dậy bước nhanh đến chiếc tủ đối diện, cuống quýt kéo nó ra tìm kiếm, cô rất nhanh đã tìm được chiếc hộp bánh cũ đó, bởi vì thời gian quá lâu, bên ngoài lẫn bên trong chiếc hộp thiếc đã bắt đầu có hiện tượng rỉ sét.

Đáy mắt Lâm Y thoáng qua một ý cười vui vẻ, mẹ cô Lâm Dung trước giờ luôn rất quan tâm đến cảm nhận của con gái, phàm là những gì của con gái dù là nhỏ nhất bà luôn cẩn trọng giữ gìn; chiếc hộp thiếc này cất giữ quá nhiều kỷ niệm thời thơ ấu của cô vì vậy cho dù thật lâu Lâm Y không về nhà, dù có về cũng không có thời gian mở nó xem, hơn nữa cũng không có tâm tình nhớ lại những hồi ức cũ!

Lâm Y có chút kích động mở nắp hộp ra, bên trong là đủ loại đồ linh tinh xanh xanh đỏ đỏ, kẹp tóc, móc chìa khóa, một chuỗi trân châu nhỏ cùng các loại đồ chơi linh tinh... tìm mãi Lâm Y mới thấy sợi lắc tay bằng bạc kia an tĩnh nằm dưới đáy hộp, bởi vì đã lâu không động đến, nó đã không còn màu sáng bạc vốn có của mình mà bị phủ một màu xám xịt.

Những ngón tay thon dài của Lâm Y nhẹ nhàng nhấc nó lên, những vòng tròn nhỏ nhỏ xâu lại với nhau thành một sợi dây dài, bên trên lủng lẳng treo hai trái tim --- chiếc lắc tay này hoàn toàn giống với chiếc lắc tay mà cô đã nhìn thấy trong chiếc hộp đựng trang sức của Tịch Họa.

Ký ức tuổi thơ chợt như nước lũ tràn về, Lâm Y ôm chiếc hộp thiếc đã rỉ sét trên tay quay trở lại giường, cẩn thận lấy từng món ra xem, không ngừng nhớ lại, càng xem nụ cười trên môi cô càng rạng rỡ...

Huyện Tĩnh Cương, Nhật Bản

Khoảng năm giờ chiều, rốt cuộc đoàn người của Lãnh Nghị cũng đến được nhà của cô giáo Triệu. Cô giáo Triệu Hà năm nay tuổi đã về chiều nhiệt tình tiếp đãi nhóm khách mới tới, đối với Lãnh Nghị, rõ ràng bà vẫn còn ấn tượng sâu sắc. Nhìn hần bà mỉm cười nhớ lại chuyện năm đó: 'Lúc đó chú của ngài đến tìm tôi, ông ấy nói với tôi là muốn tìm một cô bé tên là "Họa Nhi", vào năm XX khi tham gia một buổi biểu diễn văn nghệ có ra tay cứu giúp cháu trai của ông, ông hỏi tôi có ấn tượng gì hay không... Sau đó tôi có lật lại những bức ảnh chụp trong hội diễn văn nghệ năm đó mà tôi giữ lại, sau đó đối chiếu lại, quả thực là có một cô bé có tên là "Hạ Tịch Họa", lúc đó tôi mới nhớ ra, năm đó chúng tôi đều gọi cô bé ấy là "Họa Nhi"... Sau này tôi lại cùng với ông ấy tìm kiếm thật lâu, mất thật nhiều công sức mới hỏi ra được địa chỉ của Hạ Tịch Họa!'

Lãnh Nghị mỉm cười: 'Chuyện đó tôi thật lòng cảm ơn cô giáo Triệu, tìm được Tịch Họa có thể nói là hoàn toàn nhờ vào sự giúp đỡ của cô!'

Triệu Hà hiền hòa cười, 'Tôi cũng chỉ là cung cấp cho chú của ngài tên thật của Họa Nhi, kể lại tình huống năm đó, tìm được Tịch Họa người này hoàn toàn là nhờ vào công sức của chú ngài!'

Đáy mắt Lãnh Nghị lóe lên rồi vụt tắt, hần nhẹ gật đầu sau đó bình tĩnh hỏi: 'Cô giáo Triệu... hôm nay tôi đến gặp cô là vì muốn tìm hiểu thêm một chút, năm đó trong đội múa tham gia hội diễn văn nghệ của cô, ngoại trừ Hạ Tịch Họa được gọi là "Họa Nhi" thì còn cô bé nào khác cũng được gọi là "Họa Nhi" không?'

Lãnh Nghị hỏi câu này là vì hần luôn cảm thấy không thể hiểu được, Hạ Tịch Họa có nhược điểm gì bị Lâm Phong nắm trong tay khiến cô không có cách nào thoát khỏi sự khống chế của bọn họ? Hạ Tịch Họa vì sao không thẳng thắn đến tìm hần nhờ giúp đỡ? Chẳng lẽ Tịch Họa không tin vào năng lực của Lãnh Nghị hần sao?

Trừ phi nhược điểm này chính là ... Lãnh Nghị cắn chặt môi, không dám nghĩ tiếp...

'Còn có cô bé nào cũng gọi là "Họa Nhi" hay không sao?' Cô giáo Triệu Hà sừng sốt lặp lại câu hỏi, bà nhìn Lãnh Nghị, nhủ mảy suy tư hồi lâu rồi cuộc vẫn lác đàu, giọng khẳng định, 'Lãnh tiên sinh, không có đâu, tôi nhớ rất rõ, năm đó trong đội múa của trường chúng tôi chỉ có Hạ Tịch Họa được chúng tôi gọi là "Họa Nhi" mà thôi, vấn đề này năm đó chú của ngài cũng đã từng hỏi tôi, tôi cũng đã kiểm tra kỹ lại rồi...'

Nói đến đây, Triệu Hà dường như nhớ lại điều gì, bà nhìn Lãnh Nghị, nghi hoặc hỏi, 'Tôi còn nhớ năm đó Lãnh tiên sinh đến tìm tôi cùng hỏi cùng một vấn đề như vậy, lúc đó tôi cũng đã trả lời ngài rồi mà, đúng không?'

'Đúng vậy!' Lãnh Nghị về có lỗi gật đầu, năm đó khi hần đi tìm Triệu Hà quả thực cũng đã hỏi qua, lần đó sau khi Lãnh Thành đón Hạ Tịch Họa sang Pháp, hần không yên tâm nên tự mình trở về Trung Quốc một chuyến, theo lời kể của Lãnh Thành mà tìm đến Triệu Hà, chứng thực Hạ Tịch Họa đúng là "Họa Nhi" trong đội múa tham gia hội diễn văn nghệ năm đó, lúc đó Lãnh Nghị mới yên tâm trở lại Paris!

Hơn nữa trên quả tim treo trên chiếc lắc tay bằng bạc đó có khắc một chữ "X", vừa khéo là chữ bắt đầu của họ "Hạ" (Xia) của Hạ Tịch Họa!

Vì vậy bao nhiêu năm qua Lãnh Nghị chưa bao giờ hoài nghi thân phận của Hạ Tịch Họa! Nhưng không ngờ năm năm sau hần mới phát hiện hành vi của Tịch Họa rất khó lý giải, điều này khiến Lãnh Nghị không thể không dấy lên nghi ngờ.

Nghĩ đến đây, đáy mắt thâm thúy của Lãnh Nghị lóe lên một tia sắc bén, hần nhẹ câu môi, 'Cô giáo Triệu, nếu không ngại, cô có thể nói lại lần nữa tình cảnh năm đó Họa Nhi đến tìm cô nhờ cô báo cảnh sát không?'

'Được!' Triệu Hà gật đầu, bắt đầu hỏi tương lại, 'Lúc đó hội diễn đã sắp bắt đầu rồi, tôi đang ở sau sân khấu hóa trang cho mấy đứa nhỏ thì thấy Họa Nhi cuống quýt chạy đến, lắp bắp nói, 'Cô giáo Triệu, phía sau phòng thay đồ có một bạn học muốn báo cảnh sát...''

'Lúc đó tôi đang bận đến rồi tỉnh rồi ngủ, nghe cô bé nói "Có bạn học muốn báo cảnh sát" thì chỉ xem như trẻ con không biết chuyện nói đùa, vì vậy cũng không ngắt đầu lên, chỉ nói, 'Điện thoại của cô trong túi xách, bảo cậu bé tự báo cảnh sát đi!' Kết quả cô bé thật sự đi lục tìm trong túi xách của tôi, lấy điện thoại của tôi ra đánh cho cảnh sát, những chuyện này lúc đó tôi cũng không để ý... mãi cho đến khi phía cảnh sát cho người đến tôi mới biết, Họa Nhi thực sự có báo cảnh sát mà chuyện đó cũng không phải là chuyện trẻ con nói đùa!'

Mây Lãnh Nghị càng chau chặt lại, cúi đầu trầm tư, lại nghe tiếng Triệu Hà tiếp tục vang lên: 'Sau khi cảnh sát đến thì đến thẳng phòng thay đồ cứu cậu bé đó ra, cũng không để lại chút tin tức gì, nghe nói người nhà của cậu bé đó sợ giới truyền thông biết nhiều quá, đối với cậu bé sẽ tạo thành bóng ma tâm lý cho nên không lộ ra chút tin tức gì... mà lúc đó buổi biểu diễn văn nghệ của chúng tôi đang lúc đầu sôi lửa bỏng, không có tâm tư để ý nhiều... cho nên chuyện này về sau cũng không có ai đi truy cứu lại...'

Lãnh Nghị nhẹ gật đầu, lúc đó quả thực tình hình là như thế, người nhà của hần không muốn cho giới truyền thông biết tin nên lặng lẽ đưa hần đi, chuyện này vẫn luôn được bảo mật, không có ai dám nhắc lại; không lâu sau đó thì cả nhà họ Lãnh di dân đến nước Pháp...

'Lãnh tiên sinh, chuyện năm đó là như thế, ngài chắc cũng biết ít nhiều!' Triệu Hà nhìn Lãnh Nghị, giọng khẳng định nói.

'Cô giáo Triệu', Lãnh Nghị cúi đầu trầm tư hồi lâu rồi lại nhìn về phía Triệu Hà, 'Vừa nãy cô nói lúc Họa Nhi tìm cô nhờ báo cảnh sát, cô bận bịu quá nên cũng không ngắt đầu lên xem... vậy làm sao cô xác định cô bé đến tìm cô báo cảnh sát chính là Hạ Tịch Họa?'

Triệu Hà ngẩn người, đúng vậy, lúc đó quả thực mỗi cô bé đều ăn mặc, hóa trang giống nhau, từ xa nhìn xem thì không khác biệt nhau lắm... nhưng bởi vì lúc Lãnh Thành đến tìm cô trực tiếp nhắc đến "Họa Nhi" cái tên này nên trong tiềm thức cô luôn nghĩ cô bé đó là Họa Nhi, chẳng lẽ còn người khác sao?

Đáy mắt Triệu Hà hơi gợn sóng, nghi hoặc nhìn Lãnh Nghị, 'Nhưng mà Lãnh tiên sinh, người các người muốn tìm là "Họa Nhi", mà Họa Nhi chính là Hạ Tịch Họa, chuyện này còn sai sao?'

Lãnh Nghị híp mắt lại, tận lực duy trì bình tĩnh nói: 'Cho nên, cô giáo Triệu, vừa nãy tôi mới hỏi lại cô, trong đội múa đó còn có cô bé nào có tên là "Họa Nhi" hay không?'

Triệu Hà chau mày suy nghĩ rồi lần nữa lác đàu, 'Hình như... thật sự không có!', rồi bà ngẩng lên nhìn Lãnh Nghị, trong mắt không giấu được nghi hoặc: 'Lãnh tiên sinh, chẳng lẽ ngài cho rằng Hạ Tịch Họa... cô ấy không phải "Họa Nhi" sao?'

'Ồ, cũng không phải, chỉ là có chút nghi vấn!' Lãnh Nghị lấp liếm nói, hần suy nghĩ một chút rồi lại hỏi: 'Cô giáo Triệu, lúc đó ngoại trừ chú tôi Lãnh Thành đến tìm cô để hỏi về chuyện của "Họa Nhi", còn có ai khác đến tìm cô không?'

Đây là mấu chốt để tìm hiểu vì sao Tịch Họa lại bị Lâm Phong khống chế.

'Người khác?' Triệu Hà lại dăm chiêu suy nghĩ, lát sau bà mới ngẩng lên nhìn Lãnh Nghị, rất khẳng định nói, 'Lãnh tiên sinh, sau khi chú của ngài đến tìm tôi, ngoại trừ chính ngài tìm tôi một lần để hỏi tôi chuyện có liên quan đến Tịch Họa thì không còn ai đến vì chuyện đó nữa! Sau đó thì tôi di dân đến Nhật Bản... chuyện này từ đó không còn nghe ai nhắc đến nữa...'

Rõ ràng là Lãnh Nghị không có chút thu hoạch nào, những thông tin mà hần nghe được từ Triệu Hà hoàn toàn không khác gì với năm năm trước! Lãnh

Nghị tìm không được chứng cứ gì chứng minh Hạ Tịch Họa không phải "Họa Nhi"! Cũng không tìm được nguyên nhân vì sao Tịch Họa lại bị người khác không chế!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 268: Chiếc Lắc Tay Của Tịch Họa (3)

Tịch Họa rốt cuộc có phải là Họa Nhi hay không? Vì sao cô ấy bị Lâm Phong không chế? Đấy mất Lãnh Nghị một mảnh âm trầm, hẩn mím môi đầm chiêu hồi lâu mới trầm giọng hỏi: 'Cô Triệu, có thể cho tôi xem lại những bức ảnh của hội diễn văn nghệ năm đó không?'

'Được chứ, nhưng không đầy đủ lắm, bức ảnh chụp chung cả đội văn nghệ, phía sau có ghi tên từng người lúc dọn nhà tôi đánh mất rồi, ủa, đó là bức ảnh năm đó tôi cho ngài xem... Hiện giờ trong tay tôi chỉ còn lại vài bức ảnh... Ngài chờ một chút để tôi tìm xem...' Triệu Hà nói rồi đứng lên đi vào phòng sách, vừa đi vừa nói, 'Lãnh tiên sinh, xin chờ một chút!'

Không lâu sau Triệu Hà từ phòng sách bước ra, trên tay là một quyển album đã cũ, bà ngồi xuống sofa, đặt quyển album lên đầu gối lật từng trang xem.

Rất nhanh tay bà dừng lại ở một trang ảnh, khoe môi lộ ra một ý cười, bà đẩy quyển album đến trước mặt Lãnh Nghị, 'Lãnh tiên sinh, hai bức ảnh này được chụp sau khi hội diễn kết thúc, ngài xem!'

Lãnh Nghị đón lấy quyển album, tỉ mỉ nhìn xem. Trong ảnh các cô bé ai nấy đều hớn hờ, Tịch Họa gương mặt tròn tròn đáng yêu, nụ cười ngọt ngào đứng giữa bọn họ; ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị quét qua từng gương mặt nhỏ sau đó chậm rãi dời sang bức ảnh phía dưới...

Bức ảnh này rõ ràng là không phải chụp trên sân khấu, thoạt nhìn giống như là chụp trong buổi diễn tập hơn, trong ảnh các cô bé mỗi người xoay sang một hướng như đang luyện tập những động tác của mình; Lãnh Nghị vừa định lướt qua bức ảnh này nhìn tiếp xuống dưới thì ánh mắt chợt như đông cứng lại rồi càng trở nên sắc bén hơn, đáy mắt lộ ra một tia kinh ngạc. Hẩn nhìn thấy phía sau các cô bé đang tập múa không xa là một cô bé khác cũng mặc váy trắng đang đưa tay lên làm động tác gì đó, đứng bên cạnh cô bé là một cô gái tuổi còn trẻ, có vẻ như là cô giáo, cô gái đó đang hướng dẫn động tác gì đó cho cô bé...

Cái làm Lãnh Nghị không thể rời mắt đi chính là tay của cô bé, trên cổ tay nhỏ xíu kia hẩn nhìn thấy một sợi lắc tay, tuy rằng ảnh chụp có chút mờ hồ nhưng Lãnh Nghị là người đã trải qua huấn luyện, ánh mắt sắc bén hơn người thường nhiều lắm, hẩn nhìn ra, chiếc lắc tay bằng bạc trên tay cô gái nhìn rất quen mắt!

Lãnh Nghị thấy cổ họng mình nóng ran, hẩn gian nan nuốt nuốt nước bọt, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm chiếc bóng nhỏ đó --- cô bé ấy là ai? Chính là Tịch Họa sao?

Bởi vì chụp ở khoảng cách xa, hơn nữa các cô bé đều ăn mặc giống nhau nên Lãnh Nghị không thể xác định cô bé kia liệu có phải là Tịch Họa hay không nhưng trong tiềm thức, hẩn luôn cảm giác cô không phải Hạ Tịch Họa.

Thấy ánh mắt và vẻ mặt khác thường của Lãnh Nghị, cô giáo Triệu Hà đương nhiên cũng nhóm người lên xem, mắt bà rơi trên bức ảnh mà Lãnh Nghị đang xem, khoe môi hơi lộ ra ý cười, nhẹ giọng giải thích: 'Đó là lễ thiếu nhi, các diễn viên nhí đang luyện tập trên sân khấu, là do một giáo viên tùy tiện chụp lại...'

Rồi Triệu Hà chỉ vào cô gái tuổi còn trẻ kia, cười nhẹ: 'Đây là tôi!'

Lãnh Nghị nhẹ cắn môi, lát sau mới chỉ vào cô bé tay đang mang chiếc lắc tay bằng bạc kia, trầm giọng hỏi: 'Đây cũng là Tịch Họa sao?'

Triệu Hà đón lấy quyển album từ tay Lãnh Nghị, tỉ mỉ xem một lúc rồi chậm rãi lắc đầu, 'Cô bé này không phải Tịch Họa, cô ấy là một tổ khác, năm đó vì để hội diễn thêm phần long trọng, thành phố chúng ta có mời một số bạn nhỏ từ các vùng lân cận đến tham gia biểu diễn...'

'Các bạn nhỏ từ các vùng lân cận?' Mắt Lãnh Nghị gọn sóng dữ dội, hẩn trước giờ đều cho rằng tiểu Họa Nhi sống ở thành phố H bởi vì đây là hội diễn văn nghệ của thành phố H, hẩn vốn không nghĩ ra còn có người ở các vùng khác đến.

'Phải đó!' Triệu Hà mỉm cười, 'Ngài nhìn xem, cô bé này mang giày trắng, còn các cô bé trong đội múa của thành phố H, tức là đội múa của Tịch Họa mang giày đen...'

Mang giày trắng? Lãnh Nghị cố gắng lục lại trí nhớ nhưng chuyện năm đó đã qua lâu quá rồi, hơn nữa năm đó hẩn tuổi còn nhỏ, quả thực không thể nhớ ra tiểu Họa Nhi mang giày màu gì, ngay cả gương mặt cô bé hẩn cũng không nhớ, chỉ nhớ đó là một gương mặt tròn tròn rất đáng yêu, nụ cười rất ngọt ngào, đơn thuần động lòng người...

Chỉ có cảnh tượng chiếc váy trắng xoay tròn là khắc sâu trong trí nhớ hần nhất!

Lát sau Lãnh Nghị mới nghi hoặc hỏi: 'Không phải người của thành phố H cô cũng nhớ kỹ vậy sao?'

'Ừ, lúc đó tôi là tổng chỉ huy của đội múa, thành viên của đội múa của thành phố H hay của các vùng khác đến tôi đều rất quen thuộc!' Triệu Hà gật đầu nói một cách chắc chắn.

'Vậy cô bé là ai? Từ nơi nào đến?' Giọng Lãnh Nghị chợt có chút kích động, hần chợt nhớ đến suy đoán lớn mặt trước đây của mình, có lẽ tất cả đều đúng! Lãnh Nghị kích động nhận ra sự hoài nghi của hần đối với Họa Nhi có bước đột phá đồng thời cũng nhận ra, năm đó hần và chú mình Lãnh Thành rất có khả năng đã phạm một sai lầm rất lớn!

Triệu Hà dường như cũng nhận ra vẻ khẩn trương của Lãnh Nghị, sóng mắt bà thoáng xao động, trầm tư một chút rồi bà nhẹ giọng nói, 'Lãnh tiên sinh, cụ thể ở thành phố nào đến thì tôi không nhớ rõ, nhưng nhìn chiếc lắc tay mà cô bé đeo, tôi còn nhớ...'

'Chiếc lắc đó... trông như thế nào?' Lãnh Nghị nhìn chăm chăm Triệu Hà, ánh mắt thật sắc bén.

'Ừm, bằng bạc, rất thô sơ, nhóm giáo viên chúng tôi đều cảm thấy nó không đẹp, lúc đó có đề nghị cô bé ấy đừng đeo nó lên sân khấu nhưng cô bé nhất quyết không nghe theo, nói là bà nội hay bà ngoại của cô bé nói gì đó, rằng nó giúp cô bé bình an, nhất định phải đeo trên tay... chính vì lẽ đó mà ấn tượng của tôi tương đối sâu!' Triệu Hà đắm chiêu hồi tưởng lại.

Trán Lãnh Nghị toát ra một tầng mồ hôi mỏng, thật không dễ dàng mới bật ra được mấy chữ, 'Cô còn nhớ cô bé tên gì không?'

'Cô bé đó rất đáng yêu, thanh thuần lại ngọt ngào...' Triệu Hà trầm ngâm thật lâu, suy nghĩ trôi về thật lâu trước đó, '... là vai chính trong đội múa đó, lúc cô bé đó cười, theo lời nhóm giáo viên của chúng tôi nói, xinh xắn như một đóa hoa mới nở... cho nên lúc đó, nhóm giáo viên chúng tôi đều gọi cô bé là "Hoa nhi"...'

'Hoa nhi?' Lãnh Nghị kinh ngạc ngắt lời Triệu Hà, lúc này hần xem như hoàn toàn hiểu rõ, năm đó lúc cô bé chạy đi, quay đầu lại nói với hần cô tên là "Hoa nhi", mà chú bé Lãnh Nghị thì lại nghe nhầm thành "Họa Nhi"... vì vậy Triệu Hà và Lãnh Thành mới tìm ra Hạ Tịch Họa!

'Hoa nhi? Họa Nhi?' Lúc này Triệu Hà vụt ngẩng đầu lên, sóng mắt xao động dữ dội, bà mím môi, nhất thời không biết nói gì...

Lãnh Nghị ngăn người nhìn cô bé trong ảnh, giờ thì hần đã hiểu rõ nguyên nhân vì sao Hạ Tịch Họa lại chịu để Lâm Phong không chế mà không dám nói cho hần biết! Bởi vì Hạ Tịch Họa vốn không phải là "Họa Nhi" đã cứu hần.

Trong phòng bỗng lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người dường như đã hiểu ra điều gì...

Một lúc lâu sau Lãnh Nghị mới hoàn hồn lại, hần chậm chạp rút ra bức ảnh trong album, gian nan nói với Triệu Hà: 'Cô Triệu... có thể cho tôi bức ảnh này không?'

'Ân...' Triệu Hà nhìn Lãnh Nghị nhẹ gật đầu...

Tối hôm đó Lãnh Nghị mang theo bức ảnh bay về thành phố H, hần không trở về biệt thự nhà họ Lãnh mà đi thẳng về trang viên biệt thự ở sườn núi ngoài ngoại ô... Hần cần tìm một chỗ ổn định lại cảm xúc lẫn suy nghĩ của mình, suy nghĩ cho thật kỹ càng mọi chuyện...

Thì ra Hạ Tịch Họa không phải là Họa Nhi! Lãnh Nghị thế nào cũng không ngờ được cô bé Họa Nhi lại không phải là người của thành phố H, đó là hội diễn văn nghệ của thành phố H kia mà, thế nào lại có người từ vùng khác đến tham dự chứ?

Họa Nhi! Họa Nhi... Lãnh Nghị nhẹ day huyệt thái dương, mày chau thật chặt.

Ngày hôm sau trên nhiều tờ báo sớm của thành phố H xuất hiện tiêu đề "Thiếu chủ LS quốc tế và phu nhân tách ra, cùng bạn gái cũ nói lại tình xưa..."

Lãnh Nghị ngồi trong văn phòng xem tờ báo trong tay, Ngải Mỹ lặng lẽ quan sát sắc mặt của hần, dè dặt hỏi: 'Lãnh tổng, có cần giao thiệp với giới truyền thông không? Để họ lập tức ngừng đăng những tin tức này?'

Lãnh Nghị chau mày, vẻ mặt lạnh mạc, ánh mắt thâm thúy mà sắc bén, lát sau mới bình thân nói: 'Không cần...' Đây chính là điều hần cần, hần muốn nhanh chóng kết thúc tất cả, dù cho đối phương sớm một chút ra tay...

Thành phố G trong nhà Lâm Y, người làm lấy từ thùng thư ra một phần báo chí từ thành phố H gửi đến, đây đã là lần thứ hai! Lâm Y liếc nhìn tiêu đề trên tờ báo, đôi mắt đen láy lóc lên, cô đương nhiên không tin mấy bài báo này, hơn nữa còn có người cô tình đặt nó vào thùng thư nhà cô, rõ ràng là có ý muốn cho cô đọc!

Mình sẽ không mắc bẫy của cô ta, sẽ không bị cô ta lừa gạt nữa! Lâm Y tự cảnh cáo mình. Nhưng vì sao trong lòng mình vẫn còn chưa chát như thế? Haizz, không nghĩ nữa, đi nghe nhạc thai giáo...

Hai hôm sau Lãnh Nghị mới trở lại biệt thự nhà họ Lãnh, hôm đó lúc tan tầm, khi xe ngừng lại trước cửa chính, Lãnh Nghị vừa từ trên xe bước xuống đã nhìn thấy quần gia và Tịch Họa đứng đợi ở cửa, đôi mắt đen thẫm của Lãnh Nghị thâm thúy nhìn về phía Tịch Họa, cô đã không dùng xe lăn nữa mà dùng một đôi nạng chống đỡ thân mình đứng đó nhìn hần.

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, đáy mắt lóe lên một tia sắc bén rồi vụt tắt, hắn chậm rãi đi đến gần hai người, lần này hắn đi hơi chậm, không giống như thường ngày tiêu sái sải bước vào cửa.

'Nghị...' Tịch Họa đứng ở cửa nhìn Lãnh Nghị khẽ kêu một tiếng; Lãnh Nghị dừng bước chân quay lại nhìn cô, khóe môi nhẹ câu lên một nụ cười, trầm giọng hỏi: 'Em có thể đi rồi sao?'

Tịch Họa nhẹ gật đầu, đôi mắt to tròn trong trẻo nhìn Lãnh Nghị chằm chằm, hôm nay sắc mặt hắn hơi tái, đôi mắt đen thẫm đã mất đi sự sắc bén thường ngày mà thay vào đó là một vẻ mờ mờ thật rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 269: Thử Thách Cho Tình Yêu (1)

Đáy mắt Tịch Họa dần dâng lên một nỗi nghi hoặc lẫn lo âu, cô nhỏ giọng hỏi: 'Nghị... anh sao vậy? Anh bị bệnh sao?' Cô nhớ trước khi Lãnh Nghị đi công tác có nói mình luôn cảm thấy mệt mỏi, tinh thần không đủ, cũng đã đi bệnh viện của Lữ Thần để kiểm tra sức khỏe.

Lãnh Nghị vẫn nhàn nhạt cười: 'Có lẽ mấy ngày gần đây quá mệt mỏi, luôn cảm thấy tinh thần không tốt... ừ, Tịch Họa, chúc mừng em có thể đứng dậy đi đường!'

Đáy mắt Tịch Họa có chút gọn sáng, cô mỉm môi, lát sau mới bật ra được một câu: 'Nghị... anh phải bảo trọng chính mình...'

Lúc Tịch Họa nói câu này, Lãnh Nghị có thể cảm nhận được rõ ràng là xuất phát từ thật tâm; Tịch Họa, em thật ngốc, em cho rằng như vậy thì có thể không cần rời khỏi anh sao? Lãnh Nghị thầm thờ dài một tiếng, giọng nhu hòa hơn: 'Vào nhà đi, chúng ta ăn cơm thôi!'

'Ấn!' Sự nhu hòa của Lãnh Nghị khiến đáy mắt Tịch Họa phút chốc tràn ngập vui sướng.

Trên bàn ăn không khí có phần trầm mặc, trên mặt Lãnh Nghị vẫn là vẻ lãnh liệt thường thấy, hắn chỉ cầm cúi ăn cơm, không nói một lời; Tịch Họa thì ngồi bên cạnh cũng cúi đầu lặng lẽ ăn cơm nhưng đôi mắt to tròn không ngừng lóe lên, thỉnh thoảng lại ngược lên nhìn Lãnh Nghị bên cạnh, dường như do dự rất lâu, rất lâu sau cô mới nhỏ giọng, dè dặt hỏi: 'Nghị, hai ngày trước anh đi công tác sao?'

Hai ngày nay Lãnh Nghị không về nhà, cũng không nói với bất cứ ai rằng mình không về nhà, Tịch Họa vẫn luôn ở phòng khách chờ hắn đến mười hai giờ.

Lãnh Nghị nhếch môi cười, bình thản nói: 'Hai hôm trước có việc gấp, đến Nhật Bản một chuyến!'

Thân thể Tịch Họa rõ ràng là cứng đờ, giọng cũng trở nên khác thường: 'Đi Nhật Bản... làm gì?'

'Chuyện công ty!' Giọng Lãnh Nghị vẫn không chút gọn sáng, đột nhiên như nhớ ra điều gì hắn buông đũa xuống quay lại dặn dò quản gia: 'Mang cặp táp của tôi đến đây!'

'Dạ, thiếu gia!' Quản gia vội lui xuống, rất nhanh ông đã cầm cặp táp của Lãnh Nghị đi vào phòng ăn, kính cẩn đưa cho Lãnh Nghị, 'Thiếu gia, cặp của ngài!'

Lãnh Nghị đón lấy chiếc cặp, mở ra, lục tìm gì trong đó; Tịch Họa cũng dừng lại động tác trên tay cẩn thận quan sát từng động tác của Lãnh Nghị, rất nhanh đã thấy hắn lấy từ trong cặp ra một chiếc túi gấm, chậm rãi đưa cho cô.

'Cái gì vậy?' Tịch Họa nhìn chằm chằm chiếc túi gấm mà Lãnh Nghị đưa sang, trong mắt thoáng có chút nghi hoặc nhưng cũng đầy vui sướng, cô đưa bàn tay gầy gò đón lấy chiếc túi trong tay Lãnh Nghị, những ngón tay thon dài run run lấy từ bên trong ra một sợi lắc --- đó là một sợi lắc tay bằng bạc thủ công thật tinh xảo đang tỏa ánh sáng bằng bạc đặc trưng của nó...

Tiếng Lãnh Nghị nhàn nhạt vang lên bên tai Tịch Họa: 'Lúc anh ở Nhật Bản ngẫu nhiên nhìn thấy sợi lắc tay này trong một cửa hàng trang sức, đột nhiên nhớ đến em rất thích những món trang sức bằng bạc...' Hơi ngừng lại một chút rồi Lãnh Nghị tùy ý bồi thêm một câu, 'Sợi lắc tay em đeo lúc còn nhỏ quá thô sơ... cũng nên đổi một sợi khác rồi!'

'Cám ơn... Nghị...' Giọng Tịch Họa nhỏ xiu, trong giọng nói không giấu được ghen ngào, cô mở khóa của chiếc lắc tay định đeo nó vào tay mình nhưng bàn tay run run, loay hoay mãi cũng chưa đeo nó lên được.

Lãnh Nghị mỉm môi, lẳng lặng cầm về sợi lắc tay từ trên tay Tịch Họa, mắt Tịch Họa bừng sáng, cô nhìn Lãnh Nghị rồi chậm rãi đưa tay cho hắn, Lãnh Nghị bình thản giúp cô đeo sợi lắc lên, vừa đeo vừa tùy ý nói: 'Nghe nói những món trang sức bằng bạc có rất nhiều ý nghĩa... lúc em còn nhỏ đeo sợi lắc

tay kia có ý nghĩa đặc biệt gì không?"

Tịch Họa hơi sùng sốt nhưong mắt nhìn Lãnh Nghị rồi nhẹ lắc đầu, 'Em... mẹ em không có nhắc đến...'

Về mặt Lãnh Nghị vẫn bình thản không có chút gợn sóng, hần giúp Tịch Họa đeo chiếc lắc tay kia xong mới nhẹ gạt đầu như hải lòng nói: 'Những món đồ bằng bạc có tác dụng trừ tà giữ bình an... em mang sợi lắc tay lúc còn nhỏ đến, anh nhờ người giúp em đánh bóng lại...'

'Dạ!' Tịch Họa nhắc tay nhìn sợi lắc đang lấp lánh nơi cổ tay, ánh mắt ngời sáng, cô quay lại nhìn má Trương, 'Má Trương, bà giúp tôi mang sợi lắc nhỏ kia đến đưa cho thiếu gia!'

Má Trương vâng lời lui xuống...

Đêm đến Lãnh Nghị ngồi một mình nơi sofa phòng ngủ, trên tay là sợi dây chuyền thô sơ nhỏ xíu làm bằng những vòng tròn nối lại với nhau, còn trên bàn trà trước mặt hần là bức ảnh cũ kỹ mà hần mới xin được từ chỗ cô giáo Triệu Hà.

Đôi mắt đen thăm ti mi quan sát sợi dây hồi lâu rồi chậm rãi xoay tới xoay lui quả tim bằng bạc treo trên sợi lắc để trang trí, phía sau quả tim khắc một chữ "X" rất rõ nét.

Lãnh Nghị hơi nhú mày, mấy năm qua hần vẫn luôn cho rằng chữ "X" kia chính là chữ đầu của họ "Hạ", vì vậy đối với thân phận của Hạ Tịch Họa hần càng thêm tin tưởng vững chắc! Giờ hần mới phát hiện, chữ "X" này không phải đại biểu cho họ Hạ, vậy nó là chữ bắt đầu của họ gì đây?

Mắt Lãnh Nghị chậm chạp dời đến bức ảnh trên bàn trà, ngập ngừng một chút cuối cùng cũng cảm nó lên, ti mi xem, vừa xem vừa trầm tư...

Một lúc lâu sau hần mới chậm rãi đặt sợi lắc và bức ảnh xuống bàn, cả người vui sâu vào sofa, đáy mắt phức tạp mà thâm thúy: Tiểu Họa Nhi, anh không thể lại đi tìm em, không thể lại quấy rầy cuộc sống của em bởi vì anh đã có Y Y! Hy vọng em cũng có thể sống thật tốt!

Nhưng dù tự nhủ lòng như thế, Lãnh Nghị vẫn rõ ràng cảm nhận được cõi lòng một mảnh hư không...

Cổ đẹp những suy nghĩ rồi ren trong đầu, Lãnh Nghị thờ dài một tiếng, Y Y, giờ này cũng nên gọi điện thoại cho cô rồi! Nghĩ vậy hần nhòm dấy cầm lấy điện thoại trên bàn trà, mắt hơi dừng lại ở hai chữ "Y Y" một chút, ánh mắt thoáng lộ vẻ nhu hòa, nhẹ nhàng ấn phím gọi rồi lại ngả người trở lại sofa.

Lúc này ở thành phố G Lâm Y đang ngồi tựa đầu giường xem ti vi thì điện thoại bỗng đổ chuông, đôi mắt đen láy của cô hơi lóe sáng, vào lúc này người gọi điện thoại đến là ai cô rất rõ ràng. Cầm lấy điện thoại lên xem, mắt Lâm Y càng sáng hơn, quả nhiên là Lãnh Nghị!

Nghe thấy điện thoại rất nhanh đã có người đón, khỏe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười, giọng thật dịu dàng: 'Y Y, đang làm gì đó?'

'Xem tivi!' Mắt Lâm Y vẫn nhìn về phía màn hình tivi, nhàn nhạt đáp.

Giọng nói nhàn nhạt đó khiến lòng Lãnh Nghị chột dâng lên một nỗi thất lạc, từ khi Lâm Y quyết định trở về nhà cho đến giờ cô luôn dùng thái độ này đối xử với hần, Lãnh Nghị cười nhẹ, cố che dấu sự thất lạc trong lòng, giọng vẫn ôn nhu: 'Hay không?'

'Cũng khá hay...' Giọng vẫn lạnh nhạt.

'Khá hay sao... Vậy, đó là chương trình gì?' Đành tìm đề tài nói.

'Không... rõ lắm... em không có xem đề mục...' Đứt quãng, lại có chút không yên lòng.

'Vậy... hôm nay có nghe nhạc thai giáo không?' Nuốt nuốt nước bọt, đầu bên kia tiếp tục tìm đề tài nói chuyện.

'Có!' Vẫn nhàn nhạt đáp lời.

Lãnh Nghị đưa tay nhẹ day day huyệt thái dương, hai bên trằm mặc hồi lâu rồi Lãnh Nghị mới lên tiếng, giọng thật trầm, 'Y Y, anh rất nhớ em!' Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, đôi môi anh đào mím chặt nhưng quật cường không lên tiếng, hai đầu lại rơi vào trằm mặc, Lãnh Nghị nhắm mắt lại, thì thào: 'Y Y, em có nhớ anh không?'

Đáy mắt Lâm Y bỗng nhiên trống rỗng, cô cũng không biết mình và Lãnh Nghị vì sao lại trở nên thế này!... Lâm Y mấp máy môi, giọng nhẹ như gió thoảng, 'Giờ em chỉ nghĩ đến cục cưng!' Nói rồi cô vội vàng ngắt máy...

Lãnh Nghị chậm rãi buông điện thoại xuống, đáy mắt thật âm đạm, hần nửa nằm nửa ngồi trên sofa, một môi nhắm nghiền mắt lại...

Tối hôm sau, má Triệu thì ở phòng bếp nấu ăn, Lâm Y và Linh Nhi cùng ngồi ở phòng khách xem tivi, trên tivi đang phát một tiết mục hài thật thú vị, hai người vừa xem vừa cười ha ha.

Từ khi trở về nhà mình Lâm Y ăn ngon ngủ ngon, cũng không có ai nói cô bị bệnh hoang tưởng, tuy rằng giữa cô cùng Lãnh Nghị có một tầng ngăn cách mơ hồ nhưng xuất phát từ trách nhiệm cùng tình yêu thương mãnh liệt, Lâm Y không muốn nghĩ nhiều lắm, cô chỉ muốn dưỡng thai thật tốt vì vậy lòng cô thật an ổn.

Ngoài cửa chợt truyền đến tiếng cười nói vui vẻ sau đó là tiếng chìa khóa mở lách cách, Lâm Y mỉm cười, rồi mắt khỏi màn hình nhìn về phía cửa, vào

lúc này cô biết, chắc chắn là ba mình, Từ Nhất Hạo tan tằm trở về!

Quả nhiên rất nhanh Từ Nhất Hạo đã xuất hiện nơi cửa nhưng sau lưng ông còn có hai người nữa, một người là thư ký của ông Tiểu Uông, anh ta đang giúp Từ Nhất Hạo cầm cặp xách; một người khác đáng người cao gầy, ánh mắt sắc bén cùng nụ cười tà tử lại có chút cao ngạo, chính là Lý Mặc, người mà hôm đầu tiên Lâm Y trở về đã gặp trong bữa cơm tối.

Lúc này ánh mắt tà tử của Lý Mặc vừa khéo bắt gặp ánh mắt tò mò của Lâm Y đang nhìn mình, khóe môi hần không kìm được lộ ra một ý cười.

Lâm Y ngượng ngùng lập tức thu hồi ánh mắt, cô nhìn sang Từ Nhất Hạo, mỉm cười gọi: 'Ba...'

'Ừ!' Từ Nhất Hạo vừa đi vào trong nhà vừa mỉm cười đáp lại một tiếng, rồi ông quan tâm hỏi: 'Hôm nay thế nào?'

'Tốt lắm!' Lâm Y mỉm cười trả lời ông.

Lúc này má Triệu từ phòng bếp vội chạy ra, bà đón lấy chiếc cặp xách trên tay tiểu Uông, anh ta đưa cặp cho bà rồi lễ phép chào Từ Nhất Hạo: 'Thị trưởng Từ, tôi về trước!'

'Ừ, được!' Từ Nhất Hạo vẫy tay chào tiểu Uông, anh ta quay lại chào Lâm Y và Lý Mặc rồi rời đi; Lý Mặc và Từ Nhất Hạo thì cùng tiến vào trong phòng khách.

Từ Nhất Hạo quay lại nhìn má Triệu dặn dò: 'Hôm nay Lý thiếu ăn cơm ở nhà chúng ta, nhớ làm nhiều một chút!'

'Tôi biết rồi, thị trưởng Từ!' Má Triệu tươi cười quay lại phòng bếp tiếp tục công việc.

'Lý Mặc, ngồi đi!' Từ Nhất Hạo chỉ tay vào sofa nói với Lý Mặc, Lý Mặc nhàn nhạt cười một tiếng rồi ngồi xuống, lẳng lặng quan sát một vòng căn nhà, cười nhẹ: 'Thị trưởng Từ, không ngờ ông đường đường là một thị trưởng mà lại ở căn nhà cũ kỹ như vậy!'

Từ Nhất Hạo cũng ngồi xuống sofa đối diện với hắn, điềm nhiên cười, 'Nhà cũ, nhiều tình cảm... Con gái tôi thích ở đây!' Rồi ông nhìn sang Lâm Y, 'Y Y, vị này là Lý Mặc Lý đại thiếu gia, con còn nhớ không?'

Theo lễ phép cơ bản, Lâm Y nhìn sang Lý Mặc gật đầu mỉm cười với hắn, 'Dạ nhớ!' Ánh mắt nóng rực của Lý Mặc cũng đang nhìn Lâm Y, mỉm cười gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 270: Thử Thách Cho Tình Yêu (2)

Từ Nhất Hạo nhìn con gái, giọng đầy quan tâm: 'Hôm nay con đã làm gì? Có đi ra ngoài tản bộ không?'

'Hôm nay con không ra ngoài... chỉ ở nhà ngủ thôi...' Lâm Y có chút ngượng ngùng nhìn ông cười.

'Y Y, không nhớ bác sĩ dặn con phải đi bộ nhiều một chút sao? Ân, ngày mai ba nhất định phải kêu một người đến cùng con ra ngoài đi dạo, không thể cứ nhốt mình trong nhà được...' Giọng Từ Nhất Hạo vẫn thật từ hòa, đáy mắt lại không giấu được một chút ý vị sâu xa.

Sóng mắt Lý Mặc thoáng xao động, ánh mắt càng thêm một phần tà tử, giọng nói mang theo chút ý cười: 'Thị trưởng Từ, nếu như quý cô đây không ngại, tôi tình nguyện làm vệ sĩ kiêm hướng dẫn viên...'

Lâm Y ngẩn người, mắt cô quét về phía Lý Mặc rồi lại quay về Từ Nhất Hạo, vừa mới mở miệng nói được một tiếng 'Không...' thì đã bị tiếng cười sáng khoái của Từ Nhất Hạo chặn lại, tiếp đó là tiếng ông: 'Nếu như Lý đại thiếu gia tình nguyện làm vệ sĩ kiêm hướng dẫn viên của con gái tôi, vậy tôi còn gì không yên tâm đây chứ?'

'Ba!' Lâm Y sững sốt gọi, thật kinh ngạc không biết ba mình định làm gì nhưng sự kinh ngạc ấy chỉ thoáng qua rồi thôi, rồi cô nhàn nhạt mỉm cười, 'Chắc không cần làm phiền đến Lý thiếu đâu... con... cũng sắp làm mẹ rồi, còn có thể đi đâu chơi được chứ?! Có Linh Nhi theo cùng con là được rồi!' Cô kiên định nhấn mạnh hai chữ 'làm mẹ', gián tiếp báo cho Lý Mặc thân phận của mình.

Linh Nhi ngồi ở bên cạnh nghe vậy cũng vội tiếp lời: 'Xin thị trưởng yên tâm, con sẽ chăm sóc thiếu phu nhân thật tốt... thiếu gia nhà con sớm đã dặn dò kỹ rồi...' Linh Nhi thông minh đến mức nào chứ, cô cũng đặc biệt nhấn mạnh 'thiếu phu nhân' và 'thiếu gia' mấy chữ này!

'Phải đó phải đó!' Lâm Y vội nặn ra một nụ cười, gật đầu như xác nhận lời Linh Nhi.

Không ngờ Lý Mặc lại xua tay, cười nói: 'Từ tiểu thư, chính bởi vì cô sắp làm mẹ rồi nên càng cần có người chăm sóc... Bỏn thiếu gia mấy ngày nay vừa khéo rảnh rỗi, có thể cùng cô đi dạo khắp nơi!'

Lâm Y lần nữa ngẩng người, đôi mắt đen láy trùng thật to, cô quay lại nhìn Từ Nhất Hạo, không ngờ Từ Nhất Hạo chỉ điềm nhiên cười nói: 'Được... Y Y, cứ quyết định vậy đi, àn, Lý đại thiếu gia khó được có lúc tâm tình tốt như vậy... Cậu ta quả thực có mấy ngày rảnh rỗi, mấy ngày sau thì không rảnh như vậy đâu...'

'Ba...' Lâm Y vừa định lên tiếng thì sau bếp vọng lên tiếng của má Triệu, 'Thị trưởng Từ, có thể dọn cơm chưa?'

'Được rồi Y Y, ăn cơm trước!' Từ Nhất Hạo quả đoán xua tay ngắt lời cô rồi đứng dậy đi vào bếp trước, Lý Mặc cười cười rồi cũng đứng dậy bước theo ông. Lâm Y sững sờ nhìn theo bóng hai người đàn ông, ngồi ở sofa nhất thời quên cả đứng dậy.

'Thiếu phu nhân, không sao, có tôi ở đây, không sợ!' Linh Nhi hơi cúi xuống nói nhỏ bên tai cô; hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cảnh tượng hôm đó Linh Nhi nhanh nhẹn một cước đá văng chiếc xe điện suýt nữa đụng vào người cô lại lướt qua trong đầu Lâm Y khiến cô yên lòng đôi chút. Lâm Y chậm chạp đứng dậy đi về phía bàn ăn.

Tối hôm đó, sau khi Lý Mặc rời đi, Lâm Y và Từ Nhất Hạo vẫn còn ngồi ở phòng khách, Lâm Y nhìn chằm chằm ba mình, 'Ba, vì sao lại muốn Lý Mặc đi cùng con chứ? Như vậy, không thích hợp lắm đâu...'

'Có gì mà không thích hợp chứ?' Về mặt Từ Nhất Hạo vẫn bình thản, điềm nhiên nói; 'Ai bảo Lãnh Nghị tên tiểu tử kia cứ mãi tổn thương con gái ba! Ba muốn cho nó biết, con gái ba, rồi đi nó cũng có thể tìm được càng tốt hơn...'

'Ba...' Lâm Y kinh ngạc bật kêu lên, cô nuốt nước bọt, nhẹ giọng phân trần: 'Lãnh Nghị ... không có làm gì tổn thương con, là con thấy Nghị dạo gần đây rất bận, sợ con ảnh hưởng đến công việc của anh ấy nên mới quyết định trở về ở tạm mấy ngày...'

'Vậy sao?' Từ Nhất Hạo nhìn con gái chằm chằm, 'Vậy vì sao nó không để cô Hạ Tịch Hạo kia rời khỏi nhà mình? Hơn nữa còn hợp với cô ta cùng nói con có bệnh hoang tưởng gì đó, để con về nhà, để con chịu ủy khuất như vậy chứ?'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, những chuyện này vì sao Từ Nhất Hạo lại biết rõ như vậy? Cô cắn môi, hàng mi dài rũ xuống, không thể chối cãi là cô quyết định trở về chính là vì muốn tránh né Hạ Tịch Hạo, những gì Lãnh Nghị làm, Lãnh Nghị nói gần đây cũng khiến cô thấy hơi khó chịu.

Nhưng nếu có điều gì khiến cô tin tưởng thì đó chính là: Lãnh Nghị vẫn yêu cô! Chỉ là trong lòng hắn không bỏ xuống được hình bóng của tiểu Hạo Nhi cho nên mới tin tưởng Hạ Tịch Hạo như vậy...

Thấy Lâm Y trầm ngâm không nói, Từ Nhất Hạo nhẹ thờ dài một tiếng, hiền hòa nói: 'Y Y, con yên tâm, chuyện gì ba làm cũng là vì con, ba sẽ không làm gì tổn thương con... Lý Mặc người này không tệ, gia cảnh cũng khó có người bì kịp, ba đi theo nghiệp binh, ở Bắc kinh cũng có thể coi như người có thể hô gió gọi mưa...'

'Ba...' Lâm Y chau chặt mày vội ngắt lời Từ Nhất Hạo, 'Con... đã sắp làm mẹ rồi!'

Đáy mắt Từ Nhất Hạo một mảnh thâm trầm, ông nhẹ giọng nói, 'Y Y, ba biết chứ... lần này nếu như Lãnh Nghị muốn đón con về nhà, điều kiện tiên quyết phải là để Hạ Tịch Hạo dọn đi!... Nếu như hắn vẫn tất cũ không chừa, vậy con cứ bỏ hắn thôi!'

'Ba!' Lâm Y lần nữa kinh ngạc kêu một tiếng. Bỏ Lãnh Nghị? Cô chưa từng nghĩ đến! Đó là ba của con cô mà!

'Được rồi được rồi!' Thấy vẻ lo lắng của Lâm Y, Từ Nhất Hạo lúc này mới bật cười, vẻ thoải mái, 'Con đừng suy nghĩ nhiều quá, con trở về nhà không phải là vì muốn an ổn dưỡng thai sao? Vậy con cứ tiếp tục hướng đến mục tiêu này thôi... Àn, Lý Mặc hắn cũng không phải người xấu!'

'Nhưng ba bảo anh ta mỗi ngày đến, anh ta sẽ hiểu lầm!' Lâm Y vẫn ủ rũ không vui nổi.

'Yên tâm đi Y Y, ba tự có chừng mực!' Từ Nhất Hạo dịu giọng an ủi.

Lâm Y còn đang định nói nữa thì Từ Nhất Hạo đã lên tiếng, giọng điệu như đang dỗ một đứa bé, 'Được rồi, đi ngủ đi, ngày mai Lý Mặc sẽ đến dẫn con ra ngoài chơi!... Ngoan!'

Lúc này trong biệt thự nhà họ Lãnh ở thành phố H, Lãnh Nghị đang ngồi một mình trong phòng sách ở lầu hai, hắn đang ngả lưng vào ghế, mắt nhắm lại như đang nhắm nghiền điều gì thì ngoài cửa chợt vang lên mấy tiếng gõ nhẹ, tiếng động kéo Lãnh Nghị từ trong cơn suy nghĩ miên man trở về với hiện thực, hắn trầm giọng nói, 'Vào đi!'

Người đẩy cửa vào là Tịch Hạo, một tay cô chống ngang, tay kia cầm một bình giữ nhiệt, sau lưng cô là quản gia và má Trương, rõ ràng là hai người họ đã chờ cô lên lầu, 'Nghị, trong mắt Tịch Hạo tràn đầy ý cười, cô nhìn người đàn ông tuấn mỹ đang ngồi sau bàn làm việc, vui sướng gọi.

Mắt Lãnh Nghị thoáng gọn sáng, hắn ngồi thẳng lưng, đôi mắt đen thẳm chăm chú nhìn Tịch Hạo, nhàn nhạt hỏi: 'Tịch Hạo, có việc gì?'

Tịch Hạo chống nạng chậm rãi đi đến bên bàn làm việc của Lãnh Nghị, đặt bình giữ nhiệt lên bàn, nhẹ giọng nói, 'Nghị, em có hầm chút canh gà với sâm, để anh bồi bổ cơ thể!' Cô nhìn ánh mắt có chút nghi hoặc của Lãnh Nghị, hơi ngừng lại rồi bồi thêm, 'Không phải anh nói gần đây thường cảm thấy rất mệt mỏi sao?'

"Ép cô gái kia đi, tìm cách toàn diện khổng chế cuộc sống sinh hoạt của Lãnh Nghị..." Những lời đã nghe từ băng ghi âm cuộc gọi bí ẩn cho Tịch Họa chợt vang lên bên tai Lãnh Nghị, đẩy mắt hắn thoáng qua một tia sắc bén rồi biến mất rất nhanh, tầm mắt rơi trên chiếc bình giữ nhiệt đang được đặt trên bàn, ánh mắt có chút nghiền ngẫm.

Sự trầm mặc của Lãnh Nghị khiến đáy mắt Tịch Họa trào dâng nỗi lo âu, giọng nói cũng có chút bất an, 'Nghị...'

Mắt Lãnh Nghị lúc này mới dời từ chiếc bình giữ nhiệt sang gương mặt lo âu của Tịch Họa, khóe môi nhẹ câu lên một ý cười, hắn chỉ tay vào chiếc ghế đối diện, dịu giọng nói, 'Em ngồi đi!'

'Dạ', mắt Tịch Họa lúc này mới lộ chút ý cười, cô chậm rãi ngồi xuống, đôi mắt to tròn vẫn không rời mắt khỏi Lãnh Nghị.

Lãnh Nghị cũng nhìn Tịch Họa, trên mặt không lộ chút biểu cảm nào, rồi hắn lại nhếch môi, giọng nhàn nhạt: 'Gần đây cứ luôn cảm thấy tinh thần uể oải, trí nhớ nhìn như cũng kém đi nhiều! Nhưng chắc không sao đâu, anh nghỉ ngơi nhiều rồi sẽ khỏe hơn thôi... Em thì khác, cần phải cố gắng luyện tập, tranh thủ thời gian hồi phục hoàn toàn!'

'Cho nên anh phải uống canh này!' Tịch Họa hớn hờ cười, 'Chân của em đã khá hơn nhiều rồi, rất nhanh sẽ không cần chống nạng nữa, anh yên tâm!'

'Ừ!' Lãnh Nghị khẽ gật đầu rồi chậm rãi tựa người vào lưng ghế, tay cầm lấy xấp văn kiện trên bàn, tiếp tục lật xem.

Tịch Họa mê mải nhìn gương mặt tuấn mỹ của Lãnh Nghị rồi mắt cô chậm rãi dời đến bàn tay với những ngón thon dài đang lật văn kiện rồi lại trở lại trên mặt hắn, Lãnh Nghị dường như không có phản ứng gì; Tịch Họa mím môi, hơi do dự một chút rồi lần nữa lên tiếng nhắc nhở: 'Nghị, anh tranh thủ uống canh lúc nóng đi!'

Lãnh Nghị lúc này mới ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm thúy lần nữa nhìn sang chiếc bình giữ nhiệt, nhàn nhạt nói: 'Cứ để đó đi, lát nữa anh uống!' Tịch Họa còn đang định nói gì đó nhưng lúc này điện thoại của Lãnh Nghị trên bàn chợt đổ chuông, hắn cầm điện thoại lên, liếc nhanh qua cái tên đang nhấp nháy trên màn hình rồi nhìn sang Tịch Họa, giọng bình thản mà uy nghiêm, 'Tịch Họa, anh muốn nghe điện thoại...'

Lãnh Nghị muốn một mình nhận điện thoại quả thực là chuyện hết sức bình thường, Tịch Họa cũng hiểu điều này nhưng trong mắt vẫn không giấu được một chút thất lạc, cô nhẹ gật đầu, nhỏ giọng nói, 'Nghị, vậy em xuống nhà trước!'

Lãnh Nghị nhẹ gật đầu, hắn nhìn Tịch Họa đi ra mới chậm rãi ấn phím đón nghe.

Nghe xong cuộc điện thoại đó, Lãnh Nghị nhìn bình đựng canh gà vẫn nằm nguyên trên bàn, mắt thoáng qua một tia phức tạp, hắn mím môi trầm tư thật lâu mới cầm điện thoại lên lại, nhấn tin cho Lưu Dững: 'Cậu đến đây, tôi có một thứ cần đưa đi xét nghiệm...'

Ngày hôm sau khi Lãnh Nghị đang ở văn phòng của mình giải quyết công sự thì Lưu Dững đưa đến báo cáo kiểm nghiệm thành phần của món canh gà đó, tất cả đều rất bình thường, hoàn toàn không có thành phần gì khác.

Xem ra Tịch Họa quả thực không có bỏ thuốc vào trong thức ăn của hắn, không làm theo lời của bọn người kia tìm cách khổng chế sinh hoạt của hắn! Có thể đoán được, ba năm trước rất có khả năng Tịch Họa cũng vì không muốn bỏ thuốc vào thức ăn của Lãnh Nghị cho nên suýt nữa gây ra họa sát thân cho chính mình!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 271: Thử Thách Cho Tình Yêu (3)

Nhưng Tịch Họa lại không phải là "tiểu Họa Nhi" của hắn! Lãnh Nghị chau mày, mở một ngăn kéo, rút một điều thuốc từ trong bao thuốc, châm lên rồi nhẹ nhàng hút một hơi, ngả lưng vào thành ghế, mắt nhắm lại trầm tư...

Lát sau điện thoại của hắn đang đặt trên bàn làm việc lại đổ chuông khiến Lãnh Nghị chậm rãi mở mắt ra, hắn ngồi thẳng lưng, cầm điện thoại lên xem, là điện thoại của Lưu Dững, 'Thiếu gia, tiểu Trương báo cáo, sáng sớm hôm nay nghe lén được một cuộc điện thoại gọi đến số máy của Lâm Phong, là từ Paris gọi đến...'

Paris? Mày Lãnh Nghị nhướng lên, đáy mắt lóe lên một tia sắc bén như dao, Lâm Phong và bên Paris có liên hệ, quả nhiên sau lưng hắn còn có thể lực lớn hơn chống đỡ, người này là ai đây? Bọn họ rốt cuộc có âm mưu gì? Lãnh Nghị suy nghĩ thật nhanh rồi trầm giọng nói, 'Nội dung của cuộc đối thoại là gì?'

'Đối thoại rất ngắn, thiếu gia, tôi mở cho ngài nghe!' Lưu Dững nhẹ giọng đáp rồi anh ta ấn máy ghi âm, đầu bên kia lập tức truyền đến một đoạn đối thoại.

"Hôm trước hấn đi Nhật Bản, cậu có biết không?" Giọng nói của người đàn ông ở đầu bên kia rõ ràng đã qua máy biến thanh. Mây Lãnh Nghị chau cẳng chặt, chuyện hấn đi Nhật Bản vốn là bí mật, hơn nữa quyết định rất vội vàng, đôi phương làm sao biết được nhanh như vậy?

"Nhật Bản? Hấn đi Nhật Bản làm gì?" Là tiếng của Lâm Phong.

"Triệu Hà ở Nhật Bản!" Giọng kia lạnh như băng, "Liệu có phải Hạ Tịch Họa kia đã lộ ra điều gì khiến hấn nghi ngờ?"

Lâm Phong rõ ràng rất sùng sốt, lát sau hấn mới nhỏ giọng nói, "Chắc là không đâu... chúng ta có máy nghe lén, vợ hấn cũng đã bị ép đi... Hơn nữa tôi nghe thấy hấn với tên họ Lữ kia nói chuyện điện thoại với nhau, dạo gần đây hấn luôn cảm thấy mệt mỏi, trạng thái tinh thần không được tốt, trí nhớ cũng giảm sút --- chắc là thuốc của Tịch Họa đầu độc hấn đã có tác dụng!"

Đầu bên kia trầm mặc hồi lâu, rõ ràng đang suy nghĩ gì đó sau đó giọng nói âm hiểm mới lại vang lên, "Không thể hoàn toàn tin cậy cô gái kia, ba năm trước cô ta đã phản bội chúng ta một lần!"

"Nhưng mà chú, lần này không giống, cô ta cần chúng ta giúp đỡ để thoát lại Lãnh Nghị, chắc là không dám cãi lời chúng ta đâu! Hơn nữa rõ ràng là thuốc đã phát huy tác dụng..." Thoáng dừng lại một chút rồi tiếng Lâm Phong lại tiếp tục vang lên, "Hơn nữa cho dù hấn tìm gặp Triệu Hà thì cũng không thể chứng minh điều gì, Tịch Họa chính là Họa Nhi, điều này không thể nào thay đổi!"

Lại một hồi trầm mặc thật lâu rồi đầu bên kia mới lạnh giọng nói, "Chúng ta phải nhanh hơn nữa bằng không chỉ sợ sẽ bị phát hiện. Bảo Tịch Họa tăng thêm liều lượng thuốc, hai bên đồng loạt hành động... Lần này nếu như mất đi cơ hội, sau này sẽ càng khó khăn hơn..."

"Được, hiểu rồi!" Tiếng của Lâm Phong.

Đoạn ghi âm dừng lại, sau đó là tiếng của Lưu Dững, "Thiếu gia, ngài thấy sao?"

Hai bên đồng loạt hành động? Hai bên? Chắc là chỉ Trung Quốc bên này và Paris bên kia! Rõ ràng đôi phương đã lo lắng sẽ bị lộ, muốn nhanh chóng hành động! Lãnh Nghị đắm chiêu thật lâu mới trầm giọng hỏi: "Điện thoại bên Paris là từ đâu gọi tới, đã điều tra ra chưa?"

"Xin lỗi thiếu gia, chúng tôi đã điều tra rồi, là một số điện thoại công cộng!" Lưu Dững trả lời rất nhanh.

Lãnh Nghị nheo mắt lại, ánh mắt lóe lên một tia sắc bén như đao, rõ ràng nhà họ Lãnh ở Paris cũng là mục tiêu của họ! mà người này chắc chắn là không đơn giản, hơn nữa rất hiểu biết về nhà họ Lãnh! Người này là ai chứ? Lãnh Nghị hung hăng dúi đầu thuốc hút dỏ vào gạt tàn, trầm giọng: "Lưu Dững, lập tức thông báo bên Paris, tổ chức thêm một đội chuyên trách bảo vệ trang viên họ Lãnh... trọng điểm là bảo vệ cha tôi Lãnh Tuấn!"

Paris Paris... Mây Lãnh Nghị cẳng lúc cẳng chau chặt, hấn phải trở về Paris một chuyến tìm hiểu xem sự tình ra sao...

Chiều hôm sau đó Lãnh Nghị tìm đại một cái cơ liên quan đến công việc rồi lập tức đáp máy bay đến Paris...

Khi máy bay đáp xuống sân bay thì đã là hơn chín giờ tối giờ Paris, Lãnh Nghị rời máy bay, bước thẳng vào chiếc xe đã đợi sẵn ở đó, xe không chờ hấn về trang viên mà đưa hấn đến tòa nhà tổng bộ của LS quốc tế.

Tòa nhà tổng bộ của LS quốc tế tọa lạc ở trung tâm thành phố Paris, khí thế hùng mạnh, kiến trúc độc đáo, trong ngoài đều có bảo vệ và đủ các loại phương tiện bảo vệ an ninh khác, người vào đều phải dùng dấu vân tay để xác nhận, nghiêm mật đến độ một con ruồi cũng không lọt được.

Lúc này đèn trên tầng ba mươi của văn phòng tổng giám đốc xa hoa vẫn sáng đèn, Lãnh Tuấn đang ngồi sau chiếc bàn làm việc rộng rãi, ánh mắt vốn sắc sảo tinh anh của ông đang nhìn mông lung phía trước... ông đang đợi con trai mình, Lãnh Nghị!

Mấy chiếc xe đã nối đuôi nhau ngừng lại trước cửa tòa nhà, vệ sĩ vội xuống xe giúp mở cửa chiếc xe đi giữa, Lãnh Nghị bước ra, nhanh chóng hướng về phía cổng chính của tòa nhà, các vệ sĩ cũng theo sát sau lưng hấn.

Nơi cửa ra vào, đèn hiệu của chiếc máy xác định vân tay không ngừng lóe lên, Lãnh Nghị và các vệ sĩ từng người một đều đưa ngón cái của bàn tay phải vào, sau khi xác nhận thân phận mới được vào bên trong. Đoàn người đáp thang máy lên tầng ba mươi, đèn trước văn phòng làm việc của Lãnh Tuấn, các vệ sĩ chia nhau đứng gác ở cửa, Lãnh Nghị tự mình đẩy cửa vào, nhìn thấy hấn, trên gương mặt lạnh mạc của Lãnh Tuấn lúc này đang ngồi sau bàn làm việc lộ ra một chút ý cười...

Nghe xong những lời trần thuật của Lãnh Nghị, mắt Lãnh Tuấn lóe lên những tia sắc bén, ông trầm giọng xác nhận lại một lần: "Con xác định Lâm Phong là con của người tài xế bị tai nạn cùng với ông nội con sao?"

"Phải đó ba." Lãnh Nghị bình tĩnh đáp lời, "Đây là chuyện tuyệt đối chắc chắn... chỉ là, điều kỳ quái là dựa vào tên tuổi của người tài xế đó của ông nội lại không thể điều tra được bất cứ thông tin gì tương quan trong hồ tịch của bộ công an... Vì vậy bọn con chắc chắn tên của ông ta là giả, còn về nguyên nhân vì sao ông ta cố tình thay đổi tên họ, đến giờ con vẫn không cách nào điều tra ra được..."

Nói đến đây Lãnh Nghị hơi ngừng lại, đôi mắt đen thẳm nhìn sang cha mình: "Nhưng từ ý định báo thù mãnh liệt và thái độ thù hận của bọn họ khi đối phó với chúng ta, con đoán là đời trước của họ có lẽ là có mối thù nào đó chưa giải quyết được... cho nên lần này con về đây, một là muốn nhắc nhở cha phải tăng cường đề phòng, thứ hai là muốn hỏi cha xem liệu có biết gì về chuyện của ông nội năm đó không..."

"Lâm Phong họ Lâm?" Lãnh Tuấn chùng chình như tự lẩm bẩm nói.

'Đúng vậy...' Lãnh Nghị nhỏ giọng đáp.

Lãnh Tuấn chau mày, đáy mắt một mảnh thâm trầm, ông chìm trong con suy tư của riêng mình, cả văn phòng rộng lớn im lặng như tờ, thật lâu thật lâu sau Lãnh Tuấn mới thu hồi tầm mắt, thở dài một tiếng, 'Nghị nhi, lúc ông nội còn trẻ bắt tay gây dựng sự nghiệp, quả thực là gây thù chuốc oán với không ít người... lúc đó ba còn nhỏ nhưng ba nhớ có một chuyện, chuyện này ông nội con vẫn luôn canh cánh bên lòng...'

'Khoảng bốn mươi mấy năm trước, sự nghiệp của ông nội con đang trên đà phát triển, ông không ngừng thu tóm những công ty xí nghiệp cỡ nhỏ, cải tạo nó thành những phân nhánh dưới cờ của mình. Lúc đó Lâm thị xí nghiệp ở thành phố H nổi tiếng cũng không thể tránh được sự không may đó, sau cùng bị ông nội con thu tóm vào Lãnh thị; hai vợ chồng tổng giám đốc của Lâm thị năm đó cũng là bạn tốt của ông nội con, hai người cùng nhau sáng lập sự nghiệp...' Lãnh Tuấn dừng lại một chút, nhấp một ngụm trà, tâm tư lại quay về thời điểm rất lâu trước đây...

'Trước khi Lâm thị bị thu tóm, hai vợ chồng Lâm tổng có đến tìm ông nội con, cầu xin ông tha cho họ một con đường sống nhưng năm đó ông nội con tuổi trẻ khí thịnh, sự nghiệp lại đang trên đà thăng tiến, ông cho rằng thương trường như chiến trường, quyết tuyệt từ chối lời cầu xin của hai vợ chồng Lâm tổng... Đêm Lâm thị phá sản đó, hai vợ chồng họ cùng nhau tự sát, nhà họ Lâm phát hỏa, trong cơn hỏa hoạn, hai người con trai của họ, một người mười một tuổi, một người chỉ mới một tuổi rưỡi đều mất tích...'

'Ba', Lãnh Nghị ngập ngừng rồi hỏi thẳng, 'Ý của ba là, hai người con trai của họ thực ra không mất tích?'

Lãnh Tuấn chậm rãi lắc đầu, trầm ngâm giây lát rồi nói tiếp, 'Thực ra năm đó ông nội bà nội con nghe được tin này lập tức chạy đến nhà họ Lâm, may mắn cứu được đứa con nhỏ mới một tuổi rưỡi của họ nhưng đứa con trai lớn thì không tìm thấy được, phỏng chừng là đã mất mạng trong cơn hỏa hoạn!'

Nói đến đây, Lãnh Tuấn lại dừng lại, đôi mày càng chau chặt hơn như đang suy nghĩ xem làm sao nói về đứa bé mà ba mẹ mình đã mang về cho Lãnh Nghị nghe. Nhưng rõ ràng Lãnh Nghị đã nhận ra điều gì, trong mắt hắn lập tức trào dâng nỗi kinh ngạc lẫn khiếp sợ, lát sau mới thấp giọng hỏi: 'Ba.... đứa bé nhỏ mà ông bà nội mang về, giờ đang ở đây?'

Mắt Lãnh Tuấn có chút gọn sáng, đáy mắt một mảnh thâm toại, thật lâu sau mới bình tĩnh nói: 'Chính là chú của con, Lãnh Thành!'

Bầu không khí trong nháy mắt như đông cứng lại, cả văn phòng rộng lớn im lặng như tờ, hai cha con lặng lẽ ngồi đó ai nấy theo đuổi dòng suy nghĩ của mình; Lãnh Nghị đột nhiên nhớ lại, "Lâm Thành" mà Từ Nhất Hạo có nhắc đến, giờ hắn mới hiểu vì sao Lãnh Thành nói với Lâm Dung mình tên là "Lâm Thành"!

Giờ hắn cũng đã hiểu, thực ra Lãnh Thành sớm đã biết Hạ Tịch Họa thực ra không phải "Họa Nhi"! Ông không chế Hạ Tịch Họa, thực ra chính là muốn không chế mình!

Thật lâu sau giọng nói trầm thấp của Lãnh Tuấn mới lại vang lên, 'Vì để không tạo ra bất kỳ ảnh hưởng xấu nào với sự trưởng thành của chú con nên ông bà nội vẫn luôn giấu diếm bên ngoài, luôn nhận chú con là con ruột của mình, chuyện này cũng là một bí mật của nhà họ Lãnh chúng ta!'

Lãnh Nghị suy tư giây lát rồi khẽ gật đầu, 'Con biết rồi, anh trai của chú có lẽ năm đó cũng không chết, sau khi ông ta trưởng thành, vẫn luôn ghi nhớ mối hận này cho nên mới thay tên đổi họ, tìm đủ mọi cách vào làm tài xế của ông nội, chính là vì muốn báo thù nhà họ Lãnh!'

'Chuyện này chúng ta vẫn luôn không biết...' Giọng Lãnh Tuấn thật thấp mang theo chút tự trách, 'Là nhà chúng ta quá sơ ý! Hại ông nội con chết oan!' Nếu như không phải lần này Lãnh Nghị lần ra chuyện này, cả nhà họ Lãnh đến giờ vẫn bị che mắt, vẫn luôn cho rằng cái chết của ông nội Lãnh Nghị chỉ là một tai nạn giao thông bình thường!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 272: Sinh Bệnh Nhập Viện (1)

'Vậy chú... chú ấy...' Lãnh Nghị cắn môi, không nói tiếp nữa, rõ ràng trong máy nghe lén Lưu Dững đã nghe được một cuộc điện thoại gọi đến từ Paris, rất có khả năng chính là Lãnh Thành gọi... chỉ có ông ấy mới hiểu nhà họ Lãnh, mới có đủ năng lực nói ra câu "hai bên cùng hành động"!

Đôi mày của Lãnh Tuấn vẫn chau chặt, ông nhẹ gật đầu nhưng không lên tiếng, thực ra ông vẫn biết Lãnh Thành ở bên ngoài lên lút thành lập công ty, hơn nữa còn đoạt đi không ít hạng mục đáng giá của LS quốc tế nhưng Lãnh Tuấn vẫn luôn nhắm mắt mở một mắt, ông nghĩ Lãnh Thành muốn tự mình tạo dựng sự nghiệp cũng là một chuyện tốt, không xen vào coi như là âm thầm giúp đỡ. Nhưng giờ xem ra Lãnh Thành không chỉ là tự lập công ty đơn giản như vậy, mục đích của ông rất có khả năng là cả LS quốc tế.

'Ba...' Lãnh Nghị nhìn ba mình như muốn trưng cầu ý kiến, 'Chúng ta muốn thu lưới sao?'

Lãnh Tuấn vẫn im lặng không nói, đáy mắt dần lộ ra vẻ âm trầm, chỉ đến khi Lãnh Nghị lần nữa lập lại: 'Ba, còn trì hoãn nữa, con sợ chú ấy gây bất lợi cho ba!'

Mắt Lãnh Tuấn lóe lên một tia sắc bén, rốt cuộc trầm giọng nói: 'Hiện giờ còn chưa được... trong LS quốc tế cùng bên cạnh chúng ta, ta đoán Lãnh

Thành đã sắp xếp không ít người ... chúng ta phải đợi đến khi bọn họ lộ ra toàn bộ mới có thể thu lưới!"

Lãnh Nghị nhẹ gật đầu tán thành, hần chậm rãi ngả lưng vào ghế, ánh mắt sắc bén như đao, đăm chiêu một lúc rồi trầm giọng nói, 'Con hiểu rồi... vậy chúng ta tạm thời theo ý bọn họ, sau đó mới gây ông đập lưng ông, chờ bọn họ toàn bộ lộ diện mới một lần bắt trọn lưới!"

Lãnh Tuấn không trả lời con trai, tuy rằng tất cả đều được khống chế nhưng dù sao Lãnh Thành cũng là đứa em trai theo ông nhiều năm như vậy, tâm tình của ông không có cách nào thoải mái được; trầm ngâm hồi lâu Lãnh Tuấn mới ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút phức tạp nhìn con trai, trầm giọng nói: 'Nghị nhi... sau khi kết thúc chuyện này, buông tha cho chú con!"

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần làm sao không nghĩ đến điều này được chứ... Lãnh Nghị nhìn cha mình, nghiêm cẩn nói: 'Con biết rồi ba... ba yên tâm..."

Hai cha con lại im lặng hồi lâu rồi như muốn phá tan bầu không khí nặng nề, Lãnh Tuấn chợt mỉm cười nhìn sang con trai: 'Nghị nhi, Y Y thế nào rồi?... Cháu nội ngoan của ba vẫn khỏe chứ?"

'Dạ', mắt Lãnh Nghị cũng thoáng qua một ý cười, 'Cô ấy tốt lắm, mấy ngày nay trở về thành phố G với ba mình...' Thấy Lãnh Tuấn chau mày cùng ánh mắt nghi hoặc của ông, Lãnh Nghị vội cười phân trần, 'Không có gì đâu, ba yên tâm, chỉ là con muốn cô ấy tạm thời rời khỏi những chuyện thị phi này... Đợi khi chuyện bên này kết thúc con sẽ lập tức đón Y Y về!"

Lãnh Tuấn lúc này mới gật nhẹ đầu: 'Con phải chú ý sự an toàn của con bé..."

Lãnh Nghị cười với ba mình, 'Con biết rồi..."

Tối hôm đó lúc Lãnh Tuấn và Lãnh Nghị trở lại trang viên biệt thự của họ Lãnh, Trương Mân và Lý Uyển còn có Lãnh Thành đều đang ở phòng khách chờ, vừa nhìn thấy Lãnh Nghị, Trương Mân đã đứng dậy, yêu thương ôm hần một cái sau đó quan tâm hỏi: 'Nghị nhi, nghe quản gia nói dạo gần đây sức khỏe của con không được tốt lắm?"

Lãnh Thành đang ngồi nơi sofa nghe vậy sóng mắt không khỏi xao động, ông nhìn Lãnh Nghị đăm đăm, cười nhẹ nói: 'Nghị, sức khỏe không tốt thì làm việc ít thôi, nghỉ ngơi nhiều một chút!"

'Dạ, con biết!' Lãnh Nghị nhìn Lãnh Thành mỉm cười, 'Chú yên tâm, không có việc gì lớn, có lẽ là mệt nhọc quá độ nên tinh thần không tốt lắm thôi... từ từ rồi sẽ khỏe!"

'Nếu như thân thể không khỏe sao vừa về đến đã chạy đến công ty chứ!' Trương Mân âu yếm trách, 'Phải về nhà sớm chút nghỉ ngơi chứ!"

'Bà nội, khu vực châu Á có một số hạng mục quan trọng cần bàn với ba một chút!' Giọng Lãnh Nghị vẫn điềm tĩnh, 'Gần đây con thấy hơi mệt, nhiều việc giải quyết không xong nên cần ba chỉ bảo thêm!"

'Mệt thì phải nghỉ ngơi nhiều, cứ để cấp dưới làm nhiều một chút!' Trương Mân sùng nịnh tròng cháu nội, thấy hần ngoan ngoãn gật đầu mới mỉm cười, 'Y Y sao rồi? Con không phải nói sẽ đưa con bé về đây cho bà nội nhìn mặt cháu chắt sao?"

'Bà nội, lần này con về với quá... Y Y cũng không thể quá mệt nhọc, lần sau đi, lần sau con nhất định sẽ đưa cô ấy về...' Lãnh Nghị cười, trả lời qua loa.

Lãnh Nghị lưu lại Paris ba ngày mới trở về...

Trở về Trung Quốc, tinh thần của Lãnh Nghị càng lúc càng sa sút, trước giờ chưa từng ngủ muộn vậy mà giờ mỗi ngày thức dậy lại bắt đầu mệt mỏi không chịu rời giường; hôm đó đã hơn mười giờ sáng, trên lầu vẫn không có chút động tĩnh nào, Tịch Họa an tĩnh ngồi nơi sofa phòng khách, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang, trong mắt một mảnh mờ mịt, đầu mày hơi chau lại như đang suy nghĩ điều gì...

Mấy hôm sau, trong một cuộc họp cấp cao tổ chức ở phòng họp trên tầng cao nhất của LS quốc tế, Lãnh Nghị đang ngồi ở vị trí chủ vị nơi chiếc bàn họp hình bầu dục lớn nghe cấp dưới báo cáo, mày hần hơi chau lại, chỉ khác với trước đây là hôm nay sắc mặt Lãnh Nghị đặc biệt kém, đôi mắt tinh anh sắc bén thường ngày lúc này mệt mỏi, vô thần cô cùng.

Dường như tất cả mọi người đều nhận ra sự khác thường này, phòng họp thật an tĩnh, ngay cả người đang đứng báo cáo cũng không dám quá lớn tiếng như sợ kinh động đến Lãnh Nghị khiến hần cảm thấy không thoải mái hơn nữa.

Đang họp đến một nửa thì thấy mày Lãnh Nghị chau càng chặt, thân hình cao lớn chậm rãi dựa vào lưng ghế, hai tay nhẹ day day huyệt thái dương, mắt nhắm nghiền, trên mặt thoáng lộ vẻ khó chịu.

'Lãnh tổng, ngài ... không sao chứ?' Đang đứng báo cáo, trưởng phòng kế hoạch là người đầu tiên phát hiện sự khác thường của Lãnh Nghị, ông vội dừng lời, quan tâm nhìn hần hỏi nhỏ; nghe câu hỏi, ánh mắt của mọi người trong phòng lập tức dời về phía Lãnh Nghị đang ngồi ở đầu bàn.

'Lãnh tổng, có cần nghỉ ngơi một lát không?' Ngồi Mỹ cũng giật mình, vội chạy đến gần thấp giọng hỏi.

Bàn tay đang day day huyệt thái dương của Lãnh Nghị rốt cuộc dừng lại, hần khẽ xoa xoa tay, mắt vẫn nhắm nghiền, thật không dễ dàng mới bật ra được mấy tiếng yếu ớt: 'Gọi Lữ Thần... đi bệnh viện..."

Lữ Thần cùng xe cứu thương rất nhanh đã đến LS quốc tế... Lãnh Nghị được đưa đến bệnh viện của Lữ Thần, chuyện của công ty toàn bộ giao cho phó

tổng xử lý.

Nghe tin Lãnh Nghị nhập viện ngày đó, Tịch Họa ở trong phòng ngăn người suốt một buổi chiều, cơm tối cũng không ăn. Cô không bỏ thuốc vào thức ăn của hắn thế vì sao Lãnh Nghị lại sinh bệnh? Trong lòng Tịch Họa cảm giác bất an cùng rối rắm càng lúc càng dâng tràn...

Cho đến khoảng bảy giờ tối Tịch Họa không chống nạng, chậm rãi bước ra khỏi phòng, cô nghĩ kỹ rồi, mặc kệ bệnh của Lãnh Nghị là thật hay giả cô đều phải cùng hắn, chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn, hắn muốn thế nào cũng được...

Quản gia nhìn chăm chăm chân của Tịch Họa, giọng nói có chút ngạc nhiên lẫn mừng rỡ: 'Tịch Họa tiểu thư... xem ra chân của cô đã khỏi rồi!'

'Ân, chắc là khỏi rồi...' Tịch Họa nhàn nhạt đáp, đôi mắt to tròn bình tĩnh nhìn quản gia, 'Bác Trần, cháu muốn đến bệnh viện cùng Lãnh Nghị..'

Lúc Tịch Họa đến bệnh viện, Lữ Thần đã đứng đợi dưới lầu, hắn mở cửa xe, lặng lẽ đưa tay cho Tịch Họa đang định bước xuống, động tác bước xuống của Tịch Họa chợt dừng lại, ánh mắt dò từ bàn tay đang chìa ra trước mặt mình đến chủ nhân của nó, cô nhìn thấy sự quan tâm vô hạn trong mắt Lữ Thần, mím môi, Tịch Họa thu hồi tầm mắt, chậm rãi bước xuống lướt qua bên người Lữ Thần đi thẳng vào cửa bệnh viện...

Lữ Thần nhìn theo bóng lưng của Tịch Họa, đáy mắt tràn đầy phức tạp, lát sau hắn hít sâu một hơi, cất bước đuổi theo...

Thành phố G, ở một nơi không biết tên gì cách nội thành khoảng hơn mười cây số, nơi đây cảnh đẹp như tranh, một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy mãi về xuôi, nước suối trong vắt có thể nhìn thấy đáy, hai bên bờ suối cây cỏ sum suê, rất nhiều tán cây đang soi mình nơi dòng nước --- nơi đây còn chưa có bàn tay con người can thiệp, cảnh sắc thiên nhiên đẹp tuyệt vời.

Lâm Y đứng bên bờ suối kinh ngạc nhìn cảnh đẹp trước mắt, hít sâu một hơi luồng không khí tươi mát của thiên nhiên, Linh Nhi đứng bên cạnh cô, trên mặt không dấu được ý cười, Lý Mặc chậm rãi từ sau lưng hai người bước đến đứng bên cạnh Lâm Y, hơi cúi xuống nhìn cô, trong mắt vẫn là ngạo khí cùng ý cười tà tử, 'Thế nào? Từ tiểu thư có thích nơi này không?' Hắn từ lần đầu gặp mặt đến giờ vẫn luôn gọi Lâm Y là "Từ tiểu thư", Lâm Y cũng không muốn cải chính.

'Thật đẹp!' Lâm Y nhàn nhạt mà không thiếu lễ phép trả lời, 'Mấy ngày nay cảm ơn Lý thiếu...' Mấy ngày qua Lý Mặc mỗi ngày khoảng chín giờ rưỡi đều xuất hiện ở nhà Từ Nhất Hạo, nói là nghe lệnh của thị trưởng Từ, đương nhiên cũng là vì hắn rất thích ý, dẫn Lâm Y ra ngoài dạo chơi!

Lâm Y rốt cuộc không lay chuyển được Từ Nhất Hạo và Lý Mặc, cô dẫn Linh Nhi cùng đi... nhưng mấy ngày qua, Lâm Y không thể không thừa nhận, Lý Mặc quả thực rất lợi hại, mỗi lần hắn đều dẫn cô đến một chỗ khác nhau, mỗi chỗ đều cách xa sự ồn ào của thành phố, hơn nữa phong cảnh lại rất đẹp, vẻ đẹp thuần tự nhiên khiến lòng người thoải mái nhẹ nhõm...

Ba người trở về nội thành ăn trưa, Lý Mặc đưa Lâm Y và Linh Nhi đến một nhà hàng trang trí cách điệu nhưng không kém phần thanh nhã cao quý, hết như mấy ngày qua, nhà hàng này cũng rất yên tĩnh, không thấy có người khách nào khác, chỉ có vị quản lý ý cười tràn đầy và mấy nhân viên phục vụ ra đón đoàn người của Lý Mặc...

'Anh lại bao hết sao?' Lâm Y thoáng nhíu mày, về bất đắc dĩ nhìn sang Lý Mặc đang đứng bên cạnh mình, người đàn ông này mỗi lần đi ăn đều vậy cả, nói sợ người nhiều ồn ào, lại nói sợ đụng đến Lâm Y.

'Phải đó... đông người rất ồn ào, không tốt cho cô!' Lý Mặc vẫn giữ nụ cười trên môi, 'Khụ khụ, lỡ như đụng đến cô biết làm thế nào? Khụ khụ, cô bây giờ là hai người nha!'

'Nào có, tôi cũng không phải yếu ớt như vậy!' Lâm Y có chút bất an lầu bầu, nói thế này không khỏi quá khoa trương rồi!

'Trong mắt tôi cô chính là làm bằng thủy tinh!' Lý Mặc vẫn bình thản cười.

Trong phòng ăn, tầm mắt Lý Mặc thủy chung vẫn không rời cô gái đang ngồi đối diện chậm rãi ăn kia, bất gặp ánh mắt hắn nhìn mình, Lâm Y nhàn nhạt cười, thầm nghĩ cách hóa giải bầu không khí ngưng ngập này; Lý Mặc cũng mỉm cười, chậm rãi lên tiếng: 'Từ tiểu thư, cô... người đàn ông của cô bỏ mặc cô ở đây, không đến thăm cô sao?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 273: Sinh Bệnh Nhập Viện (2)

Lý Mặc cũng mỉm cười, chậm rãi lên tiếng: 'Từ tiểu thư, cô... người đàn ông của cô bỏ mặc cô ở đây, sao không thấy anh ta đến thăm cô?'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, sau đó cười nói: 'Anh ấy ... rất bận, lúc nào rảnh sẽ đến...'

Lý Mặc nheo đôi mắt sáng, không ăn uống mấy chỉ nhìn Lâm Y về dò xét, 'Anh ta không sợ cô bị người khác đoạt đi sao?'

Lâm Y sừng sốt rồi có chút ngượng ngùng cười, giọng cũng không được tự nhiên mấy, 'Tôi ... đã sắp làm mẹ rồi!'

Lý Mặc thu hết về ngượng ngùng của Lâm Y trong đáy mắt, không nhìn được cười thầm, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ nghiêm túc, 'Sắp làm mẹ cũng có thể bị đoạt đi mất nha... ách, cả con cũng bắt đi luôn...'

Phốc ... Lâm Y rất không tao nhã phun ra một ngụm canh, sau đó ôm ngực ho khù khụ, ho đến gương mặt nhỏ nhắn đều đỏ lên; Linh Nhi cũng tròn to mắt, ngăn người đứng đó, người đàn ông này nghĩ gì vậy? Chẳng lẽ đang rắp tâm dạy hư thiếu phu nhân của mình sao?

Lý Mặc bình tĩnh mỉm cười, dường như hoàn toàn không cảm thấy lời mình nói có gì không đúng, hần ôn hòa nhẹ vỗ lưng Lâm Y giúp cô thông khí, giọng bình đạm như nước: 'Haizz, ăn chậm thôi, gấp gì chứ...'

'Đề tôi làm cho...' Linh Nhi lúc này mới hoàn hồn lại vội đẩy tay Lý Mặc ra, tự mình giúp Lâm Y vỗ lưng thông khí...

Hôm đó trong bữa cơm tối, Lâm Y ngồi đối diện với ba mình, đôi mắt đen láy nhìn Từ Nhất Hạo, giọng kiên định: 'Ba... từ ngày mai con không cần Lý Mặc đến dẫn đi dạo nữa!'

'Sao vậy?' Từ Nhất Hạo hiền hòa cười, 'Cậu ta bắt nạt con sao?'

'Cái đó... không phải vậy...' Lâm Y nín thở, chau mày không biết nên nói thế nào mới phải, dù thế nào, mấy câu nói của hần tron bữa cơm trưa nay cũng không thể gọi là bắt nạt! Nhưng cứ tiếp tục như thế...

Linh Nhi nhìn Từ Nhất Hạo, lại nhìn sang Lâm Y, rốt cuộc nhìn không được lên tiếng, 'Anh ta... muốn dụ dỗ thiếu phu nhân!'

Một câu này của Linh Nhi thốt ra khiến mặt Lâm Y không khỏi đỏ ửng, cô quay đầu trừng Linh Nhi một cái, lại không tìm được lời gì phản bác; sòng mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động, ông bật cười nhìn Lâm Y, 'Y Y, con yên tâm, ba rất hiểu con người của Lý Mặc, cậu ta chỉ là thích con, nói đùa mấy câu thôi, sẽ không làm gì xằng bậy...'

'Thị trưởng Từ', Linh Nhi nuốt nuốt nước bọt, nhỏ giọng phản đối, 'Vậy càng không thể để anh ta tiếp cận thiếu phu nhân, thiếu phu nhân của chúng tôi... đã có thiếu gia rồi...'

Sòng mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động, ông chỉ suy nghĩ một giây rồi thu lại nụ cười, sắc bén nhìn Linh Nhi, trong mắt có thêm chút thần bí, giọng trầm thấp, 'Linh Nhi... chẳng lẽ cháu không muốn thiếu gia nhà cháu sớm chút giải quyết sạch sẽ chuyện nhà, sớm chút đón thiếu phu nhân của cháu về nhà sao?'

'Ba...' Lâm Y vội lên tiếng ngăn lại, '... đừng nói vậy mà...'

Linh Nhi sừng sốt nhìn Từ Nhất Hạo, rốt cuộc như hiểu ra điều gì liền ngoan ngoãn gật đầu... Từ Nhất Hạo cười thầm trong lòng, tiểu nha đầu này, chỉ nói một hai câu là lừa được rồi, còn không để cô ngoan ngoãn im miệng nghe lời sao?

Buổi chiều của hai hôm sau, Từ Nhất Hạo vẫn chưa tan tầm, má Triệu cũng như thường ngày, đi xuống lầu gom thư trong thùng thư mang lên, bà đưa một tờ báo trong tay cho Lâm Y đang ngồi nơi sofa, 'Tiểu thư, báo hôm nay!'

'Cám ơn má Triệu!' Lâm Y mỉm cười đón lấy tờ báo, vừa mới lật ra, từ bên trong một trang báo khác được kẹp bên trong rơi ra, hàng chữ tiêu đề 'Nhật báo thành phố H' đập vào mắt Lâm Y khiến tim cô không khỏi đập loạn, cô biết tờ báo này chắc chắn có liên quan đến Lãnh Nghị...

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô thắc thỏm lật trang báo lên, quả nhiên, một bài báo tiêu đề 'Thiếu chủ của LS quốc tế nhập viện dưỡng bệnh, hồng nhan tri kỷ Hạ tiểu thư bầu bạn' đập vào mắt Lâm Y khiến cô lập tức sững người. Lãnh Nghị sinh bệnh nhập viện? Vì sao mình không biết? Cô hốt hoảng đứng dậy, không được, mình phải trở về xem sao! Nghĩ vậy cô cuống quýt trở về phòng định thu dọn đồ đạc rồi trở về thành phố H.

Lúc Từ Nhất Hạo trở về, Lâm Y còn đang ở trong phòng thu dọn đồ đạc, ông vừa bước vào phòng khách đã thấy mấy tờ báo rải rác trên bàn trà, rất nhanh đã nhìn thấy tờ 'Nhật báo thành phố H' kia.

Đáy mắt Từ Nhất Hạo thoáng gọn sòng, ông nhìn về phía phòng ngủ của Lâm Y, thoáng suy nghĩ một chút rồi cất bước đi về phía đó, gõ cửa, khi nghe Lâm Y đáp 'Vào đi!' thì đẩy cửa bước vào. Từ Nhất Hạo có chút dăm chiêu nhìn Lâm Y đang thu dọn đồ đạc, mỉm cười rồi bước đến, cổ làm ra vẻ kinh ngạc hỏi: 'Y Y, sao vậy? Định đi đâu sao?'

Lâm Y xoay lại nhìn ba mình, trên gương mặt xinh xắn của cô, sự lo âu lộ ra rất rõ ràng, giọng nói cũng không giấu được hoảng loạn: 'Ba, Lãnh Nghị sinh bệnh rồi, con phải về xem sao!'

Từ Nhất Hạo nhìn Lâm Y, đáy mắt một mảnh thâm trầm như đang suy nghĩ điều gì, thấy ông không nói gì, Lâm Y lại tiếp tục thu dọn đồ đạc, vừa làm vừa nhỏ giọng nói, 'Ba, ba cho xe đưa con về nhé!'

'Y Y...' Từ Nhất Hạo rốt cuộc lên tiếng, ông quả đoán nói, 'Con tạm ngưng lại đã nghe ba nói...'

Lâm Y vội dừng động tác trên tay ngược nhìn ba mình, môi Từ Nhất Hạo nhẹ câu lên một nụ cười, nhu hòa nói, 'Y Y, đến đây, ngồi xuống trước đã!', ông vừa nói vừa vỗ nhẹ lên giường, Lâm Y do dự một chút rồi gật đầu, ngồi xuống bên mép giường ngẩng lên nhìn ba mình.

Từ Nhất Hạo cũng kéo một chiếc ghế qua, ngồi xuống đối diện với Lâm Y, ông nhìn con gái mỉm cười, nhẹ giọng nói, 'Y Y, Lãnh Nghị bị bệnh ... nó có

nói cho con biết không?"

Mắt Lâm Y sụp xuống, nhỏ giọng đáp: 'Không có!'

Từ Nhất Hạo gật đầu, quan sát từng biểu cảm của Lâm Y, 'Trên báo nói rất rõ đây thôi, hấn sinh bệnh, có hồng nhan tri kỷ Hạ Tịch Họa tiểu thư bầu bạn!' Mí mắt Lâm Y giật giật, cô chỉ nghĩ Lãnh Nghị bị bệnh, cô nên về chăm sóc hấn, cũng không nghĩ đến chuyện có Hạ Tịch Họa cùng hấn.

Thấy Lâm Y không lên tiếng, Từ Nhất Hạo lại nói tiếp, 'Lãnh Nghị bị bệnh, Tịch Họa thì ở bên cạnh, nó cũng không gọi con về; lúc này con về không thích hợp!'

Lâm Y cắn môi, mắt tối lại, thấy vẻ ừ ừ của cô, Từ Nhất Hạo nhàn nhạt nói: 'Nếu như Lãnh Nghị muốn con trở về, nó đương nhiên sẽ gọi điện thoại cho con... giờ nó không báo cho con biết, điều này chứng minh Lãnh Nghị không có ý định để con về, có hiểu không?'

'Nhưng mà ba...' Tiếng Lâm Y thật yếu ớt, 'Nhưng Lãnh Nghị sợ con lo lắng...'

Từ Nhất Hạo mỉm cười, 'Con gái, Lãnh Nghị để Tịch Họa cùng nó mà không nói với con, nó sợ con lo lắng, chẳng lẽ không sợ con đau lòng sao?'

Hàng mi dài của Lâm Y rũ xuống, cô không dám nhìn Từ Nhất Hạo, cổ gấu sụ chua xót trong lòng, Từ Nhất Hạo có chút bất nhẫn, ông vuốt nhẹ mái tóc dài của con, lát sau mới thấp giọng nói, 'Con gái, đừng nóng ruột, lát nữa khi Lãnh Nghị gọi điện thoại cho con, con xem nó nói thế nào... ừm, nhưng Hạ Tịch Họa còn chưa đi thì con không được trở về! Nhớ kỹ lời ba!'

Lâm Y nuốt nước bọt, cúi đầu trầm tư hồi lâu mới giọng gao gât đầu! Từ Nhất Hạo thấy vậy mới mỉm cười, dịu giọng nói, 'Tin lời ba... ần, qua mấy ngày nữa ba nghỉ phép, dẫn con ra ngoài chơi cho khuây khỏa!'

'Nghỉ phép?' Lâm Y sùng sốt hỏi lại, cô lại nhìn Từ Nhất Hạo, giọng nói không giấu được kinh ngạc, 'Ba định dẫn con đi đâu?'

'Đến lúc đó tính... Nhưng đảm bảo con nhất định hài lòng!' Từ Nhất Hạo nói rồi đứng dậy chìa tay cho Lâm Y, 'Được rồi, giờ chúng ta đi ăn cơm!' Lâm Y nhẹ gật đầu đứng dậy bước theo Từ Nhất Hạo ra ngoài.

Ăn xong cơm, Lâm Y vội vã trở về phòng, cô thẩn thẩn đi tới lui trong phòng, mắt không ngừng quét về phía điện thoại đặt trên tủ đầu giường, cầu mong nó nhanh chút đổ chuông sau đó nghe được Lãnh Nghị nói hấn sinh bệnh, mong cô sớm trở về cùng hấn.

Nhưng không có! Lâm Y mím môi, hơi cúi xuống nhìn vùng bụng hơi nhô ra của mình, cục cưng của cô đã ngày một lớn! Lâm Y nhẹ nhàng xoa bụng mình, lòng rớt cuộc cũng dần an tĩnh lại, như muốn dời đi sự chú ý của mình, Lâm Y mở nhạc thai giáo, chậm rãi ngồi xuống ghế thả lỏng mình trong tiếng nhạc...

Tám giờ, điện thoại vẫn chưa đổ chuông, Lâm Y thờ dãi một tiếng, cô tắt nhạc, đứng dậy cầm quần áo bước vào phòng tắm... Sau khi tắm xong bước ra, chuyện đầu tiên cô làm chính là lấy điện thoại ra xem, mong là nhìn thấy có một, hai cuộc gọi nhờ gì đó nhưng vẫn không có!

Lâm Y tận lực khiến cho lòng mình an tĩnh trở lại, cô chậm rãi đi đến bên giường ngồi xuống, mắt nhắm lại, cố gắng bài trừ những suy nghĩ vẩn vơ bắt đầu hít thở sâu theo cách các bác sĩ đã hướng dẫn, muốn dùng cách này để trấn an mình cùng cục cưng trong bụng...

Chín giờ hơn, chiếc điện thoại bị ném trên tủ rớt cuộc cũng đổ chuông, Lâm Y vụt mở mắt ra nhìn sang chiếc điện thoại, lòng bắt đầu trở nên khẩn trương, tiếng chuông reo lên mấy hồi Lâm Y mới cầm nó lên chậm rãi ấn nghe nhưng không lên tiếng, cô chờ Lãnh Nghị nói trước...

Đầu bên kia là giọng nói nhu hòa pha chút ý cười của Lãnh Nghị, 'Y Y, sao lâu như vậy mới nghe điện thoại của anh chứ?'

Nghe giọng nói êm tai mà nhẹ nhàng quen thuộc, hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, giọng nói này sao nghe thế nào cũng không giống một người đang bị bệnh chứ? Sự khẩn trương trong lòng Lâm Y chớp mắt giảm đi quá nửa, cho dù thật sự bị bệnh, xem ra cũng không phải bệnh gì nghiêm trọng!

Nhẹ mím môi, Lâm Y nhàn nhạt nói: 'Em đang tập hít thở sâu...'

Lãnh Nghị đã sớm quen với sự lạnh mạc của Lâm Y, hấn chỉ cười nhẹ, cố gắng tìm đề tài gì có thể khơi dậy sự hứng thú nơi cô: 'Àn... Y Y, em nói cục cưng của chúng ta đã lớn bằng chừng nào rồi?'

'Không biết nữa...' Lâm Y bất giác lại cúi xuống nhìn vùng bụng hơi nhô lên của mình, ánh mắt trong chớp mắt ôn nhu như nước, cô nhẹ xoa tay lên bụng, giọng nói cũng nhu hòa hơn rất nhiều.

Khoe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, hấn có thể hình dung ra động tác của Lâm Y lúc này cùng ánh mắt dịu dàng tràn đầy tình thương của mẹ của cô, hơi ngừng lại một chút rồi Lãnh Nghị lại dịu giọng nói, 'Lần sau em khám thai là lúc nào? Đến lúc đó anh đi với em!'

Lâm Y ngược lên, đáy mắt thoáng xao động, cô mím môi, thật lâu mới lên tiếng, giọng có chút hờn dỗi: 'Không cần đâu, không phải anh đang bị bệnh sao?'

Chương 274: Chuyện Xấu (1)

Lãnh Nghị thoáng sùng sốt, quả nhiên tin tức truyền rất nhanh! Đáy mắt hần phút chốc tối sầm lại, thật lâu sau mới nhẹ giọng nói, 'Y Y, anh chỉ hơi mệt thôi, trạng thái tinh thần không tốt lắm, không phải bệnh gì nghiêm trọng... lại sợ em lo lắng cho anh cho nên không nói cho em biết!'

'Anh có nói cho em biết hay không cũng không sao, dù sao cũng có Hạ Tịch Họa theo chăm sóc anh rồi!' Giọng Lâm Y vẫn nhàn nhạt như cảm giác bị tổn thương, Lãnh Nghị vẫn có thể nghe rất rõ ràng.

Lòng ản ản có chút khó chịu, Lãnh Nghị nhắm mắt lại, nhất thời không biết nên nói gì mới phải, hai đầu điện thoại trầm mặc hồi lâu Lãnh Nghị mới thấp giọng nói, 'Y Y, người anh muốn ở bên cạnh là em...'

Đáy mắt ảm đạm của Lâm Y bừng sáng, một cảm giác nhớ mong chợt dâng lên ở ạt trong lòng, nếu đã yêu nhau, vì sao cứ phải dày vò nhau làm gì? Cô mỉm môi, rốt cuộc quyết định: 'Nghị, em về với anh...'

Mắt Lãnh Nghị lóe lên một tia sắc bén, ván cờ này đã đến thời điểm mấu chốt, lúc này mà để Lâm Y trở về, không những khiến cô lần nữa lâm vào nguy hiểm mà có thể còn phá hỏng cả ván cờ hần cát công bày ra...

Sự trầm mặc của Lãnh Nghị khiến mây Lâm Y hơi chau lại, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác không vui, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng hơn, mang theo chút nghi hoặc, 'Lãnh Nghị...'

'Y Y', Lãnh Nghị cắn môi, đôi mày cũng chau lại, đôi mắt đen thẳm nhìn mông lung về phía màn đêm đen kịt ngoài cửa sổ, thật lâu sau mới thấp giọng nói, 'Tạm thời em không cần quay về... đợi mấy ngày nữa anh sẽ đến đón em!'

Mây đen rớt cuộc giăng đầy trong mắt Lâm Y, lòng cũng đau đến vỡ vụn, cô lạnh giọng nói, 'Lãnh Nghị, trong lòng anh, em với Tịch Họa rốt cuộc ai mới quan trọng hơn anh có làm rõ không? Nếu như thật sự anh không thể buông tay cô ấy, vậy thì buông tay em đi!'

'Không phải...' Trong mắt Lãnh Nghị loáng thoáng hiện lên chiếc lắc tay nhỏ bằng bạc, hần nhắm mắt lại, lắc lắc đầu dù biết Lâm Y không nhìn thấy, trầm giọng: 'Y Y, em phải tin anh, em với cục cưng mới là người anh không thể buông ra nhất, là người anh dùng tính mạng mình để yêu thương và che chở...'

Đáy mắt Lâm Y hơi gọn sáng, lời nói thâm tình của Lãnh Nghị ít nhiều gì cũng giúp hòa tan nỗi đau trong lòng cô, không nghe Lâm Y nói gì, Lãnh Nghị thấp giọng nói tiếp: 'Cho anh thêm mấy ngày nữa, nhất định anh sẽ để Tịch Họa rời đi!'

Lâm Y mỉm chặt môi, đầu hơi cúi xuống, vẫn không nói một lời cho đến khi đầu bên kia lại truyền đến giọng nói nhu hòa của Lãnh Nghị, 'Y Y, đừng giận anh nữa, được không?'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô nuốt nuốt nước bọt, giọng nhẹ như gió thoảng, 'Anh đừng suy nghĩ nhiều quá, cố gắng điều dưỡng thân thể... em sẽ đợi anh!'

'Ừ...' Khóe môi Lãnh Nghị rốt cuộc cũng lộ ra một ý cười.

Trong một công viên cảnh sắc rất đẹp của thành phố G, Lâm Y đang ngồi dưới một mái đình cổ kính nhìn mấy đứa trẻ đang mãi mê chơi đùa trên bãi cỏ trước mặt, đôi mắt đen lay búng sáng, gương mặt nhỏ nhắn thoáng lộ ra một ý cười, rạng rỡ như một đóa tuyết liền mới nở, thanh thuần không nhiễm chút bụi trần...

Cách đó không xa, Lý Mặc đang tựa người vào một gốc cây cổ thụ, một tay kẹp một điếu thuốc, một tay đút vào túi quần, đôi mắt tà tứ hơi nheo lại nhìn chằm chằm cô gái đang ngồi trong đình; cô gái có mái tóc suôn dài mềm mại, trên người là chiếc váy trắng rộng rãi, mái tóc cùng làn váy phát phơ theo con gió nhẹ thổi, lòng Lý Mặc không hiểu sao cũng rung động theo...

Lý Mặc dúi điếu thuốc vào thùng rác sau đó đi về phía cô gái, lặng lẽ ngồi xuống cạnh cô, mắt vẫn nhìn chăm chú gương mặt thanh thuần tươi mát của cô gái cùng nụ cười như một đóa hoa mới nở của cô...

Lâm Y rốt cuộc cũng phát hiện ra có người đang ngồi bên cạnh mình, cô thu hồi tầm mắt lại nhìn sang Lý Mặc, vẫn nụ cười tươi tắn trên môi, 'Lý Mặc...'

Lý Mặc mỉm cười, 'Nhìn gì mà xuất thần vậy?' Lâm Y chỉ cười không trả lời hần, mắt cô lại nhìn về phía mấy đứa trẻ đang đùa nhau trên bãi cỏ, ánh mắt Lý Mặc cũng nhìn theo cô, trong mái đình bỗng chốc thật an tĩnh.

Thật lâu sau Lý Mặc mới nhấc tay lên xem đồng hồ rồi lại nhìn sang Lâm Y, giọng nói mang theo chút ý cười, 'Đến giờ rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi!'

Lâm Y không vội trả lời hần, cô thoáng suy xét rồi nhìn về phía Lý Mặc, môi lộ ra một ý cười yếu ớt, 'Lý Mặc... mấy ngày nay ngày nào anh cũng cùng tôi ra ngoài chơi, thật vất vả cho anh!'

Mắt Lý Mặc hơi lóe sáng sau đó là tiếng cười tà tứ, 'Nào có vất vả gì đâu, mấy ngày nay vừa khéo tôi rảnh rỗi, không có việc gì làm...'

Lâm Y không trả lời hắn, chỉ uyển chuyển nói: 'Là do ba tôi quá lo cho tôi nên mới phiền anh đi chơi cùng tôi, thực ra tôi không có việc gì...' Nói đến đây Lâm Y hơi dừng lại một chút, nhìn Lý Mặc rồi nhẹ giọng nói tiếp, 'Lý Mặc, anh không cần mỗi ngày đều cùng tôi đi chơi, tôi sẽ nói với ba tôi!' Thực ra chuyện này Lâm Y đã nói với Từ Nhất Hạo rất nhiều lần rồi nhưng không được nên cô đành nói với hắn.

Lý Mặc không trả lời Lâm Y, chỉ lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt khác thường của hắn khiến lòng Lâm Y thoáng có chút bất an, cô tránh né bằng cách nhìn ra ngoài bãi cỏ...

Thấy Lâm Y né tránh ánh mắt của mình, khóe môi Lý Mặc không tự chủ được câu lên một nụ cười, mắt lóe lên một tia dị thường, 'Lâm Y...' Lần đầu tiên Lý Mặc gọi thẳng tên cô, hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, môi cũng lộ ra chút ý cười nhưng không trả lời hắn, mắt vẫn mãi nhìn ra bãi cỏ.

Lý Mặc cẩn thận quan sát từng phản ứng nhỏ của Lâm Y, hắn hơi ngừng lại một chút rồi tiếp tục, giọng dịu dàng như nước, 'Chuyện này không liên quan gì đến ba em! Là tôi tình nguyện ra ngoài với em...' Nói rồi giọng hơi trầm xuống, mang theo chút cảm giác như si như say, 'Tôi thích cảm giác được cùng em tan bộ...'

Lâm Y rũ mi, mày hơi chau lại, rốt cuộc thu hồi tầm mắt đang nhìn ra bãi cỏ, nhìn sang Lãnh Nghị, ánh mắt lạnh mạc, 'Lý Mặc... tôi là người sắp làm mẹ...'

Nhìn vẻ nghiêm túc của Lâm Y, Lý Mặc cười nhẹ, cố làm ra vẻ thoải mái, 'Lâm Y, tôi biết chứ, em yên tâm... ừm, tôi sẽ nhớ kỹ lời dặn dò của ba cô...'

Lúc này ở Paris đang là buổi tối, trong một căn biệt thự ở vùng ngoại ô, Lãnh Thành mặc áo ngủ, hai chân vắt chéo nhau ngồi nơi sofa, bên cạnh là mấy người vệ sĩ người nước ngoài vóc người cao lớn, ông nhìn quanh một vòng mấy người chủ quản cao cấp của LS quốc tế, những người đó đang thấp giọng bàn bạc gì đó.

Một lúc sau mấy người đó đứng dậy cáo từ rồi lặng lẽ rời đi, trong phòng chỉ còn lại Lãnh Thành và mấy người vệ sĩ, rồi Lãnh Thành vẫy tay, mấy vệ sĩ thấy thế cũng lục tục rời đi.

Lãnh Thành một mình ngồi đó, mắt nhắm lại trầm tư...

Vốn ông vẫn luôn cho rằng mình là nhị thiếu gia của nhà họ Lãnh, ông vẫn luôn sống trong vui vẻ và ấm áp, cho đến một ngày, chính là ngày ông vừa tốt nghiệp trung học, một người tự xưng là anh trai ông đến tìm thì ông mới biết mình vốn không phải họ Lãnh, ông họ Lâm, cha mẹ ông qua đời lúc ông chỉ mới một tuổi rưỡi, là lão gia nhà họ Lãnh bức tử cha mẹ ông!

Anh trai ông cho ông biết mình phải đoạt lại tài sản thuộc về nhà họ Lâm sau đó báo thù cho cha mẹ mình! Từ đó sinh mệnh Lãnh Thành mất đi rồi ánh mặt trời, ông sống trong mâu thuẫn, dằn vặt, bởi vì Trương Mân và Lãnh Tân luôn đối xử với ông như con ruột của mình, ông đã từng muốn trốn tránh tất cả, chính vì vậy ông mới quyết định đi du học, rồi mới quen biết Lâm Như Thanh, cũng giống như những người trẻ tuổi khác, ông đối với tình yêu đầu cũng tràn đầy nhiệt tình cùng những cảm xúc bùng nổ.

Nhưng chính lúc ông tích cực trốn tránh thì cô con gái nhỏ của anh trai ông bởi vì sinh bệnh không người chăm sóc mà mất đi, không lâu sau, anh trai ông kéo Lãnh Tân cùng chết, để lại một đứa con trai Lâm Phong...

Thảm kịch gia đình khiến nội tâm Lãnh Thành bị chấn động không nhẹ! Sau đó Lâm Phong tìm đến ông, từ đó ông biết, nhiệm vụ trả thù cho nhà họ Lâm đặt nặng trên vai mình, ông phải đoạt lại tất cả những gì nhà họ Lãnh đã lấy đi từ nhà họ Lâm!

Hiện giờ chủ quản của một vài bộ phận quan trọng của LS quốc tế đã bị ông nắm trong lòng bàn tay, chỉ cần đợi một khi người thừa kế được chỉ định của LS quốc tế, Lãnh Nghị, có chuyện, ông lập tức ép Lãnh Tuấn ký văn kiện chuyển nhượng... đến lúc đó ông liền có thể danh chính ngôn thuận trở thành người thừa kế mới của LS quốc tế...

Bấy giờ năm qua ông vẫn luôn chờ cơ hội này, ông phải trừ đi người thừa kế được chỉ định của nhà họ Lãnh - Lãnh Nghị, hơn nữa còn không được lộ ra chút vết tích nào, như vậy ông mới có thể quang minh chính đại tiếp nhận vị trí của Lãnh Nghị.

Cái khó chính là vì lúc nhỏ Lãnh Nghị sau khi bị bắt cóc, nhà họ Lâm bảo hộ cho Lãnh Nghị có thể nói là không chút sơ sẩy, ông gần như không có cơ hội xuống tay; mà sau này khi trưởng thành, Lãnh Nghị càng thêm mạnh mẽ giỏi giang, điều này khiến cho kế hoạch của Lãnh Thành vốn khó lại càng thêm khó! Ông gần như đã mất đi lòng tin có thể trừ khử Lãnh Nghị!

Sau này sự xuất hiện của Hạ Tịch Họa khiến Lãnh Thành nhận ra đây là cơ hội tốt của ông, ông biết thực ra Hạ Tịch Họa không phải là "Họa Nhi" mà Lãnh Nghị luôn nhắc đến! Vì vậy Lãnh Thành dăm lao phải theo lao, lợi dụng sự ái mộ và khát khao của Hạ Tịch Họa đối với nhà họ Lãnh mà không chừa cô chặt chẽ trong lòng bàn tay mình.

Ông muốn lợi dụng Hạ Tịch Họa ẩn nấp bên cạnh Lãnh Nghị, dùng một loại độc được mẫn tính ngấm ngấm làm cho Lãnh Nghị mất đi khả năng làm cha, hơn nữa khiến cho hắn tinh thần uể oải, sau đó trí lực bắt đầu xuất hiện chương ngại...

Nhưng sau này Tịch Họa lại đem lòng yêu Lãnh Nghị, không nỡ ra tay hạ độc hắn, vì vậy trong cơn giận dữ Lãnh Thành đạo diễn một màn tai nạn giao thông, khiến Tịch Họa trở thành người thực vật, hơn nữa thành công khiến cho Lãnh Nghị luôn sống trong áy náy và dằn vặt, từ đó tuyên bố không lấy vợ.

Sở dĩ Lãnh Thành không giết chết Tịch Họa chính là vì ông tin tưởng rồi sẽ có ngày Lãnh Nghị tìm được người mình yêu, lúc đó mới cho Tịch Họa lần nữa xuất hiện. Bất luận thế nào, Tịch Họa vẫn không thể thoát được sự khống chế của ông, còn người phụ nữ kia của Lãnh Nghị, ông không có lòng tin

có thể không chế được! Quả nhiên, như sự dự đoán của Lãnh Thành, Lãnh Nghị sau này gặp gỡ Lâm Y...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 275: Chuyện Xấu (2)

Vì mục tiêu báo thù này, Lãnh Thành đã hy sinh quá nhiều thứ trong đời mình... vì để Trương Mân và Lãnh Tuấn tin tưởng, vì để các vị lão thần trong LS quốc tế tin tưởng, ông luôn khiêm tốn giữ mình, dè dặt cẩn trọng trong mỗi một hành động, lợi dụng sự tin cậy của Lãnh Tuấn đối với mình, từng chút từng chút sắp xếp những tay chân tin cậy vào những bộ phận quan trọng của LS quốc tế!

Thậm chí ông không muốn kết hôn, bởi vì ông lo lắng hôn nhân có thể mang lại cho mình những phiền phức không đáng có, làm bại lộ kế hoạch của ông.

Hiện giờ, mọi chuyện đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ còn chờ thời cơ!

Thoát khỏi dòng suy nghĩ miên man, Lãnh Thành rút cuộc đứng dậy đi đến bàn làm việc, trên bàn là một chiếc điện thoại vệ tinh, ông mở ngăn kéo lấy từ bên trong ra một chiếc sim điện thoại, lắp vào, sau đó ấn phím, điện thoại lập tức có người đón nghe, đầu bên kia truyền đến tiếng của Lâm Phong, 'Chú!'

Lãnh Thành dùng một miếng kim loại từ đặt lên điện thoại, giọng của ông lập tức thay đổi, 'Bệnh của hấn thế nào rồi?' 'Hấn' mà ông nói rõ ràng là chỉ Lãnh Nghị.

'Còn đang ở bệnh viện... Những chuyện khác chưa có tin tức gì!' Lâm Phong vội đáp.

Lãnh Thành chau mày, lạnh giọng nói, 'Chú ý động tĩnh của Hạ Tịch Họa kia, nếu như thấy cô ta dao động, lập tức thủ tiêu như ba năm trước đã làm, đừng để cô ta làm lộ chúng ta, hiểu chưa?'

'Án, hiểu rõ rồi chú!' Giọng Lâm Phong nhỏ xú.

Đáy mắt Lãnh Thành xẹt qua một tia sắc bén như đao, ông nheo mắt, thoáng suy nghĩ một chút rồi trầm giọng nói tiếp, 'Phong, chúng ta phải nắm chắc thời gian, không thể đợi nữa... nghĩ cách lợi dụng lúc hấn còn đang ở bệnh viện tinh thần chưa hồi phục tạo ra một sự cố...'

'Nhưng mà chú, tuy hấn nằm viện nhưng vẫn như trước đây, có rất nhiều vệ sĩ vây quanh, mấy người chúng ta không có cách nào ra tay... Một khi ra tay nhất định phải thành công, bằng không sẽ bị chú ý và nghi ngờ, sau này nếu muốn ra tay sẽ càng khó khăn hơn!'

Lãnh Thành trầm tư giây lát rồi nói: 'Ban đêm có thể lợi dụng một cơn hỏa hoạn ở bệnh viện để ép hấn ra... Còn có, không phải cháu nói còn có Lâm Y kia sao, hiện giờ đang ở thành phố G cùng cái tên kia thân thiết lắm sao? Chẳng lẽ hấn không có phản ứng gì sao?'

'Chú, hay là chúng ta xử lý cô gái ở thành phố G trước, như vậy Lãnh Nghị nhất định sẽ chạy đến đó, lúc đó chúng ta xem liệu có cơ hội hay không?'

Sóng mắt Lãnh Thành thoáng xao động, ông cảm ly, rót cho mình một ly rượu, nhấp một ngụm rồi nhàn nhạt nói, 'Cho dù Lãnh Nghị chạy đến đó hấn vẫn có bảo vệ vây quanh... Giờ chúng ta phải tập trung đối phó bên này; cô gái kia cũng đã rời khỏi nhà họ Lãnh, sau này muốn đối phó cô ta cũng rất dễ dàng!'

Nói đến đây, Lãnh Thành thở dài một tiếng, 'Hiện giờ trong nội bộ của LS quốc tế chú đã sắp xếp đâu vào đấy cả, luật sư cũng đã sẵn sàng... Bên đó cháu phải nhanh lên, lỡ mất cơ hội này thì không biết phải đợi đến lúc nào nữa!'

'Cháu hiểu rồi, chú!' Tiếng của Lâm Phong đáp lại.

Lãnh Thành nói chuyện với Lâm Phong không lâu sau thì Lưu Dững đã xuất hiện ở phòng bệnh của Lãnh Nghị, anh ta ngồi đối diện với Lãnh Nghị, thấp giọng báo cáo gì đó, Lãnh Nghị chỉ nhẹ gật đầu.

Sau đó Lưu Dững lấy trong túi ra một chiếc máy ghi âm và tai nghe đưa cho Lãnh Nghị, Lãnh Nghị nhận lấy, Lưu Dững ấn phím, trong máy ghi âm lập tức truyền ra đoạn đối thoại giữa Lãnh Thành và Lâm Phong.

Lãnh Nghị càng nghe môi càng mím chặt, sau cùng nhắm mắt trầm tư.

Buổi tối hai ngày sau đó lúc Từ Nhất Hạo tan tầm trở về, vừa vào nhà ông đã hào hứng nói với Lâm Y, 'Y Y, ba đã liên hệ xong cả rồi, ngày mai dẫn con ra ngoài chơi, ừ, ở trong một thôn trang nghỉ mát ở trong núi, nơi đó không khí trong lành, thức ăn lại ngon, chúng ta đến ở vài ngày rồi về!'

'Nhanh vậy sao?' Đang ngồi ở sofa nghe vậy Lâm Y thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, 'Ngày mai là đi rồi sao?'

'Phải đó!' Từ Nhất Hạo cười, 'Sáng mai ba còn phải đến văn phòng một chuyến, ba bảo tài xế đến đây đón con, tối nay con thu dọn hành lý đi nhé!'

Sáng hôm sau Từ Nhất Hạo rời nhà rất sớm đến văn phòng làm việc, khoảng mười giờ ông cho tài xế về nhà đón Lâm Y, Lâm Y cùng Linh Nhi cùng lên xe, nhưng xe không đến tòa nhà thị chính của thành phố mà chạy đến ủy ban nhân dân thành phố mới dừng lại.

Từ Nhất Hạo đã đứng đợi sẵn ở cửa, bên cạnh ông là Lý Mặc cùng thư ký của ông, tiểu Uông, mà ở cửa chính ủy ban nhân dân lúc này đã có không ít ký giả tụ tập ở đó, có thể nhìn ra vừa nãy ở đây mới vừa tổ chức một hội nghị quan trọng! Lúc này sự xuất hiện của thị trưởng Từ ở cửa rõ ràng là tiêu điểm chú ý của không ít ký giả.

Nhìn thấy xe đỗ lại, Lý Mặc liền bước đến giúp Lâm Y mở cửa, khoảnh khắc mà Lâm Y vừa bước ra khỏi xe đó, Lý Mặc đột nhiên đưa tay đỡ lấy cô, Lâm Y ần ần cảm nhận được ánh đèn flash đang lóe sáng, cô chau mày nhìn sang hướng đó nhưng giữa một đám ký giả, nhất thời cô không có cách nào nhìn ra ai đang chụp ảnh.

Lâm Y còn chưa kịp nói gì thì Từ Nhất Hạo đã bước đến, hai người một trái một phải thân mật đỡ Lâm Y đi về phía một chiếc xe thương vụ khác, thư ký tiểu Uông theo sát sau lưng ba người, ánh đèn flash không ngừng lóe sáng...

Trên mặt Từ Nhất Hạo và Lý Mặc tràn đầy ý cười, dưới ánh mắt quan sát của mọi người, dù Lâm Y lên xe rồi xe nhanh chóng rời đi...

Xe chạy khoảng ba giờ thì tiến vào một vùng núi rừng trùng điệp đến một nông trang quy mô khá lớn nằm ở một sườn núi tương đối bằng phẳng bên dưới một mảnh rừng rậm rạp, nơi đây cây cối xanh tốt, chim muông ca hát líu lo, sức sống dào dạt... Lâm Y quả thực nhìn đến mê mẩn!

Xe dừng lại trước một căn nhà nhỏ bằng gỗ, mọi người lục tục xuống xe, Lý Mặc nheo mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi quay sang nhìn Lâm Y bên cạnh, cười nói: 'Lâm Y, nơi đây không khí thật trong lành, cô ngại thử!'

Trong mắt Lâm Y tràn đầy vui sướng, cô nhắm mắt lại, học theo Lý Mặc hít sâu một hơi bầu không khí thơm lành của vùng núi, Từ Nhất Hạo và Lý Mặc cùng nhìn về mê say của Lâm Y, khóe môi cùng câu lên một nụ cười...

Chiều hôm sau, sau khi ăn cơm trưa xong mọi người đều trở về phòng nghỉ ngơi, vì tiện chăm sóc cho Lâm Y nên Linh Nhi và Lâm Y cùng ở chung một phòng, Lâm Y ở phòng trong, Linh Nhi ở phòng ngoài.

Từ Nhất Hạo và Lý Mặc thì chia nhau ngủ ở hai căn phòng bên trái, phải sát bên phòng Lâm Y, thư ký Tiểu Uông thì ở căn phòng cạnh phòng của Từ Nhất Hạo...

Lúc này Từ Nhất Hạo đang ngồi một mình trên sofa trong phòng mình như đang chờ đợi gì đó, không lâu sau ngoài cửa truyền đến mấy tiếng gõ nhẹ, mắt Từ Nhất Hạo sáng lên, trầm giọng nói, 'Vào đi!'

Đẩy cửa vào là thư ký tiểu Uông, trên tay anh ta cầm một phần báo từ thành phố G, sau khi chào một tiếng 'Thị trưởng Từ' thì đi đến bên cạnh sofa đưa tờ báo cho Từ Nhất Hạo, 'Đây là báo mà ngài cần!'

Sóng mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động, ông cầm tờ báo lên xem, rất hài lòng khi nhìn thấy một dòng tít lớn trên trang đầu: 'Thiếu gia kinh thành động lòng vì thiên kim của thị trưởng!'

Nội dung của bài báo đại khái viết: Một thiếu gia có tiếng tăm ở kinh thành đem lòng yêu con gái của thị trưởng, mê say đến quên trời đất, mỗi ngày theo người đẹp đi du sơn ngoạn thủy, hơn nữa được sự ngấm ngấm cho phép của thị trưởng, hôm nay ba người cùng xuất phát đi chơi, hòa thuận vui vẻ...; con gái của thị trưởng thực ra là đã kết hôn, là thiếu phu nhân của tập đoàn Lãnh thị nổi danh toàn cầu, nghe nói gần đây quan hệ giữa hai người có chút khúc mắc nên mới trở về thành phố G ở tạm...

Đáy mắt Từ Nhất Hạo một mảnh thâm trầm, ông chậm rãi gấp tờ báo lại đưa cho thư ký tiểu Uông đang đứng bên cạnh, nhàn nhạt nói: 'Cho nó vào trong một phong thư, lập tức đưa đến thành phố H, khoảng chín giờ tối nay nhất định phải đưa đến phòng bệnh của thiếu chủ LS quốc tế ở bệnh viện XX --- đưa cho vệ sĩ của Lãnh Nghị, bảo nhờ chuyển giao cho Lãnh tiên sinh!'

Tiểu Uông không dám hỏi nhiều chỉ nghiêm túc lặp lại: 'Khoảng chín giờ tối nay giao cho thiếu chủ của LS quốc tế Lãnh Nghị...'

Từ Nhất Hạo nhẹ gật đầu, ông lại dặn dò tiếp: 'Bên ngoài phòng bệnh có rất nhiều vệ sĩ, cậu cố gắng cải trang khác đi một tí nhưng phải để nhiều người để ý đến cậu... sau đó nhanh chóng rời đi, đừng làm lộ thân phận của mình...'

Nói đến đây ánh mắt sắc bén của Từ Nhất Hạo quét về phía tiểu Uông, 'Cậu hiểu ý tôi không? Chú ý giữ bí mật!'

Tiểu Uông trầm ngâm giây lát rồi gật nhẹ đầu, thấp giọng hỏi: 'Thị trưởng Từ, ý ngài là phải cải trang bí mật, lại phải cố ý lộ liễu một chút --- "dụ rấn ra hang", phải không?'

Từ Nhất Hạo gật nhẹ, lại bồi thêm một câu: 'Nếu như có người hỏi cậu là ai, cậu nhớ kỹ, thân phận của cậu là thuộc hạ của Lý Mặc!'

'Tôi hiểu rồi!' Tiểu Uông gật đầu nói sau đó vội vàng rời đi...

Cùng lúc đó ở thành phố H, trong văn phòng của mình, Lữ Thần đang ngồi suy tư sau chiếc bàn làm việc thật lâu cũng không nhúc nhích, mày hấn chau chặt lại, ánh mắt nhìn mông lung đâu đó. Lữ Thần đã ngồi đó mấy giờ rồi; giờ rút cuộc hấn cũng hạ được quyết tâm, nhẹ thở dài một tiếng rồi Lữ Thần

đứng dậy, đi ra ngoài..

Trong phòng bệnh cao cấp của Lãnh Nghị, tiểu Vương và những vệ sĩ khác chia nhau đứng canh gác cả trong lẫn ngoài, đáy mắt Lữ Thần có chút xao động, hần hơi khựng lại sau đó lại tiếp tục cất bước đi vào.

Lữ Thần vừa đi đến cửa thì đã bị tiểu Vương đứng gác nơi cửa chặn lại, anh ta thấp giọng hỏi: 'Bác sĩ Lữ, anh muốn gặp Lãnh tể sao?'

Lữ Thần thoáng chau mày, giọng có chút bất mãn, 'Tôi là bác sĩ tư của Lãnh thiếu, gặp anh ta còn phải chờ thông báo nữa sao?'

'Xin lỗi bác sĩ Lữ, từ hôm nay bất kỳ ai muốn gặp Lãnh thiếu đều phải chờ thông báo!' Tiểu Vương nhìn Lữ Thần cười gật đầu, 'Xin anh đợi một lát, tôi lập tức vào thông báo!'

Sóng mắt Lữ Thần thoáng xao động, chỉ đành đứng ngoài cửa chờ, tiểu Vương rất nhanh đã trở lại, nhìn Lữ Thần đang đứng nơi cửa cười nói: 'Lữ tiên sinh, Lãnh tể mời anh vào!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 276: Nguy Hiểm Trùng Trùng (1)

Lúc Lữ Thần bước vào phòng, Lãnh Nghị đang ngồi nơi sofa, hai chân bắt treo nhau, tay khoanh trước ngực, trên mặt vẫn là vẻ lạnh mạc thường thấy, khi ánh mắt sắc bén của hắn quét về phía Lữ Thần vừa tiến vào cửa, đáy mắt một mảnh mênh mông sâu thẳm, nhìn không rõ đang suy nghĩ gì.

Ngồi đối diện với Lãnh Nghị nơi sofa là Lý Tân, cô mặc một bộ đồ y tá màu trắng, trang điểm đơn điệu; mắt Lữ Thần hơi lóe lên, Lý Tân ra mặt, nhất định là có chuyện lớn...

Lý Tân thấy Lữ Thần bước vào, trên gương mặt lạnh lùng của cô chỉ lộ một ý cười nhàn nhạt, sau đó bình thản nói: 'Thiếu gia, tôi cáo từ trước!'

Lãnh Nghị nhẹ gật đầu, Lý Tân nói rồi đứng dậy, lấy từ trong túi ra một mái tóc giả thành thạo đội lên, lại đội mũ dành cho y tá lên sau đó mới đẩy xe thuốc nhỏ của y tá tuần phòng, lại quay về phía Lãnh Nghị khom lưng chào rồi mới đẩy xe đi...

Nhìn bóng lưng Lý Tân rời đi, lúc này Lữ Thần mới nhìn sang Lãnh Nghị, vừa hay bắt gặp ánh mắt Lãnh Nghị đang nhìn mình, đáy mắt Lữ Thần có chút xao động, hần cười nhẹ, đầu hơi cúi xuống né tránh ánh mắt của Lãnh Nghị, lòng thầm suy nghĩ xem làm sao mở lời nhưng không biết nói sao mới phải, nhất thời ngồi ngẩn người không nhúc nhích mãi cho đến khi giọng nói lạnh mạc của Lãnh Nghị vang lên: 'Lữ Thần, cậu muốn gặp tôi, có chuyện gì sao?' thì Lữ Thần dường như mới hoàn hồn lại, hần cắn môi, rút cuộc ngẩng đầu nhìn Lãnh Nghị, nhẹ giọng nói, 'Lãnh thiếu, buông tha cho Tịch Họa...'

Đáy mắt thâm trầm của Lãnh Nghị hơi có chút xao động, hần nhìn Lữ Thần chưa vội trả lời, đợi câu tiếp theo của hắn. Lữ Thần nuốt nuốt nước bọt, tiếp tục nói, 'Tôi biết anh không có bệnh ... thực ra Tịch Họa, cô ấy vốn không bỏ thuốc vào thức ăn của anh! Chuyện này anh rõ ràng nhất!'

Ánh mắt cường thế bức người của Lãnh Nghị bắn về phía Lữ Thần, giọng lạnh đi: 'Cậu sớm đã biết cô ấy bỏ thuốc tôi, đúng không?'

Lữ Thần nhẹ gật đầu, thấp giọng nói: 'Xin lỗi anh, Lãnh thiếu, tôi không có ý phản bội anh, tôi ... chỉ muốn bảo vệ Tịch Họa... Tôi cũng là do một lần giúp cô ấy sửa sang lại hòm thuốc nên mới tình cờ phát hiện hai lọ thuốc --- tôi đã lên đổi thuốc trong hai lọ đó thành vitamin rồi...'

Lãnh Nghị hơi nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn Lữ Thần, Lữ Thần mím môi, ngập ngừng rồi nói tiếp: 'Nhưng sau đó tôi phát hiện, thuốc mà tôi đổi trong lọ thuốc vốn là để cho anh uống thì căn bản là không hề động đến một viên nào; còn thuốc để cho Lâm Y uống thì cũng chỉ mới dùng vài viên...'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, thực ra những chuyện này hắn đều biết rõ! Lần trước khi nhận được kết quả kiểm tra sức khỏe của hắn là bình thường, hắn đã biết Tịch Họa vốn không bỏ thuốc mình, cũng giống như ba năm trước vậy!

Đang suy nghĩ thì tiếng của Lữ Thần lại vang lên bên tai: 'Cũng tức là nói, Tịch Họa cô ấy không bỏ thuốc hại anh... Lần này anh giả bệnh, tôi biết chắc chắn anh sẽ có hành động ... Nhưng dù thế nào, xin anh tha cho Tịch Họa một lần...'

'Cậu cũng sớm biết chân của cô ấy là giả vờ, đúng không?' Lãnh Nghị lạnh lùng ngắt lời Lữ Thần.

'Đúng vậy!' Lữ Thần hơi cúi đầu, giọng càng thấp, 'Xin lỗi anh, Lãnh thiếu... Tôi không có dũng khí vạch trần...' Phòng bệnh im lặng như tờ, hai người đàn ông dường như đang đuổi theo những suy nghĩ của riêng mình, thật lâu sau Lữ Thần mới lại lên tiếng: 'Lãnh thiếu, Tịch Họa... giả vờ lâu như vậy, cũng không có ý gì ngoài muốn được tiếp tục ở lại nhà họ Lãnh ... có lẽ cô ấy làm Lâm Y tổn thương, nhưng ... Tịch Họa thực sự rất yêu anh!'

Lãnh Nghị vô lực nhắm hờ mắt lại, tình yêu có phải sẽ khiến người ta trở nên rất ngu xuẩn không? Nếu như không phải Tịch Họa cố tình giả thần giả quỷ trước mặt Lâm Y, Lãnh Nghị hần cũng không nhanh chóng phát hiện ra âm mưu lớn như vậy đang nhắm vào hắn và nhà họ Lãnh.

'Lãnh thiếu...' Giọng nói có chút cầu xin của Lữ Thần lại vang lên, 'Hãy niệm chút tình lúc nhỏ cô ấy từng cứu anh!'

Lãnh Nghị thâm thúy nhìn Lữ Thần, giọng lạnh như băng: 'Đến lúc đó, cậu dẫn cô ấy đi đi!' Lữ Thần làm sao biết được, Tịch Họa đó lại không phải là Họa Nhi đã từng cứu hắn năm nào!

Lữ Thần nhìn Lãnh Nghị nhẹ nhẹ gật đầu, giọng có chút thương cảm 'Cám ơn anh, Lãnh thiếu... Tôi biết anh đã không còn tin tưởng tôi...'

Khỏe môi Lãnh Nghị chậm rãi câu lên một nụ cười, giọng vẫn bình đạm: 'Đừng nghĩ vậy Lữ Thần, nếu như tôi không tin cậu, cậu cho rằng vì sao tôi còn đến bệnh viện của cậu chứ?'

Trên mặt Lữ Thần rớt cuộc lộ ra một nụ cười yếu ớt, trầm giọng: 'Cám ơn...'

Giờ cơm tối, Tịch Họa lại mang một bình giữ ấm đến phòng bệnh của Lãnh Nghị, mỗi ngày vào lúc này cô luôn mang đến cho hắn một loại canh bổ khác nhau sau đó ở bên cạnh cùng hắn đến khoảng chín giờ mới rời đi...

Lúc Tịch Họa đến, Lãnh Nghị đang đứng bên cửa sổ gọi điện thoại, nghe tiểu Vương vào thông báo, Lãnh Nghị ngắt điện thoại, thấp giọng nói: 'Để cô ấy vào!' Lúc Tịch Họa đi vào trong phòng bệnh, Lãnh Nghị đã ngồi trên giường bệnh, dường như đang nhắm mắt dưỡng thần.

'Nghị, Tịch Họa nhỏ nhẹ gọi, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm người đàn ông trên giường, trong mắt là vô hạn nhu tình, 'Hôm nay em mang canh mộc nhĩ hầm xương đến, có thể dưỡng khí bổ thần...'

Lãnh Nghị lúc này mới như bừng tỉnh, hắn hé mắt nhìn Tịch Họa, gật nhẹ đầu: 'Cám ơn!' Rồi mắt Lãnh Nghị hơi lóe lên, hắn nhìn thấy hôm nay Tịch Họa không chống nạng mà tự mình đi vào, trong đôi mắt thâm trầm thoáng qua một ý cười, dịu giọng hỏi: 'Àn... chân em đã khỏi hẳn rồi sao?'

'Phải đó...' Tịch Họa cười nhẹ, thuận tay đặt bình giữ nhiệt lên chiếc tủ đầu giường, đôi mắt to tròn si mê nhìn gương mặt tuấn tú của người đàn ông, 'Anh tranh thủ uống kéo nguội...'

'Ừ...' Lãnh Nghị cầm chiếc bình giữ nhiệt lên, mở ra, Tịch Họa vội đi đến đưa cho hắn một chiếc muỗng, Lãnh Nghị cầm lấy rồi chậm rãi uống, Tịch Họa ngồi bên cạnh tươi cười nhìn hắn, mặt lộ vẻ thỏa mãn...

Ở phòng ngoài, Lãnh Nghị ngồi nơi sofa, Tịch Họa ngồi bên cạnh hắn, hai người lẳng lẳng xem tivi, Tịch Họa thỉnh thoảng lại quay sang nhìn Lãnh Nghị. Đây là thời khắc vui vẻ nhất trong ngày của cô, chỉ cần lẳng lẳng ngồi bên cạnh Lãnh Nghị, cùng hắn xem tivi, nghe tiếng hắn nói dù chỉ là trả lời những cuộc điện thoại thỉnh thoảng đánh tới, như vậy cũng đủ để cô cảm thấy thật hạnh phúc, thật vui sướng...

Lúc này ngoài cửa chợt truyền đến mấy tiếng gõ nhẹ, ánh mắt lạnh mạc của Lãnh Nghị dời từ màn hình tivi ra cửa, trầm giọng quát: 'Vào đi!'

Người vào là tiểu Vương, trên tay anh ta là một phong bì lớn màu vàng. Tiểu Vương bước nhanh đến bên cạnh Lãnh Nghị, thấp giọng nói: 'Lãnh tổng, vừa rồi nơi cửa bệnh viện có một người đưa phong bì này cho vệ sĩ ở bên ngoài, nói là muốn chuyển cho ngài... Chúng tôi đã kiểm tra rồi, an toàn...'

Mắt Lãnh Nghị lóe lên một tia sắc bén, hắn lẳng lẳng đón lấy phong bì trên tay tiểu Vương, mở ra, bên trong là một tờ báo. Lãnh Nghị thoáng chau mày, chậm rãi mở tờ báo đã được gấp kỹ lưỡng ra xem, Tịch Họa chăm chú nhìn hắn, trong mắt tràn đầy nghi hoặc lẫn khẩn trương, tiểu Vương không nói gì thêm mà lẳng lẳng lui xuống.

Tịch Họa nhìn thấy rất rõ ràng tên của tờ báo trên tay Lãnh Nghị, nhìn thấy mấy chữ lớn "Nhật báo thành phố G", sững mắt Tịch Họa không ngừng xao động, cô lên lút ngẩng lên nhìn Lãnh Nghị --- Lãnh Nghị mím môi, đọc kỹ tờ báo, càng đọc đôi mày rậm chau càng chặt, đáy mắt mây đen cuộn cuộn dâng lên...

Rồi Lãnh Nghị ném mạnh tờ báo trong tay, thân hình cao lớn đứng bật dậy, thấy hành động của hắn, tim Tịch Họa không khỏi đập loạn, cô cũng không tự chủ được đứng dậy theo, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, 'Nghị... sao vậy?'

Có lẽ là vì quá kích động, cũng có lẽ là vì thân thể hắn quá hư nhược, vừa đứng lên thì cả người hơi lão đảo, mày chau chặt hơn, ngón tay thon dài nhẹ vội đặt lên huyết thái dương day day, trong giọng nói không giấu được tức giận: 'Tịch Họa, em về trước đi, anh phải đi thành phố G một chuyến...'

Tịch Họa nghe vậy không khỏi giật mình, sắc mặt dần tái đi, đôi mắt to tròn nhìn Lãnh Nghị chăm chăm, cánh môi run run: 'Nghị... nhưng mà, sức khỏe của anh...'

Lãnh Nghị mặc kệ Tịch Họa, hắn bước nhanh vào trong phòng: Tịch Họa nhìn theo bóng Lãnh Nghị biến mất nơi cửa, mắt không tự chủ được nhìn về phía tờ báo bị ném trên sofa, suy nghĩ một chút rồi cô bước đến nhặt nó lên xem.

Trên trang nhất của tờ báo là một bài viết với tiêu đề thật lớn "Danh môn thiếu gia ở kinh thành yêu con gái của thị trường", sững mắt Tịch Họa thoáng xao động, cô đọc nhanh phần nội dung bên dưới, đọc xong, sự lo lắng nơi đáy mắt tan mất, thay vào đó là một tia hy vọng ngời sáng.

Tờ báo trên tay Tịch Họa còn chưa kịp buông thì đã thấy Lãnh Nghị từ phòng trong bước ra, hắn đã thay một bộ tây trang màu đen, trên tay cầm một túi xách cũng màu đen, gương mặt tuấn mỹ một mảnh âm trầm, đáy mắt lóe lên những tia sắc bén như đao, hắn không nói một lời vội vã bước ra ngoài.

Mắt Tịch Họa đuổi theo bóng Lãnh Nghị, miệng cũng gọi với theo, 'Nghị... anh... ngày mai anh hãy đi!'

Lãnh Nghị không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt ném lại mấy chữ: 'Em trở về đi...' Vừa nói hắn vừa nắm lấy tay nắm cửa mở ra rồi bước nhanh ra ngoài.

Tịch Họa ném tờ báo trên tay xuống vội chạy đuổi theo; vệ sĩ tiểu Vương đứng ngoài cửa vừa nhìn thấy Lãnh Nghị bước ra vội bước đến cúi đầu gọi một tiếng, 'Lãnh tổng' sau đó nhanh nhẹn đón lấy chiếc túi trên tay Lãnh Nghị, không dám hỏi nhiều xem hắn đi đâu mà chỉ sai bước đuổi theo, những vệ sĩ khác cũng nói theo chân hắn, Tịch Họa thì chạy ở sau cùng.

Một đoàn người đi qua hàng lang dài, đáp thang máy xuống lầu một, đi qua đại sảnh, mãi cho đến khi bước ra khỏi cổng bệnh viện Lãnh Nghị mới dừng lại, thân hình cao lớn đỉnh đặc đứng trong trời đêm, gió đêm thổi nhẹ mái tóc ngắn của hắn, bên người Lãnh Nghị là một đoàn vệ sĩ vây quanh nhưng không ai biết Lãnh Nghị định đi đâu, muốn làm gì, chỉ đến khi hắn quát khẽ một tiếng, 'Xe!' thì tiểu Vương mới hoàn hồn, vội quay lại ra lệnh cho một thuộc hạ: 'Gọi tài xế Trương lái xe đến đây!' Người thuộc hạ kia nghe lệnh vội lui xuống...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 277: Nguy Hiểm Trùng Trùng (2)

Lúc này Lữ Thần cũng đã nghe tin cũng vội đuổi đến, hắn chạy đến trước mặt Lãnh Nghị, vẻ lo lắng nhìn hắn: 'Lãnh thiếu, sức khỏe anh còn chưa hồi phục, đừng tùy tiện rời bệnh viện...'

Thấy Lãnh Nghị mặc kệ mình, Lữ Thần còn đang định nói gì đó thì một chiếc xe màu đen dành riêng cho vệ sĩ đã chạy đến, vẫn chưa thấy chiếc xe dành riêng cho Lãnh Nghị và một chiếc xe nữa dành cho vệ sĩ đâu, thấy vậy mắt hắn quắc lên, quát khẽ: 'Xe của tôi đâu?'

Tiểu Vương vội bước đến giải thích: 'Xin lỗi Lãnh tổng, bởi vì không biết tối nay ngài cần dùng xe nên xe của ngài và một chiếc xe nữa đều đang ở công ty, hiện giờ đang trên đường đến đây, xin ngài chờ cho một lát!'

Mắt Lãnh Nghị càng tối lại, hắn gằn giọng: 'Không chờ nữa, dùng chiếc xe này đi, tiểu Vương, cậu đi theo tôi!'

Nghe vậy tiểu Vương vội gật đầu đáp, 'Vâng!', sau đó nhanh nhẹ bước đến mở cửa sau, Lãnh Nghị vừa bước đến gần chiếc xe thì Lữ Thần đã vượt lên, chặn trước mặt hắn, nhẹ giọng khuyên, 'Lãnh thiếu, đừng nóng vội, có chuyện gì chúng ta từ từ giải quyết... sức khỏe của anh quan trọng hơn!'

Mắt Lãnh Nghị tối sầm, một tay đẩy ra Lữ Thần định bước lên xe thì Tịch Họa lúc này cũng vừa đuổi đến, cô vội níu lấy tay hắn, trong đôi mắt to tròn lộ rõ sự nài xin: 'Nghị, nếu anh muốn đi thì cũng chờ một chút, đợi xe của anh và xe của vệ sĩ đến rồi đi cũng chưa muộn!'

Lãnh Nghị cúi đầu nhìn gương mặt đầy vẻ khẩn cầu của cô, khóe miệng câu lên một nụ cười nhàn nhạt: 'Tịch Họa, em yên tâm, có vệ sĩ bảo vệ hay không đối với anh mà nói đều giống nhau cả...' Hắn nói rồi rút tay Tịch Họa ra bước vào trong xe, "phanh" một tiếng, cửa xe đóng sầm lại.

Tiểu Vương cũng nhanh nhẹ bước đến mở cửa ghế lái phụ ngồi vào trong rồi nhìn sang người tài xế, 'Tài xế Trương, lái xe đi, đến thành phố G!'

Người tài xế họ Trương mỉm cười gật đầu rồi nổ máy, xe nhanh chóng chạy về hướng thành phố G bỏ lại Lữ Thần và Tịch Họa ngỡ ngàng đứng trước cửa bệnh viện. Tịch Họa ngăn người nhìn theo bóng xe đang xa dần, cô bật kêu lên, trong giọng nói có thể nhận rõ sự hoảng sợ: 'Nghị...'. Không biết vì sao, trong một đêm thế này, thấy Lãnh Nghị rời đi đến một thành phố khác, bên người lại không có vệ sĩ nào ngoài tiểu Vương, lòng cô lại dậy lên một nỗi lo âu kỳ lạ...

Xe nhanh chóng hòa vào dòng xe trên đường cao tốc, khoang xe thật yên tĩnh, Lãnh Nghị lặng lẽ tựa vào lưng ghế sau, bên cạnh hắn là một chiếc cặp màu đen đang hé mở, có thể thoáng thấy bên trong đang lộ một ngọn đèn màu đỏ...

Mây Lãnh Nghị chau chặt, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng thường thấy, ánh mắt sắc như dao hời hợt nhìn chằm chằm vào cặp rồi nhanh chóng thu lại tầm mắt, nhìn mong lung ngoài cửa sổ, đáy mắt một mảnh thâm trầm.

Tiểu Vương ngồi nơi ghế phụ lái, thỉnh thoảng nhìn ra cửa sổ nhưng bên ngoài trời tối đen, ngoài trừ đèn đường và đèn của những chiếc xe đang lưu thông trên cao tốc thì không nhìn thấy rõ gì cả. Tiểu Vương chậm rãi thu hồi tầm mắt, anh ta quay sang tài xế bắt chuyện: 'Tài xế Trương, anh gia nhập đội xe của chúng tôi từ lúc nào?'

'Ồ, tôi vào đội muộn, đầu năm nay mới gia nhập...' Người tài xế họ Trương vẫn giữ gương mặt tươi cười.

'Ồ!' Tiểu Vương gật gù rồi không nói gì thêm, bầu không khí trong xe lại rơi vào im lặng.

Lái chừng hai giờ thì xe chậm rãi lách khỏi dòng xe trên đường cao tốc mà chạy vào một nhánh đường khác, mắt tiểu Vương lóe lên rồi vụt tắt, anh ta quay nhìn tài xế, nhỏ giọng nói: 'Tài xế Trương, anh quẹo nhầm đường rồi, thành phố G còn cách đây xa lắm!'

Người tài xế họ Trương dường như cũng giật mình vội hỏi lại: 'Vậy sao? Cậu Vương, xin lỗi nha, đường này tôi không quen thuộc cho lắm, trời lại tối nên nhìn không rõ, ừm, vậy chúng ta tìm một đường khác quay trở lại cao tốc vậy!'

Tiểu Vương nghe vậy không khỏi chau mày, thấp giọng trách: 'Sao anh lại không cẩn thận như thế được chứ, lần đầu lái xe cho Lãnh tổng mà lại đi nhầm đường...'

'Xin lỗi Lãnh tổng, xin lỗi...' Tài xế Trương không quên nhận lỗi với Lãnh Nghị.

Mắt Lãnh Nghị lóe lên một tia sắc bén rồi nhàn nhạt nói, 'Không sao, đến ngã rẽ tiếp theo anh quay lên đường cao tốc là được rồi!'

'Dạ được, Lãnh tổng!' Người tài xế họ Trương vừa gạt đầu vừa kích động đáp.

Xe tiếp tục bon bon chạy trên đường quốc lộ, trong xe lại trở lại yên tĩnh, tiểu Vương trong mắt có chút khẩn trương nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, Lãnh Nghị thì bình thản ngồi tựa vào lưng ghế, hần thỉnh thoảng ngoảnh sang nhìn màu đỏ đang không ngừng nhấp nháy của thiết bị theo dõi, mắt híp lại, ánh mắt rơi trên cửa sổ xe, đáy mắt lóe lên một tia sắc bén như đao.

Lại chạy thêm mười mấy phút nữa, mầy tiểu Vương chau càng chặt, hần lên tiếng phá vỡ sự im lặng trong xe bằng giọng không vui: 'Tài xế Trương, sao lâu vậy mà vẫn chưa đến ngã rẽ lên đường cao tốc chứ? Có phải là anh lại đi nhầm đường nữa không?'

'Không đâu không đâu, chắc là nó ở phía trước đây thôi!' Người tài xế họ Trương vội cười nói.

Đang lúc hai người nói chuyện thì trên đường quốc lộ, một chiếc xe tải loại lớn từ phía đối diện chạy nhanh tới, hai chiếc đèn pha đầu xe phát ra những luồng ánh sáng chói mắt, luồng ánh sáng ấy mạnh đến mức tiểu Vương ngồi ở ghế phụ lái phải nhắm mắt lại, hần chau mày, quắc mắt lên nhưng không nói tiếng nào; Lãnh Nghị vẫn an tường ngồi ở băng sau, môi mím chặt, mắt nhìn chăm chăm chiếc xe tải đang càng lúc càng đến gần, ánh mắt càng lúc càng sắc...

Đột nhiên người tài xế họ Trương nhấn mạnh chân ga, chiếc xe nhỏ chở Lãnh Nghị chạy nhanh về phía chiếc xe tải như tên bắn; tiểu Vương giật mình khiếp sợ, vội cau mày trầm giọng quát, 'Tài xế Trương, cẩn thận!'

'Ấn!' Người tài xế họ Trương ậm ừ đáp nhưng xe vẫn không đổi hướng, nhắm thẳng về phía chiếc xe tải.

Lãnh Nghị lúc này mới ngồi thẳng lại, một tay lần trong chiếc túi xách màu đen ở bên cạnh lấy ra một quả lựu đạn, nắm chặt, mắt híp lại, đáy mắt dâng lên một vẻ ác liệt.

Hai mươi mét, mười mét, càng lúc càng gần, hai chiếc xe dường như không hề có ý né tránh nhau, tiểu Vương cả kinh thất sắc rống lên, 'Tránh ra mau!' Nhưng hần thấy rõ ràng, người tài xế họ Trương đã lẳng lặng còi dây an toàn của mình, rõ ràng là đã chuẩn bị từ sớm, có thể nhảy khỏi xe bất cứ lúc nào.

Chính ngay lúc tài xế Trương xoay người định mở cửa xe thì chiếc dùi cui trên tay tiểu Vương đã chính xác quật sau gáy hần, tài xế Trương không kịp né tránh, chỉ rên lên một tiếng rồi người nhũn đi, bất tỉnh trên ghế lái.

'Nhảy!' Giọng Lãnh Nghị vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng, lời vừa dứt thì quả lựu đạn trên tay hần đã được ném ra, gần như là đồng thời, hần cùng Tiểu Vương mở cửa xe, ngay phút giây hai xe đụng vào nhau ấy, kịp thời nhảy khỏi xe, hai thân hình cao lớn lẩn đi mấy vòng trên đường rồi rơi xuống một rãnh nước bên vệ đường.

Chiếc xe màu đen đụng mạnh vào chiếc xe tải cỡ lớn kia phát ra một tiếng nổ đing tai nhức óc, chiếc xe nhỏ phát nổ trước, chiếc xe tải cũng phát ra một tiếng nổ lớn rồi bùng cháy, hai chiếc xe rất nhanh đã chìm trong biển lửa; những mảnh vỡ của xe bắn tung khắp nơi, rơi cả trên người Lãnh Nghị và tiểu Vương đang nấp dưới rãnh nước.

Những chiếc xe đang chạy trên đường rõ ràng là bị cảnh tượng khiếp người dọa sợ, mọi người đều dừng xe bước xuống nhìn biển lửa đang cháy bùng bùng trước mắt...

Khóe môi Lãnh Nghị câu lên một ý cười lạnh, hần chống tay đứng dậy, vỗ vỗ những mảnh vụn trên người cho rơi xuống rồi nhìn tiểu Vương bên cạnh, bình thản nói: 'Đi thôi!'

'Dạ, Lãnh tổng!' Tiểu Vương cười nhẹ rồi bước theo chân Lãnh Nghị, thấp giọng nói bên tai hần, 'Nghe nói người họ Trương này xuất thân từ bộ đội đặc chủng...'

'Ừ!' Giọng Lãnh Nghị vẫn bình thản, hai người đi men theo rãnh nước, nương theo bóng đêm lặng lẽ đi về phía trước... Mà sau lưng họ, không lâu sau tiếng còi hụ của cảnh sát đã vọng đến xế tan màn đêm...

Hai người đi khoảng một cây số thì nhìn thấy một chiếc xe thương vụ đậu bên đường, đuôi xe sáng lên một ngọn đèn màu xanh, Lưu Dững đã đứng đó chờ sẵn!

Lãnh Nghị và tiểu Vương cùng lên xe, Lưu Dững lập tức báo cáo: 'Thiếu gia, đã liên lạc với cảnh sát địa phương rồi, tất cả tiến hành theo kế hoạch của chúng ta!'

Lãnh Nghị không đáp chỉ nhẹ gạt đầu, xe nhanh chóng rời đi...

Ngày hôm sau trên các tờ báo lớn tin tức ồ ạt được đăng lên, gần như là đăng cùng một nội dung: 'Theo tin đáng tin cậy từ phía cảnh sát, người thừa kế đời thứ ba của LS quốc tế, thiếu chủ tổng giám đốc Lãnh Nghị đã qua đời trong một tai nạn giao thông kinh hoàng tối qua...', 'Lão phu nhân của Lãnh gia Trương Mân và phu nhân Lý Uyển vội vã về nước xử lý tang sự ...', 'Thiếu phu nhân mang thai sáu tháng không biết tung tích, theo tin đáng tin cậy đang cùng tình mới đi du lịch...', 'Ai là người thừa kế của nhà họ Lãnh vẫn còn là một câu đố...'

Gần như giới kinh doanh toàn thế giới đều rất để ý đến tin này, gần như tất cả mọi người, mọi việc có liên quan đến Lãnh Nghị đều đang hỗn loạn, toàn bộ tòa nhà LS quốc tế khu vực Trung Quốc chìm trong hỗn loạn, Ngải Mỹ hoảng loạn, Trương Tiểu Mạn cũng khiếp sợ không kém, cả căn biệt thự nhà họ Lãnh càng chìm trong kinh hoàng...

Hạ Tịch Họa sắc mặt tái nhợt, ánh mắt trống rỗng tuyệt vọng... Không biết vì sao tối qua lúc Lãnh Nghị vội vã rời đi lòng cô đã ần ần cảm thấy bất an, hiện giờ tất cả đã chứng minh, dự đoán của cô hoàn toàn chính xác...

Đờ đẫn quay trở lại phòng ngủ, chậm rãi đóng cửa lại, giây phút đó mọi người mới bắt đầu như một sợi trần châu bị đứt dây ào ạt rơi xuống, năm năm trước cô không đành lòng xuống tay với Lãnh Nghị, năm năm sau, cô vẫn không đành lòng! Nhưng cuối cùng Lãnh Nghị vẫn không thể thoát được âm mưu của bọn họ!

Năm năm trước, khi Lãnh Thành tìm đến cô, cô rất thành thực nói cho Lãnh Thành cô không phải người mà ông muốn tìm... Nhưng khi Lãnh Thành cho cô xem những bức ảnh về tòa trang viên biệt thự của nhà họ Lãnh ở Paris, nhìn sự xa hoa và đẹp đẽ của nó, lại nhìn gương mặt tuấn mỹ phi phàm của Lãnh Nghị, cô dao động! Đó là cuộc sống mà cô vẫn luôn mơ ước...

Lãnh Thành vì muốn khống chế cô chặt hơn, hơn nữa để không để lại sơ hở gì, thiết kế một tai nạn, Hạ Tịch Họa chết đi, từ đó cô triệt để thoát khỏi cuộc sống vốn có của mình, một lòng theo Lãnh Thành đến nước Pháp... Trong trang viên biệt thự xinh đẹp đó, trong phòng khách sang trọng không gì sánh kịp đó, Tịch Họa lần đầu tiên gặp mặt Lãnh Nghị, chỉ một lần đó, gương mặt tuấn mỹ đó, dáng vóc cao ngất, đỉnh đặc đó, khí chất cao quý, khí thế phi phàm đó đã khắc sâu vào lòng cô, chặt chẽ giữ lấy lòng cô, khiến cô từ đó về sau không có cách nào trốn thoát...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 278: Nguy Hiểm Trùng Trùng (3)

Cứ thế, Tịch Họa trở thành Họa Nhi của Lãnh Nghị... bởi vì yêu, cô bất chấp tất cả, không nghe theo sự sắp đặt của Lãnh Thành, không chịu bỏ thuốc hại Lãnh Nghị, rồi cuộc chọc giận Lãnh Thành, vì vậy trong đêm trước ngày đính hôn đó, một tai nạn giao thông suýt nữa đã cướp đi tính mạng của cô; mà Lãnh Nghị, bởi vì không biết nội tình, vẫn luôn cảm thấy đây là lỗi của mình, sống thật lâu trong áy náy và dằn vặt...

Người đàn ông cô dùng cả sinh mệnh đi yêu giờ đã rời cô mà đi, từ đây cô không còn gặp lại được hắn nữa! Cả người Tịch Họa mềm yếu khụy xuống đất... Nghị, nếu như anh không còn trên đời, em sống còn ý nghĩa gì đâu chứ?

Tịch Họa đờ đẫn ngồi thụp trên nền đất, trong mắt là nỗi tuyệt vọng gần như chết lặng, thì tiếng má Trương gọi 'Tịch Họa tiểu thư, Tịch Họa tiểu thư...' cùng tiếng gõ cửa không ngừng vang lên.

Ánh mắt mờ mịt của Tịch Họa lúc này mới lại có chút linh hồn, cô cắn mạnh môi đến rướm máu, lát sau mới trả lời, giọng khàn khàn: 'Bà đi đi, trở về bên cạnh Lâm Phong! Từ đây về sau tôi không muốn nhìn thấy bà nữa!'

Nhưng cửa bị đẩy mạnh ra, Tịch Họa đang ngồi trên đất vụt ngẩng đầu lên, cô khiếp sợ nhìn người đàn ông đang đứng cạnh má Trương, gương mặt tươi cười nho nhã cùng ánh mắt lạnh lùng âm hiểm kia... chính là Lâm Phong!

Ánh mắt trống rỗng của Tịch Họa thoáng có chút xao động, rồi cô nghe giọng nói mang theo ý cười của má Trương vang lên, 'Tịch Họa tiểu thư, anh họ của cô đến thăm cô!' Câu nói này là bà cố ý nói cho quần gia đang đứng sau lưng và những người làm nghe thấy; sau đó má Trương nhìn Lâm Phong nói: 'Lâm tiên sinh, Tịch Họa tiểu thư tâm trạng không được tốt lắm, ngài đi khuyên cô ấy đi!'

Lâm Phong nho nhã cười gật đầu, ánh mắt hắn vẫn ghim trên mặt Tịch Họa, sau đó cất bước vào hẳn trong phòng, má Trương mỉm cười đóng cửa lại rồi đi về phía đám người làm đang tụ tập nhìn với ánh mắt tò mò, phân trần: 'Tịch Họa tiểu thư trước giờ đều rất nghe lời anh họ mình...'

Quần gia nghe vậy không khỏi nhủ mảy, anh họ của Tịch Họa? Lần đầu tiên ông nghe đến người này...

Lâm Phong vòng qua người Tịch Họa ngồi xuống mép giường đối diện với cô, trên mặt hắn là nụ cười tà ác, hắn hơi thấp đầu nhìn cô gái đang ngồi thụp trên đất, sắc mặt tái nhợt, trên má ướt đầm nước mắt kia...

Tịch Họa cũng ngược đầu nhìn hắn, trong đáy mắt có thể nhận rõ sự khản trương và khiếp sợ; chợt Lâm Phong vươn tay, đôi tay như hai gọng kìm giữ chặt đầu vai Tịch Họa, hung hăng kéo cô lên, lại dùng sức kéo, cả người Tịch Họa lập tức rơi vào trong lòng hắn, hoảng loạn, Tịch Họa không ngừng giãy dụa nhưng trong miệng chỉ dám bật lên tiếng phản kháng nho nhỏ vì sợ người ngoài cửa nghe được: 'Buông ra!'

Lâm Phong cười khẩy một tiếng, hắn dí mặt mình sát vào mặt cô, giọng mỉa mai: 'Thế nào, còn đau lòng vì người trong lòng của cô sao?'

Tịch Họa đau đớn nhắm mắt, cắn môi, cô quay mặt đi tránh khỏi hắn, cũng không trả lời, Lâm Phong hung hăng bấu lấy cằm cô, ép cô quay mặt lại nhìn mình, ánh mắt lạnh như băng: 'Hắn đã chết rồi!'

Tịch Họa run rẩy cả người, đôi mắt to tròn tràn ngập bi thương, nước mắt cuộn cuộn tuôn ra, giọng cô nén nhưng vẫn run run: 'Là các người giết anh ấy!'

Lâm Phong đắc ý cười hắc hắc mấy tiếng, 'Là "chúng ta" chứ, không phải sao, Tịch Họa? Phải là "chúng ta" mới đúng! Cô không phải là đồng bọn của chúng tôi sao?'

Tìm Tịch Họa lại đau như vỡ ra, cô cắn môi đến bật máu để ngăn nước mắt đừng rơi xuống nhưng vô ích, lúc đó lại nghe giọng nói đắc ý của Lâm Phong vang lên bên tai: 'Thật ngu ngốc, khóc cái gì chứ, cô nên vui mừng mới đúng... Tôi đã nói cưới cô làm vợ thì sẽ không nuốt lời, cô chính là Lâm phu nhân của tôi!'

Tịch Họa vừa giận vừa sợ, lạnh giọng cự tuyệt: 'Tôi không thêm...'

'Cô không thêm?' Lâm Phong bật lên một tràng cười quái dị, 'Tịch Họa, cô đã quên lúc đầu vì sao cô chịu hợp tác với chúng tôi sao? Không phải cô vì tham sự giàu sang của nhà họ Lãnh, tham tiền của nhà họ Lãnh sao? ... Bây giờ tôi sẽ cho cô, Lãnh Nghị có thể cho cô cái gì, tôi cũng có thể cho cô cái đó!'

Tịch Họa cắn mạnh môi không nói, Lâm Phong ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, giọng dương dương đắc ý: 'Nơi đây rất nhanh sẽ trở thành biệt thự của nhà họ Lâm, tôi chính là chủ nhân ở đây! Còn cô, cô là Lâm phu nhân, cô cũng là chủ nhân ở đây! Đây không phải chuyện cô vẫn luôn mơ ước đó sao?'

Tịch Họa cúi thấp đầu, vẫn lặng im không nói, đúng vậy, những thứ này tôi vẫn luôn mơ ước, nhưng không có Lãnh Nghị, có được những thứ này còn ý nghĩa gì đâu chứ? Nhưng những lời này cô tuyệt đối sẽ không nói với Lâm Phong, cô biết hắn sẽ chỉ lấy nó để châm chọc cô thôi! Người như hắn làm sao hiểu được chứ!

Một lúc lâu sau Tịch Họa mới lạnh lùng lên tiếng: 'Anh ... đi đi, lão phu nhân và phu nhân từ nước Pháp sắp đến đây rồi!'

Lâm Phong "hừm" một tiếng vẻ khinh thường: 'Mấy người phụ nữ già yếu của nhà họ Lãnh thì có thể làm được gì chứ? Họ nhiều lắm là chỉ hùng hổ được thêm mấy ngày nữa thôi...' Rồi hắn nhìn sang Tịch Họa, 'Hôm nay tôi đến đây là định dẫn cô đi ... Cô lưu lại đây đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi!'

'Không, tôi không muốn đi theo anh!' Tịch Họa kinh hoàng nhìn Lâm Phong, vội vàng cự tuyệt.

'Không đi cũng phải đi!' Mặt Lâm Phong tối sầm lại, giọng cũng trở nên lạnh lùng nham hiểm, 'Nữ nhân ngu ngốc, nhanh đi thu dọn đồ đạc cho tôi, bằng không tôi sẽ đem chuyện cô hợp tác với chúng tôi nói hết với những người bên ngoài, để tôi xem, họ biết được rồi cô còn có thể ở lại đây hay không!'

Tịch Họa nhìn Lâm Phong, trong mắt giăng đầy sợ hãi, nếu như thật sự để lão phu nhân và phu nhân biết được, Lãnh Nghị là do cô hại, cô còn có thể ở lại đây sao?

Lâm Phong dẫn Tịch Họa đi ra phòng khách, quần gia và những người làm đều đang tụ tập ở đó, họ đang đợi Trương Mân và Lý Uyển từ nước Pháp trở về; nghe tiếng động, ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Tịch Họa, trên gương mặt tái nhợt của cô có thể nhìn thấy rõ vết nước mắt, rồi mắt mọi người lại dời đến chiếc vali trên tay Lâm Phong...

Lúc này chợt nghe giọng nói lễ độ của Lâm Phong vang lên: 'Các vị, em họ tôi cảm xúc không được tốt, tôi định đưa em ấy về nhà ở mấy ngày... Những này em tôi ở đây, nếu có gây phiền phức gì, xin mọi người rộng lòng tha thứ!' Sự lễ độ, nhã nhặn của Lâm Phong khiến ai nấy đều tin, người anh họ này của Tịch Họa tiểu thư thật sự là người có giáo dưỡng!

Mọi người nhìn theo bóng Tịch Họa và Lâm Phong ra ngoài, lúc này ai cũng không có tâm tình hỏi thêm gì nữa bởi vì thiếu gia nhà họ vừa mới xảy ra chuyện...

Chính ngay lúc mọi người miên man suy nghĩ thì ngoài cửa sắt chợt truyền đến tiếng hô khẽ, 'Lão phu nhân và phu nhân đến rồi!' Nghe vậy ai nấy đều đứng thẳng lưng, vội vã đi về phía cửa chính...

Bên ngoài mưa to gió lớn là vậy, trong núi sâu lại là một thế giới hoàn toàn khác, trong trang trại nghỉ dưỡng ở sâu trong núi này phong cảnh thật đẹp, cách xa thế sự, Từ Nhất Hạo và Lý Mặc dẫn theo Lâm Y và Linh Nhi đi du ngoạn khắp nơi, thưởng thức trà, tản bộ, câu cá...

Tâm tình của Lâm Y cực tốt, suốt đường đi tiếng cười của cô và Linh Nhi không ngừng vang lên; Lý Mặc lẳng lặng nhìn gương mặt hưng phấn của cô, đáy mắt dâng lên một ý cười nhu hòa.

Nơi đây khách du lịch vốn không nhiều, hôm nay Lâm Y gặp được nhiều nhất là những quân nhân trong bộ quân phục màu xanh của mình, những quân nhân này rõ ràng rất quen với Lý Mặc, suốt đường đi không ngớt có người chào hỏi, chuyện này khiến Lâm Y không kìm được cười hỏi: 'Lý Mặc, sao ở đây toàn những người mặc quân trang vậy? Họ quen biết với anh sao? Trên mặt anh có viết hai chữ "quân nhân" sao?'

'Con người tôi nhân phẩm tốt, người lính vừa nhìn đã biết...' Câu trả lời thân thiện của Lý Mặc khiến Lâm Y và Linh Nhi sững sốt bật cười, Từ Nhất Hạo cũng không nhịn được nhếch môi cười nhưng không nói gì, Lâm Y vốn không biết, những người lính này đều là do Lý Mặc điều động đến để bảo vệ an toàn cho cô...

Một ngày nhàn nhã trôi qua rất nhanh, đến chiều mọi người mới trở về một căn nhà bằng gỗ trong trang viên nghỉ ngơi, lúc này thư ký tiểu Uông, người mất tích cả ngày hôm nay đã đứng ở cửa chờ sẵn...

Nhân viên phục vụ trong trang viên đã sớm thu xếp bữa tối cho họ, mọi người vây quanh một chiếc bàn tròn, bởi vì cả tòa nhà đã được Từ Nhất Hạo và Lý Mặc bao hết nên bốn phía thật yên tĩnh, ngoại trừ tiếng gió thổi xào xạc, tiếng chim hót thì không còn âm thanh nào hết.

Đôi mắt Lâm Y vô tình rơi trên màn hình tivi lớn treo trên tường, cô quay lại nhìn nhân viên phục vụ mỉm cười, 'Mở tivi giúp tôi được không?'

Sắc mặt Từ Nhất Hạo và Lý Mặc hơi tái đi nhưng không nói gì, Linh Nhi cũng quét mắt sang Lâm Y sau đó lại cúi xuống uống trà, tiếp đó là tiếng nhân viên phục vụ trả lời Lâm Y: 'Xin lỗi tiểu thư, tivi ở đây hư rồi, không có tín hiệu...'

'Ồ!' Nghe vậy Lâm Y chỉ đành cho qua.

Ăn xong bữa tối, Lâm Y chậm rãi tản bộ một vòng trong khuôn viên thôn trang nghỉ dưỡng rồi cùng Linh Nhi trở lại, sau khi tắm xong, Lâm Y lên giường định mở tivi lên xem thì lại phát hiện tivi không mở được, cô không khỏi chau mày, cao giọng gọi Linh Nhi đang ngủ ở phòng ngoài: 'Linh Nhi, sao trong phòng tivi cũng không có tín hiệu vậy?'

'Ồ...' Bên ngoài vọng đến tiếng của Linh Nhi, 'Thôn trang này mấy ngày nay đang sửa trạm điện, khụ khụ, tạm thời không thu được tín hiệu!'

'À', Lâm Y lẩm bẩm nói, 'Nơi đây thật sự là xa cách cuộc sống đời thường!' Cô ngẫm nghĩ một lát rồi lục trong túi xách ra một quyển sách, xem sách đến khoảng chín giờ thì mí mắt bắt đầu sụp xuống, Lâm Y tựa người vào thành giường, rốt cuộc vẫn không ngủ, trong tiềm thức, cô đang đợi điện thoại của Lãnh Nghị.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 279: Tìm Được Họa Nhi (1)

Bình thường cho dù Lâm Y lạnh nhạt đến mấy, cho dù Lâm Y nổi cáu đến mấy Lãnh Nghị cũng sẽ gọi điện thoại đến hỏi thăm cô, nói những chuyện không đâu không đuôi để làm cô vui! Nhưng từ tối hôm qua đến giờ vẫn chưa nhận được cuộc gọi nào của Lãnh Nghị... Lâm Y nhíu mày, cố chống lại cơn buồn ngủ cầm sách lên xem tiếp...

Mười giờ, vẫn chưa nhận được điện thoại! Lâm Y vẫn cầm quyển sách trên tay, đôi mắt đen láy có chút trống rỗng, Lãnh Nghị sao vậy? Chậm rãi gấp sách lại đặt lên tủ đầu giường, Lâm Y đồ dãn nằm xuống, chuẩn bị ngủ.

Nhưng vừa mới đặt lưng nằm xuống, một suy nghĩ chợt xẹt qua đầu Lâm Y: Liệu có phải bởi vì bệnh của Lãnh Nghị trở nặng nên không thể gọi điện cho mình không? Suy nghĩ này lập tức khiến Lâm Y khiếp sợ không thôi! Cô vội chống tay ngồi dậy lục tìm trong túi xách định tìm điện thoại di động của mình.

Nhưng lục tung cả túi xách lên Lâm Y vẫn không thấy điện thoại của mình đâu! Điện thoại đâu rồi? Mày Lâm Y bắt giắc chau lại, chẳng lẽ mất rồi sao? Thảo nào không nhận được cuộc gọi nào của Lãnh Nghị.

Lâm Y nhíu mày lục lại trí nhớ xem điện thoại của mình có thể ở đâu, có thể rơi ở chỗ nào nhưng nghĩ mãi cô vẫn nghĩ không ra, cả ngày hôm nay cô vốn không dùng đến điện thoại nhưng... tối hôm qua rõ ràng điện thoại vẫn còn kia mà!

Suy nghĩ một thoáng rồi Lâm Y hỏi vọng ra ngoài: 'Linh Nhi, em ngủ chưa?'

'Dạ chưa!' Tiếng Linh Nhi lập tức vọng đến, 'Thiếu phu nhân, có chuyện gì vậy?'

'Linh Nhi, có nhìn thấy điện thoại của tôi đâu không? Sao tôi tìm không thấy!' Lâm Y vội hỏi.

'Điện thoại? Thiếu phu nhân, tôi không thấy, hay là để mai tôi giúp cô tìm?' Tiếng Linh Nhi vọng vào.

'Ừ... cũng đành thế thôi!' Lâm Y thấp giọng nói, cô do dự một lát rồi lại hỏi, 'Linh Nhi, điện thoại của em cho chị mượn dùng một chút được không? Chị... sợ Lãnh Nghị tìm chị không được sẽ lo lắng...'

'Dạ được!' Bên ngoài phòng, sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô chậm rãi lấy điện thoại dưới gối ra, thuận thực ấn phím tắt máy rồi lên tiếng, giọng có chút đáng tiếc, 'Haizz, xin lỗi thiếu phu nhân, điện thoại của tôi hết pin rồi, ừm, tôi lại quên mang theo cục sạc...'

'Vậy ... vậy thôi đi...' Lâm Y chau mày vẻ bất đắc dĩ, cô chỉ đành chậm rãi nằm xuống lại, tắt đèn, phòng ngủ lập tức chìm trong bóng tối nhưng đôi mắt đen láy của Lâm Y vẫn mở lóe sáng thật lâu thật lâu...

Sáng hôm sau lúc Lâm Y và Linh Nhi thức dậy rời giường, Từ Nhất Hạo, Lý Mặc và tiểu Vương đã đợi sẵn dưới lầu, thấy Lâm Y bước xuống, Từ Nhất Hạo mỉm cười, 'YY, hôm nay chúng ta đến bờ hồ câu cá, con thấy thế nào? Ừm, câu được cá, nói rõ nhé Lý Mặc, hôm nay do cậu phụ trách nấu!'

'Lý Mặc có thể nấu ăn sao?' Lâm Y mỉm cười trêu Lý Mặc.

'Đương nhiên là tôi biết nấu, khụ khụ, cô không tin, tôi nay cho cô với ba cô thưởng thức tay nghề của tôi, để hai người bình phẩm xem!' Đôi mắt tinh anh của Lý Mặc híp lại, nhìn Lâm Y mỉm cười.

'Tôi chờ xem!' Từ Nhất Hạo sảng khoái cười.

'Ba', Lâm Y nhìn Từ Nhất Hạo, 'Điện thoại của con bị mất rồi, từ tối qua đến giờ tìm mãi mà không được!'

'Ồ!' Đáy mắt Từ Nhất Hạo thoáng qua một tia xao động, sau đó ông cười về thoải mái, 'Điện thoại mất rồi thì mua cái mới, ừm, đợi khi chúng ta trở về, ba mua cho con một cái!'

'Không phải, giờ con không có điện thoại để dùng!' Lâm Y chau mày, ngừng lại một chút rồi thấp giọng nói, 'Ba, ba cho con mượn điện thoại của ba đi, con muốn gọi điện thoại cho Lãnh Nghị... Anh ấy không gọi được cho con chắc sẽ lo lắng...'

'Ồ, được...' Từ Nhất Hạo lại cười, sau đó cho tay vào túi tìm điện thoại, thật vất vả mới lấy được điện thoại ra, vừa mở lên xem thì ông đã chau mày nhìn Lâm Y, 'Y Y, điện thoại của ba hết pin rồi... Ờ, tiểu Uông, có mang cục sạc của tôi đến đây không?'

'Khụ... cái đó, thị trường...' Tiểu Uông nhất thời không biết ý của Từ Nhất Hạo là sao, anh ta nhìn sếp mình như muốn tìm được manh mối gì trên mặt ông nhưng lại không phát hiện được gì nên chỉ đành thấp giọng nói, 'Tôi cũng không biết nữa... khụ, lát nữa tôi giúp ngài tìm xem, trong túi thì không có...'

'Vậy Lý Mặc, cho tôi mượn điện thoại một chút!' Lâm Y nhăn mặt, cô quay nhìn sang Lý Mặc chìa tay ra.

'Cái này...' Mắt Lý Mặc thoáng nheo lên, hần lức tìm trong túi, rút cuộc chỉ lấy ra được một bao thuốc, hần vẩy vẩy bao thuốc trước mặt Lâm Y, nhăn mặt, 'Ồ... điện thoại của tôi đâu nhỉ? Sao cũng không thấy chứ?'

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Lâm Y, hần vội cười, lấp liếm nói, 'Ừm, điện thoại của tôi chắc là ở đâu đó thôi, chắc ở trên lầu, sáng nay vội quá tôi quên mang xuống...'

Lâm Y nhìn Lý Mặc như dò xét, thấy ánh mắt nghi ngờ của cô Lý Mặc mỉm môi cười, rút ra một điều thuốc, nói vội: 'Tôi đi hút điều thuốc đã...' Nói chưa dứt lời thì bóng dáng cao gầy của anh ta đã mất hút.

Lâm Y cắn môi, vụt quay sang tiểu Uông chìa tay về phía anh ta, 'Thư ký Uông, vậy cho tôi mượn điện thoại của anh một lát!' Tiểu Uông vừa há miệng định nói gì thì Lâm Y đã chặn lại, 'Đừng nói là quên đem, hết pin gì đó, vừa nãy lúc xuống lầu tôi còn thấy anh đang gọi điện thoại!'

'À... ờ...' Tiểu Uông vội quay nhìn sang Từ Nhất Hạo như cầu cứu, Từ Nhất Hạo quay sang hướng khác mặc kệ anh ta. Tiểu Uông nuốt nuốt nước bọt, chỉ đành cho tay vào túi, ngoan ngoãn lấy điện thoại ra cho Lâm Y, con không quên lên nhìn sắc mặt của Từ Nhất Hạo.

Lâm Y nghi hoặc đón lấy điện thoại từ tay tiểu Uông, bắt đầu ấn phím nhưng đầu kia rất nhanh truyền đến một giọng nói máy móc: 'Số máy bạn gọi hiện không liên lạc được...'

Không liên lạc được? Lâm Y ngẩn ngơ, lúc này sao Lãnh Nghị lại tắt máy nhỉ? Hàng mi dài của cô nhẹ chớp lên, đứng ngây người hồi lâu; thấy đáng vẻ cô như vậy, Từ Nhất Hạo cười nói: 'Y Y, sao vậy? Không gọi được sao?'

'Ba, sao giờ này Lãnh Nghị lại tắt máy chứ?' Lâm Y chau mày, như nói với Từ Nhất Hạo lại như đang tự lẩm bầm, 'Anh ấy... sẽ không xảy ra chuyện gì chứ!'

'Chắc là không đâu', Từ Nhất Hạo đưa tay khoác lên vai Lâm Y, trầm giọng nói, 'Yên tâm, ba bảo đảm với con Lãnh Nghị sẽ không sao ... Ừm, ngày hôm qua tiểu Uông còn chạy về thành phố H một chuyến thăm nó kia mà, phải không tiểu Uông?'

'Phải phải phải...' Tiểu Uông vội cười đáp, 'Lâm tiểu thư, hôm qua đúng là tôi đã đến thành phố H, còn chạy đến bệnh viện thăm Lãnh tiên sinh nữa!'

'Thật sao?' Lâm Y vội nhìn sang tiểu Uông rồi rất nhanh thu hồi tầm mắt, giọng nhẹ như gió thoảng, 'Vậy ... vì sao anh ấy lại tắt máy?'

'Khụ khụ... chuyện này hử, có lẽ là có một cuộc họp quan trọng!' Từ Nhất Hạo cố làm ra vẻ thoải mái, 'Y Y, con cũng biết đó, lúc ba có những cuộc họp quan trọng cũng sẽ tắt điện thoại mà!'

Lâm Y lúc này mới hơi thả lỏng, rồi cô nghe tiếng Từ Nhất Hạo vang lên bên tai, 'Haizz, tiểu Uông, gọi Lý Mặc qua đi, chúng ta xuất phát thôi, đi câu cá...'

Lúc này nơi tòa trang viên biệt thự ở sườn núi ngoài ngoại ô thành phố H, Lãnh Nghị đang ngả người nơi sofa, ánh mắt sắc bén lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt là vẻ lạnh mạc và cao ngạo thường thấy, trước mặt hần là Lưu Dĩnh và tiểu Trương, trên bàn trà trước mặt tiểu Trương là đủ loại máy móc, anh ta đang đeo tai nghe, chăm chú nghe ngóng gì đó...

Lát sau tiểu Trương quay sang báo cáo với Lãnh Nghị, 'Thiếu gia, bên phía tổng bộ của LS quốc tế ở Paris thậm thời chưa có động tĩnh gì, Lãnh tiên sinh vẫn đang rất an toàn ... nhưng hình như vài vị chủ quản cấp cao đã bắt đầu hành động, điện thoại liên lạc với Lãnh Thành khá thường xuyên...'

Lãnh Nghị khẽ gật đầu, giọng nói từ tính trầm thấp vang lên: 'Hôm nay đã là ngày thứ ba rồi! Tôi phỏng đoán họ sẽ hành động trong một hai ngày tới

thời, sẽ không kéo dài quá lâu đâu. Báo với Lý Tân, không được hành động lỗ mãng, nhất định phải đợi họ ra tay trước, đợi người của họ toàn bộ lộ diện thì hai phía chúng ta mới được thu lưới...'

'Hiểu rồi!' Tiểu Trương vội gật đầu rồi tiếp tục quay về với công việc.

Khoảng hơn hai giờ chiều hôm đó, Lãnh Nghị vẫn còn ngồi ở trước máy nghe lén, lúc này điện thoại của Lưu Dững chợt đổ chuông, anh ta lấy ra nhìn, trên màn hình là một dãy số xa lạ, thoáng do dự một chút rồi Lưu Dững bước ra khỏi phòng đón nghe, Lãnh Nghị vẫn bình thản ngồi nơi sofa.

Không lâu sau Lưu Dững đã trở lại, anh ta thoáng nhìn về phía Lãnh Nghị, bước nhanh đến rồi thấp giọng nói bên tai hắn, 'Vừa nãy cô giáo Triệu Hà gọi điện đến...'

Mày Lãnh Nghị lập tức nhướng cao lên, nhìn Lưu Dững chằm chằm chờ câu sau của hắn, 'Cô Triệu nói bà tìm không được ngài, gọi đến số của ngài vẫn luôn khóa máy, lại bởi vì lần trước tôi cũng có lưu lại số điện thoại cho bà nên mới gọi cho tôi!'

Mắt Lãnh Nghị híp lại, trầm giọng nói, 'Nói trọng điểm!'

'Dạ, thiếu gia!' Giọng Lưu Dững vẫn trầm thấp, mắt lờ lờ sáng nhìn Lãnh Nghị, 'Cô giáo Triệu Hà nói mấy ngày nay bà đã liên hệ với rất nhiều đồng nghiệp có tham gia hội diễn văn nghệ ngày một tháng sáu ấy, cuối cùng xác nhận cô bé mà ngài nhắc đến là từ thành phố G đến, là múa chính của đội múa thành phố G, cụ thể tên là gì thì bà không nhớ, nhưng bà nói nếu như ngài đi thành phố G tìm lại những giáo viên năm đó, hẳn là có thể biết được tên của cô bé đó...'

'Múa chính của đội múa của thành phố G?' Tim Lãnh Nghị bất chợt đập dồn, đôi mắt đen thẫm sắc bén nhìn Lưu Dững, Lưu Dững cũng nhìn hắn, nhẹ nhàng gật đầu.

Mắt Lãnh Nghị bùng sáng lên, hắn cắn chặt môi, không biết vì sao, hình bóng của Lâm Y trong chớp mắt đó lại lướt qua đầu hắn, hắn còn nhớ bức ảnh chụp được phóng lớn treo trên tường phòng khách nhà cô, tuy rằng năm đó tiểu Họa Nhi đã cứu hắn lớn hơn một chút nhưng nụ cười đó, gương mặt đó, lần đầu tiên hắn nhìn thấy đã cảm thấy quen thuộc là thế!

Chỉ là lúc đó hắn thế nào cũng không nghĩ ra Y Y của thành phố G và tiểu Họa Nhi có liên quan gì với nhau! Rồi hắn lại nhớ đến hình ảnh Lâm Y mặc áo cưới xoay tròn trước gương, hình ảnh đó cùng hình ảnh tiểu Họa Nhi xoay tròn lúc nhỏ giống y như đúc!

'Là Y Y...!' Lãnh Nghị thì thào, hắn đứng bật dậy, đáy mắt như phủ một màn sương mờ, trong mắt có kinh ngạc, có vui sướng, có bất ngờ, có khẩn trương, nhiều hơn nữa là không thể tin được...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 280: Tìm Được Họa Nhi (2)

Hắn vẫn luôn cho rằng những diễn viên nhí trong hội diễn văn nghệ năm đó là của thành phố H, vậy Họa Nhi chắc chắn cũng là người của thành phố H! Thế nào hắn cũng không ngờ được lại có các đoàn từ những vùng khác được mời đến đây biểu diễn!

Lưu Dững kinh ngạc nhìn biểu cảm của Lãnh Nghị, thật lâu sau mới thấp giọng nói, 'Thiếu gia, ngài xác định, tiểu Họa Nhi là thiếu phu nhân sao?'

Lãnh Nghị đỉnh đặc đứng đó, trả lời Lưu Dững bằng giọng nói từ tính dễ nghe của mình, 'Lưu Dững, đến thành phố G với tôi một chuyến... Tiểu Trương, nơi đây giao cho cậu, có chuyện gì lập tức báo lại với tôi! Nhớ kỹ, giờ chúng ta phải lấy tinh chế động!'

Tiểu Trương vội đáp một tiếng 'Được!' sau đó lại trở lại với công việc, Lưu Dững thì chau mày nói: 'Thiếu gia, lúc này đây ngài đừng lộ mặt, rất có khả năng sẽ bị đối phương phát giác... Hơn nữa, ngài cũng biết, lúc này thiếu phu nhân không có ở thành phố G, cô ấy với ba mình đang ở thôn trang nghỉ dưỡng trong núi...'

'Tôi nhất định phải đi một chuyến, nơi đó chắc chắn có những đồ vật lúc nhỏ của Y Y...!' Lãnh Nghị không nghe lời khuyên can của Lưu Dững, hắn bước thẳng ra ngoài, lúc này đây lòng của hắn, tâm trí của hắn sớm đã bay đến căn hộ nhỏ trong khu nhà cũ kỹ ở nội thành thành phố G, hắn tin chắc ở đó nhất định có thể tìm thấy những chứng cứ thiết thực chứng minh Lâm Y là tiểu Họa Nhi...

Lưu Dững chỉ đành cất bước đuổi theo, vừa đi vừa lấy điện thoại chỉ huy mọi người tập hợp cùng bảo vệ thiếu gia đến thành phố G...

Bởi vì muốn che dấu tai mắt nên Lãnh Nghị đổi một chiếc xe khác, hắn và Lưu Dững ngồi một chiếc xe, hai chiếc xe còn lại chỉ theo từ xa, tận lực không để người khác nhận ra ba chiếc xe là cùng một đội để tránh sự nghi ngờ không đáng có.

Mấy chiếc xe lặng lẽ rời khỏi căn biệt thự trên sườn núi thẳng hướng đường cao tốc, bon bon chạy về hướng thành phố G...

Lúc đến nơi thì đã là tối muộn, bởi vì đề phòng nên nhóm người của Lãnh Nghị chỉ dám dừng xe ở một nơi cách khu nhà của Lâm Y rất xa sau đó mấy vệ sĩ tản ra, bố trí khắp khu nhà sau đó một chiếc xe mới chậm rãi tiến vào trong bãi đỗ xe của khu nhà, trên cửa kính xe đã có một máy theo dõi hồng ngoại lắp sẵn...

Sau khi bố trí đầy đặc xong, xác nhận không bị ai theo dõi rồi Lãnh Nghị mới nương theo bóng đêm, dưới sự yểm trợ của những vệ sĩ lén lút tiến vào tòa nhà nơi có căn hộ của Lâm Y, tiến thẳng lên lầu.

Bởi vì Từ Nhất Hạo và Lâm Y đều không có ở nhà nên người làm, má Triệu cũng trở về nhà mình, vì vậy lúc này đây căn hộ của Lâm Y không có một bóng người, Lãnh Nghị dùng chìa khóa vạn năng dễ dàng mở ra cửa chính, cả căn hộ chìm trong bóng tối tĩnh lặng, Lãnh Nghị nghe ngóng một lúc rồi nhanh nhẹn tiến vào.

Bật đèn pin trong tay lên, Lãnh Nghị quét một vòng nơi bức tường có treo bức ảnh của Lâm Y lúc còn nhỏ, rồi tập trung nơi bức ảnh đó, trong ảnh cô bé Lâm Y gương mặt tròn tròn xinh xắn cười rạng rỡ là thế... Bức ảnh này rõ ràng là được chụp sau hội diễn năm đó, cô bé trong ảnh lúc này đã lớn hơn khá nhiều, thoát nhìn khoảng chừng mười tuổi...

Bức ảnh này, khi Lãnh Nghị lần đầu tiên đến nhà Lâm Y đã nhìn thấy, lúc đó hắn đã lập tức có cảm giác đã từng quen biết, lúc đó Lãnh Nghị còn tự cảm thấy kỳ lạ nhưng rất nhanh lại cho qua cảm giác đó bởi hắn nghĩ các cô bé lúc còn nhỏ đáng về chắc là không khác nhau mấy!

Nhìn bức ảnh, đáy mắt Lãnh Nghị không dấu được một tia vui sướng, khóe môi cũng nhẹ câu lên một nụ cười, hắn tiến đến một bước, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt sáng lạn của cô gái, không tự chủ được bật lên một tiếng nỉ non; 'Họa Nhi...'

Rời phòng khách Lãnh Nghị nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ của Lâm Y đi vào, chậm rãi quét đèn pin một vòng quanh căn phòng nhỏ rồi dừng lại nơi một quyển album cũ nằm trên giá sách, mắt hắn sáng lên, khóe môi cũng nhẹ câu lên, bước đến rút quyển album ra; mỗi lần hắn đến đây đều rất vội vàng, không có thời gian xem những quyển album cũ của Y Y, không biết trong đó có thứ mà hắn muốn tìm không...

Những ngón tay thon dài của Lãnh Nghị chậm rãi lật từng trang ảnh đã ố vàng, kỹ lưỡng nhìn xem gương mặt thanh thuần xinh xắn của Lâm Y lúc nhỏ cùng nụ cười sáng lạn như một đóa hoa mới nở của cô; càng xem, tim Lãnh Nghị càng không tự chủ được thỉnh thoảng đập loạn...

Bên trong vốn không có nhiều ảnh, cũng không nhìn thấy bức ảnh nào có liên quan đến buổi biểu diễn ở thành phố H nhưng Lãnh Nghị vẫn xem thật cẩn thận, thật chậm rãi, đột nhiên mắt hắn dính cứng nơi một bức ảnh, trong ảnh, Lâm Y mặc một chiếc váy trắng, trên hai cổ tay tròn trịa là hai sợi lắc tay bằng bạc trông thật quen mắt...

Lắc tay! Mắt Lãnh Nghị trong chớp mắt lờ lờ sáng, khóe môi ý cười càng sâu, hắn nhìn chăm chăm hai sợi lắc tay trên tay cô bé Lâm Y! Quả nhiên, Y Y chính là tiểu Họa Nhi! Tim Lãnh Nghị vì hồi hộp và hưng phấn mà gần như sắp vọt ra khỏi cổ họng...

Xem ra Lâm Y có hai chiếc lắc tay giống nhau, một chiếc là hắn nhặt được, vậy còn một chiếc nữa đâu? Cô ấy sẽ cất nó ở đâu? Lãnh Nghị vụt ngẩng đầu lên nhìn quanh rồi hắn run run đặt quyển album trở lại giá sách sau đó quét đèn pin một lần nữa khắp căn phòng, ánh mắt sắc bén tìm kiếm khắp nơi, lật từng ngăn tủ sau cùng, một chiếc hộp bằng thiết trong một ngăn tủ đầu giường đập vào mắt Lãnh Nghị, mắt hắn sáng lên, hắn nhớ lần trước lúc trở về đây cũng không nhìn thấy chiếc hộp này.

Lãnh Nghị sai bước đến gần, nhắc chiếc hộp thiếc lên xem, chiếc hộp đã cũ kỹ lắm rồi, bốn góc hộp đã có hiện tượng rỉ sét, bàn tay bởi vì hồi hộp mà run run của Lãnh Nghị chậm rãi bật nắp chiếc hộp thiếc ra.

Dưới ánh sáng đèn pin, Lãnh Nghị vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng những món đồ chơi nhỏ xíu đủ màu sắc thường thấy của các cô bé, nhưng ánh mắt hắn rất nhanh dừng lại ở một chiếc lắc tay thô sơ bằng bạc nằm lẫn trong đó, đôi mắt thâm thúy lập tức lờ lờ sáng, hắn hưng phấn run tay nhẹ nhàng nhặt sợi lắc ra.

Nương theo ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn pin, Lãnh Nghị tỉ mỉ xem xét sợi lắc tay, rõ ràng nó giống hệt với sợi lắc mà Lãnh Nghị đã nhặt được năm đó, cùng một kiểu lắc tay được làm từ những vòng tròn nhỏ xâu lại với nhau, trên sợi lắc tay cũng có hai trái tim cũng bằng bạc được chế tạo thô sơ dùng để trang trí, phía sau hai trái tim đều có thể nhìn thấy rõ ràng chữ "X" được khắc trên đó.

Lúc này Lãnh Nghị đã hoàn toàn hiểu rõ, chữ "X" này là chữ đầu tiên của họ "Từ" chứ không phải họ "Hạ"!

Lãnh Nghị cẩn trọng rút trong túi áo vest ra một chiếc túi gấm, trút một sợi lắc tay bằng bạc từ trong túi gấm ra, ngơ ngẩn nhìn hai sợi lắc tay thô sơ bằng bạc giống hệt nhau trên hai tay mình... tìm trong một giây phút đó dường như ngừng đập, thời gian cũng như đông lại. Thì ra... thì ra tiểu Họa Nhi của mình vẫn luôn ở bên cạnh mình... Vành mắt của người đàn ông cường ngạnh kia trong một khoảnh khắc dường như cũng ẩm ướt...

'Y Y, tiểu Họa Nhi của anh...' Lãnh Nghị run giọng thì thào, '...là anh không tốt, anh không nên né tránh kể lại cho em chuyện lúc nhỏ bị bắt cóc, anh nên kể rõ với em chuyện tuổi thơ của anh... anh vẫn luôn cho rằng Tịch Họa là Họa Nhi, cho nên anh lãng phí ngần ấy thời gian, không theo đuổi cảm giác ban đầu của mình, không nghĩ đến em mới chính là Họa Nhi!

Rốt cuộc Lãnh Nghị đã hiểu vì sao lần đầu tiên khi hắn nhìn thấy Lâm Y trên sân khấu làm động tác xoay tròn kia lại có cảm giác quen thuộc là thế, thân thiết là thế; vì sao mỗi lần nhìn cô hắn đều có một ý nghĩ mãnh liệt muốn giữ cô bên cạnh hắn; vì sao mỗi lần có cô bên cạnh, lòng hắn đều trở nên an ổn là vậy, bình tĩnh là vậy; vì sao hình ảnh cô mặc áo cưới xoay tròn lại trùng lặp với hình ảnh tiểu Họa Nhi xoay tròn...

Bởi vì Y Y chính là "tiểu Họa Nhi"!

Bởi vì đơn giản là vậy!

Bởi vì Y Y chính là "tiểu Họa Nhi", Lãnh Nghị lại một lần nữa phi nhỏ chính mình, đã từng, hẳn vì một người con gái không phải Họa Nhi mà làm tổn thương cô sâu sắc đến vậy, bỏ lại cô cô độc một mình trong đêm tiệc sinh nhật đó, bỏ cô một mình trong thành phố đông đúc này, khiến cô suýt nữa bị hại chết, hại hẳn suýt nữa mất đi cô! Nghĩ đến đây, một giọt nước mắt trong suốt rớt cuộc tràn ra khóe mắt hẳn...

Chính ngay lúc này, điện thoại trong túi Lãnh Nghị rung lên, đây là điện thoại cùng số điện thoại mới của hắn, chỉ có một vài nhân vật quan trọng biết được số điện thoại này; Lãnh Nghị nén cảm xúc, cầm điện thoại lên xem, là Lưu Dững gọi, đầu bên kia rất nhanh truyền đến giọng nói lo lắng của anh ta: "Thiếu gia, tiểu Trương vừa mới báo tin, bên Paris, Lãnh Thành đã dẫn người tiến vào văn phòng tổng giám đốc, giam lỏng lão tổng giám đốc!"

Mắt Lãnh Nghị lóe lên, hắn chậm rãi cho hai sợi tóc vào túi gấm rồi cẩn thận cất vào túi áo trong, khóe môi lộ ra một nụ cười lạnh, thần nhiên nói: "Tốt! Chúng ta tiếp tục chờ, đợi hành động tiếp theo của bọn họ!"

Lưu Dững thoáng chau mày, không kìm được lên tiếng nhắc nhở, "Ngài còn chưa quyết định thu lưới sao? Tôi sợ ông ta làm gì bất lợi với lão tổng giám đốc!"

"Không đâu!" Giọng Lãnh Nghị lạnh mà cương ngạnh, "Bước tiếp theo ông ta sẽ ép cha tôi thoái vị, đem quyền thừa kế trao đến tay ông ta sau đó mượn danh nghĩa của cha tôi, danh chính ngôn thuận cơ cấu lại công ty, lúc đó mới chính thức nắm quyền khống chế LS quốc tế trong tay... Chúng ta phải đợi đến lúc người của bọn họ toàn bộ trôi lên mặt nước mới một lần thu trọn lưới!"

"Dạ, thiếu gia!" Lưu Dững thấp giọng đáp.

"Còn bây giờ..." Mắt Lãnh Nghị hơi híp lại, mắt lóe lóe sáng, "... chúng ta đến thôn trang nghỉ mát trong núi, tôi phải gặp Y Y..."

"Thiếu gia, không nên... rất có thể thiếu phu nhân đang ở dưới sự giám sát của đối phương, đi như vậy, rất dễ bị lộ! Sợ là sẽ bị tập kích..." Lưu Dững không khỏi lo lắng nhắc nhở.

Lãnh Nghị quát mắt, giọng lạnh như băng, "Hừm, tôi chờ bọn họ! Nếu như tôi đoán không nhầm, sau khi ép cha tôi nhượng quyền thừa kế, bước tiếp theo của bọn họ là đổi pho đĩa bé trong bụng Y Y!"

Lúc này Lưu Dững dường như mới hiểu ra, anh ta còn chưa kịp đáp lời thì Lãnh Nghị đã ngắt điện thoại...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 281: Lại Gặp Nguy Hiểm (1)

Lúc này trong văn phòng tổng giám đốc đặt ở tầng cao nhất của tòa nhà tổng bộ LS quốc tế ở Paris, Lãnh Thành và Lãnh Tuấn đang ngồi đối diện nhau, chỉ cách nhau một chiếc bàn làm việc, sau lưng Lãnh Thành là luật sư của ông, Bob, sau đó nữa là mấy người đàn ông cao lớn, trên tay cầm súng, hòng súng trên tay bọn họ toàn bộ đều đang hướng trên người Lãnh Tuấn.

Mày Lãnh Tuấn chau chặt, ông nhìn Lãnh Thành đối diện mình, trong mắt tràn đầy đau xót, giọng nói cũng không giấu được sự ư ừ, thê lương: "Lãnh Thành, Nghị nhi là do chú bày mưu hãm hại sao?"

Đôi mắt Lãnh Thành lóe lên một ý cười lạnh sau chiếc kính trắng, "Anh, thực xin lỗi, tôi không thể không làm vậy, Nghị nhi là người thừa kế được chỉ định của LS quốc tế, nó không chết, tôi không có cách nào thuyết phục ban giám đốc để tôi tiếp nhận công ty lớn như vậy..."

Mắt Lãnh Tuấn tối hẳn lại, ông phẫn nộ gầm lên: "Lãnh Thành, nhà họ Lãnh chúng tôi đối với chú không tệ, sao chú lại có thể ra tay ác độc như thế với Nghị nhi chứ?"

Đối với sự phẫn nộ của Lãnh Tuấn, Lãnh Thành chỉ cười thần nhiên, giọng có chút cảm thán, "Anh, mạng của Nghị nhi cũng lớn lắm rồi! Anh xem, tôi đợi bấy nhiêu năm --- vì để mọi người không nghi ngờ gì tôi, vì có thể không lộ chút dấu vết nào, vì để có thể danh chính ngôn thuận tiếp nhận LS quốc tế... anh có biết tôi vất vả thế nào không?"

Lãnh Tuấn căm giận nhìn Lãnh Thành, lạnh giọng hỏi: "Trong bấy nhiêu năm qua, chú... đã làm gì Nghị nhi chứ?"

Lãnh Thành cười khẩy một tiếng, ánh mắt đắc ý lóe lên sau chiếc kính gọng vàng, "Anh muốn biết thật sao? Vụ án bắt cóc lúc nhỏ chắc anh còn nhớ chứ?" Nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của Lãnh Tuấn, Lãnh Thành lại cười, "Những tiếng súng trong khu nghỉ mát ở ngoại ô thành phố H; cuộc tập kích ở Milan... ừm, còn có Tịch Họa..."

Nói đến đây, Lãnh Thành bắt chợt thờ dãi một tiếng, hai tay khoanh trước ngực, "Được rồi, không nói những chuyện đã qua nữa... Anh à, hôm nay tôi đến là muốn anh ký hai phần văn kiện này..." Nói đến đây, Lãnh Thành hơi ngừng lại, vẫy tay ra hiệu cho luật sư, Bob vội lấy từ trong cặp ra hai phần văn kiện đưa cho Lãnh Thành.

Lãnh Thành đón lấy, nhẹ nhàng đặt trước mặt Lãnh Tuấn, 'Một phần là xác nhận thoái vị của anh, chuyển giao quyền quản lý cho người em trai này; một phần là văn kiện xác nhận sửa đổi quyền thừa kế LS quốc tế, anh chỉ cần ký tên phía sau là được!'

Lãnh Tuấn nhìn người "em trai" chăm chăm, lạnh giọng hỏi: 'Nếu tôi không ký?'

Lãnh Thành bật cười ha hả, lập tức đứng dậy vỗ mạnh lên mặt bàn, gần giọng: 'Lãnh Tuấn, anh không có quyền lựa chọn! Nếu như anh không ký, tôi cũng có thể thiết kế một "tai nạn" giống Lãnh Nghị, còn cả nhà của anh nữa... Lúc đó tôi vẫn có thể ngồi lên chiếc ghế kia! Chỉ muộn hơn một chút mà thôi! Nếu như anh ngoan ngoãn hợp tác, tôi còn có thể suy nghĩ buông tha cho nhà họ Lãnh một con đường sống!'

Lãnh Tuấn cũng cười lạnh: 'Chỉ cho rằng nhà họ Lãnh đột nhiên xảy ra nhiều chuyện như vậy, người ngoài sẽ không có chút nghi ngờ nào sao? Chủ cho rằng sau khi đoạt lấy chức vụ của tôi, bao nhiêu vị lão thần trong LS quốc tế chủ có thể nắm hết trong tay được sao? ... Lãnh Thành, chủ sẽ không ngại chờ đến nỗi nghĩ rằng vị trí của tôi dễ dàng bị chủ chiếm lấy như vậy chứ?'

Lãnh Thành khinh khinh nhìn Lãnh Tuấn, lát sau mới trầm giọng nói, 'Vì vậy Lãnh Tuấn, tôi cần sự hợp tác của anh...' Thấy Lãnh Tuấn trầm mặc không nói, Lãnh Thành thông thả ngã người vào lưng ghế, cười một cách âm hiểm, 'Giờ mẹ và vợ của anh đều đang ở biệt thự nhà họ Lãnh, còn con dâu và đứa cháu nội chưa ra đời của anh đang ở thôn trang nghỉ dưỡng trong núi...'

Mắt Lãnh Tuấn tối sầm lại, ông cắn răng, thấp giọng quát, 'Lãnh Thành, buông tha cho họ!'

Trên mặt Lãnh Thành không giấu được nụ cười đắc ý, ông gõ nhẹ lên xấp văn bản, 'Được! Chỉ cần anh ký tên lên hai phần văn kiện này, tôi hứa với anh, buông tha cho họ!'

Lãnh Tuấn nhìn chăm chăm xấp văn kiện, ánh mắt tràn ngập bi thương và phẫn nộ, 'Được rồi, Lãnh Thành, dù sao Nghị nhi cũng không còn nữa, tôi ký!' Nói rồi ông lấy bút nhanh chóng ký tên lên hai phần văn kiện sau đó buông bút, ngã người vào lưng ghế, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Tiếng cười đắc ý của Lãnh Thành lần nữa vang lên trong căn phòng làm việc rộng lớn, 'Anh, tiếp theo còn có một buổi họp báo, còn cần anh phối hợp một chút, tuyên bố quyết định của mình...'

Buổi tối cùng ngày hôm đó, đoàn người của Từ Nhất Hạo, Lý Mặc đi câu cá trở về, Lâm Y nhìn chiếc xô đầy cá trên tay thư ký Uông, lại nhìn sang Lý Mặc đang đi bên cạnh mình, trong đôi mắt đen láy lộ ra chút ý cười tinh nghịch, giọng nói cũng có chút trêu chọc, 'Lý Mặc, anh nói nếu câu được cá, tối nay anh nấu cho chúng tôi ăn!'

Lý Mặc nhìn Lâm Y, nhìn gương mặt thanh thuần tươi tắn của cô, nhìn đôi mắt long lanh của cô, khóe môi nhẹ câu lên, 'Được, chuyện nhỏ thôi... khụ, chỉ cần cô thích, nấu cho cô ăn cả đời cũng được!'

Ánh mắt nóng rực của Lý Mặc khiến mặt Lâm Y thoáng đỏ lên, cô vội rũ mi, đầu cúi thấp xuống, trong lòng không ngừng tự trách mình không biết tự lượng sức trêu chọc hân mà lúc này, màu đỏ ửng trên má Lâm Y càng gọi lên hứng thú nơi Lý Mặc, khóe môi hân ý cười càng sâu, cố ý hỏi tiếp, 'Lâm Y, thế nào? Nấu cho cô cả đời có được không?'

'Hả...' Lâm Y ngượng ngùng nói, 'Tôi không thích ăn cá, nấu cả đời thì không cần...'

'Vậy cô thích ăn gì?' Lý Mặc chau mày, bám riết không tha, 'Cô thích ăn cái gì, tôi nấu cái đó cho cô!'

'Tôi không thích ăn gì cả...' Lâm Y ách ả nói.

'Chắc chắn là có món cô thích ăn...' Lý Mặc ép đến cùng.

Đi ở bên cạnh, nãy giờ vẫn im lặng không nói, thấy Lâm Y quả thực chống đỡ không nổi nữa, Từ Nhất Hạo lúc này mới cười nhẹ: 'Lý Mặc, đừng nháo nữa... con gái tôi sắp làm mẹ rồi!'

Lý Mặc bật cười ha hả, 'Vậy tôi có thể làm ba...'

Mặt Lâm Y đỏ đến mang tai, cô cắn môi không dám lên tiếng, làm như không nghe thấy; Lý Mặc kia còn đang định nói gì đó thì đã bị Từ Nhất Hạo chặn lại, 'Được rồi được rồi, ít nói vài câu đi, tôi đi làm cá với cậu... Tiểu Uông, qua đây phụ chúng tôi một tay...' Ông vừa nói vừa đẩy Lý Mặc đi về phía bếp.

Ba người đàn ông lôi kéo nhau đi về phía bếp, đến cửa phòng bếp, Lý Mặc còn không quên quay lại gọi với theo: 'Lâm Y, cô đợi một lát, tôi nấu cá cho cô ăn...'

Lâm Y quay sang hướng khác mặc kệ hân, Linh Nhi nhìn ba người đàn ông đi vào bếp, không nhìn được quay sang Lâm Y, hào hứng hỏi: 'Thiếu phu nhân, chúng ta cùng đến đó xem thế nào?'

Lâm Y mỉm cười, 'Em đi đi... chị đến phòng ăn đợi!'

Linh Nhi "Dạ" một tiếng rồi hào hứng chạy như bay về phía bếp.

Lâm Y chậm rãi đi đến phòng ăn, nhàm chán ngồi đọc báo trên sofa một lúc, chợt ánh mắt quét về phía tivi, thoáng suy nghĩ một chút rồi cô đứng dậy mở tivi nhưng trên màn hình chỉ có những sọc ngang dọc, không có hình ảnh gì.

Lâm Y chau mày, vừa hay có một công nhân mặc quần áo làm vườn từ ngoài cửa bước vào, cô vội vẫy anh ta, 'Anh à, tivi ở đây lúc nào thì mới có tín hiệu trở lại vậy?'

'Tín hiệu tivi?' Người công nhân kia kinh ngạc hỏi lại, 'Không phải vẫn luôn rất tốt sao?'

'Nhưng sao giờ không mở được, ừ, hôm qua cũng thế!' Lâm Y vội nói, 'Anh giúp tôi xem thử được không?'

'Được, để tôi xem xem!' Người công nhân vội chạy đi, kiểm tra một hồi rồi thấp giọng lầu bầu, 'Sao lại không có tín hiệu vậy? Ừm, chẳng lẽ dây cáp bị lỏng rồi sao?' Thoáng suy nghĩ một giây rồi anh ta ngẩng lên nhìn Lâm Y, 'Cô đợi một lát tôi ra ngoài xem thử!'

Người công nhân ra ngoài không bao lâu thì quả nhiên màn hình tivi không còn sọc nữa, bắt đầu có hình ảnh trở lại, Lâm Y thông thả cầm điều khiển quay lại sofa ngồi xuống, bắt đầu đổi kênh.

Người công nhân lúc này đã quay trở lại nhà ăn, anh ta cười với Lâm Y, 'Trời ạ, không biết ai rút dây cáp ở bên ngoài, đúng là không có đạo đức!'

'Àn, giờ không sao rồi, cảm ơn anh!' Lâm Y mỉm cười nói. Người công nhân cũng cười rồi vội vã rời đi chỉ lưu lại một mình Lâm Y ở lại. Đang chậm rãi ấn điều khiển đổi kênh thì chợt trên một kênh tin tức, gương mặt tuần tú lãnh liệt mang theo ngạo khí bức người của một người đàn ông chợt đập vào mắt Lâm Y. Lãnh Nghị! Lâm Y nhìn chăm chăm người đàn ông trên màn hình, trong mắt tràn đầy ý cười, cô đã lâu không gặp được hắn rồi.

Nhưng rất nhanh nụ cười trong mắt Lâm Y như đông cứng lại khi nghe người biên tập viên nói: "... sau khi thiếu chủ của LS quốc tế qua đời trong một tai nạn giao thông, sự vụ của LS quốc tế khu vực Trung Quốc tạm thời do phó tổng tiếp quản..."

Lãnh Nghị qua đời? Lâm Y đứng bật dậy, chiếc điều khiển tuột tay rơi xuống đất phát ra một tiếng trầm đục, sắc mặt Lâm Y phút chốc tái nhợt, đầu không ngừng vang lên những tiếng ong ong, đôi mắt nhìn chăm chăm lên màn hình nhưng không nghe được gì nữa cả, trong đầu chỉ còn một câu nói không ngừng lặp đi lặp lại: Không thể nào, không thể nào, chắc chắn là người kia nói nhầm rồi...

Nhưng sự thật tàn nhẫn bày ra trước mắt, Lâm Y loáng thoáng nhìn thấy trên màn hình hình ảnh hai chiếc xe đâm vào nhau, thân xe bốc khói ngút trời nhưng cô đã không nhìn thấy rõ nữa bởi trước mặt cô đã tối sầm...

Từ Nhất Hạo rốt cuộc không yên lòng để Lâm Y ngồi một mình nơi phòng ăn, khi ông từ bếp vừa bước đến gần phòng ăn thì đã nghe tiếng nói phát ra từ tivi vọng ra, trong lòng lập tức thâm kêu không hay! Ông vội rào bước tiến đến, quả nhiên đã nhìn thấy Lâm Y đang nằm trên mặt đất, rõ ràng đã ngất đi.

'Y Y...' Từ Nhất Hạo giật nảy mình vội xông vào bế Lâm Y đang nằm sổng soài trên đất lên...

Lúc Lâm Y tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trong phòng, cô vừa hé mắt đã nhìn thấy Từ Nhất Hạo ngồi bên mép giường, tiếp đó là gương mặt lo lắng của Lý Mặc, kẻ bên hấn là Linh Nhi, sắc mặt cô bé cũng tái nhợt...

Tư duy của Lâm Y dần dần hồi phục lại, đôi mắt đen láy chớp lên rồi nước mắt theo đó tràn ra, bả vai run run, nức nở nói không thành câu, 'Ba ơi...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 282: Lại Gặp Nguy Hiểm (2)

Tư duy của Lâm Y dần dần hồi phục lại, đôi mắt đen láy chớp lên rồi nước mắt theo đó tràn ra, bả vai run run, nức nở nói không thành câu, 'Ba ơi...'

Từ Nhất Hạo vội vỗ nhẹ vai cô, nhu hòa nói, 'Y Y, không sao, không sao đâu...'

Lâm Y nắm chặt bàn tay Từ Nhất Hạo đang đặt trên vai mình, nghẹn ngào hỏi: 'Ba... con không muốn Nghị chết... Ba nói với anh ấy... con sẽ không tức giận nữa...'

Đáy mắt Lý Mặc lóe lên một tia sáng rồi biến mất rất nhanh, hần nắp máy môi định nói gì đó nhưng rốt cuộc lại không nói thành lời; sóng mắt Từ Nhất Hạo thoáng xao động, ông do dự một chút rồi mới trầm giọng nói, 'Y Y, Lãnh Nghị còn chưa chết...'

Tiếng nức nở của Lâm Y trong chớp mắt ngừng lại, cô nhìn chăm chăm ba mình như muốn tìm hiểu xem lời của ông liệu có phải là thật hay không; thấy ánh mắt của cô, Từ Nhất Hạo lần nữa mỉm cười, nhẹ gạt đầu, lúc này vẻ khiếp sợ trong mắt Lâm Y mới vơi đi ít nhiều, nhưng bàn tay đang nắm tay Từ

Nhất Hạo vẫn run rẩy không thôi, một lúc lâu sau mới thì thào gọi: 'Ba...'

'Là thế này...' Từ Nhất Hạo hắng giọng, rồi cuộc quyết định đem chân tướng sự thật nói ra, từ chuyện Lãnh Nghị phát hiện Tịch Hạo nói dối đến chuyện hắn phát hiện ra một âm mưu lớn đang nhắm về phía nhà họ Lãnh mà lúc này cả nhà họ Lãnh đang trong con nguy khốn còn Lãnh Nghị thì tương kế tựu kế giả chết...

Lâm Y ngỡ ngàng ngồi nghe, thì ra Tịch Hạo có nhiều bí mật đến vậy sao? Cô càng nghe càng khiếp sợ, mắt không rời khỏi ba mình, thật lâu sau mới hoàn hồn lại, cuối cùng chậm rãi buông tay ông ra, chậm rãi ngồi dậy, nhấp máy môi, lầm bầm: 'Nói như vậy, không phải Lãnh Nghị không tin mình, anh ấy vẫn luôn tin tưởng mình...'

'Phải đó, Lãnh Nghị nó vẫn luôn tin lời con...' Từ Nhất Hạo mỉm cười, âu yếm vuốt mái tóc dài của con gái, 'Nó để con trở về đây ở chỉ là vì muốn bảo vệ sự an toàn cho con và đưa con trong bụng, để con tạm rời khỏi nơi nguy hiểm, nhưng nó lại lo con không chịu đi cho nên mới cố tình giấu con sự thật!'

'Là con trách làm Nghị...' Lâm Y cúi đầu, rừ hàng mi dài, giọng nhỏ xíu.

'Ừ, lần này tai nạn xe cô chỉ là một cái bẫy của Lãnh Nghị, cũng là nó đề nghị ba dẫn con vào vùng núi này bởi sợ con nghe được tin tức kia mà lo lắng!' Từ Nhất Hạo giải thích thêm.

'Nếu như đây đã là một cái bẫy, vì sao phải giấu con, nói cho con biết không phải được rồi sao?' Lâm Y nhỏ giọng lầu bầu.

'Nói cho con?' Từ Nhất Hạo bật cười, 'Nói cho con có phải con càng lo lắng hơn không? Con biết rồi liệu có chịu ngồi yên ở đây đợi hay không? Đương nhiên, đây cũng là một phần trong kế hoạch của Lãnh Nghị, quan hệ giữa con với nó càng căng thẳng thì con càng an toàn, hiểu chưa?'

Quan hệ giữa mình và Lãnh Nghị càng căng thẳng bao nhiêu thì mình sẽ an toàn bấy nhiêu? Là vậy sao? Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, thật lâu sau mới hoàn hồn lại, mắt hết nhìn Từ Nhất Hạo lại nhìn sang Lý Mặc này giờ vẫn im lặng không nói gì.

Thấy Lâm Y nhìn mình Lý Mặc mỉm cười, Lâm Y vội dời mắt sang Từ Nhất Hạo, dường như đã hiểu ra điều gì, cô nuốt nuốt nước bọt, nhẹ giọng nói, 'VẬY... Lý Mặc cũng là một phần của kế hoạch của Lãnh Nghị phải không?'

Lý Mặc nhìn Lâm Y, khóe môi gọi lên một ý cười, 'Không, tôi là một phần của kế hoạch của ba cô...' Hắn nhìn thấy Lâm Y vụt quay sang nhìn mình thì lại cười, ho khan mấy tiếng, 'Khụ, nhưng mà ... kế hoạch này là tôi đề xuất, là tôi chủ động tình nguyện...'

Từ Nhất Hạo cũng bật cười, ông nhìn con gái, 'Con à, Lý Mặc với ba quen biết đã lâu, ba tin tưởng cậu ấy, con yên tâm...'

'Haizz...' Lý Mặc ở bên cạnh ngắt lời Từ Nhất Hạo, 'Cũng không nhất định là vậy, lời này đừng nói sớm quá...'

Từ Nhất Hạo chỉ cười, cũng không phản bác lời của hắn chỉ quay sang vỗ nhẹ vai Lâm Y, 'Giờ con yên tâm rồi chứ? Ngoan ngoãn ở đây nghỉ ngơi mấy hôm đợi Lãnh Nghị xử lý xong việc sẽ đến đón con!'

'Ba', hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, giọng nhẹ như muỗi kêu, 'Con muốn đi tìm Lãnh Nghị, con không thể để anh ấy một mình đối mặt với mọi chuyện được...'

'Xem kia...' Từ Nhất Hạo vừa định đứng lên đã ngồi lại, chau mày, 'Lãnh Nghị nói không thể cho con biết, xem ra là đúng, cho con biết chính là kết quả như vậy!'

'Ba, giờ anh ấy có việc, con không thể không ở bên cạnh được...' Lâm Y nhỏ giọng phân trần.

'Không được Y Y...' Ngữ khí Từ Nhất Hạo càng nặng, 'Thứ nhất, lúc này đối phương đang chiếm ưu thế, bất kỳ lúc nào cũng có thể xảy ra nguy hiểm, thứ hai, xung quanh đây nói không chừng có người đang theo dõi, sự xuất hiện của con rất có thể sẽ khiến Lãnh Nghị bị bại lộ, không chỉ tăng thêm nguy hiểm cho nó mà cả con nữa, hơn nữa rất có thể làm cho kế hoạch này thất bại trong gang tấc!'

'Ba...' Lâm Y rừ mi, áo nảo gọi.

'Chuyện này không có thương lượng!' Từ Nhất Hạo xua tay, 'Sớm biết con như vậy ba sẽ không nói cho con biết...' Haizz, không cho biết cũng không được, nếu như thật sự con gái ông cho rằng Lãnh Nghị không còn sống, không biết còn làm ra chuyện gì điên rồ nữa!

Lâm Y lúc này mới cúi đầu không nói, Từ Nhất Hạo thấy vậy mới đứng lên, nhìn Linh Nhi nói: 'Linh Nhi, cháu ở đây với Y Y, chúng ta xuống dưới xem nhà bếp đã dọn cơm xong chưa, lát nữa hai đứa xuống ăn cơm!'

'Dạ!' Linh Nhi gật đầu, Từ Nhất Hạo lúc này mới cùng Lý Mặc rời đi, vừa đi ra đến cửa ông đã nghe Lâm Y gọi với the, 'Ba, vậy lúc nào trả điện thoại lại cho con?'

Từ Nhất Hạo nhìn Lý Mặc cười, 'Lý Mặc, trả điện thoại cho Y Y đi!'

Lý Mặc cũng cười sáng khoái, lấy điện thoại trong túi ra đi đến bên giường đưa cho Lâm Y, đôi mắt sáng tràn đầy ý cười, 'Lâm Y, cô lấy về cũng vô ích thôi, lúc này điện thoại của hắn đã bị phá hỏng trong vụ đụng xe rồi, gọi không được đâu!'

'Tôi chơi game chắc là được chứ...' Lâm Y lầu bầu.

Nhìn thấy Từ Nhất Hạo và Lý Mặc rời khỏi phòng, Lâm Y mím môi, mở điện thoại lên gọi cho Lãnh Nghị, quả nhiên là không gọi được. Lâm Y chau chặt hàng mi thanh tú, mắt dò về phía Linh Nhi, 'Linh Nhi, Nghị giờ ở đâu?'

'Tôi... cũng không biết!' Mắt Linh Nhi kè lên, cô nhìn Lâm Y, giọng cố nén thật thấp, 'Nhưng nghe nói lão phu nhân và phu nhân đều đã về nước, giờ đang ở biệt thự nhà họ Lãnh...'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô trầm tư hồi lâu rồi ngẩng lên nhìn Linh Nhi, giọng thật kiên định, 'Linh Nhi, vậy chúng ta trở về biệt thự của Lãnh Nghị đi... Lúc này lão phu nhân và phu nhân đều ở đây, chị không thể ở mãi chỗ này, không thể làm kẻ đào ngũ được...'

'Nhưng' Linh Nhi chau mày, 'Thiếu gia muốn chị ở lại đây, ở đây an toàn hơn...', rồi cô nhỏ giọng nói tiếp, 'Lý Mặc dẫn theo một trung đội bộ binh đến trấn ở đây...'

'Hà?' Lâm Y hơi giật mình, chẳng trách nơi đây lại xuất hiện nhiều lính mặc quân trang như vậy... Cô nuốt nước bọt, 'Sự tình nghiêm trọng vậy sao?'

'Lý Mặc nói, phải đề phòng mọi khả năng!' Linh Nhi nói.

Lâm Y nhẹ gật đầu, cô biết mọi người đều muốn bảo vệ mình, muốn tốt cho mình, nhưng mà, vừa nghĩ đến Lãnh Nghị đang bị vây hãm trong hiểm cảnh do đối phương bày ra, lòng Lâm Y liền không có cách nào bình tĩnh được, giờ phút này đây cô cỡ nào hy vọng mình có thể ở bên cạnh hắn, cùng hắn vượt qua thời khắc không tầm thường này.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Lâm Y ngẩng đầu lên, 'Linh Nhi, nếu như lão phu nhân và phu nhân đều đang ở biệt thự của Lãnh Nghị, chị nghĩ Nghị nhất định ở gần đó... Chị muốn đi tìm anh ấy! Chị không sợ nguy hiểm, chị muốn ở bên cạnh Nghị!'

Nhìn ánh mắt kiên định của Lâm Y, Linh Nhi biết lòng cô đã quyết, chần chừ một lúc rồi cô thấp giọng nói, 'Nhưng thiếu phu nhân, thị trưởng Từ và Lý Mặc sẽ không đồng ý đâu... hơn nữa, chúng ta không có xe, đi bộ thì không được rồi!'

Lâm Y chau mày, 'Linh Nhi, có thể nghĩ cách nào không, hay là... đi trộm chìa khóa xe lại đây?'

Linh Nhi nhăn mặt, 'Chìa khóa ở chỗ Lý Mặc, muốn lấy chìa khóa nơi hắn chắc là hơi khó...'

Hai người đang nói chuyện thì tiểu Uông đã lên gõ cửa: 'Từ tiểu thư, Linh Nhi, xuống ăn cơm thôi!' Linh Nhi vội đáp hắn một câu rồi hai người vội vã xuống lầu.

Mấy người ngồi vây quanh chiếc bàn ăn, tivi đang phát ra tiết mục gì đó, , mắt Lâm Y như vô tình như cố ý lướt qua chiếc áo khoác mà Lý Mặc cởi ra treo ở lưng ghế.

Từ Nhất Hạo cầm lấy chiếc chén nhỏ trước mặt Lâm Y múc một bát canh cá cho cô, tươi cười: 'Y Y, thưởng thức tay nghề của Lý Mặc xem, món này là cậu ấy nấu đấy!'

'Cám ơn ba...' Lâm Y mỉm cười nói.

'Lâm Y, cô nên cám ơn tôi mới đúng, là tôi nấu đó, không phải ba cô đâu!' Lý Mặc ngồi bên cạnh chau mày, làm ra vẻ buồn bực nói.

'Được, cũng cám ơn anh!' Tâm tình của Lâm Y vô cùng tốt, thái độ đối với Lý Mặc cũng không xa cách như thường ngày, cô cầm lấy chén của Lý Mặc, cười nói, 'Anh vất vả như vậy, tôi múc cho anh ít canh cá, coi như là cô vũ vậy!'

Đáy mắt Lý Mặc tràn đầy ý cười, hắn chăm chú nhìn từng động tác của Lâm Y, nhìn bàn tay nhỏ nhắn của cô lấy chén của hắn, múc canh cá sau đó đặt trở lại trước mặt hắn, nghe giọng nói dịu dàng của cô vang lên bên tai, 'Lý tiên sinh, mời dùng!'

'Vậy còn được!' Lý Mặc cười hớn hở cầm lấy muỗng không chút khách khí uống canh, Lâm Y quay sang Linh Nhi, 'Linh Nhi, em cũng múc cho Lý tiên sinh chút canh đi, coi như là cám ơn, ân, người ta làm đầu bếp làm cũng rất vất vả!'

'Được!' Linh Nhi đáp lời rồi đứng dậy chạy đến bên cạnh Lý Mặc, cười cười: 'Lý tiên sinh, anh uống nhanh đi, tôi cũng múc cho anh một chén!'

Lý Mặc nhàn nhã uống mấy muỗng canh cá, lại liếc sang Linh Nhi đang đứng bên cạnh mình, khóe môi nhẹ câu lên, bình thản nói: 'Cô cứ từ từ mà đợi, chén canh này tôi phải chậm rãi thưởng thức...'

Lâm Y lúc này quay sang Từ Nhất Hạo cầm lấy chiếc chén nhỏ trước mặt ông, 'Ba, con cũng múc cho ba ít canh cá... ân, lần này con về, cũng làm ba thật vất vả!'

Từ Nhất Hạo mỉm cười nhìn chén canh con gái vừa đặt xuống trước mặt mình, trong mắt lộ rõ sự vui sướng và thỏa mãn...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 283: Lại Gặp Nguy Hiểm (3)

Gần ăn xong bữa cơm thì tivi lại chuyển đến phần tin ngắn, giọng trong trẻo của cô biên tập viên vang lên rõ ràng khắp phòng ăn: "Theo tin tức mới nhất, cách đây mấy phút ở Paris, Pháp, nơi đặt trụ sở chính của LS quốc tế, tổng giám đốc của LS quốc tế Lãnh Tuấn đã mở một cuộc họp báo tuyên bố thoái vị, từ hôm nay chức vị tổng giám đốc nhường lại cho em trai Lãnh Thành tiếp nhận... Theo suy đoán của ngoại giới, sở dĩ Lãnh tổng giám đốc có hành động này là vì ông chịu đủ kích quá lớn từ cái chết của con trai, người được chỉ định thừa kế LS quốc tế..."

Căn phòng trong chớp mắt chìm trong im lặng, tâm trí mọi người hoàn toàn hướng về phía tivi, Lâm Y cắn chặt môi, nhìn chăm chăm màn hình, đáy mắt không giấu được âu lo...

Từ Nhất Hạo thì lại đang nhìn con gái, ông không kìm được vỗ nhẹ vai cô như trấn an. Lâm Y lúc này mới thu hồi tầm mắt đang nhìn lên màn hình mà quay sang cha mình, nhè nhẹ gật đầu với ông tỏ vẻ mình không sao.

Dùng xong cơm mọi người còn lưu lại một lát để trò chuyện nhưng Lâm Y và Linh Nhi thì cáo từ rồi vội vã trở lại phòng ngủ, vừa đóng cửa phòng lại Lâm Y đã chờ không kịp vội hỏi: 'Có lấy được chìa khóa không?'

Linh Nhi không giấu được đắc ý, như một ảo thuật gia tài tình phút chốc biến ra một xâu chìa khóa huơ huơ trước mặt Lâm Y, 'Xem này!'

Mắt Lâm Y bừng sáng, cô vội đoạt lấy xâu chìa khóa trong tay Linh Nhi, nhỏ giọng nói: 'Đợi mọi người ngủ rồi chúng ta đi... Chạy lái xe, em phụ trách an toàn...'

Ban đêm ở khu nghỉ dưỡng ở vùng núi thật yên tĩnh, Lâm Y và Linh Nhi rón rén bước xuống lầu, nương theo ánh trăng và ánh đèn mờ mờ đi lần về phía bãi đỗ xe, rất nhanh hai người đã tìm được chiếc xe thương vụ màu đen của Từ Nhất Hạo, Lâm Y nhanh nhẹn mở cửa xe ngồi vào ghế lái, Linh Nhi cũng lập tức ngồi vào ghế phụ lái.

Vừa mới tra chìa khóa, nổ máy thì chợt nghe cửa sau xe mở ra rồi một bóng người cao gầy nhanh nhẹn chui vào sau đó 'phanh' một tiếng sập cửa lại; Lâm Y và Linh Nhi giật nảy mình, vội quay đầu nhìn lại, 'Lý Mặc!' Lâm Y không nhận được bật kêu lên.

Trên môi Lý Mặc vẫn là nụ cười tà tử thường thấy, bình thản nói: 'Các cô định đi đâu mà không gọi tôi?'

Linh Nhi sùng sốt nhìn hấn, 'Sao anh lại biết?'

'Ừm, hai người nhiệt tình mức canh cho tôi uống, nhân cơ hội đó trộm chìa khóa xe của tôi, các cô cho rằng tôi thật sự không biết gì hết sao?' Giọng Lý Mặc vẫn nhàn nhã, một chút tiểu xảo này mà muốn qua mặt Lý Mặc hấn sao? Thật quá ngây thơ!

'Vậy lúc đó vì sao anh không nói?' Linh Nhi tỏ vẻ không phục, 'Rõ ràng là anh về phòng phát hiện không thấy chìa khóa rồi mới qua tìm chúng tôi thôi!'

'Trời!' Lý Mặc cười, giọng nói có chút xem thường, 'Tôi mà nói ra, hai người các cô không phải bị mang tiếng ăn cắp sao, còn không phải giúp các cô giữ chút thể diện!'

'Lý Mặc, chúng tôi sớm đã biết anh rất tốt, lại giỏi giang... khụ khụ, cho mượn xe dùng một chút có được không?' Lâm Y chỉ đành cười cầu tình.

'Có điều kiện!' Lý Mặc dài giọng, vẻ kiêu căng.

'Điều kiện gì?' Lâm Y và Linh Nhi gần như là đồng thời lên tiếng.

'Để tôi đi với các cô!' Lý Mặc nhướn cao mày nhưng giọng vẫn thản nhiên.

'Được!' Hai cô gái ngồi trước lại gần như đồng thời trả lời.

Xe nhanh chóng rời khỏi thôn trang nghỉ mát rồi bon bon chạy trên con đường ngoằn ngoèo của vùng núi, con đường một bên dựa vào vách núi, một bên là hẻm núi thật cao, thoạt nhìn hiểm trở cực kỳ; gần như là cùng lúc đó vài người khác cũng rất nhanh phát hiện ra, xe của bọn họ lập tức theo sát phía sau chiếc xe thương vụ, phía sau xe của họ lại còn hai chiếc xe thương vụ khác cũng nhanh chóng tiếp cận mấy chiếc xe phía trước.

Lý Mặc ngoái nhìn lại phía sau, rồi lặng lẽ quay đầu lại, lẳng lặng lần tay dưới ghế ngồi rút ra một khẩu súng; Linh Nhi ngồi ở ghế phụ lái nhìn qua kính chiếu hậu quan sát từng động tĩnh của đối phương, cô cũng lẳng lặng rút ra khẩu súng...

Qua kính chiếu hậu nhìn thấy chiếc xe phía sau đang càng lúc càng gần, Lâm Y thoáng chau mày, rõ ràng cô cũng đã phát hiện có gì không bình thường, thoáng suy nghĩ một giây rồi Lâm Y cắn môi ấn mạnh chân ga, chiếc xe gầm mạnh rồi bắt đầu lao vun vút trên con đường núi chật hẹp, tận lực phát huy kỹ thuật lái xe mà Trương Huy đã dạy cho.

Chiếc xe đột ngột tăng tốc khiến Lý Mặc ngồi ở phía sau chưa thắt dây an toàn theo quán tính cả người bị bắn về phía trước, hấn vội ngồi thẳng lên, trừng mắt nhìn cô gái đang ngồi ở ghế lái giọng không giấu được kinh ngạc: 'Oa, cô biết đua xe sao?'

'Phải đó, lúc nào rảnh rồi đua thử với anh một vòng!' Lâm Y tay giữ chặt vô lăng, mắt nhìn phía trước, bình thản đáp.

'Khụ khụ, đợi cô sinh xong... tôi lúc nào cũng có thể ... khụ khụ, tôi sẽ khiến cô...' Lý Mặc khinh thường "hừm" một tiếng.

Đang nói chuyện thì ba người chợt phát hiện ra phía trước có một chiếc xe thương vụ khác đang bon bon chạy tới liền lập tức ngậm miệng, mắt nhìn chăm chăm chiếc xe phía trước; ngọn đèn pha sáng rực của chiếc xe phía trước khiến Lâm Y gần như không mở nổi mắt, cô không thể không hạ tốc độ xe xuống.

Mắt Lý Mặc quét qua một tia sắc bén, hần thềm kêu không tốt rồi trầm giọng ra lệnh cho Lâm Y, 'Lâm Y, lái về bên phải rồi ngừng xe!', lúc hần nói chuyện thì đã hạ kiếng xe xuống đưa nòng súng trường ra ngoài, điều chỉnh mắt hồng ngoại trên nòng súng rồi nổ súng về phía chiếc xe chạy phía trước.

"Phanh", rõ ràng một bánh của chiếc xe phía trước đã trúng đạn, thân xe không ngừng đảo hết bên trái rồi sang bên phải, bánh xe rít trên mặt đường phát ra những âm thanh chói tai tiếp đó là một tiếng trầm đục, cả chiếc xe trượt khỏi làn đường phóng thẳng xuống vực, sau đó là một tiếng rầm đĩnh tai nữa vang lên...

Xe của Lâm Y nhanh chóng tấp vào vệ đường dừng lại, lúc này một chiếc xe thương vụ từ phía sau đã nhanh chóng đuổi đến, Lý Mặc xoay hông súng về chiếc xe phía sau đó, thông qua mắt hồng ngoại hần nhìn thấy rõ ràng cửa kiếng của chiếc xe phía sau đã hạ xuống, một ống bắn rocket đang lạng lẹ nhô ra chuẩn bị phát động...

Lý Mặc không khỏi giật mình nhưng vẫn bình tĩnh nhắm bắn về phía chiếc xe phía sau, miệng lớn tiếng gọi, 'Xuống xe nhanh lên! Rời khỏi xe mau!' Chiếc xe phía sau rõ ràng có chuẩn bị đầy đủ, họ khéo léo lách xe qua tránh đi những phát súng của Lý Mặc, Lý Mặc vừa không ngừng nổ súng vừa mở cửa lăn khỏi xe, đồng thời nhanh nhẹn lách người tránh đi một loạt đạn nã về phía mình.

Dưới sự yểm trợ của Lý Mặc, Lâm Y và Linh Nhi nhanh chóng xuống xe, Linh Nhi vừa nổ súng vừa che cho Lâm Y chạy trước, rút cuộc nhìn thấy ven đường có vài gốc cây cổ thụ và một đồng đất đá, Lâm Y và Linh Nhi vội chạy về phía đó giấu mình ở sau những gốc cây.

Hai người vừa mới ẩn thân xong thì chợt nghe phía sau có một tiếng nổ lớn, chiếc xe của họ đã bị hỏa pháo bắn vỡ tung, cả thân xe lập tức chìm trong biển lửa.

Gần như là đồng thời, Lý Mặc cũng nhanh chóng nấp sau đồng đất đá, hần lại rút trong túi ra một chiếc điện thoại, ấn một số rồi trầm giọng nói: 'Cách thôn trang nghỉ mát mười cây số, trực thăng chi viện...', rồi "cạch" một tiếng, ngắt điện thoại.

Hỏa pháo? Lâm Y giật nảy mình, cô dường như thấy lại cảnh tượng ở Milan năm ngoái, khi cô và Lãnh Nghị ngồi trên xe taxi, cảnh tượng chiếc xe của Lãnh Nghị đang đuổi ở phía sau bị hỏa pháo bắn như thế nào... Lúc đó họ vốn tưởng rằng chuyện đó do phần tử khủng bố làm...

Rõ ràng Lãnh Thành sau khi thấy Lãnh Tuấn ký tên vào văn kiện chuyển giao quyền thừa kế thì lập tức ra tay đối phó với Lâm Y và đứa bé trong bụng cô bởi vì ông biết, đây là giọt máu duy nhất của Lãnh Nghị!

Lý Mặc lần nữa nâng cây súng trường của mình lên gác lên đồng đất đá, "phanh" một tiếng, ánh lửa bắn lên tận trời, Lâm Y nhìn thấy tên đang cầm ống hỏa pháo nấp sau cửa kiếng của chiếc xe thương vụ đã bị trúng đạn từ Lý Mặc, máu tươi cùng óc bắn tung tóe... Lúc này hai chiếc xe thương vụ khác cũng đã đuổi đến...

Hai chiếc xe thương vụ đều ngừng lại, trên xe khoảng chục tên vạm vỡ, tay nâng súng ngắn xông về hướng Lý Mặc và Lâm Y đang nấp, Lý Mặc và Linh Nhi đồng thời nâng súng bắn trả...

Chính lúc này, nơi hướng ngược lại với thôn trang nghỉ dưỡng, Lâm Y nhìn thấy rõ ràng có ba chiếc xe đang vùn vụt chạy tới nhưng chưa biết là địch hay bạn; Lâm Y cả kinh thất sắc, rút cuộc cô đã biết khổ tâm của Lãnh Nghị, nhưng đã không kịp hối hận vì không nghe lời Lãnh Nghị và ba mình, khiến cho bản thân và những người khác đều lâm vào nguy hiểm...

Ba chiếc xe rất nhanh đã đến gần, bởi vì không biết là địch hay bạn nên tiếng súng của hai bên đều tạm dừng lại, nương theo ánh lửa từ chiếc xe đang bốc cháy, Lý Mặc và Linh Nhi rón người nhìn qua, đám người từ chiếc xe thương vụ cũng nhanh chóng lùi lại nấp sau thân xe, nhìn chăm chăm những người khách lạ không mời mà đến kia.

Cửa của ba chiếc xe nhanh chóng mở ra, những người đàn ông cao lớn trong bộ tây trang màu đen đồng loạt xuống xe, trên tay mỗi người đều cầm súng ngắn, ánh mắt như chim ưng đầy cảnh giác quét một vòng hoàn cảnh xung quanh, sau đó một một người đàn ông áo đen đi đến chiếc xe ở giữa mở cửa sau xe.

Thân hình cao lớn của Lãnh Nghị bước ra khỏi xe, trên người là bộ tây trang màu đen, trên tay cầm một cây súng ngắn, mơ hồ có thể nhìn thấy trên gương mặt tuấn mỹ là vẻ lãnh liệt và cao ngạo thường thấy, ánh mắt sắc như dao quét một vòng hoàn cảnh xung quanh, cẩn thận đánh giá tình cảnh hỗn độn trước mắt...

Mắt Lâm Y chợt trừng lớn, trái tim kịch liệt nhảy lên, không thể tin nổi nhìn gương mặt tuấn mỹ phi phàm nhưng cũng lạnh như băng của người đàn ông cách mình không xa, đó... thật sự là Lãnh Nghị sao? Là Nghị của cô thật sao? Sao hần lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

"Thiếu phu nhân, là thiếu gia!" Bên tai truyền đến tiếng kêu kinh ngạc mừng rỡ của Linh Nhi.

Lãnh Nghị rõ ràng cũng nghe được tiếng kêu của Linh Nhi, ánh mắt sắc bén của hần lập tức dời đến hướng vừa phát ra tiếng nói, đáy mắt ngời sáng như sao, hần nghe rất rõ ràng ba chữ "thiếu phu nhân"! Y Y ở đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 284: Sự Kỳ Diệu Của Duyên Phận (2)

Gương mặt nhỏ nhắn đó vẫn tươi mát như một đóa tuyết liên ngàn năm, thảo nào năm đó các cô giáo đều gọi cô là "Hoa Nhi", càng nhìn cô, trong đầu Lãnh Nghị càng hiện rõ gương mặt của cô bé mà hắn cất giấu trong lòng đã lâu, gương mặt đó, cùng gương mặt nhỏ nhắn trước mặt hắn này, hoàn chính hòa làm một.

Đây mới là Hoa Nhi của mình! Hoa Nhi trong lòng mình! Ánh mắt nhu hòa của Lãnh Nghị lóe lên một tia sáng dị thường, giống như lần đầu tiên phát hiện ra một điều kỳ thú, lại giống như tìm lại được cảm giác ấm áp quen thuộc đã mất từ lâu, ánh mắt ấy, như muôn ngàn tia nắng mặt trời soi rọi vào ngày đông lạnh giá, sưởi ấm hết thảy vạn vật...

Lâm Y cuối cùng cũng nhận ra vẻ khác thường của Lãnh Nghị, nhất là ánh mắt kỳ lạ của hắn, hàng mi dài của cô nhẹ chớp lên, khóe môi lộ ra một ý cười dịu dàng, bàn tay với những ngón thon dài nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt đang si ngốc nhìn mình của Lãnh Nghị sau đó trượt xuống, véo nhẹ sống mũi cao thẳng kia, không kìm được lên tiếng hỏi bằng giọng nói mang đầy ý cười cùng một chút nghi hoặc: "Sao lại nhìn em như vậy?"

"Y Y", Lãnh Nghị nuốt nuốt nước bọt, giọng nói từ tính dễ nghe mang theo một sự kích động rất khác thường, "Em có muốn nghe chuyện lúc nhỏ của anh không?"

"Chuyện lúc nhỏ của anh? Hay lắm sao? Vì sao lúc này mới kể cho em nghe?" Lâm Y mỉm cười, bàn tay nghịch ngợm vuốt ve ngũ quan như tạc của người chồng yêu.

Lãnh Nghị cười cười, nhanh nhẹn bế cô đến bên giường, nhẹ nhàng đặt cô ngồi tựa vào thành giường rồi ngồi xuống bên cạnh cô, thuận tay kéo cô vào lòng; cô gái lẳng lặng gồi đầu lên lồng ngực tinh trắng của người đàn ông, đầu hắn hơi cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc thơm ngát của cô gái, "Y Y, lúc nhỏ anh đã từng bị bắt cóc..."

"Àn, em có nghe rồi!" Lâm Y mỉm cười nhìn Lãnh Nghị, cô sớm đã nghe Trương Mân nhắc đến chuyện lúc nhỏ Lãnh Nghị bị bắt cóc, là Tịch Họa cứu hắn.

"Là Hoa Nhi cứu anh!" Giọng Lãnh Nghị thật nhu hòa.

"Àn, em biết!" Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô lặng lẽ áp đầu lên ngực Lãnh Nghị, che miệng ngáp một cái, "Chuyện này em sớm đã biết rồi, không muốn nghe nữa, giờ em muốn ngủ!"

Lãnh Nghị bật cười âu yếm nhìn cô, giọng vẫn thật nhu hòa, "Hôm nay anh muốn kể với em thật chi tiết, em nhất định phải nghe!"

"Àn, được rồi, anh nói đi!" Đầu Lâm Y vẫn dán sát lên ngực Lãnh Nghị, cô thoải mái nhắm mắt lại, lâu bầu nói. Đối với chuyện Tịch Họa cứu Lãnh Nghị thế nào cô thật sự không muốn nghe, từ trong đáy lòng không hiểu sao luôn có một cảm giác bài xích nhưng Lãnh Nghị muốn nói thì cô sẽ lắng nghe.

"Lúc nhỏ khi anh bị đám người xấu bắt cóc sau đó giả vờ ngắt xiu mới, nhân lúc họ không đề phòng mới trốn ra được, cách chỗ anh trốn một bức tường là một rạp hát, anh trèo qua tường rào trốn vào trong rạp hát đó, sau đó chạy loạn đến một chỗ không biết là đâu ở phía sau rạp hát, nơi đó bị ngăn lại bởi một cửa kiếng, anh định đẩy vào nhưng cửa đã khóa chặt mà đám người xấu đang đuổi theo sát phía sau."

"Lúc đó anh nhìn qua cửa kiếng thấy một cô bé mặc một chiếc váy màu trắng đang tập động tác xoay tròn, anh cố sức gõ cửa, cuối cùng cô bé đó cũng phát hiện ra anh, cô bé không cần suy nghĩ liền chạy đến giúp anh mở cửa." Nói đến đây Lãnh Nghị cố ý dừng lại, đợi xem phản ứng của cô gái đang gồi đầu lên ngực mình.

Quả nhiên, đôi mắt đen láy của Lâm Y mở lớn hơn, trong đầu cô loáng thoáng nhớ ra, lúc mình sáu tuổi năm ấy, dường như cũng xảy ra chuyện tương tự như vậy, lúc cô đang tập múa thì nhìn thấy một cậu bé đang áp mặt lên cửa kiếng, mặt cậu bé đó lấm lem dơ bẩn vô cùng, trong mắt tràn ngập sợ hãi, cậu bé đó dùng sức đập mạnh lên cửa kính như muốn gọi cô đến cứu.

Nhớ đến đây, Lâm Y bất an nhòm người đẩy nhìn chồng, vừa hay bắt gặp ánh mắt hắn đang âu yếm nhìn cô, trong mắt là vô hạn tình yêu.

Nhìn thấy phản ứng của Lâm Y, Lãnh Nghị vô cùng đắc ý, khóe môi hắn ý cười càng sâu, hắn dịu dàng vuốt mái tóc dài của cô, đều đều kể tiếp, "Anh kể với cô bé là có người xấu đang đuổi theo anh, cô bé liền giấu anh dưới đồng trang phục múa. Rồi sau đó bọn người xấu xông vào phòng, hỏi cô bé đó rằng có nhìn thấy anh hay không, cô bé đó rất dũng cảm, lắc đầu nói: 'Cháu không thấy ai cả...' ", sau đó cô bé còn bị một tên trong bọn họ nhắc lên rồi ném xuống đất trở lại..."

Mắt Lâm Y càng mở to hơn, hoàn toàn chẳng còn chút buồn ngủ nào, cô nhìn chăm chăm Lãnh Nghị, thấy vẻ khiếp sợ trên mặt cô, khoe môi Lãnh Nghị độ cong càng lớn, trong mắt tràn đầy ý cười.

Lâm Y ngẩn người hồi lâu mới nuốt nuốt nước bọt, lắp bắp nói, 'Nghị... anh... đang kể chuyện của ai vậy?'

Lãnh Nghị mỉm cười nhìn người vợ yêu, ngón tay thon dài nhẹ vuốt ve gương mặt mịn màng của cô, dịu giọng nói, 'Y Y, anh đang kể chuyện lúc nhỏ của anh, chuyện lúc tiểu Họa Nhi cứu anh... em, có thấy nó quen thuộc không?'

Lâm Y nhìn Lãnh Nghị chăm chăm, cô giả vờ thoát khỏi vòng tay của Lãnh Nghị ngồi thẳng dậy, cô mấp máy môi, thì thào nó: 'Nhưng lần trước em hỏi anh, anh nói là... bị một nhóm người xấu đuổi giết, là Tịch Họa giúp anh tìm chỗ trốn mà?'

'Lần trước là anh vì không muốn nhắc lại chuyện đáng sợ năm đó cho nên trả lời qua loa cho xong thôi!' Mắt Lãnh Nghị sáng bừng lên.

Lâm Y ngờ ngẩn nhìn Lãnh Nghị, đúng vậy, Lãnh Nghị luôn không rất hào hứng nói về chuyện này, lúc đó cô cũng không muốn hỏi nhiều, đây là đề tài mà hai người vẫn luôn dè dặt khi nhắc đến. Lâm Y cũng chỉ hỏi hần một lần, đó là lúc lần đầu tiên cô nhìn thấy Tịch Họa hôn mê nằm trên giường nhưng lúc đó quả thực Lãnh Nghị chỉ trả lời qua loa có lẽ mà thôi, chính vì vậy mà Lâm Y chỉ biết lúc nhỏ Lãnh Nghị đã từng bị bắt cóc, là Tịch Họa cứu hắn, những chi tiết khác cô lại hoàn toàn không biết...

Lâm Y còn đang ngẩn người thì đã nghe giọng nói trầm thấp đầy từ tính của Lãnh Nghị tiếp tục vang lên, 'Y Y, em có biết phần tiếp theo của câu chuyện là thế nào không?'

Lâm Y mím môi như đang nhớ lại gì đó, thực ra lúc đó cô cũng chỉ mới sáu tuổi, đoạn trí nhớ đó vốn không khắc sâu, bởi vì sau khi cô giúp cậu bé kia báo cảnh sát xong thì không gặp lại cậu bé đó nữa, cũng không có ai nhắc lại chuyện đó với cô nên cô thậm chí không biết, cậu bé kia nhờ sự giúp đỡ của cô mà đã được cứu ra!

Điều duy nhất cô nhớ chính là sau khi trở lại thành phố G có nhắc qua với mẹ mình chuyện này nhưng chỉ là hỏi hột kể lại có một cậu bé lang thang bị người xấu đuổi bắt được cô giấu ở dưới mớ trang phục mùa sau đó giúp cậu bé báo cảnh sát, cậu bé kia vừa bản thủ vừa đáng thương, hơn nữa còn rất đói, cô còn cho cậu bé ăn bánh!

'Y Y?' Lãnh Nghị nhìn cô gái đang đắm chìm trong hồi ức kia, nhẹ giọng lặp lại, 'Em nói xem sau đó thì thế nào...'

'Sau đó', Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, 'Em nhớ cậu bé đó ăn hết thức ăn của em, một cái bánh mì, một miếng chocolate... Sau đó, em chạy đi giúp cậu bé báo cảnh sát nhưng cô giáo của bọn em bận quá nên bảo em tự mình gọi điện thoại...'

'Y Y...' Cô họng Lãnh Nghị như nghẹn lại trái tim đập loạn trong lồng ngực nhưng đáy mắt lờ lờ sáng, hần vong tình kéo cô trở lại trong lòng mình, cúi xuống nhìn cô, 'Em còn nhớ trước khi em chạy đi, cậu bé đó nói gì với em không?'

Lâm Y ngược lên nhìn chồng, vành mắt cũng bắt đầu ươn ướt, cô nghẹn nghẹn nói, 'Cậu bé đó nói, đợi khi lớn lên rồi sẽ cưới em làm vợ...'

'Y Y...' Hốc mũi Lãnh Nghị cũng ề ẩm chua xót, vòng tay đang ôm cô gái càng siết chặt hơn dường như chỉ muốn dung nhập cô vào cơ thể mình, ầm ạch nói, 'Em mới là tiểu Họa Nhi của anh! Biết không Y Y, em mới là!'

Nước mắt Lâm Y trong chớp mắt rào rào rơi xuống, cô làm sao cũng không ngờ, tiểu Họa Nhi mà cô luôn tâm niệm trong lòng, tiểu Họa Nhi mà cô ghen lâu như vậy lại chính là bản thân cô! Cô làm sao cũng không ngờ được, chuyện nhỏ nhất lúc nhỏ mà cô tưởng đã quên sau này lại liên lụy đến nhiều chuyện như vậy! Cô làm sao cũng không ngờ được, cậu bé vừa đói vừa bản thủ lúc đó lại là Lãnh Nghị! Chuyện duyên phận chẳng lẽ lại thần kỳ đến thế sao?

'Đều tại anh... không phải anh nói Tịch Họa là tiểu Họa Nhi sao?' Lâm Y bật khóc nức nở, cô đắm thềm thụp lên lồng ngực tinh trắng của Lãnh Nghị, nói không thành lời, 'Lúc đó anh vừa bản vừa đói, em... tưởng là một cậu bé lang thang thôi... làm sao lại nghĩ tới anh được!'

'Thực xin lỗi, Y Y...' Giọng Lãnh Nghị cũng nghẹn lại, hần nhẹ nâng cằm cô lên, âu yếm hôn lên những giọt nước mắt trong suốt trên má rồi trượt xuống môi cô, nhẹ nhàng mút lấy, triền miên không chịu rời, đầu lưỡi nhiệt tình không ngừng quần quýt dây dưa, khó rời khó bỏ...

Rất nhanh, miệng lưỡi giao triền đã không thỏa mãn được hai người, hô hấp của cả hai dần trở nên dồn dập hơn, người đàn ông nhẹ nhàng cời từng nút chiếc áo của cô gái, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve vùng bụng đã hơi nhô ra của cô, đôi môi với những đường nét rõ ràng cắn nhẹ vành tai của cô gái, si mê gọi, 'Y Y, tiểu Họa Nhi của anh...'

'Ừm...' Cô gái nhiệt tình đáp lại thâm tình của người đàn ông: nhanh chóng cời ra những trói buộc trên người, người đàn ông quý gối giữa hai chân bị tách ra của cô gái, như một vị vua kiêu ngạo tuần tra lãnh địa của mình, tình té đánh giá từng tấc da thịt, từng đường cong mỹ miều của cô gái rồi âu yếm hôn lên từng tấc da thịt mượt mà kia...

Thân thể cô gái khẽ run lên, người đàn ông chậm rãi xoay người, hai tay chống hai bên sườn cô gái, nhẹ nhàng trầm người xuống, từng động tác đều hết sức dịu dàng như cô là một búp bê bằng sứ dễ vỡ vậy...

Nhiệt tình như lửa thiêu đốt cả hai, tiếng thở dốc cùng tiếng ngâm nga không khống chế được lan tràn khắp gian phòng...

'Nghị... nhẹ chút... nhà gỗ...' Giọng có chút lo âu của cô gái vang lên giữa những âm thanh khiến người ta mặt đỏ tim đập.

'Ừ, anh biết... Họa Nhi, tiểu Họa Nhi của anh ...'

Đêm yên tĩnh vô cùng, ánh trăng ôn nhu chiếu vào cửa sổ, toàn bộ thế giới trong một khắc này đều bị ngăn cách bên ngoài, chỉ còn lại đôi nam nữ vong tình hòa nhịp cùng nhau trong một bản tình ca tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 285: Sự Kỳ Diệu Của Duyên Phận (1)

Lãnh Nghị rõ ràng cũng nghe được tiếng kêu của Linh Nhi, ánh mắt sắc bén của hắn lập tức dời đến hướng vừa phát ra tiếng nói, đáy mắt ngời sáng như sao, hắn nghe rất rõ ràng ba chữ "thiếu phu nhân"! Y Y ở đây sao?

'Y Y...' Giọng nói đầy từ tính mê người của Lãnh Nghị cất lên mang theo vô hạn khát khao và nhớ nhung truyền khắp vùng núi non vắng vẻ... Đó là vợ yêu của hắn, cũng là "tiểu Họa Nhi" mà hắn vẫn luôn ghi khắc trong lòng suốt mười mấy năm qua!

Vành mắt Lâm Y trong chớp mắt phấp phỏng, sự vui sướng không thể khống chế dâng trào trong đáy mắt, Nghị của cô quả nhiên là còn sống, còn có gì tốt hơn chuyện này chứ? Cô mê muội đứng dậy, mắt nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, nghẹn ngào gọi: 'Nghị...'

Qua ánh lửa bùng bùng, Lãnh Nghị rút cuộc cũng nhìn thấy gương mặt khiến hắn nhớ nhung khôn nguôi kia, gương mặt đó vẫn thanh thuần mỹ lệ đến động lòng người, vẫn mang vẻ thanh thuần tươi mát cách xa thế tục đó; giọng hắn cũng khàn đi: 'Y Y...' nhưng đáy mắt lờ lờ sáng, cất bước chạy như bay về phía cô...

Lưu Dững luôn ở phía sau Lãnh Nghị chỉ huy nhóm vệ sĩ tản ra xung quanh Lãnh Nghị bảo hộ sự an toàn cho hắn đồng thời tập trung hỏa lực bắn về phía đám người đang nấp sau hai chiếc xe thương vụ...

Cùng lúc đó trên bầu trời xuất hiện hai đốm đỏ, hai đốm đỏ ấy nhanh chóng đuổi tới, rõ ràng là hai chiếc trực thăng chi viện do Lý Mặc điều tới...

'Y Y...' Lãnh Nghị vươn cánh tay dài sát sao ôm Lâm Y vào lòng như muốn dung nhập cô vào trong chính cơ thể mình, hắn nhắm mắt, đối mặt với những đường nét rõ ràng hôn phớt qua mái tóc mượt mà của cô; bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Y khẽ khàng vòng qua thắt lưng của Lãnh Nghị, đầu áp lên lồng ngực tinh trắng của hắn, cô cũng khẽ khàng khép mắt lại, tận hưởng thời khắc ấm áp đã lâu không được hưởng qua.

Sau lưng họ, cuộc chiến ác liệt bắt đầu diễn ra...

Lãnh Nghị nhẹ nhàng đẩy Lâm Y ra, để cô đối mặt với mình, tỉ mỉ nhìn cô, cẩn trọng nhìn cô, đáy mắt trong mắt là vô vàn tình cảm đan xen, tình yêu, sự sùng bái, luyến tiếc, vui sướng... thì ra người hắn luôn muốn tìm vẫn luôn ở bên cạnh hắn; Lâm Y cũng nhìn chăm chăm gương mặt với ngũ quan như tác của người đàn ông trước mặt, Nghị của cô, chồng của cô, ba của cục cưng, cô yêu hắn là vậy...

Đầu Lãnh Nghị hơi cúi xuống, sóng mũi cao thẳng cọ nhẹ lên mũi cô, đáy mắt tràn đầy ý cười và tình yêu, khoe môi nhẹ câu lên rồi cánh môi nhẹ nhàng áp xuống đôi môi anh đào của cô, nụ hôn này cuồng dã, nhiệt tình lại trực tiếp, lay động tất cả giác quan của cô, cũng lay động linh hồn cô...

Sau lưng hai người tiếng súng vẫn không ngừng... lại có hai chiếc xe đang chạy về phía họ, trên đầu hai người tiếng trực thăng vẫn không ngừng đảo cánh quạt "phành phạch" tiếp đó là tiếng rống giận của Lý Mặc, 'Vương Chấn chết tiết giờ mới chịu đến! Ngươi đúng là chỉ giỏi làm hồng việc! Xem lão tử trở về làm sao xử lý ngươi!' Lý Mặc đang ngửa cổ lên trời mắng về phía chiếc trực thăng đang bay tới nhưng tiếng của hắn rất nhanh bị chìm trong tiếng súng và tiếng động cơ máy bay.

Lâm Y giãy dụa muốn tránh khỏi nụ hôn của Lãnh Nghị nhưng gáy cô bị giữ chặt trong tay hắn cô căn bản là không có cách nào động đậy thân mình được; muốn đẩy Lãnh Nghị ra nhưng tay hắn vẫn sát sao bao chặt lấy hắn, cô cũng không làm gì được... cuối cùng chỉ đành ngoan ngoãn yên lặng trong lòng người đàn ông để mặc cho cánh môi hắn âu yếm mình, bất chấp tiếng súng vẫn vang rền bên tai...

Đột nhiên có hai tiếng nổ đinh tai truyền đến, cô gái dường như bị kinh hãi, cả người vội lui vào trong lòng người đàn ông, bàn tay nhỏ nhắn càng siết lấy vòng eo tinh trắng của hắn chặt hơn...

Không lâu sau bốn phía lại yên tĩnh trở lại, giọng nói có chút treu cọt của Lý Mặc vang lên bên tai đôi nam nữ đang ôm siết nhau, đắm chìm trong nụ hôn còn chưa kết thúc; 'Này này này, hai người đủ chưa đây? Đã hơn nửa đêm rồi, tôi còn muốn về ngủ!' Hắn đã rào quanh hai người mấy vòng, nhìn đến không thể nhìn được nữa rồi...

Mặt Lâm Y vốn đã đỏ ửng giờ lại càng đỏ như ráng chiều, Lãnh Nghị rút cuộc từ bi buông tha cho cô, tách khỏi môi hắn, Lâm Y thở dốc từng ngum, đôi môi anh đào bởi vì nụ hôn quá mức cuồng dã, nhiệt tình mà hơi sưng đỏ, ướt át, trở nên càng kiều diễm mê người. Cô xấu hổ bất an quay đầu sang hướng khác, lúc này mới kinh ngạc phát hiện xung quanh họ, ngoại trừ nhóm người Lãnh Nghị dẫn đến còn có thêm một nhóm quân nhân trong màu áo lính, cũng không biết họ đến từ lúc nào, đến bằng cách nào nhưng lúc này, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Lâm Y...

Trời ạ, sao lại có nhiều người thế này! Mặt Lâm Y nhuộm thêm một tầng hồng, cô vội thu hồi tầm mắt thì lại bắt gặp ánh mắt Lý Mặc đứng gần đó đang

chăm chú nhìn cô, đáy mắt tràn đầy trời ghẹo và tà tử.

'Nghị...' Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, hơi thoát khỏi vòng tay Lãnh Nghị, chỉ về phía Lý Mặc nhỏ giọng giới thiệu, 'Đây là Lý Mặc, bạn tốt của ba em, là anh ta luôn bảo vệ em...'

Đôi mắt thâm thúy của Lãnh Nghị lóe lên một tia sắc bén, môi nhàn nhạt câu lên một nụ cười, một tay hất khoác lên vai Lâm Y, tay kia chia sang Lý Mặc, cử chỉ thân thiện nhưng thái độ vẫn cao ngạo.

Lý Mặc nhìn thẳng người đàn ông khí thế bức người trước mặt, cười một cách càn rỡ, bàn tay to cũng chia ra, hai bàn tay siết lấy hai, hai đôi mắt chăm chăm đánh giá đối phương, không ai chịu lên tiếng, cứ đứng đó, ánh mắt giao chiến, lực đạo trên tay cũng ngày càng lớn...

Lâm Y dần dà cũng phát hiện bầu không khí khác thường, cô nhìn xuống hai bàn tay này giờ vẫn bắt lấy nhau rồi lại nhìn sang Lý Mặc, cuối cùng tầm mắt dời đến trên mặt Lãnh Nghị, gương mặt hai người đàn ông vẫn bình thản như nước, ánh mắt như đao... Lâm Y khẽ kháng kéo áo Lãnh Nghị, lo âu gọi: 'Nghị...'

'Ồ!' Lãnh Nghị lúc này mới rút tay về, bàn tay đang đập trên vai Lâm Y cũng siết chặt hơn, cười nhẹ: 'Cám ơn Lý tiên sinh đã chiếu cố vợ tôi!'

'Ừm, không cần cảm ơn, là tôi tự nguyện mà!' Giọng nói càn rỡ pha chút sắc bén của Lý Mặc vang lên, 'Giờ thì là vợ anh nhưng anh phải trông chừng cho kỹ, đừng để mất đấy!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, môi nhẹ câu lên một nụ cười, 'Lý tiên sinh yên tâm, thứ gì của tôi cũng có thể mất, chỉ riêng vợ là không được!'

'À... vậy sao?' Lý Mặc vẫn giữ nụ cười càn rỡ, 'Nắm chắc như vậy, vậy lần sau đừng để tôi bắt gặp cô ấy một mình ...'

Thấy mắt Lãnh Nghị mị xuống, thâm trầm nhìn nụ cười khiêu khích của Lý Mặc, bầu không khí trong chớp mắt như đông cứng lại, Lâm Y bất an nắm lấy tay Lãnh Nghị dùng sức kéo hẳn đi về phía ba chiếc xe, 'Nghị, chúng ta đi thôi...'

Lãnh Nghị lúc này mới thu hồi tầm mắt, hất nhìn lại cô gái bên cạnh, ánh mắt sắc bén dần trở nên nhu hòa, khóe môi nhẹ câu lên một nụ cười, 'Được, chúng ta đi!' Lời còn chưa dứt thì tay đã vươn ra bế bổng cô trên đôi tay rắn chắc của mình đi về phía xe.

Khi đoàn xe về đến thôn trang nghỉ dưỡng, dừng lại trước căn nhà gỗ thì Từ Nhất Hạo và tiểu Uông chờ sẵn ở phòng khách dưới lầu...

Nhìn thấy Lãnh Nghị cùng Lâm Y bước vào cửa, trong mắt Từ Nhất Hạo thoáng qua một tia kinh ngạc, ông chỉ biết Lý Mặc cùng Lâm Y ra ngoài bị tập kích nhưng lại không biết Lãnh Nghị cũng đến; không kìm được ông vội đứng dậy đi về phía hai người, giọng nói có chút ngạc nhiên, 'Lãnh Nghị? Sao con lại đến đây?'

Khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên, hất dừng lại trước mặt Từ Nhất Hạo, 'Con đến đón Y Y về... chuyện lần này, cảm ơn ba đã giúp đỡ!'

Mày Từ Nhất Hạo thoáng chau lại, 'Chuyện của con còn chưa giải quyết xong, lúc này trở về liệu có ổn không?'

Lãnh Nghị hơi cúi xuống nhìn Lâm Y, bàn tay đang khoác trên vai cô không khỏi siết chặt hơn, đáy mắt dâng trào một sự sùng nịch và âu yếm, giọng đầy tự tin, 'Ba yên tâm, chuyện này sẽ kết thúc nhanh thôi, con sẽ tự phụ trách sự an toàn của Y Y!'

Từ Nhất Hạo nhìn nụ cười hạnh phúc trên môi con gái, ông nhẹ gật đầu rồi vỗ vai Lãnh Nghị, 'Vây chiếu cố Y Y cho tốt... ừm, cũng đã trễ lắm rồi, mọi người về phòng nghỉ ngơi cho sớm đi!'

'Dạ, ba ngủ ngon!' Giọng Lâm Y thật ngọt, Từ Nhất Hạo mỉm cười, dẫn đầu rời đi, thư ký tiểu Uông cũng lên tiếng chào rồi bước theo chân Từ Nhất Hạo lên lầu.

'Thiếu gia, thiếu phu nhân, Lý tiên sinh, tôi cũng xin phép!' Linh Nhi nghịch ngợm chào ba người rồi cầm chiếc chìa khóa phòng khác lên lầu, hôm nay Lâm Y không cần cô trông giữ, coi như cô có thể an tâm ngủ một giấc ngon!

Trong phòng khách lúc này chỉ còn lại Lãnh Nghị, Lâm Y và Lý Mặc, Lâm Y xoay lại nhìn Lý Mặc chào, 'Lý Mặc, ngủ ngon!' Lãnh Nghị chỉ lạnh nhạt liếc nhìn hẳn rồi khoác vai Lâm Y lên lầu.

'Này, đợi đã!' Sau lưng hai người Lý Mặc vụt gọi với theo, Lãnh Nghị dừng bước, hẳn và Lâm Y cùng quay lại nhìn Lý Mặc, chỉ nghe hẳn cười cười, thản nhiên nói: 'Hai người tôi nay không thích hợp ngủ cùng một căn phòng lắm nha!'

Mày Lãnh Nghị bắt đầu chau lại, hẳn nhìn Lý Mặc lạnh giọng hỏi: 'Lý tiên sinh, hai vợ chồng chúng tôi ngủ chung với nhau còn cần anh cho phép sao?' Đối với sự bắm riết của Lý Mặc hẳn đã bắt đầu hết kiên nhẫn.

'Khụ khụ', Lý Mặc ho khan mấy tiếng, hẳn chỉ tay một vòng quanh căn nhà, nhún vai cười càn rỡ, 'Lãnh tiên sinh anh xem, cả căn nhà này đều làm bằng gỗ, ừm... có tiếng động gì đều nghe rất rõ ràng... ừm, cái kia... chịu không nổi ép buộc...'

Mặt của Lâm Y thoáng chốc đỏ đến mang tai, cô vội nắm lấy tay Lãnh Nghị định kéo hẳn rời đi nhưng Lãnh Nghị vẫn đứng yên bất động, hẳn chăm chú nhìn Lý Mặc rồi bật cười ha ha, 'Lý tiên sinh yên tâm, tôi sẽ rất ôn nhu... nhất định sẽ không làm sập căn nhà này!'

'Ồ, tốt nhất là vậy!' Lý Mặc gật đầu, rồi như lại nghĩ ra điều gì, hẳn chau mày nhắc nhở, 'Vội lại, Lãnh tiên sinh, có một trung đội bộ binh đóng quân

quanh đây! Hy vọng anh lo nghĩ một chút đến cảm thụ của mọi người!"

Lãnh Nghị neho mắt, khoe môi nhẹ câu lên, giọng vẫn trầm thấp, 'Lý tiên sinh, anh lấy bông gòn nhét vào tai là được rồi!"

Lâm Y vừa then vừa giận, cô mặc kệ hai người đàn ông đang mãi đầu võ mồm một mình đi lên lầu; 'Y Y...', Lãnh Nghị lúc này mới ngừng đầu khẩu với Lý Mặc vội cất bước đuổi theo bỏ lại một mình Lý Mặc đứng chờ vợ giữa phòng khách...

Hai người vừa bước vào phòng, khoảnh khắc mà cửa vừa sập lại sau lưng hai người, Lãnh Nghị đã kéo Lâm Y vào lòng, bàn tay to dịu dàng nâng gương mặt nhỏ nhắn lên, khoe môi nhẹ câu lên một nụ cười, thâm tình nhìn cô gái...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 286: Sự Kỳ Diệu Của Duyên Phận (3)

Trong một tiếng gầm khê, người đàn ông rút cuộc ngừng động tác, hấn chống hai tay hai bên sườn cô gái, trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng, đầu hơi cúi xuống mê muội nhìn đôi má còn đỏ ửng vì kích tình của cô gái, đôi mắt mê li như phủ một màn sương mờ, đáy mắt có một điểm sáng long lanh, cô luôn có một sự dự hoặc trí mạng rất riêng đối với hắn...

'Y Y...' Đầu người đàn ông cúi thấp hơn, âu yếm hôn lên gương mặt thanh tú động lòng người kia, hai thân thể vẫn như cũ kết hợp cùng một chỗ, hắn thật sự không nỡ tách ra, cứ để sinh mệnh của hai người cũng như vậy gắn bó với nhau, vĩnh viễn cũng không xa rời...

Tiếng thở dốc dần đình chỉ, căn phòng trở lại yên ắng, chỉ có bầu không khí ấm áp thân mật quấn quanh hai người, thật lâu sau cô gái mới nhẹ nhàng đẩy ra chủ nhân của đôi môi rất lâu không chịu rời đi cô...

Kích tình qua đi, chỉ còn lại đôi lòng sâu sắc hiểu nhau, thâm tình nhìn nhau, cô gái nhìn ngừ quan tuần dật trước mắt, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vẽ theo những đường nét rõ ràng của môi hắn, mon tròn mũi hắn, nhìn sâu vào đôi mắt đen thẳm chứa chan vô hạn tình yêu kia, khoe môi lộ ra một nụ cười, giọng nói cũng mang đầy ý cười, 'Thì ra cậu bé vừa bản vừa thôi vừa đáng thương dán mặt vào cửa kiếng kia là anh ...'

'Ừ', đáy mắt người đàn ông ngời sáng, khoe môi nhẹ câu lên một nụ cười, thân thể vẫn như cũ không động đậy.

Tiếng cười nhỏ của cô gái bật ra, cô nhẹ nhàng động đậy thân thể, thân thể người đàn ông cũng theo đó mà buộc chặt, đáy mắt xao động những con sóng, hắn cắn môi, dường như cố gắng khống chế con sóng lòng đột nhiên dâng trào trong lòng, chợt nghe giọng nói mang đầy ý cười của cô gái lại vang lên, 'Ừm... Nghị, đáng về hoảng sợ, đáng thương kia có chút tổn hại đến hình tượng anh hùng của anh nha!"

Lãnh Nghị thâm thúy nhìn gương mặt tươi cười như hoa xuân mới nở của cô gái dưới thân, cố làm ra vẻ dọa người, 'Thất vọng rồi sao?"

Cô gái vươn tay, vô cùng thân thiết niết sóng mũi cao thẳng của người đàn ông, vẫn cười thật rạng rỡ, 'Ừm, thất vọng ghê lắm, thì ra Nghị lúc nhỏ là một người nhất gan..."

'À, thất vọng sao? Vậy giờ anh nhất định không thể làm em thất vọng nữa!" Đáy mắt Lãnh Nghị tràn đầy ý cười, giọng nói từ tính mang theo vô hạn ái muội, thân thể tinh tráng kia trong một khắc đó mãnh liệt tiến vào, đôi lấy một tiếng kêu sợ hãi của cô gái.

'Ồ, đừng mà ... Nghị, không được..." Cô gái khiếp sợ vô thố đẩy người đàn ông ra.

'Còn thất vọng nữa không?" Miệng làm ra vẻ hung dữ nhưng động tác vẫn thật ôn nhu.

'Không, không thất vọng... em nói đùa thôi mà..." Cô gái vừa đẩy người đàn ông ra vừa đỏ ngợt, 'Nghị của em trong lòng em luôn là anh hùng..."

Lãnh Nghị bật cười trước vẻ đáng yêu của cô gái...

Cô gái tựa lưng vào bôn tám mắt nhắm hờ, làn da như tuyết, đường cong mạn diệu, ngoại trừ vùng bụng hơi nhô ra, thân thể cô vẫn như thế hoàn mỹ. Người đàn ông ngồi bên cạnh cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng giúp cô xoa bóp thư giãn rồi bế cô ra ngoài, ôm trở lại giường đặt cô nằm xuống còn mình thì đi đến bên sofa lục từ trong túi áo vest ra một chiếc túi gấm, mang nó quay trở lại giường.

Cô gái tựa vào ngực người đàn ông, mắt nhìn đắm đắm chiếc túi gấm trên tay hắn. Khoe môi người đàn ông ý cười càng sâu, hắn chậm rãi lấy từ trong đó ra hai sợi lác tay bằng bạc, cả hai sợi đều bởi vì thời gian quá dài mà chất bạc đã mất đi độ sáng, chỉ còn một màu xám xịt.

'Lắc tay!" Đáy mắt trong veo của cô gái lờ lờ sáng, kinh ngạc lẫn vui sướng kêu lên, cô vội đoạt lấy hai sợi lác trên tay người đàn ông, 'Hai sợi, đều là của em... Nghị, sao nó lại ở chỗ của anh?"

'Em làm sao mà mất nó cũng không nhớ sao?" Giọng Lãnh Nghị tràn đầy sùng nịch.

'Em... không nhớ ra, tóm lại là mất một sợi!' Nói đến đây sóng mắt cô thoáng xao động, đầu hơi ngược lên nhìn người đàn ông. 'Lần trước em nhìn thấy một sợi lác trong hộp trang sức của Tịch Họa, rất giống sợi lác tay của em, lúc đó em đã nghĩ, không biết liệu có phải là sợi lác mà em đã đánh mất rồi không? Nhưng không biết vì sao nó lại ở chỗ của Tịch Họa...'

'Là anh đưa cho Tịch Họa!' Lãnh Nghị mỉm cười, nhàn nhạt nói, 'Lúc cô bé Họa Nhi bị một người xấu ném xuống đất, sợi lác bị đứt rơi xuống gần chỗ anh, anh nhặt lên rồi vẫn luôn giữ nó bên người... Sau này Tịch Họa đến, anh đưa nó cho cô ấy...'

Mắt Lâm Y sáng bừng, cô nghịch nghịch sợi lác bạc trong tay, giọng nhỏ xíu mang theo chút ảm áp, hạnh phúc, 'Lúc em còn nhỏ thường hay sinh bệnh, bà ngoại em lấy sợi dây đeo đồng hồ của ông cố, nhờ người đánh cho em hai sợi lác tay, nói là có thể phù hộ bình an, sẽ không sinh bệnh nữa, hơn nữa còn mang đến vận may...'

Vòng tay Lãnh Nghị đang ôm cô gái càng siết chặt hơn, cánh môi nhẹ vờn trên mái tóc cô gái, dịu giọng nói, 'Y Y, anh phải cảm ơn sợi lác tay này, là nó dẫn đường cho anh tìm lại được em!'

Hắn nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của cô, đôi môi đẹp mắt nhẹ câu lên, 'Anh nhìn thấy một bức ảnh ở chỗ cô giáo Triệu Hà, thấy trong bức ảnh đó em đeo lác tay nên mới biết, thì ra Tịch Họa không phải Họa Nhi, anh tìm sai người!'

Bàn tay đang nghịch sợi lác của Lâm Y chợt ngừng lại, cô nắm chặt sợi lác trong lòng bàn tay, đầu nhẹ áp lên ngực chồng, ánh mắt nhìn xa xăm ngoài cửa sổ, thấp giọng hỏi, 'Nghị, Tịch Họa... giờ thế nào?'

Mắt Lãnh Nghị hơi híp lại, nhàn nhạt đáp, 'Cô ấy đang ở chỗ Lâm Phong...'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, không nói gì nữa chỉ im lặng lắng nghe tiếng tim đập hữu lực của hắn, Lãnh Nghị nhẹ vuốt sóng lưng của cô gái, dịu giọng nói, 'Ngủ đi Y Y, sắp sáng rồi...'

Lâm Y nhẹ 'Àn' một tiếng rồi chậm rãi nhắm mắt lại, cô quả thực mệt muốn chết rồi, không lâu sau đã nghe được tiếng thở đều đều của cô, Lãnh Nghị nhìn cô, đáy mắt không giấu được tình yêu và cảm giác thỏa mãn, hắn nhẹ gỡ hai sợi lác trong tay Lâm Y ra, đặt ở tủ đầu giường sau đó nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống...

Mà cùng một đêm đó, ở chung cư nơi có căn hộ của Lâm Phong, Hạ Tịch Họa nằm co ro trên giường, mắt mở thật lớn, hoàn toàn không có chút buồn ngủ nào, từ khi Lãnh Nghị xảy ra chuyện, cô gần như đêm nào cũng mất ngủ...

Cô đã từng nghĩ đến cái chết nhưng một khi nhớ đến cha mẹ già thì lại không hạ được quyết tâm. Nếu như cô chết rồi, còn ai gửi tiền cho họ? Cô cũng từng nghĩ qua trở lại tìm ba mẹ nhưng rốt cuộc vẫn không đủ dũng khí, năm đó bởi vì một chút lòng tham hư vinh mà cô quên hết ơn dưỡng dục hai mươi năm của ba mẹ, giờ nghĩ lại cô thấy thật hổ thẹn...

Bên ngoài phòng khách truyền đến tiếng mở cửa, Tịch Họa biết Lâm Phong vừa trở về! Đôi mắt to lóe lên trong bóng tối rồi vội nhắm lại, giả vờ ngủ, sau đó cô nghe cửa phòng mình bị người thô lỗ đẩy ra nhưng không đẩy được, sau đó là tiếng rống giận của Lâm Phong, 'Hạ Tịch Họa, cô mở cửa cho tôi!'

Tịch Họa mím chặt môi, mắt vẫn nhắm nghiền, không lên tiếng, đối với hành vi này của Lâm Phong cô đã quen đến thấy nó bình thường rồi. Nhưng lần này hình như không giống, Tịch Họa nghe ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa liên hồi, tựa hồ như nếu không đập hỏng cánh cửa kia hắn sẽ không bỏ qua vậy!

Thân thể Tịch Họa khẽ run lên, cô không ý thức nắm chặt một góc chăn, cuối cùng cửa "phanh" một tiếng bị Lâm Phong đập hỏng rồi Lâm Phong hùng hùng hổ hổ đi vào, hắn mở đèn, căn phòng lập tức tràn ngập ánh sáng huỳnh quang.

Hạ Tịch Họa vụt ngồi dậy, tay vẫn nắm chặt góc chăn, khiếp sợ nhìn người đàn ông mặt mũi hung ác, tràn ngập bất mãn đang đi đến bên giường kia, hắn càng đến gần thì mùi rượu từ người hắn càng bốc ra nồng nặc, rõ ràng Lâm Phong đã uống không ít.

Lâm Phong ngồi xuống bên giường Tịch Họa nhìn chằm chằm cô gái sắc mặt tái nhợt hoảng loạn, đang ngồi co ro nơi góc giường kia, không khỏi bật cười một tiếng khinh miệt, vươn tay hung hăng giật tung chiếc chăn mỏng Tịch Họa đang kéo che trên người. Trong tiếng kêu thất thanh của Tịch Họa, cả người cô bị hắn kéo sát vào lòng, cúi xuống hung ác nhìn cô, hơi rượu ập đến khiến Tịch Họa gần như không thở nổi, 'Lãnh Nghị đã chết rồi, cô còn nhớ mong hắn? Có phải muốn cùng chết với hắn mới cam lòng không? Ngu ngốc!'

Đáy mắt Tịch Họa bừng lên một tia hận ý, cô cắn môi, gằn giọng, 'Các người đã hứa với tôi sẽ không giết anh ấy...'

'Ha ha ha ha...' Lâm Phong bật cười cuồng dã, 'Không giết hắn, lưu hắn lại cho cô hưởng dụng sao?' Trong tiếng cười, bàn tay Lâm Phong hung hăng bấu lấy cổ cô gái nâng mặt cô lên để cô nhìn thẳng vào mắt hắn; nhìn thấy gương mặt hoảng loạn vô thức nhưng vẫn xinh đẹp vạn phần của Tịch Họa, giọng Lâm Phong chợt trở nên dịu dàng ôn nhu, 'Àn, tôi cũng có thể thỏa mãn cô vậy!'

'Đừng!' Trong mắt Tịch Họa lộ rõ sự khiếp sợ, cô khàn giọng gào lên, 'Anh đừng đụng vào tôi!'

'Vì sao tôi không thể đụng cô?' Lâm Phong phun đầy hơi rượu trong nụ cười hung ác, 'Ngu ngốc, ngày mai tôi sẽ tiếp nhận vị trí phó tổng của LS quốc tế khu vực Trung Quốc, lại qua mấy ngày nữa, tôi sẽ trở thành tổng giám đốc, sau đó chúng tôi sẽ sửa LS quốc tế thành Lâm thị, tiếp đó sẽ chuyển đến biệt thự của nhà họ Lãnh... Ừm, không còn Lãnh Nghị thì còn tôi, cô còn không hài lòng sao?'

'Anh vĩnh viễn cũng không bằng được Lãnh Nghị!' Tịch Họa cắn môi, lạnh giọng nói.

Đáy mắt Lâm Phong mây đen cuộn cuộn, hấn hung ác nhìn cô gái trước mặt, giọng đầy phẫn nộ, 'Được, giờ tôi sẽ cho cô biết tôi có bằng Lãnh Nghị hay không! Cô phải nhớ kỹ, tôi mới là người đàn ông của cô, không phải hấn!'

Lời còn chưa dứt thì Tịch Họa đã bị Lâm Phong hung hăng áp xuống giường, giữ chặt lấy cô, soạt soạt mấy tiếng, chiếc áo ngủ mỏng manh trên người Tịch Họa đã bị xé tan nát, trong tiếng kêu thất thanh của Tịch Họa, hấn rất nhanh đã đỡ xuống vật che chắn cuối cùng; cô gái lửa thân thể co rúm người trên giường, run giọng cầu xin: 'Đừng vậy mà, tôi xin anh, đừng mà...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 287: Nhân Quả (1)

Trong mắt Lâm Phong chỉ toàn là dục vọng, hấn nhanh chóng thoát đi y phục trên người, ái muội cười, 'Tôi sẽ khiến cô rất vui vẻ, rất thỏa mãn, yên tâm!' Ném đi món quần áo cuối cùng trên người, hấn bỏ nhào về phía cô gái nằm co ro trên giường.

Hung hăng áp cô gái dưới thân, tách hai chân cô ra, động tác không một chút ôn nhu mà chỉ như một con sói hoang, cô gái liều mình giãy dụa nhưng sức của người đàn ông quá lớn, trong cơn tuyệt vọng, cô gái hươ tay khắp xung quanh tìm kiếm, khi sờ thấy một chiếc ly bằng bình sứ trên tủ đầu giường thì giống như kẻ chết đuối với được một cọng cỏ cứu mạng vậy, cô gái vội cầm chiếc ly sứ hung hăng đập lên đầu người đàn ông...

Trong tiếng rên đau đớn, thân thể đang áp trên người cô gái mềm nhũn, cô gái dùng hết sức đẩy người đàn ông đang ngất kia ra rồi hoảng loạn ngồi dậy, xuống giường tìm quần áo...

Cô gái mờ mịt nhìn thân thể đang mềm oặt nằm trên giường, một lúc sau mới mờ mịt cầm lấy túi xách trên ghế loạng choạng chạy ra ngoài, 'phanh' một tiếng, cửa đóng sập sau lưng cô...

Lúc Lãnh Nghị thức giấc, Lâm Y vẫn còn đang ngủ, hấn nhìn xuống gương mặt điềm tĩnh trong giấc ngủ của cô, đáy mắt một mảnh nhu hòa, hấn rón rén ngồi dậy, mở tivi, tận lực chỉnh âm thanh ở mức thấp nhất --- hấn cần cập nhật tất cả tin tức trong ngày.

Đang xem tivi thì điện thoại đặt bên gối rung lên, Lãnh Nghị vội cầm lên đón nghe.

Gần đến trưa Lâm Y mới thức dậy, cô vừa mở mắt đã nhìn thấy Lãnh Nghị đang ngồi tựa vào thành giường chăm chú xem tin tức, mày hấn chau chặt lại, trên gương mặt tuấn mỹ là một vẻ lạnh lùng khiếp người.

'Nghị', Lâm Y hơi nhòm người dậy, nhỏ giọng gọi; Lãnh Nghị lúc này mới phát hiện cô gái đã thức giấc, hấn quay lại nhìn cô, sự lạnh lùng trong mắt biến mất không chút tăm tích chỉ còn lại tình yêu và sự ôn nhu, hấn rất tự nhiên vươn tay kéo cô gái vừa nhòm dậy vào lòng.

Thoải mái tựa đầu vào ngực người đàn ông, cô gái cũng nhìn lên tivi, người biên tập viên chương trình tin tức đang cất giọng ngọt ngào: "... Người vừa tiếp nhận vị trí tổng giám đốc của LS quốc tế, Lãnh Thành tiên sinh hôm nay tuyên bố điều chỉnh một số bộ phận chủ chốt của LS quốc tế bao gồm cả tổng giám đốc của các khu vực lớn; theo nguồn tin đáng tin cậy, vị trí tổng giám đốc khu vực Trung Quốc tạm thời để trống, người tiếp nhận vị trí phó tổng, Lâm Phong tiên sinh tạm thời xử lý tất cả công vụ..."

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô mấp máy môi, hơi ngược lên nhìn Lãnh Nghị bên cạnh mình, trên mặt hấn vẫn một vẻ thản nhiên nhưng đáy mắt lóe lên một tia sắc bén như dao; rõ ràng Lãnh Nghị cũng phát hiện ra ánh mắt Lâm Y đang nhìn mình, hấn cúi xuống nhìn cô cười dịu dàng, tay vỗ nhẹ lên vai cô như trấn an...

Điện thoại Lãnh Nghị lại vang lên lần nữa, Lãnh Nghị cầm lấy đón nghe, tựa vào ngực hấn, Lâm Y nghe rất rõ ràng tiếng Lý Tân truyền đến từ đầu bên kia, tiếp đó là giọng nói trầm thấp của Lãnh Nghị, 'Đội hấn điều phối xong tất cả vị trí chúng ta mới thu lưới, tận lực một lần thu lưới không bỏ sót một con cá nào...ân, tạm thời quyết định mười giờ sáng mai bắt đầu hành động...'

Lâm Y nhìn chằm chằm chồng mình, trong mắt không giấu được lo âu, buông điện thoại xuống, Lãnh Nghị cúi xuống nhìn cô gái trong lòng, giọng nói nhu hòa mà tràn đầy tự tin, 'Yên tâm, không sao đâu, tất cả đều nằm trong sự khống chế của anh!'

Lâm Y nhẹ gạt đầu, cô vẫn luôn tin tưởng năng lực của người đàn ông của mình! Đầu Lâm Y cọ nhẹ lên lồng ngực tinh trắng của hấn, Lãnh Nghị mỉm cười vỗ vai cô, giọng đầy sủng nịch, 'Đói chưa? Đói thì dậy ăn cơm thôi... ừm, ăn cơm trưa!'

Cơm trưa? Muộn vậy rồi sao? Lâm Y thoáng ngần người, mặt không khỏi đỏ lên vội rời khỏi vòng tay của Lãnh Nghị...

Lúc Lãnh Nghị và Lâm Y xuống lầu, nhóm của Từ Nhất Hạo và Lý Mặc đã ngồi đợi sẵn ở bàn ăn, thấy hai người bước vào, ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng hướng về phái họ, Lãnh Nghị nhàn nhạt cười, trên gương mặt tuấn dật không chút gọn sọng, 'Thất lễ, tối qua ngủ muộn quá...'

'Không sao, ngủ nhiều mới tốt...' Từ Nhất Hạo cười cười rồi quay sang nhân viên phục vụ, 'Dọn cơm đi!'

'Ngủ nhiều cũng chưa chắc là tốt đâu!' Đôi mắt hẹp dài của Lý Mặc liếc sang Lâm Y, nghiêm túc nói, 'Sắp làm mẹ rồi, bữa sáng không ăn, không tốt cho đứa bé! NÓI sao sự khỏe mạnh của cục cưng mới là quan trọng nhất, đúng không?'

Lâm Y ngượng ngùng cười, không dám lên tiếng; Lãnh Nghị hơi nhướn mày, khoe môi nhẹ câu lên một nụ cười, sắc bén liếc qua Lý Mặc, giọng đầy khiêu khích và châm chọc, 'Lý tiên sinh, tôi mới là ba của đứa bé!'

'Ba?' Lý Mặc nhìn thẳng vào mắt Lãnh Nghị, càn rỡ cười, 'Tôi cũng có thể làm ba của đứa bé!'

Mặt Lãnh Nghị lập tức sầm xuống, ánh mắt của mọi người trong bàn trong chớp mắt đều dồn về phía Lý Mặc; Linh Nhi bụm miệng cười, thư ký tiểu Ưông thì muốn cười mà không dám, Lâm Y nhủ mày, bắt đắc dĩ gọi, 'Lý Mặc...'

Dường như cũng phát giác ra mình đùa hơi quá trớn, Lý Mặc nhìn về bắt đắc dĩ của Lâm Y, lại câu lên một nụ cười, bồi thêm một câu, 'Khụ khụ, ý tôi là tôi có thể làm ba nuôi của đứa bé!'

'Hahaha...' Linh Nhi rút cuộc nhin không được bật cười thành tiếng, Lâm Y cũng mím môi cười, bầu không khí trên bàn ăn chớp mắt nhẹ nhàng thoải mái hơn nhiều...

Chiều hôm đó Lãnh Nghị đưa Lâm Y rời khỏi thôn trang nghỉ dưỡng; Từ Nhất Hạo và Lý Mặc cũng quay lại thành phố G, mấy chiếc xe chờ đầy quần nhân theo sát hộ tống cho họ...

Lãnh Nghị đưa Lâm Y trở về trang viên biệt thự nơi sườn núi ở vùng ngoại ô thành phố H, mấy chiếc xe lặng lẽ ngừng lại trước cổng tòa biệt thự như cung điện kia, Lãnh Nghị nắm tay Lâm Y xuống xe, đi vào cổng chính khí phái thâm nghiêm quen thuộc kia, xuyên qua nhiều lớp cửa, lên lầu, lại đi dọc theo hành lang dài mới đến gian phòng ngủ quen thuộc kia.

Lãnh Nghị đẩy nhẹ cửa, trong phòng tối đen, một cảm giác quen thuộc quấn quanh trong không khí, sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô đứng ở cửa không bước vào, trước đây mỗi lần đến lúc cô thực hiện giao dịch với thiếu gia mang mặt nạ kia, mỗi đêm đều trôi qua trong bóng tối thế này, cũng chính ở nơi đây, hận ý đối với thiếu gia trong lòng cô dần dần biến mất, thay vào đó là một loại tình cảm vi diệu dần dà nảy mầm...

Sự khác thường của Lâm Y không thoát khỏi mắt Lãnh Nghị, hần mỉm cười, không mở đèn, cứ thế kéo cô vào phòng ngủ, khi cửa sập lại sau lưng họ, bàn tay to kia giữ chặt thắt lưng đã không còn thon thả của cô gái, giọng nói tràn đầy ý cười, 'Y Y, đang nghĩ gì vậy?'

Khoe môi Lâm Y cũng lộ ra ý cười, đôi mắt đen láy sáng lên, đôi tay mảnh khảnh vòng qua thắt lưng Lãnh Nghị, đầu áp sát lên ngực hần, giọng nhẹ như gió thoảng, 'Em đang nhớ lại những ngày giao dịch của chúng ta...'

Khoe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, hần siết cô gái vào lòng chặt hơn, môi âu yếm hôn phớt lên mái tóc dài của cô gái, giọng ngọt như mật, 'Àn, bằng không, hôm nay chúng ta lại làm một lần giao dịch? Anh nhớ lúc đó em đã nói là mười ngày, thực ra em chỉ mới thực hiện được tám ngày, còn thiếu anh hai ngày!'

Cô gái trong lòng thấp giọng nũng nịu: 'Anh làm gì mà nhớ kỹ vậy chứ...'

Lãnh Nghị bật cười, 'Đương nhiên, từng kỷ niệm của chúng ta anh đều nhớ rất rõ ràng, anh còn nhớ em cắn anh nha...'

'Tôi nay nếu anh còn dám động đến em, em sẽ lại cắn anh!' Cô gái làm ra vẻ hung ác.

'Àn, hoan nghênh, anh thích em cắn anh... ừm, chỗ nào cắn cũng được...' Tiếng cười của người đàn ông tràn đầy ái muội.

'Nghị...' Cô gái thẹn đến mặt đỏ ửng, lời của cô còn chưa nói hết thì đã bị bẻ lên, dù trong bóng tối người đàn ông vẫn chuẩn xác đi đến bên tủ áo, đèn bên trong sáng lên, trong tủ quần áo vẫn được giữ nguyên, hoàn toàn không khác gì trước đây.

Sóng mắt cô gái thoáng xao động, đáy mắt lần nữa ngời sáng như sao, quần áo trong căn phòng ngủ chính là lúc hai người làm giao dịch Lãnh Nghị đặc biệt chỉ định mua cho cô! Lúc đó cô còn vì chuyện này tức giận với hần một hồi...

'Chọn một bộ quần áo tắm rửa đi!' Lãnh Nghị lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Lâm Y, hần buông cô gái trên tay xuống, vạch những dây quần áo ra, nhanh nhẹ chọn lấy một bộ đưa đến trước mặt cô gái, 'Bộ này được không?'

Cô gái nuốt nuốt nước bọt nhìn bộ áo ngủ gợi cảm mỏng như cánh ve đang hươ hươ trước mắt, không kìm được áp ứng nói, 'Em... giờ mặc cái này không thích hợp lắm đâu...'

'Có gì mà không thích hợp! Cứ quyết định bộ này!' Người đàn ông không cho thương lượng...

Vẫn là bồn tắm lớn đó, trên mặt nước vẫn dập dềnh những cánh hoa thơm ngát, bên bồn tắm vẫn là chiếc giường bạch ngọc đang tỏa ra hơi lạnh cùng ánh mát lạnh như băng, Lãnh Nghị ôm Lâm Y tiến vào trong bồn tắm, hai thân thể trần trụi dán sát vào nhau, để dòng nước ấm áp vỗ về họ, người đàn ông giữ chặt sau gáy cô gái, cánh môi dịu dàng âu yếm đôi môi anh đào của cô gái.

Đáy mắt cô gái mông lung như phủ một lớp sương mù, cô còn nhớ lần đầu tiên tắm trong bồn này, không phải là cô chủ động, là Lý Tân ném cô vào trong; lúc đó Lãnh Nghị ngồi ở bên ngoài phòng tắm thưởng thức cảnh tượng hai cô gái tranh chấp nhau...

Lãnh Nghị cũng mơ màng nhớ lại chuyện cũ, hần thế nào cũng không ngờ cô gái dám ra tay với Lý Tân kia, sau này lại trở thành người con gái mà hần nguyện dùng cả đời, cả tính mạng của mình để yêu, để bảo hộ! Hần càng không ngờ, cô gái này lại là cô bé Họa Nhi mà hần luôn tâm niệm không quên kia! Duyên phận, quả thật quá thần kỳ!

'Y Y...' Người đàn ông thì thảo gọi, đáy mắt lờ lờ sáng, bàn tay to thân thiết vỗ về làn da nhũn bịch của cô gái, '... chúng ta còn phải cảm ơn Mạc Hưng, là thuốc của hần khiến chúng ta quen biết nhau...'

Trên gương mặt nhỏ nhắn của cô gái nhuộm một màu đỏ ửng, 'Tối hôm đó anh mặc áo đen, lại đeo mặt nạ bạc, đứng ở bên bờ nước từ trên cao nhìn xuống em, thật sự rất oách nha... nhưng mà tối hôm đó, anh đối với em mà nói, là ma quỷ...'

Người đàn ông bật cười nhẹ, giọng trêu chọc, 'Chắc không phải là, từ tối hôm đó em đã bắt đầu đem lòng yêu anh đấy chứ?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 288: Nhân Quả (2)

Người đàn ông bật cười nhẹ, giọng trêu chọc, 'Chắc không phải là, từ tối hôm đó em đã bắt đầu đem lòng yêu anh đấy chứ?'

'Năm mơ!' Bàn tay trắng muốt của cô gái hung hăng niết sóng mũi cao thẳng của người đàn ông nhưng giọng thật ngọt.

'Nhưng từ tối hôm đó anh đã rất thích em rồi... Không, từ lúc em sáu tuổi anh đã thích em rồi!' Người đàn ông thấp giọng thì thảo, đôi mắt đen thâm thúy nhìn cô gái mang theo vô hạn chờ mong, 'Y Y, lúc em sáu tuổi ra tay cứu anh, có phải cũng có chút cảm giác với anh không?'

'Sao lại có thể chứ!' Cô gái bật cười, 'Em mới sáu tuổi nha, nào biết cái gì là cảm giác chứ, trí nhớ cũng rất mờ mịt, nếu như anh không nói, em căn bản là không biết cậu bé vừa bắn, vừa đối kia là anh nữa kia!'

Người đàn ông nhìn chằm chằm gương mặt tươi như hoa của cô gái, cố làm ra vẻ thất lạc trên cô, 'Nhưng từ lúc đó anh đã bắt đầu nhớ mãi không quên em.. thì ra em không có chút cảm giác nào với anh, thậm chí là quên sạch anh rồi...'

Cô gái nhìn vẻ thất lạc của người đàn ông, không kìm được bật cười, đôi tay mảnh khảnh vòng qua cổ người đàn ông, trong mắt tràn đầy tình yêu, chủ động dán đôi môi anh đào lên đôi môi với những đường nét rõ ràng của người đàn ông, giọng ngọt như mật, 'Nhưng giờ em đang yêu anh, sau này yêu anh, vĩnh viễn cũng sẽ yêu anh, chỉ yêu mỗi anh thôi...'

Đáy mắt người đàn ông càng thêm ngời sáng, vòng tay đang ôm cô gái càng siết chặt hơn, đôi môi từ bị động đổi sang thể chủ động nghiêng ngấu đôi môi thơm ngọt của cô gái, cô gái cũng chủ động hôn hần, bốn cánh môi lần nữa trần trọc dây dưa, lửa nóng duyên hân, Lãnh Nghị như muốn hút hết sức lực trong người Lâm Y ra vậy, khiến cho cô không còn sức chống cự...

Rất nhanh miệng lưỡi giao triền, nụ hôn cuồng nhiệt đã không thể thỏa mãn họ, bàn tay người đàn ông bắt đầu trở nên can rờ trượt trên thân thể mượt mà của cô gái; cô gái thờ hồn hên, cổ cách đôi môi nóng rực của người đàn ông ra, yếu ớt nói, 'Không được... Nghỉ, phải không chế...' nhưng nhiệt độ cơ thể, đôi má ửng hồng nhấm dùm cô dục vọng, thì ra cô cũng như hần, thật khát khao chiếm hữu lẫn nhau...

'Chúng ta chia cắt lâu như vậy, còn không kể là không chế sao?' Giọng người đàn ông vẫn thật mê người, lần nữa cúi xuống nghiêng ngấu đôi môi anh đào của cô gái, đôi cánh tay mạnh mẽ của người đàn ông bế bổng cô gái lên khỏi bồn nước, đi thẳng đến chiếc giường bạch ngọc...

Thân thể nhũn bịch của cô gái như hòa lẫn trong sắc trắng của chiếc giường ngọc, mê người hơn cả một bức danh họa, đáy mắt người đàn ông ngọn lửa nhiệt tình rùng rục cháy, thân hình cao lớn màu đồng nhẹ nhàng áp lên người cô gái...

'Ấn...' Cô gái nhẹ động dậy thân thể, miệng dật ra một tiếng ngậm nga yêu kiều, bầu không khí ái muội, nhu mì từ hai thân thể đang vong tình âu yếm nhau trên chiếc giường bạch ngọc tản ra nồng đượm khắp gian phòng tắm rộng lớn...

Lúc này, ngoài cửa sắt của biệt thự nhà họ Lãnh ở nội thành xuất hiện hai chiếc xe, từ trên xe mấy người đàn ông vạm vỡ nhảy vội xuống chạy đến bên cửa vừa đập vừa rống: 'Mở cửa! Mở cửa!'

Người gác cổng nghi hoặc hỏi: 'Các người là ai? Đến đây tìm ai?'

Một trong số đó chạy đến trước mặt người gác cổng, hung ác hỏi: 'Có phải Hạ Tịch Họa quay về chỗ các người không? Lâm tổng, tân nhiệm tổng giám đốc của LS quốc tế muốn tìm cô ta!'

'Tịch Họa tiểu thư?' Người làm vội lắc đầu, 'Lần trước không phải cô ấy đã rời đi với anh họ của mình rồi sao? Không có quay về đây!'

'Không có thật sao?' Một giọng lạnh như băng bất chợt vang lên, Lâm Phong từ trên một chiếc xe bước xuống, hần nhàn nhả đi đến gần người gác cổng, cười lạnh, 'Cô ta sớm đã trốn thoát, tôi nghi ngờ cô ta lại quay về đây, tôi muốn vào trong tra xét!'

'Lâm tiên sinh, cô ấy thật sự không có về đây...' Người gác cổng vẫn lễ độ đáp.

'Không về cũng phải mở cửa!' Lâm Phong nhìn người tùy tùng bên cạnh quát to.

Tiếng huyền não ngoài cửa rớt cuộc kinh động người trong biệt thự, Trương Mân và Lý Uyển cùng quản gia vội vã chạy ra, Lâm Phong tạm ngừng lời, quan sát ba người vừa xuất hiện; Trương Mân cũng đánh giá người thanh niên có gương mặt nho nhã trước mặt, bà cười, bình thần hỏi, 'Chắc cậu là Lâm Phong, cháu của Lâm Gia Thành?'

'Hừm, đúng vậy!' Lâm Phong cười lạnh, 'Ông bà nội tôi lúc đó là bị các người hại chết, đúng không?'

Trương Mân lạnh nhạt nhìn hắn, giọng nhỏ nhưng đầy uy nghiêm, 'Trên thương trường thắng thua vốn là chuyện bình thường, năm đó tập đoàn Lâm thị bởi vì kinh doanh không tốt nên mới bị Lãnh thị thu mua, đây cũng là chuyện dễ hiểu thôi, là ông bà nội cậu nhất thời nghĩ không thông, tự tìm cái chết, sao lại có thể nói là chúng tôi ép chết được chứ?'

'Bà già này!' Mắt Lâm Phong sầm xuống, hung ác trừng Trương Mân, 'Năm đó các người tự xưng là bạn thân của ông bà nội tôi, cùng nhau gây dựng sự nghiệp, vậy mà lúc nhà chúng tôi gặp khó khăn, không những không giúp đỡ mà còn ra mặt thu mua sản nghiệp của nhà chúng tôi, hành vi như vậy cũng gọi là bạn hữu hay sao?'

'Đại thể đã mất, ai cũng không giúp đỡ được', Trương Mân chau mày, tức giận quát, 'Chính bởi vì nhà chúng ta không giúp các người mà các người điên cuồng báo thù vậy sao? Nói đến cùng, các người tìm cơ để đoạt tài sản của nhà họ Lãnh mà thôi!'

'Bà muốn nói thế nào cũng được, dù sao giờ tôi đã là phó tổng của LS quốc tế, chúng tôi rất nhanh sẽ đổi tên nó thành Lâm thị', Lâm Phong đắc ý đảo dật bật cười ha hả, rồi hắn nhìn Trương Mân, hung ác nói: 'Nhưng hôm nay tôi đến đây không phải để nói những chuyện này với bà, tôi đến để tìm Hạ Tịch Họa!'

'Tịch Họa?' Trương Mân thoáng chau mày, 'Không có ở đây!'

'Cô ta không trở về chỗ của các người thì có thể đi đâu được chứ?' Lâm Phong chau mày, Hạ Tịch Họa không có một xu dính túi, cô đã rời khỏi cuộc sống này bấy nhiêu năm, căn bản là không có năng lực sinh tồn, bọn họ cũng đã tìm đến nhà ba mẹ cô rồi, đôi vợ chồng già kia căn bản là không biết Tịch Họa còn sống! Ngoại trừ nhà họ Lãnh, Lâm Phong thực sự không nghĩ ra cô có thể đi đâu.

Lâm Phong nhìn chằm chằm Trương Mân, lạnh giọng nói, 'Bà già, tôi nói bà biết, khôn hồn thì đừng bao che cho Hạ Tịch Họa, cô ta vốn chẳng phải người đã cứu Lãnh Nghị, chẳng qua chỉ là hám tiền nên mới đồng ý giả mạo thôi..'

'Cái gì?' Trương Mân và Lý Uyển gần như đồng thời bật thốt lên, quản gia và những người làm đứng gần đó cũng giật mình, không khỏi nhìn chằm chằm Lâm Phong đang đứng ngoài cửa sắt, quả thật chuyện này không ai biết cả, Lãnh Nghị vốn chưa từng cho họ biết chân tướng.

'Hahaha, các người còn chưa biết sao? Hạ Tịch Họa vẫn luôn là đồng bọn của chúng tôi, lần này chúng tôi thắng lợi một phần cũng nhờ công lao của cô ta, là nhờ cô ta bỏ thuốc cho Lãnh Nghị, khiến hắn sinh bệnh, là cô ta vu cáo Lâm Y bị chứng hoang tưởng, ép Lâm Y rời đi... cho nên, các người đừng nên bao che cho cô ta!' Lâm Phong cười một cách nham hiểm, hắn nghĩ kỹ rồi, cho dù Hạ Tịch Họa không có ở nhà họ Lãnh, hắn cũng phải để cô không có cách nào trở về!

'Cậu với chú của cậu đều thật thâm độc!' Lý Uyển tức giận mắng.

'Hahaha, tùy các người muốn nói sao cũng được, nếu như Hạ Tịch Họa không có ở đây, vậy chúng tôi đi trước!' Lâm Phong vẫy tay, đám người ùn ùn rút lên xe, trước khi lên xe, Lâm Phong còn quay lại nhìn vào trong cửa sắt, 'Vội lại, qua mấy ngày nữa căn biệt thự này của các người cũng sẽ về tay tôi...' Nói rồi hắn bật cười ha hả chui vào trong xe.

Ngồi trong xe, Lâm Phong thấp giọng dặn một tên thuộc hạ, 'Lưu một người lại theo dõi chỗ này, tôi không tin Hạ Tịch Họa kia sẽ không xuất hiện ở đây!'

'Dạ, Lâm tổng!' Tên thuộc hạ lập tức xuống xe sắp xếp...

Xe của Lâm Phong rời đi thì từ một lùm cây cách cửa sắt biệt thự nhà họ Lãnh không xa xuất hiện gương mặt tái nhợt của Hạ Tịch Họa, cô nhìn cánh cửa sắt thâm nghiêm của căn biệt thự, lại nhìn theo bóng những chiếc xe vừa rời đi, đáy mắt tràn ngập bi thương và buồn bã.

Sau khi chạy ra khỏi nhà Lâm Phong cô cũng đã từng trở về nhà cũ nhưng đi đến vùng lân cận của khu nhà cũ kia, cô lại không có dũng khí bước tiếp.

Do dự hồi lâu, rốt cuộc cô tìm đường về đây nhưng còn chưa đi đến cửa thì đã nhìn thấy mấy chiếc xe xé gió chạy đến, theo bản năng cô nép mình sau một thân cây, tiếp đó là nhìn thấy đám người của Lâm Phong xuống xe...

Tịch Họa cắn môi, cúi đầu trầm tư hồi lâu rốt cuộc lặng lẽ xoay người rời đi, cô cũng biết mình không còn mặt mũi nào trở lại Lãnh gia.

Sáng hôm sau Lãnh Nghị dậy rất sớm, hắn cúi xuống hôn nhẹ lên má cô gái vẫn còn đang say sưa trong giấc ngủ rồi nhẹ nhàng rời giường, hắn phải đến phòng họp dưới tầng hầm, trừ bị kỹ lưỡng kế hoạch của hôm nay, đảm bảo không có chút sơ sót nào!

Lưu Dững đã đợi sẵn ở phòng họp, Lý Tân ở Paris cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn đợi lệnh của Lãnh Nghị...

Mười giờ đúng giờ Bắc Kinh, ba bên --- Lãnh Nghị, Lý Tân và Lưu Dững đồng thời tiến hành hành động...

Mười giờ đúng Lãnh Nghị đã có mặt ở trường quay của đài truyền hình thành phố H, ngồi trước ống kính, gương mặt anh tuấn vẫn là vẻ lãnh liệt và cao ngạo thường thấy, dùng giọng nói đầy từ tính mê người, trong sự kinh ngạc của tất cả mọi người, báo tin mình vẫn còn sống, người thừa kế được chỉ định của LS quốc tế vẫn còn sống!

Gần như là cùng lúc đó, báo chí cùng các phương tiện truyền thông trên khắp thế giới đều đồng loạt truyền ra kỳ tích này...

Trên tivi, Lãnh Nghị vẫn tuấn mỹ phi phàm, lạnh lùng như băng cùng khí thế cao ngạo bức người...

'Lãnh tiên sinh, ngài có thể sống sót trong tai nạn giao thông kinh hoàng kia quả thực là kỳ tích!' Người MC cũng không giấu được ngạc nhiên, 'Không biết mấy ngày gần đây ngài ở đâu, vì sao không hiện thân?'

'Tuy rằng tôi thoát ra kịp thời nhưng vẫn bị thương, chỉ có thể ở bên ngoài trị thương, vì không muốn bị người ngoài quấy nhiễu cho nên vẫn luôn không xuất hiện!' Giọng Lãnh Nghị vẫn bình thản, điềm nhiên.

'Vậy hiện giờ chức vị tổng giám đốc của LS quốc tế và quyền thừa kế đều đã chuyển giao sang chủ của ngài Lãnh Thành, không biết đối với chuyện này ngài nghĩ thế nào?' Người dẫn chương trình mỉm cười nhìn Lãnh Nghị, chờ hắn trả lời

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 289: Nhân Quả (3)

Vậy hiện giờ chức vị tổng giám đốc của LS quốc tế và quyền thừa kế đều đã chuyển giao sang chủ của ngài Lãnh Thành, không biết đối với chuyện này ngài nghĩ thế nào?' Người dẫn chương trình mỉm cười nhìn Lãnh Nghị, chờ hắn trả lời.

Lãnh Nghị nhàn nhạt cười, đáy mắt một mảnh thâm toại, giọng nói điềm nhiên mang theo một chút sắc bén, hắn tin lúc này Lãnh Thành cũng nhất định đang ngồi trước tivi, 'Đó là vì chủ của tôi không biết tôi còn sống, nếu như chủ ấy biết được tin này, tôi tin chủ ấy biết mình nên làm thế nào!'

Mười giờ Bắc Kinh ở Paris là rạng sáng, Lý Tân cũng nhận lệnh hành động cùng lúc với trong nước, cô dẫn một nhóm đến tập kích căn hộ chung cư của Lãnh Thành, đánh thức hắn khỏi giấc mộng đẹp đồng thời giải cứu Lãnh Tuấn đang bị giam lỏng ở đây, Lý Tân đưa Lãnh Thành và Lãnh Tuấn đến phòng khách, mở tivi...

Vừa mở tivi, đập vào mắt Lãnh Thành đầu tiên là gương mặt tuấn tú của Lãnh Nghị, giọng nói bình thản của hắn cũng vọng đến bên tai, trên mặt Lãnh Thành lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc và buồn rầu; bên cạnh ông là Lãnh Tuấn, người bị ông giam lỏng mấy ngày qua ở đây, bình thản nhìn con trai, khỏe mỗi nhẹ câu lên một nụ cười, ông vẫn luôn tin tưởng đứa con trai này của ông hoàn toàn có năng lực giải quyết chuyện này.

Lý Tân đứng sau lưng Lãnh Tuấn, vẻ mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, xung quanh căn hộ của Lãnh Thành là nhóm người của Lý Tân, bên ngoài cũng có vài chiếc xe đậu sẵn, rất nhiều nhân viên vũ trang đầy đủ đang đứng canh gác...

Tivi lại truyền đến tiếng của người chủ trì chương trình, 'Nhưng Lãnh tiên sinh, ngài có biết là cha ngài đã ký văn kiện đồng ý nhường lại vị trí tổng giám đốc cho chủ ngài, đồng thời sửa đổi người thừa kế thành chủ của ngài --- tất cả những chuyện này đều là giấy trắng mực đen, hơn nữa có luật sư giám sát, hoàn toàn có hiệu lực pháp luật. Lãnh tiên sinh, ngài cảm thấy chủ của ngài sẽ giao trả lại tất cả sao?'

'Chắc chắn thế!' Lãnh Nghị mỉm cười hòa nhã trả lời, đáy mắt một mảnh thâm toại, hắn nhìn thẳng vào ống kính như đang nói chuyện với Lãnh Thành, trong giọng nói tràn đầy sự tự tin của một người chiến thắng, lại mang theo khí thế bức người, 'Bởi vì tôi tin, chủ của tôi là một người thành thực! Chủ ấy sẽ không để tâm gia sản của nhà họ Lãnh!'

Ngồi trước tivi mí mắt Lãnh Thành giật mạnh, ông biết, đây là cơ hội cuối cùng Lãnh Nghị dành cho ông! Nể tình chú cháu, hắn cho ông thêm một cơ hội! Lãnh Thành chậm rãi cúi đầu trầm tư...

Thấy Lãnh Thành cúi đầu trầm tư, Lý Tân biết ông đang do dự, ánh mắt sắc như đao của cô lóe lên, mím môi rồi lạnh giọng nói, 'Lãnh tiên sinh, nơi đây tôi có một phần ghi âm, sau khi nghe xong, có lẽ có thể giúp ông quyết định đúng đắn hơn!'

Lãnh Thành chậm rãi ngước lên nhìn Lý Tân, ông thấy cô vẫy tay với một thuộc hạ, lập tức anh ta đưa lên cho cô một chiếc máy ghi âm. Lý Tân đặt nó lên bàn trà, mở ra, bên trong là một đoạn đối thoại giữa hai người, chính là đoạn đối thoại giữa Lãnh Thành và Lãnh Tuấn trong văn phòng của Lãnh Tuấn hôm nào.

Trong đoạn đối thoại, Lãnh Thành nghe rất rõ ràng mình đã kể cho Lãnh Tuấn nghe từng hành vi bất lợi mà mình đã làm với Lãnh Nghị, từ lúc nhỏ bắt cóc Lãnh Nghị cho đến lợi dụng Tịch Họa... Càng nghe mặt Lãnh Thành càng tái nhợt, ông run giọng nói, "Thì ra các người luôn giám sát tôi!"

Lý Tân cười lạnh một tiếng, "Lãnh tiên sinh, cho nên tất cả chuyện này đều chỉ là kế hoạch của chúng tôi, chỉ là gây ông đập lưng ông mà thôi! Nếu như ông còn muốn nghe, ở đây tôi còn rất nhiều đoạn băng ghi âm lại những bí mật không thể gặp người của ông trên thương trường... Nếu như chúng tôi giao hết những thứ này cho cảnh sát, đừng nói là cho ông không giữ được chiếc ghế ở LS quốc tế, ngay cả để ông sống cả đời trong nhà giam cũng không thành vấn đề!"

Trên trán Lãnh Thành toát ra một tầng mồ hôi mỏng, giọng Lý Tân tiếp tục vang lên bên tai ông, "Thiếu gia nhà chúng tôi niệm tình chú cháu, cho ông một cơ hội, không vạch trần tội của ông, muốn kết quả thế nào, ông tự mình chọn đi!"

'Lãnh Thành', Lãnh Tuấn này giờ vẫn trầm mặc ngồi đó chột lên tiếng, ông nhìn Lãnh Thành, giọng nhàn nhạt mang theo một loại uy nghiêm, 'Chú buông tay đi, tự mình kinh doanh cho tốt công ty của mình. Chú đã kéo không ít hạng mục và tài vật từ LS quốc tế sang công ty của chú, chúng tôi không truy cứu, chuyện lần này chúng tôi cũng sẽ không truy cứu --- nhưng từ đây về sau, không cho phép chú xen vào bất cứ việc gì của LS quốc tế; quan hệ giữa chú với nhà họ Lãnh chúng tôi cũng chấm dứt từ đây...'

Mười giờ đúng giờ Bắc Kinh, Lưu Dững và đội trưởng đội cảnh sát thành phố H dẫn theo một nhóm cảnh sát xông vào tòa nhà LS quốc tế khu vực Trung Quốc, thẳng lên văn phòng tổng giám đốc ở tầng 22, bắt đi người vừa ngồi lên chiếc ghế tổng giám đốc chưa đầy 24 giờ, Lâm Phong, hân hoan mặt với rất nhiều tội danh, có vẻ như sẽ sống một thời gian rất dài trong nhà giam..

Mà lúc này, ở một vùng tập trung toàn những khu nhà cũ kỹ của thành phố H, trên một con đường bẩn thỉu nhỏ hẹp, Tịch Họa đang chậm rãi lê bước chân, tối hôm qua sau khi rời khỏi biệt thự nhà họ Lãnh, Tịch Họa đi đến một khách sạn nhỏ rẽ tiền ở gần đó qua đêm.

Ánh mặt trời ám áp rọi trên gương mặt tái nhợt của cô nhưng không đủ sưởi ấm cõi lòng lạnh như băng của cô, đôi mắt to tròn lúc này trống rỗng vô thần, đáy mắt không giấu được vẻ tuyệt vọng, hai tay cô cắm vào túi áo, trong túi áo là một lọ thuốc ngủ, cô đã không còn dũng khí để sống tiếp nữa rồi, nếu như Lãnh Nghị không còn sống trên đời này, vậy không bằng cô đi theo hắn, ít ra ở thế giới bên kia cũng có thể bầu bạn với hắn...

Đi ngang qua một cửa tiệm nhỏ bên đường, đột nhiên một giọng nói truyền đến khiến Tịch Họa giật nảy mình, là Lãnh Nghị sao? Đôi mắt đờ đẫn khiếp sợ nhìn về phía vừa phát ra âm thanh; rất nhanh cô đã nhìn thấy gương mặt tuần mỹ của Lãnh Nghị trên tivi, gương mặt đó, vẫn lạnh mạc và cao ngạo như ngày nào!

Còn sống! Lãnh Nghị còn sống! Trên gương mặt tái nhợt của Tịch Họa lộ ra một chút sức sống; cô không tự chủ được vội vã chạy đến cửa tiệm, dờ dẫm bước vào, tùy tiện tìm một chiếc bàn trống ngồi xuống, mắt không rời khỏi màn hình tivi một giây nào, đáy mắt trống rỗng dần hiện lên một điểm sáng.

'Cô à, cô ăn mì gì?' Ông chủ thấy Tịch Họa vừa bước vào đã đắm đắm nhìn lên tivi liền bước đến hỏi thăm.

'Gì cũng được!' Tịch Họa ngoảnh đáp, mắt vẫn nhìn chăm chăm gương mặt tuần mỹ trên màn hình, bàn tay đang nắm lọ thuốc ngủ cũng chậm rãi nói lỏng ra.

Trong trang viên biệt thự nơi sườn núi ở vùng ngoại ô, Lâm Y cũng vừa thức dậy, bởi vì rèm cửa quá dày, ánh mặt trời không xuyên qua được nên trong phòng vẫn tối mờ nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được bên người lạnh lẽo, Lãnh Nghị trước giờ không ngủ nướng, điều này cô vẫn biết.

Lâm Y mỉm cười, bàn tay nhỏ nhắn sờ soạng khoảng không bên người rồi thoải mái lật người nằm ngửa ra, mắt nhìn chăm chăm trần nhà, an tĩnh nằm thêm một lúc nữa mới chậm rãi rời dậy.

Vào căn phòng tắm xa hoa làm vệ sinh cá nhân sạch sẽ xong Lâm Y mới bước đến cửa sổ kéo chiếc rèm dày ra, ánh sáng lập tức tràn vào khắp căn phòng ngủ, mắt Lâm Y vô tình quét qua chiếc bàn trà rồi lập tức ghim chặt ở đó, cô nhìn thấy giữa bàn trà là một mô hình nho nhỏ của một cô bé mặc váy trắng đang làm động tác xoay tròn, trên gương mặt nhỏ nhắn là nụ cười ngọt ngào trong sáng!

Đôi mắt đen láy của Lâm Y trong nháy mắt bùng sáng, khóe môi nụ cười càng rạng rỡ, cô chậm rãi cảm mô hình nhỏ lên, tỉ mỉ nhìn xem... thì ra mình vẫn luôn tự ghen tuông với chính mình!

Nhẹ nhàng đặt mô hình nhỏ trở lại vị trí cũ, Lâm Y vừa mới ngẩng đầu lên thì một bức tranh sơn dầu lớn đập vào mắt cô, vẫn là cô bé mặc váy trắng xoay tròn ấy, vẫn là nụ cười ngọt ngào ấy... cảm giác hạnh phúc và ngọt ngào trong chớp mắt dâng trào trong lòng rồi lan ra khắp mỗi tế bào.

Đôi mắt sáng ngời nhìn bức họa kia không chớp, thật lâu sau cô mới thu hồi tầm mắt, lại chậm rãi nhìn xuống vùng bụng hơi nhô ra của mình, khóe môi nụ cười lại hiện ra, ngăn người một hồi rồi Lâm Y cất bước xuống lầu, cô phải ăn gì đó.

Vừa xuống thang lầu, Lâm Y đã nhìn thấy Linh Nhi và quản gia đang đứng đợi ở sảnh, bước chân Lâm Y thoáng dừng lại, ngạc nhiên hỏi, 'Bác Trần, sao bác lại ở đây?'

'Thiếu phu nhân, thiếu gia gọi tôi đến đây!' Quản gia tươi cười khom lưng chào cô, 'Bữa sáng của cô đã chuẩn bị xong, mời thiếu phu nhân đến phòng ăn!'

'Cám ơn!' Lâm Y mỉm cười với ông rồi cất bước đi về phía phòng ăn, quản gia và Linh Nhi theo sát phía sau; Lâm Y vừa ăn sáng vừa hỏi quản gia,

"Thiếu gia đâu?"

"Lúc này chắc là thiếu gia chắc vẫn đang ở đài truyền hình!" Quân gia vẫn lễ độ trả lời nhưng giọng nói không giấu được ý cười.

"Đài truyền hình?" Lâm Y chợt dừng lại động tác trên tay, ánh mắt có chút kinh ngạc nhìn quân gia, "Anh ấy... có thể xuất hiện trên đài truyền hình sao?" Cô chợt nhớ ra ngày hôm qua lúc còn ở thôn trang nghỉ dưỡng, hình như có nghe Lãnh Nghị nhắc với Lý Tân "ngày mai mười giờ sáng" bắt đầu hành động.

"Phải đó!" Quân gia tươi cười đáp, "Hôm nay là ngày thiếu gia thu lúa..."

Nụ cười trên môi Lâm Y lan ra đến tận đáy mắt, lại nghe tiếng quân gia tiếp tục vang lên bên tai: "Thiếu gia có dặn, đợi thiếu phu nhân ăn xong bữa sáng sẽ đưa cô qua đó..."

"Tôi cũng qua sao?" Giọng có chút ngạc nhiên của Lâm Y vang lên.

"Đúng vậy, thiếu phu nhân!" Quân gia cười đáp.

Xe chở Lâm Y chậm rãi dừng lại trước cửa đài truyền hình, Linh Nhi xuống trước rồi đỡ Lâm Y xuống xe, hai người đi vào bên trong nhưng chưa đi được mấy bước thì đã nhìn thấy Lãnh Nghị, dưới sự yểm hộ của một nhóm vệ sĩ đang bước nhanh ra ngoài, trên gương mặt lãnh liệt vẫn là một vẻ lạnh mạc, bước chân nhanh nhẹn, khí thế bức người...

Vây quanh Lãnh Nghị là một đám phóng viên, bọn họ đều bị vệ sĩ chặn lại từ xa, chỉ có thể từ xa phóng vấn hán...

Lâm Y dừng bước, an tĩnh nhìn người đàn ông tuấn mỹ phi phàm đang bước về phía mình, trên gương mặt thanh thuần là nụ cười rạng rỡ, đáy mắt dâng trào hạnh phúc và niềm vui.

Lãnh Nghị cũng nhìn người vợ yêu đang đứng trước mặt mình, hần dừng bước, đôi mắt thâm thúy nhìn cô, khóe môi nhẹ câu lên một nụ cười, vẻ lãnh liệt biến mất, thay vào đó là vô hạn thâm tình.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 290: Đoạn Kết (1)

Lâm Y dừng bước, an tĩnh nhìn người đàn ông tuấn mỹ phi phàm đang bước về phía mình, trên gương mặt thanh thuần là nụ cười rạng rỡ, đáy mắt dâng trào hạnh phúc và niềm vui.

Lãnh Nghị cũng nhìn người vợ yêu đang đứng trước mặt mình, hần dừng bước, đôi mắt thâm thúy nhìn cô, khóe môi nhẹ câu lên một nụ cười, vẻ lãnh liệt biến mất, thay vào đó là vô hạn thâm tình.

Hai người đứng nhìn nhau từ xa, nhưng chỉ một giây, đám phóng viên nhanh mắt đã phát hiện ra Lãnh phu nhân, lập tức có người rảo bước về phía Lâm Y, Lãnh tiên sinh không thể tiếp cận nhưng bên người Lãnh phu nhân chỉ có một cô bé, chắc là không khó tiếp cận để phỏng vấn.

Nhưng ... mấy ngày trước không phải nói quan hệ giữa hai người đang căng thẳng sao? Lãnh phu nhân không phải trở về nhà mẹ đẻ rồi sao? Vì sao lại xuất hiện ở đây?

Vệ sĩ bên người Lãnh Nghị lập tức tự giác tách ra một nhóm, nhanh chóng chạy về phía Lâm Y, chặn lại nhóm phóng viên đang có ý đồ tiếp cận cô nhưng vài chiếc micro vẫn kịp đưa về hướng cô.

"Lãnh phu nhân, nghe nói mấy ngày trước quan hệ giữa cô và Lãnh tiên sinh căng thẳng nên trở về nhà mẹ đẻ, xin hỏi có chuyện này không?"

"Lãnh phu nhân, nhận được tin, sở dĩ quan hệ giữa cô với Lãnh tiên sinh có mâu thuẫn là vì Lãnh tiên sinh có một hồng nhan tri kỷ --- Hạ tiểu thư, có phải vậy không?"

"Nghe nói Hạ tiểu thư kia lúc nhỏ đã từng cứu Lãnh tiên sinh, phải không?"

"Xin hỏi Lãnh phu nhân, hiện giờ Lãnh tiên sinh đã trở lại nắm quyền LS quốc tế, cô có cảm tưởng gì không?"

...

Hai người trầm tĩnh, thâm tình nhìn nhau, tất cả vấn đề, tất cả tiếng huyền não xung quanh tại một khoảnh khắc này đều bị ngăn cách bên ngoài... Thật lâu sau, Lãnh Nghị mới cất bước tươi cười đi về phía cô gái đang bị đám phóng viên vây quanh kia; các vệ sĩ lập tức tiến đến mở ra vòng vây của đám ký giả, giúp Lãnh Nghị mở một thông đạo.

Hai người rót cuộc mặt đối mặt đứng bên nhau, 'Y Y...', Lãnh Nghị vươn đôi cánh tay dài, thoải mái ôm cô gái vào lòng, đôi tay cô gái cũng vòng qua người người đàn ông, hạnh phúc dán mặt lên ngực người đàn ông, đôi môi người đàn ông nhẹ lướt qua mái tóc cô gái.

Ánh đèn flash lóe lên khắp bốn bên, ghi lại khoảnh khắc hạnh phúc tươi đẹp này.

Nhưng, ngồi ở trong tiệm mì, Tịch Họa nhìn chăm chăm vào màn hình, mắt không khỏi tối sầm lại!

Lãnh Nghị chậm rãi buông cô ra nhưng một tay vẫn khoác lên vai cô siết chặt để hai người cùng nhau đối mặt với ống kính của ký giả, trên gương mặt lãnh liệt thoáng lộ một ý cười, giọng nhàn nhạt nhưng cực kỳ hữu lực, 'Tôi với vợ tôi trước giờ chưa từng có mâu thuẫn!'

Vị Lãnh tiên sinh này giờ chưa nói một lời tốt cuộc cũng chịu lên tiếng rồi, tất cả mọi người đều rất thức thời an tĩnh lại, không ai phát ra một tiếng động nào, ai nấy đều sợ bỏ lỡ một câu nói hoặc là nghe nhầm một câu, tất cả ống kính cùng micro đều hướng về phía Lãnh Nghị và Lâm Y.

Nam cao lớn tuấn đạt, nữ xinh đẹp động lòng người, người đàn ông lại hết sức chờ che khoác vai cô gái trả lời ký giả, giọng hữu lực, rõ ràng, 'Hong nhan tri kỷ của tôi chính là phu nhân của tôi --- Lâm Y! Người lúc nhỏ từng cứu tôi cũng là cô ấy, cô ấy chính là tiểu Họa Nhi của tôi, là người từ nhỏ tôi đã muốn cưới làm vợ! Là giấc mộng của tôi!'

Lúc nhỏ là Lâm Y cứu Lãnh Nghị sao? Lâm Y là tiểu Họa Nhi? Tin tức này khiến Tịch Họa này giờ vẫn ngồi ngẩn người trước màn hình tivi triệt để chấn động, đôi mắt to tròn tròn đầy kinh ngạc và khiếp sợ...

Thì ra, Lãnh Nghị đã biết Hạ Tịch Họa cô không phải là tiểu Họa Nhi đã cứu hắn lúc nhỏ! Nước mắt không kiềm được trong chớp mắt chảy tràn, nước mắt làm mờ hồ tầm mắt Tịch Họa ...

'Nghị...' Lâm Y ngược lên nhìn gương mặt tú của người đàn ông bên cạnh, đáy mắt ngời sáng như hai vì sao nhưng giọng nói không giấu được ghen ngào; cô biết đây là lời tuyên thệ của Lãnh Nghị trước tất cả mọi người, tình yêu của hắn dành cho cô vĩnh viễn sẽ không thay đổi!

Bốn phía vẫn im lặng như tờ, chỉ có tiếng máy ảnh và ánh đèn flash không ngừng lóe sáng...

'Cho nên, sau này xin các vị ở giới truyền thông đừng nên suy đoán lung tung...' Lãnh Nghị nói xong câu cuối, hơi cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, khóe môi ý cười càng sâu, âu yếm ẩn lên vầng trán thanh khiết của cô gái một nụ hôn sau đó khoác vai cô bước về phía xe, các vệ sĩ lập tức bước lên mở đường.

Khi hai người vừa bước đến xe thì phía sau có một ký giả lớn tiếng hỏi với theo, "Lãnh tiên sinh, có thể tiết lộ một chút, ngày dự sinh của phu nhân là lúc nào không?"

Hai người cùng dừng bước, Lãnh Nghị cúi thấp đầu nhìn vùng bụng hơi nhô ra của người vợ yêu, ý cười lan tận đầu mày cuối mắt, hắn khoác vai cô gái, lần nữa xoay người về phía ký giả, các ký giả lại nhanh chóng tràn lên, ánh mắt mọi người đều đắm đắm nhìn về phía hai người...

'Chắc là tháng mười một!' Lãnh Nghị ngắn gọn trả lời rồi khoác vai Lâm Y dìu cô vào xe, dưới sự yểm trợ của các vệ sĩ, xe nhanh chóng rời đi chỉ lưu lại một đống vấn đề chưa được giải đáp...

Trong xe, Lâm Y ngẩng lên nhìn Lãnh Nghị, 'Giờ chúng ta đi đâu?'

'Tòa nhà LS quốc tế!' Lãnh Nghị nhìn cô gái mỉm cười, giờ cũng là lúc tính toán sổ sách rồi! Hắn phải làm cho xong công việc thanh lý này, đem tất cả những tay chân của Lãnh Thành đưa vào nội bộ của LS quốc tế thanh lọc lại sau đó lần nữa khởi động lại bộ máy, điều tiết lại nhân lực, lần nữa triển khai công tác!

Khi xe đến quảng trường nhỏ trước cổng chính LS quốc tế, Lâm Y nhìn thấy nơi đó đã đứng đầy người, thấy xe của Lãnh Nghị dừng lại, ai nấy đều tự giác lùi lại nhường một con đường để xe chạy vào đến cổng mới dừng lại.

Lãnh Nghị nắm tay Lâm Y xuống xe, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, dẫn đầu đoàn người là phó tổng trước đây, Ngải Mỹ và những vị lão thần luôn một lòng trung thành cùng với bước đến nghênh đón, thấy trên mặt ai nấy đều là nụ cười vui sướng, thấy mắt Ngải Mỹ ngân ngấn nước, gương mặt lãnh liệt, cao ngạo của Lãnh Nghị dần lộ ra một ý cười.

'Lãnh thiếu, hoan nghênh ngài trở lại...' Phó tổng siết chặt tay Lãnh Nghị, hôm qua ông đã bị Lâm Phong cách chức!

'Lãnh tổng...' Ngải Mỹ vừa mở miệng thì giọng đã nghẹn lại, 'Tôi... biết ngài nhất định không sao...' Cô đương nhiên cũng là đối tượng bị Lãnh Thành và Lâm Phong cách chức.

'Lâm Y...' Một người thật vất vả mới vạch được đám người ra, lớn tiếng gọi đồng thời bỏ nhào về phía Lâm Y; 'Tiểu Mạn!', khóe môi Lâm Y ý cười càng sâu, cô dang rộng đôi tay, đón Trương Tiểu Mạn đang bỏ nhào đến bên mình.

Nhưng lập tức, thân hình đang bỏ nhào về phía Lâm Y của Trương Tiểu Mạn bị một bàn tay to lạnh lùng ngăn lại, cô ngẩn người một chút, nụ cười trên mặt theo đó cứng lại, cô cứng rần ngừng bước, Lâm Y cũng thoáng chau mày, cả hai cùng nhìn về phía chủ nhân của bàn tay kia --- Lãnh Nghị!

Lãnh Nghị nhàn nhạt cười, 'Y Y giờ không tiện ôm ấp lắm...'

Lâm Y chợt bừng tỉnh, cô không tự chủ được cúi thấp đầu nhìn xuống vùng bụng hơi nhô ra của mình, đôi má thoáng ửng hồng, mắt Trương Tiểu Mạn

cũng nhìn theo hướng nhìn của Lâm Y, nụ cười lại trở lại trên môi, đáy mắt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc lẫn mừng rỡ, 'Lâm Y, bụng bạn lớn vậy rồi sao?'

Lãnh Nghị chủ trì cuộc họp trong phòng họp lớn, Lâm Y thì ngồi một mình trong văn phòng của Lãnh Nghị, cô thoải mái ngồi nơi chiếc ghế tổng giám đốc bằng da thật, chợt tầm mắt lại dừng lại ở mô hình cô bé váy trắng đặt trên bàn làm việc của chồng --- hiện giờ chỉ cần là chỗ Lãnh Nghị thường ở cô đều có thể nhìn thấy mô hình này...

Trời ạ, năm đó rốt cuộc Lãnh Nghị đã làm bao nhiêu mô hình chứ? Mấy ngày trước hắn đã đem chúng cất ở chỗ nào? Đôi mày thanh tú thoáng chau lại, ừm, đợi xong cuộc họp này phải hỏi cho rõ ràng mới được...

Tối hôm đó lúc hai người trở lại biệt thự của Lãnh Nghị thì đã là tối muộn nhưng trong nhà lại hết sức nhộn nhịp, khắp nơi đèn sáng như ban ngày. Nghe tiếng động cơ xe, Trương Mân và Lý Uyển cũng vội bước ra cửa, nhìn thấy Lãnh Nghị nắm tay Lâm Y bước xuống xe, Trương Mân và Lý Uyển vội bước đến, ánh mắt mừng rỡ của hai người chỉ dừng lại trên mặt Lãnh Nghị một giây rồi lập tức dời đến bụng của Lâm Y...

'Bà nội...' Lâm Y tươi cười gọi.

Mắt Trương Mân dời từ bụng lên đến mặt Lâm Y, trong mắt tràn đầy từ ái, bà nhẹ nhàng ôm cháu dâu vào lòng, 'Ừ, ngoan!'

'Mẹ...' Buông Trương Mân, Lâm Y quay sang Lý Uyển đang đứng bên cạnh, giọng nhỏ như muỗi kêu, cô nhìn mẹ chồng, trong mắt không giấu được khăn trương.

Trên mặt Lý Uyển lộ ra một nụ cười hiền hòa, bà chậm rãi đưa tay về phía Lâm Y, do dự một chút rồi Lâm Y bước đến một bước, Lý Uyển nhẹ ôm con dâu vào lòng, 'Àn, Y Y, quên đi thái độ của mẹ trước đây, con nhé...'

Đáy mắt Lâm Y chợt dâng lên niềm vui sướng và cảm động, cô vội gạt đầu...

Trên bàn ăn, Trương Mân từ hòa nhìn cháu trai và cháu dâu, 'Nghị nhi, Y Y, giờ bụng của Y Y cũng không còn nhỏ nữa, cần có người chăm sóc bà nội mới yên tâm nên bà quyết định tạm thời ở lại Trung Quốc, đợi khi Lâm Y sắp sinh thì đưa nó trở về Paris...'

'Dạ, hoan nghênh bà nội ở lại!' Lãnh Nghị và Lâm Y không hẹn mà cùng nhìn về phía Trương Mân nở nụ cười, rồi Lãnh Nghị điềm tĩnh hỏi, 'Phải trở về Paris sinh mới được sao bà nội?'

'Ừ, đương nhiên rồi!' Trương Mân mỉm cười, 'Bên đó điều kiện tốt hơn...'

'Dạ!' Lãnh Nghị và Lâm Y rất nghe lời, gật đầu, 'Toàn bộ nghe theo bà nội!'

'Ừ, ngoan...' Trương Mân hài lòng cười, tiếp tục nói, 'Chuyện thứ hai mà bà nội muốn nói là... Lâm Y từ hôm nay bắt đầu chuyển đến phòng kế bên phòng của bà nội... Àn, bà nội đã cho người dọn dẹp sạch sẽ rồi!'

Nụ cười trên mặt Lãnh Nghị và Lâm Y lập tức đông cứng lại, động tác gấp thức ăn cũng dừng lại, Lãnh Nghị chau mày nhìn Trương Mân, 'Ồ, không, bà nội...'

'Không cho phép nói "không"! Trương Mân quả quyết ngắt lời Lãnh Nghị, 'Vừa nãy con nói toàn bộ nghe theo bà nội kia mà!'

'Nhưng chuyện này không được...' Lãnh Nghị cũng vô cùng kiên định.

'Ta không nói với con!' Trương Mân trừng cháu nội một cái rồi quay sang Lâm Y, mỉm cười, 'Y Y, con nghe lời bà nội, ngoan há!'

Lâm Y nhìn Trương Mân rồi lại nhìn Lãnh Nghị, mấp máy môi nhưng không nói được lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 291: Đoạn Kết (2)

Chuyện này Y Y cũng không thể quyết định, con quyết định! Lãnh Nghị cũng không chịu nhượng bộ.

'Nghị nhi!' Trương Mân chau mày.

Lý Uyển ngồi bên cạnh mỉm cười, khụ khụ, đứa con trai này của bà so với ba nó kiên định hơn nhiều, nhớ năm đó, Trương Mân vừa lên tiếng thì Lãnh Tuấn lập tức ngoan ngoãn chấp hành, không dám cãi lại một lời, haizzz!

Hai bà cháu sau một hồi thương thảo bàn bạc, kết quả chung cuộc là: Lâm Y không ngủ ở căn phòng cạnh phòng Trương Mân mà ở căn phòng cạnh phòng ngủ của Lãnh Nghị, chính là căn phòng mà lúc ban đầu khi cô vừa đến đây đã ngủ lại...

Lý do là: Lỡ như Y Y có việc gì hần còn có thể chăm sóc cho cô!

Lãnh Nghị sẵn dĩ chịu nhượng bộ, đồng ý với kết quả này là bởi vì hần nghĩ: Hừm, ở cách vách với mình, cuối cùng còn không phải mình muốn gì cũng được sao! Còn không được nữa, mình len lén cho người phá đi vách ngăn hai căn phòng, vậy là xong...

Lúc này, dưới ánh đèn đường vàng vọt trong khu nhà cũ kỹ, Tịch Họa hai tay ôm vai lang thang đi trên đường, cô không biết mình có nên vào nhà hay không, năm đó khi ba mẹ nhận cô từ cô nhi viện về nuôi, nhin ăn nhin mặc để dành cho cô có cuộc sống tốt nhất lại cần kiệm hết mức mua quần áo đẹp cho cô, bởi vì từ nhỏ cô đã thích múa nên lại vất vả kiếm tiền một phen mới đủ đưa cô đến lớp học múa...

Nhưng cô bởi vì một phút tham vinh hoa phú quý mà bỏ lại hai người già cô quanh sống qua ngày, một mình rời đi, tuy mỗi tháng cô đều gửi tiền về cho họ nhưng tiền có thể an ủi nổi cô đơn lúc tuổi già hay không?

Chính ngay lúc này, ông Hạ bà Hạ vừa nói chuyện vừa thu dọn đồ đạc, họ đã dời đến căn nhà lớn mà Lãnh Nghị mua cho họ, tối hôm nay hai ông bà chỉ trở về lấy một ít đồ đạc ...

Đang làm, bà Hạ vô tình ngẩng lên nhìn ra ngoài con đường nhỏ tối tăm bên ngoài tiểu khu, dưới ngọn đèn đường hình như có một bóng người, bà nhẹ thờ dài một tiếng, cái bóng đó thật giống Tịch Họa của bà!

Xúc động, bà Hạ không khỏi nhìn cái bóng kia thêm mấy lần, lúc này Hạ Tịch Họa vừa khéo xoay người lại, mắt bà Hạ lập tức như đông cứng lại, bà vội chạy đến bên cửa sổ, run giọng nói với chồng đang loay hoay dọn dẹp gần đó, 'Ông à, ông nhìn kia... đó có phải ... có phải là ... Tịch Họa của chúng ta không?'

Ông Hạ nghi hoặc nhìn về phía tay bà chỉ, bóng dáng và gương mặt đó quả thật rất thân quen, chỉ là gương mặt có phần tái nhợt, đôi mắt thì lại trông rỗng, sưng đỏ... nhưng quả thật rất giống Tịch Họa...

Hạ Tịch Họa cũng nhìn thấy hai người già đang ngăn người nhìn mình, cô vội dừng bước, đôi mắt to tròn sít sao nhìn họ, nước mắt trong nháy mắt đã tràn mi, ướt đầm đôi gò má xanh xao...

'Họa Nhi...' Bà Hạ khóc không thành tiếng tung chạy ra, lúc này bà không có thời gian suy xét xem bóng người kia là người hay ma, dù sao, đúng là Tịch Họa của bà là được rồi! Bà chạy đến trước mặt Tịch Họa mới dừng lại, hai người nước mắt nhòe nhoẹt đứng đối mặt nhau rồi bà Hạ run run giơ rộng đôi tay....

'Mẹ...' Tiếng nức nở Hạ Tịch Họa cố nén nãy giờ rốt cuộc bật ra, cô ngã nhào vào vòng tay của bà Hạ, ông Hạ đứng gần đó cũng không khỏi rơm rớm nước mắt...

Ở bên kia đường, Lữ Thần lặng lẽ nhìn một nhà ba người thân thiết ôm nhau, khóe môi lộ ra một nụ cười an ủi...

Ông bà Hạ vui vẻ dẫn Tịch Họa về chỗ ở mới của họ, năm đó con gái vì sao bỏ lại họ rời đi họ đã không còn muốn truy cứu nữa bởi vì quan trọng hơn cả là hiện giờ con gái còn sống, đã trở về lại bên ông bà, vậy là đủ lắm rồi!

Tịch Họa ngồi nơi phòng khách nghỉ hoặc đánh giá một vòng quanh căn nhà mới, bà Hạ vui vẻ vào bếp nấu cho con gái một bát mì, đặt xuống trước mặt Tịch Họa, 'Họa Nhi, trước đây con thích nhất là ăn mì của mẹ nấu, lâu rồi không được ăn, giờ ăn thử xem sao!'

'Mẹ, căn nhà này...' Tịch Họa không kìm được tò mò hỏi.

'Họa Nhi, chính là vị Lãnh tiên sinh kia mua cho ba mẹ, cậu ta có đến thăm chúng ta một lần!', bà Hạ hiền từ vuốt tóc con gái, 'Cậu ta nói quen biết với con từ nhỏ...ân, còn cho chúng ta một số tiền lớn, nói là để ba mẹ an dưỡng tuổi già!'

Vành mắt Tịch Họa ngân ngấn nước, tiếng bà Hạ tiếp tục vang lên bên tai cô, 'Lãnh tiên sinh thực sự là một người tốt...'

Trong phòng khách biệt thự nhà họ Lãnh, Lữ Thần đang ngồi đối diện với Lãnh Nghị, Lữ Thần đang báo cho Lãnh Nghị biết tung tích của Hạ Tịch Họa, 'Tịch Họa đã quay về với ba mẹ của cô ấy rồi!'

Lãnh Nghị nhìn chằm chằm Lữ Thần, khóe môi nhẹ câu lên, bình thản nói, 'Cậu không đi tìm cô ấy sao?'

Lữ Thần cười khỏ, lắc lắc đầu, giọng nói không giấu được buồn rầu, 'Cô ấy có thích tôi đâu!'

Lãnh Nghị cười khẩy một tiếng, vẻ rất khinh thường, 'Cậu dễ dàng chịu thua vậy sao? Chẳng lẽ cậu không nghĩ đến, tốn thêm một chút tâm tư, chủ động theo đuổi cô ấy sao?'

'Nhưng mà...' Lữ Thần thoáng chau mày.

'Đừng có nhưng mà!' Lãnh Nghị quả đoán ngắt lời hần, 'Hôm nay hoặc ngày mai cậu đến nhà tìm Tịch Họa đi, nói cho cô ấy biết, vốn căn biệt thự nhỏ đó là thuộc về cô ấy. Tịch Họa và ba mẹ cô ấy có thể dọn đến đó ở, sau đó xem lúc nào rảnh thì giúp họ dọn nhà, hiểu chưa?'

Lữ Thần nhìn Lãnh Nghị một lúc lâu sau mới nuốt nuốt nước bọt, nhẹ gật đầu, 'Ừm, tôi thử xem sao... tôi còn định giúp Tịch Họa tìm một công việc... hoặc là có thể để cô ấy đến bệnh viện giúp việc...'

Lúc hai người nói chuyện, Lâm Y đang ở trên lầu ngủ trưa thì nghe có tiếng điện thoại vang lên bên tai, cô mắt nhắm mắt mở cầm điện thoại lên xe, là Từ Nhất Hạo! Lâm Y vội ấn phím đón nghe, vui vẻ gọi, 'Ba...'

'Ân', Từ Nhất Hạo nhu hòa đáp lại sau đó trầm giọng nói, 'Y Y, Giai Giai sinh bệnh, tối nay ba phải về nước Pháp một chuyến... con phải tự chăm sóc bản thân, biết chưa?'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, con buồn ngủ hoàn toàn biến mất, cô vội ngồi dậy, thấp giọng hỏi, 'Ba, Giai Giai bị bệnh gì vậy? Có nặng lắm không?'

Từ Nhất Hạo được báo tin Từ Giai là bị bệnh thận suy kiệt cấp tính, cần phải làm giải phẫu thay thận! Mà hiện giờ Vương Khiết còn đang ở trong trại giam, quả thận này chỉ có thể là do Từ Nhất Hạo quỵen ra!

Nhưng vì sợ Lâm Y lo lắng nên Từ Nhất Hạo chần chờ một chút rồi quyết định không nói cho cô sự thật mà chỉ thờ dài một tiếng, 'Không việc gì... Giai Giai đang ở nhà một người cậu, ba phải qua đó xem con bé thế nào, nếu như bệnh khỏi rồi, ba định đưa nó về nước!'

Sau khi Từ Nhất Hạo đưa Từ Giai đến Paris thì thu xếp cho cô trở lại trường đại học tiếp tục chương trình học còn dở dang nhưng vì sợ không có người thân chiều cổ nên Từ Nhất Hạo gửi cô đến sống ở nhà một người cậu.

'Dạ được, ba cũng phải bảo trọng nha...' Lâm Y nhu thuận nói, 'Ba yên tâm, con bây giờ rất tốt!'

Tối hôm đó Từ Nhất Hạo đáp chuyến bay sớm nhất đến Paris, sáng hôm sau vừa tới nơi thì ông đã vội chạy đến bệnh viện làm thủ tục rồi rút máu, rút tủy đi xét nghiệm xem có phù hợp để cấy ghép hay không, có hiện tượng bài xích hay không, tất cả đều được tiến hành thật nhanh chóng..

Sau khi chuẩn bị tất cả xong xuôi, Từ Nhất Hạo quay trở lại phòng bệnh cùng Từ Giai, ngồi bên giường bệnh, Từ Nhất Hạo nhìn gương mặt xanh xao của con gái, Từ Giai cũng nhìn Từ Nhất Hạo thật lâu, giọng rầu rĩ, 'Ba, con sẽ khỏe lại được sao?'

'Đương nhiên là được!' Từ Nhất Hạo cười nói, 'Đây có phải là bệnh nghiêm trọng gì đâu, sau khi làm phẫu thuật xong thì sẽ không sao... ăn, giờ chúng ta chỉ cần đợi bác sĩ gọi vào phòng mổ thôi!'

Từ Giai lúc này mới thoáng yên tâm, cô gật nhẹ đầu nhưng đôi mắt vẫn không có chút tinh thần nào, thấy con gái như vậy, lòng Từ Nhất Hạo cũng ăn ăn đau, ông vuốt nhẹ mái tóc của con, nhu hòa nói: 'Giai Giai, đợi con khỏi bệnh rồi, ba đưa con về Trung Quốc được không?'

'Dạ...' Từ Giai dịu ngoan gật đầu, đôi mắt to tròn vẫn nhìn Từ Nhất Hạo chăm chăm, giọng nói có chút lo âu, 'Ba, chị Y Y với anh Nghị... họ còn trách con không?'

Từ Nhất Hạo mỉm cười trấn an con gái, 'Yên tâm, hai đứa nó đã sớm không giận trách gì con rồi...'

Nhưng chiều hôm đó bác sĩ chủ trị của Từ Giai lại thông báo cho Từ Nhất Hạo đến phòng làm việc của ông một chuyến. Từ Nhất Hạo cũng không suy nghĩ nhiều, nhờ cậu của Từ Giai trông chừng cô một lúc còn mình thì đi đến văn phòng của bác sĩ.

Trong văn phòng của mình, bác sĩ nâng bản báo cáo xét nghiệm trên tay đọc thật lâu mới ngược lên nhìn Từ Nhất Hạo, 'Từ tiên sinh, Từ tiểu thư là con ruột của ngài sao?'

'Đương nhiên!' Từ Nhất Hạo chau mày, vẻ khó hiểu nhìn bác sĩ.

'Nhưng các thông số xét nghiệm của ngài với con gái ngài thật sự khác biệt quá lớn, thận của ngài căn bản là không có cách nào ghép cho con gái ngài được!' Bác sĩ do dự một lúc rồi trầm giọng nói tiếp, 'Theo lý mà nói, nếu cô ấy là con gái ruột của mình, kết quả xét nghiệm không nên có khác biệt lớn như vậy!'

'Sao lại có thể chứ?' Đáy mắt Từ Nhất Hạo dâng đầy mây đen, ông nhìn bác sĩ chăm chăm, giọng nghiêm khắc mà sắc bén, 'Bác sĩ, có phải các người có sai sót gì không?'

'Tôi rất tiếc, Từ tiên sinh, ngài có thể tự mình xem, nếu như ngài nghi ngờ, có thể đến bệnh viện khác kiểm tra lại một lần!' Bác sĩ đẩy báo cáo xét nghiệm đến trước mặt Từ Nhất Hạo, ông đón lấy rồi tỉ mỉ nhìn xem, tuy rằng ông không hiểu lắm những chỉ số trên đó đại biểu cho điều gì nhưng ông có thể đọc hiểu kết luận bên dưới.

Từ Nhất Hạo chợt thấy lòng mình dậy sóng, một nỗi bất an tràn ngập trong lòng, ông cắn chặt môi không lên tiếng..

Ngày hôm sau lúc gần trưa, Từ Nhất Hạo thông qua một số quan hệ cũ đến trại giam thăm Vương Khiết, ngồi trong phòng thăm gặp, cách một vách ngăn bằng kính ánh mắt sắc như đao của ông nhìn chăm chăm gương mặt xanh xao của Vương Khiết, không có lớp trang điểm che lấp, trên mặt bà lộ rõ vẻ tiều tụy.

Từ Nhất Hạo chậm rãi nhắc ông nghe, giọng lạnh như băng, trong lời còn có ý khác, 'Từ Giai bị bệnh nhiễm trùng thận cấp tính, thận của tôi với con bé căn bản là không phù hợp... Bà có thể cho tôi biết, ngoại trừ bà, còn ai có thể quỵen thận cho con bé hay không?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 292: Đoạn Kết (3)

'Giai Giai sinh bệnh sao?' Nghe Từ Nhất Hạo báo tin, gương mặt không chút biểu cảm của Vương Khiết lúc này mới có phản ứng, bà vụt ngẩng lên nhìn Từ Nhất Hạo, 'Bệnh nặng lắm sao?'

'Phải, bệnh rất nặng! Nếu như không kịp thời ghép thận, tính mệnh sẽ gặp nguy hiểm!' Từ Nhất Hạo hơi khàn đi nhưng ánh mắt vẫn nhìn đắm đắm Vương Khiết, 'Mà rõ ràng là thận của tôi, con bé không dùng được!'

'Nhất Hạo, vậy ông mau xin với trại giam, để tôi đi bệnh viện, thận của tôi, Giai Giai...' Vương Khiết vội vã nói.

'Từ Giai là con của ai?' Từ Nhất Hạo rớt cuộc tức giận đi thẳng vào vấn đề, nghe câu hỏi của ông, Vương Khiết thoáng ngẩn người, trong mắt trào dâng một nỗi khiếp sợ, bà khẩn trương nhìn Từ Nhất Hạo, cuối cùng bí mật này vẫn không thể giữ được! Cánh môi bà run run nhưng mãi vẫn không nói được nên lời.

Về mặt của Vương Khiết đã nói rõ đáp án cho Từ Nhất Hạo, sắc mặt ông lập tức tái mét, bao nhiêu năm qua, đứa con gái mà ông yêu thương lại không phải là con gái ruột mà đứa con gái ruột thì lại cô độc trưởng thành, chỉ có mẹ bên cạnh bầu bạn! Cảm giác này, đau đớn, khó chịu đến không thể chịu được!

Chậm rãi buông ống nghe xuống, đáy mắt Từ Nhất Hạo vẫn lạnh như băng, ông vừa định đứng dậy rời khỏi phòng thăm gặp thì chợt nghe từ sau vách kiếng truyền đến tiếng khóc tê tâm liệt phế của Vương Khiết, 'Nhất Hạo, em biết lỗi rồi... anh không thể bỏ mặc Giai Giai, xin anh...'

Từ Nhất Hạo mờ mịt đi trên đường suốt cả một ngày, điện thoại reo lên không ngừng nhưng ông chỉ làm như không nghe được, mãi cho đến khi chuông phỏ đã lên đèn, nghe tiếng chuông điện thoại lần nữa vang lên, ông mới dờ dẩn lấy ra xem, là Từ Giai gọi!

Nhìn cái tên thân quen đó, nhớ lại vẻ dễ thương đáng yêu của cô bé Từ Giai lúc nhỏ, Từ Nhất Hạo cắn răng, rớt cuộc ấn phím đón nghe, đầu bên kia lập tức truyền đến tiếng khóc thút thít suy yếu của Từ Giai, 'Ba ơi, ba đi đâu vậy? Con tìm ba suốt cả ngày!'

Lòng Từ Nhất Hạo không khỏi cuộn lên một nỗi đau xót, nghe Từ Giai vẫn không ngừng thút thút gọi 'Ba, ba ơi...', ông mấp máy môi, thật lâu mới trầm giọng nói, 'Giai Giai, ba đang trên đường về, con đợi một chút!'

Bởi vì bệnh tình của Từ Giai vào giai đoạn nguy kịch, dưới sự điều đình của Từ Nhất Hạo, Vương Khiết được bảo lãnh để đến bệnh viện quyên thận cho Từ Giai, làm phẫu thuật ghép thận. Phẫu thuật thành công ngày đó, Từ Nhất Hạo lặng lẽ rời bệnh viện, ngay trong đêm đó đáp máy bay trở lại Trung Quốc.

Ông đến thành phố H, lúc về đến biệt thự nhà họ Lãnh thì vào khoảng gần trưa. Lâm Y đang cùng Linh Nhi đi tản bộ trong vườn hoa thì chợt thấy có người làm vào báo, 'Thiếu phu nhân, Từ tiên sinh đến!'

Nghe vậy Lâm Y không giấu được mừng rỡ vội đi theo người làm trở lại phòng khách; thấy con gái bước vào, nhìn nụ cười rạng rỡ trên gương mặt nhỏ nhắn thanh thuần của con gái, nghe cô ngọt ngào kêu: 'Ba...', Từ Nhất Hạo nghẹn ngào đáp lại 'Y Y...', ông giang đôi tay, nhẹ nhàng ôm Lâm Y vào lòng rất lâu cũng không muốn buông ra, không ngừng thì thầm gọi, 'Con gái của ba...'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, ba cô hôm nay rõ ràng cực kỳ kích động! Lâm Y không nhịn được quan tâm hỏi, 'Ba, ba sao vậy?... Ba không sao chứ?'

'Không... sao!' Từ Nhất Hạo hít sâu một hơi, rớt cuộc buông Lâm Y ra, nỗ lực điều tiết cảm xúc, cười một cách nhẹ nhàng, 'Chắc là tại ba già rồi, người già thường hay nhớ đến người thân...'

Đáy mắt Lâm Y ý cười càng sâu, cô dịu ngoan nói, 'Ba, đợi ba về hưu rồi thì về sống cùng bọn con...'

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã hai tháng trôi qua trong êm đềm thì từ Paris truyền đến tin tức, Vương Khiết, người được bảo lãnh tại ngoại đột nhiên mất tích, phía cảnh sát đang tích cực truy tìm hành tung của bà; lại qua mấy hôm nữa lại truyền đến tin tức, phát hiện thi thể của Vương Khiết ở một sườn núi nằm ngoài ngoại ô Paris, phía cảnh sát phán đoán là do bà trượt chân té ngã, còn về việc vì sao bà lại lên núi thì cho đến nay vẫn còn là một câu đố!

Còn Từ Giai, sau khi bệnh được chữa khỏi không lâu thì cũng không tiếp tục học đại học nữa mà đến làm việc ở công ty của Lãnh Thành... Lúc đó Lâm Y cảm thấy rất nghi hoặc, cô gọi điện thoại cho Từ Nhất Hạo hỏi thăm chuyện của Từ Giai thì chỉ nhận được câu trả lời bình thản của công, 'Giai Giai đã trưởng thành rồi, để con bé tự quyết định con đường đi của mình...'

Thực ra là vì Từ Nhất Hạo có nhận được một bức di thư của Vương Khiết, trong thư bà đã thú nhận tất cả những việc bà làm trước đây. Thì ra năm đó người Vương Khiết đem lòng cảm mến là Lãnh Thành nhưng Lãnh Thành lại đem lòng yêu Lâm Như Thanh, ông nói với Vương Khiết rằng mình là người

theo chủ nghĩa độc thân; thất bại với mọi tình đầu, Vương Khiết dồn tất cả phần hận lên người Lâm Như Thanh, bà bắt chấp thủ đoạn đoạt lấy chồng của Lâm Như Thanh như một cách trả thù... mà Từ Giai đơn thuần chỉ là một sự cố ngoài ý muốn...

Trong bức di thư của mình, bà viết những dòng cuối cho ông: ...Nhất Hạo, nếu như nói từ lúc bắt đầu tôi chỉ xuất phát từ ý muốn trả thù nên mới đến với ông; nhưng sau này tôi biết mình thật lòng yêu ông, rất yêu ông! Những tổn thương mà tôi đã gây ra cho ông, tôi không dám xin ông tha thứ, chỉ đành dùng kiếp sau trả lại cho ông! Xin lỗi ông, Nhất Hạo!...

Chuyện này mãi về sau Lâm Y mới biết trong một lần ngồi trò chuyện với mẹ chồng mình, thực ra Lý Uyển cũng biết chuyện giữa Lãnh Thành với Vương Khiết nhưng bà thật sự không biết Lãnh Thành và Vương Khiết có âm mưu lớn đến như vậy...

Tháng mười một, Paris đã chìm trong màn tuyết lạnh lẽo nhưng trong tòa nhà chính thuộc trang viên biệt thự của nhà họ Lãnh ở ngoại ô thật ấm áp, cả nhà từ trên xuống dưới đều nín thở hết sức tập trung tinh thần, im lặng chờ nghe tin tức từ lâu hai...

Trên lầu hai tạm thời đã dỡ vách ngăn của mấy căn phòng sửa thành phòng sinh, trong đó, thiếu phu nhân của Lãnh gia đang trải qua những cơn đau đớn không thể tránh khỏi của quá trình sinh sản, trong phòng không ngừng truyền ra tiếng kêu đau đớn của cô...

Mà mỗi một tiếng kêu đó đều khiến Lãnh Nghị đang chờ ở bên ngoài sợ hết hồn, hôm nay hắn mặc một chiếc sơ mi màu đen, quần dài cũng màu đen, cả vạt cũng không đeo, nơi cổ áo mở ra hai nút, lộ ra vùng ngực rậm nắng rần ròi, trong đôi mắt đen thẳm lúc này tràn ngập lo lắng và thấp thòm bất an, đôi chân dài không ngừng đi tới đi lui suốt dãy hành lang dài...

Trên sofa gần đó có mặt đầy đủ từ lớn đến nhỏ của nhà họ Lãnh: Lãnh Tuấn nét mặt nghiêm trang, trên mặt Trương Mân thì không có cách nào giấu được nỗi vui sướng và chờ mong, mặt bà không ngừng liếc về phía căn phòng có Lâm Y ở trong; Lý Uyển tuy rằng cố gắng giữ bình tĩnh nhưng ánh mắt không ngừng chớp động đã sớm tố cáo sự kích động trong lòng bà.

'Nghị nhi, con đừng đi nữa, ngồi xuống đi!' Trương Mân rót cuộc bị Lãnh Nghị làm cho đầu vàng mắt hoa, bà chỉ tay về phía sofa ra lệnh, sau đó lại nhỏ giọng an ủi, 'Người phụ nữ nào sinh con cũng đều vậy cả...'

Lãnh Nghị cắn môi, cuối cùng cũng đi đến sofa ngồi xuống, ngồi còn chưa vững thì trong phòng lại truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, 'Aaaa... Nghị... em không muốn sinh nữa...'

'Không được!' Sóng mắt Trương Mân thoáng xao động, bà vụt đứng dậy xông về phía Lãnh Nghị nắm chặt cánh tay hắn ấn hắn ngồi trở lại sofa, 'Phụ nữ sinh con, đàn ông sao có thể vào xem được chứ... con ngồi yên đó cho ta!'

'Nhưng mà bà nội...' Lãnh Nghị chau mày.

'Không có nhưng mà!' Trương Mân uy nghiêm quát khê, đáy mắt lộ rõ sự không vui.

'Không cần...' Trong phòng lại truyền đến một tiếng kêu thảm khiến gương mặt Tuấn mỹ của Lãnh Nghị vặn xoắn lại, hắn cúi đầu thật thấp, bàn tay nhẹ day day huyệt thái dương, trời ạ, phụ nữ sinh con thực sự khổ vậy sao?

Trong phòng một hộ lý chạy ra, thấy cô ánh mắt mọi người không hện mà cùng nhìn về phía đó, trắm miệng một lời, 'Sao rồi?'

'Đứa bé hơi lớn...' Cô hộ lý cười nói.

'Vậy thì mổ đi, như vậy có thể giảm đi đau đớn!' Lãnh Nghị nói một cách dứt khoát.

'Không được!' Trương Mân và Lý Uyển không hện mà cùng kêu lên, lừ mắt nhìn hắn.

'Vì sao không được chứ... khụ khụ, Y Y sinh vất vả như vậy...' Lãnh Nghị chau mày vẻ khó hiểu.

'Mổ sẽ ảnh hưởng đến đứa thứ hai, thứ ba', lần này là Lý Uyển cướp lời, 'Sau này Y Y còn muốn sinh nữa, đúng không?'

'Mọi người muốn bọn con sinh mấy đứa?' Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn cắn môi hỏi.

'Càng nhiều càng tốt!' Trên mặt Trương Mân và Lý Uyển là nụ cười hớn hở.

Lãnh Nghị kinh ngạc nhìn mẹ mình, 'Mẹ, mẹ cũng chỉ sinh một đứa thôi mà!'

'Khụ khụ, không phải giờ mẹ đang hối hận đó sao?' Lý Uyển giả bộ buồn rầu, bà nhìn sang mẹ chồng, 'Mẹ, con thật hối hận trước đây chỉ sinh một mình Nghị nhi thì không sinh nữa, haizz...'

'Đúng vậy đúng vậy...' Trương Mân nói bằng giọng quở trách.

Lãnh Nghị chau mày, mặc kệ hai người đang hát xướng kia, dò mắt về phía phòng sinh, mỗi một tiếng kêu thảm truyền ra là một lần gương mặt Tuấn tú vặn xoắn lại...

'Oa...!', một tiếng khóc thanh thúy của trẻ con bất chợt vọng ra, tiếng kêu của cô gái cũng đã ngừng lại, trên sofa ai nấy đều mừng rỡ đứng bật dậy...

'Y Y...' Lãnh Nghị cấp tốc xông vào phòng sinh thăm Lâm Y, cô vợ tội nghiệp của hắn chắc là bị hành hạ đến thảm rồi.

Nhưng hắn chưa đi được mấy bước thì một cô hộ lý đã từ bên trong bước ra, nhanh nhẹn cúi đưa bé đang bế trên tay vào tay Lãnh Nghị, 'Xem con anh này!'

Lãnh Nghị kinh ngạc nhìn đứa bé nhỏ xíu trong tay mình, thằng bé nhỏ như thế, chỉ như một món đồ chơi, chỉ hai bàn tay to của hắn là đủ ôm lấy thân hình nhỏ nhắn của nó, còn nhỏ nhưng tiếng khóc của thằng bé thì lại cực vang dội, gương mặt nhỏ nhắn nhăn lại, mắt vẫn nhắm nghiền, sóng mũi cao thẳng, chiếc miệng nhỏ há thật lớn đang phát ra tiếng khóc rống cực vang dội, sức lực mười phần, hoàn toàn không tương hợp với gương mặt đang nhăn lại kia...

'Con trai tôi?' Lãnh Nghị ngẩn người nhìn cô hộ lý hỏi lại, đáy mắt trào dâng một niềm vui sướng và kinh ngạc không thể tả bằng lời.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 293: Đoạn Kết (4)

'Vô nghĩa, đương nhiên là con của con! Lúc con còn nhỏ cũng giống hệt như thế!' Trương Mân lừ Lãnh Nghị, rồi đưa tay đoạt lấy vật nhỏ từ trong tay hắn, 'Nào nào nào, để bà nội bế nào!'

'Bà nội, bà nội, cẩn thận một chút! Đừng làm nó rớt xuống!' Nhìn Trương Mân ra tay cướp lấy thằng bé, Lãnh Nghị vội lên tiếng nhắc nhở.

'Vô nghĩa, còn cần con nhắc sao?' Lời nhắc nhở của Lãnh Nghị chỉ được đổi bằng một cái liếc mắt xem thường của Trương Mân.

Lý Uyển nuốt nước bọt, đi đến gần mẹ chồng, ghé sát mặt vào đứa bé nhỏ, tay rục rịch đưa ra, giọng ngọt như mật, 'Mẹ, tuổi mẹ cũng lớn rồi, không cần mệt vậy đâu... để con bế thằng bé cho!'

'Ừm, khóc lớn tiếng như thế, để ông nội xem nào...' Đi đến gần ba người từ lúc nào không biết, Lãnh Tuấn cũng sốt ruột ghé mặt vào.

Lãnh Nghị mặc kệ ba người, hắn sải bước vào phòng sinh, trên người Lâm Y lúc này đã được đắp một chiếc chăn mỏng, gương mặt vốn thanh thuần tươi mát lúc này chỉ còn lại vẻ mệt mỏi, suy yếu, trên trán, trên mặt tươm đầy mồ hôi, mắt cô đang nhắm nghiền, xem chừng đã kiệt sức.

'Y Y...' Lãnh Nghị vội bước đến gần, hai tay chống hai bên sườn cô gái cúi xuống nhìn cô, trong mắt toàn là đau lòng, hắn dịu dàng giúp cô lau đi những giọt mồ hôi trên mặt.

Nghe tiếng gọi Lâm Y lúc này suy yếu mở mắt ra, nhìn cô khoe môi Lãnh Nghị gợi lên một nụ cười, hắn chậm rãi cúi xuống đặt lên đôi má tái nhợt của cô gái một nụ hôn âu yếm sau đó là đôi cánh môi cũng đã nhợt nhạt, thì thào, 'Từ giờ bắt đầu, chúng ta coi như có thể chinh đại quang minh ngũ cùng nhau rồi...'

Lời còn chưa dứt thì bàn tay nhỏ nhắn của cô gái đã vội đẩy mặt hắn ra, giọng nhỏ xíu mang theo chút hờn dỗi, 'Không thèm, em muốn con của em..'

Lãnh Nghị thoáng ngẩn người, thế nào mà ai cũng muốn thằng nhóc kia, không còn ai muốn mình nữa sao? Đang suy nghĩ vẫn vơ thì giọng nói dỗi hờn của Lâm Y lại vang lên, 'Nghị, em muốn con...'

Lãnh Nghị lúc này mới hồi phục tinh thần, hắn nuốt nước bọt, liên thanh dỗ dành, 'Được được được, anh giúp em đi cướp con về!' Hắn nói rồi đứng dậy bước ra ngoài...

Lúc này giọng nói sang sảng của quản gia cũng đã truyền khắp mỗi góc ngách của trang viên biệt thự, 'Thiếu phu nhân đã sinh một cậu bé mập mạp, nặng 4.3kg...'

Tuyệt vẫn rào rào, trong trang viên vẫn một bầu không khí ấm cúng dễ chịu, trong trang viên người đến người đi như dật dờ, trên mặt ai nấy đều là nụ cười hớn hở.

Ba tháng sau, trong nhà thờ lớn nhất thành phố Paris, bầu không khí vui vẻ tràn ngập khắp nơi, người thân, bằng hữu, đối tác, cùng các nhân vật nổi tiếng từ khắp nơi trên thế giới cùng tề tựu về đây. Bảo mẫu ôm cục cưng đứng ở hàng ghế đầu, Trương Mân và Lý Uyển thì đứng ở hai bên cục cưng, nơi đây ghế dành cho thân hữu, lộ ra gương mặt tuần tú mang theo ý cười của Lăng Nhất Phàm, còn có Mễ Lệ, Lý Mặc, Lữ Thần, Trịnh Thiếu Bạch, Hạ Tịch Hạo...

Lãnh Nghị mặc một bộ lễ phục màu đen đứng trước lễ đài, trên gương mặt tuần dật là nụ cười không thể khống chế được, đôi mắt đen thẳm vẫn là vẻ lãnh liệt thường thấy, hắn đang nhìn về phía cửa nhà thờ --- hôm nay là ngày hắn và Y Y cử hành hôn lễ ở nước Pháp, hai người họ, bởi vì rất nhiều điều ngoài dự kiến mà vẫn chưa cử hành hôn lễ ở châu Âu mà kéo dài cho đến hôm nay.

Theo tiếng nhạc du dương trong nhà thờ, Lâm Y khoác tay cha mình, Từ Nhất Hạo, chậm rãi tiến vào cửa nhà thờ, trên người cô vẫn là chiếc áo cưới có

giả trên trời kia, những viên kim cương dính trên tà váy lóe sáng ngời ngời như muôn ngàn vì sao nhỏ, những tầng váy mỏng như cánh ve xếp chồng lên nhau xòe tung theo những bước chân cô như những cánh hoa nhỏ vụn đang tung bay...

Là Lâm Y kiên trì muốn mặc chiếc áo cưới này! Giờ phút này gương mặt thanh thuần của cô nhuốm một vẻ tươi mát động lòng người, quả thật hết như một đóa tuyết liên mới nở, đôi mắt đen láy chăm chú nhìn gương mặt anh tuấn như tạc của chú rể, trên môi là nụ cười xinh như mộng...

Từ Nhất Hạo mỉm cười đặt bàn tay nhỏ nhắn của cô dâu vào tay chú rể, đôi mắt tinh anh liếc nhìn hân, 'Ba giao con gái ba cho con, mong là con sẽ luôn đối xử tốt với con bé, suốt đời suốt kiếp...'

'Ba yên tâm, con nhất định sẽ...' Lãnh Nghị cầm bàn tay cô trong tay mình, đáy mắt lóe lóe sáng...

Tay chú rể khoác lên vạt hai bên eo cô dâu, đôi mắt đen thăm chăm chú nhìn đôi phương, chừng như muốn khắc thật sâu hình bóng của đôi phương vào trong mắt mình, trong tim mình...

'Y Y...' Lãnh Nghị thì thầm gọi, trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của tất cả mọi người có mặt trong nhà thờ, chậm rãi cúi xuống, âu yếm áp môi lên môi cô dâu...

Sóng mắt Lăng Nhất Phạm thoáng xao động, Y Y, chúc em hạnh phúc...

Hạ Tịch Họa cắn chặt môi, thật lâu mới nâng tay lên, hòa nhịp cùng tiếng vỗ tay của mọi người, Nghị, chúc anh hạnh phúc...

'Oa... oa...' Khi bốn cánh môi còn không nở rời nhau trong nụ hôn nồng nhiệt thì chợt một tiếng khóc lạnh lạnh vang vọng khắp nhà thờ, đôi tân nhân đang quyền luyến trong nụ hôn nồng cháy đột nhiên rời nhau ra, tiếng vỗ tay cũng đột ngột dừng lại, trong nhà thờ giờ chỉ còn tiếng khóc ré đầy tức giận...

'Cục cưng, đừng khóc đừng khóc...' Trương Mân vội đỡ lấy chú bé bị bắt từ tay bảo mẫu, lắc lư trên tay dỗ dành, 'Ngoan, hôm nay là đám cưới của ba mẹ con nha...'

'Cục cưng, mẹ ở đây!' Cô dâu bỏ lại chú rể, nhẹ nhàng nhấc lần váy đi về phía phát ra tiếng khóc, chú rể nuốt nuốt nước bọt, trên gương mặt anh tuấn lãnh liệt lộ ra một tia bất đắc dĩ rồi cũng cất bước đi theo cô dâu... Haizzz, từ khi có cục cưng, Y Y của hân làm gì cũng không tập trung, gần như là lơ là bỏ mặc hân! Haizz!

Lâm Y vừa đưa tay đón lấy cục cưng thì vật nhỏ kia lập tức ngừng tiếng khóc, đôi mắt to tròn chăm chú nhìn mẹ mình, đôi tay nhỏ mập mập không ngừng huơ trên không trung... ừm ừm, hai người đám cưới thì không để ý đến con sao?!~

Lâm Y âu yếm đặt lên đôi má phúng phính của thằng bé một nụ hôn rồi quay sang chú rể, 'Nghị, chúng ta ôm cục cưng lên làm lễ luôn nha...'

'Ừm... ờ... được!' Lãnh Nghị nhìn thằng bé chằm chằm rồi hân kinh ngạc phát hiện ra, thì ra vật nhỏ đang cười, cuối cùng Lãnh Nghị rút ra được một kết luận, sau này nếu hân có "tình địch" chắc chắn ứng cử viên đầu tiên là vật nhỏ này!

Đêm lạnh như nước, trên chiếc giường tân hôn rộng thênh thang, thân thể cường kiện màu mật ong của người đàn ông quần quýt không rời thân thể nhuần bạch như tuyết trắng của cô gái, liều chết triền miên, tiếng thở dốc, tiếng ngâm nga kiều mị khiến người ta mặt đỏ tim đập không ngừng phiêu đảng trong căn phòng ngủ rộng rãi xa hoa thật lâu cũng chưa dứt...

Ở ngoài phòng cách phòng ngủ không xa bất chợt truyền đến tiếng khóc lạnh lạnh của trẻ con, cô gái vội rời khỏi môi người đàn ông, thân thể nhuần bạch hơi cứng lại, đôi cánh tay mảnh khảnh dùng sức ngăn lại người đàn ông, sốt ruột nói, 'Nghị, chờ ... chờ chút, cục cưng đang khóc, em đi xem xem...'

Lãnh Nghị cắn môi, trầm giọng nói, 'Có bảo mẫu...'

'Nhưng mà...' Lời của cô gái còn chưa dứt môi đã bị người đàn ông cứng rắn chặn lại, thân thể cường tráng như một hòn núi nhỏ áp xuống, lực tấn công càng lúc càng mạnh... miệng cô gái bị chặn lại chỉ có thể phát ra được những tiếng "ừm ừm" vô nghĩa, cô rút cuộc buông tha cho giấy dựa, cùng người đàn ông tiến vào một cuộc chiến cấp bậc cao hơn nữa...

Một năm sau, nhị thiếu gia của Lãnh gia oai phong cất tiếng khóc chào đời, Trương Mân và Lý Uyển quá đổi vui mừng, cười đến không khép miệng lại được...

Lại một năm sau, khi nhị thiếu gia của nhà họ Lãnh đã tròn một tuổi; hôm đó ở văn phòng tổng giám đốc của LS quốc tế, Lâm Y nhẹ đẩy cửa bước vào; đang vui đầu phe duyệt đồng văn kiện, nghe tiếng động Lãnh Nghị ngẩng đầu lên nhìn, thấy cô sụ mặt đi đến trước mặt mình ngồi xuống thì không nhịn được cười nói, 'Y Y, có chuyện gì làm em phiền vậy?'

'Haizz...' Lâm Y mỉm môi, nghiêm túc nhìn Lãnh Nghị, 'Nghị, sau này em không định sinh nữa!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, khóe môi nhẹ câu lên, trầm giọng nói, 'Àn, ừm... được!'

'Em định ra ngoài làm việc!' Lâm Y tiếp tục nói, đôi mắt đen láy vẫn nhìn chồng chằm chằm, điềm tĩnh nói.

Lãnh Nghị thoáng ngẩn người, hân nhìn vợ, tay nhẹ sờ mũi, cười nói, 'Được, vậy em định làm công việc gì? Ở đây tùy em thích làm gì cứ chọn!'

'Em không muốn làm ở chỗ anh! Em sẽ tự đi tìm việc!' Lâm Y vẫn bình tĩnh nói.

'Vậy em muốn tìm loại công việc gì?' Lãnh Nghị cũng thật bình thản.

'Ân, giống như trước đây làm ở công ty quảng cáo của Trương Huy vậy, công việc đó em rất thích, em định tìm loại công việc như vậy!' Lâm Y nghiêm túc trả lời.

'Ồ...' Lãnh Nghị như bừng tỉnh ra, vội gật đầu.

Một tuần sau, trong thư phòng ở biệt thự Lãnh gia, Lãnh Nghị đang ngồi sau bàn làm việc, Lâm Y thì ngồi đối diện với hắn; Lãnh Nghị mỉm cười đẩy một xấp văn kiện đến trước mặt vợ, 'Cho em!'

Lâm Y nghi hoặc đón lấy xem thử, ngoài bìa xấp văn kiện là hàng chữ, 'Công ty thiết kế quảng cáo Tiểu Họa Nhì', Lâm Y thoáng ngẩn người, cô lật xem bên trong, giọng Lãnh Nghị lại vang lên bên tai, 'Không phải em muốn làm việc sao? Ừm... công ty này cho em chơi, lờ thì của em, lờ thì về anh...'

Lâm Y thoáng chau mày, 'Nghị, em không muốn anh mở công ty cho em, em muốn tự làm...'

'Ồ', Lãnh Nghị nhẹ day day huyết thái dương, khỏe môi lộ ra một chút bốn cọt, 'Cũng đúng, lờ như làm thua lỗ rồi thì ngại lắm...'

Lâm Y hung hăng lừ chồng, tức giận nói, 'Lãnh Nghị, ai nói là em sẽ làm nó thua lỗ chứ?' Thấy Lãnh Nghị vẫn lơ đãng cười, Lâm Y cắn môi, vạ phần tức giận, 'Anh không tin em sao? Được! Vậy em làm cho anh xem!'

'Ồ... Anh tin em chứ, nhất định là em sẽ làm tốt...' Lãnh Nghị lúc này mới bật cười ha hả, thân hình cao lớn đứng dậy đi đến trước mặt vợ, bế bóng cô lên đặt nằm trên bàn, khỏe môi câu lên một ý cười ái muội, 'Cũng giống như anh luôn tin tưởng mỗi lần em đều có thể khiến anh thật hài lòng vậy...' Hắn chưa dứt lời thì những ngón tay thon dài đã thuần thục cởi nút áo của cô gái...

'Nghị, nơi đây là thư phòng...' Cô gái bị áp trên bàn hoảng loạn kêu lên, không ngừng giãy dụa định ngồi dậy.

'Suýt...' Lãnh Nghị đưa tay lên miệng ra dấu cảnh cáo, '... em còn động dẩy nữa người ngoài sẽ nghe thấy thật đó... ừm, ngoan...' Giọng nói đó nhỏ dần, thay vào đó là những âm thanh dễ gợi cho người ta mơ màng vang lên...

Hai người hoàn toàn không biết, lúc này trong gian phòng ngủ xa hoa của mình, Trương Mân và Lý Uyển đang rón rén mở cửa ra, hai người nhẹ nhàng mở ra một ngăn tủ đầu giường, thấy một hộp áo mưa xếp ngay ngắn ở trong thì không nhận được che miệng cười thầm, trên tay Trương Mân là một cây kim, bà cẩn thận châm kim vào từng chiếc áo mưa một, cuối cùng, trong hộp áo mưa đó, từng chiếc từng chiếc đều có những lỗ kim nhỏ...

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 294: Ngoại Truyện Chương 1: Giành Vợ Với Con Trai (1)

Bởi vì xã giao nên hôm nay Lãnh Nghị về nhà trễ, khi hắn đi đến phòng ngủ, nhẹ nhàng đẩy cửa vào thì thấy bên trong đã tắt đèn căn phòng chìm trong một mảng tối mờ mịt nhưng vẫn thấy được một bóng nhỏ trên giường, nhìn thấy bóng nhỏ đó, khỏe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, hắn rón rén đi đến bên tủ lấy một bộ áo ngủ sau đó đi vào phòng tắm...

Tắm xong, Lãnh Nghị vẫn hết sức nhẹ nhàng đi đến bên giường, vừa định lật chăn chui vào thì đã nghe tiếng cô gái suýt khẽ, 'Nghị, nhẹ chút, con ngủ ở đây!'

Lãnh Nghị định thần nhìn kỹ mới thấy trong lòng vợ là đứa con trai lớn Lãnh Hạo, thằng bé đang ngumgon lành, 'Sao hôm nay Hạo Hạo lại ngủ ở đây?' Lãnh Nghị thoáng chau mày, thực bất đắc dĩ vòng qua bên kia giường, nhẹ nhàng lật một góc chăn lên nằm xuống bên cạnh vợ.

'Ân, con nó cứ đòi theo em ngủ nên em cứ để cho nó ngủ ở đây thôi!' Trong giọng nói của cô gái không giấu được sự mãn nguyện, đây là đứa con trai bảo bối của cô, cô thích nhất là nhìn vẻ dong dỏng của nó trong giấc ngủ, nhìn con say sưa ngủ thế này cũng là một sự kiêu ngạo của người làm mẹ như cô.

'Vậy anh làm sao bây giờ?' Giọng Lãnh Nghị có chút nhụt chí, đứa con trai này luôn thích giành vợ với hắn! Haizz! Quay sang nhìn cô gái đang xoay lưng về phía mình, Lãnh Nghị ôm một bụng ủy khuất, hắn nhòm dấy nhìn đứa bé đang thoải mái nằm sải tay chân trước ngực vợ, đưa tay định gỡ bàn tay mập mập đang nắm lấy tay cô gái ra rồi kéo cô vào trong lòng mình nhưng cánh tay nhỏ xíu mập mập kia lại nắm rất chặt, Lãnh Nghị không thể không dùng sức nhẹ nhưng vừa động thì chiếc đầu nhỏ trước ngực cô gái đã bắt đầu động dẩy sau đó là giọng nói non nớt mà quả quyết, 'Ân, đừng mà, con muốn mẹ!'

'Mẹ đây, Hạo Hạo ngoan!' Lâm Y vội vỗ vỗ lưng con trai thấp giọng nói với chồng, 'Đừng đánh thức con, anh mau ngủ đi!'

Lãnh Nghị chỉ đành ngừng tay nhưng người vẫn giữ nguyên tư thế hơi nhóm lên nhìn một đôi mẹ con đang ôm nhau ngủ, cảnh tượng ấm áp vô hạn mà hẳn chỉ dành dành cho một mình! Một lúc lâu sau, Lãnh Nghị mới nuốt nuốt nước bọt, vô cùng bất đắc dĩ nằm xuống bên cạnh cô gái.

Nhưng ... ngủ không được nha! Lãnh Nghị lần nữa dòi mắt về phía cô gái đang nằm bên cạnh, đôi mắt thâm thúy sáng lên, không được, phải cướp vợ trở về thôi! Nghĩ là làm, hẳn nghiêng người, dán ngực sát lên lưng cô gái, cánh tay dài vòng qua thân hình mảnh khảnh của vợ, thuận tiện ôm cả cục cứng mập mạp trong lòng cô vào trong vòng tay của mình, cô gái chỉ hơi nhường mắt lên, nhưng không có phản ứng gì.

Sự ấm áp trong lòng, hương thơm nhàn nhạt từ thân thể vợ khiến lòng người đàn ông càng thêm nhột, bàn tay đang vòng qua người cô gái chậm rãi trượt khỏi người đứa con trai, lún vào trong vạt áo ngủ; cô gái hơi hé mắt ra rồi lại tiếp tục nhắm lại, vẫn im lặng, không có chút phản ứng nào.

Khóe môi người đàn ông nhẹ câu lên, bàn tay to càng thêm làm cản, từ một góc áo ngủ nhẹ nhàng trượt trên làn da mượt như lụa của cô gái, chậm rãi hướng lên trên chiếm lấy đỉnh núi cao, cô gái rớt cuộc mở mắt ra, bất an động dậy thân mình.

Khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, hẳn hơi rón người, cánh môi nhẹ nhàng trượt từ vùng gáy trắng nõn của cô gái đến vành tai xinh xắn, nhẹ nhàng cắn mứt, rồi đến gò má hồng nhuận, một đường hôn lên hàng mi dài... cô gái rớt cuộc chịu không nổi quấy nhiễu, thoáng chau mày, cổ nén giọng nói, 'Nghị, con ngủ ở đây mà!'

'Ân, em đặt con nằm ở một bên, chúng ta làm chuyện của chúng ta!' Giọng người đàn ông nhu hòa thật mê người mang theo một sự ái muội rõ ràng, 'Ng Sloan, đặt con sang bên kia...'

'Không được, con nó sẽ thức giấc... ân, ngày mai, ngày mai tùy anh muốn làm gì thì làm được không?' Cô gái vừa ôm một người "đàn ông" nhỏ trong lòng đồ ngủ vừa phải đồ dành người đàn ông lớn bên cạnh.

Dụ dỗ không thành công! Người đàn ông ngừng lại động tác trên tay nhìn gương mặt nhỏ nhắn xinh như mộng của cô gái lại nhìn gương mặt đáng yêu như trắng non trong lòng cô, đáy mắt có chút thất lạc, hẳn ním môi, suy nghĩ một giây rồi thấp giọng cười tà tũ, 'Được, vậy ngày mai...', ngừng một chút, ánh mắt thoáng qua một tia giảo hoạt, 'Khụ khụ, công ty quảng cáo của em... vị trí mà anh chọn em có thích không?'

'Thích', quả nhiên đôi mắt đen láy của cô gái chớp mắt sáng lên, dường như không còn chút buồn ngủ nào, cô hơi ngược nhìn lên người đàn ông, 'Công ty cũng đủ lớn, địa điểm cũng tốt lắm... chỉ có điều, cách tòa nhà LS quốc tế gần quá thôi!'

'Gần một chút không tốt sao, có chuyện gì muốn tìm anh cũng tiện...' Khóe môi Lãnh Nghị lần nữa câu lên một nụ cười, hẳn chậm rãi nằm xuống, 'Nhân viên thì sao? Em định lúc nào thì bắt đầu tuyển người? Còn điều lệ công ty nữa, đã có chưa?'

Đôi mắt đen láy của cô gái sáng lên trong bóng tối, đúng nha, cô đang định tìm Lãnh Nghị bàn bạc về chuyện này, nghĩ đến đây, một tay ôm con trai, cô hơi xoay người về phía hẳn định nói chuyện nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe Lãnh Nghị sốt ruột thấp giọng nói, 'Haizz, em quay lại như thế, con sẽ thức dậy đấy...'

Cô gái thoáng chau mày rồi lập tức quay đầu lại, lưng vẫn quay về phía Lãnh Nghị, 'Qua mấy hôm nữa đợi bên thiết kế hoàn tất việc trang trí thì sẽ bắt đầu tuyển nhân viên, Nghị...' Lời còn chưa nói hết thì đã bị Lãnh Nghị ngắt lời bằng giọng nói có chút sốt ruột, 'Y Y, em nói chuyện như vậy, ảnh hưởng không tốt đến giấc ngủ của con...'

Cô gái lập tức im bật, còn đang chưa biết làm thế nào thì tiếng của Lãnh Nghị lại lần nữa vang lên, 'Hay là em đặt con xuống trước đi, nói chuyện xong rồi lại ôm con ngủ cũng chưa muộn...'

Cô gái mím môi, thoáng suy nghĩ một chút rồi cúi xuống nhìn đứa con trai đang ngủ ngon lành trong lòng mình, rớt cuộc nhẹ nhàng gỡ tay con ra, đặt nó vào trong chăn, đứa bé đang chìm trong giấc ngủ say chỉ chép miệng mấy cái, mắt vẫn thoải mái nhắm nghiền, nhìn con, khóe môi cô gái không nhịn được lộ ra một nụ cười hạnh phúc...

Nhưng nụ cười còn chưa nở trọn vẹn thì cả thân hình đã, nhanh đến chóng mặt, bị một người nào đó kéo ra, cách xa khỏi đứa bé, trực tiếp áp dưới thân hình cường tráng của mình, bị vây trong hơi thở nóng rực của hẳn, một loạt động tác của người đàn ông thuần thực, liền mạch, chỉ trong chớp mắt đã hoàn toàn bao vây cô trong phạm vi của mình...

'Nghị...' Cô gái không dám giãy dụa mạnh chỉ nén giọng kháng cự, 'Chúng ta đang bàn chuyện công ty, chuyện tuyển người và đặt điều lệ cho công ty...'

'Ừ, được, em nói đi!' Giọng người đàn ông ngọt như mật, bàn tay thuần thực cời dây đai áo ngủ của cô gái.

'Lúc tuyển nhân viên, cho em mượn trường phòng quảng cáo của anh vài ngày... anh ta có kinh nghiệm...'

'Ân, được, tặng cho em luôn... Đến lúc đó anh cũng đến giúp em tuyển người!' Người đàn ông ném chiếc áo ngủ của cô gái ra xa, lại đưa tay cời áo của mình...

'Còn điều lệ công ty...'

'Đề bộ phận hành chính của LS quốc tế giúp em đặt ra!' Bàn tay to của người đàn ông nhẹ nhàng trượt trên làn da mượt mà của cô gái, khóe môi nhẹ câu lên; 'Nghị...', cô gái vừa lên tiếng nói được một chữ thì đôi môi với những đường nét rõ ràng của người đàn ông đã ngăn cô lại, ôn nhu nghiêng ngấu...

Tiếng thờ dóc cổ nén nhưng vẫn nho nhỏ bật ra, người đàn ông chậm rãi trầm người xuống, cô gái chỉ nhẹ "um" một tiếng khi hai thân thể mật thiết kết hợp với nhau, quần quýt triển miên, trong cơn kích tình, hai người vẫn cố tận lực đè nén âm thanh chỉ sợ đánh thức đứa bé đang ngủ bên cạnh.

Nhưng không lâu sau, cái loại đè nén kia đã bị ném tận chín tầng mây, trên chiếc giường lớn bắt đầu triển khai một hồi đại chiến, những âm thanh khiến người ta mơ màng càng thêm không thể khống chế tràn khắp căn phòng ngủ xa hoa...

Vì thế, cậu bé Hạo Hạo đang ngủ say sưa cũng bị tiếng động làm cho thức giấc, cậu nhóc chậm rãi mở đôi mắt đen láy, nha, sao bốn phía tối đen vậy? Chiếc giường sao lại không ngừng rung rinh? Ừm, hình như còn những tiếng động nào đó rất kỳ quái, nhưng có thể nghe ra là tiếng của mẹ. Mẹ sao vậy? Sao lại phát ra những âm thanh như vậy?

Cậu nhóc ngạc nhiên xoay người, đôi tay mập mập sờ lần xung quanh định tìm xem mẹ ở đâu nhưng cậu bé chỉ bắt được khoảng không, trời, có phải mẹ bị con quái vật nào đó bắt đi rồi không? Nghĩ đến đây cậu nhóc không khỏi hốt hoảng bật kêu lên, 'Mẹ, mẹ ơi...'

Tiếng gọi của cậu bé khiến hai thân thể đang kịch liệt vận động chợt ngừng lại, 'Hạo Hạo, mẹ ở đây...', cô gái vội nhẹ giọng lên tiếng, thân thể cũng muốn trượt khỏi thân thể của người đàn ông nhưng thân thể cường tráng kia vẫn như một ngọn núi nhỏ áp xuống, như cũ giam giữ cô gái trong phạm vi của mình.

Cô gái chỉ đành vờ tay về phía con, cậu bé Hạo Hạo nghe tiếng của mẹ, lại sờ thấy bàn tay mẹ, gương mặt nhỏ nhắn đang nhắm lại dần dần ra, lập tức sờ soạng bò về phía mẹ, vừa bò vừa gọi, 'Mẹ, sao mẹ lại khóc? Có phải là bụng đau không?'

'A... ừ... ừ...' Gương mặt vốn đã ửng hồng của cô gái càng đỏ hơn, chỉ đành hàm hồ đáp, 'Àn, bụng mẹ có chút không thoải mái...', sóng mắt người đàn ông thoáng xao động, cổ nuốt một tiếng cười vào bụng, không nói tiếng nào.

'Mẹ đau bụng thì phải uống thuốc!' Cậu bé nói một cách quả đoán, nói rồi thân hình mập mập rất nhanh đã bò đến bên cạnh hai người.

Nương theo ánh trăng mờ mờ, bàn tay mập mập của cậu bé sờ soạng định ôm lấy cổ của mẹ mình nhưng đôi mắt to tròn đột nhiên cứng lại, động tác trên tay cũng ngừng lại, cậu bé nhìn thấy mẹ bị áp bên dưới một người, lại tỉ mỉ nhìn xem, thì ra người đó là ba!

Vì thế gương mặt nhỏ nhắn lại nhắm lại, bàn tay mập mập vội vờ ra định đẩy Lãnh Nghị xuống, 'Ba xuống nhanh lên, đừng đè mẹ mà, chắc là tại ba đè mẹ nên bụng mẹ mới đau đó!', phải nha, người mẹ nhỏ như vậy mà ba lại khỏe như vậy!

Cô gái sùng sốt đến ngây người, khi hoàn hồn lại, cô cố nén tiếng cười sau đó đẩy người đàn ông trên người ra, 'Nhanh xuống đi... ừ, bụng em bị đau!'

Lãnh Nghị cắn môi, đôi mắt đen thẳm nhìn đứa con trai vừa mới ba tuổi của mình, 'Ngoan, qua bên kia nằm đi, không phải mẹ bị ba đè đến đau bụng đâu, là ba đang giúp mẹ con chữa đau bụng đấy!'

Đôi mắt to tròn trên gương mặt phúng phính của cậu bé lóe lên, nghi hoặc nhìn ba mình rồi lại nhìn sang mẹ, cuối cùng vẫn không nỡ rời đi mẹ, hai tay cậu bé bá cổ mẹ, mắt nhìn sang ba, bình tĩnh nói, 'Ba xuống thì mẹ mới uống thuốc được!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 295: Giành Vợ Với Con Trai (2)

Đôi mắt to tròn trên gương mặt phúng phính của cậu bé lóe lên, nghi hoặc nhìn ba mình rồi lại nhìn sang mẹ, cuối cùng vẫn không nỡ rời đi mẹ, hai tay cậu bé bá cổ mẹ, mắt nhìn sang ba, bình tĩnh nói, 'Ba xuống thì mẹ mới uống thuốc được!'

'Ba không xuống được, con mau sang bên kia nằm đi!' Lãnh Nghị nhấn mặt, cảm giác này thật không quá thoải mái.

'Không chịu!' Cậu bé cũng học ba mình nhấn mặt lại, nhưng rất nhanh, như phát hiện ra một điều kỳ thú, bàn tay nhỏ nhắn của cậu lập tức trượt khỏi cổ mẹ, giọng đầy ngạc nhiên cất lên, 'Mẹ, sao không mặc quần áo?'

Mặt cô gái lập tức nóng bừng bừng vì ngượng ngùng, áp a áp ứng một lúc vẫn không nói được tiếng nào, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, sau đó dịu giọng nói, 'Mẹ còn chưa tắm, ba cùng mẹ đi tắm... con trai ngoan, buông mẹ ra, ba dẫn mẹ đi tắm, tắm xong bụng mẹ cũng sẽ không đau nữa!'

'Thật sao?' Cậu nhóc nhìn ba mình bằng ánh mắt nghi hoặc, đôi tay vẫn ôm chặt cổ mẹ không chịu buông.

'Đương nhiên là thật rồi!' Lãnh Nghị ưỡn người, đột ngột tập kích một trận khiến cô gái dưới thân chau mày, không khỏi bật kêu ra tiếng, Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, 'Con xem, mẹ lại đau rồi, con trai ngoan, buông mẹ ra nhanh lên!'

Tiếng rên rĩ của mẹ khiến cậu bé đau lòng cực kỳ, cuối cùng cậu nhóc cũng chịu buông cổ mẹ ra... mắt Lãnh Nghị lóe sáng, cánh tay dài câu lên, mạnh mẽ bế cô gái lên từ trên giường nhảy xuống, nương theo bóng tối đi về phía phòng tắm.

Trong đôi tay mạnh mẽ của người đàn ông, cô gái không có cách phản kháng, cô chỉ đành nhỏ giọng an ủi cậu nhóc trên giường, 'Hạo Hạo ngoan ngoan nằm xuống ngủ đi, àn, mẹ xong ngay bây giờ đây, lát nữa mẹ về đỡ con được không? Ngoan...'

Những tiếng cuối cùng của cô gái bị ngăn lại sau cửa phòng tắm, cậu nhóc không nghe lời mẹ mà ngồi dậy, đôi mắt to tròn nhìn đăm đăm về phía phòng tắm mong ba sớm giúp mẹ trị bệnh, bụng mẹ không đau nữa thì có thể về đỡ hấn ngủ!

Nhưng rất nhanh, cậu nhóc đã phát hiện có điều không đúng, cậu bé vẫn nghe được từ trong phòng tắm thỉnh thoảng truyền ra những tiếng kêu kỳ quái của mẹ, tuy rằng những âm thanh đó đã cổ nén thật thấp nhưng trong đêm yên tĩnh, cậu nhóc vẫn loáng thoáng nghe thấy được! Đôi mắt đen láy của cậu nhóc lóe lên một tia nghi hoặc, sao bụng của mẹ vẫn còn đau hoài vậy?

Rốt cuộc không nhịn nổi nữa, cậu nhóc nương theo ánh trăng mờ mờ chậm rãi bò xuống giường đi về phía phòng tắm, đến trước phòng tắm, tiếng động trong phòng tắm tuy rằng dứt quãng nhưng truyền ra càng thêm rõ ràng, lẩn vào trong đó còn có tiếng ba mẹ.

'Nhanh chút... Hạo Hạo một mình đang ở bên ngoài...' Tiếng của mẹ cũng dứt quãng.

'Em không thể cứ ôm thẳng bé ngủ như thế được... Hạo Hạo dù sao cũng là con trai!' Giọng của ba có chút khàn.

Con trai thì không thể để mẹ ôm ngủ sao? Hạo Hạo bất mãn chu môi, sau đó bắt đầu đập mạnh cửa phòng tắm, lớn tiếng gọi, 'Mẹ, mở cửa, Hạo Hạo muốn vào!'

'Đợi chút... Hạo Hạo...' Tiếng cô gái rồi rạc đáp mang theo một chút khản trương, người đàn ông bên trong cắn răng gia tăng tốc độ luật động, ngoài cửa không ngừng vang lên tiếng đập cửa thùng thùng cùng tiếng gọi của Hạo Hạo...

Bên ngoài phòng ngủ bảo mẫu sốt ruột đi tới đi lui, bà nghe được tiếng kêu của Hạo Hạo nhưng lại không dám lỗ mãng đẩy cửa vào bế thẳng bé...

Cửa phòng tắm rốt cuộc cũng được mở ra, người bước ra là Lãnh Nghị, hấn đã mặc xong áo ngủ, chỉ cần một tay đã nhắc được cậu nhóc đang đứng ngoài cửa lên đi về phía giường nhưng cậu nhóc không ngừng giãy dụa định chạy vào phòng tắm, 'Con muốn mẹ...'

'Mẹ còn đang tắm, nhanh lắm... ngoan, ba bế con về giường ngủ!' Người đàn ông vừa nói vừa bước nhanh về giường, đặt cậu nhóc xuống giường rồi cũng nằm xuống, trong cánh tay của ba mình, cậu nhóc vẫn không ngừng giãy dụa...

Nhưng chỉ lát sau cửa phòng tắm lại mở ra lần nữa, thấy mẹ rốt cuộc xuất hiện, cậu bé lúc này mới an tĩnh trở lại, giang đôi tay mập mạp ra, 'Mẹ ngủ với Hạo Hạo!'

'Được được được, mẹ ngủ với Hạo Hạo!' Giọng cô gái tràn đầy sùng nịch và dung túng, cô nằm xuống, ôm lấy con trai...

Lãnh Nghị nhìn hai mẹ con bằng ánh mắt bất đắc dĩ, thăm thò dài một tiếng rồi cũng nghiêng người sang, cánh tay gác qua người cô gái... cứ như vậy, người đàn ông ôm cô gái, cô gái ôm chú nhóc, một nhà ba người ôm nhau ngủ...

Sáng sớm hôm sau Hạo Hạo đã thức giấc, cậu bé lập tức phát hiện mình lại một người cô đơn nằm đó, mẹ thì đang gối đầu trong khuỷu tay của ba, cánh tay ba vòng qua người mẹ...

Hừm, ba lại cướp mẹ của mình rồi! Sao lần nào cũng thế cả vậy, có nhầm hay không đây, đó là mẹ của mình nha, cũng không phải là mẹ của ba! Hạo Hạo rất bất mãn sự mất xuống, thân hình mập mạp trườn ra khỏi chăn, bò về phía hai người, 'Mẹ, mẹ...'

Hai người lớn đang say sưa trong giấc ngủ bị tiếng động bất thành linh làm cho giật mình tỉnh giấc, vừa hé mắt ra đã nhìn thấy đứa con trai trong chiếc áo ngủ màu trắng đang một mạch bò về phía mẹ, cứng rắn chen vào giữa hai người, rồi dường hoàng nằm xuống.

Con trai? Hai người đồng thời ngẩn người sau đó cả hai đều tự dịch người ra nhường lại một chút không gian để "khách không mời" này có chỗ nằm cho thoải mái, cậu nhóc nằm giữa hai người, hết nhìn mẹ rồi lại nhìn sang ba sau đó gương mặt nhỏ nhắn tuân thủ như một bản copy chuẩn xác của Lãnh Nghị sự xuống, bàn tay mập mạp đẩy mặt ba mình ra, giọng nói non nớt tràn đầy bất mãn, 'Ba ra ngoài ngủ, ba ra ngoài ngủ, mẹ phải ngủ với Hạo Hạo!'

Lại nữa rồi! Mặt Lãnh Nghị lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hấn nuốt nước bọt nhìn con trai, 'Mẹ của con là vợ của ba, đương nhiên là phải ngủ với ba rồi, Hạo Hạo nên ra ngoài ngủ mới đúng đó!'

'Không đúng, mẹ phải ngủ với Hạo Hạo!' Cậu nhóc lớn tiếng nói, 'Ba ra ngoài, tìm mẹ của ba ngủ cùng kìa!'

Đầu lại choáng váng một hồi, Lãnh Nghị suy nghĩ nửa thì ngất xiu, Lâm Y cổ nén này giờ nghe câu này rốt cuộc không nhịn nổi nữa mà bật cười ra tiếng, cô vươn tay ôm lấy con trai, vỗ nhẹ lưng thẳng bé, 'Được được, mẹ ngủ với con...'

'Mẹ, lần sau để bà nội ngủ với ba, được không?'

'Àn, được, cục cưng... àn, mặt nhỏ đâu, cho mẹ hôn một cái nào...'

Lãnh Nghị nhìn hai mẹ con đang âu yếm nô nhau, cắn môi, đáy mắt có chút gọn sóng, thật lâu mới bình thần lên tiếng, 'Hạo Hạo, sau khi thức dậy ba muốn nói chuyện với con... àn, hai chúng ta đến phòng sách nói chuyện!'

Nói chuyện trong phòng sách? Mặt Lãnh Hạo sáng lên, có thể vào thư phòng bàn việc với ba xem ra là một chuyện rất trọng đại, mỗi lần ba bàn việc

trong thư phòng cậu nhóc đều muốn vào nhưng bảo mẫu luôn nói: 'Hạo Hạo giờ không được vào, ba đang bàn chuyện quan trọng!' Ừm, lần này ba "mời" mình đến phòng sách nói chuyện, xem ra mình cũng là người rất quan trọng đây!

Nghĩ đến đây mặt cậu nhóc lập tức trở nên nghiêm túc hẳn ra, cậu nhóc buông bàn tay đang bám trên cổ mẹ ra quay đầu lại nhìn ba, nghiêm túc gật đầu, 'Dạ được, chúng ta nói chuyện!' Cũng phải, chuyện mẹ ngủ cùng ai mình phải bàn bạc kỹ lưỡng với ba mới được!

Vừa ăn xong bữa sáng, Lãnh Nghị còn đang ngồi ở bàn ăn chưa kịp đứng dậy thì Hạo Hạo nghiêm chỉnh trong quần đen áo sơ mi trắng đã không chờ kịp nhảy khỏi chiếc ghế dành riêng cho mình, chạy đến bên cạnh ba mình, kéo tay áo hấn, 'Ba, chúng ta có thể đi phòng sách bàn chuyện chưa?'

Ánh mắt của tất cả mọi người trên bàn ăn, bao gồm cả những người hầu đứng gần đó đều không hẹn mà cùng quét về phía hai cha con, Lâm Y mỉm môi cổ nhin cười, quay sang trêu chọc đứa con nhỏ Lãnh Hân đang được bảo mẫu bế trên tay.

'Ừm, Hạo Hạo, nói cho bà cố nghe, con muốn nói chuyện gì với ba?' Trương Mân quay đầu nhìn Lãnh Hạo đang đứng gần đó, thuận tay kéo cậu nhóc vào lòng, về mặt từ ái và sủng nịch.

'Khụ khụ...' Lãnh Nghị vội hắng giọng nhìn cậu nhóc nói, 'Hạo Hạo, đây là chuyện giữa hai người đàn ông chúng ta, không thể nói khắp nơi được!'

'Nói cho bà cố nghe thì có sao đâu!' Cậu nhóc nói về không phục rồi quay sang nhìn Trương Mân, nghiêm túc nói, 'Con với ba phải bàn xem mẹ nên ngủ với ba hay là nên ngủ với con!'

'Ồ...' Trương Mân cố ý làm ra vẻ kinh ngạc mở to mắt, gật đầu liên tục, 'Vấn đề này... đúng là rất quan trọng..'

Có sự tán đồng của bà cố, cậu nhóc càng thêm đắc ý, gương mặt nhỏ tuổi tút càng lộ ra vẻ nghiêm túc, 'Mẹ không được ngủ với ba, ba sẽ bắt nạt mẹ! Tối hôm qua lúc con thức dậy thấy mẹ đang khóc, mẹ nói mẹ bị đau bụng...'

Tất cả mọi người trên bàn ăn đều ngẩn người, Lâm Y vội ngừng trêu đùa đứa con nhỏ mà quay đầu nhìn sang Lãnh Hạo, sốt ruột ngắt lời thằng bé, 'Khụ khụ... Hạo Hạo, nhanh vào phòng sách với ba đi, trễ chút nữa ba đi làm thì không rảnh bàn bạc với con đâu... khụ khụ...'

'Không đâu, con nói hết đã!' Cậu nhóc không để ý đến vẻ ngượng ngập và tiếng kêu của mẹ, tiếp tục nhìn Trương Mân kể, 'Thực ra là vì ba đề lên bụng mẹ nên làm mẹ đau, người ba lớn như vậy mà lại đề lên mẹ...'

Thì ra là như vậy! Tất cả mọi người đều mỉm môi, cổ nhin cười, mặt Lâm Y đỏ đến tận mang tai, cô nhìn sang Lãnh Nghị như cầu cứu, 'Nghị...'

'Hạo Hạo, chúng ta đến phòng sách nói chuyện đi...' Lãnh Nghị đứng dậy, cánh tay dài mạnh mẽ đoạt lấy cậu nhóc Hạo Hạo từ tay bà cố, bước nhanh ra khỏi phòng ăn.

'Con còn chưa nói hết mà!' Cậu bé không ngừng giãy dụa trong tay cha, giọng nói trong sáng non nớt thật rõ ràng vọng đến tai mọi người, 'Mẹ còn không có mặc quần áo, ba còn nói mang mẹ đi tắm...'

Lâm Y rớt cuộc ngồi không nổi nữa, mặt cô vừa đỏ vừa nóng rực, giọng nói cũng thật không tự nhiên, 'Bà nội, mẹ, con... lên đó xem thử...', nói rồi cô chạy như bay ra khỏi nhà ăn...

Cửa phòng sách "phanh" một tiếng sập lại sau lưng, Lãnh Nghị đặt con trai lên chiếc ghế trước bàn làm việc, cúi xuống nhìn gương mặt phúng phính của con, nói rành mạch từng chữ, 'Con ngồi đây, chúng ta nói chuyện đàng hoàng!'

'Dạ!' Lãnh Hạo ngược đầu lên nhìn về mặt lạnh lùng của cha, gật đầu một cách rất nghiêm túc; Lãnh Nghị cũng nhẹ gật đầu sau đó vòng qua ngồi xuống chiếc ghế sau bàn làm việc.

Mới ba tuổi, Lãnh Hạo quả thực là còn quá bé, cậu nhóc gần như lọt thỏm trong chiếc ghế kia, chỉ có thể nhìn thấy đầu cha mình và một góc của chiếc bàn làm việc xa hoa, rộng rãi kia, ba rõ ràng là từ trên cao nhìn hấn, cảm giác bị áp bức hình như không thoải mái cho lắm! Lãnh Hạo lắc lư chiếc đầu nhỏ miên man suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 296: Cha Với Con Đàm Phán

Ngẫm nghĩ một hồi, Lãnh Hạo nhồm dậy, đứng thẳng trên ghế, ừm, như vậy tốt hơn nhiều, có thể bình đẳng đối mặt với ba! Đôi mắt đen tròn như hai

viên bi của cậu nhóc lóe lên một ý cười, cùng một chút đắc ý rất trẻ con.

Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị nhìn chăm chăm cậu nhóc đang đứng trên ghế muốn mặt đối mặt nói chuyện với hắn thì khóe môi không tự chủ được nhẹ câu lên một nụ cười, ừm, quả đúng là con mình! Lòng thật vui vẻ nhưng ngoài miệng vẫn làm ra vẻ lạnh nhạt, 'Hạo Hạo nhà chúng ta có phải là một người đàn ông chân chính không nhỉ?'

'Phải!' Lãnh Hạo trả lời vừa nhanh vừa rõ ràng, cậu nhóc luôn thích xem phim hoạt hình, trong đó luôn có những người anh hùng có sức mạnh thật lớn lao, họ không sợ gì cả, còn có thể đánh cho những quái vật tan tác hết cả, cậu nhóc luôn lấy đó làm gương cho mình, bà cố với bà nội cũng từng nói, Hạo Hạo nhà chúng ta là một người đàn ông nhỏ --- chuyện này chẳng lẽ còn gì đáng nghi ngờ hay sao?

'Tốt lắm!' Lãnh Nghị mỉm cười, nhẹ gật đầu rồi hỏi tiếp, 'Vậy người đàn ông chân chính Hạo Hạo đã làm những chuyện gì rồi?'

Cậu nhóc không cần suy nghĩ, giơ hai tay lên làm tư thế đánh nhau, giọng đầy tự hào, 'Đánh quái vật...'

'Còn gì nữa?' Lãnh Nghị vẫn nhìn con trai chăm chăm, giọng vẫn bình thản.

Còn gì nữa à?... Đôi mắt tròn như hai viên bi lóe lên, cuối cùng cũng nghĩ ra, 'Con tự mình ăn cơm, không cần người đút... còn có, con té ngã cũng không cần người đỡ, còn có... còn có...' Đôi mày thoáng chau lại như đang cố gắng nhớ lại chuyện gì có thể khiến mình xứng với danh xưng 'người đàn ông chân chính' hay không.

Thấy con trai nhất thời suy nghĩ không ra, mắt Lãnh Nghị thoáng qua một ý cười, gương mặt tuấn dật trở nên thật nghiêm nghị, thân hình cao lớn hơi nhóm về phía trước, nén giọng nói, 'Hạo Hạo, con biết muốn làm một người đàn ông chân chính, quan trọng nhất là gì không?'

'Là gì vậy ba?' Mắt Lãnh Hạo bừng sáng, trong mắt toàn là hiếu kỳ, cậu nhóc vội buông tay xuống, đường hoàng nhìn ba mình, học theo Lãnh Nghị, nén giọng nói.

Lãnh Nghị nhìn gương mặt như một bản photo thu nhỏ của mình, nghiêm túc nói: 'Ngủ một mình, không cần ai ngủ cùng!'

Cậu nhóc thoáng ngẩn người, lát sau mới chau mày, lớn tiếng nói: 'Ba, ba nói vậy là vì muốn giành mẹ với con thôi!'

'Không phải vậy!' Lãnh Nghị nuốt nuốt nước bọt, ho khan một tiếng, 'Ba không giành mẹ với con, ba chỉ muốn con trở thành một người đàn ông chân chính mà thôi... khụ khụ, hơn nữa mẹ con là vợ của ba, theo lý là nên cùng ba, đúng không?'

'Vậy thì để mẹ làm vợ của Hạo Hạo đi!' Giọng cậu nhóc lạnh lạnh; Lãnh Nghị trợn to mắt, đầu lại choáng váng một hồi nữa, nói chuyện với vật nhỏ này đúng là đau đầu! Hắn vô lực day day huyết thái dương, đúng là anh hùng mạt lộ mà!

Chính lúc này cửa phòng sách bị đẩy ra rồi Lâm Y bước vào; cậu nhóc đang oai phong đứng trên ghế vừa quay đầu lại nhìn thấy mẹ liền như nhìn thấy cứu tinh vậy, vội đưa tay về phía cô, hồn nhiên cười, 'Mẹ, ôm Hạo Hạo...'

'Ừ...' Lâm Y sùng nịch ôm con trai lên, ánh mắt rơi trên Lãnh Nghị đang ngồi sau bàn làm việc day day huyết thái dương, rõ ràng ba đã thua trong tay con trai! Cô không nhịn được mỉm môi cười.

'Mẹ, mẹ đừng làm vợ của ba nữa, mẹ làm vợ của con được không?' Con trai ngồi trên cánh tay mẹ, cực kỳ nghiêm túc nói.

Lâm Y kinh ngạc nhìn con trai, đáy mắt dâng lên nồng đậm ý cười, rốt cuộc cô cũng hiểu vì sao Lãnh Nghị lại đau đầu như thế. Nhẹ hôn lên gò má phúng phính của cậu nhóc, cô cười hỏi: 'Vì sao?'

'Như vậy thì mẹ có thể ngủ với con!' Cậu nhóc nói một cách đường hoàng.

'Nhưng mẹ đã là vợ của ba rồi, một người chỉ có thể làm vợ của một người thôi, không thể đổi đi đổi lại được!' Thấy vẻ thất vọng của con trai, Lâm Y không đành lòng nên bồi thêm một câu, 'Đợi sau này Hạo Hạo lớn lên, sẽ có vợ của riêng mình!'

Mắt cậu nhóc lúc này mới sáng lên, nhìn ba rồi lại quay sang nhìn mẹ, giọng thương lượng, 'Vậy sau khi con lớn lên, người vợ kia nhường cho ba là được rồi!'

Trời... Trán Lâm Y toát mồ hôi lạnh, cô nuốt nuốt nước bọt, ánh mắt dò từ trên người con sang Lãnh Nghị nhưng Lãnh Nghị làm như không nghe thấy, hắn với một quyển sách trên bàn giả vờ chăm chú đọc nhưng ý cười trên khóe môi hết sức rõ ràng...

Suốt ngày ba và mẹ đều đi ra ngoài bận việc của mình, Hạo Hạo không có gì làm, hết xem tivi rồi lại cùng em trai chơi đùa xe ngoài vườn hoa, chơi mệt rồi, hai anh em theo chân bảo mẫu vào nhà.

Trong phòng khách, Trương Mân và Lý Uyển đang ngồi nơi sofa vừa xem tivi vừa bàn xem lúc nào thì về lại Paris, thì nhìn thấy Lãnh Hạo và Lãnh Hàn cùng bảo mẫu đang từ ngoài bước vào thì vẫy tay với cậu nhóc, 'Hạo Hạo, qua đây!'

Lãnh Hạo chậm rãi đi đến bên hai người, Trương Mân từ ái nhìn gương mặt đang sụ xuống của cháu mình, cười hỏi: 'Hạo Hạo của bà nội, sao lại buồn thế?'

Ba mẹ đều không chịu để mẹ làm vợ mình, nhưng vừa muốn là một người đàn ông chân chính vừa muốn có mẹ ngủ cùng, làm sao bây giờ? Mắt cậu nhóc chột lóe lên, quay sang Lý Uyên đang ngồi cạnh đó, có cách rồi! Đôi mày đang chau lại chột giãn ra, trên mặt cũng lộ ra nụ cười chạy về phía Lý Uyên, 'Bà nội, bà nội!'

'Ân, cháu ngoan...' Lý Uyên giang tay ôm vật nhỏ lên đặt trên đùi mình, 'Tìm bà nội có việc gì?'

'Bà nội, có chuyện này bà nội nhất định phải giúp Hạo Hạo!' Cậu nhóc nghiêm túc nói.

'Ân, nói đi, chỉ cần cháu ngoan của bà nội cần, bà nội nhất định sẽ giúp!' Lý Uyên không cần suy nghĩ, sáng khoái nhận lời ngay.

'Bà nội có thể ngủ với ba không? Như vậy mẹ mới có thể ngủ với Hạo Hạo...' Cậu nhóc nhìn Lý Uyên, vẻ mặt tràn đầy chờ mong.

A! Yêu cầu gì vậy? Lý Uyên sững sốt đến ngẩn người, đầu óc nửa ngày vẫn chưa hoàn hồn lại được, những người xung quanh ai nấy đều bụm miệng cười.

'Bà nội, không được nuốt lời, bà nội nói là nhất định sẽ giúp con mà!' Lãnh Hạo nhìn vẻ mặt của Lý Uyên liền sốt ruột lớn tiếng kêu lên.

'Nhưng mà...' Lý Uyên rớt cuộc cũng hoàn hồn lại, bà nuốt nuốt nước bọt nhìn vật nhỏ đang ngồi trên đùi mình, ấp úng nói, 'Hai ngày nữa bà nội đã về Paris rồi, ừm, không thể bỏ ông nội con một mình ở Paris mãi được.... khụ khụ...'

'Vì sao ai cũng cùng với chồng mình mà không cùng con trai chứ?' Cậu nhóc nghe câu trả lời của bà nội, vô cùng bất mãn nói.

Tương Mân cố nhịn cười, xem ra vấn đề đau đầu của đứa cháu cố này chỉ có thể chờ lão tướng ta ra trận mới giải quyết được thôi! Hừm, nếu Hạo Hạo mỗi ngày đều bám dính lấy mẹ, vậy đứa cháu cố thứ ba của ta không phải là không có cơ hội ra đời sao?!

'Hạo Hạo ngoan, qua bà cố bảo này!' Tương Mân vẫy tay về phía cậu nhóc. Mắt Lãnh Hạo lóe lên một tia tinh nghịch, chiếc miệng nhỏ chu ra nhưng vẫn ngoan ngoãn nhảy từ trên đùi Lý Uyên xuống, chạy về phía Tương Mân, Tương Mân cũng ôm cháu đặt lên đùi, cúi xuống hôn lên gò má phúng phính của thằng bé một nụ hôn thật kêu, 'Hạo Hạo nhà chúng ta là một người đàn ông chân chính nha...'

Chiếc miệng nhỏ đang chu ra đổi thành một nụ cười, nhìn bà nội, 'Phải đó!'

'Vậy bà nội dẫn cháu đi xem một bộ phim hoạt hình về người đàn ông chân chính được không?' Tương Mân cười với cháu.

'Dạ được!' Mắt Lãnh Hạo sáng bừng; thế là hai bà cháu dẫn nhau đến rạp chiếu phim gia đình cùng xem phim hoạt hình, trong phim một cậu bé tám tuổi vì bảo vệ cho em trai mà kiên cường chiến đấu với người xấu, sau cùng thắng lợi dẫn em trai về tìm lại ba mẹ...

Thấy mắt Lãnh Hạo nhìn màn hình lớn không chớp, Tương Mân quay sang nhìn gương mặt phúng phính của cậu nhóc, trên mặt thậm lộ ra một nụ cười đắc ý, 'Khụ khụ... Hạo Hạo, Hàn Hàn nhà chúng ta cũng còn nhỏ, Hạo Hạo nhất định cũng sẽ bảo vệ cho em, có đúng không?'

Mắt Lãnh Hạo tinh nghịch đảo một vòng rồi quay sang Tương Mân, 'Bà cố, Hạo Hạo sẽ bảo vệ em trai, nhưng Hạo Hạo cũng phải bảo vệ mẹ nữa...'

'Mẹ là người lớn, mẹ có ba bảo vệ rồi, không cần Hạo Hạo lo lắng đâu...' Tương Mân sùng nịch xoa đầu cậu nhóc, đứa bé này, thế nào lại khó nắm bẫy như vậy chứ?'

'Vậy...' Lãnh Hạo thoáng chau mày, trầm tư giây lát rồi ngược lên nhìn bà cố, giọng lanh lảnh, 'Vậy đi, tối hôm nay con đưa em trai đến cùng ngủ ở chỗ mẹ!'

Mắt Tương Mân trừng lớn, ngây người tại chỗ. Trời ạ, vậy không phải là phản tác dụng rồi sao?

Lúc bà còn chưa kịp hoàn hồn thì cậu nhóc đã nói tiếp: 'Như vậy thì con có thể cùng lúc bảo vệ em trai lẫn mẹ... ừm, cứ quyết định vậy đi!' Nói rồi thân hình nho nhỏ nhanh nhẹn nhảy khỏi ghế, lon ton chạy ra ngoài.

'Này, đội đã Hạo Hạo...bà cố kể con nghe chuyện ba đánh quái vật có được không?' Tương Mân lúc này mới hoàn hồn vội đứng dậy đuổi theo chân đứa cháu nhỏ.

Chớp mắt một ngày đã trôi qua, Lâm Y sớm đã trở về nhà ăn cơm tối, tắm rửa rồi lên giường định xem sách một lúc rồi đi ngủ thì cửa bị đẩy ra rồi Lãnh Nghị bước vào. Thấy hân, cô gái đang ngồi trên giường lộ ra một nụ cười tươi tắn, 'Hôm nay sao anh về sớm vậy?'

'Ân, hôm nay định nghỉ ngơi sớm một tí!' Lãnh Nghị cười nhẹ bước đến bên giường, khom xuống đặt lên má vợ một nụ hôn sau đó đi đến bên tủ áo lấy áo ngủ, cởi áo khoác, cả vật cùng áo sơ mi, định tắm rửa rồi đi ngủ thì cửa phòng ngủ lại lần nữa bị đẩy ra, cậu nhóc Hạo Hạo trong chiếc áo ngủ màu trắng oai phong bước vào giống như đi vào phòng của chính mình vậy, trên gương mặt tuấn tú là một vẻ nghiêm chỉnh cực kỳ dù giọng nói vẫn còn rất non nớt: 'Ba, mẹ!'

Cũng đúng thôi, cậu nhóc đã thành công đánh bại ba, mẹ, bà nội, cả bà cố nữa, còn lý do gì mà cậu nhóc không cảm thấy oai phong đâu chứ?

Lãnh Nghị dừng động tác cởi nút áo, chăm chú nhìn "người đàn ông nhí" đang hùng dũng bước vào trong phòng, nhẹ mím môi nhưng không nói gì; đáy mắt Lâm Y tràn đầy ý cười, sùng nịch nhìn đứa con trai đang bước đến bên giường, giọng đầy dung túng và âu yếm, 'Cục cưng, con lại đến nữa sao?'

'Dạ, con muốn ngủ!' Cậu nhóc bình tĩnh nói, đôi tay mập mập chống lên mặt giường, một chân gác lên giường dùng sức trèo lên; khỏe môi Lâm Y ý cười càng sâu, cô vội đưa tay níu lấy cánh tay con định giúp thẳng bé trèo lên.

'Không cần mẹ giúp, Hạo Hạo là đàn ông chân chính!' Không ngờ cậu nhóc rất có khí phách lập tức đẩy tay mẹ ra, nghiêm túc nói, 'Chuyện nhỏ như thế này con tự làm được.'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 297: Cha Và Con Vạn Người Mê (1)

Lâm Y thoáng ngẩn người sau đó rút tay về, cười nhẹ: 'Đúng vậy đúng vậy!' Lãnh Nghị chậm rãi cời sơ mi ném vào sọt, rồi đến dây nịch, sau đó là đến quần dài, mắt vẫn nhìn chằm chằm cậu nhóc lúc này đã trèo lên giường ngồi bên cạnh Lâm Y.

'Ba!' Đôi mắt như hai viên bi lóe sáng, 'Ba đừng cời quần...', sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, lần nữa dừng lại động tác trên tay nhìn vật nhỏ trên giường chằm chằm, đợi câu sau của cậu nhóc.

Lãnh Hạo hoàn toàn chẳng để ý đến cái nhìn của ba mình, lại cất giọng non nớt, 'Ba đến phòng con ngủ đi... phòng của con rất đẹp, ba bảo vệ em trai, con bảo vệ mẹ!'

Mắt Lâm Y cũng theo con trai dời sang người Lãnh Nghị, cô thấy mặt hắn rõ ràng là tối sầm xuống, không nhịn được mím chặt môi, cố nhịn xuống ý cười.

'Không được!' Lãnh Nghị cắn răng, 'Soạt' một tiếng kéo dây kéo xuống, thuận tay cời luôn quần dài, trên người hắn lúc này chỉ còn một chiếc quần tam giác, một thân rắn ròi màu đồng cổ lộ ra dưới ánh đèn vàng nhìn càng thêm mê người, hắn nhanh nhẹ rút ra một chiếc áo ngủ, tận lực giữ cho giọng thật bình thản, 'Ba không thích ngủ ở phòng người khác!'

Lãnh Nghị vừa nói vừa bước về phía phòng tắm, đi đến cửa hắn vẫn còn nghe được giọng nói non nớt nhưng đầy bất mãn vang lên, 'Người lớn như thế không ngờ lại nhỏ mọn vậy!', sau đó là tiếng người hăng hắc không nhịn được nữa của vợ, Lãnh Nghị nuốt nuốt nước bọt, cũng cố nhịn cười bước tiếp vào phòng tắm.

Haizzz, anh hùng cả đời chẳng lẽ bị bại trong tay một cậu nhóc sao? Không được, phải nghĩ cách mới được...

Lúc Lãnh Nghị tắm xong bước ra thì phòng ngủ đã tắt đèn, Lâm Y đang ôm con trai dỗ thẳng bé ngủ, cánh tay mập mập của con trai vẫn vắt lên cổ cô như mọi ngày...

Đôi mắt đã quen nhìn trong bóng tối của Lãnh Nghị dừng lại một giây trên người hai mẹ con rồi nhẹ mím môi đi đến bên giường, lật chăn chui vào nằm cạnh bên Lâm Y.

Đôi mắt đen tròn của cậu nhóc Hạo Hạo đang dán chặt vào cổ mẹ lúc này tinh nghịch đảo một vòng, nha, ba nằm xuống rồi sao lại không có động tĩnh gì hết vậy? Ba thật sự không muốn giành mẹ với mình sao? Càng nghĩ cậu nhóc càng không nhịn được, rốt cuộc nhóm người dậy nhìn ra sau lưng mẹ nhưng chiếc đầu nhỏ lập tức bị Lâm Y ấn xuống trở lại, 'Hạo Hạo ngoan, ngủ đi!'

'Mẹ, sao ba không nói chuyện? Ba giận rồi sao?' Cậu nhóc rướn người thì thào bên tai mẹ.

'Không có, ba mệt rồi, để cho ba ngủ... ừm, con cũng ngủ đi thôi!' Lâm Y cũng nén giọng nói, sùng nịch hôn lên má thẳng bé một nụ hôn rồi vỗ nhẹ lưng dỗ con ngủ.

Khỏe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên, hắn lật người qua, nằm nghiêng nhìn vợ, cánh tay rất tự nhiên vòng qua eo vợ, giọng nhàn nhạt, 'Y Y, em còn nhớ Đảng Duệ thuộc bộ binh đặc chủng không? Chính là người mà chúng ta đã gặp lúc ở Milan đó?'

Mắt Lâm Y hơi hé ra, hàng mi dài nhẹ chớp lên, không biết Lãnh Nghị định nói gì chỉ nhỏ nhẹ "à" một tiếng.

'Hắn có hai đứa con trai', giọng Lãnh Nghị vẫn thật bình thản, Lãnh Hạo cũng lên mở mắt, vênh tai lên lắng nghe, 'Con trai lớn của hắn giỏi lắm nha...' Cậu nhóc Hạo Hạo thoáng chau mày, sao ba lại có thể khen con của người khác mà không khen con của mình chứ? Chẳng lẽ mình không giỏi sao?

Lúc này Lâm Y coi như đã hiểu, đáy mắt cô lóe lên một ý cười nhưng vẫn lặng im không nói, lại nghe Lãnh Nghị điềm nhiên nói tiếp, 'Thằng bé đến nhà trẻ rồi, ai trong đó cũng thích nó hết, mấy đứa bé trai thì rất nghe lời nó, mấy đứa bé gái thì ngưỡng mộ không thôi... khụ khụ, lần nào chơi trò bắt quai vật thằng bé cũng đều cầm quân ra trận, khụ khụ, chỉ huy mấy đứa bé khác nha!'

Lâm Y cố nén cười, nhỏ giọng phụ họa, 'Ồ, vậy thì giỏi quá rồi!'

Nhà trẻ? Lãnh Hạo có nghe qua từ này, lần trước ba có hỏi mình xem có muốn đi nhà trẻ hay không, nhưng mình không chịu cho nên sau này ba cũng không nhắc lại nữa! Nhưng nhà trẻ thật sự chơi vui vậy sao? Nếu như mình đi, nhất định cũng sẽ rất giỏi giang.

Thế là, chiếc đầu nhỏ bắt đầu bắt an cò cò vào ngực mẹ sau đó nhin không được nhòm dậy nhìn ba mình, mắt lóe sáng, 'Ba, con cũng rất giỏi, con cũng muốn đi nhà trẻ, chỉ huy những đứa bé khác đánh quái vật.'

'Thôi đi...' Lãnh Nghị liếc sang con trai, trong bóng tối, đôi mắt thâm thúy lóe lên, cổ nhin cười, chau mày tỏ vẻ lo lắng, 'Trong nhà trẻ có rất nhiều bạn nhỏ, ba sợ con không quen, khụ khụ, con cứ ở nhà với bảo mẫu là được rồi!'

'Không được, con nhất định phải đi!' Lãnh Hạo sụ mặt, lớn tiếng nói..

Thế là cậu nhóc Hạo Hạo đi nhà trẻ! Đây là nhà trẻ tư nhân cao cấp nhất toàn thành phố H, lớp của Hạo Hạo, cộng cả cậu nhóc cũng chỉ có tám đứa nhỏ, ba nữ, năm nam..

Hôm đó Lâm Y giúp con mặc đồng phục, là một bộ tây Trang nhỏ xíu màu đen, bên trong là áo sơ mi trắng, còn có cả cà vạt, phối với gương mặt tuấn tú giống hệt của Lãnh Nghị, quả thật Lãnh Hạo giống hệt như một hoàng tử nhỏ vừa bước ra từ truyện cổ tích.

Ánh mắt của bảy bạn nhỏ khác không hẹn mà cùng nhìn về phía Lãnh Hạo, sau đó cô giáo Ngô khuyu chân xuống cho bằng với cậu nhóc, mỉm cười giới thiệu cậu nhóc với mọi người, 'Các bạn nhỏ, đây là bạn học mới của chúng ta, Lãnh Hạo...'

'Oa, bạn học mới thật đẹp trai nha!' Mỹ Mỹ cột hai bím tóc, hớn hờ nhìn Lãnh Hạo, non nót cất giọng nói trước.

Cô giáo Ngô bật cười quay lại nhìn Lãnh Hạo, 'Hạo Hạo, con thích các bạn không? Ừm, bạn này là Mỹ Mỹ, bạn này là Lệ Lệ, còn bạn này là Đa Đa... đi chơi với các bạn đi, được không?'

Lãnh Hạo quét mắt nhìn về phía ba cô nhóc không nói tiếng nào, cô giáo Ngô thấy vậy lại mỉm cười nhìn sang các cậu nhóc, 'Các bạn nhỏ, mọi người đến làm quen với Hạo Hạo, được không?'

'Được ạ...' Bảy tám giọng nói non nót đồng thanh vang lên, cô giáo Ngô vỗ nhẹ vai Lãnh Hạo, đứng thẳng dậy đi đến bên cạnh một giáo viên khác cùng nhau sắp xếp trò chơi mới cho các học sinh.

Mắt của các bạn học đều nhìn chằm chằm Lãnh Hạo, Lãnh Hạo cũng quan sát mọi người, Mỹ Mỹ mặc váy đỏ, mắt vừa to lại tròn, là người đầu tiên đứng lên đi về phía cậu nhóc, nắm lấy tay cậu nhóc, giọng non nót, 'Hạo Hạo, bạn ngồi cạnh bên mình đi, mình làm bạn gái của bạn...'

Bạn gái? Mắt Lãnh Hạo lóe sáng, vấn đề này mình đúng là chưa có nghĩ đến nha... Đợi chút, bạn gái bây giờ có phải tương lai sẽ là vợ của mình không? Vậy mình có thể dùng bạn gái đến đổi vợ với ba không nhỉ?

Nghĩ đến đây, mắt Lãnh Hạo bừng sáng hẳn lên. Oa, nhà trẻ đúng là chỗ tốt, vừa đến đã tìm được bạn gái rồi! Lãnh Hạo nhìn bàn tay nhỏ nhỏ đang chìa ra trước mặt mình cùng gương mặt tươi cười của Mỹ Mỹ, sau đó lại dời mắt sang hai bạn học nữ khác... nhưng không biết ba thích người nào hơn đây!

'Hạo Hạo, bạn ngồi bên cạnh mình này, mình làm bạn gái của bạn...' Lại một giọng nữ non nót vang lên, chính là Lệ Lệ, tóc cột kiểu đuôi ngựa đang đứng dậy hớn hờ đi về phía Lãnh Hạo, cô bé cũng thích tiểu soái ca giống như hoàng tử bé này lắm nha.

Mắt Lãnh Hạo dời từ trên người Lệ Lệ sang cô bé tên Đóa Đóa này giờ vẫn ngồi nguyên tại chỗ, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn hẳn, thoáng chau mày, rốt cuộc rất "cool" nói, 'Ba người đều ngồi ở bên cạnh mình đi, còn việc ai làm bạn gái của mình thì phải đợi mình với ba bàn bạc xong mới quyết định!'

'Không được, Đóa Đóa là bạn gái của mình, không thể ngồi bên cạnh bạn được!' Lúc này cậu nhóc tên Đa Đa đứng lên khỏi chỗ ngồi xông đến trước mặt Lãnh Hạo, rất uy phong "tuyên bố chủ quyền", cậu nhóc cũng cao không kém Lãnh Hạo mà rõ ràng là rắn rỏi hơn Lãnh Hạo nhiều lắm.

Thứ gì có người dòm ngó đến luôn tốt hơn, đạo lý này ngay cả những đứa trẻ cũng hiểu được đôi chút, Lãnh Hạo trừng to đôi mắt đen láy nhìn về phía Đa Đa, người đầu tiên dám khiêu chiến với mình, giọng đầy ngạo mạn, 'Của bạn sao? Vậy chúng ta hỏi thử bạn ấy xem, xem bạn ấy là của ai...'

Cô bé được gọi là Đóa Đóa mở to đôi mắt ngây thơ, cười híp mắt nhìn hai cậu nhóc đang đứng gương mặt, non nót nói, 'Mình muốn làm bạn gái của Hạo Hạo, tương lai sẽ làm cô dâu của Hạo Hạo...'

'Ừ, đợi mình về bàn bạc với ba xong rồi nói sau!' Lãnh Hạo gật đầu một cách chắc chắn.

'Bạn dám cướp bạn gái của mình sao...' Đa Đa tức giận bĩu môi, xông thẳng về phía bạn học mới...

Lúc Lâm Y đang ở công ty Tiểu Họa Nhi của mình kiểm tra tiến độ thi công thì nhận được điện thoại của cô giáo Ngô, 'Cô nói sao, Hạo Hạo và bạn học khác vì giành bạn gái mà đánh nhau sao?' Lâm Y quả thực không dám tin vào những gì mình vừa nghe, cô nắm chặt điện thoại, thật lâu vẫn chưa hoàn hồn lại, trong điện thoại tiếp tục truyền đến tiếng của cô giáo Ngô, 'Thằng bé đánh ngã một bạn học khác... Không biết hai vị phụ huynh có tiện đến nhà trẻ một chuyến không?'

Trong văn phòng của mình ở LS quốc tế, Lãnh Nghị đang ngồi sau chiếc bàn làm việc rộng rãi, xa hoa, màu châu lại, gương mặt tuấn dật vẫn một vẻ lạnh lùng, đôi diện hẳn sau chiếc bàn làm việc là phó tổng giám đốc và trưởng phòng kế hoạch, hai người đang nghiêm túc báo cáo gì đó với Lãnh Nghị thì tiếng chuông điện thoại vang lên, ánh mắt lãnh liệt của Lãnh Nghị lơ đãng liếc qua mà hình rồi cầm điện thoại lên, phó tổng và trưởng phòng thấy vậy lập tức im bật đợi Lãnh Nghị nghe điện thoại; điện thoại vừa thông, đầu bên kia đã truyền đến giọng nói lắp bắp, không quá lưu loát của Lâm Y, 'Nghị...'

Hạo Hạo... khụ khụ, giáo viên của thằng bé mới vừa gọi điện cho em, nói nó... khụ khụ, đánh nhau!"

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, ngày đầu tiên đi học đã đánh nhau? Đứa con trai này xem ra cũng rất biết tạo bất ngờ, hẳn nhẹ câu môi, cầm lấy tách trà trên bàn nhấp một ngụm rồi chậm rãi nói, 'Đánh nhau thì đánh nhau thôi, trẻ con mà, khăn trương làm gì...'

Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, nén giọng nói, 'Nghị... cô giáo nói, Hạo Hạo vì... giành bạn gái với... bạn học khác... đánh nhau... đánh người ta té xuống đất...'

'Khụ...' Ngụm trà trong miệng Lãnh Nghị sượt chút nữa là phun ra, hẳn vội nuốt nuốt nước bọt, cố giữ bình tĩnh, hai người ngồi trước bàn làm việc nhìn về mặt có chút thất thần của Lãnh tông của họ mà kinh ngạc không thôi, trước giờ họ chưa bao giờ thấy Lãnh tông luống cuống như thế.

'Nghị...' Đầu bên kia tiếp tục truyền đến tiếng của Lâm Y, chừng như người làm chuyện xấu là cô mà không phải đứa con, 'Cô giáo bảo phụ huynh đến nhà trẻ một chuyến... Vậy đề... em đi!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 298: Cha Và Con Vạn Người Mê (2)

'Em không cần đi, anh đi!' Lãnh Nghị hơi nheo đôi mắt tinh anh, tận lực giữ cho giọng nói mình bình thản nhất, hẳn thật sự rất tò mò, rất muốn đi xem thử, cô bé có thể khiến con trai hẳn ngày đầu tiên đi học đã cùng bạn học đánh nhau bộ dạng rốt cuộc là như thế nào!

Hơn nữa, điều này, liệu có phải ý là, sau này con trai sẽ không giống như trước đây suốt ngày bám riết lấy mẹ không tha không? Đây cũng là nguyên nhân hẳn muốn đưa Hạo Hạo đến nhà trẻ, mục đích chính là phân tán sự chú ý của thằng bé...

Trong văn phòng của nhà trẻ, Lãnh Nghị đang ngồi nơi sofa, hiệu trưởng mặt mày hơn hờ đích thân giúp hắn rót trà sau đó vội vàng tìm người đi báo với cô giáo Ngô và Hạo Hạo, vị đại tôn thần này bà không đắc tội được, lần này tiền mà Lãnh tiên sinh quyên cho trường học đủ để phát lương cả một năm cho tất cả giáo viên trong nhà trẻ này, hơn nữa, nếu như vị này đồng ý, mua trọn nhà trẻ này thực ra cũng không phải vấn đề gì...

Không lâu lắm, hiệu trưởng đã dẫn cô giáo Ngô và Hạo Hạo đến văn phòng, 'Ba...', cậu nhóc Lãnh Hạo vừa nhìn thấy ba ngồi nơi sofa, bàn tay nhỏ xíu đang nắm tay cô giáo Ngô vội buông ra, chạy thẳng về phía ba mình, thuần thục trèo lên đầu gối của Lãnh Nghị. Lãnh Nghị cũng không để ý đến thằng bé, để mặc nó trèo lên chân mình ngồi.

'Lãnh tiên sinh, đây là cô giáo Ngô, giáo viên chủ nhiệm của lớp Hạo Hạo... Khụ, cô giáo Ngô, đây là ba của Hạo Hạo, Lãnh tiên sinh!' Hiệu trưởng mặt vẫn rất hớn hờ, giới thiệu hai bên.

'Chào ngài, Lãnh tiên sinh!' Giọng cô giáo Ngô thoáng có chút thiếu tự nhiên, khoảnh khắc mà cô bước vào cửa đó, ánh mắt trong chớp mắt đại ra, người đàn ông ngồi nơi sofa, tuấn mỹ như một pho tượng thần, lãnh lùng như băng, ánh mắt sắc bén như đao, toàn thân phát ra một loại khí chất xuất chúng và ngạo khí bức người!

Cô vốn chỉ biết Hạo Hạo xuất thân không tầm thường, hơn nữa thân phận vẫn luôn được giữ bí mật, mà thằng bé lại được hiệu trưởng đích thân dẫn đến lớp... hiện giờ nhìn thấy dáng vẻ của ba thằng bé thế này liền hiểu ra, người đàn ông này, không chỉ lai lịch không nhỏ, hơn nữa... còn rất anh tuấn lãnh khốc!

Lúc này Hạo Hạo đã trườn vào lòng cha, tay bá cổ hắn, ngoan ngoãn ngồi đó; Lãnh Nghị nhìn về mặt có chút bất an của cô giáo Ngô, môi nhẹ câu lên một nụ cười, giọng đầy từ tính mê người, 'Cô giáo Ngô, thực xin lỗi, Hạo Hạo gây phiền phức cho cô nhiều quá...'

'Không đâu...' Mặt cô giáo Ngô không hiểu sao đỏ lên, cố lấy vẻ tự nhiên cười nói, 'Trẻ con mà, đều hơi nghịch ngợm... khụ khụ, chỉ là bé Hạo Hạo ngày đầu tiên đến đã đánh nhau cho nên tôi muốn thông báo cho phụ huynh một tiếng đề về bảo ban bé lại, như vậy tốt hơn...'

'Cô làm vậy là đúng thôi, ờ... đánh nhau là không đúng rồi... tôi sẽ về bảo ban thằng bé lại...' Lãnh Nghị vẫn nhàn nhạt cười nhìn cô giáo Ngô, '... đề Hạo Hạo xin lỗi bạn học, xin lỗi cô giáo...'

'Ba, là Đa Đa đánh con trước!' Lãnh Hạo chau mày, 'Đóa Đóa nói muốn làm bạn gái của con, Đa Đa không chịu cho nên nhào qua đánh con trước, con dùng cách đánh quái vật đánh ngã bạn ấy...'

'Hừm!' Lãnh Nghị hắng giọng, ngắt lời con trai, 'Đối với bạn học sao có thể dùng cách đánh quái thú đánh được chứ? Nói gì thì nói, con chỉ mới ba tuổi thôi, muốn tìm bạn gái gì chứ?'

'Đúng đó...' Hiệu trưởng và cô giáo Ngô đứng gần đó đều gật đầu, 'Trẻ con thì không thể có bạn gái được!'

Đôi mắt đen tròn như hai viên bi của Lãnh Hạo lóe lên, cậu nhóc hết nhìn ba mình lại nhìn sang hiệu trưởng và cô giáo Ngô, do dự một lúc rồi mới nói, 'Ba, con muốn nói chuyện riêng với ba!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần liếc sang hiệu trưởng và cô giáo Ngô, hai người kia cũng đang chăm chú nhìn hai cha con, rồi giọng quả đoán của Lãnh Nghị vang lên, 'Có chuyện gì thì cứ nói trước mặt cô giáo, không cần nói riêng!'

'Đúng, đúng, nói ở đây được rồi!' Hiệu trưởng và cô giáo Ngô vội vàng gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

'Nói ở đây sao?' Đôi mắt đen láy của Lãnh Hạo nhìn ba mình.

'Nói ở đây!' Lãnh Nghị vừa nói vừa kéo đôi tay Lãnh Hạo đang bá trên cổ mình xuống, nhắc cậu nhóc đặt xuống đất, nhìn thẳng vào mắt con trai.

Lãnh Hạo cũng ngược lên nhìn ba mình, giọng non nớt vang lên, 'Ba, không phải con tìm bạn gái cho con, con là giúp ba tìm vợ, chúng ta lần trước đã nói rồi..'

Hả?!!! Ánh mắt kinh ngạc của cả hiệu trưởng lẫn cô giáo Ngô đều dời về phía Lãnh Nghị, người đàn ông tuấn mỹ cao ngạo này chẳng lẽ lại có sở thích quái dị vậy sao? Đáy mắt cô giáo Ngô rõ ràng lộ ra một tia thất vọng.

Mà đôi mắt sắc bén thường ngày của Lãnh Nghị trong lúc này cũng đại ra, ngẩn ngơ nhìn đứa con trai đang đứng trước mặt, xem ra thanh danh cả đời này của hần bị hủy trong tay đứa con này rồi! Lúc hần còn chưa hoàn hồn lại thì tiếng Lãnh Hạo đã lại tiếp tục vang lên, 'Ba, giờ trong lớp con có Mỹ Mỹ, Lệ Lệ và Đóa Đóa, ai cũng muốn làm bạn gái của con, con không biết ba thích bạn nào...'

Lãnh Nghị rớt cuộc cũng hoàn hồn lại, trước ánh mắt quái dị của hiệu trưởng và cô giáo Ngô, mấp máy môi, áo não ngắt lời con trai, 'Lãnh Hạo, con đang nói bậy gì đó?'

Lãnh Hạo nhìn ba mình bằng ánh mắt vô tội, giọng nói cũng đầy ủy khuất, 'Ba, lần trước không phải chúng ta nói rõ rồi sao, sau khi con lớn lên, vợ con nhường cho ba thì ba không giành mẹ với con nữa, trả mẹ lại cho con, để mẹ ngủ với con!'

'Ba đồng ý bao giờ chứ?' Mặt Lãnh Nghị đen lại, tranh cãi với một đứa bé ba tuổi, lần đầu tiên hần phát hiện mình cũng sắp trở thành trẻ con rồi!

Thì ra là như thế! cả hiệu trưởng và cô giáo Ngô đều thầm thở phào một hơi, đáy mắt cô giáo Ngô lại trở lại sáng long lanh như vừa nãy, đôi môi mím chặt cố gắng không cho tiếng cười bật ra, còn may, người đàn ông tuấn mỹ này không phải là biến thái, bằng không đây không phải là quá phí của trời sao?!

Ba không chịu sao? Mày Lãnh Hạo chau chặt lại, còn chưa kịp nói gì thì Lãnh Nghị đã lên tiếng trước, 'Được rồi, Hạo Hạo hôm nay không cần đến nhà nữa, theo ba về nhà trước, nghiêm túc kiểm điểm lại xem, khuyết...'

'Vậy... cũng được', cô giáo Ngô vội nói, 'Hạo Hạo hôm nay về nhà trước, ngày mai lại đến... Lãnh tiên sinh xin chờ một lát, tôi về lớp học lấy đồ đạc của Hạo Hạo đến đây!'

'Không cần đâu, hai cha con tôi đi cùng với cô lấy cũng được!' Lãnh Nghị nói rồi đứng dậy, vờn tay bế con trai vào lòng, đi theo cô giáo Ngô trở lại lớp học.

'Oa, ba của Hạo Hạo cao thật đó!' Trong lớp học được trang hoàng như trong truyện cổ tích, ba cô bé mắt sáng rỡ, ngẩn ngơ nhìn người đàn ông thật cao trước mặt, kinh ngạc kêu lên, biểu cảm trên những gương mặt hồng hào phúng phính nhỏ xíu kia thật đáng yêu vô cùng khiến người ta nhìn liền ngửa ngáy không thôi, chỉ muốn nhào đến cắn vào đôi má như hai quả táo kia một ngụm...

Những cô nhóc thật đáng yêu! Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần nuốt nuốt nước bọt, lát nữa về nhà phải bàn bạc kỹ với Y Y, nhất định phải khuyên cô chịu sinh thêm một đứa con gái nữa, con gái nhất định sẽ thân với mình hơn con trai...

'Lãnh tiên sinh...' Giọng cô giáo Ngô nhỏ nhẹ vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Lãnh Nghị, '... có thể đến văn phòng của tôi một lát được không, tôi muốn nói chuyện với ngài một chút về Hạo Hạo!'

'Được!' Chỉ đáp lại bằng một từ đơn giản rồi Lãnh Nghị đặt con trai xuống đất, bước theo cô giáo Ngô về văn phòng của mình.

'Lãnh tiên sinh, mời ngồi!' Cô giáo Ngô chỉ một chiếc ghế trong phòng, thấy Lãnh Nghị ngồi xuống, cô vội đi rửa ly, pha trà...

Một ly trà bốc khói nghi ngút rất nhanh đã được đặt trước mặt Lãnh Nghị, cô giáo Ngô chừng như lúc này mới nhẹ nhàng thở phào một hơi, chậm rãi ngồi xuống sau bàn làm việc, trên gương mặt trẻ tuổi thanh lên lộ ra một màu đỏ ửng khá nghi, đôi mắt trong suốt vừa bắt gặp ánh mắt lạnh mạc của Lãnh Nghị liền vội vã cụp mắt xuống.

Lãnh Nghị chỉ mỉm cười, bình thản nói, 'Cô giáo Ngô muốn bàn với tôi chuyện gì của Hạo Hạo?'

'Lãnh tiên sinh', cô giáo Ngô mím môi, nhẹ giọng nói, '...mạo muội hỏi một câu, có phải buổi tối Hạo Hạo đều phải ngủ với mẹ không?' Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, nhẹ nhàng gật đầu.

Trên mặt cô giáo Ngô thoáng lộ một nụ cười ngượng ngùng, 'Lãnh tiên sinh... chuyện này, đợi Hạo Hạo và các bạn khác thân hơn một chút, tôi sẽ tìm cách khuyên cháu, đến lúc đó... tôi lại thông báo với ngài!'

Lãnh Nghị thoáng nhượng nài, đạm mạc nói, 'Được, vậy làm phiền cô, có cần chúng tôi phối hợp gì cô cứ nói đừng ngại..'

Trên xe, Lãnh Nghị và Lãnh Hạo sánh vai nhau ngồi nơi băng sau, cả hai đều mặc tây trang màu đen, đều là gương mặt tuấn mỹ lãnh liệt như cùng một khuôn đúc ra, chỉ khác là một lớn một nhỏ; Lãnh Nghị chau mày, ánh mắt lơ đãng nhìn ra ngoài xe, hẳn đang nghĩ cách làm sao mới có thể thuyết phục Lâm Y sinh thêm một cô công chúa nữa.

Thật lâu sau Lãnh Nghị mới dứt ra khỏi dòng suy nghĩ miên man, nghiêng đầu qua liếc nhìn cậu nhóc đang ngồi bên cạnh im lặng nãy giờ, dường như rất tùy ý hỏi, 'Hạo Hạo, trong ba cô bé đó, con thích nhất ai?'

Mắt Lãnh Hạo lóe sáng, lập tức xoay nhìn sang ba mình, hỏi một cách khó hiểu, 'Không phải ba nói trẻ con không được tìm bạn gái sao?'

'Khụ khụ, ba đâu có kêu con đi tìm bạn gái, ba chỉ hỏi xem con thích ai thôi mà...' Lãnh Nghị ho khan mấy tiếng.

Lãnh Hạo nửa hiểu nửa không gật đầu, giọng non nớt mà nghiêm túc, 'Con không có cảm giác gì cả...'

Hả?... Lãnh Nghị suyt nửa thì bật cười ra tiếng, hẳn vội xoay đầu nhìn ra cửa sổ, cố giấu ý cười, giọng nói non nớt lần nữa lại vang lên bên tai, 'Vậy ba thích nhất ai?'

'Khụ khụ, con đều không có cảm giác thì ba làm sao có?' Lãnh Nghị nhẹ nhàng câu môi, xoa nhẹ đầu con trai rồi hơi cúi xuống nhìn kỹ con trai, 'Hạo Hạo, bảo mẹ con sinh thêm em gái được không? Ừm, rất đáng yêu...'

'Em gái?' Đôi mắt to tròn của Lãnh Hạo lại sáng lên, cậu nhóc trầm tư giây lát rồi hỏi lại, 'Ba, có phải sau khi có em gái thì ba sẽ ngủ với em gái, để mẹ ngủ với con không?'

Hả??? Lãnh Nghị kinh ngạc, rốt cuộc không còn gì để nói, triệt để bị con trai đánh bại...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 299: Đổi Vợ Với Ba (1)

Trở lại biệt thự Lãnh gia, Lãnh Hạo như một làn khói lủi vào phòng đồ chơi của mình, Lãnh Nghị thì nhàn nhã đi lên phòng sách trên lầu, hẳn chân trước vừa bước vào phòng sách thì Lâm Y đã chân sau nối gót bước vào, giọng đầy lo lắng, 'Nghị... chuyện của Hạo Hạo thế nào? Cô giáo nói sao?' Cô thấy hai cha con trở về nhưng bộ dáng lại như không có chuyện gì xảy ra, vậy là thế nào?

'Yên tâm đi, không sao, trẻ con đùa nhau thôi...' Giọng Lãnh Nghị nhàn nhạt mang theo chút ý cười.

'Vậy... chuyện bạn gái, rốt cuộc là thế nào?' Lâm Y vẫn không yên tâm, con trai nhỏ như vậy đã biết đi giành bạn gái?

Nhớ đến gương mặt xinh xắn, đáng yêu của ba cô bé, khoe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, hẳn chậm rãi xoay người lại, đôi mắt đen thẳm rơi trên gương mặt tươi mát như trăng non của cô gái, cánh tay dài nhẹ kéo một cái, cô gái lập tức an ổn rơi vào vòng tay của người đàn ông.

Tia sáng dị thường lóe lên trong mắt Lãnh Nghị khiến Lâm Y không khỏi ngẩn ngơ, mặt không hiểu sao lại nóng lên, cô hơi giãy dụa một chút, ngượng ngừng cười, 'Anh làm gì vậy? Chúng ta đang nói chuyện con trai mà...'

'Y Y, chúng ta sinh một đứa con gái nữa đi...' Giọng nói từ tính của người đàn ông lúc này đã hơi khàn.

Lâm Y tròn to mắt, hàng mi dài nhẹ chớp lên sau đó càng dùng sức giãy dụa, 'Không thêm... anh đã hứa với em rồi!' Hơn nữa công ty Tiểu Họa Nhi của cô mới sắp mở cửa thôi...

'Được được được, không thích thì không thích...' Giọng nói của người đàn ông có chút sùng nịch, có chút dung túng nhưng bàn tay đang đặt nơi thắt lưng cô gái chợt siết chặt lại, một tay khác trượt theo sóng lưng cô gái, xuyên qua những sợi tóc mềm mại, giữ chặt sau gáy cô, nhìn thật kỹ gương mặt như trăng non của cô gái, mũi cọ nhẹ lên đôi má mịn màng của cô, hơi thở tràn đầy ái muội.

'Nghị, đây là phòng sách!' Cô gái nhẹ nuốt nuốt nước bọt, đôi má càng thêm đỏ ửng, cô rất rõ ràng người đàn ông này muốn gì...

'Ừm, còn nhớ lần trước ở phòng sách không?' Người đàn ông hơi cúi xuống lướt môi trên đôi môi anh đào của cô gái, bầu không khí nồng đậm dục vọng tàn mát trong căn phòng, 'Ừ... lần đó biểu hiện của em tốt lắm...'

'Đừng mà...' Tiếng phản kháng của cô gái chìm lìm trong nụ hôn nóng rực đột ngột ập đến, người đàn ông âu yếm mà cuồng dã cắn nuốt đôi môi anh đào, đầu lưỡi thuần thực chen giữa hai hàm răng ngọc cuốn lấy chiếc lưỡi thơm tho, bàn tay to cuồng nhiệt vuốt ve trước ngực cô gái, dù cách một lớp y phục nhưng cô vẫn cảm nhận được nhiệt độ từ bàn tay ấy truyền đến cho mình, những ngón tay thuần thực bắt đầu cởi cúc áo của cô gái...

'Ùm...' Dưới sự trêu chọc của người đàn ông, cô gái khẽ bật ra một tiếng ngậm nga khe khẽ, thân thể cường tráng của người đàn ông sít sao dán lên người cô gái, cánh tay khẽ dùng sức, dễ dàng nhắc bổng cô gái đặt lên chiếc bàn làm việc rộng rãi...

'Hai người đang làm gì vậy?' Đột nhiên một giọng non nớt vang lên khiến hai người giống như bị điểm huyết vậy, thân thể lập tức cứng đờ, không cần quay lại, không cần suy nghĩ cũng biết người vừa mới xuất hiện trong phòng là ai!

Lãnh Nghị cắn chặt răng, nhắm mắt lại, cố nén một cơn tức giận, vào lúc này hẳn thực sự có một nỗi xúc động, muốn lập tức đem vật nhỏ kia nhét trở vào trong bụng mẹ!

Lãnh Hạo đang đứng bên cạnh bàn làm việc, đôi mắt to tròn như hai viên bi nhìn chăm chăm hai người lớn, đáy mắt tràn đầy kinh ngạc và tò mò, ba ả mẹ xuống bàn làm việc, còn đề lên mẹ nữa, mà ba đang định cắn mẹ sao? Hai người đang làm gì vậy? Đánh nhau sao? Oa, đánh nhau còn được dùng miệng nữa sao?

Mặt Lâm Y vừa nóng vừa đỏ, trên mặt lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn là khóc, cô nhìn con trai, giọng có chút ngượng ngập, 'Hạo Hạo, đây là trò chơi chỉ có cô cháu với chú rể mới có thể chơi... ừm, đợi Hạo Hạo lớn lên, có cô cháu của riêng mình thì có thể chơi rồi...'

'Nhưng cô cháu của con phải đổi cho ba mà!' Lãnh Hạo nghiêng chiếc đầu nhỏ, nghiêm túc nói.

'Hạo Hạo, cô cháu không thể đổi lung tung được, ba cũng không cần cô cháu của con, hiểu không?' Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, chỉ đành giải thích một lần nữa.

'Ba, ba thật sự không cần Mỹ Mỹ, Lệ Lệ hay Đóa Đóa sao?' Lãnh Hạo vò đầu, gương mặt nhỏ nhăn rầu rĩ nhăn lại nhìn ba mình.

'Không cần!' Lãnh Nghị gần như là cắn răng bật ra hai chữ.

Lãnh Hạo rõ ràng là rất sùng sốt, trong giọng nói cũng đầy khó hiểu, 'Con tìm vợ dùm ba, ba tức giận làm gì chứ?' Kỳ lạ, cậu nhóc nhớ rõ lúc này cùng ba ngồi xe trở về hai cha con còn rất êm đẹp kia mà! Thế nào lại thay đổi nhanh như vậy chứ? Haizz, chuyện của người lớn thật là khó hiểu...

'Khụ khụ, Hạo Hạo, ba mệt rồi, mẹ dẫn con xuống lầu chơi nha...' Lâm Y vội vàng nắm tay Lãnh Hạo đi nhanh ra ngoài; cậu nhóc chau mày, vừa đi vừa nghĩ: Xem ra phải nhanh chóng đến những lớp khác trong nhà trẻ tìm vợ cho ba mới được, ừm, hôm nay mình thấy lớp bên cạnh cũng có mấy bạn nữ thì phải...

Nhìn hai mẹ con đi như trốn ra khỏi phòng, Lãnh Nghị chống tay lên trán trầm tư, trên thương trường trước giờ hẳn giải quyết mọi chuyện luôn lưu loát dứt khoát nhưng đối với đứa con trai này hẳn quả thực không có cách nào! Một lúc lâu sau Lãnh Nghị mới lấy điện thoại ra, lục tìm danh bạ, hẳn phải liên lạc với cô giáo Ngô một chút, xem làm sao giải quyết chuyện rồi rảnh này mà không lộ chút dấu vết nào...

Ngày hôm sau lúc đến nhà trẻ, Lãnh Hạo rất nhanh tranh thủ cô giáo sơ hở, lập tức không chút phí phạm định lên qua lớp bên cạnh nhưng vừa mới cất bước chạy ra ngoài thì cánh tay đã bị cô giáo Ngô bắt lại, cậu nhóc chỉ đành dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn cô giáo, giọng thật nghiêm trang, 'Cô giáo, con có chuyện quan trọng phải ra ngoài một chút, con sẽ về nhanh lắm!'

'Có chuyện quan trọng gì?' Cô Ngô làm ra vẻ khiêm khách nhìn cậu nhóc.

'Tìm mấy bạn học nữ của lớp bên cạnh!' Lãnh Hạo vẫn ngược lên trả lời.

Sóng mắt cô giáo Ngô thoáng xao động, cô nhìn cậu nhóc quý quai trước mặt, thoáng suy nghĩ một giây rồi thân thiết cười, 'Các bạn học có quan hệ tốt với nhau là một chuyện tốt... khụ khụ, như vậy đi, cô giáo Ngô đề nhóm của bạn Đa Đa đi cùng với con được không? Con là đội trưởng, các bạn là đồng đội... khụ khụ, như vậy oai phong hơn nhiều...'

Mắt Lãnh Hạo lập tức sáng lên, ừm, trong phim hoạt hình cũng có, những người đàn ông chân chính vẫn cần có đồng đội! Như vậy đúng là rất oai phong! Cậu nhóc vội nhìn cô giáo, gật đầu như bằm tỏi, 'Dạ dạ, cô giáo Ngô, cứ quyết định vậy đi...'

Nhìn Lãnh Hạo dẫn theo bốn cậu nhóc khác đi ra khỏi lớp học, cô giáo Ngô cười thầm rồi cũng bước ra ngoài, cô phải đi tìm cô giáo của lớp kế bên một chút...

Mấy ngày liền tiếp tục như vậy, Lãnh Hạo rốt cuộc cũng thành công trở thành đầu lĩnh của lớp Cầu Vồng.

Hôm đó, mặt trời thật ảm áp, trong nhà trẻ giáo viên của các lớp đều đưa học sinh của mình đến vườn hoa chơi, cậu nhóc Lãnh Hạo, dưới sự yểm trợ của bốn cậu nhóc và ba cô bé, cũng đến bãi cỏ chơi.

'Hạo Hạo đến rồi, Hạo Hạo đến rồi...' Nhìn thấy hẳn lập tức có rất nhiều giọng nói non nớt hào hứng vang lên, ba cô bé ăn mặc xinh như công chúa chạy như bay về phía lớp Cầu Vồng.

Lãnh Hạo ngừng bước chân, gương mặt dù non nớt nhưng rất tuần tú chau lại, hai tay nhét vào túi quần nhìn ba cô bé đang xông về phía mình, thấy họ đứng lại trước mặt mình, giọng nói non nớt nhưng đã có phần lạnh mạc giống ba mình vang lên, 'Mình kêu các bạn đưa hình chụp cho mình, có mang đến không?'

'Có mang hình đến hay không?' Sau lưng Lãnh Hạo, các "đồng đội" lập tức lên tiếng phụ họa.

'Có, có...' Ba cô bé đồng thanh lên tiếng.

Vốn Lãnh Hạo định để ba mình cùng đến nhà trẻ để xem mặt ba cô bé kóp bên cạnh nhưng ba lại hết sức lạnh lùng cự tuyệt... cho nên cuối cùng cậu nhóc nghĩ ra được một cách, đó là bảo ba cô bé mang ảnh chụp của mình đến, haizz, ba thật đúng là khiến mình lo lắng nhiều quá nha!

Trong văn phòng của mình, cô giáo Ngô thờ ơ nhìn ba bức hình trong tay, sau đó đưa nó lại cho cậu nhóc Lãnh Hạo đang đứng bên cạnh, cực lực nhìn cười, cố giữ giọng bình thản nói: 'Những cô bé này nhỏ quá, ba con sẽ không thích đâu; hơn nữa các bạn nữ thích con chứ đâu phải thích ba con!'

Lãnh Hạo trở đôi mắt to tròn như hai viên bi của mình nhìn cô giáo, đúng nha, hình như ba thật sự không có hứng thú gì hết, hôm đó nói với ba xong ba lập tức cự tuyệt ngay, chẳng lẽ thật sự là chê các bạn ấy nhỏ quá sao? Nhưng mình đi đâu tìm được những cô gái lớn cho ba đây chứ? Mà cô gái lớn liệu có chịu làm vợ của mình hay không đây? Cậu nhóc càng nghĩ thì càng rầu rĩ.

Cô giáo Ngô nhìn cậu nhóc đang ngẩn người bên cạnh mình, lại cố nén xuống một tiếng cười, ho khan một tiếng rồi nói tiếp, 'Khụ khụ, Hạo Hạo, giờ các bạn học nữ đều rất thích con đúng không?'

'Dạ!' Vừa nhắc đến điều này thì tinh thần của Lãnh Hạo lập tức phấn khích hơn hẳn, cậu nhóc thật kiêu ngạo gật đầu.

'Tốt lắm!' Cô giáo Ngô rút cuộc bật cười ra tiếng, 'Ngày mai cô sẽ chọn trong lớp mình ra một bạn dũng cảm nhất để làm lớp trưởng, khụ khụ, tức là trợ lý nhỏ của cô, giúp cô quản lý lớp... khụ khụ, các bạn nhỏ lớp bên cạnh cũng sẽ tham gia, hy vọng là đến lúc đó Hạo Hạo sẽ trúng tuyển nha!'

Làm trợ lý của cô giáo? Vậy nhất định sẽ càng oai phong hơn nữa! Mắt Lãnh Hạo sáng lên, lớn tiếng nói, 'Cô giáo Ngô, Hạo Hạo chắc chắn là người dũng cảm nhất! Hạo Hạo muốn làm lớp trưởng!'

'Được!' Cô giáo Ngô cười híp mắt nhìn cậu nhóc, 'Tối nay Hạo Hạo trở về suy nghĩ kỹ xem phải thế nào để biểu hiện ra mình là người dũng cảm nhất nha!'

Lãnh Hạo chạy ra khỏi văn phòng của cô giáo Ngô, vừa chạy đến cửa, như nghĩ ra điều gì cậu nhóc lại quay ngược trở lại, ngước lên nhìn cô giáo, 'Cô giáo Ngô, cô cũng làm vợ của con có được không?'

Bàn tay đang nâng tách trà của cô giáo Ngô chợt khựng lại giữa không trung, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, không nhanh không chậm trả lời, 'Được!' Loại câu hỏi này, từ lời kể của các bạn nhỏ khác cô đã nghe không chỉ một lần!

'Dạ!' Lãnh Hạo nghiêm túc nhìn cô giáo Ngô, 'Con trở về bàn với ba, sau này cô đổi vai với mẹ con, cô ngủ với ba, con ngủ với mẹ...'

Lần này cô giáo Ngô thật sự như bị điểm huyết, ngụm trà vừa nhấp cũng suýt nữa bị phun ra, nói thế nào, người ta cũng mới chỉ tốt nghiệp đại học được một năm thôi mà! Ho khan mấy tiếng như che dấu nhưng đôi má cô đã một mảnh đỏ ửng...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 300: Đổi Vợ Với Ba (2)

Ở bên này, công ty thiết kế Tiểu Họa Nhi của Lâm Y cũng coi như đã hoàn tất phần thiết kế nội thất và trang trí, lúc này cô đang đi vòng vòng quanh công ty mới rộng rãi của mình, tay lần sờ những chiếc bàn, chiếc ghế mới, cô đi lần lượt từng phòng một, cuối cùng dừng chân ở văn phòng của mình...

Công việc tiếp theo chính là tuyển nhân viên, đặt ra điều lệ công ty sau đó là có thể bắt đầu sự nghiệp của mình rồi... Mắt Lâm Y rơi trên cánh cửa phòng còn trống trơn, ừm, trên đây nên để tên là gì đây? Phòng tổng giám đốc? Phòng tổng giám đốc? Phòng quản lý? Lần đầu được làm chủ, trong lòng cô không khỏi có chút thiếu tự tin...

Ừm, vẫn là về bàn với Lãnh Nghị tốt hơn! Vừa nghĩ đến người đàn ông cao ngất anh tuấn, đùa bốn thủ đoạn trên thương trường như trò chơi trong tay, lòng tự tin của Lâm Y tăng lên không ít, đôi mắt đen láy của cô chợt sáng lên, rút cuộc bước ra khỏi văn phòng của mình, lên xe chạy thẳng về tòa nhà LS quốc tế...

Trong tiếng chào cung kính "Lãnh phu nhân" của các nhân viên, Lâm Y rất nhanh đã đến tầng 22 của tòa nhà, đi thẳng về phía phòng tổng giám đốc nhưng Lãnh Nghị đang họp, Lâm Y chỉ đành ngồi một mình trong văn phòng chờ chồng mình.

Căn phòng tổng giám đốc rộng rãi, đơn giản nhưng không kém phần xa hoa thật an tĩnh, tất cả sự bố trí đều không khác gì mấy so với trước đây, trong văn phòng chiếc bàn làm việc rộng rãi vẫn là như thế gây ấn tượng, như thế quen thuộc.

Trong đầu Lâm Y chợt hiện ra cảnh tượng lần đầu tiên mình đến căn phòng này, lần đó cô đại diện cho trường đại học H đến đưa văn kiện cho Lãnh

Nghị, lúc đó, Lãnh Nghị đang ngồi sau chiếc bàn làm việc xa hoa này, lưng dựa vào chiếc ghế tổng giám đốc rộng rãi kia, vẻ mặt lãnh liệt, ngay cả ánh mắt cũng lạnh lùng sắc bén như dao, cứ thế không chút cố kỵ quan sát cô...

Nhớ đến đây, khóe môi Lâm Y không tự chủ được lộ ra một nụ cười sáng lạn, cô chậm rãi đi đến bên bàn, trên chiếc bàn làm việc rộng rãi ấy vẫn như cũ đặt một mô hình nho nhỏ của Hòa Nhi, bên cạnh đó còn có một khung hình bằng kiếng, bên trong là ảnh chụp của cô và Lãnh Nghị, trên gương mặt hai người đều là nụ cười hạnh phúc, thân mật mà ngọt ngào...

Lúc này, căn phòng họp lớn trên tầng trên cùng của tòa nhà tụ tập rất nhiều người, Lãnh Nghị trong bộ tây trang màu lam thẫm, bên trong là áo sơ mi màu đen đang ngồi ở vị trí chủ tọa, trên mặt vẫn là vẻ anh tuấn bức người và lạnh mạc thường thấy, đang nói gì đó bằng giọng nói trầm thấp mà hữu lực của mình...

Lâm Y nhàn rãi đi vòng quanh căn phòng rộng lớn, sau cùng dừng lại ở một kệ sách khổng lồ, cô chọn một quyển, rút ra rồi lùi về sofa ngồi đọc... đọc được một lúc thì mí mắt dần nặng xuống, cô bận rộn cả một ngày, lúc này nằm trên chiếc sofa rộng rãi ấm áp, rồi cuộc chìm trong giấc ngủ trầm trầm.

Lãnh Nghị cuối cùng cũng kết thúc cuộc họp, hần dẫn đầu bước ra ngoài, thân hình cao ngất đỉnh đặc sải bước thẳng về phía cửa, Ngải Mỹ vội vàng đứng dậy chạy vội theo sau, sau lưng cô là các vị chủ quản cao cấp của các phòng ban lục tục bước theo.

'Lãnh tổng, Lãnh phu nhân đang đợi ngài ở văn phòng!' Ở ngoài văn phòng tổng giám đốc, trợ lý của Ngải Mỹ bước đến báo cáo.

Mắt Lãnh Nghị thoáng qua một ý cười dù trên mặt vẫn là vẻ lãnh liệt như thế, hần nhàn nhạt gật đầu rồi sải bước tiến vào, nhẹ nhàng đẩy cửa mà vào, bóng nhỏ trên sofa đập vào mắt hần khiến vẻ lãnh liệt trên mặt trong chớp mắt trở nên nhu hòa hẳn ra, hần nhẹ nhàng bước vào đi đến bên sofa...

Cô gái đang gối đầu lên cánh tay của mình, mái tóc dài lỏa xỏa, một quyển sách ụp trên bụng, đôi mắt đen láy lúc này đang nhắm nghiền, hàng mi vừa dài vừa cong rợp bóng như đôi cánh bướm.

Rõ ràng là cô gái đang ngủ thật say sưa, đáy mắt Lãnh Nghị ý cười càng sâu, hần rón rén đi đến bên cạnh cô gái, khụy gối xuống nhìn kỹ cô, đã là một người mẹ hai con nhưng dường như cô vẫn không thay đổi gì nhiều, trên gương mặt vẫn là vẻ thanh thuần tươi mát, thanh lệ thoát tục như ngày nào...

Lãnh Nghị lặng lẽ rút điện thoại trong túi ra đổi thành chế độ rung rồi đặt nó lên bàn trà, mắt lại quay trở lại trên người cô gái, chậm rãi cúi xuống đặt lên đôi má mịn màng kia một nụ hôn trêu mẩn...

Cánh môi của người đàn ông còn chưa rời khỏi đôi má của cô gái thì đôi mắt đen láy của cô gái đã bất chợt mở ra, vừa khéo nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm mà nhu hòa của người đàn ông, đáy mắt cô gái thoáng qua một ý cười, gương mặt có chút lười nhác theo đó vang lên, 'Nghị...', trong tiếng gọi, đôi tay mảnh khảnh đã vòng qua cổ người đàn ông.

Khóe môi Lãnh Nghị lần nữa câu lên một ý cười, giọng thật nhu hòa, 'Sao hôm nay lại rảnh rồi đến đây vậy?'

'Em có chuyện muốn bàn với anh...' Giọng cô gái thật dịu ngoan.

'Ồ... có phải là chuyện liên quan đến công ty Tiểu Hòa Nhi không?' Lãnh Nghị luồn tay dưới lưng cô gái, hai tay cô gái vẫn vòng qua cổ người đàn ông, người đàn ông cứ thế nâng cô khỏi sofa, đặt lên đùi mình, tay vòng qua giữ cô trong lòng mình.

'Àn!' Mắt cô gái sáng long lanh như hai vì sao, người đàn ông của cô thật hiểu cô, đôi tay đang vòng qua cổ người đàn ông chợt siết lại, khóe môi cô gái lộ ra một nụ cười tươi mát mê người, 'Thông tin tuyển dụng đã được đăng báo, chín giờ sáng ngày mốt bắt đầu...'

Nười đàn ông âu yếm hôn phớt lên đôi môi tươi cười của cô gái, 'Được, sáng ngày mốt anh bảo trưởng phòng Chu của phòng nhân sự đưa thêm hai người đến giúp em phỏng vấn... Các chính sách, quy chế và điều lệ của công ty anh cũng cho người chuẩn bị xong cả cho em rồi, em còn cần anh giúp gì nữa?'

Đôi mắt đen láy của cô gái vẫn nhìn chăm chăm người đàn ông, do dự một chút rồi mỉm cười, trong giọng nói có chút băn khoăn, 'Nghị, sau khi công ty quảng cáo Tiểu Hòa Nhi bắt đầu đi vào hoạt động, chức danh của em là gì? Gọi là giám đốc, hay quản lý, hay là tổng giám đốc?'

'Phốc', người đàn ông trước mặt bật ra một tiếng cười, hần cúi xuống âu yếm hôn lên gương mặt xinh đẹp của người vợ yêu, giọng nói đầy sủng nịch, 'Hôm nay em đến đây chỉ vì muốn hỏi anh chuyện này thôi sao?'

Mắt cô gái có chút đỏ, mình có phải là ý lại vào chồng quá rồi không? Cô niết nhẹ sóng mũi cao thẳng của người đàn ông, không trả lời, Lãnh Nghị lại mỉm cười, 'Thì gọi là tổng giám đốc đi, ừ, đó là công ty của riêng em mà, em là lãnh đạo, lời em nói đương nhiên có giá trị, dĩ nhiên phải gọi là tổng giám đốc rồi, ừm, Lâm tổng!'

'Nhưng mà...', đôi mắt đen láy của Lâm Y lần nữa chớp lên nhưng rồi đôi mày thanh tú lại chau lại, bất an nhìn chồng, '... cách xưng hô như vậy có phải là long trọng quá không? Em, không biết làm tổng giám đốc là như thế nào cả... không bằng gọi là quản lý thì hay hơn...'

'Quản lý? Quản lý Lâm?' Lãnh Nghị rồi cuộc bật cười lớn, hần véo nhẹ chóp mũi cô gái, 'Nào có chủ của công ty nào lại tự xưng mình là chủ quản chứ? Khụ khụ, không sao cả, có anh ở đây mà! Cứ gọi là tổng giám đốc thôi!'

Nhìn gương mặt tuấn dật tràn đầy ý cười kia, đôi má Lâm Y lại đỏ ửng, cô nuốt nuốt nước bọt, nhỏ giọng lầu bầu, 'Em nói rồi mà, tốt nhất là em tìm một công việc khác làm, đỡ cho anh suốt ngày cứ lấy em làm trò cười...'

Thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của cô gái đang ngồi trong lòng, người đàn ông cố nhin cười, giọng nói trở nên nghiêm túc hơn, 'Được được được, vậy đơn giản hơn, gọi là tổng giám đốc đi, được không? Dưới em còn có giám đốc của các phòng ban, vậy em là tổng giám đốc rồi, ừm, cũng có thể gọi tắt là Lâm tổng!'

Thực ra hẳn thực lòng chỉ muốn mở một công ty để cô chơi giết thời gian, đỡ để cô cảm thấy suốt ngày ở nhà nhàm chán lại muốn chạy ra ngoài tìm việc, nếu như đã không quan trọng chuyện lái hay lổ, thì gọi tổng giám đốc hay tổng giám đốc cũng có quan trọng gì đâu, chỉ cần cô cảm thấy vui là được rồi! Nhưng hẳn cũng không muốn sau này cô lại quá chuyên tâm vào công ty...

'Tổng giám đốc?' Cô gái nghiêm túc suy nghĩ một lúc, rồi cuộc gật đầu nói, 'Như vậy nghe hay hơn đây...'

'Ồ... vậy quyết định như vậy đi!' Nói rồi đôi môi với những đường nét rõ ràng của Lãnh Nghi nhẹ câu lên một nụ cười ái muội, 'Vậy... Lâm tổng, vì cảm tạ sự giúp đỡ của Lãnh tổng, có phải nên dùng hành động gì báo đáp một chút không?'

'Hà?' Mặt cô gái lẩn nữa đỏ ửng, cô ngượng ngừng đẩy gương mặt tuần tú đang ghé sát gần mình ra, 'Anh ngày thường giúp đỡ người khác đều yêu cầu báo đáp vậy sao?'

'Ồ, vậy thì không có, ngoại trừ em...' Đôi má đỏ ửng vì thẹn thùng của vợ càng khiến sóng lòng của người đàn ông cuộn cuộn dâng trào, bàn tay to giữ chặt sau gáy cô gái, đáy mắt lờ lờ sáng, giọng nói trầm thấp mang theo vô hạn dụ hoặc, 'Ừm, hai chúng ta đã lâu lắm rồi không làm ở đây...' Quan trọng hơn cả là con trai không có ở đây!

'Đừng...' Khi cô gái cố nén một tiếng kêu thất thanh thì thân thể người đàn ông đã đổ về phía cô, thân thể không tự chủ được ngã về phía sau, một tay theo quán tính chống ra sau đỡ lấy thân người nhưng rất nhanh đã bị một luồng sức mạnh cường đại áp chế, thân thể cao lớn của người đàn ông chuẩn xác áp lên người cô, gương mặt tuần mỹ mang theo một sự ham muốn không hề che dấu.

'Nghị...' Cô gái hoảng loạn đẩy người đàn ông đang áp trên người mình ra, 'Đừng đừng... chúng ta trở về được không?'

'Không được!' Người đàn ông trả lời thật gọn gàng dứt khoát, trong câu nói, đôi môi đã áp xuống đoạt lấy đôi môi anh đào thơm ngọt kia, ở nhà có một cái bóng đèn lớn đang đợi, hẳn sẽ không ngốc như vậy!

'Em...đảm bảo sẽ không để con trai quấy rầy...' Cô gái cố gắng né tránh sự tấn công ngọt ngào của người đàn ông, bên ngoài nhiều người như vậy, hơn nữa lúc nào cũng có thể có người tìm hắn có việc...

Không bị con trai quấy rầy? Người đàn ông chợt dừng lại, ánh mắt nóng rực đắm đắm nhìn đôi má ửng hồng của cô gái, thoáng suy nghĩ vài giây rồi lên tiếng, giọng quả đoán, 'Àn, tối nay chúng ta không về nhà, ở ngoài hưởng thụ thế giới của hai người...' Ừm, ý này hay thật, vì sao trước đây mình không nghĩ ra chứ!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 301: Thế Giới Hai Người (1)

Hôm nay người đến nhà trẻ đón Lãnh Hạo là Trương Mân, cậu nhóc ngược nhìn bà cố đang nắm tay mình, nghi hoặc hỏi, 'Mẹ đâu rồi? Hôm nay sao mẹ lại không đến đón con?'

'Ừ, mẹ hôm nay có việc, không về nhà!' Trương Mân cúi xuống nhìn đứa cháu yên, vẻ mặt thật từ hòa.

Lãnh Hạo thoáng sụ mặt xuống, 'Mẹ không về nhà, vậy ai ngủ với con?'

Trương Mân cười: Hạo Hạo đừng cảm như vậy, ngủ một mình chắc không có vấn đề gì đâu, đúng không?'

Muốn mẹ ngủ cùng thì không dùng cảm sao? Đối với cách nói này của bà cố, Hạo Hạo cực kỳ bất mãn! Nhưng hôm nay cậu nhóc có chuyện quan trọng muốn tìm ba, chuyện này tạm thời cho qua đi...

Xe vừa dừng lại trước cổng chính căn biệt thự, Lãnh Hạo đã nhảy vội xuống rồi thân hình nhỏ nhắn chạy thẳng vào cửa, miệng kêu không ngừng, 'Ba, ba ơi...!'

'Hôm nay ba cũng bận rồi, không về nhà!' Nhân nhả đi phía sau cậu nhóc, Trương Mân yêu thương nhìn thân hình bé nhỏ đang tung tăng chạy khắp nơi, giọng sùng nịch.

Sao ba cũng không về nhà vậy? Lãnh Hạo thoáng ngăn người rồi lại quay sang Trương Mân, giọng nghi hoặc, 'Bà cố, ba hôm nay sao cũng không về

nhà? Có phải ba đi với mẹ không? Vậy sao không dẫn con theo?"

'Khụ khụ, chắc là không đi với nhau đâu, bằng không sao có thể không dẫn con theo được chứ?' Tương Mân vội an ủi đứa cháu yêu đồng thời tìm cách phân tán sự chú ý của cậu nhóc, 'Khụ khụ, Hạo Hạo của bà sao vội tìm ba con vậy?'

Quả nhiên suy nghĩ của Lãnh Hạo lập tức bị kéo trở lại với "chuyện quan trọng", giọng non nớt lập tức vang lên, 'Bà cố, cô giáo Ngô của bọn con đã đồng ý làm vợ của con, con muốn đòi vợ với ba!'

Tại hội sơ cao cấp nhất của thành phố H, trong căn phòng tổng thống dành riêng cho Lãnh Nghị, nơi chiếc sofa rộng rãi cực kỳ sang trọng ở phòng ngoài, Lâm Y lười nhác tựa vào ngực Lãnh Nghị, đôi má vì men rượu mà ửng hồng một mảnh, đôi mắt đen láy cũng mê ly như phủ một màn sương mù.

Nơi bàn trà trước sofa bày biện mấy đĩa thức ăn tinh xảo, hai bình rượu đỏ đã lâu năm, hai chiếc ly pha lê chân cao sang trọng, bên trong sóng sánh màu đỏ của rượu.

Không có con trai quấy nhiễu, tất cả như trở về trước đây, người đàn ông cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, trên mặt cô đã lộ ra chút men say, gương mặt toát ra một vẻ mê ly mà lười lỉnh, dưới ánh đèn làn da trắng như ngọc càng thêm mê người, những đường cong đầy đặn hoặc như ẩn như hiện càng khiến người ta vô hạn mơ màng...

Tìm người đàn ông đập càng thêm nhanh, bàn tay lần nữa nâng lên một chiếc cốc trên bàn, chậm rãi ngửa cổ rót chất lỏng màu đỏ sậm sóng sánh trong ly vào miệng nhưng vội nuốt xuống mà giữ chặt gáy của cô gái, chậm rãi đem rượu trút vào trong miệng cô gái.

Đôi mắt mê ly của cô gái máy mạnh lên nhưng đã không có cách nào cự tuyệt cách mớm rượu đầy thân mật của người đàn ông, rượu trong miệng ừng ực nuốt xuống, nóng rực tuột xuống cổ họng, trôi xuống bụng.

Khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, đôi mắt đen thăm bồng bồng cháy ngọn lửa dục vọng, giọng nói cũng vì như vậy mà trở nên khàn khàn, 'Àn, uống như vậy có phải đặc biệt lắm không? Anh lại mớm cho em một ngụm nữa...'

'Đừng, không uống được nữa đâu... sắp say rồi...' Cô gái đã bắt đầu lắp bắp, giọng nói mang theo chút hoảng loạn nhưng lời của cô còn chưa nói hết thì người đàn ông đã lập lại trò cũ, giữ lấy sau ót cô gái, một ngụm rượu đầy ắp lần nữa rót vào cổ họng cô gái, 'Úm...' Không nhả ra được, cô gái chỉ đành nuốt xuống.

'Còn muốn nữa không?' Ngũ quan tuần mỹ của người đàn ông bắt đầu trở nên mơ hồ trước mắt cô gái.

'Không...' Đáy mắt cô gái càng thêm mê ly, giọng nói cũng trở nên mềm mại, lẳng đặng vang lên trong căn phòng.

'Ừ, vậy em mớm cho anh...' Đáy mắt người đàn ông dục vọng và ý cười đều không ngừng dâng lên, tràn ngập dục vọng; cô gái còn chưa kịp trả lời thì chiếc ly trên tay người đàn ông đã được đưa lên môi cô gái, giọng nói vô hạn nhu hòa, 'Ngaoan, đến lượt em...', nói rồi ly rượu đã được đưa đến sát đôi môi hồng nhuận như hoa anh đào của cô gái.

Cô gái máy mớ nuốt xuống một ngụm rượu nữa, ánh mắt sương mù rơi trên gương mặt của người đàn ông, gương mặt ấy tuần mỹ như thể mang theo một ngao khí và vẻ lãnh liệt trời sinh, tìm cô gái lạc mất mấy nhịp, hàng mi dài nhẹ chớp lên, đôi tay vòng qua cổ người đàn ông, cánh môi anh đào chậm rãi dán lên đôi môi với những đường nét rõ ràng của hắn.

Đôi môi cô gái vừa mới hé ra thì người đàn ông đã không đợi kịp nghiêng ngấu đôi cánh môi thơm kia, rượu trong miệng cô gái đổ hết vào miệng người đàn ông không sót một giọt, người đàn ông như còn chưa thấy đủ, đầu lưỡi lại cường hãn đoạt lấy sự ngọt ngào trong miệng cô gái.

Bầu không khí dần trở nên ái muội hơn rất nhiều, đôi má cô gái càng thêm đỏ ửng, ánh mắt mê ly dần trở nên mơ màng, đôi cánh môi mềm hơi hé ra nhiệt tình nghênh đón nụ hôn của người đàn ông...

Nụ hôn dần trở nên nóng bỏng, cuồng dã hơn, làn váy của cô gái bị đẩy lên cao hơn, bàn tay to của người đàn ông nhẹ nhàng trượt trên làn da mềm như lụa của cô gái, hô hấp dần trở nên thô ráp, đường khí dường như đã không đủ... chiếc váy rơi xuống, quần áo trên người người đàn ông cũng rơi xuống...

Thân thể nhuận ngọc của cô gái cùng với thân thể rám nắng màu mật ong của người đàn ông tạo thành một sự đối lập mà hòa hợp đến kỳ lạ. Cánh môi người đàn ông rời khỏi môi cô gái, một đường trượt xuống... tiếng ngấm nga, tiếng thờ đốc rất nhanh đã phiêu dăng trong căn phòng nghỉ xa hoa rộng rãi...

Không có con trai quấy rầy thật tốt...

Khi hai thân thể như keo với sơn quấn quýt giao triền thì chiếc điện thoại đang đặt trên bàn trà rất không thức thời đổ chuông réo rất khiến cô gái đang vong tình chìm đắm trong mật ngọt tình yêu chợt mở bừng mắt, tình ý trong đáy mắt lập tức tan đi hơn một nửa, bàn tay nhỏ nhắn vội đẩy thân thể rần ròi của người đàn ông ra, 'Đợi... đợi chút... Nghị... có lẽ... là Hạo Hạo...'

'Lát nữa nghe sau...'

'Không được... thằng bé sẽ sợ...' Cô gái nhẹ cắn môi, hôm nay cô chạy ra ngoài chơi bỏ con ở lại nhà, trong lòng vốn đã có chút bất an, giờ con gọi điện thoại đến, làm sao không nghe được chứ?

'Anh mặc kệ em... em... nghe điện thoại...' Cô gái hơi lách người ra, vươn tay cầm lấy chiếc điện thoại.

Quả nhiên là điện thoại trong nhà gọi đến, cô gái vội thấp giọng nhắc nhở người đàn ông, 'Anh... ngừng lại đã...em nghe một chút là xong rồi...' Nói rồi ngón tay hơi run ấn phím đón nghe.

'Mẹ, mẹ đang ở đâu, sao hôm nay mẹ không về?' Đầu bên kia truyền đến giọng nói non nớt của Lãnh Hạo.

'Ồ, mẹ... tối nay có việc, ngày mai mới về được...' Cô gái cố nén tiếng thở dốc, hít một hơi thật sâu, rồi mới trả lời... Người đàn ông cắn môi, dưới thân khẽ vận sức khiến cô gái không khỏi dật ra một tiếng "um".

'Mẹ, mẹ sao vậy?' Trong căn biệt thự, Lãnh Hạo thoáng chau mày, 'Có phải là bụng mẹ lại đau không? Có phải là ba lại đề mẹ nên làm bụng mẹ đau không?'

'Ồ, không... không phải...' Cô gái nuốt nước bọt, giọng nói so với khóc còn khó nghe.

Nhưng lời của cô còn chưa dứt thì điện thoại đã bị người đàn ông trên thân đoạt lấy, tắt máy, ném sang một bên...

Hai thân thể lại tiếp tục chiến đấu quên mình, nhưng, rất nhanh, điện thoại Lãnh Nghị đặt trên bàn trà lại reo lên, Lãnh Nghị chỉ làm như không nghe thấy, điện thoại reo lên rồi ngừng, ngừng rồi lại reo lên...

Rốt cuộc cuộc chiến cũng kết thúc chỉ còn lại tiếng thở dốc, điện thoại trên bàn trà lại tiếp tục không chịu buông tha, 'Nghị...điện thoại...', cô gái đẩy người đàn ông này giờ vẫn còn quẩn luyến vờn môi trên môi cô không chịu buông ra.

Mắt Lãnh Nghị lúc này mới rời khỏi gương mặt xinh xắn của vợ, cánh tay dài khẽ vươn về phía bàn trà cầm điện thoại lên, nhìn cái tên đang nhấp nháy trên màn hình, môi hần nhẹ câu lên một nụ cười, đón nghe, lúc này nghe điện thoại của con trai cũng tốt!

'Ba...' Đầu bên kia là giọng lo lắng pha chút bất mãn của cậu con trai, 'Sao ba không chịu nghe điện thoại của con?'

'Ồ...' Lãnh Nghị nháy mắt với cô gái dưới thân, giọng hiền hòa, 'Ba vừa mới đánh nhau với quái vật! Không có thời gian nghe!' Cô gái thoáng ngẩn người, trừng mắt nhìn người đàn ông, áo nã dùng đôi tay nhỏ nhắn bóp chặt cổ hần...

Đánh nhau với quái vật? Đầu bên kia cậu nhóc lập tức quên hết những chuyện không vui, quên luôn mục đích lần này gọi điện thoại cho ba là vì muốn tìm mẹ, hơn nữa là tìm ba để bàn chuyện quan trọng, đôi vợ! Đôi mắt to tròn như hai viên bi của cậu nhóc bừng sáng, giọng nói cũng đầy hào hứng, 'Ba, ba đang đánh nhau với quái vật sao?'

'Ừm... khụ khụ... giờ quái vật đang bóp cổ ba đây...' Giọng Lãnh Nghị thật trầm, toàn thân toát ra vẻ thỏa mãn sung sướng, 'Àn, quái vật còn cắn ba, đá ba nữa này... haizzz, con trai, để ba đánh bại quái vật rồi lại nói chuyện với con được không?'

'Ba, để con giúp ba!' Ý chí chiến đấu của cậu nhóc nổi lên bùng bùng, nắm chặt nắm đấm hào hứng muốn thử.

'Ừm, con trai ngoan, ba một mình đánh quái vật không sao cả...Aaa, quái vật nhỏ lại cắn ba nữa rồi, con trai, lát nữa ba nói chuyện với con sau!' Lãnh Nghị nhanh chóng ngắt điện thoại, kéo bàn tay đang bóp cổ hần ra, thân thể lại áp xuống, giọng đầy ý cười, 'Tối hôm nay chúng ta đánh quái vật nhỏ cả đêm luôn nha!'

'Anh mới là quái vật, siêu quái vật!' Cô gái vừa cắn vừa đánh vừa đá, người đàn ông chỉ mỉm cười, hai tay dễ dàng chế trụ cô gái, khiến cô ngoan ngoãn nằm trở lại dưới thân, không thể động đậy.

Người đàn ông nhìn gương mặt đỏ ửng của cô gái, giọng càng thêm ái muội, 'Àn, vậy để siêu quái vật đấu với quái vật nhỏ...' Lời vừa dứt thì thân thể cao lớn của người đàn ông đã nhanh nhẹn lật lại, đôi tay chỉ khẽ dùng sức đã dễ dàng bẻ bồng cô gái lên đi về phía chiếc giường lớn trong phòng ngủ.

Sáng hôm sau, Lãnh Nghị như thường ngày đứng giờ thức dậy, làm vệ sinh cá nhân, mặc quần áo xong rồi trở lại bên giường, hơi cúi xuống nhìn cô gái vẫn còn đang say sưa trong giấc ngủ, gương mặt tươi mát thanh thuần rõ ràng mang theo chút mệt mỏi. Lãnh Nghị lặng lẽ ngồi xuống, nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay trắng nõn của cô gái đặt trở lại vào trong chăn rồi cúi xuống, âu yếm đặt lên má cô gái một nụ hôn, cô gái hơi hé mắt ra rồi lại nhắm lại, nghe giọng nói nhu hòa và sùng nịnh của Lãnh Nghị vang lên bên tai, 'Anh đi làm trước... em cứ ngủ đi, công việc ở công ty Tiểu Họa Nhi lát nữa anh bảo người sang giúp em, đến lúc tuyển dụng em đến là được...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 302: Thế Giới Hai Người (2)

Cô gái chỉ khẽ khàng "à" một tiếng rồi không nói thêm gì nữa, cô thật sự mệt mỏi quá, mí mắt cứ sụp xuống... rồi Lãnh Nghi lại lần nữa câu lên, cúi xuống ấn lên trán cô một nụ hôn nữa rồi mới rời đi...

Cô gái ngủ quên trời quên đất, mãi đến chiều cô mới chậm rãi mở hé mắt ra, nhẹ nhàng xoay người, eo vẫn mỏi lưng vẫn đau, haizz, người đàn ông này, sao lại biết cách gây vò thế chứ, đều đã bao nhiêu năm rồi, tinh lực thế nào vẫn còn tràn trề như vậy chứ? Hứng thú thế nào vẫn còn nhiều vậy chứ?

Cô gái loạng choạng ngồi dậy, chậm rãi bước xuống giường đi làm vệ sinh cá nhân, sau khi ăn mặc chỉnh tề, cô cầm lấy túi xách, vô lực xoa nhẹ vùng eo đau, bước ra phòng ngoài.

Nơi gian phòng ngoài, vết tích đêm qua đã được dọn dẹp sạch sẽ, trong không khí thoảng một mùi hương hoa nhàn nhạt, Lâm Y vừa mở cửa bước ra thì cô nhân viên phục vụ ở bên ngoài lập tức tươi cười khom lưng chào, ngọt ngào nói: 'Lãnh phu nhân, Lãnh tiên sinh có dặn lại, đợi khi ngài thức dậy thì đưa bữa ăn lên, xin ngài chờ một lát!'

Một cảm giác ngọt ngào dâng lên từ đáy lòng, Lâm Y hạnh phúc mỉm cười, eo dường như cũng không còn đau mấy nữa, giọng càng thêm nhu hòa: 'Được, cảm ơn!'

'Lãnh phu nhân thật may mắn, Lãnh tiên sinh đối với ngài rất tốt!' Cô nhân viên phục vụ vẻ mặt hâm mộ cười nói.

Lúc này trên bãi cỏ của nhà trẻ, Lãnh Hạo dẫn theo các cô bé xung phong ra trận, khắp người đã thấm mồ hôi nhưng đôi chân vẫn không biết mệt chạy không ngừng, cô giáo Ngô và hai cô giáo khác thì đứng bên cạnh xem.

'Lãnh Hạo kia lớn lên rồi chắc chắn cũng là một soái ca mê chết không biết bao nhiêu cô gái!' Nhìn cậu nhóc dù còn nhỏ nhưng đã nhận ra nét tuấn đạt kia, cô giáo Chu không khỏi lên tiếng khen ngợi.

'Chắc chắn là vậy rồi, cô chỉ cần nhìn ba của nó là biết... Khụ khụ, hôm đó ba của thằng bé có đến đây một lần, cô có nhìn thấy không? Về mặt đó...' Cô giáo Lý nuốt nước bọt, thấp giọng nói, 'Nếu như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh ta đến đón con trai thì tốt rồi, hihi, để chúng ta mỗi ngày được rửa mắt cũng tốt...'

'Haizz, người ta quý nhân nhiều việc nha, làm gì có thời gian ngày nào cũng đến đón con trai...' Đáy mắt cô giáo Ngô thoáng qua chút ý cười, giọng nói non nớt của Lãnh Hạo ngày hôm qua như còn vang bên tai: 'Cô ngủ với ba em...' khiến mặt cô giáo Ngô thoáng đỏ ửng, đôi mắt trong trẻo nhìn chằm chằm chiếc bóng nhỏ đang nô đùa ngoài bãi cỏ...

'Này Ngô Thâm, mặt sao tự dưng lại đỏ thế kia?' Cô giáo Lý chợt phát hiện điều khác lạ, vội kinh ngạc kêu lên khiến mặt của cô giáo Ngô càng thêm đỏ ửng, sau đó cô giáo Chu lại che miệng cười khúc khích, giọng đầy trêu chọc, 'Ngô Thâm, không phải là cô yêu thâm ba của Hạo Hạo đấy chứ?'

'Nói bậy gì đó! Để người ta nghe được, ngượng ngùng biết mấy!' Cô giáo Ngô trừng mắt nhìn hai đồng nghiệp nhưng mặt lại càng đỏ hơn.

'Haha, mình thấy tám phần là đúng rồi...' Cô giáo Lý tiếp tục trêu, 'Xem cô nhiệt tình lo liệu cho Lãnh Hạo là biết... khụ khụ, bao giờ thì bắt đầu tuyển chọn bạn học dũng cảm nhất để làm lớp trưởng?'

'Buổi chiều bắt đầu, khụ, Lý Lệ, ba cô bé lớp của bạn cho mình mượn một chút nhé, với lại, bạn nào của lớp các bạn không ngủ cùng với ba mẹ cũng cho mình mượn...'

'Được, biết rồi...'

Trong phòng sinh hoạt, cô giáo Ngô cầm một chiếc khăn lông cẩn thận giúp Lãnh Hạo lau mồ hôi trên trán, trên mặt, trên lưng... 'Cô giáo Ngô, cô phải làm vợ của con!' Lãnh Hạo ngược lên nhìn Ngô Thâm.

'Được!' Cô giáo Ngô âu yếm hôn lên má cậu nhóc một cái thật kêu.

Sau giờ ngủ trưa, phòng học của lớp Cầu Vồng vô cùng náo nhiệt, ngoài tám bạn học trong lớp còn có thêm tám bạn học từ hai lớp khác đến tham gia, tổng cộng mười mấy đứa trẻ nghiêm túc ngồi ở vị trí của mình, chuẩn bị cho cuộc tuyển chọn bạn học dũng cảm nhất để làm lớp trưởng.

Lãnh Hạo là người đầu tiên giơ tay: 'Con rất dũng cảm, con biết đánh quái vật, con biết bảo vệ em trai, lúc bị bệnh phải tiêm thuốc con cũng không khóc, uống thuốc cũng không khóc...'

Đa Đa cũng lên tiếng: 'Con cũng rất dũng cảm nha, con cũng biết đánh quái vật, tiêm thuốc con cũng không khóc, trước giờ con không cần mẹ ngủ cùng...' Haizz, câu cuối cùng là do cô giáo Ngô lén lút dặn dò, nhất định phải nói nha!

'Oa, Đa Đa lúc ngủ không cần ai ngủ cùng sao?' Cô giáo Ngô cố tình làm ra vẻ kinh ngạc, 'Vậy quả thực là rất dũng cảm nha, đúng là một người đàn ông chân chính!'

'Cô giáo, con cũng ngủ một mình, không cần ba mẹ ngủ chung...' Vừa nghe cô giáo Ngô biểu dương Đa Đa, các bạn nhỏ liền nhao nhao cả lên, cả các bé gái cũng giơ tay tỏ vẻ mình rất dũng cảm, không cần mẹ ngủ cùng...'

Thấy thế này Lãnh Hạo không còn gì để nói, đôi mắt to tròn như hai viên bi quét qua từng gương mặt đang đứng lên phát biểu... thế này thì phiền rồi, hẳn thật sự không còn quyền phát ngôn nữa rồi!

Cô giáo Ngô mỉm cười nhìn một vòng quanh lớp học, 'Vây, có bạn học nào đi ngủ nhất định phải có ba mẹ ngủ cùng không nè?'

'Không có!' Các cô bé cậu bé rào rào lên tiếng chỉ có Lãnh Hạo là im lặng, cậu nhóc khẩn thiết nhìn cô giáo Ngô, lại nghe giọng non nớt của Đóa Đóa vang lên, 'Bạn nào lúc ngủ mà phải có ba mẹ ngủ cùng thật quá nhất gan, con không thích!'

'Đúng đó, mình cũng không thích những người không dũng cảm...' Mỹ Mỹ lập tức hưởng ứng mà các cô bé ở lớp bên cạnh cũng đồng thanh lên tiếng phụ họa.

Cô giáo Ngô lén lút quan sát vẻ mặt của Lãnh Hạo, sau đó vỗ tay nói: 'Àn, cô giáo thấy thế này, bắt đầu từ hôm nay các bạn nhỏ đều phải tự đi ngủ thì mới được xem là dũng cảm nha...' Quả nhiên, cô thấy gương mặt Lãnh Hạo lập tức sáng bừng trở lại.

Kết quả cuối cùng đương nhiên là Hạo Hạo được chọn là bạn học dũng cảm nhất, vì vậy cậu nhóc quyết định, bắt đầu từ hôm nay sẽ ngủ một mình! Cậu nhóc quyết không thể để các bạn khác chê cười bằng không vị trí lão đại này chắc là khó giữ vững nha... Vì vậy, Lãnh Hạo quang vinh được chọn làm lớp trưởng của lớp Cầu Vồng...

Hôm nay Lâm Y là người đến nhà trẻ đón Lãnh Hạo. 'Mẹ, con được làm lớp trưởng nha!' Cậu nhóc hưng phấn nhào về phía mẹ, hớn hờ nói.

'Oa, con trai của mẹ thật giỏi nha!' Lâm Y bế bổng con lên, đặt một nụ hôn thật kêu lên má con như cổ vũ.

'Mẹ của Hạo Hạo, Hạo Hạo nói mình rất dũng cảm, sau này đều sẽ ngủ một mình nha!' Cô giáo Ngô Thâm bước đến gần hai mẹ con, nháy mắt với Lâm Y đang bị cậu nhóc bám vào cổ không chịu buông.

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô nhìn con trai, ngạc nhiên hỏi, 'Thật sao? Hạo Hạo dũng cảm vậy sao?'

Lãnh Hạo nhìn cô giáo rồi lại nhìn sang mẹ, giọng nói rõ ràng là yếu đi rất nhiều, 'Àn, con là bạn học dũng cảm nhất mà!'

'Cám ơn cô giáo Ngô!' Lâm Y thốt lời cảm tạ từ tận đáy lòng, không thể phủ nhận, đây rõ ràng là công lao của cô giáo Ngô.

Trở về nhà, bởi vì Lãnh Nghị còn chưa về, Lâm Y dẫn con trai nhỏ Lãnh Hàn đến vườn hoa chơi, Hạo Hạo thì ở bên cạnh chơi trò xung kích, đuổi bắt rồi bắn súng, cậu nhóc Lãnh Hàn thì giương đôi mắt to tròn như hai viên bi nhìn người anh trai đang chạy nhảy khắp nơi, thỉnh thoảng cười rộ lên kia sau đó lác lác thân hình nhỏ nhắn đuổi theo anh trai, trong vườn hoa, bức tranh màu từ thật âm áp và hài hòa...

Đang chơi thì nghe tiếng cửa sắt mở ra rồi hai chiếc xe màu đen lần lượt chạy vào, xe dừng lại trước cổng chính biệt thự, cậu nhóc Hạo Hạo vội ngừng bước, đôi mắt đen láy nhìn về phía mấy chiếc xe rồi thân hình nhỏ nhắn lập tức đổi hướng, phi như bay về phía đó, vừa chạy vừa gọi vang, 'Ba, ba...'

Lâm Y ôm con trai nhỏ chậm rãi đi phía sau Hạo Hạo, Lãnh Nghị lúc này đã bước xuống xe, Hạo Hạo cũng đã chạy đến bên người hấn, ngược đầu nhìn người cha khí phách bức người của mình, trong giọng nói tràn đầy chờ mong, 'Tối hôm qua ba đánh bại quái vật chưa?'

'Đương nhiên, ba đã ra trận, làm gì có chuyện đánh thua chứ!' Khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, cánh tay dài vươn ra ôm con trai lên, véo nhẹ gương mặt non nớt nhưng đã rất tuần tú của cậu nhóc.

'Ba nói lúc về sẽ cùng với con đánh quái vật, phải không?' Cậu nhóc nhìn ba, sốt ruột hỏi.

'Được! Đợi hôm nào ba rảnh sẽ dẫn con đi xem thử súng thật là thế nào, bắn súng thật ra sao!' Hôm nay tâm trạng Lãnh Nghị đặc biệt tốt, cô giáo Ngô lúc này có gọi điện cho hấn, báo với hấn chuyện của Hạo Hạo cơ bản đã được giải quyết...

'Oa, súng thật sao?' Trên mặt cậu nhóc lộ ra vẻ kinh ngạc lẫn vui sướng vô cùng, Lãnh Nghị nhẹ gật đầu, một tiếng 'àn' của hấn khiến cậu nhóc hưng phấn đến mặt hơi đỏ lên, chuyện này, nhất định sẽ khiến cho tất cả các bạn học hăm mộ chết mất thôi!

'Ba thật tốt!' Hạo Hạo bá cổ Lãnh Nghị, hớn hờ hôn ba mình chùn chụt, cậu nhóc Lãnh Hàn trên tay Lâm Y kinh ngạc nhìn vẻ hưng phấn của anh trai mình, thân thể nhỏ nhỏ cũng vươn về phía Lãnh Nghị, còn chưa nói được rõ ràng, hàm hồ bắt chước: 'Đi... Hàn Hàn đi...'

Lâm Y mỉm cười dí cậu con trai nhỏ trong tay mình về phía Lãnh Nghị, cậu nhóc cũng học theo anh trai, 'chụt' một tiếng hôn lên mặt ba mình, Lãnh Nghị đuổi cánh tay kia đón lấy cậu con tai nhỏ, mỗi tay một đứa, hết nhìn đứa lớn lại nhìn sang đứa nhỏ, khóe môi nhẹ câu lên một nụ cười sung sướng, 'Đi thôi, chúng ta vào nhà ăn cơm!' Nói rồi một nhà bốn người cùng vui vẻ đi vào trong biệt thự.

Buổi tối, Lâm Y và Lãnh Nghị đang ngồi nơi sofa phòng ngủ bàn về việc tuyển dụng nhân sự cho công ty Tiểu Họa Nhi của Lâm Y thì cửa phòng ngủ bị đẩy nhẹ ra, cậu nhóc Hạo Hạo trong bộ đồ ngủ xuất hiện nơi cửa, Lãnh Nghị và Lâm Y gần như là đồng thời quay lại nhìn cậu nhóc.

Lãnh Hạo đứng ngoài cửa mà không bước vào, dường như đang do dự điều gì, đôi mắt to tròn như hai viên bi nhìn đăm đăm hai người trên sofa, hai người lớn cũng nhìn cậu nhóc, trong phòng phút chốc thật yên tĩnh.

Cuối cùng Lâm Y vẫn là người mềm lòng, cô nuốt nuốt nước bọt, vừa định lên tiếng bảo con bước vào thì Lãnh Nghị đã lên tiếng chặn câu nói của cô lại: 'Khụ khụ, con trai, ba nghe nói hôm nay con được chọn là người dũng cảm nhất, lại được chọn làm lớp trưởng phải không?'

'Dạ phải, ba!' Mắt cậu nhóc bừng sáng.

'Vây giờ con đến để chúc ba mẹ ngủ ngon sao?' Khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười.

Chương 303: Thế Giới Hai Người (3)

'Vậy giờ con đến để chúc ba mẹ ngủ ngon sao?' Khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười.

Ánh mắt vừa lóe sáng trong chớp mắt lại vụt tắt, cậu nhóc chớp chớp mắt, thật lâu sau mới lên tiếng, giọng nhỏ xiu, 'Dạ, con đến chúc ba mẹ ngủ ngon... sau này con sẽ ngủ một mình..'

'Ừ, vậy mới giống dáng vẻ của một lớp trưởng chứ!' Lãnh Nghị không tiếc lời cổ vũ con sau đó vẫy tay, 'Con trai lớp trưởng, ngủ ngon!'

'Ba, mẹ....' Cậu nhóc nuốt nuốt nước bọt, giọng càng nhỏ hơn, 'Ngủ ngon...' Sau đó chớp chớp đôi mắt đen láy, chần chờ một hồi nữa rồi mới chậm rì rì rời đi...

Thấy ánh mắt lưu luyến của cậu nhóc, thấy động tác đóng cửa rụt rè mà lòng Lâm Y không khỏi có chút đau xót, cô dời mắt sang gương mặt tuần dật của chồng, giọng rầu rĩ xen lẫn trách móc, 'Nghị... tội nghiệp con quá...'

Thấy vẻ đau lòng của vợ, Lãnh Nghị lần nữa mỉm cười, hân vron tay ôm cô vào lòng, một tay giữ sau gáy cô để cô đối mặt với mình, bốn mắt nhìn nhau, Lãnh Nghị hơi cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi anh đào, giọng nhu hòa: 'Y Y, con trai rồi sẽ trưởng thành, em phải để con học cách tự lập, hiểu không?'

Cô gái chỉ cần môi không nói, đạo lý này cô làm sao không biết chứ, chỉ là... cô hơi xót con; Lãnh Nghị nhìn cô gái trầm mặc tựa vào ngực mình, khóe môi ý cười càng sâu, giọng trở nên có chút ái muội, 'Ừm, sau này con trai đương nhiên sẽ có vợ ngủ cùng, anh ngủ mới cần có em bên cạnh, hiểu không?'

Câu nói đầy ẩn ý của người đàn ông khiến đôi má cô gái thoáng đỏ, ánh mắt cô hơi né tránh gương mặt tuần dật gần kề sát mặt mình mà sự then thưng của cô gái, không nghi ngờ gì, lại lần nữa thành công chằm lên ngọn lửa trong người đàn ông, mắt hân thoáng qua một tia dị thường, nhanh nhẹn giữ lấy chiếc đầu nhỏ vừa có ý định né tránh hẳn, giọng càng thêm căn rờ, 'Chúng ta đi tắm đi? Ừm, đã thật lâu không được tắm chung rồi...'

'Không không không, em tự tắm!' Cô gái theo bản năng bắt đầu giãy dụa, thân thể từ hôm qua đến giờ vẫn còn ê ẩm, hôm nay mà lại đến một lần, sáng mai Lâm tổng cô đi cả nhắc xuất hiện ở buổi tuyển dụng của công ty Tiểu Họa Nhi, bảo cô về sau làm sao gặp người?

Nhưng hai tay Lãnh Nghị như hai gọng kim giữ chặt thân thể cô gái không cách nào động đậy được, khóe môi hân ý cười càng sâu, 'Ân, tối qua làm em mệt chết rồi, hôm nay để ông xã giúp em tắm, coi như bồi tội...' Hắn vừa nói vừa bế bổng Lâm Y lên bước nhanh về phía phòng tắm, khụ khụ, thế giới hai người thật tốt quá!

Cô gái rõ ràng cũng biết mình giãy dụa không ăn thua, cô nuốt nuốt nước bọt, vẻ đáng thương nhìn gương mặt tuần mỵ mê người của người đàn ông, 'Nghị, ngày mai em còn có việc... chúng ta tắm thôi, không làm gì khác được không?'

'Ân, tắm thì là tắm thôi... à, hay là em còn muốn anh đánh quái vật nhỏ nữa?' Giọng người đàn ông mang đầy ý cười, bước chân vẫn tiếp tục hướng về phía phòng tắm

Trong chiếc bồn tắm xa hoa, những dòng nước ấm áp rào rạt tuôn ra từ những vòi nước nhỏ mon trón da thịt trần trụi của hai người, Lãnh Nghị thoải mái ngả người bên thành bồn, một tay ôm lấy Lâm Y, một tay khoác nước nhẹ nhàng xoa trên làn da mịn màng như lụa của Lâm Y.

Làn da cô gái nhuận bạch như ngọc, toát ra một vẻ linh lung đầy dụ hoặc, vùng bụng bằng phẳng, chiếc eo thon, đôi gò đầy đặn, những đường cong vẫn hoàn mỹ như thế, xem thế nào cũng không giống một bà mẹ hai con, những giọt nước lỏng lánh trong suốt trượt trên vùng đầy đặn mềm mại rồi chậm rãi trượt xuống, đọng lại nơi đỉnh phần hồng khiến nó như càng thêm chói sáng dụ hoặc sau cùng mới rơi xuống...

Phối hợp với gương mặt như trăng non của cô gái, ngũ quan xinh đẹp kiều diễm, vẻ đẹp đó không khác gì một bức danh tác khiến người ta hít thở không thông...

Rõ ràng hô hấp của Lãnh Nghị cũng dần trở nên thô ráp, mê muội nhìn cô gái không có cách dời mắt đi, động tác khoác nước giúp cô gái cũng dần trở nên chậm chạp; bao nhiêu năm qua, người đàn ông đối với thân thể cô gái vẫn mê luyến không thể ngừng...

Đáy mắt người đàn ông dâng trào một nỗi ham muốn khiến cô gái trong lòng hân lần nữa trở nên bất an, hàng mi dài khẽ chớp, Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, nỗ lực tìm kiếm một đề tài gì để nói nhằm phân tán lực chú ý của người đàn ông, 'Nghị, ngày mai Tiểu Họa Nhi bắt đầu tuyển dụng nhân viên rồi!'

'Ừ', người đàn ông trả lời rất hồ ơ, ánh mắt dừng lại ở một nơi nào đó, ngón tay thon dài hơi dùng sức, một giọt nước vỡ tan dưới đầu ngón tay người đàn ông, đáy mắt hân dục vọng càng thêm rõ ràng.

Cô gái vội giữ lấy bàn tay người đàn ông, nhẹ nhàng kéo ra, đáy mắt mang đầy ý cười, 'Cái đó... em phải ngủ sớm một chút, ngày mai phải giữ cho đầu

óc tỉnh táo... khụ khụ, phải đủ tỉnh thần...'

'Ân, yên tâm, ngày mai anh sẽ cùng em!' Tiếng người đàn ông dần trở nên mơ hồ, đầu cúi thấp xuống, bàn tay vịn nơi eo thon của cô gái, nhắc cô ngồi trên người mình...

Cô gái rút cuộc không chịu nổi đủ trò khiêu khích của người đàn ông, cô bật ra một tiếng ngậm nga khe khẽ, chỉ đành buông tha cho chồng cự, trong nụ hôn cuồng dã, chỉ một cái xoay người, người đàn ông đã dễ dàng áp cô gái ở giữa hân và chiếc bồn tắm, thân thể cường tráng chậm rãi trầm xuống, mặt nước trong bồn trong tiếng ngậm nga càng xao động dữ dội...

Cuộc chiến đang hồi gay cấn thì cửa phòng tắm chợt vang lên tiếng gõ nhẹ sau đó là tiếng của Lãnh Hạo, 'Ba oi ba...'

Động tác mãnh liệt của Lãnh Nghị chợt dừng lại, tiếng nước oạp oạp trong phòng tắm trong chớp mắt cũng biến mất, sao lại nữa rồi? Lãnh Nghị cắn môi, bình ôn lại hơi thở, 'Ba oi, mẹ oi...', ngoài cửa lại lần nữa truyền đến giọng nói non nớt của cậu nhóc.

'Hạo Hạo, con không muốn làm lớp trưởng nữa sao...' Trong giọng nói của Lãnh Nghị rõ ràng mang theo chút khó chịu khi nhiệt tình như lửa bị đè nén.

'Không phải, con chỉ muốn qua xem mẹ có sao hay không thôi...' Cậu nhóc chợt dạ phân trần, đôi mắt to tròn như hai viên bi lần nữa nhìn sang chiếc giường lớn trống không rồi lại thu tầm mắt nhìn về phía cửa phòng tắm, 'Mẹ đi đâu vậy ba?'

'Mẹ không sao, có ba bảo vệ mẹ mà!' Giọng Lãnh Nghị đã bắt đầu có chút tức tối.

Ngoài cửa mắt cậu nhóc lóe lên, thoáng suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc dặn dò, 'Vậy được... ba, ba đừng để mẹ nữa, bụng mẹ sẽ đau đó...'

'Biết rồi, nếu như con còn muốn ba đi chơi súng thật thì mau đi ngủ đi!' Mặt Lãnh Nghị bắt đầu đen lại.

Vậy thì được! Đôi mắt đen láy của cậu nhóc đang đứng ngoài cửa lóe lên, chỉ đành nhịn đau đáp lời: 'Vậy...con đi ngủ...' Sau đó thân hình nhỏ xíu chậm rãi rời đi, đi đến cửa còn quẩn luyến không rời quay đầu liếc lại một cái mới bước ra, bên ngoài bảo mẫu của cậu nhóc đã đứng chờ ở đó, lập tức dắt cậu nhóc rời đi...

'Hahaha...' Trong bồn tắm, cô gái đang bị người đàn ông áp dưới thân rút cuộc không nhịn được bật cười ra tiếng, cô chống hai tay nơi ngực hân, định đẩy hân ra khỏi người mình.

Lãnh Nghị mím môi nhìn gương mặt kiêu diễm, tươi tắn trước mắt, bàn tay to giữ chặt đôi tay đang mưu đồ đẩy mình ra của cô gái, bắt nó ở sau lưng cô, trong nước, thân thể mảnh khảnh của cô gái như một nàng tiên cá xinh đẹp mê người, triển lộ không sót chút gì trong mắt hân, lộ ra một tư thế "anh cần anh cứ lấy" mà khó có người đàn ông nào chịu nổi sự dụ hoặc của nó.

'Đừng...' Tiếng kêu của cô gái chìm chìm trong đợt tấn công mạnh mẽ của người đàn ông...

Sáng hôm sau, trong buổi phỏng vấn tuyển dụng của công ty Tiểu Họa Nhi, Lâm Y sự thật nhận ra mình khó mà đi một cách bình thường được, cũng may là có Lãnh Nghị ở bên cạnh, cô chỉ đành vịn vào tay hân, mượn sức của hân dìu mình đi, tận lực giữ cho tư thế đi đường của mình bình thường nhất có thể; Lãnh Nghị thì rõ ràng là cực kỳ hưởng thụ chuyện cô gái hoàn toàn ỷ lại vào mình.

'Lãnh tổng, ngài ngồi đây!' Thấy Lãnh Nghị, giám đốc Trương của bộ phận nhân sự cung kính đứng lên nhường lại ghế chủ tọa, bên cạnh ông ta còn có hai trợ lý ông dẫn đến, một người tên là Tiền Phi còn một người chính là tổ trưởng trước đây của Trương Tiểu Mạn, Hà Khả; cạnh đó nữa chính là Trương Tiểu Mạn, lần này Trương Tiểu Mạn chủ động yêu cầu được qua giúp đỡ Lâm Y, hôm nay cô cũng là một thành viên của hội đồng tuyển dụng.

'Không cần đâu, tôi ngồi bên cạnh nghe là được rồi!' Giọng Lãnh Nghị vẫn bình thản nhưng mang theo một sự uy nghiêm khiến không ai dám kháng cự, hân hơi nghiêng qua nhìn Lâm Y vẫn còn sít sao bám lên cánh tay hân, khóe môi không tự chủ được cau lên một nụ cười, giọng đều đều, 'Ân, vị trí chủ tọa nhường Lâm tổng ngồi! Lâm tổng, xin mời!'

Lâm Y cười ngượng ngùng, vội nhìn giám đốc Chu nói: 'Giám đốc Chu, ông có kinh nghiệm, hôm nay ông chủ trì, tôi ngồi bên cạnh là được rồi!' Cô vừa nói vừa vội buông tay Lãnh Nghị ra, đi về phía vị trí bên cạnh giám đốc Chu.

Lâm Y còn chưa đi được mấy bước thì đã nghe giọng nói đầy quan tâm của Trương Tiểu Mạn, 'Lâm Y, bạn sao vậy? Đau chân sao?' Câu nói này khiến cho ánh mắt của tất cả mọi người không hẹn mà cùng tập trung về phía đôi chân Lâm Y.

Lâm Y ngẩn người, đôi má lập tức nhuộm một màu đỏ ửng, sự chợt dạ khiến cô đi đường càng thêm mất tự nhiên, cứ luôn cảm thấy bước chân trái không đúng mà bước chân phải cũng không đúng, haizz! Thật không dễ dàng mới đi được đến vị trí ngồi xuống, vừa ngẩng đầu lên liền bắt hiện ánh mắt của mọi người vẫn như cũ ghim trên người mình.

Mặt Lâm Y càng thêm đỏ, cô áo não lén nhìn về cô bạn hồ đồ Trương Tiểu Mạn của mình, áp ứng nói, 'Minh...hôm qua bị ngã...' Sau đó đầy chợt dạ quay nhìn về phía Lãnh Nghị cầu xin giúp đỡ, 'Nghị... đúng không?'

Sự đòi, càng che dấu thì càng chứng tỏ là có vấn đề, ai nấy đều ngầm hiểu phần nào, không khỏi cười thầm nhưng chỉ ngại cho Lãnh Nghị nên không dám quá lộ liễu nhưng ánh mắt ai nấy đều nhất tề hướng về phía Lãnh Nghị, chờ xem hân nói thế nào.

'Ồ...hôm qua em té lúc nào vậy?' Trên mặt Lãnh Nghị vẫn một vẻ đường hoàng, không có chút xao động, giọng nói bình thản mà chậm rãi: 'Ồ...tôi hôm qua anh thấy em vẫn còn tốt lắm mà...'

Trên gương mặt đỏ ửng của Lâm Y lại có thêm mấy vạch đen, ai nấy rõ ràng đều hiểu cả rồi nhưng cũng chỉ đành bấm bụng nhin cười, Trương Tiểu Mạn nuốt nuốt nước bọt, âm thầm tự rửa mình vì sao lại hỏi một vấn đề ngây ngô như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 304: Bắt Đầu Bận Rộn (1)

Buổi phỏng vấn tuyển dụng tiến hành rất thuận lợi, gười đến ứng tuyển không ít, các thành viên của hội đồng tuyển dụng đều rất nghiêm túc phỏng vấn mỗi một người đến ứng tuyển; Lãnh Nghị ngồi bên cạnh hội đồng tuyển dụng giám sát toàn bộ quá trình, hai chân hằn vết treo nhau, một tay đặt trên tay vịn của ghế, một tay khác chống cằm, thoải mái ngồi đó quan sát từng người đến ứng tuyển một...

'Người tiếp theo!' Trương Tiểu Mạn nhìn ra ngoài cửa gọi.

Cửa được đẩy nhẹ ra, người bước vào là một cô gái tuổi còn trẻ, mái tóc được nhuộm màu vàng lòa xòa trên vai, trên người mặc một chiếc váy dài lộ vai, vóc người hoàn mỹ, xinh đẹp duyên dáng, từng bước chân đều lộ vẻ phong tình vạn chủng, mắt phượng tràn đầy ý cười, một cái liếc mắt đưa tình đã lộ ra vô tận kiều mị...

Toàn thân cô gái tỏa ra một loại sức quyến rũ câu nhân, càng giống như một ngôi sao sân khấu đang trình diễn trên thảm đỏ chứ không phải một người đến phỏng vấn xin việc!

Rõ ràng sự xinh đẹp và kiều mị của cô gái này đã chấn động tất cả hội đồng tuyển dụng, Lâm Y nhẹ mím môi, mắt cũng ghim chặt trên người của cô gái đẹp trước mặt...

'Chào mọi người!' Cô gái thoảng cúi người, giọng cũng mang theo vô hạn phong tình, rất tự nhiên ngồi xuống ghế, ánh mắt mang theo ý cười đảo quanh căn phòng, lướt trên từng gương mặt một cuối cùng dừng lại trên người Lãnh Nghị đang ngồi ở vị trí giám sát, đáy mắt ý cười càng sâu, đôi môi gợi cảm nhẹ câu lên một đường cong hoàn mỹ.

'Vị tiểu thư này, xin tự giới thiệu một chút!' Giám đốc Chu ngồi bên cạnh Lâm Y dù sao cũng là người trải qua nhiều sóng to gió lớn, ông phá vỡ sự im lặng trong căn phòng, lên tiếng trước.

Nhưng cô gái kia dường như không nghe được câu hỏi của giám đốc Chu, hoàn toàn không có chút phản ứng nào, khóe môi mang ý cười, ánh mắt chớp chớp vẫn ghim chặt trên gương mặt tuấn dật mà lạnh mạc của Lãnh Nghị, đôi mắt không ngừng phóng điện...

Dụ dỗ này cũng thực quá trần trụi đi! Cả hội đồng tuyển dụng đều nín thở, ánh mắt đồng loạt hướng về trên mặt nhân vật đang được mỹ nữ "chiếu cố" kia, lúc này Lãnh Nghị vẫn duy trì tư thế ngồi nhàn nhã của mình, gương mặt tuấn dật vẫn một vẻ lạnh mạc thường thấy, đáy mắt vẫn là một sự sắc bén khiến người kia, vẻ mặt lạnh băng đối diện với ánh mắt nóng rực của cô gái quả thực là một sự đối lập không thể phủ nhận.

Ánh mắt của mọi người lại lần nữa không hện mà trở lại trên người cô gái kia, điều khiến ai nấy đều khâm phục chính là, vẻ lạnh băng và cường thế của Lãnh Nghị lại không khiến cô gái trước mặt cảm thấy sợ hãi hay chùn bước, trên mặt cô gái kia vẫn mang theo một nụ cười mê người, ánh mắt vẫn tiếp tục phóng điện về phía người đàn ông lạnh như khối băng kia!

Lâm Y cũng thầm bội phục cô gái này, nhớ lúc đầu khi cô đến LS quốc tế đưa tài liệu cho Lãnh Nghị đã bị vẻ cường thế mà lạnh lùng của hắn dọa đến chết khiếp, chỉ hận không thể sớm chút rời đi văn phòng tổng giám đốc khiến cô cảm thấy hít thở không thông kia... Thì ra cũng có người không sợ Nghị! Haizz!

'Khụ khụ...' Giám đốc Chu lén liếc nhìn sắc mặt của Lâm Y, nhẹ giọng ho khan một tiếng, cao giọng hỏi lại, 'Xin vị tiểu thư này tự giới thiệu một chút!'

Ánh mắt nóng rực của người đẹp vẫn ghim chặt trên gương mặt anh tuấn của Lãnh Nghị, nháy mắt với hắn một cái mới kiều mị lên tiếng: 'Tôi họ Phương, tên chỉ có một chữ Hân, mọi người có thể gọi tôi là tiểu Phương, tôi chưa kết hôn, cũng không có bạn trai...'

'Khụ khụ', Lâm Y rút cuộc ho khan mấy tiếng ngắt lời Phương Hân, tận lực giữ cho giọng mình thật hòa hoãn, 'Phương tiểu thư, xin chú ý một chút, ban tuyển dụng ở bên này...'

Ánh mắt lửa nóng của Phương Hân lúc này mới chịu dời khỏi Lãnh Nghị xoay về hướng người vừa nói chuyện với mình, Lâm Y, trên mặt vẫn là nụ cười kiều mị khôn cùng nhưng ánh mắt nóng rực không ngừng phóng điện đã không còn.

Nhìn thấy Phương Hân rút cuộc cũng quay mặt lại, trên mặt Lâm Y lộ ra một ý cười nhàn nhạt, vẻ thanh lệ thoát tục của cô hình thành nên một sự tương phản rõ ràng với vẻ nóng bỏng kiều mị của Phương Hân, giọng Lâm Y cũng thật bình thản, 'Phương tiểu thư, cô chỉ cần giới thiệu học vị, chuyên môn và kinh nghiệm làm việc của cô cùng vị trí mà cô mong muốn là được rồi!'

'Ồ...' Phương Hân dịu dàng đáp một tiếng rồi bắt đầu giới thiệu học lực và chuyên môn của mình, sau cùng, hơi ngừng lại một chút rồi lại dùng ánh mắt câu nhân nhìn Lãnh Nghị, sóng mắt thoáng xao động, giọng lại trở nên thật kiều mị, 'Hôm nay tôi muốn đến ứng tuyển vị trí --- thư ký của tổng giám đốc!'

'Phương tiểu thư, nhưng trên hồ sơ dự tuyển của mình, cô viết là muốn làm ở phòng quan hệ công cộng kia mà!' Trương Tiểu Mạn chỉ tay vào xấp lý lịch đang cầm trên tay, mày chau lại.

'Chị tuyển dụng ới...' Phương Hân nhìn sang Trương Tiểu Mạn, giọng dẻo lại ngọt như kẹo, 'Em đói ý rồi, chị phải tin tưởng năng lực của em, nhất định có thể đủ đảm nhiệm bất cứ công việc nào mà em muốn làm!'

'Nhưng Phương tiểu thư, công ty chúng tôi không có tổng giám đốc!' Trên mặt Lâm Y vẫn là nụ cười nhả nhận, 'Ồ đây chúng tôi chỉ có tổng giám đốc!'

'Vậy tôi làm thư ký của tổng giám đốc!' Đôi mày cong được vẽ cẩn thận của Phương Hân khẽ nhướng lên, mắt nhìn sang Lâm Y rồi lại quét về phía Lãnh Nghị.

'Anh ấy không phải tổng giám đốc, tổng giám đốc là tôi!' Nụ cười nhả nhận mang theo một chút lãnh ý nhìn cô gái này giờ vẫn không ngừng phóng điện về phía chồng mình.

Hả?! Người đàn ông khí thế cường đại ngồi bên kia lại không phải tổng giám đốc ở đây? Phương Hân sững sờ ngăn người nhưng rất nhanh đã dời mắt khỏi gương mặt của Lãnh Nghị, nhìn sang Lâm Y, vừa khéo bắt gặp ánh mắt lạnh nhạt của cô.

Lâm Y hơi nhếch môi, giọng mang theo chút châm chọc: 'Anh ấy là chồng tôi, ở nhà không có việc gì làm nên cố tình theo tôi đến xem náo nhiệt thôi!' Ý trong câu nói ngầm ám chỉ Lãnh Nghị là kẻ vô công rồi nghề! Hừm, ai bảo anh dám nói trội hơn em chứ?!

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, khóe môi thoáng qua một ý cười không dễ phát hiện, rõ ràng Lâm Y đang tuyên cáo chủ quyền cho cô gái kia biết, hơn nữa còn đang tức giận mình dám nói trội hơn cô! Hắn mỉm môi, vẫn im lặng ngồi đó! Những người còn lại cố nén tiếng cười, mắt ai nấy đều lén lén về phía Lãnh Nghị.

Aaa! Phương Hân càng giật mình hơn, người đàn ông tuấn mỹ, khí chất cao ngạo như thế lại là kẻ ăn không ngồi rồi sao? Ánh mắt cô cũng cùng nhìn về phía Lãnh Nghị như mọi người, chùng như muốn chứng thực điều gì.

'Ồ...' Dưới cái nhìn của mọi người, Lãnh Nghị Lãnh Nghị lên tiếng, giọng vẫn trầm thấp mê người, không chút xao động, 'Tôi...nhờ tổng giám đốc vợ nuôi...'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, nuốt nuốt nước bọt, suýt nữa thì không nhịn được bật cười ha hả; cây bút trên tay giám đốc Chu tuột tay rơi xuống đất, ông ta vội khom người nhặt lấy; Tiền Phi và Hà Khả thì mỉm chặt môi, cứng rắn nuốt tiếng cười vào bụng; Trương Tiểu Mạn thì bụm miệng che lại một tiếng kêu...

Trên mặt Phương Hân lộ rõ sự thất vọng, gương mặt với nụ cười kiều mị, phong tình vạn chủng cương lại, cô nhẹ ho khan một tiếng, vì chính mình vừa này không tìm đúng mục tiêu phóng điện mà ảo não không thôi, thế nào... thế nào lại phóng điện với ông xã của tổng giám đốc chứ? Haizz, công việc này còn muốn làm không đây?

Ánh mắt Phương Hân lần nữa quay nhìn sang Lâm Y, giọng có chút ngượng ngùng, 'Khụ khụ, tình cảm vợ chồng của tổng giám đốc thật tốt nhà, đi tuyển dụng... mà cũng có chồng đi cùng..'

'Vậy, cô định ứng tuyển vào vị trí PR hay là vị trí thư ký tổng giám đốc!' Lâm Y nghiêm túc nhìn Phương Hân, bình thản hỏi.

Đáy mắt Phương Hân chợt lộ ra một tia kinh ngạc lẫn vui mừng, vốn tưởng rằng trăm phần trăm sẽ bị vị tổng giám đốc này một cước đá ra khỏi cửa, không ngờ cô ấy còn chịu cho mình cơ hội! Thâm bội phục khí độ của vị nữ tổng giám đốc này, cô nhỏ giọng, 'Tôi... sao cũng được...'

Buổi tuyển dụng của công ty Tiểu Họa Nhi kết thúc rả thành công, Hà Khả lưu lại làm trợ lý cho Lâm Y, Trương Tiểu Mạn thì ở lại phòng thiết kế làm việc còn Phương Hân kia rõ ràng là một nhân tài không thể thiếu của phòng PR...

Công ty rất nhanh đã bắt đầu đi vào hoạt động chính thức, sự nghiệp mới mang theo nhiều khiêu chiến mới, Lâm Y bắt đầu toàn tâm toàn ý dồn sức vào công việc, giờ cô không chỉ phải để ý về thiết kế mà còn phải lo lắng cho toàn bộ việc vận hành công ty ... cho nên giờ cô bận rộn cực kỳ...

Đối với một công ty mới mà nói, có hợp đồng mới chính là cách để tiếp tục duy trì, vì vậy Lãnh Nghị đặc biệt chỉ định bộ phận marketing chuyển một số hợp đồng qua cho công ty Tiểu Họa Nhi; nhưng hắn rất nhanh đã nhận được điện thoại của Lâm Y, 'Nghị...công ty Tiểu Họa Nhi đã chính thức đi vào hoạt động, sau này em phải dựa vào chính mình... những hợp đồng kia, em bảo Tiền Phi mang trả về!'

Khóe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười vui vẻ, thân hình cao lớn thoải mái tựa vào lưng ghế, giọng đầy sùng nịch, 'Y Y, chơi thôi mà, đừng làm cho mình mệt quá... Ngoan, hợp đồng của LS quốc tế em làm hay người khác làm cũng vậy thôi!'

'Không cần!' Đầu bên kia giọng cô gái thật quả quyết, sau đó cô vội vàng nói, 'Em không nói với anh nữa, em còn có việc, cứ vậy đi...' Trước khi Lãnh Nghị kịp nói thêm gì thì đầu bên kia đã truyền đến những tiếng tút tút.

Lãnh Nghị nghe tiếng điện thoại bị ngắt, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, trời ạ, thế nào còn bận hơn cả mình nữa vậy?!...

Suốt một tuần, Lâm Y mỗi ngày đều trở về thật trễ...

Tối hôm đó, Lâm Y vẫn bởi vì xã giao mà về muộn, Lãnh Nghị đang ngồi ở phòng sách xem sách thì cửa phòng bị đẩy ra, Lãnh Hạo từ bên ngoài bước vào, nghe tiếng động Lãnh Nghị ngẩng đầu lên, thấy bóng con trai lại nhấc tay lên nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ! Hắn nhìn con trai mỉm cười, 'Hạo Hạo, đến giờ đi ngủ rồi!'

'Dạ, ba...' Lãnh Hạo đi đến bên cạnh cha, bàn tay nhỏ xíu đặt lên đầu gối hắn, chiếc đầu nhỏ ngược lên, 'Sao mẹ lại chưa về? Con muốn đợi mẹ về, chúc mẹ ngủ ngon rồi đi ngủ, được không?'

'Không được!' Lãnh Nghị dứt khoát gọn gàng đáp, hắn nhấc con trai bế lên trên tay, đứng dậy, 'Mẹ có chút chuyện phải làm, Hạo Hạo đi ngủ trước, lúc nào mẹ về ba sẽ nói mẹ đi qua nhìn con! Giờ ba đưa con về phòng trước!'

Lãnh Nghị ôm con trai đi về phòng, đặt thẳng bé lên giường đắp chăn cho nó rồi mới đứng lên quay trở lại thư phòng xem sách...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 305: Bắt Đầu Bận Rộn (2)

Ngoài cửa rót cuộc truyền đến bước chân quen thuộc, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, lần nữa nhấc tay lên xem đồng hồ, lúc này đã gần mười hai giờ rồi!

Bước chân kia dừng lại trước cửa thư phòng rồi sau đó cửa bị đẩy ra rồi gương mặt có chút hưng phấn của Lâm Y thò vào, 'Nghị...', đôi mắt đen láy sáng rỡ, nhanh nhẹn bước về phía người đàn ông đang ngồi sau bàn làm việc.

Cô đi thẳng đến trước mặt Lãnh Nghị, rất tự nhiên ngồi vào lòng chồng, hai tay vòng qua cổ hắn, ngược gương mặt đầy vẻ hưng phấn nhìn hắn, không chờ kịp chia sẻ tin tốt với chồng, 'Hôm nay em lại ký thêm được một hợp đồng nữa nha!'

Nhìn gương mặt thanh lệ lúc này tràn đầy hứng thú kia, Lãnh Nghị rốt cuộc không đành lòng làm cô mất hứng, hắn buông sách xuống, hai tay vòng qua chiếc eo thon, nhẹ đặt lên trán cô một nụ hôn, chỉ nhàn nhạt nhắc nhở, 'Y Y, anh mở ra công ty Tiểu Họa Nhi chỉ để chơi thôi, không hy vọng em làm mình mệt quá, hiểu không?'

'Ân, em biết rồi', giọng cô gái vẫn thật hồ hởi, 'Em không mệt! Em vui lắm!'

Đáy mắt Lãnh Nghị thoáng gọn sóng, thôi, chỉ cần cô vui là được, lúc đầu mình mở công ty không phải để cô vui hay sao? Nghĩ vậy, khéo môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười dịu dàng, giọng cũng nhu hòa hơn, 'Đi xem con trai đi, trước khi ngủ thẳng bé cứ đòi gặp em!'

'Ân!', cô gái đứng lên, Lãnh Nghị cũng đứng lên...

'Y Y, tối mai em phải trở về sớm chút, chúng ta mới có giò Ngô của Hạo Hạo ăn com, lần này Hạo Hạo có thể ngủ một mình cũng nhờ vào sự giúp đỡ của cô ấy cả, chúng ta cũng nên biểu đạt chút tâm ý của mình.' Lãnh Nghị bàn với Lâm Y, mấy ngày nay cô bận đến nỗi thời gian hai người ăn com chung cũng không có!

'Tối mai sao?' Lâm Y thoáng chau mày, 'Em không biết có rảnh không nữa...'

'Y Y, có chuyện gì em có thể để phó tổng hoặc là Phương Hân của phòng PR đi!' Lãnh Nghị nhẹ nhàng nhắc nhở, 'Không cần chuyện gì cũng đều phải tự thân ra mặt!'

'Vậy được rồi!' Chuyện của con trai, Lâm Y nghĩ mình cũng nên quan tâm một chút, mấy ngày nay quả tình cô đã hơi lo là thẳng bé rồi! Hơn nữa cô thấy mình cũng thật phải cảm ơn cô giáo Ngô, bởi vì con trai có thể tự ngủ nên cô mới có thể yên tâm ra ngoài xã giao!

Trong phòng ngủ, Lãnh Nghị để Lâm Y gối đầu lên khuỷu tay mình, một tay kia bắt đầu không an phận rục rịch lướt trên người cô, Lâm Y hơi hé mắt ra, giữ lấy bàn tay của người đàn ông, giọng nói có chút buồn ngủ, 'Nghị, em buồn ngủ, buổi trưa còn không có thời gian chợp mắt... ngày mai đi, ngày mai được không?'

'Ân, em cứ ngủ, anh sẽ thật nhẹ thôi...' Hơi thở nóng rực của người đàn ông phát qua gò má cô gái, giờ mỗi ngày cô đều về thật trễ, lần nào về cũng nói mệt, nói buồn ngủ, hắn đã nhìn mấy ngày rồi!

Cô gái rõ ràng cũng cảm thấy đuối lý, cô không cự tuyệt nữa, để mặc bàn tay to của người đàn ông thuần thục cời chiếc áo ngủ trên người mình, nhẹ nhàng âu yếm đôi gò mềm mại, dùng đôi môi và bàn tay âu yếm từng tấc da thịt như tơ lụa của cô gái...

Buổi chiều khi cô giáo Ngô nhận được điện thoại của Lãnh Nghị nói buổi chiều hai vợ chồng cùng Hạo Hạo muốn mời cô ăn com để cảm ơn sự giúp đỡ

của cô dành cho con trai thì đôi mắt trong trẻo bừng sáng, nhất thời không biết nên trả lời thế nào; những ngày gần đây trong lòng cô luôn cuộn trào một loại cảm xúc rất khác thường, rất muốn được nhìn thấy người đàn ông anh tuấn mà cường thế kia dù biết rất rõ rằng anh ta đã là chồng của người khác, là cha của học trò mình!

Cô biết mình có suy nghĩ này là không đúng, cô thật sự cũng không muốn làm người thứ ba! Cô cũng từng cố gắng thuyết phục chính mình đừng suy nghĩ về anh ta nữa, nhưng, thật sâu trong nội tâm vẫn không nhịn được, cô thậm chí mê muội muốn từ trên mặt cậu nhóc Hạo Hạo tìm được chút hình bóng của người đàn ông đó, thậm chí vì cậu nói trẻ con của Hạo Hạo, nói cô cùng ngủ với ba của cậu nhóc mà suy nghĩ viển vông... Trời, thế nào lại nghĩ đến phương diện kia chứ? Mặt Ngô Thâm bừng đỏ, thật sự không muốn sống nữa rồi! Phi phi phi, Ngô Thâm thâm phi nhô chính mình....

Nghe đầu bên kia mãi không có tiếng trả lời, đang ngồi trên chiếc ghế tổng giám đốc bằng da thật rộng rãi, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần trăm giọng hỏi lại, 'Cô giáo Ngô?'

'Ấn...' Ngô Thâm lúc này mới từ dòng suy nghĩ miên man bừng tỉnh lại, haizz, cũng không phải mình phá hoại gia đình người ta, mình chỉ cùng cả gia đình anh ta đi ăn cơm thôi mà, khụ khụ, coi như thưởng thức trai đẹp một chút, hảo sắc một chút chắc là có thể mà! Huống gì Hạo Hạo với mẹ cậu nhóc cũng đi cùng kia mà!

Vì thế Ngô Thâm ho khan mấy tiếng, giọng hơi có chút run, 'Lãnh tiên sinh, đừng khách sáo...' Ngô Thâm tự mình cũng nghe ra giọng nói của mình khác thường, mặt cô lần nữa đỏ ửng, lần nữa im bặt.

Đầu bên kia Lãnh Nghị mỉm cười, quả đoán nói, 'Vậy đến lúc tan học tôi với mẹ Hạo Hạo sẽ đến đón Hạo Hạo, đến lúc đó mời cô nể mặt đi ăn với vợ chồng tôi một bữa cơm!'

'Được!' Ngô Thâm nhỏ giọng nhận lời.

Đến giờ tan tầm, Lãnh Nghị thu dọn đồ đạc rồi gọi điện thoại cho Lâm Y, định hẹn giờ để đến đón cô cùng đi đến nhà trẻ, điện thoại lập tức có người đó nghe, đầu bên kia là giọng nói quen thuộc của Lâm Y, 'Nghị...'

Lãnh Nghị mỉm cười, 'Y Y, em thu dọn đi, giờ anh qua đón em...'

'Đón em?' Lâm Y thoáng ngẩn người, cả một ngày bận rộn cô đã sớm quên chuyện tối qua đồng ý với Lãnh Nghị lên chín tầng mây rồi, 'Nhưng giờ em không có ở công ty, em đang ở bên ngoài, cùng công ty XX bàn hợp đồng...'

Nụ cười trên môi Lãnh Nghị cứng lại, hần rớt cuộc bắt đầu hồi hận đã mở công ty này ra cho cô gái đùa, hiện giờ xem ra cô còn bận hơn cả hần, mà hần, bắt đầu bị hưởng quả đắng khi bị bỏ lơ...

Nghe Lãnh Nghị thật lâu không trả lời, Lâm Y lúc này mới nhớ ra chuyện hôm nay phải mời cô giáo Ngô ăn cơm, cô thoáng có chút bất an nuốt nuốt nước bọt, giọng nhỏ xiu, 'Cái đó... Nghị, có thể dời sang tối mai được không? Ồ, tối mai, em nhất định sẽ nhớ...'

'Dời thế nào chứ? Anh đã hẹn với cô giáo rồi! Sắp đến giờ hẹn mời báo với cô ấy là không mời nữa sao?' Mặt Lãnh Nghị tối sầm, cắn răng nói.

'Vậy...' Lâm Y đảo đôi mắt đen láy, 'Hay là chỉ anh với Hạo Hạo đi đi... Ừm, nói em tạm thời có chuyện gấp không đi được...'

Mặt Lãnh Nghị đen lại, 'cạch' một tiếng ngắt điện thoại, thoáng suy nghĩ một chút rồi đứng lên, bước nhanh ra ngoài.

Ngô Thâm nắm tay Hạo Hạo đi theo chân Lãnh Nghị ra cửa nhà trẻ, cô vừa liếc mắt đã nhìn thấy hai chiếc xe sang trọng chờ sẵn trước cửa nhà trẻ, đứng gần hai chiếc xe là mấy người vệ sĩ trong bộ tây trang màu đen, vừa thấy Lãnh Nghị xuất hiện, lập tức có người bước đến mở cửa, khi thế đó khiến cô giáo Ngô Thâm không khỏi có chút khần trương, bàn tay đang nắm tay Hạo Hạo bất giác siết chặt.

Lãnh Nghị dừng bước trước cửa sau xe, người hơi xoay lại lịch sự nói, 'Cô giáo Ngô ngồi vui Hạo Hạo ở băng sau nhé!' Ngô Thâm bối rối gạt đầu, nắm tay Hạo Hạo chui vào trong khoang xe, Lãnh Nghị thì tự mở cửa phía ghế phụ lái ngồi vào.

Ngô Thâm ngồi nơi băng ghế sau rộng rãi của chiếc xe sang trọng, ngược mắt lên nhìn người đàn ông đang ngồi nơi ghế phụ lái, nhìn sườn mặt anh tuấn như điêu khắc kia lại cúi xuống nhìn cậu nhóc Hạo Hạo đang ngồi bên cạnh, cảm giác một nhà ba người đột nhiên nhảy vào trong đầu... Haizz, lại mơ tưởng viển vông rồi! Ngô Thâm nuốt nuốt nước bọt thoáng có chút bất an lên tiếng hỏi như muốn cắt đứt những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu mình, 'Lãnh tiên sinh, mẹ của Hạo Hạo đâu?'

'Ồ, hôm nay cô ấy có việc đột xuất, không đến được!' Lãnh Nghị nhàn nhạt đáp, trong giọng nói không nghe ra có chút xao động nào.

'Ồ...' Ngô Thâm chỉ nhỏ nhẹ đáp một tiếng, cũng chính là nói, lát nữa đi ăn cũng chỉ có ba người chúng ta thôi sao? Xem ra có phải đặc biệt giống một nhà ba người không? Haizz haizz, thế nào lại suy nghĩ vẩn vơ nữa rồi... Ngô Thâm cảm thấy mặt mình lại bắt đầu đỏ lên.

'Ba, mẹ sao không cùng chúng ta ăn cơm? Đã lâu mẹ không ăn cơm với con rồi!' Lãnh Hạo bắt mắt sự mặt, cả một tuần nay không gặp mẹ được mấy lần, cậu nhóc rất nhớ mẹ nha!

'Công ty mới của mẹ vừa mới bắt đầu, rất bận, qua một thời gian nữa thì tốt rồi...' Lãnh Nghị nhẹ giọng an ủi con trai, thực ra cũng là nói cho chính mình.

'Ba, ba gọi cho mẹ lại đi, nói mẹ mau đến!' Lãnh Hạo lớn tiếng kêu.

'Ba gọi rồi, mẹ đang bận!' Lãnh Nghị chau mày.

'Gọi nữa đi ba...' Cậu nhóc Lãnh Hạo không chịu buông tha.

Đôi mắt trong trẻo của Ngô Thâm lóe lên, vội cúi xuống nhìn cậu nhóc, 'Hạo Hạo, cô giáo Ngô kể chuyện cho con nghe được không?'

Lãnh Hạo ngược lên nhìn cô giáo, cô giáo Ngô kể chuyện rất hay, cậu nhóc rất thích nghe, vì thế đôi mày đang xoắn lại chậm rãi dần ra, giọng nhỏ xiu: 'Vây...cũng được!'

Trong gian phòng bao dành cho khách quý ở một nhà hàng cao cấp của thành phố H, ba người đang ngồi ăn cơm, cậu nhóc Lãnh Hạo luôn bám theo cô giáo, vắn đỏi với câu chuyện kể của cô hỏi thắc mắc không ngừng, 'Cô giáo, vì sao máy bay sẽ biến mất trên bầu trời?' 'Vì sao chiếc thuyền chìm xuống biển lại trôi lên mặt nước?' 'Vì sao...?'

Lãnh Nghị ngồi đối diện lẳng lẳng ăn cơm, thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn hai người ngồi đối diện, rốt cuộc chau mày nói, 'Hạo Hạo, cô giáo Ngô là khách, phải để cô giáo ăn cơm chứ, có câu gì muốn hỏi, đợi ăn xong rồi hỏi cũng chưa muộn.'

Lãnh Hạo ngược lên nhìn ba mình, gương mặt có bảy tám phần giống với Lãnh Nghị thoáng chau lại, vẻ mặt nghiêm túc, 'Ba, cô giáo Ngô không phải là khách, cô ấy đã đồng ý làm vợ con rồi!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, động tác trên tay dừng lại một chút, ngược nhìn cô giáo Ngô; mặt Ngô Thâm thoáng đỏ, cô vội vàng lên tiếng giải thích, 'Hạo Hạo, cô giáo làm sao làm vợ con được, đây chỉ là nói đùa thôi...'

Mắt Hạo Hạo dờn từ ba mình sang cô giáo Ngô, nghiêm túc nói: 'Cô giáo, lúc đó không phải chúng ta nói rõ rồi sao? Con với ba đôi vợ, đến lúc đó, mẹ làm vợ con, cô làm vợ của ba!...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 306: Làm Ba Khó Lắm!

Mắt Hạo Hạo dờn từ ba mình sang cô giáo Ngô, nghiêm túc nói: 'Cô giáo, lúc đó không phải chúng ta nói rõ rồi sao? Con với ba đôi vợ, đến lúc đó, mẹ làm vợ con, cô làm vợ của ba!...'

Dao nĩa trên tay Lãnh Nghị suýt nữa thì rơi xuống, còn may là hắn đã trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, trong bất kỳ trường hợp nào chỉ cần một hai giây là có thể trấn định lại, bình thần tiếp tục cắt bít tết cho vào miệng, coi như không nghe thấy.

'Không không ...không..' Ngô Thâm vạn phần ngượng ngùng, đôi má vừa nóng vừa đỏ, lắp bắp không biết trả lời thế nào, căn bản là không dám ngẩng lên nhìn Lãnh Nghị, 'Hạo Hạo, chuyện này... chuyện này cô giáo nào có đồng ý với con...'

Không đồng ý? Hình như là vậy nha, chỉ là mình nói thôi, cô giáo Ngô cũng không nói "đồng ý" hai chữ này! Đôi mắt to tròn như hai viên bi của cậu nhóc lóe lên, sau đó nói: 'Nhưng giờ có đồng ý hay không cũng không sao, dù sao con cũng đã ngủ một mình, không cần mẹ ngủ cùng nữa! Cô cũng không cần ngủ với ba đâu!'

Trên mặt cô giáo Ngô nhuộm thêm một tầng hồng, khắp người toát mồ hôi, rốt cuộc không nói được câu nào nữa, lúc này Lãnh Nghị mới mím môi, nhẹ nhàng hóa giải bầu không khí ngượng ngập, 'Cô giáo Ngô, lời trẻ con ngây ngô, xin cô đừng trách!'

'Không đâu... Hạo Hạo... rất đáng yêu...' Ngô Thâm cười gượng gạo, vội vàng dời đi đề tài "nhạy cảm" này, '... cũng rất dũng cảm, còn biết làm đầu lĩnh dẫn dắt các bạn học chơi trò đánh quái vật...'

Vừa nghe đến "quái vật" mấy chữ này, đôi mắt đen tròn của cậu nhóc lại sáng lên, đầy chờ mong nhìn sang Lãnh Nghị: 'Ba, ba đã hứa với con hôm nào dẫn con đi chơi súng thật, sao bây giờ vẫn còn chưa đi? Ba nói mà không giữ lời!'

Đúng nha, mình có hứa với con trai chuyện này, Lãnh Nghị nhìn về bất mãn trên mặt con, thoáng suy nghĩ một giây rồi nhận lời, 'Được, thứ bảy tuần này ba dẫn con đi!'

'Tốt quá, lần này ba nói phải giữ lời nha!' Cậu nhóc nhảy khỏi ghế ngồi đi đến bên cạnh ba mình, rất nghiêm cẩn ngoéo tay với hắn... Đôi mắt trong trẻo của cô giáo Ngô nhìn chăm chú hai cha con trước mặt...

Lúc Lãnh Nghị và con trai về đến nhà, Lâm Y vẫn còn chưa về, vừa khéo mấy ngày này Trương Mân lại trở về Paris nên Lãnh Nghị cũng rất bất đắc dĩ, chỉ đành đến phòng ngủ của con trai nhỏ xem một lần, lại đưa Hạo Hạo về phòng đưa cậu nhóc lên giường rồi mới trở về phòng sách, ngồi xuống bắt đầu tập trung xem văn kiện, xử lý một số chuyện ban ngày còn chưa xử lý xong...

Mấy ngày không thấy mẹ, Hạo Hạo chỉ đành bám riết lấy ba; buổi tối hôm đó, lúc Lãnh Nghị đang ngồi ở thư phòng thì Hạo Hạo cầm theo quyển truyện

cổ tích đẩy cửa bước vào, bò lên trên chân của hân nháo đòi ba kể chuyện cho cậu nhóc nghe, Lãnh Nghị chỉ đành buông tài liệu trên tay xuống, cảm quyền truyện của con trai lên...

Lại một lát nữa, cậu con trai nhỏ Hàn Hàn cũng đẩy cửa lách lư đi vào, phía sau cậu nhóc là bảo mẫu, bảo mẫu nhìn thấy Hàn Hàn đi về phía Lãnh Nghị đang ngồi phía sau bàn làm việc thì không dám đi qua, chỉ đứng ở cửa nhìn vào, đợi lệnh của thiếu gia.

Lãnh Nghị chỉ đành buông quyền truyện trên tay xuống, vươn tay về phía cậu con trai nhỏ ôm cậu nhóc xinh xắn đáng yêu cực điểm vào lòng, nhẹ hôn lên đôi má phúng phính một cái, cậu nhóc hơi chu môi, khóc nức nở: 'Mẹ... con muốn mẹ... muốn mẹ...'

'Ba, con cũng muốn mẹ...' Cảm xúc của cậu nhóc Hàn Hàn rõ ràng đã lan sang cả Hạo Hạo, cậu nhóc chu môi hòa theo.

Haizz! Thực ra ba cũng muốn mẹ của các con nha! Lãnh Nghị nuốt nước bọt nhìn hai con trai, suy nghĩ một giây rồi nhấc điện thoại đang đặt trên bàn lên, ấn số... Lần này là con trai muốn gọi điện thoại, không phải anh cố tình quấy rầy em!

Điện thoại rất nhanh đã có người đón nghe, 'Nghị, sao vậy?'

'Y Y, Hạo Hạo và Hàn Hàn muốn gặp em...'

'Haizz, Nghị, em giờ còn chút chuyện, anh giúp em chơi với các con một lát được không? Cứ vậy đi, em cúp máy trước!' Lãnh Nghị vừa mới nói được một chữ 'Y...' thì đầu bên kia đã vang lên tiếng tút tút.

Mặt Lãnh Nghị đen lại, hồi hận nha, hồi hận vô cùng! Thế nào lúc đó lại tâm huyết dâng trào muốn mở công ty cho cô gái này chơi chứ? Cô kiều này nào phải là chơi mà là liều mạng nha! Thất sách nha, thất sách vô cùng...

Lãnh Nghị vừa lắc đầu vừa bắt đắc dĩ ngắt điện thoại, còn chưa kịp đặt điện thoại xuống thì tiếng khóc của Hàn Hàn đã vang khắp căn phòng, 'Oa oa, mẹ ơi... oa oa, con muốn mẹ...'

Lãnh Nghị ngó người, hân nhìn cậu con trai nhỏ đang khóc đến mờ mịt kia, lại nhìn cậu con trai lớn mặt mày rầu rĩ, nhất thời không biết nên làm sao mới tốt, hân không biết dỗ con nha!

Bảo mẫu vội chạy vào, dè dặt hỏi ý Lãnh Nghị, 'Thiếu gia, tôi ôm tiểu thiếu gia ra ngoài chơi được không?'

Lãnh Nghị còn chưa lên tiếng thì cậu nhóc Hàn Hàn khóc càng lớn tiếng hơn, cánh tay ngăn ngừn bá lên cổ Lãnh Nghị, dùng sức ôm hân, thân hình vừa vặn vẹo vừa khóc, 'Không muốn không muốn... con muốn mẹ...'

Lãnh Nghị chỉ đành xoa tay với bảo mẫu, 'Không cần!', bảo mẫu nghe lời lại lùi về phía sau chờ lệnh.

Ừm, lúc con khóc, hình như Y Y vỗ vỗ con, miệng thì nói 'Đừng khóc đừng khóc!' thì phải, Lãnh Nghị vừa nhớ lại những động tác của Lâm Y, vừa cứng nhắc làm theo, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ sau lưng cậu nhóc, 'Hàn Hàn ngoan, đừng khóc đừng khóc...' nhưng tiếng khóc của cậu nhóc vẫn vang lên không dứt.

'Ba cho con ăn kẹo được không?', cậu nhóc lại lắc đầu, vẫn khóc tiếp; 'Ba dạy con đánh quái vật được không?', không được, lại khóc tiếp; haizzz, đây là trò chơi con trai lớn thích chơi nhưng rõ ràng, cậu con trai nhỏ còn chưa hiểu trò đánh quái vật này!

Quả nhiên, tiếng khóc của Hàn Hàn còn chưa dứt thì tiếng của Hạo Hạo đã cất lên, 'Ba, con muốn đánh quái vật!'

Lãnh Nghị chau mày, mắt nhắm lại, vịn phần bắt đắc dĩ, 'Hạo Hạo, em đang khóc kia!'

'Thiếu gia, hay là đưa hai tiểu thiếu gia đến phòng đồ chơi chơi đi!' Bảo mẫu nhìn Lãnh Nghị đang luống cuống tay chân, nhỏ giọng nhắc nhở.

'Được được, ba đưa hai đứa đến phòng đồ chơi được không?' Lãnh Nghị mỗi tay ôm một đứa đứng lên, định đi đến phòng đồ chơi thì lúc này điện thoại trên bàn đổ chuông; sóng mắt hân thoáng xao động, đáy mắt trong chớp mắt tràn đầy hy vọng, có phải là Y Y không?

Nhưng hai tay đều bận! Lãnh Nghị vội đặt Hạo Hạo xuống, một tay cầm lấy điện thoại, mở ra, không phải Y Y, đáy mắt đang bùng sáng vụt tối lại, hân tức tối ấn phím từ chối, bỏ vào trong túi lúc này mới một tay ôm lấy đứa con trai nhỏ vẫn đang khóc không ngừng, một tay dắt đứa con lớn đi ra khỏi phòng sách...

Thân hình cao lớn của Lãnh Nghị bò rạp trên đất cùng Hàn Hàn chơi xếp gỗ, thỉnh thoảng lại còn phải quay sang đối phó với Hạo Hạo đang dùng cây súng đồ chơi uy hiếp mình: 'Không được nhúc nhích, đưa tay lên, bằng không con giết ba!'

'Con trai, ba là ba con nha, con dám nói vậy sao!' Lãnh Nghị chau mày trừng mắt nhìn con trai, lên tiếng dạy dỗ.

'Còn dám phản kháng?' Lãnh Hạo cũng chau mày, cậu nhóc chĩa họng súng sau lưng Lãnh Nghị, ba cũng ngốc quá đi, đùa một chút thôi mà!

Lãnh Nghị há miệng định nói gì thì giọng nói non nớt của cậu con trai nhỏ đã vang lên, 'Ba, xếp nhanh lên...'

'Được được được!' Lãnh Nghị nhận mệnh cúi người xuống trở lại, vẫn là đối phó với đứa nhỏ trước đi, tiếng khóc của cậu nhóc này quả thật khó đối phó, không biết người khác có chịu nổi hay không chứ hẳn quả thật là không chịu được!

'Ba, ba đầu hàng mau lên đi!' Sau lưng lại vang lên giọng nói đầy bất mãn của đứa lớn, hòng súng vẫn đang chia vào người hắn; Lãnh Nghị mấp máy môi nhưng rốt cuộc vẫn không thốt ra tiếng nào, cam chịu nhắm mắt lại, đưa hai tay lên làm tư thế đầu hàng...

Haizz, Lãnh Nghị, đời này trước mặt các con người chỉ là một kẻ hèn nhát thôi! Uy phong toàn bộ mất hết, haizz...

'Ba, con muốn xi xi!' Đang vui vẻ chơi xếp gỗ, đứa nhỏ đột nhiên ngẩng lên nhìn ba, chìa tay về phía hắn.

'Tiểu thiếu gia, tôi bế cậu đi xi xi!' Ở bên cạnh bảo mẫu vội tiến đến, khuỵu chân xuống định bế Hàn Hàn đi xi thì cậu nhóc lại bắt đầu vịn vẹo thân mình, bắt đầu khóc lên, 'Không muốn không muốn, muốn ba bế xi xi!'

Mắt Lãnh Nghị tròn trắng, nuốt nuốt nước bọt, rốt cuộc vẫn chấp nhận số phận: 'Được được, ba ôm Hàn Hàn...' Haizz, quần của đứa nhỏ sao lại khó cởi thế này, haizz...

Đội Lãnh Nghị rốt cuộc luống cuống cởi được dây đai quần của đứa nhỏ thì rõ ràng đã trễ một bước, chiếc quần nhỏ đã ướt mềm, Hàn Hàn lại lớn tiếng khóc, 'Oa... oa oa...'

Lãnh Nghị vịn phần rầu rĩ...

Mãi đến khuya đứa nhỏ rốt cuộc há miệng ngáp, Lãnh Nghị nhìn đứa con trai, trong mắt tràn đầy kích động nhưng giọng nói dị thường nhu hòa, 'Hàn Hàn ngoan, muốn ngủ chưa con?'

Lãnh Hàn nhìn ba mình, chiếc miệng nhỏ chu ra, lại bắt đầu khóc rống, 'Con muốn mẹ...'

'Khụ khụ, mẹ sắp về rồi... khụ khụ, ba đưa Hàn Hàn lên giường trước nha...' Lãnh Nghị vội ôm thẳng bé lên, đừng khóc, cầu xin con, đừng khóc...

Lúc này Lãnh Nghị sớm đã quên một chuyện, đó chính là mình vẫn luôn đề xuất để cho con tự đi ngủ...

'Hạo Hạo, con cũng tắm rửa rồi đi ngủ đi!' Lãnh Nghị ôm đứa con trai nhỏ lại quay lại dặn dò đứa lớn, đồng thời cũng không quên dặn bảo mẫu nhanh chóng đưa Hạo Hạo về phòng tắm rửa.

Rốt cuộc cậu nhóc Hàn Hàn cũng chịu ngủ, Lãnh Nghị thở phào một hơi thật dài, rón rén rời khỏi phòng Hàn Hàn trở lại thư phòng, vừa mới ngồi xuống thì đã nhìn thấy cửa phòng lại bị đẩy ra rồi cậu nhóc Hạo Hạo trong bộ đồ ngủ chạy vào, đôi mắt đen láy đầy chờ mong, 'Ba, em ngủ ba cùng em, con ngủ ba cũng phải cùng con một lúc!'

'Hạo Hạo, con lớn rồi, con là lớp trưởng!' Lãnh Nghị cầm lấy xấp tài liệu, nhìn con trai nhắc nhở, 'Em con còn nhỏ!'

Lãnh Hạo không cam lòng, 'Không phải con kêu ba ngủ với con, con chỉ cần ba ở phòng cùng con trước khi con ngủ là được rồi!' Lãnh Nghị không phản ứng, chỉ lo đọc văn kiện.

'Con nhớ mẹ lắm... không có ai thương con hết!' Giọng tội nghiệp của Lãnh Hạo vang lên, thoát nhìn đáng thương không khác gì với một đứa bé không có mẹ, Lãnh Nghị lần nữa cam chịu số phận nhắm mắt lại, đặt văn kiện trở lại bàn đứng dậy nắm tay con trai đi về phòng của thằng bé.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 307: Sự Trừng Phạt Ngọt Ngào

Con trai ngủ rồi, cũng không còn ai đến quấy rầy Lãnh Nghị, hắn ngồi ở thư phòng một lúc, tập văn kiện trên tay nhưng thế nào cũng xem không vào, không biết lần thứ bao nhiêu nhắc tay nhìn đồng hồ, đã mười giờ rồi nhưng Lâm Y vẫn chưa về, haizz, con trai, thực ra các con không biết đây thôi, ba cũng nhớ mẹ các con lắm!

Hắn rốt cuộc không nhịn nổi nữa, lần nữa cầm lấy điện thoại trên bàn ấn phím nhưng lần này lại không có ai nghe, Lãnh Nghị chau mày, cắn môi, liên tục gọi mấy cuộc điện thoại liên nhưng vẫn không có ai nghe.

Chắc là đang ở quán karaoke hay gì đó rồi, lại không nghe điện thoại reo... Haizz, Lãnh Nghị rốt cuộc bỏ cuộc, đứng dậy trở lại phòng ngủ!

Lúc Lâm Y trở về đã gần nửa đêm, cả căn biệt thự nhà họ Lãnh chìm trong tĩnh lặng, người làm giúp Lâm Y mở cửa, cô như thường lên đi đến phòng sách, mở cửa nhưng bên trong tối mịt, không có ai! Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, sao hôm nay lại không ở đây? Thường ngày chỉ cần Lãnh Nghị

ở nhà thì đều sẽ ở phòng sách chờ cô mà.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, Lâm Y quay trở lại phòng ngủ, rón rén đẩy cửa phòng ngủ, bên trong cũng tối mịt, theo quán tính, Lâm Y liếc mắt về phía chiếc giường lớn xa hoa giữa phòng, nương theo ánh sáng nhàn nhạt từ cửa sổ, cô nhìn thấy rõ ràng bóng người dù đang nằm trên giường vẫn thật cao lớn.

Hàng mai dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, hôm nay lại ngủ sớm hơn cả mình, rõ ràng là có chuyện nha!

Cô rón rén đi đến bên giường ngồi xuống, hơi cúi xuống cẩn thận nhìn xem. Người đàn ông mắt vẫn nhắm nghiền dường như đang ngủ rất say, cô cúi thấp hơn, bàn tay nhỏ nhắn nhẹ niết chiếc mũi cao thẳng của hắn... Hử? Vẫn không phản ứng? Theo độ nhanh nhạy và thân thủ của người đàn ông này, hẳn không có khả năng không thức giấc, khụ, hiểu rồi, chắc là đang giận dỗi mà!

Khóe môi Lâm Y nhẹ câu lên một nụ cười, chỉ suy nghĩ một giây rồi cúi thấp hơn cẩn thận nhẹ lên chớp mũi người đàn ông sau đó là cánh môi kiên nghị kia, đầu lưỡi nhẹ nhàng thâm nhập giữa hai hàm răng... nhưng... người đàn ông vẫn không có phản ứng...

Oa, con tức không nhẹ nha! Dường như trước giờ chưa bao giờ Lãnh Nghị tức giận như vậy! Lâm Y hơi chau mày, cũng đúng thôi, hôm nay mình lỡ hẹn trước, sau đó ở phòng karaoke lại không nghe điện thoại, hơn nữa, hình như ngày nào cũng về rất trễ...

Càng nghĩ càng thấy mình đuối lý, cô gái nuốt nuốt nước bọt, chỉ đành tiếp tục dỗ ngọt người đàn ông, đầu lưỡi không ngừng khiêu khích hắn, đôi môi lướt qua mắt hắn, vành tai rồi lại xuống đến cổ...

Vẫn chưa phản ứng? Cô gái có chút áo ả, cô đột nhiên hung hăng cắn một ngụm lên cổ người đàn ông, dùng sức mút lấy, giúp hắn trông "dâu tây", một ngụm lại một ngụm...

Khóe môi người đàn ông âm thầm câu lên một nụ cười trong bóng tối rồi biến mất rất nhanh, đây cũng là một loại hưởng thụ đi, nào, vợ yêu, lại cắn một ngụm nữa...

Trời ạ! Vẫn còn chưa có phản ứng? Cô gái chau mày, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông này giờ mắt vẫn nhắm nghiền, trên mặt không có chút biểu tình nào kia! Thôi, bỏ đi, đi tắm trước vậy! Hôm nay cũng mệt lắm rồi! Cô gái rút cuộc buông tha cho nỗ lực khiêu khích người đàn ông, ngồi thẳng dậy, cắn đôi môi đã hơi tê của mình, nhẹ thở dài một tiếng.

Cô gái nán lòng đứng dậy, định đi vào phòng tắm thì lúc này bàn tay nhỏ nhắn đã bị người đàn ông nắm lấy, cô gái quay đầu lại, người kia vẫn đang nằm, mắt vẫn nhắm nghiền, chỉ có bàn tay đưa ra khỏi chăn nắm chặt lấy bàn tay cô gái, giọng lười nhác, "Thế nào, dễ dàng bỏ cuộc vậy sao?"

"Là anh không thêm đề ý em mà!" Giọng cô gái đầy trách cứ và bất mãn.

Cổ tay người đàn ông khẽ dùng sức cô gái đã loạn choạng, ngã nhào vào lòng hắn, mặt suýt nữa là đập lên gương mặt tuấn mỹ của người đàn ông, người đàn ông rút cuộc cũng chịu mở mắt, thâm thúy nhìn gương mặt thanh lệ của cô gái, khóe môi ý cười thật rõ ràng, "Hôm nay em cho anh leo cây, còn không nghe điện thoại của anh, nên phạt thế nào đây?"

Đôi mắt đen láy của cô gái chớp lên, mắt nhìn chằm chằm ngũ quan tuấn tú của người đàn ông, đáy mắt thoáng qua một tia cảnh giác, cô mấp máy môi, giọng nhỏ như muỗi kêu, "Anh muốn... phạt thế nào?"

"Tối nay không cho em ngủ..." Giọng người đàn ông đầy dụ hoặc pha lẫn ái muội.

Quả nhiên là như thế! Cô gái bất an định đứng dậy nhưng thân thể đã bị đôi tay như gọng kìm khóa chặt lại, hoàn toàn không động đậy được, cô gái chỉ đành cười trừ, giọng nói tận lực giữ cho thật nhu hòa, "Nghị... khụ khụ, em... ngày mai em còn một cuộc họp quan trọng..."

"Anh cũng đâu có cấm em đi họp!" Lời người đàn ông còn chưa dứt thì một tay đã dùng sức kéo cô gái, một tay nhắc chân, thân thể cao lớn áp áp như lò lửa đã hoàn toàn áp lên người cô gái, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô gái dưới thân, "Nhưng tối nay em phải chịu phạt trước đây!"

"Nghị... tối qua chúng ta đã làm rồi mà... hôm nay em mệt quá..." Cô gái ý đồ xin tha, hai tay giữ lấy bàn tay đang định cởi áo mình ra nhưng đôi tay lập tức đã bị hắn giữ trên đỉnh đầu, hoàn toàn không động đậy được.

"Tối qua là nghĩa vụ, hôm nay là trừng phạt!" Giọng người đàn ông thật dứt khoát, không chút do dự.

"Vậy... em còn chưa tắm..." Cô gái tìm một cái cớ khác kéo dài thời gian.

"Làm xong rồi tắm!" Ngữ khí của người đàn ông thật bá đạo, không chừa chút đường thương lượng nào.

Hết chiều, cô gái đành vô lực để người đàn ông thuần thục bóc sạch từng lớp che chắn một trên người mình, thuần thục châm lửa trên từng tác da thịt non mềm của mình rồi chậm rãi tiến vào...

Từ giường đến ban công rồi đến phòng tắm rồi quay trở lại giường... mãi đến khi cô gái mệt mỏi đến suýt hôn mê, thân hình như một vũng bùn, mắt không mở nổi nữa, ngay cả ngón tay cũng không thể nhúc nhích thì người đàn ông mới chịu buông tha...

Buổi sáng, Lâm Y bị từng hồi chuông điện thoại "truy hồn" gọi tỉnh, thật vất vả mới mở được mắt ra, sờ soạn tìm chiếc điện thoại lẫn lóc nơi đầu giường, mở ra, nhìn thấy cái tên "Trương Tiểu Mạn" nhấp nháy trên màn hình, cô mới từ trong giấc mộng tỉnh hẳn. Tiều rồi, hôm nay có một cuộc họp quan trọng! Vội ấn phím nhận nghe, đầu bên kia lập tức truyền đến giọng nói đầy sốt ruột của Trương Tiểu Mạn, "Y Y, sao giờ bạn còn chưa tới? Mọi người đều

đang đợi bạn đến họp đây!"

'Ồ, mình ngủ say quá, Tiểu Mạn, bạn giúp mình tạm chống đỡ một lát, mình đến ngay đây...' Lâm Y vội vàng ngắt điện thoại, ngồi dậy, vùng hồng ề ảm khiến cô thoáng chau mày, lúc này mới phát hiện bên giường đã trống không, Lãnh Nghị, chắc chắn là đã đứng giờ đi làm!

Lãnh Nghị đáng ghét, rõ ràng biết hôm nay mình có cuộc họp quan trọng phải tham gia vậy mà không chịu kêu mình! Lâm Y vừa mắng thầm Lãnh Nghị một câu vừa cố nhịn cảm giác ề ảm toàn thân, mỗi một xuống giường.

Chân phải vừa chạm đất thì một cơn đau nhói từ đùi truyền tới khiến Lâm Y không khỏi chau mày, thờ rút một hơi, Lãnh Nghị đáng ghét! Dã man như vậy! Lâm Y không khỏi mắng thêm mấy câu, đi khắp khênh từng bước về phía phòng tắm..

Vội vàng đẩy cửa phòng họp, bên trong ánh mắt của Hà Khả, Trương Tiểu Mạn, Phương Hán và những người khác đều nhất tề quay về phía cửa, Lâm Y ngượng ngùng nhìn mọi người cười cười sau đó chậm rãi bước đến chỗ ngồi của mình, cô không dám đi quá nhanh, chỉ có thể cố nhịn xuống cơn đau nhức toàn thân, tận lực khiến cho mình đi đường trông thật bình thường.

Thật không dễ dàng mới xong cuộc họp, Lâm Y đợi mọi người rời đi hết rồi mới đứng dậy, hai chân đau nhức khiến cô vẫn thấy có chút khó chịu, cảm lấy xấp xỉ tài liệu trên bàn chậm rãi bước về văn phòng của mình, trong lòng đang suy tính xem buổi xã giao tối nay nên làm thế nào mới tốt. Tối hôm qua đã hẹn với tổng giám đốc của một công ty đối tác tối nay cùng ăn cơm bàn về hợp đồng.

Buổi trưa, Lâm Y đang vui đầu xem tư liệu thì điện thoại trên bàn đổ chuông, cô vội cầm lên xem, là Lãnh Nghị! Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô vội đón nghe, đầu bên kia truyền đến giọng nói chậm rãi pha chút trêu chọc của Lãnh Nghị, 'Y Y, hôm nay em còn đi làm được sao? Xem ra tối qua anh trừng phạt chưa đủ nha!'

Lâm Y mím chặt môi, rầu rĩ nói, 'Anh đây vò em như vậy còn kêu chưa đủ sao? Có phải muốn em vào bệnh viện luôn mới cam lòng không?'

Đầu bên kia lại truyền đến một trận cười ái muội, 'Anh đúng là muốn đây vò chỉ đến khi em không xuống được giường mới thôi nhưng em còn đến công ty được, xem ra tối qua anh tính toán sai rồi, anh đánh giá sai khả năng của em!'

'Lãnh Nghị, anh còn dám nói!' Lâm Y áo não nói, 'Chân phải của em tối qua bị anh làm đến giờ còn nhức chết đi được, giờ đi đường còn khó đây này!'

Đầu bên kia người kia vẫn cười, bình thản nói, 'Lần sau anh làm hai chân em đều không đi được...'

'Đáng ghét!' Lâm Y tức tối ngắt điện thoại, không muốn nhiều lời với hắn nữa.

Áo não bùng điện thoại xuống, Lâm Y ngẩng lên mới thấy Trương Tiểu Mạn đứng ngoài cửa đang dùng ánh mắt khác thường nhìn mình chằm chằm, tiêu rồi, mấy lời vừa mới nói với Lãnh Nghị ban nãy, chắc chắn là để bạn mình nghe được rồi! Mặt Lâm Y thoáng đỏ, ngượng ngập hỏi: 'Bạn đứng đó làm gì?'

Trương Tiểu Mạn bước vào phòng, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bàn làm việc của Lâm Y, mắt nhìn chằm chằm gương mặt đỏ ửng của bạn mình, không nhịn được bật cười ra tiếng, giọng đầy ái muội, 'Tối qua cả đêm không ngủ sao?'

'A!' Lâm Y cảm thấy mặt mình nóng rực, cô lừ mắt nhìn Trương Tiểu Mạn, hàm hồ đáp, 'Không ngủ ngon!'

Trương Tiểu Mạn lại bật cười hăng hắc, mãi đến khi Lâm Y không chịu nổi liếc cô một cái thì mới chịu ngừng, không nhịn được nén giọng hỏi: 'Lãnh tổng tính lực dư thừa vậy sao? Có phải ngày nào cũng như vậy không?'

'Ngày nào cũng vậy?' Lâm Y không khỏi tròn to mắt, 'Bạn muốn mình chết sớm sao?'

'Vậy tối hôm qua sao lại thế? Có phải là ngày kỷ niệm đặc biệt gì của hai người không?' Tiểu Mạn không chịu buông tha, tiếp tục làm bà tám.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 308: Sự Hiểu Lâm Ngọt Ngào (1)

'Vậy tối hôm qua sao lại thế? Có phải là ngày kỷ niệm đặc biệt gì của hai người không?' Tiểu Mạn không chịu buông tha, tiếp tục làm bà tám.

'Nào có phải ngày kỷ niệm gì!' Lâm Y bĩu môi, 'Tối hôm qua đã hẹn với cô giáo của Hạo Hạo, chúng tôi mời cô ấy ăn cơm, kết quả là mình bạn quá nên quên mất, Nghị nói mình cho anh ấy leo cây; tối hôm qua chúng ta đi karaoke, Nghị gọi điện thoại đến mình lại không nghe... ừm, anh ấy giận...'

'Cho nên mới dùng cách này để xử phạt bạn sao?' Trương Tiểu Mạn lại bật cười khúc khích, cô ghé người sát bên cạnh bạn, 'Khụ khụ, Lâm Y, nói thật đi, một đêm nhiều nhất là mấy lần?'

'Cái gì chứ!' Mặt Lâm Y rất không chí khí lại đỏ ửng, cô trừng bạn, nói lảng sang chuyện khác, 'Bạn đến tìm mình có chuyện gì?'

'Ai ya, bạn nói thử nghe xem, có quan hệ gì đâu!' Trương Tiểu Mạn bẻm riết không tha.

'Mình không biết, mình đâu có để ý!' Lâm Y bắt đầu dĩ đáp.

'Nghĩ lại xem nào...' Trương Tiểu Mạn như bị tẩu hỏa nhập ma, 'Người ta nói...'

'Lâm tổng!' Lúc này một tiếng gõ cửa vang lên giúp Lâm Y giải vây, cô thẳm thờ phào một hơi, nhìn ra cửa lớn tiếng đáp, 'Vào đi...', thấy vậy Tiểu Mạn đành im bật...

Buổi chiều gần đến giờ tan tầm, trong văn phòng của mình, Lâm Y đang ngồi sau bàn làm việc, Hà Khả và Phuong Hân đang ngồi đối diện với cô, phu nhân đang báo cáo tiến độ làm việc của mình thì đột nhiên cửa phòng truyền đến một tràng tiếng bước chân trầm ổn sau đó là giọng ngạc nhiên của Trương Tiểu Mạn, 'Lãnh tổng!'

Lãnh Nghị đến sao? Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, mắt không tự chủ được nhìn về phía cửa, cửa rất nhanh đã được mở ra rồi thân hìn cao lớn của Lãnh Nghị hiện ra nơi cửa, trên gương mặt tuấn mỹ không có chút biểu cảm nào, vẫn lạnh mạc cao ngạo, vẫn một vẻ xa cách như thường ngày.

Phuong Hân lập tức ngừng lời, cô và Hà Khả đều quay nhìn về phía cửa...

'Lãnh tổng!' Hà Khả vội đứng dậy khom người chào Lãnh Nghị, Phuong Hân cũng đứng dậy, đôi mắt đẹp lưu luyến không rời khỏi người đàn ông tuấn mỹ trước mặt nhưng không còn dám tùy tiện phóng điện nữa, cô cũng giống Hà Khả, khom người chào Lãnh Nghị, cung kính gọi, 'Lãnh tổng!'

Lãnh Nghị chỉ nhàn nhạt gật đầu, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía cô gái đang ngồi sau bàn làm việc, Hà Khả nhanh trí quay nhìn Lâm Y khẽ gật đầu, 'Lâm tổng, chúng tôi đi trước, lát nữa báo cáo với cô sau!'

Không đợi Lâm Y lên tiếng, Hà Khả đã giật giạt tay áo của Phuong Hân, hai người vội rời đi, hơn nữa còn rất hiểu chuyện đóng cửa lại.

Lãnh Nghị sai bước đến bên bàn làm việc, Lâm Y nhìn chằm chằm bóng dáng cao ngất kia, giọng nhỏ xiu, 'Nghị... có việc gì?'

Lãnh Nghị vòng qua bàn làm việc, hai tay chống hai bên thành ghế Lâm Y đang ngồi, cúi người xuống, nhìn cô ở khoảng cách rất gần, khoe môi nhẹ câu lên một nụ cười, nhàn nhả nói: 'Tối qua xử phạt còn chưa đủ, hôm nay bù lại!'

'Đừng nói đùa!' Lâm Y hốt hoảng nói, người đàn ông này nói được làm được, nhưng đây là văn phòng của cô nha, sau này cô làm sao còn làm được Lâm tổng chứ? Lâm Y nuốt nước bọt, vội đưa tay định đẩy đôi tay đang chống nơi ghế của mình ra, như vậy mới mong có cơ hội thoát khỏi sự không chê của Lãnh Nghị nhưng hai tay hần như hai gọng kìm, không xê dịch một phân, hoàn toàn nhốt cô trên ghế, đầu cúi xuống thấp hơi, hơi thở nóng rực vồn qua những sợi tóc dài của cô, trên mặt, tư thế vô cùng ái muội, kiên định nói, 'Cởi váy!'

'A... đừng mà!' Lâm Y cố nén giọng, hai tay theo bản năng giữ lấy cạp váy, hừm, lưu manh!

'Nhanh cởi ra! Em tự cởi hay là cần anh giúp?' Người đàn ông chăm chú nhìn cô gái, khí thế bức người.

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, đột nhiên nhếch môi, nhìn người đàn ông trước mặt cười trừ, 'Nghị... em đúng là không rời giường nổi rồi, là cổ gượng đến đây mà, hôm nay có cuộc họp quan trọng, không còn cách nào!' Cô nhớ ra, trưa nay lúc người đàn ông này gọi điện đến, ý của hắn là định khiến cô không xuống giường được mới cam lòng!

'Nhưng mục tiêu của anh là khiến em muốn cổ gượng cũng không gượng được, chỉ có thể ngoan ngoãn ở trên giường!' Giọng Lãnh Nghị mang theo chút đùa cợt, khoe môi ý cười càng sâu, hai tay dùng sức, nắm lấy hai tay của Lâm Y, chỉ khẽ dùng sức nhắc lên, lại thêm một cái xoay người đã dễ dàng nhắc Lâm Y đặt lên bàn làm việc.

Tiêu rồi tiêu rồi, Lãnh Nghị lưu manh! Lâm tổng mình về sau chắc chắn là mất hết mặt mũi rồi! Lâm Y trong lòng thẳm kêu khổ, cô muốn kêu lên nhưng vừa mở miệng đã vội im bật, cô làm sao có thể để người ngoài nghe được chứ!

Lãnh Nghị dường như rất nắm chắc điểm này, hắn chen chân vào giữa tách hai chân Lâm Y ra, nửa thân trên ngả về phía cô, tư thế của hai người lúc này quả thật cực kỳ ái muội.

'Nghị...' Lâm Y bị ép đến phải chống hai tay lên bàn đỡ lấy thân mình, cả người ngửa ra sau, hoàn toàn mất đi khả năng phản kháng, cô lắp bắp, ý đồ dễ ngọt hần, 'Buổi tối... khụ khụ, em lại chiều anh... lần này, em không dám thất hẹn nữa đâu...'

'Được, buổi tối thuộc về buổi tối, hôm nay nếu như anh đã đến rồi thì cũng không thể để anh tay không trở về, đúng không?' Lãnh Nghị mặt không đỏ khí không suyển nói, tay bắt đầu cởi nút chiếc váy dài của Lâm Y...

Lâm Y bị ép đến gần như nằm ngửa xuống bàn, chỉ có hai tay còn cố chống lấy thân mình, hoàn toàn không có năng lực phản kháng, cô chỉ có thể hơi lắc lư thân mình nhưng lại không dám phát ra âm thanh gì quá lớn, chỉ sợ bị người ngoài nghe được mà Lãnh Nghị thì hoàn toàn không chút cố kỵ, rất dễ dàng đã bóc đi chiếc váy của cô gái.

Đôi chân dài ngọc ngà của cô gái gác trên mép bàn làm việc, chiếc quần trong bằng ren màu đen càng làm nổi bật làn da trắng cô gái, bóng loáng như ngọc, Lãnh Nghị không chút thương hương tiếc ngọc, ngón tay chỉ hơi dùng sức đã nhanh chóng cởi luôn vật che chắn kia, cô gái nhắm chặt mắt, cắn

chặt môi, rút cuộc cam chịu số phận, nằm ngửa ra trên bàn làm việc, 'Anh nhẹ một chút, em còn đau!', bộ dạng hết như một chú cừu sắp bị đem đi làm thịt.

Một luồng hơi nóng thẳng tắp vọt từ bụng dưới lên tận óc, Lãnh Nghị lập tức cảm thấy toàn thân buộc chặt, hần chau mày, cắn chặt môi, lấy từ trong túi áo ra một lọ thuốc thật tinh xảo, nhẹ nhàng mở nắp.

Lâm Y sợ đến giật nảy mình, cô hoảng loạn nhìn chăm chăm lọ thuốc trên tay Lãnh Nghị, lắp ba lắp bắp, 'Nghị... anh làm gì... đây là văn phòng!' Trong khoảnh khắc đó trong đầu cô chỉ nghĩ đến xuân dược hay đồ bôi trơn các loại gì đó.

Lãnh Nghị liếc nhìn vẻ hoảng loạn của Lâm Y, nhàn nhạt nói: 'Làm gì à? Để em thoải mái hơn mà thôi!'

'Đừng!' Lâm Y rút cuộc khiếp sợ kêu lên, giãy dụa định thoát thân.

Lãnh Nghị nhanh nhẹn ấn vợ nằm xuống, đôi mắt đen thăm thẳm tràn đầy ý cười, nhẹ giọng nhắc nhở, 'Suýt... nhỏ tiếng thôi, bên ngoài có người!' Quả nhiên chiêu này hữu hiệu, cô gái lập tức im bật, ngoan ngoãn nằm xuống nhưng trên mặt vẫn không giấu được sự sợ hãi.

'Đau ở đâu?' Lãnh Nghị một tay cầm chiếc bình nhỏ, một tay kia nhẹ nhàng nắm lấy chân phải của cô gái, chậm rãi hỏi.

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, vẻ hoảng loạn trong mắt dần đi không ít, cô nhìn chăm chăm gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn kia, cố suy đoán xem hắn định làm gì. Lãnh Nghị thấy cô gái đang ngẩn người thì môi nhẹ câu lên, 'Không phải em nói chân phải bị thương sao? Bị thương ở đâu, anh thoa thuốc cho em!'

Thì ra là thế! Cô gái vừa tức vừa buồn cười, rầu rĩ nói, 'Anh... không thể nói rõ ràng cho người ta hay sao? Đừng làm ra vẻ mờ ám như thế không được sao? Mà sao nhất định phải cời váy của em ra chứ?'

'À', Lãnh Nghị bật cười, 'Em đau chân chắc chắn là đau từ đùi trở lên, không cời váy ra anh làm sao thoa thuốc cho em? Là em suy nghĩ lung tung, suy nghĩ vẩn vơ còn trách anh?'

Mặt cô gái lập tức nhuộm một màu đỏ ửng, thẹn thùng không biết nói sao; màu đỏ trên má cô gái khiến lòng Lãnh Nghị ngứa ngáy như có kiến bò qua, hần cắn môi, giọng cảnh cáo, 'Em đừng đỏ mặt nữa! Lại đỏ mặt anh liền đổi ý, làm trước, bôi thuốc sau!'

'Không không không, không đỏ!' Cô gái vội nuốt nuốt nước bọt, chỉ tay vào đùi trái, tìm cách phân tán sự chú ý của người đàn ông, 'Nơi này, Nghị, nơi này, đau lắm..'

Nước thuốc mát lạnh thoa vào rồi bàn tay to của Lãnh Nghị dùng sức xoa bóp, 'Aaa, anh nhẹ chút, nhẹ chút, đau!' Cô gái thất thanh kêu một tiếng, bởi vì bôi thuốc, không có gì chột dạ nên tiếng kêu cũng không cố kỵ mà bật ra.

'Còn đau ở đâu?'

'Ở đây (chỉ vào thắt lưng)... ần, còn chỗ này (chỉ vào hông)... haizz, anh đừng dùng sức như thế, xoa nhẹ thôi! Aaa!'

'Không dùng sức thì làm sao có hiệu quả, anh hỏi bác sĩ rồi!'

'Aaa...Lãnh Nghị...'

...

Thật vất vả mới thoa xong thuốc, hai tay cô gái vắt trên cổ Lãnh Nghị, Lãnh Nghị đỡ tay nơi lưng cô nâng cô ngồi dậy, cô gái vội nhảy xuống bàn, cầm lấy váy mặc vào.

Lãnh Nghị thì nhàn nhã ngồi xuống chiếc ghế của Lâm Y, nhìn cô gái mặc váy sau đó sửa sang lại váy áo cho chỉnh tề, đôi mắt đen thăm thẳm sắc bén quét về phía cửa, giọng trầm mà uy nghiêm: 'Người ở ngoài cửa vào đây hết cho tôi!'

Cửa đột nhiên bật ra, mấy người đang ghé vào cửa theo đó cũng loạng choạng suýt nữa thì té nhào, đành phải ngưng ngưng đứng thẳng dậy, chính là Hà Khả, Trương Tiểu Mạn và Phuong Hân. Lâm Y ngăn người, bàn tay đang sửa sang lại váy áo chợt dừng lại, khiếp sợ nhìn về chạt vạt của mấy người trước mặt, thì ra những người này vẫn luôn ở ngoài rình nghe! Hơn nữa, rõ ràng là họ đều hiểu lắm rồi, mặt Lâm Y lần nữa rất không có chí khí đỏ ửng, vừa thẹn vừa tức.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 309: Sự Hiểu Lâm Ngọt Ngào (2)

Mặt mấy người trước mặt càng đỏ hơn mặt của Lâm Y, vốn họ ở ngoài đang bàn việc, đột nhiên nghe thấy trong phòng tổng giám đốc vọng ra tiếng kêu thất thanh của Lâm tổng, "Nhẹ chút, đau!", thì ai nấy đều giật cả mình, gần như là đồng thời quay nhìn về phía cửa phòng, trong lòng không hẹn mà cùng nghĩ đến một chuyện...

Phản ứng đầu tiên là nhìn nhau, sau đó chính là mặt đỏ tím đập, tiếp nữa là không hẹn mà cùng ghé sát vào cửa phòng nghe lén nhưng không ngờ sớm đã bị Lãnh Nghị phát hiện, mà một tiếng quát của Lãnh Nghị dọa Trương Tiểu Mạn, người ghé sát vào cửa nhất sợ đến giật nảy mình, một cái trượt chân thế là cánh cửa phòng bị đẩy ra, theo quán tính cô suýt nữa thì bị té nhào vào trong, làm hại hai người đang bám vào bên cạnh cũng theo đó suýt té, loạng choạng mãi mới đứng vững được.

Ba người vội đứng thẳng người, ngượng ngùng nhìn về phía sau bàn làm việc, Lâm tổng của họ đang chỉnh trang y phục mà Lãnh Nghị thì nhàn nhã ngồi tựa vào lưng ghế, ánh mắt sắc bén quét qua gương mặt chật vật của từng người.

'Xin lỗi, tôi đến đưa văn kiện!' Phương Hân là người đầu tiên phản ứng lại, cô cười trừ, đặt xấp văn kiện trên tay lên bàn; 'Tôi cũng vậy!' Hà Khả và Trương Tiểu Mạn gần như là đồng thời kêu lên, nhanh như chớp đặt văn kiện lên bàn.

'Được rồi, không phải như mọi người nghĩ đâu!' Lâm Y thoáng chau mày, vẫn là nên giải thích một chút, 'Chân tôi bị đau, anh ấy giúp tôi thoa thuốc!' Lãnh Nghị vẫn bình thản ngồi đó, không lên tiếng.

'Chúng tôi biết, haha!' Ba người trề miệng một lời đáp. Chỉ có điều, chân cô vì sao lại bị đau chứ? Nhưng câu này đánh chết họ cũng không dám hỏi, nhất là trước mặt Lãnh Nghị.

Lúc này Phương Hân đã hoàn toàn trấn tĩnh lại, cô cười bước đến báo cáo, 'Lâm tổng, vừa nãy Tiền tổng của công ty XX, công ty vừa mới hợp tác với chúng ta có gọi điện, mời chúng ta tối nay gặp mặt, ăn cơm, bàn một chút chuyện hợp tác về sau!'

'Được, vậy chuẩn bị đi, chúng ta cùng đi!' Lâm Y cũng coi như đã trấn tĩnh lại, cô xoay người định ngồi xuống mới phát hiện chiếc ghế đã bị Lãnh Nghị chiếm lấy, suy nghĩ một chút, chỉ đành tiếp tục đứng nói chuyện với ba người kia.

Hai chữ "Được rồi" còn chưa kịp bật ra từ miệng phu nhân thì giọng nói đầy từ tính mà uy nghiêm của Lãnh Nghị đã vang lên, 'Xã giao ở bên ngoài, không phải lúc nào cũng cần Lâm tổng ra mặt, các người cũng có thể thay thế!'

'Nghị...' Lâm Y chau mày, quay lại nhìn chồng, haizz, thế này, ở đây ai mới là lãnh đạo? 'Anh đã hứa với em, buông tay để em tự làm mà!'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, thâm thúy nhìn Lâm Y nhưng giọng điệu không cho phép dị nghị, 'Hôm nay chân em đau, buổi tối không tiện ra ngoài xã giao!'

'Vừa nãy anh giúp em bôi thuốc rồi, em đỡ hơn nhiều, anh xem!' Lâm Y xoay mấy vòng trước mặt Lãnh Nghị, tỏ vẻ chân mình đã khỏi.

Khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên, cả người vẫn nhàn nhã ngồi tựa vào ghế nhưng cánh tay dài khẽ duỗi ra, dễ dàng kéo cô gái đang đứng trước mặt vào lòng, Lâm Y không kịp đề phòng, bị kéo ngồi lên đầu gối hắn, cô thất thanh kêu lên một tiếng, giãy dụa định đứng lên... Haizz, Nghị, trước mặt còn ba người thủ hạ của em nha!

Nhưng tay Lãnh Nghị như hai gọng kìm, cô làm sao đứng lên được? Chỉ cảm thấy hơi thở ấm áp của hắn phất qua gò má cô, giọng nén nhỏ xuống nhưng đầy ái muội, 'Em không sợ tối nay anh áp em cả người đều đau sao? Vậy ngày mai em thật sự không thể xuống giường được đấy!'

Mặt Lâm Y vừa nóng vừa đỏ, cô không dám nhìn về mặt của ba người đang đứng kia, chỉ ngượng ngùng nhìn Lãnh Nghị, áo nào nói, 'Lãnh Nghị, đây là văn phòng!'

Lãnh Nghị mặc kệ, hắn nhìn về hoàng loạn cùng áo nào của vợ, mập mờ nói, 'Tối hôm qua ngoại trừ chân phải bị đau, còn chỗ nào bị đau nữa không? Có cần thoa thuốc nữa không?'

'Mọi người ra ngoài trước đi!' Lâm Y chỉ đành quay nhìn ba người đang ngăn người trước mặt mình nói.

Ba người vội đáp lời rồi chuẩn bị rời đi, 'Đứng lại!', giọng uy nghiêm của Lãnh Nghị lần nữa vang lên sau lưng ba người khiến họ đồng loạt dừng bước, quay lại nhìn đôi nam nữ đầy ái muội đang ngồi sau bàn làm việc.

'Sau này nếu công ty có xã giao, ba người đi nhiều một chút, có vấn đề gì mới gọi điện thoại báo cáo cho Lâm tổng!' Lãnh Nghị nhàn nhạt nhưng cực kỳ uy nghiêm nói - hẳn tuyệt đối sẽ không để cô gái này mỗi ngày thật khuya mới trở về.

'Tôi biết, Lãnh tổng!' Ba người đáp rồi lui xuống, Lâm Y áo nào phát hiện, thực ra Lãnh Nghị thật sự là người trời sinh để làm lãnh đạo, có hắn ở đây, cô hoàn toàn lép vế.

Nhìn ba người rời khỏi văn phòng, Lãnh Nghị nhàn nhã nâng tay nhìn đồng hồ, bình thản nói, 'Àn, đến giờ rồi, chúng ta về thôi!' Hắn vừa nói vừa đứng dậy, bệ bông cô gái trong lòng cũng đứng dậy, đi thẳng ra cửa văn phòng --- cô gái này thật sự đã lâu không về nhà ăn cơm tối rồi!

'Em tự đi!' Lâm Y chau mày, cô giãy dụa định thoát thân nhưng Lãnh Nghị chỉ làm như không nghe thấy, sai bước ra ngoài. Lâm Y nản lòng cực kỳ, dù sao, một khi người đàn ông cường thế này xuất hiện, uy phong của Lâm tổng cô toàn bộ mất hết!

Dưới ánh mắt quan sát của mọi người, Lãnh Nghị trấn tĩnh như không ôm Lâm Y đi xuyên qua hành lang đến thang máy, Phương Hân nhìn theo bóng

đáng cao ngất kia, về mặt hâm mộ, thật lâu sau mới lẩm bẩm, 'Có chồng như vậy, Lâm tổng thật hạnh phúc!'

Lãnh Nghị bế Lâm Y thẳng đến xe, đặt cô ngồi vào trong rồi mình vòng qua bên kia ngồi vào, xe nhanh chóng rời đi. Nghĩ đến chuyện mấy ngày qua mình quả thật đã lơ là ba cha con, Lâm Y rất cuộc an tĩnh trở lại, cô quay nhìn sang Lãnh Nghị bên cạnh, 'Nghị, chúng ta đi đón con trước chứ?'

'A, em còn biết phải đón con sao?' Lãnh Nghị lạnh giọng 'hừm' một tiếng, mấy ngày nay đón con đã trở thành công việc của hắn! Trở về nhà còn phải chăm con, Lãnh Nghị hắn, thế mà lại thành vú em, quả thực là anh hùng rơi vào bước đường cùng mà! Nghĩ đến đây con tức trong hắn vẫn chưa nguôi.

'Khụ khụ...' Tự biết đuối lý, Lâm Y ho khan mấy tiếng, không dám nói gì thêm.

Trong nhà trẻ, cô giáo Ngô ngược lên nhìn đồng hồ trên tường, đã năm giờ rồi, ba của Hạo Hạo chắc là đã đến rồi, vừa nghĩ đến đây thì đã thấy bóng một người đàn ông cao lớn xuất hiện ngoài cửa, vẫn là gương mặt tuấn mỹ, cao ngạo bức người kia.

'Ba!' Thân thể nhỏ nhắn của cậu nhóc Hạo Hạo vừa chạy ào tới vừa lớn tiếng kêu, mắt cô giáo Ngô cũng sáng lên mang theo chút thẹn thùng, cô chậm rãi bước sau lưng Hạo Hạo.

'Ừ!' Lãnh Nghị bế con trai lên nhìn cô giáo Ngô gật đầu chào, đang định nói tạm biệt thì lại nghe tiếng con trai vang lên bên tai: 'Ba, ngày mốt là thứ bảy rồi, ba hứa dẫn con đi chơi súng thật, đúng không?'

'Được!' Lãnh Nghị bình thản đáp.

'Ba, các bạn trong lớp của con cũng muốn đi!' Lãnh Hạo bá tay lên cổ ba mình, nói. Bạn học cũng muốn đi? Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, haizz, chắc là đứa bé này khoe khoang với các bạn học trong lớp rồi...

Thấy Lãnh Nghị không nói tiếng nào, cô giáo Ngô vội bước lên giải thích: 'Lãnh tiên sinh, là thế này, các bạn nhỏ nghe nói có thể nhìn thấy súng thật đều muốn theo Hạo Hạo cùng đi... Nếu như tiện, tôi định làm như một hoạt động ngoại khóa... Ân, lớp của chúng tôi cũng không nhiều, chỉ có bốn nam sinh thôi...'

'Ba, ba, ba đồng ý đi!' Lãnh Hạo dụi mặt vào cổ ba mình làm nũng.

'Được, đợi tôi thu xếp xong sẽ báo lại với cô!' Lãnh Nghị nhìn cô giáo Ngô mỉm cười đáp.

Lâm Y ngồi trong xe chờ thật lâu mới thấy Lãnh Nghị ôm Hạo Hạo từ trong nhà trẻ bước ra, bên cạnh hắn còn có cô giáo Ngô, hai người đang cười nói gì đó.

Vệ sĩ mở cửa sau xe, Lãnh Nghị hơi khom người đặt Hạo Hạo vào trong xe, vừa ngồi vào, nhìn thấy mẹ đã ngồi trong xe, cậu nhóc kinh ngạc lẫn mừng rỡ bỏ nhào vào lòng mẹ, hôn hờ gọi: 'Mẹ, mẹ, sao hôm nay mẹ đến đón con?'

Lâm Y ôm con trai, âu yếm hôn thật kêu lên má thằng bé, 'Ân, con trai, mẹ nhớ con chết được!'

Cô giáo Ngô cũng đã nhìn thấy Lâm Y, thoáng ngẩn người một chút rồi cô cười nhẹ: 'Mẹ của Hạo Hạo, đã lâu không gặp cô, cô bận lắm sao?'

'Chào cô Ngô, công ty vừa mới đi vào hoạt động nên tôi hơi bận...' Lâm Y cười nhìn cô giáo Ngô ở ngoài xe lên tiếng chào hỏi đồng thời giải thích qua loa.

Lúc này Lãnh Nghị cũng đã ngồi vào trong xe, một nhà ba người... Ngô Thâm nhìn theo bóng xe dần khuất, đáy mắt chợt dâng lên một nỗi thất lạc...'

'Mẹ, thứ bảy tuần này ba nói dẫn con đi chơi súng thật, mẹ cũng phải đi chung nha!' Trong xe Lâm Hạo bá cổ mẹ mình nói.

Thứ bảy tuần này? Lâm Y thoáng chau mày, Lý tổng của công ty XX đã hẹn sẽ đến công ty Tiểu Họa Nhi khảo sát rồi mới quyết định xem có hợp tác hay không, đây là một khách hàng lớn, cô làm sao vắng mặt được...

Thấy mẹ im lặng, cậu nhóc cũng sụ mặt xuống, 'Mẹ, mẹ nhất định phải đi đó...'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn duỗi tay, ôm cả Lâm Y cùng con trai vào lòng, nói với con trai nhưng mắt lại nhìn Lâm Y, ánh mắt vô hạn mập mờ, 'Yên tâm, mẹ con nhất định sẽ đi cùng chúng ta... khụ khụ, trừ phi mẹ muốn nằm trên giường không dậy nổi!'

Lâm Y nuốt nước bọt, tầm mắt dời từ mặt Lãnh Nghị nhìn ra cửa sổ, bên tai vọng đến giọng nói kinh ngạc của con trai: 'Ba, mẹ vì sao nằm trên giường không dậy nổi?'

Xe dừng lại trước cửa biệt thự nhà họ Lãnh, Lâm Y vừa xuống xe thì đã thấy cậu nhóc Hàn Hàn đang chơi trong vườn hoa chạy bỏ đến: 'Mẹ, mẹ...'

'Hàn Hàn, cục cưng của mẹ!' Lâm Y cười hôn hờ ôm con trai lên, hôn chùn chụt, 'Có nhớ mẹ không?'

'Nhớ...' Cậu nhóc ôm lấy cổ mẹ, giọng non nớt, sau đó đôi mắt to tròn như hai viên bi rất nhanh tìm được ba sau lưng mẹ, cánh tay mập mập vội vàng vươn về phía Lãnh Nghị, 'Ba ôm ôm, ba ôm ôm...'

A? Đôi mắt đen láy của Lâm Y lóe lên, Hàn Hàn lại từ trong lòng mình nhào qua đòi ba bé? 'Ân, con trai, ba ôm ôm!' Lãnh Nghị đắc ý đón lấy cậu nhóc

từ tay Lâm Y... Khụ khụ, em tưởng con trai chỉ thích bám em, không bám anh sao? Em không biết cả tuần nay anh vẫn luôn diễn vai vú em bắt đắ dĩ sao?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 310: Dụ Dỗ Ông Xã (1)

Lâm Y nuốt nuốt nước bọt nhìn Lãnh Nghị ôm thằng bé đi vào trong nhà... Trước đây con trai không phải luôn coi mẹ là số một, ba là số hai sao? Một nỗi thất lạc nhàn nhạt dâng lên trong lòng, xin lỗi con trai, đợi mẹ qua thời gian bận bịu này, nhất định sẽ bồi thường cho các con! Lâm Y vừa nghĩ vừa thông thả bước theo vào nhà...

Tối hôm đó, dỗ cho hai đứa nhỏ ngủ xong Lâm Y cũng vội vàng tắm rửa lên giường, lưng cô vừa dính giường thì con buồn ngủ đã ập đến, đèn còn chưa kịp tắt thì hơi thở đã bắt đầu đều đều --- cô đúng là mệt chết đi!

Lúc Lãnh Nghị trở lại phòng ngủ Lâm Y sớm đã ngủ rất say, hần lảng lảng đi tắm rồi sờ soạng lấy ra lọ thuốc trong túi đặt lên tủ đầu giường rồi hé chăn dịch vào sát bên người cô gái.

Lãnh Nghị hơi cúi người, hai tay chống hai bên sườn của cô gái cẩn thận nhìn về mặt điềm tĩnh của cô trong giấc ngủ, hần thích cô an tĩnh thế này rúc trong lòng hần, cảm giác đó khiến lòng hần rất an bình, rất ấm áp, những ngón tay thon dài chậm rãi trượt trên gò má bóng loáng như ngọc của cô gái, đến mũi rồi đến cánh môi hồng nhuận.

Thấy cô gái không có chút phản ứng nào, khoe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, hần cúi xuống thấp hơn, môi nhẹ phớt qua chóp mũi, cánh môi cô gái, rốt cuộc cô gái cũng hé đôi mắt nhấp nhem, giọng mơ hồ, 'Nghị...' sau đó lại tiếp tục nhắm mắt lại.

Rõ ràng là cô mệt quá rồi, Lãnh Nghị nhìn mà có chút đau lòng, rốt cuộc không đành lòng quấy nhiễu cô nữa, thoáng suy nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng hát chần ra, cầm lấy lọ thuốc nơi tủ đầu giường, nhẹ nhàng vạch áo ngủ của cô gái ra, cẩn thận giúp cô thoa thuốc.

Nước thuốc mát lạnh thoa lên chỗ đau của cô gái sau đó người đàn ông cẩn trọng dùng lực đạo thích hợp xoa bóp cho cô; cô gái lần nữa hé mắt ra, nhìn thấy người đàn ông đang ngồi bên cạnh nghiêm cẩn giúp mình thoa thuốc, lần nữa khép mắt lại, khoe môi nhẹ câu lên một nụ cười trong bóng tối.

Rốt cuộc cũng hoàn thành, nhìn đôi chân ngọc thon dài vắt ngang trước mặt mình, Lãnh Nghị có chút ngây người, bụng dưới bắt đầu buột chặt, miệng đắng lưỡi khô, hần vội vàng chỉnh lại áo ngủ cho cô che bớt đi một phần xuân sắc sau đó lại đắp chăn lại rồi mới thở phào một hơi thật dài, đặt lọ thuốc lại nơi đầu giường rồi mới tắt đèn nằm xuống.

Lãnh Nghị vừa mới đặt lưng xuống giường thì cánh tay ngọc ngà của cô gái đã vòng qua cổ hần, mắt cô vẫn nhắm nghiền, trong giọng nói mơ hồ vẫn nghe ra được hạnh phúc ngọt ngào, 'Nghị, em yêu anh!'

Khoe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên thành một đường cong hoàn mỹ trong bóng tối, hần cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô gái, sùng nịch vỗ vỗ lưng cô, 'Thuốc này tốt lắm, em ngủ một giấc thật ngon, ngày mai chắc là hết đau thôi!'

'Àn!' Giọng cô gái ngọt như mật...

Chiều hôm sau, Lâm Y đang ngồi ở văn phòng thì Phương Hân gõ cửa bước vào, 'Lâm tổng, Lý tổng của công ty XX gọi điện thoại đến, ngày mai là thứ bảy, khoảng chín giờ họ sẽ đến công ty chúng ta khảo sát!'

'Ngày mai...' Lâm Y chau mày, 'Ngày mai sợ là tôi không đến kịp... hiểu, cô liên hệ lại với Lý tổng, ngày mai cô với Hà tổng tiếp đãi họ, được không?' Ngày mai cô đã hứa cùng Lãnh Nghị và con trai đi đến trường bắn xem bắn đạn thật.

'Được, vậy tôi báo với Lý tổng một tiếng...' Phương Hân mỉm cười, lời uy hiếp của Lãnh Nghị ngày hôm qua vẫn còn văng vẳng bên tai, cô hiểu suy nghĩ của Lâm tổng.

Nhưng Phương Hân rất nhanh đã quay lại, sắc mặt có chút khó coi, 'Lâm tổng, Lý tổng nói nếu như ngày mai cô không đến vậy họ cũng không cần đến... Ý của bà ấy là, chúng ta không có thành ý...'

Lâm Y nhìn Phương Hân, 'Lý tổng không phải vẫn luôn có liên lạc với cô sao? Cô là giám đốc PR mà lại không có cách sao?'

'Khụ, chuyện này...' Phương Hân ho khan một tiếng, cô nhìn Lâm Y, ánh mắt có chút mập mờ, 'Lâm tổng, Lý tổng người phụ nữ này... rõ ràng là miễn dịch với tôi... ừm, bà ấy, hình như có hứng thú đặc biệt với cô, lúc đầu tôi liên lạc với công ty của bà ấy, bà ấy cứ không ngừng hỏi thăm cô...'

'Nói bậy bạ gì đó, tôi không phải cũng là phụ nữ sao?' Lâm Y lừ Phương Hân, ừm, chắc không có khả năng!

'Haizz, Lâm tổng, dù sao cũng chỉ có một con đường, cô không đến, bà ấy sẽ không đến! Về sau cũng không có hợp tác gì nữa!'

Lâm Y cắn môi trầm tư, bần thần, tối nay bàn bạc với Lãnh Nghị không chút, ngày mai để hân một mình đưa con đi chơi? Nhưng liệu Nghị có đồng ý hay không đây? Chắc chắn là hân sẽ nói, không hợp tác thì không hợp tác, quan trọng gì đâu!

Haizz! Lâm Y không nhận được thờ dài một tiếng, Phương Hân nhìn vẻ khó xử của cô, không nhận được mỉm cười, nén giọng nói, 'Khụ khụ, Lâm tổng, đối phó với đàn ông phải có chút thủ đoạn...'

'Thủ đoạn gì?' Lâm Y nhìn Phương Hân, trong lòng rất tò mò dù giọng nói tận lực giữ cho thật thân nhiên, cô tin cô gái này chắc chắn có thủ đoạn đối phó với đàn ông.

'Ừm', Phương Hân lại cười, 'Một là nhu, đem hết mặt tối nhu của cô bày ra, dấn dấn anh ta, khiến anh ta cảm thấy mình là trung tâm của cô, là mặt trời của cô, tâm tình anh ta vì thế mà thoải mái, điều kiện gì cũng dễ dàng nghe theo! Thứ hai là làm nũng, sự nũng nịu của phụ nữ luôn là vũ khí tối thượng để chiến thắng đàn ông, có thể khiến đàn ông cam tâm tình nguyện khuất phục dưới váy cô, ừ, tuyệt đối đừng cương với anh ta.'

'Thứ ba là nói ngọt, những lời ngọt ngào chính là những viên đạn bọc đường, có thể khiến lòng người đàn ông nở hoa, buông lỏng cảnh giác sau đó điều gì cũng sẽ đồng ý với cô. Ừm, đợi đến lúc anh ta phát hiện ra thì đã muộn rồi! Làm thế nào để phòng diện cô biết chưa? Mặt phải tập trung, phải sáng bừng, ừ, như thế, lại nháy mắt, hoặc là thế này, quay nửa mặt cười một cái thật đẹp, khụ khụ...'

Lâm Y ngăn người nghe Phương Hân thao thao bất tuyệt diễn thuyết, không khỏi nhớ lại buổi tuyển dụng hôm ấy, vừa nhìn thấy Phương Hân, gần như mê đảo cả một nhóm người... Khụ khụ, cô gái này làm PR đúng là làm PR, nói được mạch lạc rõ ràng là thế, bằng không tối nay mình thử xem sao?

Giờ tan tầm, Lâm Y vội bàn giao công việc xong xuôi rồi nhanh chóng rời đi, cô phải nhanh đến LS quốc tế trước khi Lãnh Nghị tan tầm, cùng hân ra về, như vậy gọi là "dán" không phải sao?

Lúc Lâm Y đẩy nhẹ cửa văn phòng tổng giám đốc tiến vào, Lãnh Nghị đang vui đầu xem văn kiện, sao lại có người dám không gõ cửa mà tiến vào? Lãnh Nghị chau mày ngược lên xem, ánh mắt sắc bén trong chớp mắt đông cứng lại, hân nhìn thấy cô gái đang đứng trước cửa, mặt tươi như hoa, đôi mắt đen láy trong trẻo tỏa sáng như muốn hút hồn hân, cửa nhẹ nhàng đóng lại sau lưng cô.

'Nghị...' Giọng cô gái ngọt như mật, ờ là bước đến sau bàn làm việc, ừ, cứ coi như là nhảy múa đi, chuyện đơn giản như vậy cũng không làm khó được Lâm Y cô...

'Khụ...' Lãnh Nghị ho khan mấy tiếng nhìn chằm chằm cô gái trước mặt, cô gái này hôm nay làm sao vậy? Tư xuân sao? Không đúng nha, vừa tối hôm qua vẫn còn luôn nài nỉ xin tha, bảo chân trái còn đau nên thôi; chẳng lẽ bị người ta bỏ thuốc? Nghĩ đến đây ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị lóe lên, nín thở nhìn cô gái đang càng lúc càng đến gần, tình lặng chờ hành động tiếp theo của cô.

'Nghị, Lâm Y ờ là đi đến bên cạnh người đàn ông, ngồi hân lên đùi hân, người đàn ông rất phối hợp, hạ một tay xuống để cô gái ngồi vào lòng mình, một tay kia vẫn gác lên bàn, trên tay vẫn là xấp văn kiện.

Cánh tay ngọc ngà của cô gái vòng qua cổ người đàn ông, bộ ngực mềm mại dấn sát lồng ngực tinh trắng của hân, chỉ cần hơi cúi xuống người đàn ông đã có thể loáng thoáng nhìn thấy khe rãnh hun hút cùng những đường cong đầy dụ hoặc kia, một luồng nhiệt lưu cuộn lên tận óc, người đàn ông còn định xem kỹ hơn thì bàn tay nhỏ nhắn của cô gái đã nâng cằm hân lên, ánh mắt người đàn ông chỉ có thể nhìn thẳng vào mắt cô gái.

Cô gái ngược lên nhìn hân, ánh mắt như có điện, hơi thở thơm tho phất qua mũi người đàn ông, chiếc mũi nhỏ xinh cọ nhẹ lên chiếc mũi cao thẳng của người đàn ông, đôi môi anh đào ướt át dán lên đôi môi với những đường nét rõ ràng của hân.

Dụ dỗ mình?? Tuy rằng không biết vì sao đột nhiên Y Y lại muốn dụ dỗ mình nhưng...cảm giác này thật tuyệt! Vậy mình cũng không cần khách sáo làm gì! Khỏe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười tà tử, rốt cuộc buông xấp văn kiện trên tay xuống, hai tay roi trên vùng eo nhỏ của cô gái, rất nhanh biến bị động thành chủ động, gương mặt tuần tú dấn sát vào gương mặt như trắng non của cô gái, giọng khàn khàn, 'Muốn sao?'

Thân thể đang diễn kịch của cô gái chợt cứng lại, vẻ mặt cũng ngớ ra, những lời dấn dò của Phương Hân chợt nhảy vào trong óc, 'Phải trấn tĩnh, không được bối rối, có thể tìm cớ, nói thời điểm không thích hợp, địa điểm không thích hợp... giọng nói phải thật ngọt ngào, thật êm tai...'

Biểu cảm của cô gái không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị, hân cười thầm, Y Y, có gan dụ dỗ người là phải có gan trả giá! Nhẹ ho khan một tiếng, bàn tay to của Lãnh Nghị nhẹ nhàng tóc làn váy dài của cô gái lên, đôi chân thon dài nuốt nà của cô gái lập tức bại lộ trước mắt người đàn ông, lộ cả cả chiếc quần nhỏ bằng ren màu trắng.

'Đừng!' Cô gái nén giọng nói, đôi tay đang vòng qua cổ người đàn ông vội buông xuống, hốt hoảng kéo lại làn váy che đi một mảnh xuân quang.

'À, không phải em muốn sao?' Giọng Lãnh Nghị đầy can rở, khỏe môi ý cười càng sâu, thâm thúy nhìn đôi má ửng hồng của cô gái, bụng dưới càng thêm buộc chặt, bàn tay to rời khỏi vùng eo mảnh khảnh của cô gái một đường hướng lên, nhẹ nhàng trêu chọc đôi gò mềm nạy kia, 'Ồ đây đi, tốt lắm!'

'Đừng, Nghị, khụ khụ, ở đây không thích hợp, tối nay về nhà anh muốn sao cũng được...' Cô gái cố khống chế sự hoảng loạn trong lòng, vội đưa tay giữ lấy bàn tay đang đùa bỡn trước ngực mình, kiều mị cười dù trong lòng thầm cảm thán: Chiêu này thực quá linh nghiệm, không biết cô gái khác thì triển chiêu này, người đàn ông này liệu có động lòng hay không?

Thực ra cô quên mất, từ trước đến nay cô rất ít khi chủ động quyến rũ hân, trong mắt Lãnh Nghị, chỉ cần cô chủ động một chút, lực sát thương đã là

trăm phần trăm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 311: Dụ Dỗ Ông Xã (2)

Không thích hợp? Vậy tại sao lại dụ dỗ mình?!! Lãnh Nghị trầm giọng nói, mập mờ vô hạn, 'Ở đây thích hợp vô cùng!' Vừa nói bàn tay to vừa nắm lấy bàn tay nhỏ của cô gái đặt lên một chỗ nào đó vừa có phản ứng, tay cô gái như bị bỏng vậy, vội vàng rút lại nhưng không có cách nào bởi bị bàn tay to của hắn nắm chặt, không nhúc nhích gì được, mặt cô gái vừa đỏ vừa nóng như thiêu.

'Nghị, em...chỉ đến đón anh cùng về thôi...' Lần này cô gái hoảng loạn thực sự, quên mất phải giả vờ phong tình, 'Phượng Hân nói, làm như vậy chỉ là biểu thị tình yêu...'

Quả nhiên là có người chỉ điểm! Lãnh Nghị bật cười, chỉ điểm rất hay, hắn rất hưởng thụ! Bàn tay to chậm rãi bắt chéo hai tay cô gái ở sau lưng, áp thân thể nhỏ nhắn của cô gái dán sát vào người mình, một tay dùng sức kéo mảnh ren trắng kia xuống...

Người đàn ông giữ lấy hông cô gái, nhẹ nhàng ấn xuống, tiếng kêu thất thanh cố nén của cô gái rất nhanh biến thành tiếng ngâm nga nho nhỏ, rồi cả người cô mềm yếu như một vũng bùn tụt vào ngực người đàn ông, mặc hắn bài bố...

Tiếng ngâm nga yêu kiều, tiếng thở dốc lan tràn trong căn phòng tổng giám đốc rộng rãi, di động cùng điện thoại bàn không ngừng vang lên nhưng ai cũng không có tâm trí để ý đến nó...

Cảm giác khẩn trương khi vụng trộm yêu đương trong phòng làm việc đã là chuyện rất lâu rất lâu trước đây giờ quay trở lại đồng thời kích thích cảm quan của cả hai, khiến hai người cùng trầm mê trong đó không thể tự thoát ra được...

Ngoài cửa Ngải Mỹ nhìn điện thoại đang phát ra những tiếng tút tút trên tay ngăn người, cô không nhìn được quay đầu nhìn về phía cửa văn phòng tổng giám đốc đóng chặt đối diện với phòng mình, rất thức thời buông điện thoại xuống, nhìn thiếu chủ của tập đoàn XX đang chờ cô thông báo với vẻ xin lỗi, 'Xin lỗi tôi quên mất, Lãnh tổng của chúng tôi vừa mới ra ngoài... Ân, hay là mời ngài theo tôi đến phòng khách quý ngồi một chút?'

Tiền một người khách xong, Ngải Mỹ thở phào một tiếng lại quay đầu nhìn về phía văn phòng tổng giám đốc, khụ khụ, hai người này lúc nào mới chịu mở cửa tiếp khách đây? Haizz, Lãnh tổng của cô chỉ cần gặp bà xã, nguyên tắc gì cũng quên sạch hết...

Chậm rãi đi đến bên bàn làm việc, Ngải Mỹ thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan tầm thì chợt một bóng người cao gầy lướt qua mắt cô, chỉ lưu lại một câu: 'Ngải tiểu thư, Lãnh thiếu có ở văn phòng không?' Ngải Mỹ cả kinh vội ngẩng đầu lên thì thấy bóng người kia đang cầm cúi đi về phía văn phòng tổng giám đốc.

Khiếp sợ Ngải Mỹ vội kêu lớn, 'Trịnh thiếu, xin dừng bước!'

Người khách vừa bước đến cửa phòng vội dừng bước quay đầu nhìn Ngải Mỹ, trên mặt lộ rõ vẻ khó hiểu, 'Chuyện gì vậy?', đây chính là bạn học kiêm bạn tốt của Lãnh Nghị, Trịnh Thiếu Bạch, hẳn trước giờ đến không cần thông báo mà!

'Cái này... Trịnh thiếu, Lãnh tổng hiện giờ không ở trong văn phòng ...' Ngải Mỹ cười trừ, giọng nhỏ xiu.

'Lãnh thiếu không có ở đây sao? Nhưng vừa nãy nhân viên tiếp tân nói là anh ta còn ở văn phòng mà!' Trịnh Thiếu Bạch nghi hoặc nhìn về phía văn phòng, lại nhìn về mặt khó xử của Ngải Mỹ, chừng như hiểu ra điều gì, hắn không nhịn được lộ ra một nụ cười ái muội. Trời ạ, chẳng trách vừa nãy ở dưới lầu gọi điện thoại mãi cho Lãnh Nghị mà không ai nghe!

'Vậy... hay là Trịnh thiếu, anh đến phòng khách kế bên đợi một lát?' Ngải Mỹ về khó xử hỏi.

'Không cần đâu, tôi đợi ở đây!' Trịnh Thiếu Bạch xua tay, thực ra hắn đang muốn xem thử, cô gái có thể khiến Lãnh thiếu không kim lòng được lại ở văn phòng kích tình bắn ra bốn phía thể kia, trong tiềm thức, hắn hy vọng nhìn thấy một người khác ngoài Lâm Y.

'Vậy cũng được!' Đối với người như Trịnh Thiếu Bạch, Ngải Mỹ rõ ràng là không có cách nào, cứ tùy anh ta thôi. Nham Trịnh Thiếu Bạch đợi không được anh ta đứng lên đi đến trước cửa phòng, trước khi Ngải Mỹ kịp phản ứng, đưa tay gõ cửa...

Cuối cùng cửa văn phòng tổng giám đốc cũng được mở ra rồi Lãnh Nghị và Lâm Y cùng bước ra. Lúc này Lãnh Nghị đã thay một bộ tây trang màu đen, áo sơ mi màu lam nhạt, Lâm Y vẫn mặc chiếc váy dài màu trắng, nhỏ nhắn thanh lên, như chim nhỏ nép bên người Lãnh Nghị...

Nam thanh nữ tú! Đường như một đôi vừa điên cuồng trong văn phòng căn bản không có liên quan gì đến họ, thoát nhìn họ vẫn như thể cao nhả mê người nhưng gương mặt cô gái vẫn còn đỏ ửng, đôi mắt trong veo vẫn như phủ một lớp sương mù, đáy mắt người đàn ông lại không giấu được sự thỏa mãn, tất cả đều chứng minh, hai người vừa mới trải qua một hồi mây mưa thất thường.

Vận động kịch liệt khiến hai chân Lâm Y như nhũn ra, đi đường vẫn còn phát run, cũng may là chiếc váy đủ dài để che lấp phần nào, lại thêm có Lãnh Nghị sít sao siết lấy eo cô khiến cô có thể hoàn toàn dựa vào hắn, tất cả mới dễ dàng được che giấu.

'Này, Lãnh thiếu, vợ chồng hai người cũng mặn nồng quá đi!' Trịnh Thiếu Bạch nhìn đôi nam thanh nữ tú trước mặt, không nhịn được bật cười trêu chọc, 'Khụ khụ, đây là ban ngày nha!', thực ra lúc này đã là hoàng hôn.

Mặt Lâm Y màu đỏ càng lan rộng, cô mím môi không nói gì; về mặt Lãnh Nghị vẫn thản nhiên, nhàn nhạt câu môi, đôi mắt đen thăm nhìn Trịnh Thiếu Bạch, 'Có việc sao?'

Trịnh Thiếu Bạch cười nhẹ một tiếng, 'Không có gì, mấy ngày rồi không gặp anh, hôm nay đi ngang đây, tiện đường lên xem sao... ừm, mấy ngày nay anh bận gì vậy? Lần nào hẹn anh cũng không chịu đi!'

Bận việc gì à? Mắt Lãnh Nghị lóe lên một tia dị thường, hắn cúi xuống nhìn Lâm Y vẫn còn dán lên người mình, khóe môi câu lên một nụ cười nhàn nhạt, 'Giữ con nên không rảnh!' Quả nhiên hắn nhìn thấy hàng mi dài của vợ nhẹ chớp lên, thân thể cũng bắt đầu bất an khẽ động, khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu.

'Giữ con? Thành ví em rồi sao?' Trịnh Thiếu Bạch thoáng ngăn người sau đó bật cười ha hả, 'Lãnh thiếu, không ngờ anh cũng có ngày này!'

'Không phải vậy đâu!' Lãnh Nghị ho khan một tiếng, ngượng ngùng nhìn Trịnh Thiếu Bạch, yếu ớt phân trần, 'Mấy ngày nay vì công ty em mới khai trương nên em hơi bận, cho nên Nghị tạm thời lo cho con nhiều hơn một chút...'

Trời ạ, bận? Bận mà hai người còn trốn trong văn phòng yêu đương vụng trộm? Nghĩ thế nhưng ngoài mặt Trịnh Thiếu Bạch lại rất nghiêm túc nói, 'Ồ, không sao, khụ khụ, Lãnh thiếu cũng nên lo cho các cháu nhiều hơn! Ai bảo anh ta là ba chứ!'

Lâm Y cười cười không nói gì nữa, Lãnh Nghị cũng mỉm cười, đỡ Lâm Y đi về phía thang máy, thấy vậy Trịnh Thiếu Bạch vội đuổi theo, 'Lãnh thiếu, ngày mai thứ bảy, chúng ta đi đánh golf được không?'

'Ngày mai không được, tôi đã hứa dẫn con trai đến trường bắn xem bắn súng thật rồi!' Lãnh Nghị cũng không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt trả lời, Lâm Y thì ngăn người, khụ khụ, muốn nói ngày mai không thể đi cùng con trai nhưng làm sao thốt nên lời đây? Càng nghĩ càng càng chau chặt lại.

Lúc này vệ sĩ đã mở cửa thang máy rồi đứng bên cạnh chờ, Lãnh Nghị ôm Lâm Y bước vào, Trịnh Thiếu Bạch cũng theo sau...

Buổi tối, Lâm Y dỗ hai đứa bé ngủ xong thì trở về phòng ngủ, còn chưa ngồi xuống thì Phương Hân đã gọi điện thoại đến, 'Lâm tổng, Lý tổng kia lại gọi điện thoại đến, hỏi xem ngày mai cô có đến hay không...'

'Ngày mai...' Lâm Y chau mày, nhất thời không biết nên trả lời thế nào, công ty vừa mới đi vào quỹ đạo, mỗi một hợp đồng đối với cô mà nói đều rất quan trọng, nhưng ngày mai, đi với chồng và con trai cũng rất quan trọng...

'Lâm tổng, còn chưa thu phục được Lãnh tổng sao?' Đầu bên kia giọng Phương Hân mang theo chút ý cười, dường như có thể hình dung ra vẻ ngượng ngùng của Lâm Y, 'Chưa thử cách của tôi sao?'

Sao lại chưa thử chứ? Lâm Y ngượng ngùng nghĩ, rốt cuộc vẫn là thất bại trở về, thậm chí còn chưa kịp mở lời nói ra yêu cầu của mình thì đã bị ăn đến xương cốt cũng không còn...

Sự trầm mặc của Lâm Y khiến Phương Hân hiểu ngay, người đàn ông tuần mỹ ngạo nghễ kia, cô đã biết sự lợi hại của anh ta, đoán chừng Lâm Y chắc chắn là chưa ra trận đã bị ăn sạch rồi! Nghĩ đến đây, Phương Hân cười khúc khích nói, 'Lâm tổng, cô phải khống chế tình hình chứ, không thể dễ dàng để anh ta ăn được...'

Hừ, tôi làm sao khống chế nổi tình hình đây? Tình hình đó liệu tôi có thể khống chế được hay sao chứ? Đồi la! là Phương Hân cô xem! Lâm Y tức giận nghĩ, mà đáng ghét nhất là, lúc bị ăn cô rõ ràng còn rất phối hợp, hơn nữa, còn quên cả lời về...

Ngắt điện thoại, Lâm Y ngồi ngẩn người nơi sofa, thật lâu sau cô mới đứng dậy đi ra ngoài...

Trong phòng sách Lãnh Nghị đang xử lý những văn kiện buổi chiều còn chưa làm kịp thì thấy cửa mở ra, vừa ngẩng đầu lên lại thấy Lâm Y đứng nơi cửa, trên tay là một ly sữa nóng, trên mặt vẫn là nụ cười tươi tắn, đôi mắt đen láy không ngừng phóng điện về phía hắn.

Lại nữa rồi! Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, cô gái này hôm nay có gì đó không bình thường! Không có gì tự dưng sao lại ân cần thế kia! Nhưng không sao, không sợ, Lãnh Nghị ta trước giờ bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, có sóng to gió lớn gì mà ta chưa gặp qua chứ! Khóe môi không tự chủ được câu lên, Lãnh Nghị nháy mắt với cô gái đang đi gần đến mình.

Cái nháy mắt đầy mập mờ của Lãnh Nghị khiến bước chân cô gái khựng lại, đôi mắt lập tức ngừng phóng điện, khụ khụ, ánh mắt của Lãnh Nghị sao lại ái muội như thế? Sao hắn cũng học được mấy chiêu này? Trán tỉnh! Minh phải trán tỉnh!

Cô gái nuốt nuốt nước bọt, tiếp tục đi đến bên bàn sách, đặt ly sữa xuống trước mặt Lãnh Nghị, nhỏ nhẹ nói: 'Nghị, em giúp anh hâm nóng sữa, uống một ly trước khi ngủ có thể trợ giúp giấc ngủ nha!'

Lần này cô gái đã học khôn, không dám trực tiếp ngồi lên đùi Lãnh Nghị mà đi đến chiếc ghế đối diện ngồi xuống, tình tứ nhìn chồng.

'Ân, cảm ơn!' Lãnh Nghị lại mỉm cười, giọng tà tử, 'Y Y, đến chỗ anh ngồi nhé?'

Hàng mi dài của cô gái nhẹ chớp lên, nụ cười vẫn còn nguyên nhưng giọng nói đã hơi khác, 'Em ngồi ở đây thôi, khụ khụ, như vậy sẽ không ảnh hưởng anh làm việc.'

'Em ngồi trong lòng anh, anh vẫn có thể làm việc!' Lãnh Nghị lại nháy mắt với cô, trong lời còn có ý khác, 'Qua đây... ân, ngồi gần nói chuyện dễ hơn!'

Ngồi gần nói chuyện dễ hơn? Cũng đúng nha! Lâm Y nhìn Lãnh Nghị, nhẹ cắn môi, rốt cuộc đứng dậy đi về phía người đàn ông ngồi sau bàn làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 312: Tình Nồng Thắm

Lâm Y vừa bước đến gần thì cánh tay dài duỗi ra, dùng sức kéo cô vào lòng, ngã ngồi trên đùi hắn, Lãnh Nghị cúi mặt nhìn vợ đầy thâm ý, hơi thở nóng rực phát qua mặt cô, ánh mắt ái muội vạn phần, 'Buổi chiều còn chưa đủ sao?'

Người đàn ông này, có tình giờ lại trò cũ đây mà! Ân, trấn tĩnh trấn tĩnh, không chế tình huống, cố bình tĩnh lại, cô gái rốt cuộc cười nhẹ, 'Dĩ nhiên là không! Phương diện này anh trước giờ đều khiến em rất thỏa mãn!' Lời vừa nói ra mặt Lâm Y đã đỏ ửng, trời ạ, mình cũng nói ra mấy lời này sao, thật dọa người nha!

Lãnh Nghị thoáng ngẩn người, cô gái này tuy là đã giúp hắn sinh hai đứa con trai nhưng đối với phương diện này trước giờ luôn rất bảo thủ, thế mà giờ lại dám trả lời mình như thế sao?

Có tiến bộ! Tiến bộ rất lớn nha! Đáy mắt Lãnh Nghị lóe sáng, hơi thở ái muội dần giảm đi đôi chút, thay vào đó là tiếng cười nhẹ, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề: 'Vậy em muốn gì ở anh?'

Lâm Y ngược lên nhìn Lãnh Nghị, thấy đáy mắt hắn sự ái muội lui dần, lòng tin không khỏi tăng cao, nụ cười cũng sáng lạn hơn, cô niết nhẹ sóng mũi cao thẳng của hắn, giọng ngọt như mật, 'Nghị, em có muốn gì đâu! Mấy ngày nay em bận bịu công việc bên ngoài, không có thời gian cùng anh và các con, lại khiến anh trở thành vú em, em... chỉ cảm thấy có lỗi với anh...'

Lãnh Nghị nhìn nụ cười tươi tắn trên môi cô, sự càn rỡ trong đáy mắt hoàn toàn mất hết, một cảm giác ấm áp chậm rãi dâng lên trong lòng...

Khụ khụ, lời ngon tiếng ngọt thật sự có hiệu quả nha! Ánh mắt cô gái sáng long lanh, đôi tay ôm lấy gương mặt tuấn tú của người đàn ông, hào phóng tặng cho hắn một nụ hôn, giọng ngọt như mật, 'Nghị, em yêu anh! Anh với các con là cuộc sống của em, thế giới của em, là tất cả của em... Đối với em mà nói, không có gì quan trọng hơn ba cha con cả!'

'Y Y', đáy mắt Lãnh Nghị như tỏa ra hào quang, thâm tình nồng đượm, hắn cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô gái, giọng thật nhu hòa, 'Em mới là thế giới của anh, anh sẽ dùng cả đời này để yêu em và các con!'

'Nghị, nhìn thấy tình yêu sâu đậm trong mắt chồng, hốc mũi Lâm Y chợt có chút ê ẩm, người đàn ông này nói những lời này đều là xuất phát từ đáy lòng, hơn nữa từ trước đến giờ hắn luôn thực hiện đúng như vậy! Mà mình đây? Tuy rằng những lời mình nói cũng là thật lòng nhưng hiện giờ rõ ràng là vì có mục đích nên mới nói ra.

'Y Y', giọng đầy từ tính của Lãnh Nghị lại vang lên bên tai, 'Anh chỉ hy vọng em có thể vui vẻ sống bên cạnh anh, nếu như anh có chỗ nào làm không tốt, khiến cho em thấy ủy khuất, em phải tin anh, đó nhất định không phải là ý anh muốn vậy, hiểu không?'

'Em biết, Nghị', Lâm Y gật mạnh đầu, cổ họng như bị nghẹn lại, 'Em tính tình quá quật cường, nếu như sau này có gì em làm không tốt, anh cũng phải tha thứ cho em!'

'Sao anh lại trách em được, ngốc à!' Lãnh Nghị mỉm cười, áp đầu cô lên ngực mình, cánh tay dần siết lại, chính là cảm giác nương tựa nhau thế này, suốt đời suốt kiếp.

Gương mặt nhỏ nhắn của Lâm Y dán lên lồng ngực rắn rỏi của Lãnh Nghị, đôi mắt đen lóe sáng, 'Ngày mai em sẽ đi với anh và con trai đến trường bắn...' Được rồi, lời ngon tiếng ngọt chiều này, rốt cuộc vẫn là Lãnh Nghị thắng! Còn hợp đồng kia, mặc kệ nó đi!

Đáy mắt Lãnh Nghị cũng lóe lên, khoe môi nhẹ câu lên, thì ra là như thế! Hắn thoáng suy nghĩ một giây rồi vươn tay nâng cằm cô gái lên để cô đối mặt với mình, đôi mắt thâm thúy nhìn vợ, nhu hòa nói: 'Y Y, anh mở công ty kia cho em, mục đích chính là để cho em vui! Anh không để em ra ngoài xã giao là bởi vì anh sợ em mệt, hiểu không?'

Lâm Y nhè nhẹ gạt đầu, Lãnh Nghị ý cười càng sâu, 'Đương nhiên anh cũng có sự ích kỷ của riêng mình, chính là muốn lúc anh ở nhà, em có thể ở bên cạnh anh...', Lâm Y chớp đôi mắt đen láy, nhìn chòng đăm đăm.

Lãnh Nghị vuốt ve đôi má mịn màng của vợ, 'Nếu như ngày mai công ty của em thật sự có việc quan trọng thì em cứ đi đi... về phần Hạo Hạo, một mình anh dẫn con đi cũng được mà!'

Vì chuyện này, cô gái đã tốn nhiều tinh lực như vậy đi lấy lòng hắn, có thể thấy, chuyện này đối với cô mà nói thực sự rất quan trọng, Lãnh Nghị rốt cuộc không đành lòng ngăn cản bởi vì hắn hy vọng cô luôn vui vẻ!

'Nghị...' Lâm Y gọi chồng, giọng nhẹ như gió thoảng.

'Àn, nhưng em phải nhớ, không được làm việc quá liều mạng!' Nghe câu dặn dò của Lãnh Nghị, cô gái gạt mạnh đầu...

Trong trường huấn luyện xạ kích, Lãnh Nghị nhìn những chiếc bia cách đó thật xa, nâng súng lên nhắm, một phát súng một lần trúng đích, tiếp đó những chiếc bia bắt đầu không ngừng chuyển động, nhanh chóng lướt qua trước mắt, Lãnh Nghị vẫn bình tĩnh xạ kích, 'phanh phanh phanh...', không một phát súng nào không trúng đích!

Đứng ở bên cạnh quan sát là Lãnh Hạo và bốn cậu bé khách, những đôi mắt to tròn như hai viên bi của cậu nhóc nhìn không chớp từng con "quái vật" bị bắn hạ, trên mặt không dấu được vẻ hâm mộ và kinh ngạc, oa, ba của Hạo Hạo thật là lợi hại nha!

Đôi mắt trong trẻo của cô giáo Ngô nhìn những chiếc bia không ngừng đổ xuống cách đó thật xa rồi tầm mắt lại chậm rãi dời về phía người đàn ông đang đứng thẳng tắp, nâng súng nhắm bắn, dáng người cao ngất tuấn đật, ngũ quan như tạc, sừng mặt cương nghị, anh ta đang chăm chú nhìn về phía xa, dưới ánh mặt trời càng toát ra một loại sức quyến rũ và khí thế đầy nam tính... bất tri bất giác nhìn đến ngẩn người!

Một loạt bia đã bị bắn xong, mỗi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười lạnh, hắn thu tay lại, tiêu sái rời đi vì trong lòng vẫn luôn rất nắm chắc khả năng của mình.

Bốn phía vang lên từng tràng tiếng vỗ tay cổ động, thì ra ba thật sự rất lợi hại, bà cố không có gạt mình! Cậu nhóc Hạo Hạo kinh ngạc than thảm, trong đôi mắt đen láy dâng tràn sự sùng bái, thân thể nhỏ nhắn nhanh chóng chạy bỏ về phía ba mình. Chạy đến trước mặt Lãnh Nghị, cậu nhóc thờ hào hèn ngược lên nhìn ba, giọng không dấu được sự sùng bái, 'Ba giỏi quá, Hạo Hạo cũng muốn chơi!'

'Được!' Lãnh Nghị cúi xuống mỉm cười nhìn con trai, một tay nắm lấy băng súng, "cạch cạch" hai tiếng, rút hết số đạn còn lại ra, 'Ba dạy con cách cầm súng trước...cô giáo Ngô, cô dẫn các bạn học khác cùng qua đây xem đi!'

'Àn', Ngô Thâm vội gạt đầu, dẫn bốn cậu nhóc khác đi về phía Lãnh Nghị...

Sau đó Lãnh Nghị dẫn các cậu bé đi tham quan kho súng, xem đủ các loại súng hình dạng kích cỡ khác nhau, để nhân viên kho súng giới thiệu tên gọi và cách sử dụng cùng công năng đặc biệt của từng loại cho mọi người nghe.

Trong nơi huấn luyện đặc biệt, một đội binh đặc chủng đang tiến hành huấn luyện tay không đặc biệt, ai nấy đều để trần nửa thân trên để lộ làn da rám nắng cùng cơ bắp cuộn cuộn đang chuẩn bị phát động thể công, mồ hôi nườm nượp tuôn khắp từ trán đến lưng, đứng cách họ không xa là một người đàn ông đang mặc quân phục, đeo kính râm đang chỉ điểm gì đó.

Lãnh Nghị dẫn theo Hạo Hạo, cô giáo Ngô cùng bốn cậu nhóc khác chậm rãi đi về phía đội binh đang huấn luyện hăng say kia; người đàn ông mặc quân phục dẫn đầu đoàn từ xa đã nhìn thấy đoàn người, đôi mắt hẹp dài thoáng nhướng lên rồi anh ta thoáng lộ ra một ý cười, đi về phía nhóm lính đang luyện tập quát lên câu gì đó rồi bước về phía Lãnh Nghị.

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, ánh mắt sắc bén đăm đăm nhìn về phía người đàn ông đang đi về phía mình, bởi vì ngược sáng, hơn nữa người kia lại đeo kính râm nên nhất thời Lãnh Nghị không nhận ra người đó là ai.

Người đàn ông kia đi đến trước mặt Lãnh Nghị mới dừng lại, khoe môi nhẹ câu lên, đôi mắt sắc bén qua chiếc kính râm lạnh lùng quan sát Ngô Thâm ở bên cạnh Lãnh Nghị, lại nhìn sang mấy đứa nhóc bên cạnh sau cùng dừng lại nơi gương mặt nhỏ nhắn của cậu nhóc Hạo Hạo, nhếch môi cười.

'Lý Mặc, là anh sao?' Lãnh Nghị nhướng mày, rốt cuộc đã nhìn rõ gương mặt của người mới đến.

Khoe môi Lý Mặc ý cười càng sâu, ánh mắt dời từ mặt của Lãnh Hạo sang Lãnh Nghị, giọng nhàn nhã, 'Ừm, Lãnh tiên sinh, đã lâu không gặp!'

Trên môi Lãnh Nghị lộ ra một nụ cười khó lường, nhàn nhạt nói, 'Đúng là đời người ở đâu cũng có thể gặp nhau, không ngờ lại gặp được Lý thiếu ở đây!'

Lý Mặc cũng lạnh nhạt "ừm" một tiếng nhưng hắn mặc kệ Lãnh Nghị, đi thẳng đến trước mặt Lãnh Hạo, khụy chân xuống mỉm cười nhìn cậu nhóc, 'Àn, bạn nhỏ này tên là gì?'

'Lãnh Hạo!' Hạo Hạo trả lời bằng giọng non nớt của mình, cậu nhóc cực kỳ tò mò về người đàn ông mặc quân phục đeo kính râm, dám đối xử lạnh nhạt với ba mình kia.

Lý Mặc bật cười, hắn niết nhẹ chiếc mũi của Hạo Hạo, sáng khoái nói, 'Con trai, ta là ba nuôi của con, nhanh gọi ba nuôi đi!'

Lãnh Nghị cắn môi, mảy hơi chau lại, mắt nhìn lên trời như đám chiều gì đó, cậu nhóc Hạo Hạo kinh ngạc trừng đôi mắt to tròn như hai viên bi của mình, giọng đầy ngạc nhiên, 'Chủ là ba nuôi của con thật sao? Chủ biết con sao? Sao con không biết chứ?'

'Lúc con ở trong bụng mẹ ta đã biết con rồi! Lúc đó đương nhiên là con không biết ta!' Thấy Lãnh Hạo vẫn trố mắt nhìn mình, Lý Mặc ho khan một tiếng, 'Không tin con hỏi ba con xem ta có phải là ba nuôi của con hay không!'

Nghe vậy Lãnh Hạo vội quay sang ba mình, thấy ba đang ngược đầu lên nhìn trời, cậu nhóc cũng học theo ngược nhìn lên, sau lưng, mấy cậu nhóc khác cũng ngược nhìn lên trời nhưng trên trời chỉ có những đám mây lơ lửng, ngoài ra chẳng có gì khác!

Lãnh Hạo lắc đầu về khó hiểu, sau lưng một đám nhóc cũng khó hiểu lắc đầu, cậu nhóc nhìn Lãnh Nghị, 'Ba, chủ này là ba nuôi của con thật sao?'

Không có câu trả lời! Hạo Hạo càng kinh ngạc, ba không nghe câu hỏi của mình sao? Cậu nhóc vội chạy đến bên cạnh Lãnh Nghị, kéo kéo tay áo ba mình, 'Ba, ba, chủ kia là ba nuôi của con sao?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 313: Hai Người Đàn Ông

Lãnh Nghị lúc này mới thu hồi tầm mắt, hơi hốt nhìn Lý Mặc, khoe môi Lý Mặc nhẹ câu lên, càn rỡ chống lại ánh mắt lạnh mạc của Lãnh Nghị, rốt cuộc Lãnh Nghị lạnh giọng đáp, 'Phải!'

A, người mặc quân phục đầy oai phong kia thật sự là ba nuôi của mình! Đôi mắt to tròn như hai viên bi của Lãnh Hạo như tỏa ra hào quang, cậu nhóc nhìn Lý Mặc, lạnh lùng kêu, 'Ba nuôi!'

'Ngoan!' Khoe môi Lý Mặc ý cười càng sâu, hần đứng dậy, bước nhanh đến bên cạnh Lãnh Hạo bế cậu nhóc lên, đôi mắt ngời sáng sau chiếc kính râm, chỉ tay về phía đám lính đang hào hân huấn luyện cách đó không xa, 'Con trai, thích huấn luyện như vậy không? Bái ba nuôi làm sư phụ, ba nuôi dạy con!'

'Được đó được đó...' Hạo Hạo mừng rỡ kêu không ngừng.

Nhưng cậu nhóc còn chưa nói xong thì đã bị giọng bất mãn mà có chút khinh thường của Lãnh Nghị vang lên ngắt lời, 'Hạo Hạo, cảm ơn ý tốt của ba nuôi con đi! Hạo Hạo nhà chúng ta không cần bái sư phụ gì hết, khụ khụ, đầu vật thôi mà, ba nó cũng có thể dạy được mà!'

'Khụ khụ, ba nó không được học chính quy như ba nuôi nó!' Lý Mặc cũng khinh thường liếc nhìn Lãnh Nghị, ho khan mấy tiếng rồi nhìn Lãnh Hạo, tay chỉ vào bộ quân phục trên người mình: 'Đó là chuyên môn của ba nuôi nha! Vẫn nên bái ba nuôi làm sư phụ hay hơn!'

'Ừm', Lãnh Nghị bật một tiếng cười châm chọc, 'Còn chưa biết ai chính quy hơn ai!'

Lý Mặc tay ôm Lãnh Hạo, ánh mắt nhìn chằm chằm Lãnh Nghị, 'Vậy hay là, Lãnh tiên sinh, hôm nay chúng ta đấu thử một trận?'

Thực ra mấy năm trước, trong thôn trang nghỉ dưỡng ở vùng núi Lý Mặc đã rất muốn so tài với Lãnh Nghị, cái gì chứ, không phải chỉ vì Lãnh Nghị anh biết Lâm Y trước, sau đó nhanh tay cưới cô ấy làm vợ thôi sao? Bằng không Lý Mặc tôi cũng chưa chắc đã thua trong tay anh! Mấy năm qua, Lý Mặc vẫn luôn cảm thấy không phục điểm này!

Mắt Lãnh Nghị sắc như đao quét về phía Lý Mặc, lạnh giọng hừm một tiếng, 'Được!', hần sớm cũng đã muốn tiêu diệt uy phong của Lý Mặc này! Cũng chỉ có người này dám gây khó dễ với hần!

Ngô Thâm này giờ đứng ở bên cạnh quan sát, rõ ràng cũng phát hiện ra giữa hai người đàn ông này hừng hực mùi thuốc súng, người ta xuất thân từ bộ đội đặc chủng nha, Lãnh Nghị sao có thể là đối thủ của anh ta chứ? Chỉ nghĩ đến đó là lòng cô không khỏi sốt ruột, cũng không quản thân phận gì, vội vã tiến tới một bước định ngăn lại cuộc so tài: 'Lãnh tiên sinh, chúng ta ... đến tham quan thôi, vẫn không đấu tốt hơn!'

Sự quan tâm và lo lắng trong mắt Ngô Thâm rõ ràng là thế, Lý Mặc thoáng chau mày, ánh mắt sắc bén không ngừng dò xét từng biểu cảm trên mặt Ngô Thâm, lạnh lùng hỏi, 'Lãnh tiên sinh, vị này là ai?' Chẳng lẽ Lãnh Nghị ở bên ngoài trắng gió hay sao?

Ánh mắt cường hần không chút lưu tình của Lý Mặc khiến Ngô Thâm sợ đến nỗi vội lùi lại một bước đứng nép sau lưng Lãnh Nghị không dám lên tiếng.

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động thâm thúy nhìn Lý Mặc hồi lâu mới bật ra một câu: 'Cô giáo của Hạo Hạo!'

Cô giáo của Hạo Hạo? Lý Mặc lúc này mới thu hồi ánh mắt dò xét, lần nữa nhìn sang Lãnh Nghị, Lãnh Nghị lạnh mạc mà ngạo nghễ hỏi: 'Lý Mặc, anh muốn đấu gì?'

Lý Mặc thân nhiên cười cười, hần nhất định phải đè bẹp uy phong của người đàn ông cao ngạo này mới được! Chậm rãi quay sang Hạo Hạo đang bế

trên tay, hần ung dung hỏi: 'Con trai, con nói xem, đấu gì mới tốt đây?'

'Thi đấu?' Mặt Lãnh Hạo không giấu được hào hứng, hôm nay cậu nhóc nhận được đúng là quá nhiều kinh ngạc lẫn mừng rỡ! Ba với ba nuôi so tài nhất định là rất phần khích nha! Đôi mắt to tròn như hai viên bi của cậu nhóc đảo một vòng, hớn hờ nói, 'Thi bắn súng..' Ờ, vừa nãy thấy ba bắn súng giỏi thế kia mà...

'Được!' Lý Mặc nói như đinh đóng cột sau đó lại hỏi tiếp, 'Còn gì nữa?'

'Thi đánh nhau!' Lãnh Hạo lớn tiếng nói, Lý Mặc và Lãnh Nghị không hẹn mà cùng nhìn cậu nhóc, đánh nhau? Ờ, không đúng, là đấu quyền, không phải đánh nhau, Hạo Hạo vội đính chính lại, 'Ờ, là đấu quyền!'

'Được!' Lần này Lãnh Nghị và Lý Mặc đồng thanh đáp lời.

Trong trường bắn, hai người đàn ông dáng vẻ đều bắt phàm, khí thế cao ngạo bức người cùng đứng sánh vai nhau, một người mặc quân phục, một người mặc áo khoác ngắn, trên tay hai người đều cầm súng ngắn, cách đó thật xa là một loạt bia đủ hình dạng đang không ngừng chuyển động, hai người đàn ông sắc mặt đều ngưng trọng, ánh mắt đều sắc bén như đao, quả đoán bốp cò... "Phanh, phanh, phanh..."

Trọng tài tuyên bố: 'Kết quả hai bên đều là một trăm điểm... trận này hai bên hòa nhau!'

Trên sàn đấu vật, các đội viên của đội đặc chủng xếp bằng ngồi quanh, vệ sĩ của Lãnh Nghị cùng Ngô Thâm và các bạn nhỏ thì ngồi một góc khác, tất cả ánh mắt đều chăm chú nhìn hai người đàn ông trên sàn đấu, Lãnh Nghị đã thay một bộ quần áo vận động màu đen, thân hình cao lớn tắm dưới ánh nắng mặt trời ấm áp nhưng vẫn không xua được vẻ lạnh mạc trên mặt, gương mặt tuấn mỹ hơi chau lại, ánh mắt như đao, khí thế cường đại như một vị vua đang bước trên lãnh địa của mình...

Thân hình cao gầy rắn rỏi của Lý Mặc cũng tắm dưới ánh mặt trời, chiếc kính râm đã được tháo xuống, đôi mắt hơi nhướng lên nhìn Lãnh Nghị, vẫn một vẻ càn rỡ phóng túng như trước giờ ...

Vùng quyền, gần đó, công kích, di chuyển không ngừng... hai người đàn ông không ai nhân nhượng ai tham gia cuộc đấu... bên ngoài không ngừng truyền đến tiếng reo hò ủng hộ của các binh lính bộ đội đặc chủng, Lãnh Hạo cùng các bạn học ai nấy đều mở to đôi mắt không dám chớp một cái, chiếc miệng nhỏ há hốc, sững sờ theo dõi cuộc đấu, cảnh tượng này dường như chỉ có thể nhìn thấy trong phim ảnh nha!

Lúc này người khấn trương nhất có lẽ chính là Ngô Thâm, cô thế nào cũng không ngờ Lãnh Nghị lại có thân thủ tốt như vậy. Nhìn chằm chằm tư thế dũng mãnh thiện chiến của người đàn ông trên đài, cô vừa lo vừa sợ, lo là lo lỡ như Lãnh Nghị thất thế bị thương, sợ là vì người đàn ông này suất khí như vậy, sức quyến rũ vô cùng, khiến trái tim cô cứ đập thình thịch không ngừng, cô sợ mình không tự thoát ra được...

Lúc này trên sàn đấu Lý Mặc lùi lại hai bước, mày rậm chau lại đánh giá Lãnh Nghị trước mắt, vốn hần cho rằng anh ta chẳng qua chỉ là thiếu chủ tổng giám đốc của LS quốc tế, ngày thường có lẽ cũng thích đánh võ chơi súng tiêu khiển mà thôi, thế nào cũng không thể đấu ngang tay với người xuất thân từ bộ đội đặc chủng đã trải qua huấn luyện chính quy như mình, vì thế, vốn tưởng rằng chỉ vài chiêu thì có thể đánh cho anh ta bỏ lê bỏ cày, thuận tiện đập tắt uy phong của anh ta! Nhưng Lý Mặc quả thật không thể ngờ Lãnh Nghị lại có thân thủ tốt như vậy, bản lĩnh này, rõ ràng là đã trải qua huấn luyện đặc biệt, tuyệt đối không thấp hơn hẳn!

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị cũng đang dò xét Lý Mặc, mồ hôi tuôn ướt đầm gương mặt tuấn tú, vốn hần cũng không muốn để lộ thân thủ của mình, chỉ có điều Lý Mặc này quá coi thường hần! Y Y vốn là vợ của hần, lúc anh ta quen biết cô thì đây đã là sự thật rồi, anh ta thế nào còn cảm thấy không phục?!

Vì vậy Lãnh Nghị cũng rất muốn diệt bớt ngạo khí của Lý Mặc, để anh ta biết, Y Y vĩnh viễn cũng là của hần, Lý Mặc anh nghĩ cũng không cần nghĩ, cho dù không phục cũng đành chịu thôi!

Nhưng rõ ràng cuộc chiến này nếu muốn phân cao thấp thì còn phải đánh lâu nữa...

Hai người đàn ông vẫn đứng đối mặt nhau, ánh mắt như chim ưng lảng lảng quan sát đối phương, mỗi người đuổi theo một suy nghĩ riêng nhưng tinh thần vẫn hết sức tập trung chuẩn bị cho một đợt tấn công mới...

Lát sau, điện thoại của Lãnh Nghị trong tay người vệ sĩ Tiểu Vương chợt reo lên, Tiểu Vương cầm điện thoại lên xem, nhìn thấy hai chữ "Y Y" đang nhấp nháy trên màn hình rồi lại nhìn về phía sàn đấu, nơi Lãnh Nghị và Lý Mặc đang hùng hổ đối mặt nhau lại nhìn sang Hạo Hạo, dứt khoát đưa điện thoại cho cậu nhóc...

'Mẹ...' Lãnh Hạo gọi lớn.

'Hạo Hạo ngoan, ba đâu?' Đầu bên kia Lâm Y đang ngồi trong phòng họp lớn của công ty, đối diện cô là Lý tổng của công ty XX, ngồi xung quanh là đoàn người Lý Lan dẫn đến cùng Hà Khả, Phương Hân và Trương Tiểu Mạn; Lâm Y nghe tiếng Hạo Hạo vang lên trong điện thoại thoáng ngán người, thế nào điện thoại của Lãnh Nghị lại để con trai đón nghe chứ?

'Ba với ba nuôi đang so tài!' Cậu nhóc Lãnh Hạo y sự thật báo cáo.

'Ba nuôi? Ở đâu ra ba nuôi?' Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, nhất thời đầu óc không xoay chuyển kịp, ba nuôi của Hạo Hạo là ai chứ?

'Ba nuôi chính là ba nuôi nha!' Giọng non nớt của Lãnh Hạo vang lên, 'Àn, ba tên là Lý Mặc...'

Lý Mặc? Đôi mắt đen láy của Lâm Y chột trùng lớn, là anh ta sao? Anh ta đến thành phố H từ lúc nào? Nhẹ nuốt nuốt nước bọt, Lâm Y thắc thỏm bất an hỏi, 'Hạo Hạo, hai người... đang so tài gì?'

'Hai người đang thi bắn súng, thi đánh lộn, ai thắng thì người đó sẽ làm sư phụ của con!' Lúc Lãnh Hạo nói câu này giọng nói đầy tự hào, hừ hừ, có người tranh nhau làm sư phụ của cậu nhóc, oai phong biết mấy! 'Mẹ, thì ra ba với ba nuôi đều rất lợi hại nha, hai người đánh nhau rất đẹp mắt...'

'Đánh nhau?' Lâm Y đang ngồi bật đứng lên khiến ánh mắt của tất cả những người trong phòng họp đều quét về phía cô, cổ trắn định lại cảm xúc, Lâm Y nhìn mọi người vẫy tay ra hiệu sau đó nhanh chóng bước ra khỏi phòng họp, khụ khụ, nhiều năm như vậy rồi thế nào hai người này gặp nhau mùi thuốc súng vẫn nồng như vậy chứ?

'Đúng đó, mẹ, con không nói với mẹ nữa, con phải xem ba đánh nhau!' Tiếng Lãnh Hạo tiếp tục vang lên từ đầu bên kia.

'Đội đã Hạo Hạo, bảo ba nghe điện thoại!' Lâm Y vội kêu lên, tay đẩy cửa phòng họp bước ra hành lang, cô phải ngăn hai người lại mới được! Cô biết thân thù của hai người, cũng biết tính cách của hai người, nếu lỡ như không cẩn thận làm bị thương đối phương, ai chịu khổ cô cũng đều không muốn nhìn thấy!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 314: Vợ Chồng Vạn Người Mê (1)

'Vậy được, mẹ, mẹ đợi chút!' Lãnh Hạo cầm điện thoại, thân thể nhỏ nhắn chạy lên sàn đấu, hướng về phía hai người đàn ông đang hăng say giao chiến, tay giờ thật cao, 'Ba, ba ơi, mẹ kêu ba nghe điện thoại!'

Hai người không hẹn mà cùng ngừng tay, quay nhìn lại cậu nhóc đang ào ào chạy tới, Lãnh Nghị nhìn Lý Mặc, thoáng lùi lại, cầm lấy điện thoại trên tay Hạo Hạo, ánh mắt sắc bén trong chớp mắt nhu hòa hẳn đi.

'Bà xã, có việc gì vậy?' Lãnh Nghị liếc mắt về phía Lý Mặc, khóe môi nhẹ câu lên một ý cười mang đầy tính khiêu khích dù giọng nói thật nhu hòa, hần đặc biệt nhấn mạnh hai chữ 'bà xã', thế nào hờ Lý Mặc, Y Y chính là bà xã của tôi đấy!

Lý Mặc hip mắt nhìn về đặc ý của Lãnh Nghị, chỉ hận không thể xông đến một quyền đánh cho hần nằm rạp xuống; đôi mắt trong trẻo của Ngô Thâm chột tới lại, cô cắn môi, lặng lẽ quan sát Lãnh Nghị.

'Nghị, Lý Mặc ở đó sao?' Đầu bên kia Lâm Y mỉm cười, nhẹ giọng hỏi.

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, bình thần 'Àn' một tiếng rồi lại quét mắt sang phía đối diện.

'Hai người đang đánh nhau sao?' Lâm Y vẫn giữ nụ cười trên môi, 'Đánh cho Hạo Hạo và mấy cậu nhóc khác xem sao?'

Đánh nhau? Lời này nói rất đúng! Lãnh Nghị bật cười nhẹ, bất giác cúi xuống nhìn Hạo Hạo lại quay nhìn sang mấy cậu nhóc đang nhìn về phía hần chăm chăm, ngưng ngưng phân trần, 'Không phải đánh nhau, chỉ là so tài chút thôi, khụ khụ, xem ai cao ai thấp!'

'Đừng đánh nữa được không?' Lâm Y nhỏ nhẹ nói, 'Lý Mặc đã từng giúp đỡ em với Hạo Hạo, là ba nuôi của Hạo Hạo, vậy buổi tối chúng ta mời anh ấy ăn cơm!'

Cái này... Lãnh Nghị nuốt nuốt nước bọt, nhất thời không biết trả lời sao, mắt hần nhìn qua vai Lý Mặc nhìn về phía chân trời xa xa, trầm tư, lại nghe giọng đầy hờn dỗi của Lâm Y vang lên bên tai, 'Nghị, có nghe hay không?'

Giọng nói hờn dỗi kia khiến tim Lãnh Nghị đập lờ một nhịp, hần thu hồi tầm mắt đang nhìn ngoài chân trời, lại nhìn sang Lý Mặc, mảy chau lại, rớt cuộc lên tiếng, 'Được được được, anh biết rồi!'

'Àn, Nghị, em yêu nhất anh! Hôn một cái...' Lâm Y cao hứng, không chút keo kiệt tặng hần một viên đạn bọc đường, nghe mà cõi lòng Lãnh Nghị nở hoa, đáy mắt tràn đầy ý cười, Lâm Y không bỏ lỡ thời cơ nói tiếp, 'Nghị, để em nói mấy câu với Lý Mặc!'

Nụ cười trên môi Lãnh Nghị nhất thời cứng lại, mắt lạnh lùng quét về phía Lý Mặc; một chút thay đổi của Lãnh Nghị không thoát khỏi mắt Lý Mặc, hần nhượng mảy, hừng hỏ chia tay ra: 'Lâm Y kêu tôi nghe điện thoại đúng không?'

Lãnh Nghị cắn môi, còn chưa kịp phản đối thì điện thoại đã bị Lý Mặc đoạt lấy, đặc ý đặt điện thoại bên tai, giọng lớn kinh người: 'Lâm Y, tôi là Lý Mặc!'

'Lý Mặc', đầu bên kia truyền đến tiếng cười của Lâm Y, 'Anh đến thành phố H bao giờ? Sao không gọi điện thoại cho tôi?'

Giọng nói đã từng quen thuộc là thể khiến ánh mắt Lý Mặc trong chớp mắt đông cứng lại, tư duy bay xa tận chân trời nhưng rất nhanh đã khôi phục lại về căn rờ, cười nói: 'Ân, anh mới đến không lâu, có chút công sự, tạm thời sẽ lưu lại một thời gian...' Hấn vừa nói vừa nhìn sang Lãnh Nghị, 'Vốn anh định gọi điện thoại cho em nhưng sợ có người không chào đón anh!'

Lãnh Nghị nhìn gương mặt tươi cười của Lý Mặc, mặt bắt đầu đen lại.

'Sao lại không chào đón anh chứ!' Lâm Y cười nhẹ, 'Buổi tối chúng ta cùng ăn cơm đi, ân, đã mấy năm không gặp rồi!'

Ánh mắt Lý Mặc lại hơi sáng lên, rốt cuộc thu lại nụ cười căn rờ, mắt nhìn xa xăm phía chân trời, 'Ân, năm đó ở thôn trang nghỉ dưỡng chia tay nhau đến giờ cũng đã mấy năm rồi, Hạo Hạo cũng đã lớn như vậy rồi... Lâm Y, em sống có tốt không?'

'Ân, em tốt lắm!' Lâm Y cười, 'Buổi tối bọn em mời anh ăn cơm, đến lúc đó lại nói tiếp!'

'Được!' Về căn rờ hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một vẻ nhu hòa khó gặp; Lãnh Nghị cắn răng, mặt càng đen lại.

'Vội lại, anh đừng đánh nhau với Lãnh Nghị nữa, được không?' Khóe môi Lâm Y ý cười càng sâu.

'Ồ... được!' Lý Mặc nheo mắt lại, liếc nhanh về phía người đàn ông này giờ vẫn đang nhìn mình chằm chằm, rốt cuộc cắn răng nhận lời, khụ khụ, nếu như không phải tên họ Lãnh này quen biết Lâm Y trước, Lâm Y là vợ ai cũng khó mà nói trước nha!

Nhìn thấy một Lý Mặc căn rờ phóng túng trước mặt Lâm Y lại trở nên cực kỳ nhu hòa, như một chú cừ non hết sức nghe lời khiến mặt Lãnh Nghị đen hoàn toàn...

'Lý Mặc, tôi còn chuyện phải nói với Lãnh Nghị, anh đưa điện thoại cho anh ấy được không?' Giọng Lâm Y thật sáng láng; Lý Mặc nhỏ giọng 'Ân' một tiếng rồi đưa điện thoại lại cho Lãnh Nghị, Lãnh Nghị sụ mặt đón lấy đi đến bên cạnh nghe...

Hạo Hạo nhìn hai người lớn cứ mãi nghe điện thoại, bắt giắc chau mày, bắt mẫn kéo góc áo của Lý Mặc, 'Ba nuôi, hai người đánh tiếp đi, bọn con còn muốn xem mà!'

Lý Mặc vò vò đầu, ho khan một tiếng, 'Mẹ con không cho đánh nữa...'

'Ba nuôi cũng không phải là ba, sao phải nghe lời mẹ chứ!' Giọng bắt mẫn của Lãnh Hạo lạnh lạnh vang lên.

Hừm, đứa nhóc này! Ba nuôi chính là ba mà... Được rồi, ta thừa nhận, ba nuôi không giống với ba! Lý Mặc nuốt nuốt nước bọt, chỉ tay về phía những người lính của đội đặc chủng, 'Như vậy đi, ba nuôi nói những chú kia đánh nhau cho các con coi được không? Ân, xem họ đánh nhau thế nào... Nào nào, dẫn các bạn con đến đây...'

Đánh nhau? Đây là giáo dục kiểu gì vậy? Ngô Thâm thoáng chau mày nhưng không dám phản đối, tro mắt nhìn Lý Mặc dẫn theo mấy học sinh của mình đi về phía sân đấu, cô cũng chỉ đành cất bước đi theo, vừa đi vừa không ngừng ngoái đầu lại nhìn người đàn ông đang say sưa nói điện thoại...

Trong điện thoại, Lâm Y ngọt ngào nói, 'Nghị, buổi trưa anh có thể qua đây, chúng ta cùng đi ăn cơm không?'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, về tối sầm trên gương mặt tuần tú tan đi không ít, thể mới được chứ! Hấn ho nhẹ một tiếng, 'Ân, sao vậy?' Câu trả lời mà hấn muốn nghe đương nhiên là: 'Nghị em nhớ anh!' hoặc 'Em muốn ăn cơm với anh mà!' nhưng câu trả lời mà hấn nhận được lại là: 'Lý tổng của công ty XX nói chị ấy rất muốn quen biết anh! Nghị, Lý tổng hôm nay đặc biệt đến công ty của bọn em khảo sát, nếu như hài lòng, chị ấy sẽ ký một hợp đồng lớn... Ân, vì Tiểu Họa Nhi, anh đi một chuyến đi!'

Hừm! Mặt Lãnh Nghị lại đen lại lần nữa, thì ra bà xã gọi điện thoại đến là muốn đem ông xã hấn ngồi bồi rượu với người khách hàng mê trai! Hừ, ông xã như mình còn không bằng một đơn hàng sao? Đối với cách nghĩ này của vợ mình Lãnh Nghị áo não không thôi, dứt khoát trả lời: 'Anh không đến kịp!'

Lý tổng của công ty XX tên là Lý Lan, năm nay hơn ba mươi tuổi, lúc nào cũng trang điểm tinh xảo, tóc dài uốn xoắn, mắt phượng mày ngài vạn phần phong tình, bởi vì vẫn luôn bận bịu với sự nghiệp hơn nữa ánh mắt rất cao nên đến giờ vẫn còn độc thân.

Sau khi khảo sát xong công ty Tiểu Họa Nhi, Lâm Y lịch sự mời Lý Lan cùng nhau ăn cơm, cô ta cũng không từ chối, gương mặt trang điểm tinh xảo mang theo ý cười thân nhiên, thẳng thừng nói, 'Lâm tổng, có thể kêu ông xã cô đến cùng ăn cơm không, một đám bạn bè chúng tôi đã muốn làm quen với anh ta từ lâu!'

Đối với yêu cầu này của Lý tổng, Lâm Y vốn rất muốn có được hợp đồng đương nhiên không có cách nào từ chối, nhưng với cá tính cao ngạo của Lãnh Nghị, hấn trước giờ luôn ở vị trí cao cao tại thượng, lúc này liệu hấn có chịu đến tiếp khách cùng cô hay không trong lòng Lâm Y vốn không nắm chắc nhưng cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho chồng, lại không ngờ, trận đánh nhau giữa Lãnh Nghị và Lý Mặc đang hồi nước sôi lửa bỏng...

Quả nhiên, Lãnh Nghị cự tuyệt tức thì...

'Nghị...!' Lâm Y không cam lòng, hờn dỗi gọi một tiếng, cô biết chiêu này rất hữu dụng, 'Chồng yêu, giúp đỡ tí đi mà...' Haizz, chỉ kêu anh ăn cơm cùng thôi, có kêu anh ngủ cùng người ta đâu mà cự tuyệt nhanh thế!

Sự nũng nịu của Lâm Y khiến lòng Lãnh Nghị bắt đầu nhũn ra, hấn nuốt nuốt nước bọt, đang suy nghĩ liệu có nên vì bà xã mà hy sinh một chút sắc tướng hay không, ngẩng lên lại vừa khéo bắt gặp cách đó không xa, Lý Mặc đang nắm tay Hạo Hạo chỉ điểm gì đó.

Vì thế một ý tưởng lập tức hình thành trong đầu Lãnh Nghị, hần ho khan một tiếng, nói với Lâm Y ở đầu bên kia, 'Được, nhưng có một điều kiện!'

'Điều kiện gì?' Đầu bên kia đôi mắt đen láy của cô gái bừng sáng, cô hiểu Lãnh Nghị, cùng lắm thì chỉ là một đêm không ngủ thôi, hoặc là trong lúc vận động chịu khó nghe theo lời hần gì đó là được.

'Khụ khụ, buổi tối mời Lý Mặc ăn cơm, em không được đi!' Lãnh Nghị hời hợt nói.

A! Lâm Y quả đoán ngắt điện thoại! Mình không thể vì một đơn hàng mà làm chuyện trái lương tâm như vậy được! Lâm Y còn đang chau mày ngẫm nghĩ thì dạ dày chợt cuộn lên khiến mày cô chau càng chặt hơn, vội đưa tay xoa ngực đè nén cơn khó chịu.

Haizz, từ khi có công ty của riêng mình, suốt ngày ăn cơm ở ngoài không có dinh dưỡng, dạ dày sắp hỏng mất rồi! Lại không thể cho Lãnh Nghị biết sợ hần lo lắng, Lâm Y thờ dãi một tiếng, quay trở lại phòng họp, người ở bên trong đợi cô đã sắp hết kiên nhẫn rồi.

Lý Lan nhìn thấy Lâm Y rút cuộc đẩy cửa bước vào, lơ đãng cười, nói: 'Lâm tổng, xem ra muốn mời Lãnh Nghị nhà cô ăn một bữa cơm cũng rất khó khăn, đúng không?'

Lâm Y chỉ đành gượng cười phân trần, 'Lý tổng, là thế này, hôm nay anh ấy dẫn con trai đến trường bắn, hơn nữa là có khách, không thể phân thân... ă, đề lần sau đi, lần sau tôi sẽ bảo anh ấy đến...'

'Được, không sao, đây mới đúng là phong thái của Lãnh tổng! Nếu như dễ dàng mời được anh ta ra mặt, vậy anh ta không còn là Lãnh Nghị nữa rồi!' Lý Lan sáng khoái cười ha hả...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 315: Vợ Chồng Vạn Người Mê (2)

Buổi sáng trời qua rất nhanh, Lãnh Nghị đưa các bạn học của Hạo Hạo trở lại nhà trẻ, sớm đã có ba mẹ của các bé đứng ở cửa đợi con mình, cô giáo Ngô nắm tay Hạo Hạo cùng tạm biệt các bạn; Lãnh Nghị và các vệ sĩ vẫn ngồi yên trong xe không xuống.

Đội các học sinh đều về cùng ba mẹ mình, Ngô Thâm cúi đầu nhìn cậu nhóc Hạo Hạo rồi lại nhìn sang hai chiếc xe màu đen, loáng thoáng có thể thấy được sườn mặt cương nghị của Lãnh Nghị qua cửa kính xe, cô không đành lòng rời đi lại không tìm được lý do nào để lưu lại.

'Hạo Hạo, em đói chưa?' Ngô Thâm nhỏ giọng hỏi Lãnh Hạo.

'Dạ cũng hơi đói rồi!' Hạo Hạo thành thực gật đầu.

'Vậy có muốn cô giáo dẫn em đi ăn gì đó không?' Ngô Thâm khuyu chân xuống, âu yếm nựng gương mặt nhỏ nhắn của thằng bé, gương mặt nhỏ này và gương mặt của người đàn ông trong xe giống nhau đến thế, chỉ khác là một lớn, một nhỏ mà thôi.

'Dạ được, vậy con kêu ba cùng đi nha, ba chắc cũng đói rồi!' Lãnh Hạo kéo tay cô giáo Ngô đi đến bên xe của Lãnh Nghị.

Đôi mắt thâm thúy của Lãnh Nghị nhìn ra ngoài cửa sổ xe, hần thấy Ngô Thâm khuyu chân trước mặt Hạo Hạo, thấy cô thân thiết nựng cậu nhóc, lại thấy cậu nhóc nắm tay cô giáo Ngô đi về phía xe mình.

Chậm rãi hạ kính xe xuống, Lãnh Nghị nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Hạo Hạo lộ ra vẻ háo hức, 'Ba, con đói rồi, cô giáo dẫn con đi ăn, ba đi cùng luôn nhé!'

Lãnh Nghị mỉm cười nhìn con, nhàn nhạt đáp, 'Hạo Hạo, cô giáo Ngô còn có việc, con không thể cứ bám riết lấy cô giáo, lên xe đi, ba đưa con đi ăn...'

Đáy mắt Ngô Thâm chớp mắt trào dâng nỗi thất vọng, cô mím môi, cố gắng giữ cho giọng thật bình thản, 'Hạo Hạo ngoan, đi ăn trưa với ba đi, được không?'

'Vậy...' Lãnh Hạo chau mày nhìn sang cô giáo Ngô lại nhìn sang ba mình, 'Ba, vậy để cô giáo đi ăn cơm cùng chúng ta luôn đi! Cô giáo biết kể rất nhiều chuyện hay cho con nghe!'

Lãnh Nghị không vội đáp lời, hần quét mắt về phía Ngô Thâm, thấy cô hơi cúi đầu, môi mím lại, không nói tiếng nào.

Còn chưa đợi Lãnh Nghị trả lời Hạo Hạo đã mở cửa sau xe, nắm tay Ngô Thâm chui vào, 'Cô giáo Ngô, cô với em ngồi ở phía sau, cô kể chuyện cho em nghe nhé!'

'Hạo Hạo, cô giáo không đi được...' Ngô Thâm len lén nhìn sắc mặt của Lãnh Nghị, hần không lên tiếng, cô không dám đi.

'Sao cô lại không đi được, vừa nãy không phải cô nói muốn đưa con đi ăn cơm sao? Cô giáo, mẹ không có ở đây, cô đi với em, kể chuyện cho em nghe đi!' Giọng Hạo Hạo tràn đầy cầu xin, cô giáo Ngô luôn rất tốt với cậu nhóc, cậu nhóc rất thích cô.

'Hạo Hạo...' Ngô Thâm thấp giọng giãi dụa.

'Vậy cùng đi ăn cơm đi! Hạo Hạo thích cô đi với nó!' Lãnh Nghị nhàn nhạt ngắt lời Ngô Thâm, ánh mắt thâm thúy nhìn mông lung về phía trước.

Trong một gian phòng bao ở một nhà hàng sang trọng, Ngô Thâm bận bịu đủ thứ với Hạo Hạo, bóc tôm, gấp thức ăn... Lãnh Nghị ngồi bên cạnh chỉ mãi nghe điện thoại, trên gương mặt tuấn đạt một vẻ lạnh nhạt, thờ ơ nhìn hai cô trò ngồi trước mặt.

Tô canh nóng hằm hập bốc hơi nghi ngút vừa được bê lên, Ngô Thâm nhìn Lãnh Nghị vẫn ngồi đó nghe điện thoại, do dự một chút rồi mỉm cười cầm lấy chiếc chén nhỏ trước mặt hắn, nhỏ nhẹ nói: 'Tôi giúp anh múc canh...'

Lãnh Nghị vội đưa tay ngăn lại nhưng Ngô Thâm không để ý, vẫn cầm lấy chiếc chén nhỏ, múc đầy canh rồi đặt trở lại trước mặt Lãnh Nghị, nhỏ giọng nhắc nhở: 'Anh uống đi kẻo nguội...' Lãnh Nghị gật đầu nhưng vẫn tiếp tục nói điện thoại.

'Cô giáo, con cũng muốn uống canh!' Giọng non nớt của Lãnh Hạo vang lên, Ngô Thâm cười ngồi xuống trở lại, dịu giọng nói, 'Àn, cô giáo giúp con múc canh!'

Lúc Lâm Y trở lại biệt thự nhà họ Lãnh, Lãnh Nghị và Hạo Hạo sớm đã trở về, cậu nhóc bá cổ mẹ, vẻ mặt đầy hưng phấn, 'Mẹ, mẹ, mẹ không biết đâu, hôm nay ba đánh nhau với ba nuôi thật hay... Oa, ba lợi hại lắm nha...'

Lâm Y âu yếm hôn lên đôi má phúng phính của thằng bé, liếc mắt về phía người đàn ông đang ngồi nơi sofa, vẻ mặt điềm nhiên kia, đôi mắt đen láy lóe sáng, khoe môi nhẹ câu lên một nụ cười: 'Đương nhiên rồi, ba của Hạo Hạo lợi hại nhất mà! Bằng không sao lại có nhiều người thích ba con vậy chứ!' Câu này, đương nhiên là ám chỉ Lý Lan.

Khoe môi Lãnh Nghị câu lên một nụ cười thật rõ ràng...

'Đúng vậy đúng vậy!' Đôi mắt to tròn như hai viên bi của Lãnh Hạo bùng sáng, kinh ngạc hỏi, 'Mẹ, sao mẹ biết có nhiều người thích ba vậy? Cô giáo Ngô của bọn con cũng thích ba lắm nha...' Hạo Hạo chợt nhớ tới cô giáo của mình.

'A... vậy sao?' Lâm Y thoáng ngẩn người, lại nhìn sang Lãnh Nghị, nụ cười trên môi Lãnh Nghị hơi biến dạng đôi chút, hần buồn bực nhìn con trai, 'Hạo Hạo, chuyện của người lớn, con đừng nói bậy bạ!'

'Ba, con đâu có nói bậy!', mặt Hạo Hạo đầy ủy khuất, 'Hôm đó lúc con ngủ trưa, nghe cô giáo Ngô nói chuyện với cô giáo Lý ở phòng bên cạnh, hai người nói ba rất đẹp trai, cô giáo Ngô còn nói đáng tiếc là ba kết hôn rồi, nếu không thì hay biết mấy...'

'Haha', Lâm Y nhìn đôi mắt tròn to, không nói được tiếng nào của Lãnh Nghị mà bật cười, cô lại hôn chùn chụt lên má thằng bé, 'Con trai, hay là để cô giáo Ngô làm vợ củ ba con nha?' Lãnh Nghị mím môi, lừ mắt nhìn Lâm Y.

Lãnh Hạo nhìn mẹ, lại nhìn sang ba, mày chau lại, 'Cũng được...'

'Vậy mẹ phải làm thế nào? Mẹ không còn ông xã nữa!' Lâm Y cố nhin cười, vừa trêu con trai vừa bế thằng bé lên lầu.

'Mẹ thì làm vợ của con, con làm ông xã của mẹ là được!' Lãnh Hạo hớn hờ đáp.

'À, cũng được!' Lâm Y cười khẽ.

Hai mẹ con vui vẻ cười nói, đi càng lúc càng xa, tiếng nói cũng càng lúc càng nhỏ, mặt Lãnh Nghị tối sầm đôi mắt nhìn theo bóng hai mẹ con mãi cho đến khi mất hút sau ngã rẽ cầu thang...

Rất nhanh đã đến buổi tối, Lâm Y đã hẹn với Lý Mặc, bàn ăn cũng đã đặt rồi, sau khi sửa soạn xong, cô đi xuống lầu, nhìn thấy Lãnh Nghị đã ngồi sẵn ở phòng khách chờ mình.

Lúc đi xuống cầu thang Lâm Y đã nhìn thấy Lãnh Nghị đang ngồi ơ sofa, Lãnh Hạo thì chín chu trong bộ lễ phục chạy đùa vòng quanh sofa, bên sofa còn có bảo mẫu, trên tay bảo mẫu là đứa nhỏ Hàn Hàn, Hàn Hàn cũng mặc lễ phục đẳng hoàng khiến gương mặt trắng trẻo đáng yêu của thằng bé càng tuấn mỹ phi phàm.

Đôi mắt đen láy của Lâm Y bùng sáng, cô nhanh chân bước xuống, đi về phía Lãnh Nghị, 'Nghị, chúng ta đi được rồi, Lý Mặc cũng đang trên đường đến rồi!'

'Được!' Lãnh Nghị cười với Lâm Y, thân hình cao lớn đứng dậy, 'Hạo Hạo, Hàn Hàn, chúng ta đi thôi!'

'Hai đứa nhỏ cũng đi sao?' Lâm Y ngạc nhiên nhìn Lãnh Nghị, mời người ta ăn cơm lại mang theo cả nhà, hình như không thích hợp cho lắm!

'Sao không đi được chứ?' Lãnh Nghị đường hoàng hỏi lại, 'Hạo Hạo không phải là con nuôi của anh ta sao? Con nuôi ăn cơm với ba nuôi có gì không tốt chứ?'

'Nhưng Hàn Hàn còn nhỏ, vớ lại...'

'Nhỏ thì không đi được sao?' Có nhỏ đến mấy thì cũng là con của anh, vậy đương nhiên là đi được!' Lãnh Nghị dứt khoát ngắt lời Lâm Y, giọng điệu vẫn thực bá ạo, không thể nói lý.

Lâm Y nghe ra được, trong lòng người đàn ông này đang dậy sóng! Cũng đúng thôi, hấn với Lý Mặc hai người trước giờ không hợp, giờ bắt hấn ăn cơm với Lý Mặc, đương nhiên là không vui rồi; nhưng nếu như không để Lãnh Nghị cùng đi chắc là con sóng nhỏ trong lòng người đàn ông sẽ lập tức trở thành cuồng phong bão táp!

Nghĩ đến đây Lâm Y nuốt nuốt nước bọt, tay khoác lên cánh tay người đàn ông, cười cầu hòa: 'Được được được, cả nhà chúng ta đều đi... khụ khụ, ông xã, em yêu nhá anh, anh xem trọng gia đình như vậy, đúng là ông xã tốt hiếm thấy trên đời nha...'

Lãnh Nghị lúc này mới câu môi đắc ý cười. Thế là hai bảo mẫu dẫn theo hai đứa nhỏ, cùng Lãnh Nghị và Lâm Y ra ngoài, một đoàn người rất nhanh đã đến một trong những nhà hàng sang trọng nhất ở thành phố H, trong phòng bao dành cho khách VIP, Lãnh Nghị ngồi bên cạnh Lâm Y, hai đứa bé ngồi bên cạnh cô, còn bảo mẫu thì đứng sau lưng họ.

Không lâu sau cửa phòng bao đã bị đẩy nhẹ ra, nhân viên chiêu đãi đưa Lý Mặc đến cửa, 'Lý Mặc!' Lâm Y nhìn thấy hấn vội đứng dậy, tươi cười bước ra cửa đón, 'Đến rồi sao?'

Lý Mặc liếc nhanh về phía Lâm Y, khẽ môi nhẹ câu lên một nụ cười, 'Lâm Y, mấy năm không gặp, hình như em chẳng thay đổi gì cả... vẫn giống hệt năm đó!'

'Làm gì có, đã là bà mẹ hai con rồi mà!' Lâm Y cười tươi như hoa, 'Anh ngồi xuống đi!'

Lý Mặc nhỏ giọng 'Àn' một tiếng, lúc này ánh mắt mới dời về phía ba cha con đang ngồi kia, Lãnh Nghị thì bình thản ngồi tựa vào ghế, lẳng lặng nhìn Lý Mặc, trên mặt là vẻ lạnh lùng và cao ngạo thường thấy, Hạo Hạo đảo đôi mắt to tròn như hai viên bi nhìn Lý Mặc thân thiết gọi: 'Ba nuôi...'

'Ừ, ngoan!' Lý Mặc không thèm để ý đến ánh mắt của Lãnh Nghị, bước nhanh đến bên cạnh Hạo Hạo âu yếm vò đầu thằng bé, đôi mắt hẹp dài liếc nhanh về phía một cậu nhóc khác ngồi bên cạnh hiểu, đáy mắt thoáng lộ vẻ kinh ngạc, rồi ánh mắt nhanh chóng dời sang Lâm Y, 'Oa, Lâm Y, em sinh hai đứa nhóc rồi sao?'

Đáy mắt Lãnh Nghị thoáng qua một ý cười đắc ý không dễ phát hiện, hôm nay hấn chính là muốn dẫn hai đứa nhóc đến cho Lý Mặc xem, thị uy một chút, biểu thị chủ quyền một chút...

Lâm Y mỉm cười, nét mặt có chút ngượng ngùng, 'Àn' một tiếng bé cậu nhóc đẹp như thiên sứ lên, 'Đây là con trai thứ của em, Lãnh Hàn... Hàn Hàn, chào chú đi con!'

'Chào chú!' Giọng nói non nớt, vẫn chưa phát âm chuẩn xác của cậu nhóc Hàn Hàn vang lên.

'Ừ, ngoan!' Lý Mặc đón lấy Hàn Hàn trong tay Lâm Y, liếc mắt về phía người đàn ông này giờ vẫn không nói tiếng nào ngồi đó kia, khẽ môi nhẹ câu lên, giọng càn rỡ, 'Lâm Y, sinh con đối với phụ nữ không có lợi, khụ khụ, sinh ít thôi!' Ý ở ngoài lời, Lãnh Nghị anh quá là không biết thương hương tiếc ngọc, làm sao lại để em sinh nhiều con như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 316: Oan Gia Tự Hội (1)

'Hả, ừm, ồ...' Lâm Y thoáng có chút ngượng ngùng gật đầu cười, hàm hồ đáp mấy lời, khẽ mắt cô không tự chủ được liếc sang Lãnh Nghị ở bên cạnh, quả nhiên thấy mặt hấn tối sầm, cô liền vội thu lại tầm mắt.

Lâm Y còn chưa nghĩ ra nên nói gì thì Lãnh Nghị đã đứng dậy, bước nhanh đến sau lưng cô, cánh tay dài khoác lên bờ vai mảnh khảnh của vợ, nhìn Lý Mặc đang ôm Hàn Hàn trước mặt, cười một cách khiêu khích, 'Khụ khụ, Lý thiếu, tôi với Y Y đang định sinh thêm một cô công chúa nữa đây!'

Lâm Y thoáng ngẩn người, hàng mi dài nhẹ chớp lên, mấp máy đôi môi, cô định nói mình không sinh nữa nhưng do dự một lúc, rốt cuộc vẫn không nói ra lời, chỉ cười cười nhìn Lý Mặc.

Sóng mắt Lý Mặc thoáng xao động, hấn âu yếm hôn lên đôi má phúng phính của cậu nhóc Hàn Hàn mấy cái sau đó thông thả đặt cậu nhóc ngồi trở lại chiếc ghế dành riêng cho mình, lúc đó mới quay lại nhìn Lâm Y, 'Lâm Y, em còn định sinh nữa sao?'

'Hi hi', Lâm Y cười ngược ngược, không dám nói gì, lại nghe Lãnh Nghị lên tiếng, giọng có chút châm chọc, 'Hai vợ chồng tôi sinh con, chắc là không cần Lý thiếu cho phép đâu nhỉ?'

'Khụ khụ', Lý Mặc ho nhẹ hai tiếng, đây đúng thực là chuyện hai vợ chồng người ta kia mà. Nhưng Lý Mặc là ai chứ? Ba đòi làm lính, đường đường Lý đại công tử nổi danh của nhà họ Lý, trước nay cuồng ngạo bất kham, hần muốn nói gì thì nói cái đó, trước giờ chưa kiêng kỵ ai.

Lý Mặc dời mắt từ Lâm Y sang Lãnh Nghị, bật cười ha ha, giọng mang chút cuồng vọng, 'Đương nhiên là không cần tôi cho phép rồi! Tôi chỉ không hy vọng nhìn thấy Lâm Y trở thành 'máy đẻ' của nhà họ Lãnh thôi!'

Lâm Y ngẩn người, cả gian phòng bao trong chớp mắt im lặng như tờ, đáy mắt Lãnh Nghị thoáng qua một tia u ám nhưng rất nhanh đã thản nhiên cười, hần ầu yếm vò đầu Hạo Hạo, mắt vẫn nhìn Lý Mặc, giọng nói cao ngạo bức người, 'Lý thiếu, anh biết tình yêu là gì không? Con cái chính là kết tinh của tình yêu, điều này cho thấy hai vợ chồng tôi rất yêu thương nhau! Anh còn chưa kết hôn, tôi chắc là anh không hiểu được đạo lý này đâu!'

Mặt Lý Mặc thoáng qua vẻ khinh thường, 'Yêu thương nhau thì nhất định phải sinh con sao? Chẳng lẽ anh không biết chính sách kế hoạch hóa gia đình của nhà nước chúng ta sao?'

Lãnh Nghị lạnh nhạt nhếch môi, 'Thực xin lỗi Lý thiếu, tôi mang quốc tịch Pháp, chắc là chính sách kế hoạch hóa gia đình của Trung Quốc không thích hợp dùng với tôi!'

'Nhưng anh là người Trung Quốc, giờ lại còn đang sống trên lãnh thổ Trung Quốc!' Lý Mặc không chút thua kém.

Nhìn hai người đàn ông ngạo khí ngút trời lại bắt đầu cãi nhau như hai đứa trẻ, Lâm Y bắt đắc dĩ ho khan mấy tiếng, cười cười thử nói sang đề tài khác, 'Lý Mặc, anh ngồi đi... ừm, đừng nói chúng tôi nữa, nói anh đi, lúc nào thì cho chúng tôi uống rượu mừng của anh đây? Ba anh không thúc giục anh sao?'

Lý Mặc lúc này mới ngồi xuống, sự càn rỡ được thay bằng vẻ bắt đắc dĩ, 'Sao ba anh lại không thúc ép anh chứ? Hừm, lần này anh chạy đến đây là để tránh nạn đây!' Thấy Lý Mặc hoàn toàn chẳng có ý định kết hôn, lão gia nhà họ Lý lòng nóng như đun, lần này ông đích thân ra mặt, sắp xếp một cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối... nhưng chi tiếc là, Lý Mặc trốn mất!

'Hahaha', Lâm Y cười nói, 'Tránh nạn gì chứ? Anh cũng nên tìm một cô gái tốt, kết hôn sinh con rồi!'

Lý Mặc liếc nhanh sang Lâm Y, lạnh nhạt "hừ" một tiếng, 'Kết hôn gì chứ? Như anh bây giờ không phải tốt lắm sao, tự do tự tại, sung sướng biết mấy...'

'Nhưng anh cũng phải suy nghĩ cho gia tộc của mình chứ, kết hôn sinh con là quá trình tất yếu của mỗi người!' Lâm Y tận tình khuyên giải.

'Hừm', Lý Mặc vẫn một vẻ xem thường, 'Kết hôn sinh con chẳng qua là vì nối dõi tông đường mà thôi...'

'Cũng không hẳn là vậy, cũng là vì chính mình chứ... tìm thấy tình yêu của riêng mình...' Lâm Y vẫn còn muốn khuyên Lý Mặc, cô cảm thấy người như hần quả thực cần một cô gái quản thúc...

'Hừ, Y Y, nói chuyện tình yêu với người không hiểu gì về tình yêu làm gì chứ? Nói cũng như không thôi!' Lãnh Nghị lạnh lùng liếc nhìn Lý Mặc, giọng nói chỉ toàn là châm chọc.

'Hừ, anh nói tôi không biết gì về tình yêu sau?' Lý Mặc ưỡn ngực nhìn Lãnh Nghị, 'Chỉ có mình anh biết thôi sao?'

'Tôi biết nhiều hơn anh!' Lãnh Nghị cũng ưỡn người, giọng sắc bén...

Haizz, hai người này lại nữa rồi! Lâm Y bắt đắc dĩ lắc đầu, dạ dày lại bắt đầu quặn lên cực kỳ khó chịu khiến cô không khỏi chau mày, nuốt nuốt nước bọt, hít sâu một hơi, cố nén cảm giác khó chịu xuống một chút...

Hai người đàn ông chỉ lo anh một câu tôi một câu hăng say đấu võ mồm nào có để ý đến vẻ khó chịu của Lâm Y. Lâm Y về mặt bắt đắc dĩ hết nhìn sang trái lại nhìn sang phải, cuối cùng dời mắt về phía bình rượu đang đặt trên bàn, cô vẫy tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ khui chai rượu, đổ vào ly cho hai người đàn ông...

Uống cạn mấy ly, hơi men đã nhuộm, hai người đàn ông lại bắt đầu tranh chấp không ngừng, ai cũng không phục ai, hơn nữa lời nói càng lúc càng không kiêng nể gì.

'Anh tưởng rằng anh cưới được Lâm Y là tôi thua anh sao? Lãnh thiếu, chỉ là do anh quen với cô ấy sớm hơn tôi mà thôi, để anh nhanh chân đến trước mà thôi, nếu như để tôi quen biết Lâm Y trước thử xem, làm gì đến lượt anh diễn trò chứ!' Lý Mặc lời không sợ chết người thì chưa chịu thôi.

'Haha, Lý thiếu, anh cũng đánh giá cao chính mình quá nhỉ. Giờ anh có thể hỏi thử Y Y mà xem, cho dù anh quen biết cô ấy trước liệu cô ấy có chọn anh hay không? Anh nằm mơ đi!' Lãnh Nghị sắc bén phản pháo.

'Hừm, hỏi thì hỏi!' Lý Mặc quay sang Lâm Y, mắt hơi híp lại vì hơi men nhưng vẻ mặt thật nghiêm túc, 'Lâm Y, nếu như tôi quen biết cô trước, cô có yêu tôi không?'

Lâm Y kinh ngạc nhìn Lý Mặc, cô nuốt nuốt nước bọt, nhất thời không biết nói sao, 'Lâm Y, em nói nhanh lên xem, phải nói đúng sự thật đấy nhé! Đừng sợ gì hết, có anh ở đây!' Lý Mặc khoanh hai tay trước ngực, giọng thúc giục.

'Y Y, nói đi, không cần sợ Lý Mặc có bị mất mặt hay không, dù sao da mặt anh ta cũng đủ dày mà!' Lãnh Nghị cổ vũ Lâm Y.

'Chuyện này...' Lâm Y chau mày chau mày, giọng áo ả, 'Cái "nếu như" này căn bản là không thể xảy ra! Đừng bảo em trả lời những vấn đề không có dinh dưỡng này!'

Lãnh Nghị sắc bén quét mắt về phía Lý Mặc, khoe môi câu lên một nụ cười nhàn nhạt, 'Lý thiếu, anh nghe hiểu không? Ý của Y Y chính là anh đã cho cô ấy một vấn đề khó! Cô ấy căn bản là sẽ không chọn anh, nhưng anh là khách, cô ấy còn phải lo lắng thể diện của anh nữa!'

Đôi mắt hẹp dài của Lý Mặc nheo lại, lạnh nhạt nhìn Lãnh Nghị, 'Lãnh thiếu, là anh hiểu sai rồi thì đúng hơn! Ý của Lâm Y chính là, nếu như đúng là như thế cô ấy rất khó lựa chọn nhưng giờ cô ấy đã gả cho anh rồi, cô ấy phải suy nghĩ cho cảm giác của anh!'

'Hừm, chỉ giỏi suy nghĩ viễn vông! Anh hỏi Y Y thử xem cách suy nghĩ của anh như thế có chính xác hay không?' Lãnh Nghị cười châm chọc.

'Hỏi thì hỏi...' Lý Mặc không chút chùn bước.

Nhưng lần này, không đợi hần quay lại hỏi Lâm Y đã bực dọc đứng lên, giọng đầy bất mãn, 'Hai người từ từ mượn rượu phát điên đi, em đưa con ra ngoài chơi!' Cô vừa nói vừa bước ra ngoài, đi tìm hai bảo mẫu và hai đứa con...

'Lâm Y...' 'Y Y...' Tiếng của hai người đàn ông bị ngăn lại sau cánh cửa dày.

Lâm Y tìm thấy hai bảo mẫu, Hạo Hạo và Hàn Hàn gần một chiếc cầu nhỏ bên hòn giả sơn ở sân nhà hàng, hai bảo mẫu đang chơi với hai cậu nhóc.

'Cục cưng của mẹ!' Lâm Y tươi cười ôm cậu nhóc Hàn Hàn đang đi chập chững lên cầu lên tay, chậm rãi đi dạo quanh hòn giả sơn, Hạo Hạo thì vẫn trung thành với khẩu súng nhựa của mình vừa chạy chơi vừa hò hét, bảo mẫu thì đi sát sau lưng thẳng bé...

Lúc này, nơi cửa đại sảnh một bóng người cao gầy đi ra, bóng người đó đi qua đại sảnh, lúc đi đến hòn giả sơn, bóng hai mẹ con Lâm Y đập vào mắt anh ta, trong đôi mắt hẹp dài trong chớp mắt đông cứng lại sau đó bùng sáng lên, khoe môi dần câu lên một ý cười âm ập.

Anh ta chậm rãi đi đến bên cạnh hai mẹ con Lâm Y, mắt vẫn đăm đăm nhìn cô, giọng nói nhu hòa như gió xuân gợn mặt hồ, 'Y Y...'

Đang mãi mê chơi đùa với Hàn Hàn nghe tiếng gọi Lâm Y vụt quay đầu lại, ánh mắt kinh ngạc trong chớp mắt bùng sáng, giọng nói cũng tràn đầy vui mừng, 'Nhất Phàm, sao anh cũng ở đây?'

'Ừ, anh về nước có chút chuyện, có hẹn với một người bạn ở đây bàn chuyện!' Gương mặt tuần tú của Lăng Nhất Phàm tràn đầy ý cười, hốc mũi có chút chua xót nhưng anh ta rất nhanh đè nén lại cảm xúc, xem ra Lâm Y sống rất hạnh phúc, vậy là đủ rồi!

'Di với chú có khỏe không?' Lâm Y nhỏ nhẹ hỏi, cô nhớ năm đó ba mẹ của Lăng Nhất Phàm thương yêu cô như con gái ruột mà cô thì lại phụ lòng họ, từ đó đến nay trong lòng cô luôn cảm thấy bất an.

'Ba mẹ ra nước ngoài sống cùng với anh, họ rất khỏe!' Lăng Nhất Phàm cười cười, tầm mắt dời sang Lãnh Hàn trong tay Lâm Y, trên gương mặt dù nhỏ nhưng hết sức tuần tú kia hoàn toàn có thể tìm thấy hình bóng của Lãnh Nghị ở đó.

Sóng mắt Lăng Nhất Phàm thoáng xao động, hần chậm rãi tiến đến chìa tay về phía cậu nhóc, 'Đứa này, là đứa nhỏ phải không?' Hần nhớ rất rõ, ở đám cưới của Lãnh Nghị và Lâm Y tổ chức ở Paris, đứa con lớn Lãnh Hạo đã hơn ba tháng tuổi rồi, vậy rõ ràng đây là đứa con nhỏ của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 317: Oan Gia Tự Hội (2)

Sóng mắt Lăng Nhất Phàm thoáng xao động, hần chậm rãi tiến đến chìa tay về phía cậu nhóc, 'Đứa này, là đứa nhỏ phải không?' Hần nhớ rất rõ, ở đám cưới của Lãnh Nghị và Lâm Y tổ chức ở Paris, đứa con lớn Lãnh Hạo đã hơn ba tháng tuổi rồi, vậy rõ ràng đây là đứa con nhỏ của hai người.

'Phải đó!' Lâm Y cười có chút ngưng ngừng, cô nhìn con trai, 'Hàn Hàn, chào chú đi con!'

'Chú...' Đôi mắt to tròn như hai viên bi của Hàn Hàn tò mò nhìn Lăng Nhất Phàm, cất giọng non nớt chào.

'Ừ, ngoan, để chú bế cái nào!' Lăng Nhất Phàm ôn hòa đón lấy đứa bé từ tay Lâm Y, cậu nhóc cũng không sợ người lạ, ngoan ngoãn ngồi trên tay Lăng Nhất Phàm, đôi mắt đen láy mở to nhìn hần, Lăng Nhất Phàm vẫn ôn hòa cười, 'Nói chú nghe xem, Hàn Hàn mấy tuổi rồi?'

Đôi mắt cậu nhóc sáng lên, chìa một ngón tay trước mặt Lăng Nhất Phàm, non nớt đáp, 'Một!'

'À, giỏi thật!' Lăng Nhất Phàm cười, âu yếm hôn lên gò má phúng phính của thằng bé một cái, không ngờ thằng bé lại học theo hần, cũng bá lấy mặt hần

hôn một cái, Lăng Nhất Phàm thoáng sùng sốt, sau đó bật cười, 'Làm con nuôi của chú được không?'

Cậu nhóc thực ra là không hiểu con nuôi nghĩa là gì nhưng nhìn thấy chú trước mặt vẻ mặt hiền hòa, dường như rất hữu hảo cho nên cậu nhóc mơ mơ hồ hồ gật đầu, giọng non nớt nghe thật rõ ràng, 'Dạ được!'

Đáy mắt Lăng Nhất Phàm như bùng sáng, hắn quay nhìn sang Lâm Y như hỏi ý, 'Y Y, được không? Anh có thể làm ba nuôi của Hàn Hàn không?' Rất nhiều năm trước đã từng, hắn đã từng mơ ước có một đứa con thuộc về hắn và Lâm Y nhưng sau này Lãnh Nghị đã phá tan tành giấc mộng đó...

'Đương nhiên là được rồi!' Lâm Y cười nhẹ, gương mặt tối sầm của Lãnh Nghị thoáng qua trong óc nhưng cũng không thể bởi vì vậy mà cự tuyệt lời cầu xin đầy hảo ý của Lăng Nhất Phàm bằng câu nói, 'Không được, con trai em không thể nhận anh làm con nuôi... Lãnh Nghị, khụ khụ, trở về nhà rồi chậm rãi thuyết phục anh ấy sau vậy...

'Con trai, gọi ba nuôi nghe xem sao, được không?' Lăng Nhất Phàm ấm áp cười, sốt ruột thúc giục Lãnh Hàn.

'Ba nuôi...' Tiếng gọi non nớt của cậu nhóc khiến nụ cười trên môi Lăng Nhất Phàm càng thêm sáng lạn, mắt hắn bùng sáng, hôn chùn chụt lên đôi má phúng phính của thằng bé.

Lần nữa quay nhìn sang Lâm Y này giờ vẫn đứng bên cạnh nhìn mình cười, nội tâm Lăng Nhất Phàm đột nhiên dâng lên một nỗi xúc động, một cảm giác thỏa mãn, một loại ấm áp! Cảm tình vốn chôn sâu trong đáy lòng lần nữa không thể không chế cuộn cuộn dâng lên...

Chính vào lúc này, bên tai Lăng Nhất Phàm và Lâm Y chọt vang lên một giọng nói lạnh lùng mà bá đạo: 'Hừm, muốn làm ba nuôi của con trai tôi đâu có dễ vậy!'

'Đúng vậy, muốn làm ba nuôi thì phải có bản lĩnh mới được!' Lại một giọng khác không kém phần lạnh nhạt vang lên.

Lăng Nhất Phàm và Lâm Y thoáng sùng sốt rồi không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn, thì ra là Lãnh Nghị và Lý Mặc! Rõ ràng là hai người đàn ông đã uống không ít rượu mà trên mặt ngoài chút men rượu còn có sự bá đạo mà khó coi giống hệt nhau --- đây là lần đầu tiên hai người đàn ông trước giờ vẫn luôn đối chọi nhau âm thầm đứng trên một chiến tuyến...

Thấy hai người đàn ông bá đạo như nhau, trước giờ vẫn luôn đấu đá không ngừng đột nhiên sánh vai bên nhau đứng cùng một phía, Lâm Y vừa tức vừa buồn cười, bức bối nói, 'Hai người ra đây từ bao giờ? Thế nào, không cần đấu võ mồm nữa sao?'

'Bọn anh ra đây tìm em!' Hai người đàn ông gần như là đồng thanh lên tiếng.

Vốn Lâm Y đi ra ngoài rồi, trong phòng bao chỉ còn lại Lãnh Nghị và Lý Mặc, thật lâu sau vẫn không thấy cô trở lại, hai người rất nhanh đã mất đi tâm tình đối chọi nhau, Lãnh Nghị thoáng chau mày, thân hình cao lớn rời khỏi chỗ ngồi trước, bước thẳng ra ngoài, hắn muốn tìm cô gái kia về!

Như có tâm linh cảm ứng, Lý Mặc cũng lập tức đứng dậy bước ra ngoài, hai người rất nhanh đã nhìn thấy Lâm Y đang đứng gần hòn giả sơn, trên gương mặt thanh thuần tươi mát như trắng non là nụ cười sáng lạn say lòng người, chính là đang say sưa nói chuyện với một người đàn ông đáng người thon gầy, cậu nhóc Hàn Hàn đang ngoan ngoãn ngồi trên tay người đàn ông kia!

Họ thoát nhìn thật thân thiết!

Lý Mặc nheo đôi mắt hẹp dài, hừm, ngoại trừ Lãnh Nghị và mình ra còn có người có thể nói chuyện thân mật với Lâm Y vậy sao? Hơn nữa còn có thể khiến Lâm Y cười vui vẻ đến thế? Mượn men say, Lý Mặc không nhận được sự khó chịu trong lòng mà lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt liếc sang bóng người cao gầy trong bộ tây trang màu đen, 'Anh là ai?'

Lãnh Nghị nhìn chằm chằm hai người đang bé Hàn Hàn nói nói cười cười, đáy mắt một mảnh âm trầm, hắn mím môi, trầm giọng gần từng tiếng một, 'Người suốt nửa thì đã kết hôn với Lâm Y!'

Hả? Còn có nhân vật này nữa sao? Trên mặt Lý Mặc cũng trong chớp mắt căng đầy mây đen, hắn với Lãnh Nghị sánh vai nhau bước về phía hai người, hai người đàn ông cứng đầu này, lần đầu tiên hợp ý như vậy cùng sánh vai đi về một hướng...

Nói về Lâm Y, ánh mắt cô rất nhanh lướt từ hai gương mặt âm trầm có chút men say của hai người đàn ông sang Lăng Nhất Phàm, cười và có lỗi, 'Ừm, Nhất Phàm, hai người họ uống hơi nhiều, anh đừng để tâm!'

'Anh sẽ không để tâm đâu!' Lăng Nhất Phàm vẫn ôn hòa cười đáp lời Lâm Y, làm như không nhìn thấy vẻ bức dọc và bá đạo của hai người đàn ông trước mặt, lại nhìn sang cậu nhóc Hàn Hàn trên tay, 'Con nuôi ngoan, nói cho ba nuôi nghe xem, con muốn món quà gì nè! Ừm, ba nuôi mua cho con!'

Mắt cậu nhóc Lãnh Hàn bùng sáng, còn chưa kịp nói ra mình thích món quà gì thì Lãnh Nghị đã bước nhanh đến đoạt lấy con trai từ trên tay Lăng Nhất Phàm, tự mình ôm lấy, môi nhẹ nhếch lên nhìn thẳng bé: 'Hàn Hàn, không cần lấy quà của chú, ừm, Hàn Hàn cần gì ba mua cho con, được không con trai?'

'Nghị...' Lâm Y chau mày vỗ nhẹ lên vai Lãnh Nghị, giọng trách cứ, 'Anh uống nhiều rồi!'

'Đúng đó, đừng lấy quà của người khác, ừm, muốn cái gì, chú Lý mua cho con!' Lý Mặc cũng bước lên phụ họa với Lãnh Nghị, hắn quên mất mình cũng là "người khác"!

'Lý Mặc!' Lâm Y bất đắc dĩ kêu lên một tiếng, Lăng Nhất Phàm nhún nhút mắt về phía Lý Mặc, không biết từ lúc nào bên người Lâm Y lại có thêm một "chú Lý" bá đạo như thế này?

'Nhất Phàm, đây là Lý Mặc, bạn tốt của hai vợ chồng em! Anh ta nói chuyện trước giờ không biết nặng nhẹ, anh đừng trách anh ấy!' Lâm Y chỉ tay về phía Lý Mặc giới thiệu với Lăng Nhất Phàm, sau đó lại nhìn sang Lý Mặc nói, 'Lý Mặc, đây là Lăng Nhất Phàm, ừm, anh trai em..'

Anh trai? Uống nhiều rượu trong đầu Lý Mặc đã có chút hồ đồ, còn đang lý giải câu nói của Lâm Y thì cậu nhóc Lãnh Hạo đã ôm cây súng đồ chơi của mình chạy đến, thân thể nho nhỏ như một quả pháo bắn thẳng về phía những người lớn, cậu nhóc ngược đầu lên nhìn bốn người, chào một loạt, 'Ba, mẹ, ba nuôi..'

'Hạo Hạo đây sao?' Lăng Nhất Phàm mỉm cười nhìn cậu nhóc đang ôm cây súng nhựa, 'Y Y, thằng bé lớn vậy rồi sao?' Năm đó lúc tham dự đám cưới của hai người ở nhà thờ Paris, Lãnh Hạo chỉ mới có ba tháng, còn đang được ẵm ngửa trên tay...

'Ân, phải đó! Hạo Hạo, đây là chú Lăng Nhất Phàm, nhanh chào chú đi!' Lâm Y chỉ bảo con trai.

'Chào chú...' Lãnh Hạo nhìn chằm chằm Lăng Nhất Phàm.

Nhưng cậu nhóc còn chưa nói hết thì Lý Mặc ở bên cạnh đã nhướn mày cười, 'Con ngoan!' Hấn ngắt lời Lãnh Hạo, vừa nói vừa khụy chân xuống, nhắc cậu nhóc lên, rất thân thiết hôn lên đôi má phúng phính, 'Ba nuôi bé con, ừm, lại kêu một tiếng ba nuôi nghe xem xem, ba nuôi thích nghe con gọi, khụ khụ, lần sau ba nuôi lại dẫn con đi xem đấu vật...'

'Ba nuôi ba nuôi ba nuôi...' Vừa nghĩ đến có thể lần nữa được đến trường huấn luyện kia, được chơi súng, được chơi đấu vật là Lãnh Hạo như mở cờ trong bụng, giọng nói non nớt hờ hờ kêu không ngừng.

Lãnh Nghị lạnh lùng liếc mắt nhìn về súng sường của Lý Mặc, trên tay hấn Hàn Hàn ngạc nhiên nhìn về hớn hờ của anh trai, càng ngạc nhiên hơn nữa khi nghe tiếng gọi liên thanh như pháo của anh trai vang lên, ba nuôi? Mình cũng có mà, gọi ba nuôi vui lắm sao? Đôi mắt đen láy như hai viên bi của cậu nhóc bừng sáng, không kìm lòng được nhìn sang Lăng Nhất Phàm đứng bên cạnh, cũng học theo anh trai liên thanh gọi, 'Ba nuôi, ba nuôi...'

Lòng Lăng Nhất Phàm trong chớp mắt mềm nhũn, đáy mắt tràn đầy ý cười, không kìm lòng được vươn tay về phía Lãnh Hàn, 'Hàn Hàn ngoan, qua ba nuôi bế nào...' Cậu nhóc Hàn Hàn không chút do dự vươn người về phía Lăng Nhất Phàm, mình phải để anh trai biết, Hàn Hàn mình cũng có ba nuôi!

Mặt Lãnh Nghị càng tối sầm lại, hấn cắn môi, trong đôi mắt thâm trầm chỉ còn nổi tức giận không nuôi, mắt hết quét sang Lý Mặc lại nhìn Lăng Nhất Phàm, nhìn hai người bế hai đứa con trai của mình, nghe hai đứa con trai ôm hai người thân thiết gọi "ba nuôi", nhìn về hớn hờ và vui sướng của hai người... hừm, đây là con trai của mình mà, thế nào lại biến thành con trai của hai người kia vậy?

Lâm Y nhìn về bất mãn của Lãnh Nghị, mỉm cười cô nén cười, khoác tay Lãnh Nghị, gương mặt nhỏ nhắn ghé sát mặt hấn tỏ ý an ủi: Đừng tức giận, anh còn có em mà!

Quả nhiên, ánh mắt Lãnh Nghị lập tức dời từ phía hai "đối thủ" sang mặt vợ, lòng lại áp áp khi nhìn thấy nụ cười tươi tắn động lòng người trên mặt cô, trong nụ cười đó có thể nhận ra rõ ràng sự hạnh phúc và thỏa mãn.

Tâm trạng tức giận và buồn bực của Lãnh Nghị trong chớp mắt biến mất không tăm tích, khoe môi hấn nhẹ câu lên một nụ cười nhưng vẫn không quên liếc ánh mắt sắc như dao về phía hai người đàn ông đang âu yếm hai đứa con trai mình, ho khan một tiếng như nhắc nhở.

Quả nhiên, hai người đàn ông lập tức dời mắt về phía Lãnh Nghị, nhìn thấy Lâm Y âu yếm khoác tay hấn, trong chớp mắt an tĩnh trở lại, ánh mắt rõ ràng là đông cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 318: Lãnh Nghị Mượn Rượu Thị Uy

Lãnh Nghị rất đắc ý khi nhìn thấy phản ứng của hai người, hừm, khoe môi hấn ý cười càng sâu, giọng nói ngạo mạn mang theo chút men say: 'Tôi với Y Y còn định sinh thêm một cô công chúa nữa, ừm, tối nay về lập tức tạo người!'

Lâm Y quả thực bị nước bọt của mình nòng đến, đôi má lập tức ửng đỏ, cô nhìn Lãnh Nghị, giọng buồn bực: 'Nghị...'

'Ồ, anh nói sai sao?' Lãnh Nghị bá đạo nói, giọng hùng hồn, 'Em là vợ anh, chúng ta là hai vợ chồng, chúng ta lên giường, làm tình, sinh con, có gì phải ngại ngần chứ?! Ừm... Y Y, hai vợ chồng chúng ta trước giờ vẫn luôn rất hòa hợp, không phải sao?' Lãnh Nghị thề với lòng, không nhìn thấy sự khó chịu của hai người kia hấn thật không cam lòng.

'Nghị...' Lâm Y yếu ớt gọi, gương mặt xinh đẹp như rút lại, cả người chỉ kém chút là ngất đi.

'Lâm Y không muốn, anh đừng ép cô ấy!' Lý Mặc nhìn về gương ngùng của cô, nghe giọng nói yếu ớt của cô, đôi mắt có chút men say thoáng híp lại, trên mặt một vẻ muốn chống lại bất công, giọng nói cũng trở nên hùng hồn như Lãnh Nghị.

'Ai nói Y Y không muốn chứ?' Mặt Lãnh Nghị lập tức sầm xuống, tình đồng đội mới vừa thiết lập lập tức bị tan rã!

'Về mặt vừa rồi của cô ấy chính là tôi ý không muốn!' Lý Mặc không cam lòng yếu thế, lý lẽ hùng hồn nói.

'Cô ấy mà không muốn, vậy hai đứa con trai của tôi ở đâu mà ra vậy?' Lãnh Nghị cười lạnh nhưng về mặt đầy đắc ý.

'Hừm...nói không chừng là anh ép cô ấy thì sao!' Giọng có chút men say, Lý Mặc trầm giọng.

'Anh hỏi cô ấy xem là tôi có ép cô ấy hay không?' Lãnh Nghị vẫn giữ nụ cười đắc ý trên môi, cánh tay dài vươn ra, ôm Lâm Y vào ngực, một tay giữ lấy sau gáy cô, trước mặt tất cả mọi người, cúi đầu, cường hãn hôn lên đôi môi đỏ mọng, nụ hôn tràn đầy dã tính...

'Ồ...' Đả ốc Lâm Y một mảnh hỗn loạn, cô muốn dây ra nhưng vô lực, đôi tay Lãnh Nghị như hai gọng kìm giữ chặt lấy thân hình mảnh khảnh của cô, không thể nhúc nhích mà rõ ràng, sự giãy dụa của cô càng kích thích bản năng chinh phục và ý muốn thị uy của Lãnh Nghị, khiến hắn trở nên càng cuồng dã...

Vì thế Lâm Y nhắm mắt, để mặc tất cả...

Hai người đàn ông đứng bên cạnh ngăn người nhìn, Lý Mặc tuy rằng say nhưng vẫn còn hiểu được đây là chuyện của hai vợ chồng người ta, cho dù hắn cần rõ đến đâu cũng không thể ngăn cản hai vợ chồng họ âu yếm nhau thôi?!

Trái tim Lăng Nhất Phàm rung lên, hắn ním môi, dời mắt sang cậu nhóc Hàn Hàn trên tay mình, mấy năm trước hắn đã bắt buộc chính mình phải chấp nhận sự thật này rồi kia mà, không phải sao?

Hai cậu nhóc cũng kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, 'Ba đang hôn mẹ kia!' Đôi mắt đen láy như hai viên bi của Lãnh Hạo lóe sáng, thần nhiên nói... Những người qua đường thì kinh ngạc liếc nhìn...

Nhưng sự nhiệt tình của Lãnh Nghị dường như không dừng lại ở đó, Lâm Y chợt cảm thấy mình tiếp xúc với một thứ gì đó cứng rắn, cô cả kinh vụt mở mắt ra, cái đầu tiên cô thấy là ánh mắt mang theo chút men say, đầy mê luyến đang nhìn mình... trong chớp mắt trong đầu Lâm Y xẹt qua cảnh tượng người đàn ông này ôm mình vào trong xe mặc sức làm càn, bên ngoài xe thì đầy người đang vây quanh quan sát; lại một cảnh tượng khác, người đàn ông này ôm mình vào phòng bao, ánh mắt của nhóm người vây quanh ngây ngẩn đuôi theo... cô tin, đối với người đàn ông có men say này chuyện gì cũng có thể làm được!

Không được, không được! Phải xoa dịu anh ta thôi, bằng không... Quả nhiên, khi đôi môi người đàn ông rời khỏi đôi môi anh đào của cô gái, giọng nói vì hơi men mà trở nên thô ráp mang theo chút bá đạo không hề che dấu, căn bản là bất kể chính mình đang ở bên ngoài: 'Y Y, anh muốn em!'

Lâm Y hít sâu một hơi, cố điều tiết lại tâm tình, thật không dễ dàng mới lộ ra được một nụ cười với người đàn ông trước mặt, giọng ngọt như mật, 'Nghị... em biết, chúng ta về nhà anh muốn sao cũng được! Ân, ngoan, giờ chúng ta tiễn khách về nhà trước được không?'

Sự dịu ngoan của cô gái khiến đôi mắt đen thẳm của người đàn ông lóe lên, ánh mắt hắn dời sang "người khách" mà cô nhắc đến, chữ "khách" đó rốt cuộc khiến Lãnh Nghị tỉnh táo lại đôi chút, mắt hắn dừng lại trên gương mặt tối sầm của Lý Mặc, môi nhếch lên, 'Lý thiếu, nghe được chưa? Y Y nói về nhà tôi muốn sao cũng được, tôi không có ép cô ấy!'

Lâm Y, này giờ vẫn bị Lãnh Nghị áp trước ngực, bất lực nhắm mắt cắn môi không nói tiếng nào... Em thua rồi!

Lý Mặc nhìn nụ cười thắng lợi trên môi Lãnh Nghị, sắc mặt càng tối hơn, hắn tưởng tượng, nếu lúc này chính mình đang chiến đấu với kẻ địch, hắn nâng súng, nhắm bắn, bắn người đàn ông đang dùng mọi cách thị uy với mình kia tan thành ngàn mảnh...

Lâm Y rốt cuộc cũng giãy thoát ra được sự kìm kẹp của Lãnh Nghị, cô chậm rãi đi đến trước mặt Lăng Nhất Phàm, cực kỳ ngượng ngùng khi thấy người không liên can với hắn bị cuốn vào chuyện xấu hổ này, cô lên tiếng, giọng đầy hối lỗi, 'Thực xin lỗi Nhất Phàm... hai người họ uống nhiều quá rồi, bạn anh chắc vẫn còn đang đợi anh, anh đi trước vậy!'

Lăng Nhất Phàm vẫn cười một cách ôn hòa, không vội trả lời cô. Sự bá đạo của Lãnh Nghị hắn đã biết từ lâu nhưng hắn cũng rất rõ ràng, người Y Y yêu chính là Lãnh Nghị!

Lâm Y đón lấy Hàn Hàn từ trên tay Lăng Nhất Phàm, cậu nhóc ngoan ngoãn cúi mặt vào ngực mẹ, Lâm Y lần nữa mỉm cười với Lăng Nhất Phàm, 'Nhất Phàm, lúc nào rảnh, em với Nghị sẽ hẹn anh ra gặp mặt!'

Lăng Nhất Phàm liếc nhanh về phía Lãnh Nghị và Lý Mặc đứng gần đó rồi lại nhìn sang Lâm Y, khóe môi câu lên một nụ cười, 'Ừ, Y Y, vậy anh đi trước! Có dịp chúng ta lại gặp nhau sau!' Hắn vẫy tay với Hàn Hàn, lại vẫy tay với Hạo Hạo rồi bước vào một trong số những phòng bao nằm sau đại sảnh.

Đây là một gian phòng bao không lớn lắm, bên trong trang trí thật tao nhã, ánh đèn nhu hòa, tiếng nhạc du dương, rất thích hợp để tình nhân ước hẹn, bên trong phòng bao là hai dãy sofa, ở giữa là một chiếc bàn nhỏ.

Nơi sofa đã sớm có một cô gái trẻ tuổi ngồi đợi sẵn, cô gái đang chậm rãi uống nước, dung mạo cô gái thật xinh đẹp thanh lệ, mái tóc dài uốn xoăn, ánh mắt không ngừng liếc về phía cửa, trong mắt dâng tràn sự chờ mong, rõ ràng cô đang sốt ruột chờ đợi ai đó, cô chính là Mễ Lệ!

Cửa phòng bao rớt cuộc cũng mở ra rồi bóng dáng cao gầy của Lăng Nhất Phàm xuất hiện nơi cửa, ánh mắt Mễ Lệ trong chớp mắt bùng sáng lên, cô vội đứng dậy nghênh đón người đàn ông đang đứng ở cửa, mừng rỡ gọi, 'Nhất Phàm!' Cô mỉm cười bước đến, vừa giúp hắn cởi áo khoác vừa hỏi, 'Sao chậm vậy anh?'

'Ừ, có chút chuyện!' Lăng Nhất Phàm mỉm cười, ánh mắt rất tự nhiên rơi trên vùng bụng hơi hờ ra của Mễ Lệ, sự thất thần trong đáy mắt thoáng qua rồi biến mất, ánh mắt dời sang gương mặt thanh lệ của Mễ Lệ, giọng hơi khàn, 'Mễ Lệ, em có khỏe không?'

'Án, em tốt lắm!' Mễ Lệ cười thật ngọt ngào, cô đưa tay nhẹ vuốt ve vùng bụng hơi nhô ra của mình, mắt nhìn gương mặt anh tuấn nho nhã của Lăng Nhất Phàm, dịu giọng nói, 'Anh ngồi đi, muốn uống gì, em gọi giúp anh!'

Lăng Nhất Phàm gật đầu, ngồi xuống sofa đối diện với Mễ Lệ, Mễ Lệ vẫy tay gọi nhân viên phục vụ rồi bận rộn gọi món, hắn thì lẳng lẳng ngồi đó nhìn cô...

Nhiều năm như vậy rồi, Mễ Lệ vẫn luôn ở bên cạnh hắn, cùng hắn xử lý mọi chuyện lớn nhỏ trong công ty, dưới sự trợ giúp của cô, công ty càng làm càng lớn, càng làm càng phát đạt, ông Lăng bà Lăng cũng rất hài lòng với cô gái luôn ôm mỗi tình si với con trai mình này nhưng lần nào khuyên bảo cũng không lay chuyển được hắn.

Lăng Nhất Phàm cảm thấy mình không thể cho Mễ Lệ tình yêu thì không thể cưới cô, hắn cũng biết mình thiệt thòi cô nhiều lắm, cũng đã không ít lần khuyên bảo cô rời khỏi mình nhưng Mễ Lệ vẫn cứ cương quyết không nghe.

Chỉ đến ba tháng trước, Mễ Lệ đột nhiên xin từ chức, trở lại Trung Quốc...

Lăng Nhất Phàm tưởng rằng Mễ Lệ đã suy nghĩ thông suốt muốn đi tìm tình yêu cho riêng mình, có như vậy hắn cũng cảm thấy lương tâm mình bớt áy náy đôi chút...

Cho đến hôm đó bà Lăng báo với hắn, Mễ Lệ mang thai, cô trở về Trung Quốc và vì muốn một mình sinh con, mà cha của đứa bé không ai khác chính là hắn thì Lăng Nhất Phàm mới ngớ người ra. Hắn nhớ hôm đó ba mẹ lần nữa tìm cơ hội ghép Mễ Lệ cho hắn nên mời Mễ Lệ đến nhà ăn cơm, không thể né tránh, Lăng Nhất Phàm trở về nhà thật muộn, hơn nữa đã uống say túy lúy...

Lúc đó Mễ Lệ và bà Lăng đang ngồi ở phòng khách, nhìn thấy hắn say khướt vào nhà, hai người liền hợp sức dìu hắn lên phòng, sau đó bà Lăng lặng lẽ rời đi, để lại một mình Mễ Lệ chăm sóc cho hắn, rửa mặt, thay đồ...

Lăng Nhất Phàm chỉ nhớ sáng hôm sau thức dậy đã thấy Mễ Lệ nằm bên cạnh hắn an bình ngủ, đôi mắt đẹp nhắm nghiền trên môi là nụ cười hạnh phúc...

'Nhất Phàm, uống cà phê đi!' Ngồi đối diện cách hắn chiếc bàn nhỏ giọng nói nhu hòa của Mễ Lệ cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn, tư duy của Lăng Nhất Phàm trở lại, hắn nhìn Mễ Lệ mỉm cười, cầm lấy tách cà phê trên bàn nhấp một ngụm.

Căn phòng bao nhỏ lúc này thật an tĩnh, một bầu không khí rất khác thường quần quanh hai người, thật lâu sau giọng nói trầm thấp của Lăng Nhất Phàm mới vang lên, 'Mễ Lệ, lần này anh về nước là muốn bàn với em một việc...em...bỏ đứa nhỏ đi!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 319: Dấu Ấn Lãnh Nghị Để Lại Trong Cơ Slay (1)

Nụ cười trên gương mặt thanh lệ của Mễ Lệ chớp mắt đông cứng lại, bàn tay đang cầm tách trà cũng run khê, cô chỉ đành đặt tách trà xuống bàn, đầu rũ xuống, hốc mũi tràn lên một cảm giác ê ẩm chua xót, cô cắn răng cố không chế tâm tình, không để cho nước mắt rơi xuống nhưng chúng vẫn không nghe lời, chớp mắt đã thấm ướt đôi má phẫn...

Ba tháng trước, khi cô biết mình mang thai, là đứa con của Lăng Nhất Phàm thì cô liền biết, nếu như Lăng Nhất Phàm biết chuyện này, chắc chắn hắn sẽ không để cô sinh nó ra vì vậy Mễ Lệ dứt khoát từ chức trở về nước, cho dù không danh không phận, cho dù mang tiếng là mẹ đơn thân cô cũng muốn sinh đứa bé này ra, nuôi nó khôn lớn...

Nhưng Lăng Nhất Phàm vẫn biết được! Mà hắn, vội vàng trở về đây gặp cô chính là vì muốn cô bỏ đứa bé này, Nhất Phàm, sao anh lại có thể tàn nhẫn như vậy?

Lăng Nhất Phàm cắn môi, nhìn cô gái đang lặng lẽ rơi lệ trước mặt, khàn giọng nói, 'Thực xin lỗi Mẹ Lệ... Làm vậy đối với em rất không công bằng, em biết không? Anh chính là hy vọng em có thể tìm được một người đàn ông thật lòng yêu em, hai người sẽ có những đứa con của riêng mình, rồi em sẽ hạnh phúc cả đời! Em xứng đáng được như vậy!'

'Nhất Phàm, anh đừng tàn nhẫn như vậy...' Thật lâu giọng nghèn nghẹn của Mẹ Lệ mới vang lên.

'Mẹ Lệ, anh... không xứng đáng để em vì anh như vậy đâu, hơn nữa một mình nuôi lớn đứa bé rất vất vả cho em..' Lăng Nhất Phàm cắn răng mới bật ra được mấy tiếng.

'Em muốn vậy! Em cam tâm tình nguyện!' Mẹ Lệ vụt ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông trước mặt, nước mắt chảy thành dòng trên má nhưng trong đôi mắt trong trẻo là sự kiên định vô hạn, 'Anh biết không Nhất Phàm, anh luôn miệng nói muốn em được hạnh phúc nhưng anh có biết đối với em hạnh phúc là gì không? Hạnh phúc của em chính là có được một đứa con của anh và em, cho dù em một mình nuôi nó khôn lớn em cũng không cảm thấy đó là gánh nặng mà ngược lại, đó mới là sự thỏa mãn lớn nhất. Anh mới là người không hiểu em!'

'Nhưng mà Mẹ Lệ...' Lăng Nhất Phàm chau mày.

'Không cần nói nhưng mà!' Mẹ Lệ quả đoán ngắt lời Lăng Nhất Phàm, 'Nhất Phàm, em sẽ không bỏ đứa nhỏ này đâu, em cũng không cần anh phải chịu bất cứ trách nhiệm gì, em sẽ một mình nuôi nó khôn lớn! Nếu như anh muốn thấy em hạnh phúc, vậy em nói cho anh biết, đó chính là hạnh phúc của em!'

Đáy mắt Lăng Nhất Phàm gọn sóng dữ dội, hấn ngăn người nhìn Mẹ Lệ, trong đầu hấn chợt hiện ra tình cảnh ở hòn giả sơn bên ngoài đại sảnh vừa nãy, nhìn thấy Hạo Hạo và Hàn Hàn cùng gương mặt hạnh phúc của Lâm Y... ánh mắt Lăng Nhất Phàm lơ đãng nhìn về phía góc phòng rồi chậm rãi dời về phía khung cửa sổ kiếng, bên ngoài ánh đèn rực rỡ muôn màu...

Nếu như, nếu như có một đứa con của riêng mình và Y Y thì tốt biết mấy, Lăng Nhất Phàm hấn cũng cam tâm tình nguyện một mình nuôi nấng đứa bé lớn khôn... suy nghĩ này, Lăng Nhất Phàm hấn có, Mẹ Lệ sao lại không nghĩ như thế chứ?

Chậm rãi ngã người ra sofa, Lăng Nhất Phàm nhắm nghiền mắt lại, tay nhẹ day day huyết thái dương...

Ở bên này, Lâm Y rốt cuộc cũng nhờ được người đưa Lý Mặc đã uống say trở về còn mình và Lãnh Nghị cùng hai đứa con thì cùng trở về biệt thự nhà họ Lãnh, Lãnh Nghị bởi vì uống nhiều, sớm đã tắm rửa rồi lên giường nghỉ ngơi.

Lâm Y dỡ xong hai đứa con ngủ mới rón rén trở về lấy quần áo ngủ rồi đi vào phòng tắm, lát sau khi tiếng nước rào rạt trong phòng tắm ngừng lại, Lâm Y trong chiếc áo ngủ bằng voan bước ra khỏi phòng tắm, thân thể nhuận bạch như ngọc với những đường cong linh lung như ẩn như hiện dưới lớp áo ngủ mỏng, mái tóc dài suôn sả xỏa trên bờ vai mảnh khảnh, gương mặt tươi mát bởi vì vừa mới được nước nóng gột rửa như phủ thêm một tầng sương mỏng, mỏng lung như một nàng tiên vừa rẽ mây xuống trần, đôi mắt đen láy trong suốt như hai đầm nước nhìn không thấy đáy...

Cô đậm mặc liếc nhìn người đàn ông đang soãi người trên giường, người đàn ông này, vừa nãy còn hùng hùng hổ hổ, hưng phấn đến dọa người, hại cô suýt nữa không biết ứng phó thế nào, giờ xem như cũng chịu an tĩnh nằm ngủ, haizz, hôm nay đúng là mệt thật!

Người đàn ông nằm trên giường cũng hơi hé mắt ra, chỉ hé mắt nhìn cô một cái liền không muốn nhắm lại nữa, cô gái này luôn có bản lĩnh như vậy, bấy nhiêu năm qua vẫn luôn khiến hấn nhìn không đủ, yêu không đủ, muốn không đủ! Cũng khó trách có nhiều người đàn ông nhớ mãi không quên như vậy!

Vừa nghĩ đến vợ mình lại được nhiều người đàn ông không liên can tơ tưởng, vừa nghĩ đến thái độ của Lý Mặc và Lăng Nhất Phàm hôm nay, đã qua bao nhiêu năm mà vẫn nhớ mãi không quên thì lòng Lãnh Nghị lại thấy rất không thoải mái.

Tuy rằng hôm nay chính mình đã thị uy một phen, biểu thị rõ chủ quyền, cũng để Lâm Y chủ động lên tiếng chứng tỏ sự ân ái giữa hai vợ chồng, trút giận một phen nhưng lòng người đàn ông vẫn không thoải mái! Người phụ nữ của Lãnh Nghị, làm sao có thể để người đàn ông khác mơ tưởng hão huyền được chứ, ngay cả nghĩ cũng không được nghĩ!!!

Hấn nhìn chằm chằm cô gái phiêu hốt trong chiếc váy mỏng manh màu trắng đang tiến đến bên giường sau đó nở nụ cười với hấn, nụ cười đó, hết như một đóa tuyết liên đang nở rộ, nụ cười đó khiến toàn thân Lãnh Nghị lại một phen buột chặt, một luồng khí nóng trong chớp mắt từ bụng dưới lưu chuyển đến từng mạch máu trong người.

Ủm, chuyện hôm nay chớ để ngày mai, cứ phải hoàn thành chuyện tốt còn dở dang lúc ở nhà hàng trước đã! Khụ khụ, huống gì cô gái này đã chính miệng nói, về đến nhà mặc hấn muốn làm gì cũng chiều ý, nói lời dù sao cũng phải giữ lời chứ, đúng không?

Lãnh Nghị nuốt nước bọt lẳng lặng nhìn cô gái vén chân ngồi xuống bên cạnh hấn nhưng cánh tay cô gái còn chưa chạm đến công tắc đèn để tắt đi thì đã bị cánh tay dài của Lãnh Nghị không chờ kịp vuron ra giữ lại.

'Tạm thời đừng tắt!' Giọng khàn khàn mà trầm thấp đầy từ tính của người đàn ông bất chợt vang lên bên tai khiến hàng mi dài của cô gái nhẹ chớp lên, còn chưa kịp nhìn rõ biểu tình trên mặt hấn thì cánh tay người đàn ông đã khê dùng sức, thân thể mảnh khảnh của cô gái đã bị kéo xuống, áp dưới thân thể cao lớn của người đàn ông.

Đôi má vốn trắng nõn như tuyết của cô gái trong chớp mắt nhuốm lên hai rặng mây đỏ, màu đỏ đó càng khiến cho ý cười trong đáy mắt Lãnh Nghị dâng trào, nhìn gương mặt đỏ ửng của cô thêm một lần là huyết mạch toàn thân lại bành trướng thêm một lần, không chút do dự, Lãnh Nghị cúi thấp đầu, tham lam dán mặt lên hai đóa hoa màu đỏ đó. Cô gái vội vàng né ra, 'Nghị, hôm nay anh uống nhiều lắm..'

'Ồ', môi người đàn ông lướt qua đôi má đỏ ửng kia, dời xuống vành tai mẫn cảm của cô gái, đôi môi đỏ mọng, lại xuống đến chiếc gáy trắng nõn, giọng

hàm hồ, 'Em vừa mới hứa với anh, lúc về anh muốn sao cũng được mà! Nếu không phải vậy, lúc ở nhà hàng đó anh làm sao dễ dàng tha cho em được!' Nói thật lòng, hẳn lúc đó đã nghĩ ôm cô vào trong xe yêu thương một phen.

Ân, cô gái này là của mình, tốt nhất là làm một ký hiệu trên người cô ấy, xem còn ai dám lấn le nữa hay không! Hừm, để ký hiệu ở đâu dễ thấy nhất đây? Người đàn ông dòm môi khỏi cô gái, ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát cô như một nhà nghiên cứu sành sỏi xem xét một món đồ cổ quý hiếm.

Ánh mắt quan sát kỹ lưỡng của người đàn ông khiến cô gái vừa tức vừa buồn cười, cô còn chưa kịp bày tỏ sự bất mãn thì người đàn ông đã lần nữa quả đoán cúi thấp đầu, đôi môi dùng sức mút lấy vùng da thịt non mềm nơi gáy của cô gái, nơi bắt mắt nhất.

'Đừng, đừng mà Nghị, đừng cắn chỗ đó, người ta sẽ thấy đó!' Cô gái cả kinh dùng sức đẩy dựa, nơi đó mà lưu lại dấu hôn thì gần như không có gì có thể che được, vậy cũng đồng nghĩa với việc, hôm sau cô chỉ có thể đi làm với một dấu hôn nơi gáy, haizz, Nghị...

Nhưng đôi cánh tay như hai gọng kìm của người đàn ông đã giữ chặt lấy thân thể mảnh khảnh của cô gái, không chịu buông tha mà cứ tiếp tục ấn từng dấu hôn thật rõ ràng lên vùng cổ non mềm của cô gái mãi đến khi cô rên khẽ mấy tiếng, không phản kháng nữa thì hẳn mới chịu buông tha cho cô.

Rời môi khỏi cổ cô gái, hẳn lần nữa nhìn thật kỹ cô, đặc ý nhìn thấy trên cổ cô, nơi bắt mắt nhất là một hàng dấu hôn thật rõ ràng, 'Anh bảo em ngày mai làm sao gặp người?' Giọng cô gái mang theo chút uất ức, người đàn ông này tối nay quả thật uống nhiều quá, nhưng người chịu khổ lại chính là cô!

'Hừm', khỏe môi người đàn ông ý cười càng sâu, vẻ mặt đắc ý, 'Em là người phụ nữ của anh, đây là dấu ấn anh đóng lên người em... ă, để lúc nào cũng nhắc nhở những người đàn ông có ý đồ kia bớt mơ tưởng viễn vông một chút!

Cô gái bực dọc nói, 'Vậy có phải anh định để em khắc một chữ "Lãnh" lên trán giống như những nô lệ thời cổ đại hay không?'

Đôi mắt đen thâm thúy của Lãnh Nghị lóe lên, cười nhẹ một tiếng, 'Ừ, ý hay! Khắc một chữ "Lãnh" làm ký hiệu!'

Chỉ một phút sau cô gái đã cực kỳ, hết sức, vô cùng hối hận về câu nói này của mình, đúng là tự đào hố chôn mình nha! Tiếng kêu thất thanh, hoảng loạn của cô vang lên khắp căn phòng ngủ xa hoa, 'Nghị, đừng cắn lên trán em, đau!... Đừng, mặt của em nha...' Thật lâu thật lâu về sau, mỗi lần nhớ lại đêm hôm nay trong lòng Lâm Y vẫn còn sợ hãi không thôi, có dịp là cô lại ân cần dặn bảo hai con trai: Tuyệt đối đừng uống đến say...

Thực ra, chính xác mà nói là tuyệt đối đừng chọc đến người đàn ông đã uống say, trước mặt hắn, tốt nhất là nên lựa lời mà nói, dè dặt cẩn trọng hết mức...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 320: Dấu Ấn Lãnh Nghị Để Lại Trong Con Say (2)

Trong cơn hoảng loạn, Lâm Y quả đoán ngẩng đầu dăng lên môi thơm, nghênh đón đôi môi của người đàn ông, dùng sức cắn hắn, cắn hắn, khiêu khích hắn để hắn hôn mình, dù sao cũng còn tốt hơn để hắn lưu lại những "dấu ấn" kia trên mặt cô!

Cánh môi thơm mềm của cô gái rốt cuộc thành công khiến cho người đàn ông quên đi chuyện đánh dấu mà bắt đầu nghiêm túc "đối phó" với đôi môi anh đào của cô gái mà dưới bụng vật kia đã bành trướng đến sắp nổ tung.

Bàn tay người đàn ông thành thực bóc ra chiếc áo ngủ mỏng như cánh ve trên người cô gái, trong tiếng ngâm nga khe khẽ của cô, trầm trầm tiến vào... màu đỏ ửng vốn chưa kịp phai trên đôi má cô gái giờ đã lan đến cổ, gương mặt xinh đẹp giờ càng kiều diễm như một đóa anh đào đang nở rộ, đôi mắt trong suốt giờ mê ly như phủ một màn sương mù, đẹp không thể tả... Vẻ đẹp của cô gái cùng những tiếng ngâm nga yêu kiều càng thêm kích thích người đàn ông đang vận động kịch liệt kia, trên gương mặt anh tuần giờ mang theo một loại cuồng nhiệt và hoang dã khiến cô gái tâm động không thôi.

Đó là người đàn ông cô yêu nhất! Là ba của những đứa con của cô! Cũng là người yêu cô nhất! Cho dù là sự dày vò trong cơn say cô cũng cam tâm tình nguyện...

'Nghị...' Giọng cô gái như say, trong đáy mắt sương mù cuộn lên một tình yêu sâu đậm...

'Ân, Y Y, em là của anh!' Người đàn ông cuồng dã kia ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô gái trong tay mình, nói như trong mơ, 'Ai cũng đừng mong có được em! Nghị cũng không được nghĩ!'

'Ân... em... là của anh!' Giọng cô gái mềm mại như nước nhưng bị ngắt thành từng đoạn nhỏ, nụ cười tươi nở trên gương mặt hồng nhuận, cô chu đáo giúp hắn lau đi những giọt mồ hôi trên trán...

'Sau này cách... xa Lý Mặc và Lăng Nhất Phàm... một chút... Anh không thích... ánh mắt họ nhìn em...' Người đàn ông lại hung mãnh tiến vào...

'Ân...' Vào lúc này cô gái, mềm mại như nước...

Trong bồn tắm, dưới sự vỗ về của dòng nước ấm áp, Lãnh Nghị thoải mái tựa người vào thành bồn, lúc này hơi men trong người hân trên cơ bản là đã tan hết, trong hơi nước mờ mờ nhìn thấy rõ thân thể cường tráng màu đồng cổ với những bó cơ đầy nam tính; Lâm Y ngả đầu lên vai hân, cánh tay trắng nõn như những dây thường xuân quấn quanh người hân.

Hai người cứ thế lẳng lặng ôm nhau, mắt nhắm nghiền, để mặc những dòng nước ấm vỗ về trên người mình, mang đi hết những mệt mỏi; dạ dày lại cuộn lên khiến Lâm Y thoáng chau mày, cô chậm rãi mở mắt ra, bất an máy động thân mình.

Cử động của cô gái trong lòng lập tức kinh động đến người đàn ông đang nhắm mắt dưỡng thần, hân cũng mở mắt ra, bàn tay to đang đặt nơi vai cô gái không kìm được xoa nhẹ, 'Em sao vậy?'

'Không sao...' Cô gái dịu ngoan đáp lời, cô không muốn để hân biết dạ dày mình khó chịu, sợ hân lo lắng, cô định mấy ngày nữa có rảnh thì tự đến bệnh viện kiểm tra xem sao.

Người đàn ông nhướn mày nhìn cô gái, trên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn như ngọc là những giọt nước trong suốt, dưới làn hơi nước mờ mờ nhìn càng thêm huyền ảo, lại nhìn xuống dưới, đôi gò đầy đặn với những đường cong linh lung cùng hai núm hồng đang toát ra một vẻ dụ hoặc mê người...

Vùng bụng bằng phẳng, chiếc eo thon, đôi chân ngọc thon dài... Bức tranh mỹ nữ đang tắm đẹp nhất trên đời cũng không thể so bằng cảnh đẹp trong gian phòng tắm này!

Lòng người đàn ông thoáng xao động, bàn tay đang khoác nơi vai cô gái hơi siết lại, bàn tay đang đáp lên thành bồn cũng rút về, chậm rãi nâng cầm cô gái lên.

Nurong theo sức tay của người đàn ông, cô gái ngược mắt lên nhìn hân, cô nhìn thấy tình yêu nồng đượm trong đáy mắt thâm thúy của hân, hàng mi dài của cô gái không tự chủ được nhẹ chớp lên, đôi mắt đen láy long lanh như hai vì sao lấp lánh nhìn hân, khóe môi lộ ra một nụ cười dịu dàng.

'Y Y', người đàn ông nhìn vàng trán tròn bóng của cô gái lúc này bị hân cắn gờ đã đỏ lên, mắt lóe sáng, 'Chúng ta sinh một đứa con gái nữa được không? Con bé nhất định sẽ đáng yêu, xinh đẹp giống như em vậy...'

Nụ cười trên môi cô gái chợt cứng đờ, ánh mắt long lanh đang nhìn người đàn ông cũng tối lại, nhìn mờ lung về phía chiếc giường ngọc trong phòng, hân đã nhiều lần đề cập đến chuyện này, cô gái cũng rất rõ ràng cảm nhận được sự khát khao của hân, cô thật sự không nhẫn tâm cự tuyệt.

Nhưng giờ công ty Tiểu Họa Nhi mới bắt đầu đi vào quỹ đạo, cô, Lâm Y, có thời gian để sinh sao?

Nhìn cô gái hồi lâu vẫn không nói tiếng nào, giọng có chút sốt ruột lẫn lo lắng của Lãnh Nghị lần nữa vang lên, 'Y Y, được không? Sinh thêm một đứa, chỉ một đứa nữa thôi!'

Lâm Y gian nan nuốt nước bọt, lúc này mới thu hồi tầm mắt, lần nữa nhìn về phía gương mặt tuấn đạt của chồng, khẽ thì thào, 'Công ty... vừa mới bắt đầu...hơn nữa... Nghị, chúng ta làm sao mà biết đứa tiếp theo sẽ là trai hay gái chứ! Nếu như lại là con trai thì sao?'

Lãnh Nghị như nhìn thấy một tia hy vọng, mắt hân sáng lên, giọng thật nhu hòa, 'Ừm, thử thêm lần nữa, nếu như vẫn là con trai, về sau anh cũng sẽ không bảo em sinh nữa!'

Lâm Y cắn môi, dăm chiêu nhìn người đàn ông tuấn mỹ trước mặt, thật lâu sau mới lên tiếng, 'Nghị...có thể đợi thêm một hai năm nữa không, khi công ty Tiểu Họa Nhi đi vào quỹ đạo, chúng ta lại thử, được không?'

'Y Y, anh thật sự rất muốn có một đứa con gái...' Không biết vì sao dạo gần đây hân như bị ma ám vậy, ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy có một đứa con gái, trong giấc mộng, công chúa nhỏ của hân xinh đẹp và đáng yêu vô cùng...

'Được được được...' Cô gái đưa tay niết niết sóng mũi cao thẳng của người đàn ông, giọng cầu hòa, 'Cho em thêm một năm nữa đi, chỉ một năm thôi, được không?'

Người đàn ông cắn môi, rốt cuộc không nói gì nữa, cũng đứng thôi, vốn hân đã từng hứa với cô là sẽ không sinh nữa, giờ cô cũng không hoàn toàn cự tuyệt hân, chỉ là thời gian dời lại một chút mà thôi, vậy thì hân cũng chỉ có thể chờ đợi...

Sáng hôm sau lúc Lãnh Nghị thức giấc thì Lâm Y vẫn còn ngủ, Lãnh Nghị hơi cúi đầu xuống nhìn cô gái đang rúc người vào lòng mình ngủ say sưa, "dấu ấn" trên trán vẫn rõ ràng là thế.

Cảnh tượng tối qua uống quá chén, ép buộc "đóng dấu" lên người cô gái chợt hiện lên trong óc, khóe môi Lãnh Nghị không tự chủ được câu lên một nụ cười, đầu hân càng cúi sâu hơn, đôi môi với những đường nét rõ ràng kia âu yếm dán lên dấu đỏ kia.

Hàng mi dài của cô gái rung khẽ, nhẹ nhàng um một tiếng rồi ngược đầu lên khỏi lồng ngực người đàn ông, xoay người lại, lưng quay về phía hân tiếp tục ngủ.

Người đàn ông không lại kinh động cô gái, hân chống một tay nâng nửa người lên tiếp tục quan sát cô, trên chiếc gáy trắng nõn, một hàng dấu hôn đỏ tím đập vào mắt, nhìn một hàng dấu tây kia, khóe môi người đàn ông ý cười càng sâu, tí mỉ thường thức kiệt tác của mình...

Ừm, hay là tối nay lại mời Lý Mặc và Lăng Nhất Phạm kia cùng ăn cơm để họ cũng được nhìn kiệt tác của mình? Chỉ nghĩ đến đây, Lãnh Nghị chùng như có thể tưởng tượng ra hai gương mặt tối sầm của hai người kia, haha, Lãnh Nghị không khỏi bật cười ra tiếng.

Hàng mi dày rộp của cô gái chớp mấy cái rồi mở hé ra, giọng vẫn còn mơ hồ vì con buồn ngủ chưa hết, 'Anh... cười gì vậy?'

Ánh mắt người đàn ông lướt qua chiếc trán trơn bóng của cô gái lại xuống chiếc cổ trắng nõn, gương mặt rạng rỡ giọng nói cũng nhu hòa khác thường, 'Ồ... không có gì, chỉ là nhìn bà xã thêm một chút... ừm, hôm nay là chủ nhật, bà xã cứ tiếp tục ngủ, anh dậy trước đi luyện tập một chút...'

Cô gái nghi hoặc "ân" một tiếng, mí mắt vẫn nặng trĩu, cô rất nhanh nhắm mắt lại, tiếp tục giấc ngủ dở dang; người đàn ông này không thích ngủ nướng trước giờ vẫn luôn duy trì dậy sớm luyện tập, điều này cô biết rõ.

Lãnh Nghị luyện tập xong trở về, tắm rửa, ăn sáng rồi ngồi một mình ở sofa nơi phòng khách dưới lầu. Tắm xong trên người hắn lúc này là chiếc sơ mi màu đen, quần dài cũng màu đen, không mang cả vạt, cổ áo hơi mở ra để lộ lồng ngực rắn rỏi màu đồng cổ, Lãnh Nghị ung dung ngồi tựa lưng vào sofa, hai chân vắt chéo nhau nhàn nhã đọc báo.

Hạo Hạo và Hàn Hàn đều đang mải chơi ngoài vườn hoa cùng với các bảo mẫu, tiếng cười đùa của bọn trẻ không ngừng vọng đến phòng khách.

Lãnh Nghị thỉnh thoảng liếc mắt về phía hai đứa nhỏ, ừm, nếu như lại có một cô công chúa nữa thì gia đình này thật hoàn mỹ, nghĩ đến con gái, Lãnh Nghị chậm rãi buông tờ báo trong tay xuống, đôi mắt nhìn mông lung ra ngoài, suy tư miên man.

Haizz, công chúa nhỏ của ba, lúc nào thì ba mới có được con đây?

Khoảng hơn chín giờ, nơi thang lầu truyền đến những tiếng bước chân nhẹ nhàng, lát sau bóng dáng mảnh khảnh của Lâm Y xuất hiện sau ngả rẽ của thang lầu, vừa nhìn thấy Lãnh Nghị ngồi đó, sóng mắt cô thoáng thoáng xao động, bước chân bắt giắc dừng lại.

Lãnh Nghị cũng đã nhìn thấy Lâm Y xuất hiện nơi ngả rẽ cầu thang, ánh mắt vốn lạnh lẽo trong chớp mắt đông cứng lại sau đó ý cười cuộn cuộn dâng lên, sau đó nữa là tiếng cười không kìm chế được.

Cô gái đứng nơi thang lầu hôm nay mặc một chiếc váy lụa dài màu trắng, điều này rất bình thường, cái không bình thường chính là nơi cổ cô là chiếc khăn lụa thật dài quấn thành mấy vòng quanh cổ, chặt chẽ bó lại chiếc cổ cao nõn nà kia.

Mà cô gái trước giờ luôn không thích đội mũ hôm nay trên đầu lại có thêm một chiếc nón nhỏ, hơn nữa còn kéo sụp xuống đến tận chân mày... Với thời tiết nóng bức của mùa hạ thế này, hơn nữa lại ở trong nhà, ăn mặc thế này chẳng những rất không hợp lý mà trông còn hết sức buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 321: Buồn Nôn?

Nghe tiếng cười không kìm chế được của Lãnh Nghị, vẫn đứng yên nơi thang lầu Lâm Y nhẹ cắn môi, trong đôi mắt đen láy là sự áo nã không thôi, tối qua người đàn ông này uống say hại cô cả người đều là "dấu ấn", thân thể còn không nói, dù sao quần có thể che đậy được, còn trên trán, trên cổ thì làm thế nào đây?

Mang theo bao nhiêu là dấu đỏ tím thế kia, trong nhà bao nhiêu là người làm nhìn thấy, tuy rằng bề ngoài họ không dám nói gì nhưng chắc chắn là âm thầm cười nhạo không thôi rồi; hơn nữa, để Hạo Hạo nhiều chuyện kia nhìn thấy, chắc chắn là lại hỏi không ngừng; với lại, nếu như muốn ra ngoài, làm sao dám gặp người đây?

Cô gái vừa áo nã trừng mắt nhìn người đàn ông đang cười một cách vui vẻ kia vừa cất bước đi xuống lầu, chân vừa đạp xuống sàn thì Hạo Hạo tay ôm súng nhựa xông vào phòng khách.

'Mẹ...' Lãnh Hạo rất tự nhiên xông về phía mẹ mình, cô gái vội thu hồi ánh mắt đang trừng về phía người đàn ông, nhìn sang con trai, trong mắt dâng trào một tình yêu thương của người mẹ.

Cậu nhóc Hạo Hạo chạy đến trước mặt mẹ mình mới ngừng lại, ngược chiếc đầu nhỏ lên nhìn mẹ, không biết sao cậu luôn cảm thấy mẹ mình hôm nay có gì đó rất khác so với thường ngày, ngày thường mẹ ở nhà nào có ăn mặc kỳ lạ thế này?

Gương mặt anh tuấn nhỏ nhắn của Hạo Hạo tràn đầy nghi hoặc: 'Mẹ, vì sao mẹ phải đội mũ? Vì sao phải quấn khăn? Mẹ định ra ngoài sao?'

Ánh mắt cô gái lần nữa trừng về phía người đàn ông đang ung dung ngồi ở sofa, đôi mắt đen thẳm của hắn cũng đang nhìn cô, trong mắt tràn đầy ý cười trêu đùa ở xa vẫn có thể nhìn thấy thật rõ ràng, cô gái lần nữa áo nã thu hồi tầm mắt, xoa nhẹ đôi má phúng phính của con trai, giọng nhu hòa: 'Cục cưng, mẹ không định ra ngoài... chỉ là... đột nhiên muốn thay đổi cách ăn mặc một chút thôi!'

'Vậy mẹ quấn nhiều khăn như vậy là vì trong nhà máy lạnh chính thấp quá sao?' Lãnh Hạo vẫn truy hỏi không ngừng.

'Không phải', Cô gái chỉ đành cười trừ, 'Cục cưng, mẹ... ừm, mẹ thấy quấn khăn thế này rất dễ chịu, khụ khụ, dễ chịu lắm...'

'Dễ chịu?' Cậu nhóc Hạo Hạo không hiểu chau mày, làm vậy dễ chịu lắm sao?

'Con trai ngoan, đi tìm em trai chơi đi, ừm, mẹ đói rồi, mẹ đi ăn sáng trước đã...' Cô gái chỉ mong được sớm thoát khỏi sự đeo bám của con trai nên bước vội vào phòng ăn, lần này cô cũng không thèm nhìn lại người đàn ông đang thoải mái tựa người nơi sofa kia bởi vì cô gần như có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của hắn lúc này là thế nào...

Vừa mới ngồi xuống bàn ăn thì má Ngô đã vội bê bữa sáng đã sớm chuẩn bị sẵn lên, cô gái chậm rãi ăn, không lâu sau thì thân hình cao lớn của Lãnh Nghị đã xuất hiện ở cửa phòng ăn, tươi cười nhìn cô gái đang ngồi bên bàn ăn kia.

Cô gái thì cứ làm như không thấy, chỉ lo cắm cúi ăn sáng, người kia lại bước tới hai bước, ngồi xuống bên cạnh cô gái, hai tay bắt chéo trước ngực, cúi đầu tỉ mỉ nhìn cô gái ở khoảng cách thật gần, ừm... em định xem anh là không khí sao? Vậy anh nhất định phải khiến em muốn tránh cũng không tránh được, nhất định phải nhìn thấy anh...

Cô gái rút cuộc cũng không giả vờ tiếp được nữa, cô nghiêm mặt liếc nhìn gương mặt tuần tú đang ghé sát mặt mình, giọng lạnh nhạt, 'Anh. Muốn. Gì?'

'Ừm', Lãnh Nghị bật cười, 'Câu này là anh hỏi em mới đúng. Em muốn gì? Ở nhà làm gì phải ăn mặc như thế này?'

Sóng mắt cô gái thoáng xao động, cô nuốt mấy ngụm cháo rồi lạnh nhạt nói, 'Không phải anh rõ ràng nhất sao, còn hỏi làm gì?'

'Ừm', Lãnh Nghị vẫn một vẻ bồn chồn, thấp giọng nói, 'Em ăn mặc thế này chỉ làm người khác càng thêm chú ý thôi, biết không?'

Vừa nhìn về mặt Lãnh Nghị, lại nghe giọng nói có tình đề thấp kia những người làm đứng hầu gần đó lập tức rất tự giác nghiêm mặt lùi ra khỏi phòng ăn, lưu lại không gian riêng tư cho hai vợ chồng.

Hình như là như vậy, nhưng không làm vậy thì có thể làm thế nào? Nhìn những người hầu đang nói nhau rồi đi, cô gái trừng mắt, bực dọc nói: 'Vậy anh nói xem em nên làm gì? Làm thế nào mới có thể gặp người đây?'

'Lấy mũ ra, tháo khăn xuống, giống như ngày thường vậy, bình thường mà gặp người thôi...' Giọng Lãnh Nghị thật điềm nhiên.

'Vậy nếu có người hỏi em trên trán bị làm sao thì em nói thế nào? Nói ở nhà có nuôi một con chó nhỏ, hôm đó con chó uống nhiều rượu, không cẩn thận cào trúng mặt em để lại sao?' Cô gái cũng nén giọng nói, khóe môi nhẹ câu lên một nụ cười, có thể phản pháo lại một lần, nói hắn là chó con xem như trút giận đi.

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn nhìn chăm chú nụ cười đắc ý của cô gái, cánh tay dài duỗi ra, ngay lúc cô gái còn chưa kịp đề phòng, dờ mồm của cô xuống, vết đỏ trên trán cô gái lập tức lộ ra, trái lại với tiếng kêu thất thanh của cô, giọng người đàn ông thật bình thản, 'Được rồi, cứ như thế đi, anh dẫn em đi dạo phố...'

Bàn tay người đàn ông lại vươn về phía chiếc khăn lụa trên cổ cô gái, 'Nghị... dừng...', cô gái vội vàng buông chiếc muống trên tay xuống định ngăn lại, lúc hai người đang giằng co, cô gái chợt ngưng động tác, mày thoáng chau lại, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi đó chiếc khăn lụa quấn quanh cổ cô gái đã bị người đàn ông dỡ xuống, một hàng vết tích trên chiếc cổ trắng nõn lập tức lộ ra thật rõ ràng...

Dạ dày lại quặn lên cực kỳ khó chịu khiến cô gái chẳng còn tâm tư đâu mà đi lo chuyện những dấu hôn có bị lộ ra hay không, cô ấn chặt tay lên bụng, há miệng hít thở sâu mấy hơi, tận lực đè nén cảm giác khó chịu trong dạ dày...

Nụ cười trên môi người đàn ông chớp mắt đông cứng lại, hắn nhìn chăm chăm về mặt của cô gái, đáy mắt chợt dâng lên một cảm giác vui sướng kỳ diệu, giọng nói cũng trở nên dịu dàng nhu hòa: 'Muốn ới sao?'

'Ừm, dạ dày hơi khó chịu, có lẽ là ăn gì đó không hợp...' Cô gái vẫn chau mày, yếu ớt đáp.

'Bao lâu rồi?' Ánh mắt người đàn ông như đuốc, giọng nói bởi vì kích động mà hơi run.

Cô gái dường như hiểu được người đàn ông đang nghĩ gì, cô không khỏi quay đầu lại trừng mắt nhìn gương mặt anh tuần đang ghé đến gần mình kia, không chút lưu tình tạt cho một gáo nước lạnh, 'Đừng có tưởng bở... ừm, hai lần trước em mang thai đều không có buồn ới, em mang thai chỉ đặc biệt muốn ăn, muốn ngủ thôi, không nhớ sao?'

Quả thực là vậy, lúc cô mang thai Hạo Hạo và Hàn Hàn chỉ có ngủ bao nhiêu cũng không đủ sau đó là sức ăn trở nên lớn hơn nhiều, trước giờ chưa từng thấy cô nôn nghén như những phụ nữ có thai khác, bác sĩ nói, đây là do thể chất của từng người không giống nhau...

Ánh mắt sáng ngời của người đàn ông trong chớp mắt tối lại, hắn nhẹ mím môi, nhìn chăm chăm cô gái, giọng nói có chút không cam lòng, 'Nhưng tháng này cái kia của em, dường như đến rất trễ...'

Bàn tay vừa mới cầm muống của cô gái chợt ngưng lại, trái tim cũng theo đó trầm xuống, hình như... hình như là đã trễ một tuần rồi, bởi vì bận bịu với chuyện của công ty Tiểu Họa Nhi nên cô cũng quên băng mắt.

Nhưng trước giờ nguyệt sự của cô cũng không chuẩn lắm, thường là trễ mấy ngày, giờ có trễ một tuần thì cũng là chuyện rất bình thường, hơn nữa lần này cô cũng không buồn ngủ, sức ăn cũng không tăng! Mà quan trọng hơn là, mỗi lần hai vợ chồng âu yếm cũng đều có phòng hộ cả... nghĩ đến điểm này cô gái mới an tâm đôi chút.

Người đàn ông rất hài lòng nhìn vẻ hoảng thần của cô gái dù chỉ trong thoáng chốc, khoe môi ý cười càng sâu nhưng giọng nói vẫn hết sức nhu hòa: 'Trễ bao lâu rồi?'

'Một tuần...' Cô gái nói thật nhẹ nhàng, trấn tĩnh vô cùng, 'Em vẫn thường trễ như vậy mà, bình thường thôi...' Cô vừa nói vừa liếc mắt về phía gương mặt anh tuần kia, trong đáy mắt vẫn ngoan cường cháy lên một tia hy vọng, cô gái cắn môi, 'Ừm, chuyện kia... chúng ta không phải vẫn luôn có phòng hộ hay sao, không có lần nào bỏ qua cả...'

Đáy mắt Lãnh Nghị thoáng có chút gọn sóng, môi mông mím chặt không nói tiếng nào, cô gái lại mỉm cười, mười phần tự tin: 'Những phản ứng của em khi mang thai không phải là vậy đâu...em chỉ là đau dạ dày mà thôi, vài hôm nữa rảnh rồi em sẽ đến bệnh viện kiểm tra một chút, lấy ít thuốc về uống là được rồi!'

'Chuyện này...' Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị nhìn vợ chăm chăm, lát sau mới gian nan nuốt nuốt nước bọt, 'Anh thấy thận trọng một chút tốt hơn, ừm, cũng có thể sơ sẩy thì sao, đúng không? Vẫn là đến bệnh viện kiểm tra một lần cho yên tâm...'

Sơ sẩy? Cô gái quay lại nhìn người đàn ông bằng ánh mắt nghi hoặc, 'Sơ sẩy? Sao lại có thể chứ? Nghị, không phải anh giờ trò gì đấy chứ?'

'Gì chứ?' Lãnh Nghị cười một cách khinh thường, 'Anh cần gì giờ trò chứ, mấy lời như vậy mà em cũng nói được!'

Cô gái lúc này mới mỉm cười, bình thản nói, 'Nếu như thật sự có sơ sẩy thì bỏ thôi...'

Bỏ? Lần này đến lượt Lãnh Nghị chau mày, giọng nói trong nháy mắt kiên định vô cùng: 'Không được!'

'Sao lại không được?' Cô gái cố tình làm ra vẻ không hiểu, 'Anh đã hứa với em, nếu muốn sinh cũng phải đợi đến sang năm, giờ em không rảnh sinh con...'

Gương mặt tuần dật của Lãnh Nghị toát lên một vẻ kiên định, 'Giờ em mang thai, đợi đến lúc sinh thì cũng qua năm rồi, đâu có sai lời hứa với em!'

'Nghị...' Cô gái quả đoán cắt đứt câu nói cường điệu của Lãnh Nghị.

Lãnh Nghị ho khan một tiếng, cuối cùng nghiêm túc nói: 'Y Y, nếu như em không mang thai, chúng ta đợi năm sau hẵng sinh, nhưng nếu như thực sự mang thai, chúng ta không thể bỏ được... ừm, đó là con của chúng ta kia mà, em thực sự nhẫn tâm bỏ con sao?'

Cô gái nhìn vẻ lo âu trên mặt người đàn ông, cắn môi trầm tư hồi lâu, haizz, chắc không phải là mang thai đâu! Vừa nghĩ đến điều này thì trong lòng cô nhẹ nhõm không ít, cô thì thảo: 'Em biết rồi... không phải vẫn chưa xác định sao?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 322: Người Chồng Chuẩn Mực Nhất Năm

'Vậy anh lập tức đi với em đến chỗ bác sĩ Triệu một chuyến!' Người đàn ông hớn hờ lấy điện thoại ra định gọi.

'Đợi chút', cô gái vội ngăn người đàn ông lại, trên gương mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười xinh như hoa, 'Giờ vẫn còn sớm lắm...khụ, đợi qua mấy hôm nữa nếu như cái kia còn chưa đến thì hẵng đến chỗ bác sĩ Triệu...'

Nhìn nụ cười tươi tắn trên gương mặt thanh lệ động lòng người kia, Lãnh Nghị rốt cuộc không nói được lời nào...

Ăn xong bữa sáng, chuyện đầu tiên Lâm Y làm khi trở lại phòng ngủ là lấy một chiếc khăn, thấm nước nóng rồi chườm lên trán, lên cổ, cô phải tìm đủ cách sao cho dấu vết ở những chỗ bắt mắt nhất kia phai bớt trước ngày mai...

Không lâu sau Lãnh Nghị cũng về phòng, nhìn cô gái đang nằm ngửa nơi sofa, trên trán là chiếc khăn chườm nóng, sóng mắt hần thoáng xao động, đôi chân dài rảo bước đến bên cạnh cô ngồi xuống, tỉ mỉ giúp cô kiểm tra độ ẩm của chiếc khăn, 'Vợ yêu, chiếc khăn này lạnh rồi, anh giúp em đổi một chiếc khăn khác nhé, được không?'

'Ừm, được!' Cô gái vẫn giữ nguyên tư thế nằm, mắt cũng không buồn mở, nhàn nhạt trả lời, người đàn ông nhanh nhẹn tiến vào phòng tắm, thay chiếc khăn khác, thấm nước nóng rồi bước ra, ân cần giúp cô gái đổi khăn, lại ân cần giúp cô massage...

'Ân, ân mạnh quá, nhẹ chút!' Cô gái lầu bầu.

'Được!' Tiếng người đàn ông hết sức ôn hòa.

'Giúp em đổi chiếc khăn ở cổ luôn!'

'Giúp em lấy ly nước, ần, nhớ thêm chút đá!'

'Anh, khăn trên trán lại lạnh rồi...'

...

Người đàn ông lần đầu tiên trong đời suốt nửa ngày không đến thư phòng, cự tuyệt hết các cuộc xã giao, rất nghe lời để cô gái sai khiến cả buổi sáng...

Nhưng vết đỏ trên trán vẫn còn rất rõ ràng, cô gái nhìn mình trong gương, chau mày, rầu rĩ nói: 'Anh xem này, đều do anh hại! Ngày mai đi làm lại bị người ta đem ra bàn tán!'

'Đúng đúng đúng, là anh không tốt, anh uống nhiều rượu quá, ừm, lần sau anh sẽ chú ý... Ân, hay là thế này vợ yêu, anh đưa em đến thẩm mỹ viện xem thử, xem có cách nào hay không?' Người đàn ông nhìn cô gái đang vừa soi gương vừa chau mày kia, ăn năn vô cùng, đầu óc không ngừng xoay chuyển nghĩ cách giúp cô.

Cô gái liếc người đàn ông qua gương, 'Không phải anh nói chiều nay còn có một cuộc hẹn quan trọng sao?'

'Dời đi là được, khụ khụ, nói thế nào thì cũng không có gì quan trọng hơn bà xã, đúng không?' Người đàn ông đường hoàng hỏi, 'Dù sao chuyện cũng là do anh gây ra, anh cũng phải phụ trách đến cùng chứ!'

Cô gái che miệng cười, cố giữ cho giọng thật bình thản, 'Vây... được thôi!'

Trong một gian phòng được trang trí thật thanh nhã ở một thẩm mỹ viện nổi tiếng, Lâm Y nằm trên chiếc giường nhỏ, chuyên viên thẩm mỹ ngồi bên cạnh cô, tay không ngừng hoạt động, khóe mắt thì lại không ngừng liếc sang Lãnh Nghị đang ngồi nơi sofa, người đàn ông kia thật đẹp mắt, thật uy vũ nha nhưng hình như anh ta không ngừng ngẩn người.

Lãnh Nghị đang ngồi vắt chéo chân nơi sofa, gương mặt anh tuấn vẫn là vẻ lạnh mạc và xa cách cùng ngạo khí bức người thường thấy nhưng lúc này còn có thêm chút lo âu, mỗi lần nghe điện thoại, chỉ qua loa nói vài câu liền ngắt máy sau đó lại tiếp tục ngẩn người...

Nửa giờ! Một giờ! Hai giờ! Lãnh Nghị không ngừng nâng tay nhìn đồng hồ, chuyên viên thẩm mỹ này động tác sao lại chậm thế nhỉ? Đây đúng là lãng phí thời gian nha! Hắn chau mày, haizz, vì cô công chúa nhỏ đáng yêu của mình, mình nhịn...

Cô gái đang nằm trên chiếc giường nhỏ mắt nhắm nghiền nhưng vẫn có thể hình dung ra cảm giác khó chịu vì chờ đợi của người đàn ông, người đàn ông này cao ngạo đã quen, lúc nào thì bắt đầu chờ đợi thế này? Huông gì là đi theo cô đến thẩm mỹ viện chờ đợi nhằm chán như vậy?

'Khụ khụ, Nghị, nếu như anh không đợi được thì về nhà trước đi!' Cô gái trên giường rút cuộc nhìn không nổi nữa, nhàn nhạt nói.

Vừa mới buông điện thoại xuống, Lãnh Nghị quét mắt về phía cô gái đang nằm trên giường, sóng mắt thoáng xao động, khóe môi nhẹ câu lên, nhu hòa nói, 'Không cần đâu, anh đã nói đi với em thì sẽ đi với em đến cùng!'

'Nhưng nhìn anh rất sốt ruột!' Thực ra cô gái không có nhìn hắn mà chỉ dựa vào sự hiểu biết của mình về hắn mà nói vậy thôi.

Sóng mắt của người đàn ông lại thoáng xao động sau đó cười nhẹ, 'Nào có, anh ngồi như vậy cũng là nghỉ ngơi mà, tốt lắm...Ừm, hai người cứ tiếp tục, cố gắng sao cho được hiệu quả tốt nhất!' Người đàn ông thốt lời hoàn toàn không từ đáy lòng.

'Ân, vậy được, vậy làm thêm nửa giờ nữa đi, được không Nghị?' Cô gái mím môi cười, hừ, những dấu vết này là anh làm ra, dù sao vẫn phải trả giá một chút chứ!

'Ừm, được...' Cô gái này cố tình hành hạ mình đây mà! Đấy mắt người đàn ông tối lại, thật không dễ dàng hai chữ kia mới bật ra được khỏi kẽ răng.

'Nghị, nghe giọng anh hình như không được vui lắm thì phải, vậy thì không cần phải làm thêm làm gì, còn không thì anh về nhà trước đi!' Cô gái trêu người đàn ông, cố tình nói giọng thật ân cần nhưng cố hết sức thì tiếng cười mới không bật ra khỏi cổ họng.

'Đâu có... anh rất vui được đi với em!' Người đàn ông vội vàng điều chỉnh cảm xúc nói.

'Lãnh phu nhân, cô thật may mắn, ông xã đối với cô tốt như vậy!' Chuyên viên thẩm mỹ không khỏi bật ra lời cảm thán từ đáy lòng, về mặt hâm mộ, 'Trước giờ tôi chưa từng thấy ông xã nào lại vui về đi theo vợ đến thẩm mỹ viện ngồi suốt mấy giờ như vậy!'

Lãnh Nghị cắn môi không đáp lời, đáy mắt càng thêm tối. 'Haha...' Lâm Y rút cuộc nhìn không nổi nữa bật cười, ừm, mụm mấy vết này hành hạ hắn cũng tốt lắm!

Thật không dễ dàng mới chờ được chuyên viên thẩm mỹ làm xong, những dấu vết trên trán và trên cổ chỉ nhạt hơn một chút, liếc mắt vẫn nhận ra ngay.

Nhưng tâm tình của Lâm Y thì tốt lắm, có Lãnh Nghị đi cùng thế này sao lại không vui về được chứ! Cô liếc nhìn người đàn ông tuấn dật bên cạnh, giọng thật ngọt, 'Nghị, em đói rồi, mình đi ăn chút gì đi!'

'Ừ, được, anh đi với em...' Người đàn ông không chút nề hà khoác vai cô gái cùng đi...

Ăn xong, cô gái lúc này đang ngồi trong xe ngáp một cái, giọng lười nhác, 'Nghỉ, em buồn ngủ...'

'Ừ, được, anh ngủ với em... ừm, anh giúp em chỉnh ghế lại ngồi cho thoải mái!' Người đàn ông lập tức ân cần đáp; thế là cô gái nằm trong lòng người đàn ông ngủ một giấc thật say còn hần thì ngả người vào lưng ghế, lẳng lặng nhìn cô...

Buổi tối, trong căn phòng ngủ chính cực kỳ xa hoa ở biệt thự nhà họ Lãnh, cô gái đang ngồi xem tivi còn người đàn ông thì dè dặt ngồi bên cạnh cô, đôi mắt đen thẫm bắt đầu nhìn lên màn hình, ngáp dài ngáp ngắn, haizz, loại phim truyền hình vô vị này vì sao lại dài như vậy chứ?

Thật không dễ dàng mới chờ cô gái coi xong tivi, vờn vai chuẩn bị đi ngủ, thấy vậy người đàn ông vội vàng tiến đến gần cô hỏi dò, 'Y Y... ngày mai, chúng ta đến chỗ bác sĩ Triệu một chuyến được không?' Cả ngày hôm nay anh cùng em ăn, cùng em ngủ cùng em chơi, chỉ một yêu cầu nho nhỏ này chắc không phải quá đáng chứ?"

'Ờ', cô gái ngược lên nhìn người đàn ông, trên mặt là nụ cười sáng lạn, 'Nghỉ, sớm quá không kiểm tra ra được đâu... khụ khụ, em đã hứa là qua mấy ngày nữa mà...'

'Y Y...' Người đàn ông sốt ruột vô cùng, hần thật muốn sớm một chút biết được kết quả.

'Àn, biết rồi, ngoan, qua mấy ngày nữa há!' Cô gái nâng gương mặt tuấn dật của người đàn ông trong lòng bàn tay hôn rồi rít... Mặc kệ, cứ để người đàn ông bá đạo này làm "chồng ngoan" thêm mấy ngày nữa đi, ừm, cảm giác này thật tốt quá! Cứ nghĩ đến điều này là đầu mày cuối mắt cô gái đều tràn đầy ý cười...

Người đàn ông cắn răng, hừm, vì cô công chúa nhỏ của mình, mình nhịn!

Thứ hai, khi Lâm Y đến công ty cô không đội mũ, chỉ choàng một chiếc khăn lụa, Trương Tiểu Mạn kinh hãi nhìn chăm chăm vết đỏ nhạt trên trán cô: 'Lâm Y, bạn sao vậy? Bị té sao? Có bị thương chỗ nào không?'

'Ừm, không cẩn thận đụng trúng cửa thôi!' Lâm Y thần nhiên đáp.

'Phốc...' Phương Hân đang ngồi bên cạnh Trương Tiểu Mạn nhịn không được bật cười, nghe tiếng cười của cô, sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, chỉ làm như không nghe thấy nhưng giọng nói đầy ái muội của Phương Hân không chút khách khí vang lên, 'Lâm tổng, cổ của cô cũng bị đụng trúng cửa sao?'

Mặt Lâm Y phút chốc đỏ ửng, không tự chủ được đưa tay sờ sờ chiếc khăn lụa trên cổ, lừ Phương Hân một cái, không nói gì, sao cô gái này gì cũng biết hết vậy?! Trái ngược với vẻ tinh ranh của Phương Hân, nét mặt Trương Tiểu Mạn đầy ngỡ ngàng, cô không nhịn được quay về phía đồng nghiệp, 'Bạn đang nói gì vậy?'

Phương Hân điềm nhiên cười nhưng giọng thật khoa trương, 'Lâm tổng, hôm nay cô đột nhiên dùng khăn lụa quàng cổ kín kẽ như vậy chắc chắn là trên cổ cũng có dấu vết giống hệt như trên trán, cái này gọi là giấu đầu hở đuôi nha... Dấu vết này không thể nào là do đụng vào cửa tạo thành được, rõ ràng là bị người cắn, đúng không?' Thấy Lâm Y vẫn im lặng không nói một lời, Phương Hân ghé người gần sát bên cô, nhỏ giọng hỏi, 'Có phải là kiệt tác sau khi Lãnh tổng uống say hay không?'

Hả??? Má Lâm Y lại một trận đỏ ửng, Phương Hân này, đúng là nữ yêu tinh mà! Cô cười ngượng ngùng, 'Hai người các người không có chuyện gì khác thì có thể đi rồi...'

'Thật là Lãnh tổng cắn sao? Đã vậy còn cắn trên trán nữa?' Trương Tiểu Mạn bụm miệng cười khúc khích, 'Lãnh tổng thật oai phong nha!'

Haizzz, quả nhiên là sẽ làm trò cười cho người khác mà! Lâm Y nuốt nước bọt, người đàn ông này, phạt hần thể kia cũng còn chưa đủ, đợi có cơ hội, Lâm Y mình nhất định phải khiến Lãnh Nghị xấu hổ một lần...

Rất nhanh cơ hội đã đến rồi...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 323: Sự Trừng Phạt Của Lâm Y

Thứ ba, công ty Tiểu Họa Nhi và công ty của Lý Lan chính thức ký hợp đồng, hợp đồng này giá trị hơn hai mươi triệu, là hợp đồng lớn nhất mà công ty Tiểu Họa Nhi nhận được từ khi bắt đầu kinh doanh đến nay điều này khiến Lâm Y mừng rỡ vô cùng, cô cố gắng khắc chế cảm xúc của bản thân, giữ nụ

cười bình thản trên môi, chìa tay về phía Lý Lan, 'Lý tổng, để chúc mừng chúng ta hợp tác vui vẻ, tối nay tôi mời khách, xin cô nể mặt cùng ăn một bữa cơm!'

Đôi mắt lúng liếng của Lý Lan hơi nhướng lên, trên môi là nụ cười khiêm mị, cô nhẹ nắm lấy tay Lâm Y, nhìn vết hôn trên trán cô rồi nhàn nhạt nói, 'Lâm tổng, tối nay tôi có hẹn với mấy người bạn rồi...'

'Ồ, vậy để lần sau vậy, lúc nào cô rảnh, tôi xin phép được mời!' Lâm Y mỉm cười, giọng khách sáo.

Lý Lan bật cười ha hả, giọng hời hợt: 'Nhưng mà, Lâm tổng, tối nay tôi lại muốn mời cô đến tham gia cuộc hẹn của chúng tôi... chính là tôi và ba người bạn tốt nữa, ừm, các bạn của tôi vẫn luôn rất ngưỡng mộ Lãnh tổng, không biết liệu cô có yên tâm mời ông xã mình cùng đến không? Cũng để cho chúng tôi được thưởng thức phong thái của anh ta một lần!'

Ba người bạn? Cộng thêm Lý Lan, đây chẳng phải là bốn nữ Bá vương nổi tiếng nhất thành phố H sao? Mắt Lâm Y sáng lên... Nếu như để người đàn ông ngạo mạn kia đến tiếp bốn nữ Bá vương kia... ừm, không biết sẽ thế nào đây?

Đây đã là lần thứ hai Lý Lan đề xuất yêu cầu này, lần trước Lãnh Nghị bá đạo cự tuyệt nhưng lần này Lãnh Nghị đang dè dặt cân trọng lấy lòng mình, đoán chừng hẳn sẽ không dám từ chối nữa!

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, nghĩ đến cảnh tượng kia cô không nhịn được bật cười sau đó nhìn Lý Lan, thoải mái nhận lời, 'Lý tổng, các bạn của cô đã xem trọng ông xã tôi như vậy, chuyện này cứ giao cho tôi!'

Lúc Lãnh Nghị nhận được điện thoại của Lâm Y, hẳn còn đang ở công ty con chủ trì một cuộc họp, xung quanh là rất nhiều chủ quản cấp cao của LS quốc tế và của công ty con đó. Nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, là tiếng chuông rất dễ nghe của riêng Lâm Y, mắt Lãnh Nghị lóe sáng, cho tay vào túi lấy điện thoại ra, một vị chủ quản cao cấp của công ty con đang đứng báo cáo rất thức thời dừng lại, im lặng nhìn hẳn.

Lãnh Nghị nhẹ nhàng ấn phím đón nghe, đầu bên kia lập tức truyền đến giọng nói ngọt ngào của Lâm Y, 'Nghị, em có chuyện muốn nói với anh, giờ anh có rảnh không?'

'Ừm, em nói đi!' Trên mặt Lãnh Nghị vẫn là vẻ lạnh mạc nhưng giọng nói rõ ràng là nhu hòa hơn rất nhiều.

'Tối nay anh đi ăn cơm với em được không?' Giọng nói vẫn rất ngọt, pha thêm một chút nũng nịu.

'Cơm gì?' Mắt người đàn ông lóe lên, hỏi lại bằng giọng cảnh giác.

'Nghị, công ty Tiểu Họa Nhi với công ty của Lý tổng đã ký hợp đồng rồi, cô ấy mời chúng ta tham gia buổi tụ hội với nhóm bạn của cô ấy...' Cô gái nói đến đây lại bất giác mỉm cười.

Lại là Lý tổng kia! Lãnh Nghị nhẹ cắn môi, vội vàng tìm cách thoái thác, 'Anh giờ đang họp ở công ty con, chuyện này lát nữa chúng ta bàn lại sau được không?'

Ý muốn né tránh của Lãnh Nghị Lâm Y làm sao không nghe ra chứ, cô bất giác lại mỉm cười, giọng yêu kiều: 'Nghị, bác sĩ Triệu... khụ khụ, là chúng ta tự đi, hay là mời ông ấy đến một chuyến?'

Lãnh Nghị nheo đôi mắt sắc, hừ, cô gái này, lại dám uy hiếp mình? Nhưng mà... Haizz, nhận thua thôi, trên đời này chắc cũng chỉ có cô uy hiếp hẳn một cách thoải mái như vậy! Thoáng suy nghĩ mấy giây, rốt cuộc Lãnh Nghị cũng bật ra được một chữ, 'Được...'

'Ân, Nghị, em yêu anh chết mất! Tối nay gặp, bye bye!' Đầu bên kia cô gái hớn hờ đáp rồi nhanh chóng ngắt máy.

Lãnh Nghị sầm mặt xuống chậm rãi cất điện thoại vào túi rồi quay sang nhỏ giọng nói với Ngải Mỹ đang ngồi bên cạnh, 'Lập tức giúp tôi điều tra Lý Lan của công ty XX, trước khi cuộc họp kết thúc phải báo cáo kết quả cho tôi!'

Ngải Mỹ đáp lời rồi rời đi, lúc này Lãnh Nghị mới quét mắt một vòng quanh căn phòng họp đầy người, lạnh giọng nói, 'Tiếp tục...'

Kết thúc công việc bước ra khỏi cổng chính của công ty con thì đường phố cũng đã lên đèn, Lâm Y sớm đã gọi mấy cuộc điện thoại thúc giục, nhìn chiếc xe đang chờ sẵn ở trước cổng, Lãnh Nghị hơi khựng lại như đang suy nghĩ điều gì.

Bước sau lưng hẳn là Ngải Mỹ và một nhóm vệ sĩ cùng chủ quản của các phòng ban, thấy hẳn dừng lại ai nấy cũng đều ngừng bước, ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về phía hẳn.

Trên mặt của tổng giám đốc của công ty con không giấu được sự chờ mong, chờ mong vị Lãnh tổng này sẽ đột ngột thay đổi ý kiến lưu lại dùng bữa tiệc tối mà ông đã đặt sẵn từ trước nhưng Lãnh Nghị chỉ dừng lại một chút sau đó ánh mắt sắc bén lơ đãng nhìn về phía trước, không biết đang suy nghĩ những gì sau đó nhấc tay vẫy: 'Tiểu Vương!'

'Lãnh tổng!' Tiểu Vương vội tiến tới một bước, Lãnh Nghị nhỏ giọng nói gì đó với anh ta, Tiểu Vương chỉ lắng nghe rồi gật đầu sau đó Lãnh Nghị lại tiếp tục cất bước đi về phía xe. Ngồi trong xe, hẳn nhàn nhạt dặn dò tài xế: 'Đến nhà hàng XX!'

Lãnh Nghị chịu hạ thấp tư thế, đi tiếp một đoàn khách háo sắc của vợ, đây cũng là lần đầu tiên trong đời hẳn...

Trong một gian phòng bao ở nhà hàng XX, Lý Lan và ba người bạn của mình đã ngồi chờ sẵn. Ba người phụ nữ này tuổi cũng không chênh lệch với Lý Lan bao nhiêu, ai nấy đều trang điểm kỹ lưỡng, phong tư kiêu kiêu, tính cách hào phóng. Bởi vì đều cùng xuất thân từ những gia đình danh giá nhưng chịu ảnh hưởng của văn hóa phương tây, theo đuổi chủ nghĩa độc thân nên có thể nói, bốn người chính là bốn đóa hoa nổi tiếng của câu lạc bộ quý tộc độc thân của thành phố H.

Nếu như nói Lâm Y là một đóa tuyết liên thì bốn người kia chính là bốn đóa Bá vương hoa, cá tính lại không thu liễm, các vị soái ca trong câu lạc bộ nếu như bị bốn đóa bá vương hoa này nhắm trúng, đa phần đều bị ăn đến xương cốt không còn...

Mà thiếu chủ tổng giám đốc của LS quốc tế Lãnh Nghị, với gương mặt tuấn đạt mà lạnh lùng, dáng người cao ngất đứng đặc lại rắn rỏi mẽ người cộng với khí thế cường đại bức người kia, không thể chối cãi, đó là mẫu đàn ông cực phẩm, trước giờ vẫn luôn là mục tiêu đeo đuổi của họ. Nếu như có một ngày có thể hung hăng "yêu thương" người đàn ông cực phẩm kia, chắc chắn, vậy thì tốt biết mấy; tệ nhất, cho dù 调戏一番 thì cũng có thể thỏa lòng khao khát bấy lâu...

Bốn đóa Bá vương hoa kia chờ đợi cơ hội này đã lâu...

Chỉ tiếc là cá tính Lãnh Nghị trước giờ lạnh mạc, thậm chí còn được xưng là 'mặt lạnh', rất ít chịu tham gia các loại tiệc tùng của giới thượng lưu hay các bữa tiệc xã giao chứ đừng nói gì đến chuyện trêu ong ghẹo bướm; cho dù có những lần hiếm hoi ra mặt trong các buổi dạ tiệc, đối với những lời trêu ghẹo đầy đùa của phái nữ, những hành vi cố tình săn đón hân cũng chỉ là lạnh lùng đối mặt, không chút do dự cự tuyệt người ngoài ngàn dặm.

Không thể tiếp cận người đàn ông cực phẩm như vậy vẫn luôn là niềm tiếc nuối của bốn đóa bá vương hao...

Hôm nay rốt cuộc cũng chờ được cơ hội này, ba người kia sau khi nhận được tin tức của Lý Lan thì hưng phấn dị thường, thật sớm đã đến phòng bao chờ sẵn.

Lúc Lâm Y được Lý Lan đưa đến phòng bao, vừa bước vào cửa ba cặp mắt đã đồng thời quét về phía cô, không chút cợt kỵ đánh giá cô gái trước mặt. Đây là bà xã của người đàn ông cực phẩm kia sao? Chắc chắn, quả nhiên là một vị nàng tiên không nhiễm khói bụi trần gian, xinh đẹp động lòng người! Chỉ là, thoát nhìn thân thể kia gầy yếu mảnh khảnh như vậy, liệu có thể thỏa mãn người đàn ông cực phẩm kia không?

Đối với ánh mắt không chút dè dặt của ba người kia, Lâm Y chỉ nhàn nhạt mỉm cười, chào hỏi họ xong thì cùng Lý Lan ngồi xuống. Ngồi chưa nóng chỗ thì đã nghe người họ Triệu vỗ tay cười: 'Lâm tổng, dấu vết trên trán và trên cổ cô là do Lãnh tổng để lại sao?'

Lâm Y thoáng ngẩn người, người mới vừa quen biết nhau đã hỏi vấn đề tế nhị như vậy rồi sao? Hình như không thích hợp cho lắm thì phải! Nhưng họ là bốn đóa Bá vương hoa, Lâm Y sớm đã nghe danh, vì vậy cũng không lấy làm ngạc nhiên cho lắm, cô thờ ơ cười: 'Phải đó...'

'Anh ta còn thích cắn ở đâu nữa?' Thấy bốn người cực kỳ hào hứng với chủ đề này, Lâm Y mím môi, không biết nên trả lời thế nào mới phải thì một giọng nữ khác đã vang lên, 'Anh ta một đêm nhiều nhất có thể làm mấy lần? Cái kia... có phải rất hùng vĩ không?'

Mặt Lâm Y lập tức đỏ ửng, mồ hôi tuôn ròng ròng trên trán, ngượng ngùng vô cùng, Lý Lan lúc này mới ung dung giúp cô giải vây: 'Các cô tưởng rằng Lâm tổng cũng giống các cô sao? Hừm, được rồi, đừng dọa người ta nữa!' Lúc này ba người còn lại mới hi hi ha ha đòi đi chủ đề tế nhị kia nhưng những câu họ nói vẫn khiến Lâm Y mặt đỏ không thôi.

Bốn đóa hoa này quả nhiên danh bất hư truyền, hừ, để xem Lãnh Nghị có bị họ làm khó hay không, hân trước giờ luôn là người rất nghiêm túc, gặp được bốn người này, không biết tình huống sẽ như thế nào đây?!! Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô gian nan nuốt nuốt nước bọt hình dung ra cảnh tượng lát nữa đây.

Rốt cuộc cửa phòng bao cũng mở ra rồi bóng dáng cao ngất của Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa, vẫn là gương mặt tuấn đạt đó, vẫn là khí thế cao ngạo bức người đó; ánh mắt sắc bén của hắn lướt qua từng gương mặt một, bốn người phụ nữ gần như là đồng thời phát ra tiếng kêu chói tai, về mặt hưng phấn dị thường, kích động hết như những fan trung thành gặp được thần tượng mà mình ngưỡng mộ vậy.

Phản ứng điên cuồng của bốn người khiến khóe môi Lâm Y thoáng qua một ý cười, đôi mắt đen láy nhìn về phía Lãnh Nghị nhưng trên mặt hắn không có chút biểu cảm nào, ánh mắt vẫn hết sức lạnh nhạt quét về phía bốn người lạ trong phòng nhưng thân thể vẫn đứng bất động nơi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 324: Lãnh Nghị Rơi Vào Hang Sói???

Lâm Y vội đứng dậy đi về phía hắn kéo hắn ngồi xuống bên cạnh mình rồi chủ động giới thiệu, 'Đây là ông xã tôi Lãnh Nghị... Nghị, đây là Lý tổng, đây là bạn thân của Lý tổng, họ Triệu, họ Trương, họ Ngô... Họ ngưỡng mộ anh đã lâu, rất muốn làm quen với anh!'

'Lãnh tổng, tôi là Lý Lan, lần trước trong buổi tiệc từ thiện của thành phố H chúng ta đã gặp mặt!' Đôi mắt lúng liếng của Lý Lan thoáng qua một ý cười, chủ động đứng dậy, tay nâng ly rượu ẻo lả đi về phía chiếc ghế trống bên phải của Lãnh Nghị ngồi xuống, thuận tiện cầm lấy chai rượu trên bàn rót một ly đầy rồi đẩy đến trước mặt Lãnh Nghị, mặt Lãnh Nghị vẫn không chút biểu cảm nào, chỉ thờ ơ đón lấy. Lý Lan lại nở một nụ cười mê hồn, tay nâng ly

rượu về phía hắn, 'Anh không nhớ tôi nhưng tôi lại nhớ anh rất rõ! Nào, tôi kính anh một ly!'

Lãnh Nghị lúc này mới khách sáo mỉm cười, cụng ly với Lý Lan rồi nâng ly lên uống cạn...

'Từ lượng của Lãnh tổng thật tốt!' Bàn tay nhỏ nhắn của Lý Lan như có ý như vô tình đập lên vai Lãnh Nghị, nháy mắt với hắn, miệng không quên lên tiếng tán dương, đôi mắt sắc bén của Lãnh Nghị lóe lên rồi vụt tắt như không có gì, lặng im không nói.

'Lãnh tổng, tôi cũng kính anh một ly!' Ly rượu còn chưa kịp đặt xuống thì giọng nói kiều mị của người họ Trương đã vang lên, sau đó cô ta cũng đứng dậy đi đến bên cạnh Lãnh Nghị, thuận tiện kéo một chiếc ghế khác nhét vào giữa Lãnh Nghị và Lý Lan, cứng rắn tách hai người ra, Lâm Y không thể không dịch chiếc ghế của mình ra, nhường lại một khoảng trống bên tay trái Lãnh Nghị.

'Lãnh tổng, anh chính là người đàn ông trong giấc mộng của tôi mỗi đêm nha!' Người họ Trương nâng ly rượu trên tay mình đến trước mặt Lãnh Nghị, cả người cũng lập tức ghé sát vào người hắn, bộ ngực vĩ đại như vô tình như có ý cọ vào cánh tay hắn.

'Lãnh tổng, còn tôi nữa!' Người họ Triệu cũng cười híp cả mắt, tay nâng ly chen vào sát phía tay trái sau lưng Lãnh Nghị, cả người nhóm về phía trước, cả người như dán lên lưng Lãnh Nghị cọ tới cọ lui, 'Tôi là fan trung thành của anh nha...'

'Lãnh tổng, tôi họ Ngô...' Người họ Ngô chen vào bên phải sau lưng Lãnh Nghị...

Cứ thế, bốn đóa hoa vây chặt lấy Lãnh Nghị, cứng rắn ép Lâm Y ra ngoài, cảnh tượng này khiến Lâm Y không khỏi nhớ lại tình tiết trong một bộ phim truyền hình, lúc một vị công tử nhà giàu đến thanh lâu ăn chơi cũng bị các cô gái xúm xít vây quanh như thế này.

Nghĩ đến đây đây mắt Lâm Y thoáng lộ ra một ý cười nhưng biến mất rất nhanh, cô mỉm môi nhìn xem biểu tình trên mặt Lãnh Nghị. Cô biết hắn trước giờ cao ngạo, khinh thường nhất chính là những trường hợp như thế này, huống gì bà xã vẫn còn ngồi bên cạnh quan sát! Như vậy chẳng khác nào trộm đồ bị người ta bắt gặp, cảm giác đó thực khó chịu vô cùng!

Khụ khụ, cái mà Lâm Y muốn thấy chính là vẻ mặt cau có, khó chịu, ngượng ngùng của Lãnh Nghị, thậm chí là dừng đứng đứng dậy bỏ đi nhưng ngược lại với nỗi chờ mong của cô, người đàn ông kia vẫn không có chút phản ứng nào, bình thản ngồi đó cụng ly với bốn đóa hoa!

Lâm Y nghi hoặc nhướn mày, ngồi bên cạnh tiếp tục xem kịch vui...

Lãnh Nghị tuy bận đối phó với bốn đóa hoa nhưng sớm đã nhìn thấy thái độ chờ xem kịch vui của vợ mình, cô gái này thật là....!!! Hắn thầm cắn môi, được, đã vậy anh xem em có thể ung dung xem đến lúc nào!

'Được, vậy Lãnh Nghị tôi cũng mời các cô một ly!' Lãnh Nghị nhàn nhạt lên tiếng, chủ động nâng ly lên uống cạn.

Câu nói này, hành động này lập tức khiến cho bầu không khí trong phòng bao sôi động hẳn lên, bốn người kia hưng phấn dị thường, chắc chắn, tối nay cứ chúc say người đàn ông cực phẩm này đã rồi tính sao! Dựa vào từ lượng của bốn đóa hoa chúng ta, chẳng lẽ lại không thể chúc cho người đàn ông này say đến bất tỉnh nhân sự sao?!

Thế là bốn đóa hoa dồn dập giành nhau kính rượu, hai chai rượu cao cấp trên bàn rất nhanh đã cạn sạch, Lý Lan hào hứng quay sang nhân viên phục vụ, 'Phục vụ, thêm rượu!'

Lãnh Nghị hơi nhếch môi, nhàn nhạt nói, 'Không cần đâu! Đổi rượu khác! Phục vụ, mang loại whisky tốt nhất của nhà hàng các vị đến đây! Hôm nay chúng ta uống cho thỏa thích...' Vừa nói khoe mặt hắn vừa liếc sang Lâm Y ngồi bên cạnh, rót cuộc hắn cũng hài lòng khi nhìn thấy đôi mắt đen láy của cô gái thoáng qua một tia bất an, thái độ xem kịch vui đã thu liễm không ít. Lãnh Nghị này, ngày thường không phải là uống như vậy nha! Cứ thế này liệu hắn... có thật sự bị bốn người phụ nữ kia chúc say hay không đây?

'Ồ, Lãnh tổng, anh cũng thích whisky sao? Tôi cũng giống anh nha, tối nay chúng ta không say không về!' Tiếng cười sang sảng của người họ Triệu vang khắp gian phòng bao.

Rất nhanh, năm sau chai rượu whisky thượng hạng và các dụng cụ pha chế đã được bày lên bàn. Nhiều vậy sao? Nhìn đủ thứ rượu và dụng cụ pha chế bày khắp bàn, khoe môi Lâm Y hơi rút lại, cô nhấp máy môi, bất an nhìn Lãnh Nghị, rót cuộc nhịn không được lên tiếng nhắc nhở, 'Nghị, đừng uống nhiều quá...'

Lãnh Nghị thâm thúy nhìn về phía cô gái, khoe môi nhẹ câu lên, giọng thật tinh táo: 'Ừm, Y Y, em bảo anh đến tiếp khách, thế nào anh cũng phải cùng khách uống cho tận hứng chứ!' Ánh mắt xem kịch vui của Lâm Y đột nhiên biến thành kinh ngạc, cô gian nan nuốt nuốt nước bọt, cười ngượng ngùng không nói được gì...

Lãnh Nghị vẫn giữ nụ cười lạnh nhạt trên môi nhìn về phía bốn đóa hoa: 'Tối nay uống cho hết số rượu này, không đủ lại gọi tiếp... phục vụ, mở rượu ra pha đi!' Ai cũng không để ý lúc này nhân viên phục vụ đã đổi một người khác...

'Thật có khí phách!' Bốn đóa hoa nghe vậy không khỏi bật lên lời tán thưởng từ đáy lòng, khụ khụ, từ lượng của họ vốn rất khá, huống chi mấy người họ hỗ trợ nhau gian dối, thường thường người khác uống một chai thì họ chỉ mới uống nửa chai thôi; tối nay họ đã thế phải dùng hết cách hạ gục mục tiêu cực phẩm này!

Rất nhanh hai bình rượu whisky đã cạn đến đáy, Lý Lan lúc này đã say đến mặt đỏ ửng, cô nhìn sang Lâm Y, rót cho cô một ly rượu đầy, cười nói: 'Lãnh tổng, chúng tôi chỉ là hâm mộ chồng cô thôi, sẽ không cướp anh ta đâu... Yên tâm, yên tâm đi! Nào nào nào, chúng ta cũng cạn một ly đi! Chúc mừng

hai công ty hợp tác vui vẻ!"

"Tôi uống rượu sẽ bị dị ứng!" Lâm Y chỉ đành cười trừ, ra ngoài xã giao cô vẫn luôn mượn cớ là mình uống rượu bị dị ứng mà tránh đi vì vậy trước giờ cô không dính một giọt rượu vào người, người khác cũng thật sự cho rằng cô không uống được nên cũng không ép, thỉnh thoảng gặp phải những vị khách khó giải quyết, thực sự bị ép quá thì cũng là Phương Hân và Trương Tiểu Mạn uống giúp cô --- đây là chiêu mà Lãnh Nghị dạy cho cô.

"Chỉ uống một ly thôi mà!" Lý Lan mượn men say ép Lâm Y uống rượu.

"Vợ tôi không biết uống, để tôi uống thay!" Lãnh Nghị mỉm cười với Lý Lan rồi chủ động nâng ly ngửa cổ uống cạn, Lý Lan lập tức quay mặt về phía Lãnh Nghị, hớn hờ ngạo khen: "Tư lượng thật tốt!", sau đó cũng ngửa cổ uống cạn.

"Nghị..." Giọng nói có chút bất an của Lâm Y bị lấp mất trong tiếng cười nói cao đề xi ben của bốn đóa hoa, đôi mắt đen láy lóe lên, một cảm giác tội lỗi cuộn cuộn dâng trào trong nội tâm, haizz, là mình không tốt, cứ cứng rắn muốn đưa dê vào miệng cạp! Ồ, không đúng, là đưa cạp vào ổ sói!

Rượu uống càng lúc càng nhiều, bốn đóa hoa cũng càng lúc càng tàn rữa, cánh tay của người họ Triệu đập lên bờ vai rần ròi của Lãnh Nghị, cô ta say đến híp mắt, ánh mắt kiêu mị nhìn Lãnh Nghị chằm chằm sau đó chỉ tay về phía Lâm Y, cười khanh khách: "Lãnh tổng, một hàng dấu đỏ trên cổ của Lâm tổng là kiệt tác của anh sao? Ồ, trên trán hình như cũng có một dấu!"

Mặt Lâm Y vụt đỏ ửng, trái với vẻ ngượng ngùng của cô, Lãnh Nghị vẫn đường hoàng ngồi đó, giọng ung dung: "Đương nhiên là tôi làm rồi!"

"Hahaha..." Cô gái họ Triệu cười đến thật phóng túng, cô ngửa đầu lộ ra chiếc cổ cao trắng nõn, "Lãnh tổng, có thể giúp tôi cắn mấy dấu không? Tôi thật sự rất muốn nha... ừm, không biết trên giường anh có phải cũng dùng mãnh như vậy không hử?"

Khóe môi Lâm Y như rút lại, xem thế này, người đàn ông này chắc cũng sẽ không chịu nổi rồi chứ?! Cô đã quên ý muốn ban đầu của mình là muốn đề cho người đàn ông này khó chịu mà bắt đầu đồng tình với Lãnh Nghị, cô quay sang một đám phụ nữ đang bám lấy chồng mình, khiêu khích chồng mình, lại thâm thờ dài mấy tiếng: Con cạp lần này đúng là đã bắt hạnh rơi vào hang sói rồi!

"Được, cô uống trước!" Lãnh Nghị vẫn một vẻ bình thản, lẳng lặng kéo cánh tay bạch tuyết đang bám trên vai mình xuống, ra hiệu cho nhân viên phục vụ rót rượu cho cô gái họ Triệu!

Cánh tay của cô họ Triệu vừa bị kéo xuống thì tay của cô họ Trương lại vòng qua cổ Lãnh Nghị, đã say đến lú lờ: "Lãnh tổng, vậy ...chúng tôi cũng... muốn..." Rồi không chút khách khí ngồi hẳn lên đùi Lãnh Nghị, ừm, dù là chỉ ngồi trong lòng người đàn ông cực phẩm như vậy được một phút cũng tốt rồi!"

"Được, cũng uống rượu trước đã!" Lãnh Nghị vẫn một vẻ ung dung, không hoảng không loạn nâng ly hướng về phía cô họ Trương, thuận thế kéo cánh tay đang vòng qua cổ hắn xuống, đôi chân dài cũng dịch sang một phía khác, cô họ Trương thất thanh kêu một tiếng, suýt nữa là ngã nhào xuống đất, cũng may là Lãnh Nghị hảo tâm vươn tay kéo cô ta lại, nhân tiện ấn cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

"Lãnh tổng..." Cô họ Ngô dán người sát vào người Lãnh Nghị, đã say đến mờ mịt, yêu mị cười: "Có... có thể nói cho chúng tôi nghe xem...anh mạnh đến đâu? Ừm, có thể ứng phó được bốn đóa hoa chúng tôi không?"

Khóe môi Lâm Y co rút càng dữ dội, rốt cuộc ngồi không yên nữa, hết sức đồng tình với ông xã mình, cô nhìn Lý Lan như hỏi ý: "Lý tổng cô xem, mọi người đều uống say cả rồi, chúng ta kết thúc ở đây đi, được không?"

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 325: Có Thật Sao? (1)

Trên mặt Lý Lan cũng là nụ cười mờ mịt men say, đáy mắt cũng một mảnh mơ hồ, rõ ràng là đã uống rất nhiều: "Lâm tổng, đừng khấn trương, cứ để các chị em tốt của tôi đùa cho tận hứng đi..."

"Oa, Lãnh tổng, ngực của anh thật rắn chắc nha..." Một bàn tay đã lớn mặt sờ lên ngực Lãnh Nghị khiến hắn bức dọc lập tức rũ bàn tay tà ác đó ra...

"Oa, Lãnh tổng, anh còn có cơ bụng nữa sao... ừm, sờ một tí thôi mà, đừng nhỏ mọn như vậy!" Lại một bàn tay khác càn rỡ duỗi về phía bụng hắn, may mắn là phản ứng của Lãnh Nghị nhanh lẹ kịp thời chặn lại được...

Cứ như thế, bốn người kia mượn men say mà không ngừng giờ trò quấy rối, hết sờ lại vuốt...

"Lãnh tổng... anh còn chưa nói cho chúng tôi biết, liệu một đêm... có thể thu phục được bốn người chúng tôi không?" Lại một cánh tay "bất khuất kiên cường" dán lên, tiếp tục hỏi riết.

Mà Lãnh Nghị, người đàn ông cao ngạo này rốt cuộc không giả vờ tiếp được nữa, mấy người phụ nữ này tư lượng thật là tốt quá, thế nào mà uống mãi

vẫn không say? Hắn có chút bực dọc rũ móng vuốt đang sờ soạng trước ngực hắn ra, mỗi móng vuốt cũng nghiêng răng bật ra mấy chữ: 'Không thành vấn đề!'

'Haha, tôi biết Lãnh tông sẽ không làm chúng tôi thất vọng mà', cô gái họ Triệu cười càng phóng khoáng, bàn tay vừa mới bị Lãnh Nghị giãy ra lại quần lên cổ hắn, 'Lãnh tông... rốt cuộc có thể... một đêm mấy lần?'

'Lãnh tông... có nghe nói đến... một đêm bảy lần?'

Đáy mắt Lãnh Nghị tối sầm dù trên mặt vẫn bảo trì vẻ ung dung, hắn trấn định ngăn chặn, hóa giải từng thế công của bốn người phụ nữ lì lợm kia, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Lâm Y về mặt đây hồi hận kia, ừm, cô gái này, là em cứng rắn ép ông xã mình đi tiếp một đám khách mê trai kia, định xem chồng mình khó xử chứ gì?! Giờ thì hồi hận rồi đúng không?

Bắt gặp ánh mắt của Lãnh Nghị đang nhìn mình trong mắt Lâm Y lóe lên một tia đồng tình sau đó lại biến thành ủy khuất, cô thật ủy khuất, thật đáng thương nhìn Lãnh Nghị, chừng như người chịu quá nhiều không phải là hắn mà là chính cô vậy...

Khụ khụ, Nghị, em cũng không biết sự tình sẽ thành thế này! Nhưng tối nay lạ thật đấy, vì sao bốn người kia đều đã say túy lúy rồi mà Lãnh Nghị vẫn còn tỉnh táo, hoàn toàn không nhận ra có chút men say nào vậy? Từ lượng của hắn thế nào lại đột nhiên khác biệt như vậy?

Cái cô gái này!!! Lãnh Nghị vừa một lần nữa nhanh nhẹn rũ ra móng vuốt đang vươn về phía ngực hắn, bắt đắc dĩ chau mày, thu hồi tầm mắt tập trung tinh thần lo đối phó với đám phụ nữ đang triều hắn... Haizz, Lãnh tông giám đốc một đời anh minh toàn bộ bị hủy trong tay bà xã rồi..

'Lãnh tông nói mau đi...' Lại một bàn tay quần lên cổ Lãnh Nghị, cô họ Triệu giương ánh mắt lơ đãng say đến không mở mắt lên nổi si mê nhìn hắn, 'Anh một đêm... có thể ... mấy lần?'

Lãnh Nghị cắn răng 'Tùy...'

'Hahaha, mọi người... nghe rõ cả chưa?' Tiếng cười của cô gái nghe đặc biệt chói tai, 'Lãnh tông... anh ta nói tùy... quả thực là đàn ông cực phẩm...'

'Tối nay chúng ta đến khách sạn lấy phòng... Lãnh tông... đừng để chúng tôi... thất vọng...' Là tiếng của Lý Lan.

'Uống rượu đi!' Lãnh Nghị nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lại một chai whisky nữa cạn sạch, bốn người đã say đến lú cả lưỡi, mí mắt nặng nề sụp xuống; Lý Lan cố sức rũ rũ đầu nhưng vẫn không chống lại được mí mắt trĩu nặng của mình, cô ta nhủ chặt mày, sức uống của mình hôm nay sao thế này? Thế nào lại dễ say như vậy

Rốt cuộc bốn đóa hoa cũng say nằm la liệt, Lãnh Nghị thì vẫn mặt không đổi sắc đường hoàng ngồi đó, trong phòng bao phút chốc an tĩnh trở lại, Lâm Y rốt cuộc cũng có thể thở phào một hơi nhưng còn chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị bắn về phía mình.

Đôi mắt đen láy của cô gái lóe lên rồi lập tức biến thành ủy khuất, giọng nói cũng đầy ủy khuất cùng nao núng: 'Nghị... khụ khụ, em cũng không biết sẽ như vậy mà!'

Lãnh Nghị mím môi không nói gì, ánh mắt vẫn ghim chặt trên gương mặt nhỏ đầy ủy khuất của cô gái, tay thì vẫy nhẹ, nhân viên phục vụ này giờ vẫn đứng bên cạnh pha chế rượu với vàng tiền đến, khom lưng thấp giọng gọi: 'Lãnh tông?'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô liếc sang nhân viên phục vụ vóc người cao lớn rắn rỏi kia, ừm, hình như rất quen mặt nha, vừa nghĩ đến đây thì đã nghe Lãnh Nghị nhàn nhạt lên tiếng: 'Đi gọi Tiểu Vương, đặt một phòng khách sạn rồi đưa bốn người này lên đó...'

'Dạ, Lãnh tông!' Nhân viên phục vụ kia lại kính cẩn khom lưng chào rồi lui ra khỏi phòng.

Lâm Y nhìn theo bóng nhân viên phục vụ khuất dần nơi cửa rồi lại nhìn sang Lãnh Nghị vừa khéo bắt gặp ánh mắt thâm thúy của hắn đang nhìn mình, cô cười ngượng ngùng, 'Nghị, thì ra anh sớm đã có chuẩn bị trước... khụ khụ, chẳng trách anh uống nhiều như vậy mà không say...'

Con cạp rốt cuộc vẫn lợi hại hơn con sói, haizz...

Lãnh Nghị vẫn nhìn Lâm Y chăm chăm, vẫn không chịu lên tiếng, Lâm Y bị nhìn đến có chút hốt hoảng, chỉ đành ho nhẹ một tiếng, cười cầu hòa: 'Nghị, đều tại em hết... hôm nay thật khó cho anh... khụ khụ...'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, rốt cuộc cũng chịu nở nụ cười, hắn chậm rãi đứng dậy, chia tay về phía cô gái, giọng ôn nhu dị thường: 'Em là vợ của anh, vì em anh vất vả thế nào cũng xứng đáng!'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, chăm chú nhìn bàn tay to đang chia ra trước mặt mình, nhẹ nuốt nuốt nước bọt rồi ngượng ngùng đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào tay hắn, nương theo sức kéo của hắn mà đứng lên.

Lúc này ngoài cửa phòng bao chợt vang lên tiếng của Tiểu Vương: 'Lãnh tông!'

'Vào đi!' Giọng trầm thấp mà hữu lực của Lãnh Nghị xuyên qua căn phòng vọng ra ngoài, hắn khoác tay lên vai Lâm Y đứng nhìn Tiểu Vương dẫn theo mấy người vệ sĩ tiến vào.

'Nghị, Lâm Y thoáng có chút bất an ngược lên nhìn gương mặt anh tuần mà lạnh mạc của chồng, 'Họ đã say đến thế này rồi... mang lên khách sạn liệu có xảy ra chuyện gì không?'

'Không đâu!' Lãnh Nghị khoác vai Lâm Y bước ra khỏi phòng bao, hừm, chỉ có mấy người phụ nữ này tưởng rằng hắn không đối phó nổi sao? Lãnh Nghị nhếch môi cười khinh thường, 'Bọn họ ngủ đến ngày mai không phải là xong rồi sao?'

'Nghị, anh thật tốt! Yêu anh nhất!' Gương mặt cô gái tràn đầy ý cười, tay dịu dàng vòng qua vùng eo rắn rỏi của hắn, giọng ngọt như mật.

'Ấn, anh cũng yêu em!' Khóe môi Lãnh Nghị ý cười càng sâu, hắn cúi xuống nhảy mắt với cô gái, giọng thật dịu dàng, 'Sáng mai em đừng vội đi làm, anh bảo bác sĩ Triệu đến nhà một chuyến, ừm, nếu như có thai, em cứ ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi...'

Cả người cô gái chợt cứng đờ, bước chân hơi khựng lại nhưng lập tức bị lực tay mạnh mẽ của người đàn ông kéo đi, không thể không tiếp tục bước theo hắn.

'Nghị, cô gái bất an nhủu mày, giọng nói cũng run lên, 'Chúng ta đã nói năm sau lại sinh kia mà... ừm, cho dù em thật sự có thai, cũng sẽ không ở nhà nghỉ ngơi, em muốn đi làm!'

'Ồ... dù sao nếu có rồi thì cứ sinh đi, ừm, còn những chuyện khác, ngại mai kiểm tra có kết quả rồi tính sau!' Người đàn ông kẹp cô gái bước ra khỏi nhà hàng, bên ngoài, hai chiếc xe màu đen đã chờ sẵn, vệ sĩ mở cửa, Lãnh Nghị không nói gì thêm ấn cô gái vào trong xe còn mình cũng bước theo vào...

Sáng hôm sau, trong biệt thự nhà họ Lãnh, bác sĩ tư nhân của gia đình họ Triệu, năm nay tuổi đã khá lớn đang giúp Lâm Y làm một loạt kiểm tra và xét nghiệm, Lãnh Nghị thì ngồi vắt chéo chân nơi sofa khảm trượng mím chặt môi theo dõi từng cử động của bác sĩ Triệu, hắn đã quá sốt ruột chờ mong kết quả rồi.

Đôi mắt đen láy của Lâm Y không nhìn bác sĩ Triệu mà dán lên gương mặt anh tuần của Lãnh Nghị, ừm, lần này có phải có sai sót gì không? Hơn nữa phản ứng lúc có thai của mình không phải như vậy mà... Chắc chắn không phải là có thai...

Bác sĩ Triệu cầm báo cáo xét nghiệm trên tay, trên mặt là nụ cười ôn hòa, giọng hóm hờ: 'Lãnh tiên sinh, chúc mừng anh, Lãnh phu nhân lại có tin vui! Hơn nữa các chỉ số xét nghiệm cho thấy thai nhi cực kỳ khỏe mạnh!'

Niềm vui lập tức lộ ra trên gương mặt tuần mỹ của Lãnh Nghị không một chút che giấu, hắn vội vàng giật lấy báo cáo xét nghiệm trên tay bác sĩ Triệu tỉ mỉ xem xét.

Lâm Y thì ngó người, đôi mắt đen láy nhẹ chớp, nhìn bác sĩ Triệu với ánh mắt khó tin, thật lâu sau mới thấp giọng thì thầm: 'Bác sĩ Triệu, có cần xét nghiệm lại lần nữa không? Tôi cảm thấy chuyện này rất không có khả năng...'

'Không cần xét nghiệm lại đâu! Các chỉ số đều cho thấy cùng một kết quả, hơn nữa thai nhi rất khỏe mạnh, tôi dự đoán, chắc là đã hơn một tháng...' Bác sĩ Triệu vẫn ung dung trả lời bằng giọng nói hòa nhã của mình.

Hơn một tháng! Trong đầu Lâm Y nhanh chóng rà soát lại, xem tháng trước ngày nào đã quên thực hiện phòng hộ nhưng... không có nha, lần nào cũng đều có làm mà! Lâm Y thoáng chau mày, cô mím môi, yếu ớt nói: 'Không thể nào đâu... Bác sĩ Triệu, lúc tôi mang thai hai đứa con trai, triệu chứng ốm nghén hoàn toàn khác...'

'Lãnh phu nhân, triệu chứng ốm nghén sẽ thay đổi tùy thuộc hoàn cảnh, tâm tình hay chế độ ăn uống, đương nhiên cũng có thể bởi vì giới tính của đứa bé...' Bác sĩ Triệu giảng giải một cách tỉ mỉ.

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, nghe bác sĩ Triệu nói vậy, Lãnh Nghị vội buông báo cáo xét nghiệm trên tay xuống, giọng đầy hưng phấn ngắt lời bác sĩ Triệu: 'Bác sĩ Triệu, ý của bà là, giới tính của đứa bé không giống nên triệu chứng ốm nghén sẽ không giống sao?'

'Đúng vậy, Lãnh tiên sinh, cũng có khả năng này!' Bác sĩ Triệu nghiêm túc nhìn Lãnh Nghị gật đầu.

Đầu mày cuối mắt Lãnh Nghị đều là ý cười, 'Vậy bác sĩ Triệu, bà có thể giúp chúng tôi kiểm tra một chút đứa bé này là trai hay gái không?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 326: Có Thật Sao? (2)

'Lãnh tiên sinh, hiện giờ nếu muốn kiểm tra thì chỉ có thể rút nước ối, làm kiểm tra DNA để biết giới tính nhưng chỉ sợ làm vậy sẽ có ảnh hưởng đối với thai nhi, tôi đề nghị không nên làm theo cách này... Đợi thêm mấy tháng, khi thai nhi khoảng bốn tháng tuổi thì có thể kiểm tra ra được rồi!'

'Khụ khụ, chuyện có ảnh hưởng tới thai nhi đương nhiên chúng tôi sẽ không làm rồi!' Lãnh Nghị cười sáng lạng, 'Đội cái thai lớn hơn một chút rồi tính sau!'

Khó có được Lãnh Nghị tâm tình tốt tiền bác sĩ Triệu ra đến tận cửa sau đó vội vàng quay lại, chạy thẳng lên đầu, vừa chạy vừa rút điện thoại trong túi ra sửa thành chế độ im lặng, lúc này hẳn không mong muốn nhất là có người quấy nhiễu đến mình!

Lúc Lãnh Nghị đẩy cửa phòng ngủ bước vào thì thấy Lâm Y đang ngồi ngẩn người nơi sofa, một tay cô đang chống lên trán, khuỷu tay tựa vào thành ghế, ánh mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe tiếng động nơi cửa, Lâm Y vội thu hồi tầm mắt, tỉ mỉ quan sát gương mặt tươi cười của người đàn ông.

Mắt Lãnh Nghị lóe lên một tia nhu hòa, trên môi là nụ cười ấm áp, hắn sải bước về phía cô gái đang ngồi nơi sofa, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô, cúi đầu, dè dặt quan sát sắc mặt cô sau đó ho nhẹ một tiếng, giọng lấy lòng: 'Y Y...', cùng với tiếng gọi cánh tay dài đã vươn ra ôm cô gái đặt lên trên đùi mình.

'Nghị!' Cô gái rũ cánh tay người đàn ông ra, giọng như sắp khóc: 'Sao em lại mang thai được chứ? Không phải đều có thực hiện phòng hộ sao? Anh đã nói là sẽ không để em mang thai nữa mà!'

'Cái này...' Đáy mắt Lãnh Nghị thoáng gọn sóng nhưng niềm vui sướng từ sâu trong đáy lòng không cách nào che dấu được, 'Không phải là anh cố ý đâu nhưng mà... nhưng mà biết đâu có gì sơ sẩy... khụ khụ, anh cũng không biết...'

'Anh không biết thì còn ai biết nữa chứ!' Lâm Y buồn bực nói, nắm tay nhỏ bé dầm thùm thụp không ngừng lên lồng ngực rắn rỏi kia, 'Anh nói mà không giữ lời, sau này không cho phép đụng em nữa! Nhớ kỹ chưa? Tuyệt đối không được chạm vào em nữa!'

Tuyệt đối không được đụng vào em nữa?! Lãnh Nghị muốn cười nhưng không dám cười, chỉ có thể nuốt tiếng cười vào bụng; mặc kệ nắm tay nhỏ nhắn đang dầm thùm thụp vào ngực mình kia.

Cũng là mình đuối lý trước, đã nói sẽ không để cô mang thai, kết quả vẫn là ngược lại, nhưng như vậy cũng tốt! Hừm, em muốn khóc lóc, đánh mắng thế nào cũng được! Vì cô công chúa nhỏ của anh, anh chịu hết!

Nhưng khí thế hăng hái của cô gái chẳng duy trì được bao lâu, chỉ mới dầm mấy cái thì cô đã phát hiện mình sai quá mức bởi vì người đàn ông này chưa đau thì tay cô đã đau trước rồi. Cấn môi, cô gái rút cuộc ừ rừ thu lại nắm đấm, đôi tay thay phiên nhau xoa nhẹ lên chỗ đau, bắt đầu khóc nức nở.

'Khụ khụ, Y Y, đừng vậy mà!' Người đàn ông nhìn cô gái đang che mặt khóc nức nở, cố nén niềm vui sướng trong lòng dịu giọng khuyên lơn, 'Em xem, anh cũng không phải cố ý mà, đúng không? Ừm, đây nhất định là do ông trời cố tình ban cho chúng ta một cô công chúa...'

Huhuhu...

Người đàn ông nuốt nước bọt, định ôm lấy cô gái nhưng cô đã hung hăng rũ tay hắn ra, tiếp tục bụm mặt khóc nức nở. Người đàn ông nhe răng, suy nghĩ mấy giây rồi ho khan một tiếng, tìm cách chuyển đề tài, 'Y Y, em nói xem cục cưng này của chúng ta là lần nào, ừm, làm sao mà có?'

Huhu... Tiếng khóc của cô gái quả nhiên ngừng lại, chỉ còn lại tiếng nấc nhỏ, hình như đang đợi câu tiếp theo của người đàn ông.

Cổ họng người đàn ông bật ra một tiếng cười khẽ nhưng giọng nói trở nên rất nghiêm túc, 'Liệu có phải là... cái đêm mà chúng ta vì tránh Hạo Hạo nên ra ngoài qua đêm ở hội quán hay không?'

Đôi tay đang bụm mặt của cô gái chợt run lên, có thể lắm chứ, lần đó mãi mê hưởng thụ thể giới hai người, làm đến ngày hôm sau suýt nữa thì không xuống nổi giường... Mặt cô gái bỗng chốc nóng như hơ, may mắn là có đôi tay bụm mặt nên người đàn ông kia không nhìn thấy!

'Ừm, cũng có khả năng là... lần đó, lần ở văn phòng anh... khụ khụ, lần mà em đến dụ dỗ anh mà có... em nói xem có đúng thế không?' Người đàn ông nhìn cô gái vẫn vùi mặt giữa hai bàn tay mà cười thâm, xem ra chiêu này hiệu nghiệm thật, cô gái đã quên khóc rồi...

Em dụ dỗ anh? Cô gái suýt nữa thì không nhịn được mà buông tay xuống, kêu thét lên; nhưng mà... được thôi, em thừa nhận lần đó là em cố ý đến quyến rũ anh; cô gái cắn môi không nói tiếng nào, mặt lại đỏ lên, haizzz....

'Ồ...' Bàn tay to của Lãnh Nghị nhẹ nhàng đáp lên vai cô gái, 'Cũng có thể lần đó là kỳ an toàn của em, ách, nhưng thực ra là không an toàn chút nào...'

Hàng mi dài của cô gái nhẹ chớp lên, đúng nha, lần đó liệu có phải mình tính nhầm kỳ an toàn không nhỉ? Kết quả là lần đó không có thực hiện phòng hộ gì cả... Haizz, hối hận... hối hận rồi...

Huhuhu... Tiếng khóc của cô gái lại không nhịn được vang lên, lần này là vì hối hận mà khóc...

'Đừng khóc đừng khóc...' Giọng người đàn ông đầy sùng nịch như dỗ một đứa bé vậy, cánh tay đang khoác nơi vai cô gái cũng siết lại, một cánh tay nữa nhẹ nhàng vòng qua, cẩn trọng ôm lấy thân thể mảnh khảnh kia vào lòng.

Lần này cô gái không phản kháng nữa mà để mặc hắn ôm, để mặc hơi thở ấm áp của hắn phất qua mặt cô, đôi môi ấm nóng âu yếm đặt lên mu bàn tay mình một nụ hôn, 'Y Y...'

Thấy cô gái không có chút phản ứng gì, người đàn ông mỉm cười ôm cô gái tựa vào sofa, lúc này hắn chỉ muốn ôm cô như thế này, à không, ôm cô và cô công chúa nhỏ trong bụng ngồi đây, ừ, chắc chắn là con gái rồi! Lãnh Nghị mỉm cười với suy nghĩ bá đạo của mình.

Người đàn ông cứ thế ngồi nơi sofa, cô gái ở trong lòng, an tĩnh tựa vào ngực hắn, cô khóc đã mệt, nháo đã mệt, lúc này đang lặng lẽ ngồi trong vòng tay hắn, đôi mắt đen lầy khi sáng khi tối, mông lung nhìn về nơi xa, không biết đang suy nghĩ gì.

Đôi mắt đen thẳm của người đàn ông thì lại luôn tỏa sáng, trước mắt lướt qua không biết bao nhiêu là hình ảnh đáng yêu của các cô bé. Àn, chắc là xinh đẹp như thế này! Ừm, chắc là đáng yêu như thế này! Haizz, mà thế nào cũng được, miễn là công chúa là được...

Lại qua một hồi lâu nữa, rốt cuộc người đàn ông nhin không nổi nữa, cúi xuống hỏi cô gái trong lòng, 'Y Y, em nói xem, con gái của chúng ta sẽ giống ai đây? Ừm, chắc là giống em nhiều hơn... Nhưng cũng phải có vài nét giống anh mới được nha... Ừm, giống anh thì sẽ không bị ai bắt nạt...'

Hàng mi dài của cô gái nhẹ rung lên, lạnh lùng hất cho hắn một chậu nước lạnh: 'Ai nói là con gái chứ? Em nghĩ lại là con trai thôi!'

Sóng mắt người đàn ông thoáng xao động, hắn nuốt nuốt nước bọt, không cam lòng phân trần: 'Bác sĩ nói em cũng có nghe mà, có lúc bởi vì giới tính của thai nhi khác nhau nên triệu chứng ốm nghén cũng sẽ khác nhau... ừm, như vậy đã nói rõ, lần này đứa bé trong bụng em rất có khả năng là con gái!'

Cô gái cắn môi, lần nữa hất nước lạnh: 'Đó cũng chỉ là suy đoán thôi, không phải là chắc chắn!'

Người đàn ông cúi đầu nhìn kỹ về mặt của cô gái, khóe môi nhẹ câu lên một nụ cười, 'Được được được, cho dù không phải là con gái mà là con trai thì cũng có sao đâu! Dù sao chúng ta cũng chỉ mới có hai đứa con, lại thêm một đứa nữa cũng không nhiều!'

'Nghị...' Cô gái rút cuộc ngẩng đầu lên nhưng hơi né tránh ánh mắt của người đàn ông: 'Anh xem, chúng ta đã có hai đứa con trai rồi, cũng không cần gấp như vậy có thêm một đứa nữa, em... hiện giờ còn chưa muốn đứa bé này!'

Nụ cười trên môi Lãnh Nghị chợt cứng lại, hắn nhìn thẳng vào mắt cô gái, trong đôi mắt thâm thúy lộ rõ sự thất vọng, hắn vẫn luôn nghĩ rằng cô gái này chỉ vì chưa có chuẩn bị tâm lý, để cảm xúc phát tiết một chút rồi thôi, nào ngờ cô thật sự đề xuất chuyện này!

Hiện giờ đã xác định là có thai rồi, thế nào có thể nói không cần thì không cần chứ? Suy nghĩ hồi lâu rồi đôi môi với những đường nét rõ ràng mới dứt khoát bật ra hai chữ: 'Không được...'

'Nhưng chúng ta đã nói rõ rồi...' Cô gái hơi chau mày, cô muốn nói, chúng ta đã nói rõ là đợi một năm nữa mới có con, nhưng lời còn chưa kịp nói hết thì đã bị Lãnh Nghị quả đoán ngắt lời: 'Đúng, chúng ta đã nói là một năm sau mới có thêm đứa nữa nhưng mà Y Y, giờ con đã có rồi, vậy chỉ có thể tính cách khác thôi!'

'Nghị, cô gái cắn môi, 'Công ty của em chỉ mới đi vào quỹ đạo thôi, em...còn cần thêm chút thời gian...'

'Công ty của em, anh sẽ giúp em quản lý, đợi khi em sinh con xong, anh đảm bảo giao trả nó cho em không chút sứt mẻ... Hơn nữa lúc mang thai, trong tình huống sức khỏe cho phép em cũng vẫn có thể đến công ty làm việc mà!' Lãnh Nghị nhẫn nại khuyên giải cô gái.

'Nghị, anh biết là em muốn tự mình đảm đương mà, em không muốn cứ núp mãi dưới đôi cánh bảo hộ của anh...' Mày cô gái chau càng chặt.

'Y Y', Lãnh Nghị cũng nhíu mày, giọng nói rõ ràng có chút buồn bã, 'Đối với em mà nói, công ty của em, sự nghiệp của em thật sự quan trọng hơn hai chúng ta, quan trọng hơn con của chúng ta, quan trọng hơn gia đình chúng ta sao?'

Trái tim cô gái run lên, người mình yêu, con của mình, nhà của mình... những thứ này đương nhiên là quan trọng nhưng mà... Cô gái cắn môi, ánh mắt thoáng có chút mờ mịt, đầu cũng nhẹ nhàng áp trở lại trên ngực người đàn ông, trong phòng phút chốc thực an tĩnh, chỉ còn nghe tiếng thở của nhau.

'Y Y, đó là con của chúng ta...' Giọng người đàn ông trầm thấp đầy từ tính mang theo nồng đậm yêu thương...

Cô gái khẽ khàng nhắm mắt lại, trong giọng nói tràn ngập ưu phiền, 'Anh để em suy nghĩ kỹ lại được không? Để em suy nghĩ lại!' Thực ra cô cũng không nỡ bỏ đứa bé này, lòng cô cũng thực phiền...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 327: Có Thật Sao? (3)

Ý cười rốt cuộc cũng quay trở lại trên mặt người đàn ông, vòng tay đang ôm lấy cô gái càng thêm siết chặt, hắn hơi cúi xuống nhẹ nhàng đặt lên mái tóc dài mềm mại của cô gái một nụ hôn, nếu như cô gái đã chịu nhượng bộ, vậy hắn sẽ cho cô thời gian suy nghĩ thêm...

Ngày hôm đó Lâm Y không đi làm, Lãnh Nghị cũng không đến công ty, hắn rất chu đáo ở nhà làm bạn với Lâm Y...

Đêm đến, trên chiếc giường lớn trong căn phòng ngủ xa hoa, Lâm Y nằm xoay lưng về phía Lãnh Nghị, Lãnh Nghị từ phía sau ôm lấy cô, lồng ngực rắn rỏi của hắn dán sát đau lưng cô, hơi thở ấm áp phất qua những sợi tóc dài mềm mại của cô, đôi mắt đen thâm thúy bùng sáng trong bóng tối...

'Y Y em nói xem, nên đặt tên gì cho con gái của chúng ta đây?' Giọng Lãnh Nghị tràn đầy ý cười, hắn đang nghĩ cách chọc cho cô vui.

'Ừm, tùy anh!' Cô gái hồ hững nhắm mắt, giọng lười nhác, dường như chẳng có chút hứng thú nào.

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hắn xoa nhẹ vùng bụng vẫn còn bằng phẳng của cô gái, vẫn như cũ hứng thú rào rạt, giọng nói mang theo ý cười, 'Hay là trích từ tên mỗi chúng ta một chữ, gọi là Lãnh Y, em thấy sao?'

Cô gái hơi hé mắt ra, khóe môi thoáng qua một ý cười, không lên tiếng, cô biết hắn muốn chọc cho cô vui nhưng cô cứ mặc kệ hắn đấy, ai bảo hắn đẻ cô mang thai trong lúc không thích hợp như thế này chứ! Haizz!

'Y Y', sau lưng người đàn ông chờ thật lâu không nghe cô gái nói gì, hơi nhòm người lên nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô gái, 'Ừm, sao lại không nói gì? Ngủ rồi sao?'

'Lãnh Y gì chứ, khó nghe muốn chết! Vội lại, cũng chưa chắc là con gái!' Cô gái không tiếc hắt hấn nước lạnh.

'Ồ...' Lãnh Nghị nhẹ câu môi, không để ý đến giọng nói gắt gỏng của cô, lại nằm xuống trở lại, vẫn rất tốt tính tiếp tục chọc cô vui, 'Vậy gọi là gì? Ừm, cứ giả sử như là con gái đi...'

Cô gái cắn môi, mắt vẫn nhắm nghiền, vẫn mặc kệ Lãnh Nghị...

Nhưng hiện giờ hắn chỉ có thể cười trừ, đầu lại cúi xuống, cắn nhẹ lên cổ cô gái, chỉ vì muốn chọc cho cô gái cười một tiếng... Haizz, đúng là anh hùng rơi vào bước đường cùng nha!

Cổ bị nhột thực sự khó chịu, cô gái chỉ có thể rụt cổ lại nhưng người đàn ông lại không chịu buông tha, rốt cuộc khiến cô gái phiền không chịu nổi, đang nằm xoay lưng về phía hắn cô chợt xoay người lại, đối mặt với hắn, trên gương mặt thanh lệ thoát tục lúc này chỉ là phiền não và lạnh lùng.

Nhưng, trái ngược với cô, trên gương mặt vốn đã tuấn mỹ của Lãnh Nghị giờ càng thêm sáng bùng lên ý cười...

Trái tim cô gái thoáng chốc mềm lại, về lạnh lùng trên mặt cũng giảm đi không ít, cô nuốt nuốt nước bọt, thở dài một tiếng, 'Haizz, đều tại em không tốt, chắc chắn là do em tính sai kỳ an toàn!'

Lãnh Nghị không nhịn được bật cười ha hả, trong giọng nói có chút trêu chọc: 'Không sao cả Y Y... hiện giờ ngày nào của em cũng là kỳ an toàn cả...'

Một tiếng chuông cảnh báo chợt vang lên trong đầu cô gái, cô vụt mở to mắt nhìn người đàn ông, bàn tay người đàn ông siết chặt cô gái, cô rõ ràng cảm nhận được nơi nào đó có phản ứng, theo bản năng cô thấp giọng kêu: 'Đừng Nghị, giờ em không thích hợp...'

Người đàn ông thâm thúy nhìn cô gái, đáy mắt thoáng xao động, ừm, rõ ràng cô gái này đã nhận thức sự tồn tại của đứa bé, bắt đầu có bản năng bảo hộ nó rồi! Giọng người đàn ông bất giác nhu hòa hơn nhiều: 'Ừ, lúc này không thích hợp lắm...đợi một thời gian nữa, khi con gái lớn hơn một chút...'

Sự rộng lượng quá mức của người đàn ông khiến cô gái rốt cuộc nghĩ đến điều gì, đôi mắt đen láy của cô đảo nhanh một vòng, cánh tay ngọc ngà vòng qua cổ người đàn ông, đôi môi đỏ mọng áp lên môi hắn, giọng trở nên thật mềm mại: 'Nghị, cũng không có gì không thích hợp... ừm, hai đứa con trai của chúng ta không phải đều rất khỏe mạnh đó sao?'

Người đàn ông thoáng ngẩn ngơ, sau đó như nghĩ ra cô gái suy nghĩ điều gì, hắn cắn môi, khóe môi thoáng qua một ý cười không dễ dàng phát hiện, 'Vẫn là thôi đi... vì sự an toàn của cục cưng...ừm, chưa đến hai tháng thì... khụ khụ...!'

Nụ cười trên môi cô gái vụt nở rộ như hoa mùa xuân, cánh môi mềm lại dán lên đôi môi với những đường nét rõ ràng của người đàn ông, cắn riết không buông, chiếc lưỡi thom tho càng thêm tận lực quăn quýt, người đàn ông cắn chặt không chịu hé răng nhưng đáy mắt không thể không chế lờ lờ sáng...

Để em xem anh có thể nhịn đến mức nào! Cô gái lật người, cả người lập tức áp trên người người đàn ông, thân thể mảnh khảnh không ngừng cọ xát lên thân thể cường tráng của hắn, đôi tay nhỏ nhắn học theo người đàn ông, trượt khắp người hắn, đầu tiên là lồng ngực tinh trắng, hết xoa lại niết, người đàn ông thống khổ rên lên một tiếng rồi lại cắn chặt môi, cố nhịn xuống, mặc kệ thế nào, vì chúng tỏ quyết tâm muốn có đứa bé này của mình, không nhịn được cũng phải cố nhịn!

Hừm, mình nhất định phải phá vỡ phòng tuyến này của Lãnh Nghị! Cô gái vừa nghĩ vừa rời môi khỏi môi người đàn ông, nụ hôn dần dời xuống dưới, bàn tay nhỏ bé cũng theo đó dời xuống, mãi đến khi chạm tới một chỗ nào đó đang cứng rắn đến phát đau, dịu dàng nắm lấy...

'Trời ạ...' Tiếng rên rỉ thống khổ của người đàn ông lập tức bật ra, 'Em...nhẹ chút...!'

'Ồ...' Cô gái tỉnh ngịch nở nụ cười nhưng tay lại vuốt mạnh hơn...

Người đàn ông cảm thấy cả người mình như muốn bốc cháy, một ngọn lửa rừng rực từ nơi đó lan đến tận óc sau đó lại lan xuống chân khiến cả người hắn hừng hực nóng giống như một quả cầu lửa vậy...

Lúc này cô gái đột nhiên thay đổi tư thế, không nằm mà ngồi hắn trên người hắn như một kỵ sĩ tài ba, tay chậm rãi rút đi dây đai áo ngủ, bờ vai tuyệt

trắng từng chút một dần lộ ra trước mắt người đàn ông, đôi mắt đen láy của cô gái mang theo chút ý cười, tình nghịch nháy mắt với người đàn ông dưới thân gần như đang sắp sung huyết não kia...

Shit! Quá nhiều như thế làm gì! Người đàn ông rút cuộc như một ngọn núi lửa bùng nổ, như hổ đói xuống đồng bằng, chỉ một cái lật người, cô gái còn chưa kịp kêu lên một tiếng thì đã bị áp dưới thân thể cường tráng kia, một loạt động tác lưu loát liền mạch vô cùng...

Dưới thân cô gái mặt đỏ ửng, nụ cười xinh như mộng, đôi mắt mê ly như phủ một màn sương mù nhìn người đàn ông đầy khiêu khích, ừm, xem, em biết anh không chịu nổi dụ hoặc đâu mà! Hừm, còn nói cái gì rất lo cho con gái chứ!

Tiếng thở thô ráp của người đàn ông trong căn phòng rộng vẫn nghe thật rõ ràng, trên trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng, đáy mắt cô gái ý cười cũng thật rõ ràng...

Rút cuộc người đàn ông nhắm chặt mắt, bật dậy chạy xuống giường, xông thẳng vào phòng tắm, rất nhanh từ trong phòng tắm đã truyền ra tiếng nước rào rạt...

Đáy mắt cô gái thoáng qua một tia thất vọng, cô chậm rãi chống người ngồi dậy nhìn về phía phòng tắm, bên tai vẫn còn truyền ra tiếng nước chảy... Thật không ngờ người đàn ông này lại có thể vượt qua sự dụ hoặc của mình! Lần đầu tiên thôi...

Thật lâu sau tiếng nước mới ngừng, sau đó người đàn ông trong chiếc áo ngủ màu đen bước ra, hần nhìn cô gái đang ngồi trên giường, nuốt nuốt nước bọt, chậm rãi đi đến bên tủ, lấy trong đó ra một chiếc chăn mỏng, lại nhìn sang cô gái, cười gượng: 'Y Y, anh... tối nay ngủ sofa thôi!'

Sóng mắt cô gái đang ngồi trên giường thoáng xao động, khóe môi tràn đầy ý cười, cô nhìn sang người đàn ông, giọng có chút khiêu khích; 'Không ngủ với em sao? Sợ rồi à?'

Đúng là sợ rồi! Nhưng người đàn ông thế nào cũng không chịu thừa nhận, hần chỉ ho khan một tiếng, 'Khụ khụ...không đâu...' Lại một phen anh hùng bị dồn vào bước đường cùng, cảm giác này thế nào lúc này người đàn ông xem như đã sâu sắc thể nghiệm được!

'Vậy được, sau này anh cứ ngủ ở bên kia, không cho phép đến bên này nữa!' Cô gái sửa một tư thế nằm cho thoải mái, giọng nhàn nhạt mang theo chút ngữ điệu như muốn bức điên người khác.

Người đàn ông ôm chần đứng sững giữa phòng ai oán nhìn bóng nhỏ trên giường rồi lại nhìn về phía sofa, suy nghĩ một hồi, rút cuộc vẫn ngoan ngoãn đi đến bên giường nhìn bóng lưng của cô, nhỏ giọng: 'Khụ khụ, ngoan, hôm nay đừng đụng vào anh, đợi qua mấy ngày nữa...'

Sáng hôm sau, điều đầu tiên khi Lâm Y thức giấc nhìn thấy chính là gương mặt với ngũ quan như tạc của Lãnh Nghị đang cúi gần sát mặt mình, trong mắt tràn đầy ý cười cùng tình ý đậm sâu, vẻ chật vật tối qua hầu như đã biến mất không còn.

Vừa nhìn thấy Lâm Y thức giấc, trong đôi mắt thâm thúy kia ý cười càng sâu, giọng đầy sùng kích: 'Em thức rồi sao?'

Lâm Y nhìn chằm chằm Lãnh Nghị một hồi rồi nhẹ nhàng xoay người lại nhưng không nói gì mà chờ câu tiếp theo của hần, khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên: 'Hôm nay em có đi làm không? Ừm... nếu đi làm thì để anh đưa em còn nếu không thì ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi!'

Nhanh như vậy đã muốn giữ mình ở nhà không cho đi làm sao? Mình còn chưa suy nghĩ kỹ càng xem có nên giữ đứa bé này lại hay không kia mà! Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô hắng giọng, đáp thật rõ ràng: 'Đi làm!'

Lãnh Nghị lại bật cười, 'Ồ...vậy cũng được, vậy anh đưa em đi, lúc tam tâm anh lại đến đón em... ừm, nếu lúc nào cảm thấy mệt muốn về nghỉ ngơi trước, anh sẽ dành một tài xế riêng cho em!'

'Em không mệt!' Lâm Y nhìn chăm chú về mặt của Lãnh Nghị, chậm rãi ngồi dậy, 'Giờ em không cần tài xế riêng gì cả, cũng không cần chăm sóc đặc biệt như vậy...'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động theo đó là nụ cười ôn hòa, hoàn toàn thuận theo không muốn tranh cãi: 'Được được được, anh biết em không mệt, cũng không cần chăm sóc đặc biệt, ừm, vậy để ông xã đưa bà xã đi làm, xem như là thể hiện tình yêu của anh dành cho bà xã yêu dấu, vậy chắc được chứ?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 328: Chiều Vợ Hết Mực (1)

Đáy mắt Lâm Y thoáng qua một ý cười, cô vén chăn xuống giường, không thèm để ý đến người đàn ông đang ngồi bên mép giường nữa mà đi thẳng vào phòng tắm, Lãnh Nghị đắm đắm nhìn theo bóng lưng đã biến mất sau cánh cửa phòng tắm, khóe môi nhẹ câu lên một nụ cười, thân hình cao lớn cũng đứng dậy đi về phía phòng tắm...

Lúc Lâm Y từ phòng tắm bước ra đã thấy Lãnh Nghị đứng chờ sẵn ngoài cửa...

Lâm Y vẫn mặc kệ hần đi về phía tủ áo lấy một bộ váy cho mình, vừa xoay người lại nhìn thấy người đàn ông đã đứng ngay sau lưng, trên môi vẫn treo nụ cười tươi rói, cô gái bĩu môi, cầm cúi cầm trang phục vào phòng thay đồ, người đàn ông vẫn ngoan ngoãn bước theo sau.

Trước cửa phòng thay quần áo, cô gái bắc đẩu dĩ ngừng bước, quay lại nhìn người đàn ông nãy giờ vẫn theo đuôi: 'Em muốn thay quần áo...'

Người đàn ông hơi nhếch môi, 'Anh giúp em...', cô gái nuốt nuốt nước bọt, cất bước đi vào trong phòng, trước khi người đàn ông kịp bước theo thì cửa phòng thay đồ đã 'phanh' một tiếng, đóng sập lại...

Xe của Lãnh Nghị chậm dần rồi dừng hẳn trước cổng công ty Tiểu Họa Nhi, Lâm Y vội vã xuống xe, sau lưng còn truyền đến giọng nói có chút lo âu của Lãnh Nghị: 'Em đi chậm chậm thôi...'

Nhưng câu nói kia rá tnhanh đã bị tiếng sập của xe ngăn lại, Lãnh Nghị bắt đẩu dĩ nuốt nuốt nước bọt nhìn theo bóng cô gái ngoài cửa sổ.

Lâm Y gần như có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Lãnh Nghị đang đuỏi theo sau lưng mình, cô đột nhiên có một nỗi xúc động muốn chạy thật nhanh, chạy cho người đàn ông kia xem, chắc chắn mặt hần sẽ lập tức đỏ sặc, nghĩ đến đó khóe môi Lâm Y nhẹ câu lên một ý cười...

Nhưng nghĩ là nghĩ thế thôi, bước chân cô gái vẫn không tự chủ được thả chậm lại... Thấy hành động này của cô gái, đáy mắt sắc bén của người đàn ông ngồi trong xe thoáng lướt qua một ý cười, thấy bóng cô gái đã khuất sau cánh cửa hần mới nói với tài xế: 'Đi thôi!', xe nhanh chóng rời đi.

Gần đến giờ cơm trưa nhưng Lâm Y và Hà Khả cùng Trương Tiểu Mạn vẫn còn đang say sưa thảo luận về tính khả thi của một phương án thiết kế, lúc này cửa phòng họp chợt bị đẩy ra rồi Phương Hân xuất hiện nơi cửa, trên môi là nụ cười tươi tắn: Lâm tổng, Lãnh tổng đến rồi, đang đợi ở phòng của cô, báo tôi báo cô lập tức đi qua!

Tiếng thảo luận của ba người chợt ngừng bật, ánh mắt đồng loạt quét về phía Phương Hân nhưng rất nhanh, ánh mắt của Hà Khả và Trương Tiểu Mạn lại quay trở lại trên người Lâm Y, hai vợ chồng này sao thế này? Sáng nay mới vừa nhìn thấy chồng đưa vợ đi lại, chỉ mới có mấy giờ đồng hồ ngắn ngủi ông chồng lại quay trở lại? Đạo này Lãnh tổng rảnh rỗi lắm sao?

Người này sao lại đến nữa vậy? Lâm Y thoáng chau mày nhìn Phương Hân nói: 'Em nói anh ta chờ một lát đi, lát nữa chị sẽ sang!' Phương Hân đáp lời rồi rời đi; Lâm Y lần nữa cúi đầu nhìn xấp văn kiện trong tay rồi nhìn sang Hà Khả và Trương Tiểu Mạn: 'Chúng ta tiếp tục...'

Trong văn phòng của Lâm Y, Lãnh Nghị đang nhàn nhĩa tựa người vào lưng ghế, trên mặt vẫn là vẻ lãnh mạc và cường thế quen thuộc, bên cạnh chiếc bàn làm việc vốn là một khoảng trống lúc này đã được kê thêm một chiếc bàn tròn nhỏ, hai bên đặt thêm hai chiếc ghế.

Trước chiếc bàn nhỏ đó là Tiểu Vương trong bộ tây trang màu đen thường thấy, bên cạnh Tiểu Vương là một người đàn ông mặc trang phục màu trắng, trên tay ông tay đang ôm một chiếc thùng khá lớn.

Đứng đối diện với Tiểu Vương là cô gái Phương Hân xinh đẹp là lướt, mắt cô len lén liếc qua chiếc bàn tròn nhỏ vừa mới được sắp đặt ở kia, lại nhìn sang người đàn ông đang bê chiếc thùng lớn đứng bên cạnh Tiểu Vương nãy giờ vẫn luôn đứng thẳng lưng kia, thầm suy đoán bên trong đựng những gì, lại suy đoán tác dụng của chiếc bàn nhỏ kia.

Ồ...trong chiếc thùng kia chẳng lẽ lại là thứ đồ chơi tình thú mới được phát minh gì đó sao? Oa! Chẳng lẽ định làm trên chiếc bàn nhỏ này? Nghĩ đến đây mắt Phương Hân trong chớp mắt chợt trừng lớn...

Không đúng không đúng, chiếc bàn này quá nhỏ, người đàn ông kia lại cao lớn như vậy; hơn nữa, nơi đây dù sao cũng là phòng làm việc nha, khụ khụ, chẳng lẽ vị Lãnh tổng này có hứng thú đặc biệt với phòng làm việc? Nhưng chắc chắn là Lâm tổng sẽ không đồng ý... Phương Hân không khỏi vừa suy nghĩ vẩn vơ vừa liếc mắt nhìn sang người đàn ông cao ngạo lạnh lùng kia.

Haizz! Người đàn ông này đúng thật là cực phẩm nha! Khụ khụ, nếu như có thể cùng mình qua một đêm thì tuyệt quá.... Trời trời, sao lại chỉ nghĩ về phương diện kia thế này! Phương Hân mình từ lúc nào thì trở nên háo sắc như vậy chứ? Phương Hân đối với những suy nghĩ của mình mà cảm thấy khinh bỉ không thôi.

Qua mười phút sau, Lãnh Nghị nhắc tay lên nhìn đồng hồ, cô gái này, lúc làm việc quả thật là liều mạng! Hần hơi chau mày, cố kiên nhẫn đợi; trong phòng làm việc im lặng như tờ, không có một chút tiếng động nào, chỉ có Phương Hân thỉnh thoảng len lén mắt nhìn sang người đàn ông anh tuấn lãnh liệt kia...

Lại thêm mười phút nữa, Lãnh Nghị cắn môi, ánh mắt sắc bén chợt xoáy về phía Phương Hân, Phương Hân vừa mới liếc qua Lãnh Nghị, bị ánh mắt sắc bén kia quét tới, bị dọa đến cả người run lên, vội vàng thu hồi tầm mắt.

'Các cô mấy giờ thì nghỉ trưa?' Giọng Lãnh Nghị lạnh như băng mang theo khí thế không giận mà nghiêm.

'Lãnh tổng, mười hai giờ!' Phương Hân không hồ là Phương Hân, rất nhanh đã trấn định lại được, lập tức khôi phục lại vẻ phong tình vạn chủng, giọng nói cũng thật kiều mị, vốn cô còn có thể càng kiều mị hơn, chỉ là khí thế của Lãnh Nghị quá lãnh liệt khiến cô không thể không thu liễm lại một chút.

Lãnh Nghị lần nữa nhắc tay lên, đã qua hai mươi phút rồi! Hần ngẩng đầu lên nhìn Phương Hân, khí thế thật bức người: 'Cô đi báo với Lâm tổng đã qua giờ cơm hai mươi phút rồi! Cô ấy mà còn không qua, vậy tôi tự đi!'

'Được, giờ tôi đi ngay!' Phương Hân lại nở một nụ cười thật yêu kiều, khom người chào rồi vội vã rời khỏi văn phòng...

Khi Phương Hân lần nữa xuất hiện trước cửa phòng họp, trên mặt cô vẫn là nụ cười tươi như hoa kia: 'Lâm tổng, Lãnh tổng nói, nếu như cô còn không qua, vậy anh ấy sẽ tự đến!'

Tự đến? Bàn tay Lâm Y đang viết gì đó chợt khựng lại, cô vụt ngẩng đầu lên thì đã thấy Hà Khả và Trương Tiểu Mạn sớm đã ngó người ra, hai cặp mắt đang chăm chú ghim trên mặt mình mà Phương Hân đứng nơi cửa cũng đang dùng ánh mắt hết sức mờ ám nhìn mình...

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, không được, vẫn là mình tự đi qua thôi! Cô không phải sợ Lãnh Nghị sẽ làm gì mình mà chính là sợ Lãnh Nghị sẽ làm gì mình trước mặt mọi người, dù sao cô cũng là đầu lĩnh ở đây, cũng không thể để mất hết mặt mũi được, đúng không?

Gian nan nuốt nuốt nước bọt, Lâm Y nhìn Hà Khả và Trương Tiểu Mạn: 'Vậy chúng ta tạm ngừng ở đây vậy, sau khi ăn trưa xong lại tiếp tục!' Cô nói xong liền vội vã đứng dậy bước về phía cửa phòng lưu lại ba người với nụ cười mờ ám

Vội vã đẩy ra cửa văn phòng, Lâm Y vừa liếc mắt đã nhìn thấy người đàn ông đang chiếm dụng chiếc ghế của mình, đôi mắt thâm thúy đang nhìn về phía cửa, đáy mắt dâng lên một ý cười dào dạt.

'Nghị!' Thoáng suy nghĩ rồi Lâm Y bước nhanh đến bên cạnh hắn, trên môi là nụ cười làm lạnh, ánh mắt lại rất nhanh chuyển tới chiếc bàn nhỏ mới vừa được chuyển vào lại dời đến trên người người đàn ông ôm thùng đứng bên cạnh Tiểu Vương sau cùng lại dời sang Lãnh Nghị, giọng nghi hoặc: 'Chuyện gì vậy?'

Lãnh Nghị mặt không đổi sắc, nhàn nhạt đáp: 'Ăn cơm!' Rồi trong ánh mắt kinh ngạc của Lâm Y, trước khi cô kịp phản ứng lại, bàn tay to của Lãnh Nghị đã vẫy về phía Tiểu Vương: 'Bày bàn đi!'

'Dạ, Lãnh tổng!' Tiểu Vương nhẹ gạt đầu, lập tức quay sang người đàn ông này giờ đứng đợi đã lâu, 'Dọn bàn!' Người đàn ông kia vội gạt đầu, ôm chiếc thùng lớn đi về phía chiếc bàn tròn, rất nhanh ông ta đã lấy ra khăn ăn, đĩa và các loại dao nĩa, thành thạo bày từng món một lên bàn.

Lâm Y vẫn ngơ ngác đứng nhìn, Tiểu Vương lúc này đang nói với ai đó trong điện thoại: 'Chuẩn bị dọn thức ăn!'

Đôi mắt đen láy của Lâm Y rớt cuộc cũng quay về trên mặt Lãnh Nghị vừa hay bắt gặp đôi mắt thâm thúy của hắn cũng đang nhìn cô, khóe môi nhẹ câu lên, Lâm Y nấp mấy môi, thật lâu vẫn chưa nói được nên lời.

Thân hình cao lớn của Lãnh Nghị lúc này đã rời khỏi ghế, chậm rãi đi đến trước mặt Lâm Y vẫn còn đang ngơ ngác đứng kia, trên môi ý cười càng sâu, giọng nói từ tính mê người mang theo nồng đậm nhu hòa: 'Rửa tay đi, chuẩn bị ăn cơm!'

'Nhưng mà Nghị...' Lâm Y yếu ớt bật ra mấy chữ, '... nơi đây là văn phòng!'

'Văn phòng thì thế nào?' Giọng Lãnh Nghị vẫn thản nhiên, ở văn phòng cũng có thể ăn cơm mà!'

'Hừm', Lâm Y chau mày phản bác, 'Nói dễ nghe như vậy, nếu như muốn anh biến văn phòng tổng giám đốc xa hoa của anh thành nhà hàng, anh cũng sẽ nghe theo chứ?'

'Đương nhiên!' Giọng Lãnh Nghị nghiêm túc khiến người ta không thể nghi ngờ, nở nụ cười như có như không nhìn Lâm Y như hỏi ý, 'Vậy hay là, ngày mai bắt em bắt đầu dọn tới văn phòng anh ăn cơm?'

Lâm Y vội né tránh ánh mắt ái muội của Lãnh Nghị, hừm, nếu thật sự muốn đến LS quốc tế ăn cơm, vậy còn không bằng ăn cơm ở văn phòng của mình...

Thấy ánh mắt né tránh của Lâm Y, hơn nữa còn không chịu nói gì, Lãnh Nghị lại câu lên một nụ cười, bàn tay to đập lên bờ vai mảnh khảnh của cô gái, thoải mái kéo cô vào nhà vệ sinh, dỗ cô bằng giọng điệu như dỗ trẻ con: 'Y Y, giờ em phải cố gắng tăng cường dinh dưỡng vào, ừm, em đã không muốn ở nhà dưỡng thai, vậy nếu đi làm thì cũng phải ăn nhiều một chút mới được chứ, đúng không?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 329: Chiều Vợ Hết Mực (2)

'Em lại không suy dinh dưỡng, làm như vậy chỉ khiến cho dinh dưỡng quá mức mà thôi...' Cô gái bĩu môi, giọng không phục.

'Ân, yên tâm, anh đã nhờ chuyên gia dinh dưỡng giúp em điều phối bữa ăn, sẽ không để em dinh dưỡng mất cân đối đâu!' Giọng người đàn ông thật nhu hòa, vừa dỗ dành vừa đẩy cửa nhà vệ sinh diu cô vào, mở đèn, bật nước nóng rồi kéo tay cô gái đến gần vòi nước, tỉ mỉ giúp cô rửa tay.

'Em còn chưa quyết định là có sinh hay không..' Cô gái lầu bầu, giọng nói pha thêm chút giấy dựa.

'Nhưng em cũng chưa nói là không sinh mà...' Người đàn ông quả đoán ngắt đi câu lầu bầu của cô gái.

Hai người ở trong toilet rửa tay xong vừa bước ra thì đôi mắt Lâm Y như đông cứng lại, cô nhìn thấy đứng ngoài cửa văn phòng của mình là mấy người mặc trang phục đầu bếp trắng tinh, trên tay mỗi người đều có một chiếc mâm bạc được đẩy cẩn thận nối nhau tiến vào...

Lãnh Nghị cúi đầu nhìn Lâm Y đang đứng ngây người ra đó, môi lại hệt câu lên, lần nữa khoác vai cô kéo cô đến bên bàn, lại ấn vai cô ngồi xuống sau đó hần cũng vòng qua bàn ngồi xuống chiếc ghế còn lại.

Lúc này mấy người mặc đồng phục đã thuận thực bày những đĩa thức ăn tinh xảo trên mâm bạc xuống bàn, đĩa nào đĩa nấy đều bốc khói nghi ngút, tỏa hương thơm ngào ngạt rồi lại nối nhau lui xuống, yên lặng đứng ở phía sau chờ hai người dùng bữa...

Lâm Y vốn chưa cảm thấy đói nhưng nhìn những đĩa thức ăn nóng hổi thơm lừng bày ở trước mặt thì trong phút chốc lại thấy bụng đói như cào, bất giác nuốt nuốt nước bọt, lên nhìn sang Lãnh Nghị, vừa hay bắt gặp hần cũng đang nhìn về phía mình, trong mắt thoáng qua một ý cười, trong giọng nói cũng đầy trêu tức và đắc ý nhưng lại tận lực giả vờ như rất chu đáo và ân cần: 'Đói chưa?'

'Chưa đói!' Lâm Y mím môi, cứng rắn dần xuống con đói bụng.

'Đừng giả vờ nữa, bụng em đang đánh trống kìa, anh nghe rõ rành rành!' Lãnh Nghị nhin cười trêu tiếp.

'Nói vậy!' Lâm Y giận dỗi nói.

'Được được được, coi như anh nói vậy!' Lãnh Nghị vừa cười vừa cầm lấy chiếc chén nhỏ trước mặt cô lên giúp cô múc một chén canh, 'Uống trước chút canh lót dạ đi..'

Thế là trong văn phòng tổng giám đốc tràn ngập một khung cảnh ấm áp hài hòa, bên ngoài văn phòng, Hà Khả và Trương Tiểu Mạn cùng Phương Hân tay cầm hộp cơm quả thực nuốt không trôi bởi vì trong văn phòng không ngừng truyền ra mùi hương thức ăn thơm lừng khiến cho ba người đều cảm thấy hộp cơm trên tay mình giống như rom khô vậy.

Mất ba người trừng thật to nhìn những chiếc mâm bạc tinh xảo trên tay những đầu bếp, mũi thì bị hành hạ bởi mùi thơm ngào ngạt của thức ăn, giờ Phương Hân mới hiểu thì ra chiếc thùng to mà người đàn ông kia ôm là đựng bộ đồ ăn!

Ba người ba đôi mắt nhìn nhau, thế nào cũng không ngờ vị Lãnh tổng cao ngạo xa cách kia lại đến đây đưa cơm! Rồi động tác tiếp theo của họ, không hẹn mà trùng khớp, đó chính là chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống, quả nhiên, nơi cổng chính của tòa nhà là một chiếc xe thùng màu trắng, rõ ràng là những món ăn kia là do các đầu bếp chế biến ngay trong chiếc xe thùng ấy...

'Chắc chắc...' Trương Tiểu Mạn nuốt nuốt nước bọt, lầu bầu, '...nếu như đã mất công nấu thì nấu nhiều một chút có sao đâu, chia cho bọn chúng tôi ăn cũng được vậy...'

'Hừm, cô nhanh chóng tìm một ông chồng, để chồng cô nấu cho cô ăn không phải được rồi sao?' Phương Hân ở bên cạnh cười trêu.

'Tìm không được nha!' Trương Tiểu Mạn làm ra vẻ đáng thương, thờ dài một tiếng, 'Nào có tốt số được như Lâm Y đâu!'

'Bên cạnh cô không phải có một người đó sao? Không phải là cô không phát hiện ra đấy chứ?' Phương Hân bĩu môi, liếc một cách đầy thâm ý về phía Hà Khả đang đứng cạnh Trương Tiểu Mạn, cười trêu.

'Anh ta?' Tiểu Mạn cũng liếc sang Hà Khả, vừa khéo nhìn thấy anh ta cũng đang nhìn mình sau lớp kính thủy tinh, đáy mắt mang theo chút ý cười thì nuốt nuốt nước bọt, le lưỡi một cách tinh nghịch rồi quay đầu lại, nhún vai, giọng xem thường, 'Anh ta có thể đưa đến bữa trưa ngon lành như vậy cho tôi ăn sao?'

'Khụ khụ', Hà Khả ho khan mấy tiếng, 'Cổ lẽ là anh không có xe thùng, nhưng anh cũng có thể thuê một chiếc xe ba bánh đậu ở trước cổng công ty, mời một bà đi đến nấu vài món cho em..'

'Hahaha...' Phương Hân không nhịn nổi bật cười ha hả.

Tiểu Mạn cũng mím cười, cô ngoái lại nhìn Hà Khả, rõ ràng nhìn thấy đôi mắt mang đầy ý cười của anh ta đang nhìn mình đắm đắm thì sóng mắt thoáng xao động, nụ cười trên môi cũng cứng lại, cô vội vàng thu hồi tầm mắt, ngượng ngùng quay đầu sang hướng khác...

Trong văn phòng, Lãnh Nghị lại gấp thêm thức ăn cho Lâm Y, 'Món này thế nào? Có ngon không?'

'Ừm, ngon lắm!' Cô gái ngược lên nhìn người đàn ông nhoèn miệng cười, thành thực trả lời.

'Vậy em ăn nhiều một chút!' Người đàn ông lại gấp thêm thức ăn vào bát của cô gái, 'Sau này mấy người đầu bếp này là riêng dành cho em, mỗi ngày họ sẽ nấu bữa trưa mang đến đây!'

'Gi??'... Động tác trên tay cô gái chợt khựng lại nhìn về phía người đàn ông, 'Cái này...chắc không cần đâu! Như vậy không tốt lắm!' Một mình cô ăn

bữa ăn trang trọng thế này trong khi những người khác ăn cơm hộp, chuyện này, Lâm Y cô cảm thấy thế nào cũng khó mà nói cho xuôi được.

'Cứ quyết định vậy đi!' Người đàn ông lộ ra một nụ cười bá đạo, giọng thật kiên định; hàng mi dài của cô gái nhẹ chớp lên, chậm rãi nuốt một miếng cá, bỏ đi, không thèm chấp anh, mặc kệ anh, cùng lắm thì đến lúc đó mời mọi người cùng nhau ăn là được...

Sự dè dặt của Lâm Y khiến Lãnh Nghị rất hài lòng, hân hỉ cười, lại gấp thức ăn vào đầy chén cho cô, thấy vậy Lâm Y vội ngăn lại, 'Không cần đâu, em no rồi! Ăn nhiều quá cũng không tốt!'

'Yên tâm đi, chuyên gia dinh dưỡng có nói, phụ nữ có thai nên ăn nhiều một chút, cơ thể cần như vậy, không sợ dinh dưỡng quá mức đâu!' Lãnh Nghị ung dung nói, lại tiếp tục gấp thức ăn vào chén cho cô, 'Ăn nhanh đi kẻo nguội!'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô hơi ngước lên lên nhìn gương mặt tuấn đạt trước mặt, lại nhìn xuống chén thức ăn đầy ắp, giọng thật bất đắc dĩ, 'Em ăn không nổi nữa, thật sự!'

Lãnh Nghị liếc về phía cô gái, lại mỉm cười, giọng như đang giáo huấn trẻ nhỏ, 'Giờ em không phải là một người mà là hai người! Em phải suy nghĩ cho công chúa nhỏ trong bụng một chút chứ!' Không biết vì sao Lãnh Nghị cứ luôn có cảm giác cái thai lần này là con gái, là con gái cưng của hắn... khụ khụ, không phải cũng bắt buộc phải là con gái, Lãnh Nghị bá đạo nghĩ.

'Nghị...' Lâm Y rớt cuộc cười không nổi nữa, cô buông đũa, 'Anh đừng bắt buộc em có được không?' Ý Lâm Y thật rõ ràng: Anh đừng ép em sinh con!

Thấy vẻ mặt không vui của cô gái, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, rớt cuộc cũng chịu nhường một bước, trên mặt lộ ra vẻ sùng nịnh: 'Được được được, không ép em, em nói sao thì nghe vậy đi, muốn ăn bao nhiêu thì ăn...'

Ý Lãnh Nghị là: Anh không ép em ăn cơm nữa!

Một giờ chiều, trong phòng họp nhỏ, Hà Khả và Trương Tiểu Mạn đã theo lời dặn của Lâm Y, mang theo bản thiết kế chờ sẵn ở đó. Trương Tiểu Mạn không ngừng nhìn về phía phòng tổng giám đốc nhưng cánh cửa kia vẫn đóng chặt, Lãnh Nghị còn chưa ra, Lâm Y cũng chưa ra.

'Xem ra chúng ta nên đi lo việc của mình trước đi!' Trương Tiểu Mạn nhẹ lắc đầu nhìn Hà Khả cười nói, 'Lãnh tổng còn chưa đi, Lâm Y sẽ không ra đâu, em đoán là Lãnh tổng đang muốn Lâm Y nghỉ trưa nhưng Lâm Y không chịu nhưng với cá tính của Lãnh tổng, xem ra không chịu cũng không được...'

'Em nói xem Lãnh tổng hôm nay làm sao vậy? Vừa đưa cơm trưa, lại còn bỏ công việc chạy sang đây giám sát bà xã nghỉ trưa?' Hà Khả mặt tràn đầy nghi hoặc, 'LS quốc tế nhàn rồi lắm sao?'

'Ồ... không biết nữa...' Sóng mắt Trương Tiểu Mạn thoáng xao động, vẻ mặt tràn đầy hâm mộ, 'Nhưng anh ta trước giờ là vậy mà, thường làm những việc ngoài dự đoán của mọi người... Haizz, người đàn ông cực phẩm như anh ta, hỏi trên đời này còn mấy người chứ?'

Hà Khả chăm chú nhìn vẻ mặt hâm mộ của Trương Tiểu Mạn qua lớp thấu kính, đáy mắt một mảnh thâm toại...

Trong văn phòng tổng giám đốc, Lãnh Nghị đang lật xem báo cáo kinh doanh của hơn một tháng qua, môi nhẹ câu lên một nụ cười, 'Ừm, Y Y, thành tích rất khá nha... Công ty trên cơ bản là đã đi vào quỹ đạo, không cần em quá mệt nhọc đâu...'

'Ân!' Lâm Y cũng nhòe miệng cười nhìn chồng, kiên nhẫn đợi hắn đứng dậy trở về công ty của mình sau đó cô còn phải đến phòng họp nhỏ chủ trì cuộc họp, cùng Hà Khả và Trương Tiểu Mạn thảo luận nốt về bản thiết kế còn dở dang...

Lúc này điện thoại trong túi Lãnh Nghị chợt reo lên, nghe tiếng chuông hắn thoáng chau mày, lấy điện thoại ra xem, chỉ liếc mắt qua một cái rồi đón nghe, còn chưa đợi đầu bên kia nói tiếng nào thì đã lạnh lùng thốt: 'Giờ nghỉ trưa, có chuyện gì lát nữa hẵng nói!' Rồi "cạch" một tiếng, quả đoán ngắt điện thoại, tiếp tục xem xấp báo cáo trên tay.

Lâm Y ho nhẹ một tiếng, rất thức thời nói: 'Nghị, nếu như anh còn có việc thì về trước đi, em một mình ở đây cũng không có gì!'

Động tác lật báo cáo của Lãnh Nghị chợt khựng lại, hắn chậm rãi ngước lên nhìn cô gái đang ngồi đối diện với mình, đáy mắt thoáng lộ vẻ khó hiểu, 'Em muốn anh đi sao?'

Lâm Y vội cười cầu hòa: 'Nào có, em làm sao nỡ để anh đi chứ... Khụ khụ, em sợ anh bận, sợ làm chậm trễ công việc của anh thôi...'

Lãnh Nghị chậm rãi buông xấp báo cáo trên tay xuống rồi đứng dậy, đi về phía cô gái, hơi cúi xuống nhìn cô: 'Giờ là giờ nghỉ trưa, em chỉ cần nghỉ ngơi cho khỏe là được... Anh định ở đây với em cho đến hết giờ nghỉ trưa rồi mới đi!'

'Ồ...' Cô gái nhìn ngũ quan tuấn đạt phóng đại trước mắt, cười cười... Xem ra buổi trưa nay muốn cùng Hà Khả và Trương Tiểu Mạn tăng ca là "nhiệm vụ bất khả thi" rồi...

Chương 330: Chiều Vợ Hết Mực (3)

Trong văn phòng của Lâm Y có bố trí một gian phòng nghỉ nhỏ, gian phòng nghỉ này là do Lãnh Nghị đặc biệt dặn dò công ty thiết kế phải làm như thế, bên trong trang trí hoàn toàn giống với gian phòng nghỉ của Lãnh Nghị ở LS quốc tế, đơn giản mà tao nhã, tuy nhỏ nhưng bố trí rất chu toàn.

Nói mình không buồn ngủ là giả, tựa vào ngực Lãnh Nghị nằm chỉ chốc lát là Lâm Y đã chìm vào giấc ngủ, tiếng thở đều đều của cô vọng vào tai Lãnh Nghị, hần mỉm cười rồi cũng nhắm mắt nghỉ ngơi...

Lúc Lãnh Nghị thức giấc, Lâm Y vẫn còn đang ngủ thật say, thực ra cô vẫn luôn có thói quen ngủ trưa, chỉ là từ khi công ty Tiểu Họa Nhi mở ra đến giờ, bởi vì quá bận rộn nên đôi khi cô cũng lơ là, hôm nay bị Lãnh Nghị ép buộc phải nghỉ trưa, không ngờ một giấc này lại ngủ đến quên trời đất.

Lúc Lãnh Nghị mở cửa văn phòng bước ra thì gặp được Trương Tiểu Mạn và Phương Hân đang đứng ở bên ngoài, trên tay Tiểu Mạn là một phần phương án thiết kế đang chờ được thẩm duyệt, có vẻ như cô đang do dự không biết có nên gõ cửa tiến vào hay không.

Nhìn thấy Lãnh Nghị đột nhiên mở cửa bước ra, hai cô gái giật nảy mình, hoảng hốt khom lưng chào hân, 'Lãnh tổng..'

Lãnh Nghị nhìn hai người rồi nhìn đến phần phương án thiết kế trên tay Trương Tiểu Mạn sau đó mới ung dung lên tiếng, giọng trầm thấp mà không kém phần uy nghiêm, 'Y Y còn đang ngủ, các cô đừng quấy rầy cô ấy...'

'Dạ, Lãnh tổng!' Phương Hân và Trương Tiểu Mạn ngoan ngoãn gật đầu.

Lãnh Nghị thấy vậy mới cất bước rồi đi nhưng mới đi được mấy bước thì hần lại quay lại nhìn Trương Tiểu Mạn, 'Chuyện phương án thiết kế, nếu như không giải quyết được, có thể trực tiếp đến tìm giám đốc Chu của LS quốc tế, ông ấy sẽ tìm người giúp các cô giải quyết, không cần chuyện gì cũng chờ Y Y đích thân xử lý!'

'Dạ, Lãnh tổng!' Trương Tiểu Mạn lại gật đầu lần nữa.

Rồi Lãnh Nghị lại nhìn sang Phương Hân, 'Bắt đầu từ hôm nay, nếu buổi tối có xã giao, giao cho cô toàn quyền phụ trách, nếu như có vấn đề gì khó khăn cô có thể trực tiếp đến bộ phận PR của LS quốc tế, họ sẽ giúp cô giải quyết, cô chỉ cần báo cáo kết quả với Y Y là được!'

'Dạ, Lãnh tổng!' Phương Hân cũng học theo Trương Tiểu Mạn, vể nghe lời nhưng vẫn không có cách nào khống chế bộ dáng yêu kiều trời sinh.

Lãnh Nghị lúc này mới sải bước rồi đi bỏ lại hai cô gái ngơ ngẩn đứng nhìn theo bóng lưng của hần, người đàn ông này, thế nào mà ngay cả bóng lưng cũng đầy khí thế thế nhỉ!

Tin tức Lâm Y mang thai rất nhanh đã lan tới Paris, Trương Mân và Lý Uyển thì khỏi phải nói, chỉ kém không đốt pháo chúc mừng mà thôi.

Đợi đến khi cảm xúc điều tiết lại, Lý Uyển mới như nhớ ra, vội kè sát tai Trương Mân bàn bạc: 'Mẹ, nghe quản gia nói lần này Lâm Y và Nghị nhi rất căng nhau... ồ, chuyện mấy hộp "áo mưa" bị chọc thủng đó, con thấy hay là báo má Lâm nhanh chóng dọn dẹp sạch sẽ, tốt nhất là ném đi, miễn cho bị Lâm Y phát hiện thì hỏng!'

Trương Mân gật đầu đồng ý ngay, 'Ừ, nếu như để Y Y phát hiện ra chân tướng, vậy không phải chiều này sau này không còn linh nghiệm nữa sao! Con mau gọi về đó báo má Lâm ném chúng đi đi!'

Nhưng má Lâm còn chưa kịp ném đi thì đã bị Lâm Y phát hiện ra manh mối...

Chiều hôm đó khi Lâm Y ở trong phòng nghỉ nhỏ trong văn phòng của mình nghỉ ngơi, mới vừa ngủ trưa thức dậy thì không biết từ lúc nào người đàn ông bên cạnh đã rời đi, Lâm Y đưa tay cầm lấy cảm lấy điện thoại đầu giường lên xem thử, oa, đã hơn ba giờ rồi sao? Thì ra mình ngủ lâu như vậy, tiêu rồi, chuyện buổi sáng còn chưa làm xong! Nghĩ đến đây con buồn ngủ của Lâm Y hoàn toàn tiêu mất, cô vội ngồi dậy đi đến phòng vệ sinh rửa mặt rồi ra văn phòng ngồi xuống chuẩn bị làm việc.

Ừm, trước tiên là phê duyệt phương án thiết kế còn chưa được phê duyệt sáng nay đã! Lâm Y với lấy điện thoại bàn ấn số máy nội bộ của Trương Tiểu Mạn, bảo cô thông báo Hà Khả mang bản thảo thiết kế đến phòng họp.

Ba người rất nhanh đã tề tựu ở phòng họp, Tiểu Mạn nhìn thấy Lâm Y trên mặt lộ vẻ thoải mái sau giấc ngủ dài nên càng tươi mát động lòng người thì không khỏi nhớ đến sự che chở hết mực của người đàn ông cực phẩm kia, cổ ý làm ra vẻ ảo não trên, 'Được ăn ngon, được ngủ ngon, có người thương, haizz, ghen tỵ chết mất!'

'Lần sau mình mời mọi người cùng ăn...' Lâm Y nhìn bạn mỉm cười, trong lòng vừa cảm thấy áp áp lại vừa cảm thấy thắc thòm không yên, bàn tay bất giác xoa nhẹ lên bụng, haizz, con à, làm sao đây? Trước khi quyết định có nên sinh con ra hay không tạm thời không cần để các bà tám trong công ty này biết chuyện thì tốt hơn...

'Thật sao? Nói phải giữ lời nhé!' Mắt Trương Tiểu Mạn chớp mắt sáng rõ nhưng rất nhanh lại tối lại, 'Nhưng Lâm Y này, vị Lãnh tổng kia có ở đó, chúng

tôi làm sao dám...' Haizz, người đàn ông kia tuy là cực phẩm nhưng lại khiến họ vừa muốn gặp lại vừa sợ gặp.

'Anh ấy không thể ngày nào cũng đến đây...' Lâm Y nói bằng giọng bình thản, cô tin người đàn ông kia làm gì có thời gian mỗi ngày đến đây ăn cơm với cô chứ.

'Ừm, vậy cũng phải!' Nụ cười lại trở lại trên môi Tiểu Mạn.

Cuối cùng cũng giải quyết xong phương án thiết kế, ba người không khỏi thở phào một hơi, định nghỉ ngơi một lát rồi thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về phòng làm việc của mình thì đã thấy Phương Hân đẩy cửa bước vào, trên tay cô là một đồng hồ ăn vặt, kiểu mị nói, 'Các vị, một người bạn của tôi vừa tới chơi, mang theo một ít đồ ăn vặt, ừm, xin mời mọi người nếm thử!'

'Hay quá, vừa khéo buổi trưa nay tôi chưa được ăn no!' Tiểu Mạn vội buông tư liệu trong tay xuống bàn vội vã đi về phía Phương Hân đón lấy đồng hồ ăn vặt, vô tư nói, 'Buổi trưa tình yêu của người nào đó cứ tỏa mùi thơm làm tôi ngửi mà phát thèm, làm sao còn ăn nổi cơm hộp nữa chứ....'

Lâm Y nghe vậy cười nói, 'Không phải mình nói rồi sau, lần sau mời mọi người cùng ăn với mình mà!'

'Ồ, có chuyện tốt vậy sao?' Phương Hân cũng hào hứng xen vào, 'Vậy kế hoạch giảm cân của tôi tạm thời phải gác lại rồi...' Mọi người vừa nói cười vui vẻ vừa xử lý những túi đồ ăn vặt đầy màu sắc...

'A, chân gà, tôi thích món này!' Trương Tiểu Mạn vừa nói vừa lấy trong túi ra một chiếc chân gà rút xương.

Ánh mắt Lâm Y vô tình nhìn đến chiếc chân gà đó, chiếc chân gà rút xương béo mập trắng trẻo, bên ngoài phủ một lớp mỡ mỏng... chính là một chiếc chân gà rút xương rất bình thường nhưng không biết vì sao dạ dày Lâm Y lại một phen nhộn nhạo khiến cô không khỏi chau mày, cố gắng nhịn xuống.

Nhìn Trương Tiểu Mạn đưa chiếc chân gà béo ngậy ấy vào miệng, lần nữa dạ dày của Lâm Y lại một phen nhộn nhạo nhưng lần này không chỉ đơn giản như lần trước mà là một cảm giác cực kỳ khó chịu ập đến, những thứ trong dạ dày dường như đang vọt đến cổ họng chỉ chờ phun ra.

Lâm Y vội vàng đứng bật dậy chạy thẳng ra ngoài, dùng tốc độ nhanh nhất trở lại văn phòng của mình, xông vào nhà vệ sinh ôm bồn cầu nôn khan một hồi...

Cũng không biết là bởi vì giới tính của đứa bé như lời bác sĩ nói hay là bởi vì chiếc chân gà kia mà từ hôm đó, Lâm Y bắt đầu chịu nỗi khổ của nôn nghén...

Hành động khác thường của Lâm Y khiến ba người còn lại trong phòng ngơ ngác nhìn nhau rồi không hẹn mà cùng buông mấy túi đồ ăn vặt trên tay xuống, lại không hẹn mà cùng đứng bật dậy chạy về hướng Lâm Y vừa rồi đi...

Lâm Y ới đến nỗi cô tưởng dạ dày mình bị lộn ngược lại, nước mắt nước mũi trào ra, mặt mày tái nhợt, thật lâu sau dạ dày mới dần ổn trở lại, Lâm Y yếu ớt chống tay lên bồn cầu chậm rãi đứng dậy, thở hào hển một hồi mới thấy đỡ hơn nhưng tay chân vẫn không có chút sức nào, mềm nhũn như bông gòn, mất sức thật lớn mới đứng thẳng lên được...

Thì ra nôn nghén đáng sợ như vậy! Lâm Y chậm rì rì đi đến lavabo, cô nhìn vào gương, trong gương là một cô gái với gương mặt tái nhợt, trên má vẫn còn nước mắt, quả thật là chật vật không chịu nổi! Nhìn mình thế này Lâm Y không khỏi thở dài một tiếng, thế này làm sao làm việc được đây? Rửa mặt súc miệng qua loa rồi Lâm Y chậm rãi bước ra ngoài.

Bên trong phòng làm việc của cô lúc này không biết từ lúc nào đã đứng chờ sẵn ba người, ánh mắt của họ đều đồng loạt quét về phía cô, trong mắt Phương Hân toát ra vẻ đồng tình, còn mắt Tiểu Mạn thì mang theo chút kinh ngạc, trong giọng nói cũng lộ vẻ tò mò, 'Lâm Y, bạn...lại có thai sao?'

Ừm, chẳng trách mấy ngày nay Lãnh tổng lại ân cần như vậy, nào là đưa cơm, cùng nghỉ trưa, lại còn yêu cầu họ có công việc gì tận lực gánh vác đừng để Lâm Y lao lực.

Lâm Y mệt mỏi đi đến bàn làm việc của mình ngồi xuống, giọng yếu ớt: 'Mọi người đi làm việc đi, tôi nghỉ ngơi một lát...' Trận nôn này khiến cô mệt quá, cả người như bị rút hết sức lực.

Hà Khả rất thức thời rời đi trước, Tiểu Mạn và Phương Hân thì không đi mà đến gần bàn làm việc của Lâm Y nhìn vẻ mệt mỏi của cô, Tiểu Mạn nuốt nuốt nước bọt, không giấu được tò mò: 'Lâm Y, mang thai từ lúc nào?'

'Không biết nữa!' Lâm Y cũng thật bất đắc dĩ.

'Không có làm phòng hộ sao?' Tiểu Mạn càng thêm tò mò, cô nhớ Lâm Y đã từng nói cô không muốn sinh nữa mà một lòng một dạ muốn phát triển sự nghiệp.

'Có...' Giọng Lâm Y càng thêm miễn cưỡng.

'Vậy sao có thể...' Tiểu Mạn chau mày.

'Haizz, mình cũng không biết nữa!' Lâm Y buồn bực đáp.

'Có phải là Lãnh tổng còn muốn có thêm con không?' Đứng bên cạnh Phương Hân không nhịn được xen vào.

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô liếc Phương Hân, yếu ớt nói: 'Anh ấy nằm mơ cũng muốn có một đứa con gái...'

'Hahaha', Phương Hân vỗ tay cười, giọng cực kỳ thần bí, 'VẬY... liệu có phải là Lãnh tổng cố ý để cá lọt lưới hay không?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 331: Phụ Nữ Khi Giận Rất Đáng Sợ (1)

Phương Hân vỗ tay cười, giọng cực kỳ thần bí, 'VẬY... liệu có phải là Lãnh tổng cố ý để cá lọt lưới hay không?'

'Chắc... chắc là không đâu!' Sóng mắt Lâm Y xao động dữ dội, cô phiền não cảm văn kiện trên bàn định xem thì lại bắt đầu cảm thấy đầu vầng mắt hoa, dạ dày nôn nao, xem ra hôm nay không làm được gì hết rồi! Lâm Y chau mày buông xấp văn kiện xuống.

'Lâm Y, nếu thực sự thấy không khỏe thì về nhà nghỉ ngơi đi, công việc ở đây để chúng tôi làm, xong việc sẽ báo cáo lại với cô!' Thấy Lâm Y lộ vẻ không thoải mái thật sự, Tiểu Mạn chu đáo đề nghị.

Lâm Y suy nghĩ giây lát rồi rút cuộc đồng ý, 'VẬY cũng được, chiều nay mình về sớm nghỉ ngơi, có chuyện gì thì mọi người gọi điện thoại cho mình...'

Dặn dò xong Lâm Y rời công ty về nhà, là Lãnh Nghị cho xe đến đón cô về, lúc nghe được Lâm Y muốn về nhà sớm nghỉ ngơi thì vui khôn xiết.

Lúc Lâm Y xuống xe, quản gia Trần Thế đã đứng đón ở thềm, ông ta mỉm cười khom người chào Lâm Y, 'Thiếu phu nhân, hôm nay cô về sớm vậy?'

'Àn, hơi mệt một chút nên muốn về sớm nghỉ ngơi!' Lâm Y mỉm cười với ông rồi bước nhanh vào trong.

Quản gia đi theo phía sau Lâm Y vừa đi vừa hỏi ý, 'Thiếu phu nhân, lúc này má Lâm đang giúp cô thu dọn phòng ốc, cô có muốn ngồi ở phòng khách chờ một lát hẵng lên không?'

'Không cần đâu, bà ấy cứ làm việc của mình, tôi muốn nghỉ ngơi sớm!' Sao lại dọn phòng vào lúc này chứ? Công việc này không phải là làm vào buổi sáng hay sao? Suy nghĩ này chỉ lướt qua đầu Lâm Y, cô cũng không suy nghĩ nhiều về chuyện này nữa, trước giờ cô luôn rất rộng lượng với người làm trong nhà.

Vì thế bước chân của Lâm Y cũng không dừng lại, cô đi thẳng lên thang lầu, men theo hành lang vào phòng ngủ của mình, cô thực sự là cần phải nghỉ ngơi một lát mới được; quản gia nhìn theo bóng lưng vội vã của Lâm Y, thoáng suy nghĩ một chút rồi không nói gì thêm.

Bước chân Lâm Y rất nhẹ, lại đập trên tấm thảm dày nên gần như chẳng phát ra âm thanh gì, cô đi thẳng đến trước cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng đẩy cửa.

Mà lúc này má Lâm tay còn cầm giẻ lau đang kéo ngăn tủ đầu giường của Lâm Y, đây là ngăn tủ chuyên để các vật phẩm tránh thai, bà vừa liếc nhìn đã thấy một hộp áo mưa đặt ngay ngăn ở bên trong.

Má Lâm nhanh nhẹn nhắc hộp áo mưa kia lên nhưng bà còn chưa kịp cho vào túi thì đã thấy cửa phòng ngủ chợt bị đẩy ra, theo bản năng má Lâm ngoảnh đầu lại nhìn, không nhìn thì thôi, vừa nhìn bà đã sợ run vì người xuất hiện ở cửa không ai ngoài thiếu phu nhân!

Trong một khoảnh khắc đó má Lâm ngỡ ngàng cả người bà làm sao ngờ được lúc này thiếu phu nhân lại có mặt ở nhà, thế là bà một tay cầm giẻ lau, một tay cầm hộp áo mưa đứng ngăn người nhìn Lâm Y, nhất thời còn chưa phản ứng lại kịp.

Lâm Y nhìn má Lâm mỉm cười rồi gần như là đồng thời cô nhìn thấy cái hộp kia trên tay bà thì cô cũng ngây ngẩn cả người, đôi má thoáng chốc đỏ ửng, một nỗi nghi ngờ cũng lập tức dâng lên trong lòng: Thu dọn phòng ốc sao lại cần phải mở ngăn tủ kia, hơn nữa... cầm thứ kia để làm gì?

26 Đại náo phòng tổng giám đốc

Má Lâm dù sao cũng má Lâm, bà trấn tĩnh lại rất nhanh, rất tự nhiên đem chiếc hộp kia đặt lại vào ngăn tủ nhìn Lâm Y mỉm cười, bình thản nói: 'Thiếu phu nhân, tôi giúp cô thu dọn hết các ngăn kéo...'

Bà vừa nói vừa nhanh nhẹn sắp xếp lại mấy thứ trong ngăn kéo rồi nhẹ nhàng đóng lại, giọng vẫn bình thản, 'Thiếu phu nhân nếu muốn nghỉ ngơi vậy lát nữa tôi đến dọn dẹp sau!' Nói rồi bà khom người chào rồi vội lui ra.

Thấy má Lâm đã rời đi, Lâm Y ném túi xách lên sofa, cởi áo khoác treo lên rồi chậm rãi đi đến bên giường ngồi xuống, ngỡ ngàng nhìn ngăn kéo kia...

Bởi vì trước giờ cô sợ đau nên sau khi sinh Hân Hân vẫn luôn không đặt vòng tránh thai mà Lãnh Nghị thì lại sợ dùng thuốc tránh thai lâu dài sẽ ảnh hưởng không tốt đến thân thể cô cho nên ngoại trừ kỳ an toàn, hẳn vẫn luôn kiên trì dùng áo mưa, cho dù là có cuồng nhiệt đến mấy, đến phút cuối hẳn vẫn nhớ mang nó...

Đó là minh chứng cho tình yêu Nghị dành cho mình, ánh mắt Lâm Y dần trở nên nhu hòa hơn, cô nhẹ nhàng kéo ngăn kéo đó ra, lập tức chiếc hộp đựng đủ loại áo mưa khác nhau hiện ra trước mắt cô.

Mặt Lâm Y vẫn còn hơi đỏ, cô mím môi, nhẹ nhàng rút ra một chiếc ti mi nhìn xem, đột nhiên đôi mắt đen láy của cô trừng lớn sau đó là như đông cứng lại, cô loáng thoáng nhìn thấy trên chiếc vỏ bao có mấy lỗ kim lớn nhỏ...

Như không thể tin Lâm Y đặt nó sát bên mắt nhìn kỹ lại lần nữa, những lỗ kim kia lúc này đã thật rõ ràng, tim Lâm Y không khỏi đập mạnh lên, cô đưa tay lên sờ nhẹ, cảm giác nham nhám truyền đến từ đầu ngón tay khiến cô càng thêm xác định...

"Liệu có phải là Lãnh tổng cô ý để cá lọt lưới không?" Câu nói đùa của Phương Hân chợt vang lên bên tai khiến tim Lâm Y phút chốc càng đập nhanh hơn, cô sờ qua một loạt những chiếc áo mưa bên trong hộp, rõ ràng trên mỗi cái đều có lỗ kim, ném trở lại chúng vào trong hộp, Lâm Y dờ dẩn đóng ngăn kéo lại.

Thì ra là như vậy! Lãnh Nghị, thật sự là anh cố ý! Anh cứ như vậy muốn lừa gạt em sao? Cô mím môi, trong lòng như bị thứ gì đó chặn lại thật khó chịu, hốc mũi cũng nổi lên cảm giác ê ẩm chua chát.

Bất chợt cô kéo mạnh ngăn kéo ra lần nữa cầm lấy một xấp áo mưa, đứng dậy, đi đến bên sofa cầm lấy túi xách nhét chúng vào trong rồi bước ra ngoài; rất nhanh từ trong garage đã vang lên tiếng động cơ xe...

Lâm Y tự lái xe, cô chạy thẳng đến trước cổng LS quốc tế mới dừng lại, bước xuống xe, sớm đã có nhân viên bảo vệ đến nghênh đón, 'Lãnh phu nhân...'

Anh ta vừa mới lên tiếng thì Lâm Y đã nhét chìa khóa xe vào trong tay hất sau đó không nói một lời thẳng bước vào trong đại sảnh.

Nhân viên bảo vệ nghi hoặc nhìn theo bóng lưng của Lâm Y, trời ạ, sắc mặt của Lãnh phu nhân hôm nay hình như không được tốt lắm, bình thường lúc cô ấy đến đây đều rất tuân thủ quy định đỗ xe ở bãi đỗ xe nhưng hôm nay xem ra rất khác thường...

Nghĩ đến đây anh nhân viên bảo vệ khẽ lắc đầu, mở cửa xe bước lên... Haizz, bà xã là không được chọc giận, Lãnh tổng xem ra cũng không phải ngoại lệ...

Lâm Y đi một mạch lên đến văn phòng tổng giám đốc ở tầng 22, vốn tinh minh, Ngải Mỹ vừa nhìn thấy sắc mặt của cô khác thường lập tức mỉm cười đứng dậy nghênh đón: 'Lâm Y... ừm, Lãnh tổng đang ở trong văn phòng bàn việc với hai vị chủ quản cao cấp... ừm, tôi giúp cô báo với ngài ấy một tiếng...'

'Không cần đâu, tôi tự đi vào!' Ngược lại với thái độ ôn hòa nhã nhặn của mình thường ngày, Lâm Y ngắt lời Ngải Mỹ, đi thẳng về phía văn phòng tổng giám đốc...

Ngải Mỹ nuốt nước bọt, nhìn theo bóng lưng của Lâm Y, quả đoán quyết định không cần tiếp tục ngăn cản cô, nếu cô dám ngăn Lãnh phu nhân, vị Lãnh tổng kia tuyệt đối sẽ không vì như thế mà cảm ơn cô, điều này Ngải Mỹ rõ ràng hơn ai hết.

Lúc này Lãnh Nghị đang ngồi sau chiếc bàn làm việc xa hoa của mình nghe hai vị giám đốc bộ phận đang ngồi đối diện báo cáo gì đó, trên gương mặt tuấn mỹ là vẻ lạnh lùng và xa cách thường thấy thì thấy cửa văn phòng tổng giám đốc bị đẩy ra; Lãnh Nghị thoáng chau mày, ánh mắt sắc bén quét thẳng về phía cửa, là ai lại dám tự tiện xông vào phòng làm việc của hắn thế này? Hai vị giám đốc bộ phận cũng kinh ngạc ngoái đầu lại nhìn.

Y Y? Lãnh Nghị thoáng ngẩn người, Y Y không phải nói mệt sao? Sao lại đến tìm mình? Hơn nữa sắc mặt lại kém như vậy? Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, nhìn chằm chằm cô gái đang đứng ngoài cửa, trong đầu không ngừng xoay chuyển, tự kiểm điểm xem mình làm sai điều gì để cô tức giận như vậy...

Hai vị giám đốc bộ phận nhìn Lâm Y rồi chậm rãi quay lại nhìn sang Lãnh Nghị, khụ khụ, bầu không khí rõ ràng là không quá đúng nha...

'Lãnh tổng... hay là lát nữa chúng tôi lại đến báo cáo với ngài sau?' Một trong hai người gian nan nuốt nước bọt, rất thức thời lên tiếng hỏi ý Lãnh Nghị.

Lãnh Nghị mím môi, bàn tay đang gác trên bàn nhẹ nhàng vẩy vẩy ra hiệu, mắt vẫn ghim chặt trên người Lâm Y; thấy vậy hai vị giám đốc bộ phận vội đứng dậy khom người chào Lãnh Nghị rồi vội vã chạy lấy người.

'Y Y', thấy hai vị giám đốc bộ phận đi như chạy khỏi văn phòng, người đàn ông lạnh nhạt kia mới ho khan một tiếng, giọng nhu hòa như lấy lòng, 'Sao vậy? Khụ khụ, vào đây rồi nói!' Hẳn nhớ lúc trưa hai người còn hòa thuận vui vẻ, thế nào đột nhiên mặt lại như Bao Công thế này?

Cô gái mặt vẫn tối sầm trừng mắt nhìn hắn, thấy vậy người đàn ông chỉ đành cười trừ, tuy rằng không biết mình làm sai điều gì nhưng xem cô gái như vậy, không hiểu sao hắn lại cảm thấy có chút chột dạ, cảm giác như chắc chắn là hắn đã phạm sai lầm gì đó.

Vì thế giọng người đàn ông đặc biệt nhu hòa: 'Ừm, vào đi, đứng ở ngoài cửa để người ta thấy được thì không hay lắm đâu!'

Cô gái mím môi, rút cuộc tiến vào, cửa đóng sập sau lưng cô chặn lại mấy ánh mắt tò mò ngoài cửa sau đó chậm rãi đi đến gần bàn làm việc của Lãnh Nghị, từ đầu đến cuối ánh mắt vẫn ghim trên gương mặt tuấn tú của người đàn ông đang ngồi sau bàn, ánh mắt nghiêng ngả.

Người đàn ông cười nhẹ một tiếng, 'Y Y...' Thái độ của cô gái khiến hắn thật sự cảm thấy có chút hoang mang, hẳn trước giờ chưa từng thấy vẻ mặt này

nơi cô càng đứng nói là chủ động chạy đến đây quấy rầy công việc của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 332: Phụ Nữ Khi Giận Rất Đáng Sợ (2)

Rốt cuộc cô gái cũng dừng bước, cô đứng nhìn gương mặt tuần mỹ như điêu khắc kia, chậm rãi mở ra túi xách lấy ra một xấp "áo mưa".

Đôi mắt đen thẳm của người đàn ông dính cứng nơi thứ đồ vật mà cô cầm trên tay, sự kinh ngạc hoàn toàn lộ rõ trong đáy mắt, cô gái này cầm một xấp "áo mưa", tức giận dùng dùng chạy tới phòng làm việc của hắn hỏi tội, đây... là chuyện thế nào?

Nhưng rồi như nghĩ ra được điều gì, người đàn ông nhìn cô gái, nuốt nuốt nước bọt, cười nhẹ một tiếng, định chọc cho cô bốt giận: 'Y Y, em đến là được rồi... mấy thứ này trong phòng nghỉ của anh vẫn còn, ừm... không cần mang đến đây đâu!'

Nhưng cô gái hoàn toàn không cười, hơn nữa mặt cũng không đỏ, trong đôi mắt đen láy không có thẹn thùng chỉ có tức giận, ủy khuất, thất vọng, đủ các loại biểu tình; cô thả tay ra, một xấp áo mưa từ bàn tay trắng nõn của cô rơi lạch tạch xuống chiếc bàn làm việc xa hoa khí phái, đầy uy nghiêm của tổng giám đốc trông cực kỳ chói mắt.

Người đàn ông nhìn những chiếc "áo mưa" rơi vung vãi trên bàn, trong mắt lộ rõ sự khó hiểu, hắn lại nhìn sang cô gái, giọng trầm xuống: 'Y Y...'

'Lãnh Nghị', cô gái tận lực đè nén sự kích động nhưng giọng nói run run đã tiết lộ cảm xúc của cô thật rõ ràng, ngón tay cô run rẩy chỉ vào những chiếc "áo mưa" kia, 'Những lỗ kim trên đây là thế nào? Sao anh lại có thể đối xử với em như thế?'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, tận lực làm ra vẻ kinh ngạc và vô tội, 'Gi? Không phải anh làm! Anh không biết...' Chuyện này quả thực không phải là hắn làm nhưng nói hắn không biết là giả!

'Cho dù không phải là anh làm thì cũng không có khả năng anh không biết!' Cô gái tức đến rơm rớm nước mắt, cố nén giọng bảo, 'Những thứ kia là anh dùng, không phải em dùng, cho dù anh không nhìn thấy, anh dùng tay sờ cũng không có chút cảm giác nào sao? Cái cảm giác nham nhám đó?'

'Làm gì có, những lỗ kim kia nhỏ như vậy, anh làm sao có thể sờ thấy!' Người đàn ông lý lẽ hùng hồn nói.

Thực ra Lãnh Nghị cũng chỉ mới phát hiện cách đó không lâu, lúc đó suy nghĩ đầu tiên của hắn chính là "chuyện tốt" của Trương Mân và Lý Uyển làm! Nhưng... mắt Lãnh Nghị đảo một vòng, quả đoán quyết định coi như hắn không thấy, không biết...

Thế là, xuất phát từ một chút lòng riêng Lãnh Nghị không vạch trần chuyện này mà cứ làm như không biết chỉ không ngờ Lâm Y sớm đã mang thai... càng không ngờ là hôm nay Lâm Y lại lấy mấy thứ trong ngăn kéo này ra kiểm tra, ừm, sao cô lại biết chứ?

'Anh nói dối! Nói dối!' Nghe những câu nói hùng hồn của người đàn ông, cô gái càng thêm tức giận, mắt cô quét về phía mặt bàn, không chút chần chừ, tiện tay cầm lấy một tập văn kiện trên bàn ném thẳng về phía người đàn ông đang ngồi nơi ghế, 'Anh có nói thật không đây?'

Người đàn ông đưa tay chặn lấy xấp văn kiện để nó rơi từ trên người hắn xuống đất, trên mặt lộ vẻ oan uổng: 'Anh nói thật mà, anh thật sự không biết... Y Y, đừng ném nữa...'

'Em cứ ném, cứ ném đó!' Cô gái càng thêm tức, nghẹn giọng nói, 'Anh không nói thật thì em sẽ ném nữa!' Thấy những văn kiện trên bàn đã bị mình ném sạch, cô gái lại bước đến bàn nhỏ bên cạnh nắm lấy một xấp văn kiện nữa, tiếp tục ném.

'Được được được, em ném đi... chỉ cần em thấy vui là được...' Người đàn ông vừa đưa tay chặn lấy những xấp văn kiện ném đến mặt mình vừa bình thần dỗ dành.

Từng tờ văn kiện bay tía lá như hoa tuyết, cả căn phòng tổng giám đốc giống như vừa bị bão thổi qua vậy...

Ném sạch hết những xấp văn kiện cô gái vẫn còn chưa hả giận, cô cầm lấy điện thoại của người đàn ông đang để trên bàn, không chút do dự ném thẳng về phía người đàn ông.

Điện thoại? Người đàn ông hơi lách người đón lấy vật cứng đang ném thẳng về phía mình, thuận tay cất nó vào túi; mắt cô gái lại quét đến khung hình đặt trên bàn, trong khung hình là ảnh chụp của hai người, trên môi họ là nụ cười thật sáng lạn... Thế là cô gái trong cơn tức giận vờn tay chụp lấy nó.

'Cái này không được ném!' Lãnh Nghị mắt tinh tay nhạy lập tức chụp lấy khung hình cất nó sau lưng mình; cô gái cắn răng, lại đưa tay về phía mô hình cô gái nhỏ đặt trên bàn.

'Cái này cũng không được ném!' Lãnh Nghị vội vàng cướp lấy mô hình, nhắc nhở, 'Y Y, đây là em mà!'

'Em cứ ném!' Cô gái bỏ về phía người đàn ông sau bàn, đoạt lấy mô hình trong tay hắn.

Người đàn ông vội nhấc tay lên cao, một tay ôm lấy cô gái, miệng không ngừng dỗ dành: 'Y Y, đừng như vậy mà, ừm, đây là phòng làm việc nha, chúng ta có gì từ từ nói!'

'Em không có cách nào từ từ nói chuyện với anh!' Trong tay người đàn ông cô gái không ngừng giãy dụa, hai tay vùng vẫy hướng về phía gương mặt tuần tú kia, ừm, hừy "nhân sắc" của anh cho biết tay!

Người đàn ông không dám quá dùng sức với cô gái, sợ làm cô bị thương, chỉ đành tận lực giữ người về phía sau tránh đi "móng vuốt" của cô gái, rồi cuộc móng vuốt đó lại chộp về phía cổ hắn, móng tay trượt xuống, trên cổ người đàn ông lập tức xuất hiện một hàng vết xước.

Vết máu đột ngột xuất hiện trước mắt khiến đôi mắt đầy lửa giận của cô gái như đông cứng lại, động tác trên tay cũng theo đó ngừng lại.

Thấy ánh mắt cô gái dính cứng nơi cổ mình, động tác cũng ngừng lại, khỏe môi người đàn ông hơi lộ ra một ý cười không dễ phát hiện, ừm, chắc chắn là cổ đã bị cô gái này cào xước, chảy máu rồi; rõ ràng là cô gái này đau lòng rồi, ừm, xem ra cô bị trầy chút xiu cũng đáng giá!

Người đàn ông vội vàng đặt mô hình nhỏ lên ngăn cao nhất của kệ sách rồi mới đưa tay sờ nhẹ lên cổ mình, khi nhìn đầu ngón tay dính chút máu, hắn mỉm cười, rất rộng lượng an ủi ngược lại cô gái, 'Không sao đâu, không đau chút nào...'

Sự an ủi của người đàn ông khiến ánh mắt dờ dẩn của cô gái trong chớp mắt khôi phục lại bình thường, cô giãy thoát khỏi vòng tay của người đàn ông, lùi lại một bước cẩn thận, trừng mắt nhìn hắn, giọng dứt khoát, 'Lãnh Nghị, em muốn bỏ cái thai này!'

Bỏ?? Ý cười trên môi người đàn ông trong chớp mắt đông cứng lại, hắn quả quyết phản đối: 'Không được!'

Sự phản đối quyết liệt của người đàn ông khiến cô gái vừa vội vừa tức, người đàn ông này đã gạt mình lâu như vậy, dựa vào cái gì còn dám lớn tiếng phản đối chứ? Cô giậm chân, buồn bực nhìn chiếc bàn làm việc rộng lớn lúc này đã trống trơn bởi vì toàn bộ đã bị cô ném xuống đất rồi.

Thế là cô gái nắm lấy chiếc túi xách vừa nảy vát trên ghế, nhìn người đàn ông rống lớn, 'Được! Được! Giờ em đi bệnh viện phá cái thai này!' Lời còn chưa dứt cô gái đã chạy thẳng về phía cửa.

'Y Y, đợi đã...' Người đàn ông chẳng còn tâm trí đâu quan tâm đến căn phòng làm việc lúc này đã lộn xộn như một bãi chiến trường, vội cất bước đuổi theo.

Cô gái vừa kéo cánh cửa văn phòng tổng giám đốc ra đã thấy những người ngoài cửa đang tò mò ngóng vào, cô gái chỉ làm như không nhìn thấy, bước nhanh về phía thang máy.

Những người đứng ngoài còn chưa kịp hoàn hồn thì đã nhìn thấy vị Lãnh tổng ngày thường xa cách mà uy nghiêm đang vội vã từ văn phòng tổng giám đốc chạy đuổi theo, trên cổ còn thấy rõ ràng vết cào còn đang rướm máu.

Cửa phòng còn chưa kịp đóng lại nên ai nấy đều nhìn thấy rõ ràng, những xấp văn kiện bị ném vương vãi khắp trên mặt đất, khung cảnh thoát nhìn giống như vừa bị một cơn bão quét qua...

Oa, nhà Lãnh tổng hôm nay có biến nha...

Ngồi Mỹ nhìn theo bóng đôi vợ chồng theo nhau biến mất lại nhìn sang căn phòng tổng giám đốc còn chưa kịp đóng cửa kia, đây là thế nào nhỉ? Lâm Y trước giờ vẫn luôn rất hiền dịu nhu mì cơ mà! Lần này xem ra là Lãnh tổng thực sự chọc giận cô rồi!

Ngồi Mỹ mím môi, thoáng suy nghĩ một chút rồi đi vào bên trong, công việc thu dọn những tài liệu kia rõ ràng là của cô rồi!

Lâm Y rào bước bước qua hai người vệ sĩ đang đứng giữ trước cửa thang máy, Lãnh Nghị thì vội vã đuổi theo sau lưng; hai người vệ sĩ nhìn nhau, còn đang suy nghĩ xem liệu có nên giúp Lãnh phu nhân mở thang máy ra không thì Lâm Y đã đưa tay ấn nút mở thang máy.

Thấy cửa thang máy mở ra, Lâm Y vội vã xông vào mặc kệ tiếng gọi với theo của Lãnh Nghị, 'Đợi anh với!'

Hai vệ sĩ lúc này mới hoàn hồn lại, vội vã đưa tay chặn cửa thang máy không cho nó đóng lại rồi nhường đường cho Lãnh Nghị tiến vào, hai vệ sĩ theo bản năng cũng cất bước bước theo vào.

'Ra ngoài, đừng đi theo em!' Lâm Y đẩy mạnh thân thể cao ngất của Lãnh Nghị, Lãnh Nghị mặc kệ câu rống giận của cô, đưa tay ôm lấy cô gái đang trong cơn tức giận và kích động kia, cô gái lại chộp tay về phía gương mặt anh tuấn của hắn, Lãnh Nghị thấy vậy vội vàng né tránh; hai vệ sĩ lại lần nữa nhìn nhau, bạo hành gia đình sao???

'Không nghe sao? Kêu hai người ra ngoài!' Lãnh Nghị nhìn hai vệ sĩ, trầm giọng quát. Hai tên ngốc này, không thấy vợ chồng người ta đang cãi nhau sao? Còn cứng rắn chen vào thang máy, đứng là ngu ngốc hết chỗ nói!

Hả? Rõ ràng là kêu ngài đi ra mà, thế nào giờ lại biến thành chúng tôi rồi? Hai vệ sĩ nuốt nước bọt, vội cung kính đáp, 'Dạ, Lãnh tổng!' Sau đó lại bước trở ra, cửa thang máy cũng lập tức đóng lại sau lưng họ.

Bọn thường dân như chúng tôi bị bà xã đánh đã đành, chắc chắn, thì ra người đàn ông uy vũ như Lãnh tổng cũng lâm vào hoàn cảnh này nha! Nhưng

cũng không phải là chuyện gì lớn lao... nội tâm của hai vệ sĩ trong thoáng chốc cân bằng hơn rất nhiều!

Trong không gian nhỏ hẹp của thang máy, người đàn ông siết sao ôm lấy cô gái, đôi tay không ngừng vùng vẫy của cô gái rất nhanh đã bị người đàn ông bắt tước lại sau lưng, một tay còn lại của hắn giữ chặt sau gáy cô, cổ trụ đầu cô trong lòng bàn tay mình sau đó quả đoán cúi thấp đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô gái...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 333: Gặp Lại Lãng Nhất Phàm (1)

Trong không gian nhỏ hẹp của thang máy, người đàn ông siết sao ôm lấy cô gái, đôi tay không ngừng vùng vẫy của cô gái rất nhanh đã bị người đàn ông bắt tước lại sau lưng, một tay còn lại của hắn giữ chặt sau gáy cô, cổ trụ đầu cô trong lòng bàn tay mình sau đó quả đoán cúi thấp đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô gái...

'Ồ ô...' Cô gái rút cuộc mềm nhũn, sức lực toàn thân như bị người đàn ông hút hết, không còn sức để vùng vẫy, chỉ đành để mặc cho người đàn ông nghiêng ngả mỗi mình.

Cảm nhận được cô gái trong lòng rút cuộc dần an tĩnh lại, Lãnh Nghị lúc này mới nhẹ nhàng rời khỏi môi cô, hắn cúi xuống nhìn cô gái, thấy cô đang hào hển thở, đôi má một màu đỏ ửng, trong đôi mắt đen láy vẫn còn thấy rõ sự phẫn nộ và ủy khuất.

'Y Y, đừng giận nữa!' Lãnh Nghị vỗ nhẹ sống lưng của cô gái, dịu giọng dỗ dành, 'Chuyện này anh thật sự không biết...'

'Anh còn dám nói không biết? Anh còn định gạt em? Như vậy bảo em làm sao không giận cho được?' Vừa nghe người đàn ông nói vậy, cô gái lại bắt đầu tức giận.

'Được được được, anh biết, anh biết, là anh sai! Giờ hết giận chưa?' Lãnh Nghị lập tức sửa lời, lúc này chỉ cần cô gái không tức giận nữa, cô muốn hắn nói gì thì hắn nói thế!

Cô gái thôi giãy dụa, đôi mắt đen láy hung hăng lừ lừ, 'Em biết chắc chắn là anh biết rõ chuyện này... Lãnh Nghị anh làm như vậy mà còn dám bảo em đừng tức giận sao?'

'Anh...' Lãnh Nghị nhất thời không biết nói sao, nói không biết thì cô tức giận, nói biết, cô cũng sẽ tức giận; vậy hắn nên nói thế nào đây? Chẳng trách Không từ đã dạy, chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó đối phó nhất!

'Anh cái gì anh, anh đừng ôm em chặt như vậy, em thở không được!' Cô gái chau mày nhìn người đàn ông đang ngăn người đứng đó.

'Được được, anh buông ra, em bình tĩnh một chút!' Lãnh Nghị lúc này mới chậm rãi nói lỏng vòng tay, cô gái đẩy Lãnh Nghị ra, ấn nút cho thang máy đi xuống tầng trệt.

Lúc này trong văn phòng tổng giám đốc, Ngải Mỹ mặt mày nhăn nhó nhìn đồng văn kiện rải rác khắp phòng, haizz, thế này thì phải tốn bao nhiêu thời gian mới xử lý xong đây? Mắt cô dò từ trên đất lên chiếc bàn tổng giám đốc, trong một khoảnh khắc, mắt cô như đại ra: Lại chuyện gì nữa đây?

Ngải Mỹ không thể tin được đứng dậy đi đến bên cạnh bàn tổng giám đốc, mắt trừng thật lớn, trên chiếc bàn tổng giám đốc rộng rãi xa hoa kia vương vãi đầy những chiếc "áo mưa"! Đầu Ngải Mỹ trong phút chốc như muốn nổ mạnh: Đây rốt cuộc là chuyện gì? Chẳng lẽ Lãnh tổng lén trộm tình bị phát hiện sao?

Cũng không đúng nha! Nếu ra ngoài lảng nhãng bị phát hiện cũng không nên mang theo bấy nhiêu "áo mưa" đến phòng tổng giám đốc "hỏi tội" nha! Chẳng lẽ những chiếc áo mưa này có vấn đề?

Ngải Mỹ nuốt nước bọt, không tự chủ được ngoái lại nhìn về phía cửa phòng tổng giám đốc, còn may, những người tụ tập bên ngoài đã tản đi hết rồi, do dự một chút rốt cuộc Ngải Mỹ cũng chậm rãi đưa tay cầm lấy một chiếc áo mưa, tỉ mỉ xem

A, có lỗi, hình như là lỗi kim! Sóng mắt Ngải Mỹ thoáng xao động, thì ra là vậy! Lãnh tổng muốn mình tìm mấy đầu bếp nổi tiếng về nấu bữa trưa cho Lâm Y, lại còn mỗi ngày chạy sang chỗ cô cùng cô nghỉ trưa... haizz, Lãnh tổng thật lắm mưu mô nha...

Thang máy cuối cùng cũng xuống đến tầng trệt, Lâm Y vội bước ra ngoài, Lâm Y thì theo sát phía sau, ánh mắt của mọi người trong đại sảnh quét đến khiến Lâm Y không thể không hòa hoãn sắc mặt đôi chút, tận lực nở một nụ cười chào mọi người.

Rõ ràng là Lãnh Nghị cũng cảm nhận được điều này, trước ánh mắt của mọi người, trên gương mặt anh tuấn khó có được một lần lộ ra chút ý cười, bàn tay to tranh thủ cơ hội vươn ra nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô gái, kéo cô bước về phía cổng chính hệt như mấy năm trước, khi hắn vừa tuyên bố Lâm

Y là bạn gái chính thức của mình vậy, âm áp ngọt ngào.

Lâm Y cũng không cự tuyệt sự nắm tay của Lãnh Nghị, hết như hai người chưa tình có cái cớ vậy, hai người cứ thế nắm tay nhau đi ra cửa đại sảnh, nhân viên bảo an rất nhanh chóng lái xe của Lâm Y đến trước cửa, cô nhận lấy chìa khóa, mở cửa ghế lái chui vào xe.

'Y Y, có muốn anh về cùng em không?' Bên ngoài Lãnh Nghị khom người xuống nhìn qua cửa sổ xe, giọng lấy lòng.

Cô gái ngồi trong xe chột hướng về hân nở một nụ cười ngọt ngào nhưng giọng thật ác liệt, 'Không cần đâu, em muốn đi bệnh viện làm một tiểu phẫu...'

'Y...' Lãnh Nghị chau mày, lời còn chưa nói xong thì cô gái đã nổ máy rồi cuốn bụi rồi đi...

Lãnh Nghị nhìn theo chiếc xe đang càng lúc càng xa, chân mày cũng càng lúc càng chau chặt lại, hân suy nghĩ một giây rồi xoay người vẫy tay với Tiểu Vương này giờ vẫn đứng sau lưng, đợi Tiểu Vương đến gần Lãnh Nghị quả đoán ra lệnh, 'Tìm vài người đi theo thiếu phu nhân, báo cáo lại hành tung của cô ấy!'

Lâm Y tự mình lái xe thật lâu, qua thật nhiều con đường nhưng tâm tình vẫn rối như tơ vò với bao nhiêu suy nghĩ miên man. Bỏ đứa bé thì cô thật sự không làm được, dù sao đây cũng là kết tinh của cô với Lãnh Nghị nhưng nếu không bỏ? Con tức trong lòng cô nói thế nào cũng không nguoi được, không phải đã ước hẹn với hân cả rồi sao, đợi một năm nữa mới sinh... hân dựa vào cái gì mà dám làm như vậy? Chẳng lẽ hân muốn có con thì cô nhất định phải sinh sao? Cũng như Lý Mặc đã nói, cô nào phải máy đẻ chứ!

Đang lúc tâm phiền ý loạn thì bỗng một cô gái có vẻ như đang mang thai, bụng đã lùm lúp cao nhưng vẻ mặt có chút thất thần đang băng qua đường ngay trước đầu xe của Lâm Y, căn bản là không hề để ý đến xe của Lâm Y đang chạy đến gần. Lâm Y sợ hết hồn, vội vàng đạp gấp chân thắng, chiếc xe phát ra một tiếng "sít" chói tai, sít sao thẳng lại ngay trước mặt cô gái, cô gái kia lúc này như mới hoàn hồn lại, rồi như giật mình, chỉ kịp "A" một tiếng đã té phịch xuống đường.

Lâm Y lúc này cũng chẳng có tâm tư lo nghĩ chuyện phiền não của mình, cô vội vàng mở cửa xe nhảy xuống, bước vội về phía đầu xe đỡ cô gái kia dậy, luôn miệng hỏi, 'Có sao không? Có sao không? Có cần đi bệnh viện xem sao không?'

'Không cần đâu, chắc là không sao!' Cô gái đang té ngồi trên đất thoáng chau mày, vừa ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt mang theo đầy phiền muộn của cô chột đông cứng lại sau đó là tiếng kêu thất thanh: 'Lâm Y!'

'Mễ Lệ, là cô sao?' Lâm Y cũng đã nhận ra chủ nhân của gương mặt xinh đẹp kia là Mễ Lệ, giọng cô pha chút ngạc nhiên và mừng rỡ, 'Cô về đây từ lúc nào? Cùng về với Lăng Nhất Phàm sao?'

Mễ Lệ nương theo sức kéo của Lâm Y chậm rãi đứng dậy, đôi mắt trong veo chăm chăm nhìn cô sau đó cười khổ: 'Không phải... Tôi về nước đã hơn ba tháng rồi...'

Lâm Y thoáng ngẩn người rồi như hiểu ra điều gì, thì ra Lăng Nhất Phàm kia vẫn luôn không nghĩ thông suốt!!! Cô mím môi, ánh mắt rơi trên vùng bụng hơi nhô ra của Mễ Lệ, vậy đứa bé là của ai?

Đôi mắt đen láy của Lâm Y hơi lóe lên, muốn hỏi nhưng rốt cuộc vẫn không thốt được nên lời, vì thế cô đổi thành một câu khác, 'Đứa bé... mấy tháng rồi?'

'Bốn tháng rồi...' Mễ Lệ nhỏ giọng nói, cô nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, lại mỉm cười, 'Là của Nhất Phàm...'

'Là của Nhất Phàm sao?!' Lâm Y như thờ phào một hơi, nụ cười lại nở rộ trên môi cô, mấy năm qua cô vẫn luôn cảm thấy mình nợ Lăng Nhất Phàm nhiều lắm, hôm nay giờ đã Lăng Nhất Phàm có được một kết cuộc hoàn mỹ chính là điều cô mong mỏi nhất.

Nhưng Mễ Lệ lại cúi đầu thờ dài một tiếng, trong giọng nói có chút ghen ngào, 'Tiếc là...Nhất Phàm lại không muốn có nó...'

Nụ cười trên môi Lâm Y trong chớp mắt đông cứng lại, cô ngơ ngẩn đứng đó, nhất thời không biết nên nói gì mới phải, lúc này mắt Mễ Lệ đã rơm rớm nước, buồn rầu nói: 'Lần này anh ấy về nước là vì muốn tôi bỏ đứa bé... Tôi biết anh ấy còn chưa quên được cô, anh ấy cảm thấy không thể cho tôi tình yêu nên không muốn tiếp nhận đứa bé này...'

Cổ họng Lâm Y như bị vật gì chẹn lại, cô nấp máy môi, thật lâu mới bật ra được mấy lời, 'Thực xin lỗi Mễ Lệ... chúng ta... tìm chỗ nào ngồi xuống được không?'

Mễ Lệ nhè nhẹ lắc đầu, nụ cười mang theo chút chua xót, 'Không ngồi với cô được, tôi còn có chuyện phải làm; chào cô, Lâm Y!'

Lâm Y nhìn theo bóng lưng xa dần của Mễ Lệ, thật lâu mới hoàn hồn lại, cô chậm rãi đi trở lại xe, bước vào trong ngồi trầm tư, môi mím chặt, suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cô lấy điện thoại ra gọi cho Lăng Nhất Phàm.

Lúc này trong văn phòng riêng của mình ở Lăng thị xí nghiệp, Lăng Nhất Phàm đang cùng một vài vị quản lý cao cấp thương thảo kế hoạch cho quý tiếp theo thì chuông điện thoại reo lên, Lăng Nhất Phàm lấy điện thoại ra, ngăn người nhìn cái tên đang nhấp nháy trên màn hình, đáy mắt thoáng qua một tia nhu hòa, hân đứng dậy bước nhanh ra ngoài, mới ấn phím đón nghe, 'Y Y, là em sao?'

'Nhất Phàm!, đầu bên kia môi Lâm Y hơi mím lại, 'Giờ anh có rảnh không? Em muốn... nói chuyện với anh một chút...'

Sóng mắt Lăng Nhất Phàm thoáng xao động, hắn quay đầu nhìn những nhân viên cao cấp của mình vẫn đang ngồi đợi trong phòng, thoáng suy nghĩ mấy giây rồi nói, 'Được, em cho anh biết địa điểm!'

Lâm Y nhìn đồng hồ, giờ đã là giờ tan tầm, cũng sắp đến giờ cơm tối, suy nghĩ một chút rồi cô cố làm ra vẻ thoải mái, 'Em mời anh ăn cơm vậy... Anh trở về nước bấy lâu em vẫn chưa ăn cơm với anh bữa cơm nào!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 334: Đến Bệnh Viện Làm Gì? (1)

Những câu hỏi liên tu bất tận của thằng bé khiến Lâm Y đau đầu không thôi, cô không còn kiên nhẫn nữa nhìn con trai nói: 'Cục cưng, em bé vẫn còn trong bụng mẹ, cho nên cho dù có kính lúp cũng không nhìn thấy được! Con cũng không thể mổ bụng mẹ ra xem được đúng không?'

'Vậy không được!' Vừa nghe đến mổ bụng mẹ là cậu nhóc Hạo Hạo lập tức lắc đầu, 'Làm vậy mẹ sẽ đau lắm!'

'Ừ, con trai ngoan...' Lời cô gái còn chưa nói dứt thì dạ dày lại bắt đầu quặn lên, cô vội đứng dậy, 'Hạo Hạo, Hàn Hàn, các con đi ngủ sớm một chút đi, mẹ... hơi mệt, phải đi nghỉ một lát...'

Nói rồi cô không đợi các con kịp phản ứng mà vội vã xông ra khỏi phòng, vừa đi như chạy về phòng ngủ vừa lấy tay bịt miệng cố ngăn một cơn buồn nôn; trong phòng đồ chơi, Hạo Hạo nghiêm trang nhìn gương mặt tươi cười của ba mình, 'Ba, ba đã nói cuối tuần này dẫn con đi chơi xe tăng, ba nói thì phải giữ lời đấy!'

'Con cũng muốn đi!' Cậu nhóc Hàn Hàn tay cầm đồ chơi, miệng bập bẹ nói.

'Khụ khụ, hai đứa nói rất khá, ừm, đều được đi!' Lãnh Nghị vỗ vai Hạo Hạo lại sờ đầu Hàn Hàn, về mặt hài lòng đứng lên, 'Ừm, giờ Hạo Hạo, Hàn Hàn, đến giờ đi ngủ rồi!'

Còn hẳn, chuyện cần làm bây giờ là về phòng xem cô gái đang nôn nghén kia thế nào rồi...

Lúc Lãnh Nghị đẩy cửa phòng ngủ bước vào thì Lâm Y đã từ toilet bước ra, cô không thêm liếc về người đàn ông đang tiến vào lấy một lần, cầm cúi đi thẳng đến tủ áo lấy quần áo chuẩn bị đi tắm.

Ngược lại lần này bị bỏ lơ nhưng Lãnh Nghị không hề thấy khó chịu, đáy mắt còn mang theo một ý cười nhàn nhạt, hẳn đi thẳng đến bên cạnh cô gái, khoác tay lên vai cô, giọng mập mờ, 'Y Y, hôm nay em ăn cơm với ai?'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, xem ra người đàn ông này đúng là đã biết tối nay cô ăn cơm với ai! Nhưng hẳn làm sao biết được? Cô xoay lại rũ bàn tay đang khoác lên vai mình xuống, mắt trừng to, áo nào nói: 'Anh theo dõi em?'

'Không phải...' Người đàn ông bị cô gái giãy tay ra nhưng lại li lợm bám riết, hết khoác vai lại ôm eo, 'Anh chỉ sợ em nghĩ không thông suốt cho nên mới cho người bám theo em thôi...'

'Lãnh Nghị!!' Cô gái buồn bực gắt, tay dùng sức giãy dụa định thoát khỏi sự đeo bám của người đàn ông, 'Sau này không được cho người bám theo em nữa...'

'Được được, chỉ cần em nghĩ thông suốt, anh nhất định sẽ không cho ai đi theo em!' Lãnh Nghị lập tức son sắt thề.

'Tại sao em phải nghĩ thông suốt chứ? Anh đặt bẫy để em chui vào em còn phải tươi cười cảm ơn anh nữa sao?' Vừa nghĩ đến những cái áo mưa đó là con tức trong lòng Lâm Y lại dậy lên, cô nhìn Lãnh Nghị rống lớn, 'Em nghĩ không thông đó!'

'Y Y... thật sự không phải anh làm!' Lãnh Nghị vẫn một vẻ ủy khuất.

'Hừ, cho dù là anh không làm, anh nhất định cũng biết!' Lâm Y không dễ bị vẻ vô tội kia lừa, cô bỏ lại một câu rồi mặc kệ hẳn, đi thẳng vào phòng tắm.

'Y Y, nhưng em đã hứa với Hạo Hạo và Hàn Hàn rồi, làm mẹ thì không thể nói dối... khụ khụ, trẻ con sẽ học hư...' Lãnh Nghị vội gọi với theo sau lưng cô gái nhưng câu nói còn dở dang đã bị cánh cửa sập mạnh lại ngăn ở bên ngoài.

Sáng hôm sau lúc Lâm Y thức dậy thì đã thấy Lãnh Nghị không còn ở đó. A, người này hôm nay sao lại không chờ mình? Không đưa mình đi làm? Lâm Y âm thầm cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ thật sự đã nản chí rồi sao?

Lâm Y nhẹ lắc đầu, vừa định rời giường đi đánh răng rửa mặt thì bên ngoài chợt truyền đến mấy tiếng gõ cửa nhẹ sau đó là má Lâm bước vào, bà nhìn Lâm Y bằng ánh mắt ngưng ngóng, trên môi là nụ cười gượng gạo.

'Má Lâm, chuyện gì vậy?' Lâm Y mỉm cười, dịu giọng hỏi.

'Thiếu phu nhân, cái kia...' Má Lâm nuốt nuốt nước bọt, 'Chuyện mấy cái áo mưa, thật sự là không liên quan đến thiếu gia, là lão phu nhân và phu nhân dặn tôi làm... xin lỗi cô, tôi ... không thể không nghe theo...'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, thực ra cô đã sớm đoán được chuyện này. Lâm Y mỉm cười, giọng vẫn dịu dàng, 'Ừ, tôi biết rồi!'

'Vây... thiếu phu nhân, cô đừng trách thiếu gia, nếu như cô còn trách thiếu gia, thiếu gia tức giận lên, sẽ đuổi việc chúng tôi mất!' Tiếng má Lâm thật nhỏ, bà vừa nói vừa len lén nhìn sắc mặt của Lâm Y.

'Không đâu, bà cứ yên tâm! Tôi biết phải làm sao!' Lâm Y vẫn cười thật nhu hòa, nghe vậy má Lâm mới yên tâm lui xuống...

Lúc Lâm Y xuống lầu mới phát hiện thì ra Lãnh Nghị còn chưa đi, hắn đang ngồi nơi sofa phòng khách đợi cô, chắc là đợi để đưa cô đi làm...

Hai ba ngày sau đó tương đối an ổn, Lãnh Nghị mỗi ngày sẽ đưa Lâm Y đi làm, buổi trưa nếu có thời gian thì lại qua cùng cô ăn cơm, nghỉ trưa mà thái độ của Lâm Y đối với Lãnh Nghị thì vẫn là không thêm đề ý nhưng cũng không khốc, không cứng rắn đòi đến bệnh viện gì nữa vì thể Lãnh Nghị cũng dần bắt đầu yên tâm hơn, hẳn tin sự lương thiện của cô, hẳn tin cô sẽ không nỡ bỏ đứa bé!

Chỉ đến một hôm nọ, hôm đó Lãnh Nghị còn đang tham dự một cuộc họp trong phòng họp ở tầng cao nhất của LS quốc tế thì nhìn thấy Tiểu Vương về mặt hốt hoảng xuất hiện trước cửa phòng họp, vẻ hoảng loạn trên mặt anh ta không cách nào che giấu được, tay thì rời rít ra hiệu gì đó với Lãnh Nghị.

Không biết vì sao lòng Lãnh Nghị chợt quặn lại, hắn vội hươ tay ra hiệu tạm dừng cuộc họp, Tiểu Vương thấy vậy vội vã chạy vào, đến bên cạnh Lãnh Nghị, hơi khom người, nói gì đó bên tai hắn. Chỉ thấy đáy mắt Lãnh Nghị lóe lên một tia sắc bén dọa người, hắn vụt đứng dậy bước nhanh về phía cửa, Tiểu Vương thì vội vã đuổi theo sau.

Phòng họp đông người là thế phút chốc im lặng như tờ, Ngải Mỹ thấy vậy cũng vội đứng dậy đuổi theo Lãnh Nghị lớn tiếng gọi, 'Lãnh tổng!'

Lãnh Nghị chỉ thoáng dừng bước, giọng lạnh như băng tuyết ngàn năm, 'Tạm dừng cuộc họp đợi tôi về!' Lời vừa dứt thì chân cũng đã rảo bước đi.

Đợi đến lúc đoàn xe của Lãnh Nghị nối đuôi chạy đến bệnh viện trung tâm của thành phố H thì đã thấy người vệ sĩ mà Tiểu Vương phải đi theo Lâm Y, tiểu Lý đã mặt đầy lo lắng đứng ở cửa ngóng chờ.

Lãnh Nghị nhanh chóng bước xuống xe đi như chạy vào cổng chính của bệnh viện, mặt hắn tối sầm, ánh mắt không ngừng bắn ra những tia sắc bén dọa người, chừng như bất kỳ lúc nào cũng có thể ăn sống nuốt tươi người đối diện.

'Lãnh tổng... Lãnh tổng...' Tiểu Lý vội tiến đến nghênh đón, miệng lắp bắp, 'Thiếu phu nhân đã vào... trong phòng phẫu thuật...'

Bước chân của Lãnh Nghị chợt khựng lại, bàn tay như gọng kim núp lấy cổ áo tiểu Lý, vẻ mặt thật đáng sợ, 'Cậu không thể chạy theo vào ngăn cô ấy lại sao?'

'Thiếu phu nhân không cho tôi vào...' Tiểu Lý sợ đến mặt xám như tro, 'Những ... những hộ lý cũng không cho... tôi vào, nói là...không phận sự ... không được quấy nhiễu...'

Lãnh Nghị vung tay buông cổ áo tiểu Lý ra, lực tay hắn quá lớn khiến anh ta loạng choạng suýt ngã; 'Dẫn đường!', một câu quát lạnh như băng bật ra từ miệng Lãnh Nghị, nghe vậy tiểu Lý vội vàng lao đảo đi trước dẫn đường cho Lãnh Nghị đi vào trong.

Nơi cuối dãy hành lang rộng rãi ở tầng ba là một gian phòng được ngăn với bên ngoài bằng cửa kính, bên trên cửa kính là một biển báo với ba chữ 'khoa phụ sản' màu đỏ, bên ngoài cửa là một quầy tiếp đón, hai hộ lý đang ngồi trước máy vi tính, đứng gần đó là hai bảo vệ; nơi quầy tiếp đón có một máy phát số thứ tự, gần đó là mấy dãy ghế chờ đang có rất nhiều người ngồi đợi đến số thứ tự của mình.

Tiểu Lý chỉ tay vào cánh cửa kiếng đó, nhìn Lãnh Nghị nói: 'Lãnh tổng, chính là ở đây, phòng phẫu thuật ở phía trong... họ không cho tôi vào!'

Ánh mắt lạnh băng của Lãnh Nghị xuyên qua cánh cửa kiếng có thể nhìn thấy rõ cánh cửa của những căn phòng nhỏ bên trong, một trong số đó đề rõ ràng ba chữ 'Phòng phẫu thuật'.

Gương mặt vốn tối sầm của hắn lúc này càng thêm tối tăm, hơi có chút vặn vẹo, ánh mắt càng thêm sắc bén dọa người, không chút chần chừ Lãnh Nghị bước nhanh về phía cánh cửa kiếng đó, tiểu Vương thấy vậy vội vàng tiến lên đi trước mở đường.

Nhân viên bảo vệ và hộ lý ở bên ngoài sững sờ nhìn một đoàn người đi ngang trước mặt mình, người đàn ông đi trước tuần tú đến khiến người ta nhìn không rời mắt nhưng sự lạnh lùng trên mặt anh ta quả thật khiến người khác không dám đến gần, cái khí thế cao ngạo bức người đó khiến họ khản trương đến quên cả ngăn chặn, một lúc sau mới bừng tỉnh ra, vội vàng lên tiếng: 'Các người... muốn tìm ai?'

'Phu nhân của chúng tôi đang ở trong đó!' Giọng Tiểu Vương thật lạnh nhạt, anh ta và hai vệ sĩ nữa dùng thân thể của mình chắn quanh Lãnh Nghị, dọn đường cho hắn tiến vào; các hộ lý và nhân viên bảo vệ rút cuộc không dám ngăn cản, chỉ đành ngơ ngác nhìn theo đoàn người nhanh nhẹn tiến vào cánh cửa kiếng.

Chính ngay lúc đoàn người bước vào cánh cửa kiếng đó đi về phía gian phòng có treo biển 'phòng phẫu thuật' ở cuối hành lang đó thì đã thấy một trong hai cánh cửa của gian phòng đó mở ra rồi một bóng người từ bên trong bước ra mà người đó, không ai khác hơn là Lâm Y, một tay cô đang ôm bụng,

một tay khác thì đang bịt miệng, lưng hơi gập xuống, có vẻ như đang rất đau đớn, lúc cô đi ra cửa còn phải đứng dựa vào khung cửa một lúc mới có thể chống đỡ được thân mình, thoát nhìn thật suy yếu...

Bước chân Lãnh Nghị vụt ngừng lại, đôi mắt đen thẳm mang theo chút khiếp sợ nhìn trừng trừng cô gái trước mặt; cô gái lúc này cũng đã nhìn thấy hắn, cô thoáng sững sờ rồi chậm rãi buông bàn tay đang che miệng xuống, đăm đăm nhìn hắn bằng đôi mắt đen láy của mình.

Lãnh Nghị chậm rãi đi đến bên cạnh cô gái, các vệ sĩ rất tự giác dừng bước, hơn nữa còn lùi lại mấy bước. Sắc mặt Lãnh Nghị so với lúc vừa bước vào đây cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, hắn nhìn gương mặt nhỏ nhắn lúc này chỉ còn một màu tái nhợt, cố gắng lắm mới giữ cho giọng nói của mình không run lên, 'Y Y... em đến đây làm gì?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 335: Đến Bệnh Viện Làm Gì? (2)

Sắc mặt Lãnh Nghị so với lúc vừa bước vào đây cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, hắn nhìn gương mặt nhỏ nhắn lúc này chỉ còn một màu tái nhợt, cố gắng lắm mới giữ cho giọng nói của mình không run lên, 'Y Y... em đến đây làm gì?'

Hàng mi dài của Lâm Y rung khẽ, giọng bình thản, 'Lãnh Nghị, anh lại theo dõi em?'

Lãnh Nghị mặc kệ câu chất vấn của cô gái, ánh mắt sắc bén lại quét một lượt khắp người cô, lần nữa lặp lại câu hỏi: 'Em đến đây làm gì?'

Thái độ của người đàn ông thành công khơi dậy bản tính quật cường của cô gái, đôi mắt thanh tú của cô hơi nhíu lại nhưng đầu vẫn ngược lên nhìn thẳng vào mắt hắn không nói một lời, thấy cô như vậy, người đàn ông lại cất giọng, chậm rãi mà cực kỳ cường thế hỏi thẳng: 'Em thật sự bỏ đứa nhỏ sao?'

Ánh mắt khiếp người của người đàn ông khiến cánh môi cô gái run rẩy, cô cắn môi, thu hồi tầm mắt đang nhìn về phía hắn, quật cường bật ra một chữ: 'Phải!'

Mắt Lãnh Nghị hơi nheo lại, chăm chú nhìn về quật cường của cô gái trước mặt, có thể nhận ra hắn đang cực lực khống chế điều gì. Bốn bề im lặng như tờ, ngay cả các bệnh nhân và bác sĩ hộ lý đi ra đi vào khu vực đó cũng lảng lạng nép qua một bên nhìn xem một màn này nhưng rồi ai nấy đều ngo ngoe khi nhìn thấy người đàn ông tuấn mỹ lãnh liệt kia đột ngột xoay người, đôi chân dài sải bước như gió đi về hướng ngược lại, trên gương mặt tuấn dật kia lúc này mang theo một vẻ gì đó thật đáng sợ, các vệ sĩ thì vội vã đuổi theo sau, cả đoàn người nhanh chóng rời khỏi khoa phụ sản.

Lâm Y ngo ngoe nhìn cánh cửa kiếng vừa khép lại, lòng bắt đầu ần ần đau, cô mấp máy môi, định kêu một tiếng 'Nghị' nhưng tiếng kêu kia cuối cùng vẫn nghẹn lại nơi cổ họng không thoát ra được thành lời nhưng vành mắt lúc này đã rơm rớm lệ...

'Cô à, cô không sao chứ?' Một cô gái tốt bụng nhìn thấy vẻ khổ sở của Lâm Y, không nhịn được lên tiếng hỏi thăm.

Lâm Y lúc này mới vội thu hồi tầm mắt nhìn về phía cô gái tốt bụng kia, môi run rẩy, 'Không ... không sao...', rồi cô chậm rãi xoay người, lần nữa đi vào trong phòng phẫu thuật...

Lãnh Nghị lúc này đã ra đến cửa bệnh viện, hắn bước thẳng về phía xe của mình, các vệ sĩ vẫn theo sát phía sau nhưng đôi chân hắn vừa bước đến bên cạnh xe thì chợt dừng lại, chừng như đang chờ đợi điều gì nhưng rõ ràng, sau lưng hắn không có ai đuổi theo, cô gái kia xem ra vẫn còn ở trong đó! Người đàn ông hơi nheo đôi mắt thâm trầm, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Rốt cuộc người đàn ông cũng khom người chui vào trong xe, vệ sĩ đóng sập cửa lại, qua cửa sổ xe, đôi mắt đen thẳm lúc này giăng đầy tơ máu đầy về khung bố đăm đăm nhìn ra ngoài, thẳng về phía cửa bệnh viện nhưng chờ thật lâu vẫn không thấy bóng Lâm Y...

'Trở về công ty!' Giọng lạnh thấu xương của Lãnh Nghị vang lên, theo mệnh lệnh của hắn, hai chiếc xe nối đuôi nhau rời khỏi bệnh viện...

Xe của Lãnh Nghị vừa đi được một lúc thì lại một chiếc xe khác chạy đến, đỗ lại trước cổng bệnh viện rồi thân hình cao gầy của Lăng Nhất Phàm từ trong xe bước xuống, không chút chần chừ mà vội vã chạy vào cổng chính bệnh viện, hắn là vì nhận được điện thoại của Lâm Y nên mới vội chạy đến đây.

Ở quầy nhận bệnh trước cửa khoa phụ sản, Lăng Nhất Phàm giải thích lý do mình đến đây với hộ lý, người hộ lý gật đầu rồi xoay người đi vào phòng phẫu thuật bên trong, không lâu sau Lâm Y lần nữa xuất hiện nơi cửa phòng, khi cô nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Lăng Nhất Phàm lúc này vẫn đang đứng đợi ở quầy nhận bệnh thì gắng gượng nở một nụ cười: 'Rốt cuộc anh cũng đến!'

Lăng Nhất Phàm nhẹ gật đầu, trong giọng nói không giấu được lo âu: 'Y Y, Mễ Lệ đâu? Cô ấy sao rồi?'

'Mễ Lệ không sao, chỉ là cảm xúc không tốt lắm, còn đang nằm nghỉ ngơi bên trong!' Lâm Y nhỏ nhẹ mà bình thản nói.

'Y Y', đôi mày đang sít sao chau lại của Lăng Nhất Phàm giãn ra đôi chút, chừng như ngằm thờ phào một hơi nhẹ nhõm, 'Vậy tức là... xe không có đựng đến cô ấy phải không?'

'Nhất Phàm!', đôi mắt đen láy của Lâm Y nhìn Lăng Nhất Phàm chăm chú, môi hơi mím lại, cô ra hiệu cho hắn đi đến dãy băng ghế đặt ở hành lang ngồi xuống còn mình cũng chậm rãi đi đến đó ngồi xuống bên cạnh hắn, nhỏ giọng nói, 'Xin lỗi anh, chuyện Mễ Lệ bị xe đựng là do em bịa ra, thực ra cô ấy không bị xe đựng gì cả...'

'Y Y?' Lăng Nhất Phàm ngẩn người, mày lần nữa chau lại, nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, lát sau mới trầm giọng nói: 'Vì sao bịa chuyện như vậy để gạt anh?'

Trái với Lăng Nhất Phàm, Lâm Y vui vẻ cười, cô nhất định phải nói rõ ràng với Lăng Nhất Phàm, đôi khi 'người ngoài thì sáng người trong thì quáng' chính là đạo lý này đây! 'Nhất Phàm, anh có cảm tình với Mễ Lệ!'

Nghe câu này, sóng mắt Lăng Nhất Phàm thoáng xao động, hắn mở miệng định nói gì đó nhưng lời còn chưa kịp thốt thì đã bị Lâm Y khoát tay ngăn lại, 'Anh đừng tìm cách phủ nhận... em vừa nói Mễ Lệ bị xe đựng phải đang nằm ở phòng phẫu thuật của khoa phụ sản, đứa bé chưa chắc giữ được thì chưa được bao lâu anh đã xuất hiện ở đây? Trong lòng anh nhất định rất lo lắng đúng không? Đừng nói với em trong lòng anh không nghĩ về Mễ Lệ và đứa bé trong bụng cô ấy!'

Lăng Nhất Phàm cắn môi, mày chau càng thêm chặt, hắn nhìn Lâm Y đầy đắm chiêu, nói thật lòng là hắn rất lo lắng, lo cho Mễ Lệ, lo cho đứa bé trong bụng cô, đối với đứa bé này, đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác lo lắng như vậy! Nhưng hắn cũng rất rõ ràng, loại cảm xúc này không phải tình yêu! Nghĩ đến đây, Lăng Nhất Phàm có chút gian nan thốt: 'Y Y, đúng là anh có tình cảm với Mễ Lệ, nhiều năm như vậy cô ấy vẫn luôn ở bên cạnh anh, vì anh làm rất nhiều chuyện, hy sinh rất nhiều thứ nhưng thứ tình cảm đó không giống như em nghĩ...'

'Nhất Phàm', Lâm Y ngắt lời Lăng Nhất Phàm, 'Tình cảm nào đi nữa thì cũng là tình cảm, hôn nhân nói cho cùng là một loại trách nhiệm, trách nhiệm với tình cảm của bản thân... anh rất lo cho Mễ Lệ và đứa con của hai người, điều này anh vẫn chưa phát hiện ra sao?'

Lăng Nhất Phàm vẫn trầm ngâm nhìn Lâm Y, mím môi không nói, Y Y, không phải anh không quan tâm Mễ Lệ nhưng anh không bỏ xuống được em, em có biết không? Lúc em vui vẻ anh sẽ chúc phúc em, nếu như em không vui, anh sẽ quay lại mang em theo cùng..

'Nhất Phàm...' Lâm Y vừa mở miệng gọi thì dạ dày lại bắt đầu quặn lên, cô vội một tay bịt miệng, một tay ôm bụng cho dịu bớt cơn khó chịu.

'Y Y, em sao vậy?' Lăng Nhất Phàm sững sờ nhìn cô, trong mắt dâng trào một nỗi quan tâm và lo lắng không cách nào che giấu được; Lâm Y lúc này đã nói không nên lời, cô chỉ có thể xua xua tay ra hiệu cho Lăng Nhất Phàm rồi vội vàng đứng dậy chạy thẳng vào nhà vệ sinh trong phòng phẫu thuật.

Không hiểu ra sao Lăng Nhất Phàm vội đuổi theo, mặc kệ sự ngăn cản của hộ lý mà chạy theo cô thẳng đến phòng phẫu thuật, cũng may là phòng vệ sinh nằm ở bên ngoài phòng phẫu thuật còn phòng hậu phẫu thì nằm ở một góc khác.

Hộ lý nghe tiếng nôn khan đầy khổ sở của một cô gái lại nhìn thấy một người đàn ông xông thẳng vào phòng vệ sinh, rốt cuộc không ngăn lại nữa.

Ôm bồn cầu khổ sở nôn một trận xong, Lâm Y khó chịu đến nỗi rơi nước mắt lúc nào cũng không để ý, mặt không còn chút huyết sắc nào, trên trán tuôn ra những giọt mồ hôi lạnh, đôi mày thanh tú chau lại, mắt không ít sức mới nhấc nổi tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán và nước mắt trên má rồi chậm rãi đứng dậy.

'Y Y', một giọng nói đầy quan tâm vang lên bên tai, cùng lúc đó, mấy tờ khăn giấy cũng được chìa ra trước mặt Lâm Y, cánh tay cô cũng được một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy.

Đôi mắt đen láy của Lâm Y lúc này mới hơi có chút sinh khí, cô đón lấy mấy tờ khăn giấy, quay lại nhìn Lăng Nhất Phàm đang đứng sau lưng, tay đang giữ lấy cánh tay mình, yếu ớt nói, 'Cảm ơn anh, Nhất Phàm!'

'Y Y, mang thai cực vậy sao?' Lăng Nhất Phàm nhìn gương mặt nhỏ nhắn lúc này đã tái nhợt của Lâm Y, trên trán còn tuôn mồ hôi, hốc mắt còn vương nước mắt thì lòng không khỏi khổ sở lẫn chua xót, vì cô gái chịu nỗi khổ lúc mang thai mà khổ sở, vì đứa bé trong bụng cô gái không phải là của hắn mà chua xót...

'Phải, rất cực!' Lâm Y hít sâu cố điều tiết lại hơi thở rồi gượng cười với Lăng Nhất Phàm, 'Nhất Phàm, Mễ Lệ cũng phải chịu khổ như vậy, mà khổ hơn em, cô ấy phải chống chọi một mình, anh hiểu không?'

Sóng mắt Lăng Nhất Phàm thoáng xao động nhưng không nói lời nào, Lâm Y gỡ bàn tay đang giữ lấy cánh tay mình của Lăng Nhất Phàm ra, xoay người lại đối mặt với hắn, 'Nhất Phàm, đừng kiên trì vì những chuyện không đáng, đừng ép Mễ Lệ nữa, đừng để có một ngày mình phải hối hận, anh hiểu không? Anh không biết đâu, lúc mẹ anh gọi điện thoại cho em nói Mễ Lệ chuẩn bị đến bệnh viện bỏ thai em nghe ra được bác gái đau lòng đến mức nào! Dù sao anh cũng phải nghĩ cho hai bác chứ, đúng không?'

Chiều hôm nay lúc đang bận rộn ở công ty thì Lâm Y nhận được điện thoại của mẹ Lăng Nhất Phàm từ nước Ý gọi sang, vừa khóc vừa nói Mễ Lệ định đi bỏ đứa nhỏ, bà đang ở bên Ý không biết tìm ai giúp nên chỉ đành gọi điện cho cô nhờ cô đi khuyên giải Mễ Lệ, đồng thời cũng khuyên giải Lăng Nhất Phàm hồi tâm chuyển ý, thế cho nên Lâm Y mới vội vàng chạy đến bệnh viện...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 336: Đau Lòng (1)

Vì tìm cách giúp cho hai người, Lâm Y suy nghĩ hồi lâu mới gọi điện thoại cho Lăng Nhất Phàm nói dối rằng Mễ Lệ bị xe đụng phải, đứa bé trong bụng có thể sẽ không giữ được, bảo hắn lập tức đến bệnh viện một chuyến; cô muốn nhìn thấy vẻ mặt của Lăng Nhất Phàm, muốn nhìn thấy sự khản trương nơi hắn, cô muốn tự thân Lăng Nhất Phàm hiểu được, không phải hắn không thương đứa này, chỉ là nhất thời nghĩ không thông suốt mà thôi!

Quả nhiên sau khi Lăng Nhất Phàm nhận được điện thoại của Lâm Y cả người như đại ra sau đó điên cuồng chạy tới bệnh viện...

Lăng Nhất Phàm cần mồi không nói gì, bên tai lại vang lên giọng nói suy yếu của Lâm Y, 'Lúc em đến đây, suýt nữa Mễ Lệ đã thật sự tiến hành phẫu thuật rồi, anh có biết lúc em kéo cô ấy ra khỏi đó cô ấy khóc đau lòng đến cỡ nào không?... Còn em nữa, Nhất Phàm, thấy hai người như vậy bảo em làm sao yên lòng cho được...'

Vừa nói đến đây dạ dày lại bắt đầu cuộn lên, Lâm Y lần nữa ôm lấy ngực, thở từng ngệm từng ngệm lớn.

'Y Y, em ra khỏi đây đi, ở đây không khí không tốt lắm..' Lăng Nhất Phàm chau mày, nhất thời cũng không biết làm sao cho phải.

'Anh hứa với em đi, Nhất Phàm..' Lâm Y hít sâu một hơi, cố gắng đè nén cảm giác khó chịu trong dạ dày xuống.

'Được được được, anh biết rồi!' Lăng Nhất Phàm dụ giọng nói, 'Anh biết mình nên làm sao, yên tâm đi!'

Lúc hai người chuẩn bị rời khỏi phòng vệ sinh thì mới phát hiện Mễ Lệ không biết đã đứng nơi cửa từ lúc nào, cô lẳng lặng đứng tựa vào khung cửa nhìn hai người trong phòng vệ sinh, trong mắt dấy lên một nỗi u buồn.

'Mễ Lệ!' Lâm Y và Lăng Nhất Phàm gần như đồng thời kêu lên, Lâm Y vội đẩy Lăng Nhất Phàm ra, nhìn Mễ Lệ nói, 'Mễ Lệ, Lăng Nhất Phàm vừa nghe nói cô có việc vội chạy đến đây ngay, vừa khéo gặp được tôi bị nôn nghén nên mới giúp tôi...'

Lăng Nhất Phàm chậm rãi đi đến trước mặt Mễ Lệ, trên mặt lộ ra một nụ cười hiền lành, giọng nhu hòa, 'Mễ Lệ, anh đã nghe Y Y nói, cũng may là em không sao... đứa nhỏ cũng không sao...'

Mễ Lệ ngăn người nhìn gương mặt anh tuấn nho nhã của người đàn ông trước mắt, vành mắt bỗng hơi ươn ướt, Lăng Nhất Phàm mím môi, rốt cuộc cũng lên tiếng, 'Xin lỗi em, Mễ Lệ! Em... còn muốn cùng anh trở về không? Về Ý?'

'Nhất Phàm!' Nước mắt của Mễ Lệ rốt cuộc không kìm nén được rào rào tuôn, cô bỏ nhào vào lòng Lăng Nhất Phàm, hai tay vòng qua lưng hắn siết chặt, luôn miệng thốt, 'Em muốn, em nguyện ý...'

Hai tay Lăng Nhất Phàm cũng chậm rãi vòng qua người Mễ Lệ, nhẹ nhàng ôm cô gái đang khóc thút thít vào lòng, mắt nhắm lại nhìn qua khung cửa kính về phía chân trời xa xa, hắn nghĩ thông suốt rồi, hắn không phải chỉ sống cho riêng mình mà còn cha mẹ, còn có trách nhiệm, hơn nữa hắn muốn Lâm Y an lòng.

Nơi cửa bệnh viện, Mễ Lệ nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Y, kề sát bên tai cô nhỏ nhẹ mà nghiêm túc nói, 'Cảm ơn cô Lâm Y, tôi yêu Nhất Phàm, bất kể xảy ra chuyện gì tôi đều sẽ luôn ở bên cạnh anh ấy, ở bên cạnh con của chúng tôi...'

Nhìn theo bóng Lăng Nhất Phàm và Mễ Lệ rời đi, Lâm Y thở phào một hơi nhẹ nhõm rồi quay lại xe của mình, chậm rãi ngồi vào ghế lái nhưng gần người hồi lâu vẫn không mở máy.

Ánh mắt đầy phẫn nộ và tuyệt vọng của Lãnh Nghị lúc rời đi lại hiện lên trước mắt cô sau đó là cảnh tượng hắn sai bước rời đi. Kết hôn lâu như vậy đây là lần đầu tiên Lâm Y thấy Lãnh Nghị nổi nóng đến mức này, chỉ nghĩ tới đây là lòng Lâm Y lại bắt đầu thất lại, cổ họng như có vật gì đó chẹn lại thật khó chịu.

Suy nghĩ thật lâu rốt cuộc Lâm Y vẫn quyết định về nhà, cô muốn đợi Lãnh Nghị trở về lại giải thích với hắn sau, cô muốn hắn biết, cô yêu hắn, cô cũng yêu các con, bao gồm cả đứa nhỏ trong bụng..

Lại nói về Lãnh Nghị, hắn thế nào cũng không nghĩ tới Lâm Y thật sự chạy đến bệnh viện, không chút đắn đo mà quyết định bỏ đi con của họ, cảnh tượng cô gái suy yếu tựa vào khung cửa của phòng phẫu thuật, tay ôm lấy bụng, gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt không chút huyết sắc, trên trán mồ hôi không ngừng tuôn ra cứ mãi quẩn quanh trong đầu hắn thế nào cũng không xóa đi được khiến tâm phiền ý loạn cực kỳ.

Bụng đầy lửa giận quay lại LS quốc tế, Lãnh Nghị mặt đen như than tiếp tục chủ trì cuộc họp khiến mỗi một người trong phòng họp đó đều sợ run, chỉ sợ mình nói sai điều gì chọc giận đến vị Lãnh tổng lúc này tâm tình rõ ràng là cực xấu kia thì hậu quả quả thật khó lường..

Lúc cuộc họp kết thúc thì cũng gần đến giờ tan tầm, Lãnh Nghị quay trở lại phòng làm việc của mình lẳng lặng ngồi một mình nơi sofa, đôi mày rậm vẫn xoắn lại, mắt nhắm hờ không biết đang suy nghĩ gì thì chuông điện thoại đặt trên bàn trà reo lên từng hồi dài nhưng hắn như không hề nghe thấy, cứ thế ngồi im bất động..

Thật lâu sau hấn mới chậm rãi mở mắt, đi đến bên bàn ấn phím điện thoại bàn, 'Ngãi Mỹ, cô qua đây một lát!'

'Lãnh tổng!' Rất nhanh Ngãi Mỹ đã đẩy cửa vào, cô đi đến trước mặt Lãnh Nghị chờ đợi mệnh lệnh của hấn.

'Chuẩn bị một chút, ngày mai đi một chuyến thị sát các công ty con ở Đông Á...' Trầm mặc hồi lâu rồi Lãnh Nghị mới lên tiếng, giọng lạnh như băng.

'Được, Lãnh tổng!' Ngãi Mỹ len lén liếc nhìn gương mặt tối sầm của Lãnh Nghị rồi lập tức lui xuống, đi chuẩn bị cho chuyến công tác.

Thấy Ngãi Mỹ đã lui xuống Lãnh Nghị lúc này mới thu hồi tầm mắt đang nhìn mông lung ra ngoài, lần nữa nhắm mắt lại, cả người vẫn giữ nguyên tư thế đó, vùi sâu trong sofa, cả gian phòng làm việc rộng lớn chìm trong im lặng...

Lại qua một lúc lâu nữa cửa văn phòng tổng giám đốc lại vang lên những tiếng gõ nhẹ sau đó là tiếng của Trịnh Thiếu Bạch, 'Lãnh thiếu...'

Nghe tiếng gọi, đôi mắt đang nhắm hờ của Lãnh Nghị mới mở ra, hấn suy nghĩ một giây rồi trầm giọng nói, 'Vào đi!'

Cửa bị đẩy ra, Trịnh Thiếu Bạch xuất hiện nơi cửa, sau lưng hấn còn hai người nữa, ba người cùng đi vào trong phòng tổng giám đốc, Trịnh Thiếu Bạch không chút câu nệ ngồi xuống đối diện với Lãnh Nghị, hi hi chào hỏi, 'Lãnh thiếu, sao điện thoại gọi mãi anh không nghe?'

Trên mặt Lãnh Nghị không chút biểu cảm, giọng cũng thật lạnh mạc, 'Có chuyện sao?'

'Có gì đâu!' Trịnh Thiếu Bạch hoàn toàn không để ý đến sự lạnh nhạt của Lãnh Nghị, hấn biết Lãnh Nghị trước giờ đều như thế, 'Chỉ muốn gặp anh thôi, giờ muốn hẹn anh ra ngoài chơi một bữa thật khó quá... ờ, hôm nay có rảnh không? Cùng ra ngoài chơi đi!'

Đôi mắt sắc bén của Lãnh Nghị lóe lên, lạnh nhạt thốt, 'Được!'

Một đoàn người cùng đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi Trịnh Thiếu Bạch vừa nhìn Lãnh Nghị cười trừ, 'Anh không về nhà, không muốn gọi điện thoại báo cho Lâm Y sao?' Hấn nhớ mỗi lần Lãnh Nghị không về nhà ăn cơm đều sẽ gọi điện thoại báo cho Lâm Y nhưng lần này dường như hấn không hề có ý này.

Lãnh Nghị hơi híp mắt lại, đáy mắt một vẻ lạnh mạc, hấn vẫy tay ra hiệu cho Tiểu Vương, 'Tiểu Vương, hôm nay cậu đi đón Hạo Hạo đưa về nhà rồi nói với mẹ nó, hôm nay tôi không về nhà ăn cơm!'

Tiểu Vương vâng lệnh lui xuống, mấy ngày nay nhiệm vụ đón Hạo Hạo thường được giao cho anh ta...

Ánh mắt nghi hoặc của Trịnh Thiếu Bạch quét về phía Lãnh Nghị, lạnh nhạt như thế hơn nữa cách xưng hô cũng sửa thành 'mẹ nó'? Chẳng lẽ là cãi nhau sao? Nhưng nghi hoặc thì nghi hoặc, hấn cũng không dám tò mò hỏi nhiều.

Trong vườn hoa biệt thự nhà họ Lãnh, Hàn Hàn đang nô đùa khắp nơi dưới sự quan sát của bảo mẫu còn trong phòng khách, Lâm Y đang ngồi gần người một mình nơi sofa, chuyện hôm nay mình làm có lẽ là hơi quá đáng một chút, làm tổn thương đến Lãnh Nghị, nghĩ đến điều này cô không khỏi thờ dãi một tiếng...

Ngoài cửa truyền đến tiếng động cơ xe rồi tiếng người, sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô vội ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường, giờ này có tiếng xe thì chắc là Lãnh Nghị đã tan tầm trở về! Nghĩ vậy nên cô vội đứng dậy bước nhanh ra cửa. Nhưng Lâm Y vừa nhìn thấy chiếc xe bên ngoài thì đã nhận ra đây không phải là xe của Lãnh Nghị, lúc đó cửa xe cũng đã mở ra, Tiểu Vương dẫn Hạo Hạo bước xuống, cậu nhóc Hạo Hạo vừa nhìn thấy mẹ mình đứng ở bậc thềm thì thân thiết kêu, 'Mẹ, mẹ ...', rồi chạy thẳng về phía cô.

Lâm Y mỉm cười cúi xuống định ôm lấy Hạo Hạo đang bỏ nhào về phía mình thì lưng chợt cứng lại khi nghe câu nói của Tiểu Vương, 'Lãnh phu nhân, Lãnh tổng nói hôm nay ngài ấy không về nhà ăn cơm, bảo tôi nhắn lại với cô một tiếng.'

Cả người Lâm Y cũng cứng đờ, bàn tay đang vươn ra cũng khựng lại, trái tim một phen đau nhói, Lãnh Nghị, ngay cả gọi điện thoại cho em anh cũng không muốn sao? Thật thật nhiều hơi sức cô mới có thể nở một nụ cười gượng gạo với Tiểu Vương, giọng nói có chút miễn cưỡng, 'Được, tôi biết rồi!'

Đêm đã thật khuya Lãnh Nghị vẫn còn chưa về, Lâm Y một mình lẳng lặng ngồi tựa vào thành giường nhìn tivi trước mặt nhưng tâm trí hoàn toàn không đặt ở những tiết mục trên truyền hình, đầu óc một mảnh trống rỗng, thật lâu thật lâu sau rốt cuộc cô cũng dời mắt khỏi màn hình nhìn sang chiếc điện thoại đặt nơi tủ đầu giường.

Lâm Y mỉm môi, chậm rãi cầm điện thoại lên, mở màn hình, vào danh bạ tìm đến cái tên "Nghị" rồi nhẹ nhàng ấn phím, đầu bên kia nhanh chóng truyền đến tiếng nhạc chờ quen thuộc khiến trái tim Lâm Y âm ập hấn lên.

Nghị, nghe điện thoại đi! Tiếng nhạc không ngừng truyền đến bên tai, đầu bên kia rõ ràng là không có người đón nghe, trái tim vốn vừa mới âm ập đôi chút trong chớp mắt lại trở nên lạnh như băng. Bản nhạc chờ trong điện thoại của Lãnh Nghị là do cô tự mình lựa chọn, chỉ dành riêng cho cô nhưng giờ cô lại ghét nghe nó đến thế bởi vì nghe được nó chứng tỏ Lãnh Nghị không chịu tiếp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 337: Đau Lòng (2)

Lúc này Lãnh Nghị đang cùng nhóm người của Trịnh Thiếu Bạch rời khỏi nhà hàng, Lãnh Nghị đi ở phía trước, trong đôi mắt đen thẳm đã có một chút men say, Trịnh Thiếu Bạch thì đi bên cạnh hắn, vừa đi vừa nói gì đó với Lãnh Nghị, vẻ mặt đầy hưng phấn; nhóm người này rõ ràng là đã uống không ít.

Trong túi áo chợt vang lên từng hồi chuông điện thoại, tiếng chuông điện thoại này rất đặc biệt, từng hồi từng hồi truyền đến tai Lãnh Nghị, là Y Y! Sóng mắt hắn thoáng xao động, đôi chân cũng hơi khựng lại nhưng chỉ do dự một hai giây rồi vẫn tiếp tục bước đi, lúc này hắn thật sự không muốn nghe điện thoại của cô.

'Lãnh thiếu, điện thoại reo kia!' Trịnh Thiếu Bạch ở bên cạnh nhắc nhở Lãnh Nghị, hắn nhìn thấy trên gương mặt vốn lạnh mạc của Lãnh Nghị lúc này hơi tối lại, đôi môi với những đường nét rõ ràng hơi mấp máy nhưng rốt cuộc không nói gì cả, Trịnh Thiếu Bạch cũng không nhắc nữa, Lãnh Nghị không muốn nghe thì thôi vậy...

Lúc này mấy chiếc xe đã chờ sẵn trước cổng nhà hàng, nhóm người vừa cười nói vui vẻ vừa lên xe, xe dừng lại trước hội sở cao cấp nhất của thành phố H, nhóm người lại xuống xe đi vào căn phòng dành riêng cho Lãnh Nghị trong hội sở đó.

Bà chủ của hội sở sớm đã nhận được tin, mặt tươi cười hớn hở ra cửa đứng đón rồi đích thân dẫn mọi người đi vào trong, xuyên qua đại sảnh, qua dãy hành lang dài, căn phòng dành riêng cho Lãnh Nghị là ở một góc tương đối khuất sau ngã rẽ cuối hành lang.

Lúc này từ một cầu thang khác dẫn đến đại sảnh một cô gái bước xuống, cô gái nhìn đoàn người vừa đi qua trước mắt mình, đôi mắt trong trẻo trong chớp mắt bùng sáng lên, ánh mắt có chút mê muội ghim chặt trên người người đàn ông cao lớn tuấn mỹ trong số đó.

Cô gái chính là Ngô Thâm, nhìn thấy Lãnh Nghị cô không kìm lòng được lẩm bầm, 'Lãnh... Nghị!', giọng thật nhỏ như sợ bị người khác nghe thấy vậy, nói xong cô còn quay đầu đảo mắt nhìn bốn phía, thấy không có ai tầm mắt Ngô Thâm lại tiếp tục tìm kiếm bóng dáng của người đàn ông đã sớm rời đi kia.

Chậm rãi bước xuống cầu thang, Ngô Thâm lặng lẽ đứng ở chân cầu thang như đang chờ đợi gì đó.

Không lâu sau đã thấy bà chủ hội sở sau khi đưa đoàn người của Lãnh Nghị đến căn phòng riêng của hắn đã quay trở lại, bà nhìn thấy cô gái đang đứng ở chân cầu thang thì vội đi về phía đó, 'Thâm, em đứng ở đây làm gì?'

'Chị họ', Ngô Thâm nhìn bà chủ mỉm cười, đôi mắt trong veo bùng sáng lên mang theo một chút thẹn thùng, 'Vừa nãy là Lãnh... tiên sinh phải không? Ngài ấy sao lại đến đây?'

'Phải đó, là Lãnh tiên sinh!' Sóng mắt bà chủ thoáng xao động, bên môi lộ ra một nụ cười đầy thâm ý, vẻ thẹn thùng của cô em họ mình bà nhìn thấy thật rõ ràng, 'Thiếu chủ của LS quốc tế Lãnh Nghị, anh ta có một gian phòng bao riêng ở đây... Thâm, sao em biết anh ta?'

'Ồ', Ngô Thâm nhẹ gật đầu, 'Con trai của Lãnh tiên sinh Lãnh Hạo là học sinh của em... thỉnh thoảng ngài ấy đến đón con trai nên em biết thôi!'

Thực ra Lãnh Nghị đã lâu không thấy đến đón Hạo Hạo, Ngô Thâm cũng đã lâu không gặp được hắn, nỗi nhớ nhung trong lòng cứ cuộn lên như sóng triều không cách nào khống chế được nhưng cô cũng hiểu rõ, Lãnh Nghị không phải là của mình, những gì cô có thể làm là xem Lãnh Nghị như một giấc mộng mà mình không thể với tới mà thôi.

'Ồ, em là giáo viên của con trai anh ta sao?' Bà chủ hội sở mỉm cười, 'Họ đang ở trong phòng uống rượu, em có muốn qua đó mời anh ta một ly không?'

'Không cần đâu chị à, chị cứ lo việc của mình, em sẽ ở trong sảnh này đọc sách, nếu chị có cần giúp gì thì cứ gọi em!' Ngô Thâm nghe vậy vội ngăn lại, vốn cô xuống lầu là định đi về nhưng giờ bỗng dưng lại muốn đợi ở đây, có lẽ là vì ôm chút hy vọng mong manh có cơ hội được nhìn thấy người đàn ông kia lần nữa...

'Được, tùy em thôi!' Bà chủ cười cười tiến lên đón một đoàn khách khác bỏ lại Ngô Thâm một mình đứng đó...

Đêm càng lúc càng khuya, trong gian phòng dành riêng cho Lãnh Nghị, những chai rượu không trên bàn càng lúc càng nhiều, mơn men rượu, tiếng nói cười của những người trong phòng càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần gũi.

'Này, tìm mấy em gái đến ngồi chơi cùng đi, ở đây uống rượu sướng thế này thật quá nhàm chán!'

'Kêu bà chủ đến đây, hỏi xem chỗ này có em nào là xừ...'

Mặt Lãnh Nghị vốn đã lạnh lùng giờ lại phủ thêm một tầng mây đen, Trịnh Thiếu Bạch biết Lãnh Nghị trước giờ không thích người khác mang những người không đứng đắn đến gian phòng của hắn cho nên lúc này nhìn thấy vẻ không vui của hắn thì vội ngăn những người bạn của mình, 'Haizz, muốn chơi thôi mà, chúng ta đổi một chỗ khác... ừ, đến hội sở Lan Quý Nhân được không?'

'Cũng được, đi xem thử có cô em nào ngon lành...' Ai nấy đều thật hào hứng vội vàng đứng dậy rời đi.

'Lãnh thiếu, cùng đi cho vui!' Trịnh Thiếu Bạch kéo tay Lãnh Nghị.

'Không đi đâu, mọi người cứ đi đi!' Giọng Lãnh Nghị vẫn lạnh nhạt, đối với chuyện này hẳn trước giờ không có hứng thú mấy, chậm rãi ngã người vào sofa, Lãnh Nghị đưa tay nhẹ day day huyệt thái dương, tối nay uống hơi nhiều nên đầu bắt đầu hơi đau...

'Vậy tôi ngồi lại với anh!' Trịnh Thiếu Bạch nhận ra được tâm trạng của Lãnh Nghị hôm nay rõ ràng là rất khác thường.

'Không cần đâu, cậu cứ đi với họ đi, tôi muốn một mình yên tĩnh một lát!' Lãnh Nghị nói đây là lời rất thật lòng, hẳn sớm đã muốn được ngồi một mình rồi.

Nhìn đoàn người rời khỏi phòng bao, Lãnh Nghị vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đến dọn dẹp sạch sẽ căn phòng rồi lại kêu một chai whisky ngồi uống một mình...

Ngô Thâm lúc này vẫn còn đang ngồi ở đại sảnh đọc sách, tay thì không ngừng lật sách nhưng thần trí thì rõ ràng là không đặt ở những trang sách kia, vừa nhìn thấy nhóm người của Trịnh Thiếu Bạch từ hành lang bên kia đi ra, mắt cô liền không tự chủ được bừng sáng, nhìn không chớp về phía kia nhưng lại không thấy gương mặt mà cô muốn nhìn thấy.

Đáy mắt Ngô Thâm rõ ràng thoáng qua một tia thất vọng, cô vội thu hồi tầm mắt, lần nữa nhìn xuống quyển sách trên tay nhưng trong đầu lại không ngừng suy nghĩ: Lãnh Nghị đâu? Sao Lãnh Nghị vẫn chưa ra? Một mình anh ta ở trong phòng sao? Thực ra là có chuyện gì?

'Cô gái này, đang đợi người sao?' Đang lúc Ngô Thâm mãi mê theo đuổi những suy nghĩ hỗn loạn của mình thì một giọng nói vang lên từ trên đỉnh đầu cô, Ngô Thâm vội ngược mặt lên nhìn, người đang đứng trước mặt cô là một trong số những người lúc này cùng đi với Lãnh Nghị, lúc này anh ta đang nở nụ cười như có như không nhìn cô, ánh mắt sắc bén như đang dò xét điều gì.

Giống như những suy nghĩ xấu xa của mình bị người khác phát hiện, mặt Ngô Thâm chợt đỏ ửng, cô mấp máy môi, về mặt nguyệt nguyệt giải thích, 'Tôi... không có đợi ai, bà chủ ở đây là... chị họ của tôi, tôi đến giúp chị ấy...'

Nhìn đôi má chợt đỏ bừng lên của Ngô Thâm, đôi mắt mang theo chút men say của Trịnh Thiếu Bạch hơi nheo lại, về mặt đầy hứng thú nhìn cô chăm chăm, 'Ừm, là em họ của bà chủ sao? Sao trước giờ tôi chưa gặp cô?'

'Tôi... không thường đến đây...' Ngô Thâm vẫn nguyệt nguyệt cười.

'Trịnh thiếu', một người đi cùng chen vào đứng trước mặt Trịnh Thiếu Bạch, mặt anh ta đã đỏ ửng vì men rượu, toàn thân cũng bốc ra hơi men nực nồng, anh ta hí hóp nhìn Ngô Thâm, 'Nhìn trúng em gái rồi sao? Em cũng có biết không, vị này là thiếu chủ của Trịnh thị nha... Nào nào nào, đi hát với Trịnh thiếu một bài nào!'

'Không, tôi không đi đâu...' Ngô Thâm có chút hoảng loạn rũ cánh tay của người kia ra nhưng người đàn ông kia lại càng can rờ, bàn tay giữ chặt lấy cánh tay của Ngô Thâm không chịu buông ra, những người còn lại lúc này cũng bắt đầu hô hào, Trịnh Thiếu Bạch thì lộ ra nụ cười nhuộm chút men say, ung dung nhìn cô gái đang hoảng loạn giãy dụa trước mặt.

Trong lúc gấp rút, người Ngô Thâm nghĩ đến không phải là chị họ của mình, bà chủ ở đây mà lại là một người đàn ông khác, cô vừa giãy dụa vừa hét lớn, 'Tôi đang đợi Lãnh Nghị!'

Bàn tay đang nắm lấy cánh tay Ngô Thâm chợt khựng lại, sau đó nhanh chóng buông ra, ánh mắt kinh ngạc của người đàn ông say rượu kia lướt trên mặt Ngô Thâm rồi dời về phía Trịnh Thiếu Bạch đang đứng bên cạnh, cả đại sảnh phút chốc im lặng như tờ.

Nụ cười mang chút men say trên môi Trịnh Thiếu Bạch cũng vì câu nói kia mà đông cứng lại, sóng mắt xao động dữ dội, ánh mắt nhìn Ngô Thâm mang đây vẻ dò xét, lát sau mới thoáng nhếch môi, 'Lãnh thiếu? Vậy... vì sao cô không đi vào?'

'Tôi ...' Ngô Thâm nuốt nuốt nước bọt cố lấy dũng khí, 'Tôi đang định đi vào...'

Lại một hồi im lặng đáng sợ nữa, ánh mắt của cả nhóm đều không hẹn mà cùng hướng về phía Ngô Thâm dò xét, thật lâu sau Trịnh Thiếu Bạch mới buông đôi tay đang khoanh trước ngực xuống, một tay chỉ về phía căn phòng dành riêng cho Lãnh Nghị, giọng nói mang theo chút khiêu khích, 'Xin mời...'

Ngô Thâm cắn môi, nhìn chăm chăm gương mặt mang theo nụ cười như có như không đầy tính khiêu khích của Trịnh Thiếu Bạch rồi chậm rãi đứng dậy, cô cũng rất muốn đi vào trong căn phòng đó xem thử nhưng thực sự là không có dũng khí, vì thế đôi mắt trong trẻo cứ nhìn về phía đó, do dự thật lâu.

'Đi đi, nếu như cô sợ, tôi đi với cô!' Trịnh Thiếu Bạch dường như cũng nhận ra sự chần chừ của Ngô Thâm mà sự chần chừ đó lại khiến cho hắn bắt đầu hoài nghi câu nói: "Tôi đang đợi Lãnh Nghị" của cô gái này.

Dưới sự thôi thúc lẫn lộn kéo của Trịnh Thiếu Bạch, Ngô Thâm rốt cuộc cũng lấy hết dũng khí bước lên về phía căn phòng mà cô đã muốn đi từ sớm kia.

Chương 338: Hiểu Lâm (1)

Tiểu Vương đứng ở cửa nhìn thấy Trịnh Thiếu Bạch đang đứng trước mặt mình thì khẽ gật đầu như chào hỏi rồi lại nhìn Ngô Thâm gật đầu chào, anh ta đương nhiên là nhận ra Ngô Thâm, cô giáo của Hạo Hạo!

Trịnh Thiếu Bạch nghi hoặc nhìn thái độ của Tiểu Vương, a, xem ra Tiểu Vương cũng biết cô gái này, nếu không thì anh ta sớm đã ngăn cản rồi bởi vì người xa lạ thì làm sao có thể tiến vào gian phòng kia của Lãnh Nghị! Chẳng lẽ cô ta và Lãnh Nghị thực sự có quan hệ sao?

Trịnh Thiếu Bạch đẩy cửa phòng rồi tiến vào trước, Ngô Thâm cắn cắn môi, rốt cuộc cũng chậm chậm bước theo sau anh ta.

Cô vừa liếc mắt đã nhìn thấy người đàn ông đang ngồi nơi sofa, đôi mày rậm hơi nhíu lại, trong đôi mắt sắc bén ẩn chứa một chút buồn rầu, đôi chân bắt chéo nhau, một tay đặt lên đầu gối, một tay kia đang nâng một chiếc ly vuông vắn, bên trong là một thứ chất lỏng sẫm màu hổ phách, trên bàn trà trước mặt còn có một chai rượu whisky đã khai sẵn và một bình vẫn còn nguyên...

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng như cắt đứt dòng suy tư của Lãnh Nghị, hần hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt nhanh qua Trịnh Thiếu Bạch rồi dời tới Ngô Thâm phía sau hắn, vẫn là ánh mắt lạnh nhạt mà sắc bén đó, không hề nhìn ra có chút xao động nào.

'Lãnh thiếu, vị tiểu thư này đợi anh ở bên ngoài...' Trịnh Thiếu Bạch nhìn thấy ánh mắt của Lãnh Nghị, ho khan một tiếng rồi nói bằng giọng có phần ái muội, ừm, cuối cùng cũng để cho mình có một ngày nắm được thóp của Lãnh Nghị rồi...

Lãnh Nghị biết Trịnh Thiếu Bạch đang nghĩ gì nhưng hắn hoàn toàn chẳng có chút hứng thú nào đi tìm hiểu vì sao Ngô Thâm ở bên ngoài đợi mình, cũng không muốn truy vấn, hắn nâng ly uống cạn số rượu trong đó lại với tay lấy chai rượu tự mình rót thêm một ly nữa, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ nhàn nhạt nói, 'Cô ấy là cô giáo của Hạo Hạo...'

'Ồ...' Trịnh Thiếu Bạch ngăn người quay đầu nhìn sang Ngô Thâm rồi lại nhìn Lãnh Nghị, ho khan mấy tiếng rồi vẫn dùng giọng giễu cợt nói, 'Khụ khụ, thì ra là cô giáo của Hạo Hạo! Khụ khụ... vậy mời ngồi, mời ngồi...' Hắn đảo khách thành chủ chỉ tay về phía sofa mời Ngô Thâm ngồi.

Ngô Thâm thoáng liếc qua Lãnh Nghị, thấy trên mặt hắn vẫn không có chút biểu tình nào, không tỏ vẻ đồng ý cũng không có ý phản đối thì cắn nhẹ môi, chậm rãi ngồi xuống sofa đối diện với Lãnh Nghị...

Trịnh Thiếu Bạch cũng có thể xem như người quá hiểu phong tình, làm sao không nhận ra được tình ý Ngô Thâm dành cho Lãnh Nghị, ngồi không bao lâu thì đoàn người kia lúc này đã đến hội sở Lan Quý Nhân gọi điện thoại cho hắn, Trịnh Thiếu Bạch vội vàng bỏ lại Lãnh Nghị và Ngô Thâm, ném lại một nụ cười đầy ý vị rồi cấp tốc rời đi...

Lãnh Nghị vẫn không ngừng uống rượu, rót rượu, uống xong lại rót, rót rồi uống tiếp, Ngô Thâm thì ngồi đối diện nhìn hắn, cô thấy rất rõ ràng, người đàn ông này tối nay có tâm sự, hơn nữa là loại tâm sự không muốn tâm sự với ai, trầm ngâm thật lâu cuối cùng Ngô Thâm mới ấp úng nói, 'Lãnh tiên sinh...đừng uống... uống nhiều hại thân...'

'Không việc gì!' Lãnh Nghị đã say đến có chút lú lờ nhưng giọng nói vẫn mang một vẻ áp bức và khí thế cường đại khiến người ta không thể hoài nghi.

Ngô Thâm cắn môi cô lấy hết dũng khí đứng dậy đi đến trước mặt Lãnh Nghị mỉm cười, 'Vậy để tôi giúp anh pha rượu đi... Trước đây tôi có học qua mấy chiêu từ những người pha chế của hội sở của chị tôi...'

Rồi không đợi Lãnh Nghị trả lời, cô tự mình cầm chai rượu lên, gọi nhân viên phục vụ mang đến những phụ liệu cần thiết rồi bắt tay vào giúp Lãnh Nghị điều chế rượu...

Nhìn cô gái đang quỳ bên cạnh bàn trà, nhiệt tình mà chuyên chú giúp mình điều chế rượu lòng Lãnh Nghị không khỏi có chút cảm khái, một cảnh tượng khác dần dần hiện rõ trong đầu...

Mấy năm trước vào một buổi tối nọ, cũng chính trong gian phòng này, cũng vào một đêm khuya như thế này hắn cứng rắn lôi Lâm Y từ trong ổ chăn dậy, ra lệnh cho cô đến đây giúp hắn pha chế rượu, lúc đó Lâm Y không cam tâm tình nguyện là thế bị ép đến nơi này, cũng quỳ trước mặt hắn như thế, dưới sự chỉ huy của hắn giúp hắn pha chế rượu...

Cũng trong buổi tối đó hắn mượn men rượu ôm Lâm Y vào lòng, hỏi cô có muốn lưu lại cùng hắn không, khơi lên nỗi đau lòng trong lòng cô, sau đêm đó, Lâm Y cứng rắn muốn rời khỏi LS quốc tế, không muốn gặp lại hắn nữa...

YY! YY!!! Từng kỷ niệm của hai chúng ta anh đều ghi nhớ trong lòng, anh yêu em như thế sao em lại có thể nhẫn tâm đến mức bỏ đi con của chúng ta chứ? Rõ ràng em biết anh thêm có một đứa con gái đến mức nào...

'Lãnh ... tiên sinh...' Ngô Thâm quay lại đưa cho Lãnh Nghị một ly rượu đã pha chế xong, tiếng gọi của cô cắt đứt dòng suy tư của Lãnh Nghị, hắn mỉm môi, chậm rãi đón lấy ly rượu uống cạn.

Uống hết một chai mắt Lãnh Nghị đã dần trở nên mơ hồ, hắn đưa tay xoa nhẹ vùng thái dương đã có chút mờ mịt choáng váng, thân hình cao lớn từ từ

ngả vào ghế sofa, Y Y... Y Y... Lãnh Nghị chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu vẫn là hình bóng thân thương của người vợ yêu...

Ngô Thâm hơi quay người lại ngăn ngó nhìn người đàn ông đang ngồi ngả lưng vào sofa, trong phòng im lặng như tờ, gương mặt tuấn dật kia lúc này gần trong gang tấc, ngũ quan như tạc, cho dù là đang nhắm mắt nhưng ngạo khí hơn người và vẻ uy nghiêm đó vẫn lộ ra ngoài không cách nào không chế được...

Ngô Thâm cứ thế lặng lẽ ngắm nhìn, người đàn ông lúc này đã buông bàn tay đang day day huyết thái dương xuống, hai tay vòng qua trước ngực, mày hơi nhíu lại dù đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

Sóng mắt Ngô Thâm thoáng xao động, cô ngược lên nhìn trần nhà đang sáng đèn, suy nghĩ một chút rồi đứng dậy đi ấn công tắc tắt đèn, cả gian phòng lập tức chìm trong bóng tối mờ mờ, chỉ có một bóng đèn nhỏ ở góc phòng đang phát ra những luồng ánh sáng nhu hòa. Tiếp đó cô dời mắt về phía cửa phòng ngủ, đối với cách bố trí những gian phòng trong hội sở này của chị họ mình Ngô Thâm vẫn có chút hiểu biết, cô suy nghĩ một chút rồi bước về phía cánh cửa kia.

Nhẹ nhàng đẩy cửa, một chiếc giường lớn đập vào mắt Ngô Thâm khiến đôi má cô thoáng ửng hồng, đôi mắt không dám dừng lâu nơi chiếc giường đó mà vội dời sang chiếc tủ gần đó, không suy nghĩ nhiều mà chậm rãi bước về phía đó.

Ngô Thâm lấy từ trong tủ ra một chiếc chăn mỏng rồi đi ra ngoài, rón rén đi đến bên sofa, khẽ khàng lấy chăn đắp lên người Lãnh Nghị.

Khoảnh khắc mà chiếc chăn mỏng được phủ lên người Lãnh Nghị đó, tư duy và động tác mẫn tiệp của một người đã qua huấn luyện khiến Lãnh Nghị lập tức có phản ứng, cho dù là đã say nhưng bàn tay to của hắn vẫn chuẩn xác nắm được góc chăn, mí mắt nặng nề hé ra, đôi mắt dù nhắm chút men say vẫn mang theo một tia sắc bén.

Ngô Thâm giật nảy mình, đôi mắt trong trẻo nhìn chằm chằm Lãnh Nghị, đôi má chợt đỏ ửng; dưới ánh đèn tối mờ mờ, sự sắc bén trong đáy mắt có chút men say mơ hồ của Lãnh Nghị dần biến mất, thay vào đó là một chút nhu tình dần dâng lên, dịu dàng nhìn cô gái đang đứng ngược sáng nhìn mình.

Ngô Thâm ngó ngàng nhìn về nhu tình trong mắt Lãnh Nghị, trái tim đập thành thịch một cách dữ dội, trong phòng yên lặng đến đáng sợ, yên lặng đến nỗi Ngô Thâm tưởng chừng Lãnh Nghị có thể nghe được tiếng trái tim cô đang đập thành thịch. Ngô Thâm nhẹ nhàng rút chiếc chăn mỏng Lãnh Nghị vừa nắm lại kia ra, lần nữa kéo nó đắp lên người hắn.

'Y Y... sao em lại đến đây?' Cùng với ánh mắt nhu hòa, miệng người đàn ông thì thào thốt lên một câu, một tay vờ ra nắm lấy bàn tay Ngô Thâm đang nắm chăn đắp lại cho mình, 'Đừng bỏ con của chúng ta... được không...'

Mắt Ngô Thâm ghim chặt nơi bàn tay to đang nắm lấy tay mình, trái tim gần như sắp vọt ra khỏi cổ họng, cô thấy được sự nhu hòa mà khẩn thiết trong mắt người đàn ông, như bị ma xui quỷ khiến, khe khẽ gạt đầu, cô thật sự không đành lòng nhìn thấy người đàn ông này phải chịu bất cứ tổn thương nào dù rằng anh ta tuyệt đối không có khả năng thuộc về cô!

Đôi mắt đen thẳm có chút mờ mịt vì men say của Lãnh Nghị thoáng xẹt qua một ý cười, bàn tay to chỉ hơi dùng sức cô gái đã dễ dàng ngã nhào vào lòng ngực tình trạng của hắn...

Một cơn choáng váng lập tức ập đến với Ngô Thâm, đầu bị đụng đến đau điếng nhưng toàn thân thì mềm nhũn, hầu như không có chút sức lực nào, đầu cô tựa vào ngực Lãnh Nghị, hoàn toàn không dám nhúc nhích một tí nào, chỉ sợ mình vừa động dậy thì sẽ khiến người đàn ông này tỉnh lại...

'Y Y...' Đôi tay người đàn ông rơi trên thắt lưng của cô gái, đầu hắn chôn nơi gáy cô, má dán sát vào những sợi tóc mềm mại của cô gái, mắt vẫn nhắm nghiền, miệng không ngừng ní non tên vợ...

Đôi tay run rẩy của Ngô Thâm chậm chậm vòng qua vùng thắt lưng rắn rỏi của người đàn ông, hơi thở nam tính đầy sức quyến rũ quấn quanh theo từng nhịp thở của cô, Ngô Thâm run rẩy khép mi...

Đã từng, cô đã từng mơ tưởng ngày đêm về vòng tay của người đàn ông này, hôm nay rốt cuộc giấc mơ tưởng không bao giờ thành sự thật lại có thể được thực hiện, nghĩ đến điều này lòng Ngô Thâm lại rung động không thôi. Thượng đế, xin cho con được một lần này an ổn hưởng thụ khoảnh khắc ấm áp này đi, cho dù rõ ràng biết đây chỉ là lừa mình dối người, cho dù rõ ràng biết lúc này chỉ là thể thân của người khác, cho dù rõ ràng biết, khoảnh khắc này ngăn ngừa biết bao, con cũng cam tâm tình nguyện...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 339: Hiểu Lắm (2)

'Y Y...' Mắt người đàn ông vẫn nhắm nghiền, chỉ có bàn tay to đang vỗ nhẹ lưng của cô gái...

Chính ngay lúc này cửa phòng chợt bị đẩy nhẹ ra rồi Lâm Y xuất hiện nơi cửa, đôi mắt đen lầy của cô tròn to, khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt. Lãnh Nghị đang ngồi nơi sofa, mắt nhắm nghiền, một tay đang ôm một cô gái, một tay thì đang vỗ nhẹ lên lưng cô gái đó...

Oanh! Một tiếng nổ vang trong đầu Lâm Y! Cô quả thực không dám tin vào những gì mình vừa chứng kiến...

Tối nay Lãnh Nghị không nghe điện thoại của cô chứ đừng nói là chủ động gọi cho cô, một mình cô ở nhà đợi đến gần nửa đêm mà vẫn chưa thấy Lãnh Nghị trở về. Một mình ở nhà cô suy nghĩ rất nhiều, có lẽ lần này mình thật sự hơi quá đáng! Rõ ràng biết Lãnh Nghị mong mỗi đứa con này biết vậy, thế mà chỉ vì muốn trút giận mà chút mà khiến cho sự hiểu lầm giữa hai người càng lúc càng sâu thẳm thế này!

Càng nghĩ Lâm Y càng sốt ruột, cô quyết định không ở nhà chờ nữa mà ra ngoài tìm hân. Cô biết lúc tâm tình của Lãnh Nghị không tốt hân thường sẽ đến hội sở uống rượu, thế là không suy nghĩ nhiều nữa, cô mặc áo khoác vào, tự mình đến hội sở xem sao.

Nhưng thế nào Lâm Y cũng không ngờ được lại là một cảnh tượng như thế này!

Chính ngay lúc Lâm Y còn chưa kịp hoàn hồn lại, môi vẫn còn đang mấp máy chưa thốt được thành lời thì đã nghe giọng nói trầm thấp đầy từ tính quen thuộc khe khẽ thì thào, 'Con gái của chúng ta...sẽ giống em...rất đẹp rất đáng yêu...em thích không?'

Con gái của chúng ta? Đôi môi đang run rẩy của Lâm Y chợt cứng lại, đôi mắt đen lầy mở to, một nỗi đau lòng lẫn khổ sở chợt cuộn lên trong lòng, thân thể nhẹ run lên, lưng lay sắp đổ, cô lao đảo lùi về sau một bước, tay chống lên khung cửa nhờ nó đỡ lấy thân mình, sau đó cô lại thấy cô gái đang nép trong ngực Lãnh Nghị nhẹ gật đầu.

Không nhìn nổi nữa, Lâm Y vội xoay người rời đi, cửa cũng không kịp đóng. Tiểu Vương đang giữ ngoài cửa nghi hoặc nhìn theo bóng Lâm Y đang rời đi, theo bản năng, anh ta tiến đến định đóng cửa lại, trong một khắc đó, vô tình anh ta cũng nhìn thấy một màn kia! Tiểu Vương ngây ngẩn cả người, vội vàng đưa tay khép cửa lại nhưng thật lâu vẫn chưa hoàn hồn lại được. Đây ...đây... đây rốt cuộc là thế nào? Sao trước đây anh ta không hề nhìn thấy chút khả nghi nào?

Mờ mịt đi ra khỏi hội sở, Lâm Y vội ngồi vào trong xe, nước mắt trong chớp mắt đó rào rạt rơi...

'Y Y...' Trong gian phòng kia, Lãnh Nghị vẫn ôm cô gái, giọng trầm thấp, 'Thích hay không, em nói đi!'

'Thích...' Ngô Thâm như bị thôi miên, nhẹ giọng đáp lời; quả thực nếu như cô có thể sinh cho Lãnh Nghị một đứa con gái nhất định cô sẽ không đắn đo gì mà đồng ý ngay, đương nhiên là cũng sẽ rất thích nó!

Lãnh Nghị vụt mở mắt, tiếng nói này sao lại xa lạ đến thế? Hân đưa tay giữ lấy đầu cô gái, kéo đầu cô ra khỏi ngực mình, ánh mắt dù vẫn còn men say lúc này mang theo một sự sắc bén khác thường, nghiêm cần nhìn cô gái trước mắt.

Ngô Thâm không thể không ngước đầu lên, đối mặt với Lãnh Nghị ở cự ly gần, men say trong mắt Lãnh Nghị trong chớp mắt tan đi không ít, đầu mày hơi chau lại, giọng nói cũng trở nên lạnh như băng: 'Cô không phải Y Y!'

'Thực xin lỗi!' Ngô Thâm cắn môi, hoảng loạn mà có chút chật vật đứng lên từ trên người Lãnh Nghị, vành mắt trong chớp mắt ươn ướt, giọng nhỏ như muỗi kêu, 'Tôi...'

Ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghị chăm chú nhìn gương mặt trẻ trung trước mắt cùng vành mắt phấp phồng của cô, không nói tiếng nào, gian phòng phút chốc chìm trong im lặng, thật lâu sau mới có vẻ như tỉnh táo hân dù đôi mày vẫn chau chặt lại, đôi tay chậm rãi đưa lên day day huyết thái dương.

Lại một lúc sau nữa, rốt cuộc Lãnh Nghị cũng buông tay xuống, chậm rãi đứng dậy, giọng nhàn nhạt mang theo chút mệt mỏi, 'Về nhà đi... tôi bảo Tiểu Vương đưa cô về!'

'Ân...' Giọng Ngô Thâm vẫn nhỏ xiu, cô nhìn gương mặt tuấn đạt nhưng lạnh mạc, xa cách kia, trong lòng như có thứ gì đó đè nén thật khó chịu, một dòng nước mắt không kim được chậm rãi lăn trên đôi má trắng trẻo của cô khiến cô bối rối đưa tay lau vội...

Lãnh Nghị chừng như không nhìn thấy những giọt nước mắt của Ngô Thâm, cũng không nhìn cô thêm một lần nào nữa mà bước thẳng đến giá áo nhấc lấy áo vest của mình rồi bước nhanh ra ngoài.

Lãnh Nghị vừa ra khỏi cửa thì Tiểu Vương đã vội bước đến, anh ta liếc nhanh về phía Ngô Thâm đang đi sau lưng Lãnh Nghị, vẻ mặt như muốn nói lại thôi. Tiểu Vương thật sự không dám xác định quan hệ giữa Lãnh tông và cô giáo Ngô này rốt cuộc là gì nhưng anh ta biết, Ngô Thâm đã từng dẫn cô giáo Ngô này đến trường bán, đi ăn cơm...

'Ngô Thâm, cho người tiền cô giáo Ngô về nhà!' Lãnh Nghị lạnh nhạt hạ lệnh.

'Da, Lãnh tông!' Tiểu Vương không dám chậm trễ vội quay lại gọi một vệ sĩ khác, sắp xếp xe đưa Ngô Thâm trở về...

Trước cổng hội sở, xe của Lãnh Nghị đã đợi sẵn ở đó, thấy hân bước ra, một vệ sĩ tiến đến mở cửa xe cho hân, Lãnh Nghị vừa định bước vào thì Tiểu Vương đã vội bước đến, chần chừ một chút rồi mới gọi: 'Lãnh tông!'

Lãnh Nghị ngừng bước nhưng không quay đầu lại, lẳng lặng chờ nghe câu tiếp theo của Tiểu Vương, Tiểu Vương dè dặt quan sát sắc mặt của Lãnh Nghị, ngập ngừng nói: 'Thiếu phu nhân...', nhưng vừa mới lên tiếng thì đã bị Lãnh Nghị khoát tay ngăn lại, lúc này hân không muốn nghe bất kỳ điều gì liên quan đến Lâm Y...

Tiểu Vương thấy vậy rất thức thời im bật, Lãnh Nghị chui vào trong xe, xe nhanh chóng rời đi...

Đèn lạnh như nước, căn phòng ngủ chính xa hoa trong biệt thự nhà họ Lãnh chìm trong bóng tối chỉ có ánh trăng nhàn nhạt soi bóng cô gái đang nằm nghiêng người trên giường, cô vẫn chưa ngủ, trong đầu một mảnh trống rỗng dường như chẳng còn tư duy gì cả, chỉ có đôi mắt đen láy ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ...

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa bỗng truyền đến một tràng tiếng bước chân quen thuộc khiến đôi mắt dờ dẩn của cô gái lúc này mới hơi có chút phản ứng, rồi cửa bị đẩy ra, cô nghe tiếng bước chân bước thẳng về phía tủ áo sau đó đi về phía phòng tắm, sau đó nữa, từ phòng tắm truyền đến tiếng nước rào rạt.

Lúc Lãnh Nghị tắm xong bước ra, hần nhàn nhạt quét mắt về phía bóng dáng quen thuộc trên giường rồi đi đến bên kia giường, vén chăn, nằm xuống bên cạnh Lâm Y, cánh tay theo thói quen duỗi ra định ôm lấy cô gái nhưng chỉ duỗi đến một nửa thì khựng lại, trong đôi mắt sắc bén thoáng qua một tia đau xót, chần chừ một thoáng rồi rút cuộc chậm rãi rút tay về...

Thế là lần hiếm hoi sau nhiều năm lấy nhau, Lãnh Nghị không ôm Lâm Y ngủ còn cô thì xoay lưng về phía hắn...

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên trong bóng tối, vành mắt bắt đầu ươn ướt, vốn cô định nói cho Lãnh Nghị biết thực ra mình không có bỏ đứa nhỏ nhưng hiện giờ một chữ cô cũng không thốt lên được, mà cũng không muốn nói... Một giọt nước mắt trong suốt trượt khỏi hốc mắt, cô gái lặng lẽ khép mi để mặc cho nó chậm rãi lăn xuống gò...

Sáng hôm sau, lúc Lâm Y thức giấc thì đã thấy Lãnh Nghị sớm đã ăn mặc chỉnh tề ngồi ở bên giường, đôi mày rậm hơi chau lại như đang trầm tư điều gì, thấy cô mở mắt, hần quay lại nhìn sâu vào mắt Lâm Y, giọng nhàn nhạt: 'Hôm nay anh đi công tác, ít lâu sau mới về!', giọng nói đó, sớm đã mất đi sự âu yếm dịu dàng thường ngày.

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, cô mấp máy môi nhưng mãi vẫn không thốt lên được lời nào, còn chưa kịp phản ứng lại thì bóng dáng cao lớn kia đã đứng dậy, quả đoán đi về phía cửa...

Lâm Y vẫn còn ngơ ngẩn trước tin tức vừa nghe được, nhất thời không kịp có chút phản ứng nào...

Hôm đó Lâm Y như mất hết hồn vía, lúc làm việc thì không ngừng thất thần, Trương Tiểu Mạn và Phụng Hân thì cứ tưởng là do những phản ứng thông thường trong thời kỳ đầu mang thai nên cũng không hỏi gì nhiều.

Đến giờ tan tầm, Lâm Y ghé qua nhà trẻ để đón con trai, lần này cô gặp lại không phải là cô giáo Ngô Thâm mà lại là một cô giáo khác trong lớp của Hạo Hạo, Lâm Y nắm tay Hạo Hạo đi ra khỏi nhà trẻ, vừa đi cô vừa cúi xuống nhìn con trai, cảm giác thất thần kia đã tan đi đôi chút, 'Hạo Hạo, lớp các con đổi cô giáo khác rồi sao? Cô giáo Ngô không đến lớp nữa à?'

Lãnh Hạo ngược đầu lên nhìn mẹ, giọng vẫn còn non nớt cực kỳ, 'Mẹ, không phải lớp chúng con đổi cô giáo, cô giáo Lý nói cô giáo Ngô gần đây sức khỏe không được tốt nên xin phép nghỉ một thời gian...'

Xin phép nghỉ một thời gian? Trái tim Lâm Y không khỏi đập dồn, cảnh tượng tối hôm qua trong hội sở Lãnh Nghị ôm cô gái kia vào lòng chợt hiện lên trong đầu, lúc đó ánh đèn hơi tối, cô gái kia lại quay lưng về phía Lâm Y nên cô không nhìn rõ người đó là ai...

Nhưng giờ đột nhiên cô cảm thấy bóng của cô gái nọ quen thuộc vô cùng... Ánh mắt Lâm Y nhất thời như đông đặc lại, cô thất thần ngừng bước.

'Mẹ, sao mẹ không đi nữa?' Lãnh Hạo lần nữa ngược đầu nhìn mẹ mình, vẻ mặt đầy ngạc nhiên, 'Mẹ không khỏe sao?'

'Ồ, không sao!' Lâm Y lúc này mới bừng tỉnh vội tiếp tục cất bước đi về phía cổng nhà trẻ, tận lực che dấu cảm xúc của mình trước con trai, 'Mẹ...chỉ là mãi nghĩ về một vài chuyện...'

Đêm đó thật khuya Lâm Y mới nhận được một tin nhắn của Lãnh Nghị, ngắn gọn mà khô khan: "Anh đang ở Singapore, mọi chuyện đều tốt!"

Sự lạnh nhạt và xa cách đó khiến lòng Lâm Y đau xót và khổ sở không thôi, cô cắn môi, bàn tay cầm điện thoại run rẩy hồi lâu, đầu óc không ngừng xoay chuyển, trầm ngâm thật lâu, cuối cùng Lâm Y cũng không gọi điện thoại cho Lãnh Nghị, cũng không trả lời tin nhắn của hắn, cô chậm rãi buông điện thoại xuống, chậm rãi nằm xuống giường mắt nhắm lại nhưng thật lâu vẫn không ngủ được...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 340: Chiến Tranh Lạnh (1)

Mà lúc này ở Singapore xa xôi, trong gian phòng tổng thống của một khách sạn năm sao xa hoa, Lãnh Nghị đang ngồi ngả lưng vào chiếc sofa bằng da thật rộng rãi, êm ái nhưng tâm tình thì không tốt chút nào, đôi mày kiếm hơi chau lại, đôi mắt sắc bén mang theo một chút u buồn, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía chiếc điện thoại đắt tiền đang đặt trên bàn trà.

Hắn vừa gửi một tin nhắn cho Lâm Y, lần đầu tiên dùng giọng điệu lạnh nhạt và xa cách như thế... Tin nhắn gửi đi rồi, trong tiềm thức của hắn, Lãnh Nghị đang chờ hồi âm của Lâm Y, hắn mong nhận được tin nhắn hồi lời hoặc xin tha thứ gì đó của cô!

Nhưng không có! Ngay cả một tin đơn giản là đã biết hay gì đó còn không có chứ đừng nói gì là xin tha thứ! Điều này khiến Lãnh Nghị cảm thấy cực kỳ không thoải mái, hơn nữa là tâm phiền ý loạn...

Đầu bắt đầu ần ần đau nhưng vừa nghĩ đến cảnh tượng cô đứng trước cửa phòng phẫu thuật của khoa phụ sản, sắc mặt tái nhợt nhưng quật cường, vừa nghĩ đến chữ "Phải" lạnh như băng thốt ra từ trong miệng cô thì chẳng những đau mà tim Lãnh Nghị cũng bắt đầu đau, Y Y, đó là con của chúng ta mà! Con bé còn chưa kịp được nhìn thấy thế giới tươi đẹp này, sao em nỡ lòng, sao em nhẫn tâm vậy chứ...

Đầu càng lúc càng đau, Lãnh Nghị không thể không đưa tay lên day day huyệt thái dương, thật lâu sau hắn mới chậm rãi đứng lên, quyết định đi nghỉ, ngày mai còn rất nhiều việc đang đợi hắn...

Trong suốt chuyến công tác ở Đông Nam Á, Lãnh Nghị gần như tập trung hết tinh thần và sức lực vào công việc, ngoại trừ thời gian ngủ, hắn gần như không có một chút thời gian rảnh nào, tận lực không để cho mình có cơ hội suy nghĩ về những chuyện đau lòng kia nữa...

Nhưng mỗi lúc đêm lặng người vắng, cô đơn nằm một mình nơi chiếc giường xa hoa, hắn vẫn không kim lòng được mà nghĩ về cô gái ở nhà...

Buổi tối ngày thứ năm, trong một gian phòng bao sang trọng của một câu lạc bộ giải trí náo nhiệt nhất của thành phố Kuala Lumpur, Lãnh Nghị đang ngồi ở vị trí chủ nơi sofa, ngồi nơi ghế sofa đối diện là Tiền Phong, giám đốc khu vực Đông Nam Á của LS quốc tế, trên bàn đã bày sẵn mấy chai rượu, hai người vừa uống rượu vừa bàn công sự.

Rượu qua mấy tuần thì có người gõ cửa phòng bao rồi lặng lẽ tiến vào, nói gì đó bên tai Tiền Phong, chỉ thấy ông ta gật đầu rồi vẫy tay ra hiệu cho người kia lui xuống rồi ông ta mới quay lại cười với Lãnh Nghị, 'Lãnh tổng, mấy ngày trước ở đây có diễn ra cuộc thi hoa hậu khu vực châu Á, người vinh dự đoạt giải hoa hậu, cô Lý muốn gặp ngài...' Tiền Phong dè dặt quan sát sắc mặt của Lãnh Nghị, hỏi dò: 'Cô ấy giờ đang ở ngoài chờ ngài, ngài thấy có nên mời cô ấy vào không?'

Đáy mắt Lãnh Nghị vẫn một vẻ bình đạm, không có chút biểu tình nào, hắn biết mỗi một chỗ hắn đến, người phụ trách ở nơi đó đều sẽ nghĩ đủ mọi cách lấy lòng hắn, muốn cho hắn vui vẻ, cô hoa hậu châu Á mời tới hôm nay chắc chắn cũng là do Tiền Phong đã sắp xếp sẵn để tiếp hắn!

Thấy Lãnh Nghị không nói gì, Tiền Phong cười nhẹ một tiếng, hắn vỗ tay, lập tức cửa phòng bao được đẩy ra, người trợ lý vừa nãy mới bước vào của Tiền Phong lại tiến vào, ông ta vẫy tay với trợ lý, 'Mời cô Lý vào đây!'

Chỉ chốc lát sau, Lý Vận, hoa hậu châu Á vừa đoạt giải khoan thai tiến vào. Không hổ danh là hoa hậu, nhan sắc của cô gái này quả thực rất lộng lẫy, chỉ tiếc là trang điểm quá đậm, hoàn toàn che lấp mất vẻ trẻ trung, thuần phác của bản thân, thân hình nóng bỏng chỉ được che chắn bằng một ít vải vóc, toàn thân tản mát một loại quyến rũ đầy dụ hoặc, đôi mắt đen láy được trang điểm kỹ càng ghim chặt nơi gương mặt anh tuấn mà lạnh mạc của người đàn ông cường thế ngồi nơi sofa, đôi môi đỏ mọng nhẹ câu lên một nụ cười mê người.

'Vị này là Lãnh tổng... Lãnh tổng, đây là Lý Vận Lý tiểu thư, người vừa đoạt giải hoa hậu châu Á!' Tiền Phong gấp rút giới thiệu hai người với nhau, Lãnh Nghị chỉ nhàn nhạt quét mắt về phía gương mặt xinh đẹp kia, không nói một lời.

'Chào ngài, Lãnh tổng!' Lý Vận cũng chẳng để tâm mấy đến thái độ lạnh nhạt của Lãnh Nghị, đối với người đàn ông được xưng tụng là tổng giám đốc mặt lạnh này cô sớm đã nghe danh nên cũng không quá ngạc nhiên, cô ẻo lả đi đến bên ghế sofa Lãnh Nghị đang ngồi, trên môi vẫn là nụ cười quyến rũ, rất tự nhiên ngồi ghé sát bên cạnh Lãnh Nghị.

Lãnh Nghị vẫn chẳng có chút phản ứng nào, Tiền Phong vội vẫy nhân viên phục vụ đến rót cho Lý Vận một ly rượu đỏ, đích thân cầm đưa cho Lý Vận, 'Lý tiểu thư, kính Lãnh tổng chúng tôi một ly đi!'

'Lãnh tổng!' Lý Vận yểu điệu đón lấy ly rượu nâng lên trước mặt Lãnh Nghị, giọng thờ thề: 'Lý Vận sớm đã nghe đến đại danh của Lãnh tổng, từ lâu đã muốn làm quen với ngài, đáng tiếc là vẫn chưa có cơ hội; tối hôm nay rốt cuộc niềm mong mỏi cũng thành sự thật, thật là vinh hạnh của em... mong là Lãnh tổng nể mặt để em kính ngài một ly này...'

Sóng mắt Lãnh Nghị lúc này mới thoáng có chút xao động, nghe cách nói chuyện, xem ra cô hoa hậu châu Á này cũng không hẳn chỉ có vẻ ngoài ưa nhìn, không chỉ là bình hoa mà thôi! Lúc này Lãnh Nghị mới nâng ly rượu trước mặt mình lên, môi mòng hơi nhếch lên, một hơi uống cạn số rượu trong ly.

'Cám ơn...' Trong đáy mắt Lý Vận, niềm vui sướng như hoa xuân nở rộ, cô yểu điệu cười, cũng học theo hắn, uống cạn ly rượu.

'Lãnh tổng, Lý tiểu thư có hai học vị đấy nhé! Thật không đơn giản!' Tiền Phong dường như nhận ra được điều gì, vội mỉm cười nhìn Lãnh Nghị bổ sung thêm, 'Cử nhân triết học và kinh tế!'

Lãnh Nghị vẫn một vẻ bình thản, không bình luận gì; Tiền Phong lại chuyển đề tài, nói lảng sang những chuyện khác, không lâu sau, ông ta tìm một cái cớ, rất thức thời rời đi.

Trong phòng bao lúc này chỉ còn lại Lãnh Nghị và Lý Vận, rất nhanh cô đã uống đến nửa đồ bùng, thân thể yếu đuối mềm mại càng lúc càng dựa sát vào

người Lãnh Nghị, bộ ngực đầy đặn như cố ý như vô tình cọ cọ lên cánh tay Lãnh Nghị, ý đồ thực rõ ràng...

'Tư lượng của Lãnh tổng thật tốt...' Lý Vận hơi ngước lên nhìn gương mặt tuấn mỹ phi phàm kia, vừa cười vừa nũng nịu nói, cánh tay mảnh khảnh rất tự nhiên khoác lấy cánh tay của Lãnh Nghị.

Lãnh Nghị cũng không phản ứng gì với động tác lớn mật của Lý Vận, đáy mắt một mảnh thâm trầm, không nhìn ra hắn đang nghĩ gì, chỉ lần nữa nhắc ly rượu trước mặt, lần nữa một hơi uống cạn...

Khi Lãnh Nghị lần nữa nhắc ly lên thì Lý Vận đột nhiên vươn tay nắm lấy bàn tay to của Lãnh Nghị, hắn vụt cúi xuống nhìn cô gái lúc này gần như đang dán sát vào người hắn kia.

Mặt cô gái kia đã vì men rượu mà đỏ ửng một mảnh, trên môi vẫn là nụ cười kiều mi, đôi mắt đen láy lúc này mông lung như phủ một lớp sương mù, vẻ mặt này, thần thái này có chút quen thuộc với hắn, lòng Lãnh Nghị thoáng xao động, sự sắc bén trong đáy mắt dần tàn đi đôi chút nhưng vẫn im lặng không nói một lời.

'Lãnh tổng, ngài uống nhiều quá rồi... để em... uống hộ ngài ly này...' Giọng của cô gái thật mê người, nụ cười cũng thật mê người, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Lãnh Nghị, một tay vươn ra đoạt lấy ly rượu trên tay Lãnh Nghị, đôi môi đỏ mọng hơi hé ra, một hơi uống hết hơn nửa số rượu trong đó sau đó Lý Vận đẩy ly rượu còn một nửa đến bên môi Lãnh Nghị, nụ cười càng thêm quyến rũ, giọng nói càng thêm yêu kiều: 'Lãnh tổng, còn lại một nửa, để em mớm ngài uống, được không?'

Lãnh Nghị mím môi, vẫn không nói một lời, Lý Vận thuận thực trút số rượu còn lại vào miệng mình, mắt sáng long lanh, thân thể yếu kiều chậm rãi đứng dậy, rất tự nhiên tiến đến ngồi lên đùi Lãnh Nghị, nửa thân trên hơi ngả về phía trước để đôi gò đầy đặn cọ nhẹ lên lồng ngực rắn rỏi của Lãnh Nghị, cánh môi đỏ mọng ghé sát định dán lên đôi môi với những đường nét rõ ràng kia.

Nhìn gương mặt trẻ trung xinh đẹp kia, Lãnh Nghị không cự tuyệt, hắn muốn thử xem liệu mình có thể tiếp nhận người phụ nữ khác ngoài Y Y hay không! Nhưng khi đôi môi đỏ mọng kia sắp dán lên môi hắn thì, theo bản năng, Lãnh Nghị đưa tay nắm lấy cằm của Lý Vận, cô gái thất thanh kêu một tiếng, ngậm rượu trong chớp mắt đỏ trôi tuột vào cổ họng cô.

Cô gái không cam lòng, cánh tay trắng nõn vòng qua cổ người đàn ông, thân thể nóng bỏng như lửa đang ngồi trên đùi người đàn ông bắt đầu lắc lư; đáy mắt người đàn ông thoáng có chút xao động nhưng biến mất rất nhanh, vẻ mặt vẫn bình thản như nước.

Cô gái ngồi trên đùi người đàn ông càng lúc càng thêm can rở, không ngừng trêu chọc, khiêu khích những giác quan của hắn. Người đàn ông nheo mắt lại một cách đầy nguy hiểm, đột nhiên xoay người lại, hung hăng áp cô gái xuống sofa.

Cô gái dưới thân đôi mắt ướt rượt, đôi má đỏ bừng, đôi cánh tay ngọc ôm siết lấy người đàn ông, không ngừng mon trón, khiêu khích hắn, đôi môi đỏ mọng hơi hé ra, cổ họng dật ra một tiếng ngâm nga yêu kiều, đáy mắt bừng bừng một nỗi khát khao, đôi gò đầy đặn pháp phồng mang theo vô hạn dụ hoặc...

Máu nóng trong người người đàn ông xông thẳng lên óc, bàn tay to thô lỗ bóc ra lớp vải vóc vốn đã thiếu đến đáng thương trên người cô gái, thân thể trần trụi, trắng nõn của cô gái rất nhanh đã bại lộ hết trước mắt người đàn ông.

Đôi má cô gái đỏ ửng một mảnh, thân thể không ngừng vặn vẹo, đôi tay đã không đợi kịp bắt đầu gấp rút cởi những chiếc nút của chiếc áo sơ mi, một tiếng ni non dật ra từ hai phiến môi đỏ mọng: 'Nghị...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 341: Chiến Tranh Lạnh (2)

Nghị??? Thân thể người đàn ông chợt run lên, hắn cúi xuống nhìn cô gái dưới thân, gương mặt thanh thuần như thiên sứ của Lâm Y chợt hiện ra trong đầu cùng giọng nói trong trẻo của cô, "Nghị", cô vẫn gọi hắn như thế.

Đầu óc người đàn ông thoáng chốc tỉnh táo hẳn lại, men say trong chớp mắt cũng rút hết đi. Y Y! Thân hình cao lớn vụt đứng bật lên, hắn đã hiểu rồi, đòi này, ngoại trừ cô gái kia hắn đã không có cách nào tiếp nhận người phụ nữ nào khác! Cho dù đơn thuần chỉ là phát tiết dục vọng cũng không được...

Trên người đột nhiên mất đi sức nặng khiến đôi mắt có phần mê ly của Lý Vận vội vàng mở lớn, cô nghi hoặc nhìn người đàn ông đang đưa tay cài lại những chiếc nút vừa được cởi ra của chiếc áo sơ mi của mình, không biết rốt cuộc mình làm gì không đúng khiến cho người đàn ông này đột nhiên dừng cương bên bờ vực...

Hoang mang ngồi dậy, Lý Vận cảm thấy quả thực không cam lòng! Ngưỡng mộ hắn lâu như vậy, cố gắng lâu như vậy, hao phí nhiều tâm tư như vậy mà đồ đạc đã sắp vào tay phút chót lại tuột mất, bảo cô làm sao cam lòng cho được! Lý Vận chợt đứng dậy, cả người bỏ nhào về phía Lãnh Nghị, đôi tay

trắng nõn sít sao ôm lấy thân thể cao lớn kia, về mặt đầy khăn cầu: 'Nghị, sao vậy?'

'Cái cách xưng hô "Nghị" này, không phải cô có thể tùy tiện gọi!' Giọng Lãnh Nghị lạnh như băng, đáy mắt là vẻ lạnh mạc thường thấy, lúc này hắn đã cài xong chiếc nút áo cuối cùng, bàn tay hắn lạnh lùng rũ đôi tay đang vòng qua người hắn xuống, 'Cô mặc áo lại đi, có yêu cầu gì thì báo với Tiền Phong một tiếng!'

'Không!' Lý Vận thấp giọng kêu, 'Em không cần gì cả, em... làm vậy chỉ vì ái mộ ngài...'

Mặt Lãnh Nghị không chút đổi sắc, hắn nhắc lấy áo vest rồi bước nhanh ra ngoài, 'Nghị... à không... Lãnh tổng...' Tiếng kêu buồn bã của Lý Vận bị cánh cửa đẩy vừa sập lại sau lưng Lãnh Nghị chặn mất.

Đi qua dãy hành lang dài, băng qua đại sảnh của câu lạc bộ giải trí, băng qua sân khấu muôn ngàn sắc màu với đám đông đang cuồng loạn nhảy nhót, trên sân khấu đang có hai cô gái đảm nhiệm múa chính, hai người cũng đang hào hứng nhảy múa, đột nhiên bóng một cô gái trong chiếc váy dài màu trắng trong đám đông đập vào mắt Lãnh Nghị, làn váy trắng phiêu dật đó...

Chiếc váy màu trắng tung bay khiến bước chân Lãnh Nghị chột khựng lại, đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm bóng trắng đó, sự lạnh mạc trong đáy mắt từ từ tiêu biến...

Hình ảnh chiếc váy dài màu trắng xoay tròn đã khắc sâu trong đầu lại bất chợt hiện ra, chiếc bóng nhỏ màu trắng, làn váy trắng tung bay trên sân khấu của trường đại học H, bóng trắng rạng rỡ xoay tròn trong chiếc áo cưới... Y Y, Tiểu Họa Nhi của anh! Lãnh Nghị cắn chặt môi, nỗi nhớ dành cho Lâm Y phút chốc tràn về, ồ ạt như thủy triều không sao không chế được...

Xin lỗi em, Y Y, rời nhà lâu như vậy mà chưa gọi điện thoại cho em một lần, anh thật có lỗi...

Nghĩ đến đây, chân Lãnh Nghị không kim được càng rào bước nhanh hơn. Bước ra khỏi cửa câu lạc bộ, đứng im để làn gió đêm thổi nhẹ mái tóc ngắn của hắn, Lãnh Nghị rút điện thoại trong túi ra, nhanh nhẹn ấn phím...

Y Y, thân thể em đã khỏe lại nhiều chưa? Đều tại anh cả, cứ ép em sinh con, chỉ quan tâm đến suy nghĩ của riêng mình mà không quan tâm đến cảm nhận của em...

Mà lúc này ở thành phố H, gian phòng ngủ chính xa hoa rộng rãi của biệt thự nhà họ Lãnh đã chìm trong bóng tối, đột nhiên tiếng chuông điện thoại không ngừng reo lên, trong đêm khuya tĩnh lặng, tiếng chuông nghe đặc biệt rõ ràng lại hết sức chói tai khiến Lâm Y đang ngủ chột mở bừng mắt. Cô nhò mắt, vươn tay cầm lấy chiếc điện thoại đặt nơi tủ đầu giường, khi nhìn thấy cái tên "Nghị" đang nhấp nháy trên màn hình, hốc mũi chột không ngăn được cảm giác ê ẩm chua xót, nhất thời không biết làm sao, chỉ ngẩn người nhìn chiếc điện thoại trên tay.

Sao lại không nghe điện thoại? Lãnh Nghị hơi chau mày, là Y Y ngủ say quá không nghe được tiếng chuông hay là ... vẫn còn giận hắn nên không nhận điện thoại? Điện thoại rớt cuộc cũng vang lên mấy tiếng tút tút chứng tỏ cuộc gọi không có người nhận nghe.

Gương mặt anh tuấn của Lãnh Nghị thoáng hiện lên một vẻ lo âu, hắn ngăn người nhìn chiếc điện thoại trong tay, gương mặt tái nhợt của Lâm Y lúc đứng trước cửa phòng phẫu thuật, một tay ôm lấy bụng lại hiện ra trong đầu, lòng Lãnh Nghị lại bắt đầu run lên vì lo lắng lẫn hối hận, áy náy lẫn tự trách, sao mình có thể cứ thế bỏ mặc Y Y một mình không lo được chứ?

Ngón tay thon dài lần nữa ấn lên phím gọi, ở bên này Lâm Y đang định cất điện thoại trở lại tủ đầu giường, có thể nhìn rõ sự thất lạc trong đáy mắt trong trẻo của cô thì điện thoại lại đổ chuông lần nữa, mắt Lâm Y bừng sáng, cô vội cầm điện thoại lên...

Lãnh Nghị bên này cực kỳ sốt ruột, Y Y, nghe điện thoại đi! Rớt cuộc hắn cũng nghe được giọng nói nhàn nhạt của Lâm Y từ đầu bên kia truyền đến, 'Alo...'

Nghe tiếng cô trong mắt Lãnh Nghị không giấu được một tia mừng rỡ, tiếp đó là một cảm giác đau lòng, sự lạnh nhạt của Lâm Y cùng câu "Alo" kia khiến lòng hắn đau nhói, tiếng "Nghị" ngọt ngào mà hắn chờ nghe, từ khi nào lại trở thành câu "Alo" lạnh nhạt này rồi?!

'Y Y...' Giọng Lãnh Nghị hơi khàn, 'Xin lỗi em, đến hôm nay mới gọi điện thoại cho em... em... đã khỏe lại nhiều chưa?' Ý của Lãnh Nghị là muốn hỏi, sau khi cô bỏ đi đứa bé, thân thể đã hồi phục lại hay chưa.

Ở đầu bên kia, nước mắt Lâm Y trong chớp mắt lặng lẽ tràn mi, trong đầu lúc này lại xuất hiện tình cảnh Lãnh Nghị ôm cô gái kia vào lòng cùng câu nói "Con gái của chúng ta..." kia. Cố nén cảm xúc, Lâm Y lẳng lặng đưa tay lau nước mắt, hai đầu điện thoại bỗng chốc chìm trong im lặng.

Loại im lặng khiến người ta ngạt thở đó duy trì một lúc lâu, giọng Lâm Y mới lại nhàn nhạt cất lên: 'Em không sao... tốt lắm, anh bạn...'

'Y Y...' Đôi mày rậm của Lãnh Nghị thoáng chau lại, hắn đưa tay nhẹ xoa huyệt thái dương, từ bao giờ, khoảng cách giữa hai trái tim lại trở nên xa xôi đến thế? Xa đến nỗi Lãnh Nghị bỗng dưng có cảm giác hắn sờ không thấy, cảm giác này khiến lòng hắn càng thêm khó chịu, càng thêm đau đớn, khoảng cách này là thứ mà hắn không mong muốn nhất! Lúc này suy nghĩ duy nhất có trong đầu hắn chính là làm thế nào để quay về lại như trước đây, có con gái hay không lúc này đã không còn quan trọng nữa!

'Nếu như không có việc gì, em...muốn ngủ!' Đầu bên kia nước mắt Lâm Y vẫn lặng lẽ rơi không cách nào ngăn được nhưng cô quật cường chịu đựng, định đưa tay tắt máy...

'Ngày mai anh về!' Lãnh Nghị vội nói, bên kia Lâm Y chỉ "à" một tiếng rồi điện thoại truyền đến tiếng tút tút báo hiệu cuộc gọi đã bị ngắt. Lãnh Nghị cắn

môi, mắt nhắm lại đầy khổ sở còn bên này, Lâm Y như bị hút hết sức lực, bàn tay không đủ sức để nắm lấy điện thoại mà mặc kệ nó trượt khỏi tay mình rơi lún lút trên nệm...

Sáng hôm sau, trong văn phòng của mình ở công ty Tiểu Họa Nhi, Lâm Y ngã lưng vào ghế, một tay chống trán như đang suy nghĩ điều gì, thật lâu thật lâu sau cô mới ngẩng đầu lên, tầm mắt lúc này vô tình quét qua mô hình nho nhỏ trên bàn --- cô bé mặc váy trắng đang làm động tác xoay tròn kia, chính là cô lúc nhỏ...

Chuyện xưa như một cuốn phim chậm chậm diễn lại trong đầu, gương mặt bản thủ dán sát cửa kiếng của phòng tập múa dần biến thành gương mặt khác, tuần dật mà lạnh mạc, lần cướp hôn ở Milan, ánh mắt nồng đượm tình yêu của Lãnh Nghị nhìn cô trong hơn lễ...

'Nghị...' Lâm Y không kim lòng được gọi thầm một câu, em nhớ anh lắm, Nghị! Nhưng em cũng rất sợ, sợ cô gái mà anh ôm trong lòng kia, sợ câu nói "Con gái của chúng ta" kia, em sợ tất cả đều là sự thật! Nếu như tất cả đều là thật, em phải làm sao đây? Nghĩ đến đây, một dòng nước mắt lại không kìm được lặng lẽ lăn trên đôi má mịn màng...

Nghị, là em ích kỉ quá đúng không? Nếu như mọi thứ có thể quay lại, em biết mình phải làm gì rồi! Anh mới là người quan trọng nhất trong cuộc đời em, không có anh, không có tình yêu của anh, sự nghiệp của em cho dù có thành công hơn nữa thì cũng có ý nghĩa gì đâu?

Nhưng giờ em đã hiểu rồi, đã hối hận rồi, vậy liệu có còn kịp không? Liệu có thể quay lại như trước đây được không?

Đang miên man với bao nhiêu suy nghĩ thì ngoài cửa chợt vang lên mấy tiếng gõ nhẹ, Lâm Y vội điều tiết lại cảm xúc, hoảng hốt lau đi những giọt nước mắt trên má rồi nhẹ giọng đáp, 'Mời vào...'

Người đẩy cửa vào là Trương Tiểu Mạn, cô nhìn Lâm Y bằng ánh mắt sâu xa, mấy ngày nay Lâm Y có gì đó rất kỳ lạ, Lãnh tổng cũng đã mấy ngày không thấy xuất hiện ở đây, sau đó cô mới nghe được đồng nghiệp cũ ở LS quốc tế nói lại là Lãnh Nghị đi công tác; nhưng giác quan thứ sáu của phụ nữ cộng với những hiểu biết của cô về Lâm Y, Trương Tiểu Mạn biết giữa Lâm Y và Lãnh Nghị nhất định có vấn đề gì...

'Lâm Y, đây là tiến độ thiết kế của chúng ta...' Trương Tiểu Mạn đặt xấp tư liệu lên bàn trước mặt Lâm Y nhưng không hề có ý lui ra mà chủ động ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô.

Lâm Y cố trấn tĩnh lật tư liệu xem qua một lượt, Trương Tiểu Mạn thì nhìn bạn chăm chăm 'Lâm Y, mình mới từ LS quốc tế về, nghe Ngải Mỹ nói, Lãnh tổng hôm nay trở về phải không?'

'Ừ!' Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, chỉ nhàn nhạt đáp một chữ.

'Không định đi đón sao?' Trương Tiểu Mạn cười nói, 'Bạn không đi đón chồng, nói không chừng có rất nhiều người muốn đi đấy nhé...'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 342: Lại Hiểu Lâm (1)

Tầm mắt đang rơi trên tập tư liệu của Lâm Y trong chớp mắt như đông cứng lại, cô mấp máy môi thật lâu vẫn không thốt lên được tiếng nào. Phản ứng của Lâm Y hoàn toàn rơi vào mắt Trương Tiểu Mạn, cô không nhịn được bật cười khẽ, nói như nhắc nhở: 'Đừng so đo chút chuyện nhỏ nhặt nữa... Người đàn ông cực phẩm như Lãnh tổng, có rất nhiều người lăm le dòm ngó nha...'

Câu nói của bạn khiến lòng Lâm Y chợt run lên, cô cắn chặt môi nhưng vẫn không lên tiếng, Tiểu Mạn cũng không nói gì thêm, ngồi nói thêm vài câu với Lâm Y rồi đứng dậy: 'Mình đi làm việc đây... ừm, nghe nói máy bay của Lãnh tổng sẽ đáp xuống lúc ba giờ, không biết có đúng không!'

...

Giờ nghỉ trưa, Lâm Y ngồi tựa vào thành giường, không hề có chút buồn ngủ nào, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm chiếc đồng hồ treo tường, mãi cho đến khi kim đồng hồ chỉ đến hai giờ rưỡi, cô rút cuộc không khống chế được bản thân, vội xuống giường, mặc thêm áo khoác rồi vội vàng bước ra ngoài.

Cô muốn đi đón Lãnh Nghị, cô muốn thử cứu vãn chuyện của họ bởi vì cô quá mong muốn được trở lại như ngày xưa...

Ba giờ đúng, chiếc máy bay tư nhân của Lãnh Nghị đúng giờ đáp xuống sân bay, Lãnh Nghị thong thả rời khỏi khoang máy bay, vững vàng men theo cầu thang rời khỏi máy bay.

Cũng cùng lúc này, cách đó không xa một chiếc máy bay khác cũng đang đáp xuống sân bay, từ một cửa sổ của chiếc máy bay kia lộ ra gương mặt quen thuộc của một cô gái, chính là Ngô Thâm! Cô đang nhìn mông lung qua cửa sổ máy bay trong khi chờ máy bay dừng hẳn lại.

Ánh mắt trong trẻo mang chút u buồn của Ngô Thâm đột nhiên như cứng lại, cô không nhận được đưa tay dụi mắt mình sau đó gần như cả gương mặt dán sát vào khung cửa, mắt nhìn không chớp về phía đầu lối ra bên kia, nơi đó một người đàn ông đang đứng thẳng tắp, sau lưng hắn là mấy người bảo tiêu, mà nơi cuối lối thoát, hai chiếc xe sang trọng đã đỗ sẵn ở đó, rõ ràng là đến đón người kia...

'Lãnh Nghi...' Cô gái không kìm lòng được bật ra một tiếng nỉ non, mắt cô vẫn nhìn chằm chằm về phía đó, người kia, cao ngất mà đỉnh đặc, những sợi tóc ngắn được gió thổi hơi xao động, cô gần như có thể tưởng tượng ra, gương mặt anh tuấn kia lộ ra khí thế bức người và lạnh mạt đến đâu...

Từ lúc đến chỗ chị họ chơi rồi tình cờ gặp được Lãnh Nghi sau đó bị hắn cự tuyệt, lòng Ngô Thâm trầm mồi ngổn ngang, ngày hôm sau cô xin trường cho nghỉ một tuần ra nước ngoài du lịch một chuyến, hy vọng thế giới bên ngoài có thể giúp mình sớm quên đi người đàn ông không thuộc về mình. Hôm nay là ngày cô vừa trở về từ chuyến du lịch đó.

Nhưng có ngờ đâu, máy bay còn chưa đáp xuống thì cô lại nhìn thấy người đàn ông khiến mình ngày nhớ đêm mong kia! Điều này có phải chứng minh duyên phận giữa mình với anh ta còn chưa hết hay không chứ? Khóe môi Ngô Thâm yếu ớt gọi lên một nụ cười.

Xe của Lãnh Nghi rời khỏi lối ra của sân bay, ngồi ở khoang sau, ánh mắt sắc bén của Lãnh Nghi quét qua một vòng nơi đám đông đến đón máy bay, thoáng trầm tư giây lát rồi bảo với tài xế, 'Đến cổng sân bay ngừng lại một chút...'

Xe ngừng lại cách cổng sân bay một quãng ngắn, Lãnh Nghi mở cửa xe bước xuống, cửa chiếc xe đi phía sau cũng vội mở ra, Tiểu Vương chạy vội đến đứng phía sau Lãnh Nghi thấp giọng hỏi: 'Lãnh tổng?'

'Bên trong có cửa hàng hoa tươi không?' Mắt Lãnh Nghi vẫn nhìn mông lung, giọng trầm thấp.

'Chắc là có... Lãnh tổng, ngài đợi một chút, tôi đi...' Tiểu Vương vội gật đầu, anh ta nhớ bên trong có một cửa hàng hoa tươi chuyên bán cho những người đến đón máy bay...

'Không cần đâu, tôi tự đi!' Lời còn chưa dứt thì Lãnh Nghi đã sải bước rời đi, bước nhanh về phía đại sảnh sân bay, hắn muốn đích thân mua cho Y Y một bó hoa! Tiểu Vương và những vệ sĩ khác vội vã nói gót theo sau.

Bên trong đại sảnh sân bay quả nhiên có một cửa hàng hoa tương đối lớn, Lãnh Nghi đích thân chọn cho Lâm Y một bó hoa hồng... Một người đàn ông tuấn mỹ, cao ngạo, lạnh nhạt tay nâng một bó hồng đỏ rực đi xuyên qua đại sảnh sân bay khiến không biết bao nhiêu người phải ghé mắt nhìn lại...

Bước chân vội vã của Ngô Thâm hướng về phía đại sảnh chợt khựng lại, ánh mắt cô, cũng như ánh mắt của tất cả mọi người, trong chớp mắt ngưng tụ lại trên thân người đàn ông cao lớn tuấn kiệt tay nâng bó hoa kia, cảm xúc nơi đáy mắt vô cùng phức tạp, không nói được là vui mừng hay chua xót, bước chân cũng không tự chủ được hướng về phía người đàn ông kia mà bước...

Mà lúc này, đôi mắt thâm thúy của Lãnh Nghi thoáng có chút xao động, hắn nhìn thấy Ngô Thâm đang đứng cách đó không xa, cô thoát nhìn có vẻ gầy gò đi nhiều, hoàn toàn mất đi vẻ linh động, đầy sức sống ngày nào, lúc này, đôi mắt trong trẻo mang theo chút u buồn đang nhìn hắn chằm chằm, bước chân cũng đang chậm rãi bước về phía hắn...

Một màn kia trong hội sở một tuần trước bỗng dưng hiện ra trong đầu Lãnh Nghi, hắn mím môi, thu hồi tầm mắt, bước chân vẫn sải nhanh về phía trước, rõ ràng là định cứ thế bước qua Ngô Thâm...

'Lãnh tiên sinh...' Bước chân đang sải nhanh của Lãnh Nghi đột nhiên dừng lại vì tiếng kêu của Ngô Thâm mà khựng lại, Ngô Thâm chậm rãi bước đến bên cạnh Lãnh Nghi, hết nhìn gương mặt tuấn mỹ kia lại nhìn sang bó hoa hồng rực rỡ trên tay hắn.

Ánh mắt của Tiểu Vương và các vệ sĩ khác không hẹn mà cùng quét về phía Ngô Thâm rồi lại nhìn sang Lãnh Nghi, trong lòng ai nấy đều thầm suy đoán xem quan hệ giữa cô gái này và sếp của họ đến cùng là thế nào...

Rốt cuộc Lãnh Nghi cũng chậm rãi xoay lại nhìn gương mặt có chút tiều tụy kia, môi nhẹ câu lên một nụ cười, giọng thản nhiên: 'Chào cô!', rồi cũng không nói thêm gì nữa mà nhắc chân định bước tiếp...

Lòng Ngô Thâm run lên đau đớn, hốc mũi có chút ê ẩm, chua xót, cô không kìm lòng được xoay người đuổi theo Lãnh Nghi, cực lực nở một nụ cười, nhẹ giọng: 'Trùng hợp quá vậy, không ngờ ở đây cũng gặp được anh...'

Theo phép lịch sự, Lãnh Nghi lần nữa mỉm cười với Ngô Thâm nhưng không nói gì thêm, bước chân vẫn sải về phía trước, thẳng hướng cổng chính của sân bay.

'Lãnh tiên sinh', không đuổi kịp Lãnh Nghi, Ngô Thâm chỉ đành ngừng bước, gọi với về hướng người đàn ông lạnh mạt kia, trong giọng nói không giấu được chút ghen ngao: 'Tôi biết anh không thích tôi...'

Đôi chân dài của Lãnh Nghi đột nhiên dừng lại lần nữa, đôi mắt thâm thúy hơi híp lại, nhìn mông lung về phía chân trời, từ phía sau hắn, Ngô Thâm vội vàng đuổi theo đến, đứng trước mặt Lãnh Nghi, đầu hơi ngước lên nhìn thẳng vào hắn, vành mắt ngân ngấn nước nhưng vẫn cố lấy hết dũng khí nói, 'Tôi biết anh không hề thích tôi nhưng tôi... nhưng tôi thật sự rất yêu anh...'

Tầm mắt mông lung của Lãnh Nghi lúc này mới thu hồi lại, hắn nhìn Ngô Thâm, đáy mắt vẫn một vẻ bình thản mà sắc bén, 'Cô giáo Ngô, tôi là người đã

có vợ, tôi rất yêu vợ mình!"

Nước mắt Ngô Thâm lúc này đã tràn mi, cô vội đưa tay lau lệ, hít sâu một hơi, nỗ lực gượng cười sau màn nước mắt, giọng có chút nghẹn ngào: "Tôi biết, tôi biết anh rất yêu vợ mình, tôi cũng không dám có suy nghĩ quá phận gì, tôi...chỉ là không khống chế được tình cảm của mình mà thôi..."

Về sắc bén trong mắt Lãnh Nghị chợt tan đi không ít, hắn lẳng lặng nhìn cô gái trước mặt, nhìn đôi mắt tràn đầy tình ý của cô, nghe giọng nói yếu ớt của cô vang lên bên tai: "Tôi có quyền yêu một người, anh có quyền không tiếp nhận... nhưng xin đừng né tránh tôi như thể tôi là một loại bệnh truyền nhiễm, được không?"

Ánh mắt Lãnh Nghị rốt cuộc nhu hòa trở lại, Ngô Thâm chừng như cũng cảm nhận được ánh mắt nhu hòa của hắn, môi cô gượng gao nở một nụ cười, ánh mắt cũng bừng sáng: "Tình cờ gặp được anh, tôi chỉ muốn đến chào hỏi một câu thôi... nói sao thì tôi cũng là cô giáo của Hạo Hạo...ít ra anh cũng nên lịch sự với tôi một chút, không phải sao?"

Khóe môi lãnh ngạo của Lãnh Nghị rốt cuộc cũng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt rơi trên chiếc vali Ngô Thâm đang kéo trong tay Ngô Thâm, giọng bình thản: "Cô giáo Ngô, vậy để cảm ơn sự quan tâm và giúp đỡ của cô dành cho Hạo Hạo, xin hãy để tài xế của tôi đưa cô về nhà!"

"Vâng cảm ơn ý tốt của anh!" Trên mặt Ngô Thâm lộ ra một nụ cười sáng lạn, người đàn ông mà cô ái mộ không còn né tránh cô như ôn dịch, như vậy cũng đủ rồi...

Mà lúc này, xe của Lâm Y vừa vội vàng lái về hướng bãi đỗ xe của sân bay, cô không gọi điện thoại cho Lãnh Nghị, cô muốn dành cho chồng một điều bất ngờ, đồng thời cũng muốn mượn hành động này thể hiện sự hối lỗi của mình!

Nhưng khi cô vừa đến gần cổng chính sân bay thì từ xa đã nhìn thấy hai chiếc xe màu đen quen thuộc ngừng ở phía trước, chiếc xe sang trọng như vậy đồ ở bất cứ nơi nào cũng cực kỳ bắt mắt, đó là xe của Lãnh Nghị!

Chắc chắn là Nghị đang ở gần đây rồi! Mắt Lâm Y chợt sáng lên, xe cũng bắt giác chạy chậm lại, mắt bắt đầu đảo dáo dác nhìn khắp nơi tìm kiếm bóng dáng quen thuộc của chồng...

Nhưng mắt cô bắt chợt trùng lớn khi nhìn thấy ở phía trước cách đó không xa, Lãnh Nghị đang ôm một bó hoa hồng lớn đang nói gì đó với cô gái đứng đối diện với hắn, môi hắn nhẹ câu lên một nụ cười mê người...

Lâm Y dờ dẩn cả người, "sít" một tiếng cho xe ngừng hẳn lại rồi ngo ngẩn nhìn đôi nam nữ trước mặt qua cửa kiếng xe, rồi cô nhìn thấy Lãnh Nghị đi trước dẫn đường cho cô gái kia đi về phía xe của hắn, chính ngay lúc cô gái kia xoay người lại, Lâm Y nhìn thấy rõ ràng, cô gái kia quả nhiên là Ngô Thâm - cô giáo Ngô - cô giáo của Hạo Hạo!

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 343: Lại Hiểu Lầm (2)

Đúng là cô giáo của Hạo Hạo! Bên tai Lâm Y chợt vang lên giọng nói non nớt của Lãnh Hạo: "Mẹ ơi mẹ ơi, cô giáo Ngô của bọn con thích ba lắm...", lúc đó cô còn cho rằng đây chỉ là nhận định vớ vẩn của bọn trẻ mà thôi!

Cô còn nhớ rõ, ngày Lãnh Nghị đi công tác, lúc cô đến đón Hạo Hạo thì được cô giáo khác cho biết, cô giáo Ngô cũng đã xin nghỉ phép! Mà hôm nay, Ngô Thâm và Lãnh Nghị lại cùng lúc xuất hiện ở sân bay!

Chẳng lẽ họ cùng đi chung với nhau sao?! Chẳng lẽ lúc ở hội sở, cô gái mà Lãnh Nghị ôm trong lòng là cô giáo Ngô sao? Chẳng lẽ... trong bụng cô ấy có con gái của Lãnh Nghị hay sao?!!!

Suy nghĩ này khiến trái tim Lâm Y run lên vì đau đớn, cảm giác đau đớn này khiến cô gần như không thở nổi, răng bắt tri bắt giác cắn chặt môi đến rướm máu, trong đầu chỉ còn một mảnh trống rỗng.

Vốn dĩ trong lòng tràn đầy dũng khí muốn vặn hỏi tình cảm vợ chồng, muốn đích thân đón Lãnh Nghị về nhà nhưng lúc này, dũng khí đó gần như biến mất không còn sót gì, ngay cả dũng khí xuống xe, đối mặt với hai người cô cũng không có, không có cả dũng khí đi tìm hiểu chân tướng sự thật!

Lúc này những chiếc xe bị xe của Lâm Y chặn đường không đi được ầm ầm kèn inh ỏi, tiếng ồn khiến Lâm Y bừng tỉnh, cô run run nắm lấy vô lăng, dờ dẩn lái xe về phía trước, bỏ đôi nam nữ kia lại sau lưng.

Lâm Y dờ dẩn lái xe trở lại công ty, dờ dẩn xuống xe, dờ dẩn bước lên lầu, dờ dẩn ngồi phịch xuống chiếc ghế quen thuộc của mình sau bàn làm việc, đôi mắt đen láy mông lung nhìn về phía trước, cô cố bắt buộc mình phải nghĩ đến điều gì đó nhưng rõ ràng là không thể tập trung suy nghĩ được gì cả...

Không lâu sau đó Tiểu Mạn và Phương Hân gõ cửa tiến vào, hai người nghi hoặc nhìn Lâm Y đang ngồi ngây người sau bàn làm việc. "Lâm tổng!" Phương Hân dè dặt gọi một tiếng, ừm, liệu có phải người phụ nữ nào sau khi mang thai cũng trở nên kỳ quái như vậy không?

'Lâm Y!' Trương Tiểu Mạn cũng nhỏ giọng gọi một tiếng; lúc này Lâm Y mới chậm rãi thu hồi tầm mắt nhưng linh hồn dường như vẫn còn đang bay đến phương trời xa nào đó, từ cổ họng bật ra một tiếng thở dài buồn bã...

'Lâm Y, bạn không sao chứ?' Tiểu Mạn nhìn Lâm Y, vốn cô nhìn thấy bạn mình vội vã rồi đi thì biết chắc là cô đi đón Lãnh Nghị, nhưng sao người thì không đón được mà lại trở nên thế này?

Đang lúc Tiểu Mạn do dự còn chưa biết nên hỏi thế nào thì ngoài cửa chợt truyền đến một tràng tiếng bước chân vang dội, sóng mắt của ba cô gái trong phòng đồng loạt xao động, ngay cả tiếng bước chân cũng mang theo một loại khí thế cường đại như vậy, không phải người kia thì còn ai?!

Lâm Y chỉ cảm thấy hô hấp mình lần nữa ngừng lại rồi cô nhìn thấy cửa văn phòng mình bị đẩy ra, rồi bóng dáng cao lớn của Lãnh Nghị xuất hiện nơi cửa, gương mặt vẫn như thế, tuấn đạt mà lạnh mạc.

Trên tay hắn, là một bó hồng rực rỡ...

'Oa, lãng mạn thật nha!' Mắt Phuong Hân sáng rực, rất khoa trương hô to một câu.

Mắt Trương Tiểu Mạn cũng sáng, cô hết nhìn bó hoa lại nhìn Lãnh Nghị rồi tầm mắt lại dời đến trên mặt Lâm Y, àn, xem ra Lãnh tổng đã nhận ra mình chọc giận Lâm Y, đây rõ ràng là muốn đến làm hòa với vợ rồi... ừm, xem ra vấn đề giữa họ không lớn!

Lâm Y nhìn bó hồng rực rỡ kia, mắt càng thêm đỏ đẫm, đầu óc càng thêm hỗn loạn, chẳng lẽ Lãnh Nghị tặng một bó hoa cho Ngô Thâm rồi lại mua một bó hoa khác tặng cho mình sao?

'Phuong Hân, chúng ta đi thôi!' Trương Tiểu Mạn vội kéo tay áo Phuong Hân, hai người rất biết điều, nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc của Lâm Y.

Cửa đóng lại sau lưng Lãnh Nghị, lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người, đôi mắt đen thâm thúy của Lãnh Nghị nhìn chăm chăm người vợ yêu trước mặt, một tuần không gặp, rõ ràng cô đã gầy đi không ít, trên mặt lộ rõ nét tiêu tụy, lúc này đôi mắt đen láy của cô đang ghim chặt nơi đoá hoa hồng hằm cầm trên tay, không biết đang suy nghĩ gì mà rõ ràng là đang lộ vẻ thất thần...

Lòng Lãnh Nghị tự dưng thấy đau nhói, xin lỗi em, Y Y, đều tại anh cả, tại anh không tốt, không nên bỏ lại em một mình yếu ớt, bất lực như thế trong bệnh viện, không nên chỉ vì tức giận mà rời đi, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không chịu gọi về...

Chậm rãi đi đến sau bàn làm việc, thẳng đến trước mặt Lâm Y mới dừng lại, trịnh trọng nâng bó hoa trên tay đến trước mặt Lâm Y, môi nhẹ câu lên một nụ cười, giọng đầy từ tính mang theo một chút hối lỗi: 'Xin lỗi em, Y Y!'

Nhưng, mắt Lâm Y vẫn đỏ đẫm ghim chặt nơi bó hoa hồng lớn rực rỡ kia, đầy mắt một vẻ thần nhiên...

'Y Y...' Giọng nói tha thiết mang theo chút nghi hoặc của Lãnh Nghị lần nữa vang lên, hàng mi dài của Lâm Y rung nhẹ, dường như lúc này mới hoàn hồn lại, tầm mắt cô dời đến gương mặt tuấn đạt của Lãnh Nghị, thì thào: 'Em không có bình hoa...'

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, môi lần nữa nhẹ câu lên, giọng thật nhu hòa: 'Anh bảo Tiểu Vương mang đến một cái... hoa cứ để ở chỗ em trước!'

Nhưng Lâm Y vẫn không có ý đón lấy bó hoa từ tay Lãnh Nghị, cô cắn môi, nhàn nhạt nói: 'Anh cứ để tạm trên bàn trước đi!' Không biết vì sao trong thâm tâm cô có chút bực bội bó hoa này...

Lãnh Nghị nhìn cô gái trước mặt bằng ánh mắt dò xét, còn đang giận mình sao? Hắn mỉm cười, cuối cùng vẫn lùi lại một bước, đặt bó hoa xuống bàn, thuận tiện lấy điện thoại trong túi áo ra, 'Tiểu Vương, lập tức giúp tôi đi mua một bình hoa lớn mang đến đây...'

Dần dò Tiểu Vương xong Lãnh Nghị mới chậm rãi buông điện thoại xuống quay lại nhìn cô gái này giờ vẫn ngồi nguyên ở ghế, sắc mặt tái nhợt, chưa một lần nhìn hắn mà vẫn mãi mê xem tập tư liệu trên tay nhưng đáy mắt chỉ một vẻ mong lung kia, rõ ràng là hoàn toàn không có tâm trí xem xét gì cả.

Mím môi, Lãnh Nghị lần nữa đi đến bên cạnh cô, cô gái vẫn cúi đầu xem tư liệu, thái độ lạnh lùng và xa cách đó khiến lòng Lãnh Nghị càng thêm đau nhói, cuối cùng hắn không kim lòng được nữa, cứng rắn kéo cô gái đứng lên khỏi vị trí.

Trong tiếng kêu thất thanh của cô, tập tài liệu trên bàn đã rơi tán loạn trên đất, cả người cô lúc này đã bị Lãnh Nghị ôm chặt vào lòng, theo phản xạ cô giãy dụa không ngừng nhưng cánh tay Lãnh Nghị càng lúc càng siết chặt khiến Lâm Y không thể động đậy thêm chút nào nữa.

'Đừng vậy mà, Y Y!' Lãnh Nghị cúi thấp đầu, đôi môi với những đường nét rõ ràng âu yếm hôn lên mái tóc mềm mại của cô, mùi hương của cô như có năng lực thần kỳ xoa dịu những khổ sở và bất an trong hắn, giọng hắn trở nên nhu hòa hơn nhiều, 'Là anh không đúng, không nên ép em sinh con, không nên bỏ em lại một mình trong bệnh viện, đều là anh sai...'

Hàng mi dài của Lâm Y nhẹ chớp lên, vành mắt bỗng dưng ướt át; tay Lãnh Nghị chậm rãi dời từ sống lưng đang cứng đờ của cô gái, những ngón tay thuần dài xuyên qua những sợi tóc dài của cô, giữ lấy sau gáy cô gái, xoay mặt cô lại để cô đối mặt với hắn ở khoảng cách thật gần, khoảng cách này khiến hắn nhìn thấy thật rõ ràng vành mắt phấp phồng của cô.

Tim Lãnh Nghị không khỏi đập dồn, sau đó là cảm giác đau lòng, khổ sở lẫn áy náy dâng tràn trong lòng, hắn cúi thấp đầu, dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt đã tràn mi của cô gái, 'Y Y, tin anh đi... sau này sẽ không xảy ra chuyện tương tự như vậy nữa đâu!'

Cô gái nhìn gương mặt tuấn dật của người đàn ông đang phóng to trước mắt, môi nhẹ nhấp máy nhưng mãi vẫn không thốt được lời nào; ánh mắt người đàn ông rơi trên đôi môi anh đào của cô gái, trong mắt nhu tình như nước, hần chạm rai cú đầu...

Khi môi người đàn ông vừa chạm đến môi cô gái, trong đầu cô lại vụt hiện lên cảnh tượng mình chứng kiến hôm nào trong phòng nghỉ riêng của Lãnh Nghị ở hội sở, rồi lại đến cảnh tượng ở cổng sân bay, đôi nam nữ sóng vai mà đi. Không! Nghị, anh cũng từng hôn cô gái kia như vậy sao?

Suy nghĩ này khiến dạ dày Lâm Y quặn lên, cô vội dùng sức đẩy gương mặt của người đàn ông ra xa, giẫy thoát khỏi vòng tay của hắn rồi chạy vội vào toilet...

Đột nhiên bị đẩy ra, trong tay cũng không còn độ ấm của cô khiến đáy mắt người đàn ông thoáng qua một vẻ buồn bã lẫn mất mát, hần cần môi nhìn theo bóng lưng cô gái lúc này đã khuất sau cánh cửa toilet, thân hình cao lớn vẫn thần thờ đứng nguyên ở đó, không chút động đậy. Y Y, anh đã thành tâm xin lỗi em rồi, chẳng lẽ em vẫn không thể tha thứ cho anh sao?

Nhưng một tràng tiếng nôn khan khô sở của cô gái truyền đến từ trong toilet khiến ánh mắt buồn bã của người đàn ông bất chợt sáng lên, tim không khỏi đập dồn, chẳng lẽ...? Không chút chần chừ, hần lòng đầy nghi hoặc cất bước chạy nhanh về phía toilet.

Kết thúc một trận nôn khan đầy khó chịu khiến lục phủ ngũ tạng như đảo lộn hết vị trí, Lâm Y còn chưa kịp lấy lại hơi thở thì thân thể đã bị giữ chặt trong một đôi tay mạnh mẽ, cả người cô lúc này lần nữa lại trở về trong vòng tay của Lãnh Nghị.

Cô gái không giẫy dụa, nói đúng hơn là không còn sức lực để giẫy dụa, sau mỗi một cơn ói như vậy cô đều cảm thấy như sức lực mình bị rút đi hết, cả người mềm nhũn gần như phải tựa hần vào lồng ngực tinh tráng của người đàn ông, đây là lồng ngực của chồng cô, cha của các con cô... Cô gái chậm rãi khép mắt, tranh thủ nghỉ ngơi lấy lại chút hơi sức...

'Y Y...' Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị như tỏa ra hào quang, trong mắt hần bùng lên một nỗi vui sướng không gì thay thế được, tưởng như mình nằm mơ, giọng run run Lãnh Nghị hỏi, 'Sao lại như thế? Em...không có bỏ đứa nhỏ, đúng không?'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 344: Dẫn Vật (1)

'Y Y...' Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị như tỏa ra hào quang, trong đó là nỗi vui sướng không gì thay thế được, hần run giọng hỏi, 'Sao lại như thế? Em...không có bỏ đứa nhỏ, đúng không?'

Lâm Y chậm rãi mở mắt, ngược lên nhìn vẻ vui sướng trên gương mặt tuấn dật kia, Lãnh Nghị, con của chúng ta vẫn còn kia, nhưng thế thì thế nào? Liệu như vậy có thể xóa đi tất cả những gì về anh và cô gái kia không? Hơn nữa... còn con của hai người...

'Có phải vậy không Y Y?' Giọng bức thiết của Lãnh Nghị không chờ kịp mà lần nữa vang lên bên tai. Hàng mi dài của Lâm Y khẽ run rẩy, thật lâu sau mới nhẹ nhàng bật ra một tiếng, 'Phải!'

Lãnh Nghị cần mạnh mẽ, nơi cô cò hòng như có thứ gì đó chẹn lại thật khó chịu, trái tim run lên dữ dội, thật lâu cũng chưa nói được một câu nào chỉ có bàn tay to của hần dùng sức ấn chặt cô gái vào lồng ngực, giữ đầu cô nơi lồng ngực mình, nơi trái tim đang kịch liệt đập kia...

Là lỗi của anh! Anh sợ suýt quá Y Y! Em vẫn luôn thiện lương như vậy, làm sao có thể nhẫn tâm bỏ đi đứa con của chúng ta chứ! Sao lúc đó anh không nghĩ tới điều này? Anh hồ đồ quá Y Y! Phải làm sao? Phải làm sao thì mới có thể bù đắp được những sai lầm kia đây?

Đôi mắt Lâm Y mở thật to, trong mắt lộ rõ nét u buồn, đầu bị người đàn ông ấn vào trong ngực, rõ ràng nghe được tiếng tim đập đều đặn mà hữu lực của hần... cô không biết mình nên đối mặt như thế nào với người phụ nữ kia của chồng đây...

'Y Y', thật lâu thật lâu, giọng nói tràn đầy áy náy của Lãnh Nghị mới chậm rãi vang lên, 'Anh phải làm sao mới có thể bù đắp những lỗi lầm của mình đây?'

Lòng đầy rung động, hàng mi dài của Lâm Y nhẹ rung lên, bù đắp lỗi lầm sao? Nghị, có rất nhiều lỗi lầm, sai rồi có thể bù đắp được sao? Em cũng rất muốn giống như trước đây, em cũng muốn bù đắp nhưng qua rồi liệu có thể quay lại được không? Lâm Y nhấp máy môi, cuối cùng câu nói thốt ra lại là: 'Em muốn súc miệng...'

Đáy mắt Lãnh Nghị chợt dâng lên một ý cười, hần nhẹ nhàng "ừ" một tiếng rồi buông cô gái trong lòng ra, rất ân cần đi lấy ly, thử độ ấm của nước rồi mới đổ đầy một ly, quay lại đưa cho cô.

Trên mặt Lâm Y không lộ ra chút biếm cảm nào, cô dờ dẩn lấy ly nước trong tay Lãnh Nghị, hơi cúi xuống súc miệng, Lãnh Nghị từ phía sau vòng

tay ôm lấy vòng eo vẫn còn thanh mảnh của cô gái, đôi tay nhẹ nhàng phủ lên vùng bụng còn bằng phẳng của cô gái, lồng ngực tinh trắng dán lên sống lưng của cô, mỗi lưu luyến lướt qua mái tóc dài mềm mượt kia.

Hơi thở ấm áp phất qua cổ cô gái, người đàn ông nghĩ cô gái sẽ giống như ngày thường vậy, theo phản xạ co rúm người lại, cười không thành tiếng sau đó là không ngừng năn nỉ xin tha...

Nhưng lần này cô gái thoáng lộ vẻ không kiên nhẫn lập tức né tránh nụ hôn của người đàn ông, giọng vẫn nhàn nhạt: 'Em còn việc phải làm, anh về công ty của mình đi!'

Thấy cô gái đã súc miệng xong, Lãnh Nghị ngẩng đầu lên, sóng mắt thoáng xao động, một lúc sau mới trầm giọng nói, 'Y Y, đừng tức giận nữa được không? Em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được, anh...'

'Em thực sự có việc phải làm!' Lời của Lãnh Nghị bị Lâm Y cứng rắn ngăn lại, cô nhẹ nhàng gỡ đôi tay đang vòng qua eo mình của Lãnh Nghị ra sau đó bước thẳng ra ngoài để lại Lãnh Nghị ngẩn người đứng đó, bụng đầy nghĩ hoặc, hết nhìn theo bóng cô lại nhìn bóng mình trong gương.

Trong trí nhớ của hần Lâm Y trước giờ đều rất thấu tình đạt lý, sẽ không nhỏ nhặt đến mức như vậy, chẳng lẽ bởi vì mang thai mà tính tình của cô thay đổi lớn vậy sao? Lãnh Nghị vừa nghĩ vừa cất bước bước theo chân Lâm Y ra ngoài.

Lúc Lãnh Nghị từ toilet bước ra đã thấy Lâm Y đã cầm tập tài liệu đi về phía cửa. 'Y Y!', Lãnh Nghị chỉ đành lần nữa gọi vói theo, nghe tiếng gọi, Lâm Y ngừng bước nhưng vẫn không quay lại nhìn hần lần nào.

Mỗi Lãnh Nghị nhẹ câu lên, giọng vẫn thật nhu hòa, 'Vây em bận việc của mình trước đi, anh về công ty, lát nữa đến giờ tan tầm anh đến đón em rồi hai vợ chồng cùng đi đón Hạo Hạo...'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô đột nhiên xoay người, nhìn chăm chăm Lãnh Nghị, giọng lạnh như băng, 'Nếu anh thích thì anh cứ đi đón một mình đi, không cần phải gọi cả em!' Lời còn chưa dứt thì cô đã quả quyết cất bước rời đi.

Lãnh Nghị đắm đắm nhìn theo bóng vợ đã khuất sau cánh cửa bằng ánh mắt buồn bã, đáng đời thôi, ai bảo mình có lỗi trước, ai bảo mình là đàn ông, chỉ đành ngoan ngoãn nhẫn nhịn thôi...

Nhưng chiều hôm đó khi Lãnh Nghị tan tầm từ LS quốc tế vội vã chạy đến công ty Tiểu Họa Nhi thì được báo là Lâm Y đã rời khỏi công ty về nhà trước rồi...

Đúng là Lâm Y cố tình làm vậy, cô cố tình rời đi trước là bởi vì không muốn cùng Lãnh Nghị đi đến nhà trẻ đón Hạo Hạo!

Không còn cách nào, Lãnh Nghị chỉ đành một mình đi đón con, vốn hần còn định nhân cơ hội này khiến Lâm Y cảm nhận được tình thân, hy vọng có thể làm nguôi cơn giận trong lòng cô.

Đối với sự lạnh nhạt và xa cách mà Lâm Y dành cho mình, Lãnh Nghị đã suy nghĩ thật lâu cuối cùng ngã ra được bốn điều:

Thứ nhất là hôm đó hần bỏ lại Y Y một mình trong bệnh viện, khiến cho cô đau lòng.

Thứ hai là hôm đó Y Y gọi điện thoại cho hần nhưng hần không chịu nghe, khiến cho cô tức giận.

Thứ ba là hôm sau tự mình quyết định chuyện đi nước ngoài công tác mà không báo trước với cô, hơn nữa suốt một tuần liền không có một cuộc điện thoại gọi về, đương nhiên là cô không vui rồi.

Thứ tư là bởi vì mang thai nên tính tình Y Y thay đổi, vốn dĩ cá tính đã rất quật cường giờ lại càng thêm dứt khoát.

Có lẽ chính bởi vì như vậy nên chỉ có thể chịu theo cô vậy, cô muốn trút giận thế nào, muốn đối xử lạnh nhạt với hần thế nào thì mặc kệ cô vậy!

Dù sao nguyên tắc của hần chính là: làm như không có việc gì, cứ xem như không thấy sự lạnh nhạt của cô, mặc kệ cô lạnh nhạt thế nào vẫn hòa nhã đối đãi, tìm cách khiến cho cô vui... chỉ đến ngày nào đó, khi cô nguôi giận rồi thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn thôi...

Nhưng thế nào Lãnh Nghị cũng không nghĩ đến, thực ra tất cả đều bởi vì Ngô Thâm gây nên sự hiểu lầm nơi Lâm Y, hần với Ngô Thâm vốn chẳng có quan hệ gì, vốn chẳng là gì hết, trước giờ đối với hần Ngô Thâm chẳng qua chỉ là cô giáo của Hạo Hạo mà thôi, trước giờ hần cũng chưa từng có ý tưởng gì không nên, tình cảm của hần và Lâm Y sâu nặng như vậy, hần làm sao còn tâm tư mơ tưởng đầu đầu nữa chứ?

Giờ cơm tối, Lâm Y vẫn chỉ trầm mặc cầm cùi ăn cơm, Lãnh Nghị thì không ngừng tìm cách khơi gợi hứng thú chuyện trò nơi cô nhưng Lâm Y chỉ trả lời bằng những câu "ừm", "à" cực kỳ ngắn gọn mà thôi nhưng hoàn toàn tương phản, khi hai đứa bé hỏi cô điều gì cô luôn mỉm cười với chúng, rất kiên nhẫn mà đáp lời...

Ăn cơm tối xong, Lâm Y dẫn theo hai đứa con trai xuống vườn hoa chơi đùa, Lãnh Nghị thì rất ân cần theo bên cạnh vợ và các con, hần yên lặng đứng bên cạnh nhìn theo cô gái cả ngày nay vẫn coi mình là không khí kia, lẳng lặng đưa tay khoác lên vai cô nhưng bờ vai kia dường như có mắt vậy, nhẹ nhàng lách qua một bên...

Lãnh Nghị mỉm môi cổ nhin, hần vẫn luôn tin rằng đây chỉ là do cô gái vẫn chưa nguôi cơn tức mà thôi, chỉ đến khi buổi tối xảy ra thêm chuyện nữa thì hần mới bừng tỉnh nhận ra, thì ra mọi chuyện không đơn giản như hần tưởng tượng...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 345: Dẫn Vật (2)

Tối hôm đó, sau khi Lãnh Nghị ở thư phòng xử lý xong công việc trở về phòng ngủ thì thấy phòng ngủ đã tắt đèn, trong phòng chìm trong một màn tối mờ mờ nhưng mắt của Lãnh Nghị vốn đã quen với bóng tối, dù chỉ còn chút ánh sáng nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ bóng nhỏ nằm trên giường, quen thuộc là thế!

Cảnh tượng trước mắt khiến khóc môi Lãnh Nghị không tự chủ được nhẹ câu lên một chút ý cười, vội bước vào phòng tắm, tắm nhanh rồi quay trở lại giường, vén chăn chui vào nằm sát bên người cô gái, cánh tay rất tự nhiên duỗi ra, ôm cô gái vào lòng...

Nào ngờ đầu thân thể của cô gái bởi vì cái ôm đó mà phút chốc trở nên cứng đờ, cô khẽ nhúc nhích, trong giọng nói mang theo chút hoảng loạn, 'Đừng...', cô gái vừa nghĩ tới đôi tay kia của Lãnh Nghị đã từng ôm ấp một người khác thì trong tiềm thức lập tức kháng cự sự tiếp xúc thân mật với hắn...

'Y Y...', giọng Lãnh Nghị thật nhỏ nhẹ, mặc kệ sự giãy giụa của cô gái, cánh tay hắn chỉ khẽ dùng sức, thân thể mảnh khảnh của cô gái đã bị hắn giữ chặt trong vòng tay, đầu Lãnh Nghị hơi cúi xuống nhẹ hôn lên những sợi tóc thơm ngát của cô gái, 'Bản với em chuyện này, anh định cho Hạo Hạo đổi nhà trẻ khác...'

Chuyện đổi nhà trẻ cho Hạo Hạo này thực ra sau khi xảy ra chuyện kia ở hội sở Lãnh Nghị đã nghĩ đến rồi chỉ là bởi vì sau hôm đó hắn lại ra nước ngoài công tác mãi cho đến hôm nay mới trở về nên chưa thực hiện được, giờ đã về nước, chuyện đầu tiên mà hắn muốn xử lý chính là chuyện này.

Động tác giãy giụa của cô gái bỗng chốc ngừng hẳn lại, đôi mắt đen nhánh của cô lóe sáng trong bóng đêm, lát sau mới thấp giọng hỏi: 'Tại sao lại muốn chuyển trường cho Hạo Hạo?' Lãnh Nghị, là anh đang sợ bí mật kia sẽ bị bại lộ sao?

Mỗi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, rốt cuộc cũng tìm được chuyện khiến cô cảm thấy có hứng thú rồi, rốt cuộc cô cũng chịu nói chuyện với hắn rồi, 'Ừ, anh nghe nói ở thành phố H vừa mới mở một nhà trẻ từ nước ngoài đầu tư, cho Hạo Hạo học bên đó có lợi cho việc phát triển ngoại ngữ của con, ừm, Hạo Hạo rồi cũng sẽ có ngày ra nước ngoài chứ!'

Thật vậy sao? Thật chỉ có nguyên nhân này thôi sao? Lâm Y khẽ cắn môi, không nói một lời; Lãnh Nghị nhìn cô gái nằm im lặng trong lòng mình, cười nhẹ một tiếng, 'Sao vậy? Em... không muốn chuyển trường cho con sao?'

'Tùy anh...' Giọng Lâm Y trống rỗng, ánh mắt mông lung nhìn ra ngoài cửa sổ, không chuyển trường không được, cô thật sự không muốn con trai mình tiếp tục học ở nhà trẻ đó nữa, mà chuyển trường cũng không tốt bởi vì có phải như vậy chứng tỏ Lãnh Nghị đang muốn giấu giếm gì đó không?

'Ừm, vậy để sáng mai anh dẫn Hạo Hạo đến trường học mới ghi danh, chiều mai lúc Hạo Hạo tan học, chúng ta cùng đi đón con về, ừm, ngày đầu tiên thay đổi hoàn cảnh mới, chắc chắn là con cần sự ủng hộ của chúng ta lắm...' Lãnh Nghị ôn nhu vô nhẹ sống lưng của cô gái.

Lâm Y không nói thêm gì nữa, bàn tay đang vỗ nhẹ lưng vợ của Lãnh Nghị chợt ngừng lại, hắn hơi ngược lên bật chiếc đèn nhỏ nơi đầu giường, một luồng ánh sáng nhu hòa lập tức chiếu rọi khắp căn phòng, Lãnh Nghị lại cúi đầu xuống tỉ mỉ quan sát gương mặt nhỏ nhắn thanh thuần của vợ.

Dưới ánh đèn gương mặt ấy xinh đẹp là thế, quen thuộc là thế, mấy ngày nay hắn với cô giận dỗi nhau nhưng thăm sâu trong lòng hắn biết mình nhớ cô đến mức nào, cho dù người khác xinh đẹp quyến rũ đến đâu cũng không thể thay thế được cô trong lòng hắn... thực ra, bấy nhiêu năm qua, hắn vẫn luôn khao khát cô, thế nào cũng không thấy đủ...

'Y Y', nỗi nhớ nhung và khao khát đè nén mấy ngày qua bỗng chợt như núi lửa bùng nổ, đáy mắt Lãnh Nghị chợt bùng lên một ngọn lửa khát vọng cùng nhu tình như nước, hắn chậm rãi cúi xuống dán môi lên đôi môi anh đào của cô gái.

'Đừng!' Tiếng kêu thất thanh mang theo chút hoảng loạn của cô gái chợt vang lên trong gian phòng ngủ xa hoa, cùng với tiếng kêu, đầu cô gái cũng né sang một hướng khác tránh đi đôi môi của Lãnh Nghị, bàn tay nhỏ nhắn hoảng hốt nâng lên che kín môi mình, thân thể cũng bắt đầu giãy dụa, trong đôi mắt đen láy tràn ngập nỗi sợ hãi và buồn bã.

'Y Y...', Lãnh Nghị kinh ngạc nhìn phản ứng của cô gái, nhu tình trong đáy mắt chợt bị thay bằng sự buồn rầu vô hạn, tại sao chứ? Tại sao nụ hôn của anh lại khiến em khiếp sợ đến thế? Chẳng lẽ em thật sự không còn yêu anh nữa sao?

'Em... em muốn ới...' Cô gái bụm miệng mình, giọng ngắt quãng mang theo chút ghen ngào, cô không có cách nào khắc phục chương ngại tâm lý của mình, chỉ cần vừa nghĩ đến Lãnh Nghị đã từng hôn người khác là cô đã muốn ới, căn bản là không có cách nào tiếp nhận chuyện Lãnh Nghị đã từng có những cử chỉ thân mật như vậy với một cô gái khác ngoài mình...

Sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hẳn đương nhiên là vội nói lỏng cánh tay đang ôm lấy thân thể cô gái ra, cô gái vội trượt khỏi vòng tay của người đàn ông rồi lại vội vã xuống giường, đi như chạy về phía toilet, lát sau từ trong toilet đã truyền đến những tràng tiếng nôn khan thống khổ của cô.

Lãnh Nghị ngăn người trên giường giây lát rồi mới như bình tĩnh lại vội bước xuống giường đi về phía toilet, hẳn nhìn thấy cô gái đang ngồi phịch trên sàn, hai tay chống lên bồn cầu, đôi vai mảnh khảnh nhẹ run lên, loáng thoáng có thể thấy được trên gương mặt nhỏ nhắn kia là dấu nước mắt, tái nhợt mà tiêu tụy...

Lòng Lãnh Nghị không khỏi đau nói, hẳn với tay cầm lấy một chiếc cốc, đổ đầy nước ấm, lại lấy sẵn bàn chải và kem đánh răng để ở bên cạnh sau đó mới đi đến bên cạnh, đỡ cô gái lúc này đã mềm như bún ngồi thẳng dậy.

Lúc này cô gái như đã bị rút hết sức lực, không còn kháng cự sự ôm ấp của Lãnh Nghị, cứ thế Lãnh Nghị ôm Lâm Y cùng ngồi trên sàn, trong phòng tắm im lặng như tờ, chỉ còn tiếng thở dốc của cô gái.

Ngồi một lúc lâu sau Lãnh Nghị mới ôm Lâm Y đứng dậy, bế cô đến gần bồn rửa mặt, Lâm Y chậm rãi rửa mặt, súc miệng rồi Lãnh Nghị định bế cô trở về giường thì lại bị Lâm Y đẩy ra, cô không nhìn người đàn ông, đầu cúi thấp, giọng nhàn nhạt mang theo nỗi buồn rầu vô hạn: 'Em...đến phòng kế bên ngủ...'

Bàn tay Lãnh Nghị khẽ run lên, đầu óc trong một khoảnh khắc đó trống rỗng, thật không dễ dàng gì mới hoàn hồn lại. Ý của Y Y là... là muốn tách ra ngủ riêng sao? Trước đây bởi vì mang thai, bị Trương Mân cấm cản nên hai người mới bắt đầu phải phân ra ngủ riêng nhưng vẫn lên lút trở về phòng chung vậy mà bây giờ... Bây giờ không có bất kỳ ai bức bách hai vợ chồng phải ngủ riêng, thế mà Y Y lại chủ động muốn tách ra sao? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Y Y, hai vợ chồng chúng ta tại sao lại ra nông nỗi này? Hẳn loáng thoáng cảm thấy có gì đó rất nghiêm trọng đang xảy ra nhưng rốt cuộc là chuyện thế nào? Lãnh Nghị nghĩ đến đâu muốn nứt ra nhưng nhất thời không thể nào nghĩ ra được, cũng không đoán được!

Lúc Lãnh Nghị bình tĩnh lại bước ra khỏi phòng tắm thì Lâm Y đã ôm chần gối đi sang phòng khác, cửa nhẹ nhàng đóng lại sau lưng cô, căn phòng ngủ rộng rãi xa hoa giờ chỉ còn một mình Lãnh Nghị ngẩn ngẩn đứng đó, môi mím chặt lại, đôi mắt thâm thuy dần trở nên đầy quẫn bách như một con thú đang bị vây khốn, ánh mắt mờ mịt nhìn xa xăm về một nơi vô định, trong không gian lưu chuyển một loại khí tức nặng nề mà đầy bất lực, thật lâu sau, dường như đã hạ quyết tâm, Lãnh Nghị cất bước đi thẳng về phía cửa...

Trong gian phòng cạnh bên, Lâm Y vừa mới bày biện xong chăn gối đang định ngả lưng xuống thì đã thấy Lãnh Nghị nhẹ nhàng đẩy cửa vào, hẳn chậm rãi đi thẳng đến trước mặt cô gái mới dừng lại, đôi mắt đen thẳm chăm chú nhìn cô thật lâu không nói một lời.

Cô gái dường như cũng cảm nhận được sự trầm trọng trong từng cử động của người đàn ông, cô nuốt nuốt nước bọt, cố gắng giữ giọng nói thản nhiên: 'Anh về phòng ngủ đi, em cũng muốn nghỉ ngơi sớm...'

Lời còn chưa dứt thì cô gái đã cảm thấy thân thể mình bị siết chặt sau đó cả người lần nữa rơi vào một vòng tay mạnh mẽ, lồng ngực rắn rỏi của người đàn ông dán sát sống lưng của cô gái, gần như bị bao vây trong hơi thở ấm áp của hắn, cô gái bắt đầu đi khép mắt lại.

Rồi cô nghe giọng trầm thấp mà khàn khàn của người đàn ông khẽ vang lên bên tai, 'Y Y, ngày mai...anh cùng em đến bệnh viện, đưa con này anh không cần!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 346: Sáng Tỏ (1)

Rồi cô nghe giọng trầm thấp mà khàn khàn của người đàn ông khẽ vang lên bên tai, 'Y Y, ngày mai...anh cùng em đến bệnh viện, đưa con này anh không cần!'

Thân thể của cô gái chợt run bắn lên, đôi mắt vốn đang nhắm nghiền chợt mở to, vòng tay người đàn ông đang ôm cô gái càng thêm siết chặt, chùng như muốn đem cô khảm vào trong chính cơ thể mình, lại chùng như muốn dùng cách đó để trấn an cô, không để cô run rẩy nữa.

Cô gái chậm rãi xoay người lại, đôi mắt đen lấy tràn đầy vẻ nghi hoặc trên gương mặt tái nhợt đăm đăm nhìn người đàn ông, người đàn ông này thêm muốn có một đứa con gái đến nhường nào cô làm sao không biết được, vậy mà bây giờ lại muốn bỏ đứa nhỏ đi sao? Hay là bởi vì... đã có người nguyện ý sinh con gái cho anh rồi?

Nhìn thấy gương mặt tái nhợt của cô gái đang hướng về mình, nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong đôi mắt đen lấy đang đăm đăm nhìn mình, Lãnh Nghị cố làm ra vẻ thoải mái, mỉm cười nói: 'Anh nghĩ kỹ rồi... đúng là anh rất muốn có con gái nhưng anh càng muốn nhìn thấy em vui vẻ hơn, càng muốn có được tình yêu của em hơn... Anh muốn chúng ta trở lại những ngày tháng vui vẻ hạnh phúc, vợ chồng con cái yêu thương nhau như trước đây...'

Nước mắt không sao kềm chế được nhẹ lăn trên đôi gò má mịn màng của Lâm Y, cô cố nén không cho tiếng nức nở bật ra dù đáy lòng không ngừng

gào thét: Lãnh Nghị, em cũng muốn chúng ta trở lại cuộc sống vui vẻ hạnh phúc như trước đây, nếu như có thể quay lại, em sẽ không mãi mê với công việc như trước nữa, em tình nguyện ở nhà làm một người vợ hiền, sinh cho anh một đứa con gái nữa; nhưng...có thể trở lại được không?

Nước mắt của cô gái khiến lòng Lãnh Nghị lẫn nữa đau như thắt lại, cũng khiến hắn càng thêm kiên định với quyết định vừa rồi của mình, hắn cho rằng cô gái bởi vì chuyện sinh con nên mới suốt ngày rầu rĩ không vui như vậy, đứa con này là hắn vừa nài vừa ép cô sinh, không phải là cô tự nguyện muốn sinh nó, vậy chẳng thà không có, chỉ cần cô vui vẻ trở lại là được!

Nhẹ nhàng xoay người cô gái lại để đầu cô áp sát vào ngực mình, giọng Lãnh Nghị thật nhu hòa: 'Xin lỗi em, Y Y, anh biết trước đây tại anh quá ích kỷ, chỉ lo cho những suy nghĩ của riêng mình mà không để ý đến cảm thụ của em, anh hứa, sau này sẽ không xảy ra chuyện tương tự như vậy nữa đâu... Ngày mai sau khi đưa Hạo Hạo đi học, anh đưa em đến chỗ bác sĩ Triệu...'

Tối hôm đó Lãnh Nghị ngủ ở phòng của Lâm Y, ngủ bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng nhưng cũng không dám có hành động thân mật gì khác, cũng không dám động đến cô mấy may chỉ sợ giống như lúc đầu đêm, khiến cho cô ối thêm một trận nữa thì không; hắn chỉ lặng lẽ đợi cô ngủ say mới mở mắt ra, tỉ mỉ quan sát gương mặt điềm tĩnh của cô trong giấc ngủ.

Xin lỗi con, công chúa nhỏ còn chưa ra đời của ba! Ba rất yêu con nhưng vì mẹ con, ba chỉ có thể làm như thế, mong rằng con sẽ hiểu cho ba!

Sáng hôm sau, sau khi Lãnh Nghị đưa con đến nhà trẻ mới làm thủ tục xong thì quay trở lại biệt thự nhà họ Lãnh, lúc hắn đẩy cửa phòng bước vào, Lâm Y đang an tĩnh ngồi nơi sofa, lơ đãng nhìn bầu trời sáng lạn ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì...

Trong bệnh viện, bác sĩ Triệu cẩn thận giúp Lâm Y kiểm tra sức khỏe toàn diện một lần rồi nhìn hai vợ chồng, từ tốn lên tiếng hỏi ý kiến hai người: 'Lãnh tiên sinh, Lãnh phu nhân, thai nhi phát triển rất tốt, hai người thực sự quyết định bỏ đứa bé sao?'

'Đúng vậy!' Khóe môi Lãnh Nghị hơi run rẩy nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình thản, 'Các triệu chứng ốm nghén của Y Y nặng quá, tôi sợ cơ thể cô ấy chịu không nổi...sau này lúc nào muốn có thì tính sau vậy!'

'Nhưng các triệu chứng ốm nghén chỉ có vào mấy tháng đầu thôi, qua mấy tháng là sẽ khỏi, Lãnh tiên sinh, ngài xem...' Bác sĩ Triệu dè dặt lên tiếng khuyên, bà muốn chắc chắn là Lãnh Nghị có quyết định này sau khi đã suy nghĩ kỹ càng chứ không phải quyết định vội vã nhất thời để tránh sau này ân hận!

Lãnh Nghị xua tay ngăn bác sĩ Triệu đừng nói tiếp, thấy vậy bác sĩ Triệu chỉ đành nhìn về phía Lâm Y. Nãy giờ Lâm Y vẫn im lặng ngồi đó nghe Lãnh Nghị và bác sĩ Triệu nói chuyện, trên gương mặt chỉ một màu trắng nhợt, đôi mắt đen láy một mảnh mờ mịt, thấy ánh mắt của bác sĩ Triệu nhìn mình, cô nấp mấy môi nhưng cô hòng, miệng, môi đều khô khốc, không phát ra nổi bất kỳ âm thanh gì.

Từ sáng hôm nay đến bây giờ cô vẫn luôn rơi vào trạng thái hoang mang, mờ mịt như vậy, Lãnh Nghị nói đưa cô đến bệnh viện bỏ cái thai, cô không phản đối, không phản đối là bởi vì cô không biết nguyên nhân thực sự khiến Lãnh Nghị có quyết định này là gì, liệu có phải là bởi vì bên ngoài hắn đã có một đứa con gái khác rồi không? Lâm Y càng không dám nghĩ đến khả năng này thì đầu óc càng không nghe lời, cứ nhất mực lái tư duy của cô theo hướng này...

Rất nhanh bác sĩ Triệu đã thu xếp xong cho cuộc phẫu thuật, Lãnh Nghị về mặt ngưng trọng, mím môi dắt Lâm Y vào trong phòng phẫu thuật. Phòng phẫu thuật lạnh tanh bởi điều hòa được điều chỉnh ở nhiệt độ thấp, bên trong chỉ có một chiếc ghế chuyên dụng trong phụ khoa, bên trên chiếc ghế trải một tấm drap mỏng màu trắng, bên cạnh là một chiếc bàn nhỏ, bên trên là một chiếc khay bằng inox, trong khay đựng đầy những dụng cụ y tế đã được tiệt trùng phát ra những luồng ánh sáng lạnh lẽo.

Những dụng cụ y tế đó sẽ là hung khí giết chết cục cưng trong bụng mình! Đôi mắt nãy giờ vẫn một vẻ mờ mịt của Lâm Y chợt lóe lên một tia hoảng hốt, ánh mắt cô rơi trên chiếc khay inox lạnh lẽo rồi lại dời xuống vùng bụng còn bằng phẳng của mình rồi lại dời đến trên gương mặt ngưng trọng của Lãnh Nghị, trên gương mặt tuấn kiệt kia lúc này cũng nhuốm một màu tái nhợt hiếm thấy...

'Lãnh phu nhân, mời cô...' Vị bác sĩ chủ nhiệm khoa phụ sản tuổi chừng ngoài năm mươi chỉ tay vào chiếc ghế chuyên dụng kia, mím cười lên tiếng nhắc Lâm Y.

'Không...' Lâm Y vội lùi về sau một bước, theo bản năng níu lấy vạt áo của Lãnh Nghị, thân hình nhỏ nhắn nép sau lưng hắn, giọng lắp bắp, nói năng lộn xộn, 'Em không muốn... Nghị, em không muốn... Em không muốn bỏ con, đừng bắt em phải bỏ con...'

Lúc này Lâm Y đã hoàn toàn nhận rõ một điều, đứa bé này là con cô, bất kể Lãnh Nghị có muốn đứa bé này hay không cũng không sao cả, cô nhất định phải có nó, cô nhất định phải giữ nó; đây quả thực là lần đầu tiên cô cảm nhận được, cô không phải sinh đứa con này vì Lãnh Nghị muốn mà chỉ đơn giản là vì nó là con cô, là hồn máu của cô!

Về nặng nề trong mắt Lãnh Nghị thoáng chốc giãn ra nhiều lắm, hắn vội xoay người lại siết sao ôm lấy thân thể đang run rẩy của cô gái, giọng an ủi và đầy cảm thông, 'Y Y, không có ai bắt buộc em phải bỏ đứa nhỏ cả, có muốn sinh nó ra hay không, quyền quyết định hoàn toàn là ở em!'

'Em không muốn bỏ con, Nghị... chúng ta đi thôi, đi khỏi chỗ này được không?' Cô gái vẫn níu chặt vạt áo của Lãnh Nghị, ngược đầu nhìn chòng bàng ánh mắt cầu xin pha chút hoảng loạn, thì thào nói.

'Ừ, được, anh lập tức đưa em rời khỏi chỗ này!' Giọng Lãnh Nghị lúc này ảm áp và hòa hoãn như một làn gió xuân, đôi tay khẽ dùng sức đã dễ dàng nâng cô gái lên trên đôi tay mạnh mẽ của mình, cứ thế bế bổng cô rời khỏi phòng phẫu thuật, hắn cũng không dùng thang máy mà cứ thế ôm Lâm Y bước từng bước vững chãi theo lối thang bộ, từng bậc từng bậc, từng tầng từng tầng, dường như đây là một hành trình bình lặng và vui vẻ nhất.

Rốt cuộc Lãnh Nghị cũng bế Lâm Y xuống đến bậc thang cuối cùng, hần sải bước bước ra khỏi cửa bệnh viện, bên ngoài ánh nắng mặt trời tỏa sáng ấm áp, những tia nắng rực rỡ chói mắt kia khiến mắt Lãnh Nghị hơi nheo lại, hần dừng bước, đầu hơi cúi xuống nhìn cô gái này giờ vẫn an tĩnh tựa vào ngực mình.

Nhìn người vợ yêu, đôi môi với những đường nét rõ ràng của Lãnh Nghị chậm rãi câu lên một nụ cười mãn nguyện, hần hơi xoay người, điều chỉnh góc độ một chút để cô không phải đối mặt trực tiếp với ánh nắng mặt trời chói chang bên ngoài rồi mới cất bước tiếp tục đi về phía chiếc xe đang chờ hai người sẵn ngoài cửa bệnh viện.

'Lãnh tiên sinh!' Đột nhiên một giọng nữ gấp gấp vang lên sau lưng hai người, bước chân của Lãnh Nghị đột nhiên dừng lại, đôi mày kiếm khẽ chau lại, lạnh mạc nhìn về phía phát ra tiếng gọi, đập vào mắt hần là gương mặt có chút lo lắng và ủy khuất của Ngô Thâm.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 347: Sáng Tổ (2)

'Lãnh tiên sinh!' Đột nhiên một giọng nữ gấp gấp vang lên sau lưng hai người, bước chân của Lãnh Nghị đột nhiên dừng lại, đôi mày kiếm khẽ chau lại, lạnh mạc nhìn về phía phát ra tiếng gọi, đập vào mắt hần là gương mặt có chút lo lắng và ủy khuất của Ngô Thâm.

Đang tựa đầu vào ngực Lãnh Nghị, đôi mắt đen láy của Lâm Y bởi vì tiếng gọi bất ngờ kia mà lóe sáng, cô cũng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía phát ra tiếng nói, quả nhiên lại là Ngô Thâm! Lâm Y mím chặt môi không nói tiếng nào, chỉ lẳng lẳng nhìn cô gái đối diện.

Ngô Thâm hôm nay đến trường mới biết chuyện Lãnh Nghị đã xin cho Hạo Hạo chuyển trường, mà cũng chỉ mới đi hôm qua! Biết được tin này lòng Ngô Thâm nhất thời một mảnh hoang vắng, ngay cả đầu óc cũng trống rỗng, cô biết điều này cũng có nghĩa là từ hôm đó đến về sau này có lẽ cô cũng khó có cơ hội gặp lại người đàn ông tuần dật mà lạnh mạc kia!

Càng nghĩ đến điều này trong đầu cô càng không ngừng vang lên những tiếng ong ong, từ đầu lạnh xuống đến chân. Lãnh Nghị, em cũng nào có ước vọng cao xa gì với anh đâu, em chỉ hy vọng có cơ hội thường xuyên được nhìn thấy anh mà thôi, chẳng lẽ ước nguyện nhỏ nhoi đó cũng không được hay sao?

Lòng dạ Ngô Thâm rối bời thật lâu, khi cô tỉnh táo lại thì không kịp suy nghĩ gì thêm mà lập tức đến trường xin nghỉ phép, cô muốn đi tìm Lãnh Nghị, muốn khuyên hần đừng chuyển trường cho Hạo Hạo bởi vì cậu nhóc thực sự rất thích cô mà cô cũng rất thích cậu nhóc lâu linh thông minh kia, cô tin mình có thể để Hạo Hạo trải qua những năm tháng tuổi thơ thật vui vẻ và khó quên trong nhà trẻ kia.

Lúc Ngô Thâm vội vàng vàng chạy đến LS quốc tế thì mới biết hôm nay Lãnh Nghị không đến công ty, may mắn cho cô là một trong số những vệ sĩ của Lãnh Nghị còn lưu lại LS quốc tế, anh ta nhận ra Ngô Thâm. Dù anh ta không biết quan hệ giữa cô giáo nhà trẻ này và vị Lãnh tổng lạnh lùng kia của mình là thế nào nhưng vẫn nhiệt tình trả lời cô về hành tung của Lãnh Nghị. Thế nên Ngô Thâm tương đối dễ dàng tìm đến bệnh viện nơi Lãnh Nghị đưa Lâm Y đến.

Ngô Thâm không gọi điện thoại cho Lãnh Nghị, cô sợ Lãnh Nghị né tránh không muốn gặp mình nên trực tiếp đón xe taxi đến bệnh viện, lúc cô vừa mới xuống xe taxi thì cũng là lúc bắt gặp Lãnh Nghị đang ôm Lâm Y bước ra khỏi cổng chính bệnh viện. Và thế là, không biết có gì xui khiến mà cô bất chấp tất cả xông thẳng về phía người đàn ông lạnh mạc kia.

'Lãnh tiên sinh!' Ngô Thâm vừa nhìn thấy Lãnh Nghị, vành mắt trong chớp mắt đó phấp hờng, 'Tại sao phải chuyển trường cho Hạo Hạo? Chẳng lẽ người làm cô giáo như tôi không làm tròn trách nhiệm sao?'

Nhìn vành mắt phấp hờng của Ngô Thâm, nghe câu chất vấn của cô, đôi mày thanh tú của Lâm Y hơi nhướng lên, cô dời mắt về phía Lãnh Nghị nhưng chỉ thấy trên gương mặt tuần dật kia là một vẻ bình thản đến lạnh mạc, không hề có chút biểu cảm nào, không hiểu vì sao, vẻ lạnh lùng xa cách kia khiến lòng Lâm Y nhẹ nhõm hơn nhiều, cô hít sâu một hơi, ánh mắt lần nữa hướng về phía Ngô Thâm đang đứng kia.

'Không phải là do cô không làm tốt chức trách của mình mà là vì hai vợ chồng tôi muốn thay đổi một hoàn cảnh khác cho Hạo Hạo thôi!' Giọng nói của Lãnh Nghị cùng vẻ mặt hần vẫn một vẻ lạnh tanh, 'Cô giáo Ngô, đây là quyết định của riêng gia đình chúng tôi, mong cô tôn trọng!'

Lãnh Nghị nói xong liền cất bước rời đi nhưng Ngô Thâm đã đuổi sát theo sau, nước mắt rốt cuộc cũng tràn mi, cô run giọng hỏi: 'Nếu như không phải bởi vì tôi không làm tròn trách nhiệm, vậy có thể đừng chuyển Hạo Hạo đi được không? Tôi thật sự rất thích thằng bé...'

'Cô giáo Ngô!' Lãnh Nghị quả đoán ngắt lời Ngô Thâm, đôi chân đang sải bước rốt cuộc cũng dừng lại, thân hình cao lớn vụt quay lại, đôi mắt sắc bén như nhìn thấu lòng người quét về phía Ngô Thâm, giọng bá đạo, không chút thương hương tiếc ngọc nào: 'Tôi không hy vọng giữa chúng ta có bất kỳ sự qua lại nào nữa, cô hiểu không?'

Nước mắt Ngô Thâm rào rào rơi như mưa, cô bất chấp Lãnh Nghị đang ôm vợ trong lòng, bất chấp ánh mắt tò mò quan sát của đám đông xung quanh, lắc mạnh đầu, giọng bởi vì nước mắt mà không ngừng bị ngắt quãng, 'Tôi chỉ mong Hạo Hạo ở lại trường cũ...'

'Cô giáo Ngô, đừng quá đau lòng, như vậy không tốt cho cái thai lắm đâu!' Đột nhiên có một giọng nói vang lên xen giữa hai người, người vừa lên tiếng không ai khác hơn là Lâm Y, cô này giờ vẫn luôn im lặng quan sát tình thế, lúc này đôi mắt đen nhánh đang nhìn chăm chăm gương mặt tái nhợt của cô gái đôi diện.

Câu nói đột ngột này của Lâm Y khiến cả Lãnh Nghị và Ngô Thâm đều thoáng có chút sững sốt, sóng mắt Lãnh Nghị thoáng xao động, hần hoi cúi xuống nhìn cô gái đang ôm trong lòng, lúc này trên gương mặt thanh thuần của cô gái chỉ có một vẻ điềm tĩnh, mắt vẫn chăm chú nhìn gương mặt đầm lệ của Ngô Thâm.

Tiếng khóc của Ngô Thâm chợt im bật, chừng như lúc này mới phát hiện ra người mà Lãnh Nghị này giờ vẫn ôm trong lòng là vợ hần vậy. Khẽ khàng lấy tay lau đi những giọt nước mắt trên má, thấp giọng nói, 'Xin lỗi, không phải là tôi cố ý làm ảnh hưởng đến cục cưng trong bụng cô!'

Nụ cười trên môi Lâm Y chợt như nắng ấm mùa xuân lan tỏa trên gương mặt nhỏ nhắn, như một đóa tuyết liên nở rộ trên băng tuyết ngàn năm, kiều diễm, xinh đẹp lạ thường, giọng cô cũng thật nhu hòa, tràn đầy tình thương của một người mẹ, 'Cô giáo Ngô, đương nhiên là cô không thể ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng tôi rồi...'

Lâm Y vốn chỉ định thăm dò một chút, mà câu trả lời của Ngô Thâm đã rõ ràng cho thấy cô không có mang thai bởi nếu như cô thật sự mang thai, chắc chắn sẽ nghĩ là: 'Cảm xúc hỗn loạn như vậy đối với đứa bé trong bụng quả thực không tốt!', nhưng câu trả lời của Ngô Thâm lại là: Sẽ không ảnh hưởng đến cục cưng trong bụng Lâm Y!

Cõi lòng vốn bị dẫn vật mấy ngày nay của Lâm Y thoáng chốc cởi mở hơn nhiều, cô nhìn Ngô Thâm, giọng đã dịu đi nhiều, 'Hạo Hạo chuyển trường là bởi vì chúng tôi muốn chuẩn bị tốt cho thằng bé để cho trở về Pháp, nếu như cô thật lòng thích Hạo Hạo như vậy, chỉ cần lúc nào tôi có ở nhà cũng đều hoan nghênh cô đến nhà làm khách!' Đương nhiên, Lâm Y cực kỳ nhấn mạnh ở mấy chữ 'nếu như tôi có ở nhà'!

Sự độ lượng của Lâm Y khiến Ngô Thâm cảm thấy áy náy cực kỳ, vốn giữa cô và Lãnh Nghị cũng nào có gì, trước giờ vẫn chỉ có mình cô ôm mối tương tư, chờ mong vô vọng, dựa vào cái gì mà cô mong mỏi Lãnh Nghị sẽ có bất kỳ hành động hồi đáp nào chứ?

Ngô Thâm cắn môi, bối rối nhìn người phụ nữ đang tựa vào ngực Lãnh Nghị, nụ cười trên môi cô kia xinh đẹp là thế, gương mặt kia thanh thuần là thế, như một đóa sen không nhiễm chút bụi trần, hơn nữa, tấm lòng lại bao dung như thế... chẳng trách Lãnh Nghị yêu cô đến vậy, trân trọng cô đến vậy!

Một cảm giác xấu hổ chợt dâng lên trong lòng, Ngô Thâm cúi thấp đầu, giọng nhẹ như gió thoảng, 'Thực xin lỗi, Lãnh phu nhân...'

'Không có gì, cô giáo Ngô, lúc nào chúng tôi cũng hoan nghênh cô đến nhà làm khách!' Lâm Y thẳng thắn nhìn Ngô Thâm, môi nhẹ câu lên một nụ cười, cánh tay trắng nõn chủ động vòng qua cô Lãnh Nghị, đầu hơi ngược lên nhìn hần, môi vẽ nên một nụ cười rạng rỡ, 'Nghị, chúng ta đi thôi!'

'Ừ!' Giọng Lãnh Nghị thật nhu hòa, hần ôm cô bước nhanh về phía xe của mình đang đỗ ở phía trước, Tiểu Vương sớm đã giúp hần mở cửa xe, thấy Lãnh Nghị ôm Lâm Y ngồi ổn trong xe rồi mới đóng sầm cửa lại sau đó quay lại nhìn Ngô Thâm, ừm, hình như giữa Lãnh tông và cô giáo họ Ngô này thực sự không có gì, thật tốt quá!

Ngô Thâm ngăn người đứng nhìn theo bóng hai chiếc xe nhanh chóng rời đi bỏ lại mình cô đứng lặng trong cái nắng chói chang thật lâu vẫn không chịu rời đi, mãi đến khi một chiếc xe đột nhiên dừng lại cách cô không xa sau đó cửa nôi tài xế ngòi hạ xuống để lộ gương mặt tươi cười của Trịnh Thiếu Bạch, hần nhiệt tình chào, 'Hi, cô giáo Ngô, trùng hợp vậy, ở chỗ này cũng gặp được cô!'

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 348: Sáng Tổ (3)

Nghe có tiếng gọi mình Ngô Thâm lúc này mới hoàn hồn lại, cô chậm rãi xoay người lại nhìn Trịnh Thiếu Bạch nhưng không nói gì, thấy vẻ lạnh nhạt của cô nhưng Trịnh Thiếu Bạch vẫn nhiệt tình nói, 'Cô muốn đi đâu? Vừa hay tôi hôm nay rảnh rồi, đưa cô một đoạn nhé?'

Ngô Thâm mặc kệ anh ta, cô chậm rãi cất bước đi về phía trước, thấy vậy Trịnh Thiếu Bạch sốt ruột kêu, 'Này này, cô giáo Ngô...', vừa kêu hần vừa vội vàng mở cửa bước xuống đuổi theo cô gái đi phía trước.

Trong xe của mình, Lãnh Nghị cúi đầu nhìn về mặt điềm tĩnh của Lâm Y bằng ánh mắt dò xét, trong đầu không ngừng nghiền ngẫm câu nói vừa này Lâm Y nói với Ngô Thâm: 'Cô giáo Ngô, đừng quá đau lòng, như vậy không tốt cho cái thai lắm đâu!', mà khi nghe Ngô Thâm trả lời: 'Xin lỗi, không phải là tôi cố ý làm ảnh hưởng đến cục cưng trong bụng cô!', thì thái độ của cô gái thay đổi nhiều lắm, vui vẻ sáng lạn, xem ra nhẹ nhõm hơn nhiều, ngay cả nụ cười mấy ngày nay không thấy cũng đã trở lại...

Lại liên tưởng đến hành động khác lạ và thái độ bài xích cực khác thường của cô dành cho hần mấy ngày gần đây, rốt cuộc Lãnh Nghị đã hiểu ra vấn đề. Thì ra là như vậy! Thì ra mấy ngày nay cô gái này không phải là tức giận mà là ghen tuông!

Đưa tay nhẹ day day huyết thái dương. Lãnh Nghị ho khan mấy tiếng rồi nhìn vợ, nghiêm túc hỏi, 'Y Y, em... có gì muốn hỏi anh không?'

Hàng mi dài của Lâm Y khẽ chớp lên, cô biết, chỉ bằng sự nhạy bén và thông minh của mình, Lãnh Nghị đương nhiên sẽ rất dễ dàng đoán được ngọn nguồn mọi chuyện nhưng cô thực sự vẫn muốn hỏi, cô muốn hỏi hần hôm đó ở trong hội sở vì sao lại ôm chăm lấy Ngô Thâm, vì sao lại nói với Ngô Thâm 'Con gái của chúng ta... sẽ giống em... rất đẹp, rất đáng yêu...?'

Nhìn cô gái đang chìm trong suy tư mà không nói gì, khóe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên, cánh tay đang ôm lấy cô chợt càng thêm siết chặt, trầm tĩnh nói: 'Đêm đó sau khi em gạt anh là đã bỏ con rồi, anh đến hội sở uống cả đêm... Bà chủ của hội sở đó là chị họ của Ngô Thâm, cô ấy đến phòng chỉ là gì giúp anh pha rượu, anh uống say, lại tưởng cô ấy là em..'

Sóng mắt Lâm Y thoáng xao động, cô ngược lên nhìn Lãnh Nghị, ánh mắt lóe lên một chút khác thường, lăm bầm hỏi hần mà cũng như tự nói cho mình nghe: 'Tưởng cô ấy là em rồi sao nữa?'

Lãnh Nghị nhìn vẻ mặt hơi khác lạ của Lâm Y, biết cô lại bắt đầu miên man suy nghĩ, hần vội đưa tay lên trời: 'Anh thề, anh với Ngô Thâm tuyệt đối là trong sạch, sau đó nghe cô ấy nói chuyện, anh lập tức nhận ra ngay là mình đã nhận lầm người, cho nên mới lập tức đứng dậy rồi đi. Ừm...hôm đó lúc anh về em đã ngủ rồi!'

Lâm Y lúc này mới mỉm cười nhẹ nhàng, trầm ngâm giây lát rồi mới hỏi tiếp, 'Vậy sau đó thì sao?' Điều cô muốn biết là, vì sao hôm đó ở sân bay lại bắt gặp hai người đi cùng nhau...

Lãnh Nghị cười nhẹ, giọng nhu hòa, 'Về sau em cũng biết rồi, anh đi công tác, ở các nước Đông Nam Á chạy qua chạy lại như con thoi, bận đến mức thời gian ngủ còn không đủ, xong việc thì anh về. Ồ...' Lãnh Nghị ngừng lại giây lát, liếc nhìn Lâm Y một cái đầy thâm ý, khóe môi nhẹ câu lên, 'Sau khi xuống máy bay anh đi mua hoa cho em thì tình cờ gặp được Ngô Thâm, hình như cô ấy đi đâu đó cũng vừa mới trở về...'

'Sau đó thì sao?' Lâm Y tận lực giữ cho giọng mình thật bình thản.

'Sau đó thì anh với Ngô Thâm cùng rời khỏi sân bay, anh bảo Tiểu Vương sắp xếp xe đưa cô ấy về nhà!' Lãnh Nghị một vẻ cây ngay không sợ chết đứng trả lời những chất vấn của vợ.

'Anh thật sự không có mua hoa tặng cô ấy sao? Với lại... anh thật sự không có gì với cô ấy chứ?' Lâm Y nhìn chồng chăm chăm, đột nhiên bật ra một loạt câu hỏi, giọng điệu cùng ánh mắt thật bức người, hoàn toàn không cho hần có một giây nào để suy nghĩ.

'Đương nhiên là không rồi!' Lãnh Nghị thoáng lộ vẻ khiếp sợ trước câu hỏi của cô, 'Anh mua hoa là để tặng em mà...' Hần nhìn chăm chú vẻ mặt nghiêm túc của vợ, tay lần nữa vội vàng giơ lên thề thốt, 'Anh thật sự không có... anh có thể thề độc, nếu như anh có làm gì có lỗi với em thì anh...'

Lời thề độc của Lãnh Nghị còn chưa kịp thốt thì bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Y đã đưa lên che lấy miệng hần rồi giọng nói có chút ảo não của cô vội vang lên, 'Không được nói! Ai cho phép anh thề mấy câu độc địa như thế chứ!'

Ý cười trong đáy mắt Lãnh Nghị trong thoáng chốc lan tràn khắp đầu mày cuối mắt rồi thấm vào trong từng tế bào trong người hần, nhu tình nồng đượm dâng lên như sóng trào, hần nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đang che nơi miệng mình của cô lên, âu yếm hôn lên đó, giọng nhu hòa như nước đủ khiến người ta phát ngáy, 'Ừ, anh không nói nữa...'

Động tác thân mật mà đầy âu yếm kia cùng giọng nói ngọt ngào khiến đôi má Lâm Y thoáng chốc nhuộm một màu đỏ ửng, cô ngượng ngùng lẩn tránh nhìn ra cửa sổ xe, lúc này xe đang chạy vào cổng chính của LS quốc tế.

'Đến...ô...' Lâm Y chỉ mới vừa thốt lên được một chữ thì đôi môi anh đào đã bị Lãnh Nghị bá đạo chặn lấy, bấy nhiêu ngày nhớ nhung rồi cuộc cũng hóa thành hành động, sự khát khao rồi cuộc cũng tìm được chỗ phát tiết, bàn tay to của Lãnh Nghị giữ chặt sau gáy cô gái, tham lam và đói khát mút lấy sự ngọt ngào của cô...

Gần như là cùng lúc đó, xe của họ cũng không một tiếng động dừng lại trước cửa LS quốc tế, xe vừa dừng lại, Tiểu Vương vội bước xuống từ chiếc xe phía sau chạy đến chiếc xe phía trước, vừa đưa tay kéo cửa xe ra, nhìn thấy cảnh thân mật này thì anh ta giật cả mình, vội vàng xoay mặt lại, nhanh chóng kéo cửa đóng lại nhẹ nhàng sau lưng...

Trời ạ, hai vợ chồng này cũng quá là nhiệt tình đi, ban ngày ban mặt thế này, ở một chỗ như thế này mà lại... ách... Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, Tiểu Vương vẫn rất biết điều lùi về sau mấy bước rồi mới xoay lưng lại, lẳng lặng đứng chờ... sau đó, tài xế cũng rất biết điều, lẳng lẽ xuống xe, mọi người an tĩnh ở bên ngoài chờ...

Trong xe, chừng như bị sự nhiệt tình của Lãnh Nghị lây sang, sự bất an và ngượng ngùng trong lòng Lâm Y dần tan biến hết, cô chủ động vòng tay qua cổ Lãnh Nghị, nhiệt tình đón nhận nụ hôn của hần, đôi môi giao hòa như keo với sơn, triền miên, thấm thiết, chừng như để thỏa mãn nỗi khát khao không biết đã bao nhiêu năm rồi vậy...

'Y Y, anh muốn em, ngay bây giờ!' Trong mắt Lãnh Nghị dấy lên một ngọn lửa, rùng rục khát khao, đôi môi với những đường nét rõ ràng nhẹ lướt trên môi cô gái, trượt đến bên vành tai, nhẹ nhàng mút lấy, thành công làm cho hơi thở cô gái càng thêm dồn dập rồi đôi môi ấy trượt xuống cắn rồi đến vùng xương quai xanh duyên dáng, thẳng một đường xuống vùng đồi đầy đặn với những đường cong mềm mại, quyến rũ kia...

Những ngón tay thon dài của cô gái xuyên qua mái tóc ngắn của người đàn ông, ôm lấy đầu hần, đôi mắt mê ly như được phủ một màn sương mờ hơi máy động, cổ dùng một tia lý trí cuối cùng còn sót lại ra lệnh cho người đàn ông: 'Chúng ta về nhà đi!'

Thế là hai chiếc xe một trước một sau nối đuôi nhau lần lượt rời khỏi cổng chính của tòa nhà LS quốc tế, những nhân viên cùng bảo vệ ngơ ngác nhìn nhau, họ còn chưa nhìn thấy Lãnh tổng của mình xuống xe thì đã thấy xe của Lãnh tổng lại rời đi...

Trong gian phòng ngủ xa hoa nơi biệt thự của nhà họ Lãnh, trên chiếc giường êm ái, Lãnh Nghị chống hai tay ở hai bên sườn của cô gái, tận lực giữ cho trọng lượng cơ thể mình không đè nặng xuống cô, đôi mắt đen thẳm sâu lắng nhìn đôi má đỏ ửng như hoa đào cùng ánh mắt mê ly của cô gái, môi nhẹ câu lên một nụ cười đầy ý vị, 'Ủm, hôm nay em không đi làm sao? Hiếm có một lần Lâm tổng của chúng ta trốn việc nha!' Đúng là hiếm thấy, phải biết trước giờ cô gái này luôn bận tâm về công việc, một lòng lo cho sự nghiệp của mình...

Đôi má của cô gái càng hồng hơn, cô ngượng ngùng máy động thân thể, giọng hờn dỗi, 'A, anh muốn em đi làm chứ gì, vậy giờ em đi là được...'

'Đừng, đừng đi làm, ngoan...', đáy mắt người đàn ông ý cười lần nữa lan tràn, hần cúi đầu, đôi môi với những đường nét rõ ràng tiếp tục hôn lên từng tác da thịt trắng nõn như tuyết đọng của cô gái, giọng có chút mơ hồ không rõ, 'Anh cũng không đi làm, ừm, chúng ta ở đây làm... một ngày!' Hần nhất định phải đem những tổn thất của mấy ngày vừa qua đòi lại hết...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 349: Đoạn Kết - Con Gái Của Chúng Ta

'Không được, anh nhẹ chút... phải để ý cục cưng!' Đôi môi anh đào không kìm được một tiếng ngậm nga yêu kiều nhưng cô gái vẫn không quên nhắc nhở người đàn ông.

'Ừ, anh biết mà!' Người đàn ông quả thực cũng không dám quá can rờ, 'Em là bà hoàng, trong bụng là công chúa nhỏ của anh, làm sao anh không để ý cho được...'

Đêm lạnh như nước, ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua rèm soi bóng hai người đang âu yếm ôm nhau, cả Lãnh Nghị và Lâm Y đều chưa ngủ, sau khi mọi hiểu lầm đều được sáng tỏ, vén hết mây đen thấy trời xanh, tình cảm của hai người càng thêm sâu sắc hơn một bậc, cái cảm giác nương tựa vào nhau ấy càng thêm rõ nét, còn có gì quan trọng hơn thứ tình cảm vì điều này giữa hai người chứ?

Vừa nghĩ tới Lãnh Nghị vẫn là Lãnh Nghị ngày nào của cô, vẫn là Lãnh Nghị - người đàn ông mà cô yêu thương sâu sắc, cái cảm giác mất rồi lại được đó khiến lòng Lâm Y ảm áp vô ngần, hốc mũi bỗng dưng thấy cay cay, không phải vì buồn bã mà là vì quá vui sướng với tình yêu vừa tìm lại, chiếc đầu nhỏ không tự chủ được lại cúi sâu vào trong lồng ngực rắn rỏi của Lãnh Nghị, đôi tay thanh mảnh vốn đang vòng qua eo người đàn ông càng thêm thắt chặt.

Cảm nhận được tình cảm và sự ỷ lại của cô gái dành cho mình, khoe môi Lãnh Nghị nhẹ câu lên một nụ cười, đầu hần hơi cúi xuống, âu yếm đặt nụ hôn lên những sợi tóc dài mềm mại của cô gái, giọng nói mang theo một chút vui sướng, 'Y Y, cái đêm trước khi anh ra nước ngoài công tác, em cũng có đến hội sở tìm anh phải không?'

Đôi mắt đen láy của cô gái chột lóe lên trong bóng tối, đôi môi anh đào nhẹ câu lên một nụ cười, 'Àn... hôm đó trở về em suy nghĩ nhiều lắm, ngẫm lại những lời nói dối mà em đã nói với anh, em hối hận vô cùng. Vốn là em đến hội sở tìm anh chỉ là cầu may thôi, em muốn tìm anh để nói lời xin lỗi nhưng nào ngờ lại nhìn thấy anh đang ôm một người phụ nữ khác...' Nói đến đây, cô gái chột dừng lại, giọng có chút rầu rĩ nói tiếp, 'Anh không biết đâu, lúc đó em đau lòng muốn chết...'

'Xin lỗi em, Y Y!' Giọng Lãnh Nghị thật nhu hòa, trong lòng bất chợt dâng lên một cảm giác thật thỏa mãn, thì ra lúc hần cảm thấy trong lòng vô cùng tức giận lần uất ức thì Y Y vẫn luôn rất dễ tâm, 'Nếu như tối hôm đó anh biết là em có đến hội sở thì ngày hôm sau anh nhất định sẽ không thực hiện chuyến công tác nước ngoài đó đâu!'

'Lúc anh trở về sau chuyến công tác, em còn cố tình đến sân bay đón anh, mong là có thể vãn hồi tình cảm của chúng ta. Nào ngờ khi đến đó lại một lần nữa nhìn thấy anh và Ngô Thâm đi với nhau...' Nói đến đây, bàn tay nhỏ nhắn của Lâm Y hung hăng véo mạnh eo của Lãnh Nghị một cái, chùng như muốn dùng cách này để phát tiết sự bất mãn trong lòng.

'Thật sự là anh mua hoa tặng em mà, vô tình gặp được Ngô Thâm thôi...' Lãnh Nghị cắn môi cố chịu cơn đau từ cái véo của Lâm Y, giọng nói có chút ủy khuất, 'Lúc đó em nên xuống xe, đến trước mặt anh với cô ấy, ba mặt một lời chất vấn cho rõ mới đúng chứ!'

'Biết rồi! Nhưng lần sau đừng để em bắt gặp anh đứng chung với bất kỳ cô gái nào đấy nhé!' Chiếc đầu nhỏ càng cúi sâu hơn vào trong ngực người đàn ông, giọng hờn dỗi.

Bàn tay to của người đàn ông vỗ nhẹ lên sống lưng của cô gái như vỗ về, đôi môi với những đường nét rõ ràng nhẹ câu lên một nụ cười, giọng nói tràn đầy ý tình nồng đượm: 'Không đâu, đứng bên cạnh anh vĩnh viễn cũng chỉ có một người, đó chính là em! Y Y, em có biết không, buổi tối mà anh ở Kuala Lumpur đó anh đã bắt đầu hối hận, hối hận vì sao lúc đầu lại một mực bắt em phải sinh đứa con này...'

Cô gái này giờ vẫn cúi mặt trong lòng hần hơi ngước đầu lên, nương theo ánh trăng mờ mờ cô chăm chú nhìn ngũ quan tuấn dật đang phóng đại trước

mắt mình kia, giọng nhẹ như gió thoảng, 'Nghị, cũng tại em không tốt, chỉ một lòng lo cho sự nghiệp... Giờ em đã biết rồi, anh và các con mới là những người quan trọng nhất trong đời em, sự nghiệp gì đó chỉ là phụ du thôi...'

'Ừ', em với các con cũng là những người quan trọng nhất trong đời anh, tin tưởng anh, anh sẽ luôn ở bên cạnh che chở, bảo vệ cho gia đình mình, suốt cả đời này!'

'Nghị...', giọng cô gái nghèn nghẹn như bị thứ gì đó chặn lại, cô đưa tay vuốt nhẹ gương mặt tuần dật của người đàn ông, 'Em yêu anh... em nguyện cả đời này cũng sẽ ở bên cạnh anh, vì anh sinh thật nhiều thật nhiều con!'

'Y Y, sau này anh sẽ không ép em phải sinh con cho anh nữa đâu, anh đã có ba đứa con, còn có em, vậy là đủ rồi!' Lãnh Nghị cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô gái, giọng thì thầm như trong mơ.

Mùa xuân năm sau, như mong ước bấy lâu của Lãnh Nghị, cô công chúa nhỏ của nhà họ Lãnh ra đời, Lãnh Nghị quả thực vui sướng tưởng như điên lên, hân dè đặt ôm đứa bé còn đỏ hồng trong tay lên như nâng một hòn ngọc quý, liên tục nhìn suốt mấy giờ liền cũng không chán gương mặt nhỏ nhắn, xinh xắn như trăng non kia, trong giọng nói không giấu được sự vui sướng, 'Y Y, em xem, công chúa nhỏ của chúng ta về sau nhất định sẽ rất giống em...'

Lâm Y chỉ cười không nói gì, rồi cô lại nghe giọng nói sung sướng của Lãnh Nghị tiếp tục vang lên, 'Y Y, đôi mắt của con bé giống em vô cùng, chiếc miệng nhỏ kia cũng giống nữa... ừm, em nói thử xem, liệu sau này con bé có xinh đẹp như em không?'

'Ừ!' Lâm Y cười cười đáp.

'Công chúa của ba, để ba hôn một cái nào!' Đôi mắt đen thẳm của Lãnh Nghị như tỏa sáng, hân ái yếm hôn lên đôi má hồng hào của cô con gái cưng, đôi mắt cô bé mở thật lớn, theo bản năng đưa tay sờ lấy 'vật thể lạ' đang đưa đến gần mặt mình! Cử động của cô bé khiến mắt Lãnh Nghị trừng lớn vì kinh ngạc, đáy mắt tràn ngập sự hưng phấn và thỏa mãn.

Lâm Y ở bên cạnh liếc mắt nhìn hân, cố ý làm ra vẻ áo não gất lên, 'Lãnh Nghị, anh đang làm gì đó? Không phải anh từng nói đời này chỉ hôn một người phụ nữ là em thôi sao?'

Gì chứ? Lãnh Nghị vội ngược lên nhìn vợ rồi lại nhìn vật nhỏ trên tay, rồi cuộc đành đặt con gái xuống, ôm lấy bà xã, âu yếm dỗ dành, 'Đương nhiên là đời này anh chỉ hôn một người phụ nữ là em thôi... ừm, nhưng con gái của chúng ta làm sao có thể xem như phụ nữ được, không tính!'

Lâm Y đảo mắt một vòng, vẫn cố tình làm khó, 'Vậy anh cũng không được phép hôn vợ của người khác chứ!'

Cái gì? Lãnh Nghị chau mày, đôi tay bất giác buông lỏng đôi chút, vẻ mặt vô tội nhìn vợ, 'Ai hôn vợ của người khác?'

'Anh chứ ai! Anh hôn vợ của người khác!' Lâm Y cố nhịn cười chỉ tay vào cô con gái nhỏ, làm ra vẻ nghiêm túc, 'Trương lai con bé không phải là vợ của người khác sao?'

'Bây giờ còn chưa phải!' Lãnh Nghị nói xong câu này mày chau càng chặt, hừm, con gái của hân sao lại có thể làm vợ của người khác được chứ? Sau này cũng không được! Thế là Lãnh Nghị quả quyết nói, 'Sau này con bé cũng không phải, anh sẽ không để con gái mình làm vợ của một tên tiểu tử nào được...'

'Gì chứ?' Lâm Y hừ một tiếng, vẻ khinh thường, 'Vậy ý anh là định để con gái mình ở trong nhà suốt đời, không cần gả ra ngoài chứ gì?'

Ừ nhỉ? Làm vậy hình như cũng không được!

Thế là Lãnh tiên sinh của chúng ta bắt đầu khổ não suy tư xem tương lai con gái mình sẽ gả cho ai...

Mấy tháng sau, công chúa nhỏ đã cực kỳ hoạt bát, đôi mắt đen nháy như hai viên bi lúc nào cũng ngời sáng, cô nhóc dường như cũng rất biết nịnh nọt, thái độ đối với ba mình rõ ràng là đặc biệt hơn hẳn. Chỉ cần gương mặt tuần tú của Lãnh Nghị kề sát mặt vào là cả tay lẫn chân của cô nhóc khua động cực kỳ hưng phấn, có lúc còn không ngừng bật ra những tiếng cười khanh khách.

Thế là, Lãnh tiên sinh vì chuyện đó mà đắc ý vô cùng...

Vấn đề đầu đầu tiếp theo cho Lãnh tiên sinh là đặt tên cho cô công chúa nhỏ! Tên tiếng Anh thì còn tương đối dễ, chỉ có tên tiếng Trung là khiến hân đau đầu cực kỳ. Lãnh Nghị thử không biết bao nhiêu tên, nào là Lãnh Dương, Lãnh Yên, Lãnh Thanh, Lãnh Ngọc, Lãnh Huyền... Nhưng không có cái tên nào khiến Lãnh Nghị hài lòng cả, hân cảm thấy không có cái tên nào xứng với cô công chúa nhỏ của mình!

Thế là, tên của cô công chúa nhỏ nhà họ Lãnh mãi vẫn chưa được quyết định, Lâm Y chỉ đành tạm thời gọi là Bảo Bảo, Lãnh Bảo Bảo...

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

